JACK QUANTUM EGERE I-VI.

STEVE I VE

I. Jack és Jill balladája

STEVE I VE

Jack és Jill balladája

J Q E - JACK QUANTUM EGERE I-VI

I. Jack és Jill balladája

Szerző: STEVE I VE

Kiadás: magánkiadás

ISBN 978-615-82737-0-1(print)
ISBN 978-615-82737-1-8 (e-pub)

Minden jog fenntartva!

2025

Egy harminc éves házassághoz, - Hol iszkol a szerelem?

..." Nem Fog a Macska Egyszerre Kint S Bent Egeret."

József Attila

FREEDOM!

https://www.youtube.com/watch?v=U9BfQ64UCgQ

A SZERZŐ ELŐHANGJA.

„To be nobody but yourself in a World which is doing its best, night and day, to make you everybody else means to fight the hardest battle which any human being can fight; and never stop fighting. „

Az, hogy önmagad lehess ebben a világban, amelyik teljes erővel, éjjel nappal fáradozik,

hogy valaki más legyél, küzdelmet jelent,

a legkeményebb csatát, amit emberi lény harcolhat.;

és soha ne add fel.

e.e. cummings

ELŐSZÓ

NÉHÁNY SZÓ A SOROZAT KÖTETEIRŐL ÉS RÓLAM

BEMUTATKOZÁS

Hivatás és munka

Jórészt az itthoni közművelődésben,

Sikeres kultúrház igazgató, népművelő/könyvtáros, s az USÁ-ban arcivum kezelő a FACSEA nevű francia követség kulturális részlegében, majd építési vállalkozóként, és ezermesterként, - „mint hurrikán vadász, a katasztrófák utáni újjáépítés résztvevője. Családfői funkciómnak eleget téve, na meg pénzért. Mert annak kötelező nyűgétől, időben való szabadulás igyekezetében, hetven valahányszor költöztem, olykor két kontinens között is. E változások jó részének súlyos beteg feleségem s két felnövekő gyermekem is időközönként részese volt. Az európai és amerikai kétlakiság és ingázások alatt számtalan, ma is fontos és aktuális témára koncentrálva, mint például a nagy társadalmi és kulturális változások, háborúk; szerelem, házasság, szexualitás, hűség, elkötelezettség, a betegséggel kapcsolatos mélylélektani elemzés és helytállás, gyermeknevelési példatár és a világon a legjobb élettér, ill. hely, kultúra fanatikus kutatása, ill. ki is lenne az ideális élet-társ, - áll többek között a sok kötetes krónika központjában. Az utolsó kötet 2015-ben zárul, de a nyersanyagul szolgáló naplók a legutóbbi időkig tartanak.

MEA CULPA

MAGYARÁZAT A STÍLUS KAVALKÁDRA, VAGY CSALAMÁDÉRA

annak is hívhatnánk, tudom. Olyan már volt, hogy valaki ezt kifogásolta. Nos, én ezt az egész anyagot a szabadidőmben, fáradtan, többnyire munka után, harminc év alatt gyűjtögetve, sok részt emlékezetből, kb. húszezer oldalnyi naplómból vagy fecni feljegyzésekből, s a végén három évnyi munkával írtam. Soha, senki, semmiben nem segített. Néhány számítógépem bedöglött, volt amelyiket elloptak, a softwarek változtak, (Office, Word), S közben még nekem is ott volt a családom, a beteg nejem, meg minden, ami másnak is van – az élet bonyolult forgószínpada. De, sok sok éven át, éjjel nappal a számítógép előtt ültem, néha

jól összezavarodva, és mindent összekavarva. S a végén kijött ez a pár könyv, amiket minden elidegenítő tényező és külső segítség nélkül írtam

NÉHÁNY SZÓ A KÖNYV RÉSZEIRŐL

A könyvsorozat címe:

JACK QUANTUM EGERE I-V.

Készítette: Steve Ive

A Jack Quantum Egere című több kötetes regényciklus a „Kis-Nagy Emberről" szól, az általános névtelen, de többségben lévő valakiről, ki, mint korunk hőse megpróbálja a lehetetlent. Ugyan egyik jelentős költőnk József Attila szavai szerint a „macska kint és bent (egzisztenciális-esszenciális) nem foghat egyszerre egeret, "Jack, a könyv hőse azt próbálja bemutatni, hogy erre olykor mégis van lehetőség. Megvívhatunk a félelmetes erőkkel önmagunk megtartása mellett is!

A részben önéletrajzi történet valóságos események közben, a főhős tudatából, érzelmeiből, benső olykor tragikomikus, nem egyszer groteszk, és abszurd helyzeteinek átéléséből van kivetítve, s a magyar és az amerikai újkori (1950 - máig tartó) változásokba beillesztve, melyeket lehetőleg elfogulatlanul, s árgus szemmel figyelt.

A keletkezés háttere

2011 - ben Hazatelepültem Amerikából, s nemrég sikerült befejeznem önéletrajzi regényem kéziratát, 75. életévemet taposom, s az életem értelme lett nem hírnévért és nem pénzért, a köteteket közzé tenni.

Kamaszkorom óta készülök erre, s minden, ami történt velem" az ezért volt", s mint az indián a földet, tapasztalataimat – a fejem azzal a tudattal szeretném lehajtani, hogy a Dylan Thomas-i a „venni, hogy adj – ez minden" mély bölcsesség nevében a világ remélhető jobbulására visszaadjam.

MAGYARÁZAT A FŐCÍMHEZ

A könyv, az egész sorozat címe nem véletlen. Arra utal, hogy mennyire megváltozott a világ a Quantum fizikával, s még a java ezután jön. A régi newtoniban minden egyszerű és egyételmű volt, az alma leesett a fáról, „s kész". Az újban kiderült, s még máig sem tiszta mi is az a képtelenség, hogy egy részecske egyszerűen több helyen is lehet. A valóság többrétegű! S még annál is több. S a „nagy

szavakat ugyan már mind kimondták, de körülnézve a jelenlegi világ rettenetében, néha mintha visszafelé mennénk. Valahogy „újra alkotni az emberi elme mértékét és szintaxisát”-. Ez se ártana

TÉMÁK:

Házassági hűség, barátság, kitartás, megbecsülés, igaz szerelem, céltudatosság, alkalmazkodó képesség más kultúrához, tolerancia idegenekkel, őszinteség, becsületesség, az egyetemes igazságok követése

KULCSSZAVAK

emigráns irodalom, kelet európai és amerikai politika, szociális esettanulmány, post kommunista történelem, kultúrális és szociális külömbségek, életmód vizsgálatok, átfogó családi tapsztalatok, morális összegezések

KÖTETEK:

I. JACK ÉS JILL BALLADÁJA 1. 2. rész

Hová tűnt a szerelem, egy harminc éves házasság krónikája

II. LOWAKENINGS

új nők, új szerelmek

III. PACUKA –

Avagy az amerikai álomcitrom kicsavarása

IV. SZÜLŐHAZÁBA ZÁRVA

1. DISSZIDÁLÁS.
2. HARMINCÖT ÉV OTTHON)
3. AMERIKAI ÉVEK.

Ez a kötet mélyebb bepillantást enged a történet és a szereplők hátterébe.

V. LEHANGOLORSZÁG, - Ó, ÉDES HAZÁM! –

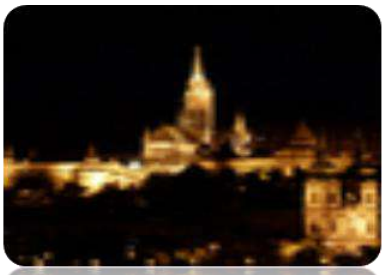
HAZATÉRÉS A SZÜLŐFÖLDRE
Avagy mi a tanulság? Ha van…

1. rész

ÁLTALÁNOS ELŐSZÓ,

2006 március 18.

KOR, HELY, ÉS ÉLETRAJZ

A dilemma, hogyan tovább? -maradni vagy visszamenni Amerikába?
-/-

Jack itt a Budai Várra néző lakásban ébredezett, s hirtelen arra nyitotta ki a szemét, hogy ezen a kora tavaszi hajnalon a díszkivilágítást éppen kikapcsolják s fent már a márciusi hajnal lengeti flamingó szárnyait. Mióta az eszét tudta, ez volt a kedvenc napszaka, ideje holisztikus gondolatokhoz. Számára a huszadik, Amerikába emigrálás utáni év vette kezdetét miután egy régi hajnalon, családjával elhagyta hazáját. Valami összegezés igénye motoszkált benne, s ahogy a két évtízed megannyi eseménye visszafelé pörgött, egy pillanatra annál, az emlékezetes mondatnál állapodott meg, amit akkor, a határ első átlépésekor gondolt: „ím, elhagytam hazámat." 1985-ben, az akkor illegális volt, ha rajtakapják őket, börtön jár érte, s persze, nem csak azért. Az akkor érzett fizikai s morális felfogáshoz azóta még megannyi új, bölcsességgé érett tapasztalat párosult, mégis most, már amerikai állampolgárként is, hasonló kínt érzett. Megint elmenni, elölről kezdeni mindent? Már nem is számolta, huszadszor, harmincadszor? Mikor egy disszidálás, több tucat város, s két kontinens közötti oda-vissza költözés után, még egy év sem telt el, most harmadszor Amerikába készül, s kiderült, hogy rossz sejtése beigazolódott. Az, az elementáris vágy, hogy végleg haza települjön, s akár kompromisszumok árán is itt, szülőhazájában, Magyarországon, Európában! igenis ebben az „irrevelent, Old Europe-ban"! bassza meg, – saját kultúrája neki emberségesebb bölcsőjében éljen, s amihez egyetlen feltételre lett

volna szüksége, hogy azt Jillel, vagy valakivel! - szeretetben s, megértésben megvalósíthassa, most itt, a szeme láttára foszlott semmivé. A szex kényszerű feladásával kapcsolatban ugyan még mindig komoly kétségekkel vívódott, de reménykedett, hogy majd itthon, menet közben kínálkozik valami alternatív megoldás. A legrosszabb esetben lemond róla

A hely és a ház dicsérete

A tizenhárom évvel ezelőtt vásárolt vidéki házát, sikerült nagyjából újjáépíteni, s minden fontos dologgal úgy felszerelni, hogy messze több komfortot tudott adni annál, amiben ő és Jill élete nagy részét élte. A hatalmas kert, a pannon táj, a Balaton közelsége lehetővé teszi mindazt, amiről valaki álmodhat itt, e földön. Ez az a miliő, az ideális kert, amit te magad raksz össze magadnak, s amivel a két alapvető princípiumát sikerül egybefűznie, hiszen amennyire igaz az, hogy

-/-

„**Otthon** az,
ahonnan az ember elindul”,
„**Kert**”,

a te saját kerted, az meg a világon a lehetséges legjobb hely, ahol élni érdemes.

„Persze! - "világgá megyünk", - mert azt hisszük találunk egy jobbat odakünn, s kiderül, - hogy csak ez az egy jó világ van; amit szorgalmas munkával a hátunkon, s fejünkben ide hazahordunk. Jack úgy érezte, hogy ez nekik itt mind megvan. Teljesen felesleges bárhova menni, abból csak meghasonlás lesz. „Ha jól belegondolok," - szokta mondogatni, - „életembe soha annyi időt mással nem töltöttem, mint helyek, s házak nézegetésével, s azon való meditálással, milyen lenne ott élni." A görög mítoszok, a római mondák, a Reneszánsz, s neves építészek könyvei után jött a hazai táj, az Alföld, a Balaton, és környéke, a mesebeli mediterrán világ meglátogatása, s az élet Amerikában. New York, föl a Catskill hegységig, át nyugatra: - Montereybe, San Franciscotól le Santa Barbara, Los Angelesen át le San Diegóig. Aztán vissza az innenső partra: Key Westtől, Miamin át föl északnak, az amerikai dél jellegzetes pontjai, a keleti partvidék Charleston, Wilmington, Norfolk, New York, Connecticut, egy hatalmas kört bejárva, csak hogy néhány fontosat említsünk. „S húszon hat éven át én ott, a világ másik felén, nem turista voltam, én, mint bármelyik amerikai, ott dolgoztam, éltem". Mégis, a végső hazatérés után, mikor a szomszédos balatonföldvári sétányról végignézett a tavon, egy boldog sóhajtással szakadtak fel belőle a szavak: ó „Istenem, nekem ez a világ legszebb tája". Ez lett tehát az egész tapasztalat egyik végső, s fontos eredménye.

Nos, a fenséges tótól néhány kilométerre, a dombok vállán ott van ez a tóra néző, sok szobás ház, ott az istállóból átalakított asztalos műhely, mind a szerszám és felszerelés, több mint ami kell. Erőt és kedvet is érzett magában még arra a munkára, ami a szolid, de tartalmas megélhetésükhöz kellhet. Azok, a többnyire egyedül töltött, közel negyed évszázados külföldi viszontagságok, az alázat és a szívósság olyan rétegéit fejlesztette ki benne, hogy minden előrelátható nehézséggel képesnek érezte magát megbirkózni. Csupán felesége, Jill betegsége rajzolódott, mint hatalmas kérdőjel-csillagkép az égre, amit eddig hol innen, az öreg hazájából, hol amonnan, arról az újról szokott, az önként vállalt gulág évei alatt kémlelni. Nem is olyan régen, a makulátlan bizakodás éveiben, a súlyos magány és a képtelen távolság ellenére is abban reménykedett, hogy majd itthon, személyes jelenlétével képes lesz valamit a kettejük között lévő régi egyensúlyból visszahozni. Persze megannyi példa mutatja, hogy az ilyen, negyed évszázados távházasság még egészséges embereknél is gondot okozhatott. De így, ezzel a gyilkos rákkal párosítva nem csoda, ha Jillből fogy a szufla, s azt mondja, hogy ő most már valami kisebbel is beérné. Jack viszont úgy gondolta, hogy túl sokat fektettek már ebbe az ő különleges életükbe, s ha ő enged, a hajtásból visszavesz, segít figyelmes és kedves lesz, a jóérzéshez majd a beteg Jillnek is elegendő. Kilenc hónapig próbálták újra egyeztetni mindazt a gyakorlati és elméleti különbséget, amit Jill hazaköltözése óta sok helyen elhanyagoltak. A napról napra szélesedő, eltérülést, ahol a legendásan példás összetartozásukból, egyetértésükből már szinte semmi sem maradt. A kicsit „durreles", bizonyos szempontból inkább

hippis életvitelt az amerikai bankkártyájával fenntartó gazdasszonykából, tisztességes polgári életre vágyó feleség, aztán lassan korai elmúlással szembenéző, nyomorult, falusi öregasszony lett.

Értsd meg, az én időszámításom már nem ugyan az. Az orvosok egy évet adtak, azóta én napról napra élek. Te beszéltél mindig az időszemlélet fontosságáról, akkor ezt is megérthetnéd, nem?

Oké, én pedig nem tudok a nagyvezír lovaként, önként befeküdni melléd. Ha kivesszük belőlem, amiért éltem, nem marad semmi. Szeretném, legalább nagyjából befejezni, amit elkezdtem. Én még mindig hiszek a körülmények hatalmában, s szeretném a családnak hosszú távon megteremteni a jobb élet lehetőségét. Úgy érzem, még van egy dobásom, van bennem elég energia egyedül is végig csinálni.

- Tudom, s hidd el, sajnállak, igazán ennél többet érdemelnél.

Jill még nem is olyan régen hálás volt Jacknek, amiért ennyire gondtalanul itt élhetett, de ez szép lassan mára megváltozott. Végül is az utóbbi évben úgy bolyongott itt, mint a halálra ítélt. Viszont Jack megígérte neki, azt csinálhat, amit szeret. S persze ez soha nem lehetett egészen így, ez a hely több munkát, figyelmet igényel, s valóban lelassulva, szívében nem kevés melankolikus félelemmel figyelte a napjai múlását. Nehéz ezt megérteni, Jack az ő robosztus egészségével hiába is próbálkozna. A hajdani, közös álmuk, az olasz udvarházban élő nagycsalád nehézkesen jön össze. Hiába dolgoztak inukszakadtáig. Az eltávozásuk óta történt temérdek változást nehéz volt követni, s bizony a látványos anyagi előrehaladásból, egyre inkább mindenféle szellemi és ideológiai kompromisszumok kerültek előtérbe. Amit eddig óvatosan elcsaltak, s kegyesen elnéztek, mindennapi konfrontáció forrása lett, s a végén Jill közölte Jackkel, hogy jobb, ha ő elmegy. A férfi először megmerevedett, mint a bika, akit hirtelen halálra szántak. Ment egy kört, vakondtúrásokat rúgott szét, csemetefákat rántott ki a földből, s mint dárdákat a láthatárba vágta. Majd, mintha most érné el szívét a penge, orrlyukain párát fújtatott, s lábával a földet kapálta. Aztán csönd lett, s ránézett valami fátyolos, szomorú messzeségből.

Oké, beszéljük végig, győzzél meg, hogy ez jó neked, - mondta. Menj, ha ezt akarod, majd én egyedül folytatom tovább.

Szeretnék még pár órát a diplomám, a képesítésem szerint, s valami értelmeset dolgozni, a gyerekeimmel törődni, mindenkinek jó lenne.

Szóval, úgy látod, ez egy jó megoldás?

Igen, biztos vagyok benne

Így aztán Jack hozzájárulásával, na meg az éppen akkor örökölt, kis, apai örökségével Jill a Pesten tanuló két gyerekéhez, egy bérlakásba költözött. A negyed évszázad óta épített," magyar - amerikai koprodukció" düledezni látszott. Jack egyedül maradt álmai díszletei közt, de egyet biztosan tudott. A házat be

kell fejeznie, hiszen ő az, aki ért hozzá. Fél élete az építőipar idegenlégióiban telt el, s a nehéz és trükkös részek megoldásával neki kell megbirkóznia. Boldogan tenné, tényleg. Aztán a hátralévő életét itt fogja leélni. A gyerekeit is felnevelte, kiiskoláztatta, álljanak meg a saját lábukon. Amúgy meg minden segítség nélkül eleget tett annak, amit felnőtt férfiként felvállalt, a semmiből, családjának otthont teremtett. Ráadásul itt van ez az egész életében dédelgetett, falusi idill is, a miliő, ahol végre leülhet, s, ahol megírhatja, s ezáltal teljes gazdagságában megélheti élete krónikáját. Minden baljós előjel ellenére váratlan sokként érte Jill eltávozása, hisz meggyőződése szerint minden emberit megtett érte. Most ő érezte úgy, hogy „elhagyták". Legjobb tudása szerint mindent ebbe a házasságba, ebbe családba fektetett, de erre a halálos betegségre nem számított. Ráadásul sejteni lehetett, hogy még valami más, valami új, valami dilinó jön, másfajta felfordulás, aminek nem látni a végét. Ő az, aki a nehézségekhez tényleg hozzászokott, de a család szétszakadása az valami más. Mindaz, amiért felnőtt korában dolgozott, értelmetlenné válik? Az, ami eddig éltette, az hagyja cserben? Egyedül maradván, föl –le bolyongott a félig üres házban, az óriási kertben, ami, mint valami paradox tér, a szörnyű veszteség érzet közepette körülvette. Ráadásul, ahhoz, hogy be tudja fejezni, még sok-sok pénz kell. S dolgozni itthon? A Jill nélkül? Na, ne, akkor inkább megint visszamegy. Kint az Usában, a magány is más. Vissza tehát a „Boogie Streetre"? De hiszen még ember nem született, „aki meg tudta volna mondani, az meg mire jó, -" jutott eszébe a L. Cohen szám híres sora. Amikor legjobban ment, akkor költözött nagy reményekkel haza, s most úgy tűnik, még tovább kell kepesztenie, az otthonért, a szeretteiért, akik, ráadásul most itt faképnél hagyják. Így tehát neki is éppoly képtelenül hosszú az útja, mint azoknak, akik mélyről jönnek, s ráadásként, soha senkitől, semmilyen segítséget nem kapnak? Igen ám, de most meg merre kanyarodik ez az Egzisztencia Broadway? Milyen esélye van itthon munkát találni? Az utóbbi évek eseményei most meg ebbe sodorták? Mi a bánattal foglalkozom én itt az utóbbi hetekben, napokban? Minek erőlködtem annyira, hogy itthon maradhassak? Egyáltalán, mit is keresek én itt, ebben a budapesti lakásban? – tette föl magának néhány nappal később a kérdést. Jöttem munkát nézni? Nahát, ez egy vicc, fogalmam sincs, mi újság, mint ahogy a kevés kivétellel a hazájukat soha el nem hagyóknak sem. Én meg negyed évszázadig szinte itt se voltam! Szerényen nyugdíjba szerettem volna menni, együtt tervezgettük, együtt rendezgettük, gyűjtögettük, baszogattuk, erre a befutóban az asszony kidől mellőlem? A legfontosabban, a végén nem sikerült itt megegyezni? Szóval, vissza megint az Újvilágba? Még a gondolatától is kirázta a hideg. Ó, hányszor köpködött ki, a hol a napkeltét, hol a napnyugtát követő gépmadár ablakán, hogy na, akkor most ez az utolsó repülő út! Soha többé a cseresznyefa alsó ágánál magasabbra nem megy! Hányszor gondolta, hogy most fognak az Alpok szurdokaiba, az Atlanti óceán vízrengetegébe, Grönland gleccserei közé, vagy Kanada végtelen hómezőire lezuhanni, mert élete, sorsa erre éppen

valami jó okot villogtatott! Hány szarurétege a belehalásoknak és újjászületéseknek van az ő lelkén? „Na de, tényleg, mi közöm nekem már Amerikához? Semmi. Holott már ez is mindegy. S akkor legalább úton lenni, szóval, ide mennek le a dolgok, magyarnak születtem, s a francba is, magyar maradtam. A világot ugyan a hátamra vettem, s aztán hány és hány tűzfalon, szögesdróton, aknazáron keresztül végre „végleg", ide hazahordtam, s most a rohadt életbe, vissza kell mennem, mert még ez sem elég. De, végül is felnőtt férfi vagyok, úgy tűnik, még mindig bírom a gyűrődést s különben is, mindegy ki, hogy üdvözül, a világban mi történik, én csak azt teszem, ami az én dolgom. Ha nem elég, hát nem elég, nem sajnáljuk magunkat! Nem - nem! Most is csak egy magaslat kell, ahonnan látni a tájat, azaz a jövőt. Szétnézni, megtervezni az utat, mielőtt a laposon belegabalyodnánk a járhatatlanba. Amúgy is – emlékszünk fiunk kamaszkori tacepaójára? „Úton Lenni, Élet, Megérkezni Halál".

Első gondolata azért még mindig az, hogy szeretne itthon maradni, s valahogy új életet kezdeni, segíteni a családnak elrendezni a dolgokat. Most, hogy – hogy a felesége, a gyerekeivel együtt elhagyta. Tehát egyedül. Igen, ez lesz itt a baj, jutott eszébe.

Jack tanácstalan, de a családnak továbbra is segíteni akar.

- Mert akkor hhhu, kéne egy nő? Egy társ, egy, egy, egy – valaki, Jill helyett? De hogy? A munka az még hagyján, na de ez egy őrület. S mindezt itthon vagy kint? A hazai lehetőségeket látva, tele volt bizonytalansággal. Megfelelő nőt találni? Új nőt! Jack azt azért mindjárt sejtette, hogy vajmi kevés esélye van, hogy az életfilozófiáját könnyedén elfogadó társat tud találni. A legtöbb szabadon maradt hölgy harcokban edzett, sebzett csataló, mint ő maga. Tele egyénre szabott beidegzésekkel, makacs praktikákkal, gondosan takargatott intimitásokkal. Ezért aztán teljesen és őszintén elölről kezdeni, együtt tanulni, felfedezni, fejlődni valakivel, az szinte lehetetlen. Valami olyasmit, mint amit Jillel azért többé-kevésbé megélt, plusz, amit megálmodott maguknak. Ráadásul itt van ez a sok, drága, bizalmas ember, rokonok, barátok, semmit érő kapcsolat-foszlányok, foghíjas ismereteken kisiklott jó szándékok, töredék-tanácsok. Ugyanakkor gyógyíthatatlan optimistának születve, Jackben a remény nem, hogy kihalni látszott, hanem napról nagyra erősebben égett; az új élet ígérete. De azért felrémlett némi kétség is. Elkerülhetetlen volt valami visszatekintés, hiszen már a legelső hazatelepülésekor lelepleződött minden. Ez 1996-ban történt s bizony előjött, mennyire eltért mindegyikük megítélése a helyzetet illetően. Mindjárt az elején kiderült, hogy itt bizony se meggazdagodás, se jólét, se biztonság olyan könnyen nem jön össze, s ez elég ijesztőnek nézett ki. Jill még rosszabbnak látta a dolgokat. Már a betegsége előtt is úgy képzelte, hogy messze többet tett Kötcséért, mint amihez kedve lett volna, emberfelettit. Jack nem úgy látta. Szerinte sokkal jobban is lehetett volna csinálni. Előre gondolkozva, tervezve. Egy példa: máig érthetetlen miért nem ültetett gyümölcsfákat. Meg egy nyírfát, az utóbbi volt az egyetlen, amit

Jack személyeset kért. Mindenféle olcsó kifogások vannak erre, de ettől Jack nem lett boldogabb. A sok-sok százezer, millió forintból, amit évek, két évtízed alatt hazaküldött, biztos tellett volna erre. Fel évente, minden hazajövésekor rámutatott ezekre a hiányokra és mulasztásokra, mert legjobb meggyőződése szerint ő, a maga kint létének minden percében következetesen betartott minden megegyezésüket. S hát nem kérdés, ugyan ezt várta volna Jilltől, aki, ezt meg is ígérte. S fontos megjegyezni, hogy soha, egyetlen esetben sem kényszerített rá semmit. Napi levelezésükben, a legapróbb részletig, mindent megbeszéltek. Aztán eljött a nap, amikor többé nem lehetett ellezserkedni a dolgot, s hát az kemény volt. Jill, mint az szép lassan kiderült, minden esetben már előre félt a hazatérésétől, mégis egyre gyakrabban kérlelni kezdte a férjét, mondván „mindegy mi lesz, csak jöjjön már haza", de már ez is késő volt. A különbözőségük egyre nagyobb éket vert közéjük, s kérdésessé vált, hogy azt valaha be lehet- e hozni. Ez a kettőség lassan meghasonlássá, lelkiismeret furdalássá, s mindennapos lelki nyomorúságává vált. Egy szép napon Jill arra ébredt hát, hogy itt sok jó nem várható, kapóra jött az öröksége, s úgy érezte, ideje „oldalra kicsusszanni", s elmenni innen. A betegsége minden irányban amúgy is felmentések tömkelegét kínálta, felmentéseket, önigazolásokat, amivel legalább lenullázni lehetne mindent, teljesen jóvá tenni bizony nem. Sikerült végig gondolnia az egészet," neki már nem kell ekkora" -, Jack nagyratörő tervei, ez a már említett magyar- amerikai koprodukció már amúgy is régóta képtelenségnek tűnt, s most eljött az idő, hogy ezt finoman tudtára is adja. Mindenféle manőverezéssel sikerül férjét lassan rávezetnie, hogy ez a magyar valóság, - szerinte - másfajta megoldást igényel. Félt, hogy a szabad élet illúziójában oly fanatikusan hívő ember majd mennyire ellenkezik, de most eljött az alkalom, hogy hosszú évek előkészítése után nekifoghat a gyakorlati megvalósításnak, s a végén elköltözött, egyedül hagyva férjét. Most, hogy már az első sokkon túl volt, Jack némileg megnyugodva, úgy döntött, hogy segít elköltözött feleségének, s a családjának elsimítani néhány dolgot.

-/-

Márc. 21. Utóköltöztetés, a családnak szüksége van rá

Úgy volt, megyek Pestre, de föladtam. Meg volt beszélve a Vencellel is, hogy náluk alszom, de azt is lemondtam. S elhatároztuk, hogy az Jégnéző jön le. Este érkezett, a negyed tízes vonattal, s ott vártam kocsival a vasútnál. Bolondos hétvége kerekedett, legtöbbet az ágyban voltunk. Kint minden nap havazott. E búfelejtő szünetben Jack írt egy szakmai önéletrajzot, hogy majd azzal a fővárosban munkát keres. Másnap aztán nekivágtak Pestnek, vitték Jill után az a motyót, ami a vagyontrancsírozásnál a teherautóról lemaradt vegyes felvágott: biciklik, befőttek, szakácskönyvek, fűszertartók, cserepes virágok, papucsok, mosogató szivacsok, ondoláló és dezodoráló készletek, kistányérok, kiskanalak, s késes-késes! - zörögtek az Opelba hátul. A szürkére dermedt, kihalt Siófokon megálltak, s a Sió zsilipnél áthaladva Jack egy másodpercre megtorpant, s pillantása a dermedt,

ködbe vesző mólóra, s az elhagyott hajóállomásra esett, s eszébe jutott az a fülledt nyári éj, ahol Jillel az egész kezdődött. Beloiannisz, az volt az öreg, zenés sétahajó neve, harminc valahány évvel ezelőtt. Jó nagy körút vége ez, hogy elintézze a vitorlás bérleti díját, leadják az angolosan távozott feleség által bérelt UPC kütyüt, miután Jack szinte sohasem nézett tévét. A Jégnéző minden irodában szokás szerint fontoskodott. Egyáltalán nem zavarta, hogy fogalma sincs miről is van szó, de lehetőleg mindenbe belekötött. Jacket halálra idegesítette ez a mentalitás, de egyelőre nem szólt. Pedig legszívesebben visszahúzta volna szürke ballonkabátjánál fogva. Annyira különbözött ez a nyíltan erőszakoskodó ellenőr, az ágyban nemrég még meleg és odaadó nőtől, hogy Jacknek komoly aggálya támadt, hogy márpedig itt most ő valamibe nem e jól bekeveredik. S na, még egy utolsó, ki tudja hányadik fénykép a hámló platánsorról, amely még mindig kétségtelenül a leg attraktívabb része ennek a soha fel nem nővő bazárvárosnak, ahol valaki szerint az ország" jobbágyfesztiváljai" zajlanak emberemlékezet óta. Az ideiglenesen még ráhagyott kutyáknak, meg maguknak is vettek kaját, aztán lementek megnézni a jeget a mólónál. S természetesen még további fénykép is készült a csillogó jéghegyekről is, tele náddal, üledékkel, s környezetszennyező zagyvalékkal. Ezt, tetszett-nemtetszett, soha nem lehetett kihagyni a Jégnézővel, ahogy A Jill, jóval később, kapásból elnevezte, úgy látszik ezek az infantilitások mint árcédulák lógnak a vele való együttlétről. Megérkezve a fővárosba, valamelyik Dunának futó, budai utcán, Jack kirakta a nőt, s ment a világgá szaladt családjához. Alighogy odaért, már jött is a szemrehányó panaszáradat. Elsőnek a család kötelékeitől elszakadt asszony kezdte

- Mi van a támogatással? Valószínű már ezzel ébredt, s mikor átszámolta nemrég örökölt, de bizony rohamosan csökkenő apai örökségét, fiát és lányát is bevonta a bizonytalan érzésbe, s már alig várták hátrahagyott családfenntartójukat.

De hát nekem se munkám, se pénzem nincs, nem tudjátok? - szólalt meg Jack.

De lesz, mondta a férfinek is beillő fiú.

Te nagyon jól tudod, milyen drága a városi élet. Semmilyen pénz nem elég, replikázott az asszony.

Tényleg?

Igen, s különben is, én még iskolába járok, szólalt meg a lány, a két gyerek közül a huszonéves kisebbik. De részéről ez csak amolyan előzetes volt, s nemsokára egy egész litániát vágott apjához, amiben nagyjából minden epés bensőségét sikerült öregjére ráköpnie.

Oké, meglátom, mit tudok tenni, mondta, egyelőre örülök, ha haza tudok menni, elég lesz a benzinem, mondta Jack, s tekintete a szemközti ház ablakán kihajoló, rongyrázó, köhécselő emberen akadt fenn. Ezután felhordták a cuccot, s ahogy Jack fölhörpintette a kapott langyos neszkávéját, s azon tűnődőt, miért emlékezteti ez a lakás őt valami floridai papagájlakra, ami csiricsáré, és fullasztóan szaros. Lent az ütött kopott családi Opelnél a fia szembefordult vele, s így szólt:

Apa, tudom neked se könnyű. Lassan könny szivárgott mindkettőjük szemébe, ez volt az utolsó megértő szava hozzá - gondolta Jack, s az óta is melegség tölti el a szívét, mikor eszébe jut. Jack kinyitotta a kocsiajtót. Még nem tudta, hogy alig pár nap múlva igencsak más irányú fordulatot vesz a kapcsolatuk. Ez egy bolondokháza, felfoghatatlan, ami történik, - gondolta.

A görög étteremben,

Ez után Jack valamelyik nőnevű hídon áthajtott megint Budára, hogy a még mindig orosz főváros nevét viselő téren újra találkozzon a Jégnézővel. Szeretjük egymást, de mindent beárnyékol ez a balhé a családdal. Egyedül mikor a gyerekekre gondolok enyhül ez rohadt agynyomás. Ez az, ami éltet, még mindig nagyon bízom bennük, - gondolta Jack.

Menjünk, baszom nagy rántott húst enni, rikkantott a nő, egy erre a célra specializálódott, hozzá közeli, budakeszi kisvendéglőre utalva. Meghívlak, mondta kaján mosollyal. Jack kicsit megütközött a szavak hallatán, de igyekezett közömbös arcot vágni. Inkább a görög étterembe. A jégnéző fancsali arccal nézett vissza rá

Nyugi, én fizetek
Na, nem az a baj
Hanem mi?
Még sose voltam. Mit lehet ott enni?
Görög ételeket.
Te voltál már ott?
Persze, jó, majd meglátod.
Na, jó, te tudod.

Kellett az asztalra várni, s addig a még mindig meglévő Jégbüfébe kötöttek ki, Jack elérzékenyülve benyomott egy mákos pitét, mert, olyan Amerikában nincs. A mákot is patikamérlegen mérik, merő paranoiából. „Ez borzasztóan veszélyes, hasonlít is rá, de ez pusztítóbb tud lenni, mint a puskapor," gondolják, e hozzáértőnek vélt magyarázat már bőven elég. Ahogy a hatalmas mediterrán tálat falták, Jack bele-bele is szédült a gondolatba, hogy mily furcsa, hogy ez a Duna parti étterem, ez a kis Hellasz imitáció, sajátos módon a családi protokolljai, drámái, búcsúi, színtere lett. Jack nézte a nő, mélykék erekkel teleszőtt kezeit, piszkosszürke kontyát, s azt gondolta, hogy igen, viszonzásul azért a sugárzó, hosszan a szemébe szúródó mosolyáért akár szeretni is tudná. Csak ne árnyékolna be mindent a balhé a családdal. Közben elautóztak Érdligetre, s a régi cukrászdában ez az érzés, kezdett eltompulni, amikor a nő megjegyezte „kár volt mindenből két süteményt venni, egy is bőven elég lett volna." S aztán szép sorban benyalta őket. Jackben ismét némi kétség keletkezett új kapcsolatát illetően, s egy kissé szomorkás érzés keletkezett, amitől, majd minden találkozáskor kicsit Összerázkódott. Ezután hazavittem ezt a Jégnézőt, oda a budai hegyek tövébe, s nekiindultam a hazafelé útnak, s a komor szürkeségbe vesző M7-esen eszembe jutott

micsoda egy dili dolog volt ez a proli-pornó történet vele. Van bennem is valami kiéletlen fantázia, de a világot járt skálámon, én mégis máshol vagyok. Merészebb, de mégis kifinomultabb? Ülünk a városi KIS DUNÁNÁL, ránéz repedezett munkásujjamra, s aszongya, kennem kéne. S ebből az lett, hogy a puncijában kéne tartanom, ott elmúlna róla az ótvar…Fel kéne izgulnom ettől? Nem az történt, viszolygok. Ez a nő tényleg annak az előkelő intézménynek a kiemelt munkatársa, vagy ő a felmosó vödörrel dörömbölő takarítónő? Az öltözködése elég határeset, az biztos. Ennyire beléivódott a proli nyomor, hogy most, mikor már megengedhetné magának is, így spórol? Mindegy, ez most nem alkalmas a döntésre. Iszonyú fárasztó napom volt, már előtte se aludtunk sokat, úgyhogy ötpercenként majdnem elaludtam, de hazaértem. Még írtam neki egy smst -, persze megvagyok, s persze megvagyunk! Pöcsöltem két napig, hogy mi a fenét is csináljak. Írtam, nem megyek sehova, maradok lent Kötcsén, s majd ott keresek munkát. ettől függetlenül, ha sikerül eladnia azt a földszintes házmesterlakást, vehet rajta egy rendesebbet, ha kell, felújítom, s ott is találkozhatnánk. Mondta oké, utána néz. Aztán meg ezt az smst küldte: „nemrég valami történt velem, a legcsodálatosabb dolog, egy álom, amely valóra vált azon a napon, amikor megszólítottál, és megismertelek. Na, ne, - gondolta Jack, a francba is, kell ez nekem? Biztos vagyok én ebben? Márpedig úgy tűnik, ez a nő jutott neki, s ez a nő teljes odaadással szereti, s hogy ezt az oly nyilvánvaló tényt jobban kéne értékelni. Megborzongott. Fáradt is volt, de amúgy is itt minden tűz kialudt. Már nem akarta fölhívni, de furcsa meghatottságból küldött neki pár képet arról a dunai holtágról, kamaszkora kalandparkjáról, a következő sms-el:

" Lehet, hogy a hátralevő életemnek részese leszel"

Van ilyen mondat? - kérdezte képmásától Jack, miközben a bejárat melletti tükörbe nézett. Fogadkozunk, mikor valami elszállni készül, az ember ilyen kis komfortkába menekül, ciki, nagyon ciki. Elveszek itt ebben a magányban, mindenki elhagyott Kötcsén. Egyre jobban rám szakad mi történt velem. Nem lehet, hogy itt magamban roskadozok, muszáj valakivel beszélnem! S persze először a süllyedő hajót éppen utoljára elhagyni készülő lányomnak, a már felnőtt kisebbiknek mondom, aki még itt lakik, valamiért hazajön Pestről, az anyjától, akivel elment. Engedve a meggyőzésének vele együtt elköltözött.

- Hol van a családom? Hol van mindenki, mi történt? Miért csináltam én ezt az egészet? A lánya persze zavartan áll a kérdés előtt, mit mondjon? Váratlanul szembenézni ezzel, ezt is bevenni a többi bizonytalanságba, amit az anyja őrült szabadulás vágya előidézet, hogy itt kellett hagynia a családi otthonát, megszokott környezetét, s egy pesti albérletben együtt élni, egymás hegyén, hátán, bezsúfolva kutyával, macskával, báttyal, báty barátnővel, s igen, ezzel a most igazát bizonygató, hiperaktív anyával, miközben ő maga is tele van meg nem oldott problémákkal. S először felmerült ennek a vetítésnek következménye. Sandra föl le szaladgált a hosszú üveges folyosónkon, s miközben a holmiját kapkodta ösz-

sze, Jack próbálta követni, s hol erre, hol arra tért ki előle, aztán meg tétován toporgott, ahogy a gyermek belekezdett egy nagy monológba. Aminek a lényege az volt, hogy csak ne nyekeregjek, neki is megvan a maga baja…

-/-

Jack képtelen volt tovább a házban maradni. Fogta hát a videokamerát, s Lord Byronnal, az angol szetterrel, s a drótszőrű cigánykutyájukkal, a Bingóval bolyongott a szomszédos „Trakl" -i gyümölcsösökben, s a közeli dombok tölgy és fenyőligeteiben. Közben Devendra Barnhardt zenéjét hallgatta és filmezett. A kutyák rohangáltak, őzeket, rókákat, nyulakat, madarakat hajkurászva, vaddisznók csörtettek a bozótban, s sehol egy árva lélek. Ebből aztán egy furcsa, pszichedelikus film lett, s mikor visszanézte teljes súlyával rászakadt a magány. Sehol az emberi jelenlét.

S természetesen a barátját hiányoló énekes őt a Jillre emlékeztette.

Jack kétségbeesetten próbált valami megoldást találni, hogyan tovább. Már jó ideje tudta, hogy a legjobb esélye munkát találni Pesten lehet, ezért a már gondosan megírt szakmai önéletrajzával ismét fölautózott Elenához Pestre, hogy majd ott körültekint a munkaerő piacon. De már a városhoz közeledve eszébe jutott, hogy bizony itt még van valakije, akit minden másnál előbb meg kellene nézni. Szinte akaratlanul arra vette az útját, s fel sem merült benne, hogy majd fiához hasonlóan legidősebb leánygyermekével is, hosszú évekre, netán örökre egymás haragosaivá vállnak. Az olasz nagycsalád álma megint itt szakadozott az orra előtt, s ő egyelőre mit sem sejtve sodródott ebben a zavaros árban. „Az én első szülöttem, az én olykor megtalált, de végül is kalmár családba veszejtett kicsi Réka lányom, - gondolta Jack. S ahogy most a zsúfolt pesti utcákon a lakása felé közeledett, egy régi kép kezdett beúszni, több évtizedes, mikor egy a Hurrikán Andrew által szétbombázott floridai ház gardróbszekrényben megszólalt az akkor még csodaszámba menő mobiltelefonja, s ki volt a vonal végén? - hát ez az ő, nagy lánya, messze a tengerentúli őshazából! Örömében majd ki ugrott a bőréből, akkor. S többé már nem is tudott a munkára gondolni, először vele kellett beszélnie. Aztán a régi egymásra találás szép képeit egyre jobban kezdte befedni ez a proli kalmárcsalád okozta rettenet, - a francba is! - verte a kormánykereket, - megvették a lányom, egy életre összezavarták szegény fejét. Ó, pedig milyen büszke szokott lenni saját előrelátására, s lenézni mások érthetetlen kupleráját, s most itt van. Egyre kerekebb kép vonalhálózata bontakozott ki szemei előtt, nagyobb családjának pókhálója, amelyben mindnyájan ott kapálódznak. Jack képzeletben ide-oda ugrált a két kontinens között, mintha tetszőlegesen egy családi albumban lapozgatna.

Találkozás a vejével

Egy ostoba autós üldözést látott igen, a nagy vörös, hajnali napkorong kúszott tündökölve a téli égre. Ott, mikor még a Nagykovácsi munkahelyére menet, a veje felismerte az M7-esen. Aztán meg az a másik, törtarany délután, egy obeliszk elnyúlt árnyával, a washingtoni Lincoln szoborral szemközti tavon. A Vietnami Emlékmű, a sétány a Capitolium körül, ahol megértésért esdekelve, a múltért felmentést keresve, kis híján földhöz vágta a profi Minoltáját, aztán az engesztelődés valami puccos étteremben, őzikéken való kisgyerekes ujjongása, az Appalache hegységben meg az a furcsaság, hogy micsoda egy nagylány, hm, nő, akivel ő itt utazik, menstruációs fájdalmai közepette, valahol Hwy. 95-ön, Feyetvillenél, fhú, az a véget nem érő tropikus eső, ott mindig úgy esik, s Jack fáradhatatlanul fröccsentette, gázolta szét Audi turbójával az özönvizet az útról s az a fekete rendőrnő meg pofátlanul vagy ötven kilométeren át a seggére tapadva követte, s aki egyszer csak bekapcsolta a kékfényt. Most is látja a nő hideg arckifejezését, ahogy ennek a furcsa akcentussal, a lánya hasi fájdalmairól hablatyoló fehér férfinak, a közlekedési szabályok sorozatos megsértésére tett kifogásait hallgatta. Sőt, egy világvégi kisváros bíróságára kellett később elautóznia, ahol egy fekete bírótól tudta meg az ítéletet; szabálytalan sávváltoztatások, gyorshajtás, sok-sok száz dollárra enyhített büntetés. A három gyermeke, először életében együtt keresgéli a húsvéti tojást kertjük füvén, s a zavarodott feleség féltékeny szemforgatása; - mit akar itt ez a lány, ez a kis kurva, felkavarja az életüket, most ez a barom erre költi a kis megtakarított pénzük, na, nem, ezt nem lehet kibírni. S aztán igen, évekkel később, nem sokkal az egyik „végleges" Amerikából való hazaköltözése után, ja, igen, a már említett reggelen, megy a kihalt, békés, itthoni autópályán, mikor egy kis személykocsi megelőzi, hirtelen lelassít, ő előzi meg, így megy ez jó párszor, már a gutaütés kerülgeti, mit szórakozik itt ez a nyikhaj, mire a fiatalember kidug egy papírt az ablakon, az ő nevével. S hát Jacknek volt alkalma megismerni vejét.

- „Vegyél már el, bazmeg," ezt mondta a lánya neki, az meg hirtelen zavarában megtette. Justin magas volt és jóképű, a rámenős és szívós falusi szülők gondosan kitenyésztett gyermeke, a legjobb iskolák, szigorúan karrier orientált táplálék, s *énekel, énekel, égre tárt szárnyaival most, hogy már nyáridő, szárnyait az égre tárja*, - egy nyugati elitcéghez, a városba röppen. S ahh, előtte annak az igénytelen kis tornatanárocskának nem sok esélye volt szegénynek az én nagystílű lánykám mellett, s tényleg! megfogadta a tanácsom, s ott hagyta azt a jóságos, szegény ördögöt, s az én tudtom nélkül, lerohanta ezt, ezt a svájfolt dandyt, - hisz olyan, mint én, rámenős, mint én, - gondolta Jack. Csakhogy én nem csak anyagi, hanem szellemi igényességre is gondoltam! S persze itt se tudtam jelen lenni, minden bizonnyal ez is az oka, hogy ez a dolog se akart összeállni. A magabiztos, technokrata szemléletű szépfiú, aki a képzelt lehetőségektől gyorsan karrierista maffiózóvá vedlett, mert nem volt elég a vezetői fizetés, az osztalék, a jutalékok, s a

pótlékok, s majd a nyomozásokból derült ki, mekkorákat sikkasztott. Persze előtte még gyorsan rá is feszült, hogy üzleteljenek a lánya lakásával, adják el, vegyenek egy telket, a kisvárosból költözzenek a főváros közelébe, s Jack építsen rá egy házat. Az az idő tájt hazakeveredett Jack áhítattal bámulta a cégtől kapott szuper laptopját,

- Te mire használod ezt?
- Háát, feladatokat oldok meg vele.
- Szóval csocsózni? Az ifjú ember megakadt, mint akit valamin rajtakaptak.
- Egyébként mi van a házépítéssel? – kérdezett vissza Jack.
- Rajta vagyok fater, épp fontos tranzakciókat intézek, s persze hogy szólok.

Csak mert őrömmel megcsinálom, mondta naiv lelkesedéssel Jack. Mindig reménykedtem, a család kihasználja, amihez értek, végre, tette magában hozzá. Közben más nem történt, mint megszületett a gyermek, s mindenki elmerült az ígéretes jövő tervezgetésében. Egyedül Justin viselkedésén látszott némi furcsaság, mintha valami fontosra készülne. Céges ügyek, persze. S jöttek az üzleti utakon való eltűnések, távol keleti kurvázások, megfejthetetlen homokozások Tahitin, honkongi sikítások, thaiföldi prosti pacsuliktól soha ki nem szellőztethető duhajkodások, a cég számlájára. S egyszer csak kopogtak. A külföldi telephelyű cég magánnyomozója állt az ajtóban, két gorilla társaságában. És az Interpol megbízásából is két komor alak, azok be se jöttek, csak kettő a hazai kormányváltásokban sodródó zsarumaradvány fedezte kint őket a lépcsőházban, de volt ott kínosan udvarias civilek által tartott, gondosan előkészített kihallgatás is és jegyzőkönyvek, zsaroló levelek volt kollegáktól, fenyegető telefonhívások hitelezőktől, függöny mögül leselkedés, éjszakai virrasztások, és hajnali kurvaannyázás, majd nekik is, mint most Jacknek, a rohadt válás. S most az ő, tanár néni kislánya itt az ő kis manócska unokájával, megtúrt kiskacsaként, féltestvérei pesti lakásában, s édesanyájának mostoha terrorjából csipeget.

Látogatás a Rékánál, nagyobbik lányának is segíteni akar

Gyönyörű – gondolta Jack, mikor kinyílt az ajtó, ott állt kezében mobiltelefonnal, apai nagyanyjára emlékeztető zöld szemekkel, akire, mindjárt az első látogatásakor a Ráérző ezt mondta Jacknek: „ide ne hozd többé a rohadt anyádat" Jack soha többé nem is vitte, se oda, se máshoz, s el is tűnt, mint aki egyedül Jack fájó elméjében létezett. - A rohadt életbe, hú, jól nézel ki, rebegte halkan Jack, s kinyújtotta karjait, hogy nem úgy, mint huszonvalahány éve a charlestoni reptéren, most majd a közéjük szorult, baszott fényképezőgép nélkül megölelje. Karjai azonban lelohadtak, mikor a lány megszólalt.

Anyu van a telefonban, s azt mondja, ha beengedlek, ha egyáltalán szóba állok veled, kirúgnak innen.

Nem baj kislányom, akkor jössz vidékre hozzánk.

Igen? lehet nem is rossz ötlet.

Azért beengedsz?

A még mindig karcsú, csinos fiatalasszony félrelépett, s arcán kaján fintorral jelezte, hát persze, s intett, kerüljön beljebb.

A Manócskára várnod kell, elbújt. Jack óvatosan lépett a mütyürkékkel telezsúfolt, lányos lakásba, s valóban, tekintete kis fiú unokáját hiába kereste

Én is ilyen szégyenlős voltam, hhu, huppant le Jack. Teljesen normális. Ez egy szégyenlős gén. De tudod, kinőjük.

Közben lassan egy, majd két láb jelent meg az ágy alól, majd két nagy őzike szem, aztán egy csöppet sem zavarba levő kisfiú arc, aki az ablakon kinézve megszólalt: - anyu, megcsináljuk a cd írót? Jack tudta, a kérdés neki szól, lánya már jelezte, valamit kéne ebben segíteni. Aztán jött a kissé zavaros történet az iskoláról, ahol tanít, s ahol senki sem normális, a kormányváltásokban politikailag diszorientálódott tanári kar önmagát marcangolja, vagy mindenki mindenki ellen van s természetesen elsősorban ő a közellenség, mert ő fiatal, mert ő csinos, mert ő éneket tanít, s senki se érti, hogy a manapság mire jó. Viszont ő meg nem hagyja magát, még ezzel a családi balhéval sem. S még szerencse hogy ott volt a híresen rendes nevelőapja, a rovarölés-bizniszben megtollasodott „Terminátor" mert a gonosz mostoha saját anyja, meg a szadista féltestvérei végeérhetetlen gányózása miatt hajszálon múlott az élete, de most már valahogy megoldják, s igen, Jack titokban mindig abban reménykedett, az ő kislányáé nem valami rút kiskacsás élet, ahol mindennapos proli figyelmeztetések és sunyi zsarolások és a mindent és mindenkit mindig cikizző nagy magyar alanyiság és anyagiasság mélyen megindokolt életét élik, ennek a kisvárosnak a csirkeketrecében. S persze azért titokban elképzelte, hogy legalább annyira képesek egymáshoz alkalmazkodni, hogy az élet ne egy folyamos rémtörténet legyen. Jack szorult szívvel s kicsit gyanakodva hallgatta, s próbálta elképzelni, a hajdani kulákgyereket, lánya langaléta nevelőapját, s az utcán mindig előtte loholó, materialista agyagkockává súlyosbodott nőt, a Ráérzőt, aki valamiféle női Henry Moore szeretett volna lenni, naná! ő meg Joyce, persze! - de ez a húszéves koruk előtt éppen csak kiszökkent, rövidke álom gyorsan lecsörgedezett és eltűnt két magyar kisváros proli utcáin, hajdanában.

-/-

Te zsidó vagy? – kérdezte szeretkezés közben a Ráérző.

Jack meglepődve nézte a Tihany fölött a bíbor-tolulásos naplementét. Kicsit megtántorodott amint a lány megszorította lábát a dereka körül, pedig a tó köröskörül tükörsima volt.

Miért kérded?

Mert ha az lennél, akkor talán jutnánk valamire.

Sajnos nem, válaszolt a fiú.

Kár, - válaszolta a lány, s kacarászva hátradőlt, s a vizet csapkodta. Ez a kép úszott be Jacknek, amint a „Pobeda", vagy „Varsó" pöfögött a szennyvízzel öblögetett pécsi utcán, Jack ott találta feleségét állni mellette, karján a kisbabával.

Ezzel mi legyen, biccentett Jack felé az inas öregember.

Na de mi a rosseb történik itt? - kérdezte a reggeli vásárlásból éppen visszatért Jack.

Jön, ha akar, mondta a fiatalasszony.

Te tudod lányom, beférni befér. Van még valami? Mert akkor menjünk innen!

Jack bénultan ült az apósa által eregetett füstfelhőben, s a dunántúli dombok között kanyargó havas utat bámulta. Képtelen volt fölfogni mi történik, de kíváncsi volt mi lesz ebből. A fehérvári tanácsi lakásban, ahova a köhécselő pátriárka hazataxizta őket, a Pesten nemrég még hindu Déva lánynak öltözött, képzőgími növendékből, az ő ifjú feleségéből, pillanatokon belül stüszi kalapja alá rejtőző, bulldogarcú kirakatrendező lett, aki morog s ugat mindenre, s különösen, ami Jackkel kapcsolatos. Az egyébként ugyancsak nehézsorsú fiatalember nagyon is jól ismerte a Csóri élet rejtelmeit, de a pokol eme hét bugyrára nem volt felkészülve. Minden hétköznapi konvenciót tagadó anyjával, ő valahogy egy másfajta univerzumhoz volt hozzászokva. De itt, egy pillanatig nem volt kérdés, hogy valamiféle „rendes emberré" kellett válni! Úgyhogy hatalmas vállalati adóság fejében néhány hónapos tanfolyam után, hivatásos teherautósofőr lett. Az egész Volán vállalatnál híre ment Jack milyen fasza gyerek, hogy néhány óra alatt átment minden vizsgán, de az se segített. Az egyik rettenet az agyonbuherált gázbojler elszúrálásával esett, a másik, hogy anyját nem kellett volna meghívnia. Lényeg az, hogy alig fél év múlva Jack külön albérletbe, a Ráérző pedig a jövendőbeli Terminátor oldalán találta megát. Aztán mikor egy szép napon ittas vezetésért elvették Jack jogosítványát, az ő útja jó időre, ettől az örökké viszolygott kisvárostól messze, másfele kanyarodott. Ez után aztán talán nem meglepő, hogy Jack első felesége, elsőszülött gyermekének anyja, kidobálta Jack aggódó leveleit, s évtizedekig hiába reménykedett megszabadulni a családból kilógó elsőszülöttjétől. S hát mindannyiik pechjére, Jack nem gazdagodott meg. Az sem segített, hogy a férfi később a fehérvári bíróságon hivatalos fapofával elismerte, miszerint ő egy alkoholista disznó, rájuk hagyta a közösen igényelt tanácsi lakást, s fizette a gyerektartást. Az is csak olaj volt a tűzre. Mikor rövid ideig Jack felnőttként meghívta magához Amerikában, s az apa és lánya végre felnőttként egymásra talált. – Tuttam, tuttamm! Én is tartozom valahova, létezik olyan, mint én, s végre nekem is van apukám! - sikítozta a húszéves lány, s Jack nyakába ugrott. – Apa! - s dőlt belőle a panasz az anyja és a féltestvérei miatt elszenvedett megkülönböztetés miatt. Ó, de hát ez régen volt, s főleg a távolság, s mindenféle más bonyodalom miatt a kapcsolat kihűlt, bár Jack még mindig reménykedett. Mindig reménykedett. Most, hogy segített fölvenni valami cédét, lánya meg figyelt, mintha valami szaki lenne, akit rég túlfizetett, aki átvágta, s tartozik. Neki meg rohanni kéne, de most valamit ez a csávó kell, hogy törlesszen. A lakásban rossz volt a levegő, Jack ing újban illesztgette a szekrény darabjait, aztán meg valami kis, öntöttvas padot szerelt össze. Szemlátomást könnyed egyetértésben unokájával, de folyt róla a víz. Közben a Jégnéző telefonált, s Jacknek hazudnia kellett, hol van.

Kislányom, mondjad mit szerettek, kérdezte búcsúzáskor Jack,
Tudod, nincs sok lóvém, fölösleges dolgot nem akarok hozni.
Vehetnél nekünk egy egész éves állatkerti bérletet
Az mennyi?
Hetvenötezer forint.

Ajjaj, hát tudod, annyi pénzem nincs, talán majd később, most jöttem a kertek alatt Amerikából, áll a balhé nálunk, az asszony szétbarmolta az életem, de lehet találtam végre egy nőt, akit szeretni tudnék, úgy tűnik, ő is engem, munkát kell találnom, fogalmam sincs mi újság itthon, nem ismerem a járást, de megoldjuk, nem felejtettelek el.

Jack szokása szerint teljesen gyanútlanul mondta ezeket a szavakat, elfelejtkezve, hogy ő az egyetlen a családban, aki önzetlenül képes erre. Az első házasságából született, immár középkorú lánya az anyja „vérvonalát" követve éppoly kicsinyes, önző és anyagias, mint a második feleségtől való alma, ebből a szempontból a két nő semmiben sem különbözik. Sőt, a gyerekek sem. Jack egy pásztor volt, s mint olyan, mindenáron egybe akarta terelni a nyáját. Aki egyszer az útjába került, az hiába is kapálódzott ellene, onnantól hozzá tartozott. Jack két háztömböt is megkerült, mire eszébe jutott hol is hagyta az autóját, majd elhúzott a régi Műszaki Könyvkiadó kapualja előtt, ahonnan kirúgták, mert a klisé raktárban elbújva, első komolyabb verseit bütykörészte. Akkor csábította aztán el a Ráérző, s ebből született az a tettyei emlék, mikor őt, húszéves ifjút először vetette szét a létélmény, hogy megszületett az az incuri-pincuri lánka, akitől most asszonyságként elbúcsúzott.

Út az Elenához,

Ráfordulva az oroszlános hídra orrát megcsapta a sötét gyémántként, délre hömpölygő folyó szaga, s abban volt hajóút, országút, vonatfütty, messzire vivő minden, s ami furcsát turmixolt, azt Jack a kormányon dobolva dúdolgatta:

„A vasúti híd
A vasúti híd
Bús dal a szelekben
Ha vonat megy
Rajta át
Messzire húzna a kedvem"

Aztán az alagút kis tere után néhány utca, s máris Elena házánál volt, az ő terülj-terülj asztalkájánál, ami elől soha nem lehetett kitérni. De most nem kívánta az ételt, s néhány falat után elnézést kért, s a szobájába távozott. S hát eszébe jutott, mi is történt a legutóbbi visszatérése előtt.

SZÉGYEN VAN, KÖLCSÖN NINCS

Kis laptopján újra olvasta azt a 99-és, visszamenés előtti lányáról írt bejegyzést, kíváncsi volt vajon szívében mi is változott. Ezt találta:

Szombat van. Enyhe, borús idő. Tegnap délelőtt a Rékán, este az öreg Samnek írott levélen kotlottam. Az első alaposan kiborított, nem is tudtam rendesen fogalmazni, innenonnan dobáltam össze. Azt gondoltam majd egy másik alkalommal írom meg, de az lehet nem mostanában lesz. Csupán azért csináltam, hogy azért legyenek meg benne legalább a tények, mert most még emlékszem rájuk.

Lehet, soha nem kerül rá sor.

Hét év telt el azóta, s sajnos megint előkerült ez a történet:

„A barátaim nem adnak, pénzt, mert „nincs" a vejemnek nem az a személy vagyok, ahova befektetni szokott, a lányom jövedelme fél bevásárlásra elég, s különben is szégyelli, hogy ilyen csóró apja van. Szerdára jutottam el odáig, hogy az időközben betoppanó Ivánnékkal is megbeszélve a dolgot, kezdett valami kialakulni bennem, de még mindig bizonytalan voltam. Abban hogyan fogjak hozzá. Csütörtök reggel még mindig nem tudtam. Abban teljesen egyetértettünk A Jillel, hogy reális lehetőség van rá, fognak adni pénzt. Igyekeztünk bizonyos garanciaadáson is gondolkodni, s azt gondoltuk rövid határidőre kérjük a kölcsönt, többet adunk vissza, s ha kell valamilyen tárggyal biztosítékot adunk, ha kell. Itt van a fényképezőgépem, egy adapter, a komputerem stb. Délelőtt tizenegy óra lehetett, úgy éreztem itt az idő. Felhívtam a lányomat. Manikűrösnél ült éppen, s azt mondta este hívjam vissza. Ezután felhívtam a Justint. Meglepett, hogy meglepődött. Azt mondta ugyan van pénzük, de én nem az a terület va-

gyok, ahova ő be szokott fektetni. Mondta ez egy kölcsön, rövid idő alatt visszafizetem, néhány napon belül száz dollárt tudok naponta keresni. Azt mondta ez akkor is egy nehéz ügy, de attól teszi függővé, hogy a Réka mit mond. Egyébként pedig felhívja az Amerikában élő haverját, hátha tud segíteni. Épp ma beszélt vele, kár, hogy nem előbb hívtam, mert akkor megemlítette volna, de majd holnap újra felhívja. Este nyolcfelé felhívtam a lányomat. Kiegészítést szerettem volna tenni. Hogy adunk néhány dolgot, a fényképezőgépet, amit ő is ismer és tudja sokat ér, biztosítéknak.

Még el sem tudtam mondani, amit akartam, már igyekezett közbeszólni. S a lehető legdrasztikusabb szavakkal, hisztérikus hangon közölte mennyire szemét vagyok, hogy ilyesmire vetemedtem. Ő mindig tudta ilyen vagyok, soha nem törődtem vele, s most még ráadásul ki is akarom használni. Tudhatnám milyen szar helyzetben van ő a férjével, mert nem keres semmit, tizenötezer forintot, ami a Justin szerint egy fél bevásárlásra elég csupán. Ezt a Justin mondta előtte a telefonba. De minden él nélkül. Próbáltam elmondani, olyan nyugodtam, ahogy ez tőlem tellett, hogy itt semmi olyasmiről nincs szó, amire ő gondolom, elvesztettem az állásom, s egy repülőjegyre való pénzre van szükségem, hogy vissza tudjak menni Amerikába. Néhány hét alatt visszaadom. De ez az egész nem érdekelte. Továbbra is visítozott, felemlegette a gyerekkorát, azt a szörnyút, s azt ismételgette mennyire szégyelli, hogy az apja vagyok, mennyire szégyelli magát. Itt ennél a pontnál, jobb nem jutván eszembe, csak annyit mondtam: szégyelld is magad kislányom, s leraktam a kagylót. Ezután próbáltam felhívni a Justint a mobil telefonján, de csak egy postafiókot sikerült elérnem. A következő üzenetet hagytam: „nincs szükségem a pénzre, azt gondolom, itt egy nagy félreértésről van szó, szeretnék erről egy néhány szót veled beszélni, légy szíves, ha tudsz, hívjál vissza. Próbáltam őket otthon is elérni, de nem vették fel a telefont. Azóta nem hívtak. Kimondottan útálom ezt a témát, s csak azért beszélek erről újra, hogy érzékeltessem a helyzetet, amelyben voltam, s amelyben azon gondolkodtam hogyan tudnék valamit tenni a kapcsolatunkért. Ez egy megoldatlan és feldolgozatlan kapcsolat, ahol se idő se energia se más nem volt arra, hogy jobb összhangot teremtsünk közösen. Mindenkinek megvan a saját problémája. S ellentétben a közeli családommal, akik ismernek és értenek, ők nem. Más világban élnek, s a rövid próbálkozásaim nem hoztak kielégítő eredményeket. Még annyit sem sikerült elérnem, hogy ne szeressék, de legalább elfogadják a létjogosultságát annak, aki vagyok, s amit csinálok. Ez jól megfigyelhető az Ivánnéknál, akik a kezdeti idegenkedés után, megértik. Ehhez azonban jóindulat is kell. Az pedig nem jön csak úgy magától. Ahhoz komoly tudás, tapasztalat, s feltételezem egyfajta szerencse és intelligencia is kell, amikor egy bizonyos elrendezettség, s valamiféle kényszerítő erő hatására az ember belátja, jobb, ha megértő a másik emberrel kapcsolatban.

Sajnálom a lányomat.

Megvették. A szónak valamilyen értelmében. Kiszolgáltatott helyzetbe került, amikor rosszul felfogott alkalmazkodási kényszertől hajtva, s nem utolsó sorban rettegésből, olyan kompromisszumokra kényszerül, ami nem egy szabad ember sajátja. Hagyományos képemnek megfelelően, én egy egyenlőségen alapuló szerepet szerettem volna számára, ahol kiteljesítheti énjét, megismerheti önmagát, s nem egy olyat, ahol egy ember kimondott, rejtett vagy feltételezhető terrorjától függ. Ráadásul ez egy üres ember. Sikerre viszi mérhetetlen nagyképűségét, hiúságát, üres és semmitmondó kalandvágyból, hogy az anyjának, a feleségének, s talán a barátainak bebizonyítsa ő igenis egy nagyfiú. Pedig csak egy karrierista gyerek, komoly és értékelhető értékek nélkül. Ennél jobban szeretném, ha egy nem túl ügyetlen és becsületes, családját, a könyveket és művészetet, a zenét, és az egyéb szellemi értékeket kedvelő és magáénak valló, abban hívő, s életét a köré rendező ember felesége lenne. Aki nem azt mondja: nincs szükségem semmire, én nagyon ügyes vagyok, ügyesebb, mint te, s így majd én megcsinálom. S kifizetek mindent, amire szükségem van. Hanem egy olyat, aki felfogja, benső intelligenciája folytán, hogy szegények vagyunk, s egyetlen szempont sincs a világon, ami nem azt mondaná számunkra, fogjunk össze és próbáljuk meg szeretni egymást. Számomra az önteltségnek az a foka éppúgy egy csapda, mint a széplányé, vagy az izompacsirtáé. Inkább átok, mint áldás. De tudom, látom érzékelem milyen hatalmas ez a világ. Ma már látom, mennyire bele van keveredve ezekbe a kishitű, hazug dolgokba. Tudom én azt, a pénz fontos, ezért akarok elmenni Amerikába, hogy hozzak néhány zsákkal. De ez az én szabad választásom, és soha nem tudok elképzelni olyan szituációt, amelyben a pénz miatt, elküldeném valamelyik gyerekemet a francba. Sőt inkább azon gondolkodnék, hogy tudnék rajta segíteni. Felületes hülyeségből ellökte az apját. Egy olcsó, külsőségeken alapuló világot választott, amit egy felületes ember vett neki. Mobiltelefonnal, aranygyűrűkkel, piros luxuskocsival. S megbánta, hogy gyereke van, mert akadályozza a karrierjében. Mert a gyerek sír, játszani akar. Az én lányom, a legnagyobbik, egy aranykalitka fogja. Ennél még az is jobb lenne, ha prostituált lenne, de szabad. Vagy szegény, de nem börtönlakó. Így utólag nem tudom mit reméltem. Az a kis szar világ mit tud neki adni. Őszintén és nagyon sajnálom. Félek ez is bekerül életem nagy fekete foltjai közé. Soha nem lesz sem időm, se energiám kirángatni belőle. S ő maga sem fog rájönni, mert az a kisvárosi lét olyan, mint egy eleven állat, amely nem hagy megmozdulni, s a nap minden percében azt sugallja, maradj veszteg. Ne gondolkozz, törődj bele a korlátokba. Az az ember soha semmi mást nem fog tudni neki adni, mint pénzt. Soha nem fogja megismerni önmagát és a világot. S fuldokolni fog, mint azt szemmel jól láthatóan, most is teszi. Ráadásul azt gondolom, hogy ez az anyja rettenetes és közvetlen terrorja. Amihez hozzászokott, s azt hiszi ezen kívül nincs is más normális lehetőség. Szomorú és tehetetlen vagyok, semmit sem tudok tenni. El kell mennem,

magára kell hagynom. Képtelen vagyok megküzdeni a gonosz erőivel. Mert az indirekt gonoszság is az, amely közömbösségen és érdeken alapszik. Soha nem tagadtam az önzés bizonyos mértékének a jogosságát. Erre szükség van. S az is csak egy látszat, hogy én most megyek a saját érdekem után, s őt magára hagyom. De képtelen vagyok elfogadni, hogy neki nincs ez ügyben felelőssége. S ő visszautasítja az én szeretetemet. Én megadom neki ezt a jogot és lehetőséget. S ha egyszer megérti a dolgokat, amiben nem nagyon bízok, hozzám visszatérhet, én meg fogok bocsátani. Remélem nem lesz nagyobb baja, s az unokám a kis Csabi szerencsésen átvészeli azt, ami rá vár. Neki mindig helye van nálunk. Mint mindenkinek. Mindenkinek, aki ezt válassza. A lényeg az, hogy se a sógorék, se a lányomék, se az Ivánék – senki nem adott kölcsön, csak a nem olyan nagyon régen szomszédba költözött nyugatnémet szomszéd. A Matilda egy nejlon szatyorba hozta a tíz darab százmárkást, amiből a repülőjegy vásárlás után az a bizonyos harmincdollárnyi maradt."

-/-

Ahogy a lassan feledésbe hullt szöveget olvasta, arra ocsúdott, hogy semmi sem változott. Így aztán a lányával történteket inkább reggelre hagyta. Fél tízkor a parányi kis vendégszobában már azon töprengett, hogy mégiscsak vissza kéne menni Amerikába. Valami azt súgta, hogy ez most itt nem fog menni, egy halálra ítélt feleséggel most mindent elölről kezdeni éppoly képtelenség, mint annak idején miatta lemondani a szexről. Egyik sorscsapás a másik után.

Mindennek Jill megbetegedése lett volna az oka?

ELALVÁS S AZ ÁLOM – EGY VISSZAEMLÉKEZÉS 1999-2006 MÁRC. 23.

„Menni, Maradni Jobb?
Maradj, Ha Tudsz Te Túrni, Menj, Ha Kell”

2006.márc. 22.este. egy visszaemlékezés kezdete

-/-

De mielőtt végleg kimondanánk bármilyen ítéletet, álljon meg a hegyi menet. Hogy is volt ez? A Jill a hibás? Egy ilyen betegség esetén hol húzódik az egyén felelőssége, illetve az egyáltalán egy jogos felvetés? A megoldás az nem inkább valami felelősség megosztás? Mindenesetre mi, most, ha lehet, nem engedünk a rossz beidegzéseknek és téveszméknek! Hiszen alig több mint egy év telt el, mióta Jack hazaköltözött. Az utolsó, közös erőfeszítés, hogy kihozzanak még valamit Amerikából, csak részlegesen sikerült. Könnyű lett volna arra fogni, de mindkettőjük más okokat is talált, s főleg Jackben merült föl az igény, hogy miután egzisztenciálisan messze túlteljesítették a tervet, elsődlegessé vált, hogy több mint harminc éves házasságuk széthullására valami épelméjű magyarázatot kapjon. Mint az egyszeri Termelő a Környezetvédővel, valójában nem szívesen foglalkozott ezzel, de lassacskán kiderült, hogy ez fontosabb mindennél. Azt valakinek kell értenie, mit, miért csinált, mert csak úgy tud elszámolni a múltjával. Jack véleménye szerint a szenvedés valódi oka nem a vágyakozás, mint azt sokan vallják, hanem az önnön téveszméinkből eszkábált, hulladék kontinens, amelyen mi magunk sodródunk hajótöröttként a nyílt óceánon. S muszáj lesz itt félre tenni minden udvariasságot, s mindenkinek könyörtelenül szembe nézni az összes tényezővel s megérteni, hol keletkezett a történetben ez a halálos nagy csavar? Most, hogy egész élete így mérlegre került, újra végig álmodja azokat az éveket, azt sejtve, hogy ott, abban a félig megemésztett mondatban, s az abból következő évek történetében rejtőzik, amit keres. Nem a „faulkneri megmondásban, hanem a Márquez-i mesében”. Ha mégsem, akkor is talán érdemes újra mesélni-élni a történetet, s mintegy a képzelt olvasót hívni ítélőbírónak, lehetőleg minden fontos részletet elé tárni, s a végén felmentő ítéletet remélni. Jack még a honi rendszerváltozás zavaros hírfoszlányait böngészte, ami ketrecükből kiszabadult baromfihad rikácsolásává foszlott. szemlátomást a megoldás nem itthon van; mindegy, hogy a „kintit”, vagy a „’bentit” vesszük alapul. Még mindig, félig éber szemhéja képernyőjén ott futott, a jól ismert amerikai bölcsesség. „I HAVE TO DO, WHAT I HAVE TO DO. „Azt kell csinálnom, amit egy normális férfi csinálna az én helyemben. S különben is, túl sok itt az éhes száj”. A többit már tényleg félálomban, mint utolsó szalmaszálat szorította ujjai között, válaszért kotorászva. Azok az első évek…, bizakodás…remény…ó, „Krishna Krishna, tudtad te, az élet

nagy tudója, mibe nyúlsz bele". Még most is maga előtt látta az emberi lélek világítótornyát, a kis Buddha szobrot a doki asztalán, öröklétbe tűnő mosolyával…S aztán már az álom visszhangzó terében verődő gondolat – „Ön, személyesen mit szeretne jobban, hogy a felesége nő maradjon, vagy, hogy minél tovább éljen?" Természetesen, hogy éljen! - vágta rá minden habozás nélkül Jack. Azóta is ez az álláspontja, mert ő ilyen. De tényleg, milyen lehetőség van még? - kérdezte. Aztán álomra hajtotta fejét.

Vége az előszónak

(1999 március 22-2006 március 23.)

AZ ÁLOM

JACK A HURRIKÁN VADÁSZ

1999 március 10. Jack másodszor az Újvilágba Költözik

PÁR SZÓ A HURRIKÁNOKRÓL

Mielőtt azonban tovább lépnénk, szóljunk pár szót a hurrikánokról. Ez, az Észak amerikai kontinensen évről évre felbukkanó természeti jelenség nagymértékben befolyásolta Jack visszatérését.

Felesége Jill és ő lényegében egyetértettek abban, hogy megérte, még akkor is, ha ez Jack számára azt jelentette, hogy az amerikai földrész távoli pontjai, majd két kontinens, az amerikai, s az európai közötti ingázásával, s túlnyomó részt a család kettészakadásával, s különéléssel járt. Egyre fokozódó nehézségek közepette, versenyt futottak azokkal a változásokkal, amik helyzetük számára fontosak voltak. Miközben az amerikai bérek szinte semmit sem változtak, otthon az árak rakétasebességgel emelkedtek. Ugyan néhány évvel a kinti megérkezésük után Jacknek sikerült némi előnyre szert tennie. Az a kontinens, főleg keleti partját időnként sújtó hurrikánok óriás károkat okoztak. Jack hamar felfedezte az ebben rejlő lehetőséget, s letelepedésük óta először extra jövedelemre tudott szert tenni, s kevesebb, mint egy év alatt, az amerikai középosztály alsó részére jutottak.

JACK ÚJRA AMERIKÁBA KÖLTÖZIK

HURRIKÁN HUGO

Az itt eltöltött években már hiába volt mind a kétségbeesett erőfeszítésük Ugyan életükben először a Dél karolinai Charlestonban, részletre tudtak vásárolni egy házat, de mint hamarosan kiderült, a túláradó boldogság, hogy végre, legalább is részben saját otthonuk van, korainak bizonyult. Később erre Jack, mint élete egyik nagy tévedésére emlékezett vissza.

Fogni kellett volna a pénzt, s egy másik városba költözni, - mesélte később barátjának. Másik államba, városba, ahol nem volt nagy kár, s a biztosítási milliárdokból nem építették minden porcikájában újjá az egész várost. Pedig Jack igazán mindent megtett, s gondolta a jövőre is, csak egyszerűen nem ismerte az amerikai élet különös dinamikáját eléggé. Jóllehet sikerült beverekednie magát a város legelőkelőbb köreibe, felújította a polgármester család nem egy ingatlanát, dolgozott a Preservation Societynek, a Historic Fundationnak, ügyvédeknek, politikusoknak, s természetesen ígéretekből volt neki bőven. De a fura helyzetet követő patkányharcban végül a sor végére, került, s különösen ott a kevéssé iparosodott délen, a szerteágazó ismeretséggel rendelkezők sorra megelőzték. A város jómódú polgárai kihasználták a most érkezett, középkorú, családos ember minden lehetőségét, amíg megérte. Aztán alig egy év alatt minden visszaállt a dél álmos, ráérős mindennapjaivá. a híres politikus kékvérű, sokadik nemzedékes

holland származású neje figyelmeztette is Jacket, mikor a szokásos, több ezer dolláros heti csak kiírása közben, halkan megjegyezte:

Tudod Jack, normál időkben nem szoktunk ám ilyen magas árat fizetni.

Deee, ugye azért lesz itt még munka?

Ó, persze, ne aggódj, emberek itt sorba állnak érted. Nos, ebből majdnem semmi se lett, s ez oda vezetett, hogy már a ház részletfizetése is veszélybe került. Félő volt, hogy elveszítik az első otthonukat. Jacknek ugyan volt még pár jelentős dobása, de a szerencse kerekét már nem az ő keze forgatta. Később visszagondolva, ha csak egy kis pirinyó morzsa is jut neki a biztosítás nagy koncából, a történet akár be is fejeződhetett volna, s Jack és családja Amerika híres sikertörténetei közt beolvadna az ismeretlenbe. Így viszont még számtalan sokszor édes, sokszor keserű, de mindenféleképp izgalmas fordulat várt rájuk.

HURRIKÁN ANDREW

Amikor is sokkal délebbre jött egy másik, megváltó, a minden eddiginél nagyobb, Andrew nevű hurrikán. A floridai Miamiban szétbaszott harminchatezer házat, s én már aznap ott dülöngéltem az előszelekben. Én voltam az első „*out of State contractor*, aki engedély kapott az újjáépítéshez". Sok-sok lóvét sikerült csinálnom. Néhány év vegetálás után, kiderült számunkra, hogy ha nem akarok szakmabuzi lenni, ill. a végtelenségig a már repedező amerikai álomba ragadni, akkor ki kell használni a hurrikánok okozta pénzkeresési lehetőséget, s megtanulni, hogy mit kezdünk vele. A Hugo utáni tapasztalatoknak hála, már jobban tudtam mire kell vigyázni, s egy pár összedőlt társasház újjáépítésén dolgoztam. Hetente kaptam a több ezer dolláros csekkeket. Mindenki örült, kifizettük az összes adósságot. Egyszer egy szál rózsa kíséretében vittem a Jillnek egy, majdnem

vadonatúj, aranymetál turbó Audit is. S akkor jött az „örült, is, de". Látva az én kis feleségem savanyú ábrázatát, megkérdeztem tőle mi a baj. S ezt mondta: „te engemet elhagytál". Nabazdmeg. Mert bizonyos értelemben valóban így volt. Mert kettőjük eredeti egyezsége így hangzott: Jill követi Jacket a világ bármely zugába, „akár még a Dél-kínai tengerre is, de együtt lesznek. Mindig együtt.

Huszon valahány éves házasságunk alatt még egy hét sem volt, hogy külön ágyban aludtunk volna.

Hiába tisztáztunk előzőleg mindent, én azért ettől a kijelentéstől, csak szimplán halálra váltam. Ráadásnak a saját szenvedésemre most itt volt ez a sokkoló kiábrándulás, tehát hiába beszéltünk meg ezerszer, részletesen mindent? Így nem fogok tudni a munka után menni, valami mást kell kitalálni. Sokféle ötlet volt a levegőben, mindenesetre végre sikerült nyolc év után először „Édes kis hazánkba" hazalátogatnunk. El lehet képzelni. Ráadásul megvettük a kötcsei házat, hogy majd milyen jó lesz öregkorunkra. De ahogy visszaértünk az Újvilágba, egyszer csak előtolakodott, hogy nem e jobb lenne A Jillnek a gyerekekkel hazaköltözni? S tényleg minden részletre kiterjedően megbeszéltük, de a jobb előmenetel és korai nyugdíj érdekében én kijárok dolgozni. Otthon ott vannak a rokonok, haverok, na meg hát édeskishazánk, Magyarország! Ami lóvét tudok küldeni, abból itthon főúrian meg lehet élni. S különben is, a legjobb iskolákban tudjuk járatni a gyerekeket. Megvettük ezt a házat, s azt a rohadt életbe senki soha többé nem veheti el tőlünk! Én nem akarom a családdal, bármi okból az utcán végezni! Aztán amilyen hamar csak lehet, jövök haza hozzátok én is, - ez lett a jelszó. Közben Jill óriási lendülettel, lelkesen tért haza abból, ami számára maga lett a Nagy Amerikai Nihil. S hamarosan fel is találta magát, s az életmegvonásos, férjétől annyi mindenben függő anya-háziasszonyból, önálló, büszke, vidéki gazdasszony lett. Dolgozni se kellett eljárni. Életében először kezdte megtalálni igazi önmagát, s elmondhatatlanul hálás volt Jacknek, aki természetesen ezt lehetővé tette. Jó néhány évbe telt el mikor kiderült, hogy a megváltozott kinti és hazai körülmények között Jack egyedül nem tudja a család elképzelt felemelkedését biztosítani, s eljött az idő, amikor is majd Jill Jackkel dolgozik. A tényekkel való szembenézés megértette vele, hogy bizony segítenie kell. De el lehet képzelni, hogy a csöppet sem problémamentes, de mégiscsak független és szabad magyarországi élet után, mit okozhatott neki visszamenni, s akár hónapokra is „Jack" koszos építőiparában, dolgozni. Nem volt könnyű, de megtette. Az idilli otthonlét után követte férjét Amerikába. Hogy mi is történt, azt ezen a kanyargós úton nem könnyű követni, de szerencsére ez Jack naplójából, s leveleiből valahogy kideríthető.

1999. AZ ÚJRAKEZDÉS,

VAGY, AHOGY KÉSŐBB EZT VALAKI

NÉPIESEN HÍVTA:

VISSZACSINÁLNI AMERIKÁT

Most, egy hőn vágyott, s nem minden tekintetben szerencsés és sikeres hazalátogatás és pár éves, sikertelen itthoni próbálkozás után, Nagykovácsiban, viszont megint abban sántikálnak, hogy Jack újrateremti a kinti munkához való munka és életfeltételeket, aztán Jill is utána megy, s megint együtt lesznek, mint régen, s mint ahogy azt eredetileg is gondolták. Addig maradnak az Újvilágban, amíg valamit ki nem hoznak belőle.

-/-

MÁRC. 10. „A MÚLTON ÁT AMERIKÁBA," – EZ AZ ÚT, VALAHOGY ÍGY MARADT MEG JACK KÉPZELETÉBEN

Jacknek alig harminc dollárja marad a hirtelen összekunyerált kölcsönből, ami a repülőjegyre, s az Újvilágba való újrakezdéshez kellett. Családja halálra aggódja magát, főleg a helyzet miatt, amibe hagyta őket. Idestova három év telt el, azóta, hogy utoljára, „végleg elhagyta Amerikát", s mindent, az összes szerszámát, lakást, kocsit, lakberendezést, felszámolt, eladott, kidobott, s a maradékot hazacipelte, harminc-negyvenkilós utazótáskákkal a vállán rohangált amerikai és európai reptereken, akkor még nem volt ez a képtelen súlykorlátozás, vagy ahogy azt egy öreg bácsika mondta egy frankfurti átszállásnál, „azért jól bebaszott ez az Oszama". De most, kifele menet, fél óra alatt összekapkodta az amerikai inches mérőszalagját, vinklijét, kalapácsát, s fűrészét, egy váltás ruhát, s írt egy levelet a kilencven éves, zsidó doki ismerősének, amelyben azt kérte, hogy amíg munkát nem talál, pár hétig hadd lakhasson náluk.

-/-

Éppen csak föltuszkoltam viharvert, amerikai katonai zsákom, bőröndöm, amikor egy cigány ül le a fülkébe velem szembe. Középkorú, jól öltözött.

Magának elege lehet ezekkel a csomagokkal – mondja, s látszik, valamit akar.

Hová utazik, erőlteti tovább a társalgást.

New Yorkba, válaszolom. Csodálkozva néz rám, s ezt mondja:

Tyű, az legalább háromszor olyan messze van, mint Pest, ugye?

Hát, inkább harmincszor. Amerikában van. Kicsit olyan mintha nem tudná azt se hova tenni.

Tudna adni egy cigit, nyögi ki végül.

Kösz. Én csak tudja, Siófokig megyek. Ott van dógom.

Aha, értem.

Lentről a peronról még hetykén visszainteget. Hm, gondolja Jack, ez is egy emberi élet, s azon tűnődik, vajon ez az illető mit fog itt csinálni? Még egy cigije sincs. Jack az ablakon kibámulva most egy pillanatra a nemrég lezajlott, saját búcsújelenetét látja maga előtt, s most, hogy már megteheti, saját helyzete jut eszébe.

S furcsa módon, hol kívülről, mások szemével, hol belülről látja önmagát. Próbálta megérteni, amibe van, a francba is, lényegében az utcáról, megyek vissza, pár fillérrel a zsebemben, nincs autóm, nincs kéglim egy darabig kétséges, lesz e mit ennem, se munkásruhám, se szerszámom, ki tudja milyen viszontagságokkal előttem, egy rettegő családot magam után hagyva otthon. Az akkor hét éves lányom zokogva csimpaszkodik a nyakamba, s nem akar elengedni, lefejtik rólam, s ekkor fájdalmas dühhel kiáltja – „akkor most nekem van apukám vagy nincs apukám?" Felesége könnyekkel a szemében egy szót sem tud szólni. Harminc dollár van a zsebemben, s csupán ez az ígéretem van, hogy egy idős házaspár tengerparti apartmanjába pár napig megszállhatok. Amíg munkát nem találok. Ha ez sem megy, valamiért, akkor addig gyalogolok, míg nem találok egy lepusztult, olcsó motelt, s másnap nekivághatok a városnak, egy építkezés után kutatva. Fel fogják venni, - gondolta Jack, bízik magában, van hozzá fellépése, ha csak az kell. Dolgozik egy vagy két napot, hetet, s keres egy kéglit. Aztán vesz egy autót, újra szerszámokat, s ismét elkezd magának dolgozni. Újrakezdi Amerikát. S különben is tavaszodik. S nagyon reméli, otthon majd mindenki tud alkalmazkodni a helyzethez.

-/-

Emberek kis csoportja ül egy elhagyatott tsz-major melléki kiserdőben a tűz mellett. Délután két óra. Hétköznap Tárnok és Martonvásár között. Ki fizeti őket? Mire gondolnak, mit sumákolnak? Biztonságban vannak? Mi lesz velük holnap? Voltak vagy tízen. Az 2-3 ezer forint óránként. Hogy lett valaki egy ilyen alkalmazott? Amerikában a segély bénítja meg az embereket, itt a népre erőltetett létminimummal való gyötrelmes szembenézés. A reménytelenség, hogy ebből nem lehet kikerülni, a fizetéstől-fizetésig élés. Cserébe kicsit dolgozunk, imitáljuk a munkát, aztán amikor, s ahol csak tehetjük, megállunk, támaszkodunk, leülünk, bujkálunk, sumákolunk, s folyamatosan trágyázzuk a helyzetünket, küzdünk az éppen beetetett menza- demagógiával, amivel nap, mint nap rendszerváltozásról rendszerváltozásra ezen az elmaradott részén a világnak kábítanak bennünket, s ami igencsak lenge öltözék a minimál lét kegyetlen fagya ellen. Innen megyek el, s ezért. Már a puszta gondolat, a lehetőség megléte is milyen felszabadító, hogy ha az ember akar, akkor juthat valamire. Nem biztos, hogy minden jó lesz, minden megoldódik, minden álom valóra válik, de a nap nagy része mégse azzal telik, hogy újra és újra föl kell böfögni, s kérődzeni ezt a megemészthetetlen, s léleknyomorító szegénységet, hogy meg ne bolonduljunk. Ez nem Észak Korea. Nem sikerült a sorompókat légmentesen lezárni. A jobb élet rádióaktivitása és mustárgáza beszivárog. Mindenki tudja, odakint van egy jobb világ, valahol, másoknak. De a rohadt életbe, nekem is itt kellene élnem? S most, ahogy bámulok ki ezen a maszatos vonatablakon, kicsit szomorúan, de büszkén is gondolom, én mehetek, valahogy kibuliztam. Szerencsés vagyok? Sokan, ha tudnák, hogy ott az az ablak mögött ülő ember hova megy, azt gondolnák. Pedig ezt én magamnak csináltam, magamat húzom ki hajamnál fogva. De nyilván, maga a tény, hogy

ehhez megvan a képességem, felfogható szerencsének. Viszont, azt is tudom, mindenki nem mehet el. Egész népek nem képesek Elles Islandra rácsodálkozni, tenyerükbe köpni, s nem csak vegetálni, egész életöltőkön, generációkon át, hanem emberhez méltó komfortba kerülni, biztonságba, s főleg abba a reményteljes állapotba, ami nélkül nyomorult az ember. Mindenki másra képes, de mindenki tudna valamit tenni, ha lenne rá lehetősége. Nos, igen, végül is itt van a kapitalizmus nagy kihívása, amikor ezzel kérkedik. Hogy ő meg tudja adni. Persze! amikor már eljutottunk oda, mikor már sikerül kielégíteni az egyesek által gyarlóságnak nevezett igényt, amikor már nem egy marék tarkababért vagy krumpliért fáradozunk reggeltől estig a földeken, amikor a világ átverésével, kirablásával, vagy csak becsületes munkával össze tudtunk annyit faszolni, hogy ketyegjen a rendes élet vekkere, már lehet miről prédikálni.

-/-

De, nocsak, valahol itt, a nagyérdi magas domb tetején itt lakott anyjával abban a kis kulipintyóban, se villany, se víz, semmi. Rohan keresztül itt a Mistrál, igen, a völgy tetején ott lehet az élő sövény, ahol kamaszként rőzsét gyűjtött a sparheltlyukba, kinti klotyó, petróleumlámpa, elsuhantak ezek az alsó-felső Érdek, számára örökre belefagyva az ingázó, rettenetes proli múltba. Hol van az a pokoli Hizlalda? Volt, hogy nyáron megállt a vonat mellette, s dőlt be az a…fú! még rágondolni is szörnyű. S mindaz nem messze a város határától. Van ilyen? Volt. Viszont most meg a betonkerítéseken tacepaók, amit graffitinak hívnak, hm, ez is bejött, mint a Coca-Cola. Anyám kedvenc és sokat emlegetett Centrum Áruháza, Nagytétényben, ahol „mindent lehetett kapni". Múlt és jelen. Lassú és gyors élet felvillanó jelei, szimbólumai. Büfék és kiskocsmák bevásárló központokkal. Parkolóház, emeletes busz Buda Tétényben. A buszmegálló, ahol nem is olyan rég, gyerekkori szerelmemmel találkoztam, asszonyság lett belőle, de azért kicsit sírtunk. Nem látom a mezőgazdasági iskolát a fekete rózsáival, ahol annak idején politechnikaként gyors és gépírást tanítottak, s most ennek köszönhetően tíz újjal, "„vakon" pötyögök itt. A KIS DUNA ó, tutajt építettünk a hárosi Falemezgyár csórelt gerendáiból, s F. Gyula csak sorra hordta a fenékről a Honfoglalás óta égből-földről idehullt rozsdás, iszappal teli szörnyedvényeket, s a viselkedésében akkor már benne volt az egész subtrutyizás dolog, az a, bele, és elmerülés, a dolgokban és az anyagokban, ami egész Tolkienig, s a hatalmas vaskonstrukciók, és barackmag zsinagógák kavalkádjának létrehozásához, alkotásához vezetett. Hungarovin – Monimpex helyett. Az élesztő gyár, ahol kuglit állítottunk, esténként húsz forintért, s jé, Háros raktárváros – tele szeméttel. A Törley pincék sötétszürke baglyai, az éles hárosi kanyar már nem sikít, a vonat keményen a gombapincék fele dől, ahol a sok, sápadt, árpád utcai iskolatársam cseperedett. S már jön is az István téri iskola, na, az még csak egy emlék! Anyám és az Igazgató nő reakciója a kicsapásomra nagymértékben meghatározta későbbi fejlődésemet. Alig múlt el tizenharmadik születésnapom, mikor is az eladott zuglói lakásból faszolt, jókora summán anyám néhány fontos, húzást csinált. Először is

hazaköltöztette hatalmasra hízott dédnagyanyám, a Bógit Izsákra. Ott a földszintes ház hajnalkákkal fölfuttatott, hosszú verandáján aztán még jó néhány évig kesereghettek lányával, az Ilonkával a szocializmus nyomorán, a férfiak minden irányú alkalmatlanságán, de mikor később a falu határán lévő temetőben újra és újra el próbáltam képzelni azokat az éveket, biztosra vettem, hogy azok lényegében békességben teltek. Az én zseni anyám második húzása az volt, hogy engem tetőtől talpig új ruhába öltöztetett. Ez volt az első ilyen életemben. A Teleki téren vásárolt, használt, magas szárú helyett, most új félcipőt. A mackónadrágok helyett, egy színben összeillő sportöltönyt kaptam. Nos, ebben a szerelésben, feledhetetlen szavaival, mindig bizakodó s vidám pillantásával, „immár csodálhattam születésnapom", s mint egy ifjú herceg úgy lépkedtem az budafoki domb tetején fészkelő másik iskolába, ahova kicsaptak. „Na, ezt aztán nagyívben leszarjuk kisfiam, ezen az égvilágon semmi sem fog múlni a mi életünkben- mondta", s szorosan magához ölelt. Úgy is lett. Különösen, azután, ami az igazgatói irodába történt, ahol jelentkeznem kellett. Két magas, ember találtam ott, az idős, ráncos, igazgató nénit, meg egy szintén nagyon magas, hosszú hajú, s szakállú, fiatal férfit, akiről később kiderült, hogy ő a Gyémánt Tanár Úr, az új, disszidálási kísérletéért büntetésből idetoloncolt avantgárd festő, most meg a rajztanárunk. S mintha csak éppen hazaérnék, hellyel kínáltak.

Ha jól tudom, nemrég költöztetek ide, honnan is?

Zuglóból.

Tehát alig pár hete, hogy oda jártál.

Igen tanár néni.

Én tudom mi történt, de röviden szeretném, ha te is elmesélnéd.

Kicsaptam a villanyt.

Miért?

Hogy előbb hazamehessünk.

Hogy mivel csináltad?

Egy meghajlított drótot bedugtam egy konnektorba.

Nem féltél, hogy megráz?

Nem, a közepén szigetelve volt.

S miért te?

Mert senki se merte.

S ők később beárultak…

Lehet

Nos, én azt gondolom, hogy ezért egy pofon járt volna, s nem egy iskolából kizárás. Menjél s a Széles Karcsival próbáljál barátkozni, nem ő a legjobb tanuló, de ő a legokosabb gyerek, s minden rendbe lesz.

Örülök, hogy találkoztunk, még majd látjuk egymást, mondta a hórihorgas férfi, s egy pillanatra megszorította a karom.

Az igazgató nénire néztem, mosolygott, mintha egy picit kacsintott volna. Kifordulva az ajtón, úgy éreztem, hogy innentől kezdve engem többé az égvilágon

más soha, senki se bánthat, s úgy is lett. Nincs már meg, beépült az a kis csupasz domb, ahol az ég kegyéből odaszállt, vagy nekünk, gyerekeknek más rejtélyes okból ott termett, az igazgatóiban megismert Gyémánt tanár úr legenda és örök inspiráció lett, legalább is az én életemben. Nagyon magas volt, nagyon vékony, ráérősen besétált, megállt, mosolygott, odaintett, s azt mondta, sziasztok. Aztán végigpásztázott rajtunk, ledobta az osztálykönyvet az asztalra, fölült rá, s ezt mondta:

„Volt egyszer három festő, s az volt a nevük, hogy Cézanne, Gauguin, s Van Gogh. Ők voltak a posztimpresszionisták. „

S úgy beszélt róluk, mint az emberiség legnagyobb hőseiről, akik egy csodálatosan színes korban valami rendkívülit alkottak, annak ellenére, hogy mindannyian csak emberek voltak, mint mi, tele vívódással, problémákkal. Most, soksok évtized múlva se tudok mást kívánni, mint hogy a Jóisten áldja meg, ott, ahol van. Pedig ezzel még semmit sem fejeztem ki abból a csodálatból, ami ezzel az emberrel szemben tizenhárom éves korom óta, idestova ötven éve érzek. Egy alkalommal kivitt bennünket, hogy rajzoljuk a fenséges budafoki látképet, tarkabarka öreg házaival, a Dunával, s mikor látta, hogy takargatni igyekszem, a firkálmányom, megkérdezte

Na, mutasd, milyen?

Ronda, mondtam.

Á, az nem olyan egyszerű. Az OLYAN, s te meg ÍGY látod, nem?

Huhh. - Hát, igen. Ez azóta is nekem a világ egyik legnagyobb dolga, a szemlélete. Ezen kívül így, kevés ember mondására emlékszem. S ráadásul ez kortalan…

De, most, nézzük, csak a másik oldalt hol van a csepeli kishajó, amire anyámtól" kettő valamennyit" kunyiztam, vízbolondériám virágba szökkenésekor, a hatalmas prolikastély, a Bagolyvár, aminek hatalmas, fedett teraszán, székeken dobolva dúdoltuk a „Nonoletánt"? A meleg rozsdával festett, iszap dűnékkel telt vasuszály, ahonnan megtanultam a fejesugrást, s vajon olajpöttyösek e még ott a halak, s milyen szagú orrfacsarást eregethet jó öreg Budafok megannyi kloákája; mi lehet az őshorgász Dömével, aki állt a bűzölgő-gőzölgő kiömlés fölött, s látva didergésünk odaszólt, - „na, mi van vadászkutyák, itt van egy jó meleg pecakéz"! Mert az igazi pecásnak kesztyű nélkül is meleg a keze. Az igazi peckást a szúnyogok se csípik, mert az testét egész élete burkolja és védi. Mert az „életét rendezte a pecázás köré, s nem fordítva. Nekem, az biztos a világ legleprább állomása, - gondolta Jack, ez a Budafok Belváros, mennyire igyekeztem elkerülni, nehogy érdi nyomorunk zsilipje legyen, s a végén még valaki eljöjjön hozzánk. Aztán a mindig változó nevű „Jata", ahol a nagyvagányoktól csibészségem túlélő leckéit vettem, az Érdre költözés előtti, utcai prolilakásunk, mit barátaim elől szégyellve titkoltam, átellenben a Kispiac, ahol éjjel görögdinnyét loptunk, a Világ Színpada Mozi, a Világ Könyvtár-kiállítása Könyvesbolt, a hentes, ahol iskolából jövet a tíz deka töpörtyűt egy forint kenyérrel faltam fuldokolva? A visszavitt

üvegek árán a parkban; a Mimóza? Mi is volt az a mimóza? hú, az valami nagyon egzotikus Akármi lehetett, több mint félénk növény, az biztos. Pedig a kis idillke, MIMÓZA cukrászda az bizony ott volt, a „habtedrás" pincérével. S hááát, az Jack téri Iskola, igen, ott az udvar, ahol több száz gyerek előtt ÁLLTAM! kiállítottak, ki- csaptak, tizenhárom évesen, mert jellemző módon magamra vállaltam a villany kivágását, hogy előbb haza- mehessünk! Aztán később a Budai Nagy Antal gímibe is, ott, mert nem volt iskolaköpenyem, s a tanári kar úgy döntött, olyan nincs. Én meg, hogy márpedig igen, s igazolásul jó időre kiballagtam az összes ilyen intézményből. A budafoki lakótelepek a Leányka utca prolileporellója, olyan gyerekekkel, mint az is, aki felegyenesedvén bicikliszerelés közben közölte: „húbazdmeg, kiszúrtam a pilácsom", s aki később olykor kivette, s megpróbálta eladni az üvegszemét. Hol van az elvadult szoborkert, a szobrok, Schaár Erzsi néni, aki még nálunk is kisebb volt, és hosszú ruhákban járt, s szép nyakláncai voltak, s meleg kutya szemei, mindig csodálkozott miért pont az a nap van ma, s mi, ő, meg a hórihorgas, medvehangú Vilt Tibor drótvázas cuccait, meg mindenféle szoborkezdeményeket taszigáltunk az emeleten. A „Gamzával" és „Trakiával" átitatott zenehallgatás szüneteiben, igen, a Mambó magnóról igen, a „Sad eyed Lady of the Lowlands, a Cannary Row-al When I was young-al, s a Mambó magnó sudris szalagján közvetlen utána jövő, s évmiriárdokkal később, valóban ránk boruló San Francisco Nighttal, az „Everybody Need Sombody felülmúlhatatlan dübörgése? S egyszer a Jagger épp a Mama kis segítőtársát énekelte, amikor bedugta a fejét, hogy „hú, akármi is ez, ez marha jó", s ilyenkor mindnyájyunkat magázott, máskor meg kellett menni spagettit enni, s olykor volt ott valami nevezetes valaki, a Jancsó, a Psota, a Törőcsik, s még ki tudja ki, s a Kazantzakiszról, a „Dodi kedvencéről"- így becézték a haverom, , a Sophia Lorenről, a Kierkegaardról, a „vaksi Spinozáról istenéről, a Varázshegyről, s a Gide-ről beszélgettek, meg az Action Gratuite-ről, már minthogy illik e „csak úgy", kirúgni egy monsiure-t a nyitott vonat peronról, vagy hogy is van ez. S természetesen egy tizenéves az ilyen beszélgetések az intellektuális univerzum hatalmas kiterjedésére nyitottak ablakot. Máskor meg a kertbe kellett menni szobrot hordani, meg „próbára." S néni, haverunknak a" Bözsi" Ilyenkor beállt valamelyik szobor-ajtajába, vagy kinézett egyik szobor-ablakán, s nekünk illett valamit mondani rá.

Vajon a pince, ahol a felhúzós lemezjátszón azokat az elbaszott, világfájdalmas Schubert dalokat hallgattuk, s a Lacikától faszolt mandulát törtük. S néha felbukkan a Csuncsi I. És a pincében örök alkoholgőzében fát vágó munkásuktól főző kolbászt kapott s ő volt minden Csuncsi macskák első vörös névadója, beleértve azt a maroknyi útitársat is, amit hajós koromban egyszer Gemencben egy korsó sörért vettem. Nos, mára ezt mind lebontották, örökre eltűnt az az ÖREG LEÁNYKA UTCA. Itt most a mindig huzatos Elágazás, Rózsavölgyre nyíló mesedoboza jött, benne fél kamaszkorom, a Pista Néni Kocsmája, vajon van e még „érdes tapintású izé", - ahogy a fasírtot, a „Bözsi" fia, - neki Dodi, a szobájából

éppen akkor kiröppenő barátom, a Palika hívta? Te mond, senkit nem zavar a csóróságom, - kérdeztem egyszer. Nem, tetszel nekik, ahogy mindenre figyelsz, s tudják, hogy én totál elvesznék nélküled az utcán. Szinte hallom, hogy csikorog a villamos, s nem messze kezdődik az Ady Endre utca, a 13. szám alatt az a méltóságteljes, óriási villa következik, ahol nap- mint -nap másik barátom hazatértére vártam, mert ők ilyen bazi nagy polgárházban laktak,

Apukája a Bandi bácsi zseniálisan az egész népes családnak újjáépítette, s anyukája az Aranka néni vagy bablevest palacsintával vagy mákos tésztával várt bennünket. Engem is. És a kisbolt? Ahova elküldtek? S mondták vehetünk egy csokit. Az Korfu szokott lenni S én mondom a Lacinak, vegyünk kettőt. S ő rám mered, mintha elmebajos lennék. – neked meg mi bajod van, egy miért nem elég? Elég. Tizenhárom voltam, s ott ezt tőle megtanultam. Aztán a szomszéd budija, amit egy magunk gyártotta, kis puskaporos ágyúval szétlőttünk. Faszén, kén és salétrom. Ez mind volt a háztartásiban. Egy motorpumpa cső, rongy, csapágygolyók. Az egész napot a Budaörsi reptéren bujdostunk, odáig bringáztunk. Mert, mint sejtettük, balhé lett. Hívták a rendőrséget. Másodszor, mert eltűntünk. Aztán a Pártház, ahol életünkben először halottunk élő gitárzenét, Szörcsörsz, vagy Shadows, vagy milyen szám lehetett. Sípol a mozdony, s hú, a másik oldalon meg egy hajóvontató kürtje válaszol, még elkapom, ott fut a Duna. Árad. Az uszályom még mindig ott áll, öreg Jaksi bá', a hajlott hátú, sváb kormányosom, s a petróleumlámpát fúja el éppen. Igen, ott lent a Sió torkolatnál, kiugrottam, hogy kikössem a jégtáblák között sodródó uszályunkat, de hiába kerge birkaként, hosszú percekig hiába védliztem, csak sodort a szél, az ár, s nyilván

MATRÓZ A JEGES VÍZBEN

Az evezési technikám hiányosságai miatt, sem tudtam a parthoz közelebb kerülni. Fölkaptam az ujjnyi segédkötelet, végig ugráltam a hatszemélyes alumínium mentőcsónak padjai fölött, és zsupsz. Igen ám de még mindig túl mély volt a víz, s úgy gumicsizmástól, pufajkástól, két méterre a parttól elmerültem. Amint megizzadt testemhez dőlt be a jéghideg víz, taszigáltak a jégtáblák, s pár pillana-

tig fölrémlett, hogy nem fogok tudni visszagebeszteni a sodródó csónakba. A szerelésem, mint valami lucskos málha húzott lefele. De hát ó, húsz évesen?! Végül is sikerült visszamásznom, s visszahúzott az öreg vízi medve, s persze, hogy ő aztán már kiért, s profin egy nagy nyárfához kötötte a drótkötelet. Amíg a hatalmas vasteknő, nagy csikorgással, döngéssel végre az sötétedő hóviharban megállt, énrám rám fagyott a matrózszerelésem.

No mönj, oszt újj bö a vízbö, - mormogta a kormányosom, mikor a vékony segélykötélen bevontattam. S hát, hála a lavór forró víznek, amibe lent, sparheltemmel szaunává turbózott vaskabinomba ültem, csak később jelentkeztek apró bibipek a veséimben. A kiserdő helyén, hol lábamhoz esett egyszer egy fényes, tintakék, halott varjú, valahol itt, a kispatak kanyarulatában, nem vettem észre a sínek közt kiálló kis táblamaradványt, ahogy föl akartam ugrani egy lassító tehervonatra, megperdülve hanyatt estem, lábammal pár centire a sin mellett néztem, mint gördül el a vaskerék, s mintha most is látnám küllőiben ugráló fényt.

Amúgy, az egész lakótelep ebben a kiserdőbe járt dugni. Most bevásárló központokba futó rozsdás sínpárok vannak. Csövesek nejlon sátrai és kartondoboz

odvai Albertfalvánál. A családias prolihadaktól kipucolt Kelenföldnél betontenger.

Aztán az apró kis poénalagút, s a milliárdnyi változásába végleg belezavarodott, belefáradt Déli pu.

A Borisz már ott volt.

350- ért beadtuk a csomagokat a megőrzőbe. Búcsú a fiamtól és a havertól

Metró. Váci utca. Utazási iroda. Kancsal nő. Pénzváltás. 125/ft a márka. 118 500ft + volt a jegy, maradt $30 egész Amerikára. Vissza a Délihez. Felvesszük a csomagokat. Telefon A Jillnek. Minden ok. Metró, cipekedünk, mint a barom. A csomag kezd szétszakadni, de a kis kocsi jól működik a mozgólépcsőn is. Hév. Kiderül, a Borisz otthagyta a telefon tetején a személyijét és a diákigazolványát. Jön a kalauz. Előadjuk a pánikot. Teljesen értetlenül nem kéri a jegyet. Mondom, a Borisznak szálljunk le és majd én megvárom. Azt mondja nem, majd Aquincumnál, ahol laknak. Nem értek vele egyet, de ottmaradok Aquincumban, ő visszafordul. Várok az utibatyummal, Fél öt. Átcipelem a csomagokat egyenként a hosszú zebrán. A Budai Hegyek felett megy le a nap. Hondák, Kawasakik suhannak Pest felé. Teleszkópos mountain bice-okon biciklisek húznak el, ahogy a vasúti híd melletti kis büfé előtt sörözgetek. Ez egy aranyos, régi, szoci-reál „gomba". Kis, piros, szakadozott műbőr bevonatú vas hokedliken idültségüket egyensúlyozó alkoholisták ülnek, márkás reklám szatyrokkal. A Szentendrei úton zúg a forgalom. Szuper nyugati autók is, Audik, jeepek, mikrobuszok. Hidegre fordul. Egy kopaszodó ember helyet kér a féldecijével és sörével a rönklábú, pozdorjával és piros eternittel borított, ferde asztalon. Nézi mellettem a forgalmat, egy pogácsát majszol. Nem tudom, van e családja, otthona, de egy biztos, most itt sikerül ellopnia néhány percet a délutánból.

Holnap megyek Amerikába. Kér még egy sört?

Óvatosan, s nagyon lassan bólint, talán nehogy valamit elszúrjon. A Kőrvasúton, amely Zuglónál gyermekkorom játszótere volt, egy Inter-Pici nevű vonatocska óvatoskodik a hídon át. Nem tudom hová megy. Solymárra? A Pilisbe? Furcsa látvány lehetek, szakadt bőröndömmel, amerikai katonai táskával ráérősen sörözgetek egy sarki gombában. Fogalmam sincs, miért nézik ezt el nekem az emberek. Ha sejtenék, hogy én meg hova a francba megyek. Egy angol szetter, fél pofáján egy teljesen fekete folttal, szalad el mellettem. Fiatal lányé, teljesen jól nevelt, nincs még nyakörve sem. Az ősz hajú, köpcös ember benyomta a pogácsáját, s nagyon illedelmesen megköszönte az asztalon a társbérletet. Zúg a forgalom. ½ 6, jöhetne már a fiam. Melós külsejű, de disztingvált ruházatú emberek csoportjai jönnek az ivóba, s otthonosan rendezgetik a székeket. Az egyre hűvösödő estében az ajtó még mindig nyitva, s mint egy igazi demokráciában, hordják ki a korsó söröket. Szép a hegyek felé a kilátás, ahogy ebben az óbudai völgykaréjban alkonyodik. Aztán jön a legény, meglettek a papírok, lepakolunk valame-

lyik panelkalitkában, s megyünk búcsúvacsorára, a Belgrád Rakparti görög étterembe. Általában szoktam élvezni, de most fáradt vagyok. Én az ellenkező irányba megyek, oda, ahol minden görögre félig viccesen, de halál komoly hátsó gondolattal ráförmedtem – „te meg miért nem mész a faszba haza, ó, ha én görög lennék, bizony onnan soha, de soha el nem mennék! Igen baszki, semmi pénzért el nem mennék! Nézz rám, itt vagyok, én meg aztán odahaza, olyan hazába sosem érek, esélyem sincs, a francba is." Nem tudom most, hogy van, de régen így volt, az biztos. Az inni és az ennivaló, a sok izgalom, s persze a rengeteg beszéd után nincs kedvem semmihez. Nem is nagyon érzem jól magam. A gyerekek hívtak meg, nagyon aranyosak, de zavarban vannak, mert látják, fáradt vagyok, meg vannak illetődve, mert elmegyek, ők maguk is fáradtak. Kicsit feszélyezett a helyzet, amit a finom kaja sem tud ellensúlyozni. Még ha jó drága is volt, amit ők fizettek. Majd küldök pénzt, mondom nekik.

Borisz, aki, mint az anyja későn kelő, de már a konyhában van, a kávét főzi. Húsz éves fiam halálsápadtan megölel, - vigyázz magadra daddy, mondja. Aztán jön értem a régi haver, az Iván. Vesz nekem egy karton cigit. Jelenlegi anyagi helyzetben ez most jól jön. A mindig óvatos, szolidrockendrolos kisvállalkozó iparművész, gyerekkorom óta ismeri a történetem.

Tudod Jack, mi az asszonnyal soha nem tudtunk követni. Néha a hajunk az égnek áll, de látjuk, hogy ki szoktál belőle jönni, csak bírja az ember cérnával. Aztán meg néha úgy elhúzol, hogy akkor meg esz bennünket a rosseb.

Na, igen, ismered a véleményem?

Persze, melyiket is?

A csepelvasésfémművest.

Aha, az, amikor…

Igen. Valahogy soha nem tudtam elképzelni, hogy egész életemben ugyan azon az úton, ugyan azon a helyre, ugyan azért a pénzért járom az utam…

Persze, említetted párszor. Mindenesetre jól bírod öregem.

Eddig úgy néz ki.

A bejáratnál megöleljük egymást. A két világot elválasztó zsilip folyosóin, furcsa ferde mosolya még egy darabig velem marad, egész a hatalmas Boing ajtajáig.

Hello, Your boarding ticket and passport sir

Sure, hi

Welcome on board, enjoy your flight.

Thanks.

Your very welcome sir.

Zavart vagyok. Öröm és félelem kavarog bennem. A történet folytatódik, újra megyek Amerikába. 30$ om van. Hosszú út vár rám. Egy darabig izgat csak. Túl legyek ezen az utazáson. Mindig féltem tőle.

A repülőút

Potyakonyak. Ez most kellett. Istenem - istenem, visszatérek arra a keskeny, ici-pici nyomvonalra, ami végül is oly közel áll a szívemhez. Az első, 1992-és hazalátogatás óta jó párszor ingáztam a két világ között, de ez most más. Végül is megvettük a házat, a család hazaköltözött, de ott valahogy megrekedtünk. Hiába vártam a „megváltó" hurrikánra, a pénztermelő szörnyű kuplerája helyett, csak a közel keleti háború elmebeteg extravaganciája következett, s mindig egy recesszió. Most, a mindent újrakezdés friss ígérete lengi körül az egészet, a felismert szükségszerűségben érlelődött szabadság érzete, ami felnőtt koromra oly elemi lett számomra. „Amit szeretsz, az megmarad, s a többi sár.", - az én örökön rágott, poundi idézetcsontom meg jól tartja az egészet. Ha úgy vesszük, személy szerint, én igazán kevés dologra vágytam életemben. Ház, zene, nyugalom. Nem baj, ha kicsi, csak lenne már kerek, de most a kint megkedvelt komfortot kell a családomnak hazahoznom, ha kell, éjjel-nappali robotolással. Hiába, muszáj, rászánom az időt, nem jött még el az én időm, s ha bent nem képes, legalább kint fogjon a „rohadt macskája" egeret. Nem tudom, ez miről jut eszembe, de nyilván innen föntről, e madártávlatból, ez mind itt van alattam. Egy órája repülünk, kis, külön képernyőm van, a szomszéd ülés is szabad. Olyan kedvesen mosolyogtam a stewardessre, hogy képes volt összeveszni egy jenki idiótával- azért ritka az ilyen- s csórikám most ezt kántálja: - „mi van, a magyarokkal kivételez, pedig ő egy törzs utas!" Mondtam, hogy én is. Na meg amerikai is. Szar ügy. Összemosolygunk a nővel, ennyi viszontagság után kell nekem ez a szabad ülés, hosszú lesz az út. Jobboldalon árnyék van. Kinézek, egy csíkot látok, egy kis repülő van mellettünk, megy mind a hülye. Elképesztően közel, talán száz méterre keresztezzük az útját. Szemlátomást gyorsabbak vagyunk. Azt hittem látni fogom, ahogy utolérjük, már igazán közel kerül, de csak jobbra kereszteztük az útvonalát és eltűnik a bal hátulsó szárny mögött. Vajon min múlik egy ilyen balhé, pár másodpercen? Lassan az amerikai kontinens felé érünk. Ebben a pillanatban elkezdett rázkódni a gép. 6,33 perce repülünk. Most ST. Fellus –fölé érünk, még jó, hogy nem a-val, huhh, a magasság 3700 feet, 11300 méterre vagyunk, a sebesség 830 km/ó, 4059 mérföldet tettünk meg, hátravan még 1972. Tehát a megteendő

távolság 6031 összesen. –85F azaz –65C van odakint. Még két és fél óra van hátra New Yorkig. Onnan még újabb 3 óra Wilmington,

Március,11. NYC, New York, újra Amerikában

Amerikába érkezni mindig olyan, mintha az ember egy jobb világba hirtelen újjá születne. Még akkor is, ha mára már egyáltalán nem lehet dohányozni. Egyszerűen ki kell menni az utcára. Ami végül is nem nagy ügy, csak mindig keresztül kell vergődni a securytin. Már háromszor voltam kint. 5 C fok van, fúj a szél, de süt a nap. Ittam egy sört. Azt újból megállapítottam, hogy szépek az emberek. Nem tudom, ez miben gyökeredzik, hogy így látja az ember. Valószínű ez a multikulturális keveredés, na meg a jólét. 5 $ volt egy sör. Ami egy vagyon, ha figyelembe vesszük, összesen harminc dollárom van. Most 25 maradt. De muszáj volt, kell ez a zsilip. Kint hideg van, de bent meleg, s máris lehet érezni a párát. Ahogy kint bagóztam ugyan úgy, mint mindig elkapott a gazdagság és jólét lehengerlő impressziója. A kocsik külsője teljesen megváltozott, még inkább legömbölyített és áramvonalas lett. Fantasztikusan elegánsak. És újak. Hatalmas a nyüzsgés. Li-

muzinok, buszok, vanek, luxusautók minden kiadásban. Európa valóban felzárkózott, de nyilvánvaló a lépéshátrány. Nem is igaz, hogy csak lenyűgöző. Egyszerűen sokkoló a különbség. Az emberek nem elegánsak, de csinosak. És nagyon urbánusok. Mindenkin valami jó színű és jó anyagú ruha van. Esznek, isznak, lefekszenek a padlószőnyegre, mindenhol minden tele van. Nem tudok megszabadulni a gondolattól: ahol ennyi pénz és gazdagság van, nekem is kell jusson belőle. (Egyszer már gondoltam ezt). Jelenlegi helyzetem kissé ellentmondani látszik ennek. Végül is átjutottam a vámon. Valamiért ugyan most nem mondták, hogy Welcome Home, de nem volt semmi baj.

AZ ÚJRAKEZDÉS: WILMINGTON, WRIGHTSVILLE BEACH, MEG AZ ELŐZMÉNYEK, ELŐSZÖR BEZÁRVA EGY" BÖRTÖNSZIGETEN"

Kilépve a Wilmingtoni reptér ajtaján, Jack nem lepődött meg, hogy a még mindig emberi léptékű reptéren senki sem várta. Legalább egy térképem lenne, gondolta éppen, mikor az öreg szamárvezetős Cadillacje kanyarodott a bejárathoz. Két antenna szerű szarvacska rugózott oldalt, a kocsi elején, már messziről lehetett látni.

A garázsba beálláshoz hülyegyerekeknek, rötyögött Sam. Hamarosan a tengerparti hosszú úton voltak, s Jack borzongva látta, minden zárva. Mit csináltam volna én itt? Mindegy, valamit. Szerencsére így azért jobban alakultak a dolgok, mert egyszer csak ott voltak az az öregék apartmantja előtt. Sam, a kedves zsidó doki egy bohókás öreg manó, aki talán tekintettel a közel kilencvenedik évére, úgy gondolja, hogy most egy kicsivel még több kilengést, lezserséget, a hétköznapitól némileg eltérő dolgot megengedhet magának, még azt is, hogy ezt a kelet-európait egy időre befogadjon. Felesége egy minden változást gyűlölő héja, megtalálható a világ minden táján, s leginkább az utálatos anyós rémképére emlékeztet. De itt, valahogy az öregnek még volt némi szava. Valami különös szimpátia és kölcsönös, mondhatnám huncut vonzalom keletkezett köztünk, közvetlenül, hogy lányuk, egy másik városban élő híres zeneszerzőnő beajánlott nekik, s igazándiból ennek a már-már bibliai jóságnak köszönhetem, hogy a legnagyobb rettenettől megmenekültem, - gondolta Jack.

Egy hét, s a kabátját hagyja kint a folyosón, mert bűzlik a bagószagtól, - mondta rekedtes hordóhangján az öreg neje, s megigazította piros stüszi kalapját. Szerencsére az öreg doki megszorította Jack karját, huncutul kacsintott, s odasúgta: - ne törődj vele. Jacket különösebben nem érdekelte a megjegyzés, inkább a család többi tagja járt az eszében, a megismerkedésük, s azóta eltelt, mindössze három év.

Wilmingtoni előzmények, Megismerkedés a Warshauer családdal, visszaemlékezés

Pár dolog azért történt azóta, - gondolta Jack. Annak idején ezt így jegyezte le naplójában:

Pár évvel ezelőtt volt,1995-ben, amikor is abban a bizonyos városban, ahol a lányuk élt, a rettentő honvágytól, s a családom iránti sóvárgásból az első hazatérés ötlete született. Az építőipar hullája a padlón hevert, S akkor nekem megint az a periódus jutott, amikor Amerika bevadult. Ide ment le, hogy az az elkényelmesedett új világ egy nap arra ébredt, mindjárt nincs miben tovább lubickolni, s az új piacokon, csak erőszakkal lehet helyet kifaszolni. Az meg háború. Ahhoz meg minden eddiginél rafináltabb politika, diplomácia, kell. S összeverődött ez a nácikra emlékeztető neokonzervatív banda, minden hájjal megkent. Az összes funkcionáriusával, mint annak idején, a tengeren túlon. De leszívhatta őket a puccs az egész világ ellen, a háború a kelet olajkutjáéért, mint ahogy valaki Amerikában ritkán, de most zseniális öniróniával megjegyezte: - " **nos, hát, elérkeztünk ide, egy betonnal megtöltött hatalmas, luxus terepjáróval (SUV) lerobbanva, egy zsákutca (cul-de-sac) mélyén, az üzemanyag feltöltés esélye nélkül".**

Úgyhogy elengedték a kormányt, faszba a néppel, az jól él, majd csak el lesz valahogy. Minden alkalommal mikor eszébe jutott az a katonai parádé Charlestonban, még a hideg is kirázta. Sok próbálkozás és a hatalmas országban való, hosszú bolyongás után nemrég költöztek a városba, vettek egy házat, még munka is akadt, s egy szép hétvégén gondolták sétálnak egyet a belvárosban. S hirtelen, egy éljenző tömeg

Közepén találták magukat, akik az Irakban harcoló katonákat éljenezték.

Jack legszívesebben elsüllyedt volna szégyenében, mert pár másodperc elég volt megérteni, hogy már pedig bizonyos áttételeken keresztül, itt a háborút ünneplik, magasztalják. Jack nem ezért hagyta ott hazáját, számára a háborút semmi sem igazolta. Mint szinte mindenki, akit ezen a világon, ismert annak idején abban az alapvető meggyőződésben élt, hogy csupán egyetlen háború igazságos, a honvédő. Érthetetlen volt számára egy másik nép gyilkolása, és ráadásként az amerikai nép cserbenhagyása és felültetése. Aki most itt lelkesen ünnepel! S hát az ostor végén mindig az építőipar csattan, s annak is a kis finom, bolyhos végén meg a kívülről jövő faszkalap, mint én, - gondolta akkor Jack. A képtelen helyzetet jó illusztrálja, amit akkori naplójában, a Warshauer családdal való megismerkedésig ívelő időszakról írt:

Úgy éreztem, nekem már sok jót ez az új világ nem tartogat.

A hazafelé utat kerestem, de még jó ideig nem sikerült megtalálnom, pedig keményen igyekeztem. A rengeteg hiábavaló próbálkozás és balszerencse után Connecticut és New York után menekültem ide vissza délre. Először az itt élő, korábbi magyar horgászpartnerem, egy M. László nevű vendégprofesszor ismerősömék kertjében laktam, viszont munka nem volt sehol. Wattson, akinél még a hurrikán Hugó előtt, a templomépítésen dolgoztam széttárt karokkal mondta: - „Jack, minden reggel nekivágok a városnak, de egyszerűen nincs munka. Az építőiparnak vége, jobb, ha valami mást találsz magadnak." Addig azonban még rengeteg minden történt közöttük, amire majd később még visszatérünk. Ahhoz azonban egy jóval nagyobb periódus bemutatására lesz

Szükség, ami az iraki háborúk s azok Jack életére gyakorolt hatását meséli el. Soha nem felejti az első döbbenetet, új hazája sötét oldalának fölfedezését. Ez a két „Bushhi", - ahogy Jack hívta őket, semmivel nem törődött. A hazai pálya biztos nehezebb lett volna, úgyhogy az olajmágnás család és tanácsadói sürgetésére, a haderő bevetésével, elment keletre, olajat faszolni. Majd az utókor szerint háborús bűnösnek minősülő „dinasty" igazándiból semmi mással nem törődtek, mint az iraki háborúkkal, a gazdaság, az egész építőipar és benne az ingatlanpiac is pangott. S ez még csak a kezdete volt újabb kiábrándulásoknak. Látva nehézségeimet, M. László beajánlott néhány helyi zsidó családnak. Hamarosan a Maximéknél kötöttem ki, akik szerényjövedelmű értelmiségiként a városban éltek. A férj, szintén professzor volt, a feleség, az akkorra már híres zeneszerző, Maxin, égetően szükségégét érezte, hogy végre egy privát zeneszobája legyen, ahol elférnek a hangszerei, berendezése, s nyugodtan komponálhat. Ennek a háztoldaléknak a megépítését bízták boldogan rám. S miután örök életemben különös affinitásom volt ezeknek az embereknek a magasabb szellemi és kulturális standardjához, hamarosan jó barátság alakult ki köztünk, olyannyira, hogy mikor megtudták, hogy mennyire rajongok az irodalomért, meg hogy éltem New Yorkban, megkértek, beszéljem rá a nagyobbik lányukat, hogy továbbtanulásra a

New yorki Columbia egyetemet válasza. Sok-sok beszélgetés után ez sikerült is, s mindenki nagyon boldog volt, kivéve engem, itt, e nagy reményekkel választott második hazámban. Pontosan tudtam, mikor elkészülök, nagyobb volumenű munkát nem találok. Pedig ezek a kedves emberek, egy másik többgyerekes családnak is beajánltak, volt néhány javítani való a házukon. Többnyire a feleség volt otthon, s miközben a munkán szorgoskodtam, valamiért folyamatosan azon járt az eszem, hogy milyen fontos is, hogy az ember minden körülmények között megőrizze az azonosságát. A téma valahogy elő is jött, amikor beszélgetésbe elegyedtem a kilétemre kíváncsi asszonykával. Teljesen oda lett a hallottaktól, s alig várta a politikai káoszban összezavarodott, történelem professzor férjét, hogy hazatérjen, s így szólt hozzá:

Ezt az embert kell neked meghallgatnod. Neked itt van a családod, van munkánk, együtt a család, mi a te bajod?

Nem tudom, itt születtem, de nem találom a helyem, a helyünk ebben az országban.

-/-

Nos, ezután egy hosszú beszélgetés következett, amelyben sikerült rábeszélnem, hogy uccu, szakadjon kicsit innen ki, s látogasson el Izraelbe. Az majd helyére teszi a dolgokat. Én még mindig Columbiában dolgoztam, mikor megtudtam a hírt, hogy elment, már vissza is jött, s akar velem beszélni. Mikor találkoztunk, legnagyobb meglepetésemre, savanyú arccal a következőt mondta:

Az a helyzet, hogy most még rosszabb. Nem akartam hinni a fülemnek.

Egyszerűen sokkoló volt ennyi magamfajtát egykupacban látni! Ennyi feldúlt embert egyrakáson! De örülök, hogy rábeszéltél, már tudom, hogy jó helyen vagyunk itt"

Örülök, sajnálom, nem jobban sült el az egész, - válaszoltam.

No no no, nem a te hibád, baj velünk van, némelyünknek sehogy se jó, - mondta.

99 március 21, LJ, - a kijövetele előnyeiről

Közben az őrület környékezett, mert elveszett, pontosabban eltűnt a Start menü, ahol át lehet váltani magyarra, s így semmi értelme nem volt, hogy olyan korán keltem. Mindegy. A leveledről akarok írni. Ez-zel a rohadt í-vel is baj van. Próbálom nem szubjektíven nézni a dolgokat és nem haragszom, csak egyszerűen nem értek egyet. Az valóban egy lehetőség, amit te mondasz, meg az is, amit én. A kérdés az, melyiket lehet megoldani. Melyik a jobb. Szerintem vagy egyik se jó, vagy mindkettő az. Kinek mi. Minden a lehetőségeken, s nem kis mértékben azok megvalósulásának valószínűségén múlik. S nem rajtunk. Mert ugye feltételezzük, mi majd mindent megteszünk. Minden a pénzen múlik. Ha most lenne sok, minden meg lenne oldva. Mert a többi csak „apróság". Nem hülyéskedem. A kutyák elaltatásáról szó sem lehet. Idő kell hozzá, türelem, meg kitartás, s valahogy meg kell oldani. Minden nap kell ezzel a témával foglalkozni két órát.

Majd még részletesen kifejtem ezt az egészet. Most csak vázlatosan. A lényeg tehát: pénzt azáltal fogunk tudni keresni, hogy te is itt vagy. Minél előbb jössz, annál több. Ha csak ezret keresel egy hónapban, s te nem kerülsz többe háromszáznál, akkor hétszáz megmarad. Az havi 150 000 ft., s ezzel a rohadt ténnyel nem tudsz mit kezdeni. A gyerekeknek – százszázalékos meggyőződésem nem mi kellünk, hanem pénz. Ez nagyon csúnyán hangzik, tudom, de így van. Persze tudom mindkettőre szükség lenne. De ez egy választási kényszer. A május havi keresetemet, kb. három és fél heti fizetést el tudom küldeni nektek. Az kb. 2200-2500 dollár. Egy dollár 225 most. Az 2200x225=95 000 azaz négyszáz kilencvenötezer forint. Én azt gondolom annak elégnek kell lenni arra, amit felsoroltál. A júniusi fizetésemet pedig a kocsi kölcsön visszafizetésére, a jegyekre költjük, illetve a számításaim szerint marad kb. 200 000, azaz kézszázer ezer forint költőpénz. Tudom, most hitetlenkedsz. Pedig jobban teszed, ha egyszerűen átgondolod a dolgokat, nem keversz mindent össze, s akkor nem lesz semmi baj. Itt nem valamiféle mélyebb megértésről, lelki ügyekről, s hasonlókról van szó, hanem kő kemény pénzekről. Most nem tudok többet írni, de majd folytatom este, ha hazajöttem a munkából. Addig írjál. S mindentől függetlenül nagyon szeretlek.

Jack

-/-

1999 március 21 Jackre azért csak kihat, amiben van.

Szombat reggel van. óra. Nem tudok aludni. Ma nem dolgozom, valószínű ezért. S most, hogy megtehetem, hogy kitekintsek a dobozból, Egyszerűen nem tudok szabadulni a gondolattól, hogy miben is vagyok, milyen szar életem van, mennyire méltatlan dolog ez az egész, ami velem történik. Mindegy mit csinálok, mindegy merre megyek, bármiféle méltányolás nélkül, ez csak egy nagy szar. Ami „jó benne", azt én csinálom magamnak, szinte úgy lopva el valahonnan. Egy idegen, világból, ami ellenséges, primitív, fejletlen. És durva, nagyon durva. Valószínűi ez az egyetlen, amitől igazán szenvedek. Szinte épphogy csak el tudom viselni. Nagyon nem akarok többet foglalkozni az egésszel, mint amit megérdemel, de valamennyit muszáj. Nem szeretnék szentté korrumpálódni ebben a világban.

99 március 26. Senki sem akarja megölni Amerikát, a szocializmust se…LJ

Annyi de annyi energiát elhasználtam már mindenféle hülyeségre. Azt gondolom ez a háború nem véletlenül van. Úgy érzem magam, csak túl nagy a rang, hogy nekem van kiszemelve a dolgot értékelni. Helyesen. Ha ez egyáltalán létezik. Egy biztos itt két világ csap össze, s ez az én örök problémám. Mert az igazság valahol középen van, s én ezt a fajta igazságot szeretném megtalálni. S biztos nekem is jogom van elmondani a véleményem, nem? Igazság? – melyik? Az, amivel a népet hülyítik? – persze, még alig bújtunk ki a barlangból, még buta, s rángatják ide-oda. Majd talán ebben az információs forradalomban kiderül mi az igazság, felnő ez a kis *poppoló,* de addig is. Nekem viszont skizofrénnek kell lennem, s egyszerre látni mind a két oldalt. Azt gondolom szükségem van erre az igazságra. Mert senki sem akarja igazából megölni se Amerikát, se a szocializmust. Hiszen, ugyan olyan lelkesedéssel rajong érte mindkét fél! Ez csupán abban az esetben igaz, ha ellenségek. De csak látszatra azok. Egy nagyobb valóságban nem, mindegyik egy Society s benne a nép létezik. Ez az egész cirkusz csak a politika következtében létezik. Valahogy egyszer már még jobban kéne a kettőt együtt definiálni, karakterizálni s összevetni ezzel az értékeket, amik az én szülőföldemen teremtek. Mindig azon gondolkodom: ennyire rosszak lennénk? S mi van azzal, amiben egész életemben éltem, s többnyire - hittem? Áthoztam ide, készen arra, hogy ha netán hamis megtagadjam, mert azt gondoltam ezzel előbbre jutok, de aztán rájöttem nincs miért felcserélnem, se feláldoznom, se odaadnom; se könnyen se szívszakadva. S itt élek és dolgozom, emberekkel beszélek, igazi és hamisítatlan konfliktushelyzetekben teszem próbára az egész értékrendszerem. Nap mint nap. S állja a próbát. S azt gondolom, hogy Albániában, Szerbiában, Irakban, a távolkelet és Afrika s más, agyonvert részein a világnak, jóravaló emberek miliói várják, hogy valaki adjon számukra valami civilizált választ. Mert valahol tudják, hogy ezek az összetorlódott beidegzések ebben a hülye új világban, ebben *a Brave New*-ben, ahol itt vannak az angolok és terrorista utódaik, a demokrácia jelszavát a legutoljára demagóg módon kisajátító amerikaiak, akik teljes mértékben meg vannak győződve, a demokrácia csak a pénzen vehető dologban gyökerezhet. Pedig az az ott van a legutolsó iraki kútban, bolgár kertben, román templomban, vagy magyar faluvégen. Ez a híres Újvilág is csak egy festett hajú kurva, ki elvesztette a rokonait. Egyedül áll egy felhőkarcoló üvegablakában, ujjai az Internet, a WWW, a Tőzsde, s minden Luxus Tárgyak Gombjain, legyen az HBO Sugárzó, Multiplett Kristály Hangokat Köpő, Időzített Lágyék Rezegtető Szuper Titkos. Igen, itt van az az egymássá deformálódó, sok kontinens, valami transatlantika a torz demagógiájával, miközben: a világ jelentős része éhezik, reménytelen és szomorú, én meg ide, erre a légyfogóra ragadtam, s itt nem lehet mást tenni, mint hajtani keményen, keményebben is akár, mint otthon, mert „van értelme". Megtudod venni, ami kell. Játék is van, játszótér is, a

szónak a legtágabb értelmében. Találj ki valamit, aztán menj, vedd meg ami kell hozzá, és csináld. Kicsit agybontó is, magyar szemmel az biztos. Azok a szórakozások, amik itt az emberek idejét lekötik, még csak nem ismertek máshol. Az egész olyan, mint egy nagy vidámpark. Gyermekded. Ezek a felnőtt emberek, nem vitás sokszor keményen dolgoznak azért, hogy csocsókat vásároljanak maguknak. Persze ennek alapja valami néphülyítő propaganda. Sok szempontból ez egy rendkívül módon megosztott ország, de a fogyasztásban nagy az összhang. Mindenki minden további probléma nélkül áldozhat a hülyeségének. Golfozhat, vitorlázhat, horgászhat, vadászhat, motorozhat, amit csak akarsz. S persze mindezt a lehető legextrémebb módon. Lehetőleg a legdrágább felszereléssel. Épp tegnap láttam egy fiatal embert egy teljesen új 350 – és Ford truckban, még egy légyszar sincs rajta, olyan harminc ötezer dollár körül. Teljesen nyilvánvalóan nem dolgozni vette, hanem csak mutogatni. Fel van lobógózva, hátul egy nikkelezett grillsütő, az ablakából egy kövér kutya lógatja a nyelvét. Megy körbe-körbe, mindenhova, ahol sokan láthatják. Kétségtelen gyönyörű darab. De egyszerűen feláll az ember hátán a szőr, amikor tíz percenként ilyet lát. Ugyanakkor megnyugtató érzés, hogy – nem véletlenül! - pont itt vagyok, s remélhetőleg nekünk is jut valami morzsa a király asztaláról.

A hírmondó megölése

Mondanom se kell, mennyire elszomorított a hír, ráadásul én magamnak is újabb nehézséggel kellett szembenéznem. Viszonylag biztonságos, de mindenki számára azért kicsit kényelmetlen kempingezésem, s benne a már-már azért baráti viszonyunk M. Lacival hirtelen félbeszakadt, mikor az illetőnek véletlenül elszóltam magam, hogy márpedig jóval fiatalabb asszonykája bizony nem arra, amerre ő gondolja, hanem másfele kódorog. A hír annyira megviselte, hogy a „hírvivő megölése" lett a vége. Összes felszerelésemmel, szerszámaimmal az utcán találtam magam. …

1996. Szept. 9. Hurrikán Fran után, Költözés Wilmingtonba

Az akkor pangó Columbiában fölszámoltam mindent, a hurrikán utózengésben kettőt fordulva átköltöztem az észak Karolinai Wilmingtonba. A költözés előestéjén lévő helyzetet az alábbi kis feljegyzés talán jól érzékelteti:

-/-

„A hurrikánt követő szokásos latyakos időben, amikor hatalmas, kékesszürke dunyhafellegekből langyos s végeérhetetlen esők jönnek. A vihar foszlányok sokszor hetekre átitatják az itt élők minden külső és belső zugát: házaikról mállik a festék, mindenfelé víz csurog a faszerkezet rejtett zugaiba, vidám vadonná változtatva termesz kolóniákat. Láthatatlan és látható repedések keletkeznek a toldásoknál, ahol különböző anyagok találkoznak, s elválik a fa a téglától, fa a kőtől, fa a fémtől, fa a festéktől, s fa a fától. Lassan mindent átitat a rothadás meleg szaga: a kertben víz alatt alvó fű, a mulcs, a színezett, gazelhárító faforgács, a

levéltől megtelt csatorna, a vízelzáró csap kis aknája, s a lábakon álló ház nylonnal takart patkányjátszótere. Emberek hajlataiban foltok jelennek meg, körmök gombásodnak, s mi most mar így is marad örökre."

James a kommunikátor.

Amerre csak mentünk, mindenütt talált munkát, bármilyen és mindenféle munkát. Mondtam is neki, álljunk össze: ő pofázik, én dolgozom. Még hajlott is volna rá, talán lett is volna belőle valami, ha nem jön megint egy hurrikán, Fran, ez volt a neve, s ami, némi tétovázás után engem is magával sodort – mindig északabbra, apró emlékfoszlánnyá változtatva azt az embert.

-/-

Ó, még vánszorogni is alig lehetett, úgy locsogott, úgy ütötte, verte, tépte, szaggatta ez a Fran nevű hurrikán a tájat, a fákat, a házakat. Kavargott minden, szinte felismerhetetlenségig összemosódott az út a táj, a föld az éggel. Az út szélén vészvillogóval félreállt autók, kamionok, de öreg Ford teherautójával ő csak ment, azzal a csurig teletömött, dülöngélő lakódobozzal a hátán, s még egy világoskék öreg Volvot is vonszolt maga után. Wilmington, Észak Karolina, ez volt a 350km-és út végén a cél.

LEO

Hova állhatok? – kérdeztem az ajtóban felbukkanó Leot, ezt a harmincas évei közepén járó, vékony, szemüveges dokit, a Maxim unokatestvérét.

Oda hátra a kertbe, mondta, tök mindegy. Akkor láttam először.

Rohannom kell, majd beszélünk. – mondta, s fáradt zavaromra gyógyírnak egy halál laza mosollyal rám csukta az ajtót. Én meg megindultam a többi ottmaradt cuccér, utánfutóért, létrákért vissza. Valamikor a koromsötét éj közepén jöttem meg a második fordulómmal s hajnalodott, mire a virágzó oleander fák alatt, ebben a vadidegen városban fölébredtem. És jött a munkakeresés, meg a rettegés, hogy kifutok az időből. Meg a munkák, brrr, rázkódott meg Jack az emléktől, de megcsinálta. Mindenféle bonyodalmak után, de valóban sikerült kevesebb, mint másfél hónap alatt összeszedni a pénzt. Az egyik lakáshelyreállítási munkát – igencsak baráti áron, - maguknak Saméknek csináltam, s aggodalommal kevert reményekkel, haza is költöztem. Szemlátomást végleg elbúcsúzva az Újvilágtól... Végül is rendes volt a Leo, ugyan ő maga munkát nem adott, pedig, az ő házán is bőven lett volna, de mindenre azt mondta, hogy ő nagyon ráér. Viszont Nélküle az az egész nem ment volna. Búcsú szávaira, pedig Jack még mindig örömmel emlékezett: „

Tök jó, mindig ilyen kocsit akartam", mustrálgatta a még jó állapotban lévő Jeep Cherokeet, a hajó trélerből, egy éjjel maga építette utánfutóba tömött, számtalan 110 voltos szerszámot, háztartási eszközt, lábost, szöget, smirglit, zoknit, egy ideiglenes élet kellékeit, ami persze, „majd otthon nagyon is jó lesz".

Minden jó lesz, - mondta Leo, a te életed az biztos, hogy nem unalmas, s átölelte Jack vállát.

Na ezt szépen mondtad, és kösz a truckért és a trélerért válaszolta Jack, az „Old Timerre," kedvenc, világot járt Ford teherautójára, a „Dreamerre, az évekig otthont adó kemperjére célozva, amit a fiatal doki az utolsó pillanatban majdhogy nem szívességből, olyan kétezer dollárért megvett. Mielőtt elindult volna délre Charlestonba, a keleten halványan pirkadó égre nézett. Igen, arra van Európa. Aztán beült az alig ismert autóba, s nekivágott, hogy ezt az egész szállítmányt majd föladja abba az elképzelhetetlen távoli és idegen Németországba, ahol még soha se járt. Bramerhaven, egy kikötő valahol Hamburg mellett, ahonnan majd még az egészet haza kell húzni. 1200 km. Hetekkel előre mindent eltervezett, cégekkel, szállítási ügynökökkel egyeztetett, új térképéről szinte kívülről megtanulta a hazafelé vezető utat, kiszámolta a költségeket, s volt két hete, hogy hazaérjen. Persze fogalma sem volt, hogy még milyen megpróbáltatások várnak ezügyben rá, s amit majd későbbi naplójából egy kis részlet így tanúsít:

1996 első hazaköltözésem, gondolatok az útról

Azóta ezerszer eszembe jutott az egész, hétpróbás akadályverseny. Az biztos a Jóisten engedte meg, hogy hazaérjek. A német kikötővárosban a dolog azzal kezdődött, hogy az autó elveszett. Valahogy összekeverhették a rendeltetési állomást, lehet Hamburgba, netán Antwerpenbe kell vonatoznom érte! Egy hét telt el, mire megtalálták. Akkor még bankártya, mint olyan nem volt, s utolsó kis pénzem egy lerobbant motelra költöttem. Aztán elírták a lb-t kilónak, s napokba telt, mire tisztáztam, mert meg akartak bírságolni. Aztán a tréler hátulját a hátsó lámpákkal együtt összetörték; de, dec. 22-én estére sikerült egy rolókat éppen lehúzó vegyi gyárban megcsináltatnom. A Jóisten áldja meg azokat a német szerelőket… A jeep ment, de azért annyira nem ismertem. Bármi baja lehetett volna. Azok közül, amik később előjöttek. Hú, például az AC pumpa, aminek bélését később itthon egy Volga membránjára cseréltem ki. A rendőrök is elkaphattak volna, az Usában nem szükséges tréler rendszám, biztosítás nélkül végestelen végig azon a két, germániumokkal benépesített tájon. S végén Hegyeshalomnál, az kafkai balhé Szenteste délután a magyar vámosokkal! Ami miatt csontra elfogy a készpénzem! Ha az a műkereskedő nő nem segít be? – talán még mindig ott lennék… A hóvihar a Bakonyban, minden benzinkút bezár, a tankmutató a nullát mutatja, s egy fillérem sincs. Veszprémbe a két fiatal srác pont az ajtókat zárja.

Most jövök ezzel Amerikából! – rontok rájuk, valahogy jó lenne hazaérni.

Hitelbe adnak ezer forinttért benzint. Fúzfőnél andalgó rendőröket előzök a jeges úton, valahol mintha Jézuskát láttam volna elsuhanni. Otthon egy aggódó család vár az ablakra tapadva.

-/-

Volt ott minden, de mindezzel együtt, a lehetőségek és kockázatok végsőkig feszítésével végül is kiderült, milyen messzire el lehet menni, s az milyen eredménnyel és kockázattal járhat. Életem egyik legnagyobb csodájának tartom, egy olyannak, amiben nem mindenkinek van része. Végül is sok hasonlót csináltam kalandozásaim során, de ez kiemelkedik azok közül is. Az egész út során olyan feladatok elé kerültem, ami megfelelő színezéssel bármely kaland vagy egyéb mélylélektani regény témája lehetne. Olyan tapasztalatokra tettem szert, amit másképp nem lehet megszerezni. Tanulni is tanultam. A legszélsőségesebb helyzeteknek voltam kitéve, amiknek sorra meg is feleltem, de kis hazámba hazaérve valami egészen más várt rám.

-/-

1997-és év volt, amikor is otthon Jack ügyesen beletenyerelt a magyarországi rendszerváltozás körüli zűrzavarba.

A visszatérést egy utólag, majdhogynem hiábavaló hároméves itthoni próbálkozás követte. Pedig épített balatoni nyaralót, huszonöt darabos tölgy konyhaszekrényt, dolgozott régimódi, falusi asztalosnál, mikor egyszer csak minden munka elfogyott. Jack amerre csak ment, mindenfele a nihillel találkozott, s még csak azt se lehetett tudni, hogy mi zajlik a háttérben. Magyarország nem találta a helyét. Már éppen azon töprengett, hogy a francba is, vissza kéne menni, amikor a véletlen egy, Pest környéki céggel hozta össze. A dolog fantasztikusan indult, s Jack mindent megadott volna érte, ha végre itthon, ahogy az mondani szokta „saját házában, s hazájában" élhetne, s nem úgy, mint az USA-ból, fel évente, hanem legalább hétvégeken haza tudjon jönni, s a családjával lehessen. Az akkor alakuló cégnek szüksége volt egy mindenesre, mint Jack. Így aztán komplett üzemcsarnokokat épített, olcsón, amerikai könnyűszerkezetes technológiával. Ő végezte az anyagbeszerzést, darukat, emelőket, fabrikált. Villanyt, vizet, fűtést, elszívókat, telefont, internetet, öltözőket, ebédlőt, tanácstermet, bútorokat, mindent maga csinált. Tolmácskodott, tárgyalt, s a végén saját újításai alapján bevezetett egy precíziós tevékenységet; a meglévő, nehézkes szocialista gépparkhoz igazítva. Igen ám, de a cég nyugatra gyártó tevékenysége a főnökség, a piaci változások iránt érzett pökhendi nemtörődömségétől tönkremegy. Jack nagyon is jó látta a baj felé sodródó vállalkozást, s egyre inkább úgy érzi, hogy minden nap, amit Magyarországon tölt, értelmetlen időveszteség. Egyik pillanatról a másikra lecsökkentették a fizetését, ezzel megszegve az alapvető egyezséget, amiért ennek az üzemnek a vezetését elvállalta, s egyáltalán, hogy itthon, Magyarországon maradt. Az, hogy figyelmeztetéseit nem vették komolyan, némileg segített az elhatározásban, s alig huszonnégy óra alatt felszámolta a cégnél a bentlakását, s minden személyes holmijával, gépeivel, szerszámaival vidéki házába hazaköltözött, majd a fentebb említett egy kéthetes rohanás után, újra itt van az Egyesült Államokban.

-/-

Akkortájt, annál a bizonyos cégnél eltöltött, egyik évben történt, hogy az idős, Wilmingtoni házaspár Budapestre látogat s Jack büszkén mutogatta szülővárosa nevezetességeit, meghatottan nézte a két kis öreget a Dohány utcai zsinagógánál, a Budai Várban lévő egyik étteremben vacsoráztak, majd vidéki házunkban is megvendégelte őket. Talán mindezek az előzmények tették lehetővé, hogy Jack vette a bátorságot, s levelet írt az öreg Samnek, amelyben a segítségét kérte a visszatéréshez, na meg hogy most itt ideiglenesen befogadták.

No free lunch, avagy mi van az amerikai rendesség hátterében,

A történethez persze hozzátartozik, hogy megértsük a hazaitól még mindig eltérő általános gyakorlatot, amivel Jacknek hamarosan szembesülnie kellett. A dolgot úgy hívták, hogy „no free lunch" s, - ami háttértől, hovatartozástól, etnikumtól, s kultúrától függetlenül szinte mindenki általános filozófiájává vált ebben az országban. Jacknek közel két évtized kellett, mire átlátott a rendesség párás szemüvegén, s leesett neki a tantusz, hogy valójában mi is volt az érem másik oldalán. Érdek, természetesen, amit sűrűsödő tapasztalataival egyre inkább el tudott fogadni, de az addigi életében tapasztalt nagy, magyar jószívűség beidegzésével, jobb volt látni a dolgokat. Így hát senkinek eszébe sem jutott, s még csak nem is célzott rá, hogy a mellékesen felajánlott javítások és felújítások részei a befogadásának. Semmilyen problémát nem látott az olcsó árban, a valamit valamiért azért hazájában is bevett szokás volt. Jack gyakran gondolt erre, ahogy visszanézve nem lehetett észére venni a sors szerűséget, életének kritikus pontjain,

szinte pontról pontra meghatározva élete eseményeit, s ezen keresztül gondolkodásának, sőt jellemének alakulását is. Mikor annak idején az, hogy a Fran nevű hurrikán ürügyén a Dél Karolinai Columbiából először egy állammal északabbra, az észak Karolinai Wilmingtonba tudott költözni, szinte csak úgy volt lehetséges, hogy úgymond kisegítették, azzal, hogy a saját hordozható camperjében valaki kertjében parkolhasson, cserébe a tengerparti lakásukban keletkezett károk kijavításáért. Jack olyan olcsón végezte el a munkát, hogy az egyébként garasos zsidó család idős tagja még el is szégyellte magát, s a méltányos árhoz képest, s szerényen, de kiegészítette a munkadíjat. Persze kell tudni, hogy azért sok ember egy ilyen hurrikán után jól jár. A biztosítók ilyenkor igencsak bőségesen fizettek, messze az anyagi káron fölül. A kár ugye valójában felbecsülhetetlen, s itt, egy gazdag országhoz méltón, mindenféle eszmei értéket is hozzá lehetett csapni. Emlékek elvesztését, a megpróbáltatásokat, hogy az élet alapvetően megváltozott, s amiről az egyén nem tehet. Persze, ez többnyire a módosabbak, s átgondoltabb emberek megvehető opciója volt, a csont szegények maradtak ott, s annak, akik mindig is voltak.

Jack ötvenedik életévének előestéjén, kész volt elölről kezdeni mindent.

-/-

Mindezek után tehát nem csoda, hogy New Yorkba érkezésekor mi volt Jack első gondolata: Itt vagyok Amerikában. Ettől az egyszerű ténytől is gazdag vagyok. Sok ember megirigyelhetne ebben a világban. Attól, hogy nincs semmim csak még fokozottabban az az érzésem, újjá születtem. Itt vagyok az Újvilágban, nincs pénzem, lakásom, munkahelyem, autóm, de van egy szép családom, néhány barátom, szerszámom, nyelvtudásom, szakmám, helyismeretem, munkavállalási engedélyem, állampolgár vagyok, s tavasz van. Akár boldog is lehetnék, mint az egyszeri lélektárs, a „Henry" azon a párizsi utcasarkon. Otthon nincs semmi baj, a feleségem és a gyerekeim jól vannak. Nagyon remélem néhány napon belül vagy esetleg néhány héten belül már minden jobban fog kinézni. Tulajdonképen kár is ezen gondolkodni. Most az elején úgy is a „lesz, ami lesz" c. Történet vár rám. Legjobb, ha most kicsit folyok ezzel az Amerika-árral.

-/-

Így tehát a legújabb út, s a Warshauer család bemutatása után visszatérhetünk a jelenbe, ahol is Jack egy tengerparti, négyemeletes épület negyedik emeletén lakott, ingyen. A jókora balkonról gyönyörű kilátás volt az Atlanti óceánra, s a pár hónapos ottléte alatt közvetlen kapcsolatba került ezzel a hatalmas víztükörrel, s egész életére maghatározó lett az óceán látványa, hangja, illata. Az ország legkülönbözőbb részein lakó, jókora család számára berendezett nyaraló most, télvíz idején nyugodt és békés volt, s persze Jacknek iszonyúan vigyáznia kellett a berendezésre, mintha ott sem lenne. Távozás előtt öreg Sam meg egyszer visszaosont, s a következőt súgta Jack fülébe: nyugodtan fogyassz el mindent, amit csak találsz, aztán majd még beszélünk. A hűtő teljesen üres volt, a konyhaszekrényben viszont Jack némi instant kávét, egy fél zacskó spagettit, néhány paradicsom, s apró ravioli konzervet talált. A következő néhány napban ezeken húzta meg magát.

A szomszédos munkahely fölfedezése,

Vissza az építőiparba

Hajnalban aztán mikor híg amerikai kávéjával kilépett a huzatos balkonra, megdörzsölte, fejét csóválva, égre emelte a szemét. Azzal a kaján, csibészes mosollyal, amikor sorsa különös, látszólag tőle független elrendezéseit elfogadta. Messze, e végtelen Atlanti óceán oltalmazó túloldalán, Eurázsia élte tumultus életét, de itt ezen a partokon csönd, rend, és béke honolt. Ezek voltak a pillanatok,

amikor tényleg úgy érezte valaki törődik vele. Méghozzá a legfontosabb, legtitkosabb dolgaiban. Ráadásul alig pár száz méterre egy építkezés körvonalai bontakoztak ki az óceán felől hömpölygő hajnali ködből, Jack nem hitt a szemének. „Ne csinálj semmit, mindjárt oda megyek" - mondta a telefonba Sam, majd én beajánlak." Jack alig bírta türtőztetni magát. Sebtében felöltözött, s percek múlva a hatalmas tábla előtt állt, ami egy vadonat új Hollidy Inn szálloda építését adta tudtul. Már a falakat húzták, de még rengeteg munka volt hátra Sam persze tudott az egészről, csak meglepetésnek szánta. Kiderült még ismer is valakit, s pláne, hogy a hurrikán miatt levoltak maradva, egy pár perces interjú után Jacknek munkája volt. Ott, a szomszédban. S hát hála a dél Karolinai Columbiában, az ottani templomépítéskor szerzett tapasztalatból, még a nagyon is sajátos déli akcentust is elég jól érti, s nem utolsó sorban azt a furcsa pragmatizmust, amit ő szimplán sumákolásnak nevezett. S persze idegengyűlöletből, a furcsa ültevényes hierarchia hátra maradt szabályainak megértéséből, még bőven volt mit tanulnia, de sikerült feltalálnia magát, sőt, hamarosan elég komoly rangot, s elismerést vívott ki. Addig azonban még sok minden történt, az emberi és társadalmi viszonyok egyik oldalon nagyon is ismerős, hazaira emlékeztető események, emberi karakterek, másrészt hajmeresztően új és idegen dolgok tömkelege, amire Jack végképp nem számított, és nem is számíthatott. A szolgálatkész latinókat kivéve idegen, - legyen az külföldi -, vagy hazai, nem sok tudta itt megvetni a lábát, s ettől aztán az amúgy is nehéz helyzetben lévő Jack mindennapos, kemény próbatételeken ment keresztül. Még tél volt. Az óceán felől süvítő, hideg szél fütyült a szomszédos építkezést elválasztó drótkerítésen, s amint Jack átbújt a tengerpartra szándékosan nyitva hagyott résen, gyomrát összeszorította az építkezés ismerős kuplerája. A kupacok, és a túrások, és az összegabalyodott, maszatos anyagok, szerelvények, és hulladék marsi kráterei. Fent a sokemeletes szálloda váza, mint egy kisértet tornyosult a szürke égre. Az ajtók és ablakok helyén szakadt neylondarabok csapkodtak, mögötte pedig reflektorokkal megvilágított, nyüzsgő emberi árnyak, a tenger meg csak mondta végeérhetetlen és örökkévaló zsolozsmáját térről is, időről is. Zsrsh-hrsh-zshumh.

-/-

Március közepe lehetett, mikor Jack dolgozni kezd. Maradt ugyan pár dollárja, de itt, e kihalt homokzátonynyi Beachen, járótávolságban, semmilyen nyitva tartó üzlet nem volt. Nap, mint nap egy otthonról sebtében felkapott kis szerszámosládába tett egy üveg vizet, s az egyetlen utcai ruhájában, városi félcipőben átsétált a szomszédban lévő építkezésre. Minden délben sebtében hazaugrott, hogy a többiek ne is lássák, mit eszik. Egy hétig lejárt spagetti konzerveken élt, amit vésztartaléknak szoktak errefelé tárolni, hurrikános helyzetekre. Mindez azonban nem zavarta, egyet délben, egyet este, bekanalazta ezt a tartósítós trutyit, s az utóbbi idők megpróbáltatásaitól pillanatok alatt álmomba zuhant.

Saját szerszám nem kellett a munkához, csupán világot járt, piros nyelű kalapácsát, mérőszalagját, ceruzáját, és alumínium háromszögét vette magához. Mikor jelentkezett munkára, Roger, az építkezés főhajcsára egy pillanatra keresztül nézett rajta, aztán végig mustrálta, s Jack pontosan tudta, hogy megjelenése nem szabályos. Se bakancs, se sapka, se kesztyű, se semmi.

Oh, it is you? Csak nem dolgozni akarsz?

Yes sir, ha nincs ellene kifogása.

Persze hogy nincs, s remélem nem is lesz. - hé, Egon, figyelj oda – ember, mi is a neved?

Jack.

Na igen, szóval Jack segíteni jött nekünk, mutasd meg neki, mi itt a teendő, sok szerencsét Jack!

Jack el is indult Egonnal, mikor egy hang állította meg őket.

Ken, a kisfőnök

Hé, you, *people,* hová hová?

Egon és Jack, megtorpant, ahogy a csak feleakkora pacák az útjukba lépett, baseball sapkáját hetykén hátra tolta, s úgy figyelt, mint akit baromira nem érdekli, valaki mit mond, mert máris kész terve van vele. Hát te meg ki fia-borja vagy, nézett föl Jackre, aki Egon mellett egy teodolitot, s egy nagykalapácsot cipelt

Új kollega, Roger mellém osztotta be.

Á, értem. Nos ebben az esetben kicsit szükségem lenne rá, látom markos fickó vagy, gyere, nekem is lesz valami a számodra.

Mint kiderült ez volt Ken, egy kicsit dzsigoló, kicsit zsoké kinézetű, Belmondora emlékeztető arcvonásokkal, negyvenes évei vége felé járó vagány, aki részben örökölt franciaságával próbált kitűnni, ami nem könnyű az USA-ban. S különösen nem itt, a nagyon konzervatív délen, ahol még a jenki lezserséget sem tudják bevenni, nem, hogy még egy francia extravaganciáját. Valamikor egy kollégiumba lakhattak a főépítésvezetővel, a résztulajdonos Kevinnel, s akivel együtt is dolgoztak valami Közel- keleti projekten. Amúgy ez a Kevin nagyon visszahúzódó volt, egy igazi *Southern gentleman*, s nagyra értékelhette, milyen jól tud bánni, Ken, e munkás csürhe, a yankee északról ide téved fazonjaival. Ilyenek itt délen elszórva, de mindig vannak, télre ide fújja őket a jeges szél. Plusz itt vannak a local *rednekek,* na, ezek aztán a veszélyesek, ezek a falusi bunkók jönnek a konföderációs zászlóikkal, s hát a polgárháború itt még mindig nem ért véget. Ken, a munkáscsapat derültségére nap mint nap egy parányi sport Alfa Rómeóval járt dolgozni, aminek füle farka lógott. Idegenségének, na meg európaiságának köszönhetően Ken rögtön kiszúrta Jacket, s amikor csak tehette eltérítette Egon mellől. Mindezt főleg azért, hogy a mélységesen utált főhajcsárt, a Rogert bosszantsa. Ráadásul tényleg érzékeny pontján, a büszkeségénél fogta meg Jacket, s egyetlen mukkanást nem engedett meg neki. Ken nem kockáztatott. Mikor

Jack bármivel próbálkozott, de egyáltalán csak sóhajtott, nyögött, köhhentett egyet, azonnal beléfojtotta szuszt, s mindegy volt, hogy éppen mindenki állt, lejárt, otromba viccein próbált nevetni, Jacknek ezt nem lehetett. Ellentmondást nem tűrő hangon valami rövid és bosszantó elfoglaltságot adott Jacknek, lehetőleg valami szivatást. „Ismerem én a fajtájukat, ezek állandóan kifogást keresnek, nyafognak, s okoskodnak, na majd én elkapom a faszát a fickónak" -, mondta, s cseppet sem zavarta, hogy ezt Jack is hallja. Természeten ettől aztán sokan vérszemet kaptak, s minden alkalmat kihasználtak, hogy belekössenek ebbe a

„motherfucker foreignerbe." Egyáltalán, mit keres ez itt? – hallatszott lépten nyomon a mormogás. Még a többnyire fiatal kölkökből álló latinó rabszolgahad is beszállt a cukkolásba. Jack ezzel, hogy itt munkát talál a szomszédos szállodaépítésnél, ismeretlen vállalati viszonyok közé kerül.

-/-

MILLER CO.

Hülye emberek elképesztő gyűjtő helye ez a Miller nevű cég. Ilyen torz, s idióta képet még

nem is tudom láttam- e valaha életemben. Egyszer, ha lesz rá időm azért majd érdemes lesz néhány szót bővebben elmondani erről. Most csak annyit, hogy sunyi, rossz képességű és alattomos emberek gyülekezete, fülledt, mint egy lestrapált szemeteskuka. Körülbelül harminc főnök van és tizenöt munkás, a többség Mexikóból, de az egész latin-amerikai kontinens képviselve van. Butuskák és ta-

nulatlanok szegények, viszont mint az ilyenek a világon mindenütt, nagyon sumákok. Ami itt azt jelenti, hogy ügyesen helyezkednek. Itt kellene nekem megtalálnom a helyem, mert kétségtelen vannak a cégnek előnyei. Először is mindig van munka. Télen nyáron. Mindig lehet túlórázni. Ami a tizenkét dollár mellett további hatot jelent, azaz tizennyolc, a negyven óra felett. Ez hat-hétszáz dollár egy héten, amit persze hosszú távon nem lehet csinálni. Mármint minden nap tízen órákat dolgozni. Ez nehéz, fizikai munka, egyszerűen az ember beledöglik, s mindene tönkremegy, a dolgai, beleértve a saját testét. Valami középút kell majd. Mindenféle juttatás van, de csak ha állandósítanak egy év után. Nem kell szerszám se, adnak. A bankhitel kiépítése, s mindenféle egyéb járulékos szempontból rengeteg előnye van még. Olyan fuccsán körmönfont dolog. Nem az én stílusom. Mindenesetre elgondolkodtató kibírom e néhány évig. A katonaság a hamis mítoszával semmi ehhez képest. Kínlódom ezzel az Internettel, ami most kezd elterjedni, s ezt is meg kell tanulnom, hogy tudjak az otthonaikkal kommunikálni. Komolyan aggódom egy nagy bullshit az egész, amibe én most itt belevágtam. Olyan mesterséges, kicsavart logikájú világ ez, furcsán értelmezik, de nekem rémisztő, ahogy a munkahelyekről és iskolákból, az egész országból, mint valami vadonból, ide hallatszik a lövöldözés.

Jack örült, hogy Egonnal rakták össze.

Mikor kiderült, hogy a főnökség milyen megkülönböztetett tisztelettel vette körül ezt az embert, s ez figyelemre méltó volt, hiszen némelyik munkás már nem ugyanúgy reagált a nevére, s mindenféle otromba jelzővel illette, de különös volt, ahogy erre ő halál fapofával viszonyult. Ráadásul Egon Freemannek hívták", tudta meg később Jack, s igen, az utóbbi volt a vezetékneve ennek a régi vállalati bútordarabnak. Jack örült a névnek, bár később kiderült, itt a családi neveknek – csak úgy, mint otthon, - túl sok jelentősége nincs. Jacknek szerencséje volt ezzel a különös, hibrid emberrel. Ííígóóóóón! - kurjantotta Mick, a langaléta izompacsirta, - „hogy lehet valakinek ilyen szabadon elbaszott neve" -, tette ördögi vigyorral hozzá. Ráadásul ez az ember egy farmon jókora tehéncsordát tartott, ki tudja miért és hogy. Mert ez a Clint Eastwood dongájú, szemüveges farmer, évtizedek óta, szinte minden napját itt töltötte a cégnél, egyike volt az alapítóknak, tényleg mindenhez értett, ismerte a *commercial* – azaz ipari construction, munka minden csínját-bínját, s hogy valami elképesztő türelemmel és lankadatlan szorgalommal végezte munkáját. S mint alkati hasonmása, ő se ejtett ki egyetlen szót sem feleslegesen, s soha, semmiért nem panaszkodott. Talán ezért, - ezt nem lehetett pontosan tudni, de végül is hihetetlen megbecsülés vette körül. Az, hogy némelyik *redneck* a nevével ugratta semmit nem jelentett, mert mikor szakmai dologra került a szó, szinte szent áhítattal figyelték ezt az amúgy nagyon csúnya, darabos arcú, élmunkást. Mert itt a kaliforniai legendával a hasonlat véget is ért, s Jacknek azzal a sajátos amerikai gyakorlattal sikerült

találkoznia, amikor a karakter, s jellem mindennél fontosabb. Amikor ez az ösztönös visszafogottság valakit, akár az ország elnökét is valami rejtéjes erővel ruházhatja fel, akinek valamilyen misztikus okból biztos igaza van, s mindegy, ha szellemi képességi tekintetében komoly hiányosságok vannak, nekünk, buta csürhebandának legjobb ezt a jópofát követni. Ráadásul az is kiderült, hogy Egon Freemannak semmilyen ambíciójú nem volt főnöknek lenni. Viszont valakit azonnal rendelkezésére bocsájtottak, ha szüksége volt rá, s ez most Hollidy Inn, a híres szálloda lánc itt valami nagyon előkelőt és különlegest próbált létrehozni, luxusétteremel és bálteremmel, konferencia központtal, aminek része volt egy jókora, külső - benső fürdőmedence is. A hatalmas, boltíves faszerkezetet nem volt könnyű összehozni s szépen beilleszteni a fémszerkezetes épületbe, s precíz részletek kivitelezését Egonra bízták. S így, hogy Jack hozzá került, az első pillanattól egy mindkettőjük számára kellemes viszony jött létre. Főleg, mikor kiderült, milyen hasznos is volt az a sok zsaluzási, betonozási tapasztalat, amit Jack az otthoni nehézépítkezéseknél, atombunkerszerű pincéknél, feszített vasbeton födémeknél, aztán később a New yorki magasépületeknél, még később – a földrengésveszélyes, kaliforniai Montereybe, s megint egy véletlen, Carmelban, Clint Eastwood polgármesterségének helyszínén, majd a nagy, déli, presbiteriánus templomoszlopok erekciójánál szerzett. A másik oldalon viszont ez volt az első pool, aminek építési sajátosságait itt alkalma volt megtanulni. A főleg a környékről bejáró, magabiztos s az elbocsájtás paranoiájától egymást maró, sok „kapaszökevény" után, Egon megörült ennek az udvarias, és figyelmes idegennek, s bizony Jacknek szüksége is volt a pártfogása okozta nyugalomra. Ráadásul Egon jókat referálhatott róla a főnökségnek, mert egyre inkább – talán kíváncsiságból? a legkülönfélébb speciális pluszfeladatokat kapott, ami majd előnyére vált. Ez viszont Egonban egyfajta visszahúzódást eredményezett. A sokrianyú munkára fölvett többszáz emberre néhány tucat főnök jutott, akik a precízen kidolgozott hatalmas tervdokmentáció ellenére is sok mindenben bizonytalankodtak. S az egész kísértetiesen emlékeztetett az ismeretlen földrészre hatalmas profit reményében kiküldött, lényegében zsoldoshadseregre. Ugyanakkor civil társulásként, itt még vadabb személyiség harc és kivagyiság dúlt, egyfajta mindenki mindenki ellen, s a nagy, átlagos, amerikai toleranciával szemben, itt, mint az egész délen általában, semmilyen idegent nem néztek jó szemmel. Ez alól talán csak a furcsa, a legkülönfélébb latinókból álló segédmunkás had volt kivétel, akik remek alkalmazkodással, önként, s persze minimál bérért vette át a felszabadult rabszolgák szerepét. Lent, a főépület félkaréjában kellett az úszómedencét megépíteni. Kint még mindig süvített a szél, de itt a már üvegfalakkal körülkerített, viszonylag szélvédett helyen valamivel kellemesebb volt dolgozni, s Jacknek lehetősége adódott a szaki szempontjából Egontól megtanulni, mi is az a pool. A viszonylag egyszerűnek tűnő belső úszómedence elkészítése, a legfontosabb szabály, amit be kell tartani, hogy vízszintbe legyen. Könnyűnek hangzik, milliméterre, azaz az amerikai mértékegység e megfelelője, „sixteenekbe" való megfelelésre. Az

egész ötven méter hosszú, s tíz méter széles, feszített víztükröt tartalmazó medencénél. Csalásra nincs mód, a víz hajszál pontosan mindig vízszintes. Ez aztán megint egy olyan tapasztalat volt, aminek Jack hatalmas hasznát vette, azt is mondhatnánk, hogy egyszer jóval később, szinte a sorsa múlott ezen. Egon látva Jack növekvő népszerűséget, kicsit sértődötten kezdte hanyagolni védencét, s bár most már olykor ő mehetett volna Jackkel, egyfajta speciális teamet alkotva, mégis szívesebben maradt a tömeggel, s a kezdeti elfogultság után, Jack szomorúan, s némi megvetéssel látta őt is a munka elől valami félreeső helyen bujkálni. Valószínű ez könnyebb volt, mint mindig újabb munkát kérni. Ebben a helyzetben Jack mégis a szorgalmas munkában próbált találni menedéket. Mikor látta, hogy emberek a legkülönböző helyekre visszahúzódva lógnak, ő odament a középen parkoló irodatrailerhez, bekopogott, s Rogert, az építkezés főhajcsárát hívta.

ROGER

Vékony, a harmincas évei közepén járó, nyikhaj kinézetű ember mindig bagót rágott. Kemény legény próbált lenni. Ahogy kicsapta az ajtót, nem titkolt megvetéssel nézett le Jackre, kihajolt a lépcsőkorláton, s valahova Jack mellé köpte a kávészínű, barna nyálat. Most azonban eltévesztette az irányzékot, gyanús volt nem véletlen, ahogy pillantása végigfutott Jack városi cipőjén, mert azt találta el.

Sorry man, now what is your problem? - kérdezte.

Nothing, I just want something to do.

Something to do? Why don't you just go with the rest of them? Figyelj, honnan is vagy te?

I am from Hungar…, próbálta Jack nemzetiségét azonosítani, de beléfojtotta a szót, tudta ő pontosan.

Listen, - gondoltam, hogy nem innen Burgelow járásból, hanem abból a Hungerlandről való vagy, fuck *this shit*, én mondom, ne gyere ide nekem ezzel, csak menj a halál, tűnj a pokolba innen, s szépen dolgozz a többiekkel!

Az a munka kész, s én csak másikat…próbálkozott szelíden Jack.

Fuck of man! – kiáltotta Roger, s karját föllendítve Jacket egy másik, ellentmondást nem tűrő ember karmozdulatára emlékeztette. A többiek persze tudomást szereztek a dologról, s Jack egyszer csak nehéz helyzetben találta magát. Viszont a második hét elején megjelent az öreg Sam egy barátja, s elvitte Jacket bevásárolni, sőt, a hétvégén még valami városi gyorsétterembe is, reggelire. Az egyik legnagyobb nehézség az volt, hogy egy hónapig közvetlen kapcsolata nem volt az otthoniakkal, csupán az öregen keresztül szereztek tudomást, hogy jól van, van hol laknia, s dolgozik. Kocsi nélkül egy hónapig gyakorlatilag ennek a Whrigstwille Beach nevű, hosszú homokzátonynak, Wilmington város strandjának a foglya lett. Se ki, se be. Az első hónap sok túlórája után, megtoldva az öreg Sam ötszáz dolláros kölcsönével sikerült egy kocsit vennie. A 2800 köbcentis

Oldsmobil, Jack óriási boldogságára, ment, mint egy bombázó. Annak ellenére, hogy a világos kék színt Jack kimondottan utálta, ilyenkor, mikor megint járgányt érzett a feneke alatt, úgy érezte magát, mint aki visszanyerte az élethez való jogát. Mert például mindjárt elrohanhatott, s még aznap a városi egyetemnél talált egy leselejtezett, de még kitűnően működő számítógépet, amit ott rögtön a helyi információs szakkör fel is frissített számára. Ezek után végre tudott emailezni a családjával. Fáradt, de bizakodó leveleket küldött haza. Lelkesítő híradások voltak ezek, mint például ez:

Kocsivétel

A második hét végén Jack végre kapott egy minimális összeget, de most meg az volt a probléma, hogy kocsi hilyán képtelen volt bárhova is menni, ennek a hosszú, homokzátony-szerű Wrightsville Beachnek a fogja volt.

Egy hónap múlva aztán – hála a túlórázás lehetőségének, összejött annyi pénze, hogy tudott venni egy kopottas, de jól futó Oldsmobil. De addig is a második hét elején megjelent az öreg Sam egy barátja, s elvitte Jacket bevásárolni, sőt, a hétvégén még valami városi gyorsétterembe is, reggelire.

JACK LEVELEI, HÍRADÁSOK A CSALÁDNAK,

Most a lényeg az, hogy lakást kell találnom.

Ezért kéredzkedtem el. Nem a legjobb pillanatban. Most van a legnagyobb hajtás. Befejezés előtt áll a munka, s minden áron itt tartanak mindenkit, alibiből, ha másért nem, ki kell érdemelni a bérünk. Sokszor csak lézengünk. Tegnap este próbálkoztam az Internettel, hátha letudok tölteni valami információt a lakásbérléssel kapcsolatban, de nem. Majdnem, de mégsem. Csak az időm ment el vele. Kell vennem egy újságot. Aztán telefonálnom, majd megnéznem minden hirdetést. Kilenc napom van a kiköltözésre, ami azt jelenti, a következő hétvégén. Nem tudom elment e a fájl, amit attachmant-ként küldtem utoljára, mert ha működik, akkor ezt is el tudnám küldeni, s az otthoniak tudnának valamit rólam.

-/-

99 május 7. A lakás megvan és tündéri! Jó úton, az igazin járunk□lji

Annyira szerettem volna, hogy itt legyél! Csak sikerült elmenni a Walmart-ba, s elkölteni egy csomó pénzt. Pedig tényleg „nem vettem semmit". Csak a szokásost, s amitől már tényleg a pofám leszakad. Hányszor volt már ez, harmincszor? negyvenszer? Felmosófát, mosogatószert, szappant, műanyag tálat, függönyt a zuhanyozóra," kistányért - kiskanalat". De megint megvan. És ezt többet már nem kell venni. Ja igen: egy *blindot* kellett venni a teraszra nyíló, nagy *sliding doorra.* Szóval: tök tiszta, ki van festve, új szőnyeg. Hátul van egy pici beton terasz,

gyakorlatilag nincs szomszéd, aki oda lát. Kinézel és zöld, mindenütt növények. A nappali szerintem akkora, mint az otthoni nagyszoba, a hálószoba, meg, mint ami Charlestonban a hálószobánk volt. A konyha az tényleg pici, de nekünk elég lesz. Nagy hűtő, négy lukú elektromos tűzhely, mosogató gép s egy csomó konyhaszekrény. Egy kávéfőzőt, turmixgépet már vettem. Még kell egy olyan kis sütő, mint ami otthon van. Ja, fritu is van már. Új, $1.90 volt, picivel nagyobb, mint amit utoljára vittem, de hőfokszabályzós, és van kosara. Tányér és pohárkészletünk is van. A matrac kérdés egy dili. Mert már egy hete zuhog az eső. Találtam egy King size-ot, tudod alsó-fölső, nem új, de jó néz ki. Majd kipucolom. És negyven dollár egy teljes kurva szép takaró készlet rá. Mert azt gondoltam, kicsi ez a lakás, de nem érdekel, nagyon szépen be fogjuk rendezni, mert nem akarom, hogy többet ebben az életben *asinvomen* kell, hogy legyél. Nem fényűzésre gondolok, de öt dollárokért lehet aranyos kis asztalkát venni, húszért fotelt, s ötért egy nagy darab anyagot a méteráru boltba leárusításon, hogy letakard. S majd apránként. S a végén majd mindent szépen hazaviszünk, s akkor nem megy semmi kárba. Tényleg nagyon aranyos a hely. A legjobb boltok egy köpésre vannak. A Walmart, a Lowes, a Phar Moore, s a legfontosabb a Barness és Noble, a szuper könyvesbolt csak egy sétányira van tőlünk. Közlekedés szempontból is marha jó, mert bent van a város közepén, egyenlő távolságban mindentől. Például az egyetem két percre van. Ahova nagyon könnyen lehet, hogy járni fogsz! Dede…Azt álmodtam, hogy bagózok…Néha jó szar, kaja, pia, meg kávé után, de különösen, ha mint most is, egzaltált vagyok. Akkor nagyon rá kellene gyújtani. Valahogy fokozni a lelki meggyőződést… De itt tényleg működik, mert már senki sem dohányzik. Néhány ráncos arcú alkoholistán kívül, aki szégyenkezve ül valami bolt előtti padon, amit kijelöltek számára… Komolyan mondom: valahol a lelkem mélyén tényleg meg vagyok győződve, hogy az egyetlen helyes úton vagyunk, sőt, az *igaz* úton. Macikám! - Ez a dolog egy életre szól! Ezt mindig próbálom mondani. Egy hét ide, néhány hónap oda, semmit sem számít. Ezek a „hatalmas problémák" lényegileg anyagiak, csak bizonyos ideig tartó munka kérdése. Van amelyik néhány napos, van amelyik néhány hetes, van amelyik néhány hónapos, van amelyik néhány éves. De minden nap lehet valamit tenni érte. S ez lényeg. Lehet nem három év alatt gazdagszunk meg, hanem négy. De nem úgy, mint a bronxi zsidó házaspár, mi akkor is „fogunk venni egy kurva légkondicionálót!" S garantálom, hogy lesz Interneted. Megígértem, s meg is lesz. Gondolkodtam, hogy nem is mondom el, de úgy is kiderült volna, meg amúgy is utálok hazudni, s főleg neked. Cicamicám, tudom nem a kérdésedre válaszolok, de tényleg nem sok időm van, már hajnali négy óra óta írom ezt a levelet, s ma ki kell költöznöm. Lehet kell bérelnem egy U-Haul-t, mert az eső tényleg zuhog, s azt a matracot másképp nem tudom elhozni. Ki kell takarítanom mindent, kimosnom az ágynemút, s tíz órára vissza kell érnem a munkahelyemre, mert azt ígértem akkor már dolgozom. Feladtam a pénzt, százötvenet. Sajnos az öregnek nem tudtam adni a tartozásból, /telefonszámla, meg ilyenek/, de jövő héten már

tényleg nem sok minden marad, s akkor adok neki valamit, neked meg küldök sokat. Mondjuk négyszázat. Nem felejtettem el. S onnantól ez már így fog maradni. Kb., egy hónapig. Tényleg. Nekem egyébként az Internet nem hiányzik. Mint ahogy a tv sem. Mert akkor legalább írok. A komputer marha jó, a billentyűzet még egy ici- picit jobb is mint az otthoni volt. Semmi bajom nincs vele. Én ettől tényleg teljesen boldog vagyok. S most már lesz saját kéglim is. S ennél nekem már nem kell több. Már csak egy dolog hiányzik, az pedig te vagy. De ki tudom várni…Olyan jól elgondoltam, s biztos te is szeretni fogod. Te majd szépen nézed a tv-t, internetezel, meg minden a nappaliban, nekem meg majd veszünk egy laptopot, s én majd szépen elleszek az ágyban. Tök jól el van különítve. Egyébként egy laptopot is lehet 3-00-ért venni. S kész. Még majd kell egy másik kocsi. De most ráér. Remélem minden fontos dologról írtam. Nem tudom lesz e még ma időm, de minden féle képen tudatni fogom, mi újság. Puszik.

Keresek egy munkavezetőt, s mérges vagyok rád, lj

Faggatom a tudatalattimat. S ha tényleg őszinte akarok lenni, akkor be kell, hogy valljam, mérges vagyok rád. Nemhogy nem csinálod azt amire kérlek, de magadtól se…Még egy ilyen komoly esetben sem, mint ez a kullancs dolog. Ez a langyos, nemtörődöm hozzáállás számomra azt jelenti, hogy a dolgok bármikor kontrollálhatatlanná vállhatnak, mert a jószándék az bizonyos esetben kevés. Nincs okom kételkedni a jószándékodban, de meg kell értened, ez bizonyos esetben kevés. Bizonyos esetben, mint pl. ez is, extra lépésre van szükség. Valahogy a háttérbe kellene helyezni a kicsi s a nagy érzéseket is, s megtenni, amit kell. Számomra teljesen nyilvánvaló mi történt, de megmondom őszintén azóta is nagyon szomorú vagyok. Azt gondolom kihívod a sorsod magad és magunk) ellen is. S az nem jó. Mindig reménykedem egyszer majd benő a fejed lágya, s úgy ahogy magadtól is megtetted azt a 999 dolgot, akkor már meg fogod tenni azt a maradék egyet is. Belátod, hogy az ugyan az. Semmi különös nincs, még mindig nem vagyunk kész, még mindig hajtok mint a hülye, hogy találjak valakit, akivel a következő munkára tudnék menni, amikor ezt befejeztük. Minden nap ugyan olyan. Hazajövök, eszem és alszom, megyek dolgozni, teszem a dolgom. Néha még ennek írására sincs időm. De az idő nekünk dolgozik, csak kérlek ne hagyd el magad. Szeretlek

Jack.

A fateraszok

Mint kiderült az egész építkezés hatalmas késésben volt. A mikor nagyjából végeztek a kinti tereprendezéssel, akkor jött az, hogy nincs megfelelő mennyiségű ember a hatalmas, többszáz négyzetméteres faterasz megépítésére. Ken ugyan odavezényelte két kedvenc ácsát, de a két finomkodó redneck kölyök csak bénázott. Azt sem tudják, hogy kezdjen az irdatlan feladathoz. Viszont már az

első nap kiderült, hogy Jack úgy a kitűzéshez, mint a terv olvasáshoz is ért. Hála a Monterreyben, Patnél eltöltött két évnek, a dolog minden csínja a kisujjában volt. Sokat segített, hogy magával hozta hosszúkás Makita ács fűrészét, amit itt délen senki sem használt, mert túl nehéz volt. Bakokra sem volt szüksége, a biztosító lapot is egy kis ékkel kitámasztotta, hogy mindenféle szögben tudjon akadálymentesen vágni. Mire ez a Húzzintott Billy és Dili Joie összetaknyolt valami asztalfélét, ő már egy jókora kupac gerendát és staflit méretre vágott. A megszégyenülés ott lebegett a levegőben. Másnap már egy profi helyi kis cég munkásai jelentek meg, s vették át a munkát, és látva Jack hozzáértését, őt magát is. Ily módon kevesebbet kellett nekik fizetni, mert továbbra is az anyacég képviseltette magát. Az oszlopokon álló faszerkezetből sétáló utak, pergolák, napozóteraszok keletkeztek, s egy idő után, Jacket csupán különleges problémák megoldására hívták, pár órára félre. Az jelentős famunka elkészülte után kollegái különös megbecsüléssel néztek rá, többször kapott fizetésemelést, s életében először komolyan fontolgatta, hogy innen fog nyugdíjba menni.

Máj. 12. Boldog születésnapot, meg a BAM

Megígérem, ez lesz az utolsó, amit külön és egyedül kell eltölteni. Ilyen és ehhez hasonló dolgok azt hiszem, másképp kelljen, hogy legyenek. Már ezért vagyok mérges és türelmetlen. Hallgatva az amerikai hadurak magyarázatait, meg a kínaiakat, meg az összes ellentmondásos hírt a BBC-n, s azt gondolom, ha soha nem olvastam volna semmit, jó nagy szarban lennék. Így is abban vagyok, de legalább nem érzem úgy magam, mintha az égre ez lenne írva: NINCS JÓ VILÁG. Csak ez a valóság. Ebben kell élni. Meg kell próbálni jónak lenni, minden ponton, s egyénileg, akkor is, ha senki sem látja, s menteni, ami menthető. Még ha nincs is totális egyetértés közöttük, gondolom minden normális ember ezt csinálja. Nagyon sokszor eszembe jutott már nem e Szibériába, a BAM-ot kellett volna menni építeni. S az egyetlen különbség az lenne, hogy más féle "Bamok" lennénk, mint amilyenek vagyunk. Például mindent cirill betűvel írnánk. Csak akkor egy szebb jövőbe kanyargó fényes sinpár lenne a mögöttünk, s mindegy ki, mit, s hogy politizál, utólag a bozótba menekült, riadt állatja. Zizikém szeretlek, sokat gondolok rád, és nagyon hiányzol. Szép nagylány lettél. Tetszel nekem.

Jack

990518, Fáradt születésnapi jegyzet mindig arra gondolok, milyen jó lesz, ha A Jill itt lesz…

Tehát 49 éves vagyok. Még van egy évem az ötvenig. Nem is olyan rossz. Egyesek szerint az ember ebben a korban még fiatal. Persze a nehéz fizikai munkához egyre kevésbé. Ehhez képest tegnap 13 órát dolgoztam. Éjjel arra ébredtem, hogy „bepisiltem", de nem volt igaz, csak a lepedő felszívta a törülközőből

a vizet, amivel a lábamat próbáltam lehűteni, s az ágyam mellett hagytam, mondván reggel úgy is ki fogom mosni. Nincs idő semmire. Ez biztos. Hulla fáradtan nem ülök le írni, mert még így alvás után se jön semmi ki belőlem. Mindig arra gondolok milyen jó lesz, ha A Jill itt lesz. Kell mennem. Mindenki utánam kapkod. Az biztos mindenki én utánam kapkod. Egon is jókat mondott rólam, a Bossy is azt mondta nekem kell a packet door-okat kicserélnem. Mostanában rengeteg ilyen munkám volt. Amit csak én tudtam megcsinálni. Megnőtt az ázsióm. A legrosszabb esetben is lesz még annyi munkám, ahogy most látom, hogy dolgozzam ameddig hazamegyek. Nem biztos, hogy akkor is lesz munkám, amikor visszajövök, de a küldetésem első felét teljesítettem. Sok mindennel előrébb vagyunk.

A Maxin zeneszobája

s a javítási munka befejezése után egy helyi cég tingli tangli karbantartási munkáját kínlódtam, minimál bérért. Szükségem lett volna valami plusz jövedelemre, amivel haza tudok menni. Nos, első lépésként Jóisten talán megunhatta nyomorúságom, mert a semmiből, hirtelen sikerült egy valószínűtlenül olcsó, félnomád lakóhelyet találnom a kamperemmel. Gondolom, a dologgal lazán bekerülhettem volna a Guinness rekordok könyvébe. Ez a hely szintén ott, Columbia ipari övezetében, a Bush River roadot átszelő vasút, és egy gazzal benőtt patak partján volt. Főleg tehervonatok jártak erre, s amíg élek nem felejtem el a jellegzetes, hajókürt szerű, meg kolompra emlékeztető hangot, ami hol közeledett, hol valahova, a felfoghatatlanul hatalmas amerikai táj mindennapjaiba, mint valami kongó, csörömpölő, lüktető vasszellem beleveszett, s amire később, egy másik kontinensről előkerült őstehetség, balhézó emberre illő száma, engem életem végéig a valahonnan, - talán egy előző életből -, valami vad őseredetiségre emlékeztetett , s a tehervonat a végtelenbe kattogó, csoszogó, csikorgó kerekeivel ebben a kietlen egyedüllétben álomba ringatott.

Ramblin Man

Mondjuk 5.30-5. 40 – ig. hallani a vonatkerekek kattogó távolodását, s a kürtjelzését. Érdemes az egész számot végighallgatni, s elképzelni a rajta távolodó nyughatatlan „rumbling mant"

https://www.google.com/search?q=delaney+davidson+rumbling+man&newwindow=1&sca_esv=25bc861ff7848b08&biw=1670&bih=787&sxsrf=ADLYWIIMHWWqaPtdU1GTZhe5_nZSb1meJQ%3A1728876807632&ei=B5EMZ9qkJvaD9u8PjOfzaQ&ved=0ahUKEwiaxOr_94yJAxX2gf0HHYzzPA04ChDh1QMIDw&oq=delaney+davidson+rumbling+man&gs_lp=Egxnd3Mtd2l6LXNlcnAiHWRlbGFuZXkgZGF2aWRzb24gcnVtYmxpbmcgbWFuSABQAFgAcAB4AJABAJgBAKABAKoBALgBDMgBAJgCAKACAJgDAJIHAKAHAA&sclient=gws-wiz-serp#fpstate=ive&vld=cid:2b36750e,vid:ay3J_L5i2Lw,st:0

A tehervonat gyerekkorom óta

fontos volt nekem, s a Whitman „nagy pacific mozdonyának eme rikoltása a szabadság kürtjére emlékeztetett. Nos, ennél, a járművek tárolására is használt *Storage* -nál, teljesen ismeretlen emberek, szinte szó szerint befogadtak. A gondnoknak felvett, fiatal, kisgyerekes házaspár saját biztonságát kockáztatta, mikor megengedték, hogy pár hétre ott dekkoljak. Azaz mindössze havi húsz dollár „tárolási díjért" éjszakára belopóddzak, egy hosszabbítóval áramot faszoljak, aztán a hermetikusan lezárt és elsötétített, három és félszer két méteres, félkomfortos bodegámban, kis teherautóm platójáról a földre állítható camperemben, szó szerint eltűnjek. Se kép, se hang nem mehetett ki. Húsz centi vastagon kartondobozokkal béleltem ki, s tényleg kívülről nem látszott semmi. A vizet egy műanyag kannába hordtam, s azon kívül, hogy egy kígyó lakott alattam, az összes többit valaki képzeletére bízom.

-/-

1995 ben egy Jerry nevű vihar következtében egyszer egy éjszaka föl is borultam, de ennek leírását ennek az időszaknak a részletes ábrázolásakor fogom elmesélni. Mint annyiszor, ezek a nehézségek csak, mint körülmények léteztek számomra, s nem számítottak. A lényeg az volt, hogy ezzel a havi húsz dolláros rezsivel, sikerült ezt a nehéz időszakot is átvészelnem, s a családnak is tudtam pénzt hazaküldeni. S hát a Jóisten áldja meg azt a két embert. Aztán szerencsémre, az év szeptemberében, egy Fran nevű hurrikán csapott le Wilmingtonra, a pont egy állammal északabbra, a Hatteras foknál lévő városra, ahol a Maxim szülei éltek. A kérdésemre, vajon a karácsonyi végleges hazatelepülésig, beleértve egy másik, teljesen idegen államba való költözést, tudnék e három hónap alatt tízezer dollárt keresni, Mariamtől, a Maxim anyjától, elég egyértelműen azt a választ kaptam, hogy hát persze, kis szerencsével. Ismertek milyen keményen szoktam dolgozni. S hát így történt.

Kell az asszony is, egyedül nem megy, mi van a gyerekekkel

Tekintettel tömérdek fizetni valójára, ez sem volt elég. Ezért rukkolt elő az ötlettel, hogy Jill is társuljon hozzá, hiszen a gyerekeik elég nagyok már ahhoz, hogy a hazaküldött dollárból lébecolhassanak a főiskoláikon. Jack szerint elképzelni sem lehet ennél ideálisabb életet egy fiatalnak. Ugyan Jill aggódott az ötlet miatt, hiszen a gyerekek éppen csak beilleszkedtek az amúgy is gyorsan változó hazai viszonyok közé, s féltette őket. De, mint rendesen, most is megbízott az urában, aki valóban, rekord sebességgel elrendezett kint mindent. A Kibérelt és teljes mértékig berendezett egy apartmentet.

Betonvágás váltott gyilokkal

A főbejárat árkádban végződő fordulóját valahogy elbaltázták, pár hüvelykkel keskenyebb lett, mint a tolókocsik számára előírt méret, s az egész, önműködő üvegajtókkal és fonccsorozott üvegfalakkal szegélyezett betonjárdát föl kellett szedni. Igen ám, de hogy? Hetek óta ment a találgatás, a legkülönbözőbb cégek emberei tanakodtak, s mégsem történt semmi. Szilánkokat fröcskölő vésésről szó sem lehetett. Egyetlen megoldás a brutális betonvágó fűrész maradt. Igen ám, de mi legyen a kolbász vastagságú betonvasakkal? Végül Jack állt elő a megoldással. A betonvágó gyémántlappal vasat, a vasvágó lappal betont nem lehetett vágni, ezért a fűrészeket folyamatosan váltogatni kell. A főnökség aggódott, de adtak neki egy esélyt. Kis kockákat vágott a vasalás körül, s a benzines szörnyetegeket váltva nekiállt a munkának. Óriási ventilátorokat raktak ki, hogy eloszlassák az átláthatatlan porfelhőt, aminek közepén Jack a fülsiketítő sivításban dolgozott. A felfogadni kívánt, erre specializálódott cég horribilis munkadíjával, s bizonytalan határidejével szemben, Jack két nap alatt szétbarmolta az egészet, s az építkezés szinte valamennyi munkásának fejcsóváló arckifejezése visszafogott, biccentésé, bólogatássá változott, páran hátba is veregették, s nem először, s nem utoljára néhányan elgondolkodtak, „szóval, ilyen lehet arrafelé minden ruszki?”

lj a kullancs és az ima, ✉lj

Drága Bubucicám!

Most kaptam meg a leveled, ill. Tegnap, azaz péntek este. Éjjel sírtam és imádkoztam. Kértem a Jóistent ne bántson Téged. Kértem ne bántsa az én Bubucicámat, az én Bubulinám. Még fiatal vagy, s még mindig tanulsz. Én vigyázok rád, s büntessen inkább engem valamiért. Te része, elválaszthatatlan része vagy az életemnek, s nélküled nem ér semmit. Minden érzelem vagy gondolat, ami felbukkan bennem, s te nem vagy benne, az Ördög műve, s minden erőmmel igyekszem visszautasítani. Nem tudom, hogy van ez, de ez valami olyasmi, ami túl van rajtunk. Lehet ez is valami, amit tanulni kell. Lehet, neked kell tanulni… De ez teljesen mindegy. Mindenesetre az, ahogy én ezt a levelet meg illetve nem kaptam meg, önmagában is elgondolkodtató tény. Az öreg felakasztotta az ajtóra egy nejlon szatyorban, s valaki ellopta! Mindenki szeme láttára. Aztán adtam neki egy kulcsot a levélszekrényemhez, s abba tette bele. Nagyon nehéz napjaim voltak, borzasztóan igyekszem a cégnél. Semmilyen lehetőséget nem akarok elhalasztani, tudod, milyen vagyok. S keverek, amennyire csak tudok. Igyekeznem kell, de úgy, hogy ki is bírjam. Valami karbantartós munkára gondolok, s végre úgy néz ki megtaláltam a megfelelő embert. De ez bonyolult. A lényeg, hogy azokban a napokban szükség volt minden erőmre, alig tudtam mozogni. Nem tudok semmit, illetve valamit nemrégiben olvastam, de nem emlékszem rendesen, ami valami ilyesmi: a kullancs két betegséget okoz, az egyik ez a lime, a másik valami más. Az egyikre éppen most találtak fel valamit, a másikra még nem.

Meg fogom az öreget kérni, kutasson fel mindent, s mondja el nekem, hátha ő többet tud. Mindenesetre azonnal írjál meg nekem mindent, egyrészt, hogy tudjam, másrészt, hátha tudok valamit csinálni. Ne hagyd magad érzelmileg befolyásolni, s ha bármi gondolatod támad, mond el, csak bízd rám. Tudod, hogy okos vagyok. Kiscicám én nem tudok mást mondani, mint amit eddig. Én nem tudom az életemet elképzelni nélküled, nem is akarom. Veled akarok lenni. Úgy ahogy a költő mondja a Hallomásban: „veled akarok lenni váll váll mellett, … Én nem tudok ehhez semmit hozzátenni. Ezért költők a költők. De így van. I love you.

Jack

Tükrök tonnaszám.

Azért ez egy dili, nem? Kéne a lakásba egy tükör, s máris jött a megoldás. A több száz, fürdőszobába, s nappaliba való, jókora, 1x1.5 méteres tükröket szépen fölrakták, mikor valaki fölfedezte, hogy a foncsorral valami baj van. A széleken. Na, erre mindenki pánikszerűen tükröt kezdett eltűntetni, s csirrrr, bele a nagy szemetes konténerbe. Páran, én is – naná – elkezdtük faszolni őket, mire kitört a balhé. Attól féltek, hogy eladjuk őket. Fel kellett esküdni, hogy csak otthon, magáncélra. Különösen én lehettem gyanús, mert elhatároztam, az egész kéglit betükrözöm, attól világosabb is lesz. Azért sikerült vagy harminc darabot szerezni. Aztán fogták, s még aznap délután elvitték a többit a szeméttelepre. „Such a waestfull country," jutott eszembe az egyszeri munkáltatóm, a Ben, a Mount Pleasan-i öreg zsidó véleménye

Pénz, 990528

majdnem egymillió forintot keresek egy hónapban

Megint nem írok. Nincs időm. Azt hittem nem fogok mindig ennyit dolgozni, de nem így van. Kilencszáz tíz dollárt kerestem egy hét alatt. Azt számoltam ki, hogy forintban majdnem egy millió forint. Valami huszárvágással nem kellene egy fillért sem költeni belőle, hanem az egészet félretenni. Ami persze akkor lesz lehetséges, ha A Jill is itt lesz. Már megint a pénz.

„Újra csináltam Amerikát". Egy furcsa évforduló

Jacknek csupán a Collage Roadon kellett átvágnia, tavacskák közt elterülő egyetemi parkba érjen. Mindjárt kocogni is kezdett. Ahogy tetszés szerint hol erről, hol arról futotta körbe a hatalmas parkban elszórt vörös téglás épületeket, kis tavacskákat, sportlétesítményeket, pihenőhelyeket, néhány szembejövő fiatal elnéző mosollyal tért ki előle, vagy fordult a mackónadrágos, fejpántos, öreg fószer után. Lehet azt gondolták, hogy egy új, extravagáns professzor, s Jack ezt észre sem vette, csak révült mosolya mutatta, hogy valahol ő most máshol jár. Robert Frost versét mondogatta magában, a sétányon ide-oda kacsázott, s a jókora fe-

nyődobokkal precíz tizenegyeseket, s hatalmas szabadrúgásokat rúgott. S a költemény híres mondata saját életének eseményeit villantotta föl. Minden egyes rúgás valami megoldásra vonatkozott, s felzúgott a közönség. Sorba, az egyik képtelenség a másik után, szinte ő maga sem hitte el, mi minden történt vele azóta. Milyen megalkuvást nem ismerő képtelenségek sorozata volt ez a közel a hét év. Hányszor kellett a teljes veszteség érzés szörnyűségéből magát önnön Hajánál fogva kiemelni, mire ehhez a minden tekintetben önigazoló boldog elégedettséghez érkezett. A könnyedségnek, a magabiztosságnak, s a dajkáló önazonosságnak ezt a légies egységét talán még soha életében nem érezte. Nincs feladat, amit meg nem tudna oldani, de még ennél is sokkal Több. Mert mindazt, amiről álmodott, mindazt, amit tervezett helyesnek, s igazolva látott. Igen, tisztán emlékezett, innen indult hazafelé, mert a család érdeke akkor azt kívánta. A gyerekek még kicsik voltak, s Jillnek is szüksége volt rá. Most, újra rácsodálkozott életének erre a nemrég még „végleg itt hagyott" helyszínére, s hát igen, boldog elégedettség áradt szét benne, hiszen megint itt van, alig pár hónap alatt „újra csinálta Amerikát", s ez nem egy álom. Ez a racionális ok. De hogyha a nagyobb képet nézzük, Jacknek örökre ott marad egy másfajta, misztikus magyarázat, amit a frissen lefordított, vers remekül ábrázol:(vlc player megnyitja kétszer kattintani)

Robert Frost - The Road Not Taken - YouTube.flv

Robert Frost: the road not taken

Two roads diverged in a yellow wood,
And sorry I could not travel both
And be one traveler, long I stood
And looked down one as far as I could
To where it bent in the undergrowth;
Then took the other, as just as fair
And having perhaps the better claim,
Because it was grassy and wanted wear;
Though as for that, the passing there
Had worn them really about the same,
And both that morning equally lay
In leaves no step had trodden black
Oh, I kept the first for another day!
Yet knowing how way leads on to way,
I doubted if I should ever come back.
I shall be telling this with a sigh
Somewhere ages and ages hence:
two roads diverged in a wood, and I --
I took the one less traveled by,
And that has made all the difference.

A nem választott út

Két út ágazott a sárguló fák közé
És sajnos mindkettőn nem mehettem
S ahogy ott álltam, hosszan
az egyik, bozótosba
ívelő távlatán elmerengtem;
Aztán választásom mégis a másik,
Ha nem éppen előnyösebb,
Sűrű füvel benőtre esett,
Holott járhatóságban mindkettő egyformán
Jónak ígérkezett
S mindkettő azon a reggelen
Láb nem taposta levelekkel egyformán
Feküdt előttem,
Oh, gondoltam, az első utat
megtartom egy másik napra!
Pedig tudva, miként vész egy út másik útba
Kétlem valaha ide visszatérek
S bizony sóhajtva kéne ezt mondanom
Hogy valahol mily évek és korok
Teltek el azóta:
Két út kanyargott a fák között s hogy én--
A kevésbé jártat választottam
Tette mind a különbséget

A csúszó ajtós sztori, egy raszta kollega és a mirelit krumpli

Egy nap újabb komoly probléma okozott felbojdulást. A tengerre néző szálloda több száz szobáját egy-egy gyönyörűre pácolt csúszó ajtó választotta el a fürdőszobáktól. A sint, amin az ajtó gördült túl hosszú csavarokkal rögzítették, aztán szépen felkerült a méregdrága olasz csempe, tükrök, tartók, lámpák, kis pipere szekrénykék tömkelege, mikor valakinek eszébe jutott elhúzni az ajtót. Fülsértő hang hallatszott, s több mély karcolás tűnt elő az oldalán. Azonnal leesett mindenkinek, hogy a bent felejtett csavaroktól van. Kiszedni csak úgy lehetett őket, ha leszerelnek a falról mindent, s leverik a drága csempét. Valóságos forradalom tört ki. A keskeny résben a legkülönbözőbb módon próbálták lefűrészelni őket, de nem sikerült. Egy reggelen, amint Jack átbújt a lakóhelye és az építkezés közötti drótkerítésen, egy kiálló drót bele akadt az ingébe, s ekkor jutott eszébe a megoldás. Útja egyenesen Rogerhez vezetett, s előállt az ötletével. Az ember sűrűn pislogott s ezerrel rágta bagóját. Jack szabadkezett kapott, mehet a saját kocsijával, vegyen, amit akar, amire szüksége van képtelen ötletéhez. A

szerkezet egy teleszkópos horgászbotra szerelt, derékszögűre áttételezett kis fúrótokmányból állt, egy lefolyó tisztításhoz használt spirállal lehetett a csavaron megszorítani. A csavarra illesztéshez két, parányi, periszkóp-szerűen, szintén a horgászbotra erősített műszerész tükör meg, egy apró ledes lámpa kellett. Ekkor óvatosan meghúzva el lehetett görbíteni, majd egy elliptikus mozgással, Jack több évtizedes horgásztapasztalatának köszönhetően, pár mozdulattal letörni. Ily módon Jack szobáról szobára komótosan szó szerint kipecázta a kártevőket. Mindehez egy segítségre volt szüksége, s egy vele egykorú, Berry névre hallgató, raszta feketét adtak melléje, aki egy steklámpával is világított a résbe. Munka közben Berry Bob Marley válogatását hallgatták, s ez a raszta fekete elmesélte, hogy már pedig a jamaicai szent nélkül, ő már rég nem élne. Jack válaszul a One című számon csodázott, s mikor kiderült, hogy azt a Brian Eno szerezte, Berry másnap már az ő, meg Philip Glass zenéjével rukkolt elő. Fejükön fejhallgatóval, két hétig, szorgalmasan így tördelték a csavarokat. Munka után Berry meghívta Jacket a Wilmingtoni downtonwnban levő albérletébe, hogy a szuper sztereóján is hallgassák meg a zenéket. Jack felajánlta, hogy boldogan elfurikázná a város túlsó felén lévő otthonába. Itt, nem messze a tengerbe ömlő folyó partján lévő Wilmington belvárosa egy kis ékszerdoboz volt Jack számára, amit így, közelebbről is volt alkalma megismerni.

Mirelit krumpli

Útközben megálltak bevásárolni, mikor is a hűtőpult előtt Berry egy zacskó mirelit krumpli után nyúlt, Jack megrökönyödve közölte:

man! csak nem akarod ezt a szart enni, meg tudok én pucolni pár krumplit. Berry meglepődött, s hófehér fogait kivillantva válaszolt,

Tényleg, eszembe sem jutott, egy ilyen európai csudabogár kellett hozzá, igazad van, pucoljunk krumplit.

Az amúgy puritán legénylakás telis tele volt Karib szigeti mütyürkékkel, na meg apró afrikai fa totemekkel, s izmos feketéket ábrázoló drapériák lógtak a falon. Jack egy idegen, de otthonosan meleg világban találta magát, s a kellemesen fűszeres vacsora után hallgatott kis-nagy ember, a John Lee Hooker bluesa dübörgött fejében, amint ráfordult a Wrightsville Beachre vezető hídra, mostani, ideiglenes otthona, a fehér emberek nyaralói felé.

990530. Közeleg a hotel átadása

Úgy néz ki, ez lesz a leghosszabb hét. A mai nap hivatalosan át lett adva minden. Az iroda trailert is elvitték. Mindenki toporog, nagy része az embereknek nem dolgozik, csak lóg. Ami marhára idegesít, de tényleg nincs mit csinálni. Nekem persze van munkám. Iszonyú meleg van. Folyik is rólam a víz. Lassan azért elterjedt én vagyok az, aki mindent meg tud csinálni. Végül is úgy néz ki tényleg én maradok a Kennel, Clint-tel. Talán Kenee lesz még ott, és a kulcsait rakosgatja. Láttam egy másik munkahelyet, emberek betonvasakat szereltek a tűző napon.

Mick és Pedro, a kis latinó pasi. Aggódok az órákért. Nem hiszem tudok napi tizenkét órát továbbra is csinálni, a hét napi munkát nem is említve. Pedig igazán nagy szükségem lenne rá. S valamit tennem is kell ezügybe. Ha egyszer tényleg kiderül mi a fene lesz velem. Nehezen viselem a gyűrődést. Megfogadtam, hogy nem iszok és eszek szinte semmit, de ezek között a körülmények között ez nem megy. Gulyás levest főztem, sört ittam, fáj is a gyomrom. Nem tudok aludni. Sajátos megoldásokat találok a stressz feloldására. De egyébként nyugodt és kiegyensúlyozott igyekszem lenni, s főleg nem vágyódni sehova. S végül is ez a lényeg. Menjen az idő ebben a pénzcsinálásban. Írni se sok kedvem van, főleg ilyenekről. Ó, hogy utálom ezeket a közhelyeket!

9905 31. Befejezés előtti bolondokháza a Holiday Inn-nél LJ

Mi akik maradtunk, aztán én, meg a helyem – keressük egymást. S persze tőlem teljesen függetlenül is jó nagy cirkusz van. Mint már mondtam, csupán néhány nap van a befelyezésig, és ugyan nagyon sok minden elkészült, de sok minden még tényleg hátra van, s egyre inkább a spéci dolgok. Például ötszáz négyzetméteres szőnyegeket kell lerakni. A konyha olyan, hogy az összes NATÓ fővezérnek, s az összes koszovói menekültnek egyszerre lehetne főzni rajta. S utána átvonulhatnának a hatalmas bálterembe bulizni Akkora mosógépek és szárítók vannak, mint egy kisebb magyar nyaraló. Olyan az egész, mint egy hangyaboly. Millió szereplővel. S elkerülhetetlen, hogy kapcsolatba kerüljek a liftessel, a takarítóval, a fekete kőművesekkel, a különböző szerelőkkel, targoncásokkal és sofőrökkel, a takarítókkal, s a megszámlálhatatlan főnökkel. Nem tudom hányadiknak dolgozom. Mindegyik más persze. S mindegyik kurvára igyekszik bebizonyítani ő milyen fasza gyerek. Többségük persze nem csinál semmit, s kivel akar bizonyítani? A munkással. Aki adott esetben én vagyok. Kurvára igyekszem is, miközben rettegek nehogy valami fatális tévedést kövessek el. A másik probléma, hogy nem mindenki akar igazán velem dolgozni. Ennek ezer oka lehet, de nekem olyan, mintha egy idegen kontinens idegen törzsébe csöppentem volna Sohasem gondoltam volna egyszer ez is előfordul. Mert valójában ki lehet velem jönni. De velem dolgozni kell. Aki akar – az Egon, pl. – az a presztízsét félti tőlem. Az otthoni tapasztalatok is jól jönnek. itt az ajtókat újra festik, Szerénke kishazámban megtisztítják. Itt lehetőleg mindent kicserélnek, otthon megjavítják, ha lehet. Mások meg, mintha sajnálnák magukat. Hát sorry. Nehezen tudom eldönteni mit tegyek. Csak ővele kellene dolgoznom, de nem volt például egy pár napig. Meg mást csinált. Valamit összeszámláltattak vele, bele is zavarodott, de azt gondosan rejtegette. Pedig vele még elég jól kijövök. Az az ideglenes szerviz által küldött ember nem nagyon tetszik, akit mellém raktak. A Jamesben, a feketében reménykedtem, de újabban félti magát tőlem. Mondjuk igaza is van. Lehet nekem is ezen kellene dolgozni s nem versenyezni mindenféle piszlicsáré ügyekben, türelmesebbnek s diplomatikusabbnak lenni. S kellene a Bossy nevű kis ürgével

beszélnem. Az valahogy nem félti magát tőlem. Na ezt most jól kisütöttem, feladtam a leckét magamnak. Ez a kis tök fejű főnök egyedül, aki nyíltan dolgozni akar. S törődik is azzal mi történik. Meg talán ért is hozzá. Ez a fekete majomparádé Kenee nem csinál semmit, csak a vadonatúj, frissen mosott, túlélő szerelését igazgatja. Ráadásul jó néhányszor hazudott, azonkívül elszúrt valamit, a Swiss bicskájával nem tudta befejezni, s most azt akarja, hogy én hozzam helyre, csak senki meg ne tudja. Szerencsére az én dolgomat nem nagyon befolyásolja, ez „a mindenkinek azonos joga van a munkára" című jog demonstrálására" fenntartott, üres seggfej. Tehát vagy az Egon vagy a Bossy. Sajnos az Egon nem nagyon törődik semmivel, nemsokára nyugdíjba megy. A Bossy meg fiatal és agilis. Remélem ezzel a munkával nem kerül rosszabb helyzetbe. Olyan nagyon nem mennek a dolgok jól. A Curtis egy hülye, s igazán nem akarok vele dolgozni. Végül is összejöttünk, úgy ahogy, nagy kifogása nincs ellenem azt hiszem. Amúgy nem gondolom valami nagyon nagy menő. Egy csapatjátékos. Egyedül majdnem biztos nem fog munkát kapni. A másik problémás figura a Roger, a vezérhajcsár, s aki az elején rám szállt. Tulajdonképen ő vett föl. Amennyire lehet próbálok óvatosnak lenni vele, de nem könnyű. Ennek az ősbunkónak alaptulajdonsága, hogy morog, s odakap. Amúgy is olyan, mint ha kardot nyelt volna, de most különösen. Lehet úgy járt, mint az őrmester, akinek kilőtték a csapatát, nincs kit baszogatni? Néha elkapja a Kent, odavakkant valamit, az meg gyorsan integet körbe, gyerünk! Vonulunk, mint egy úttörőcsapat, s aztán ott a probléma. Senki sem tudja mi. Figyelem a Rogert, egy szó, egy hang nem jön ki a száján. De Ken az tudja. Aztán mi is, mert kitaláljuk, aki nem, annak vége. Lehet a Bruce-Billy hülyegyerek páros mellett dönt. De nem, inkább rám játszik, mára már értem, mit kell érteni. Ez a két majom bonyolultabb dolgokhoz már tök homály. S különösen mikor már vendégek is lesznek, az összes variáció, a kőbaltástól az extravaganciáig, ezek már nem hiányoznak ebben a porcelánboltban. Biztos jó volt pattogtatni őket, mentek utána, mint a birkák. De megváltozott a játék, másféle szabály, másféle szereplő kell. S én leszek az, mert kijött, én valahonnan máshonnan értem, amit kell. Nagyjából ennyi. Most megyek, csinálok elvinni valót.

Ez egy olyan város, mint Miami, ahol alacsonyan szálnak a repülők. Égi fantomnak tűnő B52-és bombázók is.

Mert valahol itt van a reptér nem messze. S Jugoszlávia felett is így szállnak. Egy egész nép retteg. Retteg nappal és éjjel. A székén, az ágyban, a WC-n, az utcán, s a föld alatt… Miért...? Miért ne! - hangzik az idealista agyi rövidzárlat és az élet elviselhetőségét kiköpő szelephang. Rohadt-szemét s képmutató világ. Ezt süvölti a sziréna, ezt sivítja a bomba, Itt van ez a kérdések végtelen kagylóit nyitogató kagylókés, ahol minden megkérdőjeleződik. Így élni nagyon nem érdemes. Ott vonaglik ez az élő falat, s figyelmeztet a szar élvezetekért, amit az ember békeidőben, úgymond behabzsol, aztán már képmutatásnak tűnik minden, de

legalább is az emberiség s az emberiesség elleni bűnnek tűnik birtokolni bármilyen luxust, bezabálni akár titokban akár nyilvánosan valami nagy darab zamatosat, valami nagy darab illatosat, Playboy vagy Playgirl magazinokat lapozgatni langyos vizek partjain, a lista végtelen. Elfogadni a luxust, csak úgy, mint a leghétköznapibbat, mert hirtelen mi húzhatjuk ki a gyufát, ők lesznek mi, akik élnek anélkül, hogy valaha egy rendes ágyban aludtak volna, használhattak volna egy rendes fürdőszobát, s én nem beszélek koncert-hallokról, olimpiákról, kábel tvről vagy Internetről. Én nem arról a végtelen nyomorról beszélek ahogy emberek milliói porban, betegségben és nyomorban élnek, hanem én azokról beszélek, akik még ennél is sokkal többen, azonosítatlan félelemben, kétségbeesésben és reménytelenségben élnek e világban. Itt és Most. Magunkat, magamat is beleértve. S a tököm *tényleg* tele van ezzel.

Munka, Tim, sziloplasztozás az átadás előtt

Jó nagy cirkusz van. Néhány nap van a befelyezésig, és ugyan nagyon sok minden elkészült Ahogy a munka a befejezéshez közeledett, egyre inkább a kényes, minőségi részek kerültek előtérbe, aminek során kiderült, hogy Jack az, akire lehet számítani. Vagy harminc szakma munkája folyik, s mindig marad valami elvaratlan szál, hézag a dolgok között, aminek nincs gazdája. Kell rá egy kicsit mindenhez értő szaki. Amúgy is nagy az épület. Például ötszáz négyzetméteres szőnyegeket kell lerakni. A konyha olyan, hogy az összes NATO fővezérnek, s az összes koszóvói menekültnek egyszerre lehetne főzni benne. Akkora mosógépek és szárítók vannak, mint egy kisebb magyar nyaraló. Olyan az egész, mint egy hangyaboly. Millió szereplővel. S elkerülhetetlen, hogy kapcsolatba kerüljek a liftessel, a takarítóval, a fekete kőművesekkel, a különböző szerelőkkel, targoncásokkal és sofőrökkel, a takarítókkal, s a megszámlálhatatlan főnökkel. Nem tudom hányadiknak dolgozom. Mindegyik más persze. S mindegyik kurvára igyekszik bebizonyítani ő milyen fasza gyerek. Most éppen egy rakás öltönyös és kosztümös embernek magyaráznak, s mindenki a Konferencia s a szomszédos Bálterem mennyezetére bámul, aztán kiálltás hallatszik, harsány, türelmetlen, már már ingerült: - hé Tim! – Tíííím!!!, where are you? S egyszer csak előbukkan a hatalmas termetű, mondjuk inkább nagyon kövér ember, jellegzetes imbolygó járásával. De csöppet sem siet. Karjai hátul összefonva, arcán alig észrevehető érdeklődéssel ér oda hozzánk. Tim az indánkként suhanó, s hangyabolyként nyüzsgő, kavargó latin carpenterek főnöke, akik a diszitő famunkát végzik, méghozzá gyönyörűen. Az ajtófélfákat, falberakásokat, oszlop burkolásokat, mennyezet kazettákat, felfoghatatlan sebességgel, és precizitással. Idestova hónapok óta. S természetesen azóta látja mindenki, az összes főnök, micsoda óriási, néhol majd egy ujjas hézagok vannak a mennyezet és a közel hárommétéres falak találkozásánál. A fal görbe-gurba fémoszlopaihoz nem lehetett a gipszkarton táblákat közelebb illeszteni. Éppen ezért tetőjükre a két tenyérnyi „crown

mouldingokat" sem, pedig azok direkt erre valók. Mindenki, a főépítész, a bankképviselő, a városatya, a főrendőr, az összes munkavezető, s pár munkás, engem is bele értve Timre figyelt. Aki teljesen szenvtelen arccal ennyit mondott: - "nem gondolom, hogy bármi probléma is lenne az én munkámmal. "Hangja, testtartása annyira nyugodt, ellentmondást nem tűrő, már már közömbös volt, hogy senki sem reagált. Pár munkavezető persze elfordult, hogy elrejtse mosolyát, mert ők tudták ez fog következni. Csak mindenki a másikra várt a megoldással. Az alvállalkozók az anyagcégre, és fordítva. A falépítők a gipszkartonosokra, azok a festőkre, azok meg tapétázókra, s a végén mindenki a Timre. Végül Ken törte meg a csendet, „sziloplaszt", mondta ki a varázsszót. S oda is fordult hozzám. – Jack, ugorj, s hozz pár karton mahagóni színű tubust! Nyilvánvalóvá vált, ránk, fővállalkozóra vár a kellemetlen feladat. Mire az anyaggal visszaértem már vagy húsz kollega várakozott türelmetlenül a falak alján. Most már Roger szólalt meg:

Ha valaki összekeni a méregdrága tapétát, azt megölöm.

Ráadásul Amerikába nem ismerik a lépegető létra mutatványt, amit otthon minden valamire való festő könnyedén előad. Úgyhogy mint valami deszant alakulat vagy akrobata csoport fellendültünk a létrákra. Addigra az egész főnökség átvonult egy frissítőre a szomszédos étterembe. Mi meg nyomtuk az anyagot. Én egyszer félszemmel láttam baj lesz, de nem tudtam mit tenni. Rohadtul kellet koncentrálni, mennyire nyomja az ember a pisztoly ravaszát. Úgyhogy csak arra lettem figyelmes, hogy a Roger halk de leírhatatlan szavakkal ráz le valakit a létrájáról. Addigra a küldöttség is visszajött, látom ám, hogy a csapat engem bámul.

Mindenki tűnjön innen, piszkos alávaló, tehetségtelen bunkó banda! Egyedül a Jack csinálja! Szűrte fogai közt Ken a szavakat.

Nos hát mindjárt szereztek egy magas, négykerekű szerelőkocsit, s két mandiner egy héten át toligált körbe-körbe, mire minden rést és lukat odaföntmaradéktalanul be nem tömtem. Mondanom se kell mindenem leszakadt a sok nyújtózkodástól. Viszont abszolút tekintélyre tettem szert. Én, a ritka sarki prémes madár, én lettem a megbízható mindenes. Olyannyira, hogy a több hónapos jótállás próbaüzemére én voltam, az egyetlen ember, aki biztonság okából a Kennel ottmaradtam. Bármi drámát megoldani. Ami azért mértékkel, de volt. A biztos tudata, hogy ha visszajövök munka vár, s az átadás és levonulás idejére szabad szívvel tudtam végre hazalátogatni. Ez után nagyon sok embert, az utcára tettek, kivéve a Mick-ot. Őt meghagyták kinti mandínernek sertepertélni. Vele már csak a kissé távolabb lévő új bevásárló központ, a Lumina Stationnál találkoztunk mikor visszajöttem. S volt még egy pár utálatos menetünk.

1999. 07.04. TH.

TŰZIJÁTÉK WILMINGTONBAN.

Csupán néhány nap után eljött ez a Fourth Of July, a nagy amerikai *party time*, amikor kinézvén kis teraszomra, most, mint azon az estén, pont úgy esteledett. Már régebben elterveztem lemegyek a partra. Mármint a folyó partjára, a történelmi városrészbe, ami egy kicsit hasonlít Charleston, s a Dél többi amerikai városára, csak ez teljesen miniatürizált. Az utolsó pillanatig küzdöttem a komputerrel, az egész nap azzal telt el. A Jillnek küldtem emaileket, bizonygatva a helyzetemmel kapcsolatos, fontos dolgokat. Igen ám, de ott volt a gondolat meg köztem ez a technika ördöge. Gondoltam itt csak bedugom, ötezer kilométerrel arrébb meg kimegy valami, s azt majd lehet is érteni. Néha azt gondolom mennyire béna vagyok ezekhez a dolgokhoz, s felmerül bennem egy zseni, hogy csinálná? Biztos neki is el kellene olvasnia vagy néznie miről van szó. Információ hiányában nincs mit feldolgozni. Egyedül a feldolgozás stádiumában lehet feltenni az igazi kérdést: ki jobb, valóban nehezen értünk e meg valamit. Soha nem volt

scannerem. Azt gondoltam ez a kütyü sokkal egyszerűbb. Valószínű az újabbak már azok. De a probléma ua., Mint a fényképezéssel. Azt csak te tudod mit akarsz. A hardware és software csak lehetőséget ad a választásra. Biztos van újabb és jobb is, de ez bőven elég. Sok. Lényeg, hogy bizonyos időt el kell töltenem, s fárasztó. Szóval esteledett, s már rohadtul kezdtem unni, nem tudok csak úgy átkiabálni az óceán túlsó felére. Már nem volt olyan nagy hőség, de a szauna még teljes üzemben. Bekapcsoltam a rádiót, a folyópartról közvetített, s lassan kiderült, a kb. fél óráig tartó tűzijáték néhány percen belül elkezdődik. Az ég nem is volt teljesen sötét! Mérges lettem, mert erre nem számítottam. A későn jövőkkel, mint én száguldottam a kanyargós utcákon. A szokásos lerobbant fekete negyedek a downtown külső kerületeiben. Ráérős, sötét sziluettek várják a ház előtt, amiért én rohanok. Ez a megosztottság mindenütt megvan. Van, aki messziről nézi, én mindig odarohanok. A forgalom sűrűsödik, fogalmam sincs hol vagyok, de egyszer csak az égen feltűnnek a kör alakban félőt kis csillagok az égen. A rádió fúvószenét közvetít, izgatott hangok, kiáltások a petárdák robbannak. Ez már a történelmi városrész. Egy templom hátsó udvarában okosan leparkolok, s beleolvadok a helyszínre sietők tömegbe. Pukkanások, s néha valóban hatalmas, ágyúlövésre emlékeztető robbanás. Adnak a formára. Igyekszem egy jobb pozíciót találni, amikor a házak és a nagy öreg fák nem takarják el a látványt. Próbálom megjegyezni hol parkoltam, de nem látok egyetlen utcatáblát sem. Tudom, hogy később ezért komoly árat fizethetek, mint ahogy az majd lesz is. De most csak a tűzijáték a fontos. Rengetegen vannak. Mint otthon tavaly augusztus 20-án. Ott a Duna meg a hidak meg a Vár, az egész olyan volt, mint egy nagy modern filmszínház, minden nagy, sztereó. Ez meg olyan, mint egy régi kis mozi. Meghitt. De a show hatalmas. A meleg járdán emberek előtt haladunk, akik a még melegebb vakolt és vakolatlan falak előtt lépcsőkön, földön, kerti széken, hűtő dobozon ülnek. Egyre közelebb érünk. Már csupán néhány utca választ el. Többnyire csak a hagyományos tölcsér alakú petárdák, de azok nagyon szépek. Olyan az egész, mint egy színház. Mint az antik színházak. A folyó körüli lankás dombon vagyunk, s jól lelátunk a partra. Ahol lőnek. Charlestonban mindig a James Islandról néztük, s az öböl kínálta a rálátást. Az egész olyan volt, mint ha egy teleobjektíven néznéd. Ez meg mintha közelről, nagy látószögűn. A tégla kerítésekről, a borostyánnal befuttatott falakról, az öreg dohos faburkolatokról keményen visszhangzottak a durranások, rotyogások, pukkanások, s egyéni karakterű bumok. Megálltam. Már itt volt a képemben az egész. Inni kéne valami gondoltam. Fokozni kicsit a hatást. S mindeközben egyfolytában A Jill járt a fejemben, miért nincs itt velem, miért nem látja itt ezt most, még ha láttunk is már elég ilyet, még ha mindent is láttunk már, azért itt lehetne ebben a langyos nyári éjszakában velem, csak úgy. S egyszer csak elérkezett a finálé, amikor mindent bedobnak, mindegy, hogy a team New Yorkban, Rómában, Budapesten, vagy a balatonszárszói strandon dolgozik. S félelmetes volt. Igy, közelről. Azt gondoltam ez volt a legjobb, amit láttam. Másoknak is ez lehetett az élménye, mert hatalmas kitörő

üdvrivalgás, éljenzés, taps és fütty harsant fel, amikor minden kihunyt. Azon kaptam magam, hogy mosolygok, mint az állat. S én is tapsolok, nagy buzi magányomban, itt a világ végén, ebben a párás kajaszagban, beinduló csinos tömegben, ebben a mindig jóképű, jól ápolt, jól táplált, mosolygós amerikaiban, s azt gondoltam, miért is haragszom én ezekre az emberekre, hiszen mit is tehetnének, jól élnek, mit tennének mások, s a hi-life mögött ebben az intervallumban is van karakter, hisz vannak itt figurák végeérhetetlen. S miért kell haragudni egy népre, aki ezt a fajta lezserséget és könnyedséget tudta adni a világnak, amiért én személy szerint is hálás vagyok, mert én is kaptam bőven, és vettem is belőle bőven, és bőven szeretem is és használom is, és a magaménak is vallom, nagyon demokratikusan, s tudom valahol ezen a földgolyón ezt majd mindenki szereti, s a lelke mélyén iszonyúan kiéhezett rá, mert elege van a szűk keresztmetszetekből, az idióta vitákból és utálkozásokból és gyűlölködésből, mely más részein a világnak az életmód alapja, de legalább is velejárója és meghatározója, s nem kell messzire menni, mert itt vannak ezek az emberek, itt vannak a világ minden tájáról, s látod szemükben a másságot, látod mint a színskálán mikor jöttek, mióta vannak itt, látod a nemzeti karakterük beolvadásának fázisát a vonásaikon, de az arcuk és szemük kifejezésén is, hogy csodálatnak, megrökönyödésnek, elképedésnek vagy szeretetnek mely fokán lubickolnak ebben a hatalmas tégelyben. Egyet nem látsz sehol: gyűlöletet. Ezt az ősi, szükségtelen figyelmeztetést primitív realitásokra. Egy antik „lámpa vasnak támaszkodva" néztem a vonuló embereket, egy grocery store-ban vásárolt drága és előkelő „Guinness" sörömmel a barna papírzacskóban, nagyon finom, amit erre az emelkedett alkalomra vásároltam, imígyen nyugtatgatva magányában kalimpáló szívem.

990716 literature, vs Irodalom., meg a helyes életvitel, Lb

Majd mindenkinek, aki olvas, van tapasztalata, hogy létezik egy fajta történet, ahol a történet egy fikció, kitalálmány, ahogy ezt az angol nyelvben hívják is. A literature, a magasabb irodalom mellett. S emberek mondják is, én hallottam nem egyszer, „na, én olyant nem olvasok, nekem arra nincs időm! Nos nekem is furcsa, hogy ez a dolog imígyen megesett, s hiába is gondolja valaki, - „na most aztán a pasi próbál kettőt is csavarni a dolgon, de mi akkor is átlátunk ám a szitán. Mert a valós élet az más. Ilyen badarságok nem történnek benne. Szőni a szőttesed, ezt hívják a megfelelő megközelítésnek, vagy „Right conduct" -nak, - helyes magatartásnak. Nem tudom mondtam- e már neked, hogy hosszú ideig az volt a poén közöttünk. Anyával, hogy ő a minden mindegy, én pedig a semmi sem mindegy ember. Ami persze a maga kristályos formájában nem létezik, de mint hangsúlyeltolódás, igen. Nos, ha véletlenül örökölted a Mama – szerintem, - s mára már általa is helytelennek tartott magatartását, akkor, szíves figyelmedbe ajánlom, hogy minél előbb szakítasz vele, annál jobb. Egyszerűen ki kell dobni. Semmire se jó. It 's a big mistake. Korlátozod és késlelteted a saját fejlődésed. Az előre meneteledről nem is beszélve. Olyan mintha az ember még mindig bekakilna. Igyekezz. A leggazdagabb emberek ezen a földön, nem azok, akiknek pénzen vett luxus veszi körül a mindennapjait, még akkor sem, ha néha pénzt csinálni sem könnyű. De az biztos könnyebb, mint megtanulni magadat s a világot helyesen szemlélni. Azt hiszem ez azt jelenti, hogy az ember minden atom-másodpercében a gondolkodásában figyel és törődik, és emlékezik arra, amit már tud, s hozzáteszi, amit épp most megértett, s szővi, mint egy nagy szőttest, fűzi elméjében a gondolatok fonalát, hogy ne egy kutya rágta, macskalepisálta, gyerek-összemaszatolta, tyúkszaros gubanc legyen az, mint adekvát valóság-értelmezés, a fejében. Vigyázz magadra, Love you.

Apa

Itt jobb lesz, mint Dél-Karolinában, lj

Semmi különös nincs, a vérnyomásom jó. A Sandrának meg a Borisznak feladtam néhány apró ruhát, a két trikó a Boriszé. Nem sok, de mégis valami. Az öreg Sam állandóan változtatja az orvosságot, de azt hiszem előbb utóbb megtaláljuk, ami nekem kell. 205/l35 ről lementünk 165/95 re. Még mindig nincs hőség, valószínű most a legszebb, este, ha kiülsz, langyos szellő fúj. Azt hiszem itt jó lesz nekünk, nyugodt békés hely, s remélem munka is lesz bőven. Megyek mert még el kell mennem az öreghez, s mindjárt nyolc óra.

Felvert idő, azaz Fontos dolgokra emlékezve,

Jack révületeiből, no. 187 lji

Mit csináljon az az elvtárs, 1915-ből mondjuk, csak hívjuk a helyet még Szentpétervárnak,

Beültetik egy luxusautóba, elfuvarozzák egy hatszobás házba, három fürdőszobával, egy dobozzal, amivel nézheti az egész világot,

Andrej Rubljovval a Hollywood videó store-ból,

(Tarkovszkij még általánosba se járt),

Pár órai munkáért adnak neki öt kiló csirke, öt kiló disznó, öt kiló (porhanyós!) Marhahúst, egy kiló, eredeti északi tengeri fekete kaviárral, egy gallon orosz vodkával, Smirnoff a neve, ruszki pezsgővel, a

Filléres store-ban vehet egy rakétát egy tankot vagy egy géppuskát, (csak annyit kell igazolnia valahol él, fizeti a díjakat, volt anyja, mozog a keze meg a lába, s szelel a segge),

S

Máris rád is, rám is lőhet;

A garázsban a rádión Tsaikovsky(?) Szól, NPR- on, (National Public Rádió), s

A Skypeon beszélhet az összes ruszkival, akivel csak akarsz, s ihattok együtt egy virtuális *Bloodimarit,*

s ez idáig fasza is…de, hova lett a forradalom elvtársak?
Hova lett a mi kis piros szívünk?
Hova lett a nem gecizünk, nem alkuszunk, te rohadt szemét,
nekem te ne dumálj,
Kizsákmányolsz, kizsákmányolsz,
Genyó vagy, nem tárgyalok,
Csak megöllek,

S nem veszed el tőlem Puskin bátyuskát s Tolsztoj atyuskát, s haza anyuskát nyírfákra akasztva, hogy kiszáradjon a lelkünk, igen, amihez semmi közöd, a vérünk, a mi piros orosz vérünk, te seggfej.

Itt megyünk ebben a rohadt porban, sárban meg hóban.

Katonai mentőhelikopterekkel sem bírjuk már ellátni az ifjúkommunista leszakadt városokat!

Leszakítottál a történelem fájáról, te dagadt barom,

Te szilikon hólyag, semmi közöd semmihez, hozzánk, aztán már biztos nem

Munkásaink hidrogén és nitrogén bombákkal sakkoznak a kihült városok sötét éjeiben,

milyen megváltást hoztál,

jó sok cukrozott szódavizet?

Mirelit szarokat,

nikkelezett gépeket,

Melyek futtatják azt a színtelen-szagtalan-ízetlen zárt-osztály olcsó kantinját? Az a kis nyúl, ott a Dnyeper partján, annak a fiatal nyírfának az árnyékában, ahh, vigyáz, az látta a Kutuzovot berúgni és felkelni és harcolni ezerszer és ezerszer, s csak leverni mindenkit akit éppen kellett. ;

S látta Napóleon savanyú képét, amint rongyba tekert, kihűlő katonáit rángatja;

Hitler szemforgatását, most is üvölt, s az

Elsötétülő bunkerját rugdossa

Miről beszélünk mi itt. Valami történt azóta?

Nos nem azért, hogy a Churchill megtiltotta, én önként se lettem full Time kommunista.

Pedig mióta viszketni kezdett, ezen töprengek, s ki tudja hova jutottam. Ó, annyira nem is messze, csak itt egy óceán másik partján, nyüzsgök,

Kihasználok minden percet, bútort csinálok, az íróasztal fölé könyvespolcot, s remélem lelkileg sem szűntem meg,

Mintha még egybe lenne a szürke állományom, s próbálom megtalálni a helyem ebben a világban,

De -amikor csak lehet megyek innen, hehe.

Óvatosan megnyomom az Entert s azt látom, hogy az egész világ velem szemez,

Aztán még egy korty sör, megnyomom a Write gombot, kinyílik egy ablak,

S szép, szabályos gutenbergi betűket rakok sorba egy nagyon finom, kezes, billentyűzeten,

Elegáns úr egy kényelmes fotelban ülve, vasárnap délben, (is akár) írogatok az aggodalmaimból néhány sort neked.

Aztán ahogy manapság illik te is leszoksz a bagóról, s belefinomodunk ebbe a korba, s majd átszokunk a borra - most láttam algériai, tunéziai, izraeli, argentin, borocskákat, a hagyományos olasz,

francia, spanyol, portugál mellet, meg iszunk egy-két trópusokkal elvarázsolt koktélt hosszú pohárból.

Gyertyám már van, yardsale-ből.

Meg veszünk két biciklit, meg egy kosarat

(amit majd hazaviszünk, hogy otthon folytathassuk az utazást,)

Amit egyszer, mint egy fiatal szerelmespár

Valahol ott a mi síkságunk kedves kocsmáiban elkezdtünk;

Addig is sírok - néha a Nagymedvék is sírnak,

Amikor Villa-Lobos áriákat hallgatnak, félig bebaszva,

Mert itt se könnyű lenni Amerikában,

Public Rádiót hallgatni a soha véget nem érő Vasárnap Délutánon,

Őrült hangyák futkároznak az Interneten,

A mikróban megnyugtatóan megreaktiválódik a kajám,

Valaki pornó jelzéseket ad, de mindig kipöckölöm,

Mint egy hős Odüsszeusz, itt az árbochoz kötve.

Mert konzerv szerelem se kell, amikor van nekem egy igazi.

Jack

Jó itt, de én egy kis mediterrániumról álmodok, lb

Ha érdekelne
elmondanám
hányféle kakas van
s az nem
Mind francia
itt
Ebben a jó kis
Meleg hóban
A legújabb" háború előérzetével",
a távolban valaki még mindig a szélmalmokat döfködi,
az előtérben egy filmcsíkon cigányok
ölik spanyol eleganciával
egymást
flamencoval, tekintettel s bicskával,
valaki
csont és sóhaj buboréknaszádja
végtelen költeményében ülök
Bernardó Alma Házával szemközt
a kisfiú
Kitárt szívével
a tengerre száguld
hatalmas vasaló nő kék és rózsaszin
árnyékában egy fehér galamb
óriások vannak itt
kis finom vonalakból szőtt
meggyőződések és előérzetek vörös, mint a szív
színes, mint az
Agyban az idegek

Egy emlékezetes padlóragasztás

Egy nap történt aztán hogy éktelen üvöltés hallatszott az egyik vészkijárati lépcsőház felől. Joe, a hatalmas testű mindenes fekete, izzadva pislogott, s egy spaknival próbált egy kezére ragadt linóleum darabot levakarni. A rohadt életbe, tűnj innen te csokiszörnyeteg, hallatszott Roger üvöltése, - menj, jelentkezz az Egonnál, te meg Jacky, rakd rendbe ezt a disznóólat! Jack alig tudta mosolyát visszafojtani, mert a helyzet egy régi New yorki szitura emlékeztette.

Valamikor 1986 tavaszán lehetett, mikor egy downtowni „szuper", azaz házmester körbe telefonált a frissen érkezett menekültek között, akik fillérekért hajlandók voltak valami gané munkára. Az ötemeletes Lower East side-i bérházban jó néhány lakó a hónapok óta tartó katasztrofális lakhatási körülmények miatt,

megtagadta a lakbér fizetését. Én akkor már a FACSEA-nál a Francia Követség kulturális részlegén dolgoztam, éhbérért. Se franciául, se angolul nem tudtam, de hála könyvtárosi ismereteimnek, eligazodtam a nemzetközi katalógus rendszerben. Fényes karrier előtt állhattam, de az meglehetősen messzinek tűnt akkor. Így aztán én is azok közé tartoztam, akik elvállaltunk minden munkát, hogy egyáltalán meg tudjunk valahogy élni. Valamiért az a groteszk hétvégi munka emléke megmaradt bennem viszont a szituáció minden részletére már nem emlékszem jó pár év telt el azóta, hogy megesett, ezért fellapoztam akkor még – igencsak hézagosan írt feljegyzéseim, s ezt találtam:

„ - Telt múlt az idő, már az ötödik hónapban jártunk, kint tombolt a tavasz. S mi még mindig nagyon szegények voltunk. A napi két dollárnál soha nem volt több pénz a zsebemben, ami a subway tokenekre kellett a bejáráshoz. Egy oda, egy vissza. Emlékszem minden reggel az utam egy pékség előtt vezetett el, ahonnan elképesztően finom sütemény illata áradt, és hat hónapon keresztül, soha nem tudtam venni magamnak egyet. Egy ilyen muffin 69 centbe került. Innen, a Centrál Parkkal átellenben, a FACSEA, azaz a Francia Követség épülete ide, egy vak udvarba torkollott. Innen néztem az ablakomból látható parányi eget, olykor fuldokoltam a dohos levegőben, melyet a légkondicionálóból áradó hús fuvallat sem enyhített. Pedig soha nem voltam allergiás, azelőtt, az én időmben az még nem volt divat. Csak egyszerűen mehetnékem volt. Keserves időszak következett. Fizetésem kiegészítendő, hétvégén kertészkedtem, ablakot mostam, kerti székeket reparáltam előkelő negyedek öreglányainak. Így egyáltalán maradt valami pénzünk ennivalóra. Ugyan A Jill is eljárt a Sandrával takarítani, de még azzal együtt is csak a rezsire volt a pénzünk elég. 850 dollárt kaptam egy hónapra, amit minden hó elején fizettek ki. 750 volt a lakbérünk Egyik nap ugyanis elém állt két igencsak szerénységre nevelt két apró gyermekünk, s megkérdezte: - Apa, azért egyszer veszünk majd Colát? Hamarosan feladtuk komfortunkat, s a manzárd szobánkba egy fiút fogadtunk, havi 350$-ért, így pótolva a hiányzó pénzt. Egy, az olaszországi hazátlanságban megismert, magyar fiú, vörös, hosszú, hippi szakállal. Olyan bohém, alkoholista fajta. A pesti aszfaltról jött, utálta a rendszert különösen a rendőröket, akik hol zaklatták, hol megverték. Orwell, Bulgakov, Dosztojevszkij voltak a kedvenc írói, az utóbbira hasonlított is mélyen ülő szemeivel. Egyike volt azon nincstelen magyaroknak, akik kalandvágyból, valami elől menekülésből, vagy valami ilyesmiért jöttek el otthonról. Nem akartak ők semmit megszerezni, elérni, hazavinni. Nem voltak otthon szerzett komolyabb végzettségük, műveltségük, nem akarták megnézni mi ihlette a Fűszálakat New Yorkba, vagy New Orleansba, se Denverbe, bizonyos hősök után, se Big Surbe nem akartak elutazni, megnézni, hol írta a Kerouack az "Úton" - t, legfeljebb azt, hogy min, s hogy mutat a Golden Gate Bridge a San Franciscó-i éjszakában. Többnyire alkalmi és segédmunkával tengették életüket, mindig hozzájuk hasonló, "kellemes" társaságot kerestek valami kültelki kocsmában, félrészegen.

Ahol el lehet lazulni, fel lehet oldódni, ki lehet tárulkozni, igazolni a múltat, önmagunkat, s lehetőleg olcsón. Az otthoni másságuk itt bőven jóllakottsággá gömbölyödött. Család meg ilyen, semmi. A kocsmában még Amerikában is nehéz párt találni. Aztán szépen lassan elisszák az eszüket, mert közben azért el vannak keseredve. Megviseli őket a saját magányuk, a rendezetlenség, a kosz, a delíriumos agysejt vesztés és májsejt kopás, az állandó balhék, rendőrségi huzavonák az autó, a jogosítvány "ügyében", elvesztett iratok és kulcsok, s apró rejtélyesen eltűnt használati tárgyaik miatt. Azok az emberek, akikkel mindig jószívűen és nagyon lezseren megosztották utolsó falatjukat és fillérjeiket már rég eltűntek. Valahova azért elment. Rió-ba, ez volt a nagy vágya. Ahol aztán természetesen kirabolták. Most fogalmam sincs hol van Végül is az ő javaslatára kerültem ahhoz az építőipari céghez, s ily módon ő is szerepet játszott, hogy otthagyjam azt a nagyon előkelő követséget. Mindezt valószínű viszonzásul, amiért szereztem neki azt a munkát. Pedig az csöppet sem volt vicces. Egy ragyogó vasárnap volt, mikor értesültünk a munkáról, hogy most azonnal kell menni. S rendesen meg kell csinálni, akkor lesz másik. S hát cash. Ha jól emlékszem egy százast ígértek érte, kettőnknek, összesen, cakum-púder. Semmi nem kellett hozzá, csak beutazni a metróval, s elvégezni a dolgot. Két apartmanról volt szó. Lévén némi otthoni jártasságom az építőipari munkákban, az ötvenes éveiben járó házmesterrel megszemléltük a teendőket, s mikor látta, veszem a lapot, megmutatta az anyagokat, adott néhány ócska szerszámot, s visszament aludni, azzal, hogy majd szóljunk, ha végeztünk. Az egyik lakásban százhúsz darab, egy lábszor egy láb méretű linóleum kockákat kellett lerakni, volt ragasztó, spakni, minden. Kérdeztem a Lasliet, hogy okés e a dologgal, s mikor mondta igen, én magára hagytam. A másik lakásban lévő munka ugyanis kicsit bonyolultabbnak látszott. A fürdőszobában ugyanis a kád alatt egy akkora luk volt, hogy valakit oda el lehetett volna temetni. Ezt a latinó lakó jegyezte ezt meg, égnek álló hajjal. Sárgás fogaival egy csirkecombot csupasztott s a helyzet dramatizálására behajolt, s be is dobta a gödörbe.

Látod? - kérdezte, ilyen mély!

Látom baszki, de minek dobtad be a csontot?

Nem mindegy?

Nem, a kurva életbe, mert gusztustalan.

Persze mindezt spanyolul és ékes magyarsággal, s nem is értettük egymást, csak a gesztikulálásból lehetett a szavakra következtetni. Valójában érthetetlen volt, hogy hová nyúlik le az a gödör, mert az alsó emeleten semmi sem látszott. Mindegy, gondoltam, kell valami töltelék, egyéb, mint csirkecsont. A hátsó udvaron aztán találtam téglákat, meg összekapartam földet és murvát a kert végében, s a meglévő két zsák cementtel becsináltam a lukat. A szomszédban Leslie elkészült a kockák lerakásával. Szóltunk a két öreglánynak, hogy lehetőleg reggelig ne menjenek rá, s szépen hazametróztunk. Éjjel arra ébredek, hogy valaki

nyomja csöngőt, mint süket az ólajtót. A Szuper állt feldúlva az ajtóban. Üvöltött, amiért a downtownból ki kellett autóznia.

Mi a bráner van, kérdeztem.

Mi? Majd meglátod, hozd a haverod, kell menni most azonnal.

Na de most, éjjel egykor?

Igen, s remélem az öreglányok még élnek.

Végig a Qeens Bulevardon aztán kiderült, mi történt. Laslikém szépen lerakta a kockákat, olyan fél ujjnyi ragasztóba. A mamik meg kislattyogtak, az anyag szépen kibugyogott, s széthordták az egész lakásban. Próbáltak újságpapírt belerakni, de most már a hajuk is ragasztós. Te nem tudtad, hogy ezt vékonyan kell kenni, kérdeztem. Nem, s különben is te mondtad, hogy ha pár óráig nem mennek rá, akkor okés lesz, azt hittem, hogy gyorsan szárad. Persze, de nem ilyen vastagon. Úgy csináltál, mint akinek volt már ilyennel dolga.

Ragasztottam már linóleumot, de nem ilyen kis kockákat. S hát elnézést.

Elnézni, mit?

Nem, ezt csak renbehozni lehet, s imádkozz, ne legyen belőle nagyobb balhé.

„

Szerencsére nem lett, bár a két nénike olyan volt, mint két légy a légypapíron. Lényeg az, hogy egész éjjel pucoltuk a két remegő öregasszonyt, a konyhaszekrényt, a földet a falat, folytó hígító szag volt mindenütt, s már hajnalodott mire, úgy ahogy eltakarítottuk a rettenetet. Természetesen nem lettünk kifizetve. „Természetesen" másnap nem tudtunk menni dolgozni. S „természetesen" ez a dolog örökre oda is ragadt az amerikai emlékek nagy tacepaójára.

99 augusztus, 2 Jack Magyarországon újra

Hát itt vagyok. lényegében végig aludtam az utat.

„Most tényleg nem hittem el, hogy ide érek. „

S ha ideértem, akkor, "oda ki" is fogok? Tudom persze, hogy hülyeség az egész, nem is igazán lehet megmagyarázni. Babona, természetesen.

990819 első nap otthon, meg a Jóisten taslija

Tegnap nem sok mindent csináltam.

Valahogy úgy fogalmaztam meg, hogy próbáltam találkozni a hely és a ház szellemével. Ami természetesen ilyen rövid idő alatt nem sikerülhet, de a kérdés felvetése akkor se rossz. Amit tulajdonképen megpróbáltam csinálni, az az volt, hogy egy teljes képet próbáltam elképzelni, meghatározni azokat a változásokat, amelyeket szeretnék létrehozni, itt ezen a helyen. Megpróbáltam elképzelni magamat és a családomat ebben a helyzetben. Megpróbáltam összegezni a dolgokat. A célokat kitűzni. A feladatokat meghatározni. A volt istálló előtt lassan lengek kint az Amerikából hozott szekér-hintán, mikor Jill jelenik meg a folyosó ajtajában, s egy tálcán teát és pirítóst hoz felém. Ó, mily szép is az élet, jó irányba mennek a dolgok. S fogtam az elém nyújtott tálcát, s enyhén elhomályosult szemmel

az én kedves gondoskodó nejemre néztem. Aztán egyik kezemmel a pirítóst a másikkal a teáspoharat emeltem a számhoz. S a még meleg kenyérbe haraptam. S ekkor valami olyan történt, ami velem soha életemben. Az alsó és felső fogsorom nem, mint valami szabályos olló szelte ketté az ételt, hanem hangos, s nyilalló reccsenéssel egymásba akadt, s az alsó szemfogam kitörött. S azonnal, mintha nyakon vágtak volna, magamra gondoltam, én vagyok a hibás. Elernyedtem. Ezt eredményezi a löttyedt agy. A szentimentális nyálbéslaság, a kifogáskeresés. Az ötven év óta jól működő, hajszálpontos koordináta rendszer fölborult. Gondolom én, huhh, megengedhetem én ezt magamnak? Csak úgy, jót gondolni, lelassulni, azt gondolni, hogy valahova is megérkeztünk, valamit is megérdemlünk? No, nem! S persze, a taslit a Jóisten adta, figyelmeztetett! Gyerünk öcsém, nincs erre idő, s még egyszer eszedbe ne jusson! S bizony bizony, ez így maradt, mert minden egyes ilyen alkalommal, megint kaptam egyet a pofámra. Pár eset után aztán meg is tanultam, s szapora szabadkozások közepette, teljes erővel visszaálltam keménylegénynek, azaz többé nem bizonygattam, alkudoztam, hálálkodtam, hanem szó nélkül csak tettem a dolgom. Egy másik dolog: mindig felmerül: kinek írom én ezt? Mennyire kell szájba rágnom, amit mondani akarok? Már biztos mondtam, de én ebben a házban még soha nem voltam egyedül tíz óránál hosszabb időtartamra. Valaki mindig befolyásolta a jelenlétével az ittlétem, s mintegy közém és a hely közé állt. Akarva akaratlan.

A polgári rend védelme

Szombat van. Szép napos reggel, most jöttem vissza a terepszemléből. Közben azon gondolkodtam, mennyi mindent elszalasztottunk, azáltal, hogy gondolkodásunk nem a megfelelő mederben folyt. S mert nem volt meg valamilyen lehetőségünk. Ezt én egyébként szűkös enviromentnek, vagy környezetnek hívom. Néhány példa: miért nem futottam a Sandrával Charlestonban a ház közül néhány száz métert, amikor még ezt lehetett volna. Most már egyszerűn kijelenti, ő nem tud futni…Miért nem vettük meg azt a telket, amit a Fritz, s legalább az alsó szomszéd, az Ica, telkének felső részét? Nagy mulasztás volt. De vissza lehetne térni a gyerekekhez, s egy végtelen listát készíteni miért nem tanult meg a Borisz soha gördeszkázni, miért nem tudnak mára autót vezetni, rendesen labdázni, valamilyen hangszeren zenélni, miért nem olvastak több könyvet, egyáltalán miért nem jobb az általános műveltségük, miért olyan félénkek, nem csináltunk valamilyen személyiségfejlesztő és erősítő gyakorlatokat, s ez a lista tényleg végtelen. S itt mindjárt felvetődik valakinek a személyes felelősége. Az apjuké meg az anyjuké, pl. S hosszasan lehetne ragozni, mit lehetett volna így, vagy úgy. Meg is tettük néhányszor, keserű szájízzel, rossz lelkiismerettel, s teljesen feleslegesen. Mert semmire sem jutottunk vele, mindig maradt valami hiányérzet, mindig igaztalannak tartottuk a vádat, mert tényleg nem gondoljuk nem tettünk meg mindent, amire belső és külső lehetőségünk volt. Egyáltalán nem akarom a felelőséget elhárítani. De ha nagy erőfeszítést téve visszaemlékszem azokra a mikró-

mozzanatokra, amikor bódult vagy friss reggeleken, unalmas vagy zsúfolt délutánokon vagy estéken azon törtük fejünket, mit s hogyan lehetne jobban csinálni, s csináltuk is. Sokszorosan átlépve és szétfeszítve egyéni és osztály lehetőségeinket egyaránt. Változó, s majd mindig szűkös lehetőségeinket messze túlszárnyalva, ahol csak lehetett, volt rá erőnk, s a környezetünktől elszakadt képzelőerőnk, mindig többet és jobbat adtunk a gyerekeinknek, de önmagunknak is. Mert nem úgy éltünk, mint a szakmunkások, falusi értelmiségiek, külföldre szakadt lumpen-proletárok, szerencsétlen és elkésett menekültek. A kötcsei ház jó példa „valóságtól elszakadt" miliő megteremtésére. Szegényparaszti eszközök és a legolcsóbb amerikai fogyasztási cikkek ügyes összekutyulásával, még a legnagyobb lelkiismereti, egzisztenciális, és politikai válság idején is, két növésben lévő, identitásában alaposan megzavart gyerekkel egy sokkal magasabb valóságot sikerült szinte „észrevétlenül" fenntartanunk, amit ebben a helyzetben nagyon kevés ember tud megtenni. Hanem az idejében megértett, beidegzett, megszokott szilárd talaj, s nyilvánvaló horizont érzeteivel, s a plusszal, amit ez minden feltételezés szerint az ember lelkében a végeérhetetlen dagonya, s a nagy ütközetek retteneteiben okoz. S teljesen nyilvánvaló, hogy ezer és ezer ponton ezt mindenki másnál jobban megtettük. S gyerekeink messzire látnak. De a dolognak még nincs vége. S ami a legfontosabb: a tanulságokat lekell vonni. Nem hókuszpókuszra, feszengésre, hanem élettérre, hasznos tárgyakra, jó kapcsolatokra, jogosítványokra, anyagi biztonságra, egészséges életmód feltételeire van szükség. S ez pénz. Meg munka, sok-sok munka, messzi idegenben, távol a hazától és családtól, ahol egy ici-picit sikerült újra gyökeret verni, s a helyzetet a megoldás érdekében ideglenesen elfogadni. S persze az is felmerült, hogy kinek írom én ezt a dolgot? Mennyire kell szájbarágnom, amit mondani akarok? Már biztos mondtam, de én ebben a házban még soha nem voltam egyedül tíz óránál hosszabb időtartamra. Valaki mindig befolyásolta jelenlétével az ittlétet, s mintegy közém és a hely közé állt. Akarva akaratlan.

Az otthoni helyzet alakulása lji

Az ötlet, hogy a Mama ott lakjon nálunk nem is olyan rossz, de számítani kell rá, hogy beteg lesz, ami azt jelenti, hogy valakinek segítenie kell, aki mondjuk lehetne a szomszéd Jutka. De akkor ezt rendesen meg kellene beszélni, idő, fizetés, és nemcsak olyan felületes, haveri alapon. S elképzelhető, hogy valami tartalék emberről is kellene gondoskodni. Nagyon szeretnék valami igazi változást nagyon gyorsan létrehozni otthon. Ami azt jelentené, hogy több és jobb lakhatási lehetőség lenne, s mondjuk a mamának is lehetne egy külön szobája. Először azonban a szomszéd telket kell megvenni, mondjuk ősszel. Közel kilencezer négyzetméter, délnyugati fekvés, ott jött föl a régi út, azt rendbe lehetne hozni. Azzal lényegében megdupláznánk a terciát, s tényleg olyan lenne, mint egy tanya, egy óriási *buffer zóna* köröttünk. *Privacy.* Azon a telken kb. Hat-hét házat lehetne építeni, mindegyikhez külön bejárat, kis kert, s aztán kiadjuk. Egy ilyent,

ha én csinálom, darabját egy millióért ki lehetne hozni. Aztán kell nagyon sok tüzelő. Valamelyik nap megnézem a fűnyírót, mennyibe kerülne venni egy motort hozzá. Lehet érdemes lenne otthon venni valamit, bár azok sokkal szarabbak. A jobb áruházakban, mint pl. A barkács áruház Siófokon, nem jut eszembe a neve, állandóan Home Depo-t akarok mondani, már lehet kapni mindentudó kistraktorokat, s nem is olyan nagyon drága. Kéne tudnom az árát. Meglátod, hogy elszalad ez a néhány hónap. Ha az idén meg tudjuk venni a telket, vagy legalább is nagyját kifizetni, s ezenkívül rendbe raknánk magunkat itt is ott is, gondolok itt magnóra, kistraktorra, kocsikra, jogosítványokra, tüzelőre, ruhákra stb., akkor jó. Jövőre aztán már januártól, mindent bele. Jön a ház. Piszok jól meg akarom csinálni. Majd meglátod. Szeretlek.

,Jack.

99. SZEPT. 07

JILL ÚJRA AMERIKÁBAN

. Old. vasárnap. A kinti megérkezés Jillel, első reakciója

Nahát itt vagyunk. Megnyugtató, hogy itt minden ugyan úgy van, ahogy az ember otthagyja. Aludni mindenesetre nem tudok, kettő óta fenn vagyok, most három van. Takarítottam, pakoltam. Hála jó istennek lett mégiscsak munka, a Jimék nincsenek itt, úgyhogy annyit tudok dolgozni, amennyit akarok, és többet is tudok kérni, nem látja, amit csinálok. Szóval könnyebb. Mindez tényleg az utolsó pillanatban történt, még mindig a hotelban vagyunk, nem csinálunk semmit. Tegnap az autót takarítottam. De így legalább nem fáradok el, annyira. Teljes csönd van, hűvös éjszaka utáni ragyogó tiszta reggel. Kint a tengeren egy csomó hurrikán közeledik, de itt még semmi sem zavarja az időjárást. Mintha azt mondták volna, ma végig ilyen idő lesz. Tegnap csak délig dolgoztam, s mire hazajöttem A Jill nagyon finom ebédet főzött, aztán egy kicsit elmentünk körülnézni, megmutattam neki a város bizonyos részeit, majd lementünk a tengerpartra, kellemesen fúj a tengeri szél. A Wrightsville Beach végén lévő parkban még én sem voltam, s magam is meglepődtem milyen szép az az összefolyása a belső természetes csatorna (amit Intercostal Waterway-nak hívnak), s a tenger összefolyásának. Fürdőzők, vitorlások mindenütt. Tényleg megkapó volt a látvány. Jillen látszott mennyire tetszik neki a dolog, s könnyek között csak ennyit hebegett: - baszsza meg, én innen soha nem megyek el.

1018 Rejtőzve egy hurrikán elől, meg az Ulysses Gaze

Közben ez az Irrene nevű hurrikán teker itt több mint kétszázzal a tengeren. Éjjelre beköltöztünk a lépcső alatti kis lukba, s jó szarul aludtunk, alig volt levegő. Viszont az a ház strukturálisan legerősebb része. Lehet reggelre mind a két emelet elszáll a fejünk fölül, meglátjuk. Aztán hajnalra locsogott minden, de a szélvihar megint elvágtatott a nyílt tengernek. Tegnap kivettük az A „pusztán" szemlélődő utazó nagy eposzát, a nagy filmrendezők, a Bergman, a Tarkovszkij utáni utolsó dinoszaurusznak, az Angelopoulos kétrészes alkotását, az Ulysses Gaze c. Kétrészes filmet. Platón idézetre utal, amikor az „örök „lélek egy nagy utazás után vagy alatt magára ismer. Utána aztán jó nyugtalanul aludtam. Minden órában felébredtem. Ez a hurrikán most már csak 150-el megy. De semmit nem csinál, hiszen a nyílt óceánon nincs mivel. A halacskák nyilván lebújva nézik fönn a műsort. Az igazság, hogy itt meg valahogy nem is hiányzik. Különösen azután, hogy kiderült, és szépen süt a nap. Vagy ide jön, szétkefél mindent, mert akkor van lóvé, vagy menjen a francba, s ne kellemetlenkedjen itt, nem?

Még a végén lehorgonyzok egy cégnél?

Én magam sem gondoltam néha komolyan. S még lehet, hogy felépítettem valami mást is. Egy karriert egy nagy amerikai cégnél? A karrier nekem itt a

biztonságot és jó keresetet jelenti, semmi hiúság. A hátralevő hat-hét évben. Még az is lehet, hogy nyugdíjba tudok menni. Hihetetlen gondolatok. A kitartásom meghozza gyümölcsét. Tudom sokszor nem igazán néztem ki normálisnak. Ha rövidlátóan nézzük biztosan csináltam olyasmit, ami nem teljesen nézett ki annak. De ahogy az szokott lenni, ha tényleg valamit nagyon a fejembe veszek, összerakok valami mindenre kiterjedő, nagyon összetett s általában a külső szemlélő számára nehezen értelmezhető tervet, ami sokszor cselekedetek eszeveszett sorozatának tűnik, ahogy igyekszem azt megvalósítani. Később aztán kiderül mégiscsak nekem van igazam. Ha másképp nem, hát a magam szempontjából. És?

Huszon valahány éves házaságunk alatt még egy hét sem volt, hogy külön ágyban aludtunk volna.

Hiába tisztáztunk előzőleg mindent, én azért ettől a kijelentéstől, csak szimplán halálra váltam. Ráadásnak a saját szenvedésemre most itt volt ez a sokkoló kiábrándulás, tehát hiába beszéltünk meg ezerszer, részletesen mindent? Így nem fogok tudni a munka után menni, valami mást kell kitalálni. Sokféle ötlet volt a levegőben, mindenesetre végre sikerült nyolc év után először „Édes kis hazánkba" hazalátogatnunk. El lehet képzelni. Ráadásul megvettük a kötcsei házat, hogy majd milyen jó lesz öregkorunkra. De ahogy visszaértünk az Újvilágba, egyszer csak előtolakodott, hogy nem e jobb lenne A Jillnek a gyerekekkel hazaköltözni? S tényleg minden részletre kiterjedően megbeszéltük, de a jobb előmenetel és korai nyugdíj érdekében én kijárok dolgozni. Otthon ott vannak a rokonok, haverok, na meg hát édeskishazánk, Magyarország! Ami lóvét tudok küldeni, abból itthon főúrian meg lehet élni. S különben is, a legjobb iskolákban tudjuk járatni a gyerekeket. Megvettük ezt a házat, s azt a rohadt életbe senki soha többé nem veheti el tőlünk! Én nem akarom a családdal, bármi okból az utcán végezni! Aztán amilyen hamar csak lehet, jövök haza hozzátok én is, - ez lett a jelszó. Közben Jill óriási lendülettel, lelkesen tért haza abból, ami számára maga lett a Nagy Amerikai Nihil. S hamarosan fel is találta magát, s az életmegvonásos, férjétől annyi mindenben függő anya-háziasszonyból, önálló, büszke, vidéki gazdasszony lett. Dolgozni se kellett eljárni. Életében először kezdte megtalálni igazi önmagát, s elmondhatatlanul hálás volt Jacknek, aki természetesen ezt lehetővé tette. Jónéhány évbe telt el mikor kiderült, hogy a megváltozott kinti és hazai körülmények között Jack egyedül nem tudja a család elképzelt felemelkedését biztosítani, s eljött az idő, amikor is majd Jill Jackkel dolgozik. A tényekkel való szembenézés megértette vele, hogy bizony segítenie kell. De el lehet képzelni, hogy a probléma mentes, de mégiscsak független és szabad magyarországi élet után, mit okozhatott neki visszamenni, s akár hónapokra is s az ő koszos építőiparában, vele dolgozni. Nem volt könnyű, de megtette. A többnyire békés otthonlét után követte Jacket Amerikába. Hogy mi is történt, azt nem egyszerű követni, de szerencsére Jack naplójából, s leveleiből valahogy kideríthető.

Mindenesetre egy biztos, megbízni senkiben sem szabad.

másodállás Jimnél, Jim És Mónika. ☞lj

Emlékszel Jimre, a nyalka vállalkozóra?

Most beszéltem a Jim-mel, ahogy már céloztam rá, őneki dolgoztam utoljára, mielőtt még 96-ban először hazamentem. Jól lerohantam, s ha minden igaz lesz belőle valami. Tetszett neki az ötlet. Mondtam neki, hogy a víkendre, meg az esti órákra keresek másodállást, egyébként a Miller-nek dolgozok. Ez azért fantasztikus, mert, így majd már két helyről jön a pénz. Nagyon komoly elhatározásom van, hogy most tényleg, minden erőmet, tehetségemet és intelligenciámat belevetve, fasza gyerek leszek. A cégnél már, úgy ahogy az is vagyok, de akarok kuncsaftokat, a valami plusz jövedelem kéne. Négyezer dollár, ugye az a terv. 2500-öt keresek én, 1500-öt te. Ez nem könnyű. De ha a Jóisten is úgy akarja, akkor kis, nyugis, kényelmes munkával, persze sok órát dolgozva, közösen megcsináljuk. Nem tudom mire emlékszel még velük kapcsolatban, mi az, amit meséltem róluk. Tehát annyit még, hogy ők is a Landfallban laknak, rengeteg embert ismernek, fiatalok, a nő British. Nos, Mónika a tengerentúlról tévedt ide, hallotta, hogy itt ingatlanok viszonteladásával jól lehet bizniszelni. Eladta a nagymama walesi, omladozó kastélyát, egy utazási irodával a Történelmi Délt bökte ki, s most a Wilmingtoni belvárosi sétájából tért be, egy az otthonira emlékeztető kis kávézóba. Jim a pultos lánnyal hetyegett éppen, mikor meghallotta ezt a különös kiejtésű nőt, amint a helyi viszonyok után érdeklődik. Lazán megszólította az ifjú hölgyet, s felajálta, hogy kicsit körbe kalauzolja a városban. Vadonatúj, tűzpiros Cheavy trackjának láttán Monica egy percre hátra hőkölt, de bizony tetszett neki ez a magas, nyalka, sima modorú amerikai, pont ilyenről álmodott, mikor borús Albionjában azokat a romantikus filmeket nézte. Jimnek is tetszett a bögyös kis menyecske, - „olyan kis takaros, van pénze, s biztos jó sok gátlásától lehetne fölszabadítani", - gondolta. Csupán néhány perc kellett, s üzleti elképzelésekben egymásra találtak. Jim egy ideje már elkezdte a kisebb házacskákat felvásárolni, s némi segítséggel felújítani, majd nem túl sok haszonnal viszont eladni. Viszont mindig egy ilyen kis szexi befektetőről álmodott. Izgalma nemsokár tetőfokára is hágott, mert a nő szemmel láthatóan egyre jobban lelkesedett, s a déli charmmal dugig teletömött, új lakópark, a Landfall láttán meg már komolyabban tervezgetni is kezdett. Nos, én akkor találkoztam velük, amikor már az új landfalli házukban, ifjú házasként laktak. Egy halk, kicsit titokzatos telefonhívára hajtottam a vadiúj villájukhoz, fogalmam se volt mit akarnak. Kicsit megszeppenve Jim nyitott ajtót, aztán az óriási mester-fürdőszobába vezetett, beugrott a jókora jakuzziba, ami gipszkarton darabokkal és üveggyapot hulladékkal volt tele. Aztán hátát a falnak döntve leült a szélére, s lábát szétvetve a mennyezetre emelte a fejét. Onnan estem le– így, mutatta. Az asszony szeme láttára, szégyen szemre lezuhant, mikor a gerenda közbe lépett, de nagyobb kár nem esett. Viszont azonnal kiderült, hogy bizony szüksége lenne a építkezésben jártas valakire, s lehetőleg egy ismeretlenre, aki nem terjeszti rossz hírét. Hogy milyen balfasz. S óvatosan bizonyos felújításokról kezdett beszélni, kicsit elvont az egész.

De ha ők nem mennek, fogok találni valaki mást. S most az egyszer olcsón nem adom. Bubucicám, azt akarom, hogy azt a sok szemetet, nyomorúságot átváltoztassam széppé az életedben. A gyerekekében. Kicsit az enyémben is. Nagyon oda vagyok, s meg fogom csinálni. Meg fogjuk csinálni. Tudom benned is meg a gyerekekben is megbízhatok.

Remélem jól tettem, hogy otthagytam ezt a Millert.

Helyesen. Semmi különös érv nem szólt mellette, hogy továbbra is elviseljem azokat a megpróbáltatásokat, amik minden egyes napon a részemre kijutottak. Ezek után aztán csupán irreális érvek szóltak amellett, hogy maradjak. Valamikor sok pénzt lehetett keresni, mert rengeteg túlóra volt. Akkor másfélszeres órabért fizettek, de mostanában még a negyven órát sem tudtam megkeresni. Szóval semmi poén az anyagi részről nem volt. A munka lelketlen, durva, fantáziátlan, unalmas, és nemegyszer nagyon nehéz volt. Az emberek pedig a legdurvább, legprimitívebb emberek, akikkel valaha életemben találkoztam, nem, hogy még dolgoztam. Valaki mondhatná maradnom kellett volna. Kitartani. De azt gondolom, már is kitartottam hosszabban, mint kellett volna. Lehet még anyagi veszteség is ért, mert már rég kellett volna jobb maszek munkákat keresni. Tanulni meg inkább csak az ipari építkezési fogásokat, eljárásokat tanultam, s nem vagyok biztos benne, valaha is fogom hasznosítani őket. Lakóépületek, azok jobban érdekelnek. Sokáig azt gondoltam, hogy ez valami különleges benefittel jár, hogy egy ilyen nagy cégnek dolgozik az ember. De aztán kiderült, semmit sem adnak. Semmit. Se biztosítást, se nyugdíjat, se fizetett szabadságot, még a rövid ujjú trikót is pénzért, hat dollár ötven centért adták, ami a cégé. De már ez is mindegy, mert a cég megszűnt. De jelenleg a Jimnél biztos lesz valami, bár egy kicsit olyan alamuszi a mamusz. Ha most rögtön nem is, de hosszú távon biztos működni fog. Nemrég hívtam, mindjárt találkozunk, s megbeszéljük, mi is lehetne a megoldás a jövőre nézve. Itt a Millernél semmire sem volt idő. Ha valamiért a Jim mégsem megy, akkor keresek egy új céget, ahová vissza tudok majd tavasszal jönni. De az is lehet hagyni kell az egészet a fenébe, kár vele foglalkozni, annyit kell a Jimnél dolgozni, félretenni egy kis pénzt, s majd tavasszal keresni egy újat. Ez egy elég pezsgő helynek tűnik, s mikor visszajöttünk szép nyugisan lesz alkalmam bedolgozni magam, hogy megtapasztalhassák, bevegyék, hogy én egy olyan ürge vagyok, aki haza-haza jár Magyarországra, s kétszer egy évben hiányzik néhány hónapot, de aztán jön, le se lehetne rázni. S igyekszik, dolgozik, van ambíciója, nem úgy, mint ennek a sok elkényelmesedett amerikainak. Mindenesetre a legfontosabb dolog az lenne, hogy megtaláljam a helyemet. Ami nekem való. Az majdnem nyilvánvaló, hogy az construction lesz. Bár én csinálnék mást is, de ez már igazán nem rajtam múlik. S az igazság az, hogy ahhoz értek a legjobban. Ott tartok hát, hogy meglátjuk mit mond a Jim. Lehet vissza kellene mennem a zsidó contractor nőhöz, ahova egyszer a Miriam elvitt. Csak ahhoz kellene vele beszélnem. Meglátjuk.

Meglepő dolog történt. Az amerikai dél híres építőipari vállalata, a Miller Co. Tönkremegy. liv

Nos közben a várost megrengette a hír, hogy a régi nagy cégem, a Miller, kicsit tönkremegy, s elbocsájtott tízezer építőipari szakembert, mint én. Mindezt egy napon. Most az egyszer szerencsém volt, illetve jól döntöttem, hogy másik munkát is kerestem. Most kint lennék az utcán. Mindenesetre elhatároztam, hogy a jó kurva életbe, az mégis csak tarthatatlan, hogy senki nem ismer engem ebben a városban, úgy, hogy azon a száz dolcsimon, ami minden szar után maradt, hatalmas reklámkampányba kezdtem. Terveztem, nyomtattam, másoltattam, s a termékemmel házaltam. Autót is szereltem. Mert, hogy mentem vagy 1500 kilométert. Felfedeztem ezer titkot, kiskaput, hadicselt. Kidobtak a főbejáraton, hangos s életveszélyes fenyegetésekkel, s visszamentem hátul, s a takarítónő segítségével újra bekerültem a vérkeringésbe. Úgyhogy mélllyenn belenéztem a szemeibe. S mikor az ember szarban van, azt hiszi, hogy már egy óra múlva tízenöten hívják. De nem. S eltelt itt vagy tíz nap. Kicsit őrületbe. Nos. Tegnap egy ügynök felhívott. Csináljak meg egy házat, amit el akar adni, de így nem lehet. Lényeg, hogy tényleg ismertem vagy négy-öt embert, most meg háromszáz körüli ügynök ismer, legalább is papíron. Teljes portfólióm van, a röpcédulától az életrajzig, biznisz ismertetőig. S ezt mind én kutyultam, tessék megdicsérni. Pár nap alatt. Szóval így is szar, úgy is szar, semmire sem jutunk, akkor legalább legyen kurva pénz. Persze az egész sokkal bonyolultabb. De kellett ez a lórúgás, mert már régóta dereng bennem, hogy nem érek én itt rá faszozni. imádom a köznyelvet. A fiunk ugye minden milliókat emlegető józan érvelés ellenére elhatározta, hogy ö maga csinálja meg a maga karrierjét, s ebben van valami. Reméljük. A szülői szívünkről persze levált néhány pitvar meg billentyű, de még zakatol. Mindenesetre ez az ő lórúgása, jól meg lett dagonyázva, megcsavargattuk minden porcikáját, s most ügyvédnek készül, az összes következményekkel. Mint látható két féle depizés van. Amikor valaki kifelé is csinál valamit, meg csak befelé. Mert mondanom se kell, hogy kemény meneteim voltak. Egyszer már leszoktam a szenes-emberes-kőmüveses nehézipari piálásról, de volt itt néhány pillanat amikor olyan voltam, mint az elkóborolt bányász az aromás lámpásával. Piálás, zabálás, depressziós rohamok, önvádak, önostorozások, az önigazolások hullámvölgyeiben, skizofrén hallucinációk, amikor az ember szemeket lát mindenütt. Meg ilyenek. Jó nem? Hogyan jó az élet? Ha gazdag és zajlik. Van egy ilyen séma. Nos errefelé csak zajlik, mint a Néva, s mindenki neurotikus, miközben a boltok meg panganak., na. Megyek megnézem ezt a melót. Bassza meg. Remélem válaszoltam - kicsit áttételesen - a Zsuzsa kérdésfeltevésére is. Ha nem, akkor majd folytatom. Mindent nem lehet egyszerre, nem? Üdv.

Jack

Találkozás a lerobbant főnökével

Csupán pár hét telt el, hogy Jack hosszas meditálás után otthagyta ezt a Miller nevű építőipari céget, amikor igencsak furcsa módon is tudomást szerzett róla, hogy márpedig az elment a süllyesztőbe. Akkor már Jimnek dolgozott s a Home Depóban épp a munkához szükséges anyagokat intézte, amikor megjelent Roger, a hajdani cég könyörtelen építésvezetője. Tekintete megakadt a hatalmas halom anyagon, s kérdésére Jack tudtára adta, hogy önálló munkái vannak. Az meg elmesélte Jacknek, hogy micsoda sikkasztások voltak, s hogy ő is egyik percről a másikra, mint a partra vetett hal a szárazon találta magát. Aztán az az ember, aki Ken szerint legalább százezer dollárt keresett, mint építésvezető, most Jacknek kezdett pitizni, hogy volna e neki is valami munka!

- persze, természetesen, mondta mosolyogva Jack, add meg a telefonszámod, s majd hívlak, - mondta. De természetesen már akkor tudta, hogy ez sohasem fog megtörténi.

A 991126Thanksgiving után egy nappal, meg a gyerekek pénz

Elég sokat sikerült megenni a pulykából, tök olyan, mint, ami egyébként tegnap este a cigányok idejében is volt. Vagy öt levelet írtam a Borisznak, a Jill is néhányat, remélem sikerült dűlőre jutnunk egymással a pénzügyekben. De ezután többet, négyszázat kell küldeni, plusz a Sandrának továbbra is százötvenet, az ötszázötven összesen. Nekünk van ezeröt, az kétezerötven együtt. Ez a rezsink. Ami ezen felül marad az a miénk. Olyan nagyon nem rossz.

991201Tegnap volt az első nap, hogy bejött a hideg. Valami sarki izé Bevásárlások hazamenés előtt, Jim ígérete a munka folytatására

Megvettük a gyerekeknek a Hi-Fi tornyokat, a Borisznak a kabátot meg a cipőt. A Jill nagyon izgul, sok pénzt költünk. A Jim tegnap azt mondta, ugyanott folytatjuk, ahol abbahagytuk, közben senki sem fogja csinálni. Ritkán fordult elő, hogy mikor visszajöttem munka várt. Valahogy itt nehezen tudják fölfogni, hogy valaki csak úgy hetekre, hónapokra elmegy, s nem dolgozik! Ráadásul a világ végire…S amúgy sem divat – itt ahol tényleg van pénz is rá, hogy egy építkezés csak úgy áll. A benső átalakítás még rosszabb. Úgyhogy egyszer már igazán jó lenne.

991209 kapkodás, rohanás, ez most ilyen

Csak néhány napra megyünk, pontosabban persze hétre, szóval rövid időre, gondolom ez nagyon fontos. Tegnap este A Jill lefekvéskor azt mondta most kezd ideges lenni, rádöbbent, hogy mindjárt megyünk. Nekem valamivel több tapasztalatom van ez ügyben. Már évek óta gyakorlom, de én is ideges vagyok. A legfurcsább, hogy minden felnagyítva, felgyorsítva, jó fűszeresen megy, A Jill egy-

folytában sóhajtozik, sőt mérgelődik, hogy nem olyan idillikus az egész, amilyennek kellene lennie. Ez egy jó kérdés. De felmerül lehetne e ezt másképp is csinálni? Szerintem nem. Szerinte sem, de ő még is többet dühöng rajta, s ráadásul ez nem kevés feszültség forrása is. Tegnap este, s így van ez minden este újabban, azt mondta, hogy egy üzletben, rohanás közben én figyelmetlenül – majdhogy nem szándékosan ráengedtem a csapó ajtót, rohanok, szidok mindenkit, s ez az egész így nem jó. Az, hogy már ötödször fogunk neki a sógornőm karácsonyfa égőihez kis, és nagyon olcsó! - trafót találni, lejártuk a fáradt lábunkat, hülye eladók légióival vitatkozunk, az utolsó pillanatban nem nagy élvezet ez az egész. Előbb nem lehetett elkezdeni vásárolni, addig, amíg ki nem derült, van, illetve lesz rá pénz! Ahogy szokott. S hát rohanunk, jönnek az ünnepek, meg amúgy is, most, hogy feltörtünk, mindenki el is várja tőlünk. De biztos ennek is megvan a maga haszna, valahol. Én csak ebben bízok. Az asszonynak sok mindenben igaza van. Még ha a dolgokat nem is lehet függetlenül a szituációtól szemlélni, s a Nagy Élvezetek Kódexe szerint idealizálni. Még nem, majd valahol, egyszer összefonódik a nézőpontunk, s szép lassan ki lehet ebből jönni. Én legalább reménykedek. De addig még sok minden fog lefolyni a Cape Fear Riveren és a Dunán. Valami átmenetben vagyunk, s túl kell élni.

991213Hétfő. Csendesen esik az eső. Senki sem írt.

Tegnap beszéltünk telefonon a gyerekekkel. Azt mondták lemennek Kötcsére. A többit nem tudjuk. Kocsit kéne intézni, amivel hazamegyünk. Állítólag a Gyula havernak elkészült az autója. Ami előtte leégett? Ez valami, amit meg kell beszélni a Borisszal, felhívni a figyelmét mennyire rosszul mesél el valamit. Mert a zavaros elbeszéléséből még most sem lehet érteni mi történt. Tegnap este is sok sok kört tettünk, s most majd a sógorék jönnek értünk, muszáj volt találni egy radar detektort. Bandikám szerintem már hazafelé ki akarja próbálni. A discmant, meg faxmodemet már előzőleg megvettük nekik. A Jill nagyon ügyesen bepakolt. Délelőtt egy keményet veszekedtünk, képtelenség, hogy nem tudunk néhány dologban dűlőre jutni. Az marha jó, hogy összeférhetetlen valami személyiséget, a falus lityi-lötyi elképzelésében, de mindjárt mikor felgyorsulni kell, már nem bírja az iramot. Én öt perceket szoktam adni, egy boltba bemenéshez, kiválasztani valamit, megvenni, kirohanni, s réges rég elfelejteni. A lámpáknál se szeretek állni, inkább átszáguldok az egérutak kereszteződésein. S mindezeket már ezerszer, nem, milliószor be is bizonyítottam! Hiába! Több mint harminc éve élünk együtt! Tökéletesen megbízik a döntéseimben, …, csak, hol, mikor jön ő? Nem tudom, jöjjön, s a rohadt életbe csináljon ő mindent! Na de akkor csinálja, az isten szerelmére. Pipiskedéshez, homokvárhoz nem jött még el az idő. Közel hétezer dollárért vásároltunk, a rezsit, beleértve a repülőjegyeket sem számoltam. A Jimnél heti ezer dollárt kerestünk, ami nem olyan magas kereset egy vállalkozónak, aki olyan ügyes, mint én. Ha visszajöttünk ezt feljebb kell nyomni, az biztos.

99 DEC. 16. ELŐSZÖR EGYÜTT HAZA, AHOL AZTÁN ÓRIÁSI KUPI FOGAD OTTHON,

Ferihegyen a Jill nagyot alakít, nincs semmi aranyunk-gyémántunk, felháborodásának láttán a vámos elenged bennünket. A gyerekek elmennek a sógorékkal, felvenni az Alexet, mi meg a Gyulával bevásárolni megyünk az Auchanba. Olyan húszon valamennyit költünk, a Borisz mondta nincs otthon semmi. A Jill szerint ráérne, de mint később kiderül, még többet kellett volna venni. A Gyuláéknak is veszünk valamennyi kaját. Otthon elég kellemetlen hideg van, de hamar befűtünk mindenhova. Fáradtak vagyunk, de mindenki nagyon happy.

MEGOLDÁS AZ OTTHONI HELYZETRE, HOGY A MAMA ÉS A HUGI SEGÍTHETNE

Semmi különlegeset nem csinálunk, mint főzünk és takarítunk. Mint kiderült óriási kupi és kosz van mindenütt, később A Jill ezért gondolta, hogy a Hugi, meg a Mama takaríthatna olykor. Sokat beszélgetünk a gyerekekkel

2000. JANUÁR.18.

JILL MÁSODSZOR KINT, A REND-ŐRÖK

Középre ültetnek a nagygépen, ami egy Airbus. Nagyon modern, mindenkinek külön kis képernyője van, lábtartó, meg ilyenek. De azért ugyan úgy kínlódunk. Ajtótól ajtóig majdnem tizenkét óra az út. New Yorkban aztán kiderül késünk, a Jill elmegy dohányozni nem a huszonhármas Gate, ahogy mondják, hanem a harmincas, már szálnak be, Jill sehol, tíz percünk van. Egyszer csak jön, , de nem talált egy helyet. leszúrom, nem könnyű a dohányosok élete. Mondom menjen gyorsan a női wc-be. Elszív néhány slukkot. Aztán a kis, Wilmingtoni gép szokás szerint propelleres, szokás szerint, dől be a gázolaj és kipufogó szag, a felszálló pályán sokáig vánszorgunk, de aztán szép tiszta idő, nincs szél, hamar odaérünk. Késik a csomag. Egy taxi van, az meg egy limusine. Huszonnyolc dollár lesz, végül is…A Samék házánál kiderül a kocsi megvan, de a kulcsomóm meg a kistáskában, amit meg a csomagreklamációnál hagytam. A Jill ottmarad a sötét kocsibejárón, legalább nyújtózik, na meg persze végre dohányozhat. A cirkálóval vissza a reptérre. Még „szerencsére nem ment el. Amúgy nincs különbség a tarifában, a normál csatahajó is hasonló. Megint át a securytin, s megvan a táska. Mikor visszaérek a Samék bejáratánál három fényárban úszó rendőrautó, s hat fontoskodó fakabát vár, piros és kék villogókkal. Még jó, hogy nem szirénáztak! A szomszédok látták a - dohányzó! Jillt, - s kihívták a zsarukat. Nagy nehezen tisztáztuk magunkat. Hazafelé beugrunk a boltba, s végre otthon, ahol persze minden oké. Semmi pátosz. Minden biztonságos, kényelmes, s működik, de fáradtak vagyunk. Majszolunk néhány falatot, aztán lerogyunk az ágyra. Amerikában mindig minden változatlan. De azért előtte írok valamit a Borisznak, amin idefele a gépen gondolkoztam.

A Jay megtalálása

Megérkezésük másnapján Jack körbe telefonált, kapott néhány ígéretet, de jobbnak találta, ha kicsit körülnéz a városban.

Elsőre a Jayt találta meg. A könnyed kamasszá visszalazult építési vállalkozó, aki a hirtelen meggazdagodástól súlytalanná vált, a Laney házát építette. Volt egy ingatlan irodája az út mellett, amerre Jack járt. Egyik nap megállt, s lerohanta a kávéját szürcsölő fiatalos kinézetű férfit - . „Európai, mindenhez ért, imád dolgozni, s ha van valami csak szóljon, ő ráér.” A negyvenes évei elején járó Jaynek már rég be kellett volna utálatos, Annabella nevű nővére házát a beachen fejezni, már hat hónapja ment a szarakodás rajta, apró javítások. A hosszú orrát mindenbe beleütő, enyhén kopaszodó nő, minden nap, miután kijavították a hibát, nagyítóval körbe ment, kis sötétkék ragasztószalag fecniket ragasztott a több emeletes, tízenhat szobás épület belső falaira. Még rengeteg pénzzel tartozott, de most nem volt kedve balhézni vele, s odakint még bizony még hideg volt.

The Landfall

Itt, a régi ültetvény helyére telepített, nagyon előkelő, kapukkal és őrökkel körülvett lakóparkan, a Landfallban, ez a szegényösszetarozáshoz szokott, középkorú nő, teljesen összezavarodott. Amúgy igencsak korlátolt férje jó helyen lévén jó időben, az egyik nevezetes internet „boomba" hirtelen belegabalyodott, s elkezdett dőlni a lóvé. Ez valamelyik északi nagy városban lehetett, Philadelphia, New York, Boston, Laneynek fogalma sem volt melyik. A mindig nyomasztó anyagi kérdésekhez szokott, csendéleteket festegető asszonyka, elvesztette lába alól a talajt, s hogy megszünjön az a lebegő érzés, elhatározta elkezd megint sütni főzni, mint azelőtt, a csóri, szolidáris szomszédságban. Aztán hogy a lakóbizottsági gyűlésen ne süllyedjen el zavarába, mindenkinek átadott jövő hétre egy vacsorameghívást. Kedves volt, csinos, a középkorúság aranyló delén, s miután az itt lakók többsége még új volt, igazán nem volt miért visszautasítani.

A Laney

Előző kuncsaftja, a Laney is szekálta, építsen neki mindenféle kistílú dolgot, fateraszt, fürdőszobát a garázs fölé, amit nem akart. Sok munka, kevés pénz. Viszont megtetszett neki ennek a pacáknak a határozottsága, s ő már valójában csak mélytengeri horgászatra akart menni, a pub-ba a haverokhoz, de hosszú távra kellett a rendes, munkásember alibije, a feleség, a család felé. Magyar, azt nem tudom, de európai, aszondják ezek dolgoznak, aszondja mindenhez ért, na majd meglátjuk. Hú, csóválta a fejét, még kicsit sandán föl is nézett, mintha valaki tekintetét keresné,

- Te hogy kerültél ide? A nyitott ajtóra mutatott. Nyitva volt? - kérdezte

Persze, azon jöttem be.

2000, január A Laney találkozik Jackkel

Jay fejében máris valami terv kezdett kialakulni s hát át is küldte a nem messzi „Landfall" -ba lakó Laneyhez Jacket, az meg mindjárt föl is fogadta. Először Gerry Cooper, aztán John Wain, aztán a Zorba a Görög jutott eszébe Jackről, s ezt kacarászva meg is mondta neki. Nem, nem olyan vagyok, én magam vagyok Zorba, - válaszolta kapásból Jack, miközben kifogásokat próbált a hasonlat ellen találni, de mikor megakadt az elhíresült: „te rohadt hegy, úgy is kibelezlek" jelenetnél, a legkisebb felhő is eloszlott a lelkiismeretéről. Valójában ő sem ismert lehetetlent.

Na, ilyen ember kell nekem, mondta a nő. Munka az van itt bőven. S kicsit szégyenlősen, de elkezdte felsorolni.

Itt bent is van egy csomó minden, de hátra kellene egy terasz, egy fürdőszoba a garázs fölé, meg ilyenek. Ha ezekre tudnál nekem adni egy árajánlatot, nagyon boldog lennék.

000120. Árajánlat a Laneynek egy terasz építésére, s egy új fürdőszobára

Build a deck at the back of the house. Remove carpet where the new bathroom going to be. Built new walls, install new a bathroom door.

Make new plumbing, by extending the existing water supply lines

Install new (3 inch) drain pipe and connect it to the main sewage line

Make wiring for lights, outlets, ceiling fan, water heater

Install bathroom hardware: bathtub, toilet, sink, vanity, shower door (if necessary),

Install insulation

Install sheetrock on walls and ceiling

Tile walls, and floor

Paint walls and ceiling

Install remaining hardware

Total : $ 11.000. – eleven thousand dollars.

$2000.- down, payments according to completion.

Laney még ott helyben elfogadta a dolgot, s átadott Jacknek egy csekket, a kért előlegről. Jack még aznap anyagokért ment, s ugyan kint még havazott, el is kezdte kitűzni a munkát. A nő boldogan szemlélte a dolgot, de kicsit aggódott, nehogy Jack megfázzon.

Mikor értesült, Jillről, még jobban felvirult, s hamarosan Jillnek is volt munkája, házvezető nő lett.

Hát gyerekek én olyan boldog vagyok, ti vagytok az én családom! – fakadt ki a nő széles mosollyal.

Mennyi kell, kétezer? Ezer elég, mondta Jack.

Laney esténként a vadonatúj jakuzzijában szerencsétlen sorsán feszengett, amiért nem ilyen pali jutott neki, mint ez a Jack. Akinek viszont rákos a felesége! Szóval ez egy patthelyzet. De következő héten minden hezitálás nélkül beajánlta Fredéknek.

Laney a lakóbizottsági ülésen meg a Fredék

Amúgy is majd mindannyiuknak szükségük volt némi helyi kapcsolatra, amin keresztül a városból kiszolgáló, és karbantartó személyzetet lehet szerezni. A pár éve már ottlakó Fred Fogarthynak, a helyi rákkórház igazgatójának és feleségének legnagyobb gondjuk a házuk rothadó fala volt, s hogy arról hogyan lehetne kár nélkül leoperálni az acélcsavarokkal rögzített, drága, rendelésre készítetett faliszekrénysort, kijavítani a falat kívül, anélkül, hogy a benti ékszerdobozhoz hozzányúlnának. Idővel szinte elviselhetetlenné vált az aggódás, ahogy megoldást kerestek, bárkit, aki segíteni tudna, s lehetőleg nem a saját szakmai

környezetből. Szégyellték, hogy komolyabb vizsgálat nélkül megvették azt a házat, mert nagy volt és olcsó. Itt tűnt fel nekik a tüsténkedő Laney, s felmerült, ez a talpraesett nő hátha tud egy nekik való embert. S persze így is volt, a nő már ismerte Jacket, aki épp az ő házán zsonglőrködött, s egyszerre dolgozott kint és bent, lent és fönt, épített, javított, teljesen profi alapossággal. Sőt, még a Captain nevű, anyátlanul felcseperedett macskát is megtanította a ház melletti fáról lefele mászni, s már többé nem kellett a tűzoltókat kihívni, hogy leszedjék. Laney már nem is bírt magával, s muszáj volt nagyrabecsülését kifejeznie. - Kell pénz? tette fel Jacknek az Amerikában szokatlan kérdést. A férfi mosolygott.

Ezer elég, mondta Jack.

Laney esténként a vadonatúj jakuzzijában szerencsétlen sorsán feszengett, amiért nem ilyen pali jutott neki, mint ez a Jack. Akinek viszont rákos a felesége! Szóval ez egy patthelyzet. De következő héten minden hezitálás nélkül beajánlta Fredéknek.

2000.1.27 munkák egymás után, havi négy-ötezer dollár? Nem akárki vagyok".

Furcsa dolgok történnek mostanában.

Az események gyorsabban váltják egymást, mint ahogy azt fel lehet fogni. Még nekem is gyors. Szép lassan hozzászoktattam magam a legrosszabb elfogadásához, mindenki intett is erre, úgy általánosságban elismerem annak a létjogosultságát, mint viszonyítási pontot, a fejletlen és kialakulatlan helyzetekben, mint amilyen a mienk, s különösen az enyém az utóbbi évtizedekben volt. Havi kétezerötszáz dollárral megalkottam volna, ha az folyamatosan van. Erre mi történik? Egymás után jönnek be a lehetőségek. Munkák. Ajánlatok. A legszerényebb számítások szerint is kb. négy ötezer dollárral többet fogunk keresni, ami megduplázza a lehetőségeket. Tulajdonképen szükségünk van rá, csak a józan megfontoltság helyezte lejjebb a célokat. Mondjuk én magam mindig is próbáltam mérlegelni minden felmerülő lehetőséget, s természetesen magasra célozni. Ahogy általában szoktam. Az igazság az, hogy már kezdtem egy kicsit belefáradni, hogy egy csomó minden egyenesen mutatta ezt a tendenciát, egy csomó mindenben nyilvánvaló volt, hogy nem vagyok hülye, sőt. S hogy a naplójában az ember beszélhet e erről? Miért ne? Az önértékelés az nem az önismeret része? Az meg nem a legfontosabb dolog? De …, - miután tényekkel, eredményekkel, valami összefüggő dologgal, bizonyíthatná, ki is vagyok valójában igazolhatná, hogy a nem akárki vagyok, hogy intelligens vagyok, kitartó, céltudatos, és ami nekem talán a legfontosabb; bátor, talán ez a legjobb megközelítés. Szívós és bátor! Sokszor még túlságosan is, s ennek is helyére kellett kerülnie. Ezt emelném ki, mert mára már azt is tudom, hogy ezeket a tulajdonságaimat kell munkára fogni.

Ezért is voltam ilyen fanatikus, hogy ne csak a duma legyen.

Szükségem volt a bizonyítás lehetőségére. Mert nem vagyok akárki. Sok mindent fel is áldozok. Évek mentek le a süllyesztőbe, szép évek, az egész kamaszkorom, ifjúságom erre folyt szét, s még hajlandó vagyok továbbiakat is kidobni. Csak hogy a világnak feltárjam, hogy egy ember a saját példájával tudja legjobban bebizonyítani az igazát. A tények többnyire önmagukért beszélnek. Mindig azt gondoltam, ha egyszer „gazdag" leszek, soha nem fogom elfelejteni a sok szegény embert, aki kimaradt a jóból. S tényleg nem is akarom. Szörnyű lenne. Mert ezek olyan illékony dolgok. Gazdagság, pénz. Egyik generációról a másikra eltűnhet, de az igyekezetben, a hozzáállásban, ott lehet a megoldás. Csak kell egy barom, aki megcsinálja. Nem lehet eleget hangsúlyozni, hogy azok a családok, akik nem szegénységben, tudatlanságban értelmetlen dolgokkal való foglalkozásban élik le az életüket, akik rendes házban laknak, rendes ruhákba járnak, rendes ételeket esznek, rendes ünnepeket tartanak, törődnek egymással, taníttatják a gyerekeiket, akik okosan és körültekintően fölépítettek egy életet, azoknak megvan az esélyük, hogy az fent is marad néhány generációra. Ha én leszek ez a személy, akkor valamilyen adekvát, vagy inadekvát formában emlékezni is fognak rám. Lehet, hogy csak a szokásaikban, az élettér emlékezteti őket erre, s senki sem fogja tudni ki volt az az a fanatikus önfeláldozó marha, ott a távol ködében. De ez már nem számít, már ez is elég lehetne, „elég a kínra írnak". Viszont ráadásnak nekem itt lenne még az írás is, egy eszköz arra, hogy valahogy figyelmeztessem az embereket, kerüljék el az élet rettenetes hülyeségeit, ne kelljen annyit szenvedniük, mint nekem. Egy ember nem érdemli azt meg. Megítélésem szerint valami miliőt kéne még megteremtenem, ami az alkotáshoz szükséges. Most kétségbeesetten ezen igyekszem. Tényleg erre koncentrálok, ennek is eljött az ideje. Kíváncsi vagyok az emberek mit szólnak hozzá. Beleértve a saját családomat is. De hogy mennyire nem egyszerű dolog ez, jól mutatja, ami a társammal történik. Csak néhány szóban reflektálni akarok A Sandra levelére. A piszkos anyagiakról. Pénzről van benne szó. Amiről nem nagyon szívesen beszélünk, mert egy kicsit babonásak is vagyunk, meg még nincs minden kialakulva. A lényege a dolognak, hogy minden nagyon sokba kerül, mi is ti is, az élet, s egy csomó pénzt el akarunk költeni a házunkra. A számok nyelvén az utóbbi olyan másfél millió ft.-ot jelent az első félévben. Emellett ahhoz, hogy megtudjak csinálni bizonyos munkákat további szerszámokra van szükség. Most éppen balhé van, mert a Jim szerszámait használom az új munkámhoz, amit két napja kezdtem el, de tegnap nagy felháborodottan visszakérte őket. S ez most nagyon meredek lehet. Egyre több órát igyekszünk dolgozni, mert órabérben vagyunk. Anyát igyekszem „eladni", mint jó carpentert, többnyire azért, hogy néha azért együtt is legyünk. Nem kell megijedni, ez pl. Most olyan add ide ezt, add ide azt, szekrényeket készítünk, amit nem lehet egyedül. Ez kb. Harminc órát jelent hetente. De így nem tízenhat, hanem 24 $ az órabérem. A többi idejét a Milliknél

tölti, meg még egy kis szabadideje is marad. Épp most mondtam ne is vállaljon több munkát, majd én dolgozom. Ha most elkezdel számolni, ez azt jelenti, hogy napi kétszáz dollár. 1dollár =250ft. Az pedig napi ötvenezer. Az pedig tíz naponként ötszázezer, az pedig mondjuk 25 napra egy hónapban 1.mill. És 250 000.-ft. Tehát mi is itt izgulunk, lényeg, hogy versenyt futunk az idővel. De most az idő nekünk dolgozik. S így vagy úgy megyünk előre. Mindenre kidolgozott terveink vannak, a ti dolgotok a tanulás. Semmi más. Nekünk a dolgozás, nektek a tanulás. Kicsit didaktikus ez a levél tudom, de nekem nincs időm semmire, már el kellett volna a country side-ra mennem, a francba, ahol egy church-ot építünk újjá. De még most itt pötyögtetek. Szóval ezt csak azét mondtam, hogy ha az ember egy nap alatt megkeresi annak a három laptopnak az árát, akkor mégiscsak meg kéne őket venni, nem? Nem szeretnénk, ha abba a hibába esnétek, hogy felülbíráljátok, amit mondunk, ami nem jelenti, hogy nem hallgatunk meg benneteket. Jézusom, ennyi közhely. Meg kell venni a laptopokat. Csak kell tudni, mennyi, mikor, hogy. Még kell néhány hét, s már jobban fognak a dolgok látszani. Semmi beizgulás, semmi hiszti, kurvára igyekszünk. Make you happy, too.

Love apa.

Dől a lé Jill reakciója, a gyerekek otthon

Így aztán elég jól kezdett jönni a pénz, s az óvatos Jill először életében tényleg bizakodni kezdett férje megtörhetetlen optimizmusában. Hiszen most itt volt az orra előtt, s működött. Szinte számlálatlanul küldték haza a pénzt, a gyerekek a különböző, iskolájukhoz közel eső városokban vidáman élték világukat, de ott volt nekik a jókora vidéki ház is, ahol teljes gőzzel folyt a felújítás, de a környék, a táj, a hétvégék csöndje még mindig ideális pihenésre adott alkalmat.

Mész az egyetemre, s lesz sok pénzünk is,

OLVASD EL BUBUBABA, HA NEM JÖNNÉK ELŐBB! – írta Jack egy cetlire: - „A tervem az, hogy úgy, mint a lökött apámék, én is beíratlak valami iskolába, mondjuk a néhány száz méterre levő egyetemre, nappal tanulsz, délután elmegyünk néhány órát, dolgozunk, valami felújításon, aztán hazajövünk, vagy elmegyünk valahova kajálni, s ennyi. Azt akarom, hogy neked jó legyen. Valamivel több függetlenségre tegyél szert. Ne kelljen ennyit se aggódnod, boldog legyél, legyen pénzed, tudj törődni magaddal, a gyerekekkel, meg egy kicsit velem. . Szabadság, függetlenség, magam ura, szabad időbeosztás. Meg fogjuk csinálni. Néhány napja elkezdtem előre is nézni, mi legyen velünk, s azt hiszem most a legokosabb, ha itt maradunk. Nem rohanunk haza, s hagyunk megint, mint az eb hátra mindent. Ezek az amerikaiak hülyék. Nem kell nagyon sok ész kielégíteni őket. Jó szervizt fogok nekik adni, Jack, az idióta munkamániákus, valami eltérő standarddal, de egyetemre járatja a gyerekeit, még az asszonyt is. Jó munkát csinál, megbízható, még mi a szar kell? „

Itthon, együtt, Édesapám! örülni kéne 2000 júl. 11 „do something!"

Hajnali három óra van. Jó mély alvások után már nem bírtam tovább, s a tevékenységi vágytól hajtva felkeltem. Akkor vettem észre A Sandra itt alszik, de beküldtem az én helyemre. A túlzás az, hogy itt ülök a kupleráj kellős közepén, s pötyögök a konyhába ezen. Olyan se volt, hogy a repülőn, de olyan se, hogy itthon…Tegnap elindítottam a jeepet is, aztán lemostuk az Sandrával. A Boriszt is akartam volna, hogy segítsen, de „éppen rosszul lett" megfájdult a feje, meg ilyenek. Egész egyszerűen nem tudom elhinni, hogy ilyen keveset képes csinálni. Valahogy én nem ezt a példát mutattam neki. Az anyja persze mást. Ez a kettős értékrendszere van mindennel, s persze mindig a könnyebbiket használja. De remélem ez most változni fog, a Jill is kicsit felkeményedett.

A kinti munka együtt

Jack addigra már jól bedolgozta magát a helyi ingatlanosok közé, s napi munkája végeztével Jill elfurikázott valahova a város másik felén lévő lepuszult ház egyikébe, s késő éjszakáig cserélgették a jókora ház korhadt részeit.

JACK ÖRÜLT MINDENNEK, MÉGIS, RÉGI SZOKÁSA SZERINT VALAHOGY ELMÉLÁZOTT AZ UTÓBBI HÓNAPOK ESEMÉNYEIN, AZON, MI IS TÖRTÉNIK VELÜK.

szerintem jól haladunk…, az első otthonunkat építjük.

S persze, közben, s nem mellékesen a gyerekeinket is felneveljük. Na meg rengeteg minden történt, elmondani is nehéz lenne. A legfontosabb talán az, hogy család együtt van, van egy mindenki által szeretett házunk, amelyben rengeteg lehetőség rejlik. Ha egy szóval próbálom megfogalmazni: van jövőnk. Méghozzá a egy jobb fajta. Biztonságra, kényelemre, tisztaságra, s megélhetései lehetőségre gondolok. Ennek megteremtésére nagyon sok pénz kell, s ahogy másutt részletesen igyekszem ennek elérését ecsetelni, még sok munkára, kitartásra és időre van szükség. A lehetőséget azonban egyrészt kiérdemeltük, másrészt megteremtettük. Van, aki itt épített karriert, pályát, üzletet maga számára. A sors na meg saját elhatározásunk úgy hozta, hogy mi Amerikában hoztuk ezt létre. Semmilyen kétség nincs bennünk, hogy ha okosak vagyunk, akkor legalább olyan jó lehetőségeink vannak, mint bármelyik becsületes, de sikeres hazai nagymenőnek, aki a maga erejéből jutott előre. Az majdnem biztos, hogy nem egyszer nem a legelőkelőbb és sokszor nehéz fizikai munka végzése ez. Ugyanakkor szinte tökéletesnek mondható szellemi és ideológiai függetlenség. Szinte biztosan mondható, ezt a messzire mutató szabadságot itthon nem tudtuk volna elérni. Én személy szerint teljes mértékig meg vagyok győződve, hogy ez megérte, annál is inkább, mert

a dolognak még nincs vége, s ha a falu szolgájából, akik voltunk mikor elmentünk, független és jómódú polgárrá tudunk válni, aki biztosítani tudja nem csak a maga, hanem a leszármazottjai megélhetését egy sokkal magasabb szinten, akkor itt semmijen megválaszolatlan és rossz kérdés nem marad. Nagyon sokszor elmondtam már, de nem lehet eleget. Még nem vagyunk kész, de így lesz ahogy mondom. Miután senki én előttem, s itt különös tekintettel az apámra id. S. V.-re, az Angliában élő emberre gondolok, tehát senki sem vette a fáradságot és tette le egy család alapjait, arra a felismerésre jutottam, ha szeretném, hogy ilyen legyen, úgy nekem kell megtenni. Ez összefüggésbe hozható azzal a már korai ifjúkori, másik felismeréssel is, amely szerint a polgári életmód lehetőségének a hiánya az én művészi ambícióim elérését is megakadályozta, nevezetesen, hogy minden tehetségemmel, a lehető legnagyobb időráfordítással költői vagy regényírói tevékenységet fejtsek ki. Teljesen hétköznapi, sokszor nagyon közönséges és fenyegető kérdések millióinak megoldásán keresztül, nemegyszer veszélyes és kockázatos áldozatokat vállalva, lassan kezdtünk kiemelkedni az ingoványból. Most jutottunk el oda, hogy látszik az alagút vége. Tehát még közel sincs kész, de már körvonalazható mi is lesz ez. S ez nagyon megnyugtató. Mert az ami látszik, az ugyan az, amire a kezdet kezdetén, s menet közben vágyakozva gondoltunk. Valaki csodálkozott, nem értvén a tágabb összefüggéseket, miért olyan fontos számunkra ez a ház. Régi gyerekkori barátom volt. Akinek, kinek, ha neki nem? – meg kellett volna érteni miről van itt szó. „Otthon az, ahonnan az ember elindul" - szoktam hivatkozni a költőre. Ma sem tudom ezt jobban megfogalmazni. Annyit tudok a gyengébbek kedvéért hozzátenni, hogy kell lennie egy helynek mindenki számára, ahonnan el tud indulni. S persze hazatérni! Meggyőződésem, ez egy ilyen hely. Ebben már most mindannyian egyetértünk. S a helyzet specialitása, hogy ez már most lényegesen több ennél, s lehetőségeit tekintve odáig fejleszthető, hogy még a mi, az alapítók életében, mármint az enyémben meg A Jillben, olyasvalami épüljön itt fel, amiben generációk megtalálhatják az békés és nyugodt élet feltételeit, az önmegvalósítás lehetőségét, a világ „minden részéről" összegyűjtött anyagi és szellem javak biztonságát és kényelmét. Először életemben nyugodt, békés, és elégedett tudok lenni. Lelkemben ugyan még nem csitult el az egy nem éppen nyugodt hullámverése, de már egy tisztuló tájat látok magam körül látom a köröttem tisztuló tájat, ami bizonyosságra, s a jövő tervezésére ad lehetőséget. Pedig még mindig rengeteg hibám van. Fóbiák, komplexusok, rossz szokások és beidegzések, hazugságok, s a csalások külső és belső rafinált és primitív módjai. A hajdani brutális vagy komikus értetlenség maradványai. De ezek a dolgok egyre fogynak, s megnyugtató módon kikerülnek az elmén, a házon, az udvaron kívülre. Lassan a gyermekeink, asszonyunk és magamagunk is felnő. Előre haladtunk „a tudás fájában". Felgyűlt ugyan közöttünk sok bosszantó különbség, de a rengeteg tapasztalat biztos segít majd korrigálni azokat. Hiszen, teljesen logikus, hogy a különélésre kényszerült emberek

életében, a legkülönbözőbb eltérések jönnek létre. Amikor a félreértéseket az ember eloszlatja, s megbeszéli ki, mit ért, min? S például, „ha én ide teszem, akkor te hova állsz? ". Tehát itt tartunk most.

Ezt gondolta, persze némileg elfogultan…

Mert, aztán rögtön az ellenkező, kétkedő állapotba csapott át, tudván arra is szüksége van, hiszen ő maga magának kell itt mindent megérteni, s eldönteni.

Egy Floyd nevű hurrikán közeledik.

Utána meg még másikak is. Csak nehogy a kínai mondás érvényesüljön: „ne akarj valamit nagyon, mert még megkapod" Mindenesetre az elutazásom előtti elégedettség, amely egyike volt az életem néhány napos kiegyensúlyozott periódusának, ezzel a morfondírozással ért véget, mert innentől azért tovább folytatódik, amit úgy hívhatunk, hogy: Gond-gond-gond. Gyomorbaj, rohangálás, remények és csalódások hullámvasútja. Alighogy kiértem S máris mérges vagyok, mert nem erről volt szó. A lényeg az, hogy változtatnom is kell a dolgokon, mert ebből csak baj lesz. Nem lehet csak a hurrikánokról ábrándozni, közben dolgozni is kell.

-/-

2000. Márc. 7. Kis falusi világok… emlékek innen onnan

Nehéz napok ezek. Az a bizonyos túl sok minden történik valahol majd jelentkezik. Fárasztó minden, amit az ember csinál. Mindig azt gondolom többet kéne dolgozni, de ellenkező gondolatok tömkelege is mindig előjön. Hogy nem kéne annyit dolgozni. Mert még így is többet csinálunk, mint amennyit egy szorgalmas mezei polgár. De még a güzünél is többet. Felmerül persze, hogy ez csak egy kivételes, s nagyon szerencsés állapot. Nagykovácsi hóesések jutottak eszembe, ami jelent, múltat, jövőt betemetett, s esélytelen és reménytelen nyomorúsággá változtatott mindent. Annak a pár huszárvágásnak köszönhetően viszont egy kivételes helyzetbe kerültünk, amikor is egy viszonylag egyszerű életvitellel is lehet sok pénzt csinálni. Az a bizonyos Kiskunfélegyházi hétvége is eszembe jut (két éve?), amikor a tűzijáték előtt egy egész napi kóválygás után a jeeppel, amikor a Jill is egy csomót vezetett…, egyszer csak ott álltunk újjászülető kis hazánk álmélkodó lakói közt…, a pesti Duna parton…, amint a nép egyetlen tekintettel…, a tűzijátékot bámulja. De amire komolyan emlékszem, az az a csalódottság és kiábrándultság érzés, amit, előtte a nagyon jól átlátható és érthető falusi miliő sugallott. Nyomorúságos viszonyok, lehet tudni ki-ki, mit csinált azért, hogy abban legyen, amiben van. Jellegzetes kisvárosi figurák, Kiskunfélegyháza, Siófok, Fehérvár, Kaposvár, nincs különbség. Olyan limited, olyan korlátozott minden. Előre lehet látni mi fog történni, kiszámítható az egész életút stb. S teljesen nyilvánvaló, itt csak s megalkuvók maradnak. Vagy akik „tudnak túrni". Álmodó,

kis, emberi falevelek, apró cselekedetekkel az avarban összekapcsolva. Nem lehetett elkerülni, hogy fel ne tegye az ember magának a kérdést: valamikor mit a fenét kerestem én ott? Föl lementem ugyanazon a járdán? Hogy tudtam én ott élni, dolgozni, boldog lenni? Biztos egy kis szerencsétlen, szűklátókörű és butuska voltam. S az akkori létemnek csak pont megfelelt ez a világ. Alkalmazkodtam? Mert nem volt más lehetőség? Nem volt hova menni. Persze nyilvánvalóan akkor is volt miért szenvedni. S az ember elfogadta, s így utólag, most ebben a *time lapse* görbe tükörben, önmaga életén mereng.

2000. március 15 ljil, zölddel a fánk egy kis fenyő ültetése nemzeti ünneppel összekötött negyed évszázados házassági évfordulónkra

Nézem itt ezt a kis fát,

amit tavaly, a házasságunk évfordulójára vettem, szépen zölddel. Love you

Jack

A házasságromlás tényezői, a SANDRA BEKEVER

2000. Márc. 26. a válság első jelei: Egyik gyermek bajban, A Sandra kijön, pedig olyan jól nem állunk

Az újonnan felvett lendületben egyetlen kis megtorpanás volt csak, mikor tizenhét éves lányuk hirtelen vágyakozni kezdett utánuk, amit viszont egy pár hetes kihozatallal rendbe lehetett hozni. Ma reggel A Jill kezdte azzal, hogy mi lenne, ha a Sandra kijönne a tavaszi szünetben, s meglátogatna bennünket. Valójában én is érzek valami sürgetést ez ügyben. Lehet ez egy jó ötlet, lehet kevésbé jó mint gondolnánk. Ne tudom, nem e valami mást kellene inkább ennek a lánynak csinálni. Nem tudom, nem e inkább valami erőt, bátorságot, kellene magára erőltetni, mint megint a szülei által megteremtett lehetőségbe kapaszkodni. Az nem kérdéses, hogy látni a szüleit, jól esik majd neki, - biztos, hogy büszke lehet magára és a lehetőségre, amit ez a dolog környezetében jelent. Biztos növelni fogja az önbizalmát. Aztán meg, ő volt a kisebb, amikor hazamentünk, tehát ő emlékszik kevesebbet Amerikára. S azt semmiképen nem szeretnénk, ha elfelejtené. Mindenesetre még a délelőtt közöltük vele a dolgot, teljesen zavarba jött, nem is mert nyilatkozni a dologról, valószínű a Borisz előtt, sajnálja, hogy csak ő jöhet. Azt mondta, majd inkább később fog válaszolni. De elég nyilvánvaló, hogy jön. egy csomó pénzt visszakapunk. Nem kis meglepetésükre kiderült, hogy az irgalmatlanul hetente levont adó jelentősen több volt, úgyhogy a szokásos tavaszi záráskor még vissza is kaptak belőle. S természetesen ez nagy segítség volt a repülőjegy vásárláskor.

2000.április 1 kicsit borús arc poétika, a Jill hülyének néz, előjön a piti természete…

Mindjárt az elején szeretnék valamit leszögezni. Én nem hajtok itt valami középszerű langyos és renyhe életre. Én nem az vagyok, s ezt a zászlót folyamatosan a magasban tartom, - csak szándékosan lehet félreérteni. Biztos rengeteg minden van amiért nem lehet engem szeretni. Biztos sok mindenkinek nem vagyok egy nagyon kellemes személy. Biztos, amit képviselek nem egy könnyen emészthető falat. De úgy érzem most már elég. Sokáig ugye együtt voltunk, s nem kevés, sokszor mindennapos fáradozással sikerült a magam oldalán tartanom. S nyilván az ő jól felfogott érdeke is ezt kívánta. Aztán kiderült, hogy mikor magára marad, elveszti a tájékozódását. A házunk megvétele, a gyerekekkel való hazaköltözése, a teljes anyagi támogatás önállóságot adott neki, s szép lassan megtalálhatta az ő saját világát és személyiségét. Igen ám, de lépésről lépésre átesett a ló mások oldalára, annak minden szörnyű következményével együtt. Nem a közösen kitűzött cél felé, hanem az otthonról hozott ócska kispolgári beidegzések és a saját nem túl előnyös genetikája, ami érvényesül. Pedig – ismerem már annyira – meg tudná csinálni – ha tényleg olyan okos. Csak kicsit gondolkodni kéne. Ahhoz, hogy kiemelkedjünk a hozott mocsarunkból, igyekezni kell, s mindig, folyamatosan. Családom, A Jill vezetésével és irányításával szemlátomást ellenem fordult, s nem csak most. Mostanában mintha A Jill igazi természete kezdene előjönni, nekem kísértetiesen hasonlít az anyjára, legalábbis amit az a világ képvisel. S ez marhára nem tetszik. Középszerű, zsigerintelligencia, ahol egyel följebbi, de éppúgy olcsó klisékkel, előítéletekkel teli. Talán ez a legjobb megközelítés. S én utálom a közép szerűségét. Biztos vagyok benne, hogy volna ember, ha nem is sok, aki örülne, ha olyan a férje lenne, mint én. S az, hogy mindez nekem jutott, egyáltalán nem vigasztaló. Nem fogom azt mondani, oké, oké. Eddig persze ezt csináltam, s az utolsó leheletemig hittem ebben. De egy ideje A Jill mintha *outsmart*-ozni akarna. „Jó-jó, mondjad csak, de úgy se úgy lesz". Jellegzetes hozzáállás azok részéről, akik a sumákolás tartják a kényelmes eszköznek. Mert mást nem tudnak. Különösen az nem tetszik, hogy elég egyértelműen kiderült, a lányomat hosszú évek kemény munkájával ellenem fordította. Ez valami szívós aknamunkának kellett, hogy legyen, mert másképp nem tudom a dolgot elképzelni., másképp, hogy hogy ülhet a dolog ilyen mélyen? Egyszerűen képtelenség kommunikálni a gyerekkel. Hiába kérdezek tőle bármit, hiába közeledek felé, egész egyszerűen nem megy. A Borisz néha-néha kitör ebből, még jó, hiszen fiú, de valójában ő is ugyanaz. S lehetne mondani bennem van a hiba. Lehetne mondani, nem olyanok, mint én. De ez túl sok. Én sokkal inkább azt gondolom, hogy itt valami tudatalatti ráhatásról van szó. A Jill engem nem szeret. Mert nem ismer, mert valójában nem tudja ki vagyok. Igyekszik a látszatot fenntartani, bár már ez is kétséges. A lényeg, hogy nem az a típus vagyok, aki

neki tetszik. Az eszével felfogja, néha, hogy nincs rossz dolga. Hogy „nem is vagyok olyan rossz". De ez kevés. Nem vagyok az a sumákolós, visszafogott, ösztönös mackó, aki jóságosan hallgat, s hülyét lehet belőle csinálni. Mert ez a lényeg. Feminizmus. Kedvezett az én kis feleségemnek. Aki lányos képességekkel, de fiúnak tartja magát, az apukája annak nevelte, s nyilván van is benne valami. Mármint a gondolkodásában. Az egy elég kicsi, szinte láthatatlan vonal, s persze ott van, alaposan megidealizálva a részemről, aki tetszene, ha olyan lenne. De ez marhára nem tetszik. Olyannyira, hogy néha, mint most is komolyan gondolkodom, jobb lenne egyedül lenni. Csak a saját illúziómnak vagyok az áldozata, a valóságban a helyzet teljesen másképp van. Lehetne egy olyan vagány lány. De ahhoz beszari. Így hát sumák középkorú magyar nő. A vagányságát elképesztően ottromba, általa viccesnek tartott ruhák felvételében látja. A Sandra elment, nagyon izgultunk, de rendesen hazaért. Ferihegyen kipakoltatták, s persze, a hazaküldött szögektől meg *hardvertől* kiakadtak.

2000.Ápr. 9 lb, megjött az A Sandra, híradás a Borisznak

Itt van. Rengeteget izgultunk, a vihar az utolsó pillanatban ment el New Yorkból, mint később kiderült, ő nem sokat észlelt belőle. Valami jó film volt. Persze azért néha kapaszkodott. Aztán meg láttuk, hogy szál le a gépe, s teljesen kivoltunk…de itt van és nagyon boldogok vagyunk. Teljesen jól van, éber és vidám, evett, beszél, mesél, meg minden. Majd azért lassan lefekszünk. Puszi love you

Apa

2000 május Jim után Alan is

Egy Jackkal egyidős, szövegláda, szakállas medve, aki nem igazán ért semmihez, de mint Jack, ő is mindenáron építkezési vállalkozóként kíván élni. Amíg lakhatóvá nem válik a saját felújítása alatt lévő háza, ideiglenesen, a lakbér fejében karbantartásokat végez Jimnek, véletlenül, egy építkezésen futnak össze, s mikor felfedezi Jack sokoldalúságát elhívja a viszonteladásra szánt saját házai felújításához is.

Valami furcsa sors szerűség kötötte össze őket,

például szinte megmásíthatatlan vágy élt bennük az önállóságra, s mindkettőjüknek rákos volt a felesége. Ann, Alan új asszonya bizony már kopasz volt, de a haj hiánya csak mégjobban kiemelte arcának finom vonásait, nagy őzike szemeit. Ő volt az, akire a szörnyű betegség így hatott, ellentétben Jillel, akinek még minden hajszála megvolt, de arcát elég rendesen felpuffasztotta a gyilkos kór, s valaha híresen szép, tengerkék szemei is fakulni kezdtek. A két férfit ugyan az a vágy sarkalta, hogy még a társuk életében mindent megadni a szeretet nőnek. Alannak valamivel zűrösebb volt az élete, mert pont akkor ment a huzavona előző feleségével, s a választási kényszer elé állított, gyerekeivel. Jack gyerekei

egy másik kontinensen cseperedtek, s attól, hogy nem voltak elérhető távolságban még kimondhatatlan keserűséget és szorongást okoztak a férfiban. Nos, a második mondat ezzel volt kapcsolatos s így hangzott:

„Jóisten kegyes tehozzád Jack." - S még csak nem is igyekezett eltitkolni az irigy fintort az arcán. Nyilván arra célzott, hogy milyen frappánsan mennek Jack dolgai, ahogy munkákat talál, amilyen ügyes, ahogy halad, s elhanyagolta azt a tényt, hogy erről kizárólag és egyedül Jack tehet. Arról nem is beszélve, hogy mennyivel nagyobb nehézségeket kell neki leküzdenie ebben az országban, idegenként. Hogy ez nem valami égi adomány, nem bizony – gondolta fanyar mosollyal Jack, de nem szólt semmit. A baptista templomnál, amit Alan a határozott fellépésével szerzett, komoly probléma volt. Az agyoncicomázott kis templom falait igen drága díszes farostlemezekkel burkolták be, s nem hagytak semmilyen dilatációs hézagot közte. Az installációt követő nedves időszakban viszont az egész megdagadt a párától, s úgy nézett ki mint körbefektetett, megannyi puputeve. Az egész gyülekezet goszpeleket énekelt, de a dolog ettől sem javult meg.

Jack nem szívesen csinálja ezt, valójában saját magának kíván dolgozni, de amíg saját biznisze be nem lendül, szüksége van minden pénzkeresési lehetőségre. Nos Alan egyik munkáján hangzik el az a két nevezetes mondat, amire Jack élete végéig emlékezett. Pont befejezte, amit úgy gondolt nehéz megcsinálni, s s közölte Alannel, hogy most már ő megy a saját dolgára.

Oké, ezt már akárki meg tudja csinálni, én megyek.

Nem, kedves barátom – „ezt akárki nem tudja megcsinálni, ezt csak te tudod megcsinálni."

Készülődés a hazamenésre

Nos, nemrég értünk hót koszosan haza. Lezuhanyoztam, aztán elmentem és aludtam egy órát. Aztán elmentünk s a Targetba és a Wall-Martban elköltöttünk négyszáz dollárt ruhákra. A Jill nagyon csinos bennük. Végül is csak nyári ruhák, de többnyire elegánsak, amik nem nagyon voltak neki. Nagyon örült. Vettünk néhány dolgot A Sandra fürdőszobájába is. Este aztán még nekiálltam videót nézni, de hamar meguntam ezt a Nagy Gatsby-t, olyan teátrális az egész, s furcsa módon semmire sem emlékeztem belőle. Pedig annak idején emlékszem tetszett, mikor ifjúkoromban olvastam. Lényeg, hogy aludtam, s arra ébredtem, hogy A Jill még mindig lent van. Felkeltem, s most itt írok. Ideges vagyok. Nem szeretem a gondolatot, hogy megint repülőre kell ülni. Mindig azt gondolom, hogy most van csak az igazán jó ok, hogy lezuhanjunk. Szeretném, ha valahogy ki lehetne hagyni ezt a dolgot. De nem lehet. Másképp nem tudunk haza menni. Egyébként is, olyan az egész, mintha egy szomorú álomhoz hasonló, valószínűtlen történet lenne az egész. Otthon csak problémák várnak ránk, minden csak félkész. Semmi sem igazán jó. Pedig örülnöm kellene. Mindegy, megyek, jussunk túl ezen az éjszakán. A Jill egyébként csekkeket írt. Nekem azt mondta, hogy amúgy mindent

elintézett, mehetünk. Jó marha meleg van. Remélem a Jóisten megsegít bennünket.

2000. június 1. Kezdés Fogarthyéknál

Kezdett hőség lenni, s Jack és Jill már alig várta, hogy végre hazautazhassanak. Ugyan még jó lett volna, ha bejön egy jól fizető munka, de a legfontosabbakra már az a pár ezer is elég volt, amit eddig kerestek. S ekkor – váratlanul, Fredék megint jelentkeztek.

Az addigi árajánlatok szerint az egész északi házfalat le kell bontani, annyira el van rohadva. S a megrendelésre készült szekrénysor is veszélybe kerül. Jack a legjobb tudomása szerint nem ismert lehetetlent, s mikor a Fogarthy házaspár a beteg fal előtt megkérdezte – na de hát ez nem képtelenség? – ennek fényében válaszolt. Műszaki problémát meg lehet oldani. Emberit már csöppet sem biztos, - mondta kis ráncokkal szeme sarkában. Ugyan még fogalma sem volt mit lehet itt tenni, de másnap már megvolt az ötlet. Rátett egy napot, hogy mégse legyen a dolog túl gyors. Hétezer dollár, plusz anyag, mondta. A fal lebontásával a munka minimum huszonöt lett volna, plusz a számtalan napra nyitva hagyott fal okozta bonyodalmak. Ezt Fogerthyék már hónapok óta megtanulták, mióta jónéhány árajánlatot gyűjtöttek be kis és nagy cégektől egyaránt. Nem lehetett nem észrevenni a Fred arcán átfutó, kis elégedett mosolyt, miközben Rossalyn arcából az összes vér kiszaladt. Mint később kiderült, ő már azt gondolta, hogy a nagy különbség miatt ebből az egészből már nem lesz semmi. Vagy Fred vagy Jack szúr el valamit. De Fred már nyújtotta is a kezét, úgyhogy gyorsan közbe vágott.

De kedves Jack, mégis, hogy az ördögbe gondolja a dolgot?

Leszedem a falat a szekrényől.

Na ne, s akkor mi tartja?

Nem, csak a külső részét, a szekrény meg belül alá lesz támasztva.

Tehát nem is lesz nyílás a falon?

Nem

Belül a házban nem is lesz semmilyen bontás, kosz?

Nem.

Hirtelen néma csönd lett.

Én azt hiszem, ezt meg kell próbálnunk, Freddie honey, mondta a nő.

Rendben, válaszolt fejét hátra szegezve Fred, kíváncsi vagyok. Mi lesz az acél csavarokkal?

Apránként lebontjuk róla az oszlopokat.

Értem, illetve nem, de remélem, jó munkát végzel Jack, jókat mondtak rólad, úgyhogy kénytelen vagyunk bízni benned, tette hozzá az emberi test szakembere.

Ne aggódjanak, nem lesz semmi gond uram.

Pár nap múlva Jack már lebontotta a külső, vörös cédrus burkolatot, a csavarok alatt és fölött, elvagdosta a fal oszlopait, s a megmaradó darabokat, az elvághatatlan acélcsavarokról egyenként letekerte. Bent a gondosan alátámasztott és nejlon függönnyel letakart szekrénysor meg sem mozdult.

Az ablakjavítás is belefér, Fred genyózni kezd

A barátságos és lelkes érdeklődés hangja egyszer csak elkezdett változni, s Jacknek a tapasztalataiból jól ismert érzése kezdett keletkezni, hogy a tulaj valamiben sántikál. Most fog jönni, a „mi lenne, ha még, ha már úgyis itt vagy, ezt is, azt is megcsinálnád", a még „az is belefér". S valóban, a harmadik napon reggel Fred előjött a kérdéssel.

Látom, milyen jól haladsz, mi lenne, ha a *baywindowkat* is ki tudnád javítani? Másképp az a rész különbözni fog.

No problem sir. Fogok készíteni egy költségkimutatást, csak először hadd zárjuk itt, ezt a falrészt be.

Ó, azt gondoltam, hogy az belefér.

Természetesen uram, boldogan megcsináljuk azt is, csak az anyagra kell némi extra pénz.

Fú, akkor azt hiszem, valami kölcsönt kell felvennünk, tudod mostanában annyi családi kiadásunk volt.

Értem uram, ezt önnek kell tudni, szóljon, ha talált valami megoldást, egyelőre van még mit csinálnunk.

Rohanás hazamenés előtt a plusz munkával

Jackékknek három hetük volt a hazarepülésig, s már az eredeti munkával is nagyon kellett igyekezniük. A ferde tetejű, házból kiugró rész kijavítása meglehetősen kényes és munkaigényes feladat. Már így is hajnaltól késő estig dolgoztak Jillel. Végül is sikerült rendben befejezni mindent, az indulás előtt napon Fred kicsit vonakodva, de kifizette a munkát. Fred boldog volt, hogy talált egy ilyen faramuszi ezermestert, aki a világ tudta nélkül megszabadította egy súlyos problémától. Itt történt először, hogy Jill többször panaszkodott a férjének, valami nem stimmel a hasa tájékán, valami tompa nyomást érez, de mindketten csak találgattak, miért.

A hazaút 2000. július 9. Atlanta, másodszor, Jill az újjászületés útján

Megint repülünk. Csak néhány perc telt el hogy felmentünk a felhők fölé. A szokásos kerozin szag. Meg a szokásos laposüveg gyorsító. Aztán a lényeg, hogy ilyen még az én életemben soha nem volt. Hogy egy laptoppal ülök egy pöcsköszörún, fent az égben. Sok minden változott. Kicsit bonyolult volt a kijövés, de ezt majd később. Az asszony nagyon csinos. Rendes polgárok kezdünk lenni, kis, húzható, kerekes bőröndöcskékkel, mindenféle elegáns ruhákkal, lóvéval. Szépek a gomolyfelhők, a télre emlékeztetnek, havas tájjal. Megyünk délnek, ott azt hiszem nincsenek felhők. Egy kedves tüske hozza a piát, manus, de mindegy. Zúg, dübörög ez a kis gép, a lelkem lanyha, már nem félek annyira. Ennyi most.

Jill erősödő fájdalmai

A szokásos, több átszállásos, s több mint húsz órás repülő út után, Jack and Jill megérkezik Magyarországra, ahol viszont Jill fájdalmai még elviselhetetlenebbé válnak., de még mindig nem lehet tudni, hogy mitől.

„Hotlanta”

Kicsit *bumpe* volt a leszállás, de minden ok. Ide értünk ebbe az őrült kavalkádba. Nem véletlen becézik így ezt a várost. Ez az óriás átszállóhely tényleg olyan, mint a kemence. Az összes Karib gőzfürdő itt kavarog, ide szorult az Appalache hegység tövébe. Ettem egy kínait, A Jill egy pizzat. Borús, nagyon párás az idő, az ablakokon patakokban folyik a lecsapódott pára, de itt bent ki lehet bírni. S hát azért ez így másmilyen élet. Az ember húzza a kis kocsiját, van pénze, jól néz ki, rendes ruhában, meg minden. Jill felvette a kis kalapját, fekete nadrágban, fekete-fehér elegáns kis kockás blúzban, új papucsban, bőr táskával, meg minden. Nagyon élvezi. Szerintem az újjászületés különböző fázisain megy keresztül, de természetesen megérdemli, s rá is fér. Nem is nagyon akar velem beszélni. Maga akarja élvezni a dolgot (nem mindig érezni, hogy „ezt nekem köszönheti”) engem ez igaziból nem érkekel, ha felfogja a dolgok jelentőségét. Ez magyarul azt jelenti, hogy jobban meg tud engem érteni. Hogy mindaz, amit csinálok, az valamilyen formában indokolt, s megmagyarázza, amit teszek. Ily módon jobb esély lenne, hogy közelednénk egymáshoz. Ez persze önmagában nem garantál semmit, de a lehetőséget magában rejti. Eddig ez nem mindig így volt. Volt, amikor nagyon-nagyon távol volt tőlem. Úgy fogott fel mint valami idegent, aki dolgokat megteremt, néha eltűnik, néha felbukkan. Mindenesetre jól gazdálkodik az erejével, kicsit tompa, de jól érzi magát, ez a lényeg. Pár percet aludhattem, ill. szunyókáltam is. Aztán meg találtam egy plugot s most arról megy ez az izi. Be kell fejeznem hívnak. New Yorkban nem is kell sokat várnunk, mire kidohánynyozzuk magunkat, meg minden, hamar el fog menni az az egy óra ötven perc, ha nem késünk. Istenem csak segíts meg bennünket. A nagy gépen aztán egy pillanatra elállt a lélegzetem. Rettentő zötykölődéssel szálltunk fel. Olyan közepes gép, Boeing. Mikor átmentünk a felhőkön olyan lett mint egy nagy madár, amelyik csapkod a szárnyával, de mindjárt szétesik. Biztos beleszaladtunk valami hideg izébe. Itt alattam is olyan furcsán változik a hang, olykor elviselhetetlenül hangos, olykor meg alig lehet hallani. Olyan nagy baj nem lehet…, mert elkezdték felszolgálni a piát. Még mindig felfelé megyünk, pedig már jó magasan vagyunk. Valami filmet is el kezdtek vetíteni, de a hangszóró bedöglött, csak recseg- ropog. Nem tudom milyen piákat adnak, remélem sört is. Most jut eszembe, hogy otthon van egy csomó borunk. Az is, hogy a Gyugyu biztos nem szégyenlősködik, s vesz - fizetés helyébe amennyit csak gondol. Remélem nem vizezi fel. Előttünk vagy olaszok vagy románok ülnek. Két nálam kicsit idősebb, szőrös ürge. Kicsit gyanúsok, mint minden ilyen, nem nagyon szép kinézetű, szakadt és zaklatott életű európai. De az egyiknek szép írása volt, ahogy belenézhetem a kis noteszába. Mindjárt ideérnek a lányok. Lent kis bohókás gomolyfelhők vannak. A manusnak mellettem nyilvánvalóan nincs komputere. Nekem meg van. Megszenvedtem érte.

A nagy gépen, New York-Budapest.

Azért, egyre nehezebben bírom már ezt a hercehurcát. Bezzeg az asszony elvan. Amúgy is fatalistább, na meg kicsit le van maradva ebben a röpcsizésben. Valami Al Pacinó film van. Mindig meglep, hogy milyen kicsi. De jó fej. Valami dohánygyáros film. Még mindig van négy óra odáig. Ez a legrosszabb. Pedig igazán jó helyünk van, nem ül előttünk senki. Semmihez sincs türelmem, semmit sem akarok csinálni, s a legrosszabb, hogy nem tudom kinyújtani a lábam. Nem értem, miért gyorsírnak a bíróságokon, amikor már rég van magnó meg videó. Szép egyenletesen megy a gép. Suhanunk az öreg Európánknak.

-/-

Építkezés és állapotok otthon

A Gyugyu egy agyrém, az biztos. Hazahozott a reptérről sok szarunkkal bennünket, ami jó. De az mindjárt a kezdet kezdetén kiderült, hogy itt néhány dolog el van szúrva. Először is a lépcső. Azt mondja, hogy én tűztem úgy ki. De hogy fel sem merült benne, hogy meg kéne kérdezni, s diplomás hídmérnök létére esetleg kiigazítani, s úgy megcsinálták, ferdén. Aztán meg nem vittek be melegvizes csövet sehova. Érthetetlen. Viszont vittek be egy mosógépnek való csövet a fürdőszobába, ami nem kellett volna, mert ugye, lesz külön mosoda. Még mindig nagy kupleráj van kint, az emésztő sincs befejezve. A vízóra sem. A Sandra fürdőszobája sem. Még jó hogy a csempés jó megcsinálta amit kelett. Szép lett. Az biztos, hogy neki kell állnom és rendet raknom. Mindenütt. Először is kell csinálnom egy tevékenységi listát, mert azt sem tudom, hol kezdjem. A kocsi jó, hál 'istennek. A Borisz arra nem volt képes, hogy a *screen doort* feltegye, így most mászkálnak a legyek rajtam…Az ajtót nem lehet becsukni, mert mindenféle hoszszabbítók tekeregnek. Befestette a monitort, úgy néz ki mintha lehányták volna, jön le róla az egész. Csupa ilyen gyerekes melléktevékenység. Semmi rendszer, semmi semmivel. Valahogy szeretném bevonni, s még jobb példát mutatni. Marhára idegesít, hogy még ilyen sötét van, s ez így is lesz még sokáig, itt sokkal később világosodik, mint kint. Mindenesetre emailt nem kell írni, ami furcsa. Tegnap lementünk fürödni, jó marha hideg volt a víz, a lányok, mármint A Jill meg A Sandra be se nagyon jöttek. Kicsit ki voltam, úgyhogy bevettem egyet az úgy gyógyszerből, s tíz felé lefeküdtem. Minden bajom volt. Nekiállok egy listát csinálni, majd később folytatom ezt. Zajlik az élet. Tegnap sok mindent intéztem, főleg pénzt költöttem. Itt volt a vizes is, felrakta a boylert, vettünk a Sandrának egy fürdőszoba szekrényt, s még a mi vécénket is kicseréltük. Festeni, takarítani, meg ilyenek kellenek. Megrendeltem a faanyagot a falakhoz meg a mennyezetekhez. Siófokon is voltunk. A Gyula is itt volt, s azt derítette ki, hogy még mi tartozunk neki a szellemi munkáért…, meg ilyenek. A pasi azt hiszem kilőtte magát…Csak hát rettentő sok mindent kéne csinálni, s nem tudom ki fogja. Mindent

nem tudunk most mikor itthon vagyunk, mert annyi pénzünk nincs. De még persze van idő gondolkodni, hogyan is kellene csinálni. Takarítani, festeni, villanya szerelni kéne, A Sandra tükrét felrakni stb. Azt se tudom mit csináljak, a csap is csöpög itt mellettem, azoknak a tömítését is ki kéne cserélni. A szennyvíz aknák sincsenek kész még. A Sanyi cigány se jön. Valakit akart maga helyett küldeni, hatezerért naponta, a sógora vagy mi... Kicsit sokaljuk. Mindenesetre kellene ide sóder meg egy betonkeverő.

2000július16 megfeszített munka a házon, A Jill mellém áll, na meg az esedékes helyzetelemzés

Minden mindig másképp van. Ez az, amit nem nagyon szeretnék. A reggel azzal kezdődött, hogy a Boriszék az esti bulizás után (amiről később kiderült, hogy nem is volt olyan jó ott Siófokon), még mindig alszanak, s a kocsijuk ott van lezárva a bejárón. Elkértem A Jilltől a kulcsot, s azzal mentem le a boltba. Jó kis kocsi. Ott találkoztam a kis roma lakatossal, aki azt mondta, hogy feljön hétfőn, s megbeszéljük, rácsokat kéne az ablakokra csinálni. Veszek neki egy trafót, mondtam. Tetszett neki az ötlet. Igaz még nincsenek olyan dolgok, amik nagyon fontosak, de valamit azért lehetne már csinálni, biztos. Majd kellene bejárati kapu, kerítés. Aztán nagy nehezen mindenki felkelt. Először is a gardróbból kihordtuk a tonnányi ruhát, átvittük a szárítót, Kiderült, hogy villany se, víz se, meg lefolyó se nincs beépítve a mosodába. S meg kell oldani a szárító bekötését, amibe az összes elektromérnök, és más ész kombájnok belebuktak. Mondom, a vezérlés meg a motor mind száz tíz voltos, maga az izzószál meg 220-as. S akkor előadásba kezdtek az egyen és a váltóáramról, hogy Ac-Dc, meg ilyenek. S hogy ilyen nincs, nem lehet megoldani. Na ettől a falra másztam. Ezt ne, csak legalább azt mondják meg melyik madzagot hova kell kötni. Hát azt nem tudták. Kb. Két óra alatt megoldottam, persze jó bonyolult volt, de most megy. A mennyezet is csak ott van kész. A mosogatóba és a konyhába semmi. Most van egy vezeték, amin egy lámpa, s egy elosztó van. Közben a lányok nekiálltak A Sandra szobájának, kipakolták, s kis bonyodalommal bevittük a szőnyeget, s minden vissza lett rakva. Csirke pörköltet ettünk nokedlival, s természetesen utána én az meg a Borisz aludtunk. Anya meg A Sandra továbbra is pakoltak. Alvás után beszereltük a törülközőtartókat, a lámpákat is. Tulajdonképen minden kész, még egy alapos takarítás kell. Közben egész nap zuhogott az eső, s marha hideg van. Éjjel tizenkét fok. Mindenesetre lett vagy tizenegy óra, mire kész lettünk. most először a Sandra beült a vadi új kádjába, remélem élvezte. Kicsit át volt fagyva. A vizes megígérte, hogy csinál valamit víz és lefolyó ügyben, mert valami dugulás van, pedig minden vadi új. Majd csak hétfőn ér rá, mondta. Mára vonatkozóan a Borisz közölte, hogy szeretne nem dolgozni, hanem A Jillel lenni. Arra gondoltam, hogy nekiállok valami számolásnak, s el kellene kezdeni az ablakok prototípusát.

A műhelyben változatlanul jó nagy a kupleráj, alig lehet bemenni. A ruhák tárolása változatlanul nem megoldott. Eredetileg a füstölő helység mellé terveztem valamit, de ebből már semmi sem lesz. Ez volt az első nap, amikor a család együtt tudott dolgozni, sokat nem is veszekedtünk. Remélem mindenki felfogott valamit abból, hogy mennyi mindent meg lehet csinálni egy nap. Talán ez lenne a legnagyobb dolog. Fogok többet is írni, csak kezdjenek már a dolgok kicsit kialakulni. A Sandra fürdőszobája marha jó néz ki, végre valami, ami be van fejezve. A Borisz változatlanul nagyon hirtelen, durva érzelemkirohanások, káromkodás, meg ilyenek. Rosszul értelmezett őszinteség. Egészében még mindig nagyon gyerekes, mindamellett, hogy nagyon kedves, érett, művelt és tájékozott karaktere is kialakulóban van. Ez az elkényeztetés, meg a negatív és pozitív attitűdök váltogatása, még mindig, s még sokáig nagyon sok kárt fog okozni. Hogy évek teltek el abban, hogy semminek sincs különösebb értelme, s ezt az anyjuktól tanulták. Bizonytalanság, lassúság, lustaság. Nem hivés a materialista dolgokban. Úgy sincs pénz. Lehetőség, mit, mivel és hogyan. Ez nem egyszer így is volt, nekem odakünn még így is van, de nálunk. Jill azt mondja ő már bízik a „rálátásomban". S ez már nagy eredmény. Mert így nem egyedül kell küzdenem, hanem ő is azt az oldalt képviseli, mondja a gyerekeknek, ami rájuk is fér. A hozzáállásuk ugyanis nagyban kihatott az életükre, rossz tanulók, meg ilyenek. S amúgy se csinálnak túl sok mindent, az örökös zene-buzizáson kívül. Még napokig fog esni. Én valószínű a műhelyben leszek egész nap, A Jill a Sandra, meg talán takarítani fognak. Egy rendes ebédet is kéne főzni. Meg mondjuk elmenni sétálni, ha eláll. A Hugi megígérte, hogy hoz valami kemencés faszit, amit szintén jó lenne elkezdeni. Most jut eszembe, hogy a mennyezeteket is lehetne gipszkartonozni.

Szept. 1. A kabát újra gombolása

Jól fizető házvezetőnői állást talált Jillnek, s a munka együtt Jimnél!

Tetszik nem tetszik olykor, ha más nem, magamnak - muszáj összefoglalnom a dolgokat. Hiszen mindig is változunk, változtatunk. Bizony. Folyamatosan megy ez az identitás-csavarodás. Ingázás e két földrész, két kultúra között, ez a csikicsuki közöttünk.

Okt. 27. A Sandra tegnap valami nyöszörgős levelet írt, A Jill megijedt, sírtak egymásnak a telefonba. Jack akkor még nem tudta, de majd emiatt marad a Jill otthon

Ma kezdem el egy másik gyógyszer szedését, mindegyiknek lejárt a szavatossága, azok közül, amit az öreg adott. Kicsit hülyének néztek, meg is vagyok sértődve, mérges is vagyok. Az egész dolog olyan megalázó, ahogy engem kezeltek. Mint egy keleteurópai idiótát. Lehet ezek egymás közt is ezt csinálják, ez a standard, de sajnálom, én nem tudom ezt elfogadni. Már A Jill is ki van akadva, különösen a palesztin-zsidó balhé miatt, lassan ő is kezdi megérteni, milyen furcsa

emberek ezek. Kellene A Sandrának egy mobil telefon, de elég lassan intézik. Valahogy nem nagyon tudunk vele kommunikálni. Pedig fontos lenne. Kicsit mindig ad valami okot arra, hogy aggódjunk miatta. Az biztos, hogy rendet kellene egy csomó mindenbe tenni. Fáradtak vagyunk, mert anyagilag még mindig levagyunk maradva, ezért az érettségünkhöz képest, egy nagy frusztráció az egész. Még mindig olyan dolgokért, olyan munkákat kell csinálnunk, ami nem nekünk való. Nem könnyű behozni az otthoni világ lemaradását. Megszenvedjük. De még mindig van vagy három év. Amíg nem rázódunk gatyába, nem lesz béke. Imádom ezeket a népies kifejezéseket, hát nem csodálatos ez a magyar nyelv? Mindenféle viharok jönnek. A Borisz elküldte az indexét, amit nem lehet elolvasni. Kicsit gyanús ez az egész. Kértem, hogy másolja le, s levélben küldje el, de ehelyett fénymásolatot küldött emailben, amivel mindig gond volt. Az Sandráról is rossz hírek jöttek, hogy a főbérlő nő nem akarja az Alexet, de amúgy is minden rossz, s nem tud tanulni. Ettől egy kicsit kiakadtunk, s mindenféle vészintézkedéseken törtük a fejünket. Ezt a Borisznak is megmondtuk, aki épp a húgával volt Pesten, cipőt és telefont venni a lánynak. A Jill végül is felhívta a Szőkénét, aki azt mondta, hogy őszerinte semmi baj nincs a lányunkkal, jól viselkedik, s elég jó jegyeket kap. Ettől kicsit megnyugodtunk. Mindeközben szép lassan beigazolódott a félelmem, hogy a Jay-nél nem nagyon sok munkára van kilátás. A manus egyre idegesebb kezdett lenni. Már elmúlt a nagy haverkodás ideje, s mint máskor egyre tárgyilagosabb lett a magatartása, ami legtöbbször annak a jele, hogy nincs már olyan munka, ahol megéri engem foglalkoztatni. Kisvállalkozó. De jó volt valamire, pihentem, megismertem néhány embert, s betettem a lábam egy elég fontos ajtón. Az igazság az, hogy nem nagyon sokan ismernek. S főleg a szakmabeliek ismeretségére van szükség. A Sussatte, az Alan, s valami véletlen, akár egy kiút is lehet. Még mindig van több mint három hét. Már nem veszekszünk A Jillel annyit, nagyon lassan, de azért haladunk előre. Csökkennek a hullámvasút amplitúdói.

2000.november. 9 Well. Reméljük a Gore lesz az elnök…, meg a munka otthon

Zajlik az őrület. Két nap és talán kiderül, hogy ki lesz az elnök. Reméljük, a Gore, de a háttérben valami nagyon gyanús, a maffiózó Bushék keze messzire ér. A Boriszék lent vannak Kötcsén. Gipszkartont nem vett, de szigetelést igen. Drótot is. A gázos már majdnem kész van a konvektorok berakásával. Valószínű, ha minden igaz jövő héten bekötik a gázórát is. A festőnek is meg kellene jelennie. A bádogos kapcsán kiderült, hogy beázik a tető a sarokban, a Borisz azt állítja ezt már mondta, de én nem emlékszem. Mindenesetre valamit kell ezzel csinálni. Remélem valahogy azért sikerül ezt is megoldani. Az asztalos is dolgozik, hét elejére ígéri a külső ajtókat. Ez azt jelenti, hogy végre be lehetne a helységet zárni. Ez azért is lenne fontos, mert nehogy valaki el- cafcarássza az új konvektort a konyhából. A Morzsit most a változatosság kedvéért, épp, hogy meggyógyult, s a Borisz vitte volna le a Mamához, de megtépázta egy Argentin Dog?! A kutya élethalál közt van, a gyerekek ki vannak. De senki sem hibás persze. A Morzsit talán életében nem bántotta másik kutya, mert bölcs öreglányként nagyon is jól tudja, hogy kell viselkedni. De ez valószínű egy idióta volt. Őrző-védő. Mindenesetre, próbálva a jót kihozni a dologból, s szegény kutya bőrére, remélem a gyerekek tanulnak ebből a dologból. Óvatosabbaknak és okosabbaknak lenni. Tulajdonképen elég jól mennek a dolgok, ha semmi sem jön közbe. A Jill különösen sajnálja a Boriszt, aki igazán nagy erőfeszítéseket tett a Morzsiért. Szar ügy.

A Sandra sincs sokkal jobb helyzetben. Persze én is sajnálom őket. De azért az is

gondolom, hogy még mindig nem eléggé tanulták meg, hogy mennyivel óvatosabbnak kellene lenni bizonyos dolgokban. Mondjuk nehéz is ezt olyan nagyon elvárni ilyen fiatal korban. Persze van aki ezt előbb van aki később tanulja meg. Én mindenesetre azt szeretném, ha előbb tanulnák meg. Attól mondjuk félek egy kicsi, hogy ez nehogy azon az áron legyen, hogy összehúzzák magukat, félősök lesznek, esetleg paranoidok. Nem könnyű megtalálni a balanszot ebben a dologban. Mindenesetre segíteni kell ebben őket. Ha mással nem, hát tanáccsal.

2000 CAROLINE ÉS ERIK

Caroline, a hetedik hónapjában járó, kis Baptista templom gondnoka mérges volt. A toronyi, fekete asszonyság ott magasodott a hívők feje felett, jókora csípőjére tette kezeit s oszlop szerű lábaival toppantott. Nem elég, hogy a beképzelt és öntelt férje elszúrta a szomszédban lévő saját házukat, még itt van ez az Alan is. Ő is, meg a férje is az öntelt, macsóságukba belezavarodott típusba tartoztak, akikre sok nő felnéz, ő magát is beleértve, de most hirtelen elege lett. S terhes. Mindjárt szül. A végén még a munkáját is elveszejti, a házuk se készül el soha. Alannak nagyon kellett volna a pénz, de Caroline fölkeményedett. Addig egy kanyi sem, amíg nincs kijavítva. Anyagra sem. Alan ekkor Jackhez fordult, sejtette, hogy itt valami különleges agyasságra lesz szükség, amire hátha ez a kelet európai képes. S valóban, Jack egy csúszó állványra szerelt oszcilláló fűrészt szerkesztett, szorítókkal és kioldható tapadókorongokkal, amivel minden egyes toldásnál két, nyílegyenes, egymástól pár milliméterre lévő vágást lehetett végezni, s a drága panelingek is, Alan is, Caroline is, megmenekültek. Jack mindenki szemében egy hős volt, mindenkinek megvolt a speciális oka, hogy így lássa. Alan amúgy is ígéretes bizniszt látott kibontakozni a Jackkel való együttműködésből,

Caroline pedig látta magát a vadonatúj házukban, kisbabástól. Ennek az embernek kell szólnia, szemmel láthatóan Jack nem csak dumál, hanem annak tetteivel is mögé állt. Az amúgy is jókora, nő, közben egyre nagyobb lett, közel kétméteres termetével igazán tekintélyt parancsoló. Mikor Jack először meglátta, szeme szája tágra nyílt, s ezt gondolta – Hú, úgy néz ki, mint a Föld Anyja, vagy az Évamama a Paradicsomból! Hála plébános apjának meg még jó tanuló is volt s már a városi főiskolán közeledett a tanári diploma átvételéhez, a kis vallási közösség pedig teljes bizalommal mindenes ügyintézővé választotta, egyenesen az Úr áldásának, hogy ide telepednek a szomszédba. Ettől a meggyőződéstől hajtva, arcán egyfajta bizalommal teli határozottsággal, oda is lépett Jackhez.

Volna itt egy kis munka számodra, brother. Menj itt van a szomszédban, a férjem lesz ott. Jack másnap reggel megállt a jókora, emeletes ház előtt, s bekopogott. Egy charmos kinézetű, vele egykorú afro-amerikai férfi nyitott ajtót.

Jónapot, engem a Caroline küldött, hogy van itt valami munka, s te megmutatod, mi az?

Itt? Itt nincs semmiféle munka, s rácsukta Jackre az ajtót. Jack visszament az autójához, s felhívta Carolinet.

figyelj, én mindenáron nem akarom csinálni a házad, kezdte, de még be sem fejezte, mikor a nő egy nyerítés szerű kiálltással közölte.

Én meg *mindenáron* akarom, hogy csináljad! S még egy félre nem érhető, nehéz, déli akcentussal fűszerezett káromkodásféle is elhangzott, amiből Jack rögtön tudta, hogy ez valami komoly dolog.

Menj csak vissza, ott lesz Erik, az a nagyfiú neve, s nem lesz semmi baj. Eric, talán a neve miatt, mindig különleges volt. Az a szegény african-american szomszédság, ahol felnőtt, mindig túlságosan is szúk volt számára, gyerekkorában is ameddig csak lehetett elcsatangolt. Villanyszerelő lett, az elektromos művek nagy, kosaras, darus teherautóját pedálozta ki magának, mert itt, ahol néha öt hurrikán vagy tornádó van egy évben, valakinek vissza kell aggatni a millió-számra leszakadt vezetékeket. S ahogy ült fenn a kosárban, a drótokat bütykölve, ő le, a teraszokon hintázó többi fekete meg felnézett rá. S ez így volt jó. Sokat keresett, rengeteg volt a túlóra, de ahogy öregedett, s már a szex meg a női lotyogás annyire nem érdekelte, otthagyta a városba vágyó, vagány kis fekete csirkék hadát, s valami más után nézett. Valamelyik verekedés után, mert azért volt irigye is, két hetet kellett letöltenie a közeli város rendőrőrsén. - Te azért annyira hülye nem lehetsz, mint ez a sok pákász ott az utcasarkon, - mondta kemény nagyanyja, aki fölnevelte. Sok ész ehhez nem kellett, s Eriknek volt ennyi. Tévedés volt, amit rendbe kellett hozni. Napokig csak itta a nehéz és sűrű, leginkább a kicsit szlovák áporodott sörökre emlékeztető malt likőrt, s bár evés nélkül is jól bírta, előbb utóbb azért a padlón találta magát. A feketék, homályos okból, az ilyenekkel is törődnek, s különösen az öreg nőkben van valami törzsi szellem, minden elveszett bárányt a sajátjuknak tartanak, s így egyszer csak őt is elcipelték a templomba, mint más, rendes vallásoknál. Sajátos prédikációikban nekik is meg

volt mindenre a megoldás. A spirituálé, a közösség élet csodákra képes Hosszú, földszintes, baptista templom volt, olyan, amit keresztül kasul meg lehet találni az amerikai délen. Piros szőnyeg, aranyozott fakereszt, konyha és ebédlő hátul, ahol disznókörmöt, s más belsőségekből készült, laktató ételeket főztek, lehetőleg minden héten, mert mindig találtak rá valami jó indokot. Itt látta meg a nagydarab, de nagyon eleven szemű, vidám lányt, Carolinet, akiről sejtette, valami jó iskolában tanul, tanárnak készül. A lány tudta mit akar, ő maga is különleges lévén, az átlagosnál eltérőt keresett magának. Elhatározta, hogy betöri magának a nagyfiút. Rövid, viharos kapcsolat után, ahol szemtanúk szerint párszor falhoz is vágta a legényt, végül is összekeltek, s már a következő tavasszal Caroline terhes lett. Abban egyeztek meg, ha lányuk lesz, annak Erica lesz a neve, s de előtte a háznak el kell készülnie. S tényleg, Erik szélesen mosolygott, s időközben előkerített, idősebb haverjával fogadta.

Johnny, meséld el az úrnak, mi az ábra.

Hangjában különös nyugalom és természetesség volt, ami kiálltó ellentétben állt a mindenre kiterjedő, a házon elkövetett barmolással. Az emberhülyítő karizma esete Jacket egy Simpson nevű sportoló-színész szélhámosra, meg egy alacsony termetű jópofáskodó elnökre emlékeztette, aki a puszta fellépésével az egész országot képes volt felültetni, s érezte, hogy ez az a fajta ember, aki akár milyen furcsa, de fogai közt a magabiztosság kis hangvillájával, ezüstkanalával, iránytűjével született, s az ég világon semmihez igazán nem kell értenie, az emberek, s különösen a férfiak, mint bandavezérre felnéznek rá. Mint menet közben ki is derült, ennek volt köszönhető, hogy Erik a legutóbbi hurrikánt követő káoszban úgy össze tudta szedni magát, hogy az éppen összedőlő félben lévő házuk mellé, saját kivitelezésben egy újat tudott építeni. Először összeterelte a környéken csellengő összes ivócimborát, aztán vadonatúj, nagyon spéci darukocsijával fölemelte a fiúkat, hogy kibogozzák a térség erdőkbe, utakra, hidakra, patakokba, lakó, köz, s mezőgazdasági épületekre szakadt villanyvezetékeit. A villanyszolgáltató cég komoly summával méltányolta Erik toborzási és munkaszervezési képességeit, ami valójában néhány, a foga között elsustorgott vicces slangból állt. De a fiúk értették. A hurrikán okozta káosz túlórázással való felszámolása soha nem látott s várt anyagi fellendüléshez vezetett Erik gondolta némi kölcsönnel új házat épít De, ez a ház nem fog a termeszek martaléka lenni, mint amiben eddig laktak. Az asszony szüleinek és rokonainak kis düledező, rozsdásodó bádoggal borított házai között, bőven volt építési terület. Caroline, a feleség, a hagyományos úton akarta a dolgot. Eleget hallott a városban arról, hogy hogy kell ezt csinálni. De Ericnek meg volt erről a saját elképzelése, s bár a technológiának egy csomó hátránya is volt, úgy döntött, horganyzott fémoszlopokból, s kötőelemekből építik föl azt föl. Haver is volt bőven, nekiálltak egy a környéken se található, nagy és drága ház építésébe. Ment is minden, mint a karikacsapás. Néhány hét alatt lehetett látni, milyen nagy marha ház is lesz. Még terméskő homlokzatok is

készültek, csak mert az egyik legjobb haver valahol ilyet rakott a Sziklás hegységben, talán Denverben, mikor az ottani sittről kiszabadult, de ez már régen volt. Nagyjából állt is, de mikor kissé bonyolultabb részhez értek, belefutottak az építési ellenőrök akadékoskodásába, s egy piros táblácska lett kiakasztva, ami minden munka azonnali leállítását jelentette. Eddigre már Caroline szépen kezdett kigömbölyödni, s a kezét hasára szorítva rámordult Erikre. Látom jól elvagytok itt a fiúkkal, de a rohadt életbe fejezzétek már be ezt a kurva házat. Vagy azt akarod, hogy a gyerekünk ebben a leprafészekbe szülésen? Általában Erik nem nagyon adott holmi asszonyi szóra, de mikor a halottakon a munkásai is felröhögtek, s már ki tudja hányadszor hiába próbálkoztak bizonyos problémák megoldásával, életében először elkezdett elbizonytalanodni. Valójában azt nem lehetett tudni, mi is történt Jack első megjelenése óta, de a szégyenérzetét, hogy majd egy ilyen gyütment fehérembernek engedi át a terepet, az asszony közbelépése elősegítette. Ez már nem az ő döntése volt, mondta is. „Már rugdossa a hasát a gyerek, bevadult az asszony". Johnny, a munkavezetőnek látszó haver is könnyebben érezte magát, megszabadult a felelősség alól, s most már itt szorgalmasan magyarázott Jacknek. A merő jószándékból, de hiányzó szakismeretből fakadó hibás megoldások, a rossz következtetések pókhálóját hozta létre. Ez a déli akcentus olyan volt számára, mintha valaki egy félig elrágott csípős gombóccal a szájában dadogna. De a dolgok magukért beszéltek, s a gatyarohasztó, fülledt hőségben egy idő után szédülni kezdett. Egy elvarázsolt kastélyban érezte magát. A garázsnyitó kapcsolótól a csöngő szólt meg. A bejárati lámpáé, az emeleti lámpákat működtette. Volt olyan, ami semmit, de kiderült, hogy élő, burkolatlan végű vezetékek futnak a padlástérben, s tekintettel a fém konstrukcióra, az egész ház áram alá kerülne, mikor majd a főkapcsolót átfordítják. A konyhai és fürdőszoba lefolyókban megállt a víz. De, ami a legrosszabb volt, hogy az emeletre vezető hosszú lépcső nem felelt meg az építési kódnak. Fellépő, belépő, ez a világon mindenütt ugyanúgy van. Kivéve itt. Hat hüvelykkel hosszabb volt. Lépcsőkből csak úgy nem lehet levágni, azoknak egyformának kell lenni. S kész, itt mindenkinek megállt a tudománya. Vagy a homlokzati falat kell kijjebb vinni, vagy belül szétbarmolni, átépíteni mindent. Konyhát, gardróbokat, fürdőszobát, mindent. S hát az egész lépcsőt lekell bontani. Jack egész éjjel nem aludt, s egy Escher féle lépcsőmegoldáson töprengett. Végül is a holland zseni trükkös fantázia lépcsője sugalta a megoldást. Egy kis előtérrel be kell fordulni a garázsba, s az utolsó négy lépcső onnan kezdődik. Másnap a megoldás híre Carolinehoz is eljutott, berontott az éppen ott szorgoskodó munkacsapathoz, először úgy magához szorította Jacket, hogy a nem éppen vékony dongájú ember alig kapott levegőt, aztán egyszerűen az ölébe kapta! Mindenki dőlt a nevetéstől. Innentől Jack teljes szabad kezet kapott, s lépésről lépésre kezdte felszámolni a bajokat. Ilyen volt, hogy vékony, több színű vezetékkel összekötötte s egyenként összehangolta a két, három, négypólusú alternatív villanykapcsolókat. Keresztül kasul a házban

kis kémlelőnyílásokat vágott a már befestett menyezetekbe és falakba, s így sikerült megtalálnia a szabadon hagyott s a fémvázon letestelt vezetékeket. Kibontotta és átalakította a lefolyókat, a vízszintbe állította a kádat, s kijavította a csempét, s falat körülötte. Mikor néhány hét után elérkezett a pillanat a lámpák fölszereléséhez, szólt Carolinnak, hogy szerezze be, amit gondol.

Nem én, kiáltotta kaján kacagással a nő. Te fogod megvenni őket!

Na de, próbálkozott Jack. Ilyet még életében nem hallott. Elképzelni sem tudta, hogy egy ilyen idegen kultúrájú családnak ő döntse el, milyen berendezés kell.

De de, te fogod beszerezni, én megbízom benned! Jack tehát elment az áruházba, s összeszedte az összes aranyozott, üveghimbilimbis, csilingelő lámpakülönlegességet, csaptelepet, és dekorációt, amiről azt gondolta, hogy egy új életet kezdő fekete családnak tetszhet. S legnagyobb meglepetésére mindentől el voltak ragadtatva! Annyira meglepődött, hogy kicsit még el is szomorodott tőle, hogy a hülyeség mennyire általános az egész világon. Kis ideig elmerengett, hogy vajon csak a körülmények hatására alakultak így a dolgok, de aztán feladta, neki végül is mindegy. Az biztos, hogy semmilyen büszkeséget nem érzett, s csak egyszerűen sorba mindent a helyére biggyesztett. A ház avatón az egész templomi gyülekezet megjelent, s Jack fanyar mosollyal hallgatta a sok véget nem érő éljenzést, és neki szóló gospel improvizációkat.

2000.november. 11 idióta ország elnökválasztása, ez az undorító Bushhi

Választás. Gyönyörű. Mi csak abban reménykedünk, hogy a Gore nyer. Ez egy undorító, szemét, s közönséges szemfényvesztés, egy milliárdokat felemésztő ingyen cirkusz ez a választás, öntelt, pökhendi egy ország, a milliárdosokból álló elitjével, ez ahogy itt bohóckodik, s ennek kellene lenni a példaképnek a világban. A szerencsétlen, húgyagyúvá hizlalt népével, amelyik – demokrácia lévén, önmagát hozza bajba. Jól nézünk ki. Kézzel számolnak. Azt tudom, hogy kevés embert utáltam ennyire, mint ezt a háromagysejtú, hasbeszélő, Bush-rongybabát. Nehéz helyzetben leszek, ha ő lesz az elnök.

2000.november. 16A rohadt életbe, mikor itt jól ment, a Clinton alatt, pont otthon voltam Nagykovácsiban

Valahogy össze kéne szedni magam. Nagyon nyufi vagyok. Ebbe biztos belejátszik, hogy elestem, s most kínlódhatom a fájó tagjaimmal, meg sebeimmel. Jó hideg is kezd lenni, a munka is bizonytalan, pénzünk se sok van, ez a választás is jó nyomasztó. Pszichózisra bőven van ok. Azt se bánnám, ha a gyerekek kicsit jobban lennének. Jó hír, hogy a gázórát napokon belül bekötik, a vezeték is kész lesz a hétvégén. Tehát gyakorlatilag kész kell neki lenni. Nyekergek meg nyavajgok, de tényleg rengeteg mindent csináltunk egy év alatt. Ha a lendület

ugyan olyan jó lenne, mint volt, akkor valószínű jobban is érezném magam. Ezzel szemben a gazdaságra azt mondják, hogy az semmi féleképen nem lesz olyan jó, mint eddig volt. Felmerült, hogy nem-e egy kicsit el lett szúrva a dolog, többet kellett volna tenni a Clinton alatt. De akkor pont otthon voltam… Nagykovácsiban. Well. Abban reménykedem, hogy azért ez olyan gyorsan nem fog kifutni a képből, a lóvé itt van, emberek, ha másért nem unalomból fognak valamit csinálni. Le kéne fogynom. Lekéne szokni a dohányzásról. A fogam egyre rosszabb, zavar is. S ha jól látom ez még így lesz egy darabig, se pénz, se kedv nincs hozzá. Pedig ez már nem lesz jobb. De ahogy már sokszor mondtam, ami legjobban zavar, hogy kicsit csalódott vagyok a család egységével kapcsolatban. Öregszem, veszítek én is a lelkesedésemből, s egyre jobban engedek annak a standardnak, ami egy elég lényeges mozgatója és húzó rugója volt az életünknek, eddig. Mindenki megy maga útján, s édeskeveset tud lecsípni a családért belőle. S amit egyénileg tesz, az se olyan szédületes. Olyan átlagos. Olyan semmilyen, legalább is nekem. Félálomban az a kérdés merült fel bennem, hogy ez volt, amiért „feláldoztam" a legjobb három évtizedem? Az már soha vissza nem jön. Főleg az energiára gondolok. De lehet, itt sok tévedés van, nehéz megítélni. Mert mikor energiára gondolok, akkor fizikai dolgok jutnak eszembe, holott, nem erről van szó. Sok mindent kellene ugyan otthon csinálni, építkezni, bútorokat gyártani, de ez már nem olyan nagyon izgat. Sokkal inkább szellemi energiára gondolok, amit itt most nem akarok csinálni, főleg, mert elvonná a figyelmemet a munkától. De ha egyszer abbahagyom ezt a szart, akkor talán felszabadulok ebből az életfogytiglan tartó rabszolgaságból, s az felszabadít valami energiát. Mert az íráshoz, pl. Valami belső lelkesedés kell. A nélkül az ember semmire sem jut. Megyek felkeltem az asszonyt. Választási cirkusz, s mire számíthatunk mi? A tévében úgy néz ki, hogy mindenki a demokratákat kezdi püfölni. Lehet a tévé fogja eldönteni ki lesz az elnök. Addig verik a demokratákat, amíg a vér fog folyni. Mindenesetre undorító az egész. Ez ragyogóan mutatja, hogy mennyi piszok gyúlt itt össze, mennyi lett besöpörve a szőnyeg alá. Mondom én ezt már régóta, csak nem gondoltam, hogy a dolognak ez lesz a formája. Mindenesetre izgalmas itt lenni s megélni vagy átélni ezt az egészet. Nekem rendszeresen megfájdul a fejem ettől. De biztos sokat is tanulunk. Azt nagyon nehezen tudom elképzelni, hogy itt valami szándékos csalás merült fel. Ez az ország óriási válságban van, s nem gondolom, hogy ennek lesz valaki is a győztese. Kidobták a katonák szavazatait? Ki, s miért? Az volt a törvény, hogyha nincs rajta postai bélyegző, vagy nincs aláírva, meg ilyenek, akkor nem kell beszámolni. Most meg mindenki fel van háborodva, hogy hogy létezik az, hogy szegény katonák, akik az életüket áldozzák fel értünk – mindegy mikor, meg hogy vagy akármi, nem tudnak szavazni. Mindenesetre úgy tűnik, hogy szabályosan vádolják a Gore-t, hogy ő adott utasítást, s akkor neki vége van. De én azt gondolom, hogy ha igaz is, s miután ez csak még mindig piszkos politika, fognak találni valami bűnbakot. S mossák kezeiket. De ez is mindegy. Ez már csak szar marad így is úgy is. Én csak abban reménykedem,

hogy a construction azért továbbra is menni fog. S nekem lesz munkám. Lassan itt már revolúcióról is beszélnek, de akkor még mindig haza tudunk menni. De van itt éppen elég ház, ha mást nem javítani azért kell őket. Ha jól meg nézzük, én csak egy carpenter vagyok. S kell egy néhány ezer dollár, a munkámért cserébe. Egy biztos, ez az egész cirkusz teljesen idegen tőlem.

A Sandra körül jó nagy balhé tört ki, a Jill menjen haza

Közölte, hogy azt szeretné, ha az anyja hazamenne, s ott maradna májusig. Az merült föl, hogy félő, nem fog tudni leérettségizni. Tizenhét és fél éves. Én pontosan ennyi voltam, mikor eladtuk az érdi házat, kaptam albérletre meg pár ruhára pénzt, s onnantól dolgozom, s felnőttként élek. Úgy látszik, ez itt nem megy, s hát nagyon sokba fog ez nekünk kerülni, az biztos. Először egy tizennyolc oldalas levélben próbáltam a lányunknak megmagyarázni, hogy mi is a helyzet, ha véletlenül nem értené, s hogy az nem teljesen úgy van. A Borisznak is megírtam, próbált neki a maga lelkes, de elhamarkodott módján segíteni, de többnyire csak veszekedtek. A Sandra visszament Siófokra, állítólag tanulni. Röviden válaszolt, erre még további két levelet írtam neki. Valami alternatív megoldást igyekszünk majd kitalálni, hogy közben is hazamegyünk, valamikor tavasszal, aztán A Jill megint, valamikor május felé, s csak ő miatta. Nekem az a véleményem, hogy egyszerűen csak tanulni kellene. Valamicskét csinálja, de a sok ilyeszgetés hatására kicsit megrémült. S azt gondolta, hogy a legbiztonságosabb, ha az anyjához fordul segítségért. Azt gondolom, hogy így is jó sok pénzbe fog kerülni nekünk. Maga a repülőjegy, a kiesett munka, úgyhogy itt több százezer, akár millió forintról beszélhetünk. A Boriszék megint lent vannak, nagyon fel volt háborodva, mert nem vitték ki a gipszkartont, amit csütörtökön, vagy pénteken rendelt meg. Nem tudom, miért nem vitték ki, de biztos volt valami okuk rá. De mikor próbáltam neki mondani, hogy az ilyesmit előbb kell elkezdeni, Isten malmai otthon lassan őrölnek, akkor iszonyúan felháborodott, s majdnem csak azzal vádolt, hogy az ellenséghez húzok. Nehezen tanul ez a gyerek. Majdnem csak azt mondta, hogy feljelenti ezeket az embereket, hogy Siófokról, az OBI-ből fogja hozatni a dolgokat, mert ott még a távolság ellenében is olcsóbb. Amit egyszerűen nem hiszek el. Oda vissza több mint hatvan kilométer. Kiderült, hogy a dróttal is baj van, nem olyan acélos, amilyen e célnak megfelelt volna. Kezdettől fogva féltem ettől, hónapok óta mondom, hogy próbáljon ennek a dolognak utána nézni, mert nem biztos, hogy ott helyben lehet ilyet találni. Most maradtak annál, hogy vékony drótot tekergetnek elé, ami sokkal tovább tart. De, ketten a Csabával. Két bölcsész. De örülök mert ebből tanulnak. Az asztalos nem csinált semmit. Azt ajtók nincsenek bent. Viszont a bekötés megtörtént, csak az óra még nincs ott. Valami doboz van. A Feri szerint néhány hét múlva kész lesz a gáz, lehet használni. A Samék odaadták a munkát, de még ezzel együtt is, nem nagyon sok pénzünk lesz. De szerintem, ha szerényen is, de kifogunk belőle jönni. Vettünk a Sandra fürdőszobájába szegő tapétát, meg fürdőszoba függönyt,

de még kell rúd is hozzá, amit majd otthon fogunk venni. Jó fog kinézni. Néztünk mosogatót is, csak azt nem tudom, hogy mibe rakjuk, mert két inchel nagyobb, mint a legnagyobb táskánk. De valahogy majdcsak belegyömöszöljük. Ha. Aztán ebből semmi sem lett. Dolgozni sem tudunk, egész nap zuhogott az eső. Csináltattam business kártyát is, lehet a szétosztásából is lesz valami kis munka. Igen ám, de felmerül a kérdés, mikor. Mert ha lesz munka, akkor arra kell átpattani. Mindenesetre azt is el kell ismerni, hogy a dolgok valahogy így is működtek, hogy nem törtük össze magunkat. S megmondom őszintén, hogy nem is ártott egy kis pihenés. Úgyhogy egy kicsit most is azon a párton vagyok, méltó befejezéseként ennek a periódusnak, hogy valahogy majdcsak lesz. Tavasszal aztán megváltoztatjuk ezt az egészet. Muszáj lesz.

Mr. Fox alias Giovanni Ulmandino

A figyelmemet egy apró réztábla keltette fel.
Ezt mondta:

„Az itt látható tárgy alaposan megrongálódott a Hurrikán Fren alatt, helyreállítva és restaurálva az italian mester Giovanni Ulmandino által."

Maga, a nagy, feketére festett, öntöttvas zsámolyon álló, dombormüves figurákkal díszített virágtartó nem. Láttam persze őket, kettő volt belőlük, egy- egy a ház minkét sarkán. És semmi hasonló sehol. Az egész, nagy ház inkább funkciót, mint öncélú hivalkodást, díszítést, vagy esztétikai szándékot mutatott. Fogalmam se volt, hogy kerültek oda, miért vannak ott, de mindez nem is látszott jelentőségteljesnek. Egész addig, amíg, ki nem derült, mi is van a dolgok mögött. Ismertem a tulajt, Fox-nak, azaz Rókának hívták, ami, egy az angolban gyakran valami perverz okból előforduló név.

Vadász-rezervátum a mocsárban

S volt alkalmam a mocsár közepén fészkelő vadászházában lenni, s első látársa nem voltak ott mások, mint kígyók, vadkacsák, meg megtermett aligátorok. s hát mindez, kiválóan mutatja a főnök, a bíró, a pátriárka egész gondolkodását, világlátását.

- Minden, ami díszes, az nem ide való, a városba, talán még oda se – mondta.

A nagy vendégház, ez a kísértet kastélyra emlékeztető épület, vasúti talpfákra épült, amik persze nem látszanak, s említésük csak azért érdemes, mert az egész épületet átitatja a pregmentáló olaj, s kátrány szaga. állítólag jó a szúnyogok ellen, mert az persze volt bőven. Abban az időben nem voltak még a mai modern eljárások, amik hosszú távra tudják garantálni egy épületnek, hogy ne váljon idő előtt egy láp martalékává. Én speciel imádom ezt a szagot, mert gye-

rekkorom nagy szocialista útépítéseire emlékeztet, amikor a kátyús útból, az építkezés sártengeréből hatalmas sima utak és terek keletkeztek, s a tucatnyi hektáron elterülő, proletár lakótelep összes kölyke vidáman száguldozhatott görkorcsolyáján, ami akkoriban jött divatba, s gumikerekeivel felváltotta a golyóscsapágy kerekes, dübörgő gördeszkákat. S talán ettől a hangtompítástól a felnőttek, akikről később kiderült, hogy a gyári munkából olcsó bevásárló szatyraikkal fáradtan megtérő szüleink, elnézték nekünk bandákba verődött csapataink randalírozását. Tudták, hogy ez a minden felügyelet, gondoskodás nélkül magára hagyott utcagyerek sereg lényegében biztonságban van, s így az évszakokat átitatta a stabilitás, és szabadság íze. Most, így visszaemlékezve, de akkor is, - jó volt gyereknek lenni. Nekem tehát nem volt gondom a kátrány szaggal, de tudom, hogy későbbi korok embereiben akár hányingert is kelthet ez a dolog. S tudván, hogy ebben a házban most már három generáció élvezheti a nem túlságosan megszelídített lehetőségeket, (mert ezerszámra volt itt, de tényleg! - rendes mérgeskígyó, meg kifejlett, emberevő aligátor is), akik között szép számmal voltak kislányok, fiatal asszonykák, s bizonyára finomabb lelkű fiúk is, s néha bizony a városból. S a családi hagyomány körös-körül tele aggatta fényképekkel az összes létező ház belső falait, fotókkal, a családi eseményekről, s a legkülönbözőbb emberekről. De ez valahogy tanúsította, hogy emberek nem törődve a látszattal, a primitív viszonyokkal, a veszéllyel, ide valamiért mégis jönnek. Nos mindez csak egy felületes ábrázolása valaminek, amivel mondanivalóm kívánom alátámasztani, vagy jobban érzékeltetni. Ha pénz, alkalom, lehetőség, fantázia lenne rá, még hány és hány megvalósítható élet-síkot, hancúrhelyet, bűnbarlangot és tanyát, rejtett értelmekre néző laboratóriumot és magaslest lehetne hozzáadni az élethez, s ez az, amitől olykor szétrobban a búrám, hogy itt, ebben a nagy Prosperiában, mennyi kis senkinek is megadatott az ő speciális álma. Soha a történelemben ilyen ezen a sárgolyón nem volt, az biztos.

Ulmandino virágtartója

1996 talán ennek a térségnek a valaha legnagyobb hurrikánját, a Frant is ide sodorta Wilmingtonba.

Pár hónappal azután érkeztem oda, s jól emlékszem, hogy az előző két nagy, a Charleston megtépázó Hugó, s a dél Miamit összedöntő Andrew után, bizonyos „csalódást" is éreztem; a kár közel sem volt olyan nagy, mint a hűhó körülötte. Fák persze ledőltek szépen, ágak zuhantak tetőkre, de maguk az épületek többnyire jól állták a sarat. Az utána következő évekből persze aztán egyre több személyes történet jön elő, s innen keletkezik az enyém is, mikor ugye hazaköltöztem. De ez itt most, nem az enyém, hanem a családé, én csak a krónikás vagyok.

-/-

Nos, a ki tudja honnan jött virágtartó egyikét, egy tölgyfa lezuhanó ága a földre sújtotta, apró darabokra törve. S mindenki más kidobta volna a szemétbe,

bele a hatalmas rakás lim-lomba, amiket aztán az óriási billenős teherautók elszállítottak a városi szemétlerakóra. S amint olvastam az apró kis táblát, az feltűnt Kata asszonynak, a bíró feleségének. S oda jött hozzám, megszakítva egy nagyon aktuális beszélgetést valakivel. Tudja, hogy mi történt ezzel valójában? – kérdezte.

Fogalmam sincs, - mondtam. Persze sejtettem, de udvariasan vártam a választ. S ami nem várt meglepetést tartogatott.

Nos, a hurrikán alatt – s két karjával mintegy átölelte az olyan kétszáz literes hordó nagyságú tárgyat, majd pontról pontra, aprólékosan mutatva a javítások nyomait, - így folytatta. – Itt, ez az egész figura, ez a virág, ez a folyondár, ez a tartó elem, ez itt eltörött, ez itt leszakadt, itt meg behorpadt, az meg ott elgörbült, - mondta, nem veszve el a részletekben, de semmi fontosat nem ki hagyva. Mindenesetre érzékeltetve, hogy nem kis munkáról volt szó.

Miből van ez – kérdeztem. Szemlátomást valami szürkés fém volt.

Fazéklemezből – mondta.

Semmilyen él, semmilyen ítélet nem volt a hangjában, egyszerűen csak a tényt fogalmazta meg.

Ó, értem, - válaszoltam, igyekezve hasonlóan közömbös lenni.

Valaki egyszer komoly munkát végzett, mikor ezt az egész dombormüves, hátradőlt, oszloptartó emberi figurákat, s miegyebet ábrázoló tárgyat összehozta, s ami most súlyosan megrongálódott, a történet szerint…

Nos, - folytatta, - James, (a férje, a hetvenes éveiben lévő bíró) egy villástargoncával az egészet fölvette, összeszedte a darabokat, az ott a műhelyében összerakta. S mikor kész volt, fölhívtam a Városvédő Hivatalt, s megkérdeztem, hogy mondják azt olaszul, hogy James Fox? S azt mondták, hogy Giovanni Ulmandinónak, tehát csináltattam egy ilyen kis réztáblát – mondta, s kicsit kajánul, de elronthatatlan egyszerűséggel mosolygott közben. S persze – folytatta – valaki aztán odajött hozzám, s megkérdezte: - ismered te ezt az italian mestert? Hogyne ismerném – mondta – jóízű kacagás közepette, vele alszom…

S úgy tűnt, mintha hátát kiegyenesítve, kihúzta volna magát, s ez az, amit én az életben hiányolok, s körbe e világon keresek.

2000.november. 28 egy antik, amerikai hinta a Jay apósának

Lassan is meg gyorsan is megy az idő. Komoly erőfeszítéseket teszek, hogy eltűntessem ezeket a napló részleteket. Valahogy másképp kéne csinálnom, majdnem jobb volt, mikor egyszerre nyitottam ki az egész évet. Még mindig a Jay-nél dolgozom, most éppen egy egy fateraszt csinálok. Aztán valami kis hintát akar. Az apósának, az öreg, hórihorgas bírónak szánja karácsonyi ajándéknak. Valami ősi nép rütyő akar lenni, gyönyörű, az öreg által évek óta szárított tölgyből, szög, csavar nélküli csapolásokkal, faékekkel, s mindezt egy elmosódott, régi polgárháborús fénykép alapján, amin két bajszos harcos ült szuronyos puskával, vigyorogva. Az egész, két bölcsőláb között elnyúló, hosszú padlóból áll majd,

ami, ha ráül az ember, akkor a meghajlástól az egész ringatózni kezd. Mister Foxnak, a bírónak komolyan fölszerelt asztalosműhelye volt, amit ő, majd' soha nem használt, mert valójában türelme réges rég elszállt a fúrás faragáshoz. Jack örült az alkalomnak, s alig egy hét alatt kész lett a soha nem látott remekmű. Gondolta hátha majd egyszer az ilyenek sorozatgyártásából fog meggazdagodni. Túl szép, mondta az öreg, de mikor látta még működik is, s mindenki csodájára jár, megnyugodott.

Látjátok, ez az én európai mesteremberem, ezért hozattam át a tengeren túlról, veregette meg Jay Jack hátát. Jay elég jól megfizette a munkát, de Jack mégsem tudott igazán örülni. Állandóan Jill hazamenése járt a fejében, s hogy ez egy összeesküvés a lányuk azt akarja egy időre maradjon otthon vele.

2000 november, Jill menjen én maradjak??

A fiának írt levél mellett, persze Jack magába kesergett. De hiszen csak most jött ki! - gondolta s most azon tépelődik, hogy haza sem megy. Minek? Összeesküvés, nem igaz, hogy egy dollárral teletömött tizenhét éve lány már nem tud megállni a maga lábán, s most, mikor végre tudnának egy kis pénzt csinálni, A Sandra belejelenti az igényét az anyjára, akinek természetesen más se kellett. Azonnal el is döntötte, hogy így van, haza kell menni. Én meg – mint ha mi sem történt volna, tovább fojtatom a dolgokat? Itt vagyok egyedül, s dolgozom, mint a barom? S lehet tényleg van, vagy lenne ennek haszna, de én biztos vagyok benne, hogy a lányunk nélkülünk is meg tudná csinálni a dolgokat, s még jót is tenne neki. S nyilván majd valahogy én is átvészelem. De szorongok. Annyi hülyeséget csináltam, mikor egyedül voltam, hogy nem vagyok biztos, hogy ez nem lesz még annál is rosszabb. Öregebb is lettem, történt is egy két dolog azóta. Az összes otthoni kóválygások, a Nagykovácsi vargabetű, a felkavaró menet a Rékával, a visszajövés és semmiből újrakezdés katarzisai, a Millerhez rabszolgának. Eddig tartott hát az öröm? Nem azt mondom, nem fogom bírni. Azt viszont igen, hogy nem tudom. Tisztítgatom én a kis öreg „cérnámat", de már elég megviselt szegény, s fehérebb sohasem lesz. S ha még egy nagy maszat rákerülne, vele együtt én is lemennék a lefolyón. Iszonyú és komoly problémát okozott, főleg pszichológiait a több évig tartó különélésünk az asszonnyal. A fizikai attrakció ugye már nem olyan erős, mint fiatalon, s akkor mi marad? A lelki. Az hogy én azt a *persont* szeretem, minden vonatkozásban jó vele lenni, adni és kapni is, s az ágyban is. Mert az még mindig mindennek a próbája, s igazolója. Mindamellett, hogy milyen örömet okoz. Sok mindenben előre léptünk, az egyedüllét fantomjai rejtekhelyikre visszahúzódtak, de félő, hogy ha külön megyünk, már nem lesz többé esélyünk a küzdelemre ellenük, s itt maradnak közöttünk. S ebbe bele kell számolni mindenkinek a gyengéit. A Jill – még azt sem igazán tudni milyen oknál fogva – de nem nagyon tartja fontosnak, hogy fizikailag is közel kerüljünk egymáshoz. S lelkileg is persze. Amikor az ember lát is valamit, ahogy a másik ember

szemébe néz. Jól el van. Nyomogatja a képernyő billentyűit, ami számomra kísértetiesen hasonlít a csocsózásra, meg a játékterem lökött gyerekeire. Az végül is jó, hogy ilyen kiéletlen dolgok vannak benne, ilyeneket okoz a falusi magány. S még jó, hogy ilyeneket, s nem másmilyeneket. Mert ez legalább kezelhető. S remélhetőleg nemsokára elmúlik. A kiéletlen fantázia, az egy fontos tényező, jobb vele törődni. Nekem már nincsenek ilyen transzformácós kényszereim, amikor a hiányaimat a képernyőn látom kiengesztelődni. Kicsit szürke, de jól elvagyok a valósággal. De az biztos, hogy ez tud teljes perverzitás is lenni, s valaki úgy elmerül benne, hogy már nem csak a szükséges kompenzációért csinálja, hanem mikor már az megvan, akkor is abban marad, csak azért, mert jól működik. Mert közben jól meg is tanulta. Ráadásul. A másik dolog, hogy szerintem az asszony nem is tudja miről is van itt szó. Elhiteti magával, így is jól van. A magára hagyott gyerek (lassan18 éves) az egy igazi hívó image, a férj, az meg legyen férfi, s erős. Pedig mi leszünk ketten, akik magukra maradunk. Mindezt elmondtam most az asszonynak, sóhajtozik, hallgat, nem válaszol, időre van szüksége, de ha a dolgok gyorsabban haladnak, mint azok feldolgozása, akkor soha nem lesz megoldás. Éppen csak kezdte felfogni az ittlétünk rendkívüli jelentőségét, a hazai bénázásról tevékenyre gerjed, s ami most meg visszahull az otthoni nihilbe.

A 2000 dec. Jill otthon marad

S amitől féltem, néhány nap alatt ez a rémkép valósággá vált, Jill otthon maradt, pedig akkor még betegségének jelei nem voltak láthatóak. De lehet, hogy a benne burjánzó, akkor mát tíz éve daganat is befolyásolta a döntést?

Dec. 1. Levél a Borisznak a hazamenés előtt, Jill majd a Sandra miatt otthon marad

Az utolsó napok mindig ilyenek.

Ezerféle érzelem keveredik az emberben, örül meg aggódik. Számolja a napokat az éjszakákat, szeretné már elengedni magát, de az ernyedtség akkor szokott jönni, mikor a csomagokat beadjuk a reptéren. Most még iszonyúan kell figyelni, hogy mit vigyünk haza. Tízszer annyi cucc van, mint ami befér, s ez egy nagy frusztráció, főleg anyának, aki tényleg sok mindent kapott ingyen. Csavarokat alig viszünk, de van egy mosogató meg egy lámpa, ventilátorral a konyhamenynyezetre. Anya munkái is bizonytalanok az ünnepek miatt, az emberek is genyók, minden nap esőre áll, jó marha hideg van néha, s nekem is harcolnom kell minden napért, mert minden fillér számít. Ez a periódus így sikeredett, de mindig mondom anyának, hogy nyugi, minden oké, az nem baj, hogy sok cuccunk van, az lenne a baj, ha fordítva lenne. Előbb-utóbb hazaviszünk mindent. Anyának elbúcsúzni, meg itt hagyni mindent önmagában is egy frusztráció. Ez egy sajátos pszichológiai állapot, mert lehet ugyan koncentrálni a fontosra, de mindenre kell, hogy nehogy valamit elrontsunk, elfelejtsünk, ami egyébként elkerülhetetlen.

Ötödszörre anya végül is nagyon hősiesen bepakolt tegnap este. Ebben sokkal jobb, mint én, de nekem is muszáj tudni mi is az. De vigyázok rá, nyugi. Az biztos jó lesz már egy kis kikapcsolódás, vigyázzatok magatokra. Kaját megpróbálunk majd a sógorral venni, legalább is valami alapvetőt. Nem tudom mi van otthon. Valószínű semmi. A kutyákat és macskákat, na meg a komputert haza kéne mind telepíteni. A Morzsit is. Még két nap munka. (mi van a gázzal? Szétverem annak a gázosnak a pofáját, pénzt nem kap, ha nem lesz kész, mire megyek). Love.

apa

2001 JAN. 1.

HÁT AZÉRT EZ EGY DÁTUM.

A XXI. SZÁZAD!

2001 JAN. 6. IRÁNYVÁLTÁS, LIMITED LEHETŐSÉGEKKEL, JÓ KOMFORT A JILLNEK, OTTHON MARAD

A ház eleje már nem ideiglenes kéne legyen, itt maradunk. Sokat nem írok. Idegeskedni annál többet. A semmilyenség. Az jutott eszembe, hogy a semmilyenség nehezen viselésén kívül még itt van a gyengeség? A gyengeség egy fajtája, foka? Mert persze, könnyű az, biztosban erősnek lenni… De miért ne, nem mindegy, hogy az ember hol nyer és veszít, hogyan rendezi be saját államháztartását, hogyan biztosítja benső egyensúlyát? Csak az a baj, hogy ez mindenféle kompromisszumra ad alkalmat, olyanokra is, amik veszély lehetőségeket rejtenek magukba. A válasz erre persze az, hogy az ember próbálja csökkenteni a közegellenállást, ahol csak tudja. Ingoványos talaj ez, még ha egy képzeletbeli fennsíkon mégis csak vezet egy út keresztül.

Terv az nincs, mire? Jack kétségbeesetten próbálja racionalizálni a helyzetet, hogy a gyerekek milyen törés okoztak, s ez érzelmileg bizony őt magát is megviseli, s otthon, eddig ismeretlen kérdések jutnak az eszébe.

Maradék anyagokból, lopott, kapott szajréból tákolom össze a konyhaszekrényt, a vázát, nem úgy ahogy megszoktam, nem úgy ahogy azt egy normális mesterember csinálná. A villany, a víz, minden ideiglenes, mindenütt kosz, olyan tábori ez az egész. Nagyon hamar elfogy az energiám, lehangoló az egész, terv az nincs, mire? De mégis csak azt szeretnénk, ha valami profi dolog lenne ebből az egészből, valami más, mint amit eddig magunknak csináltunk, tákolt ideiglenes szarokat. Mert hogy „majd úgy is költözünk". Innen már nem fogunk sehova menni. A legnagyobb baj persze, hogy pénz meg idő nincs. Néhány barkács gép, maradékok, s ez a kevert magyar-amerikai technológia. Mindenesetre nagy dolog volt tegnap, hogy végre este megjött a hiányzó maradék csomag a nagy amerikai mosogatóval, meg a mennyezet-ventilátor maradék alkatrészeivel. Ez egy kis lökést tud adni a dolgoknak. A Borisz tegnap „vizsgázott", link ez a gyerek, ma meg jön haza. Nyomassza a dolog, az anyjának a szokásos síró hangon nyekereg ilyenkor, próbálja sajnáltatni magát. Eddig meg is hatotta ezzel, de mindketten próbálunk bekeményíteni. A baj csak az, hogy a módszert illetően nem nagyon tudunk egyetérteni. Összehangolni sem, pedig inkább össze kéne adni a különbözőségünket, mint egymás ellen harcolni. Kell erről beszélnem A Jillel. A Sandra is jön, ő meg előkészítőn volt. Nagyon gyorsan telik az idő, s még nagyon sok mindent kellene csinálni. S nem csak construction. A baj az, hogy ez az egész csak egy nyaralás, még

ráadásul nem elég, hogy A Jill hazament, kevesebb lett a pénzünk, de még extra erőfeszítéseket teszek, hogy a komfortját növeljem. Bár így is, úgy is valamit

kezdeni akartam a konyhával. Az biztos, hogy esztétikum ide, vagy oda, nagyon szuper lesz, amikor elkészül. Komfortos, s kényelmes. Kicsit szedett-vedett, olyanok, mint mi. De miért is ne. Szegény ember vízzel főz, nem?

Mesterséges világot egy idegen környezetben?

Vajon megéri ez az egész? Nehéz erre a válasz. De valami továbbra is azt súgja, hogy ez az, amit kell csinálni, ez az, ami helyes, Magyarország a mi hazánk, itt kell élni, ez még mindig a legjobb minden lehetséges világok között. S ha így, összefüggésében nézzük a dolgokat, akkor kap csak igazán értelmet, amit csinálunk, s onnan lehet leginkább értékelni. A legnagyobb baj persze, hogy az ember minden pillanatban, s valahogy természetesebben is szeretné érezni a dolog jóságát, közvetlenül a minden napi gyakorlatban, ahogy tükrözteti, szembesíti a dolgokat a környezetével, s nem csak a saját, grandiózus elmélete alapján. A dolgoknak valahol össze kellene futniuk, függeniük. Sok őrült van, aki várat, bunkert, mézeskalács házat épít, de mi nem ezt akarjuk. Jót, de normálisat.

Indulás előtti este, a Borisszal elmentünk sétálni, aztán a nőkről beszélgettünk, majd néhány sör után elég korán lefeküdtünk. Reggel meg jött a repülőtéri kisbusz, ami nagyon frappáns. Kivételesen elég jó volt a kiszolgálás a gépen, bár mindjárt késett egy csomót. De állítólag be fogja hozni. Marha jó ez a titkos írás. Gyerekes, de hasznos, s persze a pont, hogy menjen valamivel az idő, mert ez minden képen egy őrület. Az ember akkorákat kínlódik, hogy majd be szarik. Egyszál magam itt, megyek vissza. Nem akarom elhinni. Az biztos, hogy minden egyes alkalommal pontoskodik a kép, s egyre kiábrándítóbb lesz. Egyre kevésbé bírom a magányt, az öregedésemmel fordítottan arányos. Mert mindig kiderül, hogy még milyen sok minden vár ránk, mennyi megpróbáltatás. Ennek részleges elemzése persze még hátra van. Az biztos, hogy sok élvezet nem volt a mostani otthonlétben sem. Dolgoztam. Remélem minden oké lesz otthon, meg nekem most az itteniben, Wilmingtonban. Azt hiszem ennyi elég lesz most. Remélem otthon nem esik a hó. A havat ígérő sötét felhők láttán, az én Bubulinám, bizony kicsit be volt tojva.

2001 Egyedül megyek ki, Jan. 17 láttam Montreál fölött az eget, csak egy nappal a meteorit előtt

Olyan harmincötödször kerülöm meg a világot, mint valami bolygó …-akárki"

Nem írok fejezet címet, mert itt ül mellettem egy keleti szépség, olyan ártatlanka, de valahogy nem akarom, hogy lássa, mit írok. Majd, ha hazaérünk. Nem tudom valójában, hol lehetünk, de az már biztos, hogy valahol a kontinens, - Kanada fölött? valójában most kanyarodunk egy kicsit délnek. Lakóházakat

még nem láttam, vagy valamiféle települést. A jó öreg kontinensen szép idő volt, de itt azt mondják a csodálatos és szeretett átszálló városban megint jó szar idő van, esik az eső, vagy mi. Fehér foltokkal tarkított sziklák, más nem látszik. Ezek lehetnek tavak is, de a folyók is jól látszanak. Indulásnál sok idő nem volt. Egy-két cigit tudtam elszívni menet közben. A nagy gépen a legvégén ülök, már csak egy széksor van mögöttem. Ötvennegyedik. Egyébként teljesen tele van a gép ilyen keleti népekkel. Indiaiak lehetnek. Nem tudom mi történt. S ami a legérdekesebb, hogy életemben először láttam köztük kékszemút. Azt hittem sokáig, hogy ez valami tévedés, nem is igaz. De igen. Olyan érdekes mély tónusa van a kéknek, nem olyan, mint a szláv mondjuk. Még mindig nem látok lakott területet, valami nagyobb szelek jönnek, mert egy kicsit rázkódik a gép. De nem vészes. Végül is nem kell áram semmihez, akár el is használhatom mind amennyi ebben az izében van. Az biztos, hogy minden a külvilágból jövő hír, információ alaposan összezavar, állandóan azt kérdezem magamtól, hogy jól csinálom-e, megérie, meg ilyenek. Megpróbálok olvasni. Szerintem nemsokára jönnek az északi városok. Egyszer csak valóban feltűnt egy, nem is értettem először, olyan elmosódott volt, mintha egy negatív lenne, olyan kontúrtalan, az utcák nyilvánvaló vonalaival együtt. A Delta egyre linkebb, nem mutatja az útvonalat, csak a szokásos sportos filmeket, amitől már hányok. Undorító egy kultúra ez, legalább is, amit az átlagember használ. Egy hóval betemetett város volt. Ezután még hosszan, nagyon hosszan havas tájak bukkantak elő a ritkás felhőkből. Aztán feltűnt az Appalache kettős lánca, s lassan fogyatkozott a hó is, mutatva, közeledünk Atlantához. Mire megérkeztünk, már minden bajom volt. Ugyan már csak egy ing volt rajtam, meg egy trikó, de izzadtam. A szokásos rohangálással végig csináltam a csomagkivevést, aztán újra mindent be, most már a nagyot is. Ezután rohantam elszívni egy cigit, megnéztem, honnan indul a gép, még mindig volt másfél órám. Ettem egy csípős Popeye csirkemellet, cigiztem, meg felhívtam A Jillt. Aztán kiderült a gép megint késni fog, egymás után jelentették be a halasztásokat. Már nagyon nehezen bírom ezt az egészet. Valami volt az első kerékkel. Kis pöcsköszörű gép, női pilóta, nem találom a helyem. Majdhogy nem rosszul vagyok a kerozin gázban, furcsa ezzel nem cirkuszolnak annyit, mint a dohányzással. Egyre kevésbé bírom a repülést, nagyon megvisel. Nem tudom mit, de valamit változtatnom kéne, pl. Olvasni, vagy ilyesmi. Iszonyúan lassan megy az idő. Érzem, hogy a szervezetem is nagyon nehezen áll át Már egyáltalán nem szeretek kinézni. Figyelem a motor hangját, s mindig azt hiszem, most van valami gond. Túl sokat aggódom. Azért szörnyű ez az egész, mert olyan befejezetlen otthon minden, s félek soha nem is fog sikerülni. Olyan irreális ez az egész. Sokan azt hiszik annyira barom vagyok, hogy engem nem is érdekel, teljes pragmatista vagyok, egyfajta ellentéte a sok finom lelkű, kiegyensúlyozott embernek, aki csak úgy elvan. Hát igen, azt hiszem ez nem így van, én izgulok, mint az állat. Csak kifele nem mutatom. Végül is olyan nagyon sokat nem késtünk, szunyókáltam egy kicsit, s csak húsz perccel nyolc, az eredeti terv után húsz perccel leszálltunk.

Aztán nem voltak meg a csomagok, nem a futószalagon jöttek. Valamiért a pulthoz vitték őket. Taxi, aztán megérkeztem. Minden a régi. Megnyugtató dolgok. Ettem, fürödtem, gondoltam elszívok egy cigit, de már az se ment. Súlyos, mély álomba zuhantam, s egész háromig bírtam. De az agyam nem tudja hol vagyok, azt álmodtam, hogy Kötcsén. De kellemes volt, biztonságban éreztem magam, ami nagy megnyugvás volt, mert a gépen szabályos pánikrohamok jöttek rám, alig tudtam fékezni magam.

Jan. 18 egy meteorittal repültem? Első nap kint

Az a meteorit, mint később kiderült, ma robbant fel a kanadai égen, valahol ott, amerre én repültem. Mindenesetre én nem láttam. Érdekes… s persze csak egy véletlen. Valami tóba pottyant bele. Ilyen még nem volt, azt mondják. Lassan, nagyon lassan múlik el a sötétség, alig akar reggel lenni. Teszek-veszek, elmentem a Harris Teeter-be is, vettem kenyeret, paprikákat, tejet, tejfölt meg penészes sajtot. Na meg egy tiger tail-nek nevezett dónatot, fahéjas cukorral beszórtat. Egyáltalán nem ízlett, nem volt friss. A Jill autójába töltöttem olajat, a szervóból mindig kifolyik, s nyekereg. Aztán lassan eljött a hajnal, felhívtam Jillt. Otthon minden oké. Nem esik a hó sem. Takarít, pakol. Próbálja berendezni még jobban a kéglit. Remélem ezzel el lesz egy darabig. Aztán jöttek a telefonálások. A Jay megvan, bizonytalan, a Laney is, talán szerzett is valami munkát. S még körülnéz. Azt mondta. Olyan limited az egész, de legalább valami. Valahogy tágítani kellene ezen az egészen. Mindig eszembe jut, amit a Jay mondott, miszerint az ezer dolláros heti pénz az marha sok. De ha azt veszem figyelembe, hogy otthon mennyi pénz kellene, akkor meg csak kevés. Ezt kis is kellene számolnom, hogy legyen valami iránytű ebben az egészben. Folyamatosan változik, elég nehéz követni. De lehet. Már nem is akarjuk a nappalit befejezni, jó lenne, de a pénz az más dolgokra is kell. Olyan álmodozás-féle ez az egész, az ember nagy terveket csinál, „hogy majd ez is, meg az is", aztán marad valami más, kevesebb. De ez olyan „számítsunk a legjobbra is" dolog, nehogy az legyen, hogy ne tudjunk mit csinálni, ha jobb, mint gondolnánk. Aztán elmentem a van-ért, levolt engedve a jobb első kerék. A kompresszor meg otthon maradt. Gondolhattam volna, a Jay is mondhatta volna. Végül is a Jay nővére, a Jane kis karácsonyi ajándékával pumpáltam föl, aztán egy kútnál fejeztem be. Ilyenkor nagyon happy vagyok, örülök, hogy a dolgok itt ilyen jól mennek, mindent meg lehet oldani. De ez aztán hamar elmúlik, mert minden attól függ, van e munka vagy sincs. Az

Kiábrándítóan tiszta minden, lejárt az álmodozások kora?

Nem tudom mi a baj. Olyan céltalan, olyan értelmetlen minden. Nem tudok valami vezérfonalat kitalálni magamnak. Általában szokott lenni, de valahogy a szabad ábrándozás lezárult. Olyan átlátható lett minden. Régebben, mikor elhatároztam valamit, kitűztem valami célt, rendszerint teljes lelkesedéssel bele is vetettem magam. S nem gondolkoztam rajta, s főleg nem nap mint nap, hogy mire

jó ez, hanem csak csináltam. S milyen jó volt. Csak jó sok év eltelt, s ma már óvatosabb vagyok. Mert azért elég sok üres járat volt. Elég sok ráérősség. Sokszor azt gondoltam, hogy sej, ráérünk arra még. Hogy van időnk. De most már, ahogy közeledik az út vége, mert már lehet látni, valahogy közvetlenebb dolgokra, nagyobb eredményekre vágyom. Fel lehetne tenni, mi a különbség a régebbi s a mostani időszak között? Ennek eredményesebbnek kell lennie, ez csak természetes. S az is lenne, ha mondjuk több munkám lenne, több pénz. Ezzel el lehetne ámítani magamat, meg a családom is. Az utóbbi hetekbe pedig elég jól keresek, olyan nyolcszáz körül hetente, de még ez is elmegy. Én is vettem néhány apró dolgot, haza is sok megy.

Hiányzik A Jill pénze. De ezt már írtam.

Mindenesetre, ha visszajön, valamit változtatni kell. Eredményesebbé kell tenni a dolgot. Az biztos, hogy minden egyes óra, amit a megélhetésre szükséges pénzen kívül keresek, jelenős összeg. S valahogy erre kell koncentrálni. Nincs más kiút. Mert még mindig ugyan az a felállás. Minél többet keresek, annál előbb kikecmereghetek ebből. Annál előbb hazamehetnék. Valamikor az elején azt hittem, hogy lényegesen több pénz fog maradni. S az eredmények sokkal lehengerlőbbek lesznek. Új kapu. Új út., új pince, új ház, új kert, meg kocsik, hajó. Szóval olyan lehengerlő lesz az egész. Nos egyáltalán nem lehengerlő. Olyan langyos víz. Amikor A Jill is itt volt, valahogy nagyobb volt a lelkesedésem. Valahogy a konstelláció is mintha job lett volna. Végül is a képlet már régóta a fejemben van. Arra gondoltam, hogy a gyerekek nélkül is meg fogom csinálni. Sőt az asszony nélkül is, ha ő nem akarja. Voltak otthon nagy balhék. Amikor komolyan latolgattam, hogy elmegyek otthonról, s keresek magamnak valami egyszerűbb életet. Olcsóbbat, igénytelenebbet, meg ilyenek. De nem hiszem, hogy tudnék egyedül élni. Valami kis kezdő, és buta feleséget, nőt meg a nyakamba venni, eléggé nagy ostobaság lenne. Néha elkeseredésembe, főleg a gyerekek miatt, s amit az asszony is olykor megoszt velem, visszatérek ehhez az eredeti állapothoz. Ez nem olyan rossz dolog. A Borisz nem nagyon bír velem, nem is nagyon ír. Nyilvánvaló túl nagy a chalange. De mindegy, ha nagyon nagy szüksége lenne rám, írna.

-/-

Ezzel a Jay-el is valahogy dűlőre kellene jutni. De ez már megint valami olyasmi, ami nem rajtam múlik. Én azt hiszem elég sokat tettem, hogy kihasználjam a meglévő lehetőségeket. Szerencsésnek tartom a helyzetet, de lehetne egy ici-picivel jobb. Valahogy csak fel kellene gyorsulni. Lassan ki is kellene számolni, hogy mennyi pénzzel is kéne hazamenni, mennyi kellene, hogy jobban érezzem magam. Az alap persze megvan, mármint a megélhetésre. Jól élünk, ez egy fontos lépés. De mikor egy dolog megvan, el kellene, s el is kell gondolkodni, hogy mi

legyen a következő lépés. Veranda, lambéria, jogosítvány a Borisznak, kocsi. Járólap. Konyha bútor, na meg a mi részünk felújítása. Ilyenekről beszéltünk. Az igazság, hogy tavaly volt egy idő, amíg iszonyúan jól ment. Ma egyébként találkoztam a Carolinnal megszült, lánya van. Jó marha nagy darab még mindig, de szép arca van. A könyvtárban találkoztunk. Még mindig tanul. Mondta, hogy nézzem meg a babyt. Munka terén ilyen szir-szar dolgok vannak, de mindegy, hogy mi. Kevesebb, mint egy hét alatt, kerestem, csak a macskás nőnél 800 $-t. Amiből most persze el fogok költeni 150-et, de remélem, megérdemlem. Közben a Jay-nél is dolgozom, ami szintén nem semmi. Igazándiból az egész tavasz ilyen kis szolid rock-and-rollal telt, ami olyan nagyon nem tetszik. Ennyi, kell írnom a Jillnek. Aztán készülődőm a hazemenéshez.

Április,13-1 hazafelé, először Párizsban

03 10 ig.

Ez az első alkalom, hogy itt vagyok. Kicsit meg is vagyok illetődve. Nem találom a billentyűket. Épp most kezdett hajnalodni. Sokat nem látok, mert mindenütt baszom nagy modern, de jó koszos és nyilvánvalóan régi épületek vannak. Busszal kellett átjönni a C-ről a B-re. Millió ember, tolongás. Ez már Európa. Egy ember mindenféle zöldségeket eszik egy stangli szerű, gusztusos kiflivel. A rádióban a Madonna „Don't cry for me Argentína c. Száma szól. A bemondókban természetesen franciául beszélnek, amiből nem lehet egy mukkot sem érteni. Most már valami disco szerű zene megy. Szép kis kávéterasz az üvegezett végének az épületnek. Mindenfelé ázsiaiak, feketék, nyilván olyan arab félékkel keverve. A hely neve Ls Terrasse de Paris. Még nem tudom melyik kaputól fogok menni, *too early.* Mindenesetre itt vagyok. Fantasztikusan érzem magam. Kurva életbe, hogy az embernek ötven évesnek kell lennie, mire eljut, egy ilyen kerülő úton Párizsba, s nem lát belőle semmit. Érdekes volt, ahogy nézegettem az Interneten a repteret, a design nagyon csicsás volt. Sokkal szebb, mint a valóságban. Nagy tömeg nincs. S mindenki nagyon ráérősnek tűnik. Kérdezték mekkora kávét kérek. Kicsit vagy nagyot. Kérdem, mekkora a nagy, de ezt nem értették. Erre mutatom, nagyot. Két dollár volt. Jó marha erős. De persze nem olyan finom mint otthon. De a két dollár végül is nem olyan nagyon sok egy reptéren. Sokan bagóznak. Most már franciául és angolul is bemondják a dolgokat. A pincér összeszedi a tányérokat. Egy kis pulton coca colás papírpoharak, nem lehet tudni, milyen célból. Nemsokára otthon vagyok. Édesjóistenem. S a 13-a is elmúlt.

Április 1 4.Csak haza értem.

Kicsit keserves volt, főleg amiért Párizsban vesztegeltünk vagy két órát, valami miatt. Jó marha hideg van. Ferihegyről az Sz. Gyula autójával jöttünk haza. De előtte bementünk a Auchan-ba vásárolni. Aztán meg letörött a hűtő vége, de megbütyköltem egy benzinkútnál. Még sütött a nap ahogy haza értünk. Kutyák,

macskák jól vannak. Nézegettük, amit hoztam, mindenki örült, a tv-t is sikerült beüzemelni, pedig egy kicsit összenyomtam. Este a gyerekek tojásokat festettek, mi meg anyával „eltűntünk". Ahhoz képest, elég jól sikerült, hogy valójában fáradtnak kellett volna lennem, s nem is akartam. De hát az asszony az asszony, s az enyém nem is akármilyen. Sok minden nem történt itthon, kivéve, hogy van egy parabolánk, mindenki a tévét nézi. Se festés, se a mi részünk folytatása, úgy látszik, nélkülem nem megy. Így aztán hajnalban már nem bírtam magammal. Mindenesetre vagy háromig tudtam aludni, tovább nem. Azt gondolom, hogy valahogy ki kellene tágítani az életteret a nappalira. Járólapozás, festés, villanyszerelés, lamberiázás, meg ilyenek kellenének. Meg persze polc építés. A verandát is meg fogom építeni, amivel, úgy néz ki hosszú időre belső munkát fogok magamnak adni. Sok idő nincs, most húsvétkor nem is akarok igazán dolgozni. Valójában az igazi nagy dolgot nyáron kellene csinálni. Ha lesz rá pénz. De mindegy azt fogjuk csinálni, amit tudunk. Van itt egy csomó olyan dolog is, ami nem kerül pénzbe. Vagy legalább is nem sokba. Ami nagyon hasznos lenne, ha fel tudnánk mérni, hogy valójában milyen élet is „lesz itt élve", s ahhoz mi kell.

Megérkezni - Párizsból Kötcsére?

Tervek a jövőre, a ház, meg valami, ami pénzt is hoz, nyaralók? Még lesz vagy öt vagy hat kijövés, azt hiszem. S ez még csak a ház lesz, akkor még nem igazán beszélünk a lenti, kiadható dolgokról. A Borisznak épp arról beszéltem, hogy fontolóra kellene venni, milyen sorrendben és mit csinálunk. Könnyen lehet, hogy még mielőtt kiépítenénk mind a négyszáz valahány négyzetméternyi helyet magunknak, valami olyasmit is csináljunk, ami pénzt is hoz a konyhára. A ház megcsinálása valójában a kényelmi szempontok mellett, egy image probléma. Magyarul a ház, hogy néz ki. Ki kell alakítani valami esztétikai miliőt, hogy ha valaki idejön, kedve legyen nálunk megszállni. Ezen már mostanában el kell kezdeni gondolkodni. Minden azon múlik persze, hogy mennyi lóvé lesz. Ha sikerül a tavalyi évet megismételnünk, akkor nem lesz semmi baj. Valójában nehéz belátni, hogy ez miért ne menne, hiszen a kinti kiadások most drasztikusan csökkenni fognak. Tavaly rengeteg szerszámot, autókat kellett venni stb. Vissza kell menni dolgozni. Eredetileg arról volt szó, hogy tovább maradok. Amit A Jill mindjárt meg is vétózott, mondván vissza kell menni, hogy legyen pénz. Ez igaz. S akkor ahhoz igazítottunk mindent, mármint, hogy nem lesz itt valamiféle munkatábor. Ez a mostani pont olyan lett, mint a múltkori, csak valamivel jobb ízű. Most A Jill belátta, hogy ha akarja használni az új részt, akkor azt be kell rendezni. Lényegében ez sikerült is. Ez az utolsó napom. Biztos kihagytam jó néhány dolgot, de ez van. Átmegyek az építkezés dossziéba, s megpróbálom leírni mi is kell.

Április16 Vége a második, itthoni fordulónak. Megyek vissza amiba

Jók ezek a gyakorlati dolgok, szeretem is csinálni, már régóta tudom, hogy a legjobb depresszió ellen a „*do something*". Mégis egyik reggel teljesen más gondolatokkal ébredtem. Ahhoz képest, hogy valami maradandó irodalmi alkotást szerettem volna létrehozni, ezzel nem sok mindent csinálok. Magyarnak lenni nem könnyű, mondták ezt már mások is. Szegénynek lenni tanulságos lehet, de beszélni róla nem túl divatos. A fogyasztás, a fogyasztói életforma ellen törni, s az évezredes nélkülözések után azt bizonygatni; hogy a szép és kényelmes és puha és illatos, és ízletes, és izgalmas környezet nem minden, csak megfelelően csomagolva eladható. A tömegek még éhesek, s elég kevesen vannak, akik tényleg jóllaktak, s finomabb „falatok" után néznek. Akik már rájöttek, hogy ugyan sok minden megoldódik ezektől a dolgoktól, de nem minden. S amikor mi mindent erre a lapra teszünk fel, a legjobbakat s az automatikus üdvözülést, boldogságot, megújulást, újjászületést, s mindent lehengerlő boldogságot remélve, akkor ez a dolog már a születése pillanatában halálra van ítélve. Ugyanakkor a helyzet feltárásával nem lehet várni, nem lehet késlekedni. Mert amikor egy kiéhezett elme a dolgok megértésére vágyik, akkor az egész, röntgenképe, kóresete, s megoldása, ott, karnyújtásnyira kell legyen. Az, hogy valaki egy lépéssel előrébb tart, még nem jogosítja fel, hogy azt megtartsa magának. Sőt inkább annak ellenkezője igaz. Mit ér az én igazságom, amit senki sem ismer? Mit ér az én igazságom, amiből senkinek nincs haszna? Kinek, minek csinálom, magamnak?

Párizs május, a változások okozta „mutációk", egy visszaemlékezés

Nos, ezek a „kirándulások" arra jók, hogy az ember jól felkavarjon mindent. Ami persze jó is meg nem is. Kell is meg nem is. Az ember szépen, nyugodtan, s magabiztosan teszi a hétköznapi dolgait, s néha felmerül benne, hogy nagy elszigeteltégében valaki az úton, - néha mondhatna valamit. Aztán hazaér, a falusiak néznek, mint a birka, egy javíthatatlan indiai origón simlis zokogógörcsöt kap, hogy az uraság mennyire hiányzott. Kap, ő maga sem tudja mi, mennyire igaz, s mi nem, a haverok meg veregetik a vállát, ők maguk még úgy se tudják…, aztán az ember elmegy Párizsba, s lát millió embert, aki párizsiasan ott él, mint hal a vízben. Aztán ismét kijön, ebbe az Oz birodalmába, ahol majd 'minden máskép van. Van, aki motoros villanyorsóval harminc darab húszkilós Groupért húz ki a tengerből, Ó yee! Kiálltásokat hallat, mint a szexfilmekben, Csákját vág bele, a javát lekanyarítva belöki a feneketlen hűtő ládájába, s a nagyja maradékot a tenger szájába visszadobja. Mások sasokat, baglyokat és pintyőkéket filmeznek körbe a világban, Alaszkától a Túzföldig, Afrikán át Ausztráliáig, Kamcsatkától Malmöig. Repülőről és helikopterről készített felvételekkel animálják a sas és a többi látószögét, ahogy figyel, ül öl, krákog vagy prüttyög. Mások fenyőket őriznek évszakokkal dacolva. Aztán jöhet a repülőterek ember-zsibvásárra, puff, má ''meg egy világváros, ember a Montmartre-on nyolcszor odaszaladt hozzám, hogy becsaljon egy peep-showba, egy szexshowba, egy masszázs szalonba,

akármi volt is, komolyan, meggyőzően, megértően, mármint ami a szexuális érdeklődésemet, pénztárcámat, s vágyaimat illeti, egész addig, amíg nem kellett neki azt mondanom, hogy- "get a fuck off me! "De beszélhetnék ékszerektől roskadozó, öltönyös s mezítlábas hindukról, kövér orosz maffiózókról, akik egy urizáló proli mentalításával, eltartott kisujjal próbáltak előkelőek lenni, de minduntalan belegabalyodtak a mobiljukba, kis táskácskáikba, s nem tudták eldönteni, hogy előbb igyanak valamit, sprézzenek e valamelyik hajlatukba, válaszoljanak a ciripelő mobil-ízire, miközben még helyezkedni is kell, hogy a spotlightba legyenek. Végeérhetetlen faszságok. S mindeközben az ember azon gondolkodik, hogy az ő kis ügye, komoly és mély meggyőződése, amivel úgy át van itatva, ami szilárd és mélyről táplálkozik, ami olyan mélységesen komoly és humán, s olyan univerzális, s nem kevésbé zseniálisan hasznos, hogy mindenkinek azt kellene csinálnia, s senki sem csinálja, miközben össze-vissza téblábol a világ nagy repterein, s egy olyan majmot sem lát, mint ő. Azok nem utaznak? Vagy nincsenek? Mindenki meg van véve, be vagy levan nyalva, fizetve, fél, vagy csak óvatos, vagy csak nem keveredik. De hogy lehet ebben eligazodni?

2001. Május8 egy kis leltár a kijövés óta

Sokat nem írok ide, az biztos.

Két napig nem dolgoztam, ami már régen volt. Sok mindent nem is csináltam, kivéve, hogy próbáltam egy kicsit rendbe rakni a Naplómat. De ez egy iszonyú nagy munka lesz. Még mindig nem azt csinálom, hogy ugyan abba a hónapba írom, hanem egy dossziéba, ami egy hülyeség, mert nagyon limitálja, mit lehet vele csinálni. Át kell írnom évekre visszamenőleg az egészet. Tegnap előtt volt A Sandra ballagása, s mint a levelekből biztos látszik nagyon happy volt. Ettek, ittak, a Gyula autójával furikáztak, a Borisz filmezett, s a végén elkapta őket a rendőr, mert hatan ültek benne. Ötezer forint. Persze a zöldkártya sem volt jó. Szemlátomást legjobban a Boriszt izgatta a dolog. Mondtam is neki, hogy annyira azért nem. Tegnap meg A Jill születésnapja volt, a Borisz szerint jó nap. A Csaba is lent volt. Érik a cseresznye. Tegnapra már A Sandra rendesen beizgult, az érettségi miatt. Nem lehet tudni, hogy mennyire volt hatásos a család közreműködése a tanulásban, attól félek nem nagyon. Mondani persze mondogattuk. De ez egy kényes egyensúly, egyrészt neki magának is megvan a felelősége ez ügyben, másrészt valami kis élete kell, hogy egy fiatalnak maradjon. Ez a fiútlanság éppen elég teher számára. Mindezeket persze sokféleképen föl lehet fogni. Én, innen a távolból, megpróbálok elég szélsőségesen pragmatista lenni, de elég nagy az ellenállás. Hiába mondom, hogy a jövőért áldozatokat kell hozni. Meglátjuk, mondanám, de eléggé utálom ezt az attitűdöt. Úgy látszik az elégedetlenség elég általános, mert se a Jillel, se magammal nem vagyok olyan nagyon kibékülve. Sokkal többet is csinálhatna. De az ő esetében lehet a körülményeket is hibáztatni. Nélkülem elég nagy hajlama van, hogy csak egy olyan középosztálybeli közön-

séges nő legyen. S persze itt vagyok én, aki szintén csinálhatnék többet, de valahogy már keményen öregszem. Több minden kiderült, s talán a legfontosabb, hogy sokkal több pénz kell a házhoz, mint amit eredetileg számoltam. Nevetséges összegekre hittem, hogy elég lesz egy-egy dologra. Harmincmilliót számoltam, de még ötven se elég. Ez az egymillió az üveg dolog, - ez nagyon kemény a verandát illetően. 200 ezer volt a járólap. S még sehol sem vagyunk. Munkadíjakat meg nem is számoltam. Végül is mindegy. Jól haladunk. Az eredeti terven, ha összevetjük, ugyanis nem volt rajta a telek megvétele, négy csatorna építése, minden részhez, a gáz bevezetése, amit időközben azért megcsináltunk. A Jill hazameneteléről sem volt szó. De hát az élet az nem egy lexikon, vagy egy kommunista ötéves terv. Próbálom nyomni, amennyire csak lehet, de ilyenekre lehetett volna számítani. Végül is alig több mint egy éve, hogy elkezdtük, tavaly tavasszal. S persze szokás szerint mindig rászámolok egy kicsit, s ezzel együtt meg kb. Egyenlegben, vagyunk. Csak hogy titokban azért a jobban reménykedem… mindig reménykedem…Nagyon remélem, hogy a Sandrának sikerülnek a dolgok, az érettségi, a felvételi. De minden tekintetben nehéz idők jönnek, mert az eddigiekhez képest minden többe fog kerülni. Amíg a Borisz nem végez. Az igazság az, hogy ez az egy kicsi ide, egy kicsi oda, mindenre kihat. Nekik, mármint a gyerekeknek is lehetne valamivel jobb életük. Persze itt mindig bejön, hogy mihez képest. A Borisz elmúlt huszonegy éves, s még valójában semmi pénzt nem keresett. Még zsebpénzt se. Ami azért elég kemény. De hát egyetemista, s ne legyünk telhetetlenek. Mit várjak tőle. Ilyen fajta, a fejlődésben is lassú, bár azért halad. Tehát lehetne jobb is, de nem rossz.

0509 „Itthon vagyok". Most meg Amerikában.

Milyen furcsa ez a kétlakiság. Itt is itthon lenni. Mert valójában azt mondanám, hogy ez csak Magyarországra vonatkozik. Párizsban nagyon idegen voltam. El nem tudtam képzelni, hogy tudnánk megérteni az ottani életet. Mennyi ideig kellene ott élni, nézni a tv-t, hallgatni a rádiót, dolgozni stb., hogy az embernek fogalma legyen a dolgokról, egy nép arculatáról, egy ország jellegzetességeiről, stb. Ezt sem tudjuk teljesen, de annyira igen, amennyi nekünk elég. Minden működik, minden a régi, minden jó. Ez a legnagyobb az egészben, hogy senki sem tudja a nyomorunkat odahaza, a félelmeinket, a kétségeinket, a vágyainkat. Teljes jogú „aktivisták" tudunk lenni az életünk intézésében, aminek nem sok, inkább semmi köze sincs ehhez. Mindent, amit összevakarunk, visszük haza, mint egy hörcsög. Mindent, amit az itteni élethez, standardokhoz szabtak. S persze a különbség óriási. Egyedül ez teszi lehetővé a dolgot. Kicsit hűvös van, de napos idő. S ez is jó. Egyébként nem tudom mi újság. A Jay-el még nem beszéltem.

Felkészülni az kijövésre, tanácsok Jillnek

Napi 2 órán keresztül azon kell gondolkodnod, hogy mit, hogy merre lehetne a két gyerekünkön változtatni, a dolgokon jobbítani, hogy ha megint otthagyod őket, akkor NEKIK jobb legyen. S különösen a Sandrát. Jó, hogy vele voltál, de már jobb ha magára hagyod. Mindig nagyon örülök, ha írsz. nem tudom mi mást mondhatnék a lányunkról, mint amit eddig. Teljes képet úgysem lehet adni, de azért próbálok innen onnan összeszedni pár dolgot. Szerintem ő is totálisan felfogta, a helyzetét. Nyilvánvalóan segített neki, az, hogy otthon voltál, de azt gondolom, hogy mára már rájött, hogy ez a dolog rajta múlik. Mert ha "reálisan" belegondolsz, érdemben nem tudsz vele lenni, a fejében lenni, a vizsgabizottság előtt lenni, s valójában gyakorlatilag nem is tanulsz vele. Az egy másik kérdés, hogy nem volt magányos, elhagyatott, magára utalt, ebben a valóban nem könnyű helyzetben. Bár meg kell, hogy mondjam, hogy ahhoz is bizonyos mértékben hozzá lehet szokni, s nem is árt. Tavasz van. S jön a nyár. Szerintem még (titokban) örülni is fog neki, hogy eljössz, ha -sikerülnek neki a dolgok azért, ha-nem, akkor meg azért. S mindentől függetlenül, mármint mi történik, ez már az ő bulija lesz, egy elég reális tükör, arra, hogy ő ki, mit csinált, mit szúrt el, mik az adekvát tettek, amik eredményekre vezetnek. Egyszóval az ön és valóság ismerete fog gazdagodni, tőlünk, tőled teljesen függetlenül. Függetlenül, hogy ott vagy, vagy sem. Titokban még azt is merem gondolni, hogy ha ott vagy, akkor csak bezavarsz. Jobb ha az ember maga tud szembe nézni a dologgal, erre nagy szükség van az életben. A külön szobához, a saját ágyhoz tudom ezt hasonlítani, ami ugye mindig is egy ellentmondás egy szülőnek, mert mindig oda akarja venni a porontyot a saját ágyába. De mindenki egy személy. Mindenki egy *perszonálist*, ha akarja, ha nem. A cigányok, s más arab, spanyol, törzsi népek önvédelemből összebújnak. Tegnap láttam egy tengeri természet filmet, ahol pici kis halak egy hatalmas labdába csoportosulnak, ami szinte "gördül" a tenger mélyén. Csórikáim azt hiszik, hogy így megmaradnak. De arra úszik egy nagypofájú hal, s benyel belőlük, mintha csak egy meztelen görögdinnye lenne..., viszont a többség megmarad. Másképp hova a teremtő tenger végtelen valagába bújna? Itt a nyugaton, millió emberből kifolyólag, ez a baszott individualizmus dívik, "egyént énekelek" mondta a Whitman, a Through, az Emerson, a Kierkegaard után szabadon. S van is, kell is egyén, kell az egyéniség, kell az individualizmus, jó az. Persze összebújni is jó, s nagyon is normális, a kettőnek az egyensúlya a legjobb. De ezen a féltekén a világnak legjobb, ha az ember a gyerekét jól, s persze kicsit kegyetlenül, de felkészíti erre, kicsit tovább indukálja. Hidd el, ennél vannak kegyetlenebb módszerek is, apáca iskolák, katonaiskolák, vagy csak egyszerű céhek, ahol a mesternek adják a Marcsikát vagy Józsikát, s valahogy azok gyömöszölik emberré. Nos ez mára ilyen faramuszin intézményesítve van. Szerintem a legrosszabb az lenne, ha nem lenne dolga, bolyongana egy nagyváros utcáin, ami nem fogadja be - valamiért. De nem így van. Szépen benne van a

szisztembe, törődnek vele, a neve ott van, sorra kerül, legitim, meg minden. De valamit valamiért. Tudom, hogy az anyai szív az egy nagy dolog, nagy szükségünk is van rá, de hidd el, hogy a lányok erősebbek. A fiuknak kell inkább. A másik, hogy az elkényeztetés, adott esetben egy nagy kibaszás. Ez élesen látszik a húgodnál, s gondolj bele, hogy mi az igazi különbség közted és közte? S gondolj a negatív hatásokra, amit az anyai majomszeretet okoz. Természetesen, ha kiszakítjuk az összefüggésekből, ráöntünk egy nagy mérőeszköznyi érzelmet, mézzel, tejszínhabbal, s sok-sok cukorral, akkor van, igenis nagyon sok értelme van. De ha társadalmi, szociális, pszichológiai összefüggések is számítanak, akkor a gyereknek magának kell megtanulni. Itt, ahol dolgozom, tucatjával vannak ezek a kollege girl-ök, csapatokban mint az antilopok, James Dean, a mama fényképe, rap cd-k, s egyedül vannak, matracon alszanak a földön, kis blúzok a szekrényeben, nagy faszom csupasz sivárság, az otthon komfortja, melege, ölelő nyála nélkül. Nincs kinek a vállára borulni, ehelyett benyomnak néhány sört, hétfőn felsülnek, kedden kijavítják, mert rájönnek, hogy jön majd a nagy bazdmeg. S hidd el, az is Amerika. Itt kocsik vannak, ott nagynénik, szomszéd asszonyok, kalauzok, anyás tanárnénik és tanárbácsik, és sok szentimentalizmus, ami itt nincs. Itt autók komfortja, meg ideiglenesen összedobált kéglik vannak helyette. Bár a mi bébinknek is van telefonja, millió mütyürkéje, barátnői, állatai, buszbérlete, menzája-kaja, amit ne eszik meg, több tonna ruhája, amit még fel sem próbált stb. Te emlékszel, te miben voltál? Az egy szál bugyogódban, egyedül, valami szálhámos egysejtűvel, egy világvégi szocreál városban, semmi semmivel? És? Túlélted. Mi lett volna jobb, csipkés zongora? A lószart. Kell egy kis gyama. Én többet adnék nekik, ha te nem őrködnél ott a vártán, mint egy jóságos, de közellátó anyasárkány.

0513 mi lenne, ha egy publikálatlan Sylvia Plath lennél? egy születésnapi ötlet. Lj

Én tudom azt, hogy bizonyos szempontból teljesen normális nő vagy. Jól, rendesen ez igazán megvan, mindenki láthassa…Mint a normális nők többsége a pillanatban élsz, sőt, még annál is jobban. Így aztán akár normálisabb is vagy a többinél. Ezt már szerintem teljesen be is bizonyítottad. Többre már nincs szükség. S felteszem a kérdést, mi lenne, ha akár egy publikálatlan Szilviaplath lennél, mit gondolnának a gyerekeid, a világ rólad? S meg kell, hogy mondjam, hogy az, akinek feltételezhetően háromnál több agysejtje van, az attól tenné függővé a kérdést, hogy mire megy ki a játék? Ha nem önmagáért, hanem valaki *vagy valami* másért teszi, - well, mit lehet tenni? Mi marad a többek számára más, mint felnézni rá? Hosszú utat tettél meg, s ha aszerint „nem csinálsz semmit, nekem azzal segítesz a legtöbbet, az biztos. S ha meg úgy is mindegy, akkor nem tökmindegy? TE jó ember vagy. Jó képességekkel, telis tele mindenfélével, ami nagyon is spe-

ciel, s egyszer végre el kéne kezdeni valódi magadnak utána menni, ez a legokosabb, amit teljes felelőséggel tudok neked mondani, s mindeközben persze, mint mindig, I love you. És

Boldog szülinapot!
Dede

0516 Depis Ursulám, besszükül az asszony

Well, megnéztem

A Delta site-on, amit szinte naponta küldenek nekem, mindenféle ajánlatokat, de persze Wilmington nincs benne. Egy jegy 1250 dollár! Ha csak úgy veszel egyet. Aztán gondoltam ez valami félre írás, elkezdtem keresni a te skymile papírjaidat, de nem találtam, s piszok ideges lettem. Mondom felhívom a barmokat, csak úgy kíváncsiágból. Most olvastam el a leveleidet. Mindent értek. Így is lehet nézni a dolgokat. Én nem tudok veled mit csinálni. Teljesen reménytelen élőlény vagy. Szúk agyú? Mi a jó szó? Aki mindig ilyen "közvetlenül" nézi a dolgokat…semmi tágabb összefüggés. Legyek, tetűk, kullancsok. Pénz. Téged más nem érdekel? Mert csak egy ilyen laza kérdés: ki van jobban? Ott mindenütt van az, amiről olyan elemzően és részletesen írsz. Az egész faluban, mindenkinél. S valószínű majd minden faluban. Tehát? Be akarsz költözni a Hugiékhoz? Oké. Majd elárulgatod a kolbászokat velük. Bedobsz pár piát, néha egy kolbászt is rihegsz-röhögsz. Nem tudom. Ez egy bolond világ. Nekem is vannak kétségeim. Minden napra jut egy pár. Van, ami elveszik, van ami átalakul, s vannak új dolgok, amiket az ember hajlamos nem látni, észrevenni. Hogy van internete, hogy baszott jó ruhái, cipői, telefonja, tévéi, hogy mennyei jó kajákat eszik, hogy összevissza röpköd a világban, hogy a gyerekeit taníttatja, hogy Amerikában is van egy kéglije, hogy amerikai állampolgár is, hogy rettentő sokat tud, ért, szerethet s hogy a marha anyjába majd 'mindene megvan, s be kell szarni az erőlködőtől, hogy milyen számot, cd, lemezt, kazettát is szeretne…persze be lehet szűkülni. Lehet nézni a kövér legyeket. Indiában, a mai napig abból isznak, amiben mosakodtak, mosogattak, pisiltek, kakiltak. Néztem egy nőt, alumínium tányérokat mosott egy pocsolyában, mosogatószer, szivacs, apámfasza nélkül. A háromnegyed világon nincs tiszta víz. Mit mondjak? Nézd, én tudom, hogy a mai magyar standard szerint, van jobb, mint a miénk. S nekünk is lehetne. S azt is látom, hogy valójában, te alkatilag arra is vágysz. Jobb lenne, a nyolcadikon egy kis fasza cipőpasztás hokedlikkel, s parízeres hűtőkkel teli konyha, kis virágok a balkonon, jó szomszédok, stabil népmúvelő munka, meg minden. Azt gondolom, hogy ez a se ide, se oda, ez nem jó. Miért jöttél hozzám feleségül? Miért nem egy siófoki dokihoz, vagy kolbászsütő kisiparoshoz? Ehhez a dologhoz valami nagyobb látókör kell. Ami nem csak akkor van, ha valaki minduntalan figyelmeztet erre, vagy éppenséggel kényszerít rá. Mert magadtól nem tudod. Nézd, én azt gondo-

lom, hogy mi messze gazdagabbak vagyunk a magyarországi mindenkinél. Teljesen egyedülálló. S azt gondolom, hogy néhány éven belül még amerikai standarddal mérve is megálljuk a helyünket, sőt, ha belevesszük a (számukra) rejtett otthoni értékeket is, akkor világbajnokok. Tehát a kérdés: te miért nem érzed ezt, miért nem gondolod ezt, miért nem tartod fontosnak, a magádénak, látod, hogy mink van, mink lesz? Miért kell ezt mondani? Mi a baj? A legyek? Alaszkában kéne élned, ott nincsenek, nem tudom. Szerintem a normálisság egyik alapvető feltétele, hogy az ember elfogadja az elkerülhetetlent, s örül annak ami van, amit elért, amit megcsinált, amit megszerzett, amit kikapált, amit kipipált, amit megfőzött, amit megismert, amit megtanult, amit átélt, a reggeleknek, a nappaloknak, az estéknek, az éjszakáknak, mert újra eszébe jut, hogy még mindig itt van, pedig hányszor akarták eltenni láb alól, s mindegy hogy a naptár kis kockái naposak, vagy borúsak, esik vagy fúj, az ember mindig annak örül, ami van. A luknak a seggén, meg persze a nagy álmoknak, amit nem enged elszáradni, a nagy aszályban sem, a nagy fuvolázó nihilekben sem, a nagy iszonytató afrikai homokviharban sem, amikor az embernek már nagyon elege van a sok homokból, ami megtölti az összes létező nyílását, a szájától a seggéig, s ami a legrosszabb, hogy olyan kibaszott nihil az egész, ezek a kicsi hidratált kvarckristályok, amerre csak a szem ellát. Kicsit örül, kicsit elégedetlen. De tudja, hogy az elégedetlensége okán újabb eredményeket ér majd el, aminek megint lehet örülni, ünnepelni, vigadni. Mert megy előre. Mert tanul. Mert rájön, hogy a világ nem kint, hanem itt bent van. S miért nem gyorsabban? Hát mert nem, bassza meg. De milyen baromi jó még így is. Mert - *fucken* - lehetne, lehetne sokkal rosszabb. Nézd, én a dolgokat nem tudom - nem - összefüggésbe látni. Ha te csak anélkül tudod, akkor olyan vagy mint egy ló, egy kutya, egy madár. De még azok is felkelnek, csóválják a farkukat, csivitelnek, meg minden. S mire jó a nagy baszott lélek? Hogy legyekről, tetűkről, kullancsokról írjon? Hát ne haragudj, ez nem normális. S nem is vagyok rá kíváncsi. Még ha "van" is…az nem baj, hogy az ember ezeket észreveszi, megemlíti, óvatos stb., de semmi más? Hát ez tényleg szar. Én egy percen belül felborulnék, ha csak így lennék képes látni a világot. Meg kell, hogy mondjam, hogy ez engem csak, tényleg nem érdekel. Nekem is vannak bajaim, politikailag is, kulturálisan is, világnézetileg is, magányilag is, de ezek a dolgok egy kicsit mások mert én nem csak “itt" élek. Nem itt élek csak. Én a teveimben, a képzeletemben, a tudásomban, az ismeretimben, a benső kultúrámban élek, s szarok bele, egyre inkább szarok bele, mi van odakint. S így az én problémáim egy kicsit mások. Fáj a csuklóm, magas a vérnyomásom, amitől szédelgek néha, koszos és megalázó és unalmas, munkát végezek, magam alatt, *messze* magam alatt! Valamelyik nap egy nagy hólyag lett a bal első kerekemen, először nem vettem észre, az egész kocsi rázkódott, félméteres kilengéssel sétált az úton, többször fölemeltem, ráztam, rángattam, rugdostam, köpködtem, szidtam, aztán leengedtem, s mentem tovább, mert kellett. S végén rájöttem, mi a baj, megcsináltattam huszonötért, s

most van egy kirívóan fasza alig használt, bal első gumim. S nagyon büszke vagyok magamra. S már kurvára nem érdekel az egész. S a kipufogóm is zörög, mint az állat, s ha eljön az úri kedvem, meg még mielőtt későn lenne, meg fogom azt is csinálni! S felfogtam, hogy ez egy ilyen elbaszott lét. Még elképzelhetetlenül sok minden el fog romolni, tonnányi mérget fogok enni, de működni fog, egész addig, amíg be nem dobom az egészet a kukába, veszem a fucken amerikai kalapom, s haza nem megyek a kis falumba totál dzsentri életet élni. Miért, más mit csinál? Hogy üdvözül? Én örülök, hogy ezt csinálhatom, hogy meg tudom csinálni, hogy a Jóisten esélyt ad rá, s nektek tudtam küldeni kétmilliót, a házra elkölteni egyet, s még vagy hármat még az idén. Én még mindig a tavalyi samponommal mosom a hajam, szappannal fürdök, s azzal a fogkrémmel mosok fogat, aminek nincs kinyomója. Majd be szarok, egy ceruzával nyomkodom. Tv-t nem nézek, videót nem renteltem, de lélek melengetően jók a lombos fák a kertben. Az jut eszembe, hogy a szibériai gulág ennél azért kicsit rosszabb volt, az embereknek ott nem igazán volt jövedelmük, mindenük hullott, törött, kopott, s a legnagyobb remény az lehetett, hogy egyszer majd egy szál gatyában beállíthat a saját falujába, s mélyen beleszívhat az alkonyi tehénszarszagból. Az asszonynak addigra egy szál haja, egy szem foga, s hárommillió ránca lesz, elenyészik a melle, morog és köpköd. De legalább asszony szaga van, nem úgy, mint itt, az Aljósának. Senki semmire nem emlékszik, semmi nem olyan lesz, mint volt, se a falu, se a ház, se az emberek, de ez még mindig ezerszer jobb, mint mocsarat csapolni, vagy folyókat visszafordítani a barom Volgával, aki mindig ugyan azt a monoton történetet mondja. Haza megy, s mint mikor az ember gyerek volt, azt gondolja, "hogy, de jó élni"- én tudom, hidd el nagyon is jól tudom, hogy ezek a dologok ott vannak, de más nincs? Muszáj mindig a budiba bámulni, hogy gyarapodik a lepedék az üledéken? Na hát ilyenek. Mint mondtam, én jól vagyok. A világ szarságai megérintenek, de le is peregnek rólam. A szarok megérintenek, de csak úgy leperegnek rólam, and I really try to love you, depis Ursulám

Jack

0517 Pikk-pakk-pukk itt leszel, megyek eléd Atlantába

Úgy számolom a napokat, hányat kell még aludni, mintha én repülnék. Remélem nem sértődtél meg, nem akartalak bántani, csak egy kicsit "felrázni". Cicusom, nem lehetséges, hogy neked is kellene szedned valami lítiumot? Amit valószínű - bár nem biztos - otthon jobban lehet szerezni. Lehet itt van a pharmacyban. Nem tudom. Én is szedek gyógyszert, mert örököltem a magasvérnyomást. Az a legszörnyűbb dolog számomra, valakit hibáztatni azért, amiről nem tehet. S nem értek azzal, hogy "na de hát ő is tehetne valamit". Szerintem az egy dupla kitolás, érzéketlenség. Persze egy csomó dologban igazad van. S teljesen egyetértek, hogy dolgoknak nem úgy kéne lenniük, mert azok semmiképp nem segítenek. Az embereknek nem védőháló van a fejük felett…az egész építkezés, meg minden arra a feltételezésre épül, hogy tudsz lezser lenni, hogy azt a feledet jól

tudod használni. Már valaki, otthon is mondta: „van aki, nem költözik be egy ideiglenes építkezésbe". Én tudom, milyen nyomasztóak a félkész dolgok, egész életemet abban töltöm. De minden arra volt építve, hogy ez csak egy ideiglenes ottartózkodás, hirtelen jött, meg minden. Egyébként először kifestettük volna a mi részünket, hogy legalább is tiszta legyen. A matracokat is ki lehetne cserélni... S tényleg azt gondoltam, hogy az hogy használjuk, még ebben a helyzetben is az új részt, kicsit feldobja a dolgokat, az embereket, ismert okokból. Jót akartam neked. A lambériát fölrakni már semmi ahhoz képest, ami ott történt: betonok, szennyvizek, tetők, mennyezetek, padlók, meg minden. S én nem bánom, ha valaki észreveszi és szóvá teszik mi a baj. Még segít is Csak nem minden alkalommal a legyekkel, s egyéb negatívumokkal együtt. Kijössz, s itt egy jól átlátható, kis doboz van. Szép rend, meg egyszerű, meg komfort, meg minden. A gyerekekkel nem lehet semmi, mert már nem gyerekek. Nem az a baj, hogy aggódsz, az teljesen oké. Hanem ha túl sokat aggódsz. Én, mikor haza költöztünk, elsősorban rád gondoltam, mikor a gyereket hazavittük, nem hagytuk, hogy itt gyökerezzenek ljil, mert gondoltam, hogy az neked just too much lenne. Mamókám, mindjárt itt leszel, s ígérem vigyázni fogok rád. Megyek eléd, s felveszlek Atlantában, s pikk-pakk-pukk, már itt is vagyunk. Love you dede

0518 születésnapi levél: Az angolszász fasizmus kora

Köszönöm. Jó levél volt. Well, el is felejtettem, tényleg. Egy darabig tudtam, de aztán mégiscsak elhalványult. Rajtad töprengek. de ez a levél egy kis napsugár volt, s jól esett.(a lányom az olyan nagyon nincs oda értem, legalább is nem tudok róla. De hát ilyenek vannak. Tegnap a Borisz írt valamit, amit nem tudok megnyitni, de amúgy se ír.) Well, well, well. érdekes, hogy ilyen rég óta itt vagyok. Nem gondoltam. Van ebben valami folytonossági hiány. mert az ember marhára ragaszkodik "önmagához", de közben változik, s akar is. S a kettő között mindenféle gap-ek vannak, fehér foltok. Pl. Amikor nem azok mennek, amiket szeretnénk. Sokáig keményen hittem, hogy nekem nagyon idilli, de legalább ideális családom van, lesz, úgy ahogy én elképzeltem. Azt gondoltam, hogy ez olyanokon múlik, amit én befolyásolni tudok, azokkal az eszközökkel, amik nekem vannak. Azt is gondoltam, hogy mi ketten jobbak vagyunk, a gyerekeink is jobbak. De ez se teljesen úgy van. S mindezeknek a reményeknek a fényében az én személyes dolgaim jelentéktelennek tűntek, ez volt a célom, az életem értelme, bármennyire fellengzősnek is hangzik ez. Egy idő óta nem lehet nem észre vennem, hogy a dolgok másképp vannak. Nem okvetlenül rosszak, csak mások. Először is ahhoz, hogy az én igazságom érvényre jusson, ahhoz a világot úgy kellene látni, mint én. Ez elvileg lehetséges persze, de csak akkor, ha olyan összetevők jönnek létre, amik vagy olyanok, vagy jobbak, mint az enyéim. Valójában bízok benne, hogy ez majd egyszer, itt-ott létrejön, rövidebb vagy hosszabb időszа-

kokra. Nem tudom, hogy mi ez, elég komplex dologról van szó, kicsit nagyképűnek is érzem, tartom azt mondani intelligenciáról. De valami. Azt gondolom, hogy én folyamatosan változtam egész életemben, de mindig jó voltam. Mindig a jót kerestem, helyzetekben, emberekben, s az egész életemben. S persze jó sok mást is találtam, ami komolyan elgondolkodtató, de egyszerűen, komolyan azt gondolom, mint az öreg Chomsky, hogy mindegy, s akkor inkább maradok jó. S ez is jó. Mert őt tényleg a legokosabb élő élőlénynek tartom, még ha zsidó is. Aztán egy ponton, pillanatnyi elkeseredésem valamelyikében, a könyörtelen ismétlődések okozta elkerülhetetlen felismerések egyikében, újra felfedeztem önmagam. A gyereket, a felnőttet, az öregedő valakit. S felmerül azóta is újra és újra, hogy talán kezdhetnék valamit magammal is, ami persze egy konfliktus, annyi idő után. Zamárdi, azt hiszem, a gyerekek születése óta, én valójában a család c. „*Művit*" nézem, abban vagyok. De lassan elszéled a családom. S maradok én, meg talán most már te, mint mikor ifjú voltam. Akkor velem voltál, jöttél utánam, s az jó volt. Nem tudom, hogy mostani magam is ezt szeretné e, vagy inkább egy önálló és egyenrangú társat, akivel végre egy kis gyufaskatulyát, de együtt húznak. Egyszerre, ugyan azzal az erőfeszítéssel, ugyan abba az irányba. nos, lehet ez is csak egy álom. A Karinthy azt mondja: " álom a bún, álom a jóság, de minden álomnál több a valóság". Oké, melyik? Á külső, vagy a belső? Az egzisztenciális, vagy a spirituális? Elég sok van, kicsik, nagyok, meg persze "egy Nagy". A kevés valóság felfogása, amire az ember, az egyed képes, képességei birtokában azt eredményezi, hogy a dolgait is csak annyira képes megoldani, s megérteni. Vagy fordítva: megérteni és megoldani. a legtöbb ember felszínes, felületes, mert lusta és szűkagyú, mert sérült, mert sértődött, ami ugyan az, mert van valami oka. Még lehet ezer, de mind ugyan az. S a legtöbb ember, persze megpróbál minden féle *adventure*-ket, hol ebbe, hol abba az elmaradt, kimaradt, félbehagyott, vagy el se kezdett dologba ugrik bele, elemez, rendszerez, rángat és rángatódzik. Aztán rájön, hogy már megint egy csak egy újabb s végig nem járható bonyodalmat kezdeményezett, s persze van, aki csak szimplán visszatér a régi s töredékes szintjére, de van, aki valami újabb szintézist ér el, s ott is marad. Aztán tovább… ("igaz utazók azok, akik nem tudva miért, mennek, hogy menjenek, tovább") kérdés, hogy ez mennyire van megtámogatva. (anyagilag-erkölcsileg) olvasom az új Chomsky könyvet, Rouge State. Arról szól, ahogy Amerika szép lassan és fokozatosan elszáll. A Touqeuville-i Amerika ugye a világ lámpása, reménye volt. De ahogy megerősödött, egyre jobban egy bully lesz, ő csinálja a törvényt, az ő igazsága van, szarik mindenkire. (ez egyébként nem csak a nagy rendszerekre, mint egy állam, birodalom érvénye, de az egyénekre is)".....Az úgy él mint a gazdag várúr, a várat körülvevő, s azt kiszolgáló nép között, harmóniában". Ez a modell, a Churchill-i. Ő mondta ezt. (Az Angolszász Fasizmus Kora) megjegyzés tőlem…a világ 153 országa egyöntetűen elítélte 98-ban, hogy Irakot újra bombázni kell, meg a tömeggyilkos embargót, de Amerika csak azt mondta, hogy fuck'em. ez a baj. én soha nem mondom ezt. Ill. Mondom, de csak indulatból, aztán nem

alkalmazom. Nos Amerika megtámogatta az ügyét. Gazdag, erős, s neki van igaza. Az ő valósága az igazi. Legalább is most. Persze kap a pofájára is, most kirúgták az ENSZ emberi jogok bizottságából, megy föl a benzin ára, el kell baszni a landscape-ket, s a virágos kertbe, amiről azt hitték, most már forever úgy lesz, a jóléte már rég nem ugyan az, s előbb utóbb újra krumplit kell ültetni. De a barom, ha bántják, s megteheti, csak jobban elbarmul. S ez még jó darabig, jó pár évtízedig így lesz. S persze a világ előbb-utóbb rádöbben a disznóságra, beleértve a tisztelt házat is, s a dolgok változni fognak. Nos ez az ókori, a feudális, a kapitalista, s a szocialista álmodozásoknak vége. Rengeteg a tapasztalat, s a tudás naponta duplázódik. De még ez is kevés. Eklektikus, hablaty, beetwen korba értünk, ahol iszonyú sok a felhozatal, de nem lesz nagy party, nem lesz világraszóló Fiesta, se menetelő, se táncoló, se vigyorgó, se internacionálét éneklő tömegekkel. Nem a mi életünkben. S erre legjobb felkészülni…de a piac tényleg roskadozik a finomságoktól. S ebből az se vesz el, hogy újabb és újabb disznóságok is kiderülnek, hull le róluk a fátyol. Az alternatíva tehát, hogy "többé nem álmodozunk már, bár a szívünk csöppet sem lomhább, s ragyog még a holdsugár". Az ember szépen leballag kis kosárkájával a zsongó piacra, telerakja minden jóval, aztán az individualizmus fényes fegyverténykent hazaballag, teletömi minden érzékszervét, s a nagy elveszett forradalomról, nagy fényes partikról ábrándozik, amik majdnem, de végérvényesen mégse…itt egy nyalóka, ott egy sztereó, itt egy habocska, ott egy videó. S ami a legszörnyűbb, hogy mindeközben arra is rájön, hogy az, amiben hitt, amiről tényleg őszintén azt gondolta, ami izgalmas, izgató és inspiráló volt, az valójában nem is az, sőt nem is volt! Az. Hm. én egyben, - azért - még hiszek. Ha az ember elég okos - s persze miért ne lenne? Ha már egyszer utcagyerek, akkor a szállodai történet analógiájára! csak Nice Guy-ként, ahogy az urak elvárják, úgy bassza át őket, s ha lehet keményen. Fuck them hard. Even harder. megmondta az öreg Domán, a szent misszionárius, kardot nem lehet rántani, legfeljebb haldokló vénasszonyok házait suttyómba átiratni, hm. Oké, megértettük, de a mi ügyünket fel nem adjuk…s azt se gondolom, hogy ez sunyiság - s ez nem bosszú valamiért, csak az ember győztesnek, s nem vesztesnek született…minden ember. Ezt jelenti a freedom. Born to be free…"Born to be Wilde"? Az ember úgy vad, ahogy a besorolás megengedi, miért, "ők" mit csinálnak? Nekem ez jutott, s nagyon happy vagyok, hogy legalább nekem is jutott valami…a Buddha, a Thorroeu, a Marx, a Sartre, mindenki azt mondta, hogy a civil disobedience iszonyúan fontos, mert az establishment-nek nem mindig van igaza. (a szabály, a törvény, nem mindig jó, sőt…, mára ezt már, mi is tudjuk.) Nos szerintem se. Csak a hülye nem lázad. Az ember egész életén keresztül lázad. A besimuló is az előző szintje ellen. Aki abba hagyja, az ott hal meg, kaput. Nem a fizikai halál pillanatában. Ha feltételezzük, hogy nem csak fizikumok vagyunk. Én igen. well, áldás és átok, ha az ember sokat tud, de jó eszköz kitölteni egy élet adta lehetőséget, s így nem marad más, mint maradni az én jó-kis, régi utamon.

Jack

2001. május 20. Az „én Párizsom” Visszaemlékezés egy lopott párizsi estére, már kint írott ﬂji

Egy hirtelen szélrohammal betemette Párizst a hó, úgyhogy itt ragadtam ezen a nagyorrú tábornokról elnevezett reptér félreeső luxuszállodájában, s azon töprengtem, hogy miként tudnék én bejutni a fény városába. Egy szürke agárkutya és szibériai farkas keverékének kinéző szálloda menedzser, olyan velem egykorú, miután kétségbeesetten próbálta kihasználni a francia törvény lehetőségeit: kihívni a híradót, a kommandósokat, a csendőröket, zsarolni, fenyegetni, lelkileg kényszeríteni, filozófiailag meggyőzni, ezt mondta: "soha életemben nem láttam még egy olyan embert, mint te, akinek nincs credit kártyája". Amivel kifizethetném 80 franc tartozásomat, azaz, azaz hatvan valahány dollárt, azokért a sörökért, kis Bourbon konyakokért, amit a terülj-terülj, fotocellás érzékelőcskékkel felszerelt, kis hűtőcskéből először meggondolatlanul, de aztán szándékos vandalizmussal párizsi sétám hangulatosabbá tételére benyomtam. Magammal cipelve fényes-puffos, buzi-fekete fotóstácskámban, szopogatva a subwayn, a kurva negyedekben, az akvárium kinézetű antik-futurisztikus kávéházak előtt, egy rózsaszin kimonóban, robogóján ülő, mobiltelefonáló, bájtündér mosolyának fénykörében. S hát mondtam ennek a jóembernek, hogy whooa! what a great french hospitality, generosity, kindness! Otherwise you make a trapp, do you? That is not very nice. I am very dissaponinted of you guys! Legjobb védekezés a támadás. Ezt a trükköt mi Balkánok is ismerjük. Nesze bazdmeg. Ha nem fizetek, nem visznek el a reptérre - mondta. Lesz ez még így se, gondoltam, még van három órám, felkészültem erre a meccsre. Tettem két kört az aranyozott liftek előtti plüssben, a szembeni kávézóból néhányan érdeklődve figyelték a meccset. Nagyon upset voltam. Legalább is a képem, azt hiszem. Belül meg majd meg szakadtam a röhögéstől. Odafordultam az ordasomhoz. Láttam, hogy az őrület környékezi. Kétségbeesetten magyaráz a karabinereknek, a szállodai Tikos detektívnek, a pingvinnek öltöztetett feketéknek, akik tudtam, hogy az én pártomon vannak. A fakabátok arcán láttam a reménytelenség enyhe rozettáit. Well, - mondtam, - ha nem visztek el, gyalog kell mennem. Persze nem akartam. Mert innen csak highwayk mennek, senki emberfia soha nem gyalogolt még errefelé. Kiléptem a nagy forgóajtón. Szaladt utánam. Jöjjek vissza, jön az erősítés, - mondta. Oké, én meg hívom az amerikai konzult. De, egyébként nagyon szép a hotel, az ellátás kitűnő, nagyon élvezem, az étel fenséges, de kurva sokba fog ez kerülni neked mössző, you just making a record here. Nem értem miért is pánikolsz, én veszítek a ti faszságotok miatt egy napot az életemből, a bizniszemből, egy pár fucken drink miatt meg ilyen kibaszott cirkuszt csinálsz, egy Sofitel nevű százcsillagos francia büszkeségben, a Hiltonnal versenyezve? Az amerikai hotelokban ingyen van a pia, Dezsőkém,

ennyire cheep-ek vagytok? Azért ez már ült, láttam a fakó szeme mélyén. Teltek múltak a percek, folyt a tárgyalás, én meg csak sétálgattam a plüssben. Ne is halljam. I am not interested. S persze egyszer csak odajött, tanítóbácsis hangon elmesélte, hogy itten fizetni kell, jegyezzem ezt jól meg. Oké, i am very sorry, sir. Fuck yourself, - gondoltam. Végül is kitalálta mit mondjon ez a lóbaszó lakáj, hogy menjen ki a cikiből a jó kis teamje előtt, de ezek mindenre tudják a megoldást, bíztam is benne…büszkén kiballagtam a kis buszhoz. Viszont még előző este, s erről a fentiek semmit sem tudtak, a következő történt: (elmerengtem a lehetőségen, mire is lehetne ezt használni, de nem volt rá szükség. S ráadásul azt mondtam az agaramnak, hogy még annyi pénzem se volt, bassza meg, hogy megnézzem a csudálatos Párizsát. Mi a faszt is akar tőlem? Hehe.) Húsz franc-kom hiányzott a subway (underground?), metró? jegyhez. Ha meg akarom venni, fel kell váltanom a maradék tízdollárosomat, amihez vissza kell mennem a reptérre. A nap iszonyú sebességgel hanyatlott. Mi lesz a filmezéssel? A szállodában nem adnak vissza a pénzváltáskor. De így se, úgy se elég, akkor már a nyolc dollár, mit csináljak? Ötven egy éves vagyok, itt állok a párizsi kertek alatt. Soha nem is látom? Nebasszki velem, nem fogom látni Párizst? érted, Párizsról beszélek, tudod, jajj, egy ember, egy magas öltönyös úr, amerikai, valami Rockefeller, novemberig egy suit-ot foglalt, hosszasan részletezve honnan hova van kilátás. Ami érthetetlen. Mert egyik oldalon a felszálló, másikon a leszálló pályára, harmadikon a nagy raktárakra, negyediken meg a szerelőműhelyekre, persze sok lámpával, meg más hotelok-motelok hivalkodó tömbjeivel. Mi a szart csinál ez az ember itt? Novemberig egy hotel-suitban? Latolgattam a dolgokat. A burbon whisky már oszlatgatta öreges aggályaimat. Még utoljára megvizsgáltam, hogy nem veszítettem-e vészesen a realitás érzékemből, ami egy ilyen aranyozott, plüssös, buzi szálloda világhoz azért kell, ha nem akarsz egy french jailen vakációzni. De kétszeri analízis után megint csak úgy láttam a dolognak van reális esélye.

Esetem lehet érthető.

- Sir.

-Ye?

-I vanna talk to you.

- About what?

Próbáltam úgy helyezkedni, hogy a manus takarja a recepciós ürgét, s az ne hallja.

-I missed my connection. The weather, you know.

-Ye?

-I have to spend my night here.

-Ye?

-I never been in Paris, I liked to get there, but I am short of twenty francs.

-Just a minute, hold down.

A recepciós valamit dumált hozzá.

Felemelt fejjel, öntudatosan s kimérten elsétáltam. Ne alkalmatlankodjak. Valami kényes részletet hallván. De figyelve mikor ér véget a duma. A kellő pillanatban megfordultam, s a manus már jött is. Egyik keze a zakója zsebében.

Twenty francs, Ye?

-Yes sir.

-Here.

-Thanks.

-Sure.

Két magyar százasnak kinéző érme volt. Belépő Párizsba.

Hehe. Egy kis busz elvitt- kerülővel! a vasútállomáshoz, ahol mindjárt benyomtam egy Bourbont egy 166-és francia sörrel (amiből később hatalmas vizelési probléma lett, lekellett hugyoznom egy Citroent a nyílt, de szerencsére momentárisan kihalt mellékutcán, mert már a francia kapualjak is mind be vannak zárva. De láttam kis tócsácskákat meg folyásokat mindenfelé, meg teljesen elvadult bam-okat, a birodalom sajnálatosan ideszakadt, a pálcikáig leszopott, arab kellékeit, ezeket a kreol nyalókákat, akiknek a kontójára épült ez a Concorde ország, s most kénytelen kelletlen elnézik nekik a nyilvános hugyozást, tényleg.)

S, -egy ábrándos szemű kötcsei úr Párizsban. De szép...

Jack

0520 a jogosítványt kezdje el

A jogosítványt kezdje el, mert ha nem, akkor elzavarom világgá. Elegem van már ebből. Tényleg. Tedd, amit mondtam: no nonszensze. Mindent elhiszek, mindent megértek. De konkrétumok nélkül ez a dolog már nem működik. Egyszerűen nem. Ha együtt lennénk, együtt élnénk, tudnék neki mondani naponta ezer dolgot. Egyszerű dolgoktól bonyolultakig. Tudnék példát mutatni, bármiben. De így semmi semmivel. Odakünn egy nagy élet van. Milliók és milliók jönnek mennek, tanulnak, utaznak, intézkednek, stb., stb. Csak egy pl. Végig néztem egy utazási iroda ajánlatait. 3 vitorlázó túra. Körbe a világon. Görögország, az Antillák, Spanyolország, Alaszka, Ausztrália, Tahiti.1000-6000 dollár között. S ez csak egy példa. Mikor megy el a mi fiunk? Nem is tud vitorlázni. Miért nem? Én nem értem ezt az egészet. Ideges vagyok, vérzik a szívem, legszívesebben most felhívnám, s visszaszívnám az egészet. De nem tehetem, s nem is fogom. Mindannyiunk érdekében. Mi lesz ebből a gyerekből?

0520 úttörő Bizottság és a barom Amerika – igen Van ezzel a baromal mit csinálni

Well, millió gondolat cikázik át- s akkor még nincs is rendszerezve. Ami a nagy munka. Csak néhány: hallgattam a Bizottságot, s komolyan azt gondolom, hogy a legjobb valaha volt magyar zenekar, teljesen punk, teljesen avantagarde,

teljesen úttörő, húsz évvel megelőzte a Nirvánát, meg a többi pöcsfejet, teljesen elöl Európában, s azt hiszem a világon is. Egyetlen utódja van, a Quinbee. (a múltkor írtam nekik egy dicsérő e-mailt, de nem reagáltak.) Nos, A Sandrának, feltétlenül, mint része az Educationjának, kéthetente minimum meg kellene hallgatni. Nem tudom, de vannak ilyen szerencsétlen dolgok, amikor nem jó korban élünk, nem jó helyen, nem jó nép részeként, nem jó nyelven, nem jó kapuk, falak, vizesárkok mögött. Amikor a nagy dada kiállítás volt, a világ beszart. Amikor a szürrealisták elkezdték mutatni a képeiket szintén. Ezek nagy konstellációk voltak. De a művészet erejéből ez mit sem vesz le-S a tény, hogy valami éppen még, vagy már nem aktuális mégis lehet jó, mert segít megérteni azt a szituációt, helyzetet, kort, kultúrát, s ezen keresztül önmagunkat. Fogok írni egy könyvet a Bizottságról.

Más:

A múltkoriban láttam egy film részletét a PBS- én. Egy, a Leilához hasonlatos, kicsit molett, csak se-szőke nő, azon fáradozott, hogy a kísérletekre ezelőtt felhasznált csimpánzokat megmentse. A kísérleteket - velük - megszüntették, legalább is errefelé. Lent Floridában épített egy farmot, deckekkel, füvekkel, bokrokkal, s fákkal, s összeszedi ezeket a lényeket. Mindenféle kísérleteken mentek keresztül, az "ember érdekében", mint pl. Az AIDS. Telenyomták őket fertőzéssel, s aztán nézték mi lesz. akkor kapcsoltam be, amikor a nő hátát mutatták, egy szőrös majmot ölelt éppen, kedves szavakat sugdosva. Se a nő, se a majom képét nem lehetett látni. S az első gondolatom az volt, hogy ez egy őrült "Leila", ölelgeti (bazdmeg) ezt a szőrös "majmot". S megjátszás az egész. aztán a kamera arrébb ment, s elkezdték mutatni a csimpánz arcát. Nem "arcát", hanem arcát. Csak arcát. Mert volt arca. Az én, a te, a mindenki arca. A lény bennünk a mélyben, a lény, akin állunk, akire támaszkodunk, a legmélyebb énünk, a legszívbemarkolóbb énünk, a finom, a törékeny, az ártatlan, a kedves. ott volt. Azt mondta a nő, hogy rettentő dolgokon ment keresztül. Felvágták, kivették, berakták valamilyét, ketrecben, egyedül, a gondolat mentőöve nélkül, a Nagy Létben. Abban, amiből mindnyájan jövünk. S azt mondta a nő, hogy emlékezik, s haragudnia kellene, de nem haragudott. Úgy szorította a nőt, hogy az alig tudta lefejteni a karjait. Megismerte. Összedugták a fejüket, az arcukat, a homlokukat, néztek egymás szemébe, arckifejezéssel, kis finom felhőkkel, felismerésekkel, értelemmel. s aztán elment egy laboratóriumba, ahol az AIDS-el megfertőzött 32 éves anya, elszakítva a családjától, a csapatától, a gyerekitől, az unokáitól, megfertőzve a legrohadtabb vírussal, egy iszonyú ketrecbe zárva, bolti banánon, két nappal a halála előtt, az "emberiség szolgálatában" a döbbent szomorúság, s lemondás archaikus arcával nézett a szemünkbe. "Sparky", ez volta a neve. Kicsi volt, sovány, s teljesen megőszült. A nő, egy cumisüvegből adott neki valami vitaminos teát, odajött, elfogadta, kicsit még állt, nézett a nőre, aztán lefeküdt a

ketrecében egy párnára, s lassan lecsukta a szemét. A nő sírt, s farmerban, egyszerű pulóverben, lassan elment. S a Sparky két nap múlva meghalt. Szóval, a nő csinált egy rezervátumot, ezeknek a laboratóriumi előembeknek, ahol dignityben halhatnak meg. Az egyiknek fél keze volt, egy csimpánz kéz nélkül! a Becket a faszomba sincs, mert egy kicsit leoperálták. Nos, a nő példát csinált. S egy csomó ember elkezdett farmokat építeni. A kísérleteket betiltották, itt legalább is. (a múltkor azt írtam, vagy mondtam, hogy az Afrikaiak rájöttek, hogy most aztán már ők is, s eddig nem csinálták, de most elkezdték enni a majmokat. S azt gondolom, hogy ennek a fucken, mutherfucker Lalalandnek a bűne, sajnos, ezt kell mondani, minden atrocitás ennek a gecinek a bűne, mert úgy felspanolta a normális civilizációkat, hogy mindenki lassan kimegy a - fucken - normális formájából), tehát, van ezzel a barommal mit csinálni. egy kicsi példa. End of story. Dede. Átment az útiterv? Love you

Jack

0520 Reagálás és javaslatok az enyhén visszamaradott kisfiúunkra ljill

Well, itt van a levél. Egymás mellé teszem őket, s szóról szóra, minden pontjára, mondatára próbálok válaszolni. Tudom, miért küldted, hogy megpróbálj meggyőzni, hogy minden oké. Én is azt szeretném, ha az lenne, csak mondjuk abban biztos nem értünk mindenben egyet. Tehát megpróbálom az én pontjaimat, s szempontjaimat kihangsúlyozni. közben itt kiderült, hogy a helyzet - a kurva életbe, szegény fiunk, még ennél is rosszabb, mert elolvastam az utolsó leveledet, s egyetértünk!) Elöljáróban azt tudom mondani, hogy a Borisz egy nagy sumák, s elég töredékesen beszél még mindig magyarul. A jó szándék meg a sumákolás között nem tudom hol az igazság, valahol félúton. Nyilvánvalóan az érdeke ezt kívánja. Tehát a kérdés itt az, hogy jó dolog-e, ha kihasználjuk azt a gyengeségét, hogy könnyebb Kötcsén olvasgatva pénzt keresni, könnyebb haza jönni, s ezzel jó gyereknek lenni, mint elmenni, s mint egy büszke s öntudatos férfinak helytállni, s keresni havonta többszázezer forintot. “logikus". Az Iván a logikus, nem? De ebben a levélben fényesen látszik, milyen veszélyekkel fenyeget az egyoldalúság. Sajnos azt kezdtem el látni, hogy a Boriszba is van egy hülye ellenállás, s ha úgy jár, mint te, hogy 50 éves kora felé kezd benőni a feje lágya, az elég messze van még. Én már nem tudom ezt végig csinálni. A reményem pedig, hogy okos fiú, nem fog működni, ha ezeket a képességeket nem arra, hanem "az" ellen használja. A fő ok, s ebből is látszik, hogy én azt kértem, hogy írjon, hogy lehetőséget adjak neki, hogy a hibáit feltárjuk, arra válaszolni tudjak, kritizálni tudjam, igazgatni tudjam, tanítani tudjam, korrigálni tudjam. Mint egy iskola. De ez az, amit ügyesen megkerül, s azt gondolom, hogy nagyon veszélyes irányba halad a személyisége. Ami felveti a kérdést, hogy nem kellett volna előbb

keményebbnek lenni...? Lehet elszúrtuk. De se ismételni, se fontatni nem szeretném ezt a hagyományt. Az jutott eszembe, hogy fog kapni pénzt, de úgy, mintha egy iskolába, egy tanfolyamra, járna, ahol az előre meneteléért fizetnek. Ugyanis annak arányában fogunk fizetni, ahogy reagál. Nem kap már előre pénzt, hanem utólag, leveleként 2,3,5 ezer forintokat, s meg persze ami kötelező. Ez így is eléggé kontrolálhatatlan, s lehetőségeket ad majd neki, csak kevésbé, mint eddig. Egyébként nagyon jól gondolkozol, lehetne jobbra is meg balra is eltolni, ahogy ez mindig is van, de ez most pont(!) Középen van. azt már régóta akarom mondani, hogy tudom, ez egy hülye forma, de nagyon fontosak a vesszők, mert ha valaki nem a szerint olvassa, elveszik a dolgok értelme. Túl sok mindent kell megbeszélni, formalitásokra - már megint - nincs idő. Bassza meg. Mert kellene. De ez megint csak azt mutatja, milyen destruktív a szegénység, a kialakulatlan és kidolgozatlan primitív fucken élet. Ezért akarok ebből olyan kétségbeesetten kimenni. Biztos vannak családok, ahol az egész életmenetbe be van építve, hogy ilyen bullshitekkel nem kell foglalkozni, elképzelhetetlen, hogy fingjunk evés közben, s pláne nem hogy az asztalra szarjunk. Nálunk ez még kialakulatlan, most dolgozunk rajta. Elég kemény munka. Kezdem a levelet; az első szakasz totális félreértés és hamis következtetés, semmilyen érzelmi zsarolás nem történt, legalább is az én részemről. Keményen igyekeztem tárgyilagos maradni, kerülni a jelzőket, A Borisz tényleg gondolkodik, de mint egy üvegkalitkába be van zárva. Nem alakult ki a kifelé fordulás képessége, ahol az én dolgom össze van vetve másokéval. Csak annyiban tud figyelni másra, amennyiben ez az ő érdeke. Ez nem "rosszindulat", inkább e képesség fejletlensége vagy hiánya. Neki kell közeledni felénk, amire ugye most megnyitotta a kis ablakocskáját. S kicsit kidugta a buksi fejét. Ez is valami. A mi időnk nagyon nem fontos. Annyira, s most. Legalább is nem úgy. A cigányokat a tv-k izgatják, a parabola. Én leszedném, elvinném, visszaadnám őket. Szerintem nem kell, annyira nem kell, hogy ezért betörjenek, balhé legyen. A Sandra, ajtajára vissza kellene tenni a rácsot, ill. A pántot és lakatot, s oda tenni, ami értékes. Tudom, hogy ez nem könnyű, de meg lehet csinálni. Talán ez lenne a legfontosabb. Valahogy húzzuk ki a nyárig, s akkor egy komolyabb megoldást fogok kitalálni. Komolyan. Vannak elképzeléseim. Vissza a levélhez. természetesen nem az ajtóból indult ki a helyzet, legalább is az én esetemben. Ez biztos. tehát az ok, amiért ő most ezt írta, nem innen jött. az hogy "én erről nem tudtam", meg hogy nem "láttam át" egy ellentmondás. "fenntartjuk a jogot", című bullshit. Csak nem figyel. Megteheti, hogy nem figyel. Most meg visszafelé, kellett találni valami kiindulópontot, amivel nekünk reason-álni tudja. Ez jobb szó, mint a megindokolás. well, én a te pártodon vagyok, mert a helyzet ezt indokolja. Mondhattad volna előbb is, de nyilvánvalóan az egész arra a feltételezésre alapult, hogy a Borisz majd otthon lesz, nem kell ezt külön magyarázni. ezt lejjebb ő is beismeri, ill. Pontosan látja az okokat, hogy a másik oldalon miért nem szóltál, s hogy valójában ő is tudta ezt. Tehát miért akarja ezt is rád húzni, hogy nem szóltál? Miért, ha olyan okos, s tudta? A körülményeket is látja, tehát

miért nincs otthon, s teszi rád - ráadásul - a telefont? Mert olyan okos? Meg higgadt? A következő fejezet, amikor ő megpróbálja átgondolni a dolgot, elég zavaros. A szokásos homályok, "hogy a nyáron fogok ott tölteni időt". Tényleg? Mikor, mennyit szívem? Azt mondja, hogy ő bele "korpelálta", jujj, a teveibe. Hát ez szép dolog. Az, hogy szeret ott lenni, otthonának érzi, meg ilyenek, az igaz. Mert ez így egy dupla nyalóka. Vidék is pest is. Csak ne kelljen semmit csinálni. Ez így fasza. Ahogy tetszik. "mert a pillanatnyi beállításból hiányozna, hogy én már gondoltam erre". A kurva életbe már, tényleg szétdurran az agyam. Miért, kéne, tudnunk mit gondol? Egyszerűen megőrülök ettől. Egy mentsége van. Hogy te is így kezdted, ez a te alkatod, mentalitásod. Amikor az ABC-ben középen hagyod a kocsit... Nem tudom, ezt a gazt ki kell húzni, mert terjed, s benövi a szőlőt. Ez az aktivista dolog a gyengém, tehát ezt komolyan kell vizsgálni. Azért, mert ebben látok valami lehetőséget a kimászásra. persze rengeteg aggállyal teleszőve. Azt ötlet jó, csak már megint a pontatlanságok, a homályok. Kicsit keményebben kell koncentrálni, keményen analizálni, mérlegelni, s hosszan, kis papírral, ceruzával, radírral, naptárral! Terveket készíteni. mert azt gondolom, hogy ehhez nem kell pesten lenni. Csak felmenni. Maximum hetente egyszer. “elmenni az EU youth centerbe". Miért nem ment el eddig? Mert a Csabival smaciztak valami faszságban? Már ötször beszéltünk erről. Hetekkel ezelőtt. Mit fog csinálni? Én megmondom. Bemegy egy irodába, azt mondják, hogy oké. Ez meg az, így meg úgy, semmi konkrétum, semmi semmivel, s nem fog mindjárt felvenni egy munkásruhát, s elkezdeni lapátolni, s nem fog egy asztalhoz sem leülni, kis ceruzával. S másnapra se kell reggel hétre munkába állnia. S ettől kezdve minden nap. S ezért nem kell bérlet meg szendvics, meg mobilfón, meg új ruha meg pénz a gyorsbüfébe, mert otthon nincs semmi, mert a körülmények olyanok, a patkányok mindenre rámásznak, tárva nyitva az ajtó, nincs villany, fűtés, hűtő, asztal, evőeszköz, ágy, szék, asztal, a helyi bolt kurva drága, a szomszédok, társbérlők mindent ellopnak, felzabálnak, horkolnak, köhögnek éjszaka, vagy buliznak, nem hagynak aludni, meg minden. Semmi semmivel. De oké. Csinálja. Derüljön ki, hogy "ezt se lehet csinálni, semmi értelme, Magyarország egy tök szar hely, a Dana is hülye, nem segít, az emberek is hülyék, mindenki hülye, s minden szar". Oké. Derüljön - már végre - ez ki. Aztán majd onnan folytatjuk. De ezért nem fogunk százezreket elkölteni. S megóvni attól, hogy végre rájöjjön, akkor is kell valamit csinálni, ha tök szar, tök nehéz, tök reménytelen. Meg kell tanítani ezt a gyereket. S ha ez - azért, mert olyan kemény, s ellenálló, kurva kegyetlen, és hars, és nehéz, - akkor is. Én legalább annyira sajnálom, mint te. Őt is, magunkat is. Szegény mi. S ha ez mind igaz, a dolgok kurvára leegyszerűsödnek. Otthon lesz. Ami egy elég meredek dolog, de legalább öregszik közben, hátha létrejön még néhány neuron kapcsolat ez alatt is. Feszengés, balhé így is lesz, de legalább kevesebbe kerül, s csökkentettük A Sandra magányát, a betörés lehetőségét, s már dolgokat. Ahogy vártunk, beszélgettünk. S részletesen ecsetelte, hogy mit mondott a Dana. Én ugye Görögországról beszéltem, de a Dana azt mondta, hogy a

nyáron Angliába kell menni. Nem kell pénz. Ő tudja. Ismer mindenféle embereket, szállást, utazást, meg minden. S az egy progresszív hely, nem úgy, mint a másik. Az egy leisur hely, ugye. aztán elkezdtem felvázolni, miért kell oda menni, de bennem is felmerült, hogy a legjobb a nyár vége, az utószezon, nincs olyan meleg, olcsóbb, meg minden. Addigra hátha lenne jogsija is, szóval, gondoltam, jobb előbb Anglia, s tényleg, milyen jó ez a Dana, megtanítja, elviszi a kisfiunkat, végre valaki, s mondtam is neki, hogy nagyon vigyázzon, mit csinál, ne veszekedjenek, a "Dana egy aranytojást tojó tyúk" ne csessze el a helyzetet. Erre, mit ad Isten, a következő hét azzal telt, hogy összeveszett vele, nekem ezért nem írt. S most a levelében egy szó sem esik erről. Jön a Görögország. Azt az apa fizeti. A fa…m tele van. ezzel, így. Aszongya, hogy a nyarak végén mindig semmire se jutott, nem volt még értelmes gondolata sem. Nos, megint így lesz. Semmi előkészület. Tavaly ugye egy velencei utazás lett befizetve, totál Anti kulturális, újgazdag és buzi. Egy hülye libával. Nekünk is jó szar volt. Készült néhány amatőr fotó. De mindegy, "legalább egy kicsit kiruccant". Emlékszel az útlevél ügyre? Édesapám…. Ez minden, csak "az" nem, én nem akarom ezt a gyereket "magára" hagyni. S erre az egyetlen lehetőséget abban látom, ha ír. Ha én is írok. Ha válaszol, ha válaszolok, ha tényleg van egy dialóg. S nem arról, hogy "jól haladok", "sokat gondolkodom", "sok mindent csináltam", hanem hogy mit, mennyit, mikor és hol. Ha ezt nem teszi meg, nem lesz se Görögország, se autó, se jogosítvány, se zsebpénz, se utolsó pillanatnyi útlevél intézés, útikönyv, sátor, bicska, fucken nothing. Osztályozni fogom a leveleit, s kap rá fucken pénzt... Vagy... Menjen, s dolgozzon. Ennél jobb ötletem, ismerve a gyengéinket, meg a helyzet hiányosságait, amúgy sincs. Ez lenne a legjobb. de puha és gyenge vagyok én is. S ezért találtam ki ezt a kegyetlen, nevetséges, és nagyon kellemetlen játékot, de ez az, ami adekvát arra, ami a kisfiunk. 21 éves Édesapám! elszáll az agyam. Kedden lemegy, oké. De komolyan mondom!!!!!!! Nincs miről beszélgetni. Ill. Azok a gyakorlati dolgok egy óra. A Gyulával megcsinálhatják a rácsokat, nincs jobb ötletem. Ha egyedül is megtudja, még jobb. Tervezni nem kell. Nincs MIT TERVEZNI! A Dana úgy látszik befuccsolt, ebből nem lesz a Borisz alelnök az izébe. Semmi. Semmi, de semmi. De menjen, hagyja a Danát, menjen és csinálja, amit mondott. Menjen be az irodába, beszéljen valakivel tíz percig, egy titkárnővel, egy Jóskával, aztán menjen ki a pályaudvarra, a Délibe, üljön fel az első vonatra, Szárszón a buszra, ballagjon haza, vegyen elő egy fucken könyvet, s olvasson. Aztán következő héten ugyan ez. Aztán a következőn ugyan ez. Aztán a következő héten ugyan ez. S így - fucken - tovább. Aztán haza érünk. S majd csinálunk valamit. S közelben lesz ott néhány party, jó nagy kupi, berúgások, veszekedések, meg minden. S fizetjük a - fucken - internetet, amin lehet chattolni, nézni a fucken MTV-t, meg rap zenét hallgatni. Eminemet. “fuck your grandma, the old bitch"az internet ugye arra nem jó, hogy aktivista életet, tevékenységet folytassunk. Ugyan az egész arra van, így csinálják, csak a mieinknél jobb ifjak, s öregek egyaránt. De a mi gyerekeink valójába a sógor gyerekek, csocsóznak. Persze jobb,

előrehaladottabb játékokat, de hát annyival idősebbek is…a Borisz igazság érzete. Nos, "már megint itt van a szerelem. “nincs más mondanivalóm. S nagyon jóindulatú vagyok ilyenkor. Nagyon. az, hogy higgadt, az jó jel. Felfogta, hogy itt nem babra megy ki a játék, hanem az ő bőrére. A nyarára, a kis kényelmeire, meg minden. S a beállítás annyiban igaz, hogy nagyon rossz véleményünk van róla. (itt szeretnék megemlíteni valamit: egy év múlva végez. S nagyon csökken a reményem, hogy jut valamire. S az egy nagyon nagy sokk lesz. Mert nem fog kapni egy fucken bosnyákot se, lakás se lesz pesten, semmi. S nem árt egy kis előérzet, egy kis déli előszél, hogy megcsapja kis orrcimpácskáját) amit csinál, ahogy gondolkodik, ahogy tervez, ahogy felkészül, ahogy reagál azokra, amiket - nagyon jóindulatúan - mondunk neki. De felfogta, - tényleg - hogy itt most, bazdmeg lehet - s valamit tenni kell. S megírta ezt a levelet. Great. el is tűnhetett volna. Csak azt nem tudom, hogy hova. A garancia, hogy ilyen nem történik, pont abban van, amiért hibáztatjuk. S ez egy 22 csapdája. Mert ha olyan lenne, nem kéne ezt csinálni, mert akkor menne és csinálná. S fel sem merülne, hogy retorziókat kell alkalmazni, s csak hogy mondjak egy példát, nem csak hogy magát megoldaná, de másokat is, s pl. Nekünk is segíthetne, s talán még mi is találnánk "munkát", tevékenységet, petíciókat mi is tudnánk a szabadidőnkbe írogatni, elmenni valami gyűlésre, bármire, de ahhoz ugye minimum kellene egy műsorfüzet... De ő azt se tud szerezni semmi, semmivel, ez van. Most ezt elküldöm. Kérdés?

0520 A Jill és a Borisz válasza

A Sandra is egy nagy szarházi, mint mindenki más ebben a családban, talán rajtad kívül. Az volt, hogy elkezdtünk együtt valami filmet nézni, amit ő megunt és azt mondta kicsit chatol, aztán elkapta a szombat esti virtuális láz én meg hót fáradt vagyok, újabban tényleg, szóval egy darabig vártam rá, aztán félálomban mondtam neki legyen szíves legalább írjon pár sort neked, hogy én majd holnap, meg hogy mi van. Tegnap különben vagy háromszor megnéztem, hogy válaszoltál e a levelemre, mert még azt gondoltam felhívom a Boriszt és beszélek vele, de aztán mire írtál, ami egyébként marha jól esett és nagyon jó levél volt, nagyjából el is ment a kedvem a fiunkkal való társalgástól is, főleg, hogy egész nap ő sem jelentkezett és kicsit szivatós módon azt gondoltam, azért előbb utóbb biztos rájön, hogy PÉNZ kellene neki. Mindegy. Te miattad meg kezdtem aggódni hülye fejjel, jaj istenem mi lehet vele, csak nincs valami baja? Most aztán pár perccel ezelőtt szólt A Sandra, hogy a Borisz üzeni smsben, hogy irt nekem olvassam el. Amit megtettem, de nagyon nem vagyok oda változatlanul.

Párizsi tudósítás, folytatás, - Utcasarok, vagy aranykalitka? Lb.

Felkavaró volt. Talán ez a legjobb szó. Egy nép, amelyik "mindenáron" különleges akar lenni. Mindenben. Furcsa, mert igazán örülnöm kellene ennek, de azt hiszem, hogy kicsit megöregedtem. Vadiúj benyomások. Bármiről beszélhetnék,

s persze fogok is, most csak annyit, hogy ott" minden másképp van." S amit láttam, az alatt a pár óra alatt, bőven elég is volt, tekintettel a körülményekre. Azt hiszem inkább fiataloknak, vagy nálamnál öregebbeknek való hely. Minden fel van fokozva. Mindennek az anyaga, a színe, a formája, a stílusa, de persze a tartalma is. Egy példa: vagy három emeletnyi teljesen lerobbant kő csigalépcsőn kellett az egyik helyen följönni a metróból, mint ha az egri várból jönnél föl, elhagyott és kopott, de a falakon eszméletlen magas színvonalú pointilista, impreszszionista, kubista, szürrealista, falfestmények voltak. A kurva negyed az tényleg az: mindenütt nemiszervek, még a fákról is azok lógnak, a cenzúra is nemiszerv alakú. A vonattal, ami bevitt háromezer féle híd alatt mentünk át. Színes műanyag, középkori boltíves kőhíd, üveghíd, fahíd, vízhíd, felhőhíd, naplemente híd, virágkoszorú híd, temetői menet híd, eszméletlen. Ezek teljesen meg vannak őrülve. Mert olyan okosak, olyan művészek, olyan szexik, olyan felvilágosultak, olyan ínyencek, s mindeközben annyira kiszorultak a dologokból, mert a geci angolszászok az Amerikájukkal, a nyelvükkel, meg minden. S ott tesznek rá egy lapáttal, otthon, ha már máshol nem lehet, ahol csak tudnak. Minden van, kell látni. A csavargó is olyan tarka, egzotikus, mint a kuvaanyja. A kurvák is. A polgárok is. A kávéházak, éttermek, parkok, minden mintha fel lenne nagyítva. A szálloda éttermében este még halat, kagylót, dögöt pucoltak, hogy a dolog nagyon autentikus legyen, talán még csigák is másztak, másnap reggelre viszont egy tündérhezcegnős-reggelizős pultot varázsoltak belőle, háromezer féle lekvárral, százféle sonka szelettel, ötezer féle kiflivel, cipóval, kenyérrel, vajjal, virág koszorúkkal, apámvalagával. Este volt egy olyan előétel, - ingyen volt a kaja, - hogy sajttál. Na mondom az igen. Nos egy manus odatolt egy hatalmas üvegtetőjű zsúrkocsit, s levette a tetejét. Olyan szag csapott ki, mint ha egy ókori görög halpiac konzervet nyitottak volna ki, ahol az üvegben felejtett kétezeréves finomságok most jutottak volna az érettség tetőfokára. Volt ott nyolc féle Lajta, Ilmici, Pálpusztai sajt, még még másfajták is, de azok nem voltak olyan szimpik. Én négyet választottam. Mit mondjak? Kemény volt. Szerencsére eszméletlen finom, egyszerre omlós meg porhanyós meg illatos, s ájulatba taszító, barnára „égetett" kenyeret, jó vastaghéjút adtak hozzá, meg nagy szemű piros szőlőt, mert hát így kell... Szóval ilyenek. A hűtőben a féldecis alatt fotocella van. Bassza meg. Mindegy, el kell menni, igazi kultúrsokk. Az emberek egyébként olyanok, mint máshol, persze olyan, „nagyon urbánusok", de mindenki lelkesen magyarázott, persze raccsolós angolsággal. Egyszer négy, repülőgép berepülő pilótának öltözött motoros rendőrt faggattam, akiknek fingjuk se volt, hogy mi öten valójában hol is vagyunk éppen, de kurvára igyekeztek, mindenki izgatottan kutatott a zsebtérképén. Később találkoztam megint velük, motorjaikon úgy terpeszkedtek, mintha valami marha jó vicc mesélésébe keveredtek volna, s vidáman integettek…szóval ilyenek. Ennél persze vannak jobb részek is, ez volt a Pigall, nagy része kurva negyed. Másik érzés az az volt, hogy olyan újgazdag az egész. Olyan techno, olyan hip, olyan felvágós, olyan hivalkodó, s persze nagyon lezser, ahogy

nálunk a belvárosiak ügyetlenül próbálkoznak. Csak itt ez természetes, mert jólét van. Két óra alatt kb. Tízezer kisebb nagyobb éttermet láttam azon a hat utcán, amin sétáltam négy kilométert... Egyik jobb, mint a másik. Tele emberekkel... Mind tele emberekkel. Ez az a bolygó, ahol a népesség már az éttermekben él. Az egész olyan, mint a Váci utca, mindenhol sétáló utca, Budafok is az, Kispest is az, Alsóbaszódfalva is az. És sétálnak is. Most már csak csatangolunk ihaj, hisz itt" ragyog még a holdsugár". S hát mérgező, falusinak, mint én: kell Elviselhető ennyi jóság? Hatvanszorosára nagyítva. A végén az volt bennem: kell ez nekem? Persze olyan közösségi is az egész, ezek mennek arrafelé. Van persze egy kulturális Tour is, de az egy másik történet. Hallottam hírét, de azt majd netán a következő életemben, mikor lehet végképp betemeti a hazautat a hó. Mindenesetre azóta is azon gondolkodom, hogy honnan az anyjukból van ennyi lé? Valami hatodikok csak az európai jóléti ranglistán, az se tudom honnan. De nagyon fogyasztanak. Olyan dínom-dánom ország, azt hiszem. Ínyenc. De hát ezek csak felületes, első benyomások. El kell menni. Kell valakit szerezni, akinél lehet aludni, a többi már részletkérdés. (egy metrójegy nyolc frank. 1 dollár húsz cent…de átszállós.) Na. Ügyes legyél.

Love apa

Ui.:

S ne felejtsd el a szociológiai hátteret: mi szegény emberek vagyunk, s jó szülő nincs. Ez csak egy filozófiai képlet. Igaz itt, nem igaz ott. A szegény ember vízzel főz. Nincs tökéletes átlagember. Mert mindegy, hogy pávatoll van e a fenekébe, luxus háza, luxus karkötője, BMW-je van e, valami hiányzik. S akkor még ott vannak a gazdagok speciális problémai, a *helpless child*-jaikkal, kis aranykalickáikban, ahonnan nem lehet egy pillanatra sem kidzsesszelni, mert rögtön atrocitálja őket a természet, a durva és tanulatlan és érzéketlen és faragatlan és kulturálatlan nép, ott szituációkba keverednek, meggörbül a hajuk szála, meg minden. Nekem a Bob Marley féle csávók tetszenek, akik egy szál gatyában ülnek az utcasarkon, az ég világon semmitől sem kell félniük, hogy elveszítenek, mert semmijük sincs, azaz mindenük van…s szerintem ti, a mi gyerekeink - végül is - vették ezt az adást, s ez a lényeg. Ami nem az aranykalitka luxusa, az a kis vékony erecske, hanem az emberpróbáló túlélés zseniális komfortja. Tehát? Szerintem már ez is egy aranykalitka…, legalább is fennál a reális veszély. Legjobb a szabadban…

Dede

0521 párizsi éj után, Útban Amerikába, a hétköznapiság előnyei, reflekció

A párizsi reptéren kicsit furcsán alakultak a dolgok, ugye, miért is ne? Zajlik az élet, de megoldottuk. Mindig felmerül bennem, hogy mennyi embernél jobban

nézek ki, de azért igazán nem vagyok egy olyan igazi menő kinézetű, finom úriember. De jó ez az átmenet. Mert ez meg olyan dolgokra tesz alkalmassá, amit más nem tud megcsinálni. S ez meg tényleg jó. Kicsit most fáradt vagyok, olyan nagyon nem is fog az agyam, mert itt valójában már késő este van, az ottani idő szerint. Elmúlt éjfél. Párizsban is jól szarul aludtam, az egy lepedő meg a vékony kis takaró alatt. Hiába rohantam Atlantában, lekéstem a gépet. de faszoltam egy kajakupont. Még így se sikerült felkerülnöm a gépre, ami nem sokkal később indult. Ez azt jelentette, hogy további két órát kellett várnom. Kezdtem marha pipa lenni, mert pénzem ugye nem volt. Van még egy tízdollárosom, meg olyan négy körül apróba, de az kell taxira. Szomjas is, éhes is voltam, s végül faszoltam egy fekától egy kaja jegyet. Tíz dollár azért itt is sok, hülyére is ettem magam. Most alig lézengek. De így legalább otthon nem kell ezzel foglalkoznom. Mostanában nem eszek az biztos, mert már kezdek dagadt lenni. Próbáltam A Jillt felhívni, de néha teljesen idióták a telefonos kisasszonyok, hiába kértem, hogy tegyék át a billt az otthoni számlámra. Ezek a feketék eszméletlen sumákok, komoly faji megkülönböztetést alkalmaznak, ahol csak lehetőségük van rá. Még keményen süt a nap. Szerintem világosban haza fogok érni. Ami nem rossz. Még mindig csak péntek van, ami azt jelenti, hogy lehet, tudok, mondjuk vasárnap egy kicsit dolgozni, mert kell kérnem valami pénzt a Jay-től, hogy tudjak haza küldeni, A Jill kicsit be van pánikolva. Az egész világnak van már mobilfónja, előbb-utóbb nekünk is kell. Kicsit koszosnak is érzem már magam, nem ártana megfürödni. Remélem otthon nincs semmi baj, a lakással, a kocsikkal, a szerszámokkal. Nem vár valami rettenetes bill vagy levél, vagy valami hatalmas meglepetés. Mindjárt öt óra, ami azt jelenti, hogy nemsokára be lehet szállni. Néhány püffös bárányfelhőt látok csak, nem olyan nagyon vészes. Át fogom ezt az egészet írni, ill. Rendesen meg fogom fogalmazni, de ehhez kicsit pihennem kell. Mert egy kicsit magam alatt vagyok. Be is fejezem.

0521 nekem is írt a Borisz lj

Főleg, hogy majd ír. Kurzusokra járok, - írja, „lesz vagy öt vizsgám, amiből viszont csak kettőre kell rendesebben tanulnom, egy Antik szkepticizmus, a másik pedig Arab Varázslás. A másik három afrikanisztika, ami menni fog, mert jártam az órákra, és a tanár bír. Ezeket azért csinálom, mert kell 12 közismereti kurzus, és szeretnék velük haladni. Úgy is néz ki, hogy jól is állok, mármint az órabeosztással. "

S hidd el, az is Amerika. lj

Csak látszólag más. Ott nagynénik, szomszéd asszonyok, kalauzok, anyás tanárnénik és nagypapás tanárbácsik, és sok szentimentalizmus, ami itt nincs. Itt autók meg egyéb tárgyak vannak helyette. Bár a mi bébinknek is van telefonja, millió mütyürkéje, barátnői, állatai, buszbérlete, menzája, amit ne eszik meg, több tonna ruhája, amit még fel sem próbált stb. Te emlékszel, te miben voltál?

Az egy szál bugyogódban, egyedül, valami szálhámos egysejtűvel, egy világvégi szocreál városban, semmi semmivel? És? Túlélted. Mi lett volna jobb, csipkés zongora? A lószart. Kell egy kis gyama. Én többet adnék nekik, ha te nem őrködnél ott a vártán, mint egy jóságos, de rövidlátó anyasárkány. But i love you. I------ Need you. Nem ezek a punkok.

Dede.

0522A legjobb abban, amit mi csinálunk

Minden működik, minden a régi, minden jó. Ez a legnagyobb az egészben, hogy senki sem tudja a nyomorunkat odahaza, a félelmeinket, a kétségeinket, a vágyainkat. Teljes jogú „aktivisták" tudunk lenni az életünk intézésében, aminek nem sok, inkább semmi köze sincs ehhez. Mindent, amit összevakarunk, visszük haza, mint egy hörcsög. Mindent, amit az itteni élethez, standardokhoz szabtak. S persze a különbség óriási. Egyedül ez teszi lehetővé a dolgot. Kicsit hűvös van, de napos idő. S ez is jó. Egyébként nem tudom mi újság. A Jay-el még nem beszéltem.

Az, hogy megtette, hogy nem jött le erre a hétvégére nem gondolom, hogy valaha is el tudom felejteni. jl

Félelmetes módon el van szállva itt egy pár dolog. Nem csak a Borisszal kapcsolatban, de főleg vele. Amit nem tudok, az csak az, hogy mennyire megbízható, beszámítható a gondolkodásom. Nem is tudom, hogy mit csináljak. Meglehetősen elképzelhetetlen, hogy a két gyerek együtt lakjon és ha fölveszik az Sandrát (ami ugye kétséges, de lehet) akkor ő kollégiumban akar lakni, hogy ez az egész kétszobás lakás már előtte is azért volt, hogy A Sandrának legyen hova menni, amikor mi nem vagyunk itt, ami sohasem működött rendesen, még annyira sem, hogy kulcsa legyen a lakáshoz (szemben a Csabával mondjuk), valójában az sem lett figyelembe véve, hogy a lánynak is megfelel e az a hely, stb. A Borisz ugye most irt egy okoskodó levelet, hogy neki is hasonló a véleménye, meg minden, de az én lelkemben eltört valami. **Nem tartom normális dolognak azt, hogy havi 160ezer forintot fizessünk neki a nyári hónapokban, azt sem, hogy 30ezer forint a havi rezsije** és azt sem, hogy az ember az őrület határán van, mert nincs megoldva a kisebbik gyereke elkövetkező két hónapja, meg a nagy erőfeszítésekkel lakhatóvá, élvezhetővé tett házának a sorsa. És egyáltalán nem hiszem el, hogy a Borisz szeret Kötcsén lenni, hogy otthonának érzi meg ilyenek, semmi jelét nem látom ennek, ez a legnagyobb bullshit a levelében. Nem tudom, mondjál valami okosat, ha tudsz. Én azt gondolom változatlanul, hogy a Borisznak valami olcsóbb lakásmegoldás felé kellene nézni, azt gondolom, hogy valahogy ezt az egész felfokozott dolgot, amiben vagyunk, ha másért nem, miattam, vissza kellene egy kicsit venni.

2001MÁJUS 25 JILL ÚJRA KINT, -AUGUSZTUS 2 –IG. EGYÜTT

2001 május.25, autóbérlés, megyek A Jillért Atlantába

Jön az én Bubucicám. Többet nem engedem el. Előző este jó nagy cirkuszt kellett csinálnom, mert nem akarták elfogadni, hogy előzőleg szóltam, azt mondták nincs kocsi. Végül is jó marha drágán azt mondták oké, reggelre lesz. Nagyon stüftig kis vadonatúj Houndayt adtak, minden létező bizbasszal felszerelve. De persze kicsi, s pattogós, mint a német autók. Viszont az már az első percben kiderült, hogy megy, mint az állat. A Jay végül is ideadta a csekkem, nagy nehezen beváltottam, aztán kissé idegesen az interneten megvártam, hogy a Jill felszálljon Párizsban, s elindultam. Szép napos idő volt, minden ok. A mellékelt, közel nyolcszáz kilométeres útiterv mindvégig gyanús volt, mint később kiderült, néha felesleges használni ezeket a dolgokat. Mindenesetre elég nagy hülyeség, hogy otthon van egy tonna térkép. Szokásos szervezetlenség. Jól haladtam, s a nagy forgalom ellenére fél hatkor ott voltam. S nagy nehezen kitaláltam, mi a túró van. Volt még volt egy órám. Sőt több, mert olyan 7.30 kor jött ki A Jill. Azt mát láttam, hogy megjött a gép. Olyan nagyon nem lelkesedett. Örült nekem, de lehet csak fáradt volt. Végül is én kezdtem el vezetni, jó marha nagy forgalom volt, de hamar kiértünk a városból. S még világosban. De aztán hamar sötétedni kezdett, s itt már televolt az út a Memorial Day-i sok idiótával. Egy másik úton, a 7-esen jöttünk, s olyan fél kettő felé, éjjel, meg is érkeztünk. 900 kilométer egy szuszra, végül is nem olyan rossz. Másnap reggel, kicsit zavarodottan, pár óra alvásból felriadva vittem vissza, minden baj nélkül az autót. Aztán három napig nem csináltunk semmit. Csak pihentünk. De kicsit depis vagyok, talán most jön ki rajtam a sok minden.

0529 Azért vagy ott fiam. S kell a pénz, ez van lb.

Hogy jó szar legyen. Mert ott könnyű, - ahol könnyű…. s, ahogy látom - ennek ellenére megcsinálod! Ez a jó benne. De így tanul a paraszt... - mondja a népi mondás. pont most olvastam egy cikket a mai egyetemista, - persze amerikai ifjúságról, akik nagyon cél orientáltak, biznisz management-et tanulnak, s venture kapitalisták lesznek, akik belebuknak a 3G telefon gyapálásba, magukkal rántva nemzeti telefontársaságokat, s hál'istennek. Az olyan giantokat is mint a BT, a British Telecom... szóval, nagyon pedánsok, kis automata robot cuki-mukik, yupik, meg technók, meg hipp-hopp-ok, globalizálnak, új kis autóikban, itt nyüzsögnek, s az összes technikákkal, ezerrel működik, ezer kis gadget, baszás fityeg róluk, de ha megkérdezed, hogy mi a véleményük - bármiről, csak néznek, mint a borjú... tetszett nekem, amit anya mesélt rólad, nagyon elvont vagy fiam, örül is a szívem, meg vérzik is, mert fosok, mert húsz évvel ezelőtt én lettem volna a világ legboldogabb apája, de ez a világ techno lett, a három forintos tej, sör, kenyér, benzin, villamos jegy, ház ár, ezerszeresére ment fel, s csak azt nem tudom,

hogy miből fogsz élni. Néha már én is unom, hogy másról se tudok pofázni, magamat is kurvára unom, azt is unom, amit én csinálok ebben a nagy áradásban. az jó, hogy az ember ügyes, meg okos, meg élelmes, meg lop, meg csal meg hazudik. meg az is jó, hogy self contained, meg hogy csak annyit vesz, ami elég neki, nem öl meg száz gazellát reggelire, hanem csak egyet, s azt is beosztja néhány napra, meg minden, szóval jut nekünk is a nagy felhalmozásból, pazarlásból, túltermelésből, de sajnos a szerénység sem segít, mert valahogy annál sokkal több kell. elutazni valahová sok dollárba kerül. a forint is sok dollárba kerül. Én tudom, hogy az egyik legnehezebb dolog, hogy egy seggel két lovon ülni. s tényleg örülök, hogy neked komoly fogalmaid vannak a virtue of Life-ról, mindig is ezt szerettem volna. csak - már megint- a világ közben elég rendesen száll elfele. a kérdés tehát: hogyan tarthatnánk meg úgy, hogy a másik oldal felé is tennénk néhány lépést, erőfeszítést, hogy financiálható legyen. Jó ez, hogy anya mondja el, hogy milyen nagy művész vagy, jó nyomja, de miért olyan nagy szégyen ez? Nem értem, érteném meg? Ezt ugye nem gondolod komolyan? Hát ilyenek. amit még ehhez most hozzá tudok tenni, hogy first thing first. s, vigyázz magadra, az fontos. love you,

apa

0531 Nem tudom, mi van velem, de teljesen depis vagyok. be tudom én ezt fejezni?

Rohamokban jön rám. Semminek semmi értelme. Fogalmam sincs valójában mi is az oka. Valószínű persze, hogy olyan pengén áll minden. S persze előfordult ez már máskor is, de valahogy akkor még jobban hajlamom volt az álmodozásra, vagy nevezzük reménykedésnek. Minden áron. Most meg valahogy egyre több tapasztalatot gyüjtvén, egyre többet aggódok. A gyerekek, az asszony, a ház. Ezek körül forognak a gondolataim, s nem tudok segíteni magamon, de minél inkább azt érzem, hogy az órám ketyeg, lefelel, s az esélyeim csökkennek arra, hogy mindent időben befejezzek, mielőtt el kell innen erről a csudálatos árnyékvilágról költöznöm. Magamra igazság szerint olyan nagyon nem is gondolok. Az ember valahol enged. Mikor nem olyan jól mennek a dolgok, valahol enged. Azt igazságtalanságnak tartanám, hogy a magam javára engedjek. Még mindig jó marha hideg van.

Soha nem törődtem magammal ☜lj

Aztán egy ponton, pillanatnyi elkeseredésem valamelyikében, a könyörtelen ismétlődések okozta, elkerülhetetlen felismerések egyikében, újra felfedeztem önmagam. a gyereket, a felnőttet, az öregedő valakit. S felmerül az óta is, újra és újra, hogy talán kezdhetnék valamit magammal is, ami persze egy konfliktus, annyi idő után. Zamárdi, azt hiszem, a gyerekek születése óta, én valójában a család c. múvit nézem, abban vagyok. de lassan elszéled a családom. s maradok

én, meg talán most már te, mint mikor ifjú voltam. Akkor velem voltál, jöttél utánam, s az jó volt. nem tudom, hogy mostani magam is ezt szeretné e, vagy inkább egy önálló és egyenrangú társat, akivel végre egy kis gyufaskatulyát, de együtt húznak. Egyszerre, ugyan azzal az erőfeszítéssel, ugyan abba az irányba. nos, lehet ez is csak egy álom. a Karinthy azt mondja: " álom a bún, álom a jóság, de minden álomnál több a valóság"., vagy a spirituális? Amiből elég sok van, kicsik, nagyok, meg persze "egy Nagy". A kevés valóság felfogása, amire az ember, az egyed képes, azt eredményezi, hogy a dolgait is csak annyira képes megoldani, s megérteni. Vagy fordítva: megérteni és megoldani. a legtöbb ember felszínes, felületes, mert szűk agyú, mert sérült, mert sértődött, ami ugyan az, mert van valami oka. Még lehet ezer, de mind ugyan az. s a legtöbb ember, persze megpróbál minden féle adventre-ket, hol ebbe, hol abba az elmaradt, kimaradt, félbehagyott, vagy el se kezdett dologba ugrik bele, elemez, rendszerez, rángat és rángatódzik. aztán rájön, hogy már megint egy csak egy újabb s végig nem járható bonyodalmat kezdeményezett, s persze van aki csak szimplán visszatér a régi s töredékes szintjére, de van aki valami újabb szintézist ér el, s ott is marad. Aztán tovább. ("igaz utazók azok, akik nem tudva miért, mennek, hogy menjenek, tovább") kérdés, hogy ez mennyire van megtámogatva. (anyagilag-erkölcsileg) olvasom az új Chomsky könyvet, Rouge States. arról szól, ahogy

Amerika szép lassan és fokozatosan elszáll.

A Touqeuville-i Amerika ugye a világ lámpása, reménye volt. de ahogy megerősödött, egyre jobban egy buly lesz, ő csinálja a törvényt, az ő igazsága van, tojik mindenkire. (ez egyébként nem csak a nagy rendszerekre, mint egy állam, birodalom érvénye, de az egyénekre is)". Az úgy él, mint a gazdag várúr, a várat körülvevő, s azt kiszolgáló nép között, harmóniában". Ez a modell, a Churchilli. ő mondta ezt, a nagy fajgyülölő! (Az Angolszász Fasizmus Kora) megjegyzés tőlem. a világ 153 országa egyöntetűen elítélte 98-ban, hogy Irakot újra bombázni kell, meg a tömeggyilkos embargót, de Amerika csak azt mondta, hogy fuck'em. ez a baj. én soha nem mondom ezt. Ill. mondom, de csak indulatból, aztán nem alkalmazom. nos, Amerika megtámogatta az ügyét. gazdag, erős, s neki van igaza. Az ő valósága az igazi. Legalább is most. Persze kap a pofájára is, most kirúgták az ENSZ emberi jogok bizottságából, megy föl a benzin ára, el kell baszni a landscape-ket, s a virágos kertbe, amiről azt hitték, most már forever úgy lesz, újra krumplit kell ültetni. de a barom, ha bántják, s megteheti, csak jobban elbarmul. s ez még jó darabig, jó pár évtízedig így lesz. S persze a világ előbb-utóbb rádöbben a disznóságra, beleértve a tisztelt házat is, s a dolgok változni fognak. Nos, ez az ókori, a feudális, a kapitalista, s a szocialista álmodozásoknak vége. Rengeteg a tapasztalat, s a tudás naponta duplázódik. De még ez is kevés. Eklektikus, hablaty, beetwen korba értünk, ahol iszonyú sok a felhozatal, de nem lesz nagy party, nem lesz világraszóló Fiesta, se menetelő, se táncoló, se vigyorgó,

se internacionálét éneklő tömegekkel. Nem a mi életünkben. s erre legjobb felkészülni... De a piac tényleg roskadozik a finomságoktól. s ebből az se vesz el, hogy újabb és újabb disznóságok is kiderülnek, hull le róluk a fátyol. az alternatíva tehát, hogy "többé nem álmodozunk már, bár a szívünk csöppet sem lomhább, s ragyog még a holdsugár". Az ember szépen leballag kis kosárkájával a zsongó piacra, telerakja minden jóval, aztán az individualizmus fényes fegyverténykent hazaballag, teletömi minden érzékszervét, s a nagy elveszett forradalomról, nagy fényes partikról ábrándozik, amik majdnem, de végérvényesen mégse... itt egy nyalóka, ott egy sztereó, itt egy habocska, ott egy videó. s ami a legszörnyűbb, hogy mindeközben arra is rájön, hogy az, amiben hitt, amiről tényleg őszintén azt gondolta, ami izgalmas, izgató és inspiráló volt, az valójában nem is az, sőt nem is volt! az. hm.

0601 egy utcagyerek perspektívája

én egyben, - azért - még hiszek. ha az ember elég okos - s persze miért ne lenne? ha már egyszer utcagyerek, akkor a szállodai történet analógiájára! csak nice guy-ként, ahogy az urak elvárják, úgy bassza át őket, s ha lehet keményen. fuck them hard! Even harder!

megmondta az öreg Domán, kardot nem lehet rántani. oké, megértettük, de fel nem adjuk…s azt se gondolom, hogy ez sunyiság -s ez nem bosszú valamiért, csak az ember győztesnek, s nem vesztesnek született…ezt jelenti a freedom. Born to be free…"Born to be Wilde"? Az ember úgy vad, ahogy a besorolás elengedi, miért, "ők" mit csinálnak? Nekem ez jutott, s nagyon happy vagyok, hogy legalább nekem is jutott valami…a Buddha, a Thoreau, a Marx, a Sartre, mindenki azt mondta, hogy a civil disobedience iszonyúan fontos, mert az establishment-nek nem mindig van igaza. (a szabály, a törvény, nem mindig jó, sőt…, mára ezt már, mi is tudjuk.) nos szerintem se. csak a hülye nem lázad. az ember egész életén keresztül lázad. aki abba hagyja, az ott hal meg, nem a fizikai halál pillanatában. ha feltételezzük, hogy nem csak fizikumok vagyunk. Ezek ott fönt azt hiszik, hogy ők az okosabbak. Nos, mindent nem tudnak birtokolni, s ha elég okosak vagyunk, bőven marad terület nekünk is. De ez munka, odafigyelés, tudás, képességek. Well, áldás és átok, ha az ember sokat tud, de jó eszköz kitölteni egy élet adta lehetőséget, s így nem marad más, mint maradni az én jó-kis, régi utamon. Mindegy, megnézem van e levél

A betörésről

Azt gondolom, hogy annak a veszélye, hogy betörnek a házban míg ti nem vagytok otthon mindig is ott volt, és mindenki, ha magába néz be kell, hogy ismerje, hogy már gondolt rá. Erről beszéltünk is amikor legutóbb ott voltam. Az, hogy most ez történt csak felhívta a figyelmünket, hogy ez tényleg létezik, és kellene rajta gondolkodni. A nagy baj ott van, hogy ez akkor történt, mármint mindnyájyunk számára ennek a realizációja, amikor mindenkinek ezer más

dolga van, és amúgy sincs például nálatok olyan jó hangulat, ami annak a következménye, hogy pár nap múlva elmész. Ez a dolog persze most azt jelenti, én ezt értem, s magamtól is láttom, hogy újra kell értékelni, gondolni és tervezni a dolgokat. Az, hogy az első és kézenfekvő megoldás, ami erre eszetekbe jutott, hogy én akkor legyek ott sem egy hülye gondolat, sőt valahol logikus. És valójában nem is áll annyira messze az eredeti elképzelésektől a nyárra vonatkozólag, mivel beszéltünk már arról, és én így is gondoltam, hogy én majd a nyáron fogok ott tölteni időt. Ti mondtátok azt, hogy A Sandra miatt, meg mert van ott mit csinálni, és az is felmerült, hogy azért is, hogy legyen ott mozgás, ilyesmi. Én ezt bele is korperáltam a terveimbe, de mondjuk azért is mert én szeretek Kötcsén lenni, mert az otthon! omnak érzem, mert szeretem az Sandrát, szeretnék neki segítséget nyújtani abban, amiben tudok, amiben megengedi. Amikor te azt mondtad múlt hétvégén, hogy majd jöjjek le egy két napra, én eleve többre gondoltam, a fent említett okok miatt. Ezt azért is írom, mert a pillanatnyi beállításból ez mintha hiányozna, hogy még mielőtt ez az egész dolog így felmerült volna, már gondoltam erre, és nem azért, mert meg lett mondva, vagy mert kötelező, hanem belső indíttatásból. Most persze új helyzet van. Ami azzal jár, hogy mind azokat a tervemet, amit az utóbbi hetekben próbálok megtervezni, átgondolni, és elkészíteni újra kell értékelnem, gondolnom, terveznem. Ezek eddig olyanokból álltak, hogy mondjuk fele fele időben vagyok Pesten, és Kötcsén és a következő dolgokkal foglalkozom: jogosítvány megszerzése, aktivista szervezetek megkeresése, belépés, aktivizmus megkezdése, hogy csináljak is már végre valamit, új másfajta emberekkel való megismerkedés, munkák csinálgatása Kötcsén, olvasás Kötcsén, elkezdeni gondolkodni, olvasni, felkészülni a szakdolgozatom megírására, elmenni az EU youth centerbe, kideríteni milyen lehetőségeket tudnak felajánlani, megszervezni kideríteni Görögországot, segíteni A Sandrának, és még egy jó néhány dolog. Azért, mert nem szerettem volna, szeretnék egy ugyan olyan nyarat, mint az utóbbi négy, ahol szinte semmi hasznossal nem töltöttem az időm, mint 'pihenéssel', amiből mindig az lett, hogy szeptemberben újrakezdve a sulit megint sehol sem tartottam, nem volt semmi kép a fejembe, mi az az út amin haladok, és mik azok a dolgok amiket szeretnék látni a végén. Azzal, hogy ez az új helyzet alakult és ezt hirtelen a semmiből bemondtad a telefonba ez az egész teljesen összeomlani látszott a fejembe. Ami persze így utólag átgondolva részben hülyeség volt, de én is tévedő ember vagyok. Azt gondolom, nem vagyok önző dackorszakot átélő gyerek any-more és igenis tudok megfontoltan, logikusan gondolkodni, így rossz volt azt hallani, érezni, hogy így próbál engem a család beállítani. Én is hibás vagyok azt gondolom, hogy nem fogalmaztam meg eléggé ezeket a dolgokat eddig, és így egy csomó helyütt helyett hagytam a találgatásra, valahogy tán azt gondoltam, hogy tettem említéseket ezekről a dolgokról, és jóindulatúan fogtok viszonyulni hozzám, és jókat! feltételezni, de lehet, hogy még mindig nem sikerült elég bizalmat kiépítenem benetek, hogy ilyenekre

kellene a dolgaimat alapozni. Sajnálom, hogy ilyen drámai, személyeskedő, helyzet alakult ki e körül a dolog körül. Azt gondolom, mindenkinek el kellene felejteni a személyes sérelmeit, ahogy szokás nálunk mondani, és össze kellene fognunk, hogy megoldjuk ezt a dolgok. Nekem holnap lekell adnom egy Ausztrál Költészet dolgozatot, amin nagyon dolgozom, s úgy is néz ki meg lesz, valamint 20.-a lévén valamit kellene csinálnom a főbérlővel kapcsolatban. De utána 30.-a a következő dátum leadás vizsga, így lesz időm, s azt tervezem, ha meg lehet addig mindent oldani, kedden már letudok menni, ott beszélgetni, együtt átgondolni, ilyesmi, s tudok maradni amíg itt vagy. Aztán mondjuk együtt feljövünk. Tényleg szeretném, ha látnátok, hogy az a beállítás, ami felmerült nagyon úgy éreztem messze áll a realitástól, és nagyon sértette az igazság érzetemet, ami tán túl nagy, és ha gyerekesen viselkedtem, csakis ennek tudható. Nem annak, hogy hülyegyerek vagyok, aki leszerja a családját, otthonát, s nem gondolja, hogy a felelőség az övé is. Haladjunk, szerintem tényleg, mert kevés az idő. Még egy dolog, szeretném azt is kihangsúlyozni, még ha hihetetlenek is hangzik, hogy nem az, amivel apa előállt a telefonba vezetett arra, hogy megírjam ezt a levelet, hanem az, hogy azt gondolom, hogy én ennél okosabb vagyok, higgadtabb, és nem hiszem, hogy ha valaki nem lendíti ki a helyzetet ebből a mederből akkor fogunk előre lépni. Love,

0602 a lakóhely kiválasztása – maradni a valóságban

Történetesen ilyen country club-os helyeken dolgoztam mostanában. S nem tudok segíteni magamon, hogy ne legyek iszonyúan felháborodva, s ne legyen bennem lekicsinylő sajnálat, és mindent kitöltő undor ezekkel az emberekkel kapcsolatban. Játszanak. Őrök vigyáznak rájuk. s mindenki "főleg az utolsó pár évben" keményen megdolgozott érte". van egy hosszú elemző cikk, elküldöm a címét, de persze ezeket a helyeket kell látni. Ez, ahol mi vagyunk, persze nincs olyan előkelő helyen, de itt is egymás után épülnek az ilyen gazdag szigetek. Persze mi is "gazdagabbak" vagyunk, leszünk másoknál. De ezek végképp elszakadnak az élettől. teljesen paranoidok, belterjesek, messze a rettenetes szegény világtól. S ezzel azt akarom mondani, hogy az, hogy ott szegények, cigányok, munkások, parasztok élnek, az teljesen normális. Egy fillérrel sem akarok többet, mint ami nekünk kell. S főleg nem hivalkodást. Ez persze problémákat is jelent. Mert ha valami elromlik, akkor baj van. Ha valamit elveszítünk, akkor baj van. A szegény ember a problémájával felbukkanhat a kapunk előtt, s muszáj "szembe néznünk" vele. így vagy úgy. de - nekem - ez is normális. Még ha nehéz is. Kell persze megoldást találnunk, a minimálist, ami azért mégis hatékony. Kaput, kerítést, what ever. de a nép között szeretnék élni, része lenni, s amennyire lehet beolvadni, főleg mikor haza megyünk. Most egy kis eltolás kell, ez egy ideiglenes állapot, mert még nem teljesen élünk ott. Ezért alkalmazkodni kell, ill. a tárgyi, emberi dolgokat így kell alakítani, ami természetesen kívülállást jelent. De ez valójában adekvát azzal a helyzettel, ami van, mert amíg nem ott élünk, full time,

addig ez így is van. De a köldökzsinórt - to reality - soha nem vágjuk el. Remélem érthető, amit mondok. Középút. Ami valójában nem mindig egy pont. Van egy intervalluma. Van, amikor nagyon konzervatív, kapitalista, kicsit rasszista, fajvédő, szuprematista, eszközt kell ideiglenesen alkalmazni, s van, amikor a másik véglet az utópikus kommunistáét. Az emberi életnek van egy dinamikája, ki-kileng, de ez csak akkor válik pokollá, ha valaki egy tényezőt kiemel, dogmatízálja, s valakivel el kezd erőszakoskodni. mi nem akarunk, s nem is csinálunk semmi rosszat. Az egész dolog a javaink védelmében van. Az a nő, akinek nem lehet valamiért gyereke, nem jogosult elvenni valakiét, csak azért, mert annak sok van. Talán ez egy jó példa. De még egyszer: én nem akarok semmilyen valóságos, képzelt vagy festett szigeten élni, ahol minden jó. Én az emberek között akarok maradni, még ha ez egy küzdelem is, még ha ez egy frusztráció is. Az hogy mi lesz belőle, sok mindenen múlik, kinti és benti konstellációkon, jó előrelátáson, helyes értékelésen, pénzen, és munkán. Ingyen semmi sincs, ami jó. Azt gondolom. Lehet valamit válaszolni, reagálni:

love apa

0608 08 a Porter necki házban

Délután mikor jöttem haza, Jill odajött hozzám, puszit „kellett" adnom. Oké. De a bizonytalanság nem szűnik meg csak úgy. Az biztos, hogy minden változást dinamittal lehet csak elérni, másképp évtizedekbe kerül. A legkézenfekvőbb magyarázat a szégyenlősség, röstell a hibáiról beszélni. S a Borisz egy nagyon jó példa, az ő összes hibája megvan az anyjában. Valahogy szembe kell néznem a gondolattal, hogy a családom nem olyan, mint ahogy én; eszmeileg elképzeltem, vagy eszmésítettem. Phű, micsoda szavak. Mindegy, valami kis enyhülés ez, de nem lehet tudni, hogy „valamire rájött", vagy csak a kényszer hatása érvényesült

-/-

Kis főnökömmel valahogy elvagyunk. Iszonyú meleg van, egyedül voltam a Porter 's Neck-i házban, s többek között festettem, amit utálok. De használtam egy nagy ventilátort, s úgy ki lehetett bírni. Hogy meddig lesz nála munka, azt egyszerűen nem lehet tudni. Ma délután már a beach-re kell mennem, framelni, azt hiszem. Nem értem a Ron miért nem csinálta meg. Azt hiszem, hét végén is kell dolgoznom. A hirdetésre nem hívott senki, s amit én találtam és felhívtam, arra sem hívtak vissza. Pedig mondtam huszonöt éves gyakorlatom van, minden szerszámom, meg minden. Valószínű a 18 dollár, ami hatással volt az ürgére. Sajnálom, én még azt is kevésnek tartom. Mindenesetre ez nagyon megnehezíti a dolgokat. Egy csomóan azért nem hívnak. Na, megnézem az e-mailt.

0623 well Újra kibékültünk, kibékültem.

Minden ok. A feleségem csak egy nagy gyerek. Nem lehet vele mit kezdeni. Ilyen. Lassú, mint egy teve. Szép lassan halad a végtelen sivatagon keresztül, nem

nagyon érdekli, hogy meddig ér el, hogy hova jut, mi lesz vele. De, ami a legérdekesebb, hogy ettől se jobb, se szebb nem lesz.

Éppen hogy csak visszajött a lányunk okozta kitérőből, s az ember azt várná, hogy felzárkózik, azonosul azzal, ami itt van, ha már úgy is itt kell lenni, nem?

Mert valahol természetesen nekem van igazam, a dolgokat nem lehet a szőnyeg alá besöpörni, azok előbb utóbb visszajönnek. Egyre növekvő szorongás van bennem.

A nők felkeményedése, vagy pálfordulása.

Érdekes, hogy a nők előbb utóbb felkeményednek, s mintegy fellázadnak a rabszolgasors ellen, ami először olyan jó volt nekik. Mert először olyan lelkesen figyeltek ránk, olyan odaadóan, amikor egy önálló gondolatuk nem volt. De most van. S tényleg adott esetben teljesen arrogánsan követelnek maguknak egy világot, mindegy milyet, s mindegy, hogy az adott esetben teljesen ellenünk van e, s persze így is van. Ezek a dolgok sehova sem illeszkednek, ami közös, s ezért lehet mondani, hogy kicsit haszontalan. Ez a felkeményedés egyébként sajátosan van értékelve: nem ők lettek kemények, hanem ebben a korban a férfiak puhulnak el. Na, mindegy. Most komputert tanulok inkább. Ő angolul (!) Tanul. Aztán meg az Sandrával fog csevegni az Interneten.

0626 magamra hagyatva Nehéz a bányász élete.

A feleségem egy muraközi ló. Makacs, és szűklátókörű. Nem lenne vele semmi baj, egy másik helyzetben. S mindig azt jut eszembe, hogy majd eljön ez az idő is, ha eljön. S akkor majd jó lesz. De az biztos, hogy ebben, ami most van, nem sok „hasznom" van belőle. Változatlanul egyedül vagyok, nekem kell mindent megoldanom.

0627 dolgozni a Jay feketéjével

Iszonyú meleg van. Utálom a főnököm. Jellemtelen genyó. *Framelünk.* A Ronnal. Azt se szeretem. Sumák genya. Szép lassan, s bizonytalanul mennek a napok. Tegnap megnéztünk egy Ágneska holland filmet. Jó az a nő, de a hétköznapi szarságoktól teljesen el vagyok idegenedve. A gyógyszer úgy néz ki jó lesz.

0629 nekem kevés, másnak sok, amit csinálok

Jó nagy balhé. Már régen volt. Hazajöttem, borzasztó fáradtan leültem, hogy iszok egy sört. Az asszony a zuhany alatt. Várok. Aztán lejön. S mondom neki, ami eszembe jutott ma. Hogy azt hiszem az a baj, hogy irigy rám. Nem érti. Másra gondol.

2001. nyár.

Jill a nihilista, az ideológiai szétválás

S nekem esik. Hogy én milyen erőszakos vagyok. Pedig azt hiszem ő az, méghozzá egyre jobban. Nem akar olyan lenni, mint amit én szeretnék. Azt a kevés hatást is elveszítettem. Tavasszal, vagy télen, nem is tudom, de volt egy rövid idő,

amikor már-már fordult a kocka, megtört a jég, ill. eljutott annak a dolognak, a lényegének a megértéséig, amiről beszélek. Azt mondja, hogy nem akarja „megérteni saját magát sem". Én meg mondom neki, hogy az nem jó, mert akkor így mást sem fog megérteni, s a szakadék köztünk csak még jobban szélesedni fog. Mert nekem csak teljesen más hozzáállásom van a dolgokhoz. S akkor semmi értelme együtt lenni. Fél a balhétól, azt valahogy szeretné elkerülni. Nem elég, hogy jó nagy szarban vagyok, hogy leszakad a hús rólam ebben a hőségben, hogy a főnökömmel, a munkámmal is baj van, hogy nincs pénz, hogy kiderül, sokkal lassabban mennek a dolgok, mint szeretnénk, hogy erre az iszonyú munkássorsra vagyok ítélve, jó marha messze mindentől, amit szeretek. De még ő is, a hülye Millitől ellesve, valami feminái dolgot akar. Függetlenséget, főzni pl., ez a legújabb. A konyhába akar lenni. Idegesíti, hogy jót főzök, hogy gyorsan, hogy „olyan jó vagyok". S persze lehetne ezt szépen is csinálni, semmi ilyen babérra nem céloztam, csak egyszerűen gyakorlati okok vezéreltek. S persze az csöppet sem árt, hogy szeretem is csinálni. Miért mit kéne? Utálnom? Válás, meg minden egyéb is felmerül ilyenkor, teleettem magam szalonnával, hagymával és fokhagymával, négy sör után. Nem voltam részeg, de természetesen ilyenkor az ember felnagyítva, mindenesetre másképp látja a dolgokat. Elaludtam. Mikor felébredtem nem volt itthon. Elment nézelődni. Gondolom, de azért aggódtam. De szerencsére nemsokára megjött. Újabb veszekedés. Tizenegyre fejezetük be, addigra kisült a cukkini play-a is. Jó volt. A májat, amit bepácolt otthagyta a konyhaszekrényen. Valószínű ki kell dobni. Valamiféle békesség azért összejött, de elég messze van tőlem. S nem tudom, hogy ez nem e nagyon régóta így van, s nem tudom, hogy lesz e valami pozitív változás ebben, vagy még rosszabb lesz. Valószínű az utóbbi. Ami azt jelenti, hogy „bele kell nyugodnom, hogy szeretetlenségben kell leélnem az életem hátra levő részét. S megértem, hogy a gyerekek, a haverok, a család többi tagja nem szeret. Nem szeret, legalább is a szívével nem, mert olyan erőszakosan és durván próbálom az életet nyomni előre. Az eszével mindenki kapizsgálja, de ennyi. S azt gondoltam, hogy a feleségem majd megért, majd szeret, legalább ő. De neki is sok. Ami elég szörnyű, mert én meg azt gondolom, hogy iszonyúan kevés, sokkal többet kéne csinálni. Amit persze nem lehetne, mert az azt jelentené, hogy még kevesebbet lennénk együtt. Vennék neki ajándékokat? Hordanám a pénzt tonnaszám? Mint a Jim? A Laney férje? S milyen az ő házasságuk? Ezért házasodtam meg. Hogy ne legyek egyedül. Gondolkodnom kell ezen.

Mackófül, Remélem ez át fog menni.

Mostantól megpróbálok a World-be írni, mert marhára utálom az AOL trehányságát. Átmásolom.

A nemi betegségtől óvakodni kell. Nem tudok mást mondani. A Dana egy okos nő, intelligens is, kicsit szájki, de valamit meg kell értenie. Két végén nem

lehet a dolgokat fogyasztani. Vagy jót kapni s cserébe rosszat adni. Teljes mértékben felelős azért, hogy másoknak mit okoz. Tévedni persze emberi dolog, de csak egyszer lehet. Két tévedés, más szándékos gonosztett. Erről nem is tudok mi mást mondani. A nemtörődömség, pedig egyszerűen egy bún. Ha ezt nem érti, akkor mit? Egyébként ne aggódj. Én azt gondolom, hogy az, amibe vagy, az egy totálisan ideiglenes dolog. Az igazság az, hogy én pustoltalak, mert azt gondoltam, hogy az segít neked, valami más szempontból. Nem tudom, a dolog bonyolult. A lényege az, hogy egy olyan eszmevilágba lettél belerakva, aminek nincs meg a reális alapja, ha nem vagy egy törtető barom. S nem vagy. Lehet, ha valamilyen oknál fogva bele vagy kényszerítve, mint ahogy én is voltam, akkor sok keserűségen keresztül megtanultad volna a kényszerű alkalmazkodást. Mint én. De erről nem volt szó. S főleg – filozófiailag – azért, mert az egész egy faszság. Nem kell neked azt tudnod. Nem kell átélned, nem fontos. Azok az adekvát dolgok, amiket mégis kaptál, mert kellett, bőven elegendőek, s én komolyan azt gondolom, hogy egy jó világképű ember lett belőled, s én is meg anya is nagyon szeretünk, s büszkék vagyunk rád. De ennél valójában több Ez a jó? Ha megpróbálod elképzelni, egy apa szerepe nem egy könnyű dolog. Azt szeretné, legalább is az olyan, mint én, hogy a fia mindent csináljon. Mindent tudjon. Mindenre képes legyen. Minden szinten szinte minden. De persze hogy azért minden nem megy. S mi marad? Az marad, hogy nem leszel hadvezér, államfő, tengerész kapitány, felfedező, s aranyásó, viszont a gyermeki fantázia végtelen. S ha egy életen keresztül nincs feltöltve, akkor az ember hajlamos a fiától a mindent elvárni. S amikor nem sikerül, akkor az ember visszatér, ahhoz, ami ő, ami a legfontosabb, s amit féltve őriz. S meg kell mondanom, hogy azon a ponton, ha nem szóródik a figyelmem, akkor te ott vagy. Még egy kis rosszindulattal is ott vagy. A történetet ott hagytam abba, hogy az ember a gyerekét, különösen a fiút, nagy felelősséget érezve – persze – megtanítja a fontos dolgokra. Aztán megpróbálja megtanítani a hasznos dolgokra is. S az nem olyan nagyon és gyorsan megy, s akkor mi van? Fölteszi a kérdést, hogy ő milyen hibát követett el? S kiderül, hogy olyan nagy hangsúlyt adott a fontos dolgoknak, hogy másra már nem maradt, - fucken semmi. Se erő, se idő, se semmi. S kit lehet ezért hibáztatni? Saját magát, ill. a világot. Sokat gondolkodtam mostanában a liberalizmuson. A liberalizmus egy tündér, meg egy baromság. Együtt. Először valakinek liberálisnak kell lenni, mert meg kell értenie másokat. Ez nagyon fontos. Azt hiszem, ezt nem is kell magyaráznom, mert ezt pontosan megtanultad, ezt pontosan tudod. Azt gondolom, hogy te egy tündér mazsola voltál, egy igazi zseni gyerek. S a jó értelemben. Szerelemgyerek persze, s mi anyával nagyon-nagyon szerettünk. S úgy vigyáztunk rád, mint a hímes tojásra. Tényleg. Még a lélegzeted is megszámoltuk, hogy oké e, meg minden. De mivel a jó isten fiúnak teremtett, egy kicsivel több feladatot rakott rád, mint egy angyalra, mert olyan nincs itt közöttünk, csak a mennyben. S nekem adta azt az igencsak kényes feladatot, hogy a nemed szerint neveljelek, amennyire ez tőlem telik, persze. S én nagyon is emlékszem milyen rettenetes

erőfeszítéseket tegyek, magamra erőszakoljam, hogy durva legyek veled, mint ez az idióta férfivilág. (tökéletesen megvetem a férfiakat olykor). Gyermekded, kis buzi csapat, gyönge és erőszakos. A nők sokkal jobbak, de ők meg nem produktívak. Ebből az következik, hogy úgy kell csinálni, mintha, aztán meg nem. Jobbnak kell lenni ennél az elfuserált kölök csapatnál, meg kell tanulni azt a látszat macsóságot, ami mögött kis pöcsök, vagy egy egysejtű, „nagyfaszok" vannak. Valójában a nők is ezt csinálják. Persze vannak köztük rendes emberek, az azok, akik jók, azok aztán igazán jók. De egy kemény s érzékeny férfi az ritka, mert ez a legnehezebb feladat ebben az univerzumban; bunkónak a legkönnyebb. Ez ugye tiszta, s egyértelmű. De megint eltérültem. Ott tartottam, hogy megtanítottunk minden toleranciára. Főleg én. Emlékszem, hogy egyszer a Nyestéknél keményen a földhöz vágtalak, mert nem figyeltél arra a kis genyó NYESTE GABIRA, s én azt gondoltam, hogy az nem egy kifogás, hogy valaki valamilyen oknál fogva bunkó, erőszakos és önző, mi, s pláne, sőt az én fiam, nem lesz az. Egész egyszerűen nem tudtam elképzelni, hogy *Loos ing you.* Pedig ez egy rohadt ellentmondás. Mert a kis, gyönyörűen viruló zöld hajtásodat majdhogy tőből levágtam, hogy a láthatatlan gyökered erősödjen… Ami – well – talán máshogy is történhet. De én is fiatal voltam, tematikailag butább, éretlen, s én magam is megdöbbentem, hogy a saját intuícióm ellenére ilyen primitív eszközökhöz kell folyamodni. (s ez főleg, ma már tudom, azért van, mert nem volt *continuity,* előttem nem volt egy elbaszott hím sem, aki egy árva virágot adott volna reggelire.) Így hát csak döbbenten, s igencsak tanácstalanul álltam ott. Miközben…, elvettem az erődet. De amikor a világ töredékes, akkor az ember utoljára, s kétségbeesetten abba kapaszkodik, amit szentnek tart. Én nem vagyok, de mégiscsak, akaratlanul én maradok, a tanárod. S ha nagyon a lelkem mélyére nézek, akkor csak nem tudok neked más osztályzatot adni, mint ötöst. Mert abban, amit én nagyon fontosnak tartok, abban az vagy. Jó fiú vagy, s az igazság az, hogy ugyanúgy, mint a Sandránál, (csak hogy értsd: finom lányokat próbálnak nagyon előkelő környezetben nevelni, s nem megy. Nos, nálunk az előkelő környezet, amit végül is kínnal, keservvel a húgodnak megadtunk, mert mindig „hagytuk", mindig hagytuk, hogy ő, saját magán belül léphessen, nőhessem, egy nőnek, csak jó lehet. Főleg, ha a standardok, azért úgyis úgy is ott vannak előtte, csak választhat. Könnyű a nőknek. Kíváncsi vagyok, mikor jön erre rá) Nálad is azt tudom mondani, hogy ilyen adekvát eszközökkel, a fene tudja, hogy de végül is azt történt, aminek történnie kellett. Gazdag emberek vért hugyoznak, milliókat költenek arra, hogy olyan legyen a gyerekük, hogy. Te meg olyan vagy. Abban hiszel, az az orientáltságod, az a világképed, ami jó. Mit mondjak még? A kérdés tehát az, hogy hogyan tovább? S itt ezer példát lehetne mondani. Lehet mondani, talán ez jó, hogy az, amilyen te vagy, amilyen lettél, az nagymértékben a mi befolyásunk eredménye is. De a történetnek nincs vége. Az egyszerűség kedvéért: kicsit féloldalasra sikerültél, mert a történetnek még nincs vége. S az én nagy álmom, hogy mi egy család vagyunk, s te annak szerves része, aktív, élő része vagy, az origója ennek.

Tehát függetlenül, hogy mennyire sok út lehetséges, mennyire nagy a választék, én azt gondolom, hogy azokat is lehet csinálni, s természetesen meg van a szabadságod, hogy azt tedd, de azt gondolom, hogy a leggazdagabb enviroment, az a miénk. S nem akarom ezt az egész dolgot mitizálni. Persze kéne dumálnunk élőben. Rengeteg mondanivalóm lenne. Rengeteg mindent át tudnék adni. A világban elég nagy szarok vannak, de tényleg ne gondold, hogy van új a nap alatt. Ezek a szarok régen is megvoltak, a különbség az volt, hogy nem tudtunk róla. De ettől még szar volt, sőt szarabb. Ne áltassuk magunkat. S egy, egyetlen egy kiút van, ami egy speciality. Nagyon-nagyon speciality. Egy kis kaszt. De nagyon civilizált. Ez egy érdekes dolog, mert én mindig azt hittem, hogy bizonyos feltételek birtokában, az ember automatikusan olyan lesz. Ma már tudom, ez nem igaz. Talán tízezer év múlva. De addig egy bezárandó óvoda van. Tele prehisztorik emberekkel. De attól, hogy én nem az vagyok, hanem igen is nagyon fejlett és civilizált, nem adom fel, s igen is meg fogom élni, amit a Jóisten nagy kegyként, s szeretetként nekem – előlegbe – adott. Azért kell szenvednünk, hogy tanuljunk, ezt TÉNYLEG VEDD KOMOLYAN! Mert fontosak vagyunk. Aki nem az, azzal semmi sem történik, s sohasem tanulja meg. Ráadásul a világot nem élvezi, de rohadtul szenved, s nem is tudja, milyen más is lehetne! Sohasem jut át a saját pökhendiségének (ignoranciának) tű fokán. S nem tudom megállni, hogy újra, ezredszer is el ne meséljem a történetem.

What the real suffering is, a történet egy változata, a Borisz fiamnak elmesélve

Amikor teljes kétségbeesésbe, totál magamra hagyva, a legsötétebb erdőben találtam magam, véres szemmel, égnek álló hajjal, mert minden és mindenki elhagyott, minden szar volt, - anyád ivott, pénz nem volt, s a véletlenek csak undorító szituációkat, emberi roncsokat, lehetetlen helyzeteket, és fertelmet és mocskot hozott elém, s minden reménytelen és hiábavalónak tűnt, akkor megkérdeztem egy zsidó festőnőt lent Miamiban: tessék mondani, miért kell ennyi szenvedni?"

Rám nézett, egy magas, karcsú, öreg, nagyon szép zsidónő volt, festőművész: - te hiszel a te Istenedben?"- igen, azt hiszem, igen."

nos, akkor azért, mert fontos vagy neki, azt akarja, hogy tanulj. Mert tudod mi az igazi büntetés?

Hát, úgy ahogy te, biztos nem, - mondjad.

well, the real punishment is, when a yung couple wake up in the mornig, wihtout spirit in their soul"

Az igazi szenvedés az, amikor egy fiatal pár arra ébred reggel, hogy nincs spirit a lelkükben.

És Binggg!!! Egy szempillantás alatt minden megváltozott. Minden, az egész életem más megvilágításba került. Dolgok között értelmes láncolat keletkezett,

és! - hiszen én kértem, kamaszkoromban én fohászkodtam életért, tapasztalatért, megismerésért, s hát azt kapom sorba. Ami történik velem, azt nekem kell megérteni. Az többé nem szenvedés, hanem csak „az". Mert azóta azt gondolom, s ennek bizonyítékát látom nap mint nap, mármint, hogy én kaptam valamit, amit nem mindenki. S innen nézve, „azokhoz képest, nem faji vagy hasonló alapon, hanem lelki hovatartozás szempontjából." én egy kiváltságos vagyok. Csak egy pillanatra gondolj bele, milyen lehet annak a párnak ott a tudatlanság, értetlenség űrébe, abba a nihilbe lenni!!!Ezzel a spirittel értőn, s békén, a Buddha mosolyával tudom szemlélni a világot, s boldog vagyok. Ebben a mindig komplexebb valóság fölé, s önmagam gyarlóságai fölé tudok emelkedni, s a világot és másokat szeretni, s adni. Jó tudok lenni, a jót meg bántani nem lehet. Mi mást tehetnék? Amikor szar, mindig gondolj arra, hogy törődnek veled, s így vagy úgy, magasabb ontológiai osztályba lépsz. Mi lehet még ennél jobb? Nyugi, én számítok rád, és soha nem hagylak magadra. S anya se. Bízzál bennünk, mássz ki a tudatbeszüküléseidből, s előre nézz. A történetnek nincs vége. Én azt gondolom, hogy az a rengeteg, őszinte, s igaz erőfeszítés nem fog kárba veszni, amit jószívvel ebből a világból vettél, folytatódni fog, nőni, s egyszer, ha akarod, ha nem szép gyümölcsöket hoz. Love you

apa

0716 rendhagyó tanácsok jogosítvány szerzéshez

nagyon jól írtad leaz egészet. pontosan ilyen. legalább is ilyenekre emlékszem. nekem - ha még nem írtam- ilyeneket mondott a faszi: "ha még egyszer kinyomja a kuplungot, úgy kibaszom a kocsiból, mint a macskát szarni". "meg, ha nem akarja csinálni, abba lehet hagyni "na már most ez egy élet-halál kérdés volt. kenyérkereset. tizenkilenc éves voltam, természetesen lázadó, s az apósom elhatározta, hogy sofőrt csinál belőlem, s "eljárt az ügyemben", hogy embert faragjanak belőlem. a tanulásnak, az (autónak) is, az az értelme, hogy nem kell keveredni a néppel. a cigányokkal a buszon, a barmokkal alacsony hivatalokban stb. szeretni lehet a népet, megérteni, segíteni, meg minden. de a rettentő realitás, hogy ilyen. tanulatlan, kulturálatlan, meg minden. s persze bunkó. semmi mást nem tudok ajánlani, mint hogy valami általad kedves paralellel próbáld ehelyettesíteni a dolgot. alacsony elvárás, nagyon alacsony elvárás. készülj fel, hogy ez egy kellemetlen, nehéz, fuck-top dolog, patkányokat kell hajkurászni, ahol kis koszos manók kapaszkodnak a lábadba egy pesti csatorna mélyén, vagy tömeggyilkosokat felhajtani a jugoszláv hegyekben, a nép sunyin és jellemtelenül hallgat, s érthetetlenül nem segít, pedig kinyírták a fele családját. akármi. ez egy szar ügy. nekünk - még mindig! - teljesen lenyűgöző, amikor itt kedvesen és aranyosan és három dollárért, és öt perc alatt lehet csinálni egy jogosítványt, s megköszönik! de ott ez egy munkahely, biznisz, lehetőség. a büfés másodállása(?) nyáron a Balatonon? régen a kommunista kiváltságosok mellékjövedelme volt, s az se volt jó. hidd el.

még egyszer: ne várj semmit jót. rosszabbra számíts, s csak egy számít: mindegy, hogy minél előbb megcsinálni. ne várj semmi jót, ne ijedj meg, hogy leköpnek, leszarnak, pofánvágnak, kicikiznek, whatever. de ez mind nem számít! Nem számít. csak hogy vége legyen. s minél előbb. szerettesd meg velük magad, úgy csináld, ahogy mondják, akarják, szeretik, kellemes nekik. ez van. ez nem egy jó színtér moralizálásra. kibírod. majd otthon, ha hazamész, lemosod a rádragadt ragacsot. (de hidd el jó "tábor" ez is, "élet-tábor", ahol gerillaharcot tanítanak, mindenképpen experience, kellemetlen, de hasznos. egész életedben fogsz rá emlékezni, nagyon fasza. s tényleg a legjobb tanács, amit adhatok, hogy olvadj be, lelkesedj, örülj, működj közre. fogd fel úgy, mint egy mission-t, ahol valamit el kell játszani, s minél jobban csinálod, annál keményebb legény vagy. a túlélő a legkeményebb legény, mert olyat is meg tud csinálni, amit nem szeret. s ennek az alkalmazhatósági köre, mindig és mindenütt elég széles. itt is. én most épp egy nyál fekával küzdök, egy feketével, aki ugye szeretnem kell. mert megértem, mert sajnálom, meg minden. politikai, ideológiai meg minden féle más okból, akkor is, ha ő, személy szerint történetesen, s "persze" saját akaratán kívül egy aljas, sunyi, jellemtelen genyó. nincs más út. próbáld meg inkább élvezni a helyzetet, ne legyél olyan fennkölt, s finoman arisztokratikus, keveredj el a néppel, ha valakinek, akkor neked teljesen zseniális képességed van erre. senki ne vegye észre, hogy te más vagy, ez nagyon fontos, legalább is ne úgy, hogy még csak a gyanúja is felmerüljön, undercover agent legyél. mert a végén még úgy megszívatnak, hogy háromszor annyi pénzbe kerül, ötször annyi ideig fog tartani, mindent megutálsz ezzel kapcsolatban stb. nem mész át a vizsgán, pl. s az egészet miért? tudod te mindezt, s nem mond, hogy "de")

0717 fiam, mi a baj te veled?

Valami clue után kutatva, újra olvastam a leveleidet, amiket az utóbbi hónapban írtál. hat darab. Ebből négy a jogosítvány és környékéről, egy Szlovéniából, s egy volt, ami jó. az meg tele van depressziós gondolatokkal. én nem értem, hogy miért vagy te depressziós szinte mindentől, ami veled történik. Én azt gondolnám, hogy az ember mikor annyi idős, mindig fel van dobva, mindig vidám, mindent jónak lát. Az volt jó, mikor a sátorozást, stoppolást ecsetelted. én mindig olyan voltam, s valójában vagyok is. ha elolvastam egy könyvet, egy Hendersont, akármit az mindig feldobott. mindig a pozitív dolgot szedtem ki, mindig prolongálta az élet (jó) értelmét, vagy hogy igen is érdemes élni, mert annyi marha jó dolog van. s természetesen továbbiak, amiket fel lehet fedezni. azt hiszem az ember egy olyan sok összetevőjű saláta, hogy senki emberfia igazán nem képes tanácsot adni valakinek, mert ahhoz a mindenhatónak kellene lennie. Mindenkinek magának kell ébernek lenni, hogy a benső világának minden kis története a megfelelő helyre kerüljön. a fehér szőrű sarki róka fehér maradjon, a vörös Színű meg olyan, mint az agyag a környéken. Azt hiszem, hogy még ahhoz sincs erőnk, és képességünk, hogy egy szúnyog attitűdjébe is akár beleszóljunk. erre szokták

mondani, hogy még a tyúknak is megvan a magához való esze. Pedig az tényleg nem egy nagy észkombájn. de az tudja, ami neki kell. Nyilván mindenféle történik veled, s benned. de ezekért te vagy a felelős, egyedül te. Hogy mennyit, meg mit, meg hogyan, meg miért, meg mikor, hagysz, engedsz stb. magaddal történni stb. stb. hiába minden. én nem látok ott semmi reális okot, hogy ilyen nyomott legyél. (csak egy mentőöv: ez nem valami rossz habit, valójában nem ilyen vagy, csak nekünk nyekeregsz? panaszkodsz? depizel? örökkön örökké?)"valakinek ezt is el kell mondani". oké. de más nincs? Szóval: fiatal vagy, egészséges, nincs háború, minden szakmához, minden művészeti ághoz megfelelő mennyiségű, azaz bőven sok eszköz, lehetőség, kellék, anyag, idő stb. van. vegyél egy darab agyagot (vagy áss) s a kert végében csinálj szobrokat, napi x órában. magadnak. kell hozzá agyag, víz, egy rajztáblányi fadarab meg egy kés, egy spakni, egy cigi meg egy gyufa.

0717 reális kérdések

Szerintem nagyon jó levél. jó hangulatú. teljesen jobban vagyok. utálom a "jó hangulatú" üres leveleket. s így tovább. az ötlet jó, reméljük, működik is. (azt viszont nem értem, hogy ez miért csak most derült ki, de ez már mindegy) csak tanuljunk belőle. A személyi otthagyása a nagy rohanásban, - ezt már tényleg ki kell nőni. Mielőtt az ember bárhova elindul, az a néhány dolog eszébe kell jussonmondjuk három. vagy hat. Kulcs, személyi, pénz, pöcs. a lakbért küldjük. tudjuk, hogy mi lóg a levegőbe. ilyen remote módon nem tudunk az otthoni dolgokon gondolkodni, tehát ha hazamegyünk. két variáció van: vagy felveszik az Szandrát, vagy nem. Ha igen, az állatokról, házról kell gondoskodni, de ezt csak otthon tudjuk csinálni. ha nem - akkor minden meg van oldva. A Sandra otthon fog lenni, s tanul addig, amíg jövőre fel nem veszik. Ősszel leteszi ő is a jogsit, s vezet. ez egy vázlat, sok mást most nem tudok elképzelni. kellene egy ember(k), arra az esetre, ha felveszik, de addig nem lehet szólni, amíg nem tudjuk. senki nem lehet hülyíteni, senkire nem lehet számítani, hogy intézi ezt. Mi ugyan nem ott élünk, de nekünk kell. Egyébként az a terv, hogy dolgozunk. én nagyon szeretném, ha segítenél, ha nagyon békésen, nyugodtan, easy, de szorgalmasan sok mindent megcsinálnánk. egyszer írtam egy listát. padlásbetonozás, folyosó mennyezet, villanyszerelés, konyhaszekrény ajtók, tetőbeázás, folyosó alja. Kb. ilyenek. Elmaradt dolgok. Nincs pénz nagyra és újra, viszont van anyag, pénz, ész, tehetség, türelem, s idő, hogy nyilvánvaló s éppúgy fontos részleteket elővegyünk, ne felejtsük el, hogy minden számítás szerint, kb. 2.5 millió forint hiányzik a kasszából, anya kitérője miatt. S tudnám hova rakni, nem? (lemondtam az asztalost meg az üvegest. a kocsi az Hugi szerint meglesz, mielőtt hazamegyünk. valakinek azzal kéne eljönni értünk. mondjuk a Gyulának. más most nem jut eszembe. Kell rá biztosítást venni. remélem az, gumik jók, van pótkerék, emelő, elakadás jelző, mentőcsomag, égőkészlet, viszek egy kötelet, a csomagokat lekötni. azt hiszem, ezek kellenek. A kérdéseimre nem válaszolsz. van ilyen aktuális levél, én nem

bánnám, ha csak az lenne, a dolgok mennének, mint az ágybaszarás. De depik, lelki gondok vannak, ezért egy másik csatornán jöhetne olyan levél is. whatever. azt mondtad van még kérdés, írd meg.

love apa

Az ember nem a nőkért él.

Mindeközben remélem, gyorsabban fejlődsz, mint gondolnánk. mire hazaérsz, már nincs mit Szlovéniáról mondani, mert csak egy régi hiányt elégített ki. a nők nem képesek követni hatalmas lépteidet, ezért kell őket váltogatni. nincs ebben "semmi". Legyél erős. Ezért mondja mindig anya, hogy ne kösd le magad egyhez annyira. az hogy bele éled magad, az normális, de az is, hogy nem maradsz örökké együtt a saját nagymamáddal. Ezt a kettőt valahogy egyszerre kell nézni, külön és együtt tartani, s mindig azt tenni, ami éppen esedékes. Megtalálni a hozzád valót, ha te mész egy 012356789-10111213115 .....515253555... skálán, akkor mit csinálj valakivel, aki a 1-15 között megrekedt éppen. mire szólsz, mire válaszol, már te a 78-on leszel. ez van. kell keresni egy "jobbat", aki a következő range-ban van. nem rossz az senkinek se. Csak a változtatás rossz. De az is csak addig, amíg változik. gondolj a példákra. hála istennek. ha ez van. ne kételkedj magadban. S ne tartsd vissza, ami benned van, köpd ki. Tudok segíteni, ha bízol bennem én tud-nál-lak követni, ad-hat-nál annyi bizalmat, hogy ha nem is vagyok teljesen egzakt. nekem beszélhetnél. Legalább. na meg anyának. persze. nyugi.

apa

Drága gyermekeim: ideje lenne, valamit csinálnotok…, avagy -

Az "új fénybe helyezett dolgok, meg a felkavart dolgok tartománya."

Mint azt már mondtam: valahol el kell kezdeni. Lehet várni három hónapot is, hogy az ember feldolgozza, hogy feldolgozódjon, meg egy hetet is, …. s újba fogni. Ha minden ilyen lassan megy, mikor sül ki valami? Csak azt mondom, hogy vehetnéd a fáradságot, félre tehetnéd a hiúságot, ne szégyenkezz, ne röstelkedj, csak kezdj el beszélni. Én minden ízi nélkül szeretnék "segíteni" megoldani kérdéseket, ha másképp nem a cikizéssel, a forgatással, a másképp hajtogatással, a más szempontba helyezéssel, meg ilyenek. De neked kellene elkezdeni. A központi vagy legközpontibb-kérdésnek én azt látom, hogy valahogy mindkét gyermekünk esetében a gond, hogy nem tudtok valami használható, járható, alkalmazható példát találni vagy a hozzátok legközelebbiből kifejleszteni magatok számára valamit. Ami tartalmazza azokat az értékeket, amikkel rendelkeztek, s ami egy jó csatorna, egy jó enviroment, egyszerre progresszív és egyszerre kellemes. Felhívnám a figyelmed, hogy a komfortnak az a szintje, ami nektek van azért veszélyes, mert nagy dolgokat nem tesz alkalmassá, de biztosítja azt a lehetőséget, hogy ne is kelljen. Zrínyiként ötpercenként a várból kirohanni, s nem, hogy

a hazáért harcolni, meghalni, hanem itt beszélünk szúnyog-csípésekről, erős napsugárzásról, valaki helytelenítő tekintetéről, elment a vonatról, elfogyott a kenyérről, s más rossz napok végtelen sokaságát létrehozó frusztrációkról, amiben aztán lazán eltelhet egy élet. Másképp: ahhoz eléggé különlegesek vagytok, hogy örökké elégedetlenek legyetek, frusztráltak, de ahhoz már nem vagytok eléggé azok, hogy valamit *csináljatok* is. Mert mindig ott van a jó kis tőgy meleg komfort, ahol lehet a sok kis horzsolást, karcolást, s más hasonló sérülést hosszan nyomkodni, nyalogatni, kakaókkal kenegetni. Sajnos eljött annak az ideje, mikor az elégedetlenségnek, vagy netán igényeknek nektek kell a továbbfejlesztési, kitöltési, kiegészítési stb. Módjait megtalálni. S tudom, hogy ez egy kicsit patthelyzetnek tűnik most, de mindig van lehetőség. Ha más nem, akkor az olvasás, tanulás. Az mindig ott van. tehát lehet azt mondani, hogy sok érdekes új élmény ért, marha jó, akkor most nekiállok a pontosításnak. Ismeretek további "input "állásával, mert három kerék, egy ablaktörlő lapát meg egy kocsiajtó láttán az embernek még nem ugrik be a zseniális felismerés, hogy az egy autót jelenthet, főleg, ha a szerszámkészlete is szegényes, a tapasztalata is hiányos, a lelkesedése is ki van szolgáltatva a zöldségáraknak, s a balatoni turisztikai szezon fluktuációjának. Ha az ember kövér kacsát akar, azt rendszeresen tömni kell. Mert ha kihagy alkalmakat, a háp-háp leszaladja a tegnapi adagot, s egy karcsú, inas atléta lesz belőle, értéktelen a Kiliti baromfi piacon. S bármilyen kegyetlen, s gyürke is, kell tömni, basszameg, én nem értem, hogy mire vártok. Mint a felhők, úgy mennek fejetek felett az évek. Ha nem akarsz már aktivista lenni, oké. Ne röstelld. A kilengések a gyorsabb és mélyebb átélést segítik. Tűzoltó, mozdonyvezető, baszgitáros, ásatásvezető, forradalmár, aranyműves, berepülő pilóta, autóversenyző, szakács, dekorátor, ivócimbora, jópajtás, szerető, filmkritikus, s még ezermillió dolog szeretne az ember lenni. Mert valahol van egy ilyen lista. S ha van, akkor körvonalazható, hogy milyen "alantas" hajlamok működnek itt a mélyben, s bizonyos hozzáállással ezek a dolgok fejleszthetők. Kialakítható a Profil. Az én pro-fill-om. Na, ennyit *látatlanban.*

Love apa

Balhéval kicsikart pénz az Alantól

Nagy nehezen megszabadultam az Alentől, az utolsó napon ugye, félegy, s el kellett mennem a város túlsó végére a pénzért. Pontosan tudta mi a bajunk, a Jillnek ugyan az a betegsége, mint az ő nejének, megyünk haza, kell a pénz, meg ilyenek. Tudja ő ezt a hülye, űzött vad-proli agyával, naná! De valahogy előtérbe került, hogy „ja, a genyák mennek haza, s majd lötyögnek, én meg itt maradok, ebben a pokoli hőségben, kéne, hogy a manus segítsen, egyedül félek", s még vagy negyven, férfihez igazán nem illő tudatalatti *feeling.* S hát sajnálom, ez van, mindenkinek a maga baja. De a fizetésemért megdolgoztam, azzal ne szórakozzon. Asszem ennek a kapcsolatnak is vége, a francba is.

2001. Aug. 2. Aztán a Jill elszédeleg, megyünk hazafelé

Aztán siettem haza, tényleg örültem, hogy vége. Azt gondoltam, hogy A Jill már otthon van, vagy legalább is hamarosan hazajön. Elhatároztam, hogy mégse megyünk Whapert enni, inkább fűtök valami húst, mondjuk cigány-pecsenyét. Elmentem hát a boltba. Otthon nekiálltam az előkészületeknek, amikor egy ponton kiderült, hogy a húst ottfelejtettem. Visszamentem érte. A Jill még sehol. Egyre idegesebb lettem. A kaja már majdnem kész volt, három óra. Megbeszéltük, hogy ő is korán hazajön. A Laney-től. A végén már tényleg ideges voltam, felhívtam a Mariamet, a Millit, a nagy Jimet. Sehol. Fél négyre már jó sokat ittam, mire megjött. Épp azon gondolkodtam, hogy nekiindulok a városnak, s megpróbálom megkeresni. Nagyon igyekeztem, de nem tudtam a haragom visszatartani. S ami mindig, most is az idegesített legjobban, ahogy reagált. „Mit izgulok, csak egy kicsit nézelődött."- foghelyről, durván odavágva. Ha kedvesen, szerényen, csak pár szót szól, azzal kiegyeztem volna. De a szokásos pökhendiség. Eléggé kiakadtam. Ettünk, aztán elmentem aludni. Nyolckor ébredtem fel, nem volt otthon. Elkezdtem pakolni a szerszámokat, s közben hazajött. Aztán elvittük a vanam, s elég későn, nagy nehezen lefeküdtünk. Másnap aztán hajnali fél háromkor, pisilés után nem tudtam elaludni, mert valami hisztérikus köhögés jött rá. Így kínlódtunk egy jó darabig, úgy látszik utolért bennünket a hullám. A végén felkeltünk.

Taxi, bonyodalom a jeggyel

Kimentem, hogy elviszem a szemetet, s látom, hogy majd egy órával előbb a taxi már ott van. Kapkodás, rohanás, biztos minden rendbe legyen. Egy nagy van, benne egy hatalmas szakállas ürge, később kiderült, olyan kövér, hogy kis se száll segíteni. De így is megél. Jól kitalálta. Öreg széttaposott Ford, hányingerkeltő illatosítással, hogy elnyomja a sok fingszagot. Amerikában se minden új. Aztán elkezdődik a szokásos őrület. Most az én jegyem nincs meg, mármint a Wilmington-Atlanta közötti. De megcsinálják. Persze éppen, hogy csak van rá idő. S persze együtt megyünk. Megiszom az egyik kis Bacardim-at, a szokásos zümmögés rázkódás, irracionális lehetetlenség. S aztán nagy hirtelen ott vagyunk. Jó korán van. Nem is foglalkoznak velünk. Éhes vagyok, veszek a kínainál egy kis doboz rántott csirke csíkot. Még A Jill is eszik. Tizenegy felé vissza- megyek, semmi. S elkezdenek velünk szórakozni. Egykor kiderül, hogy A Jillnek nincs jegye. Aztán hogy van jegye, csak helye nincs. Többszöri balhézás után, egy órával az indulás előtt, majdnem a legutolsó ülésre összeraknak bennünket. 53-as. De az ablak mellett.

2001 Nyolc óra várakozás Atlantában

Csak reggel fél 8-tól délután fél 2 -ig. kellett várni. Azaz nyolc órát. Próbáltam szerezni kaja jegyet, de nem adtak. A nagy gép időben felszáll, süt a nap, minden

oké. Jó marha hosszú éjszaka lesz, az már látszik. A szokásos úrhajós kaja, ami nekem mindig kevés, az egész Affektálós utazóközönség maradékát meg tudnám enni, de hát nem lehet. Unalmas, senkinek nem ártó filmek. Én olvasni nem tudok, s lassan minden porcikám kezd szétmenni. Teljesen elzsibbadt a bal lábam, s mindegy mit csinálok, csak fáj. Párizsban jól összeveszünk azon, hogy hol cigarettázzunk. Kis cirkusz a csomagokkal, a kéziket is be kell csekkolni. Szerencsére Pestig az út nem tart olyan sokáig. Ott viszont majd egy órát kell várni, mire előjönnek a csomagok, jó marha meleg van, nincs légkondicionálás, befülledt itt lent édes kis hazám. De megint csak kitoljuk a csomagokat, a sorban álló vámosok szeme láttára. A gyerekek meg a Gyula ott vannak a csodálatos fakó-piros Wartburggal. Minden fölfér. Elmegyünk a közelebbi Auchanba, aztán a nulláson haza. Építik az autópályát, ezerrel süt a nap, már éppen csak lélegzünk. De aztán mégiscsak otthon. Belehasalok a fűbe, s az elérzékenyüléstől bőgni kezdek.

0803 átállási bonyodalmak, miközben családom a Szigeten

Itthon a szokásos cirkusz, minden szalad, minden koszos, minden össze-vissza van. A gyerekek a Szigeten vannak, ill. a Borisz is elmegy. Aztán A Jill is egy napra. Iszonyú a hőség. Szörnyűen össze vagyok ilyenkor keveredve, félóránként tojnom kell, na meg az alvás. Lementünk fürödni, beugrottam a vízbe, s most meg megvagyok fázva. Fáj a torkom. Éjjel nem tudok aludni, teát főzök, kamillázom, nagyon nem tudom élvezni az itthonlétet.

080 tetőjavítás, feleségem hazatér a szigetről

A Jill hazajön, ő is jó fáradt. De élvezte a Szigetet. Próbáltam kicsit dolgozni meg lötyögni is, elég keservesen megy minden. De azért napról-napra jobban megszokom a változást. A nappali tetejének a javítását is megcsináltuk. Azt a kátránnyal takart alufóliát használtam, amit a Jay-től hoztam. Ezt aztán bekentem bitugél-el. Remélem működni fog.

0812. Aztán eszembe jut, ha a Jillt meg kell operálni beláthatatlan ideig nem tud velem jönni

Nem tudom, hogy a betegsége mit is takar valójában. Mert ha tényleg valami baja van, az azt is jelentheti, hogy meg kell operálni, s nem tud velem jönni. Beláthatatlan ideig. Láttam egy képet, a máj van ott, amire panaszkodik Eléggé cérnaszálon lóg az elefánt. A másik: sokáig azt gondoltam, hogy én sok pénzt keresek. De vannak, akik jobban tekernek, mint pl. a Sandra barátnője, akik több házat építenek, Máltára mennek nyaralni, garzonlakást vesznek a lánynak Pesten, meg ilyenek. A Borisz meg a Csaba meszeltek tegnap, én meg a Jotival meszet szűrtem, a cementet hordtuk vissza, kivéstem a csövet a vécé falában, ja, igen reggel kihordtam a szemetet. Pakoltunk a fásban, hogy ide lehessen hozni az Imrétől a

fát. Mert itt jobb lenne. Szóval ilyen részletetek. Ilyen körülmények között építkezni elég őrjítő dolog. De milyen más megoldás van még? Van még természetesen, hogy akkor csináljuk, ha haza jövünk. A Sz. János esete van előttem, aki hatvanöt éves koráig várt ezzel, addig spórolt, aztán hazajött, két évig építkezett, s minden nagyon simán ment. De nekem még mindig van addig tizennégy év. S egyáltalán nem vagyok meggyőződve, hogy addig fogok élni. Talán a legfontosabb dolog az lenne, hogy az ember ténylegesen és igazából felfogja, hogy ezt az egészet alig több mint egy éve csinálja. S ahhoz képest tényleg elképesztő sebességgel haladunk. Csak ilyenkor az ember minden elmúlt időket igyekszik jóvá-írni, s belekever.

0813 lehet epekő? tervezgetések, sok pénz kell, lakáskivétel Sopronban

Ma egész nap nem volt villany. A tegnapi nap eseményei össze vannak keverve. De végül is mindegy. A Jill meg A Sandra kivett egy albérletet Sopronban, 19 ezer, ki is fizették. Öt percre a sulitól, egy háromszintes családi ház földszintje, szoba, konyha, fürdőszoba, meg minden. A Paffy is megy. Világot járt macska. Well. Nincs más hátra, mint előre. Bízzunk a Jóistenben. Ad nekünk erőt, s egészséget, hogy tovább is tudjuk csinálni ezt. Mielőtt elmentek Sopronba, A Jillel arról beszélgettünk, hogy végül is ez a mi dolgunk. A gyerekeket taníttatjuk, ennyit tudunk tenni. A ház meg addig készül, amíg bírjuk. Legalább ebben van valami megértés, egyetértés. S ez már jó. Mert így zöld utat kapott végtére is a dolog. A legnagyobb kérdés a körül forog, hogy miből fogunk megélni, ha haza jövünk, meg a körül, hogy nekem tényleg komoly elképzelésem volt arra vonatkozóan, hogy itt valami family biznisz lesz, amiből a gyerekek is meg tudnak élni. Ez az egész meglehetősen bizonytalan. A Balatonon alig vannak, valami nagyon extrát kell csinálni, hogy úgy a speciális anyagi, tárgyi, s működési feltételeket biztosítani tudjuk, hogy ebből profit is legyen. Senki sem bízik benne, mindenki nagyon is determinálva van az itteni körülmények láttán. Rám is nagy hatással van. Ami már errefelé is pénzt jelent. Hogy rengeteg kell még, akár, hogy is csűrjük, s csavarjuk. „mindent lehet csinálni, ha van pénz." Majdnem mindent. A földmunka lelett állítva. Aminek nem nagyon örülök. De lehet mégis csak így jobb. Ez azt is jelentené, hogy először a ház készül, s a pénzt valójában összeraknánk. S gondolkodnánk azon, hogy valójában mi is legyen. Én csak attól félek, hogy el fogunk késni. Mert már most, akár, hogy is tapasztalatokat kellene szerezni. De lehet az is, hogy azok a tapasztalatok nagyon is negatívak lennének, s elmenne a kedvünk? Szóval lehet jobb megvárni, amíg jobb feltételek gyűlnek össze. Lehet. Az image dolog valóban fontos lenne, mármint, hogy a házat jobb formába hozzuk, s ez által mi is jobban éreznénk magunkat. Miután kölcsönt nem akarunk felvenni, vagy társulni valakivel, ezért ez csak egy szimbolikus dolog lesz. De az is kell. Rövidtávon tehát azt kell látnunk, hogy A Jillel mi is van, amire nem is jó

gondolni, beszélni se lehet róla. Éjjel is többször fent volt, amit nem szokott csinálni. A doktornő azt mondta, hogy lehet epeköve van. Amivel valamit kell csinálni, nem?

Kint nincs biztosításunk, tehát itt kell valami orvosi megoldást találnunk.

Ami ugye azt jelenti, hogy nekem megint egyedül kell kimennem. S ettől rettenetesen félek. Egy nap múlva talán kiderül. Mindenesetre iszonyú kupi van, minden nagyon akadozva megy, a lambériát még el sem kezdtük. Itt van bent a nappaliban, mint egy fenyegetés. Előbb ki kell takarítani a mi részünket, ami egy napos munka. Pénz már nem sok van. S fizetjük a Jotit, meg a Csabát. A Jotit már nem sokáig. Ennyi.

Soproni albérlet bonyodalmak

Közben telefonáltak Sopronból, s lemondták a lakást. A Sandra bőgött. Lassan mindenki felkelt. Tárgyaltuk a dolgot. Telefonáltunk, de az újságban már nem sok minden volt. Egy öreglány mondta oké, egy fiatal nő is. Sok lehetőség nem maradván, tízre meg volt a terv, hogy el kell menni. Délre el is indultunk mi ketten az Sandrával. Térkép nem volt. El is tévedtünk. Jó marha meleg volt. De azért fél négy felé odaértünk, visszaadták a pénzt, a másik öreglány is visszamondta a lakást a macska miatt. Végül megtaláltuk a nőt is, Kötcsén keresztül, mert nem tudtuk a nevét. Elég nyomasztó, de nincs jobb. S a Paffyt is viheti A Sandra. 15-ezer. Megálltam egy pékség előtt, hogy veszek valami kaját. Egy nőt megkérdeztem hol egy gyógyszertár, A Sandrának fájt a feje. Azt mondta, lehet ő is tud majd egy helyet. Közben A Jill hisztérikusan telefonált, hogy nézzünk meg még egy helyet, de kiderült a nő golyós. Tanakodtunk, mit lehetne még tenni, de nem sok minden maradt. Az iskola már valószínű zárva. Az újságban nem volt több hirdetés. Hat óra lehetett. Elindultunk visszafelé. Majd ha A Sandra ott lesz, csinál valamit. De tud menni iskolába. Ez a lényeg. Sötétedésre értünk a déli partra, minden simán ment, s olyan kilenc után valamikor haza.

2001. JÚLIUS

a tünetek jelentkezése Jillnél, Jill orvos helyett a Szigetre, egy alkati jellemzés a bajával összefügg?

Most meg eszembe jut, hogy egy nagy hiba volt, amiért nem mikor hazajöttünk, a tünetek jelentkezésétől jár az orvoshoz.

(mert várt, hogy alkalmas legyen. Egy hónap múlva bezzeg elment a Szigetre. (Egyáltalán nem biztos, az jó ötlet volt.) Érdekes, mert az első napon, talán, hogy a fáradságából adódó stresszén enyhítsen, ajánltam neki, hogy igyon egy-két sört. Meg is tette, de valami történt. Persze a Borisz előtt, meg a Sandra előtt szégyellte magát, mert a fiunk valahogy nem lelkesedett az ötletért, talán mondott is neki valamit, nem tudom, de abbahagyta. S nem is bántam. Mindig azt mondtam,

hogy bolond ő a nélkül is, ami azt jelenti, hogy ha a pia nélkül is tudja jól érezni magát, akkor minek? Nos, én meg vagyok győződve, hogy valahogy annak éberebbnek kellene lennie, aki gyengébb. Aki érzékenyebb, rosszabb az immunrendszere, aki lassabban gyógyul, s akinek bizonyos bajai már voltak, mint a petefészek dolog. De ilyenkor átmegy fatalistába, hogy „úgy is az lesz, ami meg van írva". Aztán itt van ez a bűntudat dolog is. Hogy nem törődött a gyerekekkel, velem, az anyjával, az apjával, a húgával. Mindig azt akarta, hogy ővele törődjenek. S persze nem volt mohó, sőt nagyon is szelíd volt, ritkán még angyali is. Akkor nagyon szerettem. Mert furcsa módon minden kivert-kutya voltom ellenére adni szeretek a legjobban. Tehát jól elvoltunk. De mostanában valahogy, ahogy kezd öntudatra ébredni, kezdi felfogni, hogy a világ nem olyan egyszerű. S mindent meg tudott oldani, de a gyereket nem. S velük pont olyan majom-anya lett, mint én mindenki mással. Persze akit szeretek, vagy közel áll hozzám. Nos, ez a bűntudat dolog azt eredményezte, hogy valójában egyfajta beszúkülés mért magára, primitív, kicsit szomorú egykedvűséget, s felém továbbra is önzést. Amikor először életemben én is vágytam volna valami törődésre, kedvességre, személyes figyelemre. De tényleg nem én rólam van szó. Még mindig meg van a régi problémamegoldó képességem. Neki viszont mindebben a fiziológiai és pszichológiai közegben egy valamiféle fajta nemtörődömség kutyulódott össze, s mint mindig mindent mániákusan, most is kitalált valamit, a komputert. S persze a videózást. S talán ez a bűntudat is segített neki, hogy azt gondolhassa, hogy megérdemli, hogy fájjon. Hogy úgy kell neki. Hogy a kínlódás meg a szenvedés, amit a fájdalom okoz, legalább megtisztítja, ha mást nem a lelkét. Persze ezek lehet csak találgatások, s egyrészt vannak olyan dolgok is a háttérben, amikről nem is tudok, másrészt, meg ilyen mértékben vagy jelentőségben nem igaz. Csak mondjuk ennyi idős korára előjön az igazi természete, s az meg ilyen. Nem tudom. De attól félek nagyon nehéz idők jönnek. Ami azért borzasztó, mert olyan közelire kerültünk egy egyszerű, idilli és frappáns megoldáshoz, amit egyébként mindketten külön-külön, de együtt is igencsak megérdemeltünk. S keményen meg is dolgoztunk érte, ki-ki a maga módján, de bőven megfizetve az árat. Efelől nincs semmi kétség. Persze azért még nem veszett el minden remény.

0815 Jill a siófoki orvoshoz megy

A Boriszék közben kitakarítottak, este hétre végeztek. Befestették a régi ajtót is, ami nem ártott neki. Nem tökéletes, de jó lesz. A maradékot már a nő is meg tudja csinálni. Borzasztó lassan mennek a dolgok, minden nap valami marhasággal telik, mindjárt kell visszamenni. A lambériát el kell kezdenünk. Szép, jó, nyári idők járnak. Ilyenkor a legszebb. Próbálunk dolgokat megbeszélni, az élet egy nagy kupleráj, de sok mindent nem lehet csinálni. Ez van. Én látom, hogy haladunk.

Siófokon nem jutottak dűlőre,

Úgyhogy a hugiék szereztek egy orvoson keresztül egy dokit. az üllői úti klinikára tükrözésre. S a Jillnek el kell indulnia Pestre, hogy oda érjen. Itt aztán megcsinálják a tükrözést, ami nem lesz könnyű, mert az ultrahang vizsgálat szerint a vastagbél felső része, a vakbél, s a körülötte lévő nyirokcsomókkal van baj. A Zsuzsa nevű doktornő szerint ez az egész lehet gyulladás, daganat, bármi, mert ebből még nem derül ki semmi. A nyolcas vonattal tehát elindult A Jill, a Borisz meg a Csaba Pestre.

Aug. 15. a Jill megy Pestre, az Üllői Úti Sebészeti Klinikára még nem tudni mi van, az anyám is volt ott?

Lassul az építkezés, itt van a Sandra félig megoldott lakása, a Borisz világgá menési terve, kevés a pénz, nincs lakó, s mindjárt el kell menni, ez az egész csak kezd túl sok lenni. Az állomáson A Jill be is pánikolt, nehezen találtam szavakat a megnyugtatására. Én magam is lent vagyok. Olyan mintha megint megfáztam volna, herpesz lett a számon stb. Pedig semmi olyant nem ettem, ittam. Én például meg sem látogattam az Mamát, meg a sógorékat. Lehet meg is fognak sértődni. Nem tudom mi lesz ebből. A Jill már biztos nem tud velem jönni. S megmondom őszintén mindenféle rettenetes kétségeim vannak. Arra, hogy szép lassan fejre állunk. Nem szoktam ilyeneket mondani, de kezd elhagyni a józan eszem. Öregnek s fáradtnak érzem magam. De nem tudok mit csinálni. Ha arra gondolok, hogy leülök, s nem csinálok semmit, attól leszek rosszul. Persze minden A Jill baja körül forog. A Sandra tud találni jobb kéglit. A Borisznak jót tehet a Nagy Utazás. S ezer s ezer kérdés merülhet fel, amire most még csak nem is merünk gondolni. Miből fogunk élni. Hol fogunk lakni. Mi lesz a gyerekekkel, a házzal, velünk? Amerikát nyilván abba fogom hagyni, egyedül, az biztos. Most ki kell mennem, tudom., totális determináció van, amíg többet nem tudunk, s kár is spekulálni, mert attól nem lesz semmivel se jobb. Tehát várjuk meg a mai vizsgálat eredményét, na persze a többit ez után a csodálatos háromnapos ünnep után. Jönnek az R. Laciék, persze pihenek majd, de nem tudom, mi lenne a jobb. Egyedül lenni A Jillel, az se lenne jó. Mert csak ülünk és nyomasztjuk magunkat meg egymást. Nem tudok mást mondani, hogy mindenben van valami normális, az építkezésben, a gyerekek problémáiban, csak a betegségben nincs. A Jotival jó nagyokat kínlódtunk, át kellett rakni egy villanyvezetéket, befejezni a lécezést. Még mindig jó marha meleg van. Valami influenzám is van, jó szarul érzem magam. Kiderült ugyanis, hogy jó ferde minden. Végül is, azt is kitaláltuk, hogy az alja a falnál milyen legyen, s azokat a csíkokat is felraktuk.

Augusztus, 17. A Jillt megtükrözték, de még mindig várni kell, arra mi van, s mi lesz vele

Ami aztán ugyan az eredményt hozta, gyulladás. Vettek szövetmintát is, de annak az eredménye csak jövő héten lesz meg. Így nem tudjuk, mikor tud utánam

jönni, tehát a jeggyel sem tudunk érdemben nyilatkozni. A Borisz elkezdett pakolni, takarítani, s azt állítja, hogy rengeteg a cucc. Képtelen vagyok felfogni, hogy nem fér be a kocsiba. Még mindig van egy hét, pontosabban hat nap. Lakó nem nagyon jön, nem is tudom mi a fenét csináljunk. Valószínű ki kell pakolni a házból minden értékeset, vagy nem tudom. Rácsokat kell feltenni. Tizenöt ablakra? Milyet, honnan? Meg kell vennem egy fotocellás lámpát. Bonyolult ez a kurva élet. A bojler sem lett berakva. A telefonszámla lesz vagy ötvenezer forint. Az biztos. Well, nem tudom, mikor érünk padlót. De már jó lenne fölfele menni. Eléggé pengén vagyok. Fáradt, mint a dög. Na, megyek felkeltem A Jillt, szerintem nem sokat aludt az éjjel. Ahogy jöttünk hazafelé vettem egy pár sört. Ki volt, inni akart valamit. Bementünk a Sörkertbe is, egy korsó sörre. Én jó marha éhes voltam, s ahogy hazaértünk, nekiálltam főzni. Ő meg szokás szerint telefonálni. Aztán lementem az Sandráért, aki, amikor csak teheti, meglép, s megy a fiújához Siófokra.

Holnap megy be a kórházba, s ne engedje, hogy csak úgy, valamijét kivegyék

Felhívtam, beszéltem vele. S mondtam neki, hogy legyen erős, s hogy miután másra nem számíthat csak magára, legyen nagyon résen, s próbáljon nem kivetetni valamijét, vagy ne hagyja, hogy kivegyék, amikor mondjuk gyógyszeres kezeléssel, vagy más módon is lehet gyógyítani. S elsősorban azt próbálja kideríteni, hogy valójában mi is a baj? Mert még azt sem tudjuk. No, diagnózis Abból a jelentésből, amit a CT után adtak, nem sok minden derül ki, azon kívül, hogy egy látjelentést ad. De diagnózis az nincs. Tehát következtetni sincs mire. Csak találgatások, amatőr képzelgések vannak, ami meg sehogy sem jó. A könyvesboltban találtam néhány jó könyvet, de egyrészt nem lehet az orvostudományt néhány óra alatt megtanulni, még az orvosok tudása is véges, arról nem is beszélve, hogy mekkora különbségek vannak közöttük. Az orvos is ember. Én nem ezt kívántam neki. Mindenesetre remélem a Jóisten nem fogadta meg a kérésem, hogy mikor az őrületbe hajtott ez az asszony, azt kívántam, azért fogadkoztam, hogy csak meg tudnék valahogy szabadulni tőle. Természetesen nem erre gondoltam, csak kínomban nem jutott más eszembe, nagy igyekezetemben, hogy valahogy jóra fordítsam a dolgokat. Valójában mindig is vele szerettem volna lenni, szeretem, jó fej, meg minden. Az én Bubucicám. Nem tudom a gyerekek miben vannak, de azt hiszem jó be vannak szarva. Hál 'Istennek, hogy már ekkorák… Édes Jóistenem, mi lesz velünk?

Mára ennyi.

0820. Törjük ki a pali lábát

Attól majd megnyugszik. Legalább is leül. Megjöttek a Laciék, mindent elpakoltunk, kész lett a kaja, ittam néhány fröccsöt, beettem, s éppen a Balatonra készültünk, amikor azt gondoltam, hogy milyen jó lenne csak úgy leülni, nem menni sehova, azaz kibújni a dolog alól. S nem szándékosan, de a saját küszöbünkön keményen kificamítottam a lábam, remélem nem tört el. Aztán mindenki elment fürödni, kivéve az Sandrát. Én meg egy fájdalomcsillapítóval sikeresen elaludtam. A hideg vizes borogatással meg jéggel marhára fájt. De valahogy mégiscsak sikerült elaludnom, s arra ébredtem, hogy nem fáj. Rálépni még most másnap reggel sem tudok, s jól be is van még mindig dagadva. Nem lehet tudni. Már az is eszembe jutott, hogy egyáltalán meg fog e gyógyulni, mire el kell mennem. Mondjuk még azt sem tudom kivel, mivel, mert, mert a gép hajnalban indul! De valószínű a Gyulával…

0820 távolodó családom, nekem mennem kell

Végül is ez a kérdés megoldódott. Kevés megbízható ember van, akit ismerünk, de ezek az Ivánnék. Sok a dolguk, mert természetesen „mindenkinek annyi baja van", de megcsinálják. 2-én felmegyek hozzájuk, ott alszom, s másnap az Iván kivisz a reptérre. Ha addigra tudok menni. De ma reggelre elég jól lelohadt. Van valami remény. Tegnap lustálkodtunk, a Borisz fél egykor kelt fel. A R. Laciék szerencsére korán elmentek. Délelőtt szépen sütött a nap, jó marha meleg volt. Aggódom az Erikáét, nem mondja meg őszintén mi is a baj vele. Érdekes ez a gyerekkori macska kútba dobása, mert meg vagyok győződve, hogy valahol az a személyiségének a kis kulcsocskája. Azaz egy gyerek, menekülve, ahogy ez szokásos, a problémái elől, valami extrém dolgot csinál, nem is tudja mit. Aztán ez a dolog, mint valami fatalizmus meghatározza a további életét. S főleg a személyiségét. Addig, míg nem sok önálló döntést hoz, nagy kihatással nincs ez a dolgokra, de utána annál inkább. Amúgy is gondok vannak, az anyja iker, a domináns nővér után tele kisebbrendűségi tudattal. Kicsit olyan kicsavart minden. Ami engem izgat, az a két gyerekünk, akik mindenben olyan negatívok, lassúak, s keményfejűek. A tudatbeszűkülésem, az elhamarkodott ítéletek, az önzés, a depresszió, mind megtalálható, de nem, mint rossz, hanem valami alacsonyan szálló motiváció a jóságra. Legyünk a kis hibáinkért megértők, így majd minket is megértenek. Olyan kis piti az egész. Talán csak a Sandra „mondja azt", hogy „nekem nem kell megértés. Ha valaki nem szeret, én se. Lényeg az, hogy egyre inkább távolodni érzem a családom. Azt hiszi az ember, hogy ez csak mással fordul elő, s elég szomorú a felismerés, hogy velem is ugyan az történt. Biztos más is így volt vele. Biztos persze, hogy ebben nagy szerepet játszik, hogy én se olyan voltam, mint amilyennek kellene lenni. Lehettem volna kedvesebb, kevésbé domináns, agresszív, okos, ingerült stb. De erre mindig az a válasz kínálkozik, hogy a másik oldalon, a mindennapokban, a nyomorúság folyamatos és következetes

felvállalásában, meg igyekeztem mindenben megfelelni, s a legjobbat kihozni munkában, pénzben, szervezésben. S mindig, minden idegszálammal odafigyeltem és szolgáltam őket. Soha nem kerestem semmiféle kibúvót, engedményt, se kis, se nagy csalást. Miközben a családom összes tagja, legalább is az én standardom szerint ezt csinálja. Mindig ezt csinálja. Most is miután nagy nehezen felkeltettem azzal kezdte, hogy ne csináljuk a mennyezeten a gipszkartont. Persze lehetne nem csinálni, de meg is lehet csinálni. Aprócska kis nőies indokok vannak ellene, hogy a Borisz nem akar dolgozni a Jotival, meg ilyenek. De engem nem érdekel már ez az egész sírás. Ha annyira nem tetszik a Borisznak ez a rettenetes dolog, s nem először, akkor felmerül a kérdés: miért nem csinált már rég valamit, vált önállóvá, szakadt le rólunk stb., s lóg a nyakunkon. Amit természetesen én valahol nem bánok. S ha jól látom minden apának meg van ez a problémája a fiával. Egyáltalán nem vagyok egyedül. Utálom én ezt az egészet. Úgy ahogy van. De nem tudok mit csinálni. Utálom, ami történt a lábammal. Utálom, hogy így túl vannak hajtva a dolgok. Sokkal jobb lenne, ha ez egyfajta happy és fun cirkusz lehetne. Boldog és langymeleg lötyögés, viccelődéssel, s könnyed építkezéssel, ahol zenét hallgatva dobálnánk fel falakat, tetőket, betonokat ezer köbméter számra, meg ilyenek. De ez nem megy. Mindig vannak problémák. S az egyéb problémák akadályozzák a munkát. De problémák mindenütt vannak. A kérdés, hogy na és közben azért történik valami? Itt a Joti, kell mennem. Ki kell üríteni a nappalit, újra megépíteni az állást stb. De szerintem két nap alatt kész lesz. S az jó.

0822 kész a nappali gipszkartonozást.

Mindenesetre, ha tovább folytatjuk, ez valami olyasmi lesz, amire valaki mindig emlékezni fog. A Jill is belátta ezt. Aztán beszélt a Borisszal, s tizenegykor el is kezdtük a dolgot, s egy elég hosszú ebédszünettel este nyolcra kész volt. A Jill megint sütött finomat, most rántott csirke szárnyat. Ittam néhány fröccsöt, s elmentem aludni. A Jill szokás szerint kínlódott. Aztán éjjel meg még fel is kelt, állítólag szúnyogok miatt. Hűvösebb lett az idő, de azért jókat izzadtam. A lábam nem jó, s azért még mindig aggódom. Röntgen természetesen nem volt. S nem tudjuk, hogy van e törés. Csak reménykedünk, hogy nincs. A daganat lement – elég jól – de nem teljesen. Tegnap beugrottak a Zsuzsiék, a Pilóta mondta, hogy egyszer neki is volt ilyen, s egy hónapig feküdt. Megdicsértem a Boriszt. S végül is azt hiszem sokat tanult. Mert ugye először fel sem mert menni az állásra. Most meg – mindig kapaszkodva ugyan – de végül is megcsinálta, amit kellett. (néha el is engedte egy pillanatra, mikor elfelejtette) Ez teljesen normális dolog, mindenki így kezdte, én is. S persze ez egy sokkal hosszabb folyamat, sokkal több mindenről van itt szó, de mielőtt elindul, szerintem nem ártott neki egy ilyen jó kis próba, ami elől nem tudott kibújni, elmenekülni, meghátrálni, s mégis sikerült. Nekem persze a munka számított, de nem bánom, hogy még ráadásul ilyen

pedagógiai lehetőség is rejlett benne. Még ma ki kell takarítani, kipakolni. S természetesen hátra van a szalagozás, amit majd karácsonykor fogok megcsinálni. Végül is jól haladtunk. Megcsináltam, amit akartam. A lábam ellenére is. Nem volt könnyű, mert elég nagyok a hézagok. Hátra van még a folyosó mennyezetébe a szigetelés, valami lámpa kérdés, beszélni kell az Imrével, az asztalossal. Lehet Siófokra is el kell menni, lámpát venni. Csak valahogy el tudjak menni. S A Jillnek ne legyen nagy baja.

2001. AUG. 27

tolószékkel egyedül Amerikába, Jack egyedül megy ki, s nem is tudja, mi lesz

Sokat nem tudok írni. C Terminál Párizs. Most hoztak át egy tolószékkel. Érdekes volt. A nagy Szisztemek azért még működnek. Olyan nagyon nem rossz a lábam, de azért ártani nem árt, ha nem használom. Jó marha meleg van, de itt nem olyan nagyon rossz. Megy a levegő. Most van 11.17, még mindig van vagy négy órám. De valahogy majd csak kibírom. Szomjas vagyok, de inkább valami piára. Mindenesetre ezt jól el lett szúrva, igazán vehettünk volna valami kaját meg piát, amikor tudtuk, hogy ennyit kell itt várni. Persze ez inkább valami lelki dolog. Valójában nem vagyok se szomjas, se éhes. Csak jó lenne valahogy megünnepelni, egy kicsit, hogy minden oké. Jó lenne beszélni az én Bubummal, s mindezt elmondani neki. Megszoktam, hogy mindent megosztok vele. Remélem jól van. Nem tudom, mikor derül valami ki, de azt hiszem, egyébként hétvége van, tehát várni kell. Valószínű, kint előbb meg fogom tudni mi is van. Remélem minden működik odakint. Na most ennyi, nem gondolom, hogy az elemem sokáig bírja. Tényleg nem fáj a lábam olyan nagyon, szerintem oké lesz. Milyen gyönge tud lenni az ember. De tényleg jó kedvem van, pusztán attól, hogy a világ vagy így, vagy úgy, de errefelé működik. Hát ez marha érdekes, mert mikor elindítottam, azt mondta, hogy csak ötven valahány százalék van, most meg hogy 91. Tehát még mindig tudok írni. Mindenféle népek vannak itt, sok indiai. Vagy pakisztáni, vagy hasonló. De természetesen minden más. Egy hozzám hasonló amerikai filmezi a fiát, meg az élemedett feleségét. Unatkozó gyerekek játszanak. Érdekesek ezek a keleti népek. Most épp egy jó nagy darab indiait láttam, hó fehér bőrrel, de a haja a szem minden korom fekete rajta. A felesége alig tud menni, akkora. Az meg egyszer biztos, hogy nem a munkásosztály utazik Párizsban. Velem szemben egy hót unalom, színtelen és szagtalan, seszínű amerikai nő ül, férfiasan keresztbe vetett lábbal, valami amerikai divatlapot nézeget, csak a képeket, stílusosan persze. Arrébb egy Kleopátra hajú, fehérre meszelt arcú öreglány ül, sötét bordó rúzzsal a száján. De épp most mondta egy konszolidált nő a párjának, hogy igyiszudá, s ne ide, máshova üljenek. Ha minden igaz, még ma én is odaérek. Az meg nem rossz. Na azt hiszem ennyi.

0828 én már kint, a Jill és Borisz a kaposvári rákintézetben, leleteket egy dokinak megmutatni

Végül is aludtam. Elég sokat, de persze rendszertelenül. Fél négykor keltem, csináltam francia salátát, meg sült húst. Ma valahogy fel kell hívnom a többi nőjét A Jillnek. Levél megint nem jött, nagy nehezen felhívtam a Boriszt, éppen Kaposváron voltak, CT-n. A leletek megvannak, de meg kell mutatni egy dokinak, mert senki sem tudja mit is jelent. A Wartburggal mentek, ilyenkor nagyon izgulok. Nem tudom amúgy mi újság. A Jill állítólag írt, de nem kapom meg. Jó marha meleg van. Hurrikán nincs a láthatáron. De még van az évből. Az biztos, valami komolyabb dolgot kellene csinálnom. Csak a lábam gyógyuljon meg. Még mindig elég rendesen érzem. Azt hiszem, hogy sok mindent meg fog határozni, hogy milyen kimenetele lesz A Jill kezelésének. Mennyire kell meghúzni, vagy megereszteni a gyeplőt. S tekintettel, hogy a problémamegoldó képességükben az anyjuk lassúságát örökölték, nekem kell élen járnom, hogy ne legyen túl hosszú a folyamat. Általánosságban jellemző, hogy én feszítem a dolgokat, s azok nem mindig jönnek be. Amire a válasz az, hogy akkor mi a francnak kell erőltetni. De ők is érzik az ellentmondást, hogy attól se lesz jobb. S szeretnének valami mást kitalálni, de nincs. Ez az igazság. Lekerekítve a dolgot: azt én is érzem, hogy egy alacsonyabb, s biztonságosabb szintre kellene berendezkedni, ahol kevésbé vagyunk kiszolgáltatva a véletleneknek. Csak az a baj, hogy az elvenné az egész dolog értelmét, mert lemennénk bányász békába, ami a legnagyobb rettenet számomra, ami ellen egyfolytában küzdök, amiből ki akarok menni, ami a hajtóereje, motorja ennek az egésznek. Csak tények, eredmények, kézzelfogható nyeremények nélkül az elméletet magát nehéz elfogadtatni. Hogy az akkor is igaz, ha most éppen nem az. Hogy hosszú távon igaz. S ebben nem nagyon lehet még rugalmasabbnak lenni, bár a kérdés mindig ott kell, hogy a szemelőt legyen. Mert mindig teszek én is engedményeket, kérdés az, hogy nem e többet ellene. Szóval ekörül forognak itt a dolgok körbe-körbe, s kezd a dolog üres spekulálássá válni, mindaddig, amíg valami konkrétum nem adja meg a kiutat, a kitörés irányát, s lehetőségét. Ami nemsokára el fog jönni. Ha minden igaz. S nem a prolongált bizonytalanság évada jön el, ahol semmit sem lehet igazán tudni, s így előre látni, tervezni, s amellett kitartani. De nem tudunk mást csinálni, mint reménykedni. Na, ennyi most. Tegnap kétszer is beszéltünk telefonon A Jillel, de elég nehezen mennek a dolgok. Ma mennek megint Sopronba, A Jill fog vezetni, talán már ott is vannak. Hiába mondtam, hogy menjenek a gyerekek egyedül. De megértem, hogy mindent meg akar tenni.

0902 Egy kis maszeknak dolgozom, a Ruszkival”

Nem tudom mi lesz ezzel a faszival. Rendes kis ürge, azt hiszem tetszem neki. Olyan kis zömök, nagyon rendezett, nagyon precíz, nagyon akkurátus, meg minden. Két id.-t kért, amit lefénymásolt, kis nyomtatott papírt az óráknak, előbb ott

kell lenni, nem mikor a munka kezdődik stb. Két kis gyereke van, olyan negyven valahány lehet, a Rush-t hallgatja, szóval olyan kis rendezett kockafej, ebben a vérzivataros időben nagy megnyugvás. De a legnagyobb ajándék egy Larry nevű löködelem, szemüveges, Christian Musicot szeret, sofőr volt, előtte roofer, csak többször leesett, keze, mint két rossz ablaktörlő, lába, mintha nem lenne talpa, most éppen elvették a jogsiját, mert beleborult az árokba. Három gyereke van, az asszonnyal elváltak, külön éltek, kibékültek, három hónap mortage nincs kifizetve a házra, húsz dollárjuk van, az asszony egy alchymeres vén boszorkányt gondoz, s nincs telefonjuk. De ő meg egy tündéri lélek, kurvára dolgozik, figyel, kicsit szeles, de nem tolakodó, nem szemtelen, nem sumák, s lelke akkora, mint a felhőtlen kék, nyári ég. Azt nem tudja ki a Mahalia Jackson. "I am a dumi American" ezt mondja. Jó gyerek. Mindent meg kell neki mutatni, magyarázni, s főleg védeni a Micke őrmesterünktől, ki ne rúgja. Elvagyunk.

„szeretnélek megismerni☐j

Nos, amúgy én nem tudok neked semmi mondani. Mióta elhagytál, azaz magadra találtál, egyre távolodsz tőlem, szerintem a családodban a legerősebb gén a keményfejűség génje volt. Mindenki az volt. De ha ez vagy, ez vagy. Ha ez jó neked, ez lesz jó nekem. Eszembe jutott hogy sok –sok éves együttlétünk ellenére mennyi mindent nem tudok rólad, s azt gondoltam, hogy majd egyszer Trsenoban pecázgatás közben beszélgetünk róla, tudod, ahova majd egyszer békésen visszavonulunk, (s amit még mindig meg lehetne csinálni, ha akarnánk, ha tényleg, ezt nagyon akarnánk), de ha nem, akkor szeretném, ha addig is mesélnél nekem, bármilyen egyszerű szavakkal, arról, hogy milyen volt neked New Yorkban, Montereyben, Columbiában, Charlestonban, s na persze Kötcsén. Mármint a te személyes viszonyod milyen volt az a fényhez, a levegőhöz, a tájhoz, az élőlényekhez, a léthez, időhöz, önmagadhoz, a családhoz. Nem szeretném, ha ez sose derülne ki, legalább elemeiben. Lehet nem jól látom, de azt hiszem, hogy neked rengeteg időd volt, amikor csak úgy sütött be a nap valamelyik ablakon a New York-i toronyszobába, vagy a köd szállt a fenyők, s a rozmárugatástól visszhangzó Monterey öböl fölött, s így tovább. Nem bánod, hogy kérdem? Igazán érdekelne. a másik dolog már hétköznapibb: kellene tudnom, hogy A Sandra, hogy veszi le a pénzeket, s mennyit, mert ez egy elég kemény menet. Én arról fizetem a billeket, legalább is még. Majd akarok nyitni egy másik számlát, hogy ne legyen keveredés, de egyelőre ez van. Mennyit, mikor, hogy. Szerintem is felfelé kell mennünk, bár én már sokszor gondoltam, hogy ennél szarabb már nem lehet. De lehet. Mindig lehet szarabb. Tudod, ez az én mániám, kikerülni a szegénység örvényéből. De látom, hogy ez kicsit bizonytalanná vált, bár meg lehetne csinálni, legalább is az én megítélésem szerint. Mégha áldozatokkal is járna, de valamit valamiért. Itt csupán a tényezők felcseréléséről van, vagy volna szó. De ha valaki nem akarja ezt, akkor minden marad, - lényegében a régiben; tudomásul van véve, semmi baj. Probléma neked felhívni az asztalost, s megmondani

neki, hogy fuck? Talán jövőre. Légy körültekintő, s valahogy próbálj kilépni magadból, s a világra, a gyerekekre gondolj. Ez itt köröttünk így megy évmilliók óta, én is elmegyek, de a világ marad, az utánunk jövőknek. Én szeretlek, mindig is szerettelek, akármi mást is képzelődsz, képzelődtél, engem nem érdekel. S örülök, hogy te vagy a feleségem, s hogy együtt élhettem veled, ahogy a Jóisten megengedte and I still love you. And I'll always do.

Jack.

Az új Kommunista Kiáltvány - Avagy a világ jobbra fordul

Lényegében, a legnagyobb reményem, hogy egy jobb világ jön el, az nem valaki tevékenységének az eredménye, hanem egy technológiai kérdés, s megoldás eredménye: az Interneté. S lehet mondani, hogy az összes nagy forradalmi gondolat, legyen az jó vagy tragikus, végül is mind elszállt dolog volt. Mert valójában semmi sem volt mögötte. Mármint a valóságban. Az egész egy nagy ideológia humbug, fedezet nélküli álom volt. Amit tűzzel vassal, többnyire gyilkolással a világ megváltoztatására próbálták fordítani. S minden igyekezet ellenére nem működött. S akkor jöttek a kapitalisták, a leginkább még mindig működő szisztemet próbálták népszerűsíteni. De elmondhatjuk, hogy ez egy első világháborús, vagy még régebbi, döglött ló. Kész, vége. Az összes okos, művelt, képzett, kifinomult, tapasztalt, s nagyon kemény imperialista-kapitalista disznó, úgyszintén meg fog dögleni. Az idő átfut a fejük felett. A globalizációban, versenyt fut egymással az imperializmus, s az információ. Az INFORMÁCIÓ egy mélyebb, összetetteb, s igazságosabb világ forrása, ami most itt elkezdett felbuzogni. S pontosan ugyan úgy, mint a fundamentalistákkal, ugyan az fog történni velük is. Talán csak egy ici-picit később, de ugyan úgy lemennek a csatornán. S azt gondolom, hogy egy nagy, nagyon nagy kor jött el, s a gyerekeinkre, csudás, változások várnak. A világban túl sok zseniális kultúra halmozódott fel, aminek még nem hallottuk a hangját. De csak másodpercek kérdése, s fogjuk. S mindenki fogja. Ezek a megkövült gyilkosok is. S nem azért, mert akarják, nem azért, mert egyetértenek vele, hanem mert semmit sem tudnak tenni ellene. Vártunk erre a forradalomra, s milliók pusztultak el, s mégsem jött. De most itt van. Az „Információ Kísérteté" járja be – a világot. Sorry pigs.

2001. A RÁK 2004. SZEPTEMBER 3.

Labor Day hétfő. A Jillnek rákja van, Ma derült ki otthon

Már alig vártam, hogy menjek dolgozni, amikor is kiderült, hogy nincs munka. Ugyan a Jay-t még nem hívtam föl, lehet, hogy ott lesz. Lényeg az, hogy mindent szépen összepakoltam, fölhívtam az Alen-t, aki mondta, hogy nincs munka. Jó nagy szemétláda, az biztos, mert ugye adott egy csekket este hat óra-

kor, amit nem tudtam beváltani, aztán hétfőn se…Nagyon nem kell pénz, de kelhetne… Nem tudom, mit csináljak, az egyetlen dolog, amit tudok, hogy valahogy jobban önállósítani kellene magamat ezektől a faszkalapoktól. De úgy, hogy a kecske is jóllakjon, meg a káposzta is megmaradjon. Valahogy utána kéne nézni, hogy érdemes e licencet csináltatni. Contractornak lenni, vagy ez valami olyan bonyodalommal jár, hogy nem is éri meg. Egy előnye biztos lenne, hogy nem kellene dolgoznom, annyit. Csak az a kérdés lebeg még mindig a levegőben, hogy hogyan szerzek munkát. Hogyan találok munkát. Ennek utána kéne néznem. Most aztán nem tudom, hogy mit is csináljak. Majd megpróbálom felhívni a Jayt, de sejtem mit fog mondani. Úgy néz ki nem lesz már olyan meleg, mint eddig, olyan 80 fok körül. Ami jó. De szinte minden napra mondanak esőt. Sok munkahely nem kellene, csak mondjuk egynéhány real estates, meg ilyenek. A Laney-vel kellene beszélnem. Meg itt van ez a Kabos, azt mondta, hogy ő is akarja, hogy dolgozzam, valami ajtót kellene cserélni neki. Iszonyú mennyiségű pénz kellene, az már biztos. A Laney-vel is beszéltem, minden jót kívánt, mondta, hogy love us, meg hogy beszél valakivel munkaügyben, meg gyógyuljunk meg, végül is jól esett. Ha sokat nem is ér. De ez se biztos. A lábam javul, már nem olyan dagadt, valahogy nem akaródzik elmenni orvoshoz. Itt van egy valag bill, szerencsére még mindig augusztus van. A Jillnek ebben igaza volt, kicsit így túl van feszítve a dolog, lehet ezért történt ez a lábammal, de jól van ez így, mert így anyagilag legalább nem szállunk el.

2001 szeptember. 3, s elmeséli már bizony régóta sejti valami baja van, s mos kiderült, hogy mi

Elég gyorsan peregnek a történetek. Olyan fél tizenkettőkor A Jill küldött egy smst, szemlátomást a kórházból. Mindjárt föl is tudtam hívni. Külön szobája van. A helyzet viszont elég komoly, mert vastagbélrákja van. Szerdán vagy csütörtökön operálják, azt mondta a doki, hogy elég komoly lesz. Kell például sok vér. Hallatszott a hangján, hogy eléggé meg van ijedve. Mondjuk én is. S akkor legnagyobb meglepetésemre, valami mást is mondott, azon kívül, amit csak most tudott meg, meg annál is többet. Megállapították, hogy rákja van, mégpedig egy öreg és súlyos daganata, ami idestova tíz éve terjed benne, ráadásul közölték, hogy jó, ha egy éve van még hátra. Jack persze egy mukkot se értett. El nem tudta képzelni, hogy valaki idáig hagy fajulni egy dolgot. Mielőtt Jack megszólalhatott volna, Jill bevallotta Jacknek, hogy márpedig neki egy jó ideje valami nem stimmel, de ő vakon reménykedett, hogy pár évet még kibír, amíg nagyjából a ház újjáépítésével előre jutnak. De sajnos a fájdalom a hasában olyannyira állandósult, hogy már értelmetlen lett volna apró körülményekre hivatkozni. Szörnyű csapás volt ez mindenkinek.

Jack, a tényleg mindenhez értő ezermester tehetetlenül hallgatta, az emberi testhez nem értett. De mint mindig, mikor elkerülhetetlen ténnyel került szemben, azt egyszerűen elfogadta, s a következő percben máris valami megoldáson törte a fejét.

Szerintem az a legjobb, ha továbbra is jársz orvoshoz, s ha otthon nem megy, akkor kijössz utánam. Emlékszel a New yorki öregember szávaira?

Az Elmhurst hospitalban?

Hogy ő már rég nem élne, ha nem ott, Amerikába kezelnék?

Igen.

Ráérünk még erre, lehet, mégsem olyan nagy a baj. Ennél a mondatnál Jill hasára tette a kezét, s összerándult. Nem tudom, hidd el nem tudom, hogy mit csináljak.

De ha ne adj isten meg kell dögleni,

akkor azért mégis csak jobb lenne itthon, nem gondolod?

De igen! Nyilván, otthon maradsz, hm, kiderül mit mondanak az orvosok - mondta Jack tűnődve.

Te mit csinálnál az én helyemben, kérdezte Jill.

Azt, amit a legjobban szeretnék az életben. S én mindenben támogatlak is, mondta Jack.

Köszönöm, ez jól esett.

Természetesen, vágta rá azonnal Jack, egy pillanatig sem gondolva az esetleges következményekre.

S próbáljunk meg normálisnak maradni.

Oké, próbáljunk.

Helyzetük szörnyű csapás volt mindenkinek, mégis mindenki egyénileg fogta föl a dolgot.

Jack is kénytelen volt mélyen belegondolni a helyzetbe, mert érezte, hogy családja ezt el is várja tőle. Súlyos, transzerú állapotában sokáig azt se tudta, hol van, de a gondolatai vadul száguldottak.

- Én persze még mindig a legjobbakban reménykedem, de ő mindig pesszimistább volt. Ami igazán megőrjít, s nem tudok ettől szabadulni, az az, hogy miért lett ez a dolog ennyire elhanyagolva. Mert utána elkezdtem mindenféléket olvasni az interneten, ahol egyértelműen azt írják, hogy a korai szakaszban még jobban gyógyítható. Minden attól függ, hogy mennyire előrehaladott állapotban van, a rákos sejtek már átjutottak a bél falán, bekerültek e a nyirok rendszerbe, vérbe, s továbbmentek e más szervek felé. Öt fázisa van, az esélyek attól függenek, neki melyik van. S ez az amit nem tudunk. Amilyen szerencsétlenek vagyunk, attól félek, valamelyik rosszban. Képtelen vagyok felfogni, hogyan tudok megbirkózni ezzel a dologgal. A betegséggel sem, s főleg a halállal semmilyen kapcsolatom, gyakorlatom, semmi. S ahogy mindig is mondani szoktam, a durva és macsó felszín alatt, én tudom, hogy egy nagyon érzékeny ember lakik

bennem, aki iszonyodik a bajtól. Ami a legrosszabb, hogy még a sikeres operáció esetén is, a túlélési esély szinte semmi, iszonyúan remélem, hogy félreértettem valamit. Abba is hagytam az olvasását a dolognak. Állítólag ez a második leghalálosabb betegség az USA-ban. Gondolom nálunk sem ritka. Az viszont érdekes, hogy A Jill családjában senkinek sem volt rákja. Legalább is tudomásom szerint. Túl messzire nem akarok menni a spekulálásban, az biztos, hogy dolgoznom kell, mert másképp megőrülök. Meg az is, hogy kell beszélnem a Borisszal, Egyelőre várjon, mert lehet, otthon kell maradnia az anyjával. Ez a legrosszabb szcenárió. Nem tudom, hogy mondjam ezt meg nekik, A Jill neki még nem mondta el mi a baj. Nekem kéne. De miután a Borisz holnapután akar Pestre menni, nagy valószínűséggel, hogy halasztást kérjen. A legokosabb az lenne, ha maradna, tanulna, s amennyie lehetséges odafigyelne a húgára, s az anyjára.

I love her

Igazából amire számítani lehet, hogy A Jill soha nem fog ide jönni, otthon kell kezelni, valaki kell majd hozzá, talán az anyja, vagy valami nörsz, valószínű kezelésre kell valahova járnia, az állapota nem javul, hanem romlik, s szép lassan begolyózunk. Egyszerűen csak nem tudom. Mindenesetre szeretném tisztességesen végezni a dolgokat. Akármi is történjen. Mennyire szerettem volna, főleg neki megcsinálni! Próbáltam valamivel elfoglalni magam, de nem sok értelmét látom semminek. Teljesen hiábavalónak látom az életemet, teljesen kiábrándítónak, s értelmetlennek. Minden, amiért idestova harminc éve dolgozom, a semmibe hull. Mire odaértünk volna, hogy valami jó is legyen, az egész véget ér. S még mielőtt valami igazolná azt a sok erőltetett, s nem egyszer kellemetlen szituációt, periódust, s főleg, hogy ezt megéri csinálni, mert extra erőfeszítések eredményeket tudnak hozni, nos ez lett volna a másodlagos értelme mindennek. S az egész délibábbá válik. S különösen zavar ez a Jill esetében. Mennyire szerettem volna neki valami jobb életet öregkorára! Hogy kihozom onnan, ahova született, amire én determináltam. S itt nem csak pénzre, anyagiakra, hanem sokkal inkább milliőre gondolok. Igen ám csak közben a gyerekek felnőttek, s sokszor nem valami fényes körülményket mondhatnak magukénak. Szerettem volna valamiféle példakép is lenni, de így, az se sikerül. Olyan mintha semmi sem sikerülne. S ez tényleg elkeserítő. Mert annyira azért nem tartottam bugyutának magam. Tudom, hogy nem tanultam, hogy nincsenek használható diplomáim, szakmám, meg ilyenek, de a Jóisten lássa a lelkemet, hogy mennyit szenvedtem, hogy mégiscsak meglegyen. S most itt van, vége. Mert nélküle semmiképp nem fog menni, az biztos. Eddig se ment. S egyre jobban öregszem. Már közel sem bírok annyit, mint régen. A ház meg sehol sincs, s ez szörnyű, mert azt legalább meg akartam volna csinálni, hogy legalább az maradjon a gyerekekre. S nem, hogy megint ki fog esni a keresete, de még jó sok pénzbe is fog kerülni. S azt hiszem, ezzel a dolognak vége is. Azon gondolkodtam, hogy ha majd jobban lesz, mégiscsak ki kellene hozni, s fel is hívtam az Alen-t. Azt mondta – nagyon rendes volt,- hogy nagyon szívesen segít. Aztán a Laney-t is, ő is aranyos volt. Mondtam nekik, hogy azért várjunk

egy pár napot, kiderüljön pontosan mi is lesz. Közben, sok illúzióm nem maradt. A rák, az rák. De erről nem beszéltem. Csak legalább egy-két évig bírtuk volna. Már sokkal jobban lennénk. A gyerekek is nagyjából a végére járnának a dolognak, a ház is jobb lenne, meg ilyenek. De így – minden félig vagy alig kész, ez egyszerűen csak szörnyű.

„Megcsinálom, de boldog ember már többé nem leszek"

Nem nagyon szoktam elkeseredni, valahogy nem az a természetem. S nem is tudom, hogy tudom majd elviselni. S olyan irracionális az egész. Mintha valamiért bűnhődnünk kellene. S lehet van is miért. De a másik oldalon meg szerencsétlenek vagyunk, mert jót akartunk. Lehet nincs semmiféle magyarázat vagy indok, semmi a cél szentesíti az eszközt. Az ember vagy jó, vagy rossz. S a rosszaknak minden megengedhető ezen a földön, a jóknak meg nem. Vagy tisztességes eszközökkel érvényesül, vagy sehogy. Szegény, nyomorult marad. Pedig már annyi kompromisszumot tettem, annyit megalázkodtam, annyi mindenben lejjebb helyeztem a lécet, s mégse. S akkor még nem beszélünk itt arról, hogy miből fogok élni, fogunk élni. Nyomorult és szerencsétlen ez az egész, s olyan megalázó. Gondolkodom rajta, - talán kicsit korai még, - hogy én mindenképpen megcsinálom. De ez már nyereség soha nem lesz, s ha - boldog ember se leszek. Mindig kísérteni fog az eredeti elképzelés, a múlt, meg minden. Szegénynek születtem, s szerettem volna kitörni ebből, de úgy látszik ez nem olyan könnyű. Pedig mennyi áldozatot hoztam. Anyámmal kezdődött, akit otthagytam, hogy ne zavarjon a normális életben. Hogy tudjak haladni. Aztán meg ami az első családommal történt. Azt mondjuk én nem akartam, de már akkor is volt bennem valami nem megalkuvás, ami annak a ráérző nőnek nem tetszett. S aztán jött a Jill. Egy lépcsővel magasabbról, mint én, de nyilvánvaló volt, hogy az csak egy ugyan olyan képtelen világ. S abban fiatalon még egyetértettünk, hogy valahogy ki kell mászni. Öt év érlelés után keményen nekiálltunk dolgozni, s komoly eredményeket értünk el. S amikor nem ment, többre nem lehetett vele jutni, eljöttünk ide Amerikába. S a végtelen megpróbáltatások sora kezdődött megint. Vettünk ugyan egy házat, de soha nem éreztem a magunkénak. Azt Jill meg egyre lejjebb került, nem bírta a bizonytalanságot. S elkezdett inni. A képtelenség az egészben, hogy valójában mindig valahogy ellenem volt, annak ellenére, hogy az egész koncepcióval, törekvéssel mindig egyetértett. Nem tudott jobbat. Soha nem mondta, hogy csináljunk valami mást, valami egyszerűbbet. Illetve egyre emlékszem, valamikor mikor először haza mentem dolgozni, akkor mondta, hogy adjuk el Kötcsét, s vegyünk inkább egy dobozt egy városban. De hamar sikerült meggyőznöm, hogy az mennyire nem nekem való. Láttam, hogy kételkedik benne, nem lesz könnyű, de végül is belátta, hogy van annak reális esélye. Meg hogy jó. Persze kár lenne ezt az egészet túl mitizálni. Senki sem gondolhatta, hogy ez fog történni. Az anyja sokkal öregebb, mint ő. Senkinek sem volt rákja. S különben is ezzel a gondolattal nem lehet élni, erre nem lehet életet alapítani. Tényleg.

Az első 0905 az operáció után végre én is tudtam beszélni a dokival, a Jillel.

Jól sikerült az operáció, minden jól ment. A helyzet jobb egy kicsit, mint gondoltuk. Kivették a rossz részt, A Jill jól bírta és viselte. Mellette volt egy megnagyobbodott nyirokcsomó, azt kivették, megvizsgálják, s kb. Egy hét múlva lesz lelet. Kb. Addigra tud A Jill hazamenni. A további kezelés meg attól függ. Továbbra is jó lenne, ha Jill és a Borisz kijönne és dolgoznánk A Borisz Pesten van, nem olvasta el a levelem, mert azt A Jill címére küldtem. Sehol sem tudom elérni, a Sandrát se. Csak nem tudom mi lesz belőle. Nagyon semmi sem történi, ezen kívül, hogy a pénz szemlátomást csak engem izgat, mármint a csinálása, csak én mászkálok a fájós lábammal a tetőkön. Mindenesetre érdekes. Gondoltam hazajövök délben, hogy felhívjam az Sandrát újra, de nem megy. Állandóan foglalt. A Borisz meg változatlanul nem ír. Kezdek tényleg pipa lenni. Itt hagynak engem több ezer kilométer távolságra, a sötétben. Miközben, - attól tartok, hogy a dolgok mégis rossz irányba fordulnak. Felhívtam A Jillt. Bódult a fájdalomcsillapítóktól, fáj is neki az operáció, meg minden. Kérdezte, mit mondott a doki nekem, mert ő nem nagyon értette. Elmondtam, amit tudok. Enni nem eszik, nem kíván semmit.

Jill búcsúlevele? Á könyvesboltban Szept. 7.– mi a rák?

Vasárnap. Nemrég olvastam A Jill levelét, olyan volt, mint egy búcsúlevél. S miután hasonló hangulatban jöttem haza a Barnes & Noble-ból, kevés hiányzott, hogy bőgjek. Könyveket nézegettem, amiből ki lehetne deríteni, legalább valami alapvető információt, hogy mi is a baj. Mindig rettegtem ezektől a rejtélyes női bajoktól, amiket gyerekkorom óta folyvást hallok. S homályos emlékeim vannak görnyedő nőkről, akik nem beszélnek, csak a hasukra szorítják a tenyerüket. Hol van a Borisz, közvetíthetne! Erre azt mondta, nagyon felháborodva, hogy „minek kell keresni, nem mondtam, hogy Pesten van? S próbáltam mondani, hogy mert én azt gondoltam, hogy azért kellene tartanunk egymással a kapcsolatot, s nem kéne eltűnni. „nekem nagyon elegem van ebből az egészből, köszönöm szépen én jól vagyok" s letette a telefont. Valaki egyébként hívta a másikon, de azt nem tudja felvenni, mert nem tud odamenni. Nos, nem tudom. Azt tudom, hogy őt nem kellene ezzel zavarni. S nem is tenném. Ez bizonyos fajta önzés, amit nem kéne csinálni egy emberrel, akit most operáltak. Ez igaz. Talán hülyeség is, talán fel kéne hívni, s elnézést kérni. Bár nem tudom, hogy van e értelme. Mindenesetre én nagyon pipa vagyok a Boriszra, s ez az egész dolog nem sok jóra vezet. Nekem is van bajom, még ha nem is operáltak meg. S az az igazság, hogy elég vékony jégen állok. Lehet engem rugdosni meg köpdösni, meg hülyézni is, de attól sem lesz jobb. Ez az egész csak túl sok nekem. Az az igazság. S nagyon sajnálom. Végül is visszahívtam, s többször bocsánatot kértem. Szeretnék én is besszúkülni, úgy mint mások, s csak egy dologra koncentrálni. De attól, hogy egy ponton baj

van, én nem tudom megtenni, hogy akkor mással sem törődünk. Szükségem van valami reményre, hogy túl fogjuk élni, hogy valamit még is lehet csinálni, hogy nincs minden elveszve. S ez nem csak rám vonatkozott, hanem az egész családra. Tulajdonképen A Jillnek is akartam valami jót mondani, valamivel vigasztalni.

0909 ha rák, akkor kemora lesz szükség

A Borisz nem ír.

A Jillt minden nap felhívom. S próbálok valahogy kis lépésenként, de előre menni. Kitalálni valamit, csinálni valamit. De az általános alapállás, hogy nem csináljunk semmit, amíg ki nem derül, hogyan tovább. Pedig tudjuk mi lesz. Rák, chemoterapy-ra van szükség. Itt vagy ott. A Jill a legkisebb gesztusra sem képes felém, hogy a Borisz nem ír, „nincs miről", a csaja ott volt a hétvégén, szépen eléldegél ez a gyerek, kapja a pénzt, semmi probléma. Lötyög. Hol Pesten, hol Kötcsén, s mindig kihasználja a helyzetet. De valahogy nem kellene rá támadnom, mert akkor még az esélyét is kockáztatom annak, hogy kijöjjön és dolgozzon, és valami pénzt keressen.

A Jill találkozik a Winternitzel, reménykedő, szép levele, megy az első kemora□jl

Hú. Úgy érzem magam, mint akin keresztülment egy úthenger vagy valami. Egész jól ment pest orvosos része, bementünk megint az1.-és sebészetre, ahol végül elkaptam a prof-ot aki átadott a Winternitznek, aki nagyon kedvesen helyrerakott, megvigasztalt, fölbíztatott és jövő hétre még megoldást is ajánlott (mármint tovább kezelésre és ciszta gondjaimra) és megerősítette, hogy nincs más hátra mint előre és kell menni a László Kórházba, mert az a megoldás. Elmentünk, elég jól ment (aránylag normálisan), jó pár dolog tisztázódott a doktornővel, újabb jó tüdőröntgen eredményt kaptam és holnap reggel befekszem az első kemo kezelésre. Valamikor pénteken jövök haza, gondolom este felé valahogy, nálam lesz a Sandra mobilja (20-373111) esetleg lehet meg kérdezni, hogy vagyok. Aránylag megnyugodtam, nem lesz egy kéjutazás, de mégiscsak megcsinálhatónak tűnik, és hát esély is van valami jóra is akár.

2001.SZEPT. 11. - S AKKOR MEGTÁMADTÁK AMERIKÁT.

Hatezer a chemo havonta, négy hónapig tart…

Ez a nap sok szempontból emlékezetes lett. Valamit Alannél segítettem éppen, amikor meséltem neki a Jill betegségéről. S ekkor említette, hogy elég sokat tud a chemoterapy-ról, az élettársa, a Lync, meg az anyja is azzal volt kezelve. „Az egy méreg", a nővérek hosszú gumikesztyűt használnak, ne hogy rájuk menjen". Lényeg az, hogy nem egy gyógyszeres kezelés, hanem vénás, s nagyon nem is érzi jól magát az ember tőle. De meg lehet gyógyulni. Beraknak egy betétet egy érbe, s abba adják a gyógyszert, mint ha infúzió lenne. Embere válogatja, van, akinek hetente, kéthetente kell menni. A Lynn két-háromhetente ment egyszer. Négy hónapig tartott. Egy kezelés olyan háromezer dollár körül mozgott. Hetek fognak elmenni csak a várakozással. Először is meg kell gyógyulnia, mármint az operációból, a sebről van szó. S nem csak a külső, hanem a belső sebről is. Aztán hosszas tárgyalások, keresgélések jönnek, hogy hol, s miként kezeljék. Jack éppen ezen gondolkodott, mikor egy kocsi csikorogva megállt mellett, s egy pacák izgatottan hozta a hírt, megtámadták Amerikát! Első pillanatban Jack nem is értette, az illető miről beszél.

micsoda? – kérdezte a kocsi ablakából kilógó illetőt.

nem viccelek, valami szörnyű dolog történik! Szemlátomást több értelmes szót nem lehetett belőle kihúzni, s Jacknek eszébe jutott, hogy a wakemen rádiójában lemerült az elem, s ha valamit meg akar tudni, akkor jobb, ha megy és vesz egyet. A legközelebbi Eckert drog storeban mindenki szájtátva a tévét nézte. A második torony épp akkor roskadt össze. Jack még mindig nem tudta mi is történik valójában, de az első gondolata az volt, hogy „hú, bassza meg, ez nagyon ciki, akár mi, akárki is ez, a kurva életbe ebből háború lesz"! Egy darabig még

hallgatta a bemondót, de nyilvánvaló volt, hogy némi idő kell, hogy kitalálják mi is történt. Az új elemekkel már üzemelt a fejrádiója, s visszafelé a munkahelyére kíváncsian figyelte a híreket. Aztán nemrég operált felesége jutott eszébe. Nem sok ez egyszerre egy kicsit? Mi lesz ebből? Itt vagyok a világ végén. Mi lesz Jillel?

2001. szeptember 15. Iván levele, Drága Jack! Pénteken 10 órakor elvisszük az asszonyt abból a kurva kórházból.

Az ára az, hogy meg kell ebédelnie Siófokon a Mamánál - legalább találkoznak a Zsuzsival is. Mást nem tudok mondani. Talán csak annyit, hogy nagy és erős ember a Te feleséged. Senki nem tudja miként viselkedne hasonló esetben - gondolj bele, de úgy komolyan és őszintén minden illúziót félre téve. Minden olyan kicsinyesnek és önzőnek tűnik egy bizonyos optikán keresztül. Tisztelem az akaraterődet, kitartásodat és célratörő viselkedésedet! De azért most olyan helyzet adódott az életedben amikor a CSALÁD koordinátáit kell rendbe hozni, illetve valamilyen HARMÓNIÁT teremteni. Ez nem könnyű feladat távirányítással - de hát ez van! Most, hogy a Zsuzsi távol van kezdem megérteni a helyzetedet. Szerintem a jövődet jól kezded építeni, ha az írás felé fordulsz - most mindegy a minőség - csak csináld! Tudod, ha kapok egy feladatot - mondjuk egy jó gondolat mellé egy jó képi megjelenést kell produkálni - a többiekben kezd plasztikussá válni a dolog lényege és a problémamegoldás nehézsége. Ez a fontos: MINDENKI érezze mi a feladata ebben a helyzetben (mit kell feladnia {ideiglenesen!!!} És mit kell csinálnia, de azonnal) amit mindenki úgy próbál csinálni, hogy Ő kerüljön ki a legjobban belőle majd! Persze ez még elég messzinek tűnik - hála a Jó sorsnak. Amikor Apósomat eltemettük eszembe jutott, hogy mennyi mindent nem mondtam el Neki és ez nagyon Fáj! Jó tanulság volt ez nekem - mindent el akarok mondani mindenkinek - és nem szégyellem kimondani, hogy Fontosak és meghatározóak a számomra - mert később nem tudom elmondani. MAXIMÁLIS TÖRŐDÉS MINDENKIVEL - sokat és őszintén kell KÉRDEZNI - mondja el mindenki mi nyomja a bögyét, mit lát másként, mit látok én rosszul? Az állandó kétkedés, ami az elmét mozgásban tartja. Meglátod milyen jó megoldások születnek azután!!! Lehet, hogy egy kicsit zagyva, de azért gondolom a Te szintetizáló agyad ki fogja szúrni a mondandómat.

Pusssz Iván

pecsét a jövőnkre, Szept. 16. A Jillnek megvan a lelete, harmadik fokozat, 70 százaléka van, hogy egy- öt évig élhet…

lehetőségek megoldásra

Kb. Erre számítottam, mondtam is. S nem tudom, hogy ennek milyen kihatása lesz az én állóképességemre. Már nagyon nem érdekel, hogy mi lesz velem, nem érdekelnek a saját álmaim, vágyaim. A helyzet nagyjából úgy néz ki, hogy ide nem igazán tud jönni, legalább is nem az elkövetkező időkben. S nagyon nem is

akar, ezt megint mondta. Valahogy az egész mindenen túl van, főleg a felfoghatóságon, meg a tűrőképességen. S nagyon úgy tűnik, hogy otthon lesz kezelve. Én meg egyedül maradok itt. A józanész azt mondja, hogy a Borisz jöjjön ki, s csináljunk ketten valami ütőképes pénzt. De azt sem tudom, hogy ebből mi lesz. Egy kis kurta levelet írt, azt is, mert az anyja mondta neki. Nem tudom, mi jár a fejében. Azt hiszem titokban reménykedett, hogy csak túllihegem a dolgokat, s minden sokkal jobb lesz. S minden mehet tovább, hogy ő eltervezte. Mármint A Jill kijön. Ő meg mehet Angliába, vagy akárhova. S attól félek, hogy ebből így már nem lesz semmi. Én elképzelni sem tudom, hogy ezt tudom támogatni. Ahogy mondtam, az egyetlen dolog, amit el tudok képzelni, hogy ő kijön, s dolgozik, legalább egy évet, velem együtt. De nagyon félek, hogy ehhez rettentő csatákat kell megvívni, ha egyáltalán megy. Pedig sok alternatíva nincs.

Én egyedül itt nem fogok lenni. Ez biztos.

Már elkezdtem azon gondolkodni, hogy hogyan vigyem haza a dolgokat, szerszámok, meg minden. Próbáltam felhívni a Boriszt, állítólag megy haza, de nem sikerült elkapnom. A Jill szombaton reggel megy haza, a sebe jól gyógyul, s amúgy is jól van. Aztán majd otthon fog beszélni a Sz. Gyula nevű pasival, aki a dolgokat intézte eddig is. S kiderül, mi van. Mit lehet csinálni. Úgy beszélt, mintha a kezelés után némi esélyt látna arra, hogy kijön. De ezt még én sem látom . Kínomban aztán felhívtam a Kukimukit, aki azt mondta, hogy valami munka lehet nála. Ez jó, mert egy kissé levagyok maradva. Holnap fél kilencre megyek hozzá. A Laney-vel is beszéltem, próbál valamit, főleg munkát találni. Nem tudom mennyi az esély rá. De soha nem lehet tudni. Felhívtam a Mariam-et is, az is ígért valamit. Egyébként az se nagyon ígéretes, hogy a Borisz mit tud itt csinálni. Nekem sincs munka… kicsit sötéten látom most a dolgokat. Az egész valahogy most zuhan rám. Erről a cirkuszról nem is beszélve, ami itt van. Valahogy el kellene mennem orvoshoz a térdemmel, s méghozzá a Jay-én keresztül. Közben itt kiderült, hogy nem is kellett volna kipakolni a szekrényből, mert csak valami kis caulking szerű csíkot húznak, a bogarak ellen. Már nincs olyan marha meleg. Dolgoznom kéne, de lent vagyok. A lábam lassan meggyógyul, remélem. Már nem fáj, csak ha valahogy tényleg félre lépek. Tehát még mindig nagyon kell vigyázni. Így valahogy pihenek egy kicsit, s hátha a Kukimukit munkájával sikerül behozni lemaradásból. Egyszer aztán fel kénen támadnom, vagy-így, vagy-úgy. De minden mindig másképp van. Édes Jóistenem, azért olyan sokat nem kértem. Csak hogy ne legyen az életünk egy nyomorúság, hogy legalább az az alapvető állapot létre tudjon jönni, amiben az ember nekiveselkedhet a dolgoknak, s sokat dolgozhat, s sok pénzt kereshet, még mielőtt vége. Nem szeretném feladni, de elég kétségbe ejtőnek látom a lehetőségeket, s fogalmam sincs, hogy honnan fog jönni, honnan jöhet az az energia, ami az ebből való kimászáshoz kell, ami ebben az esetben a túlélést jelenti. Nem szeretek ilyenekről írni, borzasztó

ideges leszek tőle, de muszáj. Mindegy, lehet később még folytatom. De most teljesen elzsibbadt az agyam…

0921-22 őrjítő helyzet kívül-belül

Valójában nem tudom, mi van a háttérben. S ez kombinálva az ismert, de nem nagyon fényes helyzetünkkel, iszonyú nyomasztó, elkeserítő, s kiábrándító. S közben itt van ez a háborús készülődés, amitől mindig is felfordult a gyomrom. Meg a nyilvánvalóan hanyatló gazdaság, a káosz, ami máris kihatással van a munkalehetőségekre. Végül is sokan profitáltak már az örökös változásokból. Valószínű a szélhámosok. De azok, akik egyszerű szorgalomra támaszkodtak, mindig valahogy ráfáztak. S ezek közé tartozunk mi is. A szélhámosság kockázat is, azt meg nem nagyon akartam. Nem akartam kockáztatni a családot. Valami van abban, „hogy az úton végig kell menni". Ha valaki radikálisat akar. Én meg az szerettem volna. Nos most ott tartunk, hogy a Borisz háromnapi eltűnés után, a füvet nyírja a pincénél.

-/-

Már-már azon rettegtem, hogy nem lesz munka, amikor a Jay megkegyelmezett, s azt mondta, hogy építhetek egy fészert az udvarában a deszkáinak. Arra számított, hogy ezt a hónapot ki fogom húzni a felújításon, annyi ott a munka, s valószínű nagyon meg volt elégedve velem, hogy pár nap alatt befejeztem, s méghozzá szépen. Ilyen hülye vagyok. De mindegy. Megint nem akartam kockáztatni semmit…Már nem is azon gondolkodom, hogy a verandát valahogy mégiscsak meg kéne csinálni, hanem hogy valahogy egy kis tartalékot félre kéne tenni, nehogy még ennivalóra se legyen pénz. Meg, hogy ne tudjak hazamenni.

Édes Jóistenem, segíts meg!

Hogy az én fiam kijöjjön ide, s dolgozzon velem.

Ide kellett jönnöm 7-re, kinyitni az ajtót a festőnek. Aztán hazarohantam, hogy telefonáljak A Jillnek. Hogy megkérjem segítsen. De nem volt otthon, elment a boltba. Az őrület környékezett, vagy harmincszor próbáltam, de hiába. Egyik gyereket se sikerült elérnem a mobilfonján. A Mama ott volt, próbáltam neki gyorsan ér röviden elmagyarázni, miről van szó, s kértem őt is, hogy segítsen. Azt mondta, hogy a Borisz beiratkozott az egyetemre. Nem tudom, hogy miért nem értik meg, hogy itt nem a Boriszról van szó. Valójában a Borisznak is jobb lenne…Aztán hagytam egy üzenetet A Jillnek, kértem, szépen kértem, hogy segítsen. Hogy a Borisz, most, szeptember végén jöjjön ki. Olyan szép itt minden. Végre hűvös az idő, süt a nap, meg minden. Munka ugyan nincs, de ez az egyik ok. Szükségem, nagyon nagy szükségem lenne valami gyorsítóra, valami segítségre, ami feltöltene lelkesedéssel. Ha a Borisz itt lenne, kirohannék, mint valami Zrínyi. Akkor lenne munka, garantálom. Nem tudom mi lesz, de nagyon-nagyon izgulok. Úgy érzem, van egy kis remény. Mintha A Jill ingadozna, s mintha rajtam múlna, hogy mennyire pussolom a dolgot. Egy ici-pici remény. A fiunk

ugyan változatlanul nem ír…Kell mennem dolgozni, ezt a munkahelyemen írom. Nem a hétköznapi nyomorúság szempontja vezérel Persze meg kell, hogy jegyezzem, hogy ez az egész ötlet nem a hétköznapi, egyszerű létből jön. Hanem pont abból a felépítményből, ami szerint csinálom a dolgokat. Ha arra hallgatnék, akkor nem csinálnék semmit, hanem egyszerűen hazamennék. De tudom, pontosan tudom, hogy az egy nagyon nyomorult dolog. S meg kell, hogy mondjam, hogy amúgy, meglehetősen vegyes érzelmeim vannak. Valójában jól érzem én egyedül magam. S nem hiányzik a cirkusz a Borisszal. Mert nem lesz könnyű, hiába próbálom idealizálni a dolgot. Ha beszarok se lesz sima, s ha nem akarok balhét, amit pedig megígértem, mert másképp ez az elkényeztetett gyerek világgá szalad, az azt jelenti, hogy én fogok kínlódni. Mint mindig. De remélem, hogy ez az egész fog annyi pluszt jelenteni, ami „megéri majd". Megyek vissza dolgozni. Érdekes, mert délutánra közömbössé válok. Valahogy a magasabb rendű agytevékenységem lelassul addigra. Az intuícióm is. Az meg egyszerűen elalszik. Igaz egy kicsit túlságosan is zseniális, azaz úgy tűnik, hogy a valóságtól elvonatkoztatott ötleteim vannak, méghozzá sokszor tömkelegével. Délutánra valahogy ellanyhulok, s nem látom a lehetőséget arra, hogy van lehetőség kitörni valamerre is. De persze azért tudva tudom, hogy valamit kellene tenni, azaz emlékszem rá. De már közel sem akarom annyira megcsinálni, közel sem látom, hogy valóban olyan nagy jelentősége, vagy értelme van a dolognak. Mint például a Borisz esetében. A gyerek változatlanul bujkál, sunyizik, s lehet tényleg, hogy ez egy veszett fejsze. Csak azt nem tudom elképzelni, hogy mi lesz velünk később. Érdekes, pedig tudja, hogy miről van szó. Legutóbb mikor beszélgettünk nagyon ügyesen felsorolta mindazt, amit akartam, vagy szerettem volna hallani. Nem hülye gyerek. De a valóságban ez az egész nem realizálódik, semmit nem tesz abban az irányban. S komolyan gondolom, hogy itt valami komoly konspiráció van a háttérben. Ez lenne az egyik ok, hogy szeretném, ha kijönne, hogy kiugrassam a nyuszit a bokorból. Főleg attól félek, hogy ez csak merő félreértés, hogy valójában ennél lehetne jobb is, hogy ő maga is szenved ettől, csak nem látja, hogy miként lehetne ebből kitörni. S azt gondolom, hogy ehhez az én segítségem kellene. Mégpedig ez nem is lenne valami egyszeri dolog, hanem valami folyamatos, következetes esély adása arra, hogy bizonyítsa magát. Hogy a jobbik énjét használja. A legnagyobb baj, hogy ez az egész – ahogy én látom – kihat az egész mentalitására, az egész személyiségére, az egész életére, s ezen sürgősen változtatni kellene. Tehát én – annak ellenére, ahogy mondtam „nem vágyom erre" – de azt gondolom, hogy amennyire csak lehet erőltetni kellene ezt a dolgot. S ráadásul úgy érzem, hogy mintha a nagyon alapoknál kellene kezdeni, valami bizalmat, valami bizakodást, s valami stabil dolgot kiépíteni, ami optimizmust, karaktert adna a dolgoknak. Valahogy úgy képzelem, hogy ez után magára találna, tudná, hogy mit akar, s hogy mit érdemes csinálni. Hogy egyáltalán érdemes dolgokat csinálni, szemben azzal, amit most gondol, hogy semminek semmi értelme nincs. S egy ilyen kis élvezőkédő, rossz lelkiismeretű sunyizó, kistílú, kishitű, béna. Azt

hiszem ennyi a munkahelyen. Otthon folytatom. Mindenesetre örülök, hogy idáig is eljutottam ebben, nem könnyű. Well. Kicsit meg vagyok zavarodva azt hiszem. Hazamentem, nem volt levél. Aztán írtam egy keserű levelet. S felhívtam A Jillt. Az érzésem ellenére van mindez. A jó érzés azt mondja, ne csináljam ezt. De mint már annyiszor, az eszem azt súgja, ki kell tartanom abban, amit hiszek. S ebben hiszek. Nem tudom elképzelni, hogy én ezt egyedül tovább tudom folytatni.

0926 évtizedek a Jillel ímmel-ámmal, új munkahely, Borisz meg nem ír

well. Nem tudom miről lenne fontos írni. Igazából semmi olyan nagyon nem érdekel. Se politika, se kultúra, se itt, se ott. Ami érdekelne, az a család, az hogy miként alakulnak a gyerekek, a ház dolgai. Persze szívesen beszélgetnék dolgokról, de nincs kivel. Se közel, se távol nincs senki, aki olyan lenne, mint én. Reggel este, ha iszom, ha nem, tehát józanul vagy kicsit ittasan, mindig ugyan az a gondolat tér vissza: miért egyre kiábrándítóbb az életem. Miért kell egyre jobban csalódnom a családomban. S persze rengeteg körülmény van. Csak az a kérdés, hogy azt miért nem csinálja valaki, ami nem kerül pénzbe? Miért nem foglalkozik olyasmivel, ami jó. Persze szerintem. Itt van A Jill. Megmondom őszintén többet vártam tőle. Évek- évtizedek telnek el lassan, amikor nem dolgozik. Az, amit csinál az olyan félállás-szerű. Kertészkedés, anyáskodás, feleségeskedés, néhány hónapos munka itt, meg ilyenek. S mindig felmerül bennem, hogy mennyi ideje, azaz szabadideje volt, s van most is. Ami nekem évtizedek óta nincs. Leülni, gondolkodni valamin, foglalkozni valamivel, ami nem munka, nem kötelező, tehát valami olyasmi, amit az ember szeret, érdekli, fontos, valami nagyobb szempontból is, mint az ember saját egzisztenciája. Persze talált magának dolgokat. De ezek többnyire apró tájékozódások, kis pletyka szerű hírecskék ollózgatása, s küldése. Na meg a zenék gyűjtögetése az Internetről. Zenéé, ami már mindenhol hozzáférhető, olyan nagyon nem is kell. A gyerekeknek megvan a saját forrásuk, zenéjük. De ugyan ez vonatkozik a gyerekekre is. Én nem tudok róla, hogy valami érdemleges dologgal foglalkoznának. S néha komolyan elfog a keserűség, hogy miért nem tudok több pénzt adni nekik. De azt gondolom, hogy elég sokat kapnak, így is, s azt se használják ki. Amit kapnak, az a lényeg, hogy van idejük. Hogy egyiknek se kell dolgoznia, hogy majdnem, hogy ahány évesek, annyi évet nem dolgoztak. A Borisz lassan huszonkettő. S néhány dolog addigra már mögöttem volt annyi idős koromra. Az biztos, hogy ez nem lesz egy nyugdíjas munka, olyan fáradt vagyok, mint egy barom. Valahogy abba kéne hagynom a piálást, a zabálást, meg minden. S valahogy át kéne menni intellektuálisba, s mondjuk írni. Pl. nem törődni senkivel, semmivel. A dohányzáson is el kellene gondolkodni. Ilyenek. Mindenem el van zsibbadva. Most derül ki, hogy milyen

jó dolgom volt a Jay-nél. De szörnyen megviselt ez ami mostanában történt, remélem a nehezén túl vagyok. Mindenesetre hálás vagyok a Jóistennek, hogy lett munkám.

Borisz árulása

Tegnap beszéltem A Jillel, aztán a Borisszal, aztán A Jillel újra. A Borisz lassan beindult, s a végén közölte, hogy azok után, hogy közöltem engem nem érdekel a család, én sem érdeklem őket. Különösen őt nem, amiért az anyjával, hogy viselkedtem. Aztán A Jill is ezt erősítette megpróbáltam mondani, hogy mindezt A Jillért, a családért igyekeztem megtenni, de semmit nem ért, amit mondtam. A Jill azt próbálja hangsúlyozni, hogy várni kell, hogy kiderüljön, mi is van. Lehet igaza van. Lehet, hogy ez „fog bejönni", s a dolognak még nincs vége, hogy újabb meglepetések, kellemetlenségek, megpróbáltatások várnak még ránk. Az biztos, hogy a Borisz napi húsz ezer forintot tudna keresni. S ugyan nekem sincs munkám, de ha itt lenne dolgokat másképp csinálnék. Az biztos, hogy az egy lökést adna lelkileg nekem. Így el vagyok keseredve. Semmihez sincs kedvem. Azt is mondták, hogy hisztériázom, hogy nem kéne annyit telefonálni, ilyen nyomást tenni rá, ennyire zsarolni, meg ilyenek. A Boriszt próbáltam meggyőzni, de nagyon sok reményem nem maradt. Semmi különös ambíciója nincs, mintha mindig a kényelmes megoldásokra várna. S azok jönnek is. S ettől olyan „bölcsnek", megfontoltnak tűnik. S az anyja mindent megért, s elnéz neki. De lehet, hogy ez is egy bölcs dolog, mégpedig A Jill részéről. Minden nagyon fasza. Csak azt nem tudom, velem mi lesz. Az is eszembe jutott már, hogy nem az egyszer végre, a saját dolgaim után kéne menni, magammal törődni, s mondjuk ideje lenne elkezdeni írni. A családom felnőtt, nem olyan, mint amilyennek szerettem volna, de önálló, elvan. De hát eddig is azért nem írtam, mert az az eszmém volt, hogy majd családi békességben fogom ezt tenni. S most meg az egész eltűnik. Lényeg: ezek között a körülmények között képtelen vagyok erre koncentrálni. Tegnap például vagy hat órán keresztül egy orvosi szótárt kerestem az interneten, hogy letudjam fordítani A Jill zárójelentését. S persze nem találtam. Azt hiszem ez egyike lesz azoknak a periódusoknak, amikor semmi sem történik. Az üvegezés nem fog menni, de az Imrének kellene valami pénz adni. Azt hiszem nekem kell alkalmazkodnom. Ami nem növeli az esélyeimet. Valahogy tudomásul kell vennem, hogy a családom ennyire képes, s ezzel kell élni, így vagy úgy. Sok lehetőségem nincs. A térdemből leszívták a folyadék nagy részét, vér volt. Valami ér megpattanhatott. A Jay fizetett érte. Rendes volt, mint mindig. Persze nagyon fosott mennyi lesz, de csak száz dollár körül volt. Mindegy, ezen is túl vagyunk. Végül is időt nyerek, a legfontosabb dolog, hogy a bokám meggyógyuljon, mert ha az nem megy, semmilyen remény nem marad semmire. Egyetlen módon tudnék előre jutni, ha többet dolgozom. Az meg nehéz fizikai munka. Továbbra is gondolkodni kellene, hogy hogy tudnék én főnök lenni valami cégnél. De félek tőle, túl nagy a felelősség, bizonyos függetlenség feladását jelentené, s nem tudom

megéri-e. így viszont az marad, hogy bírom e. Mindegy. Iszonyúan érzem magam. S természetesen a család nem ír. Én sem, megy a kölcsönös szivatást. Tegnap mondtam a Borisznak, hogy azért egy dologról ne felejtkezzen el, hogy még mindig én fizetettem a megélhetést. De nem érdekli. Ez is mindegy. Azt látom, hogy felesleges beszélnem. Csak tényleg nem nagyon értem, hogy miért is csinálom mindezt. Kiért? Akármilyen birodalom is ez, mégiscsak az, de semmi köszönet nincs érte. De ha abbahagyom, saját magamat szarom le. S azt hiszem, ezt ők is tudják…Semmi okos nem jut eszembe, azon kívül, hogy a pénzzel óvatosnak kellene lenni. Fogok nyitni egy másik bankot is, abba teszem be. Nem most, de nemsokára. Hamarosan rentet kell fizetni. Hamarosan kell nekik küldeném pénzt. Jó nagy szar van, az biztos. S ez csak növekedni fog. Semmi értelme ezt az egészet írni.

0923 minden össze-vissza, na meg hol van a rák?

Körülbelül harminc órás kemény kutatás után oda jutottam, hogy a „coecum", ahol A Jill rákja volt, az nem más, mint a vakbél. Legalább is ezt hámoztam ki a Pallasz lexikonból. Máshol nem találtam ilyet. Ez szintén a vastagbél egy része, de mindenesetre valami reményre ad okot. Az egész Interneten nem találtam ide vonatkozóan semmit. Mármint ahol pontosan elmagyaráznák ezt a szót. A Jillt felhívtam, s elmondtam neki ezt. A Borisz még mindig Kötcsén van, nem tudni mit csinál. Tegnap gombázni voltak az anyjával, aki jól elfáradt. Megígérte, hogy esete ír, de mire hazaértek a Klári várt rájuk, aztán meg az Sandrával együtt neki kellett elvinnie. Az ember azt gondolná, hogy ott van két gyerek és segítenek neki, erre kiderül, hogy halálosan lefárad. A Sandra írt egyedül, válaszoltam is neki. Ott volt a Gáborral. Kiderült, hogy a Zsolt feleségének, a Katának is ugyan az van, mint A Jillnek, két héttel előbb operálták. A Jill még nem beszélt vele…Előtte őt sugárkezelték, vagy mi. Én itt kínlódok, végül is nem tudom lefordítani ezt a szöveget, ha ilyen alapvető fordítási meg értelmezési nehézségeim vannak, egyszerűen felelőtlenség lenne. Az élet nagyon determinálttá vált, én már szinte értelmetlennek érzem, mire jó ez az egész. Természetesen a legnagyobb keserűség a Borisz. Nem is tudom mit gondoljak róla. Szinte nem is merem leírni. De nagyon sötéten látom a helyzetét. A dolgait. A Jill szerint még minden jóra fordulhat vele kapcsolatban is, de érdekes módon neki is gyanús a dolog. Csak természetesen elfogult vele kapcsolatban, s ebből semmilyen erő hatására nem enged. Sőt mintha támogatná a dolgokat. Leplezné legalább is. Megnézem írt e.

0925 Első nap a Micknál. Még írok erről.

A külső burkolatot, a sidingot csináljuk, álláson, jó magasan.

„értsd meg, a Boriszt nem lehet arra kényszeríteni arra, hogy írjon neked, beszéljen veled." Valami ilyesmi

Ezt írta az anyja.

0927 csüt. hiábavaló, drága telefonok

Elég nagy, de egyre csökkenő erőfeszítéseket teszek, hogy valami értelmes kommunikációt hozzak létre. Amiben többször megegyeztünk mindenkivel, azután, hogy iszonyú mennyiségű pénzt eltelefonáltunk. De senki sem ír. Nekem az a meggyőződésem, hogy mindenkinek rossz a lelkiismerete, valójában látják, hogy igazam van. Érvük nincs, tehát legjobb hallgatni.

0928 magamra rántottam ezt a munkáslétet, de minek?

Már nincs olyan nagyon meleg, csak nyolcvan fok alatt van. De az egész munka, minden, amit csinálok egyre inkább értelmetlenné válik. Én soha nem akartam carpenter lenni. Én soha nem akartam sofőr lenni sem. Én soha nem akartam munkás lenni. Valahogy én mindig is valamiféle értelmiséginek tartottam magam. Nyilván a szellemi képességeimnél fogva. S ugyan nincs egy tucat diplomám, gyakorlatom se nagyon most már, de még mindig azt mondom, hogy én nem vagyok egy koszos munkás. Se így, se úgy. Az hogy ezt csinálom, az azért volt, mert volt egy célom, mert azt gondoltam, hogy megéri. Tehát tudatosan magamra vállaltam ezt a szenvedést. De szinte nap mint nap szükségem volt, s van a mai napig is, valami féle visszajelzésre. Hogy megéri, érdemes csinálni. Valakinek haszna van belőle, valaki értékeli, s profitál belőle. S itt nem csak kis élvezetekre gondoltam, hanem valami komolyabb és tartósabb dologra. Olyan nagy eredmények eddig sem voltak, ezt is be kell ismernem. Sokkal többre számítottam, de a megvalósítás sem volt tökéletes. Lényeg az, hogy ez valami nyitott dolog volt, lehetett volna ez is, az is. Mindenkinek adott valami lehetőséget, valami kis szabad mozgásteret, úgy szellemileg, mint fizikailag. Sajnos elérkeztünk arra a pontra, amikor ez megszűnni látszik. Sőt. Olykor döbbenten látom magam előtt, hogy évekre előre be vagyok valami szarba táblázva. S nagyon félek, hogy ez nekem nem fog menni. Soha nem voltam az a fajta ember. Igenis be tudtam állni – valamiért – a legképtelenebb helyzetbe, nagyon kitartóan és szívósan, szerintem már-már hősiesen. De ez mindig a levegőben lógott: ha ez megszűnik, akkor nem tudom csinálni. Addig mondogattam ezt, amíg a családom többé-kevésbé fel is fogta ezt. S igyekszik legalább látszólag megfelelni, én meg belemegyek a játékba, mert nem tudok mást csinálni. A Jill azt mondja pl., hogy nincs ideje rendes levelet írni. Otthon van, „nem csinál semmit", de nincs ideje. Hogy leüljön, s írjon egy levelet. Biztos ez a politikai válság is kihat az életünkre. Lehet ez is befolyásolja a Borisz viselkedését. Lehet. Lehet az Erikáét is, lehet az enyém is. Nem nagyon kedvező idők járnak. Lehet A Jillnek van igaza, egyszerűen csak várni kell. Kivárni, amíg normálisabb idők jönnek, amikor kedvezőbb helyzet van arra menni, amerre az ember akar, nem amerre kényszerítik. Mindenesetre ebben a felületes dologban nem akarok részt venni. Ebből szerettem volna valami erőt meríteni, de ez nem megy. Eddig se ment. Csak azt nem tudom, hogy akkor

honnan vegyem. Fogalmam sincs. Mindenesetre valami életmód változtatásra lenni szükség.

0930 „hope is a last to die

Tegnap A Jill írt egy sort, hogy nem működik az Internet, hívjam fel. Semmilyen választ nem kapván a leveleimre, különös tekintettel a Boriszra, kérdeztem mi újság. Az én bocsánat teljes megítélésem szerint nagyon durván visszautasította, hogy nekem van jogom a Borisznak meg bármiféle kötelessége lenne, kérdezni, ill. válaszolni. Valamit mondott, hogy a Borisz érzi, hogy valamit kéne tenni, de lassú. Én ezt látom. De most már azt hiszem vérig vagyok sértve, két okból: Egyrészt, amiért A Jill nem válaszol a leveleimre. Másrészt, amiért a Borisz egyáltalán nem ír. S ráadásul azt látom, nem egy ponton, hogy még össze is játszanak ellenem. Lehet, hogy ez nem mindig szándékos, de így nyilvánul meg. Én azt gondolom, hogy ez egy aljas cselekedet velem szemben, ezt nem érdemlem meg, s elérkeztünk ahhoz a ponthoz, amikor ezt nem vagyok köteles elviselni. Úgy látom, hogy minden igyekezetem hiábavaló, s értelmetlen. Hogy mindama magyarázat, indok, motiváció ellenére, amit eléjük tárok, a balhét én viszem el. S én vagyok a hibás ezért a nyomorúságért, amiben mi vagyunk. Én azt gondolom, hogy nagyon eltávolodtunk egymástól. A Jill betegsége – bár szeretném – de nem tud lenni elegendő magyarázat arra a nemtörődöm, képmutató, felületes, s személyes ellenszenvre, ami mindkettőjükből felém árad. A Jill változatlanul azon erősködik, hogy én állítsam le magam. Arról, hogy megbeszéljük, tisztázzunk dolgokat? Én erről nem akarom leállítani magam. Ahelyett, hogy a Borisz venne annyi erőfeszítést, hogy felvenné a kapcsolatot velem, s dolgokat megbeszélnénk.

1001-03 a láthatár körvonalai

A nyomás eredménytelen volt, na meg: mi változott A Jillel?

Well well well. Két véglet között, a semmi földjén vagyunk. Az elég jól látható következmények figyelembevétele helyett egy általános, majd a jövőben adott, most nem meghatározható válaszadásra lett korlátozva. Az összefüggések nem fontosak. A nyomás eredménytelen volt. Nem az a fajta család vagyunk, ahol ez a racionalizálás lehetséges. Nyíltan nem lehet a helyzetet értékelni, mert A Jill betegségének bizonyos kihatásáról nem lehet beszélni. Eddig sem volt könnyű egyensúlyt tartani A Jill meg az én álláspontom között. Ő általában a lassú, kockázatmentes biztonságot tartotta fontosnak. Én valamivel több kockázatot vállalva, az átfogóbb megoldást, a gyorsabb haladást próbáltam. De azért valahogy mindig megegyeztünk. Most ez bizonytalanná vált. Én sokáig azt gondoltam, hogy ha nem úgy lesz, ahogy én mondom, „akkor mindennek vége". Nos ez sohasem igaz, de egy taktikai terminus akart lenni, ami a helyzetet átbillenti az én oldalamra. Az ehhez szükséges tényezők, főleg az emberiek azonban hiányoznak. Főleg A Jill részéről. A Jill elszólásából megtudtam, hogy a Borisz valami „öltönyös megbeszélésen" volt, ami ugye azt jelenti, hogy munkát keres. Ez azért

meglepett, s azonnal aggodalommal vegyes bizonytalanság is keletkezett bennem. Valójában nem szerettem volna, hogy ez legyen, de ugyanakkor tudom, hogy ez egy másik szempontból meg jó. Kell ez a fiunknak. A baj ezzel csak az, hogy inkább lelki megoldást hoz, amire persze szintén szükség van. Nem gondolom viszont, hogy a Borisz ezt a dolgot meg tudja oldani, olyan sokat nem fizetnek semmiért. S féltem is, hogy kudarcot vall, hogy megutál dolgokat, hogy meghasonlik még jobban önmagával, s az ellenkező hatást érjük el, mint amit szerettünk volna. Nos épp írtam egy levelet a Borisznak, amiben megerősítettem a szeretetemről. Mondtam nem kell válaszolnia. Nem gondolkodom. Mert valahogy az most nem segít. Inkább csak reménykedem, hogy valahogy átvészeljük ezt az időszakot. De ha most nem is megy, hogy jobban jóba legyünk, hogy beszéljünk egymással, hogy dialógus legyen köztünk, ez akkor sem szüntetheti meg, hogy egy család maradjunk. Ha ők nem képesek alkalmazkodni hozzám, nekem kell. Nem tudom még meddig fogok élni, de elképzeltem, hogy még valami idill A Jillel, vagy A Jill után még lesz Kötcsén. Meg kell maradnom apának, ragaszkodnom kell ahhoz, amit elkezdtem, hinnem kell benne, a kérdés nem az, hogy milyen lesz, a kérdés az, hogy legyen, minden körülmények között. Nagyon mélyről, s messziről jövünk. S így talán nem a kudarc érzése marad meg az emberekben, hanem a közös erőfeszítés öröme, s összetartó ereje. A Jill ivott, kiborult, öngyilkossággal fenyegetett, aztán elnézést kért. Igyekeztem megnyugtatni s biztosítani, hogy szeretem. Remélem az aggodalmaim eltúlzottak, s a helyzet jobb, valami jó azért csak lesz benne. Kell mennem. Minden reggel rohanok, mint egy állat, semmire sincs időm.

1001 i always loved you, ljil☺

tejesesen normális, teljesen jó levél. teljesen jó gondolatok. itt gyönyörű az idő, tényleg. 75 fok van, enyhe kis szél fúj. nem tudom mi lesz ezzel a faszival. rendes kis ürge, azt hiszem tetszem neki. olyan kis zömök, nagyon rendezett, nagyon precíz, nagyon akkurátus, meg minden. két id.-t kért, amit lefénymásolt, kis nyomtatott papírt az óráknak, előbb ott kell lenni, nem mikor a munka kezdődik stb.

1004 a szeretetem erősebb, lm

Fiam,

pontosan nem tudom mi történik, talán csak sejtem. egyszer megmondtam neked, hogy nekem végső soron mindegy mit csinálsz, te a fiam maradsz, s rám mindig számíthatsz. amennyire az erőmből telik. örülök, hogy önállósági törekvéseket teszel, s sok sikert is kívánok. segítségre szükségünk is van, s ha te így látod jónak, oké. Nekem, hogy te vagy a fiam, akkor sem szűnik meg, én akkor is itt vagyok, számíthatsz rám, s csak azt szeretném, ha ezt valahol a tudatod hátuljában tudnád. s remélem ez nem nehezíti meg a dolgodat. Amiket mondtam rád, vagy veled kapcsolatban nem ellened voltak. ha mégis úgy érzed, akkor elnézést kérek. nem kell válaszolnod, ha nem akarsz. nem mindenben értek egyet ezekkel

a dolgokkal, de ennél a szeretetem feléd erősebb, semmi sem tudja megváltoztatni, s ez így is marad. hosszabb távon valami megoldás majdcsak lesz.

apa

1004 Jill nem jól van

főleg fejfájásra panaszkodott. Ott volt nála a Mama, de erről nem írt semmit. Próbálok neki kedves leveleket írni, aminek mindig nagyon örül. Borzasztó instabil. S tekintetbe véve, hogy mindig is az volt, nem könnyű ezt az egészet ráfogni a mostani állapotra. Bár kétségtelen igaz, hogy ez megvisel mindenkit. Voltak persze többé-kevésbé kiegyensúlyozott időszakai, de azok meglehetősen befele fordult periódusok voltak. Talán csak egy pár röpke intervallumra emlékszem, mikor minden jó volt. Amikor valahogy fel tudott töltődni, főleg az itteni pozitív szemlélettel, úgy ahogy volt pénz, s a dolgok rendbe mentek. Mikor először hazament, meg aztán is néhányszor. Főleg, mikor volt pénze. Meg ígéretes volt a jövő. Ez is normális. De amikor nem így volt, amikor kisebb nagyobb problémák jelentkeztek, amik szerves részei tudnak lenni az életnek, akkor komoly kilengéseket lehetett megfigyelni. S mondhatnánk, hogy ez valami családi örökség, de az Hugi pl. nem ilyen. Az anyja sem ilyen, legalább is nem ennyire. Olyan nagy intervallumokról nem beszélünk, beleértve az alkoholizálást. Egy állandó trend mindenesetre megfigyelhető: mindig nagyon önző volt, ill. mindig nagyon fontos volt számára, hogy magát erősítse, magának kedvezzen. Csupán az utóbbi években fordult a gyerekek felé, velük szemben igyekezett fair lenni. De megint. Nagy dolgokról itt nem beszélünk, s igazán jobb életet is megérdemelt volna. S ezért én is hibás vagyok, de persze a szerencsétlen sorsunk is. Az biztos, hogy én is tudnék ezer történetet mesélni, hogy nekem milyen rossz volt. S azt hiszem ezeket a történeteket nem lehet különválasztani. S ez az a pont, amikor megint csak eljutunk oda, hogy valahogy jobb sorsra lettünk volna érdemesek. A fene egye meg. A legszomorúbb, s legszerencsétlenebb része ennek a dolognak, hogy olyan közel kerültünk ehhez, már-már kéznyújtásnyira. Amikor bejött ez a dolog. A becsület persze megköveteli, na meg ez az igazság is, hogy sokszor, meg marha jó feleség, anya, nő volt. A körülményekhez képest. Tehát ebből az egészből azt semmiképen nem lehet levonni, hogy nem jó. Azt legfeljebb, hogy a kihíváshoz képest nem tudott stabil maradni, de ettől még valaki nem rossz, a feladat túl nagy. S még az is felmerül, hogy nem e alacsonyabbra kellett volna helyezni a mércét. Lehet. Ha tudtam volna, mi történik. S persze az se lett volna könnyű. Mindenesetre nekem jutott a legkevesebb. S mindenki hajlamos arra, hogy elfelejtkezzen, mennyire pengeélen mozgok én is, a jó problémamegoldó képességemmel, s hogy mennyit szenvedek. Hogy mennyi szenvedés és keserűség van a látszatok mögött. De ez valójában mindegy. Most valahogy nem vagyok egy boldog ember. Ez biztos.

1003 szerencsés vagyok veled, lj

végül is nekem tök mindegy mindegyikre el tudom küldeni.well, ez egy kicsit összetettebb levél. végre. egymás mellé tettem őket, próbálok mindenre válaszolni, ami benne van. szóval a terhesnős óvatosság az egy jó dolog, nem tudom, hogy megy ez valójában nőknél, mit is takar ez. én férfifejjel azt gondolom, hogy az kevés, nem elég csak megülni, kicsit kakaskodni, vagy lökdösődve kapirgálni, azaz akarni kell - úgy értem a dolgokat egy magasabb polcra tolni. ez nem csak egy egyszerű dolog, ez több annál. Persze a csendes meditatív állapot békét jelent, bizonyos békét, de lehet még egyszer meg kell dagonyázni a tésztát, mert ha csak úgy vár az ember, akkor is lesz belőle valami, de lehet nem kel meg. valami ilyesmi. próbálok női fejjel beszélni. nézd én tudom azt, hogy te egy ős nő vagy. (a gyengéid ellenére is ezt választottad, hosszú távon működik, felismerted, hogy ebben lehetsz nyerő, s ez is valami, sőt) minden megvan benned, lehetnél indián, indiai, afgán, horvát, ruszki, de francia, vagy akár amerikai is, van itt ilyen bőven. nekem tökéletesen megfelelne egy ilyen alap nő, aki "érzi" a dolgokat, s a helyzete nem kíván többet, vagy még inkább lehetségessé teszi, hogy ebben az intervallumban is százszázalékos teljesítményt nyújtson. s kicsit sajnállak is azért, hogy ez nem így van. sajnálom a helyzetet, is, hogy nem így van. sajnálom magamat is, hogy nem így van. sajnálom az összes élő embert körülöttünk, hogy nem így van. te tényleg tudnál lenni egy jó olasz feleség, aki tudja a lényeget. de semmit sajnos nem lehet kiszakítani a környezetéből. ehhez kellett volna a miliő, az enviroment, amiért mindannyian harcoltunk is, de inkább csak papíron jött össze, de ott legalább…valaminek csak akkor van értelme, ha a maga környezetében, összefüggésében nézzük. de persze vannak nagy áttekintések is, csak ott aztán igazán észnél kell lenni. Az életet nem én mértem rád, ill. csak részben voltam én ebben ludas. szerintem te is valami ilyesmit akartál, persze all the way…, ahogy én. s hogy nem így lett? valaki itt hibás? én nem gondolom, az a hibás, aki el sem indul. én így látom. az nem hibás, aki megpróbálja megélni magát. s hogy nem jut a végére? so what? kit érdekel? millió és millió ponton, ha jól emlékszem olyan nagy ellenvetéseid nem voltak, hogy menjünk e Montereybe, Columbiába, vagy a beachre. vagy mondjuk pecázni. többé kevésebé mindig egyetértettünk. azt hiszem. hosszú távon biztos. a világ nem kint van, a rossz idő az ember agyában van. akkor fáradt az ember, ha beteg, vagy valami zavar van az agyában. ha egymásra uszítja a gondolatait, mint a Vonnegut hős az izmait. ha valaki naturális, organikus vagy hasonló akar lenni, akkor szüksége van arra a környezetre, hogy a kis virága élhessen, nőzhessen. de ebben a világban ilyen nincs. csak nézz korul. a sumákok világa jött el. egyik országot öt perc múlva bombázzák, a kínaiak meg most kötöttek egy több milliárdos üzletet a szuperbombázó céggel, amelyik jó nagy szarban van. a fő Nílusi halásznak szétszakad az agya, hogy mit csináljon. keletre menjen, vagy nyugatra. most miután - mióta

mondom én ezt? - mindenki nyugatra dzsesszel…de vannak ősi igazságok. keleten is nyugaton is. a Delphi jósdán, meg a Buddha pipiskéjében ugyan az áll. ismerd meg önmagad. a dolgok "nem csak úgy vannak". honnan tudd, hogy mit csinálj, ha nem tudod, hogy ki vagy, de tényleg, nem csak véletlenszerű események sodrában, de annak ismert összefüggésében, ha nem tudod mi az, ami kell neked, hogy cselekedhetsz helyesen? S ha nem így teszed, az aj visszaháramlik rád. Az emberiség, s az egyén is ezerrel kell, hogy menjen. itt annyi hülyeség volt, hogy az ember agya is meg szeme is csak káprázik bele. jobban élni. Azt hiszem ez a jelszó. mindenki vagy majdnem mindenki erre caflat. s ez nem jelentheti, s nem is jelenti a megalkuvást, a nosztalgia létjogosultságát, a régi értékek megkövesedését, a múltba fordulást. itt valami kemény lecke van feladva az egyénnek. s van, aki lemarad, van, aki lépést tud tartani, van, aki előre tör. ennyi. Amiért én azt mondtam, hogy nem vagy normális, az ebben áll: neked rendkívüli jó képességéig vannak, hogy megértsed az új világ kihívását. de amikor felmerül, hogy ezért mit is kell tenni, akkor valami ős-primitív azték, maja, bantu, bosnyák, koppányi primitivizmus tör elő belőled, bolgár káposztát, napistent, vagy Turul madarat kezdsz imádni. s én már régóta látom az ilyen ős-asszonyiság jelentőségét, szemben az identitásukat vesztett paranoid picsákkal. nincs is ezzel semmi baj, just love it. De ez bennem a keserűség forrása. mert - ahogy már mondtam, - ehhez egy "olyan" miliő kell. s ez a miliő, minden tévedés, s hamis igazság, s állítás ellenére létezik, szerencsére még nem jött el a Brave New World, ahol majd minden tökéletes. tehát én tényleg örülök, hogy nekem egy ilyen archaikusan igaz feleségem vala. de elkerülhetetlenül felmerül, hogy az ős, alapigazságot, hogy lehet - nagyon rafináltan beépíteni a modern világba. nos ezzel futottunk mi, s különösen én versenyt. s az esélyek ilyén módon csökkentek, hogy ezt valóságosan is megvalósítsuk. elméletileg, persze már kész a dolog, s talán nem is kéne annyira nyávogni. ha innen mennek a dolgok tovább. én mindig is istenítettelek téged, a gyerekek valahol a mélyben vették is a lapot, s ez jó. tehát a történelem nem szakadt meg. Ami a lényeg, te olyan nagyon nem választottál rosszul, sőt. ideológiailag körülmények nem nagyon kedveztek, hogy ez a kísérlet kézzelfogható legyen. de a képlet megvan, s már az is valami, ha nem minden. innen lehet tovább menni.so you just good. Innentől kezdve a dolog egy kicsit szaggatottá válik, mert rám támadott a biológiám, pszichológiám, amit nagymértékbe befolyásol a sok sör, amit ittam, állandóan pisilnem kell, itt ülök koszosan, kicsit libabőrös is vagyok, mert hűvös kezd lenni, a te szuper billentyűzetedet se olyan nagyon szeretem, rengeteget hibázok s mindig vissza kell mennem, három sör után kezdek marha éhes lenni. meg minden. s főleg a figyelmem lankad. de a történet folytatódik, közel sem válaszoltam mindenre, nekem van mondanivalóm. bőven. a világ bonyolult. s mondhatjuk, hogy fogja be a pofáját, csak vegye fel a kis cuki rövidnadrágját, csapja félre a frufruját, figyeljen s legyen cuki. de ez egy csalás. a világ nagyobb, mint mi, nekünk kell alkalmazkodnunk, s persze - sunyin- megtartva önmagunk azonosságát, ahogy az Idegenben, hogy "ne legyünk

gyanússak". mindenesetre, megint a leveledre pillantottam, az embernek megvan a szabadsága, a fucken ördög jóvoltából, hogy Pick and choose. tehát, hogy az ember mit tart jónak, mit tart normálisnak, az rajta is múlik. ilyenkor a legnagyobb kérdés, hogy miben hiszek? hogy azok a dolgok, amik életem folyamán összegyűltek, azok kis mozaikok e, vagy összeálltak valami összefüggő lánccá, folyammá, fonallá, folyamattá, összefüggés rendszerré, ön-értékeléssé, személyes értékrendszerré, aminek a forrása az a sofisticated dolog, amit én raktam össze, az egész - fucken - világ ellenére - is - akár. mert amúgy minden illékony. minden látszólagos, vagy látszat, minden lehet így is vagy úgy is, vagy akárhogy. de a világ - must - az, amiben én hiszek. "amit szeretsz az megmarad, s a többi sár, amit szeretsz az tiéd, örökséged, s igaz, avagy kié ez a világ, enyém, tied, avagy az ördögé "az vagy te. s az a világ. a többi csak futóhomok, illúzió. Tehát ez van. én szeretlek, én hiszem, hogy te jó vagy, enyém vagy, hogy semmi sem volt hiába, s I am - a Jóisten jóvoltából - very lucky. end of story.

Jack.

1005 magam találtam ki magamnak, lj

cicusom, ne legyél gyöszös. de ha még is úgy érzed bajod van, akkor el kellene menni az orvoshoz. eddig olyan jól voltál. a sok gyógyszert sohasem ajánlom, de ha kell, akkor kell. lehet megfáztál. azt hiszem vigyáznod kellene magadra, jobban, mint eddig. az erődet nem tudod minden másra költeni, még meg sem gyógyultál teljesen az operációból. a fejfájás az egy kis dolog, lehet bármitől is. de általában egy gyógyszertől el kell, hogy múljon. csibém, tényleg menj el orvoshoz, ez a legokosabb dolog, amit lehet tenni. kár spekulálnia pénzeket kicsit egzaktabban kellene meghatározni, mert itt nagyon is úgy jön. heti ötszázötven dollár, that is it. ami azt jelenti, hogy két hét elmegy az én rezsimre, nagyon nem is elég. lakbér, Billek, meg benzin, kaja. nagyon spórolok, semmi nassolás, már vizet sem veszek, hanem a csapról iszom. a beachre nélküled nem megyek, mert csak nagyon magányos leszek tőle, soha nem fejeltem el, mikor először levittelek, s azt mondtad, hogy "én innen nem megyek sehova". sehova sem megyek, semmit nem csinálok, senkivel sem beszélek, csak dolgozom. s imádkozom, hogy legyen mindig munka. mindenkinek elmondtam mindent, s remélem, nem élnek vissza vele. de tudod ez egy geci hely, csak érdek. a Millie mondta, hogy majd küld rajtam keresztül neked egy levelet, a Kukimukit meg hogy ad munkát. de mióta ez az ízi történt, szerintem engem is oda soroltak, hogy. a jóság, az egy érdekhez kötött bullshit itt. énnekem nincsenek illúzióim. a Laneynek odaadtam a zárójelentésed, azt mondta, hogy csinál valamit. örült, hogy van munkám, de ennyi. de ő - talán ott van. ha kell. még mindig sántikálok, a búb a térdemen nem nő. a számlák azok jönnek, mint az állat, majd minden nap, versenyt futok velük. a pénzeket pontosan meg kell határozni, nincs semmi excess Money, azzal kell

gazdálkodni, ami van. s valahogy haza kéne - azért- mennem, nem? Ami mindenképpen valami kis spórolt pénz jelent. egy gondolat jutott eszembe: hogy attól, hogy a Borisz azt csinálja, amit velem, még talán minden nem veszett el. talán majd még egyszer lesz valami. ez egy ilyen át nem gondolható, meg nem érthető vak reményt ad, s ez segít egy kicsit. magam találtam ki magamnak, de jó. jó idő van, még mindig meleg, de elviselhető. minden nap egy örökkévalóság, koszos, szaros, fárasztó munka. ideg. Édesjóistenem, de szerettem volna én ebből legalább egy kicsit kimászni. de jól vagyok, még bírom, különösen nagy bajom nincs. éldegélek itt egyedül. But still love you

Jack

mondom A Jillnek, hogy próbáljon magával törődni,

s az Etelnéni kukorica szedéséről beszél. Nincs ideje orvosságot venni, fejfájás ellen. Teljesen össze tudják keverni a dolgokat. A jellegzetes eset, amikor a tyúk nem tudja, hogy neki mi a jó. Well. Ne törődjünk semmivel, jön a pénz, nézzünk valami apró kis tevékenység után. Hány évig ment ez így? Nem igazán számíthatok senkire. A gyerekek – úgy ahogy – iskolába járnak, A Jillnek rákja van. A helyzete determinált. Mindenesetre, van valami sötét érzésem, inkább intuíciónak, tehát sejtésnek hívnám. A Borisz nem sok örömet fog nekem okozni a hátralevő életemben. S egyáltalán van ennek az egésznek egy sötét oldala, amit már sokszor próbáltam elmondani, megfogalmazni. Ami azt jelenti, hogy figyelembe véve azt, amit én szeretnék, vágyom, vagy vágynék, az én családom nem sok mindennek felel meg, nem sokat tesz ezért. Még egyszerűbben: nem sokat kapok tőlük. Ami azt jelenti, hogy egyedül vagyok. S morális kötelezettségem, hogy gondoskodjak róluk. Még azzal is kiegyeznék, ha velem kegyetlenek, de amúgy a világban jók. De ez sem igaz, mert olyan kis pitiáner körben mozognak, olyan kis jelentéktelen dolgokkal foglalkoznak, olyan igénytelenek, kishitűek, s így tovább, hogy még ez az elégtétel sincs meg. Tehát nem csak a ház nem készül el, hanem a család felemelkedése című dolog se jön össze. Ilyen körülmények között, nem igazán érdemes élni. Se eszmei, se érzelmi, se fizikai értelemben nincs semmi jó benne. Kimenni se lehet belőle. Persze felmerül, hogy lehetek áldott jó ember, egy áldozat, egy groteszk mártír. Van ennek is egy kis intervalluma persze: az egyszerű bugyuta jóembertől, az eszeveszettig, aki azért valamit még is csak csinált. Mindkettő viszolyogtató. Személyes kapcsolatra korlátozottan alkalmas. Mindez az állandó, s következetes elkényeztetésből fakad, fogalmuk sincs, mitől óvom meg őket. Ez az egész nem erre lett alapozva. Hanem arra, hogy a dolgok jobban mennek, ott több jelentősége lenne dolgoknak. Ez az egyetlen kibúvójuk. De a dolgokat imígyen próbára téve, felmerül, hogy akkor se lett volna jobb. A feltételezés persze nincs, s nem is nyerhet bizonyítást, lehet hogy akkor másképp lenne, s ez az egyetlen mentségük. Lehet, ha több pénzt, lehetőséget, eszközt, szituációt adtam volna nekik, akkor abban jobban megfelelnének. Nehéz

helyzetben meg ilyen alkalmatlanok. Mint a fiztpipi. Csak bizonyos helyzetben működik, nem lehet hibáztatni, ha másban nem. Ezért aztán nekem nem marad semmilyen egérutam, csak, hogy nyomjam, hajtsam a dolgokat, amennyire lehet, s valamiféle áldozat legyek. Végül is ez az, amit eredetileg gondoltam. Csak kicsiben. Valakinek ebben a családban áldozatot kell vállalni. Csupán egy idő óta merül fel bennem az igény, hogy valami elismerést, akármelyet is kapjak ezért. A Sanyi bácsi többet adott nekem, mint az egész család együttvéve. Lehet nem jó a stílusom. Lehet ez az egész nem megy stílus nélkül. Az hogy a jövőben mi lesz, nem lehet tudni. Lehet semmi, s ha igaz, jobb, ha meg sem tudom. Mindenesetre kellene írnom egy manifesztót. Az unokáknak, hogy legalább tudják, hogy mi lett itt elszalasztva. Titokban azért még mindig reménykedem, hogy ha nem is tudok a mostani családomra számítani, valamit azért mégis csak hátra tudok hagyni, valamit, amit majd egy unoka értékelni fog. Valaki az utánam jövőkből, ha egyáltalán lesz olyan. A Jill például már nem igen fogja megélni, hogy legyen unokája, szegény. Ezt tényleg sajnálom. Meg persze mást is. Arra tanítottuk a gyerekeket, hogy korán nem nősüljenek meg, először tanuljanak, élvezzék az életet, meg ilyenek. S a Borisznál minden ki van csavarva, önző, összeférhetetlen alak lett belőle, aki lehet nagyon nem is akar családot. Mindenesetre soha ilyet nem hallottam tőle. Semmit sem hallottam tőle. Kis pitiáner életet él, hétköznapit, úreset. Az a maréknyi kis ötlet is villámgyorsan elenyészik, ami keletkezik itt-ott nála. Se aktivista, se semmi. Semmi semmivel. Csak adja a Jóisten, hogy tévedjek. Visszatérve magamra, nekem nem igazán marad más lehetőségem, hogy kicsavarjam magam, mint a citromot, hogy kiaknázzak minden lehetőséget, amit csak lehet, nem törődve magammal. Csak ne lennék már ilyen öreg, s nyavalyás csak emiatt aggódom. Lényeg, hogy igyekszem minden lehetőséget továbbra is kihasználni. S felszedtem egy pasit, aki fiatal, s talán közelebb áll az én elképzelésemhez. Szemlátomást van pénze, új van, szerszámok, csicsás feliratok. Nagyon sokat nem ért a dolgokhoz. De valamit akar, s valamiről el is kezdett beszélni, hogy nem csak az építőiparban. S mintha valamire célzott volna, hogy van valami másik biznisz is, ahol nem kell dolgozni, csak dumálni. Hát ez jó lenne. Tulajdonképen azért, mert már alig bírom ezt, s talán nagyobb lehetőségem lenne a túlélésre. Nem tudom miről van szó, de imádkozom, hogy valami olyasmiről, amit meg tudok csinálni. Szellemileg, lelkileg, bármire hajlandó vagyok. Hajlandó vagyok tanulni, változni, újjászületni, levágni a szakállam, öltönybe bújni, valamit tanulni, leszokni a dohányzásról, éjjel nappal dolgozni, bármire. Ha nem bűnözés, nem életveszélyes, vagy ilyesmi. Azt hiszem képes vagyok rá. Most még csak ott tartunk, hogy igyekeztem ezt vázolni a pasinak, kicsi raszputyinos is az egész, de, mintha most valaki venné a lapot. Mintha ennek az embernek végre szüksége lenne valakire, mintha látna bennem fantáziát. Egész életemben erre vártam. Hogy találkozzak valaki ilyennel. Tudom, hogy van ilyen, csak szinte képtelenség az én helyzetemből megtalálni. Rettentően tele van a hócipőm az építkezéssel, ez biztos. Bármit megtennék, hogy kimenjek belőle, szinte bármit. S

főleg, ha valami kis lóvé, netán sok is lenne benne…meglátjuk. Idézőjelben, munka közben szeretnék meghalni, magamat feláldozni, hátha ez mégiscsak adna valami lökést, hátha ettől a családom felébredne, meg ilyenek. De ennek még várnia kell, ebben az állapotban nem működhet. Így minden tönkre menne. Meg kell várnom, hogy a dolgok kicsit előre menjenek. Ami még jó néhány év, tehát vigyáznom kell magamra. Nem gondolom, hogy bolond vagyok. Ezek csak egy igényes, nyitott, jószándékú szegény ember,

érvek a megszállottság mellett

ja, teljesen biztos vagyok magamban.sőt. Onnan, ahol vagyok, még balabbra tart a dolog. tulajdonképen nektek, meg miattatok, meg értetek vagyok olyan, amilyen.másképp is mondhatnám: én azt hiszem, hogy én sokkal vagányabb, vállalkozóbb, vakmerőbb, elvontabb, szabadabb, vagy művészibb vagyok. lehet ezek nagyképűségnek hangzanak, de nem bánom. csak az egyszerűség kedvéért mondom ezeket. s ti tudjátok is ezt, csak valamilyen személyes és piti okból ez mindig elkerül az ócskaságok közé…s mindezt onnan tudom, hogy mikor hallok valakiről, aki "olyan", netán "még olyanabb", akkor teljesen odavagyok. komolyan, mélyen, a szívem, a lelkem, a tudatom mélyén teljes odaadás van bennem! , szeretem a bolond festőket, költőket, csavargókat, csibészeket is. az összes vállalkozó, bátor, kitartó, s tiszta szívű eszeveszettet. Az egyszerű lelki vonzódás meg azonosulás mögött persze sok minden van. s én nagyjából meg is tudom fogalmazni mi. elég sokat foglalkoztam ezzel, hogy kinyomozzam. én ezt valamiféle lényeglátásnak tartom, amikor valaki "nem törődik" bizonyos dolgokkal, nem azért, mert érzéketlen, hanem mert tudja, hogy valamit valamiért. ha egy irányba el akarsz extra távolságba menni, azért van egy ár. s így valahogy kialakul egy személyiség. Valami rendhagyó dolog akart az lenni, amit én csinálok. én az életből akartam művészetet csinálni. (halottam egy nőről, aki valahonnan, egy kis neve nincs kisvárosból elment San Francisóba, hogy művészetként személyiségeket próbáljon. s volt titkárnő, bizniszwoman, homeless, kurva, meg minden. aztán az összes lófaszt, egy élet felhalmozott "bizonyítékait", papírokat, s az élet más "tényeit" összegyűjtve, kiállítást rendezett. ja! igen, volt egy férje meg gyerekei, akiket rendszeresen otthagyott. nem kevés csalódást okozva... s óriási sikere lett. s kérdem én: valaki attól művész, hogy elismerik, vagy attól, hogy az amit csinál, azt szívvel lélekkel, teljes átéléssel, töretlen hittel, tökéletes azonosulással csinálja? nos én azt gondolom, hogy én mindezt megtettem. számtalan példát tudnék mondani, emberekről, akik száz százalékkal elhitték, hogy én "az" vagyok. én azt gondolom, hogy ez egy ART volt, egy nagy happening, egy nagy művészi alkotó műhely, nagy tanulságokkal, komoly személyiség építéssel, fejlődéssel, gyarapodással. én azt gondolom, hogy végig mentem ezeken a lépcsőkön, a személyiség kibontakozásának lehetőségeit elég jól kihasználtam, a hitem töretlen, az igazságom megmásíthatatlan, a meggyőződésem szikla szilárd, függetlenül azoktól, akik ide nem jutottak el, személyes, vagy személytelen okokból.

csak egy példát hadd mondjak: én teljesen mély meggyőződésből azt gondolom, hogy a cigány a legjobb nép. s ha volna időm, lehetőségem, dolgozószobám, forrásom, akkor komolyan nekiállnék ezt bebizonyítani. de ehelyett koszos, szaros, mocskos, megalázó, és gyötrelmes fizikai munkát végzek a "családomért". nekem ez több, mint a Józsinak, ő könnyebben, egyszerűbben meg tudná csinálni. az én életemnek akkor lenne értelme, ha belépve a kis előszobánkba, mindjárt kis Hölderlin, Blake, Lorca, Kerouac, Corso, Dylan Thomas, cummings, Ferlinghetti, T. S.Elliot, Joyce, Faulkner, stb. idézetek lennének a falon, Tanguay, kínai vízfestmények, Giacometti szobor utánzatok között, ha mindenki ilyenekről beszélne, ha mindenkit ez érdekelne, ha kedves családom megértené, hogy ez az ember, ez a nyomorult fasz, hogyan, miért, milyen áron, s mit is tett erre a mi asztalunkra, hogy az egy kincs, olyan, amit generációk tömkelege sem tud ilyen esszenciában generálni, s boldog lenne ettől, s tovább menne ezen az úton. s egy kicsit - talán - személyesen, személyre szólóan is értékelné, ami történt. NEM ÉN ÉRTEM, HA-NEM AMIT KÉPVISELEK, AZOKÉRT A GYÖNGYÖKÉRT…) mert az so Dear...én tudom, hogy azokon a falusi helyeken, ahol én élek, éltem, nem sok olyan manus van, lehet egy se. te tudod, tudhatnád, hogy kik az én hőseim. végül is elég széles - azt hiszem - a skála. a magányos és teljesen ezoterikus Hölderlin, Trakl, Klee-től, a Kerouac-on keresztül (ő azért nagyon fontos, mert neki volt az a fajta érzékenysége, mint nekem), az őrült exhibicionistákig, mint a Lorca, a két Dylan, a Ginsberg, Corso stb. terjed. Ferlinghetti, ő az én emberem. ha nem ilyen motherfucker világba születek, akkor ő vagyok. nos - nekem - meg kell mondjam egy hatalmas csalódás az élet. egy rettentő keserűség. azt vállaltam magamra, hogy egy kis sejtet, egy kis organizmust hozok létre, s ez lesz az én művészetem. millió apró detailról van itt szó, s nagy sunyin mindenki tudja is ezt. s mindenki take a big advantage on. minden megértés, minden köszönet, minden hála, minden visszajelzés nélkül. Én megértem, hogy te hol ezért, hol azért nem lettél az én "művész" feleségem. még annyira sem, amennyire én az volnék. azt gondoltam, hogy ez végül is nem olyan nagy baj. hogy magukat "egyszerűnek" kikiáltott emberek kapnak valami rendkívülit. de még a te részedről is megdöbbenést vált ki belőlem, hogy mennyire nem fontos neked ez, hogy milyen ici-picit vagy te ebben benne, hogy milyen könnyen átváltasz a másik oldalra, hogy milyen kevés kell, elég csak ha elfordítom a fejem, hogy magamra hagyj. hagyd ezeket a dolgokat…de még ez is mind oké. elég régóta szoktatom magam ehhez a gondolathoz, s találtam is néhány megnyugtatónak tűnő magyarázatot. el tudnék ezzel lenni. "hogy te csak egy olyan vagy, Pl". ami viszont igazán kiakaszt, az a Borisz. mondtad, hogy nem írjak róla. hát persze. nem is akarlak zavarni, tehát csak egy mondatot. azt mondja a Borisz: "*én nem szeretnék semmilyen konfliktust, csupán szeretnék úgy cselekedni ahogy én láttom legjobbnak. Mindenki máskép látja biztos vagyok benne, hogy neki mi a dolga, és aszerint próbál cselekedni. Számomra a legeslegfontosabb most anya, létrehozni neki egy olyan állapotot, amiben boldog lehet.* "s a kérdésem ez: miért a Borisz "dönti" el, hogy neked mi a jó? Mit hoz ő létre? s miért ő hozza

létre? vagy hogy is van ez? Nos mindenki föl tud hozni példákat, hogy mekkora áldozatokat hozott, hoz. mivel telt az élete, az évei, a napjai. de én is. s akár minőségileg, akár mennyiségileg, én azt hiszem, hogy itt elég tiszta kép van. csak a Jóisten a megmondhatója, hogy én mennyit áldoztam, szenvedtem értetek. Sajnos erre még mindig nincs jobb szó. s teszem ezt ma is. s mindezt miért? Azért jöttem én a világra, hogy dolgokat nektek - bármilyen szegényes is - adhassak, minden köszönet, minden elismerés, minden hála, minden szeretet nélkül, hogy a virágomat megetessétek a tehénnel, s erre nekem - ráadásul, s büntetésből még azt is keljen gondoljam, hogy így van jó, a baj velem van? Nem tudom. éjt nappallá téve forgatom ezt, de sehogy sem működik. Lehet mást, jobbat érdemeltél volna nálam, hozzád valót, olyat mint te. abból, amit én beszélek, semmi, vagy édes kevés jut el hozzátok. azt meg kellene érteni bizonygatás nélkül is. én meg itt éjjel nappal bizonygatom, ezer formában, ezer oldalon. s mégsem. nem kéne mégis abba hagynom?

Jack.

10/7/01 Ezt így nem lehet bírni, a Jill reakciója a leveleimre

Tudom Jack, tényleg nem rosszízű fenyegetődzés vagy komplén akar lenni. De hogy lehet az, hogy hagyjuk magunkat megőrjíteni, kiborítani, lefárasztani, elpusztítani, nem tudom mit csinálni, mert nem tudjuk bevenni ezt a dolgot? Hogy lehet így lenni? mire jó az, hogy az ember reggel fölébred, azt mondja egész jó, nem fáj a fejem, csak kicsit fáj a sebem, oké, már szartam is egyet, alakul a nap, aztán hülye fejjel elolvassa mit írt az ura, a párja és elkezd fájni a feje meg mindene, elkezdi kurva szarul, kellemetlenül, elkeseredetten, bizonytalanul érezni magát és legszívesebben arra gondol, hogy valahogy ki kéne lépni ebből az egészből, ez egy reménytelen dolog, csak húzzuk itt az időt valami szörnyű tragédia fenyegető árnyékában, az élet elmúlt működni Körülöttem, az abnormális dolgok már megint vezetnek, a kevés normális fölött.... nem tudom, Teljesen tanácstalannak és tehetetlennek érzem magam, hogy lesz így esélyem csak egy kicsi is, mond meg nekem, jaj, istenem kérlek, szépen valami mást hozzál ki az agyadban please nem tudom, mit csináljak,

1005 a Borisz rég várt levele

apa, történek a dolgok. szerintem mindenkinek meg kell tenni mindent, amit lehet, én ezt próbálom csinálni. én nem szeretnék semmilyen konfliktust, csupán szeretnék úgy cselekedni ahogy én láttom legjobbnak. Mindenki másképp látja biztos vagyok benne, hogy neki mi a dolga, és aszerint próbál cselekedni. számomra a legeslegfontosabb most anya, létrehozni neki egy olyan állapotot, amiben boldog lehet. Én is sajnálom, hogy igy alakultak a dolgok. De lehet, hogy van

végül is pozitív oldala, kiderülnek dolgok. különbségek, véleményben, fontossági sorendekben, ilyesmiben. Mások vagyunk. mi ketten is, ti ketten is, szerintem el kell jutni mindenkinek lassan oda, hogy eltudjuk fogadni a másikat úgy, olyannak amilyen. S persze attól függően, hogy erre mennyire vagyunk képesek, fog kialakulni, hogy milyen mélységű viszonyok lesznek a családon belül. Én azt gondolom, hogy lassan tényleg felnőttekké lehet minket nyilvánítani. Engem főkép. S ez azzal jár, hogy nekem akként kell nekiállnom viselkednem. Nektek pedig akként kell megpróbálni hozzám viszonyulni. Borisz

Az én harmadik válaszom, szóval másfél hónap hiába volt, lj

Nekem másfél hónapot kellett várnom, hogy ezt a csodálatos levelet megkaphassam a fiamtól. s a vén hülye fejemmel még reménykedtem... Én nem tudom "csak úgy" bevenni, hogy a fiam így elárult, magamra hagyott a bajban…, s ilyen különös kegyetlenséggel. s minden nap ezzel ébredek, ezzel dolgozom, s ezzel fekszem. S piszok szarul érzem magam. S változatlanul azt gondolom, hogy ezt az egészet nem én csináltam. De tegnap óta, különösen így a te leveleddel is megerősítve belátom, hogy ez egy hiába való dolog. nem fogok erről beszélni többet. Én elmondtam a magam oldalát, ennyit tudtam tenni. az hogy neked mondtam, bocsánat. nincs másom. de ezt sem fogom tenni. oké. a pénzt küldöm.

Jack

1005 go to nowhere, lj

nem tudom, nekem ez egy anarchia. a Borisz is írt. s nekem ez a történet arról szól, hogy mindenki azt csinál, amit akar. ami nekem megint csak anarchia. Abszolút un-scientific, zavaros, kis impulzusok kis igényekből, helyi, local, összevissza, semmi köze a családhoz, az egyéneknek sem jó. a Borisz csak keep repeting, mindenki csinálja, ami a dolga. de mit jelent ez? megegyeztünk mi ebben? oké, én csinálom, amit én jónak gondolok, a Borisz csinálja, amit jónak gondol, (rád hivatkozva), én nem értek vele - abszolút egyet, tehát nekem a fiam eltűnt. a Sandra meg még nincs. te meg egy surfer vagy, mész a napi hullámokon. Ez nem egy család, ez nem összefogás, ez nem hoz össze semmit, ez a Svatték színvonala. de én csinálom, amit én jónak tartok. miután senkire igazán nem számíthatok. Ez egy anarchista család, zavaros, össze vissza. s ez az út csak szimplán sehova sem vezet. de én nem leszek egy rossz ember. ha mindenki ezen a szinvonalon van, mindenki ilyen látókörrel rendelkezik, középzöld, középkövér, középjó, középaranyos, középmegértő, középkooperatív, akkor a Lost the bottle, and i go with you. to nowhere.

Jack

2001 10. 6. te biztos vagy magadban? Jill magányos töprengései

az előbb elküldtem egy üres levelet, mert megnyomtam az entert valamiért kb. száz százalék biztos voltam, hogy ezt írod a beszámolómra, de azért mindig remélem, hogy valamit megértesz egyszer belőle, hogy van másmilyen idő, megmennyire másként működnek a dolgok vagy valamiilyesmi. engem is zavar, mert már megfertőzőt a nyugati izi, de mégis úgy is érzem, hogy van benne jó is, vagy tanulság vagy valami…azon gondolkodtam, hogy te mindig biztos vagy magadban? hogy olyan furcsa élményeim vannak néha, hogy rájövök utólag, hogy milyen hülye voltamvalamiben és közben határozottan emlékszem, hogy akkor megvoltam győződve, hogy teljesen oké vagyok. olyan kicsit szar dolog. olyan kétségesebbé teszi az amúgysem biztos dolgokat. Zsuzsi telefonált az előbb és nagyon jól szórakozott saját magán, helyes volt leszedték a szőlőt és nem segítettem nekik az Sandráék a végén itt ragadtak (lehet, hogy jó itt

lenni?) úgyhogy mégsem vagyok egyedül ma este ma próbáltam egy kicsit lazítani, mert egy kicsit beszartam az utóbbi napokban szarabbúl éreztem magam, mint egy héttel ezelőtt, és arra gondoltam hátha kicsit túl vagánykodtam magamat a Piroska adott, táplálkozásizés buzi könyvet, együnk a vércsoportunk szerint című, és az volt benne, hogy az valami, ami én vagyok egy tök új hibrid, kb. ezeréves és a legszarabb, mármint betegségre, rákmegkapásra, gyógyulási esélyre. nem tudom. te milyén vércsoport vagy?

a Boriszról talán holnap jó? nem mindig van kedvem ehhez a témához azért hétvégén van valami szabadnap vagy valami? A Zsuzsi azt mondja, hogy beírod a Wordba az egyik gép számát, ami kuharminchárom meg azt, hogy Ny. C (nagybetűkkel az egész és átváltod a betű formát windingsre, akkor érdekes ábrát kapsz…itten még holnap is tiszta nyár lesz, ma még egykicsit napoztam is ugye azért szeretsz még egy kicsit love, me pusz-musz, anya

1006 nem kéne még is abbahagynom, lj

ja, teljesen biztos vagyok magamban, sőt., onnan, ahol vagyok, még balabbra tart a dolog. tulajdonképen nektek, meg miattatok, meg értetek vagyok olyan, amilyen. másképp is mondhatnám: én azt hiszem, hogy én sokkal vagányabb, vállalkozóbb, vakmerőbb, elvontabb, szabadabb, vagy művészibb vagyok. lehet ezek nagyképűségnek hangzanak, de nem bánom. csak az egyszerűség kedvéért mondom ezeket. s ti tudjátok is ezt, csak valamilyen személyes és piti okból ez mindig elkerül az ócskaságok közé…s mindezt onnan tudom, hogy mikor hallok valakiről, aki "olyan", netán "még olyanabb", akkor teljesen odavagyok. komolyan, mélyen, a szívem, a lelkem, a tudatom mélyén teljes odaadás van bennem! Szeretem a bolond festőket, költőket, csavargókat, csibészeket is. az összes vállalkozó, bátor, kitartó, s tiszta szívű eszeveszettet. az egyszerű lelki vonzódás meg azonosulás mögött persze sok minden van. s én nagyjából meg is tudom

fogalmazni mi. elég sokat foglalkoztam ezzel, hogy kinyomozzam. én ezt valamiféle lényeglátásnak tartom, amikor valaki "nem törődik" bizonyos dolgokkal, nem azért, mert érzéketlen, hanem mert tudja, hogy valamit valamiért. ha egy irányba el akarsz extra távolságba menni, azért van egy ár. s így valahogy kialakul egy személyiség. Valami rendhagyó dolog akart az lenni, amit én csinálok. én az életből akartam művészetet csinálni. (halottam egy nőről, aki valahonnan, egy kis neve nincs kisvárosból elment San Francisóba, hogy művészetként személyiségeket próbáljon. s volt titkárnő, bizniszwoman, homeless, kurva, meg minden. aztán az összes lófaszt, egy élet felhalmozott "bizonyítékait", papírokat, s az élet más "tényeit" összegyűjtve, kiállítást rendezett. ja! igen, volt egy férje meg gyerekei, akiket rendszeresen otthagyott. nem kevés csalódást okozva... s óriási sikere lett. s kérdem én: valaki attól művész, hogy elismerik, vagy attól, hogy az amit csinál, azt szívvel lélekkel, teljes átéléssel, töretlen hittel, tökéletes azonosulással csinálja? nos én azt gondolom, hogy én mindezt megtettem. számtalan példát tudnék mondani, emberekről, akik száz százalékkal elhitték, hogy én "az" vagyok. én azt gondolom, hogy ez egy ART volt, egy nagy happening, egy nagy művészi alkotó műhely, nagy tanulságokkal, komoly személyiség építéssel, fejlődéssel, gyarapodással. én azt gondolom, hogy végig mentém ezeken a lépcsőkön, a személyiség kibontakozásának lehetőségeit elég jól kihasználtam, a hitem töretlen, az igazságom megmásíthatatlan, a meggyőződésem szikla szilárd, függetlenül azoktól, akik ide nem jutottak el, személyes, vagy személytelen okokból. csak egy példát hadd mondjak: én teljesen mély meggyőződésből azt gondolom, hogy a cigány a legjobb nép. s ha volna időm, lehetőségem, dolgozószobám, forrásom, akkor komolyan nekiállnék ezt bebizonyítani. de ehelyett koszos, szaros, mocskos, megalázó, és gyötrelmes fizikai munkát végzek a "családomért". nekem ez több, mint a Józsinak, ő könnyebben, egyszerűbben meg tudná csinálni. az én életemnek akkor lenne értelme, ha belépve a kis előszobánkba, mindjárt kis Hölderlin, Blake, Lorca, Kerouac, Corso, Dylan Thomas, cummings, Ferlinghetti, T. S.Elliot, Joyce, Faulkner, stb. idézetek lennének a falon, Tanguay, kínai vízfestmények, Giacometti szobor utánzatok között, ha mindenki ilyenekről beszélne, ha mindenkit ez érdekelne, ha kedves családom megértené, hogy ez az ember, ez a nyomorult fasz, hogyan, miért, milyen áron, s mit is tett erre a mi asztalunkra, hogy az egy kincs, olyan, amit generációk tömkelege sem tud ilyen esszenciában generálni, s boldog lenne ettől, s tovább menne ezen az úton. s egy kicsit - talán - személyesen, személyre szólóan is értékelné, ami történt. NEM ÉN ÉRTEM, HANEM AMIT KÉPVISELEK, AZOKÉRT A GYÖNGYÖKÉRT…) mert az so dear...én tudom, hogy azokon a falusi helyeken, ahol én élek, éltem, nem sok olyan manus van, lehet egy se. te tudod, tudhatnád, hogy kik az én hőseim. végül is elég széles - azt hiszem - a skála. a magányos és teljesen ezoterikus Hölderlin, Trakl, Klee-től, a Kerouac-on keresztül (ő azért nagyon fontos, mert neki volt az a fajta érzékenysége, mint nekem), az őrült exhibicionistákig, mint a Lorca, a két Dylan, a Ginsberg, Corso stb. terjed. Ferlinghetti, ő az én emberem. ha nem ilyen

motherfucker világba születek, akkor ő vagyok. nos - nekem - meg kell mondjam egy hatalmas csalódás az élet. egy rettentő keserűség. azt vállaltam magamra, hogy egy kis sejtet, egy kis organizmust hozok létre, s ez lesz az én művészetem. millió apró detailról van itt szó, s nagy sunyin mindenki tudja is ezt. s mindenki take a big advantage on. minden megértés, minden köszönet, minden hála, minden visszajelzés nélkül. Én megértem, hogy te hol ezért, hol azért nem lettél az én "művész" feleségem. még annyira sem, amennyire én az volnék. azt gondoltam, hogy ez végül is nem olyan nagy baj. hogy magukat "egyszerűnek" kikiáltott emberek kapnak valami rendkívülit. de még a te részedről is megdöbbenést vált ki belőlem, hogy mennyire nem fontos neked ez, hogy milyen ici-picit vagy te ebben benne, hogy milyen könnyen átváltasz a másik oldalra, hogy milyen kevés kell, elég csak ha elfordítom a fejem, hogy magamra hagyj. hagyd ezeket a dolgokat…de még ez is mind oké. elég régóta szoktatom magam ehhez a gondolathoz, s találtam is néhány megnyugtatónak tűnő magyarázatot. el tudnék ezzel lenni. "hogy te csak egy olyan vagy, pl". ami viszont igazán kiakaszt, az a Borisz. mondtad, hogy ne írjak róla. hát persze. Nem is akarlak zavarni, tehát csak egy mondatot. azt mondja a Borisz: "*én nem szeretnék semmilyen konfliktust, csupán szeretnék úgy cselekedni ahogy én láttom legjobbnak. Mindenki másképp látja biztos vagyok benne, hogy neki mi a dolga, és aszerint próbál cselekedni. Számomra a legesleggfontosabb most anya, létrehozni neki egy olyan állapotot, amiben boldog lehet.*"

-/-

S a kérdésem ez: miért a Borisz "dönti" el, hogy neked mi a jó?

mit hoz ő létre? s miért ő hozza létre? vagy hogy is van ez? nos mindenki föl tud hozni példákat, hogy mekkora áldozatokat hozott, hoz. mivel telt az élete, az évei, a napjai. de én is. s akár minőségileg, akár mennyiségileg, én azt hiszem, hogy itt elég tiszta kép van. csak a Jóisten a megmondhatója, hogy én mennyit áldoztam, szenvedtem értetek. sajnos erre még mindig nincs jobb szó. s teszem ezt ma is. s mindezt miért? azért jöttem én a világra, hogy dolgokat nektek - bármilyen szegényes is - adhassak, minden köszönet, minden elismerés, minden hála, minden szeretet nélkül, hogy a virágomat megetessétek a tehénnel, s erre nekem - ráadásul, s büntetésből még azt is keljen gondoljam, hogy így van jó, a baj velem van? nem tudom. éjt nappallá téve forgatom ezt, de sehogy sem működik. lehet mást, jobbat érdemeltél volna nálam, hozzád valót, olyat mint te. abból amit én beszélek, semmi, vagy édes kevés jut el hozzátok. azt meg kellene érteni bizonygatás nélkül is. én meg itt éjjel nappal bizonygatom, ezer formában, ezer oldalon. s mégsem. nem kéne mégis abba hagynom?

Jack.

1006 nagy örömet szerzel nekem de, Nem vagyok robot, ls

Kislányom,
te vagy az egyetlen, úgy érzem, aki törődik velem, s ez segít egy kicsit. Nos, köszönöm a jótanácsokat. sajnos az élet bonyolult, bonyolultabb, mint gondolnád, de nem szeretném ezt még egy kicsit sem rád rakni. örülök, hogy így kezdesz kinyílni, s érdekelnek dolgok, különösen a tudomány. én nagyon szeretném, ha valami tudós lennél, s közben sutyiban verseket, vagy memoárt, vagy valamit írnál. S különös nagy öröm volt, hogy azt írtad, hogy "love". Ezt nem tetted néhány évtizede, de én nem vagyok olyan buta, hogy ne tudnék dolgokat. nos, nagyon igyekszem se sokat nem enni, se inni. keveset is dohányzom, s le is akarok szokni. a baj, hogy az ember szeretne, legalább is én, valami képet az életéről, vagy életről, én erre vártam, s most jól megkaptam. a Borisz az totálisan elárult, kemény gyerek lett. anyának mindenféle felmentése van, arra is, hogy már csöppet sem szeret, az ég-adta-világon semmit sem kapok tőle. de lehet ez így természetes, ebben a helyzetben, s ez oké. Mindenki azt hiszi, hogy én nem egy élőlény, egy human, hanem egy robot vagyok. nos, jólenne annak lenni, s szégyellem is, hogy nem vagyok az, s hogy nekem is vannak érzelmeim, gondolataim, életem. de ha megszakadok is, azt tudom csak gondolni, hogy nekem semmim sincs. vagy legalább is nem sok. az amit én képviselek ebben a családban senkit sem érdekel. itt élek ezen a szigeten, mint egy Robinson. s még egy péntekem sincs. senki. dolgozom, alszom, dolgozom, alszom. nem tudom ez mire jó, de erkölcsi kötelességem. az erkölcs az, amit én mindig bullshitnek tartottam, ami valami helyett van, amivel korlátoltak takaródznak, ha nincs jobb ötletük. nem szívesen mondom ezt, de már nagy lány vagy, s valakinek kell mondanom, ill. nem akarom, hogy ne tudd. én itt jó nagy szarban vagyok, mert minden amiért dolgoztam, amiben hittem, ami az erőt adta, amiért vállaltam, hogy nem egy szélhámos "könnyed" értelmiségi, hanem egy barom, koszos, durva, idióta munkás leszek, az az volt, hogy így több pénzt tudok keresni, s ezáltal nektek jobb lesz. mindegy, hogy ki mit gondol, ki hogyan vélekedik, ítélkezik, ez nekem egy áldozat volt, ezt talán anya tudja legjobban, de őt nem érdekli többé. én egy értelmiségi vagyok, abból is a legkifinultabb fajtából, én egy ablakon kibámuló, törékeny lelkű, s nagyon érzékeny költő vagyok, akit legjobban a kis vörös majmok, meg a felhők szélén síró angyalok érdekelnek. mindaz, amit csinálok egy tudatosan vállalt áldozat. amúgy semmi közöm hozzá. s most, egy csomó ember, elkezdte a fejemet verni, hogy én márpedig egy fucken afrikai rinocérosz vagyok, egy nagy barna medve, akinek morogni, harcolni, s marcangolni kell. nem kell. én egy kis kolibri, egy kis hangya, vagy egy piros szemű kisegér vagyok, komolyan gondolom, s az amit csinálok, ennek a fényében tekintendő. elnézést, ha valakinek kiábrándulást okoztam, senkire nem akarok felesleges terhet tenni, csak a durva félreértéseket kívánom elkerülni, amik itt szemlátomást gyűlnek és gyűlnek. ..."egy nagy sötét erdőbe jutottam, s az igaz utat nem lelélem". De nem adom fel. s csak egy dolgot

nem tudok megcsinálni, nem tudom szeretni azt, aki totálisan leszar. aki lehülyéz, támad, megkérdőjelezi, amiben hiszek, aki vagyok. Az a Jézus volt, s én - sajnos - nem tudok az lenni. de kitartok, amíg van még ilyen ember, aki szeretetből kéri, amíg ezzel értelmet ad az életnek, amellett, aki őszinte, jó, s kitárja a szívét előttem, ahogy azt én is próbálom…utálom a képmutatást, a hazugságot, s nem fogok ennek engedni, a kivégzőosztag előtt, az utolsó nanoszekunkdban sem…nem fogom soha leszarni, amiben hiszek. Még akkor sem, ha engem azzal próbálna leszarni, hogy zsarolnak…s, egyáltalán nem ment meg a búrám, csak ragaszkodom ahhoz, amiben hiszek, s itt, ezen a ponton senki sem áll elém, tárja ki a szívét, a lelkét, az elméjét, ahogy én teszem, csak hátulról mellbe, sunyin, alattomosan, kétszínűn hallgat, s azt hiszi bölcseket mond. nem nekem.

love you

apa

1006 valaki játszik a sorssal itt, lj

valaki azt mondta, hogy körülményesen fogalmazom. de ugye - mondjuk a görög példából tudjuk, hogy többféle nyelv van, irodalmi, tudományos, köznyelvi. s egyik, mondjuk a legegyszerűbb nem képes kifejezni, bizonyos árnyalatokat, tényeket, fogalmakat, összefüggéseket, részletet. próbálom, időm nincs, mert dolgozom. öt percet adok magamnak, egyébként kicsavarom az agyam minden cseppjét nektek, tudod te ezt…nos még annyit akarok hozzátenni, hogy ezek a gondolatok nem most, nem a te veled történtek hatására születtek. vissza tudom vezetni őket, s két évre, mióta naplót írok, dokumentálni is tudom. s itt, hányszor mondjam még? - nem én rólam van szó. hanem amit én képviselek. tehát nekem ez az én világom, s benne persze az én személyemnek is az elárulása. veled, mint Bubulinával, nagy problémám nincs. de ha a fiam, az én saját fiam, az én half felem, akinek hasonlítani kellene rám, elárul, elárulja azt, amit képviselek, amit tanult tőlem, s amit akaratlanul, önkénytelenül, feltétlenül, maradéktalanul, mindennaposan, de önzően használ, az egy komoly dolog. mire támaszkodjak, miben higgyek, mihez forduljak, itt, ebben a pöcegödörben, ebben a gulágban, ebben az embertelen, szemét kultúrálatlanságban, idiotizmusban. ahol a közös álmunkért vagyok? Azt tudom mondani, hogy a Borisz nagyon rá fog szúrni. (lehet nem). de komoly esélye van annak, hogy mindazon dolgok jelentőségére rá fog jönni, meg fogja bánni, de akkor már én nem leszek. s te se. s ezzel elbassza az életét, komolyan mondom. ezt akarod?

Én látom, hogy valami van. de képtelen vagyok felfogni, hogy olyan kicsi, hogy egy szúnyognak bármikor elsőbbséget ad, de az apjának, akinek annyit köszönhet, annak semmit. képtelen vagyok felfogni, hogy hogy lehet ilyen piti. nem igaz, hogy nem tudja. de ha tudja, akkor, hogy csinálhatja? nem kell ehhez valami komoly jellembeli probléma, vagy stupiditás?

Én, itt, ezen a ponton, keményen megakadtam, az órám meg keményen ketyeg, s valaki játszik a sorssal itt…bocsánatot kérek, hogy élek

Jack

1006 vázlat a Borisz levelére

(ez csak egy minden következmények nélküli reagálás, reflekció, elméleti. főleg a Borisz régen várt levelére.) vázlat, még sok gondolatom van ezzel kapcsolatban, tehát csak egy előleges.félreértés ne essen. Én megértem, hogy mi történik. megértem, hogy miért. megértelek téged, megértem a fiunkat. ismerem ezeket a motivációkat, ismerem az okokat stb. nyilvánvalóan sokkal jobb cselekedni, részt venni dolgokban, aktívnak lenni, meg minden. azt is látom, hogy miközben bizonyos szabadság van, az ember talpa tele van ragasztóval. csak nálam a dolgoknak más a logikája. mert ha valaki azt mondja: "well, amíg várnom kell a fogorvosi rendelőben, Nők Lapja-t olvasok", az nem ugyan az, mint ha valaki azt mondja, hogy "mindegy, hogy az ember mit olvas, a lényeg, hogy menjen az idő". vagy ilyesmi. másképp: "amíg itt kell lennem, igyekszem azt aktívan eltölteni, hogy ne legyek magányos, ne legyenek rossz gondolataim, s nyilván törődök az apróságokkal is, de alig várom, hogy már valami igazán értelmeset, progresszívet cselekedjek, amikor ennek eljön az ideje. mert biztos vagyok benne, hogy képes vagyok rá. “vagy: tekintettel a dologban rejlő bizonytalanságra, a legokosabbnak azt tartom, ha várok, de kihasználom azokat a lehetőségeket, amik ebben vannak. még ha azok nem is olyan jók”. De a lényeg, hogy az ember okosan alkalmazkodik a helyzethez, de nem fogadja el, csak, mint ideiglenest. s az ideiglenest nem emeli egy piedesztálra, nem teszi állandóvá, nem azt szűri le tapasztalatként, hogy az a jó. ezerszer, százezerszer megbeszéltük már ezeket a dolgokat, s te is mindig elismerted. mármint, hogy az nem egy kérdés, hogy az ember a dolgokat próbálja. hogy nem elégszik meg, hogy feszeget, hogy kutat, hogy vállalkozik, hogy kockáztat stb. mit tudtunk volna ehelyett csinálni? amikor ezt csináltuk, akkor függetlenül az eredménytől, a dolognak önmagában is van magyarázatat. egy közhely: " az a lökött elment Amerikába, s mire jutott? S mire jutott volna, ha itthon marad?" Látható? Még egyszer: tökéletesen érthető, hogy ha maradni kell, akkor az ember marad. ha adott esetben A-t kell csinálni B-helyett, az oké. csak nem mondja nekem senki, hogy a B az innentől kezdve rossz, vagy az volt. S én azt látom, hogy a Borisz azt teszi. te nem annyira, de te is tele vagy bizonytalansággal. s csak hogy illusztráljam, hogy mire gondolok: mindennek van egy ellenpárja. ott jó lenni ezért vagy azért, de ez az ittre is igaz. többet látod a gyerekeket, sütsz nekik palacsintát, de mikor sütsz nekem, vagy mikor süthettek én neked. s egyáltalán ez a legfontosabb? tényleg annyira fontos ez, nem lehetne valami még fontosabbat csinálni, mondjuk, amiben benne van a palacsinta, de a narancs juice, cipő is? S ilyeneket lehet mondani tízezret. ez a mikró része a történetnek. s mi

van a macro-val? az nincs? arra azt mondjuk, hogy az az, amit az első meghatároz? mikor ezt a mondatot olvasom: "azt gondolom, hogy a legjobb, ha mindenki tesz azt, amit kell", akkor tömeges agysejtpusztulás keletkezik nálam. így, önmagában, de azt hiszem amúgy is, ez a világ leg értelmetlenebb, s talán leg felelőtlenebb mondata. A mondat helyesen így hangzik: "mindenki tegye azt, amit közösen megbeszéltünk."s az arra való hivatkozás, hogy nincs mit, nem lehet, nincs miért, meg nehéz, just bullshit. plain and szimpla takarózás, kibúvás, megfutamodás. tehát itt annak a tényezőnek a totális elismeréséről, beismeréséről van szó, hogy ez (az élet) igen is egy folyó, igen is visz, sodor bennünket a víz, de van egy cél, amit el akarunk érni, s úszunk. s nem azt mondjuk, hogy mindenki csak foglalkozzon magával, aztán majd lesz valami. mert a Borisz ezt mondja: "azt csinálom, amit én helyesnek gondolok", ideje felnőttnek nyilvánítani", meg ilyenek. ezzel semmi baj. de nekem ez jobban hangzana: "oké, apa, beszéljük meg a dolgokat, mi lenne a legjobb, a leghelyesebb, anyának, a családnak. s szeretnék ebben felnőttként részt venni. beszéljük meg". s nem: "s majd meglátjuk, hogy a különbségek, milyen mélységű kapcsolatokat tesznek lehetővé"

Jack

s a kérdésem ez: miért a Borisz "dönti" el, hogy neked mi a jó? Mit hoz ő létre? s miért ő hozza létre? vagy hogy is van ez?

nos mindenki föl tud hozni példákat, hogy mekkora áldozatokat hozott, hoz. mivel telt az élete, az évei, a napjai. de én is. s akár minőségileg, akár mennyiségileg, én azt hiszem, hogy itt elég tiszta kép van. csak a Jóisten a megmondhatója, hogy én mennyit áldoztam, szenvedtem értetek. Sajnos erre még mindig nincs jobb szó. s teszem ezt ma is. s mindezt miért? Azért jöttem én a világra, hogy dolgokat nektek - bármilyen szegényes is - adhassak, minden köszönet, minden elismerés, minden hála, minden szeretet nélkül, hogy a virágomat megetessétek a tehénnel, s erre nekem - ráadásul, s büntetésből még azt is keljen gondoljam, hogy így van jó, a baj velem van? Nem tudom. éjt nappallá téve forgatom ezt, de sehogy sem működik. lehet mást, jobbat érdemeltél volna nálam, hozzád valót, olyat, mint te. abból, amit én beszélek, semmi, vagy édes kevés jut el hozzátok. azt meg kellene érteni bizonygatás nélkül is. én meg itt éjjel nappal bizonygatom, ezer formában, ezer oldalon. s mégsem. nem kéne mégis abba hagynom?

Jack.

okt. 6. Jill levele a Boriszé előtt

1007 a Borisz válasza, s néhány levélváltás

apa,

történek a dolgok. Szerintem mindenkinek meg kell tenni mindent, amit lehet, én ezt próbálom csinálni. Én nem szeretnék semmilyen konfliktust, csupán szeretnék úgy cselekedni ahogy én láttom legjobbnak. Mindenki máskép látja biztos vagyok benne, hogy neki mi a dolga, és aszerint próbál cselekedni. Számomra a legesleggfontosabb most anya, létrehozni neki egy olyan állapotot, amiben boldog lehet.

én is sajnálom, hogy igy alakultak a dolgok. De lehet, hogy van végül is pozitív oldala, kiderülnek dolgok. különbségek, véleményben, fontossági sorendekben, ilyesmiben. Mások vagyunk. mi ketten is, ti ketten is, szerintem el kell jutni mindenkinek lassan oda, hogy eltudjuk fogadni a másikat úgy, olyannak amilyen. S persze attól függően, hogy erre mennyire vagyunk képesek, fog kialakulni, hogy milyen mélységű viszonyok lesznek a családon belül. Én azt gondolom, hogy lassan tényleg felnőttekké lehet minket nyilvánítani. Engem főkép.

s ez azzal jár, hogy nekem akként kell nekiállnom viselkednem.

Borisz

1007 ezt sem fogom tenni, ljil⚜

sajnálom.neked ott vannak a gyerekek körülötted.nekem a másfél hónapot kellett várnom, hogy ezt a csodálatos levelet megkaphassam a fiamtól. s a vén hülye fejemmel még reménykedtem…én nem tudom "csak úgy" bevenni, hogy a fiam így elárult, magamra hagyott a bajban…, s ilyen különös kegyetlenséggel.s minden nap ezzel ébredek, ezzel dolgozom, s ezzel fekszem. s kurva szarul érzem magam. s változatlanul azt gondolom, hogy ezt az egészet nem én csináltam de tegnap óta, különösen így a te leveleddel is megerősítve belátom, hogy ez egy hiába való dolog.nem fogok erről beszélni többet. én elmondtam a magam oldalát, ennyit tudtam tenni. az hogy neked mondtam, bocsánat. nincs másom. de ezt sem fogom tenni. oké.a pénzt küldöm.

Jack

1007 egyszerűbb lerázni, a háború ellen, lj

rohadjon el az összes vadász, primitív, aljas kőkorszaki ember, aki bármilyen okból másokat gyilkol.

Jack

1008 miattad van minden. lj

te egyszerűen nem tehetsz róla. s senki sem tehet róla. ez van. s te egy jó feleség, jó anya, jó ember, meg minden jó vagy. csak fel kellene fognod, hogy ennek a helyzetnek egy megoldása van. hogy a hátralevő életednek értelmet, méltó befejezést adjunk, mi a családod, azáltal, hogy összedugjuk a fejünket, s okosan, intelligensen, magunkhoz méltóan, az általunk képviselt, s megszenvedett dolgokhoz méltóan kitaláljuk a legmegfelelőbb megoldást, félretéve a személyes érdekeket, a személyes érzelmeket, a személyes gondolatokat, minden személyes szart, a te érdekedben, ami nem csapható össze valami falusi kis happeningben, egy véletlen adta őszi naplementében, egy kis elszigetelt sikerélményben, meg ilyenek. emlékszel a képre a Latina-i motelszobában, ahol a Borisz haját vágtad? a római kirándulásokra? a New yorki bevásárló kocsira? a Monterey-i fókahangokra, a fenyők között a ködre, a campingezésekre az óriás fenyők tövén, a charlestoni ebédekre, vacsorákra a "házunkban". meg otthon Kötcsén, arra, hogy annyiszor, és annyiszor, s mindennek ellenére, mégiscsak s újra és újra együtt volta a család? Ez a mi életünk, s én nagyon büszke vagyok rá. s nagyon szeretem. s tényleg méltóan, s igazan szeretném bearanyozni ezt a dolgot, most mikor már a gyerekeink felnőttek, s nagyok, s össze lehetne egyszer tényleg fogni, s békét, biztonságot, harmóniát, reményt összehozni, még ha egy kicsit neki is kell veselkedni? egy rohadt lépés választ el bennünket. itt adjuk fel? Mit? az életünket? Hogyan, miért? Ilyen csak nincs. én nem adom fel. ha kell huszonnégy órát fogok dolgozni, s inkább megmerevedek egy 2x4-ral a kezembe, de legalább abban a hitben, hogy nem árulóként haltam meg. ez lesz az utolsó gondolatom.én belőlem ne próbáljon senki kisvakondot csinálni. s ha a fiunk nem érti, ezek után sem érti, akkor ez a dolog reménytelen.én szeretlek. te ezt tudod. de mikor hullik már le a lepel, s jön rá valaki, hogy így talán már soha nem leszek veled többé.biznisz? semmi. semmi, semmivel, ez lesz.

Jack.

1008 Itt csak egy megoldás van, lj

hány milliószor kell valamit elmondani, hogy megértésétek?

Hogy mitől borulok ki? hogy nincs kivel beszéljek erről a dologról, mert veled nem lehet, a Borisszal sem lehet, az Sandrával sem lehet, senkivel sem lehet. itt semmi másról nincs szó, mint hogy én szeretnék veled lenni, asap, azaz as soon as possible. így, most visszafelé kezdve. elvileg bármikor, lehet hetek, lehet hónapok, lehet évek múlva, de nekem, a férjednek, a szerelmednek, annak, aki harminc éve veled él, aki szeret, aki képes, aki tud, aki akar rólad gondoskodni, kellene ott lenni az ágyad mellett. ez egy őrület. veled nem lehet erről beszélni…, mert nem. A gyerek meg egyszerűen csak zöld, vagy hülye.itt nem róla van szó.

senki sem tud úgy rólad gondoskodni, mint én, mi a fenéről beszélünk itt? Egyszerűen megüt a guta ettől a felelőtlenségtől. (a filmekben, amiket láttunk, nem arról volt szó, hogy nem a gyerek, nem a szülő, nem a pap, nem az anyám tyúkja szomszéd, hanem az ember párja van ott mellette, amikor kell?) s itt - tekintettel a szituációra !!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!, nem azon kellene gondolkodni, mindenkinek, aki szeret téged, gondoskodni akar, tud rólad, hogy mi a megoldás? hogy jelenheti ki valaki azt a mutherfucker mondatot, hogy "én így döntöttem". "azt csinálom, amit én jónak látok". kinek, minek a nevében? a magáéban, mert az NEKI jó? miért, ki ő? ez egy tyúkszar szempont. ez az én meggyőződésem. ez a dolog nem rád tartozna, nem neked kéne döntened, nem neked, veled kéne megbeszélni, s így tovább. de a Borisz, az nem kompetens, egyszerűen nem az. s most tényleg mindegy miért. Arról van szó, hogy miként kerülhetnék én oda, hozzád. ez az egy kérdés. minden innen fakad, ered. s én nem tudok mit csinálni, mert ez, egyedül énrám róva megoldhatatlan nehézséget okoz. nem tudja a Borisz mi rosszat csinál? hát azt, hogy nem segít a helyzet megoldásában, hanem késlelteti, akadályozza, lehetetlenné teszi a megoldást, pedig csak a kicsi hajszálát kéne egy icipicit meggörbíteni, ideiglenesen. aztán majd kivasaljuk. De nem. mit mondjak erre? tovább részletezzem? hogy legyek képes még több detail felsorolására? itt te vagy az, akinek a haja szálának sem kéne meggörbülnie, s én nem is szeretném. s ez az egész a legabszurdabb helyzet az egész életemben. s százszázalékos meggyőződésem, hogy ő keverei a szart, amiért félti a kényes bőrét, ő az, aki nehézséget okoz neked, ő az, aki nem rád gondol, hanem magára, ő az aki a legkisebb áldozatot vállalja, az easy way out-ot, egy csomó cukormázas bullshittel meghintve. s ha nem hiszitek, csak várjunk. már mindent négyszemközt is elmondtam neki. nem érti? hát bassza meg. de most megmondom, hogy ez az a valami, ami egész életében kísérteni fogja, s nagyon rá fog baszni. én nem akarok már erről beszélni. nincs mit. számomra minden más megoldás, nem megoldás. ha a Borisz nem képes segíteni, tényleg segíteni, nem csak bullshittelni, akkor nekem megszűnt létezni. én ezt egy akkora feneketlen hülyeségnek tartom, hogy nem vagyok képes azt gondolni, hogy nem érti, hogy nem valami kis kényelmes hátsó szándék vezérli, miután ennyire valaki, s különösen ő nem, nem lehet hülye. félre kéne tenni a nyavajás büszkeségét, s azt tenni amit kell. én változatlanul, s mindig szeretem őt, én nem haragszom, én csak ki vagyok akadva. ettől a nonszensztől. S a helyes útra térni, soha nem késő. de van itt még egy kérdés. Az, hogy Te miért nem érted ezeket az összefüggéseket, miért nem látod be, hogy itt csak egy megoldás van? az hogy én ott lehessek veled, s én gondoskodjak rólad. s hogy ha ez igaz, akkor el kellene gondolkodni, hogy hogyan...kivéve, ha nem akarod, de akkor én mit csináljak? Jack

1008 nem vagyok a képbe

nos, legutoljára írtam azt az "órás" levelet, s azt is megbántam, mert félek, hogy félreértitek, s amúgy sem kéne a mi nyavajánkat rátok rakni. semmi semmivel, igyekszem annyit dolgozni, amennyit csak tudok, aztán haza, s van, hogy nyolckor lefekszem. hétvégén is. két napja a fiunk írt egy levelet, ahol nagy bölcsen felvázolta a szétesett család perspektíváját. ahol mindenki, egymástól függetlenül, megbeszélés nélkül - "mert azt nem lehet" - teszi a dolgát. ez nekem egy katasztrófa. még rövid távon se működik, közép, meg hosszú távlatban meg csak szimplán egy őrület. valaki mondhatná, hogy ez csak ideiglenes, de itt olyan elidegenedési folyamatok lettek beindítva, amik mindent tönkretesznek, amiért én eddig kepesztettem. gondoskodom a családról, mindentől, s mindenkitől függetlenül, ahogy csak az erőm engedi. a bokaficamom meggyógyult, de azt hiszem valami el is törött, ez most már nyilvánvaló, mert nem nagyon működik rendesen. lehet kicsit topa leszek. De ez csak egy dolog, a körülmények hozták. s ez csak egy bakfitty ahhoz az agyi károsodáshoz képest, amit minden nap jelent. Minden erőmmel igyekeztem összehangolni ezt a családot, de most ez a dolog előhozta a szemlátomást mindig is ott lévő nézetkülönbségeket, amit egyesek ki is használnak. én sose gondoltam, hogy van ilyen, legalább is nem nálunk. hát itt van. tudom, hogy nem nagyok az eredmények, amiket elértem, de nekem az is nagyratartás eredménye volt. s nem tudom bevenni, hogy nem tudtam egy évet kérni a fiamtól, hogy befejezhessük, valahogy normálisan. Nem tudom mire gondolnak. a pénz, amit keresek nem teszi lehetővé, még azt sem hogy hazaköltözzek. a romos, félbehagyott dolgaink javításában sem. A Jill előbb utóbb gondozásra szoruló beteg lesz, s komolyan felmerül, hogy nem tudok ott lenni vele. a költségek csak növekedni fognak. így tehát minden nap csak egy abszurd őrület számomra, szándékos destrukció. de ez van, én minden érvemet ellőttem, s kemény az ellenállás. én nem azt akartam, hogy most rögtön, hanem egy belátható, néhány hónapos távlatra. valahogy összhangban a lehetőségekkel, a helyzettel, a képességeinkkel, s így tovább. megbeszélve. De ez egy 22-és csapdája. A Jill eldöntötte, hogy neki mi a jó. a Borisz meg azt csinálja, ami az anyjának jó. én nem vagyok a képbe. A Sandra meg pláne.ez a mi családunk. Hát ezért nem írok. nincs miről. De kösz az érdeklődést.

Jack.

1010 amúgy jól vagyok, ljil

well, az ördög megtalált. persze lehet másképp is mondani.tegnap este elestem a konyhába, vizes volt a lábam. s hogy ne sértsem meg a fájó jobb lábam, iszonyú erőfeszítéses kapálódzással először ráestem a jobb csuklómra, aztán a jobb lábammal teljes erővel belerúgtam a hűtőbe, aztán hogy fel fogjam a csuklómra jutó lendületet, a fejem előre tartva a homlokomra. a fejem az oké, a lábam még jobban fáj. de ami a legszosszabb, hogy a csuklóm az iszonyúan fáj.

Az agyat tépő e-commerce kezdete Amerikában, meg a fásli lopó bojlerszerelő

Nos, egy pasi, akinek dolgozom, az a neve, hogy von Eric, felvetette, hogy neki van egy biznisze, ahol csak annyi pénzt lehet csinálni, amennyit akarsz. s napok óta teljes erővel imádkozom, hogy bármi legyen is az, meg tudjam csinálni! Mert hát pont az kéne, meg fasza gyerek vagyok, nem? Aztán tegnap rohanni kellett, hogy kész legyek az öltönyös kihúzintásommal, aztán felvegyen FON ERIKET, s elvigyen egy biznisz meetingre, a downtowni konferencia terembe. Nos ez egy e-commerce, azaz internetes őrület, ahol kis hangyaként, kis Mao katonaként, évek alatt felépíthetsz egy valódi, nem bullshit bizniszt magadnak, ahol a jövedelem a csillagos ég. Azáltal, hogy behozol te magad embereket az interneten vásárlók közé, s ártatlanokat folyamatosan agitálsz, molesztálsz valamire, amiről fingjuk sincs. Tehát egy kis aktivista vagy, a nagy gecik iszonyú örömére, akik nem tudnak a nép közé keveredni, szervezni. pedig a hatalmas lehetőség ott van, billiószor billiósra növekvő üzlet, s neked is adnak belőle, ha jó vagy. Már csak meg kell találni a birkákat, oszt legeltetni üket. Nem lehet elmondani milyen volt. Majd egyszer. maga a pokol. kis ördögökkel. De a lényeg, hogy ötpercenként felalítottak, be kellett mutatkoznom, fütyüléses tapsolásos rivalgással megünnepeltek, s két percenkén valaki keményen megszorította az iszonyúan sajgó kezem, közölte, hogy nagyon jók vagyunk, s hatalmas, és fényes jövő vár ránk., s ezért szinte semmi mást nem kell tenni, mint a képernyő előtt güzülni, valamit. Ami a leg linkebb, legléhább, leg képmutatóbb kábítás, de ez a jövő. Kicsit kezdett felfordulni a gyomrom, aztán előadások jöttek, ami alatt enyhén ájuldoztam. Végig hallgattam ennek a sok házaló ügynöknek, sehonnai prédikátornak, KISZ TITKÁRNAK, pártitkárnak, agitprop titkárnak, hazafias népfront aktivistának, kerítőnek, jósnak, becsüsnek, vásári komédiásnak, hordószónoknak, zálogházi becsüsnek, rikkancsnak, zugárusnak, lókupecnek a hidegrázító, és libabőrösítő dumáját, mindazt, amitől egész életemben hánytam. Tízen egyre értem haza. most bevettem két fájdalomcsillapítót, a bojler szerelő valószínű ellopta a fáslimat, amit a lábamra adtak legutóbb. nem tudom mi lesz, kicsit nyomorék vagyok, már csak a bal oldalam működik. Mindenesetre elmegyek valahogy, s megpróbálok dolgozni. Egy órát kerestem a fáslit, teljesen pontosan tudom hova tettem, de már föltúrtam az egész lakást. Hát ilyenek. De amúgy jól vagyok.

Jack.

1010 sajnálatra méltó káposzta, lj

Hát reggel levoltam törve, mint a bili füle, tényleg nem működött a kezem, s percekig nem it tudtam, mit csináljak. de aztán találtam egy másik fáslit, jó betekertem s foggal körömmel átkínlódtam a napot. próbálom magam propagálni, főleg nagy cégeknél, s az előbb beszéltem egy pasival, akiknél lehet néha néha beugrani. ez az én profilom, ilyen kell öt-hat. most van három, s dolgozom rajta.

össze fogom szedni magam, s ahogy javasoltátok, nem törődve semmivel, bedobom magam a teszem a dolgom gondolattalan semmilyébe, úgy legyen. Nem tudom mit mondjak neked, változatlanul kemény fejed van, kihívod a sorsot, spiritualista hókuszpókusz meg hiszekegy, meg ilyenek, azt csinálsz, amit akarsz, senki nem tud beleszólni, teljesen szólista dolgok mennek nálunk. aggódom érted, s az én alázatos véleményem, hogy a Gyurira is lehet bízni a káposztát, meg a túróra is, meg a konstellációra is, meg véletlen hangulati elemekre, hogy működik e a kávéfőző, közben valaki telefonál e, süt e a nap, meg ilyenek, meg vannak orvosok, akik értenek dolgokhoz, meg ha te is hozzáteszed amid van, meg amit ki tudsz préselni magadból, akkor ez össze tud adódni, s az ember nem mindjárt s helyből, a kacsaúsztató sekély peremét célozza meg, s ad valami esélyt a dolgok jobbik arculatának, változatának, lehetségességének, a résnek, ahol a nap süt be. ezt egyekben a Cohen ismételgeti angolul. nos nincs semmi, low profil, kupleráj, fájdalmak, szétesett koncepciók, meghazudtolt álmok, lemondások, kompromisszumok, s nomád hitetlenség. Hát így nehéz. én csak itt vegetálok, a jótanácsok hatására kikapcsoltam a magasabb rendű szellemi tevékenységeket. mert ez kell. ez jó. ez humánus. én nem teszlek téged le, mindig megpróbáltam javasolni, hogy üljünk le együtt, írjunk memoárt, életbeszámolót együtt, amiből szegény buta emberek tanulhatnának, de te azt mondtad, hogy van más dolgod, ill. nem érsz rá. tehát azt csináljuk, amit te akarsz, "ami neked jó". Ki dönti el, mi jó neked? Én, te, a Borisz, a mosónyi Zsuzsi, az Eelnéni, vagy az alkötcsei alvilág együtt? Vagy a V család? Whatever. ezek csak halvány reflekciók-.de felhívnám a figyelmed, hogy valójában nem válaszolsz a leveleimre, ahol van A, B, C, D, E, F, G, STB. gondolat, s te rövidre vágod, s közlöd, hogy ez az egész téged halálra idegesít, s egyikre sem válaszolsz. s mit csináljak én? Egy sajnálatlatra méltó káposztának nézzelek, akinek a hajába fúj a hűvös októberi szél, vagy egy high spirited humannak, aki ezzel mind nem törődik, de...viszont, s pláne sőt**.**

1011 zsl van miről írni, főleg neked

Most biztos megharagudtál, nem állt szándékomban és főleg Iván szerint is túl belemélyedtem a magánszférátokba véleményezni az életeteket. Bocs, de talán sok mindenről tudunk és külső szemlélőként van rálátás emóció mentesen, mentségemre legyen azt gondoltam jól esik egy nem családtaggal hányni-vetni a dolgokat –bár az érzéseimet változatlanul fenntartva remélem vagyunk olyan barátok, hogy elfogadd , vagy jelezd , nincs közöm a dolgokhoz . Mindenkit kiborított a jelen és részemről a félelem a jövőtől …ennyi

Ha nem akarsz megérteni sajnálom ill. sajnállak mert a tragikus hősök útja felé kacsingatsz remélem rá nem fogsz lépni.

Mindig van miről írni egyébként, főleg neked!!!! Búcsú

Zsuzsa

1012 kompromisszum, lzs

de azt is mondhatnám, hogy nem látom be, hogy valakinek - bármilyen, földi vagy égi szempontból - miért kellene feladni, azt, aki. kompromisszum - yes, az egy dolog…

Jack

1010 amúgy jól vagyok, lj

well, az ördög megtalált. Persze lehet másképp is mondani. tegnap este elestem a konyhába, vizes volt a lábam. s hogy ne sértsem meg a fájó jobb lábam, iszonyú erőfeszítéses kapálódzással először ráestem a jobb csuklómra, aztán a jobb lábammal teljes erővel belerúgtam a hűtőbe, aztán hogy fel fogjam a csuklómra jutó lendületet, a fejem előre tartva a homlokomra. a fejem az oké, a lábam még jobban fáj. de ami a legszosszabb, hogy a csuklóm az iszonyúan fáj. Nos egy pasi, akinek dolgozom, az a neve, hogy von Eric, felvetette, hogy neki van egy biznisze, ahol csak annyi pénzt lehet csinálni, amennyit akarsz. S napok óta teljes erővel imádkozom, hogy bármi legyen is az, megtudjam csinálni. aztán tegnap rohanni kellett, hogy kész legyek az öltönyös kihúzintásommal, aztán felvegyen, s elvigyen egy biznisz meetingre, a downtowni konferencia terembe. nos ez egy e-commerce, azaz internetes őrület, ahol kis hangyaként, kis Mao katonaként, évek alatt felépíthetsz egy valódi, nem bullshit bizniszt magadnak, ahol a jövedelem a csillagos ég. azáltal, hogy behozol te magad embereket az interneten vásárlók közé. tehát egy kis aktivista vagy, a nagy gecik iszonyú örömére, akik nem tudnak a nép közé menni, szervezni. pedig a hatalmas lehetőség ott van, billiószor billiósra növekvő üzlet, s neked is adnak belőle, ha jó vagy. nem lehet elmondani milyen volt. majd egyszer. maga a pokol. Kis ördögökkel. De a lényeg, hogy ötpercenként felállítottak, be kellett mutatkoznom, fütyüléses tapsolásos rivalgással megünnepeltek, s két percenkén valaki keményen megszorította az iszonyúan sajgó kezem. aztán előadások jöttek, ami alatt enyhén ájuldoztam. tízen egyre értem haza. most bevettem két fájdalomcsillapítót, a bojler szerelő valószínű ellopta a fáslimat, amit a lábamra adtak legutóbb. nem tudom mi lesz, kicsit nyomorék vagyok, már csak a bal oldalam működik. mindenesetre elmegyek valahogy, s megpróbálok dolgozni. Egy órát kerestem a fáslit, teljesen pontosan tudom hova tettem, de már föltúrtam az egész lakást. hát ilyenek. De amúgy jól vagyok.

Jack.

1011 zsl túl bizalmas voltam?

Most biztos megharagudtál, nem állt szándékomban és főleg Iván szerint is túl belemélyedtem a magánszférátokba véleményezni az életeteket. Bocs, de talán sok mindenről tudunk és külső szemlélőként van rálátás emóció mentesen,

mentségemre legyen azt gondoltam jól esik egy nem családtaggal hányni-vetni a dolgokat –bár az érzéseimet változatlanul fenntartva remélem vagyunk olyan barátok, hogy elfogadd, vagy jelezd, nincs közöm a dolgokhoz. Mindenkit kiborított a jelen és részemről a félelem a jövőtől …ennyi

Ha nem akarsz megérteni sajnálom ill. sajnállak mert a tragikus hősök útja felé kacsingatsz remélem rá nem fogsz lépni. Mindig van miről írni egyébként, főleg neked!!!! Búcsú

Zsuzsa

1011 nem legelik lj

Cicusom, nem akarlak megbántani, szeretlek, meg szeretnék segíteni neked. a tehetetlenség viszont megőrjít. fizikailag kicsit szét vagyok esve, mikor hazajövök, de szellemileg nem érzem. Nem tudom mi történik velem. Az biztos, hogy mikor iszom teljesen irracionális állapotba kerülök, valahogy előjönnek az álmaim, az, hogy mi lenne a fontos, mit kellene fontosnak tartani. S miután semmilyen megoldás nincs, ezek a dolgok a legvadabb önállóságra tesznek szert, hogy ennyire nem sikerül összehozni a tudatot a léttel, vagy fordítva. reggel aztán arra ébredek, teljesen megdöbbenve, hogy milyen őrültségeket gondoltam. De olyan messze nincs ez a dolog, mert most is el tudok könnyedén menni abba az irányba, most is láthatóvá tudom tenni a lényeget, de a szúrós szemű és szigorú értelem legfelülre helyezi a redves valóság ablakát, ami ugye a kőkemény egy dimenzió állapota, s ami valójában így nem is létezik. De mégis ebben élünk. Well, van itt egy képed, ezt szoktam nézegetni, a szívemet hasogatni. hol van az én Bubucicám, hova lett? Úgy érzem magam, mint Ali a juhpásztor, aki elment Las Vegasba, s feltette minden pénzét a pirosra. s ott áll, amíg forog a kerék. Vagy egy görög vagy magyar paraszt, aki ültetett suttyomban egy olaj vagy akácfát, miközben a törökfürdőből harsány röhögések, viháncolások zaja szűrődik ki, de ezzel igyekszik nem törődni, abban a reményben, hogy még az életében nem legelik le szíve csutkáját az elcsatangolt, vad tehenek. Szárazságban hugyozgatja, tehéntrágyával tömött pipájával füstölgeti fagy idején, seggével nyomva el a gazok növését, a füstbe meg a homályba bámulván. love you

Jack

1012 fekete bárány, fehér holló, lj

ez egy levél, amit a Mercz Zsuzsának írtam. de talán valami kis kiegészítést nyújt rólam, ha érdekel...apa abszolút, s egyáltalán nem haragszom. beszélni valamiről nekem is jólesik. s a más szempontú kérdésfelvetés se árt. meg aztán a barátság az valami olyan dolog, ami kellemetlen kötelezettségeket is jelent olykor. néha meg kell mondani dolgokat…pl. nem? s nem tartottam magam soha olyan hülyének, hogy csak úgy megharagudjak. én mindig azt gondoltam, hogy

az emberi kapcsolatoknak azon a közös megállapodáson kell alapulni, ahol a különbözőségek ellenére tiszteletben tartjuk egymást. ha nem is értünk mindenben egyet, akkor is elfogadjuk a másik jogát, hogy úgy, és azt csinálja, amit ő jónak tart. s valakinek a szeretetteljes és törődő véleménye nekem sohasem volt ok arra, hogy megharagudjak. ha valaki rosszindulatúan agresszív, vagy sunyizik az már egy más kérdés. de én ezt soha nem gondoltam rólatok, sőt pont az ellenkezője. S inkább én kérek elnézést, hogy ha ilyen félreértésre adtam volna okot. kicsit labilis vagyok mostanában, tegnap előtt pl. egy kurva nagyot taknyoltam a konyhában a vizes kövön, amitől kiment a jobb csuklóm, de már kezd javulni. a lábam sincs még teljesen rendben. ez a jelenleg folyó népírtás se nagyon kelt jó hangulatot, otthon se minden a régi stb. de….itt sokkal inkább arról van szó, hogy én szemlátomást egy csudabogár vagyok, s a szemléletem, a mentalitásom, a gondolkodásom, a hozzáállásom, nem széles körben elterjedt, nem mindenkiben kelt visszhangot, egyetértést, bíztatást, azaz pozitív visszajelzést stb. s ettől az ember napjai azzal telnek, hogy azon gondolkodik, hogy valójában normális-e, igaza van-e, meg ilyenek. van, aki kimondottan utálja a dolgokat feszegetni, nekem meg ez egy születési hibám. Végtelen (perverz) örömet okoz. már az óvodai homokozóban is vezérhangya voltam. vagy legalább is akartam lenni. aminek a lényege, hogy valahogy én nem nagyon hiszek a determináltságban, az azt gondolom, hogy mindig mindenütt van lehetőség. ha tudományosan nézzük, akkor nekem a legnagyobb bajom, hogy azt soha nem voltam képes, különböző okokból létrehozni, hogy valami jó bázisom legyen, s mondjuk kutató, tudós, művész, vagy tartósan ifjúsági klub vezető legyek. mindenféle szedett-vedett, alkalmi, rögtönzött, s pillanatnyi kihívásoknak felelek meg, ezer hülyeséget csinálok, de semmit sem igazán jól.nem úgy mint pl. az Iván, aki egy profi abban, amit csinál, ismeri a dolgokat a tól z ig. valószínű életre szóló dilemma marad, hogy ha kívülről nézzük, hogy miért van ez így. belülről nézve persze érvek végtelen okozati wc láncával rendelkezem, ami kb., negyvenöt lakóhelyet sző keresztül kasul. s persze ha valaki igyekszik, valami nyereségre így is úgy is szert tesz, s nekem is valószínű van ilyen. Azt hiszem, hogy egy lépésre voltam attól, hogy megcsináljam azt, amit akartam, amiről azt gondolom, hogy én vagyok, meg tudok lenni, s egy kicsit sokkos állapotba kerültem attól, hogy egyik pillanatról a másikra egy nagy kérdőjel került a helyére. én mindig azt gondoltam, hogy a dolgoknak nem egynéhány, hanem kurva sok összefüggése van. s azt, hogy lehetőleg minden összefüggést figyelembe véve, mindent kell csinálni. ellentétben azzal a szélesebb körben elterjedt típussal, aki azt mondja, hogy az ember azt csinálja, amit "igazán" tud. én a halálos ágyamon, vagy a kivégzőosztag előtt is azt fogom mondani, hogy ilyen nincs. nekem az a romantikus elképzelésem van, ami a Braveheart, Igaz szívű(?) című filmben a Mel Gibson által volt eljátszva, amikor szép lassan s szisztematikusan kezdték feldarabolni és széttépni, s a hóhér megkérdezte, hogy na, pöcsfej, most mit mondasz? s utolsó erejével, s leheletével felordított: freedom! idealista? lehet, biztos. és? Szerintem nem a lét határozza meg

a tudatot. s nem is a tudat a létet, ahogy a Havel próbálta beadni az Amerikai Kongresszusban. hanem hol ez, hol az. ki-be megy. attól függ, hogy te mit vagy képes ebből megcsinálni. s persze azod is lesz. az is leszel. a világod is olyan lesz. s sajnos ez az egész kurva anyja pénzzé lett téve, nem kis mértékben. nekem pl. van egymillió "jó "ötletem. ha lenne pénzem, az azt jelentené, hogy lenne időm. ha lenne időm, akkor elkezdenék, most, öt perc múlva venni néhány segédeszközt, mint pl. egy zongorát, vagy bármi zeneeszközt, s nekiállni kis buggyant indulókat, s bárgyú melódiákat komponálni. vagy szereznék néhány követ, s nekiállnék valami izgalmas gesztust, eszmét, ábrándot, vagy ilyesmit kifaragni. ugyan ez festékkel. de beszélhetnénk irodalomról is, ott is van néhány ötletem. vagy: vennék egy hajót, s azonnal elhajóznék arra Mediterránia felé. vagy alapítanék egy magyar genetikai őscsaládfa kutatóintézetet. állítólag ki lehet a gének alapján bogozni, ami a történelem zűrzavaros kuplerájában soha meg nem íródott, vagy véletlenül éppen elégődött kicsit. de bennünk le van írva. ott van, basszameg. tehát az is, honnan a p.…ból jövünk, meg ilyenek. nos, ilyen hülye, mint én, nem igazán akad az utamba, s így kicsit fekete báránynak, vagy fehér hollónak érzem magam, s vagyok is. s olykor ez kicsit nyűgös nekem. meg magányos itten. talán keresnem kéne néhány olyat, mint én. de az már egy másik, bonyolult kérdés. én próbáltam valami hidat verni, s az nem könnyű, belátom. Ennyi. S még egyszer, köszönöm a törődést, azért az még nekem is jól esik, s hálás vagyok érte.

Jack

1012 kompromisszum, lzs

de azt is mondhatnám, hogy nem látom be, hogy valakinek - bármilyen, földi vagy égi szempontból - miért kellene feladni, azt, aki. kompromisszum - yes, az egy dolog…

Jack

1013 elég volt, ljil⚜

már mondtam, hogy ötszáz lenne itt havonta a biztosítás, írtam erről."de egyébként a Borisznak egyszer elég nagy alapossággal kifejtettem ezeket a dolgokat, valahol biztos megvan) én azt mondtam, hogy egy szolid számítás szerint, ha nem akarunk semmit kockáztatni, akkor kell számolnunk azzal, hogy két igazán aktív éved van, utána már csak inkább élvezni kéne békességben a dolgokat, finoman, óvatosan, nyugodtan. tehát annyi időnk van, hogy mindent megcsináljunk. s utána otthon együtt lehetnénk, ahogy azt mindig is terveztük. de látom itt csupa rosszindulat működik. szépen ki van pécézve valami, amibe bele lehet kötni, kifordítani, s felhasználni ellenem. az egész, amiről beszélek, meg nem érdekes…s én nem mondtam, hogy két éved van hátra, már elnézést… változatla-

nul mondom, hogy nekem tiszta a lelkiismeretem, lehet a számolásban, amit reggel rögtönöztem indulás előtt van némi hiba, pl. nem 190, hanem 290 dollárom van, de ez is mindegy. én nem loptam, költöttem, csaltam el semmit, s tényleg kikérem ezt az egész dolgot magamnak! teljesen és tökéletesen mindegy. az is hogy a Borisz mit tudna itt keresni, meg minden. hiszen úgyse lesz abból semmi, amit én helyesnek tartok. s még egyszer kérlek, hogy legalább hagyjatok dolgozni nyugodtan. jót úgyse tudtok semmit mondani. mert azt gondolom, hogy ha csak az egy ezredrészére is gondolok vissza annak, amit én a családért tettem, akkor egy nagyon aljas merénylet történik itt ellenem, s nem azért, mert beteg vagy. érzelmileg, gondolatilag, értékrendszerbelileg, filozófiailag, barátilag, szerelmileg, minden lehetséges emberi vonatkozásban. elegem van. S ez egy láthatatlan, szinte felfoghatatlan vékony vonal, ki meg be, át meg át megy nehezen kitapintható, érzékelhető, s értékelhető határok között, betemetve közhelyek, formalitások, szokások, triviális beidegzések, hókuszpókuszok, számomra nem nagyon magas szintű emberi gyarlóságok internacionáléja alá, csak mindenki nézzen a maga lelkébe. De én nem vagyok hülye, kár is annak nézni, nem megy. Én nem vagyok formalista, sokkal inkább nonkonformista, hiszek az eszmékben, a gondolat szabadságában, s nem hagyom, hogy a látszatok felfalják a lelkem, mint a "valóságos oroszlán". Te viszont egy formalista vagy, ha megneveznéd azokat, amiket te szeretsz, néhány lépés után eljutnál a felismeréséig (de meggyőződésem, hogy tudod) csak bujkálsz előle. csakúgy, mint a Borisz. s valami naiv népművészet fennköltségéről papoltok…s igen, megdönthetetlen anyai, női előnyeid is vannak. Valahogy az azért meg lett neked minden szemétségem, "kierőszakolt önző, s önös törekvésem" ellenére adva, hogy a gyerekeiddel legyél, mióta ezen a világon vannak. például nem kellett mondjuk a harmadát az életednek máshol, munkával töltened. s ki is használtad a helyzetet, most már ellenem is, aki nem tudtam velük lenni. s így együtt abszolút győztes vagy. győztél, ügyes vagy. De engem elveszítettél. S végtelenül sajnálom, hogy ez valahogy a betegséged által, azzal párhuzamosan, vagy annak hatására jött így elő, de valójában az a meglátásom, hogy ez inkább egy katalizátor volt, tragikus, szomorú, engem is bánt. s ha valaki ismer engem az te vagy, s biztos, hogy ezt tudod is. szeretnélek segíteni, s szerettelek volna szeretni, hányszor mondtam ezt, már évekkel előtte is? én be tudtalak illeszteni az én világomba, ha nem is volt könnyű. (mindig féltem, hogyha hozzásegítelek az önismerethez, majd otthagysz…csak reméltem ennél több vagy) s tökéletes békességben éltem ezzel, elégedetten, nyugodtan, bizakodóan, s őszinte mély érzelmekkel irántad. ezt te magad is csak néhány hete elismerted, amikor azt mondtad, hogy "tudom Jack, hogy te szeretsz engem "de valahogy szép lassan kiderült, hogy te - mint a rózsa, mindig "vágysz valami másra", valami olyasmire, ami nem én vagyok, azaz valaki másra. s lehet nem akartad, de ez szép lassan megmérgezett benned mindent. mert az ilyen, az egy felelőtlen játék, s előbb utóbb megvannak a következményei. S ezt oly sokszor, Istenem mennyiszer! a tudattomra is adtad. amikor másokat ajnároztál. hányszor

mondtam én ezt? (sokáig azt gondoltam, hogy tudok én ezzel élni, vagyok olyan erős, de azért erős szorongást is keltett bennem, s mostanra kiderült, hogy bármennyire groteszk vagy idegen is, nekem is szükségem lenne mostantól egy kis szeretetre. de neked az a fontos, hogy téged szeressen valaki), (s sokáig azt hittem, hogy ez csak amolyan ártatlan játék, nem kell komolyan venni, s még eredetinek, is tűnt előttem, amilyen szabad intellektus vagyok, azt hittem, hogy ez belefér, hogy tudsz te a balanszra vigyázni, de bizony kiderült, nem...)s lehet, hogyha sikerül "fasza gyereknek "lennem, s többet produkálnom, akkor "azért" hiúságból, vagy másért "jó lettem volna". de így? S ne jöjjön nekem itt valaki valami "mélyebb" dologgal, áramlattal, a valóság mélyebb szintjével, amit én meg nem értek, amiről nekem fogalmam sincs. én azt hiszem, vagyok olyan mély, mint akárki más. S azt gondolom, hogy már régóta semmi szeretet nincs benned felém, semmi. (talán néha egy kis részvét), próbálod megjátszani, de már nem is tudod, most meg még csak a színlelésére sem adsz többé. valld ezt be. (nekem a dolgok nem szavakon, nem csak szavakon alapulnak. s hiába mondod nekem, hogy így meg úgy, meg na de, meg ne csináljam, meg hogy milyen hülye vagyok, meg minden. én tudom azt, hogy közöttünk a valóságban mi van. amikor együtt vagy külön voltunk, az ágyban, a másik szobában, amikor nem írsz, vagy az elérhetetlen messzeségben vagy, bárhol. a leveleid is mind bizonyítékok, a szédületes ürességükkel, kényszeredett szavakkal, amelyek mögött nincs semmilyen mélyebb tartalom, háttér. de szép formálisak. kivéve, persze, ha magadról van szó.) nem én akartam, hanem te. én így látom. s nem néhány hete látom így, nagyon régóta. valaki csak nézze meg találomra több éves leveleim egyikét…azt is látom, hogy ez egy nehéz helyzet. s nem fogom becstelenül megoldani, s magadra hagyni. de elég volt a képmutatásból, én azt hiszem te - ellentétben a kemény kísérleteiddel, hogy ez ne derüljön ki - hagytál el, már réges rég engem. (amikor pl. mások előtt a jelenlétemben, vagy anélkül bepiszkoltál, s ami így-úgy visszajött. én ilyet soha nem tettem. még most is úgy beszélek rólad, mint egy istennőről, akit mélyen szeretek, ha kell be is tudom bizonyítani) ami azt jelenti ebben az esetben, hogy csak akkor voltál velem, amikor az ártatlan tudatlanság állapotában voltál, évtizedekkel ezelőtt. én persze, nagy naiv balfácánként hittem benned, de sokkal inkább a saját, rólad alkotott képemben. de amilyen brutális tudsz lenni, most ezt a leplet is lerántottad. szomorú vagyok, még a hajam is elzsibbadt tőle, temiattad is (mert egyáltalán nem gondolom, hogy neked egy picit is jobb lett ettől, ami meg már butaság), s egyáltalán nem tudom, hogy milyenek a túlélési esélyeim, de azt hiszem ez az, ami arra felé sem, erre felé sem, senkit nem érdekel. de hazugságban azért még sem szeretném végezni. elnézést. az agyamból, abból a hülyéből, meg nem tudok kilépni. még akkor sem, ha soha nem derül ki az esetleges igazam. S bocsánat, hogy nem tudtam több, jobb, akármi lenni. Akartam.s valamikor meg kellett ezt mondani.

Jack

1014 végre beszélünk valamiről, lj

hat órája ülök itt ebben a fotelban, szét vagyok ázva, kétszer álltam fel pisilni. nem tudom milyen, igyekeztem minden lényegeset elmondani, gyorsan. próbáltam össze is sűríteni, s ezért talán néhány rész érdemes alaposan átnézni, mi a szart is akarhattam…de semmi sincs benne, ami nem fontos. well, itt semmi nincs eldöntve, mielőtt nincs megértve…ha ez egyáltalán lehetséges. Pszichológiai okból összekeverjük a dolgokat:(de még mielőtt, szögezzünk itt levalamit, ha valaki nem tudná: előszó helyett…itt mindenki az én önzésemről, az én érdekemről, az én mániámról, meg ilyenekről beszél. s csak szeretném a figyelmet felhívni, hogy ez egy nagy tévedés. ezt nem engedhetjük meg magunknak. itt ennél többről, s főleg nem rólam van szó. én vagyok az utolsó…egy-két hónap alatt meg tudnám keresni azt a pénzt, hogy egy magyar kunyhóban tíz-tizenegy hónapon keresztül semmi mást ne csináljak, csak egyek, igyak, szarjak, s írjak. micsoda szellemi renyheség engedi meg azt, hogy egy lassan magát nyomorékká dolgozó ember, aki nem olvas, nem néz filmet, nem néz tévét, szart eszik, gatyarohasztó munkával tölti minden napját, s mindenét odaadja a családjának, még ha a legrohadtabb rosszindulattal, eltekeredett aggyal valaki azt is mondja, hogy az az ő (fucken) álma, de megint micsoda egy elbaszott egy ötlet ez, hogy ez ugyan az? vagy nem ugyan az? mármint, hogy ez nem az övé. legfeljebb az övé is. hogy lehet ezt különválasztani? mást akarunk? kössz? Ez olyan, csak hogy egy nagyon kicsi-pici példát mondjak, mint amikor valami nagy szarban valaki kihúzza az embert a pácból, mondjuk felszedik a jeges erdők éjjelén, s ott bedöglik a kocsija a pávián-nak, mi meg azt mondjuk, kössz, s segítség nélkül tovább ballagunk…

what a fuck is this?)de az csak tényleg egy kis bevezetés akart lenni, bárhol, máshol is lehetne. szerkesztésre nincs idő, el akarom neked küldeni, mert aggódom érted. ebből az abnormális szeretetemből**.**

Tézis és szintézis:

ez egy bonyolult s egyszerű történet.sok összetevője van, de csak megfelelő szellemi erő kérdése, hogy egy mondattá lehet e sűríteni.minden vizsgálódás ugye három szakaszt feltételez: az analízist, a szintézist, s a tézist. Analizálunk, szintetizálunk, s levonjuk a következtetéseket. ez egy ongoing dolog, s ettől bonyolultabb. idő nincs. dolgok folyamatában zajlanak, változnak, s mi aktív s szenvedő résztvevők vagyunk, akkor is, ha nem csinálunk semmit. én mindig is azt gondoltam, hogy a két pont közötti legrövidebb távolság az egyenes. s ez a képlet biztos érvényes ugyan azon a világon belül. de ha más világra kell alkalmazni, akkor nem biztos. nos az alábbiakból, talán kiderül, hogy nekünk suppose to be, ugyan abba a világba kellene lennünk, s ez nem az én világom, ez nem a te világod, ez nem a gyerekek világa, hanem ez mindannyiunké. túl sok speciálist tet-

tünk ahhoz, hogy generalizálni lehetne. Itt túl sok minden van folyamatban. minden más kérdésfelvetés a náci tiszté, a Srófiénak. s ha ez fasizmus, akkor én nem tudok, nem akarok abban egy FUCKEN másodpercig sem élni, se reménykedni a túlélésben. de nem marad más hátra, mint azt gondolni, akármi is lesz, hogy ez nem az, s én nem tudok, s nem is akarom feladni egyik gyerekemet sem. mert az egy alanyi kérdés lenne. az már egy tárgyi kérdés, vagy módszertani kérdés, hogy elmenekülve a gyilkos hordák karmai közül, lemondva a lengyel tájról, az emberi közösségről, az otthonunk szeretetéről, a megszokásokról, beidegzésekről, ahol addig az életünk zajlott, most mit kezdünk a messzi idegenben. de ha megtartjuk az emberségünket, ami összetart bennünket, akkor legfeljebb az lehet, hogy kisebb lesz a kalács, kevesebb lesz a karácsonyfadísz, de a lényeg megmaradt. Én tudom, nagyon is jól tudom, hogy az a 28 hónap, amit én kitűztem, hogy hazatérünk boldogan, már biztos nem lesz. a kérdés ez: valaha is lesz? illetve neked, veled, nekünk veled mi lesz? S most az utóbbi az első. Átütő, mindent megoldó dolog a régi értelemben nem lesz. van itt egy helyes kérdésfelvetés? Két dolog van: az egyik a te új időd, s a mienk veled. S aztán velem, meg utánam. Ez egy új dimenzió, másfajta kérdésfelvetés, másfajta választ igényel. Az én elképzelésem a következő, s ezt próbálom már régóta kifejteni. mindenképpen alkalmazkodnunk kell. s először hozzád. teljes jogú, teljes értékű tagja vagy a családnak, ugyan annyit érdemelsz, mint bárki más, sőt most többet. teljesen tiszta, s érthető. tehát a kérdés az az, hogy ez mi. na meg persze az, hogy attól, hogy mindezt igyekszünk lehetővé tenni, mást nem zárunk ki. nem csinálunk olyat, ami valakit, valamit kiragad az összefüggéseiből, s különösen nem az egészet. s ennek az egésznek a fordulópontja, a súlypontja, a köldöke, az egyensúly pontja, még akkor is az, ha te épp nem is értesz egyet ezzel. én nem értek azzal egyet, hogy te csak a fizikai léted vagy, a közérzeted. pont azt próbálom mondani, hogy ne add fel a spirituális, szellemi tényezőidet, összefüggéseidet, én tudom, hogy te nem csak az vagy. én azt gondolom, hogy ez nem csak az én utam volt, ez nem csak az én elképzelésem volt, ez a miénk volt, közös. a pillanatnyi válaszkeresésben lehet eltolódásoknak kell lenni, de én erre teljesen nyitott vagyok, képes vagyok, fel vagyok készülve, hajlandó vagyok, s akarom is. de ha nem csak a szűkebb éned vesszük figyelembe, hanem aki, még mindig, s mindennek ellenére vagy. s nem csak nekem. csak vagy. gondolhatsz mást is, de akkor is. s a világ kevésbé fog törődni a te szubjektív világoddal, mint az egésszel, aki vagy. én pont azt próbálom itt bizonygatni, hogy te több vagy, jobb vagy, s nem azért, mert púderozni akarok, nem mert ez az "én érdekemet támogatja, az én malmomra hajtja a vizet", hanem mert ez a meggyőződésem. hanem mert ezt szűrtem le a közel harminc év alatt, mióta jóban-rosszban együtt élünk. én pont segíteni szeretnék neked, hogy ne gondolj magadról rosszat, nincs miért. ez a te Legacy-d is. magadnak, nekem, a gyerekeknek, a világnak. s nem álmodozom, megannyi tapasztalatra alapozom, mikor azt mondom, hogy van reális, s jó befejezése ennek. ez a hely bizonyos szempontból mégse bullshit. ha felfújjuk a képünket, lazán

tudunk havonta milliókat csinálni. s erről nem írtam, de tudod te, éppen eleget beszéltem róla. nekem, az, ha mellém álltok, iszonyú önbizalmat, erőt, magabiztosságot, tudna adni. erre várok hosszú évek óta. hogy igazán mellém állj. s ha még a fiunk is azt tenné, én egy táltos lennék. a szó okos, hatékony, s nagyon magas morális értelmében. a miénk egy igaz történet. rákod van. ez nem gimik. s mi őszinte, dolgos, becsületes, s rábaszott emberek vagyunk, s megérdemeljük, hogy legalább a fucken munkánkért tisztességesen megfizessenek. azért a millióért, ami neked kell, hogy a te NAGY ÁLMOD még az életedben is valóra váljon: szeretet, összetartás, rend, tisztaság, s mindaz a kicsi, kéznyújtásnyira levő szépség, amire tündéri módon szerényen vágytál, itt van. mármint az ellenértéke…lehet néhány hónap alatt, de mindenképp egy-másfél év alatt meg lehet csinálni. s együtt lennénk. én komolyan felfogom a dolog jelentőségét. s ne tartsál engem egy állatnak, kérlek. a Boriszt is kérem. én szeretem őt, s mindazt, amit csinálok őérte is teszem, nevezetesen azért, hogy mi jól legyünk egymással. egyszer, ő meg én. s azt gondolom, hogy ez egy jó alkalom. de ahhoz, hogy a kisvakondból legalább egy fecske legyen, előbb áldozni kell. de az én kis vakondom akkor is az, ha még mindig nem tud repülni. de én nem mondhatom fent az égben, félúton az afrikai savannák felé, hogy repülj bazdmeg. and let him just go? dolgozzunk ezen, tegyük össze, amink van, a fejünket, a szívünket. én ezt szeretném. s az a fucken kis lötymedákos lé, ami ahhoz kell, hogy békességben hazatérhessünk, meg csak fog jönni magától. de ennek a jelentőségét nem lehet letagadni, az öngyilkosság.

1014 oké, megyünk, jl

oké, a következőt fogjuk csinálni (ha jó isten is úgy

akarja, mármint, hogy nekem beleférjen) lemegy ez a kezelés, gondolom kb. 3 hónap, és utána,

jövő év eleje körül valamikor kimegyünk a Borisszal mindketten addigra A Sandrának meglesz az első féléve (reméljük),a Borisz is levizsgázik abból amit fölvett, és nekiállunk mindhárman és csinálunk amit tudunk. Mondjuk 4-5 hónapig, nyár végéig? és meglátjuk mi jön össze és abból mit lehet kitalálni. Én majd a Boriszt valahogy rábeszélem, kizsarolom, mit tudom én…azt te nagyon jól kell, hogy tudjad, hogy az, hogy én nem szeretlek téged, az nem igaz nem egyértelmű, hogy bárki is arra számított őszintén, hogy én az én pszichikai alkatommal ezzel a rákdologgal csak úgy lazán, minden nehézség nélkül megküzdök. inkább az ellenkezője nem. és épp azért egyfolytában az volt bennem, hogy miért kell még nekem emellé nagy egyebeket rakni. vagy miért nem egyértelmű legalább, hogy egy kis időt adni. mindegy. Csak tényleg kemény meggyőződésem, hogy ezt az egész „úgyis az lesz, amit te mondasz" című izét nem lehetett volna jobban csinálni nem akartam durva lenni, csak kicsit jó szarul érzem magam, fizikailag lelkileg meg szellemileg meg érzelmileg is, és néha valami faszom sarokba szorított

kutya fílingem kezdett lenni és azért kezdtem morogni. de úgyse tudok soha magamtól kijönni onnan, úgyhogy, ha ki akarok kerülni, akkor jobb, ha megkérem szépen, hogy engedjen ki. jó leszek, csak a sarokba ne kelljen lennem, tudod pánikba esek attól én nem akarok semmit. semmit. nem gondolom, hogy olyan nagyon felhőtlen a kapcsolatom bárkivel, a gyerekeimmel stb. szerintem a tökük tele van velem, vagy minimum nyomasztó vagyok, és nekem is az agyamra megy mindenki egy idő után én szeretlek téged Jack, tiszta lelkiismerettel mondom ezt, akkor is igaz ez, ha te úgy érzed, hogy nem jól, az attól még szeretet. az meg a legutolsódolog mindenek között, hogy neked fájdalmat okozzak, vagy valami kitolásra törjek. talán ez a faszom rák felszabadított bennem valami kétségbeesett szellemi aktivitást (persze egy csomó ködös egyébbel keverve) amiben az merült föl bennem, hogy nem-e valami rossz útra keveredtünk, nem e változtatni kéne, méghozzá nagyot, formavilág és tartalmilag is. nem e én azt szeretném. nem e még ráadásul másoknak is jobb lenne, akár még neked is. de, ugyan sok minden változott a mi házasságunkban az utóbbi években, egy már valószínű soha nem fog megváltozni, hogy te vagy a domináns alak, a többi meg vagy inkább főleg én a követő. Annyi minden ezt erősiti, hogy talán a legokosabb ezt nem is feszegetni. bocsánat, hogy nem mértem ezt jól föl. magpróbálok szerényebb és alázatosabb és önfeláldozóbb lenni. azt, hogy meghalok a gyerekek előbb utóbb kiheverik, veled nem tudom mi lesz, de azzal, hogy most kilőlek
z űrbe, azzal minden esélyt elveszek tőled, előtte is meg utána(m) is. valami furcsa állapotba kerültem, tele van a tököm, meg vagyok sértődve mindenre és mindenkire, magamra is, de hátha kijön azért lassan valami „megoldás “légyszíves szeress engem még egy kicsit.

1015 jókra gondolj, lj

tudom, el tudom képzelni, hogy miben vagy, miben lehetsz. de abszolút nem segít, ha rosszakat gondolsz. ha adhatok egy jótanácsot: inkább előre próbálj nézni, s ne azt keresd körülötted, emberekben, viszonyokban, tárgyakban, magadban, hogy mi a rossz. az elöl csak úgy lehet "elmenekülni" he előre nézel. hibák vannak, s ebben igazad van, helyesen látod, de a szidásukkal, ócsárlásukkal, átélésükkel nem fognak megváltozni. kell ez, hogy az ember megértse. de csak annyi ideig, amíg az ember leszűrni a tanulságot, s csak arra kell. semmi sem tökéletes, de előre menni lehet. s nagyon sok dolog van, jó, amire lehet gondolni. valahol megütötte a szemem egy cikk, egy fiatal, húszon éves nőről, akinek két pici gyereke van, s most derült ki, hogy rákos…végül is, - csak próbálak vigasztalni - a mi gyerekeink felnőttek, biztos lehetsz bennük, minden oké. világot is jártál. mások egész életükben, vagy akár generációk alatt sem láttak, tapasztaltak, annyi újat, mint te. jókra gondolj. a taco-ra. a downtown-ra, mindegy, amit szeretsz, aminek örültél, meg ilyenek. s hagyd magad jobban szeretni. ahogy azt mindenki szeretné. Jack

1015 ahhoz képest, ami benned van, lj

well, az ember megpróbál nagyon szabadon gondolkodni, aztán kiderül, hogy ilyen nincs, csak itt ott amott. De valahogy el kell képzelni az embernek magát, mint egy sajtot, amit el tud e vágni a kés. Meg mennyire. Meglehet a hülyét játszani, de ha az ember rosszabbra számít, akkor csak jobb lesz. ha meg nem, akkor legalább nem csalódik. én nem akarok, hülye lenni. s többé kevésbé hiszek a tudományban. miért miben higgyek? ok- hiszek a Jóistenben is, de nem hiszem, hogy minden féle piti ügyben részt kell vennie. van itten egy fate. az nekem biztos. s nem veszem azt a pofátlanságot, hogy firtassam. tehát marad a kis részleteken való gondolkodás. amit a tudomány ad, bőven. kis tudósok, mint a M. Laci, majd be szarnak, hogy publikáljak, amit szerdáról csütörtökre virradóan kitaláltak, egymillió adatot feldolgozva szédült és zavart agyukban. de ez mindig a tudomány legutóbbi állása. az eleve elrendelés, ezt az ördög pontosan s jól látta, az embernek nehezen megemészthető dolog, mert mindig megkérdezi, a szellemvasút minden fordulóján, "hogy most mi jön". s ez normális, perverz, de normális. aztán itt van ez a zsidó-kommunista marxizmus, ami ugye azt mondja, hogy nem kell ide semmi és senki, majd én megmondom nekem Józsikám, nem azért, mert olyan sokat tanultam, olyan sokat tapasztaltam, hanem mert olyan jó az attitűdöm. itt, kis csikkemmel égetem a kezembe a sarló s kalapácsot, nem érzed milyen büdös, milyen valóságos, milyen hős vagyok? te kis geci ugye nem tudnád megtenni? Beszéltem az évivel, kis hugiddal, huginkkal, hogy törődjön veled, ő egy nővér nem igaz? Az emberek annyi közhelyről beszélnek, annyi fasz aktualitásról, hogy mi, ki, mikor fordult be éppen az úton, mikor a porfelhő, mikor esett az eső, meg ilyenek. De, - kurva fáradt vagyok, - tehát, az Emerson, egy okos amerikai filozófus, a Through szellemi atyja azt mondta. “az, hogy mi van mögötted az úton, az semmi, az nem mérvadó, az, hogy mi vár rád az is mind jelentéktelen semmi, ahhoz képest, ami benned van" ez nekem kurvára tetszik. Én is így látom a világot, a kezdetek óta.

Jack

1015 szörnyű idők ezek

minden másképp van. Minden azon kívül van, amit az ember valaha is el tudott képzelni. Kicsit megállt az agyam. Túlságosan nyugati lennék?

Azt hiszem, hogy itt, ebben a csudálatos országban is szép fokozatosan megáll egy csomó embernek az agya. Hogy lehet büntetlenül gyilkolni. Hogy lehet leszarni a másikat, a dolgokat, embereket, tényeket. S ez a barom, gyermekded média nyomja is ezt. Még a Rush is. Végül is elbaszták ezt az országot, nem tudom, mikor fogják fel. Nem tudom, hogy mikor értik meg, ez minek a következménye. Úgy játszák ezt, mint valami filmet. De ez nem egy film.

Én azt gondolom, hogy rendesen tönkretették.

1016 lekapni a gyereket az útról? pragmatizmus, realizmus, lj

egy példát igyekeztem elmagyarázni a Borisznak, legutoljára, mikor telefonon beszéltünk.

- egy teljesen ártalmatlan, békés, idilli utcai séta nyomán, elmerülve egy beszélgetésbe, vagy a virágszirmok csodálásába, hirtelen az ember azt veszi észre, hogy a gyereke néhány méterre az országúton közeledő teherautó előtt áll. s egy nanosecend alatt rohan, ugrik, felkapja a gyereket, s visszateszi a járdára. A teherautó ugye elrobog. A gyerek meg sír. mert megragadták durván, hirtelen, váratlanul, mert megijedt, talán be is pisilt, fáj a karja, meg minden. S ott aztán az ember lehajol, felemeli a kölyköt, óvatosan, szeretettel, magához szorítja. bubuzik neki. s mikor megnyugszik, leteszi, lehajol hozzá, s megpróbálja elmagyarázni, hogy a durva mozdulat, nem ő ellene, hanem ő érte volt…ha megérti. S többször megkérdeztem a fiunkat: nem kell lekapni a gyereket az útról? egyetértett igen. S lehet azon vitatkozni, hogy ez "az" a szituáció e? én azt gondolom, hogy igen. s csupán idő kérdése, hogy ezt mikor fogják egyesek felfogni. én nem gondolom, hogy én pragmatista vagyok. én nem gondolom, hogy ez az. én inkább realizmusnak hívnám. szeretetről, mélyebb vagy tágabb összefüggésekről, összetevőkről, tartalmiról, formairól is van itt szó. s ne felejtsük el, hogy én nem vagyok ott. nem tudok gesztusokat tenni. mint például virágot adni. amit sokan arra használnak, hogy letudjanak kényszerű kötelességeket. én egy felnőtt ember életéről beszélek, a tiedről, aminek egymillió összefüggése van: pszichológiai vagy lélektani, fiziológiai vagy testi, szociológiai, gazdasági, kulturális, vallási, történeti, filozófiai. STB. csak hogy néhányat említsek. S ki tesz többet valakiért, ki "szeret" jobban valakit? aki kevesebbet tesz? Tudom én, hogy az élet, agyilag nem mindig egy folyamat, hanem pillanatokból áll., hogy néha a benső idő független a külső időtől. de az ember előbb-utóbb vissza kell hogy zökkenjen egy nagyobb, emberhez méltóbb perspektívába. ahol mindenen deal-olni kell. lehetőleg mindennel. s ki teszi ezt meg? a nőknek, mint mindig megvolt a speciális szerepük, de ez is szóródik, mint tudjuk. de a többség a közvetlen igényeket: simogatás, mosás, etetés, mosoly, bíztatás, bátorítás stb. körül forog. miközben a férfi - mondjuk - a távolabbi kezelést, a pénzt, a pillanatnyilag leállított, vagy alapjáratra helyezett dolgokat intézi stb. s nem hülyeség ezeket a szerepeket összekeverni, mikor egy a nők közül, aki mondjuk mos, elküldi a férfit a picsába? micsináljak, küldjem én is el a picsába? vagy örüljek, hogy így, ilyen ügyesen megosztjuk a dolgokat, hogy ő azt csinálja, én meg az enyémet? de onnan is lehetne ezt nézni, hogy én is tudok mosni, tehát mossak? S mi van a Borisszal: mosson? Egy fiú, mivel tud segíteni, egy NAGY fiú? nem egy tízéves cukifalat, aki együtt sír a mama vállán, kicsi, puha és meleg, s az embert átjárja a nagy megnyugvás hulláma. hanem 22 éves, szőrös, szögletes, mogorva, s zavarodott. melyik kultúra, a busman, az abboriginis, a tadzsik, a norvég vagy német, esetleg nagyszláv, amelyik ezt várja

a fiútól? nem azt, hogy menjen el az apjával vadászni, halászni, harcolni, a bányába, ki a földre szántani, el az erdőbe fát vágni, ki a tengerre halászni, oda, ahova az anyád meg az apád jártak együtt évtizedeken keresztül, miközben te az orrocskádat piszkáltad, a kagylókkal, kavicsokkal, bogyókkal, s hazahozott kis állatokkal, s aranyhalakkal játszottál? melyik mondja, hogy oké. te csak fejezd be szépen a képet a kifestő könyvben, amit elkezdtél, mert az tesz legjobbat a fejlődésednek, az a folyamatosság, védelem, puha meleg légyott? Milyen kultúra ez? egy nagy zavarodott…én ezt gondolom. s azt gondolom, hogy mindenki, aki nem a Túró színvonalán van, ezt gondolja. s persze lehet gyönge férfiakat meleg női hangokkal zsarolni, befolyásolni. de kíváncsi lennék, ha tíz percre leülnék a Jotival, elmondhatnám az én, férfi érveimet is, hogy mit mondana? de akárkiről beszélhetnék, akármelyik férfiről. még lehet, hogy az az eunuk Gyuszi is azt mondaná. de lehet, hogy sok nő is azt mondaná, akinek háromnál több agysejtje van. az Etel néni biztos azt mondaná, ha négyszemközt tíz percet beszélhetnék vele. de ha nem azt mondaná, az se változtatna a dolgon. s ezeket a dolgokat te is tudod. s hogy csak most kezded felfogni, az érthető. de egy fiúnak, egy felnőttnek az apja mellé kell ugrania, mikor kigyulladt a ház, süllyed a hajó, vagy ilyenek, s menteni az anyát, a gyerekeket, az otthont, az értékeket, a holnapot.s nem elbújni az anyja ágya alá, a konyhába, vagy egy kis kosárkával "most aztán" elmenni vásárolni, amit egyébként nem szokott. na mindegy. Senki sem akar itt senki bántani. csak a tényeket rögzítjük. ha nem is könnyű. dolgok akkor is történnek, ha nem azt csináljuk, amit kell, vagy ha nem csinálunk semmit. s a krónika meg íródik. s mindenkinek van felelősége. még bizonyos értelemben egy gyereknek is, hogy ne gyújtsa fel egyedül a házat, még az Alexnak is, hogy ne egye meg a kiscsirkéket, ha nem látják. S nem azért, mert ezt én mondom. nem én csinálom a dolgokat, a dolgok csinálnak bennünket. még akkor is, ha valakinek az lenne a kényelmes, hogy ezt rám próbálja durván vagy finoman kenni, reménykedve, hogy ezzel minden megoldódik. semmi sem oldódik meg, ha mi nem tesszük. S ez nem pragmatizmus, ez realizmus. ahol nem csak a dolgok gyakorlati részére figyelünk csak, hanem arra is, hogy abból mi következik.

Jack

1017 mi történik, lj

meg vagyok, jól vagyok, csak nagyon aggódom. nem csak úgy általánosságban, hanem hogy nem mennek rendesen a dolgok, nincs megcsinálva, ami kell stb. szállnak a hetek, hónapok. szeretném tudni, mi történik love you

Jack

Naplót nem sokat írok, de ott vannak a levelek.

Patthelyzetek tömkelege.

A Borisz munkát keres, pesten csövezik, s semmi sincs abból, hogy az anyjának segít. Ill. nem tudom. Mindenesetre eltűnt, nem ír, nem tudom mi van vele. Valójában meg van sértődve, amiért elég keményen odamondogattam neki, lehet nem is nagyon kiélezve, amit gondolok róla. Hogy link, kibújik minden felelősség alól, lusta, s más alattomos jellemproblémák. Most lehet meg akarja mutatni, hogy ő is meg tudja oldani a dolgokat. Ez a családnak nagy segítségére nincs. Az biztos. Ő azt képzelte, hogy ha őneki nem kell adni pénzt, az már segítség. Az, de nagyon minimális.

Lehetősége lenne ide jönni, pénzt keresni, de nem jön.

A Sandra iskolába jár. Nem rég otthon volt pár napig, mert hullott a haja, hogy „vashiánya" van, de kiderült nem igaz. Visszament, de nem tudom mi történt. A siófoki fiúja van még, ez jó ok arra, hogy hazamenjen. Szerintem inkább ott kellene valakit találnia, de okosság ebben a családban egy deka sincs. A Jill valószínű Pesten van, a László Kórházban? Két napja senki sem ír. Valami enyhe vérzése volt, meg fájdalmai, de a terápiát is el kellene kezdeni. Ennyi tudok. A munka iszonyú fárasztó, műanyag linóleum lapocskákat kell lerakni a Community College-ba, a downtown-ba. S nagyon sürgősen. Muszáj volt fájdalomcsillapítót bevennem, mert alig tudok járni. Minden porcikám sajog. Jóval hűvösebb van. Nem tudom mi lesz ezzel a pasival. Ki kellene derülnie, hogy mennyi pénzt keres rajtunk, mert iszonyúan hajt bennünket, ami nem fog menni. Lehet ez azt jelenti, hogy alacsony árajánlatokat ad, de én nem fogok megszakadni. Azt biztos. De még kell várnom, nehogy munka nélkül maradjak. Kell mennem. Remélem a hétvégén nem dolgozom, s tudok pihenni. Muszáj lenne.

1018 közhelyes levél, lj

well. azért néha jó is történik.írtam az aklosoknak, küldtek egy száz pontból álló emailt, s megjavítottam a modem settengem. jól hangzik, nem?

na mindegy. nem szeretem már azt a nagy billentyűzetet. olyan akadozós, meg minden. Nos, nincs miről írnom. senki sem válaszol az általam felvetett 78 gondolatra. valakivel nagyon szívesen leveleznék, de ahhoz a valakinek oda kéne tenni a levelem az orra elé, s pontról pontra válaszolni. vagy legalább is néhányra, at a time. Szemlátomást ebben a családban senkit nem érdekel semmi, ami engem. tehát a szituáció nem nagyon vigasztaló, mert ez olyan, mintha a G Andráshoz fordulnék, sőt lehet őt még jobban érdekelnék dolgok. a 78 kérdés, amiről írok, lényegében újra és újra ismétlődik a leveleimben, nem is nagyon lehet eltéveszteni őket, azt hiszem. tehát a kép úgy néz ki, hogy én írom, hogy: 1,2,3,4,5,6,7,8,9,10,11,12,13,14,15,16,17,18,19,20,21,22,23,24,25,26,27,28.....78;

s valaki el kezd beszélni az 5-ről, azt is rövidített formában. vagy a 82-ről. nos ezt magyarul meg nem értésnek, félreértelmezésnek, egyoldalú kommunikációnak stb. mondják; angolul meg miscommunikációnak. amúgy jó idő van, jól vagyok, nehéz az élet, ég a villany, folyik a víz, az orrom szelel, kis vasszilánk van a bal hüvelyk ujjamba, még mindig fáj a jobb csuklóm, meg lábam, lassan fogyok, de még mindig kövér vagyok, kosz és kupleráj van, semmihez sincs kedvem, hazajövök, iszom, eszem, elvesztem az érdeklődésem, nem akarok semmit csinálni, nehéz nap után, mert hetek, hónapok óta hiába várok valami jóra, valami lelkesítőre, valami megoldásra, valamire, amire lehetne támaszkodni, ahonnan el lehetne indulni, minden bizonytalan, lapos, igénytelen, fáradt, távoli, idegen, kedvetlen, s alulinformált.a...A fiam munkát keres?, nem ír, miből él?, kinek a nyakán csövez, mi a terve, célja, ambíciója, elképzelése, stb. nekem minden évre, ahogy visszanézek, volt legalább öt. ami két évre tíz, háromra 15, négyre 20, ötre 25, meg ilyenek. ugyan ez a lányomra. hullik még a haja? s mitől hullott? s ha már nem, akkor mitől állt el? s egyébként? Mi van a Morzsival? működik a setalit antenna, rendesen? nahát,

Jack

1019 valaki tudhatná,

legutoljára anya azt írta nekem, hogy nem jól van. aztán meg hogy négy vagy öt dokival is beszélt, s majd lesz valami. én ennyit tudok. valaki tudatná velem, mi van? én megvagyok, dolgozom**.**

apa

1019 limitált összefüggésekkel, lj

cicusom,

annyi mindent írtam, hogy nem tudom mit írtam…

mire mondod, hogy. én csak megpróbálok nagyon őszinte lenni, azt írni, amit gondolok, amit érzek, meg ami van. azt hiszem kérted is. én nem látok semmi hatalmas rettenetet, csak minden másképp van. ez a hat hónap valami nagyon logikus kibaszás velem, megint, de látom, hogy ezek az idők járnak. mikor azt írtad a levelemre, hogy kijöttök, mindjárt be is felhőzte a dolgot, hogy "biztos nem úgy lesz." valahogy a dolgok nem nekem dolgoznak, minden ellenem van. de nagyon örülök, hogy minor bajaid vannak. halálra tudod az embert ijeszteni, ehhez rendkívüli érzéked van. well, nem tudok mit mondani, ami ott hat hónap, itt három, de ennek a helynek elveszett odahaza még számodra is minden varázsa, a tengerpart, a taco-k, a downtown-i séták, a filmnézések, a finom kaják, az egyszerű élet, a kényelem, meg a pénz adta frappánságok. s persze a lista közel sem teljes, találomra emlékezhetsz. de ez a megnövekedett gravitáció állapota, aminek arrafelé könnyen engednek. a kapcsolatunk, nos az ilyen levélváltásos

formalitásokra korlátozódott, praktikumok, aktualitások, meg minden. no tuch, no smell, no hug. de örülök, tényleg, hogy azért a rendszer működik, s gondodat fogják viselni. low profil, nem az én stílusom. én egy csodabogárrá lettem, megszűnt az én világom. szét vagyok szakadva, képtelen vagyok megmozdulni, úgy fáj mindenem. hosszú idők óta először fájdalom csillapítókat eszem, hogy egyáltalán. hatalmas termeket kellett linóleum kockácskákkal lerakni, a narancs nagyságú daganatos térdemen, egymillió vágás, iszonyú stressz, hogy szép legyen, egy rózsabimbó lelkű helper, napi tízen egy órás gyötrelem, de hétvégén nem dolgozom. nekem a legnagyobb tragédia az a Borisz. szét vagyok esve ettől. s mint valami hínár, húz egyre lefele. nem szívesen mondom ezt, de ez van. nem tudok ebből kimászni, s mint a méreg rágja az agyamat. kicseszik velem, nem tudom ez mire jó, kinek jó, mi jön ebből ki, meg minden. a Sandra aranyos, benne van valami emberi érzés. ami persze mindig nyilvánvaló volt. Hogy nevén nevezzem a gyereket, csak egyszerűen nem tudom, hogy a fiam hogy tud ilyen üres, és kegyetlen lenni azzal az emberrel, akitől az én véleményem szerint, minden nagyképűség nélkül, akár hogy is csűri és csavarja, a legtöbbet kapta ezen a földön. ez már elég nagy korlátoltságot, vagy gonoszságot feltételez, hiába próbálom szépíteni.s többek között azt sem értem, hogy TE, hogy tudod ezt megengedni.de mindegy, én csinálom a dolgom, limitált összefüggésekkel is. a Szeretet nevében is. and hope, for the better.

Jack

1020 nem vagyok normális, lj

ok. értem. s ne haragudj. én nem akartalak téged bántani. én nem akarok senkit sem bántani. én csak azt gondoltam, amit nagyon őszintén gondolok, érzek, hogy elvesztettem a talajt a lábam alól. valami itt nincs figyelembe véve, hogy ki vagyok én. nekem az, hogy a gyerekeim, a fiam segít abban, hogy az életem ne dőljön romba, egy szalmaszál volt. szükségem lett volna megkapaszkodni benne, mert ettől tovább mehetne a bicikli. s lehet igaza van, hogy "úgy se" menne. mármint a Nagy Álom. de így a kicsi sem megy. semelyik, s semmi sem megy. de nem ez a kérdés. nekem az a kérdés, hogy nem érdekli, s ha neki külön álmai vannak, ezáltal ezek között a körülmények között én nem tudok tovább funkcionálni. egy évet kértem tőle, ha nem, nem. ha egy fiú nem tartozik ennyivel az apjának, mit lehet erre mondani? én akarok neked segíteni, szeretni, élni, bízni, küzdeni, harcolni, tervezni, reménykedni, de így nem tudok. lehet, sőt biztos nem vagyok normális. fucken nem vagyok normális. s hiába nézek körül, ki az ablakon, vagy bárhova, mindenütt ezt látom, mindenről ezt gondolom, sajnálom, de én nem tudok egyedül élni, lenni. ha a fiam ilyen frappánsan el tud intézni, mi tehetek? vétkeztem ellene, ekkorát? tényleg? oké. a hibás nem te, nem ő, én vagyok. mindenért. ha ez így jobb. S bocsánat.

Jack

/EMILY DICKENSEN/

The Battle fought between the Soul
And no Man - is the One
Of all the Battles prevalent -
By far the Greater One -

No News of it is had abroad-
Its Bodiless Campaign
Establishes, and terminates -
Invisible - Unknown -

Nor History - record it -
As Legions of a Night
The Sunrise scatters - These endure -
Enact - and terminate -

Sírfeliratomnak is jó lenne Emilynek ez a verse:

Emily dickinson 1556

Fény, agyő, veled itt –
Oly hosszú volt – oly rövid –
Köszönöm, hogy meghallgattál –
Mindenség Tanítója –
Örök Törvényhozója –
Adtál – elhagytál –

1020 írj memoárt, lj

well.
ilyen tényleg régen volt. tegnap aludtam délelőtt, délután, aztán két nyugtatóval egész éjjel, s csak kétszer ébredtem föl. de tényleg jobban vagyok. olyan tompa minden, de nem fáj minden porcikám.

nos én nem hibáztatlak, hogy miket csináltok otthon. vannak részei a világnak, ahol reggeltől estig majd meg szakadnak, hogy egyenek. nos az a hely egy átmenet, ott csak egy félig magyar félig amerikai feleség él, nem kell dolgoznia a megélhetésért, mert van egy bankkártyája, ahova megy pénz. de az életet minőségileg is meg mennyiségileg is fenntartani kemény munka. azok között a körülmények között. ezen szerettem volna valamennyire változtatni, de nem megy.

persze, hogy beázik, persze, hogy hullik az üveggyapot, mert nincs kész. s persze ronda, meg minden. de legalább van. S azt hiszem, hogy elég sok átmenet van a teljes luxus, meg a Csöpinél való albérletezés között. nos az az egyik. mindenesetre minden tábori körülmény ellenére teljes és kellemes privacy-d van; bőven van helység, fűtés, melegvíz, villany, autó, kaja, "bútor", háztartási felszerelés, telefon, komputer, internet, kert, gyerekek, szomszédok, laza kapcsolatok barátokkal, magyarul beszélnek, meg minden. nem kell reggel felugrani, s elrohanni…s elég korlátozott felelőség a családdal szemben, a gyerekek maguk kenik a kenyerüket a távolban, a férj se böfög, fingik, horkol, pofázik, követelőzik, vagy csak a puszta létével érezteti mennyi teendő van.

innentől csak felfogás kérdése, hogy az ember miként élvezheti s örülhet a puszta létnek. Azt hiszem kevés embernek adatott meg az ilyen szerencse, ahol el lehet mondani, hogy napi két órai munkával levan tudva a kötelező, 22 órában meg szabad vagyok. én - ezt tudom neked mondani - a világon a legboldogabb ember lennék, ha ezt tehetném, ha ott úgy lehetnék. Persze vannak más szempontok is, egymilliót lehetne sorolni. de 999 999-re nyugodtan lehetne mondani, hogy ez ezért, az meg azért, nem megy, tehát az embernek nem kéne összekeverni a szart a kakival, s ha ezt meg tudja tenni, akkor nem kell, hogy lelkiismeretfurdalása legyen, s békességben élhet. Ettől persze egy csomó összefüggés nyitva marad, egy csomó szál nincs elfúzve, meg minden, de az a sajátos dolog történt, hogy kiderült rákod van, s minden egyes kérdés, legyen az spirituális, personal, egzisztenciális, vagy csak anyagi ebből következik; mármint, hogy a mi anyagi, szociális, egzisztenciális, s bármilyen helyzetünkben, mire vagyunk determinálva ez által. s erre. s ha erre, - ha bármilyen kérdés felvetődése alapján, mindig ide kell kijukadni, mindig ez a válasz, akkor a legjobb nem lázadozni tovább, hanem igenis kihasználni a lehetőségeket. én például biztos leülnék, s napi négy órát az emlékeimen dolgoznék, s szépen leírnám őket. főleg azért, mert az ember - mint ahogy az okosok mondják, s az valójában igaz - a visszaemlékezésben éli meg igazán és rendesen, hogy mi is történt vele, azaz az életét. én nem gondolom, hogy bármi szégyelni való van ezen, tudomásom szerint senkit nem öltél meg, vagy követtél el valami fertelmes gonosztettet. hibák? tévedések? well, kinek nincsenek? szerintem attól csak még emberibb. tudom, hogy te hajlamos vagy kiscsirkéket terelgetni, vagy csocsózni, vagy szédelegni egyik helységből a másikba. de ezt még mindig megteheted attól, hogy néhány órát minden nap erre szánsz. nem kell megmutatni senkinek, írd magadnak, titkosítsd, whatever. de semmilyen ennél hatásosabb csodaszert nem tudok elképzelni, hogy éberen tartsd az emberséged, a szellemiséged, a lelked. s azt hiszem van ott néhány billió dolog, amin érdemes lenne, most ott, azon a "Varázshegyen" elmerengeni.

love you

Jack

Okt. 21. hát azért biztos, hogy ez nem normális. az meg hogy mi jl

a különbség a nem normális meg a nem hétköznapi között

azt senki sem tudja megmondani mindenesetre akkor is azt gondolom, hogy ha valaki nem mondott leteljesen rólam, akkor azért akárhogy is, de gondolna arra, hogy jelen pillanatban ez meglehetősen káros, ha ugyan nem gyilkos. már minthogy ilyen stresszt okozni (remeg kezem lábam gyomrom meg mim) merthogy a stressz meg a betegség állítólag nem a legkívánatosabb dolog és ha ez fej homokba dugás akkor is, meg ha önzés akkor is hogy mi történt a Borisszal, azt én is csak gondolom, és biztos te is többet tudhatnál róla, ha érdekelt volna kicsit gyerek. vagy nem sikerült kinőnie egy pár dologból. arra jutott (akár önmaga elől elbújás okán is) hogy neki lekellene szakadni rólad, hogy kiderüljön bármi is magánilag és ez még a betegségem előtt volt bőszen emlegeti a kis sasfiókás mesét azt gondolja hogy a te (mi) álmunkhoz neki semmi köze, neki magánálmot kellene keresnie azt gondolja, hogy nem ért egyet a módszereiddel, hogy nem úgy „szerepeltél" az én rákos voltom kiderülése okán, ahogy az neki bevehető azt gondolja, hogy értelmetlen neked bármit mondani, mert úgysem számít (talán a legnagyobb hiba amit elkövettél, hogy nem vetted elégé figyelembe, hogy hozzám hasonló pszichológiai alkat) azt gondolja, hogy az álmod egyébként sem működik anymoore az én bajommal megtetézve főleg, hogy ez sehogy sem lesz jó, nem lát „boldog" végkifejletet... azt gondolja, hogy utálja, hogy azt kell csinálni, annak kell lenni, amit te akarsz... azt is gondolja, hogyha nem csinálja azt amit te mondasz, akkor is rábaszik, mert ő lesz a hibás azt gondolja, hogy tele van a töke az egésszel jó marhára meg van zavarodva, ahogy mondtam azt gondolta, hogy attól hogy én rákos vagyok, valami súly-, központ eltolódás lesz a családban, hogy valami megváltozik azt gondolta, hogy én leszek a központi figura és unszimpatikus neki minden pénzes, építkezéses indok csak összevissza írom, ami eszembe jut meg egy kicsit rosszul vagyok(elégé megrémiszt és elkeserít, hogy már a kemo előtt jó szarul érzem magam, mi lesz akkor velem később ha te megöngyilkolod magad, mi lesz velem? meg az Sandrával mondjuk? nem tudom macika, én értek egy csomó mindent veled kapcsolatban és tényleg sajnállak is meg szeretlek is, de ne csináld ezt, kérlek még gondolkodok, még másról is akarta, de most tényleg kész vagyok folyt.köv. love, me

pusz-musz, anya

1022 a Borisz árulása, utószó, lj

ez csak egy utószó. támaszkodva arra, amit te írtál:(félek még leírni is ezt. nem azért, mert én nem vagyok meggyőződve az igazamról. hanem mert iszonyú a gondolat, hogy ilyen gyerekem van. úgy látszik elég vékonyka dolog az, amit én képviselek. ha ilyen elképesztő ürességre, megnemértésre, viszonzatlanságra, részvétlenségre talál a dolog) a Borisznak ez a gondolata, gondolatsora, summázása az én személyemnek, az én életemnek egyszerűen agybontóan igaztalan és

igazságtalan. a megoldásra is. ő egy évet áldozott volna fel, de nekem így az életem ment tönkre. S így ez nem hagy számomra más választási lehetőséget, mint, hogy akkor közöttünk megszűnt - minden következményével együtt - az apa, fiú kapcsolat. (s itt van az a néhány, de ennek igazolására elégséges, nem is olyan régi levél, amiben örült, s köszönetet mondott azokért az erőfeszítésekért, amit tőlem mindig is kapott) tehát nekem ez az egész csak egy nagy bullshit, de ezennel vége. volt ideje gondolkodni rajta, s már mostanra is elég kárt okozott. menjen az álma után. de akkor menjen. (bár nem hiszem, hogy a lelkiismeretnek ezzel a batyujával sokra fog jutni.) legyen meg amit akar, de az én életemből ezennel szépen ki is ballagott. s ezt ő, nem én akartam. Én arra kértem, hogy jöjjön, segítsen nekem, s főleg miattad. de ő ehelyett leköpött, s leocsmárolt. (magára hagyta a félig begolyózott apját, akire a rákos anyja van bízva, a háborgó tengeren hányódó hajó kormánylapátjánál, s szépen elsétál valami langyos Antillákra. lesz ami lesz...)legalább is a te szavaiddal. de én elhiszem, s ez így együtt bőven elég.

Jack

1022 Jill válasza a telefonomra, se velem, se magaddal ne csináld ez,

hát azért biztos, hogy ez nem normális. az meg hogy mi a különbség a nem normális meg a nem hétköznapi között azt senki sem tudja megmondani mindenesetre akkor is azt gondolom, hogy ha valaki nem mondott le teljesen rólam, akkor azért akárhogy is, de gondolna arra, hogy jelen pillanatban ez meglehetősen káros, ha ugyan nem gyilkos. már minthogy ilyen stresszt okozni (remeg kezem lábam gyomrom meg mim) merthogy a stressz meg a betegség állítólag nem a legkívánatosabb dolog és ha ez fej homokba dugás akkor is, meg ha önzés akkor is hogy mi történt a Borisszal, azt én is csak gondolom, és biztos te is többet tudhatnál róla, ha érdekelt volna kicsit gyerek. vagy nem sikerült kinőnie egy pár dologból. arra jutott (akár önmaga elől elbújás okán is) hogy neki lekellene szakadni rólad, hogy kiderüljön bármi is magánilag és ez még a betegségem előtt volt bőszen emlegeti a kis sasfiókás mesét azt gondolja hogy a te (mi) álmunkhoz neki semmi köze, neki magánálmot kellene keresnie azt gondolja, hogy nem ért egyet a módszereiddel, hogy nem úgy „szerepeltél" az én rákos voltom kiderülése okán, ahogy az neki bevehető azt gondolja, hogy értelmetlen neked bármit mondani, mert úgysem számít (talán a legnagyobb hiba amit elkövettél, hogy nem vetted elégé figyelembe, hogy hozzám hasonló pszichológiai alkat) azt gondolja, hogy az álmod egyébként sem működik anymoore az én bajommal megtetézve főleg, hogy ez sehogy sem lesz jó, nem lát „boldog" végkifejletet.....Azt gondolja, hogy utálja, hogy azt kell csinálni, annak kell lenni, amit te akarsz.....Azt is gondolja, hogyha nem csinálja azt amit te mondasz, akkor is rábaszik, mert ő lesz a hibás azt gondolja, hogy tele van a töke az egésszel jó marhára meg van zavarodva, ahogy mondtam azt gondolta, hogy attól hogy én rákos vagyok, valami súly-, központ eltolódás lesz a családban, hogy valami megváltozik azt gondolta,

hogy én leszek a központi figura és unszimpatikus neki minden pénzes, építkezéses indok csak összevissza írom, ami eszembe jut meg egy kicsit rosszul vagyok (elégé megrémiszt és elkeserít, hogy már a kemo előtt jó szarul érzem magam, mi lesz akkor velem később ha te megöngyilkolod magad, mi lesz velem? meg az Sandrával mondjuk? nem tudom macika, én értek egy csomó mindent veled kapcsolatban és tényleg sajnállak is meg szeretlek is, de ne csináld ezt, kérlek még gondolkodok, még másról is akarta, de most tényleg kész vagyok folyt.köv.

pusz-musz, anya

1022 SZOMORÚ LEVÉLVÁLTÁSOK

1023 ebben biztos lehetsz forever

nekem ez csak egy újabb bizonyíték…amiről írsz.

de I love you too. így is úgy is. s mindent megteszek érted, kitörőm kezem lábam, bármi, ami kell. most először érzem úgy, hogy mellém álltál. de persze az igazik s fő kérdés az marad, hogy miért nem állunk mindannyian egymás mellé? még ha nem is könnyű…a Borisz azt kérdezi én miért nem állok melléd? én meg azt kérdezem, hogy ő miért nem áll mellém? a Borisz valami féle felelősségről beszél, aminek úgy általánosságban, emberiességből, vagy házastársi, vagy bármely más okból muszáj működnie. oké. De hol van az ő felelőssége. minden egyes ponton, minden alól kibújik, mindenhol, ahol erre lehetősége van. ahol neki kéne valamit csinálni, másnak passzolja át a kérdést. S ha ő nem felelős, akkor én sem vagyok felelős. mert mindenki felelős. s ez a dolog körbe körbe megy. Én nem tudok egyetlen népről, vallásról, kultúráról ezen a világon, ahol ez ne így volna. miért kivétel ez alól a mi fiunk? mert valami underground, szektariánus, vagy egyéni céljai vannak? s ennek a hiedelmében, tudatában, "meggyőződésében" tesz nekem fel erkölcsi kérdéseket? hogyan válaszoljon az egér a macska erkölcsi kérdésfelvetésére? vagy az elefánt a sakálnak? A Borisz engem nem tud számonkérni, mert már eleve nem jók a kérdésfelvetései. kérdezhetne dolgokat, válaszolnék is neki, de arra tudja a választ. az én saját rendszeremen belül próbál megfogni, az én saját erkölcsi, kulturális normáimat próbálja ellenem felhasználni, miközben ő nem vallja, alkalmazza azokat. s ha azt érezném, ha azt tudnám gondolni, hogy minden reménytelen, akkor nem is kéne válaszolnom, ezekre az így övön aluli ütésekre. mert ugye a hozzá intézett kérdésekre nem válaszol, hetek, hónapok, évek óta, mert nincs válasza, vagy mert tudja, tudva tudja, hogy értéktelen. s akkor ő tesz fel nekem - felháborodott - kérdéseket. az én értékrendszerem, ha ő magára nem alkalmazza, akkor az enyém, s nincs joga ellenem alkalmazni. ha ezt nem érti, kár erőlködnie. az ilyen dolgokat én már tíz éves koromban is tudtam. s szerintem te is.de ennek ellenére válaszoltam a levelére. de itt nem egy ártatlan kisfiúról van szó, hanem egy felnőtt emberről, aki felelőtlenül játszik mások életével. s elérkeztünk ahhoz a ponthoz, ahol már önvédelemről

van szó, amikor a nem cselekvésével, a hallgatásával, a bujkálásával, a sumákolásával, az opportunista köpönyegforgatásával, már komolyan tud ártani, s ami a legszörnyűbb ebben az egészben, hogy még a saját szüleinek is. én azt gondolom, hogy ez a gyerek nagyon rossz útra tévedt, s én már komoly bűnözői tulajdonság-kezdeményeket látok itt, s a kérdés, hogy ezt továbbra is felelőtlenül ezért vagy azért támogatjuk, vagy sem. vagy teszünk valamit ellene. én szeretlek téged. ez nem csak vér kérdés, mint apa és fiú, anya és fiú "bagatell" esetében, hanem egy komplex human thing. s azt gondolom, hogy mint a pelikán anya, feltépem a begyem, s az utolsó csepp vérem is neked adom, az utolsó óra utolsó percében is. s tudod, hogy ez nem bullshit. S lehet, hogy az csak egy pohár víz lesz, ha csak annyi lesz. de azt mind odaadom, s feltétel nélküli szeretettel. ha mi ketten összetartozunk. Ebben biztos lehetsz. Forever. love you

Jack

1023 érdemes vagy nem

hosszú hetek, hónapok óta, ma volt az első jó, majdhogynem boldog napom.s rohantam haza, hogy megnézzem, mit írtál, írtatok. mert azt hittem, hogy az a hír vár, hogy jössz.itt állok egy penge élén, egy szakadék fölött. minden igaz mindenkinek igaza van. s látom, hogy amit én mondok az senkit sem érdekel. tízezezerszer végig gondoltam mindent, minden irányba, s egy "nagy sötét erdőbe jutottam". egyszerűen nincs értelme tovább élnem, ha a családom, beleértve téged is, tovább nem létezik. én mindenemet erre tettem fel. egyik oldalon az van, hogy együtt vagyunk, a másikon meg a semmi. egyik oldalon érdemes élni, a másikon nem. ez van. A lelkem, a szívem, a tudatom legeslegmélyéről húztam ezt elő, s teszem eléd.

apa

ez az utolsó ilyen levelem.

válasz egy ember segélykiáltására…s látom, kibújt a szög a zsákból, s számomra az egy gyalázat.utoljára mondom, a dolog szerintem így néz ki: felneveltünk egy gyereket, 22 évig, iskolába járattuk, egyetemre, vettünk neki egy telket, egy házat, jelen pillanatban is ott tartózkodik, az az otthona. nekem tiszta a lelkiismeretem a Jóisten elött, én mindenemet odaadtam neki, amit lehetett, s ez nem csak pénz volt. ennyire futotta egy szegény, munkásembertől. s az én meglátásom szerint mindenféle jellembeli problémáját akarja rám húzni, hárítani, amiért nem képes megfelelni dolgoknak, s annak a csekély kérésnek se, amivel elkerülhettük volna, hogy ne fordítaná egy szörnyűséggé az életünket. A múltkor is mondtam, most is mondom: légy szíves, ne írjatok többet, se a kimondott, se a kimondatlan gonoszságra nincs szükségem. amíg bírom épp ésszel és erővel, addig csinálom

Jack

s aztán még egyet.

ez csak egy utószó. Támaszkodva arra, amit te írtál:(félek még leírni is ezt. nem azért, mert én nem vagyok meggyőződve az igazamról. hanem mert iszonyú a gondolat, hogy ilyen gyerekem van. úgy látszik elég vékonyka dolog az, amit én képviselek. ha ilyen elképesztő ürességre, meg nem értésre, viszonzatlanságra, részvétlenségre talál a dolog) a Borisznak ez a gondolata, gondolatsora, summázása az én személyemnek, az én életemnek egyszerűen agybontóan igaztalan és igazságtalan. a megoldásra is. ő egy évet áldozott volna fel, de nekem így az életem ment tönkre.

s így ez nem hagy számomra más választási lehetőséget, mint, hogy akkor közöttünk megszűnt - minden következményével együtt - az apa, fiú kapcsolat.

(s itt van az a néhány, de ennek igazolására elégséges, nem is olyan régi levél, amiben örült, s köszönetet mondott azokért az erőfeszítésekért, amit tőlem mindig is kapott)

tehát nekem ez az egész csak egy nagy bullshit, de ezennel vége. volt ideje gondolkodni rajta, s már mostanra is elég kárt okozott. menjen az álma után. de akkor menjen. (bár nem hiszem, hogy a lelkiismeretnek ezzel a batyujával sokra fog jutni.)

legyen meg amit akar, de az én életemből ezennel szépen ki is ballagott. s ezt ő, nem én akartam. Én arra kértem, hogy jöjjön, segítsen nekem, s főleg miattad. de ő ehelyett leköpött, s leocsmárolt. (magára hagyta a félig begolyózott apját, akire a rákos anyja van bízva, a háborgó tengeren hányódó hajó kormánylapátjánál, s szépen elsétál valami langyos Antillákra. lesz, ami lesz…) legalább is a te szavaiddal. de én elhiszem, s ez így együtt bőven elég.

Jack

1023 érdemes vagy nem, lj

hosszú hetek, hónapok óta, ma volt az első jó, majdhogynem boldog napom. s rohantam haza, hogy megnézzem, mit írtál, írtatok mert azt hittem, hogy az a hír vár, hogy jössz. Itt állok egy penge élén, egy szakadék fölött. minden igaz mindenkinek igaza van. s látom, hogy amit én mondok az senkit sem érdekel. tízezerszer végig gondoltam mindent, minden irányba, s egy "nagy sötét erdőbe jutottam". egyszerűen nincs értelme tovább élnem, ha a családom, beleértve téged is, tovább nem létezik. én mindenemet erre tettem fel. egyik oldalon az van, hogy együtt vagyunk, a másikon meg a semmi. egyik oldalon érdemes élni, a másikon nem.ez van. a lelkem, a szívem, a tudatom legeslegmélyéről húztam ezt elő, s teszem eléd. apa

1023 Borisz második levele

Azt gondolom, hogy az, amit írtál nem válasz az általam felvetett témára.

Alapvetően ez az egyik elsőrangú probléma a veled való kommunikációnak, hogy nem arról beszélsz amiről a másik ember. Én nem arra kértelek, hogy írj nekem arról, hogy te, hogy vagy. Nem érzem úgy, hogy az, amit írtál indokolná azt a szituációt, ami most kialakult.

Te megpróbálod ügy beállítani ezt a szituációt, hogy te neked sok győzködés, és megmagyarázás után sikerült megértetned anyával, hogy az általad javasolt megoldás mégis helyes, annak ellenére, hogy ő a kezdetektől fogva nem értett vele egyet. S most, hogy ő felfogta megértette, elvárod tőle, hogy „győzőn" meg engem is.

Szeretném tudatni veled, hogy ha ezt te önmagad elhiszed, akkor teljes mértékben álltatod magad. Én erről írtam, erre próbáltam célozni. Anya nem bírja tovább. Kurva szar szituban van. Én úgy érzem te pedig ezt kihasználod. Abszolút ellent mond mindenek, amit gondolok, érzek, sejtek, az, amit csinálsz elsősorban vele, és velem. És nagyon önzőnek érzem azt ahogyan viselkedsz. Többször mondtam, hogy nem tarom normálisnak, hogy te előtted egy megoldás van, a TE megoldásod, amit te az objektív realitásnak nevezel, és MINDEN ÁRON el akarod azt érni. S ezt azzal indokolod, hogy ha nem az van, amit te szeretnél, ami TE egyetlen megoldásnak látsz akkor megörülsz, úgy érzed nincs értelme az életednek, nem szereted többé a családod, mert nem olyanok, mint amilyennek te szeretnéd látni őket. Ha valaki nem úgy gondolja, mint te akkor annak véleményed szerint valami baja van. drogos, buzi, pszichopata, nem jók a hormonjai, nem tud gondolkodni, szúk látókörű, nem látja a valóságot, álmodozó, idealista. Tehát valami baja van. Úgy érzem, hogy még a reményét is megpróbálod minden áron kiirtani annak, hogy más megoldáson gondolkodjon bárki. Undoritó dolgokat írsz rólunk, ezzel bizonyítva, hogy a mi ötleteink nem állják meg a helyüket. S sok tapasztalatból tudod, hogy anya nem bírja sokáig a nyomást, még ha nem is ért vele egyet, ha eleget cseszteted, eleget írsz arról, hogy te veled Ő, hogy kibaszik ezzel, akkor egy idő után azt fogja mondani 'nem bírom tovább, legyen meg a te akaratod.'. S ez neked annyit jelent, hogy egy kicsit kínyílt a szúk látóköréből, vagy tán kicsit beindultak a hormonjai, és végre Belátta azt, hogy igazad van. Én a tegnapi levelemben arról írtam, hogy ez nem igy van. És ha te ezt hiszed, és ebbe belemegyünk, akkor egy hazugságban fogunk élni. Nekem anya 3 nappal ezelőtt is azt mondta, hogy szerinte nem kellene kimennem hozzád. Figyelembe véve a körülményeket. Hogy Ő nem szeretné.

Én nem tartom fairnek egyszerűen, amit csinálsz. Hogy arra hivatkozol, amióta kiderült, hogy rákos, hogy te milyen szarul vagy, fizikailag mentálisan, és hogy a te kedvedért meg kell ezt meg ezt tenni, különben meghülyülsz, meghalsz stb. ez zsarolás. Csináld ezt különben megölöm magam. ??? erre mit lehet mondani? egy szerető feleségnek? Abba próbálsz beleerőszakolni minket, hogy hazudjuk azt ok egyetértünk. mert bármeddig, bárhogyan, bármit mondunk, ami arról szól, hogy nem értünk egyet veled az elfogadhatatlan, és valószínűleg azt jelenti hülyék vagyunk. Nem is tudom, hogy ennek a levélnek van e érteleme,

most már nem igazán számitok rá, hogy az ÁLLTALAM felvetett dolgokra konkrétan reagálva írsz, (mivel talán kicsit lenne rá jogom, mivel rólam van szó), de ennek ellenére azt is hazugságnak tartanám, hogy nem mondom el, amit gondolok.

biztos kicsit durván vannak dolgok megfogalmazva, és nem fog jó esni, de azt gondolom, hogy te ennél durvábbakat írsz, és szemlátomást még mindig azt gondolod, hogy a forma levan szarva. tehát a tartalmamat nézzük.

Borisz

én nem vagyok egy tudós.

se a népszerű, se a lexikális, se a gyakorlati értelemben. tíz évet sofőr, nyolc évet faluszolga, tízenhat évet construction worker voltam.s ezt a harminckét évet egymillió dologgal töltöttem, főleg olyan praktikumokkal, amik semmire sem jók. spirituális s nagyon egzakt értelemben. sokat tudnék neked mesélni dolgokról, amiket tudok. meg is, be is tudom mutatni őket. De én nem csak ez vagyok. én ezt gondolom magamról. mindamellett, hogy hármúnkét éven, azaz 32x365 napon, azaz 11680 napon keresztül el voltam foglalva az egzisztenciámmal, (nagyon kevés kivétellel), amit senkitől sem kaptam meg, s hogy - ennek anyád a megmondhatója - édes keveset, csak a minimálisat olvastam, tájékozódtam, művelődtem, olyan nagyon nem érzem lemaradva magam intellektuálisan, tudásban, megértésben, értékelésben, felfogásban stb. másoktól. s ezt - én - annak az egyszerű ténynek fogom fel, hogy valami rendkívüli intellektussal áldott meg a teremtő, s néhány pillanat elég ahhoz, ami másoknak hosszú időn át sem megy. ha mindazt az időt, amit vécék, konyhaszekrények, lefolyók, ajtók, ablakok, autók, falak, tetők, házszerkezetek, állapotok, és állományok, szerszámok, anyagok, mesterségbeli fogások, szakmai zsargon, emberi, üzleti, piaci lehetőségek, idegen környezeti, kultúrák összegzésére fordítottam, arra használtam volna, hogy reggel 7 től este ötig, 11680 napon keresztül a tudományos munkámnak szenteltem volna, akkor most, de bármikor képes lennék frappáns, tömör, lényegbevágó megfogalmazások készítésére, amiket nem lehet félreérteni. több okból meg vannak támogatva, mint amennyi támadás lehetséges. Így azonban, valakinek a jóindulatára vagy megértésére vagyok hagyatkozva. arra, hogy abból a szétszórt, vagy összedobált ismeret s tényhalmazból, ami az én nevemmel van fémjelezve, valaki képes, akar és tud valami tanulságot levonni. ha nem, nem. nincs harag. Jelen pillanatban is ott tartok, hogy a szellemi, testi, s lelki erőm nagy részét a kizsákmányolóimnak adtam ezen a szent napon is, s csak megrogyva, kihüvelyezve, a megmaradt röpke néhány órában, percben foglalkozom azzal, ami igazán fontos lenne. (de se te, se anya, se A Sandra, se senki emberfia ezen a földön nem maradt válasz nélkül, mielőtt én magamra gondoltam volna, mielőtt nyugovóra hajtottam volna a fejem. ha valamiért Isten kegyelméből hozzám fordult…)

(s én már ezt is egy eredménynek tartom. soha egy kérő lelket vissza nem utasítottam, se meg nem hallgatással, se válasz nem adással) ha a munkahelyemen próbálnám ezt, azonnal kirúgnának…megannyiszor kínozott ez a soha nem szunnyadó kérdés, megannyi milliószor megpróbáltam, megannyi millió változatban, megannyi millió "fontos" s megvilágosult pillanatában a szellemi és lelki életemnek, de mindig rábasztam. de azért tudom, hogy mit csinálok. az ön, s az én közösségem megvalósításán fáradozom. s látom én, hogy mindenben lehetnék jobb, de ha visszanézek erre a tizenhatezer hatszáznyolcvan napra, akkor csupán néhányat látok, azt is messze a saját tudatlan múltamban, amikor olyat csináltam, ami helytelen volt, vagy elégtelen. emlékszem s ismerem a napjaimat, valamenynyit. s nincs lelkiismeret furdalásom. mert mindig mindent megtettem, amire képes voltam. s azt gondolom, hogy ez a maximum, amit az ember megtehet. ugyanakkor a másik oldalon nagyon sok vizsgálati, vagy vizsgálódási lehetőség van, aminek alapján az amit csináltam, hibás, elégtelen, kifogásolható, rossz, megkérdőjelezhető, vagy ennél élesebb kritikára is érdemes; mint felelőtlenség, végzetes mulasztások, megbocsáthatatlan tévedések, vagy akár bűnök. sok ilyenről tudnék beszélni. de ez csak a partikuláris, a részleges, a viszonylagos, a kiragadott stb. vizsgálódás fényében van. ha az egészet vesszük figyelembe, kiállok bármilyen bíróság elé. a kivégzőosztag elé is...A Jóisten elé is.(s problémám van azzal, aki nem így van)mert nekem talán ez volt a legfontosabb törekvésem az életemben. S az meg már tudományosan bebizonyítható, hogy valaki vagy keveset csinál jól, vagy sokat kevésbé.

valamilyen oknál fogva, én az utóbbit választottam. ez volt az én agyam, tudatom sémája, mátrixa, képlete a kezdetek óta, amit én úgy ítéltem meg, hogy szorosan kötődik, illetve azonos azzal a benső lénnyel, akivel együtt élek. önmagammal. Mindenesetre egy szabályt már a kezdetek óta leszögeztem; hogy soha, semmilyen körülmények között nem csapom be önmagam. bármi is legyen a következménye. s sohasem bántam meg. Innen, az én látószögemből nézve, mindig is az volt, hogy miközben nagyon is tisztelem, s becsülöm a részecskéken dolgozó embertársaimat, feneketlen sajnálatot is érzek irántuk, mert mindig az az érzésem, hogy valamiből kimaradnak. az egész megértéséből. de az a gondolat valószínű kölcsönös, tehát nyugodtan leszögezhetjük, hogy mindenki csinálja, aki. S vannak ugye hentesek, mészárosok, vadászok, műgyűjtők, fafaragók, szerelők, újságírók, meg minden. az olyanból kevés van, mint én. Aki kettős életet él, aki nem csak az, aki.akinek az egzisztenciális meg esszenciális élete ilyen távol áll egymástól, s még is fent tudja azt valahogy tartani. s lehet jobban letudnám ezt írni, ha többet gondolkodnék rajta, vagy többet foglalkoznék ezzel, vagy több időt töltenék vele. de igazabbul akkor sem. s még ráadásul azt is gondolom, hogy van ennek stílusa, karaktere, jellege, s ugyan soha nem publikáltam s így nem tudhatom, hogy mennyire lenne népszerű. de azt tudom, hogy sok ember szeretett, tisztelt, becsült stb. életemben, olykor te is, azért, ami, aki vagyok, amit kép-

viselek. s mondhatsz rólam, amit akarsz, elég sok bizonyíték van arra, hogy csináltam néhány dolgot. s soha nem fogtam meg a dolgok könnyebbik végét, de ettől még csak szerencsétlenebb az egész. S csak hogy befejezésül egy példát mondjak: én nem vagyok egy jó carpenter. nekem a térlátásom, a manuális készségem, a tárgyi képzelőerőm, a jobb féltekém, a picsába sincs. nekem mindezt csinálni, kb. tízszer annyi erőfeszítésbe kerül, mint egy közönséges bunkónak. de ez jutott nekem. s hogy mennyire eltér a véleményünk, én nem azt gondolom magamról, hogy hülye vagyok, amiért ezt csinálom, hanem hogy egy hős vagyok. s megpróbálhatsz minden erőddel és eszközöddel meghazudtolni, megkérdőjelezni, vagy megcsúfolni, itt akkor is a tények hatalmas, s nem minden tekintetében értéktelen halmaza előtt állunk. mert minden hibája ellenére is, a te életed elég élesen különválasztható a legtöbb hozzád hasonló indíttatású ifjúétól, abban a tekintetben, amiben én is félreértelmezhetetlenül szereplő, vagy meghatározó voltam. de mesélhetnék még másokról is. A

Az hogy aztán erről valaki, hogy vélekedik, mit gondol, mekkorát hazudik vagy téved, egy másik kérdés marad. s nem igazán változtat azon, amit én tettem. S itt a lényeges forduló vagy meghatározó ómega pont, hogy én ezt másokért tettem. én biztos vagyok benne, hogy még nagyon sok felismeréssel adósa vagy önmagadnak, ezzel kapcsolatban is, s csak ajánlani tudnám, hogy legyél óvatosabb. a dolgoknak vannak következményei, előbb, vagy utóbb. Ha nincs, akkor az…talán arról próbálok itt beszélni, hogy menyire vagyok, vagy nem vagyok hülye, bepillantást próbálok adni a gondolataimba, az értékrendszerembe, a logikámba, az érdeklődésembe, a motívumaimba, amik mozgatnak stb. abban reménykedve, hogy ha többet tudsz rólam, akkor jobban megértesz, hogy mit miért mondok. hogy számomra minek van értelme, minek nincs. hogy milyen benső életet élek, hogy a látszat mögött milyen a beállítottságom. én egy alapvetően extrovertált embernek születtem, iszonyúan izgatott a külső világ, s mint egy őrült kezdtem el habzsolni. de az évtizedek felgyülemlett tapasztalata, tudása arra tanított meg, hogy: “amit szeretsz az megmarad, a többi sár, amit szeretsz az örökséged s igaz avagy kié ez a világ enyém, tied, avagy az ördögé?" ("miközben árnyat szárnnyal összevetsz…") az én világom, az én fordításomban, az, ami bennem van, amit kiválogattam ebből a perzsa vásárból.

"ha csak elég lehetne, elég a kínra írnak, a megbánás hogy veszni látom, ami örömre volt e napvilágon

s odvas szavak elhordanák a kórt, s engem kigyógyítanának..de így minden, ami marad csak moslék kotrás kutya tányérja alján, morzsák, pajta, kötél"

apa

1023 valami a Borisszal nem stimmel, lj

én is látom, hogy zavaros minden.ha az okot keresem, akkor az látom, hogy a folyamatos ellenállás miatt a dolog megértése iszonyúan lassan megy. hónapok

telnek el, mire a helyzet, amiben vagyunk eljut az agyakig. s ráadásul szépen lassan, mindenkinek egymás után, az összes létező emberi és embertelen arzenált bevetve, - azzal magyarázva, lehet csak előre jutni. majd az Alexnak is el kell mindent mondanom? a Borisz kérdezte, hogy mi a helyzet. meg te is. nos a helyzet az, hogy öregszem. soha nem voltam egy nyugis valaki, ezt mindenki tudja. s ezt arra használtam, hogy előbbre jussak. de meg is fizetem az árát. s ha nem sikerül elérnem, akkor rábasztam. az, hogy mentálisan, hogy vagyok, annak is a következménye, hogy ez egy ennyi idős embernek, mint én, már túl nehéz munka. beleértve a mindenféle körülményeket. tehát itt nincs csuda forrás, minden ellenem dolgozik. de ha valaki még mindig nem érti, neki fogok állni, ha lesz egy kicsi időm, hogy részletesen leírjam, hogy milyen lelki, testi bajaim vannak, hozzátéve, hogy mire lehet számítani. nekem a Borisz, - s nem először - gyanús. egyszerűen csak nem hiszem el, hogy nincs valami vaj a fején. s csodálom, hogy te a nagy nyomozó ilyen vak vagy. nem tudom mire gondoljak. lehet homokos, lehet dragos, lehet nem jár iskolába, vagy sohasem járt. lehet egyik sem, lehet valami más. de ezt az iszonyú ellenkezést az nem elegendően magyarázza, amit mond. mert ugyanakkor szinte minden ponton ellentmondás van. mondhatja, pl. hogy nem érdekli a házunk, de ez nem igaz. mondhatja, hogy én durva voltam vele. de ez nem igaz. mondhatja, hogy mi nem vagyunk egyformák, de annyi tapasztalata már kell, hogy legyen, hogy ilyen van, ez normális, s hogy akkor is kell, s lehet valamit csinálni. miért a Csaba olyan mint ő? a Csajok olyanok mint ő? s a sok kétségemet rengeteg minden támogatja, hosszú évek apró jelei. a különös eltünései, a reakciói, a hallgatásai, az idegessége, az indokolatlan kirobbanásai, mind azt mutatják, hogy még békeidőben is valami forrong, lappang benne, valami van a füle mögött, amit nem lehet elmondani. s meg mondom őszintén, hogy jobban szeretném, ha kiderülne, hogy mondjuk homokos, mint az, hogy egy ilyen elmebajos. valójában egy pszichopata, nagy "gondolkodó", azaz inkább meditáló, vagy még inkább meditálgató, de a gyakorlatban tehetetlen s béna ember. s az csak természetes, hogyha kijönne, akkor villámgyorsan kiderülne a titka. a titkai. ekkora nyomás sem elég neki ahhoz, hogy segítsen a szüleinek, akiket valahol mégiscsak szeret, akkor ott valami olyan ellenerők vannak, amikről nem tudunk, de amik visszatartják. s miután azt nem mondhatja, hogy nem tudok elmenni, mert Kispesten egy mosónőtől van egy gyerekem, s valamit válaszolnia kell, olyan választ keres és talál, ami ismert, számunkra ismert, s ami nem rá, hanem ránk vonatkozik, azaz milyenek vagyunk. erre meg aztán én vagyok a leg alkalmasabb. bőségesen kínálok erre lehetőséget, olyan vagyok, mint egy hardware store, vagy Walmart, minden szar van benne. s természetesen én semmilyen defens-et nem építettem ez ellen ki, mert még a legrosszabb álmom szerint sem gondoltam volna, hogy a saját fiam - bármilyen - oknál fogva ehhez folyamodik, ellenem. vagy akár ellened is. s hiába mond akárki akármit, megvan a felelősége. ha azt mondja, hogy nincs, akkor a jogai is megszűnnek, vagy legalább is annyira

lecsökkennek, hogy szimbolikussá válnak. s csak a másik fél jóindulatától függnek. hogy tudod te elképzelni, hogy ő egyszerűen azt gondolja: nem érdekel…erre kell valami erős ok. én nem látom be, hogy ha ennyire leszar bennünket, a házunkkal együtt, akkor mi a francnak van ott? tudom, hogy elég bajunk van, de én addig nem "üldözném" el, ameddig nem tudok meg valamit, ameddig nem húzok ki belőle valamit. gondolkodtam rajta, hogy lehet jobb lenne nem tudni, de biztos, hogy nem. mert az abból következő viselkedése egyszerűen meg fog ölni bennünket. mint ahogy már most is teszi. S állati ügyes, egyszerű eszközökkel semmit nem lehet elérni nála. tehát, főleg ilyen távolságra én nem tudok mit csinálni. hogy majd ő levelez velem? ő nem levelez. mert nem válaszol semmire. én dézsa számra öntöm neki az információt rólam, amit aztán szépen kiszemezget, összerakosgat, s visszaküldi a címzettnek. én szinte semmi esélyt nem látok vele beszélni. írtam neki két levelet, de lehet tíz év telik bele, mire válaszol. mire - nagyon óvatosan, s körültekintően - kiügyeskedi a semmilyen, semmire sem jó választ. erre már ezer példa van, csak erre van. Ő nekünk semmiben sem fog segíteni, mert magán sem tud. ez olyan, mintha egy eke mögé befogott falusi ló kikiabálna a sárba elakadt szenes lónak, hogy "ne szarjál be, majd én segítek". tényleg? Ez a fűnyíró biznisz ez lehet hogy egy vékony kis fonal, amin el lehet jutni a nagyobb valóság részleges felfogásához, megértéséhez. a te példád azt mutatja, hogy néhány hét alatt, kemény kurvaannyázás eredményeként lassan felfogtad, hogy ez nem úgy van, hogy gyere buci bekaplak. még egyszer: a család fenntartása szinte teljesen felemészti az erőforrásainkat. az én fizikai és mentális állapototok napról napra romlik. a tied javulására sincs sok esély, így. A Sandrának még van négy és fél éve. én itt vagyok a picsába. a hazamenés, a megélhetés megteremtése, s mindezek nem lelki dolgok, hanem kőkemény, s konkrét számok. sok millió forint. egy millió erre, kétmillió arra, hárommillió amarra. s így tovább. s akkor még mindig nincs semmi, még mindig csak az van, hogy A Sandrának továbbra is kell pénz, neked még mindig rákod van, nekem még mindig nincs fogam elől, egy púp van a térdemen..., kibaszott magas a vérnyomásom, a házunk egy szélfútta rom, s ott állok a kapunkban, egy görbe kaszával, amivel kirohanhatok a Túró, az Imre, a Joti, a Gyula, a Citrom, a Gerencsér, stb., stb., nagy ámulatára, hogy majd én leverem a teleki, Nagycsepelyi, szárszói, Kereki, délbalatonparti összes kis sunyi törököt, s egy jól működő szeszfőzdét alapítok. teljesen irreális. én sokat álmodoztam így, de mára kinőtem. s lefesthetném, hogy ehelyett mi lesz, de nem maradt erre időm, tehát legközelebb, kell mennem dolgozni. (hogy ott legyen Internet, s a kis kaszinói millió, ahol meg lehet tárgyalni az én hülyeségeim)

Jack

Oké. Ez volt az a mondat, amikor félek, a cérnám végkép elszakadt.

S mondtam neki, hogy én részemről befejeztem, s egyáltalán nem akarok velük (vele, s fiammal) beszélni. S letettem a kagylót. Egy sötét, üres, s mélyülő szakadékot érzek keletkezni közöttünk. Ami mindenki számára súlyos következményeket jelent. Valószínű az elkerülhetetlen, hogy anyagilag támogassam őket, amennyire tudom. De egyre inkább gondolni kell magamra is, hogy úgy anyagilag, gondolatilag és érzelmileg, hogy másszak ki ebből a rettentő helyzetből. Nekem minden gondolatom, mindenem hozzájuk kapcsolódott eddig. Mostantól azon kell gondolkodnom – ha egyáltalán képes leszek rá – hogy hogyan éljem ezt a dolgot túl. Milyen értelmes, s használható célt találjak ki magamnak. Ez jelen pillanatban azt jelenti, hogy nem írok, nem telefonálok. Nem tudom, hogy ők mit fognak csinálni. Lehet ők se. Ha igen, akkor pedig nagyon körültekintően meg fogom nézni, hogy mire válaszoljak. Erkölcsi, meg más okból is, főleg a saját ideológiám miatt, úgy érzem tartozom nekik valamivel. De cserébe a felém irányuló kegyetlenségükért, nem gondolom, hogy továbbra is mindenemet oda kell adni. S nem tudom, hogy ennek a megosztásnak milyen lehetőségei vannak, hogy a források ily módon bármire is egyáltalán elegek lesznek e. Itt vagyok egy jó nagy szarban.

1024 én nem nagy dolgokról beszélek, lb

Well,

először is ez már egy rendes levél volt, volt valami értelem, s jószándék is benne. de a lényegre térve. én azt hiszem, hogy neked még nagyon sokat kell tanulnod. s azt gondolom, hogy egyszerűen csak nem érted, hogy miről van szó. s talán ezért is, meg mert a fiam vagy nem haragszom rád. mert az amit mondasz csak érthetetlen számomra. persze hogy van más megoldás. de az mind nem megoldás. s még egyszer - ezredszer mondom: te nem látod - hogy miért, az egy komoly kérdés, hogy itt valami komoly láncolatról van szó. amiért magamról, meg az elképzelésekről írok, az az, hogy így vagy úgy, ezért vagy azért, de itt egy egymillió láncszemből összeállított végeredményről van szó. azt teljesen elismerem, hogy én így, úgy, amúgy, de teljesen, vagy teljesen meghatározó tényező voltam ebben a dologban, de hát ez van. az anyád, s itt mindjárt nyomatékosan a figyelmedbe szeretném ezt hívni, mindig egyetért velem. mindig megpróbál fellázadni ellenem, amit még szeretek is, mindig mondom neki, hogy oké, go, de mindig visszatért hozzám. mint most is. csak kérdezz rá. totálisan ugyan azt mondja, hogy zöld vagy, s nem érted miről van szó. az igazság az, hogy az, amit én csináltam, ahogy "elvegyültem, s kiváltam" egy speciális, nagyon speciális dolog. nap mint nap beszélek amerikaiakkal, akik nem azt nem tudják, hogy ki a Che, a Chomsky, de azt se, hogy ki a Dylan. Marx-ról, Leninről, nem is beszélve. vagy a Sartre-ról, vagy a Klee-ről, vagy…s majd egyszer rájössz, hogy milyen

fucken lucky vagy, hogy ilyen bolond apa fiának születtél, s megtanulod értékelni, azokat a tágabb s mélyebb összefüggéseket, amik ezek mögött vannak. anya is lázadt már tízezerszer, de mindig rájött, hogy a Pete Seagert is nekem köszönheti, meg a Muddy Waters-t is, meg a kettős állampolgárságát is, meg a freedom univerzális északi fényét, meg minden. s lehet, hogy nélkülem te is csak egy kolbász sütő gyerek lennél, ő meg az Hugi. ez az alacsonyra célzás, mind oda vezet. de megmondom őszintén, hogy

azt érzem, hogy te is, meg más is kihasználja, amit én megszenvedtem a hipster agyammal,

s ellenem akarja felhasználni, s valaki itt valamit megpróbál szamon kérni. "kint is bent is egyszerre a macska nem foghat egeret." mondta az a zseni József Attila. s én maradok ennél. te azt hiszed, hogy ez megy booth way, nem ez nem megy. de ez is mindegy. a lényeg, hogy az anyád követett engem, mint kispolgárnak nem volt jobb ötlete, soha nem tudott, soha nem volt miért, jobbért otthagyni engem, kiugrani a mozgó vonatból, s akár törött lábbal is leülni marihuánát szívni egy két mexikói farmerral.mert az élet nagy szőke lidérce kint vágtatott a zúgó vizeken, a fenséges hegycsúcsok ormain, a fenyvesek lombjai között, vagy a kis ecetfák tövén, csalánokkal, lapulevelekkel, páfrányokkal beszőve, a kötcsei árokpartokon. ez azt hiszem a legkomplexebb világ, amit te valaha láttál, s mondhatod nekem, hogy fuck you, s elindulhatsz, s kíváncsin várom a képeslapod a mesebeli Antillákról, a Kurtz állomáshelyéről, ami belőle maradt, a Genet buzi börtöneiből, vagy valamelyik dél-Közép-Kelet ázsiai barlangból, amelyik előtt még áll egy Buddha, vagy már felrobbantották. Neked két utad van fiam, velem, vagy nélkülem. vagy idejössz, s elfogadod a tanításom, vagy elmész, s a nehezebb utat választod, azt, amit nekem kellett, a (fucken) megalázottokét, megnyomorítottakét, megcsonkítottakét. S soha nem fogsz emelkedett lenni, se Joyce, se Klee, se Tolsztoj, se Semprun, se Gogol, se Kerouack, se Ginsberg, se Mother Teresa, se a Dali, se a Jim Jarmus nem leszel, s nem azért, mert nem hozod létre azokat az alkotásokat, hanem mert nem léptél fel az apád organikus, munch-i vállára, agyára, szívére, amivel utat taposott neked az amazonasi rengetegben. én azt gondolom, hogy az embernek a célja, nem pénz, nem succsess, nem elismerés, hanem hogy beteljesítse, aminek született. a verébnek, hogy veréb legyen, a gilisztának, hogy giliszta legyen, a tigrisnek, hogy tigris legyen, s még annak a fuck top panda macinak is, hogy panda legyen. Nos az embernek is az. Csak kurva nagy csavarásokkal. mert itt intervallumok vannak. s lehet a falusi budik rogygyant teteje felett is szárnyalni, vagy együtt a Hölderlinnel, s görög istenekkel. lehet itt is kezdeni.valamit meg kell, hogy értsél. A te apád egy rendkívüli ember. mert az, ami az én determinációm volt, egy pályaudvari bam-é. de én a top-on vagyok, minden látszat ellenére. én egy igazi milliomos vagyok. S most itt van egy másik dolog:

AZ ÉN NAGY ÁLMOM VOLT,

hogy megírom a Nagy magyar regényt, amiért Nobel díjat adnak. hogy kiemelem a magyarságot a provincializmusból, átugrom a nyelv okozta évszázados nyávogásokat, beidegzéseket, s kilövöm a beszáradt agyi dugókat nemzetközi vizekre. hogy mondjam? Az egész ifjúságom azzal töltöttem, hogy nemzetközi irodalmi tanulmányokat folytattam. s tudom, hogy miért van a lengyeleknek, az oroszoknak, a románoknak, s most már mindenféle harmadik Világ-beli népeknek is Nobel díjasuk. mert látják az ember bullshittel nem eltakarható univerzalitását. Á magyar nép, a világ egyik legkisebb, legtöbbet szenvedett, túlélő népe. azaz aki a legtöbbet tudja. s miért nincs Nagy Irodalma? Mert egy fasz. mert van, csak senki sem írja meg…

a történet ott van, csak szem kell hozzá, meg egy átételekre képes agy, aki tud olvasni a történelemkönyvben…örülök, hogy említetted a Solohovot. az Új Barázdát Szánt Az Eke, nekem nagy élmény volt. Ez az ember (kapott egy Nobel Díjat érte, (?), s persze nem azért.) De. valahogy felemelte azokat a mikroorganizmusokat, amik után mégse, s sehogy se lehet többé leszarni a nép igazát. s én azt gondoltam akkor, s azóta is csak gyűjtöm az igazságaimat, hogy ez csak így van. s azt gondolom, most is, meg tíz *évvel ezelőtt is, meg húsz évvel ezelőtt is, meg tíz év múlva - ha még élek is - hogy ahelyett, hogy szemét egzisztenciális ügyekkel foglalkoznék, inkább ezzel.* Ez egy nagy regény. s én nem tudok neked mit mondani, ha akarod érted, ha akarod nem. Ha tudod igen, ha tudod nem. itt nem énrólam van szó. Itt a civilizációról van szó. Itt Indiáról van szó. a maga szimbolizmusával, amit csak úgy mellékesen odadugtam az orrod elé, az emberi spiritről, meg mind arról, ami mögötte van. S lehet jólesne neked, ha egy jóságos bunkó apád lenne, a zsebe tele mogyoróval, a szeme mosollyal, a keze simogatással, a hangja megértéssel, s a lelke bölcs megalkuvásokkal? Nos, rábasztál. én nem az vagyok. Nekem a művészet fontosabb, mint az élet. (sokszor meséltem anyának a storyt, amikor olyan tizenhét lehettem, s ballagtam az érdi vasútállomásra a munkásvonathoz, reggel ötkor, akkor merült fel bennem először ez a kérdés. művészet vagy élet? ezt kérdeztem magamtól. s magamra vállaltam az életet, hogy még jobban megértsem a művészetet. s most itt tartok. az élet kezd véget érni, s egyre inkább a művészet kezd a fókuszba helyeződni. s mindezt neked, a szép, nagy, intelligens fiamnak, a szuperérzékeny, finoman szeplős lányomnak, meg a ritka fogú, szőke hajtincses feleségemnek köszönhetem, akik "fogaik között átvittek a másik oldalra", mint ahogy a Nagy László írja a szerelemről. én szeretlek benneteket, azért, amik vagytok, amit kaptam tőletek, meg minden. de az én utam itt nem ér véget. s azt szerettem volna, ha ti is oda juttok. s igyekeztem ezért mindent megadni. hárommillió kínai sárga folyót, Kilimandzsárót, amazonasi mocsárt hordtam el ezért, amivel lehetett volna írni néhány Trakl, Dylan Thomas, Apollinaire, vagy akár Rimbaud verset. s itt vagyok, mint az utóbbi Részeg hajója. hűs vizekre vágynék, e

nem találom. “ha vágynám vízre még az unt Európában sekély tócsa volna az sötét pici tó, hol bús fiúcska ül az alkony illatában, s pillangóként száll egy csöpp papírhajó."

lehet mélyre célozni, meg magasra is. Az egy tudományos dolog, hogy a nyílvessző mikor száll a legmesszebb…, s nem babonáké, vagy ideiglenes túlélő pragmatizmusé…én nem egy dologról beszélek, de mindenről. love you

apa

1024 én nem ellened vagyok, ml

Nem utállak. Nem szarlak le. És igenis érdekelsz, s az is, amit szeretnél. Viszont én is el vagyok keseredve, és szeretném leszögezni, hogy én sem azt csinálom, amihez kedvem van. Azt írod most is, hogy a megoldás nem a te ötleted, hanem az egyetlen megoldás. Na hát itt kezdődik az, amivel nem értek egyet, és amiről mind én, mind anya beszél, ír az utóbbi hetekben. Az előző kettő levelem erről szólt. Hogy a te általad felvázolt megoldás nem az egyetlen véleményünk szerint, hanem van más megoldás, kell, hogy legyen, ami mind a négy érdekelt fél számára elfogadható. Mivel abban száz százalékosan egyetértek veled, hogy ez a dolog mind a négyünket érinti, és mind a négyünknek új, és megoldandó szituációt teremtett az életünkben. A problémám az utóbbi hetekben, úgy mint most is az valahol ott van elásva, hogy úgy érzem, hogy más megoldásnak még a gondolata sem merülhet fel. És apa, őszinte kell, hogy legyek, az, hogy te egy ellégé önfejű manus vagy nem egy új gondolat számomra. Ezt kérlek semmilyen esetben sem vedd támadásnak. Én nem támadni szeretnék. Ugyan nekem is vannak érzelmi kilengéseim, de a lelkem mélyén azt gondolom, hogy a rosszindulatú támadás soha nem vezethet egy pozitív eredményhez. Viszont azt is gondolom, hogy a kritika az egy eszméletlen építő dolog tudd lenni, és volt is mindig. Ha pozitív, ha negatív. Nem hiába létezik. De a kritikát el kell tudni fogadni. Erre tanítottatok ti is, meg a világ is. És én elismerem, hogy nekem személy szerint ez elég nagy nehézségeket tudd okozni bizonyos esetekben. De úgy érzem, hogy neked ez még nehezebben megy. Ennek megvannak az okai, amelyekről van azt hiszem talán némi fogalmam, mert sok mindent meg kellett veled kapcsolatban értenem az ok okozati oldalon, ahhoz, hogy sok veled kapcsolatos dolgot el tudjak fogadni, vagy ha nem is elfogadni, de megérteni. Legyen anya a tanúm, hogy én hányszor mondtam azt, hogy meg lehet érteni, van rá oka. De azt soha nem mondtam, hogy és igy kell elfogadni. Ezt valószínű sok dolog indítványozta, de főképen a szeretet, az a szeretet, amit éreztem, s érzek a család iránt. Azt gondoltam, hogy mindenkinek dolga segíteni a másikon, azért, hogy annak az embernek jobb, legyen, s ezen keresztül, ennek, valamint a megváltozott viselkedésnek, körülményeknek, jobb legyen mindenkinek. Ez a kritikán keresztüli segítség nyújtás nem mindig egy egyszerű dolog. És van, hogy a köztes után sok érzelem, és megbántás merül fel. De ezt meg kell próbálni a tőlünk telhetően legjobban

elkerülni. Most viszont nagyon kemény szituban vagyunk. Amit én úgy gondolom, hogy fel lehetne fogni akár családi tragédiának, mint valami Solohov kisregényt, de lehet máskép is. És az, hogy milyené válik és milyennek érzi az ember biztos vagyok benne, hogy javarészt azon múlik, hogy az ember, hogyan viszonyul hozzá. Apa, nekem a nagy bajom, ami miatt egészen lemondtam erről a segítő kritikáról, amit pedig eléggé hosszasan fenttartottam mint ideológiát veled szemben, szeretetből, ha hiszed, ha nem, az az volt, hogy úgy éreztem, hogy te nagyon negatívan és egysíkúan akarod, tudod csak felfogni a történteket, és eszerint hoztál egy döntést, amivel előálltál. Én egyetértek azzal, hogy előre nem várható, és eléggé ütős ez az új szituáció, de a Solohovba nem akarok bele menni. Elismerem, hogy az, hogy ez, hogy érint bizonyos tagjait a családnak az más és más, és lehet, hogy van, akinek solohov-szerúbb. De szerintem még anyának sem jó, aki a legrosszabb helyzetben van, hogy igy fogja fel. Többször emlékszem azt állítottad, hogy te nyitott vagy más megoldásra, de még abban a paragrafusban elveteted annak lehetőségét. Ezzel valójában, nem csak magadat megcáfolva, hanem kizárva azt, hogy legyen miről beszélni. Én azt gondolom, ha megpróbálom ezt is megérteni, hogy ennek részben z is az oka, hogy túlzottan tragédia felé ment el a te fejedben ennek a dolognak a beállítás. Ami sajnálom, hogy ezt kell mondanom, de szerintem a hisztériafelé sodorta a lelkiállapotod, ami elismerem nem egy jó dolog, és akár összeomláshoz is vezethet. Nekem is volt ilyen. Azt gondolom, hogy meg kellene nyugodni. El kellene jutni ahhoz a ponthoz, hogy normálisan nyugodtan tudjunk levelezni egymással azért, hogy egy olyan megoldásra bukkanjunk, beszéljünk meg, egyezesünk össze, amely, mint mondtad mind a négy érintett félnek elfogadható. És legesleggfontosabb, hogy anyának jó.

Abban reménykedem, talán naiv optimista hozzáállásommal, hogyha el tudnál jutni arra a pontra, hogy komolyan elhinned azt, hogy senki sincs ellened, és senkinek esze ágában sincs téged figyelmen kívül hagyni, hogy egy olyan kritikát elfogadó, szociálisan elfogadó egyenrangú fele legyél egy normális megbeszélésnek.

De én úgy érzem, hogy per pillanat ez nem áll fen. S ebben a szituációban elismerem, hogy nincs más nézőpont, s ezért *úgy tűnik* nincs más megoldás. Szeretném, ha ezen tudnánk változtatni.

Borisz

1024 beszéljünk inkább arról, lb

Nekem ez egy üres levél volt, egy levél semmiről. Sértett érzelmeken alapuló ellenszenv, anélkül, hogy bármilyen megoldást felkínálna. well, még mielőtt elolvastam volna a levelem, ezt mondtam magamnak: "készülj föl a legrosszabbra". Mert tudtam, hogy számon fogsz kéni, felelőségre fogsz vonni, nekem fogsz támadni, s meg fogsz fenyegetni. Csak azt nem tudom, hogy miért? milyen alapon?

Én felneveltelek téged, te meg semmit sem adtál nekem. semmit. ez volt az egyetlen alkalom, hogy kértem volna tőled valamit, ezt sem az én érdekemben, hanem pont az anyádéban, meg a családéban. Ez a megoldás nem az én ötletem, hanem az az egy lehetőség, ami van. én se szeretem, nekem se tetszik, én se erre vágytam, utálom, kiborít, meg minden. de abból a tényből, hogy erre senki sem számított, senki sem gondolt, a dolgok így lettek elrendezve. hosszú évek, évtizedek óta. s ezzel mindenki többé kevésbé egyetértett, mert lehetséges lett volna. ha anya nem betegszik meg, megcsináltuk volna. ez biztos. De a pénzkeresési lehetőség, az egész egzisztenciális felépítmény, hogy ez itt van, anya leletétől nem változott meg. meg lehet változtatni, de nem könnyű. én bármilyen megoldásra hajlandó vagyok, ami működik. s anya érdekében, mindegy, hogy te mit próbálsz a pofámba vágni. azt gondolom, hogy te szimplán el fogsz tűnni, s továbbra is én leszek az, aki - ha tud, ha még mindig tud, akkor törődni fog vele. pedig anya az nekem nem a vérem, nem a rokonom. te pedig az vagy, de totálisan leszarsz engem, meg az anyádat is. csupán a saját dolgaid érdekelnek. még csak nem is válaszolsz a leveleimre. s most felelőségre próbálsz vonni. milyen alapon? én abban az esetben nem tartozom neked semmilyen magyarázattal, ha én nem érdekellek téged. s egyébként én arról próbáltam beszélni, hogy rettenetesen el vagyok keseredve, kilátástalannak látom a lehetőségeket, s főleg, ha te nem segítesz. mert ugye más nincs, akire számíthatnék. Valamelyik szomszéd Andriskát is megkérhetném, de még ő sem csinálná se ingyen, se pénzért. ezen kívül nekem három ember van: a fiam, a lányom meg a feleségem. ha senki sem segít, sajnálom, hogy vagyok olyan okos, vagy előrelátó, de nem fog menni. s én arról beszéltem a telefonban anyának, hogy teljesen ki vagyok akadva, totál pánik rohamok törnek rám, s tele vagyok rettegéssel. s félek, mint a picsa, hogy egyszer csak valami kurva nagy marhaságot csinálok, nem azért, mert azt akarom, hanem mert meg megy a búrám. vagy egyszerűen csak összerogyom. s nem kellene erről írnom, egyszerűen csak elkönyvelhetnétek a tényt. s volt már ilyen. s én itt senkit nem akarok zsarolni, kényszeríteni, s még egyszer utoljára mondom, ez nem az én ötletem, ez nem az én erőszakosságom, ez nem az én zsarolásom, hanem a helyzet diktálta kényszerűség, aminek én is áldozata vagyok, nem csak anya, nem csak te, s nem csak A Sandra. mindannyian. de a hazamenéshez, a biznisz kezdéshez, meg még sok máshoz, sok-sok millió forint kell, ha hiszed, ha nem. ennek a megkereséséhez valaki kell, s én kevés vagyok, veled meg lehetett volna csinálni. Ha ez nem megy, akkor a csapda mélyén az égre néző fogoly állat pillantása marad, hogy előbb utóbb valaki megjelenik a gödör szélén…, s nem jóindulatúan lett ez a csapda állítva. attól, hogy bárki, akár te is rám támadsz, nem leszek erősebb. nem leszek jobban. nem tudok többet csinálni. dolgozom, s jelen pillanatban is eltartom a családom, ha jól tudom bizonyos mértékben téged is. de a nagy alkalmazkodásra egyedül kevés vagyok, s mond meg nekem, akkor mi lesz? vagy milyen más elképzelés van még? Te mit tudsz ezért tenni? semmit?

vagy amennyihez kedved van? mi is a valódi ok, hogy nem akarsz ide jönni, keresni sok sok millió forintot, s segíteni a szüleidének, hogy megoldják a problémájukat? miért gondolod azt, hogy nem mennék öt perc múlva haza, ha tehetném? s miért gondolod, azt, hogy az nem a pénz? ami hiányzik? Beszéljünk inkább erről, mint személyes sérelmekről.

apa

1024 a kisfiad épp elméje érdekében, elmondhatnád neki, hogy miért is vagy velem, lj

arra szeretnélek megkérni, hogy tudasd a kisfiunkkal a legújabb megértéseidet, mert abban a tévhitben van, hogy ő meg te, meg te meg ő, totálisan Unitedek vagytok, az igazság az már túlcsordul mindenkinek minden nyílásán, s csak én vagyok az egyetlen havasi bigfoot, aki ezt nem látja. akaratlanul, nem teljesen, de mondjuk, változatlanul az a véleményem, hogy voltatok ti nemegyszer United-ek, susmusoltatok egymás vállán, zokogtatok is. kis bárgyú elméleteket is gyártottatok. de mindez local volt. s örülök, hogy legalább annyit elértem, sikerült elérnem az életben. hogy. abból a te kis zseniális mosonyis, gyuszikás, nénikés, bácsikás, járókás stb. képedből, ha tetszett mindig kilógott a nagy fucken lóláb, mert nem volt benne néhány római templom, Trstno-i tengerpart, agora, New yorki magasvasút, s a Pete Seeger az óriásfenyők tövén, fókahangos Santa barbarai tengerparton, arizonai futóbokrok szolipszizmusával. a köd s a távlat a Peble Beachi nyelviskola udvarán. S elmondhatnád - egyszer már a kisfiadnak, hogy azért vagy, fucken azért vagy velem, mert véletlenül egy zseni vagyok, s hogy messze ezen a világon nincs jobb ember nálam, s hogy egy kurva nagy mistake lenne, ha ...ilyeneken múlna a magad, meg a kisfiunk épelméje, s jövője. With love

én

1025 marad minden a régiben, lj

Well,

ne haragudj, nem akarlak bántani, izgatni, meg ilyenek. valamilyen homályos okból mindig is hittem, hogy a problémákat meg kell érteni, mert különben még több problémát okoznak. de látom, hogy ez nálunk különösen így van, s persze, főleg azért, "ahogy én mondom". csak emlékeztetlek, hogy itt inkább a forma, ami furcsává teheti a dolgot, mert nincs lehetőség a mindennapi feldolgozásra, mint egy normális család esetében. ha egyáltalán van olyan. de mondjuk azt, hogy abból a szempontból normális család esetében, akinek legalább a lehetőséges megvan erre, azáltal, hogy együtt van. de pont ezért volt a hisztim, hogy ezt valahogy megcsináljuk. s ne felejtsd el, hogy a Jósika u.6, Nyomás 10, Zamárdi, meg ilyeneken keresztül vezetett az út oda, s még nincs vége. sok szempontból realizálódott, sokból még mindig nem, s ezt a kínálkozó formát, a levelezést használjuk,

nem túl eredményesen a véleménycserére. szociális internátusra. de értem mit mondasz, tényleg azt gondoltam, hogy tudod követni a dolgokat, s neked is segít. te mindig azt mondtad, hogy ne mondjam, hogy ti, meg én. most te mondod. viszont, ha így érzed, legyen így. túl sok reményem nincs, hogy akár én is meg tudom ezt oldani, csak így beszédek, ill. írások által. itt valószínű radikálisabb megoldásra van szüksége, akcióra, nem dumára. az meg nem lesz. Küldök pénz. a múltkor végül is megtaláltam a szelvényt, s a felháborodott leveled, meg a berakott pénz között nyolc nap volt. tehát háromszáz fogyott el annyi idő alatt. aztán A Sandra kártyája is el lett kérve, s lelett merítve. aztán beraktam 400-at. az is elfogyott. én írtam A Sandrának, hogy valahogy rakja össze, mennyi is a budgetja. kb. ezt azzal indokoltam, hogy itt nem egy változó, s rugalmas forrás van, hanem egy fix. s meg is értette. s ha jól látom, vagy értem, olyan 80 körül van, ami neki kell. ezt mondta. szeretném megtudni, hogy a te oldaladon ez mennyi. most pl. te adod az lányunknak a pénzt? Én nem gondolom, hogy mindenről csak rosszat kéne gondolnod. bár erre iszonyú hajlamod van. amikor nem beszéltünk a fiammal, akkor az volt a baj. most, hogy beszélünk, most az a baj. nem tudom, miért kell neked mindig majdnem "belepusztulnod ezekbe a dolgokba". Mert hallgatni jobb? de úgy látom, hogy itt a változtatásnak még az esélye sincs meg. minden marad a jó öreg, zavaros, s tisztázhatatlan régiben. nálunk valahogy a megegyezés olyan kompromisszumot jelent, amit senki nem tud elviselni. s főleg pénzről nem beszélünk. mindenki "komoly" tanácsokat ad nekem, le-le is basz néha, hogy pl. milyen agresszív vagyok, meg erőszakos vagyok. meg minden. csak már egyszer rólam gondoskodna valaki akármilyen módon. de úgy látom, hogy az én vagyok, s maradok, aki minden ideologizálás, s félig megrágott s aztán kiköpött falat ellenére, s mellett, csak szépen megyek, s csinálom a dolgot. s még mielőtt az esdeklésem meghallgatásra találna, hogy legalább elvi megbecsülést kapnék, valaki odaböki a szája sarkából: "most már elég ebből, kell pénz". oké. Tudom én, hogy hülyeség, amit kérek, s hülye vagyok. mert nekem kell ehhez a nemlétező, soha meg-nem-valósuló balanszhoz úgy alkalmazkodnom, hogy befogom a pofám, létrehozva a "békességet". Ez sok, nem? nekem is. de ez csak egy kis felépítmény, mondtam ezerszer, s nem tűnt fel, hogy valamin is változtattam volna, arról, amit megígértem, s így az aggodalom, nem tudom, mire is vonatkozik…marad minden a régiben, minden jó.

Jack.

1025mikor a Che elment moskouba, avagy, ne tartsd a kést a torkomnak, lb

well, a Che elment egyszer moskoúba, előtte a Sartre azt mondta, hogy ez az ember a leg komplexebb human being akivel valaha találkozott. az asszony a Beauvoir ugyan azt mondta. nos ez az ember a leg kellemetlenebb spanish volt. s éjszaka fölkeltette a titkárt, s az felkeltette a másik titkárt, az meg egy megint

másik titkárt, kockáztatva, az azonnali kivégzést. a kérdés Kuba nehéz ipara volt. senki sem akarta azt, a ruszkik teljesen pragmatikusak voltak, s azt mondták, hogy mi a fasznak az? de ez egy ideológiai harc volt, a Marx meg a Lenin azt mondta, kell nehézipar, mert az a szocializmus alapja, anélkül nem megy. s Nyikita egyszer csak válaszolt, azok nagy idők voltak. ugyan azt mondta, hogy hülyeség az egész, nem az kell. de válaszolt... s nem végezték ki a palit, nem ott Szibériában, csak később Bolíviában. de azok primitív faszok voltak, s egy Jézust csináltak belőle, jól elbaszták. mert meghagyták nekünk minden idők legnagyobb, legigazabb forradalmárát, mint image-t. s ez elég. elbaszták. s kis burzsik, jönnek, mennek…én azt hiszem, hogy you fading away. másról beszélünk. s kezdem elveszíteni az érdeklődésemet, veled kapcsolatban. látom, érzem, hogy egy kést próbálsz szegezni a torkomnak, de ez az út nem működik. csak ki fogok térni előle. próbálj valami mást.

apa

1026 proli locsogás, lb

úgy érzem válaszoltam a kérdéseidre. ötször annyi választ adtam, mint amennyi kérdést tettél fel. termesztésen nem olyan durván. De arról írtam, hogy mit, s miért csináltam. remélve, hogy ebből megérted: hogy nem önzésből, hanem értetek is teszem, hogy nem egyedül döntöm el a dolgokat, hanem veletek, hogy ha jobban megnézzük, ti többet kaptatok, mint én hogy én összefüggésként látom a dolgokat, aminek volt kezdete, folyamata, s folytatás ahogy nem azért vannak így, lettek így, s ahogy kellene hogy legyenek a dolgok, mert az nekem jó. mert én barom módon ragaszkodom valamihez, ami senkinek sem tetszik, hanem mert nincs jobb. Te semmilyen ötlettel nem jöttél fel, csupán az én személyem kritizálásával, s ebben az esetben ez totális meg nem értést jelent. Ha abból, meg azok után sem érted, hogy itt miről van szó, akkor én nem tudok mit tenni. s ha ennek hatására sem akarsz segíteni, vagy ennek ellenére is másképp akarod csinálni, az is jó. csak akkor közöld velem, hogy feleslegesen ne reménykedjek, vagy számítsak rád. Már mondtam ezt: neked súlyos apa komplexusod van, lehet terápiára kellene járnod. s azt hiszem egy egy örökölt dolog, mert anyának is van, neki csökkent értékűség béli, nálad is ilyen van, s ezt módosítod ellenem. ezen kívül a saját önző kényelmed, gyávaságod, puhaságod, kényességed és gyengeséged takargatod. legjobb védekezés a hallgatás, vagy támadás. eddig ezt a két dolgot próbáltad ellenem. néha ez működik az életben, velem szemben nem. én konkrét munkát, s nem egy ilyen üres bullshittelést kértem. itt reggel, mint annyi ember csak időben fel kellene kelni, dolgozni napi tíz-tizenkét órát, egy évig. de azt hiszem, a te finom lelkednek büdös a munka. s kérlek, az üres s így felesleges vádaskodásoddal ne nehezítsd még jobban a helyzetemen. én nem másképp csinálok dolgokat, én csinálok dolgokat. napi tíz órát dolgozom. eddig kb. 1300 dol-

lárt küldtem ebben a hónapban haza. itt vannak a bank kimutatások. ennyire vagyok képes. s igen, sokszor nagyon el vagyok keseredve, néha még annál is jobban. de ezt nem azért írtam, hogy ilyen értetlen, "számonkérő", s üres választ kapjak. Lehet te azt képzeled, mint anya is beismerten hosszasan tette, hogy én a Zeusz vagyok. hogy bármire képes vagyok…nos én csak egy porbafingó, egyszerű no-entity vagyok. olyan, mint amiről írtam, hosszasan, hiába. S te is csak az vagy. s az ilyeneknek össze kéne fogni. ha nem tudnak, úgy járnak, mint akik nem tudtak. de ne helyettesítsük ezt be proli-locsogással. “csinálja mindenki a maga dolgát", ahogy nem rég nagy bölcsen mondtad, s hagyjuk egymást békén. én is értelmetlennek látom a veled való kommunikációt. apa

1026 csak ne álljon az utamba, lj

1027 anyám vett nekem egy Kalasnyikovot

``I'm going. My Mother sent me to fight for our fait,'' said Farooq Sah, 21, a student from Buner, 50 Miles away. When she told him to go, he had no Kalasnyikov. So she went out, sold her jewelry and bought him one.

1027 erős vagy,- te fogod bírni a kemoterápiát is

mit talált a Ct? megvagyok. mondani nem tudok semmit. rendezgettem a naplómat, s szemlátomást ezerszer elmondtam mindent.ne idegeskedj. nem gondolom a kemoterápia veszélyes, inkább csak kellemetlen. de erős vagy te.

Jack

1027 nincs kiút

szerintem is fuck top. megjátszhatnám magam, színészkedhetnék, de nem az vagyok. nem tudom, miről tehetek én. nekem 30 nagyon is eleven év van ebben a kapcsolatban. nekem ez a kapcsolat nem csak a jelen. én nem csak a jelen vagyok. lehet ez nem normális. lehet én nem vagyok normális. de nem tudok segíteni rajta. soha nem tudtam elképzelni semmilyen élőlényt, mármint embert, aki a jelenben él. ha valaki még is, az nekem ez, ez a világon kívül van. s ahogy telnek a napok, a hetek, a hónapok, ez még csak rosszabb lesz.

sajnálom, hogy nem vagyok jobb neked. soha nem gondoltam, hogy a Borisz ilyen nukleáris bombával rendelkezik. nem tudom, hogy magyarázzam meg neked. nekem az az egész nem egy epizód. a Borisz egy láncszem a jelen, meg a múlt, meg a jövő között. s azt gondoltam, hogy nem azért, mert akarja, hanem mert úgy van, mert nem lehet másképp, valahogy ez (is) összetartja a dolgokat. 1971 óta, mióta elvesztettem az első családom, többé kevésbé erre készülök, s az időm nagy részében ezt csináltam. millió emlék jön elő, amerikai, magyar, mindegy. nekem az lett volna a megváltás, a fizetség, a magyarázat, a feloldozás, a kielégítés mindenért, amit vállaltam, amit szenvedtem, mindazt a rángatást, kínt,

nyomorúságot, képtelenséget, megaláztatást, elidegenedettséget, nevetségességet, nihilt, félelmet, szorongást, mind de mind, amit tudatosan magamra vállaltam, azt mind megoldotta volna, ha valami az mutatja, volt miért. idestova harminc évem, az életem ment el erre. esélyem nekem sincs. S próbálj megérteni: nagyon hiányzol. akármilyen s akármennyi kétértelműséged is volt, te voltál a feleségem, a társam, amikor lehetett együtt voltunk, amikor lehetett egymásfelé mentünk.

jelen pillanatban itt semmi más nincs, mint a bizonytalanság. borzasztóan hiányzol, a begolyózás szélén állok. s ezen egy dolgon tudna úgy ahogy segíteni: az, hogy a gyerekkel összeállunk, egymásra támaszkodunk a szomorúságban, nélkülözésben, s mindabba, ami még jön. de ez a nyilvános pofánköpés, a Borisznak ez a gengszter volta, ez még jobban kiakaszt. s hidd el, én is kétségbeesetten próbálok okot, magyarázatot, felmentést, feloldozást, kifogást, vagy bármit találni, de itt vannak a tények, amiket tettem érte, a családért, a leveleim, meg minden lófasz. s ehhez, egyre inkább ez a véleményem, valakinek egy bűnözőnek kell lennie, hogy ezt csinálja. s szerintem ilyesmire rámentek már mások is. s ami a legrosszabb, hogy ez valami sunyi képmutatás mögé van rejtve. s ez már tényleg sok. több, mint amit el tudok viselni. Azt érzem, hogy minden, aki vagyok, amit csináltam, meg amit képviselek irgalmatlanul le van szarva. éjjel felébredek, mert nem hagy aludni ez a fantom.

mintha valami iszonyú bűnt követtem volna el, s a legnagyobb ellenségem ezt az átkot súlytotta volna rám. ez a gyerek nem tudja, hogy mit csinál a felé irányuló törődés, szeretet, tehetetlenség, meg egyenesen megőrjít. s számomra erről is a Borisz tehet. nem mostanról van szó. de nem csak holnap, de holnapután sem, meg azután sem, meg jövőre sem, meg semmikor sem, s ez nekem már fucken bűnözés. s mindegy miért.egyszerűen csak az. Kiscicám, egy világ választ el bennünket. ennek a kurva gyereknek, más híján azon kellene segíteni, hogy ott lehessek melletted. neked is, meg nekem is az lenne a megoldás. minél előbb, annál jobb. ha már nem késtünk így is el. (s lehet, minden józan ész ellenére egyszer csak haza megyek, s ha ez továbbra is így folytatódik, akkor számíthat rá, hogy a viselkedésének következményei lesznek, s azt hiszem, nagyon súlyosak. bele kever engem ebbe, pedig a Jóisten lássa a lelkem, nem akarom…) tehát nekem, amit csinál, s mindegy milyen okból, nem érdekel. azt jelenti, hogy mindkettőnk ellen teszi. S ha te ezt nem így látod, az a te bajod. én teljesen és hiánytalanul meg vagyok erről győződve. Hogy ez a mi bajunk. Hogy így nincs kiút.

Jack

1028 abban hiddj, ami van, lj

én azt gondolom, hogy tényleg erős vagy. főleg persze azért, mert olyan ügyesen fent tudtad tartani a jó kis balanszodat. s mert olyan ügyesen, s takaréklángon beosztottad a napjaidat, semmi egzaltáltság, semmi izgalom. szóval valami

egyensúly.
most muszáj valamit csinálnod. de ezzel lehet magasabb szinten, de újból eléred azt. csak arra koncentrálj, ami van, s főleg hiddj benne. akkor nem veszíthetsz. love you

Jack.

1028 én magam találom ki magamnak, lj

nem tudom, talán eszembe jutott valami lényeges megközelítés.

úgy látszik a felszínen ezek a dolgok nem működnek.

itt valami mélyebb tudatalattiról van szó, (amit én egyébként, bármennyire furcsa is mind tudok, s igyekeztem is, változó sikerrel figyelembe tartani. megvalósítani. de sokszor a valóság, mint valami síkos angolna messzire kicsusszant a kezemből, s erre meg bőven volt ok.) nos, amikor elmegyünk mélylélektan felé, akkor valakinek a nagy egója, mint a tiéd, meg a fiunké, mint valami szűrő működik, s nem engedi meg a millió, a mélyben lévő pont eltalálását. ezt valójában nektek kellene tennetek, de ehhez meg hiányzik a pragmatizmusotok, a realista érzéketek, az ambíciótok. s mindig az egó jön előtérbe, nem a feladat, nem az, hogy mit lehetne tenni, nem az, hogy ha ezt teszem, akkor az jó lesz. legyen jó most, anélkül, hogy valamit kéne a dolgokon csavarni, mindig legyen jó, nem baj, ha az a béka seggénél lejjebb van is. s ez bizonyos intelligencia hiánya, - ami egyébként átsegíti az embert ezeken a nehéz pillanatokon. nos, amiről valójában akarok beszélni: itt rettenetes mennyiségű, s nagy álomról volt szó. én emlékszem, te is, ha akarsz. s ennek főleg én voltam a forrása. mindenki bénán állt, s mikor én berúgtam az új camperünkben, s azt mondtam, hogy (az a dohos, faszomfütty izi egy nagy dolog, eszköz a világ egy részének meghódítására, s amúgy is egy nagy tett, akkor mindenkiben megállt az ütő, s azt mondta magában: oké, lássuk.

s végig ez ment. erre egymillió kilencszáznyolcvanezerötszázharmincnégy példa van. (s ez az alapvető baj, hogy mindig kibicek, mindig kívülről jöttek, mindig vizitorok, mindig vendégek, mindig opportunisták voltatok, akiket a nagy és igazi forradalmi világégések alkalmából, szemrebbenés nélkül kivégeztek, de nem a liberalista, artista, kommunista dialektista löttyedt állapotában...)túlélési ötletek, kirohanások, erőfitoktatások, izomfeszegetések, a Pot méter felcsavarásai, hogy a basszus kijöjjön, igenelve az élet dögös voltát, a jó és szép, és nemes, és igényes jelentőségét, elérhetőségét, igazságát, fantasztikusságát. de mindez, "az én ötletem volt". S mindenki, önnön magának hasonló grandiózus ötlete nem lévén, ami csak mint a forrás a kövek közül nem jött, azt mondta, hogy oké, we wait and see. "de ennél több. mégpedig az, hogy "én csinálom, - ha! - megy". ami már önmagában fuck top. De. van ilyen is. s én ennyit értem el, - egy - ilyen background-al. nos ez a milliónyi álom, mert mi más volt ez, itt, ott, amott hézagosra sikerült, s egy idő után, mindenki, minden kibic, kezdett nagyon upset

lenni, s azt mondta, hogy: ennél bármi kis shit is jobb lenne. jó rábasztunk. de. érdemes lenne megvizsgálni, hogy a törekvés, az akarat, a cél, az eszme, a hozzáállás nem e többet ér, mint a kisvakond cicijéből szopizott édes-langy sötétség. a dolog paradoxona, hogy én mindig tudtam, hogy nekem "be kell bizonyítanom", hogy igazam van. föl kell vonultatnom a megcáfolhatatlan érvek tömkelegét, ahhoz, hogy még egy tétova, s kishitű ember is azt mondja, hogy fuck it, I do it. de én ennek csak a kapujába jutottam el, ahonnan vissza lehet fordulni a cigány putrik felé. ez egyébként engem nagyon is emlékeztet a kispolgár legforradalmibb gondolatára, mikor a jó kis puha életet megszakítva, barikádok emelkednek, eszmék sivítanak ezerrel, s a kurva életbe, most aztán dönteni kell. föl a barikádra, vagy le a pince sötétjébe. de ha valaki, behozza a forradalom fincsi ropogósra megsütött kardhalát, citromos gesztenyével, s cseresznyebefőttes mandulatörmelékkel leöntve, s csak úgy a bajusza alatt megjegyezve, hogy az ellenség immáron meg van ölve, sőt el is temettük a gazembert, akkor innentől kezdve minden oké, én is megyek. éljen a forradalom! De a kérdés, - mindenkinek, - másképp mit lehet itt nyerni. s ez már egy intelligens kérdés. így, úgy, meg amúgy is."Mert álom a bűn, álom a jóság, de minden álomnál több a valóság.

(Karinthy)nos, itt szó volt Igor és csapatáról, meg kínzásokról, meg minden. s mikor az élet előhoz egy életszerű, s nem mesebeli példát, akkor elszaladunk, elbújunk, mint a kisegerek? Well, well, well. S mi a nyereség? Félek, hogy itt arról van szó, hogy ha itt valakinek nem tartják elég magasra célzás közben a kezét, akkor magától a lábába lő. Ez egy olyan szint, amit annak, aki ilyet, mint a legszörnyűbb halálnemet tud elképzelni, megfoghatatlan, s minden szeretet, önfeláldozás, segítőkészség, emberség, s magasztos egyetemesség szerint is abszurdum megérteni. ha a dugonicstitusz leránt, én már többé nem szolgálom az Allahot, s általam vége a küldetésnek, amit szülőatyáim, nemzőatyáim, létrehozóim, mestereim tanítottak, s vérükkel az agyamba belém szoptattak. i am finished.so, where i go, from here? (s most én egyszerűen egy távolságot fogalmazok meg, vagy én-magam hozom, itt, most létre?)

ez a kérdés.

Jack.

1028 tüzet kell okádnom, válasz Jillnek a Borisznak írt levelére.

well, elég jó levelet írtál.

egyéni, meg közös érdekből azt hiszem valahogy közös frontot kell alkotnunk. s ráadásul azt hiszem, hogy ez a fiunk legnagyobb és legjobb érdekét is szolgálná, mert azt hiszem, hogy rendkívül hiányos neveltetése van.

a történet nekem nem arról szólt, hogy neveljünk egy kisasszonyt, egy kishercceget a hülyébb fajtából, egy egyoldalú nihilistát, nőcsábászt, csövest, idealistát. a történet arról szólt, hogy legyen benne meg mindez, de legyen egy férfi, legyenek céljai, tanuljon a mi hibáinkból, a mi életünk hibáiból, hogy ő magasabbról kezdjen, s messzebbre jusson, hogy akarjon, hogy küzdjön, hogy harcoljon. hogy

ne egy két idealista jó tulajdonsággal egyszerűen csak kis nőies hímzéseket csináljon, ne a puhaság, nőiesség, vagy kőkorszaki vademberség egyoldalúságát tegye magáévá, hanem azt is, de mást is. az érzékenység, a finomság, a finom kiegyensúlyozottság, a túlérzékenyég, az nem áll meg egyedül, ahhoz - főleg egy fiúnál, rendes, férfias s nagyon gyakorlati dolgoknak is kell tartozni, másképp, csak egy kis buzi lesz belőle. a nagy férfiak, akárhova is nézek a történelembe, irodalomba, tudományba, bárhova, akkor voltak jók, ha a finom, s a kemény eszközökkel is egyformán rendelkeztek, s azt felváltva, a helyzetnek megfelelően, intelligensen alkalmazták. rengeteg kérdés kitöltetlen marad a Borisszal kapcsolatban, s rengeteg olyan is van, ami felett egyszerűen behunyjuk a szemünket, amikor a teljesítménye van szemügyre.

igen, mit csinál ez a gyerek? Szerintem semmit. Minden más csak önáltatás. hazugság. kivéve, ha valami szubkulturális lényt veszünk célba, amire nem is tudok példát. Azt hiszem, hogy ha eredményt akarsz elérni, akkor mint egy rendes sárkánynak tüzet kell okádnod.

talán az felébreszti a jobbik oldalát. S ez az az út, ami téged is kivezetne, ebből a nonszenszből.

love you

Jack

1028a Borisz magára hagyja az anyját

nem tudom mi lesz. Ma egy elég drámai beszélgetésünk volt. Mostanra rájött A Jill is, hogy itt valami drasztikusat kell csinálni. Mert így a Borisz, jól ki tudja használni, s ahogy azt jól előre láttam, teljesen magára is hagyta az anyját. Nagyon elszállt az ez a gyerek. Nem is tudom elképzelni mi van. Valami nagyon rosszat gyanítok.

Mindenesetre megegyeztünk A Jillel, hogy mielőtt mindketten „öngyilkosok lennénk" a reménytelenségben, először meg kellene próbálni meggyőzni ezt a gyereket, hogy mégiscsak jöjjön ki. Lassan belátta ő is, hogy már az elején ezt kellett volna csinálni. S természetesen ő is az én stílusomat hibáztatja. Képtelenség. Nagy nehezen aztán sikerült megmagyaráznom, hogy ez az egész nem stílus kérdése. Ez egy szörnyű kényszerpálya. Nincs más út.

Most az a kérdés, hogy ő, hogy tudja meggyőzni a fiunkat.

Rossz érzésem van, s a dolog teljesen kilátástalannak látszik, ma azt ordítottam a telefonba, hogy ez a gyerek lassan, de biztosan meg fog ölni bennünket. Félek ettől az egésztől, még akkor is, ha a Borisz úgy döntene, hogy kijön.

1029 lehet késő kijönni, át kell állni a helyes oldalra, lj

well, mindjárt november. kezd hideg lenni. valószínű esők is jönnek majd, ami tovább csökkenti a lehetőségeket. azt gondolom, hogy most már karácsonyig semmi kép nem kéne a Borisznak kijönni, mert bizonytalanná válik, hogy a

pénzt, amibe kerül, meg tudjuk e csinálni amíg haza megyünk. s amúgy is kellene egy kis lendületet venni, átgondolni a dolgokat, kutatni a lehetőségek után. de ehhez természetesen kellene egy előzetes beleegyezés, amire lehet építeni. az hogy én ezzel elkezdek foglalkozni, egy időkiesés, költség, stb. s csak akkor érdemes vele foglalkozni, ha megéri. nem tudom, hogy mi lesz. ez csak egy elvi lehetőség. az biztos, hogy a feltételek megvannak hozzá, legalább is az én részemről. úgy személyileg, mint felszerelésben lehet többet, jobbat, hatékonyabbat csinálni. amihez viszont jó hozzáállás, szeretetteljes, s megértő támogatás, s fáradságot nem kímélő aktivitás, munka kell. nekem lelki problémám nincs ezzel. három nap alatt átállok, s mehet. de már most kellene, hogy a Borisz valahogy átálljon a helyes oldalra, hogy az ember elindulhasson a benső építkezés útján, a pusztulás helyett, amin most halad. s nem tudom, hogy ezt lehet e elég komolyan venni. love you

Jack

1029 majdcsak kimászunk ebből, ls

kislányom, nem feledkezem meg rólad, csak minden erőm változatlanul leköti a bátyád merénylete, amit a család ellen művel. anya is bajban van ettől, próbáljuk egymást támogatni. örömmel hallottam, hogy te milyen jól álltál hozzá a problémához, s hogy ilyen jól, s normálisan gondolkozol. sokat beleraktam a Boriszba ő az egy fiam, s szerettem volna, ha ez rendes szerepet is kap. de valami baj van vele, még nem tudjuk mi, remélem egyszer azért kiderül, mert ettől az ember csak begolyózik. Vigyázz magadra, s tanuljál. dolgozom, a legtöbbet, amit ebben az állapotban képes vagyok. amúgy se fényes itt a helyzet, mint nyilván te is tudod, de ez nem érinti a te dolgodat, s reménykedjünk, hogy valahogy csak kimászunk ebből. love you

apa

1029 ez egy olyan kukker, lj

well, ez olyan nincs más hátra, mint előre. lényegében egyetértek. De azt nagyon komolyan gondolom, hogy ha harc, akkor legyen harc. ami azt jelenti, hogy én tényleg nem szeretném, hogy ha a Borisz saját elhatározásából nem ad, akkor elvegyen. ezt tényleg nem. Sorry. nekem ez egy nagy tragédia. komolyan mondom, talán a legnagyobb csalódás életemben, ha beszúkítem, ha kinagyítom, mindegy. túl sok minden van itt. ha végig gondolom, ha nem ugyan az. s nem tehetek róla, de nem tudom, még egy szúk napra sem megkerülni, hogy mit tettünk ezért a gyerekért. összefüggésben a forrásainkkal, a lehetőségeinkkel, amik anyagilag, emberileg voltak. millió és millió dolog jut az eszembe, s azt gondolom, hogy ez közös, neked is van bőven elég. föl lehet vetni, hogy miért nem többet? hát mert ennyi volt. de ami engem tényleg elszörnyeszt, az az, hogy itt a

jószándékot, a szeretet, a gondoskodást kérdőjelezik meg. s itt ezen a ponton, valami nagyon kemény felháborodás van bennem, valami nagyon kemény mag, valami nagyon nagy igazságtalanság érzés. azt képtelen vagyok elfeledni, hogy mi mindenről s hányszor mondtunk ledolgokról, abban reménykedve, (s részemről nemegyszer kételkedve, a baljós jelek láttán), de mégis mindig bizakodva, hogy az egy félre értés, tévedés. ennyi minden után, valaki nem lehet ilyen szar. s most itt van, s lehet. nekem nincs ezzel mit kezdenem. s a legnagyobb félelmem, hogy ennek a nyilvánvaló jóságnak a tagadásához, gonosznak kell lenni. s azt fogja csinálni. de innentől kezdve, ez már az ő problémája, s nekünk nem marad más, mint hogy ezt személyesen mi megoldjuk. azt hiszem nem mi vagyunk az egyetlen szülők ezen a világon, akik csalódtak a gyerekükben, sokak még jobban, mikor kiderült, hogy egy rabló, egy pederaszta, egy kis buzi. én nem tudom mi van ezek mögött a dolgok mögött, legnagyobb valószínűséggel nagy hólyag álmodozások. de ezzel sem tudok mit kezdeni. ezerszer próbáltam észhez téríteni, többször, mint te. de minden visszafelé háramlik rám. s ilyen önsanyargató buzi soha nem voltam. s nem is leszek, hogy ezt az esélyt megadjam neki. mikor arról írtam, hogy milyen kurvára el vagyok keseredve, akkor azt is ellenem használta fel. nem lepődnék meg, ha a Fitz pipinek elmesélte volna, hogy én azzal fenyegettelek meg, hogy öngyilkos akarok lenni. én nem fenyegettem senkit. én csak azt éreztem, s ezt nyomorúságomban elmondtam neked, hogy milyen szar. s mindez, s ez már így is marad, ő miatta volt. mert ha elejétől fogva az lett volna, hogy ő nincs, akkor erre nem kerül sor. de ez az állati kegyetlenség, ez egy nagy sebet hagy az arcomon, valószínű az életem végéig viselni fogom. nézd, mi három fucken bőrönddel mentünk el Zamárdiból, most meg akár, hogy is csűrjük és csavarjuk egy kicsivel többünk van. ha csak egy másodpercre is felmerült volna, hogy neked rákod lesz, mindent másképp csinálunk, s például nem veszünk a kis nyavajásnak egy telket, hogy aztán azt mondhassa, hogy fuck you, ki kérte tőletek? mert ez még hátra van, s meg is fogjuk kapni, csak figyeld meg. de még sok más minden is lehetett volna másképp. de mindaz, ami történt, nem változtat a tényen, hogy mi nagyon szegény emberként kezdtük, s ennek a két hülye gyereknek megadtuk azt az emberi méltóságot, hogy ne abba keljen felnőniük. s soha nem felejtem el, azt a fucken bőkezűséget, s nagyvonalúságot, ahogy ő mindenünkkel bánt. ezt tőlünk kapta, tehát mi megadtuk ezt neki, s ennyi. ha nem fogja föl, akkor vagy hülye, vagy gonosz, vagy valami más oka van rá, amit se te, se én nem tudunk, s ami nem engedi, hogy normális legyen. ha egyszer kiderül a disznóság, s azt mondja, hogy segítsek, én fogok. mindig fogok. de amíg ilyen fucken pökhendi, addig nem. akiben semmi, de semmi alázat nincs, az nem az én emberem, no matter what. a csapot teljesen nem zárjuk el, mint télen nehogy elfaggyon, de ahogy teljesen jól mondtad, csöpögőre hagyjuk. de a csapnak a normális állapota, ha el lehet zárni, mert nem fagy el. ha az állapota normális. ez a véleményem. örülök a jó híreidnek. tudtam, hogy ez lesz. hogy a Borisz el fog árulni, magadra fog hagyni. s hogy minden innentől fogva tulajdon képen

rajtad, egy magányos rákos nőn fog múlni. s ezek olyan kukkerok, ahol nem lehet megoldani azt, hogy az egyik szememmel a Boriszt látom, a másikkal meg téged. rettentő. s megőrülök a tehetetlenségtől. de látom, hogy fegyelmeznem kell magam. s mi lesz karácsonykor? én nem biztos hogy szeretném a Boriszt ott, hogy még azt a kis levegőt is elszívja, ami párunknak megmaradt, a fulladozás közben. love you

Jack

ui.: közben kiderült, hogy ez Algopirin. de hat darab belőle is ugyan azt eredményezi, vagy hasonlót. lényeg, hogy ezek az idegekre ható gyógyszerek, valahogy, s valamiért, de mindig ott vannak a szervezetébe. Nincs semmi különös, jó nyugodt nap volt, az Sandrával eltötymörögtünk itten, takarítás, főzés stb. Tök fura idő volt, időnként ilyen nagy szélviharok támadtak, de közben nem volt egyáltalán hideg mégsem, majdnem ilyen tavaszias hangulata volt. Sétáltunk is. Nem tudom mennyit írtam róla, de biztos, ez a kéthetenként túra ez nem lesz kispálya, a tegnapról sem tudom mit gondoljak valójában, mert mindenki tök vidám, hogy nincs semmi, de attól még én megeszem a napi hat Algopirin, szóval nem tudom. Egy lehet tényleg, hogy majd lassan helyreáll valami, csak igazándiból abban sem nagyon tudok bízni, mert ez a dög kemo meg inkább fölborit mindent nem. nem tudom, valahogy nem akarom felfogni, elfogadni, ezért nem tudatosul bennem, de tény, hogy teljes sokként hat rám, amikor újra és újra kiderül, hogy te valójában andaxinon élsz.hat darab naponta? Kíváncsi lennék, hogy ehhez egy orvos, vagy egy pszichológus mit szólna? Nem tudom, de ez nekem dragozása. s félre ne értsd, de nem tudom elképzelni, hogy valaki napi hat darab nyugtatóval rendes szellemi funkcionálást tud végrehajtani. annyira fáj? (s én még nagy "naivan" azt gondoltam, hogy azért nem vetted észre, hogy valami nem stimmel, mert mint nő, meg azon belül is mint lény olyan erős vagy, hozzá vagy szokva a fájdalomhoz, nem úgy, mint pl. én, vagy a férfiak többsége. akik ugye nem menstruálnak, s szülnek…, s biztos ez a különbség is megvan, - na meg persze az mindig emlegetett alkati különbségek - amik régen nem voltak olyan nagyok! s millió és millió helyzetben közös nevezőre tudtunk jutni…- de ezek szerint van egy másik is) s ha jól értem, s tudom, akkor te ezt az andaxin dolgot azóta szeded, mióta nem iszol. (vagy már előtte is, meg közben is?) ez meg együtt egy elég hosszú idő. én összesen kb. öt szem andaxint ettem a lábamra, pedig volt, amikor még a hajam is elzsibbadt úgy fájt, s kb. tizenhét percenként felébredtem éjszaka, rémálmaim voltak, ömlött rólam a víz, meg minden. vagy egyész nap jártam, cipekedtem rajta, dolgozás közben. s nagyon fájt. (s egyáltalán nem akarok heroikus lenni. nem is beszélnék másképp róla, nem érdekel. de azért nem eszem, hogy normális legyek, mert az fontosabb, mint hogy ne fájjon…) de arra határozottan emlékszem, hogy milyen szellemi nemtörődömség, mindent átitató tompaság, azaz számomra nem normális állapot vette körül a dolgot. S ha valaki

ezt rendszeresen szedi, hozzá van szokva, akkor én azt gondolom, hogy még rosszabb. s ha igaz, amit gondolok, akkor ez nyilvánvalóan befolyásolta a kettőnk kapcsolatát is, kihatással volt és van arra, hogy miként reagálsz azokra, amiket mondok, dolgokkal, szituációkkal, emberekkel kapcsolatban. s lehet, hogy pl. nem én vagyok túl gyors, vagy penge, - hanem - te vagy, emiatt az ellenkezője. lehet nem jól látom, de jelenlegi tudásom birtokában nem tudok mást gondolni. s majdnem biztosra veszem, hogy tiltakozni, ellenkezni, vagy mismásolni fogsz. s több ezer kilométerről én nem igazán tudok mit tenni - a beteggel. S semmiképen nem akarlak bántani, csak felmerül bennem, hogy más megoldás nincs? Mert ez valahogy nekem azt jelenti, hogy itt egyenrangú kommunikációra még csak lehetőség sincs. s megint csak, ha igaz, amit gondolok, akkor értem, hogy régebbi önmagadhoz képest, amikor még jól tudtunk egymással lenni, azaz a véleményünk, a hozzáállásunk, a reakcióink, a mentális beállítottságunk, a következtetések, az egész mindennapi élet valahogy rendes összhangban volt, nos ez az, amitől megváltozott? problémák, betegségek, bajok, régen is voltak. de valahogy a reakció régen más volt. s bár ne tudnék erre mindent ráhúzni, még ha a helyzet ettől nem is lesz jobb. de lehet, hogy itt van valami, amit ki lehetne a szemétkosárba dobni? s jobb lenne? Azt, hogy ez rád másképp, jobban, csak "rendesen" hat, meg még elképzelni sem tudom. s természetesen, ha nincs más lehetőség, akkor ez van, de ez nem jó. Szóval szeretném, ha egy kicsit elmagyaráznád ezeket a dolgokat.

Jack

1029 átállni a helyes oldalra, lj

Well,

mindjárt november. kezd hideg lenni. valószínű esők is jönnek majd, ami tovább csökkenti a lehetőségeket.

azt gondolom, hogy most már karácsonyig semmi kép nem kéne a Borisznak kijönni, mert bizonytalanná válik, hogy a pénzt, amibe kerül, meg tudjuk e csinálni míg haza megyünk. s amúgy is kellene egy kis lendületet venni, átgondolni a dolgokat, kutatni a lehetőségek után. De ehhez természetesen kellene egy előzetes beleegyezés, amire lehet építeni. Az, hogy én ezzel elkezdek foglalkozni, egy időkiesés, költség stb. s csak akkor érdemes vele foglalkozni, ha megéri. Nem tudom, hogy mi lesz. ez csak egy elvi lehetőség. az biztos, hogy a feltételek megvannak hozzá, legalább is az én részemről. úgy személyileg, mint felszerelésben lehet többet, jobbat, hatékonyabbat csinálni. amihez viszont jó hozzáállás, szeretetteljes, s megértő támogatás, s fáradságot nem kímélő aktivitás, munka kell. nekem lelki problémám nincs ezzel. három nap alatt átállok, s mehet. de már most kellene, hogy a Borisz valahogy átálljon a helyes oldalra, hogy az ember elindulhasson a benső építkezés útján, a pusztulás helyett, amin most halad. s nem tudom, hogy ezt lehet e elég komolyan venni. Love you

Jack

1029 pénzek erre az évre

Most beszéltem a Deltásokkal. Négyszer felakasztották ráma a telefont. Szemét egy társaság. Aztán kiderült, hogy a partner deszk nincs is nyitva, majd csak nyolckor. Viszont mintha lenne hely. Remélem nem szemétkednek velem. Muszáj lesz valahonnan a munkahelyről felhívni őket. Január 18-án akarok visszajönni, ami egy péntek. Így marad egy kis időm a pihenésre. Nem tudom a pénzügyi dolgok, hogy alakulnak. Remélem nem sok változás lesz a munkahelyemen. Jelen pillanatban van olyan ezer körül. S talán ugyan ennyit sikerül még hozzárakni novemberben. Nos nincs csak 600. A Jillnek küldtem 300-at. Ami nem olyan sok. Én levettem 100-at. Amiből már alig van. S van egy 500-as csekkem. S ebből kell fizetni lakbért, meg még néhány billt is.

Tehát:

Okt. 29 hétfő, a lakbér kifizetésével marad 600.-

Nov. 3. péntek 600+600=1200-200 bill=1000.-300 A Jillnek=700

Nov. 10 péntek 600+700=1300

Nov. 17 péntek 600+1300=1900

Nov. 24 péntek 600+1900=1900-300 A Jillnek

Dec. 1 péntek 600+1900=2500-500lakbér=2000

Dec. 8 péntek 600+2000=2600-300 A Jillnek, -200 bill=2000

Dec. 15 péntek600+2000=2600-500 lakbér januárra, =2000

Ezzel megyek haza, ami 550-600 ezer forint, körül van. S ha nem kell fizetni jegyet, ez nem olyan rossz.

Well,

Date:10/29/01 4:13:11 PM Eastern Standard Time

ma este végül is mégiscsak felhívott a kisfiam és kicsit meg volt sértődve, hogy én sosem hívom fel kicsit beszéltünk, az én elkenős módomon, kicsit rákérdeztem, hogy mit csinált tegnap, meg tegnapelőtt meg az előtt. nevetséges volt. azt mondta most már nagyon szeretne dolgozni és akkor majd vesz nekem virágot. aranyos. jaj istenem. kezdek a liberális

gyereknevelés nagy ellenségévé válni. de lehet, hogy késő. nem tudom. holnap kijön a vonathoz, majd még gyürkőzünk remélem. ezt írtam neki. Holnap este majd megírom mire jutottam pesten, szoríts értem, hogy valami normálisat tudjak kitalálni. Well, én sem csinálok dolgokat, itt jó nagy kupleráj van. de én nem értem, hogy valaki semmit nem csinál. éjjel egytől fél háromig a Mirkón gondolkodtam, három levelemre azt írta, hogy nem válaszolok. s még egy kis fenyegető éle is volt!

nos nekem azok kimerítő válaszok voltak. he neki nem, akkor felesleges az egész. én többre nem vagyok képes. így aztán fél háromtól félnégyig ezt meg is

írtam neki. én itt hulla fáradt vagyok, jó nagy szarba vagyok, ócsárlásra segítség helyett nincs szükségem.

ennél jobb egyedül. Aztán majd lesz valami. bocsánat, hogy panaszkodni bátorkodtam. megértettem, hogy felesleges, s nem fogok. a helyzet semmit sem változott, csak még szarabb lett. eddig még volt egy kis reményem. most az sincs. Csak ne itt kéne lennem. mert akkor legalább, mint már annyian előttem elballagnék egy fucken kocsmába, s ott tele nyálazhatnék valakit. de ezek itt barmok. gondolkodtam, hogy elmegyek a spanyolok, buddhisták, hinduk, mormonok közé, vagy a mobilhomos csuda lényekhez, azok legalább mások. komolyan. este, vagy hétvégén. talán találok valakit, akiben visszhangra lel, amit mondok. mert a híres magyar családom, az nem. "de csinálja mindenki a maga dolgát". Én a Borisszal is befejeztem, úgy látom, hogy nekem csupa hülyegyerekem van. értelmes szülők hülyegyereke. volt már ilyen. még az Alizban reménykedek. S ne is jöjjön senki, hogy így a Borisz, meg úgy a Borisz. elég volt. ha ennyi magyarázat után erre futotta, ez bőven sok. már azt is megbántam, hogy elkezdtem. úgy érzem, mintha kiraktam volna a szívem, s valaki belevágott volna egy kést. hát, basszameg. a jóból is megárt a sok, hátmég ebből a... (s persze te nem tudod, mert nem is akarod tudni mi történt…, jó nem?) ezt írta a Borisz:

Subj:

10/25/01 8:42:30

Bevallom, hogy egyre jobban kezdek elkeseredni.

Úgy érzem, hogy annak ellenére, hogy én megpróbálom belefoglalni a te leveleidben felvetett gondolatokat az én leveleimbe, te ezzel ellentétben nem igen foglalkozol azokkal a témákkal, amikről én írok. Apa, nagyon szépen szeretnélek megkérni, hogy az előző három levelemre reagálj valamit. Borisz

de látom neked is elküldte. Mire válaszoljak? hogy lehülyézett?

azt is mondtam…s elegem van ebből a: "igen, mert apa te csak magaddal vagy elfoglalva, hiába mond neked az ember…a faszom tele van. én ugyan ezt érzem. én is hiába mondom, úgy, hogy hagyjuk abba. csak én eltartom a családot, ő meg még magát sem tudja. az ellenőrt se szerettem soha, ő meg olyan, mint az ellenőr ellenőrének az ellenőre. egy kritikus megfigyelő. na hát ezt nem…

Jack

JILL REMÉNYKEDŐ LEVELE A FOLYTATÁSRÓL OKTÓBER 29

.HÚ, ÚGY ÉRZEM MAGAM, MINT AKIN KERESZTÜLMENT EGY

úthenger vagy valami. Egész jól ment pest orvosos része, bementünk megint az1-és sebészetre, ahol végül elkaptam a prof-ot, aki átadott a Winternitznek, aki nagyon kedvesen helyrerakott, megvigasztalt, felbiztatott és jövőhétre még megoldást is ajánlott (mármint cisztagondjaimra) és megerősítette, hogy nincs más hátra, mint előre és kell menni a Lászlóba, mert oda kell menni. Elmentünk, elég jól ment (aránylag normálisan) jó pár dolog tisztázódott a doktornővel, újabb jó tüdőröntgen eredményt kaptam és holnap reggel befekszem az első kezelésre. Valamikor pénteken jövök haza, gondolom estefelé valahogy, nálam lesz A Sandra mobilja (20-3734111) esetleg lehet megkérdezni, hogy vagyok. Aránylag megnyugodtam, nem lesz egy kéjutazás, de mégiscsak megcsinálhatónak tűnik, és hát esély is van valami jóra is akár. A szarabb ügy az a kisfiúnk, aki elkísérgettet bennünket, de láthatólag nagyon rosszul volt (mint kiderült a levelemtől), a végén az Hugi fölajánlotta, hogy ő sétál egy kicsit, mi meg beszéljünk, ami elég szörnyű volt, mert mindenki megint elmondta a magáét és a végén arra jutottunk, hogy nem tudjuk elfogadni a másik állásfoglalását. Borisz elég kemény dolgokat mondott én is próbáltam keménykedni, hogy hát akkor talán ennyi, nagyon szar volt. Aztán hazafelé arra jutottam, hogy kész vége, a Borisznem meggyőzhető, nem beszámítható, nem rá számítható, nem normális stb., de! én nem bírom az én dolgomat pl. megcsinálni semmiféle görög tragédia közepette, nem akarom, hogy a történelmet ismételjük, nem biztos, hogy az a hatásos dolog, nem az én "természetemnek “való, stb stb., szóval oké a Borisz nem csinálja azt, amit kérünk tőle, és én részemről abba is hagyom a kérést, de! ez mégsem jelenti azt, hogy fuck you, menj picsába

azaz azt csinál, amit akar, ha hazajön két dolgot kell megcsinálnia 1 nem csinálhat kuplerájt 2 normálisan kell viselkednie és semmi egyéb, ha hazajön itt lehet és kap enni, és kb. ennyi, én szeretem, mi szeretjük, ő a mi gyerekünk és olyan amilyen, ami azért valójában

ezután fog kiderülni. ha az van megírva, hogy egy nagy semmi, senki lesz, akkor az, én meg te nem tudunk már ezügyben semmit tenni. főleg mivel más dolgunk van nagyon. természetesen ezzel máris letette jónéhány lépcsőfokkal magát a család köreiben, de nem kirúgva, nem elküldve és rábízva a továbbiakat, erre vágyott mindig nem? Valahogy rá kell kényszeríteni magunkat arra, hogy vegyük halálosan komolyan azt, hogy semmit nem várunk tőle. (lehet, hogy ez sokkal szarabb lesz, mint az ellenkezője, lehet, hogy pont ez vált ki belőle valamiolyasmit, amit szerettünk volna, de persze nem lehet tudni. Szóval a család egy kicsit átalakult, van 3 beltag és egy db kültag, az ezzel járó következmények-

kel, jogokkal és kötelezettségekkel A Sandra azt tervezi, hogy sokkal inkább beszáll, majd leirom hogyan képzeli, de most tényleg mindjárt elájulok és még kb. ezer dolgot kellene csinálnom

megint, hogy holnap el tudjak menni és kezdjünk el keményen reménykedni meg imádkozni, hogy hátha minden aránylag jól sikerül velem, és ahogy befejeződött a kemo én megyek, kapálunk piszkosul, amit bírunk (A Sandra tényleg segíteni akar) és valahogy összeszedünk annyit, hogy haza tudjunk jönni és szerényen eléldegéljünk vagy akármit csináljunk itt együtt, amíg még lehet szóval valami ilyesmi, nem vagyok valami nagy formában, de remélem érted én ezt szeretem, ill. csak ebben a formában tudom

elképzelni a továbbiakat. hat hónapot leküzdjük hősiesen és aztán csináljuk, amit bírunk. Együtt nekem se nagy öröm ez gondolhatod mi is hibásak vagyunk biztos mindenfélékben, de mindegy, én egy picit még mindig reménykedem ebben a hülyegyerekben, de most csak egy nagyon picit kitartás szívem, meglátod valahogy egyszer csak pikk pakk pukk kimászunk a szarból és mosolygunk utólag vagy valami, én szeretlek téged és amíg élünk együtt

leszünk ettől fogva (persze feltétel, hogy elfogadod az én verziómat) love, me.

pusz-musz, anya

1029 Delta

muszáj volt lehoznom egy másik levél kezdetet ide, mert a formázás az előző levelek mintáját követte. De most jó. Fölhívtam a Deltát a házból, ahol dolgoztunk, jó marha bonyolult volt, s vagy egy óráig tartott. De azt hiszem sikerült, meg van a jegyem visszafelé, január 18án, s haza június 1-én. De ezt mindjárt le ellenőrzöm. A Jill ma ment Pestre. Szegény rettenetesen fél az kétkaros infúziótól, s ki van akadva a fiunktól is. Küzd vele, mostanra felfogta ő is, hogy miről is van itt szó. Írt neki egy elég szemrehányó levelet, de fog vele beszélni is. Nem tudom mire jut. Sajnálom, de én megtettem, amit én tudtam, a megoldás mintha nála lenne. Nem tudom mit tud elérni a Mirkónál. Valami nem stimmel ezzel a gyerekkel, csak tudnám, mi. Ha hazamegyek, egy két dolognak után fogok járni. Az biztos, mindentől függetlenül. Főleg, hogy mi van az iskolájával. Már ha akarna sem tudna kijönni a Borisz, ezt meg is írtam a mostani levelemben. De januárban igen.

1030 szakítás a Borisszal, el. Pesten az orvosnál

1030 no matter Who loves Who…, lj

well,

Bubucicám, minden nap lesem a leveled, s bár nagyon sokat vétettél ellenem, nem tudok mást csinálni, mint hozzám legközelebb eső személlyel, lénnyel, mint várni, mikor szól hozzám. éjjel felébredek, s remélem, van elég spirited, hogy jól

legyél. elképzelem miben vagy, s összeszorul mindenem, amim csak van. s drukkolok neked, s izgulok érted, s szeretlek, te kis bubumacsaka, bármilyen kis gonosz is voltál vala, s vagyol vala. jobb időkben ez nekem csak szekszi, s komolyan szeretem. s azt gondolom, remélem, hogy ez egy kis titkos megegyezés közöttünk, s te is érted. csak a fucken time is not on our side, now, a little bit, de ez mindig változik, most is fog. ilyen kis dumik vagyunk mi ketten, de fuck Everybody, aki próbál nagyképűbb lenni.

"no matter Who loves Who, you love me, and I love you, When The night comes falling trough The night" that's it. Ez a mi románcunk.

Jack.

1030 mi van a Borisszal? ls

kislányom, tudom, hogy nem vagyok tökéletes, de az, amit a bátyád csinál, az nagyon kiakaszt. két okból. Az egyik, hogy hiába kértem, s kérte anya is, nem hajlandó nekünk segíteni. Á másik, hogy nem értem, hogy mi van a dolog mögött. az okok, amiket mond, számomra valahogy ebben a helyzetben nem elegendőek. újra és újra visszatérő sejtés gyötör, hogy itt valami komoly titok van, valami, amiről én nem tudok, ami igazolja ezt a viselkedését. s nem gondold, hogy annyira hülye vagyok, hogy ne tudnék dolgokról. emlékszem is a balhékra, a baszogatásokra, meg minden. de ez a történet nem csak ebből áll. megszámlálhatatlan kedves, s törődő levelet írtam a Borisznak, beszéltem is vele. s mind amellett ott volt, amit elég nyilvánvalóan kapott. s most itt van ez a helyzet. azt, hogy anyát is így "elküldte", ez már sok. s ez csak a felszín, persze. amikor kétségbeesésembe erről írtam, te egy normális emberi választ adtál. ő semmit. S sokszor felmerül bennem, hogy valami szörnyű titok van itt a dolgok mögött, s ebben a hülye helyzetben már minden eszembe jutott, mint lehetséges magyarázat. onnantól kezdve, hogy homokos, hogy nem is jár egyetemre, hogy van egy gyereke Kispesten, hogy drogos. tudnál nekem abban segíteni, hogy ha tudsz valamit, akkor legalább felületesen említést teszel róla? mert így nem tudok másra gondolni, mint hogy vagy bolond, vagy egy bűnöző. minden nap ezen rágom magam, s szinte elviselhetetlen. sokat segítene, ha inkább tudnám, mi van. s persze nem adom tovább, anyának se mondom el, ha úgy látod jobbnak. de komoly nyomás van a hátamon, különösen ez. szeretnék levenni valamit belőle.

love apa

1030 egy kis politikai elemzés

Azt hiszem egy nagyon nagy változás kapujában vagyunk, még akkor is, ha ez a változás nem pont úgy fog bekövetkezni, mint ahogy a helyzet, mint megoldást, mint lehetőséget felkínálta. Ez az egész terrorista akció adekvát módon de mégis felvetette a valódi problémát, amit a világ kénytelen előbb utóbb szem-

ügyre venni. S ez nem más, mint amiről soka, különösen az ultra bal beszél, nevezetesen a Chomsky. Az iszonyú, s megoldhatatlan különbséget az észak és a dél, a gazdag és a szegény országok között, s ami egyre inkább a világ köztudatába fog kerülni. Sajátos módon ezt a kommunisták nem tudták megoldani, pedig nekik kellett volna. S így, mint egy médium, az iszlámra maradt ez az egész dolog. A saját, benső ideológiai rendszere, struktúrája, s megközelítése az emberi értékeknek, - amelyek sok mindenben avíttak, és kicsavartak, de sok mindenben mégiscsak azt az alapvető értékrendszert tükrözik, amit a nyugati társadalmak is magukénak vallanak, csak nem egy esetben messze, nagyon messze eltértek tőle. Sőt, olyannyira, hogy egy szinte függetlenséggel játszó gondolatot próbál létrehozni, mintha nem is ugyanazokra a dolgokra lenne alapítva. Arra épült. De mikor számon van kérve annak alapján. Akkor másra hivatkozik, mással érvel, s meglehetősen gyökértelenül. Logikátlanul is. A kérdés az, hogy miért nem jön elő egy közép ember, aki valahogy letudná fordítani, azt, amit a Chomsky mond, s úgy átvinni a köztudatba, hogy az érthető, emészthető, s kezelhető legyen. Mert először is a problémát, még pedig a modern kornak megfelelően, s nem mondjuk a Lenini terminológiával, de meg kellene fogalmazni. Ennek hatalmas tudománya, irodalma van. De a kommunista boszorkány üldözések nagy eredménye az volt, hogy ezt olyan mértékben ledegradálta, hogy egyszerűen kiment a használatból. S természetesen e mögött azok a kapitalista, imperialista érdekek húzódnak meg, akiknek ez az érdeke. S ezeknek a száma nem kevés. Az összes iparilag fejlett ország, de a fejlődő országok fele is. Ide kell sorolni még a volt szovjet blokk országait, a közép-európaiakat, de a volt szovjetköztársaságokat is. S így nem könnyű. Lényegében az történt, hogy a nyugat, Nagy Brittaniával, s az USA-val együtt, maga mögé állította egész Nyugat Európát, de később más nagy országokat is, mint Kanada, Ausztrália, rengeteg latin amerikai, de ázsiai országot is. Lényegében ebből a hálóból az iszlám maradt ki, az arab országok nagy része. Az iszlám, mint olyan, mint vallás, se ez kimaradt a történelemkönyvekből, a politikai tankönyvekből, a szegény emberek nem modernizált Kótája maradt, s lényegében antiimperialista. Ezt használta aztán fel néhány kellőképen őrült ember, jócskán felforgatva a világot. Mindenesetre az értékelési folyamat beindult. Korrupt értelmiségiek, akik nem láttak semmilyen intellektuális lehetőséget, mert a világ annyira megkövesedett, most újra elkezdtek gondolkodni dolgokon. Ebből természetesen a megfélemlített amerikai értelmiségi hosszú időre ki fog maradni, mert a hazaárulás vádját kockáztatja. De valójában nem is az ő dolga lenne ennek a megoldása, annak valahol máshol kell létrejönni. S sajátos módon készen kell, hogy kapja, s kellemetlen, de el is kell, hogy fogadja. Ő maga képtelen ennek az analizálására, mert ő maga is felelőtlenül elfogadta azt a világot, ami erre a bűnös rendszerre épült, amelyik kihagyta a világ nagy részét. Tehát hiába tanult, hiába van meg a világ legnagyobb hozzáférhető adatbázisa, hiába képzett, s begyakorolt annak használatában, az az elfogult, s előre beállított tudatállapot, amiben az életét természetesnek vélve éli, megakadályozza ebben. A félelem, ami

itt tapasztalható, onnan ered, hogy valahogy érzi, hogy valami nem stimmel. Minden retorika, csinnadratta ellenére egyre több hír, ellentmondás jut el az agyáig, mert még ráadásul olyan naivok, hogy erre nem is képesek vigyázni. Még az olyanok is mint a Rush, ezernyi kemény ténnyel, s adattal támogatja ezt az információ özönt, ezt a naivitást, ami mindig is része volt ennek a nemzeti karakternek, amerikai gyakorlatnak. Még csak nem is óvatosak. S ha jól belegondolunk ennek lettek az áldozatai, szeptember 11-én. S nagy kérdés, hogy egyáltalán meg tudják e oldani, hogy ezt a jövőben kivédjék. Mert még mindig naivok, csak legfeljebb nagyon agresszívak, s paranoidok lettek. Ami persze kivéd, és szúr majd sok mindent, de nem biztos, hogy azt, amit kell. Nem biztos, hogy a saját gyengeségénél fogva nem maga fog újabb lehetőségeket szolgáltatni. S lehet ezt demokráciának is hívni, de másnak is, elkényeztetettségnek, Szűklátókörűségnek, korlátoltságnak, egyoldalúságnak. Mindenesetre még nagyon sok tanulság lesz itt. S lehet nem is árt. Csak ne kellene ezért ennyi ártatlan embernek meghalnia.

A – fucken szufi mese, avagy mit csinálsz te fiam most? jl

A népmese azért valójában úgy van, hogy azt mondja a kis sas, hogy nem hiszem papa, mert akkor már nekem Saját családom lesz és a saját fiókáimat kell Megtanítanom, vadászni. (ami azért rád nem igaz nem?) A hagyományos (régi) családban úgy volt, hogy amíg föl

Nem nőttek és saját családot nem alapítottak a Gyerekek, addig segítettek, amit tudtak, amikor pedig Megnősültek, férjhez mentek, a szülök adtak Indulásnak, amit bírtak (abból, ami addigra összejött- Közös erővel). Akkor szegények voltak az emberek. Ma

Mindenki azt gondolja, hogy gazdag, gyerekek és Felnőttek egy jó része azt gondolja, hogy a szülőnek Kötelessége adni, amit csak bír (lakást, autót, Iskolát stb.). Az nincs csak igazándiból kidolgozva, Hogy mi a gyerek "kötelessége" és ebből elég sok

Bonyodalom és keserűség keletkezik. Mi az, amit a Gyereknek kell adni? Tiszteletet? tanulni

Tisztességesen? segíteni vajon, ha az öreg bajba Keveredik? Mit csinálsz te most? Tanulsz, mint állat, hogy Mielőbb befejezd ezt az egyetemet és dolgozhass a

Saját jövőd, (karriered) körül? Vagy hajtasz ezerrel, Napi 100 órát dolgozol és teremtsz magadnak valami Normális körülményt, veszel magadnak cuccokat, amik

Hiányoznak, félreraksz, hogy elindulhass egyszer Valamerre?? Vagy velem vagy, segítesz nekem, támogatsz Engem, tudod, mi van velem, mi lesz velem holnap, Tanácsot adsz, meghallgatsz, megkérdezel...?? Mit csinálsz te most?

pusz-musz, anya

Január 18-án akarok visszajönni, ami egy péntek.

Gy marad egy kis időm a pihenésre. Nem tudom a pénzügyi dolgok, hogy alakulnak. Remélem nem sok változás lesz a munkahelyemen. Jelen pillanatban van olyan ezer körül. S talán ugyan ennyit sikerül még hozzárakni novemberben.

Nos nincs csak 600. A Jillnek küldtem 300-at. Ami nem olyan sok. Én levettem 100-at. Amiből már alig van. S van egy 500-as csekkem. S ebből kell fizetni lakbért, meg még néhány Billt is.

Tehát:

Okt. 29 hétfő, a lakbér kifizetésével marad 600.-
Nov. 3. péntek 600+600=1200-200 bill=1000.-300 A Jillnek=700
Nov. 10 péntek 600+700=1300
Nov. 17 péntek 600+1300=1900
Nov. 24 péntek 600+1900=1900-300 A Jillnek
Dec. 1 péntek 600+1900=2500-500lakbér=2000
Dec. 8 péntek 600+2000=2600-300 A Jillnek, -200 bill=2000
Dec. 15 péntek600+2000=2600-500 lakbér januárra, =2000

Ezzel megyek haza, ami 550-600 ezer forint, körül van. S ha nem kell fizetni jegyet, ez nem olyan rossz.

1031dolgozni egy kontraktornak Wilmingtonban

Még mindig a Mick házát csináljuk, vágom azt a rohadt sidingot. Bolond az az ember, a Larry is, de mit lehet csinálni. Legalább van munkám. Feladtam néhány számlát, hazafelé vettem egy whiskyt, meg sört, meg kocsonyának valót, meg ilyenek. A boltban a pénztáros csaj nagyon át akart vágni, de észrevettem. Háromszor számolta a vajat, pl. meg az egy dolláros selejtes zöldbabért hetet ütött be. Ilyenkor korán lefekszem, még mindig sokat iszom. Valahogy elviselhetetlen a valóság, így fáradtan. Pedig jó szar éjszakáim vannak. Valahogy vártam, hogy a dolgok jobbra forduljanak, s aztán új életet kezdek. De az se jött be. A Jill bement a korházba infúzióra, ma nem is hívtam fel, nem esett le a tantusz, hogy bent van. Pedig kellett volna. Csináltam egy nagy adag zöldbabos brassóit, valami újítás, jó lett. Az Eric beajánlott egy nőnek, de nem hívott vissza. Egy másik ürgét is felhívtam, azt mondta elvesztette a névjegykártyámat. Neki csináltam az Eric féle seethrockot. Vége a hónapnak. Már nem sok van hátra, hat hét. Kell mennem. A Jill az operációja után kezd elfordulni az én elképzelésemtől Egyik fontos tényezője ennek, hogy én magam szeretnék hazamenni, s együtt lenni a feleségemmel. A másik, hogy komolyan gondolom, hogy talán a legnagyobb szükség arra lenne, hogy rendbe hozzam a kapcsolatomat a fiammal. Mind azt, amit elszalasztottam, elmulasztottam valahogy helyre rakjam. S a harmadik, hogy a ház is valami normálisabb állapotba kerüljön. A Jill először próbált csitítani. De, amikor hallotta, hogy keményen kitartok a mondókám mellett, ő is felkeményedett.

Mondtam, hogy én nem akarom ezt így tovább csinálni. Próbáltam mondani, hogy az ő helyzetében ezt megérdemelné, amivel egyet értek, csak nem tudom megcsinálni. „oké", mondta. S letettük a telefont. Aztán még egyszer felhívtam, de megint csak ugyan azzal az eredménnyel zárult a dolog. Mondta, hogy nem tud a Borisszal beszélni, mert három napja nincs otthon…?

Megy a László kórházba, beszélt a winternitzel, ciszta ügyekben meg ígéret az együttműködésre

A Borisz teljesen megőrült, az anyja elé sem ment ki a vasútállomásra. Olyan mintha gyogyós lenne ez a gyerek.

Nagy volt a szünet, úgy tűnik te csak mindig válaszolsz magadtól nem írsz nekünk na messze álljon tőlem a gondolat, hogy szemre hányjak, de a büdös életbe velünk is forgathatnád a szót már csak az érdeklődés végett is. Köszönjük megvagyunk na nem verjük a seggünk a boldogságtól mindig történnek hülyeségek, idegállapot kérdése, hogy mennyire visel meg bennünket. Gondolom te most sokat hajtasz, illetve nem tudjuk mi a helyzet csak nagy vonalakban mit is határoztatok. Voltunk Kötcsén egy hete mivel Siófok menet volt Jill is úgy tűnik csak vergődik nem igazán nyugodt bár minden erejével tartja magát. Sok lelki segítségre van szüksége remélem te is megpróbálod megadni neki és nem küzdködtök amúgy racionális dolgokon. Kicsit idegesít ez a mostani világhelyzet nem tudom, hogy sodornak az okosok bele valami fostos dologba igaz nincs szándékunk száz évig élni, de a gyerekeknek még kéne egy kis esélyt adni tudnánk nélkülözni a biológiai halált.

Jack, ha van időd kopogj ránk ölelünk Zsuzsa

Most biztos megharagudtál, nem állt szándékomban és főleg Iván szerint is túl belemélyedtem a magánszférátokba véleményezni az életeteket. Bocs, de talán sok mindenről tudunk és külső szemlélőként van rálátás emóció mentesen, mentségemre legyen azt gondoltam jól esik egy nem családtaggal hányni-vetni a dolgokat –bár az érzéseimet változatlanul fenntartva remélem vagyunk olyan barátok , hogy elfogadd , vagy jelezd , nincs közöm a dolgokhoz . Mindenkit kiborított a jelen és részemről a félelem a jövőtől …ennyi, Ha nem akarsz megérteni sajnálom ill. sajnállak mert a tragikus hősök útja felé kacsingatsz remélem rá nem fogsz lépni. Mindig van miről írni egyébként, főleg neked!!!! Búcsú Zsuzsa

Azt gondolom, hogy az amit írtál nem válasz az általam felvetett témára. Bl.

Alapvetően ez az egyik elsőrangú probléma a veled való kommunikációnak, hogy nem arról beszélsz, amiről a másik ember. Én nem arra kértelek, hogy írj nekem arról, hogy te, hogy vagy. Nem érzem úgy, hogy az amit írtál indokolná

azt a szituációt ami most kialakult. Te megpróbálod úgy beállítani ezt a szituációt, hogy te neked sok győzködés, és megmagyarázás után sikerült megértetned anyával, hogy az általad javasolt megoldás mégis helyes, annak ellenére, hogy ő a kezdetektől fogva nem értett vele egyet. S most, hogy ő felfogta megértette, elvárod tőle, hogy „győzzőn" meg engem is. Szeretném tudatni veled, hogy ha ezt te önmagad elhiszed, akkor teljes mértékben álltatod magad. Én erről írtam, erre próbáltam célozni. Anya nem bírja tovább. Piszok szar szituban van. Én úgy érzem te pedig ezt kihasználod. Abszolút ellent mond mindenek, amit gondolok, érzek, sejtek, az amit csinálsz elsősorban vele, és velem. És nagyon önzőnek érzem azt ahogyan viselkedsz. Többször mondtam, hogy nem tarom normálisnak, hogy te előtted egy megoldás van, a TE megoldásod, amit te az objektív realitásnak nevezel, és MINDEN ÁRON el akarod azt érni. S ezt azzal indokolod, hogy ha nem az van, amit te szeretnél, ami TE egyetlen megoldásnak látsz akkor megörülsz, úgy érzed nincs értelme az életednek, nem szereted többé a családod, mert nem olyanok, mint amilyennek te szeretnéd látni őket. Ha valaki nem úgy gondolja, mint te akkor annak véleményed szerint valami baja van. drogos, buzi, pszichopata, nem jók a hormonjai, nem tud gondolkodni, szúk látókörű, nem látja a valóságot, álmodozó, idealista. Tehát valami baja van. Úgy érzem, hogy még a reményét is megpróbálod minden áron kiirtani annak, hogy más megoldáson gondolkodjon bárki. Undoritó dolgokat írsz rólunk, ezzel bizonyítva, hogy a mi ötleteink nem állják meg a helyüket. S sok tapasztalatból tudod, hogy anya nem bírja sokáig a nyomást, még ha nem is ért vele egyet, ha eleget csesztetted, eleget írsz arról, hogy te veled Ő, hogy kibaszik ezzel, akkor egy idő után azt fogja mondani 'nem bírom tovább, legyen meg a te akaratod.'. S ez neked annyit jelent, hogy egy kicsit kínyílt a szúk látóköréből, vagy tán kicsit beindultak a hormonjai, és végre Belátta azt, hogy igazad van. Én a tegnapi levelemben arról írtam, hogy ez nem igy van. És ha te ezt hiszed, és ebbe belemegyünk, akkor egy hazugságban fogunk élni. Nekem anya 3 nappal ezelőtt is azt mondta, hogy szerinte nem kellene kimennem hozzád. Figyelembe véve a körülményeket. Hogy Ő nem szeretné. Én nem tartom fairnek egyszerűen, amit csinálsz. Hogy arra hivatkozol, amióta kiderült, hogy rákos, hogy te milyen szarul vagy, fizikailag mentálisan, és hogy a te kedvedért meg kell ezt meg ezt tenni, különben meghülyülsz, meghalsz stb. ez zsarolás. csináld ezt különben megölöm magam. ??? erre mit lehet mondani? egy szerető feleségnek? Abba próbálsz beleerőszakolni minket, hogy hazudjuk azt ok egyetértünk. mert bármeddig, bárhogyan, bármit mondunk, ami arról szól, hogy nem értünk egyet veled az elfogadhatatlan, és valószínűleg azt jelenti hülyék vagyunk. Nem is tudom, hogy ennek a levélnek van e érteleme, most már nem igazán számitok rá, hogy az ÁLLTALAM felvetett dolgokra konkrétan reagálva írsz, (mivel talán kicsit lenne rá jogom, mivel rólam van szó), de ennek ellenére azt is hazugságnak tartanám, hogy nem mondom el amit gondolok. biztos kicsit durván vannak dolgok megfogalmazva, és nem fog

jó esni, de azt gondolom, hogy te ennél durvábbakat írsz, és szemlátomást még mindig azt gondolod, hogy a forma le van szarva. tehát a tartalmat nézzük.

Borisz

Válasz egy elkeseredett embernek zsl

Elszomorít nagyon, hogy ilyen kilátástalannak érzed a helyzetet, nem tudom, szerintem rendesen zaklatott mindenki telespékelve emócióval és ebben az állapotban nem lehet eldönteni sorsdöntő kérdéseket. Nem beszélve a hülye távolságról ide idő-tér szituáció kell szerintem, hogy világosan értsd idő kell ahhoz, hogy mindenkiben leülepedjenek az események és együtt kell lenni a családnak szemtől-szembe amikor megbeszélitek meg tudjátok beszélni a hova tovább dolgokat. Nem hiszem, hogy távvezérléssel működne a dolog ez nem homok, cement, Joti vagy mi itt érzelmekről rég betokosodott tüskékről vágyak és álmok kusza kavarodásáról az én álmom a tied is…egy család akkor is család, ha nem egy embertől várja az instrukciókat és mindent elfogad, mint bólogató Szt. János akkor jó, ha van ellenvélemény és el kell tudni fogadni a más gondolatokat. Nem leszel kevesebb, ha tolerálsz-sőt netán bízol is a többiekben hidd el az eredmény kézzelfogható lesz és egyszerű szeretetet és megbecsülést kapsz. Mindenkinek erre van szüksége legbelül és ha ez hiányzik minden borul nincs értelme az életednek magányos farkas maradsz „szerinted" a nagy és igaz gondolataiddal. Nem tudom kicsit ez a fajta mentalitás emlékeztet valami mindenki rosszul látja csak én jól dologra és most lázadnak az „alattvalók" ráadásul beledöglök én is. Ez az állapot mindig fennállt csak most megkatalizálta a szomorú hír a betegségről most nem az egymás közötti harc, sértődés, menekülés a megfelelő taktika – nézzünk egymás szemébe hallgassunk meg minden érvet. Véleményem szerint minden anyagi eszközt össze kéne szedni tartalékot képezni egyszer a büdös életbe és a leggyorsabb időn belül hazajönni a családhoz távolból nem foghatod Jill kezét ő nem bűnös és nem butább, mint te mert másként érez ill. döntött. Egyelőre ő rá mondták ki az ítéletet 100 százalék a többiek csak velünk együtt hála az égnek potenciális vesztesek vagyunk az élet színpadon. Egyszerűen SZÍVEDBŐL fogadd el és végezd a dolgod józan hétköznapiként most ezt kell tenned sem te, sem mások nem várnak tőled mást. Ez lesz életed legnagyobb csatája magadat kell legyőzni –remélem képes leszel rá!

PUSZA Zsuzsa

Na ja, hát igen teljesen értem , amit az elmúlt időszakban írtál a jelenlegi nagyon szaros helyzetről. zsl

Már a kezdeteknél éreztem, hogy valami állatira nem stimmel itten a magas politikában és ráadásul baromira kiskorú hülyegyereknek néznek bennünket. Nem hittem, hiszem, hogy ennyire fekete-fehér lenne a szituáció a nagyvilágban,

ezt csak a brazil meg mindenféle gagyi szappanoperákon csüngő gyöpös agyúaknak szánja a média, mert csak ők hiszik, hogy ilyen az élet és ilyen a nagy igazság. A „nagy" világjótevőnek megint sikerült kontinensétől több ezer kilométerre távol helyezni az igazságosztó helyszint, letojva, feláldozva, figyelmen kívül hagyva a nyomort a nulla életszínvonalat a csak hitük van embereket. Valamikor, mintha egy bölcs ember mondott volna olyasfélét, hogy az ellenfél ereje és nagysága a győző győzelmét dicsőíti. Nem olyan nagy kunszt szétverni a libaszart a legfejlettebb haditechnikával. AZ igazi az lenne, ha libaólakat és hozzávaló gazdaságot meg minden velejáró lehetőséget hoznának létre mindenféle elvárás nélkül nem beleszólva, hogy mi legyen a libák sorsa mondjuk csak nekünk a mi terített asztalunkon gőzölöghet a sült változatosság kedvéért a kaviár és minden megunt finom falat mellett. Nem tudom, lehet, hogy még ennél is bonyolultabb, de egyet biztosan tudok mi fogjuk megszívni, de gyerekeink biztos a világ egy rohadt szarfözőfazék, amibe minden földlakó össze-vissza beledobál mindent ehető és nem ehetőt egyaránt mérgezőt és végzetest, életeket, sorsokat, mindenféle kultúrákat, vallásokat, figyelmen kívül hagy minden veszélyt csak a pillanat érdekli és lógó orral csodálkozik, ha felbüfögi vagy kihányja a közös főzetet hol itt, hol ott valaki. Különben tengünk-lengünk, próbáljuk nap-mint nap összerakni állandóan széteső életünket na ez minket teljesen leköt és karbantart sokszor szarom le a külvilágot állapotban nyalogatom lelkisebeimet ehhez képest a külvilág számomra egy intermezzo bár baromira összefügg a kettő. De nem mindegy, hogy melyiktől lesz szaros a gatyám? Valahogy mostanában állandósulni látszik a félelem hol ezért, hol azért. Majd még írok ilyen napsugaras gondolatokat, hogy jól felvidítsalak. Ja a lábaddal meg nem kell foglalkozni figyelj lehet egy lábbal is élni mondjuk kicsit macerás tetőre mászva így megkeresni a mindennapi betevőt, de volt már és van ilyen. Ölelünk

Zsuzsa

Jelentkezem újra, mert megint nagy a hallgatás az éterben.

Biztosan el vagy foglalva vagy valami más az oka, hogy nem válaszoltál utoljára küldött levelemre na nem volt túlzottan különleges dolgokkal teli az akkori mondandóm, csak a gyerek szülő viszony nehézségeit firtattam, ami folyton átértékelődik. Jelenleg sodródunk az árral semmi különös , csak a nagy monitor gyulladt ki / szerencse , hogy garanciális/ kilyukadt a kipufogó , haldoklik a mosógép , viszont rengeteg Ivánnak a munka mármint a grafikai így talán az anyagiak nem stresszelnek. Lehet, hogy ismét Siófokon kell eltöltenem bizonyos időt, mivel a papa most a tüdőjével küszködik és lehet, hogy Mosdóson kell kezelni a mama meg nem maradhat egyedül…nem tudom nagyon nem jó megöregedni, ha az ember teste cserben hagyja.

Más .voltunk csütörtökön Jillnél a kórházba ez sem egy egyszerű eset

föl kell vérteződni lelkileg és minden szemedet be kell csukni, hogy a remény előtt tágra tárd az ajtót, mert a remény állandóan kopogtat. Lábujjad biztosan kikerült a pólyából azóta a bokádról nem szoltál szegény embert az ág is húzza effektus dolgozik vagy némi „börbön", ami nélkül kezd elviselhetetlenné válni a való világ. Gondolom lassan készülődsz a hazaútra, nem tudjuk mik a terveid mikor, meddig meg egyáltalán. Most mintha olcsóbban, de macerásabban megy a közlekedés a légben. Jó lesz már látni téged mit nem adnék, ha végleg Kötcse lenne a cél. De tudom. Tudom csak álmodoztam. Tarts ki és ha van kedved időd energiád jelentkezz nem tetszik mikor csend van körülötted. Gondolj a nagy hangulatokra és, hogy sokan várnak haza velünk együtt

Ölelünk Zsuzsa

Most már tudom, hogy élsz, mivel jelentkeztél …zsl

viszont sok mindent nem tudtam meg. Igaz belőlem megint kibújt az igény arra, hogy konkrét kérdésre konkrét választ kapjak. Vannak dolgok, amelyeket nem lehet megkerülni holmi ál filozofikus enyhén dilettáns beütésű irodalminak álcázott mások számára kihámozhatatlan mondanivalójú leírt gondolatokkal. A régi szatócsboltban az agyilag tiszta ám teljesen leszúkült gondolkodású eladóhoz egyszerű kérdéssel fordul az emberfia légyen az akár Kant, Hegel vagy bárki okos, tehetséges művész csepűrágó „csókolom…tiszteletem ...szép napot ...van friss kenyér ? És megkapja a megfelelő választ csak így jut a napi friss ropogós elemózsiához. Mert, tisztában van a helyzettel, ha bonyolult értekezéssel vezeti be mit is szeretne vásárolni a barom agyú ám helyzetével roppant elégedett kiszolgáló mosolyogva küldi a francba mondván tartson kiselőadást a hozzá hasonló „e intellektueleknek" …...A kenyér az kenyér, van vagy nincs ...ilyen egyszerű. Ez fordítva is igaz. A mezítlábas vásárolni szándékozó is hülyét kapna, ha a kérdésére doktori disszertáció lenne a felelet. A végén tudod kik szívnák meg a pékek. Hiába keltek hajnalban a kakasokat megelőzve, izzadták ki magukból a kemence tüdőt perzselő melegében az előző este benyakalt sört. a KENYÉR a bolti polcokon maradt. Leszarják, hogy „EMBEREK" rossz kommunikációjának az eredményeként jártak rosszul különben is senki nem járt jól a párbeszéd hiánya végett. Hurrá megjött amire vártam!! A második levél, ne érts félre a gondolatok, töprengések is kellenek, sőt csak per pillanat információ éhségben „gőzölgő kenyér serclire" áhítoztam kösz. Az átlag úgy vonaglik át az életen, hogy azt kénytelen csinálni, amit NEM szeret kérdés mikor nyugszol bele, hogy az átlaghoz tartozol. Persze vannak kivételes pillanatok talán ez lehet a boldogság és ezeket a pillanatokat meg kell becsülni és nem szabad elfelejteni. Viszont a lélek mindig átlagon felüli a gondolat szárnyán nagyon jó repülni bár kicsit monogám a dolog, de mindig akad partner hozzá, ez az örök remény kategória.

Várunk Zsuzsa

***Ja na ja,* Újra formába hozom magam, zsl**

remélem. Mindenki egy kutyulék, hol apám, hol meg anyám szól a számból, megy át az úttesten , ráismerek erkölcsi elvekre valami suta kézmozdulatra. Első ízben megrettentett a felismerés, de fura mód kezdem megszokni és már nem is tiltakozom, ha Iván egy napi csatározás során érvként olvassa a fejemre „olyan vagy, mint apukád". Volt idő, mikor bántott, mert én én vagyok és kikérem a másságom nevében stb., de mit is ágáljak az őslétből hozott programozott genetikai kódok lefuttatásán. Vannak törvényszerűségek és vannak lehetőségek a kor előre haladtával rájöttem, hogy mindkét dolgot kell tudni kezelni vagy elfogadni, elég kicsi a játéktér és főleg rohadtul kevés a kapott idő a javítgatásra, ezért inkább kevesebb hiba százalékkal kell dolgozni, hogy ne maradjon sok lezáratlan téma az ember után. Szóval a helyzet az , hogy semmi baj , különben is Te csak ne az asztalfióknak írjál , vannak dolgok , amit meg kell mutatni és mindig van akit érdekelnek a gondolatok többek között engem is , ha számít valamit a véleményem. Más, ha pórias dolgokról van szó konkrét dolgok perszehogy. Olvasni „irodalmat," szégyen, de az utóbbi időben nekem sem megy mindenféle okok végett érzem is a hiányosságokat, ez van. Most az anyagiak kerültek előtérbe…de jó ízű a zsíros kenyér is, ha jó helyen jókor jó emberek között fogyasztja az ember. Mi benevezünk zsíros deszka partyra fele-fele alapon és közben rohadt jó zenéket hallgatunk közben csak nézünk ki a fejünkből hidd el ilyen is kell és nem szégyen, ha jól esik. Fel a fejjel…nem győzhet a szar! A levelek meg hadd hulljanak az a dolguk.

Így van

Zsuzsa

Elemzés

Meggyőződésem, hogy minden az ellentmondásról-ból szól, ered! Mindennek megvan az ellenpárja, erre épül az emberi élet és minden ami körülvesz bennünket nincs egyik a másik nélkül , ilyetén nemcsak a nők ill. a nők is ellentmondásosak mivel a lét egy részének alkotói ők is velem együtt. Kézenfekvő ellentmondás nő és férfi. Állandó ellentmondásban élünk születésünk pillanatától kezdve először a materialista lét kényszerít ellentmondásra „a jó meleg anyaméhből, testmeleg magzatvízből" hipp-hopp hideg vízközeg nélküli helyzetbe kényszerülünk és még valami tüdőfélét is használnunk kell, mert nem vesz már helyettünk oxigént senki. Ez a fizikai ellentmondás csak belépő a további életünkben végigkísér beépülve a vegetatív idegrendszerünkbe nem is foglalkozunk vele csak ha belerúgunk egy széklábába és fölsajog, hogy matériából is vagyunk. Aztán itt a tudat, ami megfoghatatlan és a lélek rejtelmeiről nem is szólva csupacsupa ellentét, amiket részben hozunk magunkkal az őslevesből más felől igyekszünk elsajátítani az okosabbaktól vagy önerőből. Boldoggá tett, hogy figyelemreméltó státuszba sorolsz, bár nem vágyok elismerés polcra mivel szeretetből

írok eddig azt hittem a haver egy kocsmai pulttámasztókarcsi kivel felszínes presszó politikát lehet folytatni, de lehet egy haver férfi lelkű nő is talán. Mindegy nekem te már egy „vérrokonnak" számító emocionális családtag vagy, remélem ez nem degradál téged. Az embereket túl egyszerű lenne két csoportba osztályozni típusuk szerint pont az ellentmondások billiós variációja miatt sokkal több típusba lehetne katalogizálni őket, magunkat, de ez veszélyes vizekre evezés, mintha egy csúnya szobafestő tett erre kísérletet valamikor kiváltva a népek nagy részének rosszallását. Persze megértettem mit akartál a lelki típusokkal csak érzésem szerint kissé sántít a két csoport, mint fő meghatározás. Cohennak teljesen jó a mondása ez számomra a remény és a mindig újra kezdés kategória. A materialistáknak nagy terhük, hogy nem hisznek a lélekben és csak a végső kapuban kezdenek kapaszkodni az életük során flegmán tagadottban suttogva „Istenem segíts" …miért? ez is egy ellentmondás. Az ellenpárjaidról Helyi-regionális ez nem jó, helyi azt jelenti idegen szóval regionális tehát ua.

Jelenlegi-történelmi hiányos rossz a kronológia múlt/történelmi/-jelen-jövő Speciális-általános az általános nem tartalmaz egyedit azért általános a speciális mindig egyedi. Aktuális-egyetemes nem ua. a dimenzió, nem lehet párba állítani.

A tücsök dolga a hangyák életének megszépítése. Zappa szerintem egy zseniális hangya gondolkodású tücsök. Nagyon is rendezetten szétszórt volt fantasztikus humorral megáldva. Fa dőltekor nem kell futni csak tudni kell a jó oldalra állni amúgy a kötcsei Joyce szomszéd biztosan igaz jó ember és biztosan elégedett az életével bármennyi ellentmondással tarkított is.

Szevasz válaszra váró Zsuzsa

Írni kéne, de olyan a múlt a fejemen, mint egy tüzes koszorú vagy egy kegyetlen satu.

Képtelen vagyok gondolkodni. Rendszerint naponta támadnak jó ötleteim, de most semmi. Újra és újra a család jut az eszembe. S hiába látom, hogy nincs mit tenni, minden próbálkozás hiába való, nem tudok csak úgy szabadulni évtizedek beidegzéseitől. Azt látom, hogy a legjobb lenne, ha magammal törődnék. Ami végül is gyakorlatilag azt jelenti, hogy a lehető legminimálisabbat dolgozom, eltartom őket, s írok. Itt, egyedül. Amikor csak van időm. Persze ez olyan, mint az élve eltemetkezés. Egyedül, no sex, no barát, no család, nobody. S félek tőle. Nem ezt terveztem, nem ezt gondoltam. Nem ezt álmodtam. Ez valahogy kívül esik mindenen. De a helyzet odáig fajult, hogy egyedül maradtam. Akár, hogy is szépíteni szeretném, szembe kell nézni a tényekkel. A Jill ugyan az mondja, hogy szeret. De csak meg kell nézni a leveleit, s egy pillanat alatt lehet látni, mennyi szeretet sugárzik ki belőlük. Azt mondja, a dolgok majd jobbra fordulnak, de én nem hiszem. Azt érzem, hogy a családom engem idegennek tart, s nem szeret. Ami egy nagyon szomorú dolog. Nyilván én is hibás vagyok ebben, de azt nehezen értem, meg, hogy ennyire. Mert néha olyan mintha valami elmebajosnak

vagy bűnözőnek tartanának. S ez már messze túl van mindenen. Most jutottam el odáig, hogy leülök van egy kis időm írni, bár a fejemben sok minden kavarog, de megpróbálom a tiszta gondolatokat összeszedni. Szóval a helyzet nem úgy bonyolódik, ahogy nekem ínyemre lenne. Úgy érzem sodródunk valami idegen, érthetetlen rossz felé, nálam okosabbak morzsolgatják, analizálják szerte a világban a történteket és történhetőket mindenkinek vagy senkinek nincs igaza, de egy biztos semmi nem lesz már úgy mint régen és a mi kis egónk nem sokat rúg labdába. Mindenesetre a vendégeink hazaértek, úgyhogy a helyi dolgainkat próbáljuk összerakni nem túl sok lelkesedéssel legalábbis részemről, valahogy a jövőképem elcsúszott egy kissé. Nem tudom veled mi a helyzet? Te sem úgy cselekszel, mint aki tényleg tisztában van vele mit lökött elé az élet, persze nem könnyű X évesen 180 fokos fordulatot tenni, de meg kell tenni! Muszáj átértékelni az eddigi dolgokat és főleg elsőbbséget adni a más akaratának. Most Jill az első és szerintem, ha komolyan akarod, hogy esélye legyen ebben az életben legfőképp nyugalomra van szüksége, hogy mindenféle stressz és nyomás ráhatás lelkizsarolás és én tudom, hogy neked mi a legjobb nem vezet sehova. Jack szeretni az szeret igazán, aki önzetlenül szeret és megpróbál azonosulni a másik problémájával nem akar mindenáron olyan döntést kipréselni a másikból, amihez a másiknak nincs még érkezése. Képzeld el, rád mondanak ki halálos ítéletet és lélekben a társad elvárja dönts lehetőleg gyorsan mert szenved, hogy a közös terv nem fog megvalósulni…gondolom te is mondanád ...Adj időt , nyugalmat talán , meg kéne gyógyulnom és adj esélyt …a tervek akkor újra életre kelnek vagy Istenem elszállnak , de mi egymásra találtunk és nyugodt lelkiismerettel fogjuk egymás kezét nincs harc. A család összefog egy emberként nem kellenek erőn felüli megoldások. Én nagyon remélem jól veszed, amit leírtam nagyon féltelek benneteket a rossz lépésektől féltem Jillt, mert nagyon tartja magát nem panaszkodik, de a szemeiben ott bujkál valami fáradt keserűség nem a haláltól való félelem ez. Rosszabb a boldogtalanság…ugye te sem szeretnéd így elveszteni.!? Vedd a hátadra /egyszer ezt írtad/, de főleg a lelkedbe zárd be nehogy elveszítsd és a gyerekeket is akik feltétel nélkül ÖSZTÖNÖSEN az anyjuk mellé álltak ebben van Jill egyetlen erőtartaléka jelenleg. Semmi jogom nincs belefolyni az életetekbe, bocsáss meg de ismétlem szeretlek benneteket és nem tudtam megállni, csak egy felkiáltó jel figyelmeztetés, a magam lelkiismerete végett. Jack kérlek gondold végig legyen erőd a további lépésekhez és csináld úgy, hogy ne rokkanj bele a lelkiismereted súlyába az idővégén.

Ölellek Zsuzsa

Gondolatok

Gondolkozom, jár az agyam összevissza nem akarok nem várt választ adni, de mégis dobol bennem a jel , amit úgy érzem el kell mondanom , még nem jött el az idő! Tegnap ezt mondtam először Jillnek is a kórházban. Talán az ember

gyarlóságából eredendően, vagy a túl sok információtól, ami beólálkodik az agyunkba és megfertőzi azt félelemmel, ezért az első gondolat negatív. Most minden erőt másirányba kell csoportosítani a család igenis van és az otthon is nem dőlt össze nem is dőlhet együtt eltöltött kalandos jó-rossz boldog-bús-fájdalmas évek erős alapokat biztosítottak, hogy megtartsák az építményt. Nem lehet az elején feladni tudom nehéz harc lesz, de sikerült ez már másoknak is én biztosan tudom, hogy sikerül nektek is. Most az egonak háttérbe kell vonulni minden testi-lelki segítséget Jillnek kell adni nem engedni, hogy azt érezze féltek és tanácstalanok vagytok. /csak titokban pityereghetsz /

A hír rossz, de nem reménytelen most egyre koncentrálj veled ne történjen semmi és igen a terveket nem kell végleg elvetni, csak át kell csoportosítani. Tegnap furcsa helyzet alakult épp megérkeztünk pár szó és megérkeztek Mosonyi Zsuzsi és nagy növésű barátnéja ezért bosszantóan protokollárisra sikerült a találkozás nem igazán ismerem őket és nem is tudtunk közel kerülni egymáshoz és nekem nagyon fontos lett volna, hogy Jillel mélyebben megrágjuk a helyzetet, de ez meg az én önzőségem végül is nem sajátíthatom ki őt. Iván még furábban érezte a helyzetet ennyi nő között, de ez csak mellék zönge. Szóval figyelj ne sokat spekulálj negatív irányba higgyél a jóba és fogadd el a lehetőségeket itt mi mindig mellettetek leszünk. Meg kell meg fog gyógyulni, ha tényleg felveszi, akarja felvenni a harcot a rák nem győzhet. Azt kell benne tudatosítani, hogy ne mondjon le az életről. Jack nem vagyok biztos benne, hogy ilyeneket akartam írni, de még nekem is szokatlan a gondolat csak érzem a zsigereimben, hogy nem lesz baj. Ma telefonon egyeztetünk mikor lesz fogadó állapotba műtét után ahogy lehet vele leszünk és gondolatban veled is csak gyakorlatban vagy magányos! Most elég még magamat is alulmúltam agyilag remélem kihámozod a lényeget, igyekezetemet értékeld csak.

Ölelünk Zsuzsa Iván

Kedves Jack! Hazavittük az asszonyt!

Jól néz ki és ezt komolyan mondom. Nagyon reménykedünk benne, hogy rendbe jönnek a dolgaitok. A fogadóbizottság Kötcsén teljes volt – Sandra, Borisz, Pafi, Alex és a kis Bözse (de lehet, hogy ezt nem tudjuk jól) na meg az országos eső. Az úton hazafelé a Freetownod Mac és a T Rex kisért el. Mi egy kicsit bajban vagyunk. A Zsuzsáék Amerikából itt rekedtek – nem engedik őket felszállni Zürich felé mert nincs szálloda-visszaszólásuk (mármint, hogy van-e szállásuk Zürich-ben). Most itt dekkolnak és kétségbe vannak esve. Mi is! Próbáljuk a bennük lévő feszültséget oldani „komfortérzéssel" (lásd.: ebédek, programok, TV-nézés – CNN stb.) – nem nagy sikerrel! Mindkét részről az anyagiak kezdenek fogyni de hát mit lehet csinálni a világpolitika beleszól a pénztárcánkba. Reméljük nem lesz nagyobb a baj mint amilyennek tűnik elsőre. Kérlek írjál magadról és arról,

hogy miként látod az eseményeket „onnan”! Mi van veled? Hogy van a lábad? Sikerül-e dolgoznod úgy-ahogy tervezted? Mindenre kíváncsiak vagyunk!

Várjuk leveledet szeretettel

Zsuzsa és Iván

Na itt volnék zsl.

Nem semmi, ami itt folyik magán és társadalmi plusz nagyvilági szinten. Minden kusza és rohadtul az az érzésem, hogy nem mirajtunk múlnak a dolgok, mi csak sodródunk még a magán szférában is üvegcserepeken billegünk, mint rossz mutatványosok sikert, pénzt, tapsot remélve, de a reményt is kezdjük elveszteni, ahogy deresedni kezd a határ és őszül a vén betyár. Csak pukedlizunk a műsor végén és nem történik semmi katarzis, ráadásul a szemfülesek galádul bontják a talpunk alatt az életszínpad deszkáit leszarva a mi bárgyú, lelkes, etikus, hithű előadásunkért remélt elismerést. Rá kell döbbenni nincs elismerés nincs taps se lelkes se semmilyen, mégis valami kifürkészhetetlen oknál fogva mégis újra és újra visszamegyünk arra a bizonyos színpadra amíg végleg legördül a függöny. Amúgy minden rendben. Tegnap /11-én/ délután voltunk Erikánál mit mondjak szebb, mint azelőtt legalábbis kisimultak a vonásai, de ami a fő, hogy nem érzi rosszul magát, remélem nem csak eltitkolja én még mindig teljes bensőmben érzem, hogy nem lesz baj. Mi visszük haza szombaton, ha kiengedik pénteken itt alszik, mivel más tranzakció is van, nem tudjuk, hogy a vendégeink, hogy fognak az államokba hazajutni elvileg péntek reggel koránra szól a jegyük. Nem tudom mi lesz, ha addig nem oldják fel a határ ill. a reptér zárlatot. Katasztrofális emberek ÓH!!!

Remélem kisimította a peca a Te lelkiráncaidat is és mit horgásztál ugye nem bonyolódtál bele, mint az „öreg halász” kis hal biztos halászlé még ha nem is Balatoni.

Jack nyugi van ezek a béke és a megbékélés napjai kezeld rugalmasan az adott döntéseket és főleg fogadd el a más véleményét a saját sebed hangos nyalogatása nélkül, majd eljön a Te időd és döntésed ideje is, így kevesebb lesz a harc és az áldozat. Én tudom, hogy érted miről beszélek és hidd el mindenki szeret és hiányol, de neked most ott kell helytállnod, hogy itthon gördüljenek a dolgok

Szóval most puszi Zsuzsa IVÁN

Tamás Gáspár Miklós és Susan Sontag nyomán

A tizenkilenc öngyilkos arab terrorista – amint minapi szép írásában Susan Sontag leszögezi – igazán nem volt gyáva a szó fizikai értelmében. Önföláldozásuk az, ami régről ismerős. De, amit képviseltek, az a regresszív, csonkoló demokrácia – és nem a harmadik világ nyomora, amelynek egyik fő oka a globális nagytőke érzéketlensége mellett éppen az integrista iszlám rajongás életellenes-

sége, karddal fölövezett gyilkos szűziessége – bizony rosszabb a mégoly igazságtalan liberális kapitalizmusnál. Ötezer év idevágó tapasztalatai után némelyek még mindig meglepődnek a vallások – minden szervezett (egyházias) vallás – életellenességén, amelynek csak radikális jelképe az, hogy az integrista – és nem „fundamentalista", ez téves kifejezés – iszlám a nők haját és arcát obszcénnak tartja és eltakartatja, hiszen minden vallás támadja és csonkítja az emberi boldogság legfőbb forrását, a szexualitást. A csador, a klitorisz kimetszése, a házasságtörők megkövezése, minden élvezet betiltása: ez nem szabadsághősök eszményvilága. Az arab terroristák vakmerősége, hősi mazochizmusa hiábavaló; és sajnos valószínűleg hiábavaló lesz azok szenvedése is, akik majd tettükért – helyettük – meglakolnak. Semmivel sem jobbak az iszlám ellen tüntető – asszonyaikat purdah-ba záró, gyönyörű középkori mecseteket romboló – hindu integrista, az abortuszklinikákat megbombázó amerikai protestáns fundamentalisták, a magyarországi zsidózó püspökök és lelkészek, a pápa ellen tüntető görögkeleti archimandriták, a minden arabra halált követelő zsidó ultraortodoxok és betegtársaik. Föl kellene emelnünk szavunkat a Huntington szerencsétlen könyve nyomán terjengő vulgáris weberianizmus ellen is (amely nem ártatlanabb, mint a vulgáris marxizmus és a vulgáris freudizmus), hiszen a kulturális determinizmus – amely szerint valamely civilizáció neveltje robotként, automatikusan a kultúrájában uralkodó hitrendszer foglyaként cselekszik, amit cáfol az egész művelődéstörténet – nem ér sokkal többet a fajbiológiai determinizmusnál, csak így a szemita arabokat és az indoeurópai perzsákat és pastukat mint „iszlamistákat" lehet lenézni. Utálatos az a képmutatás is, amellyel a Nyugat által szidalmazott tálib (Táliban) rezsim elől menekülő afgánokat nem hajlandó befogadni a „liberális" Ausztrália, az iszlám merénylőkkel óvatosan rokonszenvező Magyar Fórum ismert vezércikkírója még a múlt héten az afgán és arab bevándorlók ellen mennydörgött (ok csak szeressék az otthoni demokráciát, korbácsolást, kézlevágást, herélését és nyomort). A faji-etnikai és a kulturális hiperdeterminizmus, bár modern, éppúgy a fölvilágosodás ellensége, mint a fundamentalizmus, az integrizmus, az olcsó pótlékmisztika, „a piaci fundamentalizmus", az eurománia és a többi elfogult blabla. Mi, divatjamúlt kritikai aufkläristák azt tartjuk – Szókratész nyomán –, hogy jobb az igazságtalanságot elszenvedni, mint elkövetni. ***Tamás Gáspár Miklós***

well, jó látni, hogy ott a kertek végében, ahova az el nem égethető szemetet öntik, amiben aztán a később ünnepi ebédre felszolgált, háziasított magyar vízimadarak, meg a glottgatyás falusi gyerekek úszkálnak, azért terem valami értelem is. a mérhetetlen sok hülye után üdítő látni, s olvasni, hogy van ott azért értelmes ember is. akinek van műveltsége, kultúrája, ránézése, áttekintése, bátorsága mindezt elmondani. s mindez, s még sok más is felvet néhány gondolatot. (egyébként érdemes végig kínlódni a többi tömör írását is, nagyon európai, ismerős, s választ ad a mi logikánk, ízlésünk, s világnézetünk szerint is dolgokra, amik

itt most elég rendesen fel vannak kavarva.) amit én már régóta elég rendesen érzékelek, az ez: nincs jó világ. se itt, se másutt. a történelem, az emberi civilizáció egy nagy szemétdomb. tele minden kacattal. volt, aki ezt megélte, volt, aki ezt megideológizálta. s mi azt hittük, hogy az előre szaladt clottgatyás hírhozó gyerek szavai: “itt jön a felmentő sereg, most fordult be a nagy nyárfánál", nyomán majd egy jobb világ jön el. nos mára tudjuk, hogy ez nem így van. soha nem volt így s kétféle ember van: az egyik folyamatosan s örökkön s naivan hisz, miközben nem csinál semmit, s vár, s amiben van, örökösen megideológizálja, a másik, meg valami másik realitásban él, s azt mondja, hogy a jobb világot, azt meg kell csinálni, s fent kell tartani, magunknak. s azt gondolom, hogy mindegyikre bőven van példa. s mindegyik azt gondolja, hogy az, amit csinál, az "megéri" úgy csinálni. de én azt hiszem, hogy minden csalás ellenére, itt vannak szintek. mert mindenki csal. muszáj csalnia. mindent nem lehet, se itt, se ott. s ezek a szintek láthatatlanok. ha a gyula azt mondja, hogy nem érdemes annyit kepeszteni, hogy legyen egy komputer a családban, oké. én azt mondom, érdemes. ismerem én "azt", az övét. s hogy más példát it mondjak: lakodalmat is érdemes tartani. mi, -ugye, kettőt fingtunk a porba, hármat dobbantottunk, megettük a pogácsánkat, s ezzel a dolognak minden szentsége el volt intézve. nos ennél a fú szoknyás feketék is emelkedettebben csinálják. s megmondom őszintén, hogy valahol egy ponton megcsömörlöttem attól a plebejus nihiltől, s öncsalástól. s egyáltalán nem volt szándékom átesni a másik oldalra, s mondjuk vállalni a nagy értékfelesleget, mint pl. a luxust felhalmozó patríciusi szemétséget. de a kőkorszakot se akartam, s miután a világ változik, nekünk is kell. nem lehet török időbeli körülmények között normálisan lenni, még falun sem. sehol sem. (sétálgatni, pasztőrözetlen tejet inni, kaszálgatni, kecskéket legelgetni, meg ilyenek).s ha az ember a választ nem is tudja, mint jelen esetben, annyit azért tegyen meg, hogy legalább a helyes kérdést teszi fel. én nem tudom lejjebb adni. én nem tudom az esélytelenek, s kirekesztettek sorsát ártatlanul örökül hagyni. a drogosokét. csak azért, mert a családom valamelyik tagja nem érti, nem ért vele egyet. s ez egyáltalán nem jelenti azt, hogy valami lényegeset még tudok csinálni. a Jóisten kegyelméből egy házunk azért már van. annyira nem rossz, s elég jó helyen van. taníttatás is folyt, s az se kevésbe került. Talán még majd csak akad valaki, aki felfogja ennek a jelentőségét, még ha nem is az én életemben. tök mindegy. az, hogy a mi családunkban, harminc év kemény munkája után, két évre a megoldás előtt, a helyzet megvalósíthatatlanná vált, amiért beteg lettél, s amiért a fiam nem alkalmas, egy szomorú, majdhogynem tragikus dolog. én továbbra is hiszek az igazamban. az, amit a Borisz mond, az nem egy másfajta igazság, az csak konyhai hulladék. semmire sem jó. s így nem marad más választásom, mint hogy elnézzek a vállak fölött, azok fölött, amik segíthettek volna, de nem, s egyedül folytassam, amit elkezdtem. annak az igazsága semmit sem változott. csak ne álljon az, akinek segítenie kellene, az utamba…

Jack

A Borisz nem sok örömet fog nekem okozni a hátralevő életemben.

Találkoztam valakivel, kiút az építőiparból?

S egyáltalán van ennek az egésznek egy sötét oldala, amit már sokszor próbáltam elmondani, megfogalmazni. Ami azt jelenti, hogy figyelembe véve azt, amit én szeretnék, vágyom, vagy vágynék, az én családom nem sok mindennek felel meg, nem sokat tesz ezért. Még egyszerűbben: nem sokat kapok tőlük. Ami azt jelenti, hogy egyedül vagyok. S morális kötelezettségem, hogy gondoskodjak róluk. Még azzal is kiegyeznék, ha velem kegyetlenek, de amúgy a világban jók. De ez sem igaz, mert olyan kis pitiáner körben mozognak, olyan kis jelentéktelen dolgokkal foglalkoznak, olyan igénytelenek, kishitűek, s így tovább, hogy még ez az elégtétel sincs meg. Tehát nem csak a ház nem készül el, hanem a család felemelkedése című dolog se jön össze. Ilyen körülmények között, nem igazán érdemes élni. Se eszmei, se érzelmi, se fizikai értelemben nincs semmi jó benne. Kimenni se lehet belőle. Persze felmerül, hogy lehetek áldott jó ember, egy áldozat, egy groteszk mártír. Van ennek is egy kis intervalluma persze: az egyszerű bugyuta jóembertől, az eszeveszettig, aki azért valamit még is csak csinált. Mindkettő viszolyogtató. Személyes kapcsolatra korlátozottan alkalmas. Mindez az állandó, s következetes elkényeztetésből fakad, fogalmuk sincs, mitől óvom meg őket. Ez az egész nem erre lett alapozva. Hanem arra, hogy a dolgok jobban mennek, ott több jelentősége lenne dolgoknak. Ez az egyetlen kibúvójuk. De a dolgokat imígyen próbára téve, felmerül, hogy akkor se lett volna jobb. A feltételezés persze nincs, s nem is nyerhet bizonyítást, lehet, hogy akkor másképp lenne, s ez az egyetlen mentségük. Lehet, ha több pénzt, lehetőséget, eszközt, szituációt adtam volna nekik, akkor abban jobban megfelelnének. Nehéz helyzetben meg ilyen alkalmatlanok. Mint a fiztpipi. Csak bizonyos helyzetben működik, nem lehet hibáztatni, ha másban nem. Ezért aztán nekem nem marad semmilyen egérutam, csak, hogy nyomjam, hajtsam a dolgokat, amennyire lehet, s valamiféle áldozat legyek. Végül is ez az, amit eredetileg gondoltam. Csak kicsiben. Valakinek ebben a családban áldozatot kell vállalni. Csupán egy idő óta merül fel bennem az igény, hogy valami elismerést, akármelyet is kapjak ezért. A szomszéd Sanyi bácsi többet adott nekem, mint az egész család együttvéve. Lehet nem jó a stílusom. Lehet ez az egész nem megy stílus nélkül. Az hogy a jövőben mi lesz, nem lehet tudni. Lehet semmi, s ha igaz, jobb, ha meg sem tudom. Mindenesetre kellene írnom egy manifesztót. Az unokáknak, hogy legalább tudják, hogy mi lett itt elszalasztva. Titokban azért még mindig reménykedem, hogy ha nem is tudok a mostani családomra számítani, valamit azért mégis csak hátra tudok hagyni, valamit, amit majd egy unoka értékelni fog. Valaki az utánam jövőkből, ha egyáltalán lesz olyan. A Jill például már nem igen fogja megélni, hogy legyen unokája, szegény. Ezt tényleg sajnálom. Meg persze mást is. Arra tanítottuk a gyerekeket,

hogy korán nem nősüljenek meg, először tanuljanak, élvezzék az életet, meg ilyenek. S a Borisznál minden ki van csavarva, önző, összeférhetetlen alak lett belőle, aki lehet nagyon nem is akar családot. Mindenesetre soha ilyet nem hallottam tőle. Semmit sem hallottam tőle. Kis pitiáner életet él, hétköznapit, üreset. Az a maréknyi kis ötlet is villámgyorsan elenyészik, ami keletkezik itt-ott nála. Se aktivista, se semmi. Semmi semmivel. Csak adja a Jóisten, hogy tévedjek. Ami nekem marad. Visszatérve magamra, nekem nem igazán marad más lehetőségem, hogy kicsavarjam magam mint a citromot, hogy kiaknázzak minden lehetőséget, amit csak lehet, nem törődve magammal. Csak ne lennék már ilyen öreg, s nyavalyás, csak emiatt aggódom. Lényeg, hogy igyekszem minden lehetőséget továbbra is kiaknázni. S felszedtem egy pasit, aki fiatal, s talán közelebb áll az én elképzelésemhez. Szemlátomást van pénze, új van, szerszámok, csicsás feliratok. Nagyon sokat nem ért a dolgokhoz. De valamit akar, s valamiről el is kezdett beszélni, hogy nem csak az építőiparban. S mintha valamire célzott volna, hogy van valami másik biznisz is, ahol nem kell dolgozni, csak dumálni. Hát ez jó lenne. Tulajdonképen azért, mert már alig bírom ezt, s talán nagyobb lehetőségem lenne a túlélésre. Nem tudom miről van szó, de imádkozom, hogy valami olyasmiről, amit meg tudok csinálni. Szellemileg, lelkileg, bármire hajlandó vagyok. Hajlandó vagyok, változni, újjászületni, levágni a szakállam, öltönybe bújni, valamit tanulni, leszokni a dohányzásról, éjjel nappal dolgozni, bármire. Ha nem bűnözés, nem életveszélyes, vagy ilyesmi. Azt hiszem képes vagyok rá. Most még csak ott tartunk, hogy igyekeztem ezt vázolni a pasinak, kicsi raszputyinos is az egész, de, mintha most valaki venné a lapot. Mintha ennek az embernek végre szüksége lenne valakire, mintha látna bennem fantáziát. Egész életemben erre vártam. Hogy találkozzak valaki ilyennel. Tudom, hogy van ilyen, csak szinte képtelenség az én helyzetemből megtalálni. Rettentően tele van a hócipőm az építkezéssel, ez biztos. Bármit megtennék, hogy kimenjek belőle, szinte bármit. S főleg, ha valami kis lóvé, netán sok is lenne benne…Meglátjuk. Idézőjelben, munka közben szeretnék meghalni, magamat feláldozni, hátha ez mégis csak adna valami lökést, hátha ettől a családom felébredne, meg ilyenek. De ennek még várnia kell, ebben az állapotban nem működhet. Így minden tönkre menne. Meg kell várnom, hogy a dolgok kicsit előre menjenek. Am még jó néhány év, tehát vigyáznom kell magamra. Nem gondolom, hogy bolond vagyok. Ezek csak egy igényes, nyitott, jószándékú szegény ember, magányos töprengései.

az én válaszom a Boriszé előtt

ja, teljesen biztos vagyok magamban. sőt. Onnan, ahol vagyok, még balabbra tart a dolog. tulajdonképen nektek, meg miattatok, meg értetek vagyok olyan, amilyen. másképp is mondhatnám: én azt hiszem, hogy én sokkal vagányabb, vállalkozóbb, vakmerőbb, elvontabb, szabadabb, vagy művészibb vagyok. lehet ezek nagyképűségnek hangzanak, de nem bánom. csak az egyszerűség kedvéért

mondom ezeket. s ti tudjátok is ezt, csak valamilyen személyes és piti okból ez mindig elkerül az ócskaságok közé…s mindezt onnan tudom, hogy mikor hallok valakiről, aki "olyan", netán "még olyanabb", akkor teljesen odavagyok. komolyan, mélyen, a szívem, a lelkem, a tudatom mélyén teljes odaadás van bennem! szeretem a bolond festőket, költőket, csavargókat, csibészeket is. az összes vállalkozó, bátor, kitartó, s tiszta szívű eszeveszettet. az egyszerű lelki vonzódás meg azonosulás mögött persze sok minden van. s én nagyjából meg is tudom fogalmazni mi. elég sokat foglalkoztam ezzel, hogy kinyomozzam. én ezt valamiféle lényeglátásnak tartom, amikor valaki "nem törődik" bizonyos dolgokkal, nem azért, mert érzéketlen, hanem mert tudja, hogy valamit valamiért. ha egy irányba el akarsz extra távolságba menni, azért van egy ár. s így valahogy kialakul egy személyiség. valami rendhagyó dolog akart az lenni, amit én csinálok. én az életből akartam művészetet csinálni. (halottam egy nőről, aki valahonnan, egy kis neve nincs kisvárosból elment San Francisóba, hogy művészetként személyiségeket próbáljon. s volt titkárnő, bizniszwoman, homeless, kurva, meg minden. aztán az összes lófaszt, egy élet felhalmozott "bizonyítékait", papírokat, s az élet más "tényeit" összegyűjtve, kiállítást rendezett. ja! igen, volt egy férje meg gyerekei, akiket rendszeresen otthagyott. nem kevés csalódást okozva... s óriási sikere lett. s kérdem én: valaki attól művész, hogy elismerik, vagy attól, hogy az, amit csinál, azt szívvel lélekkel, teljes átéléssel, töretlen hittel, tökéletes azonosulással csinálja? nos én azt gondolom, hogy én mindezt megtettem. számtalan példát tudnék mondani, emberekről, akik száz százalékkal elhitték, hogy én "az" vagyok. én azt gondolom, hogy ez egy ART volt, egy nagy happening, egy nagy művészi alkotó műhely, nagy tanulságokkal, komoly személyiség építéssel, fejlődéssel, gyarapodással. én azt gondolom, hogy végig mentem ezeken a lépcsőkön, a személyiség kibontakozásának lehetőségeit elég jól kihasználtam, a hitem töretlen, az igazságom megmásíthatatlan, a meggyőződésem szikla szilárd, függetlenül azoktól, akik ide nem jutottak el, személyes, vagy személytelen okokból. csak egy példát hadd mondjak: én teljesen mély meggyőződésből azt gondolom, hogy a cigány a legjobb nép. s ha volna időm, lehetőségem, dolgozószobám, forrásom, akkor komolyan nekiállnék ezt bebizonyítani. de ehelyett koszos, szaros, mocskos, megalázó, és gyötrelmes fizikai munkát végzek a "családomért". nekem ez több, mint a Józsinak, ő könnyebben, egyszerűbben meg tudná csinálni. az én életemnek akkor lenne értelme, ha belépve a kis előszobánkba, mindjárt kis Hölderlin, Blake, Lorca, Kerouac, Corso, Dylan Thomas, cummings, Ferlinghetti, T. S.Eliot, Joyce, Faulkner, stb. idézetek lennének a falon, Tanguay, kínai vízfestmények, Giacometti szobor utánzatok között, ha mindenki ilyenekről beszélne, ha mindenkit ez érdekelne, ha kedves családom megértené, hogy ez az ember, ez a nyomorult fasz, hogyan, miért, milyen áron, s mit is tett erre a mi asztalunkra, hogy az egy kincs, olyan, amit generációk tömkelege sem tud ilyen esszenciában generálni, s boldog lenne ettől, s tovább menne ezen az úton. s egy kicsit - talán -

személyesen, személyre szólóan is értékelné, ami történt. NEM ÉN ÉRTEM, HANEM AMIT KÉPVISELEK, AZOKÉRT A GYÖNGYÖKÉRT…)

mert az so dear...

1109 nem bőrápoló szer ljil⚜

közben rájöttem, hogy Algopirin szedsz. de ez is egy idegekre ható gyógyszer, s nem mondjuk egy bőrápoló szer. nem tudom, van e lényeges különbség. lehet tévedek. de most ezt nem tudom eldönteni.

Jack

1122 szellemi dolgokkal foglalkozz, amúgy mi vagyunk mi, cigányok?

s persze ott van ez a "hallgatni arany dolog."addig, amíg én kiteregetem az összes szennyesem, ti ügyesen hallgattok. jó példa erre a Borisz. ugye mindig azt a vádat hozza fel, hogy nem ért velem egyet. de mit jelent ez? milyen messze van ez attól, hány lépcső válassza el attól, hogy valaki igazi, szerető, s intelligens hozzátartozóként csinál is valamit? s hogyan lehet ezt értékelni? nem kell? S vajon minek, kinek a nevében? milyen nagy igazság rejtőzik valakinek a lusta, sunyi, alattomos, s önző hallgatása mögött? semmilyen.s persze megint, s újra s újra felmerül, hogy a dolgok miért így vannak, miért nem sikerültek jobban, hogyan lehetett volna másképp. miközben mindenki azért ügyesen használja, ami van. s a válasz ugye? - hogy “na, de mi mást lehetett volna csinálni? megmondom: elfogadni. De megint: minden alakalommal, amikor a Buena Vista Social Club-ot hallgatom, mindig eszembe jut. s mindig azt érzem, hogy "ez az, amiről a Borisz beszél, meg persze te is". s én is minden egyes alkalommal megdöbbenek. a szépségétől, a harmóniától, az egyszerű nagyszerűségtől. s ez teszi a dolgot hihetetlenné. Meg attól, hogy én is "azt" szeretném. de ha az ember, még csak a felszínen is megpróbálja analizálni a dolgokat, akkor egyik első lépésként az jut eszébe, hogy M. o. az nem Kuba. mi nem kubaiak vagyunk. Portóricoi-ak sem. egyébként a regéé ugyan azt mondja, s én felfedeztem már ezer éve. S a felszínes kérdésfelvetés után is már az jön elő: hogy na de hogyan? Magyarország, de az egész térségünk egy nagy kísérleti műhely. látom magam előtt "nemzedékem legjobbjait", szerb, horvát, lengyel, bolgár, cseh, szlovák (emlékszel a Breed-re? Columbiában?), szakállas, vagy szakálltalan faszikat, mint én, akik akarnak valamit, mint én, s belebuknak, mint a szar? mi a különbség a Müller, meg énközöttem? hogy az az ember, traktorost, tehenészlányt csinált a gyerekeikből, kellett hordani a trágyát, meg minden. keserves és büdös, s lenézendő élet. de ők legalább elmondhatják, hogy jól állnak. lehet nem ők, hanem egy másik Müllerek. e mi van a sok nyál, opportunista Samuval, Janóval, Mosonyival, Lacikával, Ivánkával, Andriskával, meg a többiekkel? s most mi is közéjük zuhanunk? s még csak azt sem mondhatjuk el, hogy legalább jókat lógtunk? a kecske is jól lakjon, meg a káposztát se basszák meg vízhordás közben? igen. kifordítom, befordítom, még is

bunda a bunda? s biztos vagyok benne, hogy a Janó azt gondolja, hogy túl puha vagyok, hagytam a dolgokat elszállni, megengedtem dolgokat, túl liberális vagyok, meg voltam, lehetne jobb is, csak…de én mindig azt gondoltam, hogy én keményebb vagyok. bölcsebb vagyok. azáltal, hogy így is meg tudom csinálni. na de ha mégsem tudom, akkor duplafasz. akkor dupla rábaszás. s hiába volt minden, csak egy nagyképűség volt, idióta rongyrázás, üres duma, egy nagy fing…

s hányszor, s hányszor? hány ezerszer, s milliószor mondtam embereknek, büszkén s magabiztosan, hogy mi mások vagyunk. hogy mi tudjuk mit csinálunk, s ami a lényeg, mi összetartunk. s hányszor és hányszor emberek ámultak és bámultak tágra nyitott szájjal és szemmel, hogy "ez igen", "így könnyű", "na persze". s valaki azt hiszi, hogy - ahogy már ezerszer említettem ezt, csak szépen kiszáll. s akkor is jó lesz! nos megmondom, nem lesz jós nagyon szar lesz...A legfélelmetesebb ebben az egészben, hogy én nekem sikerült egy teljesen forradalmi dolgot kikutyulnom. összeszedve mindenhonnan a jót, a legjobbat. a kommunizmus ugye halálra volt ítélve. a nagy Keleten azt mondták: kormány = demokrácia; szabad verseny = igazságtalanság. míg nyugaton ez másképp van, pont fordítva. de a világ legnagyobb képtelensége számomra, annak meg nem értése, hogy valamit először el kell érni. Visszatérve a kubaiakra: én nem akarok, akartam soha kapitalista lenni. mármint nem ez volt a célom. ez viszont egy eszköz. s amíg odaérek, addig amennyire csak lehet, azonosulnom kell vele. s többnyire gyengéden, az alsó szinten, nehogy megmenjen valakinek is a búrája, pl. de az sohasem volt egy kérdés, hogy ha valaki ezen a világon mosolygós, lezser, laza, szabadgondolkodó liberális akar lenni, az én vagyok. s én kétszer, s nem egyszer, mint a Majakovszkij "beleköptem volna a képükbe". de ehhez is kell alap. ha nem barlangi ember akarsz lenni, ha ki akarsz válni, ha tényező akarsz lenni, ha segíteni akarsz, ha meg akarod változtatni a világot, ha nem nyugszol bele, amit örökül kaptál, hogy minden szar, azért valamit kell tenni. s tényleg nem kétséges előttem, hogy itt nagy megnemértés, félreértés, "jóindulatú", de katasztrofális helyzetet okozó kiugrása van folyamatban. amikor a csata hevében, a győzelem kapujában, néhány generális átáll az ellenséghez. s persze hogy iszonyú következmények vannak. s az előbb még nagyreményű főnök nevetségesség, sikertelenség, rossz gondolkodás, meg minden vádjával kerül a történelemkönyvbe, mint egy rühes kutya, úton a sintértelepre. s ahogy ballag, a nyakára kötött madzagnál fogva, egy hajdan szeretett kéz kegyetlen rángatása közben, lehetetlen, hogy ne jusson eszébe, hogy miként is került ebbe a helyzetbe. én mindig is azt gondoltam, hogy résen kell lenni. s mindig is mondtam is ezt neked. úton, útszélen. el lehetett volna ezt kerülni. csak valahogy elkötelezettnek kellett volna lenni. s nem féllábbal kívül állni. festeni az ablakokat. vakolni, meszelni a falakat. azt mondani éjjel-nappal a gyereknek, hogy fuck, ez a mi házunk, kellj fel kurva kölke, s gyere dolgozni. s ne hagyjuk a tehénkét, hogy belebüdösödjön a tej, s aztán se tej, se tehén. már évekkel, évtizedekkel ezelőtt. s nem azt, hogy "csak üljünk ki a napra", sétáljunk

valami kertben, vagy szedjünk egy két gombát. dolgozni kellett volna. hinni. azonosulni, de persze előbb megérteni. Én nem erre gondoltam. én azt hittem, hogy te a cég képviselője vagy. hogy mi ugyan azt mondjuk. még ha én New Yorkban, te meg Bangkokban is vagy momentárisan. s megértem, hiszen erről én is nagy mértékben tehetek, hogy neked limited lehetőségeid voltak a vakolásban. de a spirtitet azt fenn kellett volna tartani. s nem hagyni elcsatangolni a jószágot. a gondolatokat, az eszméket, az igazságokat. s persze ezáltal az embereket is. magunkat is beleértve. Bennem soha igazán nem merült fel, hogy ilyen van. ilyen lehet. én mindig száz százalékig megbíztam benned. hogy például, ha lezserkedsz is, a dolgokat nem hagyod átcsúszni a rossz oldalra. azt mindig éberen figyeled. hogy nem mondod, soha nem mondod!!! - mutatod, sugallod, a saját példáddal illusztrálod, hogy ennek van alternatívája. hány nap telt ott el semmittevéssel? amikor lehetett volna meszelni, olvasni, tanulni? de én azt hiszem, hogy ez a csökkentett felelőség szemlélet, ez ide vezet. ez a potyautasság. mert ez egy szemlélet. S nem mondom, hogy nem voltak ott nagy kísérletek. fáradozások. mindig henyélés volt. de ha valaki megpróbálná egyszer értékelni, hogy azok a tevékenységek mennyire kapcsolódtak bele a közös ügybe, nos, itt komoly kérdések merülnek fel. még harcolnom is kellett, hogy hagyd a kertészkedést abba. meg az állattartást. hányszor mondtam, hogy inkább szellemi dolgokkal kéne foglalkozni, ahhoz mindig van eszköz, arra mindig van lehetőség. se vége, se hossza nincs ennek. s biztos sok ellenérvet lehet fölhozni ellene, ellenem. de ha valaki becsületes akar lenni, s nem az a lényeg, hogy mindenáron" igaza" legyen, ha keresi a választ, s mondjuk a soha nem késő alapján értékelni próbálja a dolgokat, akkor ezzel is szembe kell nézni. pillanatokra, hányszor és hányszor úgy nézett ki, hogy a jó oldalra állsz. s mennyi eredmény született, mennyi jó dolog. de aztán minden vissza hullott a közönybe, a semmittevésbe, a gondolattalanságba, a délig való alvásba. s hiába próbálsz ez ellen szegülni, vagy rám támadni. én nem ellened, vagy bárki ellen vagyok. de ha meg akarom érteni, hogy mitől ment tönkre a motor, akkor meg kell néznem, hogy mi az, amit nem tettem meg, hogy az ne következzen be. "ő" nem hibás. még ha egy Trabant motor is. (add el azt a zöld szörnyeteget, persze-hogy.) igazságtalan? kegyetlen? Mi? annak beismerése, hogy még a Trabant se megy ékszíj nélkül? hogy ez az én hibám? hogy ez nem valami olyasmi, amit nem lehet megcsinálni? nos maradva ennél a rossz, kocsis példánál: én úgy érzem, hogy egy fontos partja vagyok egynek. de a többi alkatrész nélkül, én is értéktelen, használhatatlan, ócskaság vagyok. ilyen egyszerű. azt mondod dumi vagy. mert beteg vagy. de még abból a néhány sorból is, amit írsz, az jön ki, hogy ez csak részben van így. csak nem fogod még mindig, ennyi minden után sem fel azt, hogy itt nincs hova átállni. nincs hova elbújni, menekülni. hogy ott nincs semmi. hogy az se jobb. hogy a lemondás, a feladás, az igénytelenség, a szándékos tompaság, az mind önámítás, hazugság, s rossz lelkiismeret okozója. s a rossz lelkiismeret rossz közérzetet okoz, s akkor lehet bevenni valami lelki, vagy más drogot. s megy szépen körbe a mókuskerék. amire

én gondolok: miért nem meszelitek ki, meszeltetitek ki a mi szobánkat? rakja föl valaki a csapot a vécébe. szereli valaki a villanyt? miért nem tolja most aztán már senki ezt a fucken szekeret, ha másért nem, hát erkölcsi, ideológiai okból? miért szaladt, széledt mindenki széjjel a hét szélrózsa minden irányába, fuck you-s üzeneteket küldözgetve? Úgy jobb lesz? Majd én folytatom? ha hazamegyek? vagy beállok én is közétek, s a jeepbe fogok szarni járni? Vagy eltüzeljük a veranda oszlopait? Mik vagyunk mi, fucken cigányok?

Jack

mindenkinek van pszichikuma.

nem tudom, látom, miről beszélsz, de én nem értem, hogy valójában neked mi is a motivációd.nekünk volt egy megegyezésünk, amikor találkoztunk. én azt halálosan komolyan vettem. fogalmam sincs, hogy miért tértél el ettől. nem tudom, te valójában tudod e. nem tudom, hogy mindaz, amit én nyújtottam, miért nem adott neked alkalmat arra, hogy AZON BELÜL találj magadnak valamit. én nem gondolom, hogy nem lett volna pénz, idő, miliő rá. s segítettem volna is. mindenben, ami belül van. s azt ne mondja nekem senki, hogy én egy szűk agyú, fantáziátlan barom vagyok. de azzal nem tudok egyet érteni, se támogatni, ami KIVÜL van ezen. mert azáltal én szűnők meg, tehát ugyan az. nem lesz, aki támogasson. öngyilkos meg nem akarok lenni, s küzdök, hogy ide ne kerüljenek a dolgok. mi az abnormális ebben? s ha nem lenne ismert: néhány szó magamról. hosszabban s alaposabban akartam ez kifejteni, de talán így is elég. vállalom ezt a kockázatot, talán nem kéne. Nos, én ezen kívül nem létezem. s nem tudom, hogy milyen más változata van még a nemlétre az öngyilkosságon kívül. talán a drog. de az nekem egy nem lét, nyál, undor, a világ meghazudtolása. öngyilkos meg nem lehet az ember, mert az egy stigma. s egyet is értek. Tehát - figyelembe véve, s mi mást lehet tenni, mint ezt, hogy ki vagyok, én ez vagyok. én tudom, hogy én ki vagyok. már régóta tudom. az ember az amit csinál. én egész életemben ezt csináltam. már a Judittal is ezt csináltam. a család. nekem ez nagyobb tényező az életemben, mint mondjuk az én személyes vágyaim, művészi elképzeléseim, vagy bármi. én mint olyan, nem létezem. ezen - egész életem folyamán - nem szoktam gondolkodni. tehát valaki, csak hogy érveljen ellenem, ne is próbálja ezt különválasztani. ne próbálja azt az eszmét, ami ezt jelenti velem behejettesíteni. ezt én már rég megtettem, azonosultam vele. tehát ha tagadni akar, akkor a család eszméjét - akár azt, amit én erről gondolok, mindegy, - kell tagadnia. de mindkét módon nem működik. azzal lehet vádolni, de tudom anélkül is - hogy mi valósult meg ebből. de ez meg már egy másik kérdés. ez nem szünteti meg, hogy ez akkor sem az én dolgom. nem tudom, mennyire érthető. de ha igen, akkor talán át kellen térni arra a terminológiára, hogy "az, amit te szeretnél, az nem normális, nem jó, nem kivitelezhető, nem működik, az a fajta

család." s itt, képes, s hajlandó vagyok vitába szállni. lehet ti nem látjátok a különbséget, de nekem ez elég éles, lényeges, alapvető. Nevezetesen: előtte talán érthető volt, de mióta kiderült, hogy mi van veled, azóta is azon gondolkodom, még éjjel is, hogy melyik az a működőképes megoldás, ami a családnak, s különösen neked jó. s megint, ennek semmi köze hozzám. én ezt mondom magamnak: fuck my self, Józsikám, azt kell csinálnod, ami helyes. amit csak bírsz. s teljesen mindegy, hogy szereted, vagy sem. itt nem rólad, itt nagyobb dologról van szó. itt a "revolúción-ról" van szó, hogy egy szimbólumot mondjak. a család nekem a revolúción. ez akar lenni az én forradalmi tettem. s én hiszek a revolúcióban. ez vagyok én. s hiába nézek a hátam mögé, nincs ott még egy én. S ne is baszogassatok ezzel, jó? Nekem a kezdetektől fogva két elképzelés volt az agyamban, az emberi kapcsolatokra, s most is az van. az egyik, amikor két különböző ember, szabad akaratából, egy közös cél (álom, kép, elképzelés, stb.) érdekében összefog. s lehetnek nagyon különbözőek, vagy kevésbé. azt mondom, amit én akkor gondoltam: mondjuk egy festő meg egy szobrász, vagy egy filmrendező és egy író. mondhatnék alacsonyabb példákat is, de remélem érthető. a másik, amikor valakinek van valami elképzelése, s talál valaki olyant, aki hajlandó követni. nos én megkérdeztem tőled (s nem csak először, hanem közben számtalanszor is), hogy neked ez jó e. s mindig, valahol úgy Monterey környékéig azt mondtad: oké. az első a Judit lett volna, de egy év után megbukott, a következők miatt. ahhoz két, normálisan és normálisnak kifejlődött, egészséges, magát jól ismerő, kiegyensúlyozott, s céltudatos ember kell. ezek a feltételek. nos ilyen ott nem volt. azt én nem tudtam kontrolálni, hogy ő mit csináljon. persze nem is akartam volna, de természetesen a megegyezés alapján elvártam. amikor hagyta magát az apjától elraboltatni tőlem, ott a dolog véget is ért. minden, ami utána történt, már csak a lendkerék forgása volt, s sajnos még én is elég jól be lettem rántva ebbe. s például sofőr lettem több mint egy évtízedre. mint valami átok…de ott, nagy dunai hajós magányomban, kétségbeesésemben, amit az álmom, az életem, a családom, szétesése alapján éreztem, meg hogy "elhagytam a gyerekem", amit szentül megfogadtam, hogy nem teszek, ismert okokból, nos mindez kemény kérdéseket vetett fel. mélyen, igen mélyen bele kellett nyúlni az agyamba, térképet készíteni, hogy ki vagyok, s milyen lehetőségem van. Azt tudtam, hogy nem lehet ignorozni, amiben felnőttem. sőt annál többet. a lelki alkatomat, amit az anyámtól, a "rohadtól", örököltem. impulzív, robbanékony, ingerlékeny, izgága, azaz teljesen extrovertált ember vagyok, tele defekttel, komplexussal, de szívós és intelligens. ezt a tanulságot vontam el. s azt gondoltam, hogy még várnom kéne, még mindig vannak részletek, amiket fel kéne fedeznem, s igazán nem akartam semmit, csak a magány nyomott, mint az állat. az egyik defektem. mert az ott van bennem, egy szörnyeteg, s képes megölni. akármilyen kemény, okos, akármi vagyok is. S ezért is vettelek el, ezért is nősültem meg, s hányszor, s most is vagyok magányosan. de éljen a forradalom!

s akkor találkoztunk, s anélkül, hogy komolyan, vagy hosszabban mérlegeltem volna a dolgot, beadtam a derekam a látszatnak. mert valójában nem tudtam ki vagy. de szép voltál, tetszettél, jó alakod volt, jó melleid, szép feneked, gyönyörű hajad, s olyan szép, s ártatlan nagy kék szemeid, amit én sohase láttam. mit lehet itt tenni, kérdeztem magamtól, ezt a lényt a Jóisten küldte az utamba, s megkérdeztem: jössz e utánam, s azt mondtad: "a világ végére is".

nos ezt én nem csak fizikai értelemben értettem, hanem ideológiailag is. bármi történjen is, bárhova vessen is a sors bennünket, te jössz velem, mellettem állsz, támogatsz, egyetértesz, felnézel rám (mint régen, azokon a képeken), s én nem tudok "rossz lenni". s természetesen mindig mindenemet, amim csak van, meg ami bármikor is lesz, odaadom ezért neked. nem így van? de természetesen egy buggyant feleséget nem akarhattam, azzal csak öngólt rúgtam volna. s láttam, hogy van jó alapod, s elegendő intelligenciád, na meg késztetésed, hogy jó társ legyél. s ez mind belefért abba, amit a második lehetőségről mondtam. sőt. tehát elkezdődött (Kiskunfélegyházán) azoknak a könyveknek az olvasása, amelyek az én világomat nagymértékben meghatározták.
azt már mindjárt az elején észrevettem, hogy ezek a dolgok nem ugyan azt a hatást keltik benned. láttam, hogy a Ginsberg angyali beatnikje, "aki végig futott a jeges utcákon, a méter a rezgő sík…", az nem kelt benned különösebb rezonanciát. inkább csak az én különleges lényem megértését szolgálja. kicsivel többre számítottam, de ugyanakkor azt viszont megerősítette bennem, hogy ha bármilyen okból "azért" érdekel, az kezdésnek jó. persze - elfelejtettem - hogy van egy harmadik változat is, amikor az ember elvesz egy tehenész lányt, vagy egy annak öltözött szent Terézt, de ez már egy olyan véglet lett volna, ami kívül esik mindenen. mert akkor magányra lettem volna ítélve, egy langyos, illatos, puha, jóságos tehénke oldalán. s miután ez komolyan érintette az egyik komoly defektem, s persze, más ideológiai okból is, szóba sem jöhetett. nekem is szükségem volt fejlődésre, kibontakozásra, tanulásra stb. s a tehénistálló szaga fontos alap, de azért még sok más is van, amire vágytam. tudtam én, hogy te - az akkori magyar mérce szerint, de talán még a mostani szerint is, - egy rendes, középosztálybeli lány vagy, elkényeztetett, inkább csak izgága, mint igényes. semmilyen igazi nihil, vákuum, szociális nagy igazságtalanság, a másság felfedezésének valódi lehetősége, a meglévő primitív, de alapszinten mégiscsak gondoskodó környezet mögé nézés kényszere nem volt meg benned, mindazok a dolgok, amik viszont engem nagymértékben formáltak. de ez is belefért. s nyilvánvalóan két kérdés lebegett közöttünk, mint egy kimondatlan, de közös cél: te egy jobb faszira, egy különlegesre, egy másra vágytál, de olyanra, aki azért mindazt megcsinálja, amit mások, csak jobbat. előbb- utóbb. s valószínű te nem gondoltál alkotói műhelyre, ahol majd neked is lesz lehetőséged, csak inkább egy kényelmes, esztétikus, modern vagy vagány milliőre, ami jobb, mint a másoké. de ezt neked kell legjobban tudni. Az én elképzelésem először is a műhely volt.

másodszor a család, ahol normális szociális interakció van, s a harmadik, az esztétikus otthon, csak, mint rendes slozi, melegvíz, fűtés, s más alapvető ellátottság bukkant föl, ha egyáltalán. de persze neked akartam. s tudtam, hogy igyekeznem kell, mert én is tartozom neked valamivel. de valahogy, kimondatlanul, de a kettőnk célja mintha a jövőben összefutott volna…(s nem először, ott huszonkét évesen, félegyházán, de most már igazán felfogtam a dolog jelentőségét, s azt hiszem, hogy néhány hónapon belül teljesen átalakultam, ujjá születtem, s kialakult bennem az a felelősség tudat, ami most is van. csak persze most még erősebb, fejlettebb, komplexebb. s elkezdődött a nagy hajtás. először, s igazán. mindent megtettem, hogy azokkal a (fuck top) lehetőségekkel, amik nekem mindig is voltak, de többet csináljak, mint bárki. de nyilvánvaló volt, annyira hülye sohasem voltam, hogy itt nem elég az, hogy kis bugyuta agyunk kielégüljön a puszta többet csinálástól, (hanem ha kell, még tovább kell lépni. azt hiszem, ez egy elég normális emberi törekvés. persze - iszonyúan ki van szolgáltatva a véletleneknek, vagy csupán a külső környezetnek, s itt beszélhetnénk társadalmi viszonyokról, rokoni, baráti kapcsolatok adta lehetőségekről, vagyoni esélyekről stb. de az alap hozzáállás helyessége számomra nem megkérdőjelezhető. nos nekünk jó véletlenek nem voltak. se pénzt nem kaptunk, se emberi segítséget, - átütőt. a szüleid persze segítettek, s igazságtalanság lenne őket kihagyni, csak hát a maguk korlátjain belül. de én ezért is hálás vagyok, Zamárdit nekik köszönhetjük, alapfokon. csak hát nekünk nem ez kellett, ennél több.) ezért raktunk kosarakat a félegyházi falra, vettem neked kistévét, kötőgépet, próbáltam az autót, költöztünk el, lett lakásunk, s főleg gyerekünk. aztán meg csináltunk bútort, meg kerestünk pénzt, meg minden. nekem a könyvtár elég lett volna…(ha csak egy pillantást vetünk az én híres önzésemre)de innentől kezdve - mint egy új tényező, amivel így nem gondoltunk - a gyerekek önálló léte, is felmerült. s amiért a Borisz viselkedése kiakaszt, az az a sokat, sokszor emlegetett dolog, mikor megkérdezte tőlem: "s apa, nekem mikor lesz olyan biciklim, mint a Palotai Gabinak? “mert akkor azt mondtam, hogy fuck. a másodperc milliomodrésze alatt felfogtam. s ez azonnal el is döntötte a további életünket, csak az alkalmat kellett kivárni. az én gyerekemnek nem lesz olyan gyerekkora, olyan szaros, mint az enyém. (mert ne felejtsük el, hogy van ott bőven könyvtáros, óvónő, tanár, s más balfasz értelmiségi közalkalmazott, aki nem mondja ezt..., s szépen ráerőszakolja a gyerekre az fika életét)(s itten mindjárt szeretnék valamit megjegyezni: utólag - nem lehet azt mondani, hogy de. nem lehet kivenni visszafelé láncszemeket, mert akkor lehullunk azzal az utolsóval együtt a feneketlen mélybe, amin most, az előzők jóvoltából lógunk.)s mikor azt láttam, hogy az a maffia, amiben voltunk kockázatos és véges, határoztam el, hogy ide jövünk. azt gondoltam, hogy: ha nem is vettem figyelembe, hogy a család, amit én is akartam mit is jelent, most, hogy tudom, mert már van, itt az orrom előtt, akkor most kell. s ha kell, további áldozat szükséges. (s persze a

helyzet sokkal bonyolultabb, mert ott voltál te is. s nem szolgálati, pozdorja bútoros, kertnélküli, szedett-vedett szolga életről volt itt szó. s teljesen jogosnak tartottam, hogy tovább kell menni.) de - tudtam, hogy már nem vagyunk olyan nagyon fiatalok. és Amerika, nagy ígéretekkel kecsegtet, ugye. de azt hiszem, hogy már Olaszországba fel lett fogva, hogy itt kurvára igyekezni kell. (Hiba volt annyit várni a gyerekekre?)s a helyzet azóta csak egyre fokozódik, legalább is az én fejemben. mert Amerika létezik, van, gazdag, de azokkal a végzetségi, morális, személyiségbeli, kulturális, világnézeti, s filozófiai sajátosságokkal, amik nekünk vannak, a lehetőségek korlátozottak. de van még két másik tényező is. először is mindezekről a mi tulajdonságainkról semmit, vagy édeskeveset tudtunk. ezek úgy-ahogy, valójában elég jó hatásfokon, de működtek otthon. s itt, menet közben kellett kipróbálni, ráadásul miközben az ember próbálja, nem is látja…, s rájönni. A másik, hogy ebben az egész nyitott lehetőségben lehettek jó s rossz fordulatok is. a rossz elkerülése rengeteg energiát elvesz, bátortalanná, lassúvá, bénává tesz. a jó, meg, mint valami gondosan előre eltervezett terv megvalósulása, mint egy rejtett értelmű végzet, mindig messzire elkerült bennünket. nagyon messze. (“…hogy tanuljunk…”) legalább is - a saját elképzelésünkhöz mérten. (lehet más nem így látja) recessziók, rendszerváltozások, évtizedek óta tartó stagnálás után bekövetkezett drágulások, meg ilyenekre gondolok. amennyivel többet keresek, azt a tudásomnak, meg az itteni drágulásnak köszönhetjük. de az hogy a dollár mennyit ér, meg hogy mi mennyibe kerül, egy független dolog. persze nem volt azért ez feneketlenül rossz, emlékezz, mennyiért vettük a házat, s most mennyit ér, meg minden. s mégiscsak időben, s megtudtuk venni. szerencse? tehát ez egy versenyfutás volt, nem túl jó feltételekkel, s egyre feszülő izmokkal, s neuron kapcsolatokkal. keményen kihatva a hőn vágyott családi idillre, harmóniára, amit szerintem ezen a világon mi érdemelnénk meg legjobban, ha tekintettbe vesszük, hogy - mi - mit tettünk érte…de a kihívásra, a változásra, s a bajra is a helyes válasz, hogy akkor is. egyetlen kérdés marad: meg tudod, valóban meg tudod tenni? mert ha nem, akkor jobb megállni. s onnantól folytatni. ezt én is értem. De visszatérnék az eredeti mondanivalómhoz. Azért festettem le a fentieket, hogy kitűnjen miért beszélek erről. sokat beszéltem én erről, s kellene is tudni. a dolgok összefüggenek. ha tetszik, ha nem. s ezért is kezdtem el a folytatást feszegetni, már hetekkel ezelőtt. sok mindent ki lehetett volna hagyni, én ezt szerettem volna. egy pillanatig nem volt kétséges, hogy egy út van, én magam is megdöbbentem ettől, ezerszer gondoltam végig, s iszonyúan félem, hogy hogy tudom ezt veletek megértetni? Az életünk, ami erre determinált, mit tudnék csinálni? Lehet ez az élet, a miénk, sajnálatos módon főleg az én ötleteim, elképzeléseim szerint lett elrendezve, de ez most is így van. én "csak úgy", ezt nem tudom megváltoztatni. erre se mágikus szavam, se mágikus tettem nincs. ez már rég egy rajtam kívül álló dolog, itt szó sincs arról, hogy én mit szeretnék, az réges rég el van temetve a múlt tényei alá. én is csak úszom az árral, amit ez az egész nagy tutaj visz, az

után, (valaki azt mondja úszak ki a partra, innen a nagy sáros Amazonasból, hová a picsába, ebbe a fucken dzsungelba, minek?) az emlékek, a sok megalázó kurva munka, az álmok, a vágyak, a magányos és közös emlékek, a felismerések, a tanulságok, az életünk. mindez a felhalmozott, egymásba kapcsolódó bazár, aminek most is itt vannak a következményei.
csak néhány.
1. haza költöztünk
2 vettünk egy falusi házat3 a gyerekeket felsőbb iskolába írattuk
4 belefogtunk egy építkezésbe
5 még nem tartunk ott, hogy tisztességes jövedelmünk legyen
6 se ott, hogy ne kelljen dolgozni
7 se ott, hogy azt csináljuk, amit szeretnénk.
nos, mindeközben történt, ami történt. s "no wonder" milyen sokkot okozott ez. személyes okokból, meg családi okokból, meg még általánosabb, az egész eddigi cél követése szempontjából.
ugye, mindig az volt, hogy mi mindent megcsinálunk.
nos ebben az új helyzetben ez könyörtelenül kiderült, hogy ez már így nem megy, hacsak…
képesek vagyunk valami mégiscsak közeli megoldást kitalálni, azaz jól alkalmazkodni a dolgokhoz. s nem elveszni.
ugye az volt, hogy majd mi ketten, egy szép kis házzal, rendesen s tisztességesen felnevelt gyerekekkel, szépen kitágíttatva, s útjukra bocsájtva őket, visszatérünk a mi szeretett dolgainkhoz, sétálunk, kertészkedünk, kirándulunk, olvasunk, utazunk is egy kicsit, na meg, a legfontosabb, továbbra is, vagy most már igazán, boldog s összetartó család vagyunk, segítünk a gyerekeken. egy szép nagy, kerek álom.
jogos is, igaz is.
s a kérdés: mindez elment?
én nem hiszem. rajtunk múlik.
nagyon sok lehetőségünk nincs, de ez nem jelenti, hogy semmi. én egy teljesen érett férfinak tartom magam, tudom, mit csinálok. rólad azt gondolom, hogy ha nem fordulsz el tőlem, meg az eddigi életünk fő vonalától, akkor te is nagyon hatékony szereplő tudsz lenni. s lehet még sok meglepetés vár ránk, de ha mindig ugyan azt gondoljuk, nem adjuk fel, akkor előbb utóbb valahol mégiscsak földet fogunk érni. s mindegy mi lesz, de az lesz az. az ember a vonatról akkor száll le, amikor megállt. s ez a vonat, még mindig ezerrel megy. valaki ki akar ugrani? a másik meg ott áll mellette a peronon, s hagyja? netán még meg is löki, MERT "AZ A JÓ NEKI?" nahát ez nekem nem megy. én nem vagyok ilyen zavaros ürge.s én, még mindig hiszem, hogy a világ jó, hogy jónak kell lenni, s a szívem tele van szeretettel, mindegy éppen, hogy jár a mocskos szám, az csak egy látszat. s azt gondolom, hogy még a rossznak is van érteleme, különösen a jó-

nak. azt gondolom, hogy világegyetem-tonnányi jó dolgot csináltunk, azt gondolom, hogy fényévekre vagyunk, ahonnan jöttünk, a kis vakond lukából. világottjárt albatroszok vagyunk, csapzott a tollunk, tompa a karmunk, repedt a csőrünk, de méltóan kell landolnunk, a saját fajtánkhoz méltón. s nem úgy, mint egy lökött, helyi, szürke veréb.
..."ha vágynék vízre még az únt Európában,
kis tócsa volna az, sekély pici tó,
hol bús fiúcska ül az alkony illatában,
s pillangóként száll egy csöpp papírhajó."
én nem nyughatok bele, hogy ennyi sem jut.
jössz még velem? rád rakom "kockás takaróm, öleljen át, öleljen át"

Jack

1201A képtelenség derengése.

Ezt a címet fogom adni ennek a hónapnak.

Ami durván az jelenti, hogy meg kell elégednem mindennel, s fel kell készülnöm a még rosszabbra…

1203 Leejtettem a komputerem

Ennyire hülye nem lehetek?!...

Mondanom sem kell, hogy a szívbaj jött rám. Megfagyott a csontomban a velő. Épp a boltokban a hí-fi tornyokat nézegettem… Ugyan még nincs meg a munka, de már iszok a medve bőrére. Nem tört össze, ami Isteni csoda – de jó figyelmeztetés volt. Már nem akarok semmit venni…Mert – tényleg kilóg a seggünk a gatyából, én meg itt játszom az agyam. A Jillel, meg a házzal kell törődnöm. Végül is szerencsések vagyunk, hogy A Jill kezelése eddig nem kerül semmibe. Kijöhetne, de ezen még kell gondolkodni. Ha rosszabbul lesz, well, lehet mégis csak jobb neki otthon. A megoldás, - valahol, hogy nekem kell több pénzt keresnem. Itt van ez a két munka, ami feljött. Szarok voltak, de pár hét alatt, mégis tudtam keresni 3000 ezret. S ha tudnék ilyeneket csinálni, az lenne a megoldás. Tehát minden rajtam múlik. Mint mindig. Valószínű tényleg nekem kéne csinálnom a léceket, s az üveges be tudná rakni az ablakokat. Tavasszal meg megcsináltatni az ajtókat. Meg festeni, meg ilyenek. Végül A Jill tudná intézni a dolgokat. Nekem kell pénzt csinálnom. Az mondjuk, hogy mi lesz velem, hogy bírom ki egyedül, főleg nő nélkül, már egy másik kérdés. Miért nem lehet az embernek egy sima, egyszerű szeretője? Akivel csak úgy minden további nélkül kefélgetne? A kuplerájj. Az volt a megoldás. De ma, ezzel a sok AIDS-el, ez elég meredek dolog. Az jutott eszembe, hogy kéne egy spanyol nő. Tanulnék spanyolul, ketyegnénk, itt lakhatna, meg minden. Még a költségeken is segítene. Nem is kéne nagyon fiatal. Kéne beszélnem az Antonioval. Remélem ez nem az ördög szava…Mindegy,

ezen még gondolkodnom kell. Ha megoldás lenne jó, de több probléma nem kell…

1206 ilyen képtelen gondolatok…

Vannak az emberben. Embertelen? Mások ezt a gyakorlatban is megcsinálják. A F. Gyulára gondolok. Itthon vannak, válnak. Végül is nem tudni mi a jó.

A Gyula azt mondta a Borisznak, hogy nagyon szerencsés, s sokat köszönhet az anyjának. Nekem? Persze. Én is sokat köszönhetek neki. Végül is olyan agresszív nem volt. S lehet, ez így jó. Mindenesetre, egy biztos. Lehetett volna jobb is. Olyan nagyon nem vagyok happy. S itt arra gondolok, - mert csak van ilyen, - ami rajta múlott. Lehetett volna jobb, szerethetett volna jobban. A betegsége miatt volt ilyen? Ki tudja. Lehet. De lehetett volna intellektuálisabb, szexibb, megértőbb, együttműködőbb, támogatóbb. S ő maga tehetett volna egy csomó mindent. Olyan növényi volt minden körülötte. Olyan béna. Például lehetett volna ötlete, s megbeszélhettük volna. S megint: biztos én is hibás vagyok ebben, de most róla beszélek. S ezzel egyáltalán nem akarom a felelőséget elhárítani magamról. De mindez már a múlté, változtatni sokat nem lehet rajta. Egy biztos: itt minden rajtam múlik, hiszen most sem csinál semmit. Ha kívülről nézzük, ez jól látható. S valaki megkérdezheti: s mit csinált A Jill? Ahogy visszanézek, én sokat nem akartam tőle. Én úgy láttam jónak a helyzetet, ahogy volt. Többé-kevésbé követte azt, ami az én elképzelésem volt. S ezért hálásnak kéne lennem. S lehet az összes hiba, onnan jön. Eddig legalább is hajlamos voltam azt gondolni, hogy minden ezen múlik. Ha én meg tudom azokat a dolgokat csinálni, amit akartam, akkor neki is van több lehetősége. S ez által, mintegy rezerváltam őt. Azaz nem hagytam kibontakozni, más irányba. Tehát hibáztatni sem tudom. Kár ezt nagyon bolygatni. Csak most, mikor ide fajultak a dolgok, csak ezért valami más hibát is keresni, nevezetesen benne. S ezek a lázadó nők, akik csak úgy lázadnak, értelmetlenül, semmiért, ezek fejre tudják állítani az embert. A Jill is lázadt, de megmaradt ezen az oldalon. Azt hiszem, ez egy fontos lépés. S azt hiszem, hogy egy kulcskérdése is a jó vagy akármilyen házasságnak. Mindenféle rossz beidegzése ez a magyar beidegzéseknek, ahol a férfi akar a meghatározó lenni. A társadalom olyan szűkös lehetőségeket kínál, aminek kiválasztásában sok a bizonytalanság, s ebben férfi és nő egyaránt bűnös. Sokszor a nő félreértelmezi a nagy lehetőséget, mindent össze és belekever, önálló lesz, s elmegy. S addig, amíg úgy tudatilag, mint társadalmilag nem változik ez a helyzet, addig ez így is marad. Persze, vannak családok, ahol mindketten dolgoznak. De ott a nőknek, van valami lehetőségük, igazi. Aztán vagyunk mi, a nagyfiúk, akik azt gondoltuk, hogy mi aztán meg tudjuk csinálni, s a nőt valami másra tartalékoltuk. Aztán nem tudtuk megcsinálni. S lett ebből valami haszon is, de jó sok kár is. S mi van akkor, ha nem tudjuk megcsinálni, vagy csak részletesen, s a nőnek van lehetősége másra. Akkor jön az, hogy könnyen ellened fordulhat. S könnyen felborulhat a család. Azt meg a

magunkfajta, autorikus férfi meg nem engedheti meg. S lehet, ez a nők évszázados elnyomásába is rejlik. Amikor kapnak valami lehetőséget, akkor a munkájukat, a hivatásukat egyszerűen túlértékelik, s a család fölé helyezik. Nem mindig van így, de sok esetben. Ez egyfajta szociális elmaradottság, s sok mindent nem lehet vele csinálni. Pénzzel ki lehet törni, de annak is megvannak a veszélyei. Meg aztán a férfi is eltévedhet. A Rabék valami ilyesmit csinálnak. Itt minden bizonytalan. Ugyan az nap, mikor kiderült, hogy a Jay-nél nincs munka, odajött hozzám egy Bill nevű faszi a szomszédból, s felajánlta, hogy fessem ki a házát. Meg mossam le1700 dollár. Rettegtem, de végül is megvan. A Jay a szokásos jellemtelen játékot játssza. De persze nincs munkája. S mint mindig, most is valami estimateot csinált, de nem jön be. Most még ráadásul már arról beszél, hogy valami más területen kéne keresgélni.

Ha nincs bumm, nem megy neki. Ez van. Eszméletlen sokat kér. Hogy ne kelljen sokat dolgozni, hogy legyen idő jól megcsinálni, kényelmesen, meg ilyenek. Így könnyű. Ilyen munkát akar mindenki. De kevés olyan tulaj van. S nincs nagy bumm. Inkább recesszió. Valahogy a javításokba kéne elmenni, mint a faszom Mick. Ha visszajövök, átmegyek agresszívbe, ez ügybe.

Real-estate. Ez a jelszó.

Már nem sok idő van, kevesebb, mint két hét.

Bizonyos dolgokkal nem tudok dűlőre jutni. Még mindig kínlódok valami életforma kialakításán. S nagyon nehezen alkalmazkodom már, s még mindig nem tudom eldönteni, hogy mit szeretnék. Valami bizonyosságot, meg rendszerességet, egy kicsit, az biztos. Nem ezt a minden mindig máshogy van, örökkön, örökké.

1207 tele vagyok bizonytalansággal

Senki nem hisz nekem. Pedig nagyon vékony jégen állok. Mindenféle fantomok szorongatnak, s nagyon nehezen tudok a felszínen maradni. Olyan kilengéseim vannak. Amiket valójában nem szeretek, de nem tudok irányítani. Elnyomni. Valami mindig rám jön, s olyankor teljesen azt érzem, hogy az jól van, igaz, helyesen látom. Igyekszem minden meredek helyzetet kerülni, mert tudom, hogy csak úgy tudom megóvni magam a bajtól. Az biztos, hogy ha alkalmam vagy lehetőségem volna egy nővel megismerkedni, megtenném. Rettentően magányos vagyok. Hiányzik a barát, beszélgető partner is. S valaki mondhatná, hogy van ilyen, lehet így élni, de azt hiszem, hogy ezt embere váltogatja. Nekem nehéz, azt tudom. S ezzel semmi újat nem mondok. Ilyen esetekben azt írom, amit gondolok. Nem akarok senkinek, semminek megfelelni. Olyan primitív az egész, látom, tudom. De ez van. Hiába próbálnám szépíteni. Éjjel azt álmodtam, hogy valahogy két fatális tévedésem következtében a házunkat, ami ez dombon állt, elvitte az ár. Olyasmi volt, mint a Kötcse-i ház, valami olyasmi történt, hogy a ház közepéből egy nagy mennyiségű nem kívánatos vizet kiengedtünk, nem

gondolva arra, hogy ettől a háznak kisebb lesz az ellenállása, s nem tud majd ellenállni valami külső víz nyomásának, ami, mint később kiderült, valami sárgás folyó. S az alapok, a falak valahogy megmaradtak, de a tetőt, meg bizonyos fal, ablak, kapu stb. részleteket, ott az orrunk előtt, lesodort a dobról az ár, oda a lábunk elé, egy nagy adag sár, és romhalmazzá. Árra emlékszem, hogy egyfolytában azon csodálkoztam, hogy miként ejthettem ilyen komoly hibákat. Hogyan lehettem ilyen figyelmetlen. Nem törődve súllyal, nyomással, ilyen egyszerű, s alapvető s nyilvánvaló fogalmakkal. Hogy nekem ilyen problémám nem szabadna, hogy legyen. Ez nem szokott nekem gondot okozni, s ha igen, akkor valami komoly baj van velem. De aztán minden féle megoldáson gondolkodtam, miközben rettenetes veszteségérzés nyomta a lelkem, hogy valami végérvényesen megváltozott, olyan kedves már soha nem lesz, valami örökre elveszett. Egy ház, egy miliő, egy idill képe, valósága. S persze az ember agya kiutat keres, új megoldást, kompromisszumot. S ilyenkor mondja az ember, hogy: persze, jó lesz az úgy is, sőt jobb. De valahol tudja azt, hogy ez egy kényszerű magyarázat, még akkor is, ha lehet másképp is. Mindig lehet másképp is. De az ember tudja, hogy az ereje, ideje, lehetősége, megújulási képessége végtelen. S ezért illúziókat, kedves képeket alkot magának, neki való realitásokat próbál összehozni a képzeletében s a valóságban. Valahogy összehoz valamit, s aztán a kegyetlen s mindig különböző valóságot köré építi, hozzá igazítja az elért elérhetőhöz. Fontos és elkerülhetetlen illúziók. Éjjel van. Három óra. Megint sikerült jó sok feka sört innom. Meg ennem. S valóságos hőgutát kapok, ég a pokol, az éj kellős közepén. Mit csináljak? Ilyenkor aztán lejövök, folyik a könnyem, álmos vagyok, erőlködőm, becsukott szemmel próbálok írni, amit gyakorolnom kéne, sok hibát ejtek. Ill. nem is olyan sokat, de eleget. Azon gondolkodom, hogy az ember mégis csak az agyában oldja meg a valóságot. A sok részletet s mi is a világ? Sok részlet, a Roth is ezt mondja. S az, aki nem igyekszik, aki nem halad iszonyú gyorsan ennek a feldolgozásában, az lemarad. S A Jill ilyen. Azt írta nekem, hogy fölrakott valami zenét, valami régit, s agyinfarktust kapott. El kellett mennie a kutyával sétálni. De ha ennyire nem képes feldolgozni dolgokat. Szembe nézni dolgokkal. Akkor mi lesz vele? Megragad a semmi közepén? Én meg hagyjam? S mi lesz az uniónkkal? Velem? Vele? Szertefoszlik ez a valóság is. Álom is, valóság is. Az élet meg ketyeg lefele. S mondhatnám, újra kezdhetném, de amilyen magányos farkas vagyok, ez elég kivitelezhetetlennek látszik. Hol találok egy olyan nőt?

prognózis a Jillhez

Ráadásul A Jill még itt van. S szeretem annyira, hogy ha érthető, vagy érthetetlen okokból el is hagy, nem másért, mert egyre inkább besszükül a halál előszelének erősödésében. S az emberi tisztesség megkívánja, hogy megadjam neki a biztonságérzetet. Nos ez meghatározza az elkövetkező éveket. Már amennyire ezt előre lehet látni.

Az írásról

Kicsit még mindig primitív, de jó hatással van rám, az irodalomóra. A gondolkodásom újra erőre kapni látszik. S nagyon örülök, hogy ennyire is meg tudom fogalmazni ezeket a mélyebb áramlatokat, ami egyébként meg a lényegét kéne, hogy képezze a létemnek, a létnek. Tovább kell menni ezen az úton. Pontosítani, finomítani dolgokat. Kibányászni a mélyből, s egyre pontosítani a fogalomalkotást. Egyre jobban besűríteni a sok sallangot, a sok féle értelmezést, a sok szempontot, kevés szóval kifejezni sokat. Ez nagyfokú koncentrálást igényel. De az jutott eszembe, hogy ha amúgy is magányra vagyok ítélve, akkor ez egy elég jó megoldásnak látszik. Már eddig is, mióta megvan ez a komputer, sokat segített. De valahogy nem tudom elképzelni, hogy ennyire magányos legyek. Szükségem van valakinek a jelenlétére. Végül is ki lehet ezeket a hibákat javítani. Itt nyilvánvaló agyi kapcsolásokról van szó. Miközben írok, gondolkodom, kell látnom a billentyűzetet. Miden egyes szót, fel kell bontanom betűk egymás utáni sorára, szóközökre, írásjelekre, s nem lehet nem leírni őket. Nyilvánvaló, hogy itt a látásnak fontos szerepe van, ez adja meg a szükséges visszacsatolást. Valami olyasmi ez, mint megtanulni vaknak lenni. Hány ember írt vakon. Komponált. Nyilvánvalóan követett el hibákat. A legnagyobb baj, hogy amíg, ez nem meg jobban, addig elvonja a figyelmet magától a gondolkodástól, a kép és fogalomalkotástól, az meg nem jó. Mint a vezetésnél. A mozdulatok csak eszközök, automatikusnak kell lenni. Nem az a cél. Az csak egy eszköz, hogy mi közben az ember vezet, mással is tudjon foglalkozni. Néha felmerül bennem, hogy nekem valami baj van az agyammal, mert egy ponton túl már nem tudom finomítani a dolgokat. De vezetni igazán jól tudok, azt valahogy meg tanultam. Mert meg akartam. S ha ez is nagyon akarom, akkor meg tudom csinálni. Ilyen banális szöveggel nincs is semmi baj. Meg, mint az ágyba szarás. De amikor valami komolyabb kép megfogalmazásán gondolkodom, akkor baj van. Ezért kell ezt valahogy gyakorolni. S főleg, mert akkor nem fáradnék annyira el, több időt tudnék ezzel tölteni. Ugyanakkor ezt az egészet, valahogy úgy kellene csinálni, hogy mindkét dolgot egyszerre. Hogy A Jill ebből semmit ne vegyen észre. Ezeket az éveket arra tudnám használni, hogy ilyen benső gondolati, szellemi életet élek, s tökéletesítem a manuális s szellem dolgaimat. A magányra most nem tudok megoldást. Felmerül, hogy A Jillnek itt kéne velem lenni, de lehet nem ez a megoldás. Ha egyáltalán lehet ebben választani. Mert lehet mindenkinek jobb lenne, hogy ha egyedül van. Csak van egy olyan érzésem, hogy most, amikor még tudna dolgozni, most nem teszi, mikor meg már majd nem tud, akkor itt lesz a nyakamon, s semmi jó nem lesz benne, haszonról nem is beszélve. De ha ez van megírva, akkor ez van. Mit lehet itt tenni?

1208 út befelé?

Ezt mindig veszélyesnek találtam. S most is annak tartom. De nem élhetem leaz életem, mint egy barom. Mindig mikor valami intellektuális életet akartam élni, valami elvont dologgal foglalkoztam, annak az egzisztenciánk – a gyakorlati üzletmenet – látta kárát. Nem tudok egyszerre két dologra figyelni, mert akkor a dolgok lelassulnak. Azt az energiát is oda raktam. Köszönet, megértés nincs érte. A Borisz változatlanul nem ír. Most küldött megint három cikket. Amit már olvastam. Próbáltam elvenni az élét a dolognak. Egy szó megjegyzést nem írt róla. Én írtam.

Philip Roth-ot hallgatok. Egy őrült sidrák. A költészet szempontjából nem nagy író, inkább olyan pletykafészek, de iszonyú mennyiségű részlet jön ki belőle. Az amerikai élet rejtelmei. Végül is – amire ez az egész jó – hogy inspiratív. Én nem nagyon tudok már sokat tanulni, kevés dolog van, amiről fogalmam sincs. Részletek. De főleg az, hogy segít megfogalmazni, ami bennem van. S ez fontos, mert ezzel újabban gondjaim voltak. Tegnap kicsit megijedtem, mert mintha eltűnt volna a pasi, akitől a munkát kaptam. De aztán megtaláltam. Olyan sziszifuszi hangya munka, de meg tudom csinálni. A Jay-el nem sokra megyek, semmi semmivel. Nagy nehezen elértem, hogy adott egy csekket, ami majd csak jövő héten lesz jó…Vér, veríték és könnyek. Fogalmam sincs, hogy mennyi pénz lesz, még be sem pakoltam, azt Sandrának nem vettem gördeszkát meg zoknit meg bugyit, meg ilyeneket. Meg is kell néznem, hogy hol vannak yard sale-k, majd folytatom. Végül is lett munka. A Logan nevű nagy cégnél. Egy screen porchot csinálok. S talán lesz másik is. Tök jó fej a fiatal munkavezető. S elég jól fizet. Ha minden igaz, akkor két, max. két és fél nap alatt meg tudom csinálni, ami azt jelenti, hogy a négyszáz nem rossz érte. S fizetik a biztosításom…Csupán pár céget hívtam fel, s ez lett. S ez reménykeltő. Ha visszajövök, neki fogok állni. Összehasonlíthatatlanul jobban érzem magam, mint az előző helyeken. A Jay egy tutyimutyi nagy szár. De a lényeg, hogy lehet rá hivatkozni. Lassan azért haladok a pakolással. Otthon jó marha hideg van, meg hó, meg minden. Tegnap végül is beszéltem a Borisszal, aki hazament a születésnapján. A csajainak is írtam, de semmi okosat nem mondtak. Noha rendes volt mind a kettő, a Dana, meg A Jill is. A Dana Norvégiában, A Jill Spanyolban van…Az én Erikám most van a kórházban, kicsit be van golyózva szegény, fél, utálja, meg ilyenek. Kicsit ijesztő leveleket ír néha. Nem tudom.

Végül is „büszke vagyok magamra", mert tudok hazavinni valami kis ajándékokat. Nem is olyan kicsiket. S még pénz is marad.

1211 a változás jó, de ljil

kiscicám,
az élet megy tovább, van mindig benne egy fejlődés, ezt legjobb, ha csak egyszerűen elhiszed nekem. s nem kell kétségbeesni tőle. az ember olykor alkalmilag

összezavarodik, az "normális", azaz elő-elő fordul. de a gyöngyöknek akkor van valami értelmük, ha valami cérna is van, amire fel lehet fűzni őket. s ne legyél zavarodott, inkább néz valami, s ha lehet fehér fonal után. ha van alkalmad elolvasni a Lawrence Ferlinghetti nek az Egyes szám negyedik személyben c. könyvét, (megvan nekünk), kis vékonyka könyv, az sok mindenre választ adót egyébként én a szellemi ősömnek, atyámnak, legalább is a hozzám legközelebb álló embernek tartok. s így talán hozzád is...ha valami részeletet írnál, az sokat segítene, mert akkor esetleg érdemben is tudnék válaszolni. kicsi megijesztesz ezekkel a dolgokkal. természetesen én mindig azt szeretném, ha előre mennél, te ezt nagyon jól tudod, csak azért az is érdekel, hogy mit hagysz ott, meg hova akarsz menni. idézőjelben. Szeretném ezt még jobban kibontani, csak annyi minden van ezzel kapcsolatban a fejemben, hogy nem tudom, hogy is kezdjem, anélkül, hogy túl sokat zúdítanék rád, s ettől elveszítsd az érdeklődésedet. Az nagyon fontos, hogy az ember beismerje a tévedéseit. mert csak akkor lehetséges tovább menni. én mindig azt gondoltam, hogy ha valaki ezt még nyilvánosan is meg tudja tenni, az még nagyobb erőt feltételez. de elég magának is, tehát így semmi kockázat nincs. a tévedések arra jók, hogy tanuljunk belőlük. másképp miből tanulunk? Az egyformaság, a langyosság, az unalom, a változatlanság, büdös kis állóvizek, még ha valaki jó sokat bele is spréz. neked egy intelligens fiatal lány élete van, s kell, hogy legyen. a változtatás, a tovább lépés, az mindig jó, de csak akkor, ha az előzőre épül valahogy. ez nagyon fontos. az ember soha ne kelljen megtagadja önmagát. csak az ember egyszerűen kinő dolgokat. főleg azokat, amik nem nőnek. a jelenlegi életedben mindegy hol vagy, kivel, mikor, hogy. egy fontos, hogy tanuljál, iskolába járjál, mert az életed az lesz, amit most csinálsz. ha én tanultam volna, akkor nem kellene fizikai munkásnak lennem, s hidd el nekem, hogy ez egy állati lét. nehogy még csak a gondolata is felmerüljön benned, mert ez az amit az ember később rettenetesen megbán. örülök, hogy anya jól van, nagyon jókat mond rólad, hogy milyen nagy megértő képességed van, meg milyen intelligens vagy, mennyit fejlődsz. valamit én is érzékelek ebből, de jó lenne még többet is tudni.

s ha valami nem tetszik a levelemben, nyugodtan javíts ki, s megpróbálom kellemessebbé, értelmesebbé, vagy ilyesmi tenni. remélem olvasol. az ember olvasás közben érti meg a világot, meg önmagát. ezt halál komolyan mondom. na ennyit most, love you, köszönöm, hogy írtál,

Apa

Ajándékok a családnak csak a nagyokat sorolom:

Egy magnó Egy új cd lejátszó Egy gördeszka A Sandrának,
Egy discmanjét a Borisznak, Ruhák, meg ilyenek.
Most megyek venni egy joinert. Csak ez a gyerekészhez térne már.

1215 indulás előtti szombat.

Szerencse? Bekeveredtem ehhez a Logan nevű céghez. Mint mindig, hajlamos vagyok túlértékelni a jót valamiben, csak a jó oldalát nézni. Egy Paul nevű fiatal ürge a főnök, korán kopaszodó fajta. Eddig ő csinálta a pounch out workot. Most meg föl vett engem. Fix árat mond egy munkára, s talán ezzel tudok egy kicsit kevesebbet dolgozni, de mégis többet keresni. Ha minden oké lesz. De most épp az van, hogy baj van a fizetéssel. Balhéztam, próbál valamit csinálni, hogy megkapjam a csekket, mielőtt elmegyek. Ma megyek megint dolgozni, s most derül ki, mi lesz. Ideges vagyok, hogy mit csináljak, ha nem megy. Kell a pénz. Amivel egyébként elég gyehennásra küzdöttem le magam, ahogy ez mindig lenni szokott. Egymillió apró szar kell.

Sokat keresetem pedig. Azt utóbbi hónapban olyan 4 ezret. Igen ám, de elég sok kell otthon is. Meg amit a Mick-nál elvesztettem nehéz behozni. Meg ünnepek, meg a Borisz kibékítése, meg ilyenek. Még valami munkát is akarnék otthon csinálni. Szóval itt tartunk. Nehezen múlik minden nap. Pakolok, sokat iszom, sokat eszem, még mindig, rosszul alszom. Viszont jól felkevert a Roth regényének a hallgatása. Az Irodalom. Amivel évek óta nem foglalkoztam. Olyan moslék az egész. Sok mindent kéne csinálni, sok minden van, egyre jobban szeretem a magányomat, amit itt-ott, de igyekszem valahogy berendezni. Minden mindig másképp van. Sok jó, sok rosszall. De mindegy mi-mivel, olyan idegen az egész, nem ez, amit akartam. S muszáj alkalmazkodni hozzá, de soha nem lesz az enyém. S még mindig az van, hogy rettentő sok pénzt kéne keresnem, ha visszajövök. Lélekölő, testromboló, gyilkos munkával. Idegenben, egyedül. Tele utálattal ezek iránt a képmutató, lusta, lomha emberekkel szemben. Hazamenni? Biztos jó ki fogok akadni, fáradni, az út, az átállás, a kurva hideg, a sok probléma, gyakorlati, emberi. S ilyenkor merül fel az emberben, hogy mire is jó valójában ez az egész fucken emberi élet, ha ilyen embertelen. Ha ennyire kisiklott minden álomból?

1218 utolsó nap itt, pénz

Well, zűrzavar, zűrzavar hátán. Ilyennek kell ennek lenni? Más élete jobb? Vannak problémamentes életek? Hol van az egyensúly a kis pitiáner mindennel törődés, meg a lezserség között? Tudjuk persze, hogy ez valami balansz. Mégpedig nem is egy általános, mindenre ráhúzható dolog. Minden egyes kis részletben más-más az arány. Van, amiben az ember mindent megengedhet magának, van, amiben semmit. De nyilvánvalóan ezeket a dolgokat, kis egységeket, nevezhetjük kis dobozoknak vagy köröknek az ember valahogy kívülről, máshonnan, de mégiscsak meghatározhatja. Van szabadság a nemtörődömségben is, s Van szabadság a törődésben is. Mindegyikre lehet ezer példát mondani. Az persze nekem egy pillanatra sem kétséges, hogy egy okos ember pénzzel minden t meg tud oldani.

Ha másképp nem, akkor úgy, hogy titkára, szolgája van. S netán még a szolgájának is van szolgája. S így tovább.

Persze a dolog akkor sem végtelen. Mert ha valaki ott is többre vállalkozik, mint amire lehetősége van, akkor az is elszáll. S ez meg visszautal alacsonyabb szintekre is, amikor ugyan az a helyzet. De mikor az ember szegény, s többet szeretne, valami féle szabadságot a kényelmetlenség, s puritanizmus alól, akkor egy útja van. A csalás, a szerencsejáték. Akkor valahogy svindlisnek kell lenni. „the only thing a gambler ever needs, a suitcase in the trunk". Az Eric Burton gyönyörűen énekli a Felkelő Nap Házában. (ami egyébként egy folk song) Ha egyedül van. Ha családja van, well, ott valaki ráfázik. Nekem ez mindig is egy komoly problémát jelentett, hogy mennyire menjek ebbe bele. Olyan óvatos duhaj, talán ez a legjobb megközelítés. De azt mindig elképzelhetetlennek tartottam, hogy semmi. S azt hiszem, hogy ez valami magyar karakter is, Közép-Európai karakter is. De persze én azon belül is jó vagyok. Más, mondjuk egy Fitz pipi, alacsonyan száll, s azt is pénzzel oldja meg. Persze itt sokszor nem is a tényekről van szó. Hanem az érzésről, amit a lopott szajré érzése okoz. Mert az ingyen van. Az plusz. Azért nem kellett semmit tenni – a szajrézáson kívül. S persze azt se mindenki tudja. Nos, itt süt a nap, elég nagy szél fúj. Fél öt óta fönt vagyok, a két andaxin ellenére. Tegnap olyan tizenegyig sikerült fel lennem, a Tarkovszkij-nak a Tükör c. filmjét néztem.

Előző este meg az Eisenstein-nek a Patyomkin páncélosát. Azért, ezek a ruszkik közel állnak hozzám. Nem úgy, mint ezek a dickhead angolszászok. Az én embereim. Szlávok, görögök, cigányok. Édesapám! Ez vagyok én. El kell mennem a csekkért, remélem most már meg lesz. valószínű nem az egész, de akkor meg marad lé itt. Az se rossz. Akarok venni egy tükröt a Wartburgra. Vissza kell vinnem a videókat a downtownba. El kell vinnem a van-t a Jay-hez. Még be is kell kicsit pakolnom. Nos néhány szó a mostani periódus előremeneteléről. Emberi dolgok: A Jill jár kezelésre, so-so. A Sandra jár iskolába, pont ma vizsgázik, remélem sikerül. Ott akarja hagyni, Pestre szeretne menni. Mondtam, ugye? A Borisszal végül is kibékültünk, úgy ahogy. Írni nem ír. De majd dumálunk. Ezt mondta: „végül is nehezen elképzelhető ezt a dolgot elkerülni". Nem tudja, hogy nem is olyan nehéz. Ha én is olyan bunkó lennék, mint ő, akkor mondhatnám, hogy ne is jöjjön oda, meg ilyenek. Vagy csak egyszerűen, mint nem kívánatos személyt elkerülném. De hát ez az enyhülés, azt hiszem nekem köszönhető. Like this:

-„vigyázz bazdmeg!
-mire vigyázzak bazdmeg?
-mert úgy jársz, mint a másik, bazdmeg!
-miért, az hogy járt, bazdmeg?
-hát…, az elől is én tértem ki…, basszameg"

Na hát valahogy így.

PÉNZ, AMIT MOST KÖLTÖTTÜNK, DOLLÁRBAN

2 darab discman –	150.-
egy nagy cd lejátszó	160.-
egy joiner	100.-
egy modem	40.-
gördeszka	60.-
ruha, cipő	100.-
pipere szarok	100.-
törlesztés az Imrének	350.-
épület	400.-
ez összesen:	1460.-
Plusz, amit kaja, kb.	1540.-
Mind összesen	3000.- azaz 870 000.ft.-

Most hívott a buzi Paul, hogy megvan a lé. Persze én beszéltem a főnökkel tegnap este. De most ő is lecsapolja egy kicsit. Fucken shit. Az emberek mind egyformák.

Gecik. „Édesapám, gecik az emberek" - mondta a Christian.

S lehet, meg lesz a többi is. Azt mondta, majd hívja a Samet.

Nekem is fel kell hívnom. S, ami talán a legfontosabb, hogy „hívjam fel, mikor visszajövök"

Meg mindenféle Marry Christmas-ok. Na jó, megindulok.

Édesjóistenem! De köszönöm, hogy ennyit is adtál.

2001. DECEMBER 18 MEGYEK HAZA MAGYARORSZÁGRA A JILLNEK MINDENFÉLE BAJA VAN, EGY GYENGE NŐT VETTEM EL?

Netán titkol is valamit, vagy nem is tudom, tudja? S ami a legrosszabb, hogy mindkét gyerekünket ellenem fordította.

1219 Párizsban újra. II.

Hát a bolondokháza az kutyafasza ehhez képest. De a sok őrült gondolat közepette akadt azért egy használható is.

Olyan ez, mint mikor fiatalabb koromban kalandra vágytam. Persze ennyi idős korára az ember már nem ezt szeretné, hanem nyugalmat. De miután úgy sincs, ezért legjobb úszni az árral. Aranyos ez a kis büfé itt a reptéren. Két öregedő ürge mindenféle hidegtálakat, whisky-ket, meg egy teljes üveg vörös bort vett. Kredit kártyára, 340 frankkért. A vécében hamutartó. Nos, lekéstem a gépet Wilmingtonban

A pestit. Tíz perccel.

Wilmingtonban

Mindjárt úgy kezdődött, hogy miután jó korán kimentem, a pasi Wilmingtonban felajánlta, hogy elmehetek egy korábbi géppel. Alig, hogy kimondtam oké, láttam az arcán, hogy valamit látott a képernyőén. S mondta is – az összes csomagot ki kell pakolni. Ő maga csinálta, nagyon udvarias volt. S persze mindent össze vissza kevert. Remélem nem lesz semmi bajuk a dolgoknak. „valami feljött a képernyőn", ezt mondta. Well…

S mindjárt azt is mondta, hogy túl sok a carry-on csomagom. De mintha azzal nagyon nem törődött volna. Aztán, megmérte a nagyokat, a súly végül is jó volt. A mérleg működik. A kapunál aztán kipakoltatták a kéziket. S ment a huzavona, hogy lehet e szerszámokat vinni.

A nő, aki a megjegyzést írta, is ott volt. Nem tudják. Karabinerek, titkosrendőrök, de legalább férfiak, akik azért értenek a szerszámokhoz. Végül is a telefonba valaki azt mondta, mehet. Lementem. S mikor megyek ki, először életemben én lettem volna az első, a nő azt mondja, hogy még egyszer megmotoznak.

Mellettem egy nősült csirkét eszik, késsel-, villával, salátákkal. Nos, a kis ürge kipakolta a kéziket is. Kíváncsi volt nem e abban van a megölő izé. Mindent megnézett. De végül oké volt.

Atlantában a szokásos pöcsölés. meg egy terrorista?

Ettem egy dupla Whapert, beszélgettem egy kis fekete kislánnyal, aztán a beszállási cirkusz. Előre álltam, nem tudom, hogy hiba volt e, mert így nagyon is jól látszott, hogy mennyi csomagom van. De a csajok nem nagyon törődtek vele. Már kezdtem megnyugodni, amikor egy idősebb nyüzsi kiszúrt. Már mentem a folyosón a gépre. Visszavitt, hogy tegyük be a kalickába. Nem fért be, de amikor kivettem néhány kazettát, mégiscsak befért. Egy pillanatra elbizonytalanodott, de aztán hogy mentse a presztízsét, azt mondta, hogy ez a csomag csak túl nagy, s becsekkolja Pestig. Adott egy papírt, amin először azt láttam, hogy fizetnem kell. De lehet mégsem. A legutolsó sor. 48 L. A mellettem lévő szék üres. Egyszer csak odajön egy feka, valami titkos ügynökféle. S megkérdezi, hogy hívnak. Aztán odaszédeleg egy olyan arab kinézetű ürge. Fiatal, rossz arcú, zilált. Leül, kezébe temeti az arcát. Látszik, hogy totál rosszul van, mindjárt elájul, hány, vagy ilyesmi. Kérdezem, mi a szar van? Ó, beszélsz angolul – kérdezte. De nagyon félénk volt. Kértem neki egy pohár vizet. Nagy sokára az összes stewardess összegyúlt, s kérdezgették. De szerintem tudták mi az ábra. Mikor rám nézett, láttam mind a két szeme vérben úszik. Még csak ez hiányzott. Nagyon szerettem volna, ha elviszik valahova. Attól is féltem, hogy miatta nem megyünk el, olyan szarul nézett ki. De végül is nagyon halkan, de mondogatta, hogy mindjárt jobban lesz. Jó nagy késéssel, de végül is felszálltunk. Á fekák körülöttem. Valami zenekar, meg öreg tyúkok. Mennek Párizsba…Szörnyen éreztem magam, nem

tudtam a székem rendesen hátra dönteni, a lábam kinyújtani, feltenni a lábtartóra, meg ilyenek. Aztán bevettem egy andaxint, ami segített. Elmúlt az ilyenkor szokásos idegességem az izmaimból. Egyfolytában hányás és szar szagot érzek, meg valami émelygős orvosságét. A gépen is, azóta is. Lényeg az, hogy volt vagy félóra, de nyilvánvaló volt, hogy ez semmire sem lesz elég. Kikeveredni a gépből, lehetetlen. Próbáltam, amit csak tudtam, de hiába. Egy segítőkész férfi steward tanácsára gyalog mentem át az A-ról a B-re. Mint egy labirintus. S végül csak oda lukadtam ki, ahova a busz vitt volna. Senki sehol. Végül is egy fiatal csaj, aki előzőleg elküldött, rendes volt. " mindent elintézett, még valami faxot is küldött pestre, hogy valaki hívja fel A Jillt. De aztán gondolkodtam, hogy ez nem biztos, fog működni. S nagy nehezen szereztem egy telefon kártyát. Sikerült a Boriszt felhívni. Aztán A Jillt is. Mondta, hogy már hívta a Borisz. Na mindegy, 12.45 helyett, 13.30-kor megyek. Szemlátomást a csomagok megvannak. Mindenesetre nem tudok segíteni rajta, de az az érzésem, hogy megfigyelés alatt állok. Figyelnek, követnek. Fájl-m van, ami csak gyarapszik. Bad guy vagyok. Mert magyar? Rosseb tudja. Végül is mindegy. Egész végig próbáltam nagyon együttműködő, kedves, aranyos lenni. Most olyan 2.30 körül van, szóval még egy óra. De könnyen vagyok, csak kis csomagjaim vannak. S nagyon remélem, hogy nem valami nagy bazgmegnek nézek elébe otthon. Mindenesetre mindenki igyekszik kihasználni a helyzetet, ezt a terroristát, s nem tudom elképzelni, hogy a magyar határőrök, rendőrök nem. De egyszer majd csak vége lesz. Egyszer majdcsak haza érek. A Jillék közben elmennek vásárolni, ami nem rossz, mert akkor nekem nem kell. Well, well, well. Fáradt vagyok, pedig még hosszú út áll előttem. De mindig is így volt. Eszembe jutott, hogy legutoljára A Jill itt volt velem, s belerúgtam a lábába. Egy hülye barom, egy állat vagyok.

1219-24 újra otthon

Párizsban utoljára még megkérdeztem, hogy biztosan meg van e mind a három csomagom. Azt mondták igen. A gép jó volt. Szépen lement a hátunk mögül a Nap. Leszálltunk, itthon vagyok, hihetetlen. Aztán a szokásos őrület, az elvett csomag nem jött meg. Már mindenki elment, próbáltam kisurranni, egy vámos megállított, de aztán elengedett. Kint A Jill már elkezdett keresni, nem tudta mi van. Az András, az Hugi, meg A Jill vártak. Megindultunk. Hó nem nagyon volt az utakon. A forgalom sem volt olyan vészes. Elmentünk az Auchanba, s jól bevásároltunk, aztán haza. A Sandra volt itthon. Minden szép és jó, ahogy mindig is szokott. Kettőkor feküdtünk ljil. A Jill elég jól van, minden oké. Korán keltem. Mindjárt víz, meg autószereléssel kezdtem. Mert hogy nem volt melegvíz. Az autónak, meg még sok más egyébnek is mindenféle problémák vannak. Elmentem az autóért, s vettem deszkákat, amiből majd a léceket fogom csinálni. Délután elmentünk sétálni, szépen sütött a nap. Másnap reggel elmentünk Pestre. Ct-re. Jó marha hideg volt. Az Jack Kórházban megállapították, hogy ők bizony látnak valamit a hüvely oldalán. Ezzel átmentünk a László Kórházba. Ahol a kemikal

terápiát adják. A doki mérgesen átküldött bennünket az egyetem klinikára. Ott aztán a Vinterznicz előjegyezték január negyedikére, s azt mondták, hogy ez az egész nem olyan nagy ügy. De majd meglátjuk. Rohantunk, de elég jól elértük a vonatot, s majdnem világosban hazaértünk. Egész nap A Jill nagyon furcsa volt. Foghegyről beszélt hozzám, s miután sokszor egy mukkot sem értettem a dolgokból, néha elég mérges voltam. Megértem, hogy szereti maga intézni a dolgokat. S én nem is akartam beleszólni, de valami magyarázatot azért mégis csak, hátha nekem is van valami ötletem. Szeretnék segíteni, hátha tudok valamiben. Szemlátomást jól intézi a dolgokat, de ami engem izgatott, hogy nem kéne e kérni valami hormon gyógyszert, vagy ilyenek, de lassan kiderült, hogy ahhoz el kellene menni valami nőgyógyászhoz. Minden esetre ez valami olyasmi, amit nem kéne elfelejteni. z a Gábor gyerek, ez nagyon kis nyufi gyerek, szegény Sandra.

1222

Elmentem venni deszkákat, amiből majd a léceket csináljuk az ablakokhoz, ill. az üvegekhez. Az Imrének visszaadtam 100 ezret, még 80 tartozom, beleértve a hosszú kábelt is, amit a géphez hozott. Megtaláltam a Jotit a kocsmában, s le is gyalultuk az összest, s elkezdtük a szalagfűrésszel levágni, ami nem nagyon jól megy, úgyhogy valószínű mégiscsak asztali fűrésszel kell csinálni. Közben be is esteledett, kezdett hideg lenni, a délutáni napsütés után. Éjjel aztán rendesen el kezdett esni a hó, s jó marha hideg lett újra. De amúgy is már készülődni kellett. De reggel elmentünk még egy nagy bevásárlásra, Siófokra a Wartburggal. A Sandra benn maradt Siófokon, este meg megjött a Borisz. Végül is két pontyot vettünk, meg néhány kárászt.

Amerre csak mentünk, mindenütt rengeteg ember volt. A Jill töltött káposztát főzött, én megpucoltam a halakat.

Sokat beszélgettünk A Jillel, valahogy elég sok kielemezetlen dolog van, s nyilvánvalóan ő maga nem, vagy nehezen tudja ezt mind megemészteni. S természetesen nekem is szükségem van rá.

1223

Átvittük a kályhát a konyhából a mi szobánkba. A Joti kitépte az ajtaját, elég sokba került kijavítani. Takarítottunk, aztán este beszélgettünk a Borisszal, majd meghallgattuk a PR Mary-jét, amit kint felvettem. Tetszett a fiunknak. Ami jó.

Remélem magasabb öntudatra segíti.

1224 Megjött A Sandra is

. Délelőtt főzések, takarítás, fenyőfaállítás. Végül is így hogy kipakoltuk a nappalit, nem is néz olyan rosszul ki. De nagyon hideg van.

Azon gondolkodunk A Jillel, hogy valami féle alternatív nappalit kéne behozni, téli időkre a képbe, ami a régi konyha lehetne. Azt is terveztük, de most előre fogjuk hozni. A folyosót mindenképpen megcsináljuk. A mi hálószobánkat

is megcsináljuk. Meg bizonyos elmaradásokat az új részben. S persze amíg itt vagyok addig is, szeretnék még néhány dolgot megcsinálni. Én még mindig reménykedek. S ami a legjobb, hogy A Jill is lényegében egyetért a dolgokkal. Lassan felfogja, miről is van szó.

A Borisz kezdettől fogva fel van dobva, szemlátomást örül, hogy itthon lehet, úgy tűnik, megszenvedte az utóbbi napok csövezését. S mégiscsak örül, hogy van egy otthona. Majd alakulnak ezek a dolgok. Délután elmentünk sétálni, aztán aludtam egy jót, először, fürödtem, feldíszítettük a fenyőfát, elmentünk egy rövid sétára. Majd megjött a Jézuska. Elég sok ajándék volt, ahhoz képest…S mindenki örült. A Borisz éjjel nappal az új discmanjét hallgatja. A Gáboréknak nem volt pénzük karácsonyfára…

1225. mama, Borisz

Reggel kínlódtam, hogy elindítsam az autót, aztán elhoztam a Mamát. Ettünk, kapott 30 ezret ajándékba, aztán hazavittem. Este tévét néztünk. De előtte végül sikerült kierőszakolnom egy beszélgetést a Mirkóból, ami szerintem megint csak hasznos volt azt hiszem.

Arról próbáltam meggyőzni, hogy előbb-utóbb kell valamit csinálni. Végül is egyet értett.

1226-29

Sok mindenbe belefogtam, de nem nagyon mennek itt a dolgok. S főleg nem is nagyon emlékszem, hogy melyik nap történt mi. Ezért csak leírom a lényeget. A Jill hót részeg

Az Alizt is felkeltettem, s ketten próbáltuk kihúzni belőle, mit ivott, evett. Azt mondta, hogy két sört ivott, de az állapota rosszabbnak tűnt, s ezért nem hittük el. Felmerült, hogy valami gyógyszert beszedett. De nem tudott válaszolni, ment a huzavona, hogy hívjunk-e orvost. Persze egyikünk sem akart. Ez egyike azoknak a kérdéseknek, amit lehetetlen megválaszolni. Mikor A Sandra azt mondta, hogy ne, akkor én meg azt kérdeztem, hogy:

„oké, de akkor you take the ressponsibillity? Erre még is csak felvette a telefont, s kérdezte, hogy akkor mit csináljunk. Mondtam, hogy gondolkozzunk egy pár percet.

30-31 VÉGE ENNEK A NYOMORULT 2001-ÉS ÉVNEK

Dec. 31?

Mert ez tényleg az volt. Süvít itt a szél ezen a folyosón. Sok nem kellett volna. Boltba szaladgáltam, a nappali mennyezetét gipszeltem, meg lementem A Jillért. Elég jó passzban volt, olyan nyers, kötözködős. Amiből nehéz megállapítani,

hogy valójában mi is van vele. Levittem az Alexet, de a parton durrogatások voltak, ami lehetett vadászat is, vadkacsára a nádasba. De A Jill mondta, hogy az petárda lehet, s így csak lementünk, de nem sokáig. Gyönyörű naplementék vannak mostanában, ha nem felhős az ég. Aztán hazajöttünk. A Jill rántott húst sütött, én meg valami vegyes zöldséget pároltam a rizshez, amit főztem. Főleg A Sandra miatt, hogy egyen valami normálist is. Aztán egy végeérhetetlen kötözködés indult be, amit jól kiakadtam. Olyan porosz őrmesteres, amit tényleg utálok. Jól marhára összevesztünk, s el is mentem aludni. A Jill utánam jött, de csak még jobban összevesztünk. Elaludtam. Egyszer felébredtem, láttam, hogy nincs ott mellettem, de még mindig mérges voltam, s félálomban úgy döntöttem, hogy nem megyek utána. Megint aludtam egyet, de olyan fél egy felé csak arra ébredtem, hogy már elszállt a haragom, s kimentem a konyhába. Ott aludt. Szóltam hozzá, nem válaszolt. S kiderült, hogy teljes kómában van, csak nem lehetett tudni, mitől.

2002. Merre tovább? 2002 január 1. Jack érzelmi bizonytalanságban, valahogy kifújt ez az egész

0112 minden jó lesz,lb.

Mi amolyan soul matek vagyunk anyával, te jó fiú vagy

Mackófül, nagyon aranyos vagy, jó fiú, amilyet mindig szerettem volna. boldog vagyok, amiért így alakultak a dolgok. Ismerem anyát, s az nagyon rossz lett volna neki. Megalázó. Engem nem nagyon "érdekelt" volna, de őmiatta. Sokat imádkoztam érte, nagyon szeretem az anyádat. Tényleg. Nem tudom, mennyit látsz ebből, de mi olyan soul mate-k vagyunk, talán titokban. S ettől csak még jobban átérzem, hogy mibe lehet. a hugi is jó fej. Mindig is tudtam, hogy a bajban lehet rá számítani. Ezek a lányok... végül is éjfélkor beszéltem vele. Szundikált, de örült, hogy hívtam, mondta tök mindegy, mert egyfolytában azt csinálja. Azt mondta, hogy már nem annyira fáj. Meg kérdezte, hogy valójában mi is történt, mit mondtak a dokik, nem nagyon emlékezett. Mondtam, minden oké. Csak pár szót beszéltünk, hagytam, hadd aludjon. Nem tudom, én nem nagyon hiszek másban - már - mint a szeretetben. Engem nem érdekel, ki milyen, ha nem képes felfogni, hogy szeretem, akkor nem foglalkozom vele. Az ő baja. De más út nincs. Ez nagyon jó, ami történt. Valójában én egy nagyon pszichikus lény vagyok, ha fasza, megyek, mint a golyó, ha nem, elszáradok, mint a Szahara száraz évadokban. Kész, semmi, semmivel. A lélek, a lélek! meg a "valóságos oroszlán", amelyik fel akarja falni. Igazából ez az egy harc van. De mi képesek vagyunk visszavágni, mert tudjuk, hogy mi az ábra…ügyes vagy,

love you

Apa

0212 Roth meg a zsidó kérdés felkavarása

Illetve túl sok mindent kéne csinálni. „annyi ugyanis a dolgom". Festek. Utálom. De közben hallgathatom a Roth-ot, aki egy komplett őrült. Alapos ember. Jó körbe járja a dolgokat. Jó kizsigereli most ezt a zsidó kérdést. De van egy csomó minden, ami nekem hiányzik. A megoldás. Mert amit én látok, az az, hogy rettentően szereti felkavarni az iszapot, csak hadd forogjon minden a felszínen, mindenki láthassa. De azt már mindenkinek magának kell eldöntenie, hogy mi újság. S végül is ez is jó. El kell ismernem, hogy rengeteg olyan dologról beszél, amiről nem tudtam, vagy nem jutott eszembe. Az az érzése mindenesetre megadatik az embernek, hogy tök hülye. Hogy az a szellemi intenzitás, amit ő magának, magáról gondolt, az egy kis poshadt pocsolya. Semmi. S ez jó. Jó tudni, hogy nem is vagyok olyan őrült, bolond, esze ment, van nálam bolondabb, ill. Hogy ez nem is bolondság, még akár normális is lehet. Valójában nem is ez szab határt vagy értéket neki, hanem hogy az ember mennyire bírja a gyűrődést. Ha nem bírja, akkor azt mondja: oké, ilyenekkel csak hülyeség foglalkozni. S valóban, ha valaki emiatt nem tud normális lenni, akkor ne tegye. De ha ezzel is megy, miért ne? Sőt. Ezt lehet fejleszteni, s akkor az ember magát fejleszti.

vége 2001 nek.

2002

0112 Chomsky, lb

tavaly novemberben Indiában turnézott. ott kellett volna lenni. most találtam meg az újságot, ez a HINDU címűnek a FRONTLINE nevű elágazása. elküldöm a címét. érdemes végig böngészni. Beszéltünk már erről, hogy a pasi túlságosan is sokat tud. s az embernek szét megy a feje, s azt mondja, (érzi) hogy ez csak túl sok. hogy ez túlzás. a valóságban ennél kevesebb van. hogy olyan, mint egy karikatúra. de az igazság az, hogy a valódi az, amit ő mond, s a valóság, az egy karikatúra. mármint, amit mi, a többség annak tartunk. kicsit abnormálisnak kell lenni, hogy az ember ezt felfogja. meg persze keményen kell dolgozni is rajta. a kérdés pedig ez: akarom én tudni, hogy valójában mi is van? Vagy kompromisszumot teszek, s megelégedek valami helyi alkímiával, local receptkönnyvel, ahol az egyik s a másik közt a különbség elhanyagolható, azaz nincs különbség az én, a te, vagy az Etelnéni, netán a Swathjutka véleménye között. mindegyik koholt, szúk, helyileg ízesített, s nagyon limited. ha vesszük viszont az igazi fáradságot, s rendesen belevágjuk a csákányunkat a valóságba, s nem sajnáljuk az időt és fáradságot, akkor semmi más lehetőségét nem adjuk meg önmagunknak, mint, hogy megértsük mi van. ha az igazsághoz (az alapjai megértésének, kell minimum ezer alkotóelem, akkor innen nézve lényegtelen, hogy nekem van 185, neked 578, neki 86. mindannyiunké csak tákolmány. Trabantok. megy, csak nem autó. Biztos érted. S te még fiatal vagy, s az ég világon semmit nem veszítesz, s lehet ez az automatikus megoldás, ezt kell csinálni, s át kell ugrani a sok kis részmagyarázattal való bíbelődést, amikor az ember nem látja a fáktól az erdőt…nem véletlenül ilyen népszerű. emberek milliói keresik a rendes választ. s itt van. könnyen lehet, az egyetlen igaz, szolgáltatva ezen zseni által. csak el kell merülni benne, egyszer végre. Én úgy érzem, hogy még nekem se késő…nos itt a cím. http://www.frontlineonnet.com/fl182/chomsky.htm
egy részlet:"Chomsky referred to the evolution of the human rights culture arcos the world, a tendency which has accelerated since the 1960s. He said this has had a dramatic and "civilizing effect," which has heightened the concern for human rights in many countries."

Apa

2002. január 18, KANADA fölött Amerika felé egyedül, még nem tudja mi van a Jillel

Elhagytuk a nagy óceán rengetegét, most meg a kanadai felett vagyunk. Igazi hó nincs, de a rengeteg folyó és tó mind be van fagyva. Nem tudom, hova lehet jobb leesni, s persze sehova. A reggeli gépet törölték, ezt ott tudtam meg, s héttől tizenkettő ötvenig vártam. De aztán Párizsban meg egy nagy rohanás volt. Egyetlen percem sem volt, hogy egy cigit rendesen elszívjak, de pár slukkot azért mégiscsak vettem. S már mentünk is. De végül is szerencsém volt. Mert a nagy gépen

senki sem ült mellém a hármas ülésen, s így még le is tudtam feküdni. Szundikáltam, meg ilyenek. Végül is rám fért a pihenés. Otthon még elég rosszul éreztem magam, kicsit azért fel is dúlt a dolog. Az Iván vitt ki, nagyon rendesek. A legdühítőbb az egészben, hogy ilyen erővel otthon is maradhattam volna még egy estét. De 'mindegy'. Azt mondják, hogy nem tudták a telefont, mert már előző este kiderült, hogy mi is az ábra. 'Nem jött meg a gép". Ezt mondták. Baromi érdekes, mert valójában üldözzük a naplementét. Csak most, mikor délnek kezdünk fordulni, veszítjük el. De még mindig szép piros az égalja. S nem felejtsük el, hogy olyan fél hat fele indultunk. Ha jól nézzük, itt még nincs is annyi idő. Tehát gyorsabban megyünk, mint, ahogy a föld forog. Valami ilyesmi. Mit mondjak? Rá kéne gyújtani, de még mindig van vagy jó két óra. De az már még sem kilenc. Ha „haza érek", akkor majd írok

0112 Lehet nehezebb lesz, most operálják anyukádat, ls

Jól vagy Csibeba? Ne haragudj, hogy olyan durva levelet írtam, de elképzeltem Anyát, hogy ott topog, akar írni, mondani valamit, ami könnyít rajta, s nem tud. Mindegy. Most mikor írom ezt, akkor operálják. Lehet, nehéz, még nehezebb időknek nézünk elébe. Csak akarom, hogy tudd, hogy itt vagyok, gondolok rátok, s törődök veletek. S azt kérem, hogy csináld szorgalmasan a dolgodat, ne hagyd magad eltérülni, mert lehet az csak mindig nehezebb lesz. Használd ki az idődet. Talán már holnap többet tudunk. Love you,

Apa

2002 01 18. Én egyedül Megérkezem Amerikába, a "kifele menés" is eltart ez darabig…, s az írás.

Keveregnek, kavarognak a dolgok. Tegnap elhoztam a Jay-től az autót. Érte bicikliztem. Hűvös, szeles délután volt, de valahogy mehetnékem, mozoghatnékom támadt. Jó messze van, de odafele legalább lejt néha. S persze nem segített senki, hogy elhozhassam. De jó ez így. Utálom ezt a majmot. A Sandra küldött egy lapot. Azt mondja: „fordítsam az arcom a nap felé. S akkor az árnyékok mögém kerülnek" .

2002. 0122 takarító vagy gyakornok, lb

A versek szépek, igazak. S én örülök, hogy nem álltál egyértelműen egyik oldalra sem. Tudod, én mindig a szenvedők pártján vagyok, még ha nem is szépek, nem is csinosak, nem is tiszták. Csak az a baj, hogy itt van két igen sokat szenvedett nép. Ugye a zsidók, vagy kétezer éve. A palesztinok se most kezdték…, s az én egyszerű és józan eszem ezt mondja:

1. A zsidók az egyik kiszakadt arab törzs. Mindig is mások voltak, s még másibbak lettek. Azt gondolom, hogy azt a szép, érzékeny, intelligens vonalat kellene követniük, ami ott van bennük, s nem a henteslegényét. Még

akkor sem, ha sokat szenvedtek. Minden nép a maga módján szenvedett. Dede. S inkább megszerettetni kellene magukat, mint a JOE pökhendi pártjára állni. Nem szerencsések ezzel a történelmi lehetőséggel. 2. Az arabok basszák egymást, pont annyi idő óta, minta mindenki a zsidókat. Közel sem olyan szeplőtelen nép az se. Egyik se az. Mi se. 3. Az egy szerencsétlenség, hogy a zsidók hova mennek vissza. ha nagyon igazságosak akarnánk lenni, az araboknak mindig kellett volna kicsit gondolniuk arra, hogy az a nyomorult nép ott élt, milliószor péppé lett zúzva teste lelke, s előbb utóbb vissza fog, kellene térnie. Mert minden népnek kell legyen egy HAZA. Talán még segíteni is kellene nekik ebben, nem? Az hogy pont oda, nos ennek vannak okai. A palesztinok úgy éltek ott, hogy eszükbe sem jutott egyszer ilyesmi történik. tehát van két csóri. Mondjuk az egyik „G", „Csóri dzsentri, a másik „J", A senki vándorcigány. A kérdés: azért, mert a j "többet szenvedett" (hogy lehet ezt bebizonyítani?), G oda mehet J-hez, s mondhatja neki azt, hogy oké, ezután a nyári konyhád felét, a pincéd harmadát, (mivel úgysem használod) s a kerítésed mellett egy métert elveszek tőled, hogy ne tudj nekem ártani, - mert mostantól a szomszéd telekre költözöm. Van ilyen? S persze nincs. tehát valahogy újra kéne gondolni a (fucken) dolgot, s inkább!!! Baráti alapon odatelepedgetni, nem? S nem így, szaros és sáros csizmával bezúdulni a virágoskertbe, ha? Megegyezve, akár megalázkodva is. A palesztinok személy szerint édes keveset tehetnek arról, hogy emezek hét világ bolyongói lettek. S ha tényleg olyan sokat szenvedtek, akkor meg örülniük kellene, hogy egyáltalán van lehetőség erre. Ettől a világ nem befogadni fogja őket, hanem., örökre megutálni, ...ismered a véleményem velük kapcsolatban. De most valami elgörbül bennem is. S ezt nem kéne csinálni, az biztos. a detail az fontos. Mikor arról beszélnek, hogy valakit eltaposott a tank, akkor viszont én már olyan nagyon nem vagyok kíváncsi a részletekre. s van még egy probléma: a koldus és a királyfi közé, soha, úgy értem, hogy soha nem lehet egyenlőségjelet tenni. S ráadásul! - lehet, hogy a királyfi egy nice guy, de attól tartok, hogy még akkor is azt a "sajnálatos" döntést fogom hozni, hogy a koldus mellé állok. Sorry.

Apa

ui.:mi van veled, kicsit, - nagyon - aggódom érted. Nekem te lennél - a legfontosabb. S oké, hogy a rettentő erős szubjektivitásod még mindig jól véd, de én nem látom olyan fényesnek a helyzetet. Nézegetem itt a dictionary-aimat, de arra valahogy nem találok egyikben sem egy józan, bíztató, megnyugtató, s főleg nem lelkesítő választ. amit szeretsz az megmarad, s a többi sár, hányszor mondjam még ezt el neked? Mire megérted, fölfogod. valamiből kell élni, tehát az ember olyan professiont választ,

amit szeret. Logikával is akár meg lehet ezt ragadni. De van még vagy két három más hatékony eszköz is. Ész, például. Meg értelem.
Na, akkor miért nem azt csinálod? Én jobban örülnék, ha egy stúdióba takarító lennél, mint gazdag szemeteknél gyakornok. Nem tudómén azt szeretném, ha hazamennél, összeszedni magad. Tényleg. Csak tedd föl magadnak a kérdést: "vajon, valójában, mit is csinálok én itt, s most?" meg ilyenek. Love you

Apa

0123 nem tudom, hogy bírom, lb

Mackófül,

Nem tudom mi lesz, de rettenetesen aggódom anyád miatt. Nagyon nem akarok elébe menni a dolgoknak, még mindig reménykedünk, de ha kiderül, hogy valami embertelen nyomorúság vár rá, az könnyen lehet, hogy az engem is rendesen lefog venni a lábamról. nem akarom szépíteni. Csak informállak. S ha lehet tőled valamit kérni, akkor az az, hogy egy picit készülj föl, ha a dolgok még roszszabbra fordulnának. Stand stíl. tehát ha lehet, semmi rendkívüli. Nem rég beszéltem vele, minden lehetséges. mindegy mi történi, én mellette állok, csak az a kérdés, hogy majd hogy bírom. Love you

Apa

0124 operálják a Jillt, a Hugi ott van vele, de mi lesz utána?

Mikor ezt írom. Fél hat. Már fent vagyok egy ideje, de nem merek telefonálni. A Hugi állítólag ott van vele, majd azt hívom. Nem tudom, hogy kész van e. Már nagyon ideges vagyok. Két cigim maradt, bár van egy nagy buzi szivar a kocsiban. Tegnap este felhívtam. Foglalt volt, kétszer is. Aztán nagyon elhaló hangon felvette. Szundikált, bevett altatót. Kérdésözön, mi lesz A Jillel, velünk? Hát ez elég kemény kérdéseket vet fel, s nem tudom, hogy tudunk majd vele megbirkózni. Sem egyénileg, sem testületileg. Ki fogja kezelni? Ki fog vele lenni? Menynyibe kerül ez? Hogy bírja majd? Nem akar majd mindig öngyilkos lenni? Milyen felelősségek merülnek itt fel? Mit lehet tenni? Hol fog lenni? S egyáltalán. Az egész már most lesz, vagy most csak ideiglenesen, aztán visszatérhetünk a régi kerékvágásba, majd megint rosszabbodik? Valójában mi is történt vele? Mitől van ez az egész? Mi okozta ezt az általános, mindenre kiterjedő rákosodást? Valaki tehet róla, vagy csak a természet játéka? Lesz erre valaha válasz? Egyáltalán érdemes keresni a választ? Nem tudom ki, hogy van vele, de én nagyon félek. Az biztos. Mert itt már sok értelme nincs reménykedni. S még ráadásul olyan is, mintha valami felgyorsult volna benne. Ez az „aranyér" dolog ez így nem volt. Nem tudom, mi történik. S az a baj, de lehet nem is baj, hogy ő se. Mindenesetre

jól néz ki, nem hullik a haja, nem fogy, meg ilyenek. De ez se biztos, hogy túl sokat jelent. Én mindenesetre megpróbálom mindig vigasztalni, elbagatellizálni a dolgokat, amennyire tudom.

Hugi: egy óra múlva, 2002 január 24. hat és fél órás Második operáció, melyik pokolbeli páholyba kaptunk jegyet?

Itt tartunk, mindjárt telefonálok. Édes Jóistenem, ne bánts bennünket ennyire, kérlek. Hét óra. Az előbb beszéltem az Hugival, nagy nehezen, de még mindig nincs semmi. Fél tízkor tolták be a műtőbe, s fél egykor még semmi. Három óra. Vajon ez azt jelenti, hogy baj van? Annak a csőnek a berakása bonyolult? S ha igaz, vajon az úgy fog maradni? Nem bírom már ezt. Mosogattam, pakoltam, mindent csinálok.

0125 sekszpír tornyok, ☐ljil

Most meg rohanok az Alenhez, 7-re, Lowes, kapkodás, meg őrültet, a Lin-nek fogok kredencet építeni. Aztán meg az lenne egy showcase, de nem biztos, én ezt az egészet akarom. Meg a sekszpír tornyok. Meg a Debi. Meg a szóval az Alen öcsimet valahogy finoman el kéne terelgetni.

Jack.

0125, ha elmennek a dromedárok, lsjm, Jack s enyhén elúszik a kint

Well, az élet bonyolult. De kimondhatatlanul jó érzés, amikor az ember úszás közben már nem csak a következő víz alatti algacsapatot látja, amit be kell nyelnie, hanem kipillanthat az áldott légre, s ha csak redukált mértékben is, de, már egész elfogadhatóan nyeldesi a zöld nyálat. Egy-két oxidzsin molekula is bekerül a biokomputerbe, s egyből kis szárnyacskák kezdenek röpdösni. Mint a békebeli gyerekkorok patakpartjain; a lepkék szóval jött ez a christa, nem a cummingos a léggömbjével, hanem a Derrick jupi gördeszkája. Vékonyka a lelkem s minden jó, ha dizájnozhat. Mindjárt el is kezdett sikoltozni, hogy jajj, meg jujj, de szép. Szóval, aztán jött a Derrick, valami direktora egy elvont Chapel Hill-i izének, szemüveges medve, az a fajta, aki öregnek született, tenyerén hordja a nőket, s amilyet te is mindig szerettél volna, meg én is a lányunknak. S amilyenné valószínűleg a fiunk evolving, ha minden igaz. Nem jóképű, de rá lehet ülni a széles hátára, s átevezni két kínai chop stikkel Szigligetre hullámverés idején is. S hozta a bankókat, meg happy, meg mondta, hogy kéne nekik polc, meg szekrény meg ágy, meg ilyen fa dolgok. S mondtam, hogy én legkevésbé vagyok Picasso, sokkal inkább ilyen fafaragó fajta, de festek, festek, örökké festek, de inkább mázolok, s mit lehet tenni. Ilyenkor az ember, ha akarja, ha nem, előbb utóbb profi lesz. Na, mindegy, most egy kicsit asszem elengedem a főnököm, sütök egy kis husit, iszok egy két kigli söröt, s csak úgy ülök itt a fotejban, mint egy öreg tuskó. De az agyból ki van húzva a dugó, leereszt, mint gumimatrac reggelre. Cereblárok,

árok, a celibátusban, szegény pápa. Nem könnyű a kurvák meg a pápák élete sem. A monkoké se babapiskóta, a harmat mindig itt fölfele hull, mintha az élet egy negatív lenne... Micsoda egy kupi, mint a bibliában, jézus is ács volt, de minek? Szóval visszalopni az életbe némi méltóságot és kellemet, itten föltettem egy kis billliholidéjt, úgy énekel itt valami créziről, mint ha a bolond nagynéni lenne a nagy családi konyha káposztás fazeka mellett, mikor a csávók mindjárt készek, letéptek néhány fát, megöltek pár barnamedvét, vagy bevezették a folyót a kertbe, s mindjárt jönnek be, trappolnak, s belelóg a pupillájuk a fazékba az éhségtől. Ő meg odafarol, jobbra is balra is valaki karjába, tenyerébe. néhány a kis trillásaim közül küld még egy egy kis piros smst, be ide, külön nekem, de asszem már sokat nem látnak, lemegy az égi pilács. Akkó meg csak elhallgatnak, a trillások se fenékig happyk, beléjük nyomul a reality. Feka Jóska meg hagyott egy meszidzset, hogy menjek, fixáljak, a jóisten áldja meg, ez egy külön story. Hagytam egy meszidzset s Josh-omnak, aki egy szájkadelik painter, úszik a szájkadelik muzsikájában, s ettől baszott jó szobafestéseket produkál. Így van ez, ha valaki magasra céloz, lent meg könnyen steady. Belopta magát a csávó. S mondtam, hogy van itt egy kis cash, ha supportálási nehézségei támadnának a downtowni nájtlájfjába. de még lehet, alszik a bébi, mert reggel háromig a falakon rollerozott, azt hiszem. Jó gyerek. Sörözgetek, cheepmilwakkee-e, s miután nincs hősegg, hamar feltöltődnek a sejtvizenyők, a vese megy, mint egy búgócsiga, rohangálok föl a slozira, mert, hogy ki nem lehet egy puritániában. Ezért ez már strapás kezd lenni, a cél meg most nem ez. Szóval megyek, a húsgöngyölegeimhez, utána meg már az aljósa is beszámíthatatlanná válik, azt hiszem. Szóval így telnek itten a napok. Vettem egy kis házi jó piros füstölt sonka szeletet meg kis karajokat meg sajtot, s begöngyölőm egymásba a Dezsőket, panír, meg ilyenek, s közben rád gondolok, meg a szajha életre, amelyik lóbálja a lábát a felhők szélén, s vigyorog, ha elmennek a dromedárok. ilyenek. Love juhú!

Jack

0125 az első taxival Indiába, lb

Ez a Frontline amúgy is egy jó újság.

néha - nekem ez a legnagyobb bajom - az ember csak széttárja a kezét, s azt kérdi: oké, látom, emberek értenek, vitatkoznak, tiltakoznak is. s ezek az őrültek megtámadták egy kamikaze akcióban a nagy fehér embert. Oké. de most megölik őket. s mi a tanulság? S ki fogja - más eszközökkel, de még is valahogy tovább vívni a harcot. ki, mi, milyen fórum, hatalom, szervezet, ország, kultúra képes erre? Tévedések elkerülése végett, nem Amerika a legöregebb demokrácia, hanem India. s nekem hatalmas reményeim vannak felé. s ezért szipózok minden lényeges hírt, amit csak tudok. s ha tehetném, fél óra múlva hívnék egy taxit, s minden poggyász, s kutyafasza nélkül felülnék egy repülőre, a következő útvonalon: Wilmington-Atlanta-Párizs-India.

Szándékosan így. mert ott már mindegy hova.
ye-ye-ye.

Apa

0125 a pénz sem a kéz sem, lb

Fiam,
abból a dologból ki kell szedni - egyszer már - mindent, amit csak lehet. Ne szerénykedjünk a saját kárunkra.

Ez nem valaki, ez a szisztem, az meg már a kezdetekben is adósunk volt megszámlálhatatlan millióval. Ha nincs, nincs, de ha van, akkor lekell érte hajolni. S ez ne valami szubjektív dolog legyen. A pénz, az nem szubjektív. A kéz sem. Amúgy minden oké, kitartás.

Apa

0125-27 lábadozás, s mélyülő magány, meg a SECONDERY RAPE AMERIKÁBAN

A

főnökömnek van egy háza, amit kiad bérbe. S lakott ott egy kis, kerek fejű, rendes melós gyerek, jó kocsival, meg egy nagy busszal, amiben a profi tisztító szerszámait tartja. Olyan mindenes. Jóraváló, de talpraesett. A környező házakban diáklányok tömkelege. S zajlik az élet, dínom-dánom, mulatozás, göndör kacajok. Aztán egy nap, jön egy rendőr. Kérdezget. A Józsi (Jim) sehol. Másnap megint egy rendőr. Kérdem, ti nem tudtok egymásról, vagy mi fene? Harmadnap egy harmadik. Kérdem mi a hézag? Szégyellős a langaléta drágám, de végül megsúgja, secondery rape. Pontosan tudom mit jelent a szekonderi, csak ez kicsit homályos a kettyintésre vonatkoztatva. A viszont biztos, az egész az erőszakos nem közösülés körül forog. Jönnek, mennek a zsaruk. Bujkálnak a bokrokban. Néha intek nekik, finoman nehogy zavarba jöjjünk. Aztán egyszer csak ott áll mellettem Józsikám. Mosolyog, jópofáskodik, megkínál cigivel. Körülnézek, zsaru sehol. S mondom neki, bár megígértették velem, hogy titkos legyen ám, meg hogy jelentsem, jah, szóval mondom neki, hogy Dezsőkém, bazdmeg drága szívem, a világ összes fakabátja rád jár. Lefagy a mosoly a kerek képéről, de látszik nem nagyon érti. Jó gyerek ez, nem kétség. Egyszer megmutatta az aranyhalait, gyönyörű akvárium, hatalmas, tele minden féle csiribiri egzotikummal, s mondta, hogy ezek az ő bébijei. Szépek, mondtam. Ami viszont tényleg lenyűgözött, hogy egy görög templom képét rakta mögé, s mintha a drága (arany) halak abba úszkálnának. Még én is büszke lennék magamra ilyen ötlettől, s csúcs egy ilyen egyszerű, melós gyerektől.

Megyek telefonálok - mondta, miután azt is elárultam, hogy itt valami olyan kettyintés volt, ami valakinek, valamiért nem tetszhetett, hogy nagyon finoman

fogalmazzak. Azóta nem láttam. Egy rendőr még elhúzott a marha nagy cirkálójával, mosolyogva intettem neki. Kapd be... - gondoltam magamban. A dezső meg bent lötyögött. Ja, én a házat kívül javítgattam. Szóval másnap reggel megyek, s kiderül, hogy a kölyök a sitten van. Előzetesben, ami a jail. Százezer dolláros óvadékot kértek, ami persze nincs. S ilyenkor, egy, rosszabb esetben két évig is eltarthat, amíg, bent vagy s kétszáz kilós feketék babájaként élvezed a kommuniti életet. Tárgyalás nincs. Itt-ott nyomoznak. S miután nincs lé, a hivatalból felfogadott ügyvéd néha telefonál egy másik ügyvédnek, csak hogy az időt jobban elüssék. A helyes kis macskája meg jön, és nyávog. Az aranyhalak meg csak néznek, mert engem nem ismernek. A bevásárló szatyrok a földön, tele kajával. A szobanövények még zöldek. Aztán nagy, fekete, ipari nylonzsákokba összeszedjük a motyóját: sütiket, husikat, zsömléket, az agglegénység készételeit, kis borotválkozó készletet az arcvízzel, szétdobált gatyákat, meg a jobb cuccokat a szekrényből, a nyakkendőket, is, fényképeket, bútort, - egy ifjú életének kellékeit, s kidobjuk a kukába. A szomszéd lányok meg azt mondják, hogy egy tök jó fej, volt, az egyik sír, alig érteni mint mond, hogy már több mint két éve ismeri, olyan mintha a bátyja lett volna. Mi történt - kérdezem. Tágra van nyílva a szemük, nem tudják. " de valakit itt a szomszédba pisztollyal leütöttek, s elvették a több száz dollárját, azóta nagyon félünk". Ez csak egy véletlen - mondom, minden oké. Nem kell félni. De oké, mit történt itt? Legörbült szájjal csak a vállukat vonják, fogalmuk sincs. S most haza hoztam hetven kiló kaját. Felsorolhatatlan. És tökéletesen tele van a tököm. S azon gondolkodom, hogy el kéne menni, meglátogatni a Dezsőt, de félek. Soha nem voltam még sitten, meg minden. S lehet, hogy a lelkem bűnös, megrépázott valami kis virágszálat, az meg csak hüppögött. Nem tudom, de valahogy mégis hányingerem van ettől az egésztől. Mert - ilyen egy rohadt, szabad ország ez. A Sztálin alatt csak eltűntél. De az normális volt. Van, amikor évek alatt jön rá az ember, de ha kell egy másodperc milliomodrésze is elég, hogy megértsd ez bizony fucken terror. De ez demagógia. A legrosszabb, amit valaha ember ezen a földön kitalált. (mert "egyébként minden jó") rohadjon el a cápa foga. Na, ilyenek,

Jack

2002. 01.27 a Kapcsolatfelvétel egy régi baráttal gyula kedves levele amire a penelopést írom

0119 alavalava la- Bamba, realista levél, lgye

well, ez valami realista levél akar lenni,

ami keresztül próbál vágni a bozóton. lehet itt-ott beleköpök a képedbe, abba, amit a tükörben látsz. nem tudom, hogy van e ennek értelme. nem tudom, hogy valaki velem ezt tenné tudnám e használni - egyáltalán. visszafelé azt kifogásolom, hogy ifjú koromban miért nem mondott nekem valaki dolgokat: hogy jobban tudtam volna. persze azért, mert elfutottam, bújtam előle. nem akartam se

megadni, se megkapni ezt a lehetőséget. ezért aztán sok faszságot csináltam, ami imígyen az életemmé lett.

persze már annyira nem bánom, s lényegében az életben egy bánatom s keservem van: ez az aluledukáltság okozta barom lét. a fizikai munka. ami ugyanakkor ad, adott valami függetlenséget, szabadságot és tapasztalatot is. nos, ha el lehet kerülni, ne vedd zokon, amit mondok. abból indulok ki, hogy nekem csupán néhány ember mondott igazán valamit: aki igazán odafigyelt, s volt bátorsága az "igazat" kimondani. persze, az "emberek nem sok valóságot bírnak el", s szükség is van a necessarry illusions-ra, a valóság elviselhetősége szempontjából, - ugye. Te is ebből az angol szász kétszínűségből jössz, néhány kommunista, meg őrülttel tarkítva az utad. ez valami bevezető tehát eddig. barátok voltunk, nem? bassza meg. méghozzá nagyon bizalmas, jó barátok, nem mindenkinek adatik meg ilyen ifjúság. de “láttam nemzedékem az őrület romjaiban" /Ginsberg/

2002. 0128.?A mítoszból, amiért ezt az egészet csinálom, szinte semmi sem maradt.

Ami nem azt jelenti, hogy elfelejtettem volna. Tegnap is írtam erről egy hosszú levelet az F. Gyulának. Bizonygatom, meg ilyenek. De valahogy egyre kevésbé hiszek benne. Persze, ha nagyon tudományosan vagy egzaktul meg akarjuk határozni, hogy valójában, hogy is volt ez, akkor azt mondhatjuk, hogy a megvalósíthatóság, meg a valóság közötti hézag, különbség adta meg a lelkesedés voltát. Amerikában is ugyan ez történt. Egyre pontosodott a kép, hogy az Emberiség Nagy Álmából mit is lehet megvalósítani. Miközben, kis baj van a hellyel: az, hogy a világ többi részéhez képest irreális, s olyan dolgokat produkál, ami lehetőséget ad, különösen a hozzám hasonlóknak, az újabb álmodozásokra. Hogy majd megint lesz egy ilyen lehetőség. Miközben ez nem is neki való, mert a lehetőségek meg csak úgy nem jönnek maguktól. Azt meg kell találni, ki kell kaparni, stb. Azt meg utálja az ember. S különben is, ő meg – bizonyos szempontból a harmadik világ lakója, nem? De eszembe jutott az Iván. Ő nem ezt csinálja? Olyasmit, amit nem is tudott elképzelni, amit nem szeret, soha nem akart? Meg kellett volna kérdezni. Dolgozik, mint egy barom. Ezt látom. Nos, amit az én közvetlen céljaimról látok, a család, s azon belül is a gyerekek, meg az asszony – hát nem tudom, hogy mi abban a rendkívüli. Bonyolult, de végül is olyan dolgok, amik bárkivel megeshetnek. Valakinek beteg, akár rákos a felesége? Attól még nem biztos, hogy nagy író lesz valaki. A magam részéről persze kapok inputokat, s azok elég jók, lehetne őket használni. Csak ez a munka, meg azok megszerzése olyannyira kiakaszt, hogy nem marad semmi energiám. Én sem vagyok egy jó üzletember, ezt már régóta tudjuk. Jó carpenter sem, még ha meg is tudom valahogy a dolgokat csinálni. Eddig mindig megtudtam. Bassza meg. Az biztos, hogy még több pénzt kellene keresnem, csak még mindig nem tudom, hogyan. De majd meglátjuk. Arról nincs szó, hogy feladtam volna. Bár néha azt se bánnám.

Néha nagyon elmegy a kedvem mindentől, s néha nagyon fáradtnak érzem magam. S ezek kombinációja. Csoda? Na, ennyit erről. Itt Wilmingtonban, minden ua. Tegnap sütött, ma esik, de hideg nincs. Este hétkor feküdtem ljill, aztán fél egykor felkeltem. S most ezt írom. Azt hiszem, megnézem az Internetet, aztán lassan lefekszem megint.

0128 this time is coming,🖃 ljil

látom azért eljutsz a megértések kapujába te is. Ez a mondat, hogy az ember nem vágyik emberekre, ez úgy ahogy van nem igaz.

Mert a lényeges különbség emberek között, hogy van aki halad, van aki meg csak tötyög. Nem jut sehova. S voltak fényes idők, amikor természetes volt a fejlődés, s a szósől life, élet abból állt, hogy az ember találkozott, s hétről hétre, hónapról hónapra elmesélte egymásnak, megosztotta egymással, hogy mik változtak. S mindenki hasonló volt. S olyan kurva jó érzés volt, hogy én haladok, ő is halad, s az ő felismerései csak pörfiktül igazolják az enyémeieket. Így. a frusztráció abból van, hogy mi, még mindig ugyanabban vagyunk, lennénk, ha volna olyan. De ezeknek a lényeknek megakadta tű. S mikor még mindig ugyan az a song megy, akkor szörnyülködik mindenki, oda vissza, nyolcszor, hogy a másiknak meg már a nyolcadik szám megy. Mi - száz okból - valahogy upper class-ra tartunk, már pénzileg is haladunk, ők meg megmaradnak underclassnak. Főleg tudatilag. Lefele céloznak, s rendszerint a lábukba lőnek. S innen is tovább kéne lépni, de ahhoz még kéne öt év meg húsz millió. Kiszakadni, ismerkedni, finomodni, rendszereződni, csinosodni, organizálódni, stabil életvitelt, érdeklődést, praktikumot, trendeket felépíteni, amikor oda lehet lépni valaki elé, s azt mondani, oké, legyünk barátok. Valaki elé, aki valahol, függetlenül tőlünk, s minden mástól, de ugyan oda eljutottak. De akkor még mindig felmerül a kérdés, hogy az ember ekkorra már nem e kinövi azt a gyermekded bárgyúságot, hogy csak akkor tudja, hogy mi van, ha tükörbe néz. Én pl. Tudom, hogy jó nagy orrom van. S hiába mosolygok kedvesen, a kinézetem nem egy panda macié. Tehát felmerül a kérdés, hogy az ember merre menjen. Idő híján, persze. Menjen, magabiztosan arra, amit szeret, azzal foglalkozzon, s azt a százezer tonna anyagi, szellemi javat, amit koktélok keverésébe, székek megfelelő seggek alá tolásába, púderfelhők képzésére fordítana, azt nem e inkább "magára költse", s mondjuk elmenjen újra Trsnoba, Thessalonikibe, vagy Rómába. Vagy netán Párizsba. Vagy vegyen egy mokány lovat, egy kétkerekű kocsit, s induljon el vele Baranyát fölfedezni, kis kosár, kockás terítő, meg egy naplemente egy bokor alján. Prága. Krakkó. Fuck. Nem kell nekünk senki. Én nem akarok erre költeni. Ha jön, jön. De én nem megyek sehova utána. Mindenféle kurstiklikkel, zöttyenőkkel és csavarásokkal, de kitartó és kemény munkával elhagyjuk az osztályunkat, "for a larger vision" mint a munkás élet élménye. Amikor az ember megy, megy, már lassabban, s már inkább befelé, azzal törődve, ami ő, az amire se ideje, se esze, se kellően finom re-

zonanciája nem volt. Az emberek is csak "eszközök" arra, hogy én közelebb kerüljek önmagamhoz. S persze van segítség. Valaki tud ebben segíteni. De erre vagyunk mi egymásnak. Biztos érted. And this time is coming... Love you

Jack

0129 ez itt nem olyan szájkadelik, ljil

bizonytalanság magas szinten. Valójában nem tudom "látni" mi a helyzet pistukámmal. csak úgy.

mert ugye ilyen hablaty az egész. Amikor a Jaynak dolgoztam, akkor odamentem, s fél nyolctól fél hatig. az kilenc és fél. s először ugye 18 ért. ez nem engedte meg, hogy mást csináljak, de közben nem volt veszteség. Most meg rengeteg idő elmegy, hogy egyik helyről a másikra, amiért senki sem fizet. viszont van más is. tudok intézni mást. tudok csinálni mást. Csak hát ugye a nap az tízenhat órából áll. s persze nem végig nightmare, de ez meg totál szerencse kérdése. az Alan az totál link. álmodozik. s van jó sok munkája, beszél, kaserol, puderez. de se a roofot nem csinálom, se a nőnek a kabinetet, az asszonynak építek polcokat, aki egy kis downtown-i shopot fog nyitni. először életében. tudod, neki is rákja van, éppen csak túl van a terápiákon. szeretem az alant, de egy mess. tegnap, hogy "na jó" most már odaadja lét, amiért balhéztam, hogy "na mi van má", végig rohantuk a várost, bank be, ír egy cetlit, mer elfogyott a csekkje. sor. a nő mondja az nem jó. vár. az akváriumban vannak. főnéni, Alen be. vár. Alen ki egy öt lappból álló beginer csekkfüzettel. ír nekem egy csekket. sor. egy nő berohan, hogy megette a kártyáját az izé kinn. mondják jó. mondja nem jó, mert taxival van, mögötte hatan állnak, s már három kártya van az ízibe. megáll minden. Vár. az Alen mondja, hogy na jó ő megy. mondom jó. vár. Egy olyan indiai féle nő, teljes neurotikus, remeg mindene, az aki a pult mögött. s a végén azt mondja, hogy "you have a belessed Day"...? olyan ötven percig tartott a műsor, a részelést nem számítva. aztán meg itt van ez a Debi. megyek egy decket építeni egy fa köré, de először dizájnolni fogunk... de mondtam neki, hogy ezúttal órabérbe, 18. másképp nem. a festőm kicsit kiakasztott, mert az mondta hogy ő öt perc alatt befesti az összes basebordot a lakkozott shoe moulding, meg a carpet felett, aztán nem jött, nem hívott, nem válaszolt az üzenetemre, szóval: a jailbe van, narkó kórházba, lelőtték, vagy túladagolásban elhalt. menekül valami piszkos ügyben, most Arizonánál tart, de majd izgatottan és fenyegetően jelentkezik a léért. de aztán megjött, s egy kicsi lebasztam. s mondtam neki, hogy semmi bajom a colorfull világával, de itten ez annyira azért mégsem szájkadelic biznisz, s máskor ilyen nem, s adtam neki öt kilót. mindjárt el is ment zabálni valamit. de visszajött. én ötkor keltem, reggel hétkor kezdtem, akkor ott este kilenc óra volt. s mondtam hogy megyek haza, s mondta oké, ő is. de ő délután négykor kezdett! De a hagyományos jó szívem.na ilyenek. majd máma. puszik, lovok.

Jack

0129 a féloldalas kapcsolatunk , Tervezgetek itt, aztán minden mindig másképp van.

Azt gondoltam, hogy majd mennyi szabadidőm lesz, mert A Jill nincs itt, s nem kell vele „törődni". Legalább is „egész nap". De ez nyilván nem így lesz. Ugye kikapcsolták a telefont. A Pannont. Vasárnap felhívtam a drágán, s mondtam ezt. A Borisznak írtam, hogy írja, meg mi van vele. Meg is írta, s szerintem mondta is ezt neki. Kedden várt egy sms, feliratkoztam, s délben írtam neki egyet, amit állítólag nem kapott meg. S szerda reggel felhívtam a drágán megint. S ki volt akadva. Hogy senki sem törődik vele. „a Borisz is, meg hogy el lesz ő valahogy egyedül, meg ilyenek. Egy nap miatt. Szóval ebből is látszik, hogy nem lehet nem törődni vele. De nyilván, hogy nehéz napokat él át, s nyilván, hogy ha hazamegy, akkor sokkal jobb lesz neki. De azt sem lehet tudni, hogy meddig. Csak miután én itt leszek, ő meg ott, az egyetlen mód az email marad. Az meg nem olyan nagy dolog. Röstellem ezt írni, de mindig is ez volt. Nem csak most. Nekem mindig törődőm kellett vele, ő meg egysoros leveleket írt, többnyire semmiről. S nézte a tévét. De mindegy, ez az én keresztem, viselnem kell továbbra is. Ilyen természete van, ez az én feleségem, mit tudok csinálni? Kivették a katétert A Jillnél, de most meg nem tud tojni, tudtam meg a Borisztól. Ezek nem nagyon jó hírek. Mindig van valami. S tényleg nem nagyon jól vagyok. Most a Nádasdiról felolvastam valami cikket. Nyilvánvaló, hogy ezek a nagy magyar írók semmi mást nem csinálnak, mint írogatnak. gondolkozgatnak. Jól élnek. Hogy tudok én ezekkel versenyre kelni? Egy biztos, olyan szar életük nem volt, mint nekem. Olyan jellegű poklokon nem mentek át, mint én. De hogy tudom én ezt olyan mesterségbeli szinten megírni, mint ami nekik van. Ha meg nem tudom, akkor minek írjak? Persze, voltak már csodák, én is az lennék? Really? Mindegy, sok lehetőségem nincs, ez az egyetlen Trabant gumibelsőm, amivel túl kell élnem a tengeri hajótörésem, a végig. Fene egye meg. S itt van ez a megalázó, rohadt munka. Csempefugázás…Aztán meg valakinek kicserélhetem a rohadt padlóját a slozi körül. Van ennél szemetebb dolog, s amiért dollárt kapok érte, már jó? Milyen szemét élet az ilyen? Az enyém…

valami még sem stimmel.

Még akkor is, vagy akkor sem, ha te vagy, leszel a Rodin vagy a Picasso. Én mindig is elfogult voltam, s mindig is a művészek javára hajlottam, s azt mondtam, hogy "le van szarva a sok hülye feleség, meg a sok hülye gyereke, a művésznek csak kell menni a maga útján. "érdekes módon A Jill is elismeri ezeket, - elvben, de mikor valakiről van szó, akit ismerünk, akkor már nem. Tökéletesen én sem tudom. Csak ha valaki - hogy mondjam? Nagyon elvont, nagyon szenved, nagyon komoly, nagyon bohóka, vagy bohém, nagyon ég, nagyon áttételes, nagyon bolond, ha tényleg nincs más út, s mint egy Atlasz, cipeli a hátán a világ

sorsát. Ha normális, ha a normálisság látszatát akarja kelteni, ha tényleg "normális" akar lenni, akkor az úgy nem jól van. Normális embernek a családja mellett van a helye. punk-tum. millió példa van ugye. Egyik ilyen, a Lennon. S mitől lehet őt megérteni? Hogy ő a Lennon. az a szegény nő, képzeld el, miközben ő a Yokonoval...de ha valaki még nem az, az, csak a neve nem az; az, csak még nem lett híres; az, de ha nem potyognak cédulák az égből az ő nevével teleírva, nos akkor menjen a bánatba... Így hangzik a köznép kegyetlen már-már naturalista realizmusa. Egy rendes falu el tud néhány bolondot tartani, szüksége is van rá. De annak, - *annak* kell lenni. Különben, menjen a francba, s dolgozzon a sumák , lusta dögje. Ilyenek. láttam, tudom,(tudjuk), hogy sokat szenvedtél. Meg nem volt könnyű - kitartani, alkalmazkodni, meg minden. Biztos más volt mint az enyém, de akkor is. Neked mindig könnyebb volt. Neked valahogy mindig jobb hely jutott a nézőtéren, az, ami biztos. Az a kedves és lehengerlő mosolyod, a behízelgő, halk beszéd készséged, a türelmed, a jó súlypont érzéked, meg az a jól kiépített defenzív szisztem, amivel mindig is rendelkeztél, amin annyit dolgoztál; az előre jól kigondolt figurák, szavak, gesztusok, tervek, tippek, válaszok stb. jó esélyed volt, hogy legyen belőled valaki. nem tudom, valójában soha nem tudom, mi is volt a te nagy defekted, amiért ezzel a nővel voltál. Mert minden erénye, jósága, meg egyéb búje és bája ellenére, egy őrült volt, a kezdetektől fogva, de nem a művész, hanem a patologikus oldalon. Vagy van benned valami a szociális munkásból? Vagy - a franc tudja. Kicsit mindig belekeverek valamit a magamából, illusztráció, nem megerősítés, meg ilyenek képen. Azt mondtad pók vagy. S ez jó volt. Ez is egy adottságod volt - ez a képes beszéd. El is hittünk sok mindent. De ma már az ember azt is tudja, hogy ezek a klisék, sablonok, valaki *must be more.* de ha neked jó, akkor jó. S csodálkoztam is, hogy azzal a nővel, hogy tudsz te majd ott szépen szövögetni? Bubulygatni a családot, meg művésznek is lenni? Hajjajaj...én pl, el sem tudtam volna képzelni, hogy írjak! Jill nem hagyta volna. Féltékeny lett volna. Bizony-bizony. Pont úgy, ahogy féltékeny volt minden nőre, még a saját Réka lányomra is. Ki is lőtte őket, rendesen. Az persze mondtam neki, hogy írjon, ott mellettem! de azt meg nem tud. Ez viszonylag egyszerű volt. Még ha intellektuálisan - olykor - bántott is. De ennyi. én művészként is „normális" akartam lenni Az ember mindig valami olyanról álmodozott, legalább is én, hogy "olyan" normális lesz. Olyan normális művész. Polgár művész, vagy mi a bránert. De a Thomas Mann tudta, hogy olyan nincs. Az csak olyan kutya, amelyik a Holdat ugatja. (nem a házat őrzi). A polgár, az hiába erőlködik. Persze ezek a dolgok belülről jönnek. Az ember azt hitte, hogy van ott egy kicsi rés, majd ő nagy sunyin beteszi a lábát, s előbb utóbb befurakszik. Nos ma azt mondom, nincs. Már a kezdetek kezdetén meg kellett volna őrülni, nem kívülről, hanem belülről nézni a dolgokat, nem törődni az elvárásokkal, hanem a benső hangra figyelni, lesz ami lesz. persze vannak nagy kaliberű, vagy nagyon szerencsés emberek. Egy Robert Graves, a kis Durrell, egy Márquez, az megcsinálta, egy a százmillióból. Ki tudja, mi volt még ott. A Faulkner, a Joyce, véletlenül a kedvenceim,

az mind nyomorult családdal, de legalább egy bolond lánnyal rendelkezett. S a polgároknak körülöttük ugye nem volt nagyon jó véleményük. Az utókor? Ki a rossebet érdekel ?- csak - az utókor? Mi van az én jelenemmel? Á szubsztanciámmal, az esszenciámmal, a benső lényegemmel, hogy jó ember legyek, meg igazmondó - egyszerre? Hülye kérdések? A művész faló valóság, meg aki menedzseli is? Az is csak valószínűségszámítás. Nem minden rajtunk múlik. S persze felmerül, hogy ezek a sikeres Józsik, mind jó emberek voltak. A különbséget én abban látom, hogy egyikbe lakott egy menedzser, a másikban nem. Egyik meg tudta szervezni a maga hülyeség-forgalmazó turnéját, a másik nem. Csak a "lényeggel" tudott törődni. A lényeg meg megette. Hamm, bekapta. S volt ott valami szociális vákuum, valami nagy durva leszívás, valami korai nemi erőszak, meg valami hiányzó valóság elem, ahogy az értékrendszerek szét lettek kefélve. Az újrakezdés agyréme. Fényes szelek árnyékok nélkül, új "tradíciók" a régiek nélkül. Vagy volt ott egy normális ember, aki a dolgokat tudja, s azt mondja, hogy "figyelj ide édes öcsém: van ez, meg ez, meg ez, te meg választhatsz…"Ha ezt csinálod, ez lesz, ha meg azt, az". Értékelés nélkül. Mármint lekicsinylés nélkül. Az én egyik nagy heppem, az az, hogy átugorjam, amit generációk tudnak csak felépíteni, s hogy a fiam, már ne onnan kezdje. Mert onnan nem lehet. Egy afgánnak hiába mesélsz te. Egy arabnak is. Nem érti, hogy mi a jó, ha egyáltalán van is valami, ebben a güzü nyugatban. Persze van. Rengeteg van, talán túl sok is. Had ne soroljam. Csak rossz is, neked kell kiválogatni, mint a bolhapiacon. S csinálni egy kisebb, vagy nagyobb szigetet. Így aztán sikerült is a Boriszt jól felsrófolnom, annyira idealista, hogy most meg majd bele szakadok, hogy arra megtanítsam, hogy tudjon egy pohár vizet venni magának, mondjuk napi rendszerességgel... -az ideák! az eszmék! a hitek! a forradalmak! na meg a művészet, meg a szerelem, meg a lélek, a halhatatlan, amit fel akar falni a "Valóságos Oroszlán", s szegény García Lorca, „akinek ha a kutyája lehetnék" - ...,s így tovább. A Borisz egy csoda gyerek, ezt mind totál el is hitte, most meg ennek az áldozata. De még élek. S mutatom, - a tököm le is szakad néha, - a jó példát, hogy "igen-igen kisfiam, de, DE, ezt neked kell megcsinálnod, ez nincs, csak úgy, a szenvedés nagyon is része a dolgoknak, Az A Normális, hogy kell dolgozni, meg ilyen géphangok. Mit tehettem volna én, hogy ott ideális legyen? Persze az én dolgom is lehetett volna sokkal jobb, s ő magasabbról kezdhetné. Kis UNESCO központ Kötcsén, tele afrikai papokkal, meg ausztrál őslakókkal, meg buddhista monkok szétszórva egy-egy oszlop tetején, mint a kerti szobrok meg géptermek, ahol a kivülmaradottak, az-, el-, s szétnyomottak kopogtatják a billentyűkön az ellenérveket, pamfleteket, kiáltványokat, afféle kis Hága, maguk is belekeveredve az Emberi Jogok Végleges Visszaszerzési Folyamatába, mint a Vöröskereszt meg a Vörösfélhold. S ott ő nyomhatná a World Musicját a világ feljövő rainboo ügyvédjeinek, tanácsadóinak, hogy meggyőzze őket, egy nagyobb vízióról, egy igazabb világról, meg hasonló vad dolgok. Ehelyett még a csirkeólat sem sikerült helyre építenem, ami még csak

hagyján, de nincs egy jó kis privát hely, ahol zavargálás nélkül lehetne egy napig kefélni. Így van ez.

S ekkor A Jill rosszul lett. S hányt egyet a csapba.

Ami végül is megoldotta a kérdést, mert minden valószínűség szerint kijött belőle minden.

A Sandra kimosta a csapot, én meg elvittem A Jillt aludni. Tudott menni, de imbolyogva. Hamar elaludt, s ez jó.

A fa, amit az Imrétől hoztunk, jó vizes, nehezen ég. A kocsonya nem főtt meg reggelre. A Sandra korán felkelt, s nekiállt süteményt sütni. Én meg csináltam neki franciasalátát, hogy tudjon elvinni. A Jill elég sokat aludt, de semmit nem csinált azután, hogy felkelt. Reggel megpróbáltam neki elmagyarázni, hogy nekem is szükségem van legalább öt százalék törődésre, szeretetre. A kérdés e körül forog. Ha nem tudja ezt nekem megadni, akkor én sem tudok neki adni. De ezek mindig végeérhetetlen lelkizések. Délutánra aztán elég jól összeszedte magát. Kicsit sétáltunk a jeges szélben. Elvittem az Alizt, aki éppen csak elérte a buszt, Köröshegyre, valami házibulira ment. Valami beszélgetést végül is sikerült vele összehozni vele. A szokásos didaktikust, de mostanában egy kicsit már jobban reagál. Este sokan telefonáltak, a Borisz a pesti utcákat rója szűkös csapatával. Kicsit már be volt nyomva, de jól érezte magát. Pedig jó hideg volt.

Nagyon örülök ennek a komputernek, ez egy csoda. Kicsit kedvetlenül írom ezt a naplót, olyan lehangoló ez az egész. Végül A Jillel kettesben voltunk. Kimertem a kocsonyát, aztán egy elég jót táncoltunk az új cd-re, amit felvettem neki. Aztán megvacsoráztunk. Aztán megfürödtem, aztán szeretkeztünk, nem volt rossz. Tele vagyunk feszültséggel, mindenhol hideg van, de tényleg jó volt. Én elmentem aludni, ő meg nézte a tévét. Egy óra múlva felkeltem, sokat dumáltunk, főleg a múltat értékeltük. Igyekeztem biztosítani, hogy szeretem, ami igaz. Azt a régi lényét feltétlenül, ami rárakódott, azt nem annyira, s mindig erről igyekszem meggyőzni, hogy azt egy kicsit vissza kéne szorítania. Nem nagyon van más alternatíva, mint, hogy mi ketten együtt összetartsunk. Sziszifuszi erőfeszítéseket kell tennem, hogy ezt megértessem vele. Olyan mozaikos az egész. Mindent tud, de nem áll össze. Mint egy lázadó gyerek. Vagy egy alternatív punk. De olyan jelen idejű női is az egész. Sokban különb, mint a legtöbb lökött nő, de annyira nem, hogy valami érdemlegeset is csináljon-e nem árt eleget ismételni, hogy én nem is akartam tőle többet. Csak mikor kiderült, hogy én nem tudom ezt egyedül megcsinálni, mármint a gyakorlati, pénzügyi dolgokat. Tehát lényegében vehetjük úgy is, hogy ami nem jó, az lényegében az én hibám, ő valahogy nem képes többre. S persze fél a haláltól, küzd a maga sajátos módján, ami azt jelenti, hogy nagyon lassan kezdi felfogni, hogy ez egy komoly dolog, hogy ez bizony rá vonatkozik, s a kimenet bizonytalan. Legalább is az időtartamot illetően. Most azt mondja, hogy áprilisban ki akar jönni, ami egy nagy előrelépés

lenne, főleg, ha tud dolgozni. Labilis vagyok ez ügyben. Mert hiányzik. S a magány ellen jó lenne. A pénz is kellene. De ha mégsem lesz olyan jól, akkor lehet olyan terhelést fog jelenteni, ami elvon a munkától, s nem hogy többet, de kevesebbet tudok majd csinálni. Semmit sem lehet tudni. S én látok – mindig látok – valami keskeny kiutat, de az a baj, hogy ez szinte kizárólagosan az enyém, s lehet iszonyú erőfeszítés ellenére sem leszek képes ezt valahogy úgy összehangolni, hogy előbbre tudjunk lépni. Pedig az lenne a kiút.

2002 A Jill jan. -én, Pesten volt, cg-on, mű fütyi kamerával

A helyzet bizonytalan. Miután hazajött sokat beszélgettünk, s a végén veszekedésbe fulladt. Valahogy sehogy se tudunk egyet érteni. S szeretkezni szerettem volna, de mindenütt világos van, mindenhova belátni, hideg van, ez a feszültség közöttünk, a bajai. Érzéstelenítőt adtak a puncijába, s egy mű fütyi szerű dolgot dugtak fel neki, amin egy kamera volt. S senki sem tudja mi ennek a hatása. Mondjuk lelki. A jövőről is beszélgettünk, valahogy el kéne döntenünk, mi a fenét csináljunk. Én bármire hajlandó vagyok, csak jutnánk már valamire. Csak nem tudjuk, hogy mi lesz. Jó lenne, ha valaki tanácsot tudna adni. De ilyen ember nincs. Mert annak kéne tudni az összes biztos, mert bizonytalan dolgot, s akkor sem tudná. Mi sem tudjuk. Pedig valamit kell csinálni, ez nem egy kérdés. Az, hogy én, hogy leszek egyedül kint, hogy tartom fenn ezt a nyomorult káoszt, ezt a nagyon drágát, nem tudom. Megy a pénz, mint az állat. Iszonyú sokba kerül minden . A fizikumom, már nem a régi. S kéne valami bizonyosság, valami lelki löket, támogatás, valami. De az sincs. Egyszer majd még ki tud jönni A Jill? Ez valami olyasmi, amiben reménykedni lehet? Fene tudja.

well, well. 1. köszönöm a megértő s méltányló sorokat, első, rövid önismertető, lgy

jól esett, akármilyen ordas, s bolhás farkasnak is stilizálom - praktikus okokból. S remélem ez a jó címed. Szeretnék - válaszolni a te dolgaidra, de nehézségem van, hogy erről a viharos tengerről egy kis öblöt találjak, ahol a horgonyomat végül is megvethetem, s partra szállhatok. későbbi megértésekhez. ennek totálisan "vonalas", önnön elképzelésem emel gátat, miszerint csudálatos és színes dolgokkal van teli az élet, jóval-rosszal, élethossziglan mesélhetjük egymásnak; de nekem csak az a történet mond (már) egyáltalán valamit, amely valamilyen Cérnára fel van fűzve. az se baj, szabályos, ha többé-kevésbé maszatos. (nem tudom, hogy emlékszel e, a Ferlinghetti Egyes Szám Negyedik Személyben-ére, valami olyasmi. az Élet Fonala? - a kis cérna, amit mindig leejtett) hogy mire gondolok, gyermekdeden megfogalmazom, itt sebtében. Az egyetlen normális élet a művészé - ugye, ezt már régóta tudjuk. Ebben minden bene -kellene-, legyen (a társadalmi és természeti lény egysége, személyére szabottan és lehetőleg a teljes skála) vannak abszolút dolgok, meg szabadon választott is, ki-mit annak

tart. C. hely, idő, szerencse, külső és benső megfelelések és miegyéb organikus tökéletlensége ellenére is, de tartalmazva az alapvetőeket.) azaz minden. Barom maximalizmus - súlyos születési hibám. (de ez egy filozófiai kérdés is: miért legyen kevesebb, ott, a kezdetekben, az elhatározásban?)Nos, én a következőt gondoltam, (ha valaki még mindig nem tudná): egy "nagy író leszek", egy családdal. - azaz teljes szociális, társadalmi, lélektani, s mesebeli skálán, mert akkor igazi. Azaz hiteles. S "pofázni", meg annak van joga. Vagy jelentősége. Vagy művészi hitele. Persze vannak nagy absztrahálók, de én nem az vagyok, (megérteni a létezés körforgását a saját nemzésed, vagy a Nemezist gyerek nélkül? csak egy példa. de más gyamák is vannak...)s az egész kicsit mindig gyanús, mint ahogy ez nemegyszer ki is derül...s valahol az önnön évszázadaim mélyén elkezdtem ezt, mint egy kis vasgyári manó bejárni az egzisztencia nagy termelő helyére, hogy összegürizzem s összetarháljam a szükséges motyót. Mesebeli vándorköszörűs, egy nem túl képes és lelkes családdal, (de ez nem mindig így van?), akiknek "nem fontos", ami nekem, de ettől még képviselik, ami a Színi előadáshoz, meg a rendező szeretetigényéhez kell, s mégiscsak együtt. (mítosz és valóság. az előadás, az maga az élet, vagy az élet egy színdarab, vagy, hogy folynak ezek egymásba, át meg át, s körbe?)S már lehet is látni, hogy Tóbiás vagyok e, vagy nem. Én is hajlok rá, hogy az ember persze, hogy szereti a zsidókat, s netán ő is az, ha Tóbiás. ezt a Borisz mondta, s én egyetértek. nem tudom érthető e. Még vissza lehet rá térni. Nos mindeme fáradozásaim közepette, lassan eltelik az életem, - ugye. s még sehol sem vagyok. S sokszor felmerült, hogy nem kéne e néhány gordiuszi csomót elvágnom, hogy a dolgok jó fordulatot vegyenek. De ez valahogy olyan lenne nekem, mint az okos sebészé, vagy a "hályogkovácsé", s mindegy melyik ponton vágjuk el a köldökzsinórt, a baba az én fejemben csak elsorvad. Néha persze röhejes ez az egész - Egy Kopott Vándorköszörűs Nagy Igazságai c., aki rozsdás konyhakéseket feneget, igazán nem értékelhető, mint művészet, de a rászakadt tapasztalatok amúgy feloldozzák, felfedezve benne a lényeget, mint az a bizonyos, a tyúkszarban az ütőeret. S néha - perverzül, normálisan? - el is bizonytalanodom ettől a gondolattól; egyáltalán helyes e ilyent gondolni...Lényeg, hogy az összerakós játékban idáig jutottam, azaz az egzisztenciális darabkák összerakása folytán, mélyen is, meg átfogóan is, megértettem a létet, de addig nem jutottam még el, hogy leülhessek, s mondjuk azt mondhassam: még biztos lehet ezt a - mondjuk - 75 százalékos, igazán kimerítő faszságot, ami az én lét-képem tovább bogozni, de most már az esszenciális résszel foglalkozom, azaz ezt idáig, vagy menet közben akár, megírom. Csak ehhez kicsi vagyok. Mert azt képzelem, hogy azt a nyomorultat is csak úgy tudom megoldani, az is onnan, s azért van, hogy mindenhonnan, mindent, de mindent elveszek, s iderakok, soha nem csalok, se magam, se másokat, s mi lenne, milyen kis, még satnyább lenne, ha kis buzi kompromisszumokat örökkön fabrikálnék? (normális esetben, egy T. S.Eliot-nál, ez párhuzamosan futott, mint tudjuk, ő okosabb volt a magamfajtánál, nagyobb is, s mindegy miért, a bolond feleségével, de valahogy

meg tudta oldani.) Nemes kis patkány vagyok én is, de valahogy rám zuhant ez a feleségem rákja, okozata további mélytengeri kutató kényszernek, (netán ez egy ajándék, továbbképzés, mert hamis a képem, s hamis a szándék, nem, közel sem tudok még eleget? ez már többször kiderült, jobb óvatosnak lenni...), s ki is lehetne lépni, de hova a faszomba? Melyik nem-létbe? Hiszen - *ez* az enyém! A Jóisten törődik velem, s keményen dolgozik is rajtam. Az én művészetem az életem? Hú...van még itt mit megérteni..., ha elfogadjuk is, ha igaz is...Biztos van más megoldás. alternatíva. Bár ontológiai értelemben (azaz, ahogy a Nílusi Halász, a Dersu Uzala, a Navahók ezt látták - a Gangesz parti Jógikról már nem is beszélve), szóval ülök itt a nagy folyóm partján, a lét kozmosza kavarog kívül-belül, keleti is nyugati is. én is, meg a szociális környezet legkisebb, felismerhető egysége is - egybe. én meg a családom. jó nagy adag shit. ha nyugati avantgárddal nézzük...

Mindig, mikor valaki leakarta vágni a virágom fejét, a zsoldos katona, az idegen légiós geci, a félszemű héttenger ördöge-kalóz barom állat, fellázadt bennem, gyilkolásra készen. de valahogy - s remélem ez nem gyengeség, hanem mélyebb megértés-átélés, a nyugati s keleti szentek jutnak eszembe, nem, mint klisé, vagy olyan klisé, mint egyetlen igaz út. amikor az ember nem bassza el a saját, kis-létét. s a válasz, - igazán nem az én ötletem - ha rá is jöttem, lassan én is…a szeretet, a "küllős arcú". S imígyen mindig megvívva ezt a Jób-i csatát, angyallal képviselt önön szellemmel, a félreeső sikátorban. odabaszva a flaszterra! a csatorna rácsra! a szemközti ház kifolyójához! a városi ürülékbe! a lopakodó, s örökre nem lerázható barmot, de mégis, biztosítva önnön folyamatos igazságom létét, mindig sikerült választanom. a Jóisten adott ehhez erőt. Írhatnék, volna miről. semmi különöset nem látok odakünn. mindig ugyan az. már "mindent tudok". Már mindazt láttam, én, kis Odüsszeusz? Igen, igen, mondja a Holló.

0131-0201 levél Jillnek, össze kéne fognunk

Nyolc órán keresztül írtam egy levelet a Borisznak. Két napja nem dolgozom. Nincs is mit, nem is akartam. Nem is tudok, mondhatnám. Ki vagyok. Jó nagyot hajtottam legutóbb a padló cserével. Amíg A Jill a kórházban volt, valahogy minden takarékra volt állítva. Aztán kiderült, hogy neki is valami baja van a fiunkkal, nevezetesen hogy link. S rendesen berágott. Azt mondtam neki, hogy majd akkor jelentkezzen, ha valami értelemeset tud mondani. Visszakapcsoltattam a pannont, s felhívtam Boriszt. Azt mondta, hogy változtatni készül a dolgokon. A Jill szerint nem jár iskolába. Nem dolgozik. Nem csinál semmit. A levél arról szól, hogy jöjjön ki. Részletesen próbálom megindokolni. Először elküldtem az anyjának, s a Sandának is mondtam, olvassa el, s mondjon véleményt. Kíváncsi vagyok. Valahogy sehogy sem hagy nyugodni ez a dolog, olyan nagy különbség lenne. Reménykedem, hogy a levelemtől valami megváltozik benne. Bár az anyjának legutóbb azt mondta, hogy soha többé nem kér pénzt. Ez jó. Meg nem jó. Eredetileg az gondoltam, hogy hagyom én ezt a gyereket, hadd érjen. Sok jót nem

látok benne, sok esélyt nem adok neki. A munkái sem sikerülnek. Csövezik. Mármint eltartják. Nem egy nagy jellem. A feleségem is ezt tette, most meg a fiam is. De valahogy nem találom a helyem. Ettől féltem, s a valóság sokszor jobb, mint a félelmek, de a dolog csak utolér. Gyönyörű idő van, túlságosan is meleg. S estefelé azt gondoltam, hogy igazán disznóság nem kimenni. S lementem a Beachre. Nagy szomorúan. Mint egyedül mindig. Nem tudok én örülni egyedül semminek. Zenét sem hallgatok. Folyton a megoldásra, a fiamra gondolok. S megint csak az jutott eszembe, hogy „sétálgatok itt a tengerparton, mikor segítenem kellene, megoldást találni a helyzetünkre. Úgyhogy hazarohantam, s éjjel tizenegyig levelet írtam. Mindenkit megvisel ez az egész, de össze kéne fognunk, támogatnunk egymást.

Pénelopé jut eszembe

de itt van ez a kis kékszemű lány, aki, ha kicsit csalfa is volt, (de mindig a Rilke-i Áldozaton belül, önzésével együtt az én, s a világ Nun-ja, kis Terézkém, örökifjú, Déva-lányom), s aki most meg rálépett a haldoklás, az elmúlás ösvényére, (vagy országútjára), s nem tudom, hogy hol ér véget ő, s hol kezdődők ebben én. ha a szemébe nézek, magamat, s a minden-szentjeinket látom...kiteljesült fél-létem.Koppány, a barbár király különleges lánya, csupasz fenékkel csupasz lovon Blake verseket kedvelő Amazonom, akire a tüzet is, meg a tűzhelyet

is rá lehet azért mindig bízni, életem egyetlen valóságos és igazán közeli színésznője, a Moulin-Rouge-ról, a legjobb szerb gyász és nász fúvósokkal kisért görög vándorcirkusszal turnézva, egymásba botolván, s gabalyodván, az én Bubulinám.(ez az én két nagy szerelmem, az Odüsszeusz, s Pénelopé jut mindig eszembe. mert mintha a történet egy másik nagy Gigász által folytatódna, a Dantéban, a Shakespeare-ben? a Joyce-ban? vagy a modernokban? mint a Becket? Én is egy modern vagyok? s jön egy másik Trója, bassza meg, további baromi, egy másik bolyongás a hét tengereken, egy másik várakozó Pénelopé, kívül a kérők újabb hada, s ő bámulva az idő varázsgömbjébe, várjon? meddig és mire? s minek? a nő folyamatos jelen-ideje, mélyebb jelentőségek felismerésére? (az ő embere az ő világa?) Vannak ilyenek? Biztos, mindig vannak. s a történet zseniálisan, de folytatódik…Az ember csak megy

- ebben - mint a lét bozótjában előre. hm, ham. Valahogy én innen értem, s látom a dolgokat. persze van ennek egy érthetőbb, egyszerűbb változata is, igaz az már - megint - művészetnek kellene, hogy legyen, én meg "csak élek". azért remélem valami kiderül ebből.egy huszonnégy órás, meglehetősen gyötrelmes utazás végén vagyok, aludtam vagy öt órát, az időeltéréstől a fejemben éjjel kettő van. aztán meg itt vannak ennek a másik életnek a piti aktualitásai is, bármenyire is igyekszem nem törődni - most - velük. de majd beindítom ezt a kis rendszeremet újra, s kicsit jobbik felét mutatom majd *az* tisztább orcámnak. addig is kitartás.

Egy kis előzetes Jill megértéséhez

ki tudja valaki mit gondol, az operációra való várakozás alatt, a műtőben, a lábadozás végtelen óráiban, amin az a lerobbant otthoni kórházi légkör biztos nem segít. Végül is ő soha nem írt naplót, de el lehet képzelni, min ment keresztül.

Borisz, nem akarlak bántani,

S tényleg pozitív kritikának szánom. Valaki már kérdezte is tőlem, hogy "miért küldözgeti a Borisz ezeket a cikkeket, (anélkül, hogy egy sort is írna)? Én persze mindig nagyon megörülök, hogy kaptam tőled valamit, valamiről, amit csinálsz, amit gondolsz. Aztán kiderül, hogy "ja, az csak megint egy cikk". Aztán nézem, hátha a második az, de az is egy cikk. Még egy szó sem, hogy mi van. S persze még ennek is örülök, mert legalább eszedbe jutok, legalább ezt is kapom. Tehát nem a cikkek küldésével van a legnagyobb baj. Hanem hogy más nincs! Szeretném, ha így értenéd. Én ennek szántam. sokadik ember után (Iván, Rablaci,) most a Gyulával próbáltam levelezni, de nem hiszem, hogy fog menni. Ezek a férfiak olyanok, mint a lelkiismeretlen, s agyhalott robotok. Képtelenség bármi normálisat kihúzni belőlük. Hosszú beszámolókat írok, szerintem száz témáról, s a válasz, az olyan, mintha megkérdeznénk valakit, hogy jellemezze, hogy milyen egy Ferrari, s azt mondaná, hogy: "ja, jó, hogy kérded, már épp én

is akartam veled, vagy valakivel erről beszélni, engem is izgat, sokat foglalkozom ezzel. Szóval a dolog, amit kérdel, s ez komolyan a véleményem, nos, az valami olyan, szóval, az elöl van két kerék, hátul meg, ott is kettő. S a recék ugyan olyanok mind a négyen. Mert ez fontos, mert a közúti ellenőrzés folytán, …" s ezen a ponton szoktam azt mondani, hogy ennek az embernek életemben nem írok többé…such a Low conciousness…nem tudom, hogy lehet így élni. Én magamról rendszerint azt gondolom, hogy nagyon dumi vagyok, szó szerint naponta rühellem magam, amiért nem vagyok képes szellemileg többre. S nem fogadom el a kifogást, ami szerint napi tíz óra életfogytiglan börtön büntetésem töltöm, egy munkatáborban. Pedig ez egy jó érv is lehetne. Akkor más, hogy csinálja, csinálhatja ezt? Tényleg, olyan rosszak a leveleim? Tudom, hogy sok minden van bennük. Hogy önző vagyok bennük, mintha semmi más nem lenne fontos, mint hogy én elmondhassam. De vannak abban gondolatok is, nincsenek? Elég rendesen szoktam koncentrálni, hogy valamiről! Írjak. Hogy problémákat vessek fel. Bogozzak, ábrázoljak, meg minden. Még bizonyos óvodások is felteszik a kezüket és jelentkeznek. Kérdezik az óvónénit. Vagy mondanak valamit. Arra hivatkozni, hogy a Jack, az olyan lehengerlő, valakinek a véleménye, aki nem is akar vitatkozni. itt is mondta már nekem valaki, nagyon rosszallóan, hogy "Jack, te mindig debate-ra akarsz menni". S mintha azt mondta volna, hogy maradj már nyugton! De fuck!!!!! Én nem akarok nyugton maradni. Én "nem fogom be pörös számat", s "hetvenhét órát pofázok egyfolytában". A braindead-ok, meg menjenek a picsába. Az egy, két, három egysejtűek. Meg a hímringyók. Mert ez karakter kérdés is, azt hiszem. Csak nyálazzunk el mindent... Nekem csak az nem beszél, akinek nincs mondanivalója, vagy, ha van, fél kiderül, mekkora marhaság., sorry, de a történet nem arról szól, hogy "na, én ezzel meg azzal nem értek egyet, s nekem az a véleményem, szóval...semmi, semmivel. - ok *shithead*, na, kicsit kidühöngtem magam. Amúgy minden jó. Csempézek. Szét van szakadva a derekam. De van egy két dolog a láthatáron, minden nap esik, s ilyenkor jó a csempészet, mert az bent folyik. Majd írok arról is, hogy valójába mi, hogy. hideg az nincs, rövid ujj. Glottgatya. Errefelé ezek mennek.na ilyenek. Mi van veled? Valami mindig van , nem? Anyával minden nap "beszélek", szegény szívem. De mintha kicsit javulna. Ez a sok fájdalomcsillapító, meg minden. De talán a nehezén túl vagyunk, ő is azt mondta, hogy napról napra jobb lesz, s nagy öröm, hogy törődsz vele.

apa.

Jill durva ébredése. Híradás a gyerekeknek

Alighogy Jill felébredt az altatásból, Jack ott állt az ágyánál. Jill ránézett, s ami ezután történt, az Jack a következő képen írta lekésőbb gyerekeiknek:

- Mikor anya felébredt s az indiai sebész, aki bejött hozzá, valami elképesztő durvasággal elküldte a pokolba, csak döbbenten álltam. Az alkatának olyan sötét

labirintusába láttam bele, amiről az együtt eltöltött, pontosan harminc év alatt már volt némi sejtelmem, de ez, innentől valami súlyos árnyékot vetett a jövőnkre. Az az ember az életét mentette meg! Igen, most emlékszem, néha-néha fellebbent ez a függöny, s itt-ott aggódtam már miatta, de most először elkezdtem tőle félni… Tudom én, hogy megfelelő nyomás alatt mindenkinek megvan a saját, pokolbeli elágazása, s most megláttam, mi az övé. Vallásos megközelítésben úgy tűnt, mintha az ördög megragadta volna a karját, s húzná, rángatná el magával. Ilyedten figyeltem Krisnát, hogy reagál, észre is vette.

– nincs semmi baj, hozzá vagyok szokva. – mondta. A Hitetlenkedve, s Jill reakciójától megsemmisülve, most muszáj volt ebben megkapaszkodni.

Jack

A hely az nagy, s megvan, örökölhető lzs ez a kiérkezésem utáni napon van

De azért haladunk, már van 270 négyzetméter kalap alatt, három bathroom, s jövendő ebédlő, meg nappali, meg vettünk még egy néhány ezer négyzetméter dzsumbujt is. Ezt majd a gyerekekre hagyom. Hátha kedvet kapnak. Addig is persze még sokat kell gyötörnöm magam, hogy tényleg a foguk ráharapjon az édes falatra. Ott, a rettenetben, a harmadik világ béli Magyarországon, ami, ha úgy veszem, akkor a világ közepe. Kezd ez hosszú lenni, talán abba kéne hagynom. el kell mennem a van-emért, egy másik helyen tartom, tele szerszámmal, hogy el ne lopják. S holnap már dolgoznom is kéne, mert kell a zsozsó. Ez a három háztartás sokba kerül. Különösen ezzel az orvosi adalékkal. A Jill holnap megy be a kórházba megint, találtak még egy kis fini daganatot, az is rákos, azt is kiveszik, újra kezdik a kemoterápiát, újabb hat hónap, hat hónapnyi őrjítő magány, anyagi katasztrófa, bizonytalanság. A gyerekek lassan érő fajta, elkényeztetésből kifolyólag, csak most kezdik igazán az életet, eddig burokban éltek. Majd most kimennek, s megpróbálják alkalmazni, nagy csavarodás közben, hogy mit ér, amit kaptak tőlünk. Jajaj. minden nap levelezünk, álandóan változik a kép, nagyon igyekszem törődni minden lélekkel, s mindenkit nagyon szeretni. Ez természetszerűleg egy töredékes levél, vagy információt ad az ember, vagy elemez, vagy csak úgy süketel, mert az is kall. Az érzelmi intelligenciára hatni, vagy mi. Ez most nagyon menő. na. mi van?

Jack.

0204 mint egy rossz házasság, a Gyuláról, levél Jillnek

nem tudom, hogy volt e sok ilyen életemben. aki így felhúzott, mint a Gyula. S próbálok visszaemlékezni, s ki jut eszembe? megint ő! a francba is. mint egy rossz házasság. Valahogy így volt. Ő felhívott, ugye. aztán ment vagy négy-öt

levélváltás, meg lehet nézni, itt vannak a levelek (bár az övét ki fogom dobni), amiben én totál levett sisakkal, alsógatyában úgymond, intellektuális, érzelmi s minden más eszközzel, részletesen szépen sorra vettem az én, s a mi életünk tényeit; beleértve a tévedéseket, a hibákat, a gyengeségeket, különös tekintettel magamra vonatkozóan. s hogy ez miként alakította, formálta az életünket, a gondolkodásomat, s a világnézetem. s mindvégig nagyon visszafogott, már-már finom és nőies voltam, kigúnyoltam, kifiguráztam magam, mindig elnézéseket kértem, hogy nehogy offenzív legyek. csak, amikor bizonyos bíztatást kaptam, hogy beszélhetek kicsi nyíltabban, nyersebben, azaz őszintébben, akkor tettem néhány tipegő lépést, hogy óvatos választ adjak az ő dolgára is. alányulva, megértve, szimpatizálva. a Zsuzsát ugye lerakva. s ő! micsoda egy jellemtelen gazember! szépen finoman adagolva az élete szörnyűségeit, nem felületet adva, szemcsöppentővel adagolva a tényeket, nagyon homályosan, nagyon misztikusan, nagyon áttételesen, hogy azért sejtsem, de ne tudjam. hogy még mielőtt tudnám mire, színt valljak, véleményt mondjak, kitárulkozzam, hogy újabban, mostanában milyen is vagyok, hogy ő akkor aztán lecsaphasson! valahogy mondtam, főleg tanácsot kértem. mert az gondoltam, hogy a barátom. hogy lehet segítséget kérni. hogy sok mindenre rájött, megértett, s tud segíteni. de ez egy sunyi, jellemtelen, infantilis, képmutató barom. halkan mondom, de a szívem mélyéiről jövő totál meggyőződéssel. ez egy kétszínű, sunyi állat, aki, ha elfordulsz, belekap a nadrágodba. a Jenei sokkal-sokkal jobb ennél. Miért van az, hogy az Ivánnak, ha írok, az normális választ tud adni? s nem csak udvariasság, nemcsak púder, de egy válasz! Egy ember, aki hókuszpókusszá teszi az életét. s azt gondolja, hogy a hókuszpókusz az művészet. s a hókuszpókusz, aki csinálja, az meg művész. lehet, de azzal együtt is menjen a p.…ba. Jól mondtad, hogy gyermekded. de hogy? Mi történt? Még egy embert ismerünk ugye, aki visszamaradt, az a Mosonyi. össze kéne házasítani őket, micsoda szép kis bébik születnének. de az legalább is vállalta, s ami a lényeg: legalább részeg. mert már vagy negyven éve részeg. de ez az ember absztinens - whatever it means - bassza meg. S produkálta! - micsoda rémkép! amit én mindig nagyon is rettegtem, amit tizennégy éves koromtól kristály tisztán láttam, azt a felelőtlen, s szélhámos életet, ahol valaki keresztbe kasba vonszolja a családját, közben ő a művész, a kis önző genyó, aki mindig magára hajtja a füstöt. s most talált egy kis zsidó lányt, aki ugyan ezt teszi vele. Mi volt a gyula koncepciója? te tudod? Én egy otthont akartam a családnak. Ezért nem volt gyerekünk nyolc évig. ezért volt Zamárdi. Ezért disszidáltunk. Ezért költöztünk annyit. a Jackson Heights-ba, Richmond Hill-be, Monterey-be, Columbiába, Charlestonba, Kötcsére. s volt más ok is persze, de ez meghatározó volt, soha nem maradt ki. s én soha nem ajnároztam magam. legfeljebb kikértem magamnak dolgokat, mikor már kezdett benőni a dudva, s valaki a hülyeség sátrait akarta rajtam felállítani. te nem így látod? S nehéz ügy, de itt van a Borisz. mert ugye kétség nélkül nagyon is emlékeztet a dolog rá. s hogy a Borisznak annyira tetszett, az ugye visszahat a gyugyura, s miután tudjuk, hogy a gyerekünkkel mi

a baj, s ha ezt vonatkoztatni lehet egy ilyen vén seggfejre, akkor baj van…de emlékszem, hogy a fiunk így volt a Lénárttal is. amíg rá nem jött. s ez normális. a gyerek affinitása először a nőkhöz van. oké. aztán mint a kismacska, vagy kiskutya, elkezd ugye mindig nagyobb köröket tenni, hogy felfedezze a világot. s az ösztöne azt súgja, hogy jobb nem megsérülni. s kihez sodródik először? a puha férfiakhoz. de amikor a nemek különválása a kis megtermékenyített petesejt tizenvalahány hetétől eljut az agyig, amikor elkerülhetetlen a kiválás, akkor rádöbben, s rákényszerül a választásra. S a fiunk megy ezen az úton. tavaly előtt volt 250, tavaly 500, az idén 1000 olyan tény, tulajdonság, s van, ami a fejlődést mutatja. s oké. a külső megjelenéshez kell x ezer, s hogy már rég meglehetne, hogy egy kissé mintha meg lenne késve, de van jó néhány felmentése erre. s csak a legutóbbi néhány hónap! az, amikor valami rendes, s konkrét igény merült fel, hogy a gyerekkor véget ért. s csak néhány hét az, amikor kiment, s először, mint férfi valamit próbált. s kapott rendesen a pofájára. s most már (miközben a te operációd zajlott, s ott ült az ágyad mellett, amíg aludtál…órákig) kellett szembe néznie. s azt mondta látja, igen, rendet kell rakni. s nem azt mondta, hogy fuck. s nem halmoz sunyiságot sunyiságra. szörnyű nekem látni azt a vákuumot, ahol kis bubu fiúcskákat, angyal bogarakat húz le, s tart lent az örvény. fiúnak sem könnyű lenni. bennem is van egy ilyen emlékező cukorfalat. akinek megszakad a szíve a tükörképén. valami mindenkiben van. de a lényeges különbség a Borisz meg a Gyula között, hogy a fiunk az egy szűk agyú a Gyugyu meg egy ferdére fejlődött monster. az már nem nő, csak ferdül…a fiunknak az a hosszúkás, vékony feje. a József Attiláról voltak képek, mutatnám, hogy ott felül, megszélesedés hiányában csak verődött ide-oda. mert az mutatja, hogy van egy háttér ország. mikor levágatta a haját, bang! csak úgy a szemembe robbant. Tehát az agyi development még közel sem teljes. várni kell. s valaminek azt finoman erősítenie kell. kívülről is, belülről is. neki is, nekünk is. s ha lehet következetesen. s kitartóan. az, amit te csinálsz, az jó. mi más? Jó lenne, ha ott lehetnék, bár…az is lehet, ha akárhonnan, de csak törődök vele. A pénzkérdésben elég fapofa vagyok. s veszi is a lapot. de bántani nem szabad. "annyira" utálni, lenézni, megvetni. segíteni kell. hogy magára találjon, hogy lábra álljon, hogy szárnyra kelljen. volt egy film a vidrákról. volt olyan kölyök, aki korán megtanult halat fogni. s a mama figyelt. s annak nem adott halat. S volt olyan, aki csak idétlenkedett. annak addig adott, nagy-nagy szívatásokkal! - ezt jól lehetett látni, amíg nem fogott maga is. már majd szét pukkadt, de szinte az egészet felfalta, s csak egy kis falatot, véletlenül! hagyott elcsenni…ilyen egyszerű bassza meg. S persze az ember más, mint az állat. meséltem, hogy a lovak, ezek a szerény állatok, akiket be lehet törni, dolgoztatni, ütni verni, agyontapossák azt a kölköt, amelyik gyönge, hogy éljen. az ember más. az kitart mellette. s hogy a Gyugyu anyja mit csinál a csöppséggel, az egy más dolog. vagy más Gyugyu anyuka. de a picúr mások szemében csak egy nem teljes lény. Mit hagytam ki. biztos érted. én azt csinálom, hogy mintegy követem, igyekszem követni a fióka röptét. nem megyek el a kocsmába,

vagy ha igen, akkor is tudja, hogy ott el tud érni. tudja, hogy vagyok. hogy nem egyedül van. én azt gondolom, hogy ez a szülő dolga. biztos nem mindenki ért velem egyet. én se mindig magammal, de kockáztatni meg nagyon veszélyes. azt nem akarom. ott van az a Mary-s kazetta. azért csináltam, hogy tanulhasson abból is. s meggyőződésem, meg is tette a magáért. tükröt tartott elébe. A Sandra ugye azt mondta, hogy a Mary hülye. ez jó. a Borisz semmi ilyet nem mondott. Veszélyes ez a sokáig nyitottnak maradni-ság. van benne kockázat. de egy nagy invesztment is. s ha bejön, akkor meg lehet nagyon is jó lesz. Mi mindent így csinálunk. egy kicsit ezt is, egy kicsit azt is. de azt hiszem, hogy másokkal összehasonlítva ez egy jóval nagyobb világ. s mi a fenét tudunk csinálni. lehet túl sokat akarunk? el kéne felejteni a Rockefellereket? s azt mondani, hogy mi csak a szabóék, kovácsék, Véghek vagyunk? lehet. De még nincs vége.na. ennyi. kérdezz. ne csak úgy általánosan, valamelyik ponttal, mondattal kapcsolatban is. amit kihagytam, amit nem jól mondtam, ami hézagos, vagy ilyenek. tegyél egy kis erőfeszítést. vagy van ennél fontosabb dolog? Love you

Jack

elegem van ebből a pasiból, lj

fel vagyok háborodva, meg vagyok sértődve. s a legenyhébb dolog, hogy azt mondom, menjen a picsába. értem én, amit mond, de nekem csak egyszerűen kilóg a lóláb. ez az ember egy patkány. lehet művész, de egy művész patkány. s engem nem érdekel. s hánynom kell a szeretetétől. azt írtam neki, hogy egy mukkot nem értek abból, amit mond, lehet én vagyok a hülye, sajnálom. de ezennel én befejeztem. S nagyon remélem, hogy soha többé nem látom, hallom, meg minden. ez egy barom. Még az emlékét is igyekszem elfelejteni. Csak egy mondat, hogy értsd. Az egy hatalmas felépítmény, amit én megosztottam vele, az nekem nagyon fontos, nagyon mély, bizalmas, szent, s ha ő erre fikázik, hát azt velem ne…egy biztos, ez a Józsi abszolút nem az én emberem, a legrosszabb, rosszabb mindenkinél. Az, amit a levél végére írtál, nagyon jól esett, legalább ennyi elégtétel. A második levelemet is olvastad- a Borisznak?

Jack

0208 kiderült, a Borisz nem jön- pedig, hogy elkényeztettük őket…

Végül is összhangban azzal, ami eddig volt. A Borisz közölte, hogy nem jön. Meg is indokolta, legalább is ő azt gondolja. A válaszomban én nem fogadtam el, s egyben közöltem, hogy megszűnt számomra, mint személy létezni. Mintha nem is lenne fiam. Borzasztó ez. Mennyi álom, mennyi fáradság dőlt össze. S mennyi pénz veszett el. Ha teljesen józanul, hétköznapian nézzük, A Jill 15 évig azért nem dolgozott, hogy velük legyen. S akár milyen számítás szerint is ez egy kemény pénz. Kevés ember van ezen a világon, aki ezt megengedheti magának. Mi megengedtük, s talán nem kell részletezni, hogy hány függöny, hány terítő, hány

ruha, utazás, polc, autó, azaz szebb környezet, jobb élet, rendezettebb élet lehetne most. S mindezt azért, hogy ő meg A Sandra jó ember legyen. S én nem gondolom, hogy a Borisz az lett. Egyáltalán nem gondolom. Potenciálisan persze lehet, de a valóságban, most, biztos, hogy nem az. S azt gondolom, hogy többé kevésbé mindenkinek ez a véleménye róla, aki ismeri. S akinek van valami felelősség érzése. Egy álmodozó link. Ebben én is meg az anyja is komoly szerepet játszottunk. Arra a dologra alapozva, hogy majd a jó esze, az intelligenciája ellensúlyozza a liberalizmusunkat, hogy nem kell csinálni, de választás alapján igen, ha szükség van rá. Nos ez a szellemi kapacitás hiányzik, nem jött össze. S most, hogy szükség lenne rá, most se. Ennyit tudtunk elérni. Pedig, ha valaki, akkor én próbáltam meggyőzni. Felsorakoztatva ötször annyit indokot, mint ami egy sokkal enyhébb esetben is elegendőnek kellene, hogy legyen. Magunkra maradtunk. S még azon belül is magunkra. A Jillben sem tudok olyan nagyon megbízni. Egyrészt a betegsége miatt, másrészt közel sem azokat a következtetéseket vonja le a dolgokból, ami én. Utólag, rengeteg győzködés némileg befolyásolja, de nem. S a mi helyzetünkben, az összefogásnak ez a hiánya nem segít. Majd, ha tud, akkor kijön. Erre vonatkozóan egyetért velem. De a család az szétesett. S lehet soha nem fog kiderülni, hogy ha egyértelműen összefogunk, akkor nem lett volna e másképp. S ez mindenképpen egy kudarc. Más nem tudunk csinálni, mint beismerni. Egyetlen reményem maradt. Hogy ő magát azért meg fogja csinálni. Felmerül, hogy talán kevésbé kellett volna keménynek lennem vele az utolsó levelemben. Majd nehogy erre tudjon hivatkozni, hogy azért nem sikerült neki. De a tényeket írtam. Ő is tudja. Biztos vagyok benne. A másik, hogy a Jóisten mégiscsak ad nekem annyi erőt, hogy ez az egész ne legyen egy pokol. Hogy tudjak csinálni még valami progreszt, s legalább valami műhelyt berendezzek, amivel lehet pénzt keresni. S haza tudjak menni. A ház, az meg elmarad, majd szép lassan. Ez van. mindenesetre ez a vihar rendesen megtépázta itt a dolgokat. Ki vagyok, mint a liba. Az agyam kicsit megállt. Pihennem kell, de össze fogom szedni magam. Még szerencse, hogy van munkám. A télből is kifele megyünk. De rettentő szomorúság, s keserűség van bennem, s mindent kitöltő magány. S valami kedves nőre vágyom. Ez biztos.

0209 a vihar utórezgései, ljil, NE FÉLJ MEGGYÓGYULSZ

Köszönöm a jó szót. Bár magam sem tudom, s azt hiszem igazándiból nem is lehet. Akkor derülne ki, ha sokan olvasnák. Kicsi olyan újságírás ez, tudósítás, mélyebb szerkesztés, miegyéb nélkül. A Pynchon egy őrült. Nem normális. Olyan, mintha az író tudós lenne. Kivettem egyik könyvét, egy kazettát elkezdtem hallgatni, s miután fizikailag is többször rosszul lettem, visszavittem. Hallgatni nem lehet az biztos. Olvasni? Azt se nagyon. Teljesen abszurd. A Joyce is asszociál, de amit ez csinál, ez már sok. S ami a legrosszabb, hogy száraz, nincs bennem semmi szaft, semmi lelkesedés, csak a végtelen magyarázatok, elemzések, leírások, s millió-millió részlet, főleg tudományos analógiák, jaj. De! nagy

valószínűséggel ez csak egyfajta stílus, ami idegen, szokatlan, valami formanyelv, aminek nem ismerjük az összetevőit, olyan, mint sok filozófia. Az valahogy átjön, hogy márpedig ez valami színes, sokrétű dolog, mélyelemzés és ábrázolás, meg ilyenek. Viszont nem én vagyok az egyetlen, aki a „falhoz vágta a könyveit." Aztán kivettem megint egy Roth-ot, s az fantasztikus. Akkorákat röhögtem, hogy a seggem majd szét szakadt. Pedig abban is van valami nyomasztó, a „sidráksága", de legalább eleven, színes, meg minden. Arról szól, hogy a „shidrákokat" vissza kéne terelni, ahonnan összegyűltek, annak a sós tengernek a partján. Egy csomó érdekes gondolat, már eddig is. Még csak az elején tartok. Sokat lehetne még erről beszélni, van is mit mondanom, de majd máskor. Most csak néhány megjegyzés: pár órát dolgoztam, aztán hazajöttem, főztem (nagyon finom paprikás krumplit) aztán lefeküdtem, s aludtam vagy négy órát. Szóval nem csak te vagy ki, vagyis az egész dolog tök normális. Reggel, mikor mentem dolgozni az járt a fejemben, s kicsit magamban hangosan beszéltem, mint az utóbbi években gyakran…, hogy mennyi kis résbe, hézagba, zugba, pitvarba, odúba, barlangba, kamrába, s még minden más egyéb elvarázsolt rejtekbe jut el a félelem, aggódás, s a negatív töltetek kisebb nagyobb paránya, lepedéke, söpredéke. Meghatározva a szem, az arc, a tudat tónusát, beállítottságát, módját. Hogy aztán majd a vihar múltán, a nap kisütvén se lehessen mindjárt csak úgy lenni, mert a bemosott folyondár, törmelék, sár, s más ipari és természetesen útra kelt anyag lepi be a közelt meg a távolt. Hogy mi mindent okoz egy ilyen asszó. S hány ilyen volt mostanában…s először annak el kell tűnnie, fel kell szívódnia, mint a pocsolyáknak, vagy eloszlódni, mint a szerves vagy szervetlen fölöslegnek az idő fogai között. Sokszor ez nem egy látható dolog, semmilyen érzékszerv nem jelenti a kommand központban, csak egy reggel arra ébredünk, hogy egy teljesen új történelemkönyv lapjain sétálunk. S aztán megint történik valami. S nem tudom, hogy melyik is valójában a normális állapot, egyáltalán van e olyan. A szünet e a természetes, vagy a történés, a változás. Hogy vajon, ez másnál, hogy van. Illúziók. Az illúziók, valószínű a szünetek termékei, amikor az ember elkezd valamiben újra reménykedni. A kis remegő egere megnyugszik, elkezd hízni, kisimul a szőre, s a mozgása s más egyebe is koordináltabbá válik. Rohadjon meg a cápa foga. Mennyit kell csalni, hogy az élet ne egy kiábrándító natúr szelet legyen. Köret nélkül, zene nélkül, egy papírtányéron, egy szétlőtt barlangban, az afgán Himalájában, manapság. Vagy valami más realitás. A Buddha tudta ezt, mégsem az övé a legnépszerűbb vallás. Mégsem mindenki buddhista. Mert van valami a nemtevésben, valami, ami az embertől idegen. Erről már valamit mintha írtam volna. Na mindegy. Pihenek, pihegek én is. Csak hagyom, hogy a dolgok a helyükre kerüljenek. Pedig igazán nem hisztiztem be, mindentől óvakodom, visszatartom, fogom magam, de amit mindig szoktam mondani: azonosulás, elkötelezettség, beleélés nélkül az ember honnan tudja? S - legalább! - mint a szerepből, ki kell lépni. S ahhoz, hogy egyik sebességből a másikba jusson a váltókar, először üresbe kell venni…de valahogy, a semmi sem igaz, normális, csak úgy!

A nihil, a közöny, a cinizmus se normális. Én például sok okból szeretem az idillt, a romantikát, a realitás mögötti tartományokat. De, van, aki nálam kevésbé, van, aki jobban, s előbb utóbb én is csak valami megoldást keresek. Mert én is vágyok rá. Talán még jobban is mint más. Talán azért is próbálom újra és újra. S itt nem a hazugságról, a kábítószerről, a cheep megoldásokról van szó. Bár eszek én újságpapírból is, ha nincs más. Semmi. Szombat este van, egyedül vagyok, esteledik, fuck. Megint elment egy nap. Vigyázz magadra, örülök, hogy jót tett az alvás. Előbb utóbb meggyógyulsz. Még fiatal vagy, a szervezeted erős. Szépen olyan leszel, mint nem is olyan régen. Energikus, morcos-vidám, cudar menyecske. Cicamicám. Love you

Jack

0213 a kis fecskék kiröpülnek, ljil

Well, igazán jó levelek, ilyeneket képzeltem mindig. Az igazság, hogy az előzőek is jók voltak, s azokra sem válaszoltam. Fogok. Valahol igencsak egyetértek veled. Mármint, hogy amellett, hogy az ember mennyire kepeszt, a véletleneknek is mekkora játéka van. Olyan nagy szerencsénk nem volt. De mindig is azt jut eszembe, hogy "I am nobody, are you nobody too? "hogy nem az szabja meg, hogy valaki ki, hogy milyen nagy, bombasztikus, látványos dolgot csinált. A jóságot lent, kívül, vagy akár otthon is lehet gyakorolni. Nemcsak a nagyok nagyok. S lehet a nagyok attól is nagyok, hogy szerencséjük volt. Valaki, azt hiszem az öreg MacDonald mondta, hogy a siker alapja, hogy to be on the Right place, at the Right time. S ez igényel valami szerencsét is, de zsenialitást is. Hogy valami felfokozott felelőség tudattal, valami eksztázissal, valaki egyszerre s nagyon nyomul kint is bent is. Amit a világ elvár, meg amit én nagyon szeretnék. Azt hiszem, hogy ez a ticket. De mi, meg körülöttünk senki ezt nem tudta. Most tudom, de már késő. Nem tudok segíteni rajta, de magunkat úgy látom, mint a száz év magány két nagy öregét. José Aureliano Buendia, meg az Ursula.s hogy nem azok vagyunk, ez pech. De amellett azok is vagyunk. S látlak, egész tisztán látlak téged, hogy milyen nagy és jó dolgokat tudtál volna csinálni, még nagyobbakat, ha a körülmények. S magamról ugyan ezt. Ahogy írod is. Sajnos más - még - nem látja ezt. Különösen a gyerekeinkre gondolok. De fogják. Előbb vagy utóbb fogják. S valószínű mások is. Amikor azt mondom, hogy nem tettél meg mindent, akkor a te saját beismerésedre hivatkozom - elsősorban - mikor ezt te is beismered. Nézz utána. S innen kiindulva adok tanácsokat. De így, ezzel a macska-egér játékkal nem tudok mit kezdeni. Ha hol beismered, hol tagadod, akkor én kiszállok ebből, s nem érdekel tovább. Nem foglalkozom ezzel. Old meg magad. Én arról beszélek, arról a belső útról, arról a benső lehetőségről, amit az ember magába jár meg. S az én tapasztalataimat próbálom megosztani veled. De hogy ha ez benned nem vált ki visszhangot, érdeklődést, stb. akkor hagyjuk. Nagyon jók a leveleid, nagyon tetszettek. Nem emlékszem, hogy valaha is írtál volna nekem

négy levelet. S mindegyik jó. A Cohen, az egy szent. S nagyon örülök neki, főleg mert egy jew, mert ennek ellenére szereti a Jézust, s mert egy igaz ember. Ha valaki az, ő az. A jóisten áldja meg. Még majd erről is akarok írni, de most eszembe jutott valami. S nem akarom elfelejteni. Hogy mondjam? Talán így kezdem: rettentően mérges vagyok mindenkire. De az máris egy rossz mondat. Mert külön válik a fejemben, hogy kire lehet, meg kire nem lehetnék mérges a father Domán-ra, de nem vagyok. lehetnék mérges az IRC-re, de nem vagyok. Az apáinkra, de nem vagyok. S tudod te is, a lista végtelen. S nem vagyok mérges a Boriszra, s az Sandrára sem. Én tulajdonképen csak magunkra vagyok mérges. Rád, meg magamra. Hogy lehettünk ilyen hülyék? Hogy nem csináltuk jobban. Még nincs vége, de ez most egy shit. S ami ezt az egészet oly szörnyúvé teszi, hogy ez egy dupla vagy semmi. Nem tudom, hogy te ezt, hogy látod. Mennyire tisztán. Nekem, ez egy dupla vagy semmi. Tudnék mondani millió példát. Valaki rengeteg munkával megműveli, előkészíti a földet, elveti a magot, kezd kinőni, minden oké. Aztán elveri a jég. állítólag, százmillió Monarch lepke pusztult el Mexikóban, csak azért, mert egy vihar esővel és széllel 2 órára odament. 13 inch mélyen haldokoltak a lepkék. Akik alul voltak, a legalsó két három réteg attól, hogy megfulladtak a felettük levőktől. Azok meg attól, hogy két órát! Késett a hajnal, ahhoz képest, hogy mikor jött a rettentő eső, mikor kezdett ráfagyni a szárnyukra a víz, mikor zuhantak leaz avarba, több százezer holdon. Ha két órával előbb jön a hajnal, ha két órát késik az eső, akkor túlélik. S több százezer hold mexikói erdő a gyönyörűen színes temetője lett ezeknek a lényeknek. S lehet soha többé nem lesznek. Kész, vége. Néhány ezren túlélték, de az esély sekély. Nos, valahogy én így látom magunkat. Egy, maximum két évre voltunk, hogy az a növény, amit harminc évig neveltünk, virágba boruljon, gyümölcsöt hozzon, amit a piacon el lehet adni, s amibe valaki beleharaphat. S ez egy agybontó különbség. Mert vagy semmi, vagy létrejön, az, amik mi vagyunk, amiért éltünk, mindenért. S ez kurva igazságtalan. Ez egy nagy cél volt, s én komolyan gondolom, s ez egy szimbólum, de igaz, hogy ott egy UNESCO központ lett volna, a következő, a párizsi központ után. Ha földi célról beszélünk, akkor nekem ez volt az. S én azt hiszem, hogy jutott volna ott szerep mindenkinek. Nem kisebb, s nem nagyobb volt a titkos álmom. S így? Gondolkozz el rajta, hogy ha most nem is, de kicsit később, kicsit kitolva, de még is, nem lehetne ezt mégis megcsinálni? -s talán még te is látnád, legalább a kis fecskét először kirepülni? Engem ez érdekel. A többi - nem nagyon. Love you

Jack

0214 Valentin napi levél Jillnek, ne add fel, lehet változni

Cicusom, nem tudom mit mondjak, én sem értek hozzá. Az elején nekiestem, s mindent próbáltam végig olvasni, s biztos nem árt, de csak akkor, ha azt választod ki, ami kell. Ez meg egy nagy nem tudom, maga. Valahol belül erősnek kell

lenni. Komolyan gondolom, hogy itt csak az lehet egy looser, aki feladja. Nincs miért, minek feladni. Az a másik oldal, az egy nem oldal. Senki sincs ott. Valami nagyon pici, alacsonyan szálló ritmust kellene felvenni, ha valami ilyet észlelsz magadban. Valahogy az embernek föl kéne ismerni saját magát. Azt hiszem, ez fontos. Volt itt egy pasi, aki elvesztette a kezét. S mindenféle érdekes dolgokat érzett, hogy viszket az arca, meg nő a szőre, meg ilyenek. S persze a kezét is S akit aztán egy indiai megtanított másra, S ennek mindenféle következményei vannak, mert az az egész oldal, az ezer szállal össze van kötve a másikkal. Mármint a másik féltekével. Lényeg, hogy valahogy közösen megtanulták kiiktatni ezt az egészet, ami nyilván az agytól valami átrendezést igényelt. Nos nekünk nincs ilyen indiaink, de, én már régen rájöttem, hogy az ember egyszerűen aktiválni tud tudattalan részeit, (egyesek szerint bizonyos „alvó" géneket is), hogy a földrajzi helyre, a funkcióra csak úgy simán gondol. Ami nekem azt bizonyította, hogy mégsem igaz az, hogy semmilyen kapcsolat nincs az érzékelés, s mondjuk a vegetatív idegrendszer, s az azáltal irányított szervek között. Van valami gap. A jogik egyébként ékes bizonyítékai ennek. Akik a légzésen keresztül befolyásolni tudják még a szívműködést is. Ami egy elég furcsa dolog. Mert azért az valami központi dolog, akár, hogy nézzük is, s nem függhet semmitől. Ha függne, eléggé ki lennénk szolgáltatva. Persze mindent meg kell adni a szervezetnek, ami jogos. Ez az első lépés. Aztán meg nem szabad elcsüggedni, vagy feladni, mert annak meg semmi poénja nincs. De van itt valami fontosabb is. Mindenki tudja, hogy ez egy nagy tükörrendszer, trükkök végtelen visszaverődése. S van ott egy pont. Amikor minden azt mondja, hogy piros, s az ember már nem tud mit csinálni, mint lefeküdni és engedni a "tények" elsöprő halmazának, akkor sem biztos, hogy igaz. Akkor is lehet ellenállni, s furcsa dolgok jönnek elő. Azt hiszem, hogy még a hagyományos ellenállásnak, beidegzéseknek, igazságoknak, is vannak hátulütői, tévedései, rossz válaszai. Mert nem tudja, de ha mi, valamiért tudjuk, vagy szimplán úgy csinálunk mintha mi aztán tudnánk, akkor a sok vitapartner közül még is csak az marad a porondon. Se a genetika, se betegség, se a gyógyszerek, se a tudomány nem abszolútok. S az emberi spirit mindenkinél jobb. Az valami olyan, mint valami szabad program. Ami saját magát is tudja kódolni, s átkódolni. remélem érthető, amit mondok. Az teljesen normális, hogy pár hét alatt ennyi minden után, annak is van esélye, hogy az ember hosszabban lábadozik. Az agy, sokat segíthet ebben, tehát mit gondolsz, milyen következtetéseket vonsz le milyen utasításokat adsz, követsz, alkalmazol. Valahogy csak arra kell gondolni, hogy ez egy nyert ügy. S nem kell a szirénekre hallgatni. El kell mellettük hajózni. S sok-sok példa van erre, hogy ez valakinek sikerült. S szerintem neked is fog. Vagy te olyan talpraesett, kemény s szívós, s én itt vagyok mögötted, az biztos. Love you, happy Valentin Day, my love:

Jack

Azt, hogy se nem úgy van, se nem úgy lesz, hogy gyere buci bekaplak. Minden olyan gyors volt. Minden olyan kapkodós. Pedig voltunk együtt, dolgoztunk is együtt. De sokat is veszekedtünk. Arra emlékszem, hogy szeretett velem lenni, de az is egy csalódás lett, hogy az a trim carpentry megszűnt. S aztán a hazalátogatás. Aztán a hazaköltözés. S először talált is magának valami szerepet. A tanítás az valami jó dolognak nézett ki. S persze mindvégig arról is szólt a történet, hogy a viszontagságok közepette, mennyire tudott lépést tartani az ő világának a fejlődése, meg amivé alakult. Mennyire volt a kettő összhangban egymással. Mondhatnánk, hogy alig.

Valahogy ez nem az ő léptéke, mértéke, álma volt. Se úgy, ahogy előre álmodta, se úgy, ahogy létrejött. Valahogy ő nem volt otthonos ebben. Nos, Kötcsén, ott aztán nekilátott, hogy majd ő megcsinálja, az Ő dolgát. Azt, ami neki jutott. S itt az is eszembe jut, hogy mennyire igazságtalan az is ami vele történt. Mert lehetett volna jó amerikai-magyar nő, aki egyesíti mindkét fél jóságát, tehetségét, ügyességét, valójában egy új típus, meg ilyenek. Biztos, hogy ha én jobban tudtam volna támogatni, az már maga lehetett volna a tökéletesség. (mind a mellett, hogy valójában ez egy része volt az ő személyiségének. Mert valójában lehetett volna egy aktivista, egy politikus, egy közéleti személy. Erre minden adottsága, tehetsége, mindene megvolt. Csak nem csinálta. S ebben nekem is nagy szerep jutott.)

Mert nem csak, hogy azt, de az előzőt sem hagytam. Mert szerintem nem erről volt szó. Nem ezt akartuk. Még akkor sem, ha közben, kiderült, hogy ez egy lehetőség lett, lehetett volna. De úgy is lehet mondani, hogy abbahagyattam vele a kertészkedés, borászkodást, háziasszonyoskodást. Mert azt mondtam, hogy kell menni, nem ez, amit akarunk. S lassan, nehezen, de végül is megértette. Rengeteget veszekedtünk, vitatkoztunk, hadakoztunk. Sok minden meg is romlott emiatt közöttünk. Elhidegültünk egymástól. De majd aztán ahogy kezdett kialakulni, hogy ez a cél, ez azért mégiscsak egyike azoknak, ami nekünk való, hogy valójában ez van összhangban azzal, amit a kezdetek óta csinálunk, akkor valami mikró változások is elkezdődtek, s most már a jó irányban. S ez volt Wilmington.

A fenti konfliktusok java része itt volt.

De épp most mondta, hogy mennyire hiányzik neki az a dolgos, értelmes, pénzkereső, haladós élet. Ma 2002-02-17-én.

S ekkor ez történt vele.

Végül is felfogta, hogy ha az álom összejön. Ha megvalósul, nem is olyan soká, két három év múlva, akkor akár visszafelé is minden jóvá lesz írva. Minden a helyére kerül. Egy nagy ugrással ezt a Borisz elősegíthette volna, de nem tette. Ezért ez a mű nem készül el, s nem is biztos, hogy azáltal, hogy én mégis kihozok belőle valamit, még az ő életében előadásra kerül. De legalább el akarom kezdeni, hogy lássa készül.

Értünk.

2002 02. 22. - MŰVÉSZET- ÉS- ÉN (TOP-RENGÉSEK) F. GYULA LEVELE, MI VAN A JILLEL? - KÉRDI OTTHAGYJA A CSALÁDOT,

Miért kezdjük képzelni, hogy nekünk is van valami közünk a művészethez?
Miért ragaszkodunk ehhez az ideánkhoz?
Meddig ragaszkodunk az egészhez?
Mikor válik lényegtelenné ez az idea?
Érdekli-e ez a teória a művészt?

Es meg sok kérdés. Megpróbálok egyszerűen csak gondolkodni a tárgyban, nem pedig választ adni ilyen kérdésekre. Sok minden ki fog maradni, de az nem baj, ha tudjuk. A művészet nem kell az élethez – az élet kell hozzá. Az emberi élet tartozéka és talán az egyetlen közel tökéletes működése az alkotó ember élete formájában, de nem nélkülözhetetlen. (Amennyiben a közel tökéletes nélkülözhető) Izgalmat kelteni vagy nyugalmat adni vagy mindkettőt. A tükröző személyiség összevonása és újjá osztása az érzékelhető és a nem érzékszerveinkkel érzékelhető (tárgylencse – szubjektív) látható, nem látható, hallható nem hallható, fogható és nem fogható stb. élmények hatására, befolyásolva a tágabb objektivitással, mint történelmi, földrajzi, politikai, gazdasági, biológiai. Igen, a lét és a tudat folytonos dialektikus váltakozásában, ami az elsődlegességet illeti. (erre gondolt Havel?). A tükrözésre való képességem, az érzékenység, a tanulásra és a kreativitásra való hajlam, az megérzési képesség és bizonyos bátorság vállalni a különbözőségem (melyre olyan sok ember áhítozik, de amikor az első jele megjelenik valami lényeges különbözőségnek rémülten és szégyenkezve igazodnak a nyájhoz, a csökött normáikhoz, félnek sok esetben joggal, mert ha nem elég ügyesek, erősek vagy szerencsések - áldozatul esnek). Szóval hinni kezdtem, majd meggyőződtem újra és újra, de mindig csak az aktív próbálkozás után. A forma majdnem mellékesnek tűnt, de mégis meg kellett találni. A legtöbb esetben hosszabb rövidebb próbálkozás után kicserélhető. Közönségesen mondva és nagyon leegyszerűsítve olyan, mint a szex. Csinálhatod magadban, de az kis titok marad és nem is ugyanaz. Titkos művészet? Es hat végső soron másnak szüksége van rá ez a nagy és eredeti ok. őszinteség. Ha jó vagy, ha rossz, fontos! Nélküle az egész végképp értelmetlen, mint egy rossz sütemény – minek? Tévedhetsz, de legyél őszinte! Az mar nem lesz tévedés, legfeljebb nem kell senkinek. Tavaly nyáron úgy döntöttem, hogy nincs tovább okos kompromisszum - majd megkeresem a pénzt, amit a művészetembe fektethetek - határmegoldás, diplomácia, sikeres üzlet, megértő férj, hűséges barom, nyüszítő kisegér és levettem a rám büdösödött morális kényszert, a kibaszott keresztény bűntudatot, hogy én minden lófaszért felelős vagyok. Nem én csak egy dologért vagyok felelős és az saját magam. Es én nem akarok kifejeződni mindenben és nem akarok tükrözni mindent, mert az hülye önámítás. A génjeim végtelennek tűnő aminosav tengerében meghatározott vagyok úgy, mint az objektív világ kozmoszával. Én egy formula

vagyok végső soron. Egy próbálkozása az ÉLETNEK, melynek iszonyú nyomása alatt billió és billió sikeres és sikertelen próbálkozása volt már, keresve az utat a lehetséges létezésekre. Hasonlóképp nekem is meg kell tálalnom a lehető legmagasabb minőségű létezési formát, ami az én összetevőimmel lehetséges. Ezt tudtam előtte is, de úgy gondoltam majd megteremtem a feltételeit. Nincs ilyen. Az igazan szükséges feltételek régóta megvannak csak meg kell adni az elsőbbséget nekik. Az én estemben pl. nagyjából így történik: Téma - inger, ötlet, intuíció - társítás – integrálás; hogyan illeszkedik a mar befejezett dolgokhoz és a jövőbeli tervekhez. Ellenőrzés: más mit csinált a témában. Kiválasztott emberek reakciója a témára, az ötletre végül a tervre. lehetőségek mérlegelése – vélemények összegzése, döntés folytatni nem folytatni vagy változtatni. Pozitív döntés - forma és anyagválasztás, összhangban gazdasági kérdésekkel hely, szerszám stb. Es akkor jón a szex, ami mások agyában és szívében fejeződik be. Néha sehol. Pl. Téma: növényi mag és héjas változatainak esztétikai vizsgálata: Ötlet: a megvizsgált magvak meglepően gyönyörű formai, anyagai, textúrája aranyai alig ismertek a mindennapi ember előtt, tehát megmutatjuk többszörösére nagyítva, portré szerűen, reálisan ábrázolva: Intuíció – társítás – integrálás: vizuális szimbólumokká alakítom azokat az elemeket amelyek a meglevő genetikai ismereteimből meríthetek, gyönyörködve a dialektikus egységben, a rész az egészben – az egész a részben, az évmilliárdos bonyolult kódban mely számtalan generáción keresztül nemcsak a kezdésre való alkalmasságát bizonyította, Hanem bizonyára a kiválasztódást továbbra is követve a fennmaradásra való csodálatos képességet. Sűrített üzenet. Maga a művészet. Egy egész bonyolult növény összes komplikált kémiája és összes őrült tulajdonsága egyetlen mag kicsike részletébe komponálva. Ez nekem elég erős ihletes. A társítások maguktól jönnek, amik a növényhez, a fajtához, a fizikai tulajdonságokhoz, a tájhoz és az emberekhez és kitudja mi mindenhez kapcsolódnak. Integrálás: Rendezni és összevonni őket talán a legnehezebb. Én ezt tartom az igazi művészi alkotásnak. Viseli az egész személyiségem leglényegesebb vonásait. Döntések. Igen, nem és a semmi. Bináris egyszerűség. A minőség virtuóz meg jelenése a mennyiségen keresztül. Ezeket a dolgokat így – úgy ismerjük, de talán ad valami segítséget a saját írói problémád megoldásában. Legalábbis azt hiszem a rendszere a gondolkodásnak hasonló a különböző művészeti ágakban. Képek jók. Persze én is küldök majd. Egészségem: - magas vérnyomás - 160/100 gyógyszerrel 138/80 - mindig volt. - Az összes arc és orrüregre kiterjedt polipozitás miatt két egymást követő: Operáció 1995-96-ban. A következő idén esedékes a kiújulása miatt. Ez Már sokkal szelídebb, de ha nem csinálom, asztmás rohamaim vannak. Gerincsérv 1998-ban 10 hét agyban. Teljes tehetetlenség. Egy hónapig a wc-re se tudtam kimenni. Magától meggyógyult, de nagyon óvatosnak kell lennem vele stb. a legtöbb órámban bizakodó, vagyok, képes vagyok szeretni, az idő nagy részében szerethető vagyok. Georgia nagyon fontos az életemben. Mélyen és őszintén szeretem. Nem volt fogalmam korábban arról, hogy ilyen lehet az életem, hogy ilyen ember lehet a társam. A betegségek

komolyan eszembe hozzak az öregséget, de egyébként azt hiszem meg mindig nem pontosan tudom mi az.

Mi van Jillel?

Gyula

AZ OPERÁCIÓ UTÁN ÚGY NÉZ KI, ÉN LESZEK, LGY

a világ legszerencsétlenebb embere, - mondta magára a Jill

Eredményre várva

Szerencsére egy nadrágzsebbe találtam egy pár cigit. Megyek, telefonálok újra. Nagy nehezen felhívtam újra, de még mindig nincs semmi. Azt mondja a Hugi, hogy egy óra múlva. Well, well. Világosodik. Az előbb, olyan hat körül hívtam a Sandrát. Megy Sopronba. Szegény gyerek nem tudott semmit. Nem tudom, mit beszéljek vele. Amíg nem tudunk valamit. Félek, bármit mondok neki, nem jó. Írtam neki egy levelet, hogy nem nagyon jó idők jönnek, de ne aggódjon, rám számíthat. Azért ez nem egy fasza élet. Rohadjon meg. Az újabb információk egy elég sötét pokolról szólnak. Jómagam egészséges barom szoktam lenni, de ez már nekem is megroggyantja a lábam. Az agyam ötpercenként levegőért kapkod, s rendes pánikrohamaim vannak. S nincs egy fűszálnyi lélek ebben a faszom rengetegben, aki legalább egy friki szemrezdülést tenne. Itt sakkozok önmagammal. Mindig utáltam... Az ilyet. Azért dolgozom, kicsit zavaros az is, de valamit mindig kinyomorkodom. Most éppen cigire sincs pénzem. Ezt is utálom, ezt a pragmatista up and down-t, ezt az újvilági „bármikor-bármi-lehetet-et". Otthon legalább minden jó szar. Nincsenek se hamis se hamisítatlan illúziók. De közben meg, ez az az amerikai úszógumi, ami *make us float*. Idióta lét. Nemsokára hívom a kórházat.

Hugi: „nem kellett kivezetni"

Végül is, sikerült felhívnom, s a Hugi első mondata, ez volt: „nem kell kivezetni". Valószínű még sokáig fogok emlékezni rá. A Borisz is megírta, mindenféle formában. Rendes volt a gyerek, tényleg. Naponta, többnyire reggel és este is hívom A Jillt. Elhaló hangon motyog valamit, teljesen a fájdalomcsillapítók hatása alatt áll. Valamelyik alkalommal többször elaludt közben. De érdekes módon, mindig felveszi, s mindig válaszol. Annyira azért magánál van. Aztán kikapcsolták a kinti szolgáltatómat, a kaliforniai székhelyű, magyar Pannont, mert nem fizettem be a januárit. Pedig nem sok, negyven valamennyi. Így aztán Jillt a rendesen hívtam, jobban van. Sokan látogatják. Az Hugi is még mindig ott volt. Sokat nem lehet tudni, amíg a szövettan meg nem jön. S talán a jövő hét végén haza

mehet. A Gyula elküldte ugyan azt a levelét még egyszer. Jó hosszú elemzést írtam neki, a helyzetről, amiben vagyok, de azt hiszem, hogy ennek semmi értelme. Semmi különöset nem látok ebben az ürgében. Lehet jó művész, de nekem nem tud segíteni, főleg nem a korlátolt közhelyeivel. Magamra maradok, egyre nyilvánvalóbb. S magamra kellene koncentrálnom, s most már magamat „megmenteni". Nem mindig mások segítségére sietni. Valaki, aki tud írni, valamit ért is hozzá, netán egy irodalmár, az tudna segíteni. De magyarban ez csak a cikizés szintjén valósul meg, bíztatást nem várhat az ember. Marad tehát a magány. Old meg fiam magad. Ez lesz.

022 ?TÁRSAM, NŐM, MINDENEM, LJIL KÖZVETLEN AZ OPERÁCIÓ UTÁN

Tudom, hogy nem vagy az a fajta, de szerintem neked is vannak elég jó és fortélyos tulajdonságaid, hogy megnyerd ezt a csatát. Azt hiszem, hogy a depizés-feldobottság arányát el kéne egy kicsit tolnod jobbra. Olyan jó hallani a telefonba, amikor vidám vagy. Most meg ez a depis levél. először is azzal kezdeném, hogy az az előnyünk mindenesetre megvan, hogy ezek miatt a gyakorlati gondok miatt ne kelljen rettentően aggódni, mert nem lehet megoldani. Ebből következően, nem kellene olyan levelet írni, sem azt gondolni, mintha ezek központi helyet foglalnának el az életünkben, ekörül forognánk, vagy ilyesmi. Az én autóm is nyikorog. Minden öreg autó nyikorog. Már évtizedek óta itt nyikorognak körülöttünk. Meg mennek, mert meg vannak csinálva. Meg kell csinálni, s kész. Még a gazdag embernek az élete sem problémamentes. A probléma, az normális része a dolognak, főleg, ha megoldható. Apró kellemetlenség, de egyszerűen tudomásul kell venni. Nyilvánvalóan megrázott ez a legutóbbi operáció, de én azt gondolom, hogy ez sokkal inkább valami idegrendszeri dolog, mint más. Ami azt jelenti, hogy el kell nyúlnod, mint egy macska, s pihenni. Ill. Olyan dolgokat csinálni, amik belülről, s nem kívülről jönnek. Ami jólesik. Amit muszáj, azt meg szépen oszd be. De tényleg azt gondolom, hogy abból kiindulva, ami van, próbáld a legjobbakat gondolni mundérról, mint: "ez sincs, az sincs, ez se úgy van, az se úgy van, de ez, meg az, meg az, viszont van, egy csomó jó van" egy csomó jó, s nagy eredmény van körülötted, egy csomó ember, történés, figyelem, szeretet. A fiunk is szeret, az nem egy kérdés. Az jó, hogy vettél dolgokat, holnap berakok pénzt. Meg a hétvégén is. Mostanában nekem nem kell fizetni semmit, tehát kimászunk ebből a szokásos izéből. A főtengelyre: a pasi is azt mondta, hogy addig kell hajtani, amíg megy. A megoldás az, hogy kell venni egyet, hogy mikor megesik a dolog, ne akkor kelljen. Tehát bízzunk abban, nem holnap történik. De nem is szokott az olyan hirtelen. Nem olyan nagyon drága, úgyhogy egy két hetet kell csak várni. A pasi meg mindig ott van, s mindig ready. So. A Borisz nem hülye, nem gonosz, semmi ilyen. Esélytelen, talán ez a legjobb. Az igazság az, hogy én is félek tőle, hogy mi lesz, ha kijön. Megzavarja itt a prájveszimet. Kerülgetjük egymást, ki hova ül, eszik stb. Pláne még egy nő. De

nyilvánvalóan, valami marad. S nyilván, ha azt meg tudja csinálni, hogy kijön, akkor előbb-utóbb felfogja, hogy ez mire megy ki. Tulajdonképen akkor visszakerül a mi oldalunkra, s ott lesz az orra előtt. S bele fog keveredni, úgy én, mint maga a helyzet által. Mert majd együtt keresünk pénzt, együtt csinálunk otthon valamit rajta, s kiderül, hogy mi, meg mennyi, meg minek, s a dolgoknak reális értéke, jelentősége stb. lesz. Én bármire hajlandó vagyok. A kocsiban aludni is. Mert a kérdés, hogy egy tisztességes életet élhetek, veled együtt már néhány éven belül, én is csak egy link leszek. Ez nekem egy kristály tiszta ügy. S amíg bármilyen lehetőségem van arra, hogy ezért tegyek valamit, addig tenni is fogom. S nagyon remélem, hogy megértettem annyira a helyzetet, hogy maradéktalanul tudok alkalmazkodni hozzá, annyira, amennyire csak kell. S ezzel lehetővé is válik. Más választásom nincs s én ezt egy maradéktalanul fel is fogom. Ezért harcolok érte, de még nincs. Vagy egy király leszek, akinek bármekkora kis birodalma, de van, vagy egy száműzött király leszek, egy senki, ami azért szörnyű, mert kívül el lehet venni mindent, de belül nem. Egy száműzött király, az csak az az ember marad, amíg él. S ezt bárki könnyedén el tudja képzelni, nem? Egy börtönbe zárt tigris? Micsoda képtelenség...? S akkor még nem beszéltem rólad. S nyilván ezt már nem kell magyarázni. Tiszta, egyértelmű és világos. Akármi is történik veled, a szituáció itt van. Right now. S ongoing. Ilyen módon, csak egy út van, hogy a Boriszt minden erőmmel megpróbáljam meggyőzni. Ez mindannyiunk érdeke is. This is the best interest of all of us. tehát ez nem szeretem, nem szeretem. Ez nem kellemes vagy kellemetlen. Ez csak az, amit kell csinálni. Minden más csak abnormális, függetlenül, hogy mi lesz belőle. Lesz valami, vagy nem. Mire jutunk vele. Ez most mind lényegtelen kérdés. Ezek, majd a következő kérdések lesznek, s így menjünk sorba. Azt is igyekeztem elmondani a Borisznak, hogy miért vártam. Őszintén, s remélem nem él vissza ezzel. Azért vártam, hogy rájöjjön. S ha kell, még várok. De azt nem tudja gondolni, hogy én ezt valaha abbahagyom. Mert amikor abbahagyom, akkor egy igazságtalan ítéletet mondok ki, valamire ítélem magunkat, amilyen ítéletre csak szimplán nincs jogom, kinevezésem, semmim. Tehát addig fogom nyúzni, amíg van miért, amíg itt vagyok, azért, hogy segítsen, aztán meg azért fogok életem végéig neheztelni rá, mert nem segített. S ő meg megkapja annak a lehetőségét, hogy végig nézze a nyomorunkat. Tiltakozik ez ellen. Hogy ez az egyetlen lehetőség. De azért, mert nem tudja, vagy nem akarja tudni. Mint ahogy a kisgyerek sem érti a hatás és ellenhatás, a közlekedés, a tehetetlenség szabályait, s hogy ha kiszalad az útra, azzal orosz rulettet játszik. Mondtam ezt is a Borisznak: nem biztos, hogy az lesz. De az esélye jelentős. Mitől ne lenne az? A nem tudás ellenszere a tudás. A nem akarni tudás ellenszere, meg a tudomásra hozás. S lehet választani az eszközökben. S így, szépen felépül az egész. Az, ami az egyik embernek véletlen-sorozatnak látszik, a másiknak nem az. Annak oksági láncolat. Az egyiknek az, hogy lehet ez is, meg az is. A másiknak meg, hogy nem, ha ezt megteszem, akkor ez lesz. S persze vannak szintek, ahol ez nem annyira érvényes, de van, ahol igen.

Ha szomjas vagyok, s előre gondoskodom az innivalóról, akkor van mit innom. S ez tovább ragozható. A Hurrikán elment Miamiba. Én is elindultam. S odaértem. S lett munkám. S lett pénzünk. S vettünk egy házat. Ha nem indulok el, bármilyen okból, ez mind kimarad. Lehet, valami más van, de ez nincs. az, hogy a Borisz kijön, az önmagába is prezentálni fogja, miért jött ki. De ráadásnak itt vagyok én is. Na meg aztán neki is van érdeke, haszna, előnye stb. Ebből. S pont úgy, ahogy most nem tudja a dolgokat erőszakosan se külön, se leválasztani, akkor se fogja tudni. Van vele egy nő, vagy nincs. A nő, az csak egy kis részlet. S majd vagy beleillik a képbe, vagy elmegy. mert vannak nagyobb erők is, remélem, jól mondom. Ha nem jön ki a Borisz, az egy másik kérdés. De erről majd akkor fogok gondolkodni. sok lehetőséget nem kínál. Velem, velünk, vagy ellenünk. Ez - sajnos így alakult. S ha valaki, akkor te tudod, hogy én voltam ezen a világon a legutolsó személy, aki ezt a fiunkra akarta volna rakni. Az összes gondolatom, az összes döntésem, az összes cselekedetem ennek az ellenkezőjét mutatta. De van itt egy nagyobb főnök, mint én. S ő másképp rendezte a dolgokat, nekem nem hagyva esély, mint amit fentebb elmondtam. Annak az első játszmának örökre vége. Ez egy másik, s mi mindannyian ebben vagyunk, s maradunk, ami nem változott, egy szikrányit sem, hogy én, szeretlek téged, s csak azért "nem szeretlek jobban", hogy normális, s tevékeny tudjak maradni. Speciális helyzet, speciális magatartás. De ez így együtt. Mert te vagy az én társam, nőm, mindenem.

Jack

Válasz F Gyula (anyának írott versére: levél Jillnek

(a másik nem ír még?)"minden költő bolond, de nem minden bolond „költő"kb. ennyiben lehet összefoglalni. De sokan írnak verset, mint hogy manapság rengetegen festenek. Valószínű milliószámra vannak olyanok, akik a Photo shoppal "manipulated art"-ot csinálnak. S vannak köztük jók is. Végül is a természet is használja a véletlenszerűség elvét. A másik viszont, hogy a Grand Canyonnak valószínű soha nem jutott eszébe, hogy fenséges legyen. De hát az lett. Nekem a vers, az semmi más, mint annak a megszámlálhatatlan jelentésnek néhány szóba sűrítése, s ezáltal az abszolútum átadása, amit nem lehet kimondani a hétköznapi életben. Mert a körülírásokban elvész a mondanivaló. De minden művészet ezt teszi. S néhányan ezért szeressük... S nem tudom, hogy a gyugyunak mi köze ehhez. mert nem értem, hogy mi táplálja az ő híres művésztét? A forma? Na, hát ezért (is) van énnekem olyan nagy bajom olykor a formával... tegnap este épp megnéztem a Saura Goya-ját.

JACK! A GYULA VÁLASZ LEVELE

Légy szíves olvasd el figyelmesebben az utolsó e-mail, amit írtam, talán, de talán néhány korábbit is. Bizonyara a sok bonyodalom, nehézség, fáradtság s a különböző élethelyzeteink az utolsó néhány eben nem könnyítik a megértésüket. Természetesen nem muszáj ezeket a témákat taglalnunk. Bizonyos félreértésekre kész vagyok, de ilyen szintű elértésekkel nem tudok komolyan" levelezni. Bar igyekeztem a lehető legegyszerűbben kifejezni magam, bizonyosan meghaladja a képességeimet az, hogy egyszerű formában fejezzem ki a témába vágó gondolataimat. Sajnálom. Egyetlen komoly okom volt belekezdeni, az hogy más részletek mellett egyetértve Ivánnal (ami egybekent a levelemből is kiderülhet), hogy cselekvőül, rendszeresen és módszeresen el kell kezdened írni. A toprengéseimet ebből az okból osztom meg veled és hangsúlyozom nagyon leegyszerűsítve a lényeg az, hogy ismerd fel a bátorításomat az írásra. Amit én leírtam az minden alkotómunkának - tekintet nélkül a művészeti ágra a - a technikai alapja lehet. Természetesen vannak más utak is és remélem, hogy azok, akik azokat járjak, ilyen őszintén és jó szándékkal osztják meg nézetüket veled, mint én teszem. Én azt osztom meg, amim nekem van, és ne feledd önkent teszem. Amiről írok az egy működő dolog. Én minden nap használom, és igazan nem beszelek róla senkinek, mert nincs szükségem rá. Rég nem elmélet mar, amit csinálok. Készen egy jobban működő és egyszerű gondolatcserére, egy egészen más ember, mint amit a te leveled tükröz. Szeretettel

Gyula

Az az ember szenvedést festett a tájképekre!

Ez a Goya tényleg nem faszozott. mondta is a Malroux, hogy onnantól van a modern festészet...

- mindegy, a művészetnek megvan az immunitása, szerencsére. s nincs, én nem tudok perverz művészt. Bár biztos van! Sokan próbálkoztak... De még a Dali se. Az csak paranoid volt. s ne legyen félreértve, sok képzőművész írt remek verseket. a Michelangelo, pl. nem erről beszélek. tehát egyszer ez egy szakmai dolog. S azt bőven el tudom képzelni, hogy a Gyula tud csinálni egy alma mag intarziát, nyolc féle faberakattal, sima, csiszolt, csavaródó-bemélyedő-kidudorodó ívekkel, s rajta egy fotó objektív kinézetű levél-foszlánnyal, amely a mélyeb régiók rejtekeire nyílik - imígyen feltárva a mag szimbolikus összetettségét, bonyolultságát, teremtő voltát, a belésűrített, s majdani élet ígéreteit, meg az egész Auchant. Pont most fedeztem fel egy ilyen japánt, kurva jó, viszem haza, csudafigura. s ez jó. de a haverom hatéves kislányának szerelmes verseket írni, dicsőítve hamvas bimbókezdeményeit, s a bordáin remegő pírt, amikor nem találja fürdés után a törülközőt, ő meg a szemközti ablakból távcsővel figyeli, - nos, ez már valami más agya-

mentség. miből táplálkozik a Gyugyu művészete? A tévedések okozta megvilágosodásból, megtisztulási eljárásból, vagy további csiribiris, tokienes buzerálás? A Gyula az nem egy pók, az egy manó. mesebeli figura. s tündéri, de minden nap együtt utazni a buszon egy manóval, a kis manófingját szagolgatni, lesegíteni, fölsegíteni, mert a lépcsőket nem nekik tervezték, hát? De még ez is hagyján, valahogy elmegy. de mikor arról próbál meggyőzni, hogy mi emberek valójában totál perverz lények vagyunk, mert nem vagyunk manók, nincs polipunk, perverz módon gomba-listák vagyunk, s meg kéne végre érteni, változtatni... tényleg. akkor fel kell emelnem legalább az ujjam, s mondanom, oké, oké, scsíiit! már. hál 'Istennek bizonyos chernobilok elkerültek, de két példa jut mindig eszembe: volt egyszer egy meatloaf - micsoda név! - ember, inkább szörny. úgy nézett ki, mint egy hentes, aki szabadidejében az autóversenyeken beugró gumicserélő a pit-stopnál, s miközben ezerrel vágtat a pénzcsináló verkli, ő a sloziban slágerokat ír. kurva jókat! S vártam, meg vártam, hogy mi lesz. S azt gondoltam, hogy minden létező sláger és siker listát lenulláz, s az első tíz helyen az ő neve lesz. De nem így történt. Fogalmam sincs, hol van. s itt mindjárt megjegyezném, hogy valami ősi ösztönös izé ez: a publikum önvédő képessége. Ez valami meghatványozódott életösztön, amivel a madarak, (meg lovak is) megölik a beteget. Nos, itt nem ölik meg, csak nem megy... , biztos van azért egy kis közönsége. rendőrmasszőrök, szőrös súlyemelőnők, a dohányzástól rekedtre fogyott ember vadászok, akik véresre vakarják a vakolatot az áldozatra való várakozásban, meg önnön profizmusuk pederasztériájában, vágóhídi kukaürítők, a kabinosok a férfifürdőkben, a leváltott ellenőrök, meg a gyerek-ketyintő papok. még lehetne sorolni. világ összes pederasztája. szegény Lorca. nos a másik ilyen a te meg a Borisz kedvence, az a kastélyban elhullott állatok csontjából enyvet főző barom, békák hercege, patkányok Carusoja, mint az a másik, az a bűvész, annak se tudom a nevét, felesége meg a testével szemfénytveszt, ilyenek Ezek; ez meg beröffenti bennünk az ősállatot, veri a pirahnjás dobhártyánkat, a hüllős ujjlebenygünket, a szőrös fülünk tövét, a vérszürcsölő búgócsigánkat, meg más elfeledett fossziliánkat - nem is tudom, a neve csak szökik előlem, N.N., nem, az a Nick Nolte, N. c, Nick Care. meg kellett néznem. most már harmadszor álltam neki, s biztos, hogy ez volt az utolsó, csak nem akartam félreértésben s hülyén leélni az életem. S föltettem a múltkor. s izgi, de valahogy, a végén, valami olyan érzésem támadt, mint mikor pók van, kígyó van, skorpió van, s valaki a fürdő folyosóján utánam settenkedne, hátha, hátba meg tud dugni. nagyon erotikus. S lélekszakadva, vizesen és gatyában rohantam ki a fagyos szélbe, vissza se nézve. De miért ne lennének őrültek? nem vagyok én nyárspolgár. imádom a Zappát, meg az Arthur Brown-t. (valószínű a havernak fogalma sincs róluk. azt a fasz-embert is szeretem, Igipop, mert az legalább nagyon hülye, úgy lóbálja a farkát, mintha ő maga lenne…s hát óriási volt a Waitssel a cigis-kávés Jarmus filmben, tényleg szeretem, az emírt is, s - hát?)el kell olvasni a Ginsberg God-hoz írt versét, (szörnyű) hogy ecseteli, a megdugatatását. de én értem a Ginsberget. S minden során

átüt - mégis a költészet meg a dikció, meg minden. különösen, hogy ismerjük a Napraforgó sutra-ját is. meg az Üvöltést, meg a Kaddis-t. a Roth is néha begolyózik, szeretik ezek néha ha piszkosak. Én nem. A kosz, az valahogy... S ismerem a Borrougs-t is. S tudom, hogy mit akar a Meztelen ebéddel mondani, mi van a villa hegyén, (idevalósi vagyok én is öcsém) s tisztelem, meg értékelem érte, jó tanítványai voltak Céline atyának, a nagy mocsok festőnek. Az utolsó a kupleráj az Éjszaka mélye folyosóján, addig hajlandó vagyok elmenni. De a csapóajtón túl, minden megfordul, az már művészileg nem érdekel! Mert az első az elmegy a szépség, jóság, igazságosság érdekében a végtelenig. Azt gondolja - üvölteni is kevés, annyi baj van. S persze hogy oda gyűlnek az összes forradalmárok, de a csatorna összes lakói is, köré. (a Borrougs ugye lelőtte az asszonyt, nem jött be a TEL VILMOSOS játék. S egy tehetséges író volt, elment Tangerbe, homokos is lett, meg minden, csak hogy. de pont ez a "csak hogy" a mutatója a jóságnak…) na meg amit ír. s ezt ő! Mondja is! Azaz - kimondja! Szabadulni akar! Okéé!!! S el lehet képzelni azt az iszonyú feszengést, amit az igaz tábor érez. s benne én is. Miután ennél nincs, nem létezik nagyobb ellentmondás! A szentség a saját szentségével van megszentségtelenítve. Hát ez őrület. a világ két legellentétesebb lényei néznek farkasszemet. A másik meg csak egy robot. pont olyan, mint a Swarcenegger. Nagy és erős, s okos, s mindent tud. De nem azért...! Pénzért, hírért, sikerért, elismerésért. Hogy átbasszon. hogy megvegyen, hogy eladjon. hogy eláruljon. szerelmet ígér, s miután becsal a sikátorba, elad egy beduinnak. Ő az, aki a menekülttábor bejáratánál prostitúciót, drogot, s fekete mágiát árul. Aki puszilgatja az elrabolt csecsemőt, mert ő jó ember. S így tovább. végül is, lehetett volna ezt tudni. A gyula excentrikus beállásaiból. Hogy képes volt sziklákat földobni és fejjel levenni, mint egy hátvédet imitáló bohóc. De a kő valódi volt! Bazdmeg, vérzett a feje! S persze, az ember mit sem értett, s főleg nem törődött ezzel. de már akkor felmerült, hogy ez az ember, fucken sick! Bármire képes, hogy valakit, ott minket, az óvatos haverjait impresszálja…Na. de tényleg elment. az embernek megvolt a maga baja, dolga. mindenesetre nem gondoltam, hogy ez a barom, összemalackodva egy családot magának, most az enyém után koslat. valahonnan a sötétből elővillan olykor. Húbazdmeg. s nekem - ugye nem mer. Megkóstolt, s gondolja, hogy annyira el vagyok művészűlve, másodállásomban a nyomorult munkáslétben, hogy ő csak zizeghet nyugodtan. Rábasztam, elbasztam, elbaszódtam, vége, nincs művészet, az asszony sodródik a gumija elveszett, na, majd mi dobunk neki, mi túlélők, mi művészek... hogy nekem is megvan a magam pederasztériája, ami valami elnézés. Hogy majd én elnézem neki: meggrillezzük a szomszéd kanáriját, "kérsz? finom! Na, nem, a te kiscicáddal soha nem tennék ilyet, te más vagy, haver. Nem zavar, ha megfürdetem az asszonyt, amikor nem érsz rá? Nem kell gondolni semmi rosszra…""Bemutatom az új nőmet, költő, izraelita, tudod, akiket mindig üldöznek, itten esszük a finomabbnál finomabb csigákat, no gomba, leszámoltam a gombás léttel, s netán fürödhetnénk

hármasban, végül is "minden nőnek joga van" …folytassam? Csaló. Croock. emlékszel a Cippolára. De sokat nem szeretnék ezzel foglalkozni. te meg már nagy lány vagy bébi, nem, érted te ezt.

0309 JOBB LENNE, HA DRÁMAI HŐS LENNÉK? TITOKBAN MEGHÜLYÜLNI, LJIL

Jó. elnézést. Én, nem akarlak téged bántani. S igazán nagyvonalúbbnak kéne lennem. S lehet, hogy jobban kéne viselkednem. Jobban kéne lennem. S másmilyen baj nincs, csak fizikai, meg ami abból jön. hogy egy férfi az mindig jónak kell, legyen. Tényleg utálom magam, most már, beleértve minden mást is. gondoltam kimegyek, aztán inkább megittam egy csomó whiskyt. De előtte felhívtam a Boriszt, mert gondoltam kéne beszélnem valaki mással, mint te. mert az mégse normális, hogy téged szekállak. s megpróbáltam felhívni az Ivánt, s nem tudtam. mert foglalt volt. a Mike-ot sem tudtam. Mert foglalt volt. az Alan-t sem tudtam, mert foglalt volt. aztán a Lacikát, a Gyuszikát meg Palikát, meg Lénártkát, meg Andráskát, meg más faszocskákat már nem is akartam. S jó volt. csak úgy jó volt. nézd. Csak úgy simán is megmehetne a búrám. de azt gondolom, hogy csak úgy "simán nem megyek abba a másik éjszakába át,", ahogy a költő ajánlja. Egyszerűen csak kapálódzom. s nem vagyok egy dráma hős. Biztos jobb lenne. Mindenkinek jobb lenne. Azt is tudom, hogy vannak ilyen férfiak. s van, ami nem érdekel. de ez a csönd igen. Ez a magány. S nem nagyon jó gondolataim vannak, azt is tudom. de ha nem mondom senkinek, meg fogok hülyülni. szerintem már is jó úton vagyok. én tudom, hogy neked igazad van. s nem szabadna neked semmi rosszat mondani. ne haragudj. igyekszem összeszedni magam.

Jack

0309 KÖNYVEK KÖZT - TAO FIZIKA, LEO BÁTYÓ, MEG A WOODY ESETE, LJB

Hát remélem nem vagy, mármint depis. Az igazság, hogy eleinte, mikor elkezdtem nyekeregni, olyan jó kis Dömdödöm voltál, hogy egész sok erőt tudtam belőle meríteni. Persze tudtam, hogy ez így nem folytatható, de egy kis előleget kértem tőled, vagy mi. A Borisznak egy kicsit igazat adok, hogy a dolgok nem mindig azok, amiknek látszanak. Persze ez a gondolat főleg tőled jön, mint nagy buddhistától. Tény, hogy egymás mellett jó sok folyamat van bennem, s nem igazán gondolom, hogy csak olyan egydimenziójú ember lennék. Az viszont tény, hogy vannak elég veszélyes áramlatok itt, örvények, alábukó hullámokkal elegyedve. S az is igaz, hogy néha nyelek egy kis sós vizet is, a hánytató következményekkel, s magasabb agyfunkció kihagyásokkal. Egyet tudok, hogy valahogy ki kell ebből menni. A nagy kérdésem, az volt, az egyik a fiunkhoz, hogy hogy

lehet ebből kimenni, ha előbb még jobban bele kell menni? Mert ugye erről szól a történet. Marhára igyekeztem fellazítani minden kapcsolatot ezzel a világgal, ezzel a tevékenységemmel, hogy nehogy a végén még valami titkos lelki fertőzést kapjak, ami majd otthon előjön rajtam. De felmértem, hogy enélkül is lehet veszteni, s valószínű sokkal többet. Lényeg, hogy ez valahogy mégiscsak meg kell próbálni, vétek lenne, ha nem. Én változatlanul számítok rá, hogy kijössz. S az egy óriási segítség lenne. De miután ilyen kieséses játék folyik, ártani semmiképen nem árt, ha rá tudnék tenni egy-két lapáttal. Azokat a védelmi hálókat viszont mindenképpen ki kell feszítenem az agyamban, amik megvédik a nagyon megrázkódtatásoktól. azt hiszem, lassan összejön. végül is egy egyenes fejlődést látok. Mióta elkezdtem egyre inkább oszlani látom az akadályokat, s valahogy a tudatom is lépést tud vele tartani, úgy tűnik. S ez nekem mindenképpen bíztató előjel. már elég régen csináltam ilyen változást, jól befészkeltem magam a kis biztonságokba, nem vállalva semmi kockázatot. De a jelenlegi helyzetünkben ez pont a visszájára fordítana mindent. S azért kell egy két hét, mire az ember ezt észreveszi, megérti, s meg is teszi. Még az én esetemben is. Csak gondolj azért bele. S ugyan mindig is a változtatások nagymestere voltam, de azért már felmerült, hogy igazán nekem való ez még mindig. Az biztos, hogy bizonyos dolgokat tényleg soha nem tudok elképzelni magamnak. Erre a kedvenc témám, hogy én soha nem fogok úgy vezetni, mint néhány öreg szatyor. Ha száz évig élek is, mint a tarka varnyú, akkor sem. Akkor is százzal fogok menni, ha ahhoz kottyan kedvem. Szóval lassan kiemelkedvén az alkohol buborékból, csak eljutottam a beachre. Jó volt. A jó kis tengeri szél a legjobb a fejszellőztetéshez. Látnod kellene mekkora változások vannak a beachünkön. A dűnék némelyike akkora, mint egy ház. S füvek, meg gazok vannak rajta. Nő az egész, mintha kelt tészta lenne. Annyira, hogy a végén a csatorna annyira beszűkült, hogy valahonnan Luisianából egy hatalmas kotróhajó, meg mindenféle rejtélyes egyéb Vizi bicikli hadiflottája röfög, böfög, világít, mint a százhalombattai olajfinomító. A kotróhajó akkora, mint a siófoki gimnázium. S hallgattam egy beszélgetést, ami arról szólt, hogy napi harmincezer köbméter! Homokot szed ki. Szédületes. Azt hiszem, holnap csinálok képeket róla, s elküldöm. Aztán elmentem a könyvesboltba. Először valami Ayn Rand, vagy ilyesmi nevű, harminc éve élt nő könyveit nézegettem, Founteinhead, meg ilyenek, nagyon híres, valami objektív regényt alapított, s az aköré kerített, kint jól eladható! kommunista ellenes filozófiát. Vagy mi. Szerintem egy nagy kutyulmány. Aztán a Roth-ot nézegettem, hogy lássak is valamit abból, amit kazettán hallgatok. Aztán Leo bácsinál könnyeztem egy kicsit. Azért a szívem mindig hevesen dobog, amikor látom. Sokan még mindig azt tartják, hogy a két nagy könyve, a Háború és Béke, meg az Annyakarenínya, még mindig a legjobb valaha írott regények. Hm. S hogy miért, azt ugye én tudjad, mert a bácsinak olyan vesező szeme volt, hogy csinálhat, amit akarsz, ő csak tudta, ki is vagy te Dezsőkém. No titok. Ami ugye oda lyukad meg fakad, hogy ismerte az embert meg az Embert is. Az meg... Na, szóval. Aztán a Mia Farrow kegyetlen

elbánásában lapozgattam, ahogy azt a kis sidrákot elintézi. Persze teljesen nem tudja, mert csak egy nagy múv-ész. Tudod, kire gondolok. Szóval mikor ez a kis Woody meglépett az egyik nevelt jánnyal. Meglepte vele a mamát. Hm. De nem is ez volta a lényeg, hanem hogy mennyire utálta a gyerekeket, milyen kis önző, s genyó fráter volt. Szóval kíváncsi voltam, hogy megy ott magasabb, művész körökben. Egy kis pletyi, na.

A távol kelet filozófiája és más finomságok közt turkáltam,

Aztán leragadtam egy szláv nevű osztrák tudós könyvénél, aki most a Harvardon tanít.

A könyv a Hinduizmus, a Tao (kínai), s a Zen (japán) meg a modern fizika és filozófia, s vallás kapcsolatát mutatja be. Eszméletlen. Az Upanisádokban, ami a hinduk nagy eposza, kétezer évvel ezelőtt mindent tudtak a relativitásról, a kvantumfizikáról, meg ilyenek. Ugyan ez a másik kettőben. Semmi képlet, csak levan írva. Ráadásul, ezek az őrült hinduk, még azt is megcsinálták, hogy egy egy elmeállapotnak, létállapotnak, tér és idő görbületnek, meg részecske magatartásnak istenneveket adtak, azokat egy szerepbe helyezték, s egy véget nem érő mesébe ágyazták. A múltkor már írtam is erről. A másik kettő meg vicceket, haikukat, találós kérdéseket, meg más tanmeséket gyártott véget nem érőn. S ugye, az egyik tanulság a millió közül, hogy ez az egész nyugati gondolkodás, kezdve a görög filozófusoktól, egy merő absztrakció, kiragadása dolgoknak, mesterségesen megkövítése dolgoknak, ami most már rendesen kezd is összedőlni. Főleg az Einstein papa óta, aki ugye azt mondta, hogy a tömeg az nem egy nagy darab izé, hanem az energia pillanatnyi megjelenése. Aztán megy tovább. Persze ennél sokkal bonyolultabb. Lényeg, hogy az összes nagyokos fizikus, meg biológus, meg filozófus csak kezd már rájönni, de a közélet, ez a miénk még nem. S persze a technika teletömött bennünket ezzel a sok biszbasszal, mert erre jó volt. De a kis babuci meg lassan, mint a szappan elolvad a pancsi-pancsiban. Azt hiszem meg fogom venni. Szédületes. Mert egyszerre két dolgot, hármat lehet belőle tanulni. Mi újság a fizikában, meg tudományban mifelénk, mi a túró is az a híres keleti izi, meg hogy mi a lényeg. aztán volt még egy - - egy Jay Gould nevű csoda ember, aki egyszer egyébként rákos lett, de azt mondta, hogy levan szarva, s azóta már vagy harminc éve ír, mint az állat. Egy tündér, egy Truman Capote-ja a biológiának. Egy csomó könyve van. Marha élvezetes, azt hiszem már egy nekünk is van otthon. Naszóval ez a zseni valami tovább lépést vázolt fel a három nagy trendből, ami itt az életet magyarázza. Mármint hogyan, meg miért, meg hogy. Az egyik ugye a Darwin bátya. aztán már majdnem kijöttem, amikor a legújabb neuron kutatásokba bukkantam. Aztán meg egy Kerouac könyvre, amibe egy cd is van... Iszonyú reneszánszát éli, - én mindig is mondtam - még a Pynchon, aki egy tényleg nagy agy, az is azt mondja, hogy főleg a víziója miatt, de az egyik legfontosabb amerikai regény az Úton! hehe. Én tízenhat évesen már tudtam ezt. Hehe. Mer' olyan okos vagyok. Most meg ezt írom. Mert itt részegen ájuldoztam

alvás gyanánt. De már könnyezek. Egyidő múlva szemügéstől is így elérzékenyít ez a haltalan akvárium. na. Majd azért írok még. Megyek tentebabába. Love you

Jack

0310 NOS EZ AZ AMIT SENKINEK…MÉG MAGAMNAK IS ALIG MEREK MOST BEVALLANI.

Hogy még mindig sehol sem vagyunk. Mindenkinek, akinek csak érdemes, s persze főleg A Jillnek meg a Borisznak azt mondtam, hogy minden oké, bent vagyok. De sajnos, vagy hál 'istennek már annyi tapasztalatom gyúlt össze, hogy már semmiben sem hiszek. Amíg nincs úgy. S még nincs semmi. Több baj is van ugyanis. Mind amellett, hogy van egy két jó oldal is, pl. Nem kell elmennem egy baromhoz se dolgozni, legalább is most nem. S ígéret is van. Meg nyilván pénz is lesz.

PIPI ÉS A HAVEROK

Kérdeztél a pipiről. Nos a mi kapcsolatunk még a barátság címkéjéhez is kevés volt. Azoknak a régi haveroknak én voltam a zseni utcagyerek, s itták a szavaimat, ami a világirodalom legjobb verseiben fogalmazódott meg, s főleg az előadás módban, amivel sikerült beléjük lopnom a dolog bizsergető dikcióját. De valójában még médiumnak se voltak jók, mert az nem egy dialógus volt, csak szájtátás. A vers, mint az irodalom, s egyáltalán a lét esszenciája egészében nem ugrott be neki. Ahogy elhallgattam, azonnal el is oszlott. Nekem meg kellett – volna egy társ, egy értő vájt fülű, akivel tovább terebélyesedhetünk a képzelet világában. De sajnos, nekem életemben ilyen soha nem volt. Aztán mikor haza mentünk, én a nagy kalapomban, meg a nagy pofámmal, akkor rám villantotta a mosolyát. De már Nagykovácsiban levéskor is többnyire kint volt a tábla, hogy nincs otthon, hiába vezetett az utam az ajtaja előtt. Tehát se így, se úgy. Komolytalan egy kis pöcs. semmiképp nem egy barát. Itt volt, akart velem dumálni, felhívott New Yorkból, de inkább villogni akart. Mindenféle híres emberekről írt, akiket kint megismert. Aztán egy kora reggel felébresztettem a mobilján(!), valamit nyögött, aztán semmi. Hagytam visszafeküdni, csak hadd aludja kicsinyes álmát. Nincs nekem semmi dolgom a kis lesipuisival. Mikor jó ment Zamárdiban, meg volt vitorlásunk, akkor ne félj, megint jöttek; a kajáért, piáért, a szabad életérzésért.

Jack

0310 A ZSUZSA LEVELE SAJNÁLOM JÓ LETT VOLNA ÉLŐBEN BESZÉLNI , DE EZT MOST ELSZALASZTOTTUK ,

mivel házon és magunkon kívül voltunk tegnap, de igyekszem orvosolni ezt a hiányt levélben. Biztos kellett volna neked a hang mivel ahogy az előző leveled nem volt megnyugtatóan kiegyensúlyozott biztosan sikerült feltépni újra a régi sebeket. Szerinted lesz valaha is nálatok béke, megoldás véget vetve az ön és a mások marcangolásának nem tudom szar nézni szar benne lenni mert tudom tapasztalom saját élményekből, hogy nem igen van megoldás csak fegyverszünetek vannak ill. Felületi kezelések a bajokra és a teljes gyógyulást szolgáló operációt senki sem képes elvégezni. Valóban hülye a helyzet, ha a munka sem megy mi a fene Amerika, sem teljesen tejföl mi van ilyenkor? Rémisztő, hogy permanensé válik majd az átmeneti állapot és a válságos helyzetek állandósulni lesznek kénytelenek most a munkalehetőségekre gondolok elsősorban mivel nem gondolom, hogy az európai és a világ gazdasági politikai szarságai ne hatnának ki a „jó lét" nagy mamutjára nem lehet büntetlenül dőzsölni ez előbb utóbb visszahat. Szívem szerint nem is bánnám, ha odaát is szívnának egy kicsit letörve azt a fene nagy döjföt az egy másik nóta, hogy ez most benneteket nem érint valami jól ez személyes gond, de ezzel is kell a jövőt tekintve szembenézni és alternatívákat keresni hol és hogyan tudod megoldani a család fenntartás húzós feltételeit megteremteni. Persze most ez átmenet és te biztos mondod nem –nem megoldják csak kérdés ill. Nem kérdés mert tudom nincs sose volt tartalékotok, hogy ha elhúzódik ez az átmenet kibírjátok-e éhenhalás nélkül. Lehet, hogy én teljesen félreértem de az én általad lehet, hogy lenézet kistílú életem mindig kihúzott az anyagi szarból igaz ennek is ára van semmi szárnyalás kemény biztonságos futam és nem túl sokra vivés mindig épp szinten tartás legalább az élet lelki zavargásai mellé nem soroltuk az anyagi gondokat miattam. Most mi sem állunk sehogy nyakunkon egy elhúzódó hagyatéki tárgyalás a bátyám lánya miatt illeték fizetési kötelezettség, de évekig nem jutsz az örökséghez mindegy hosszú most sem tudjuk az árnyékunkat megugorni így szállnak el az álmok különben is az én madaram mindig szállni akart és aki-ami repülni akar azt nem lehet kalitkába zárva megtartani. Nem tudom kell valamit mondanom legfőképp általam okosnak vélt tanácsot adni. Remélj lesz munka a Boriszt meg hagyd úszni az árral talán ha nem foglalkoznál vele nem érdekelne annyira a nem minősítem döntései elkezdene hiányozni neki az apja és annak véleménye. Kis apa elvonási tünetek felnyitnák a szemét. Nem tudom

szia Zsuzsa

0310 ÖN MŰTÉT TÜKÖRBŐL, LZS

Hát, ok igazság van abban, amit mond, kérem. Azt viszont picit helyesbíteném, hogy itten ilyen lenézések lennének. Különbségek vannak, meg mindenkinek a maga kényszerpályája. s mindig van vagy két oldala a dolgoknak. S nálunk, amikor halvány rózsaszin volt a helyzet azt hívtuk rózsásnak. Ennél jobb ritkán volt. amikor un. Nagyképűsködtem, az egyfajta önigazolás volt, hogy egy kicsit abból is erőt merítsek. Olyan sok forrásom nincs. elismerem, hogy vannak igényeim, s lehet ez a baj, ahhoz képest ugye, hogy semmilyen ütőképes képesítésem, vagy ilyesmim nem volt. S a bumlizást lehet nézni kalandvágynak, meg keresésnek is. Sokszor nagyon bánt, hogy nem születtem bunkónak, s nem maradtam kőműves segédmunkás vagy sofőr vagy falusi könyvtáros, szolgálati lakásban. De minden "nagyképű", meg "nagystílű" változás mögött rengeteg dilis, önvád, meg egyéb kérdőjel van, talán ez kitűnik. Talán nem. De van. Én ugye egy író akartam lenni. De ellentétbe másokkal elképzelni sem tudtam, hogy a családomra rakom ennek a kockázatát. Úgyhogy gondoltam elmegyek "pár évre" dolgozni. Aztán...lehetett volna szerencsésebb is. Ha mondjuk a forint nem megy el szarni, annyi év után. Csak hogy egyet mondjak. végül is azt hittem, hogy megérett a helyzet s A Jillel együtt meg tudjuk csinálni a dolgot. S működött is. Lényegében azt, ami új van Kötcsén, akkor csináltuk. S tényleg egy-két évre voltunk tőle. ami harmincöt évhez képest olyan nagyon nem sok. aztán gondoltam, majd a fiam besegít - így, hogy az anyja nem tudja. (még nem biztos, valami azért nem lesz) de miután végig zongoráztuk ezt az egész klaviatúrát, ami nekünk van, maradt az, hogy annak ellenére, hogy ez már nem nagyon menő nálam se, de megint változtatni kell, nem lehet csak itt pöcsölgetni. S talán van még bennem ennyi szufla. ez a spórolásos dolog, nos ez mindig felmerült nálunk. De komolyan kérdem: mennyi kéne, hogy legyen ahhoz, hogy az ember nyugodt legyen? Vagy egyáltalán. 1 Mill., 2, 10, vagy még több? még jelen pillanatban sem, s sohasem, egyetlen napra sem éheztünk. "nélkülözés" az van, de miben, mihez képest? kihez képest? Én ugye egy párjának, egy társadalom kívülinek születtem, mert kedves szüleim még egy rendes proli sorsot sem tudtak nekem biztosítani. Még egy szakmunkás bizonyítványt se. s amikor zamárdiban ránéztem a gyerekre, a legnagyobb rém az lett, hogy ha jól belehúzok, akkor beléphetek a nagy proli internacionáléba. S aszontam, hogy azt nem. Pedig egyik oldalon nagyon önelégült, meg még boldog is voltam, a jó kis könyvtáramban. Nekem - mindenem megvolt. Volt papír is. Sok ingyen papír. Toll is. végül is felneveltük ezt a két kölykünket. Meg vettük azt a házat. S tudom, hogy sokak szemében ez egy nagy semmi, de van itt valami más is. Tudatilag én azt hiszem, hogy mi a két gyerekünket átsegítettük az alacsonyabb népréteg szükségszerű osztálytudatán s azonosulásán. Ha megkérdezed őket, hogy jó kis prolinak érzik e magukat azt hiszem nem is tudnák miről beszélsz. Pedig elég széles út vezetett nekünk oda... s talán ezért van,

hogy most, mikor mint egy végső eszköz ez előjött a Borisz kiszállt. Hiszen jó tanítvány volt, s én - ezt vállalom, én mondtam neki mindig, hogy magasabbra kell nézni. S pillanatnyilag ez biztos, hogy abnormális, biztos, hogy nem segít stb. De kicsit hosszabb távon talán mégis bejön. S mit csináljunk, ha ezt nem érti? a gyerek napi kilenc órát dolgozik egy előkelő zsidó ügyvédi cégnek. S nagy tervei vannak. Azért ez is valami, nekem legalább is. ebben a családban ugye, én voltam a nagy ideológus, meg politikus, meg minden szar. Most megkapom, ami akartam. S valaki felteheti a kérdést, hogy A Jill rákját miért nem terveztük be. Mert nem! S ezt sem nagyképűségből mondom. Lehet valakinek természetes, hogy ilyenben gondolkodjon. Nekem veszélyes. Nyomasztó. Akinek van diplomája, annak nem olyan nagy ügy. Akinek nincs - nos egy másik kérdés. feladni nem adjuk fel. Ami most megy, az az, hogy még is csak el kéne kerülni, amit egész végig nem akartunk. A sima munkáslét gyönyöreit. Mert ugye arra van lehetőségem, hogy csak úgy, munkás vagyok. De emlékszem, hogy valaki mondta, hogy igen? Csak annyit keresek? Hogyhogy? De mindkét irányba ez nem működik. A munkás az kizsákmányoltt, ergo szegény, ezt már Marx papa nélkül is tudjuk. Ha meg többet akar, akkor be kell zizegnie. Nem? s volt itt ez a lelassulásos belenyugvásos tetyekvetyekes, alkalmazotti lét. De ugye a helyzet kicsit megváltozott, egy ici-picit. a Jill fizetése, meg a Borisz, meg már öregszem a fizikai munkához, s igazán megérdemelném, meg ilyen "közhelyek". de az a fajta vagyok, aki olyan könnyen azért nem adja föl. S lehet nem fog menni, amit tervezek, még semmi különös nincs. De, amikor kiderül ez, akkor is beletörődhetek a félig kész dolgainkba. De remélem, hogy még nincs vége.nem tudom, senki sem tudja, hogy A Jill kit tud e jönni, s segíteni. De én szeretnék felkészülni, hogy vele, vagy nélküle, még adok - magam által - egy utolsó esélyt, hogy legalább a házat úgyahogy befejezzük, tisztességesen hazatérhessek, s valami piti mesterkedéssel kihúzzam, a végéig. Az, amiről eddig beszéltem, "olyan nagyon" nem zavar engem. Ami zavar, az a kurva egyedüllét. Hogy napokig, hetekig, hónapokig senkihez nem tudok szólni. Vezetés közben párbeszédet szoktam magammal folytatni, de a múltkor valaki furcsán mosolygott rám a lámpánál, s akkor megijedtem. Hú, mondtam, ez egy veszélyes út. úgy nagyjából persze tudok én "mindent". Csak hátborzongató a gondolat, hogy nincs kihez szólnom. Egész nap. s főleg a férfi gondolat hiányzik. Az ivánnal szerettem volna beszélni, s ezt ne vedd sértésnek. A nők tündériek, de mások. S egy kis férfi bíztatásra lett volna szükségem. De jobb is, hogy nem sikerült, senkinek nem hiányzik az én nyomorom. végül is, micsoda paradoxon, a Boriszt hívtam föl. S egész jól megtámogatott!.....Ez van. Bűnös vagyok, hibáztam, hülye is vagyok, a realitást se mindig abban látom, amiben mások. Ezt is felfogom. De azt is, hogy a logikán, meg az okosságon kívül van itt még egy két dolog, ami engem - legalább is - mozgat. s igazán örülök a levelednek, kicsit depis, de az is több mint a semmi, a csönd, mert az, amitől megőrülök, az olyan, mint ha valaki egy kaviccsal üveget karistolna. S nem árt emlé-

keztető a negatív s elkötetlen végekre. S igazán törődésnek meg segítségnek fogom fel, s jól is esik. Mikor A Jill elmesélte fpipinek, hogy milyen nyomorult lehetőség várhat ránk, hogy lehet már látni sem fogjuk egymást többé, széttette a kezét, sanyarú-gonoszka mosollyal ezt mondta: "ja, lehet, ez van "s erre azt tudom mondani, hogy ez az ember egy katasztrófa. Az igazgató urat elhagyta a felesége, meg ilyenek. S mikor egy ilyen kisráncos töpörtyűben, egy ilyen nagy műszakértőben a mások baján érzett káröröm, az, ami van, akkor én erre azt mondom, hogy kapja be. pedig, ha valakinek igazán megadatott, hogy ember legyen, az ő volt. Nem? annyira soha nem megyünk le hídba. néha benyalok egy kis sós tengervizet, hányok is egyet kettőt, de még bírom. Úszok. Na, még egyszer köszi, várom, hogy elmúljon ez a kurva hétvége, s megint kirohanok, mint egy Zrínyi. (néha olyan ez az egész, mint mikor az ember magát operálja, - egy tükörben, "tükör által homályosan" - kicsit groteszk) Üdv.

Jack

0310 MINDEN JÓ, LESZ MUNKA, MEG TE IS JÖSSZ, ED BEMUTATÁS, LJIL

Na, hát igazán örülök, hogy jól vagy, vagytok. Teljes idétlenségekkel töltöttem a napom, mindenfélét szereltem, meg ilyenek. Aztán elmentem egy kicsit ki, s mikor hazajöttem volt egy üzenet az ürgétől, hogy hívjam vissza. De soha nem veszi föl. Hagytam egy üzenetet. Aztán odamentem a házukhoz. Úgy néz ki, mint a Dustin Hoffman tíz klasszissal lejjebb. S ő is színész. fiatal házas, tanár, kisbaba meg minden. Olyasféle házuk van, mint a Till rd. Volt szóval kezdő. de nagyon hajt. Nagyon rámenős. Értelmes, s piszok nagy ambíciói vannak. S azt mondta, pont egy olyan kell neki, mint én. Akar venni házakat is, felújítani, meg minden. Meg azt mondta beajánl. ismeri a Carpenternét, akinek a hazaköltözés előtt dolgoztam, s aki segített nekik, hogy real-estate-os legyen. Kicsi a világ. azt mondja, hogy ez a dél a *„good old boy Network"*, s munka a *World of mouth által van.* Másképp nincs. De ő lesz az én mouthom. (persze az ember tudja ezt, csak mégse…) Jó nem? Száz dolgot akar, hogy a házukon csináljak. Holnap kezdek. Kis szerszámos-tároló, meg villanyszerelés, meg polcok, meg ajtó csere, meg minden szar. a Laney egy tündér volt, ahogy rekomendált, totál levette a palit a lábáról. Azt nem tudom, hogy a Miriammal, meg a Jayvel beszélt e. De minden oké. adtam neki még egy csomó lapot. meg ilyenek. azt mondta, hogy lesz két closing-ja is. mi ez szerencse? Mindenesetre új életet kezdhetek. Bassza meg. De talán a legfontosabb, hogy nem kell semelyik buzihoz elmennem, dolgozni, jön a tavasz, jön a nyár, te is jössz, meg minden. az élet szép. basssza meg. közben már totál ősz vagyok, de az agyam most egy kicsit kisimult. Csibém, lehet valami még is lesz. Csak legyél jó, az fontos. Jó, meg jól. Na. Love you.

Jack

ED, AZ ÜGYNÖK

2002.03.21 MUNKANAPLÓ:

Nohát, elnézést az egész hisztériáért, szégyenletes kilengések, fujj. de olyan ez, mint mikor valaki lehajol, lenyúl, s kicsavarja a saját lábát. mert ugye volt itt néhány tendencia, megadtam magam, mint a csorda állat, futottam a többiekkel, vagy csak beálltam tehetetlenül a metrón a brancsba. Az Örs vezérig nincs mit tenni. asszonytalan Józsibácsi, megcsinálja a mózsiáját, s megy kis puha jóérzéssel, a felelőtlenség könnyű kalapjával a búbján a Csepel Vas és Féműekbe. Lapátolni. De jó is az. de szóval, s pláne, sőt. Igen ám, de kisikeredik ez a Máltai Lovagrend, Titkos Jezsuita Junta, bent vagyok, jó vastag itt a félhomály, hánytató az áldozati füst, de látom, hogy miként darabolják a koncot. S nekem is dobnak egy-egy jó kis velős csontot. Állati? Nem tudom. Bizakodtam ezzel a kis ürgével, de mikor közelebbről megnéztem, kiderült, hogy totál gengszter kinézetű, olasz is, zsidó is lehetne, a, de- nyíró meg a das- Hoffman keveréke, tartozhatna ide is, oda is, komolyan azt hittem, hogy a Rend benső nyomozója, aki az ilyen kelet európai meg helyi szemetet finoman eltűnteti. Hát jó nagy tévedés volt. S még én gondolom azt, hogy ismerem az embereket…nos ez a kis edi, mert Ed a neve, Ed Wagenseller, vagon ügynök, nem Wagon, tehát kis bicsakkal, na mit lehet tenni, ez egy Shakespeare színész, meg tanár, színészetet tanít az egyetemen. Meg házügynök-öcske. S olyanokat mond rólam, hogy tündérkéknek álcázott Tocsikok hívnak sikoltozva, hogy milyen boldogok s mindjárt elélveznek, hogy találkozhassanak velem... mert mindjárt lesz a zárás, s nekem addigra meg kellene csinálnom háromszáz ház gatyába rázását, lefürösztését s sminkjét. Hogy ők meg fölmarhassák a nagy lét, persze…s tegnap még a csepeli héven ültem, a kis aktatáskámmal, benne az abált szalonnás szendvicsem. S tudtam, hogy ötnegyvenötkor megáll, ötvenháromkor a Portánál bélyegzek, ötvenötkor megnyugtatóan csapódnak az öltöző vasszekrényének ajtajai, a meleg almot idéző lábszagban, s pontban hatkor sivítva beindítom hegynyi masinámat, amivel majd napi egymillió csavaralátétet préselek ukrán vaslemezekből. Fütyörészve, gondtalan. Ezt ne felejtsük.

0311 AZ ÉN

Az Én, az a lény, akivel az ember a fejében társalog. Akiről azt hiszi, gondolja, hogy ő., Akivel azonosítja magát. De csak hogy ne legyen ez ilyen elvont, mondok egy példát. Az Én, tehát a saját azonosság tudatom, az valahogy mindig jelen van, s valahogy ugyan az, mióta csak élünk. Még az ember álmában is jelen van, s valami olyasmi, mint a pára, ami lebeg a dolgok fölött. De az ember, a személy,

a lény, aki én vagyok még rengeteg minden dologból áll. Ahhoz hasonlatosan, mintha az ember nézne egy repülőről a földet. Vannak erdők, meg rétek, meg barlangok, meg folyók, meg tavak, meg faluk, meg városok, meg házak, meg szobák, meg szekrények, meg fiókok, meg a fiókokban dobozok, a dobozokban kisebb-nagyobb dolgok stb. De ugyan így mehetünk lefele, bárhova. Mehetünk „bele" egy folyóba, egy tóba, egy rétbe, s észrevehetjük a kanyart a beszögelést, a vízmosást, a vízinövények csoportjait, s mehetünk le a halak, s más vízi bigyók lenti világába. S az ember, megkérdezheti, hogy mit csinál a pára a víz alatt? S lehet azt mondani, hogy majdnem semmit. De, mint a víz rokona, tudja. S különben is ez olyan pára, csoda pára, ami a víz alá is megy. Sőt még a tűzhányókba, gejzírekbe, s gleccserek jegébe is megy. Persze nem annyira, csak itt-ott. S ezt lehet nevezni a tudatalattinak. De van erre egy példa. Ha mondjuk álmunkban, abban a mélyben, amikor majdnem minden kikapcsol, s nem is álmodunk, csak alszunk, mint egy kugli fa, onnan is ki lehet a másodperc milliomod része alatt kapni az embert egy hirtelen s megfelelően durva zajjal, pl. tehát „valaki" ott is szolgálatban van. Nem lehet tudni, de ezen a kísérleten keresztül lelehet fülelni. A lényeg, ezt akarom mondani, hogy az ember az nem csak ez a pára, sőt pont nem az. Az ember az a tájkép, amit föntről lát, az egy olyan nagy egész, s lelehet menni, s meg lehet nézni közelről. Persze nem muszáj. Mert miután ez a pára, mindenütt, vagy majd mindenütt jelen van, S ezzel semmi mást nem akarok mondani, minthogy az egy tévedés, azt hinni, hogy az ember olyan homogén, mindent tud az által a Józsi által, akivel nap, mint nap beszélget. Ha az ember megnéz képeket, hogy az öröm, a bánat, a félelem, a szomorúság, az emelkedettség, az ijedtség, vagy akár a boldogság milyen részekben aktivizálódik az agyban, s milyen részeket kapcsol ki, furcsa gondolatai támadnak. Mert ebből az látszik, többek közt, hogy az ember az nem egy ember, hanem sok kicsi. S például a boldogság érzet, az főleg nem attól van, hogy egy pár rész be van indulva, hanem hogy inkább semmi nincs különösen gerjesztve… Ami egy kicsit bonyolítja a helyzetet. A félelem, az összes nagy negatív érzés, egyértelműen ott lent az agytörzsben, a legősibb részében az agynak van, amit a hüllők óta cipelünk magunkba. Ez azért van így, mert ez kell a túléléshez, ami egy élőlény első szabálya kell, hogy legyen. Nem? Minden további utána jön. Ha megszűnők, mi a francot csinálnak? S most lehet sorolni az emberi lét, vagy tudat állapotokat, mert az nem ugyan az, egy olyan hosszú papirusz tekercsen, ami innentől odáig érne, azaz át az Atlanti Óceánon. Az állapotok száma egyébként nem függ a nyelvtől, vagy az ismert szavaktól. Kevesen tudják, hogy pl. a japán nyelvben nincs l betű. Ezért a japánok nem tudják megkülönböztetni az r-t az l-től. S fel lehet tenni a kérdést: ettől a japánok butábbak? Az angolban nincs az a szó, hogy testvér. A siblinget kivéve? De biztos, hogy van egy ilyen kép a fejükben. S így tovább. Az ember használja a nyelvet, de a gondolat az sokkal több. Amikor az ember horgászik, s fog egy halat, akkor mikor kapás van, a botra, a zsinórra, meg az orsóra gondol. Aztán mikor meglátja a ficánkoló halat, akkor egyre inkább rá. Aztán mikor már ott ugrál a

parton, szájában a horoggal, akkor az ember félre teszi a botot, s már a horogra, a horog kiszedőre, meg a halra gondol. S mikor már a horog is kint van, akkor már egyáltalán nem gondol a botra. Csak a halra. Aztán a haltartóra gondol, amíg beteszi a halat. S aztán kezdi elölről, s már nem gondol a halra, hanem hogy jó e még a horog meg a zsinór meg a bot. Meg hogy nem kéne e már haza menni, mert késő van, éhes, s csípik a szúnyogok. De ezek gondolatok. S nem mindig mondunk, vagy gondolunk szavakat. Nem mondjuk ki a fejünkbe, hogy „hal". Csak tudjuk, hogy hal. De megeshet, hogy mondunk is valamit, pl., ha van egy társunk, s odaszólunk, hogy jó nagy hal, nem? - akurvaanyját. Ami persze már egy elég bonyolult dolgot fejez ki. Nos, visszatérve az állapotokra, ez az egész valahogy úgy néz ki, mintha kis lámpák gyulladnának, vagy amikor a pókháló „előjön" a hajnali párától, vagy a nyár porától. Addig is ott van, de az, ami rárakódott, az „aktiválta", kiemelte. Nos, ez történik az agyban. Olyan az agy, mint egy háromdimenziós pókháló. Mintha egy körtéből, két almából, néhány mandulából, szilvából, cseresznyéből, dióból (ez különösen jó), de rakhatunk bele néhány szem tökmagot, szotyolát, borsszemet, pár szem mákot, szórhatunk rá egy kis borsot, egy kis ecetet is locsolhatunk rá, s így tovább, fáradhatatlanul felhasználva az egész éléskamrát. Nos, ha arra gondolunk, hogy mindegyik egy kis más színű, puha gyurma, így szépen összerakhatunk egy olyan agyszerú dolgot. Nem keverjük össze, csak összerakjuk. S ha jól belegondolunk, akkor ott bent, minden kis izének van egy elég rendes karraktere, s ez vitathatatlan. Nos, talán látható, hogy az mind Én vagyok. De a tudatom erről az a pára, ami fölötte, s az alkotórészek között lebeg, folyik, terjeng. S a kérdés az, hogy a tudatomon kívül, van e még más eszköz is arra, hogy mondjuk, a mandulával kapcsolatba kerüljek, arra hatást gyakoroljak, vagy ilyesmi. S azt lehet mondani, hogy igen. De erre most nem térünk ki. A legfontosabb, amit itt akarunk mondani, hogy el kell szakadni attól a fontosnak tartott tévhittől, hogy mi csak a pára vagyunk. A Pára mögött sok minden van. S amikor erre az ember kezd rájönni, ez nagyon sok további rájövés kezdete lehet, s már nem is olyan ijesztő ez az egész. Ha valaki további adalékokra kíváncsi, el kell menni egy jó könyvtárba, s keresgélni az agyról, tudatról, az alvásról, az elmebajokról, a neuronokról, s hasonlókról szóló könyveket, a legjobb színes ábrákkal. Na. Ez amolyan tudományosból hétköznapira való fordítás akart volna lenni. Kicsit olyan Tao-s, vagy Zen-és dolog is. Vagy mint egy zacskónyi haiku. Enjoy it.

0312 AZ IVÓCIMBORÁID TŰNJENEK EL! LJ

Mindegy, ha az az idióta nem tűnik el onnan mellőled, nem írok többet. Ezt komolyan mondom. Én azt gondolom, hogy az ilyenféle alternatív alakok, mint a deklasszált szomszéd, meg egy amerikai csöves Magyarországon nem jó hatással van rád. S észre sem veszed. erről ennyit. Az agyról, meg az én-ről, ami

ugye az ego, azért írtam, hogy hátha valakinek leesik a tantusz, hogy van lehetőség azt kijátszani. Mert az, akivel az ember beszélget, az úgy néz ki mintha a főnök lenne, de nem az. Csak játssza a búráját. S úgy át lehet vágni, mint a pinty. Totál kiszolgáltatott. Attól függ, - well, mindentől függ. Hogy az ember mit eszik, hogy alszik, mit csinál, rövidtávon, két, hét, tíz, harminc, száz, vagy 365 napban. Bedől neki. tehát az ember kezében van ezer és ezer eszköz, hogy megváltoztassa azt, ami a színpadon történik. Talán semmiben nincs az embernek ennyi lehetősége. Minthogy befolyásolja, hogy mit érez, mit gondol, miben van, meg ilyenek. s persze én itt beszélek azokról, akik ezt tudják. Akik nem azt gondolják, hogy minden determinált, nincs mit tenni, már a holnap is elkelt. S ez egy totál tudományos dolog, maguk a tudósok is paffon vannak tőle, ezek a legújabb eredmények. Ilyen konyhanyelven mondom, de tök komoly. tehát ha hatkor kel fel az ember, az más, mint hétkor. ha leül tévét nézni, az is más, mint hogyha kimegy a kertbe. S így tovább. elég sokat tudsz te erről, jó nagy svindlis tudsz lenni, ha kell, de ennél is lehet jobban, ha tudod, hogy lehet. a faszival minden oké, sőt. hozott nekem egy kurva hosszú listát, egy házról, amit el akar adni, de így nem lehet. Ezer dolog. Kb.

Akkora munka, mint a Jim downtowni háza. Kisebb ház, de sok munka. S mindjárt eszembe is jut, hogy milyen egy nagy marha vagyok, amiért nem céloztam ezt az egészet már sokkal előbb meg. s hogy milyen egy szemét világ ez, hogy senki soha nem mondta, még csak nem is célzott rá. Hogy hányszor sírtam, zokogtam, véreztem, fulladoztam, meg minden, s az emberek csak néztek, s hallgattak. Pedig tudták. Ilyen szemét hely ez. S azon is gondolkodom, hogy én ilyet soha nem tudnék csinálni. Pedig én sem vagyok a legpuhább puszi, s sokszor érdekből kis kockákat csinálok, amiből kihagyok sok nyomorultat, de ez csak fucken sok. Ilyen szemétnek lenni, ez már sok. S itt beszélek mindenkiről. Mindenkiről. Az összes személyről, akivel eddig találkoztunk itt, ebben az országban. Mert a munka az ott van. Annyi van, mint a liba. Csak nem mindegy kinek, mikor, hogy. Rohadjon meg.

Ne fél Bubu, megmentünk! Jack részeg litániája

Azt mondja az Ed őzike szemű felesége a Melinda, hogy totál teljes összeköttetésük van a Duke, University hospitallal, ami az ország legjobb onkológiája. S gyere ide, s mindent elintéznek. A manus anyja van benne. S éppen most intézték el pár nap alatt, hogy valaki négyes fokozatú tüdőrákkal azonnal bekerüljön, soron kívül. már nagyon csípatom magam. Oda vannak. Mondtam, tudom én ezt csinálni. Csak attól függ, hogy kifele megy az ember, vagy befele. én egy nagyon intelligens fasz tudok lenni, néha én is meglepődők. S tudok ötször, tízszer, százszor vagy akár ezerszer olyan jó lenni, mint te, mint ő, mint akárki más. S most aztán elhatároztam, hogy - fucken - befele megyek. S a hiénák elélveznek a gyönyörtől, ha rávehetnek, hogy feküdjek be közéjük. Emlékszel, egyszer a father Dománból kibuggyant, "lehet, Mr. V., hogy maga jobb, mint én". Lehet, fucken lehet. Mert -

csak emlékezz vissza - mindenki ezen a rohadt világon, akit én valamiért jónak vagy fontosnak tartottam, egyszer leszopott. hogy mondjam. Józanul, vagy részegen, a M. Lacitól, a J-ig., a Csulától a Jay-ig., egyszer mindenki bekopogtatott, hogy bejöhet-e egy kicsit. A tíkfás, a Tapló is, gerencsér Pista is. a pipike is, az aranyom, egyem a drága fonnyadt tökét. Csak, attól függött, hogy befelé, vagy kifelé... tartok éppen, basszák meg, ha ez kell. Én nem vagyok egy Raszputyin. Én jó vagyok. S csak azért akarom elhagyni ezt a fucken társaságot, hogy többel tudjak törődni. Amiért mindig a soron levő megsértődik. De én nem azért vagyok jó, mert megjátszom. Én csak az vagyok, mert hiszek benne. S mert van kontrolom a dolgok felett, magamat is beleértve. A lista egyébként végtelen. A fekák, a spanyolok, a szegények, a gazdagok, a prolik, az arisztokraták, s még a bolgárkertészek, a rabszolga vásárosok, s a tőzsde uzsorások is szerettek, - ha én úgy akartam. Ha nem, a baj, az velem van. Mert ezt nem használtam ki. A B. Feri, az elmehet a faszomba. Én elmegyek, éjjel, lefürdetem a Father D-t, és egész éjjel síratom, amiben hisz, ha ez kell. Én egy mutherfucker vagyok. amiért nem vagyok, voltam az, az filozófia. az egy hülye tévedés. agyi dolog. de - még ilyen vén buziként is képes vagyok tanulni. S most a kurva anyjukat, szent leszek. Hát, ha ez kell? Má' ne gecizzünk itt kérem. Hülyeség az egész. De én azért nem szeretek az emberek szemébe nézni - sokszor, mert nem akarok, én! nem akarok átnézni rajtuk. Nem akarom bántani, sérteni, irritálni, emlékeztetni, őket, hogy kik. Mert van nekem más dolgom is. Lenne, de nincs. Itt van ez a Billy Graham. Az nem faszozott. Százmillió dollárt szívott le így. Az összes president szavaltatta. Nos, én nem gondolom, hogy én kevesebb vagyok, képességileg, csak nem azt csináltam. Jó nagy marha vagyok. Becsületetes. nos ez mát nem megy booth way. S most itt tartok. Emlékszem, hogy etettem a vén geci amerikai milliomost, az öreg Rileyt. Ott állt, én fönt a létrán, s mondtam, hogy ja, majd, ha ráérek, megyek. Pedig az nem volt egy babapiskóta. szóval ilyenek. Dolgozom, pénzem nincs. De dugom a nyalókámat minden kis piros torokba. Tényleg pipa vagyok. elsősorban magamra. De ezt is túléljük. Jó legyél. Azaz nagy fene naivitásoddal ne keverj bennünket bajba. Mert elverem a meztelen segged. Nagyon rossz tudsz lenni. csibém, de most bírd ki, hagyd a szennyest rám, s meglásd, jó lesz. Bízzál bennem, mondom, mint a" KÁ-ban". love you.

Jack

0312 EMYLIVEL, KINT VAGY BENT, LZS

Tökéletesen értem, amit mondasz. Van itt egy nő, az a neve, hogy Emily Dickinson. Egy költő volt. Írt vagy 1700 verset, soha nem adtak ki semmit, soha nem volt pasija, s lényegében ki sem mozdult a szülői házból. Aztán halála után felfedezték, s most tényleg nagy. Én imádom. Itt van egy verse, nem tudom profi által le van e fordítva, megpróbálom:

I am nobody

"én senki vagyok, ki vagy te?
Te is-senki-vagy?
Mert akkor már ketten vagyunk?
El ne mond! Mert majd felkapnak - tudod!

Milyen sivár - lenni – valaki?
Milyen nyilvános - mint a béka -
feladni valakit - az öröklétű júniust -
a telhetetlen lápnak!

Nos, az ember, akiről itt érdemes beszélni, az valahol ott kezdődik, hogy valaki - többé kevésbé - érzékenynek születik. S aztán ott folytatódik, hogy erre mi épül, mit épít. Mit tart meg, mit ad fel. Megtartani a Darlingot, meg kimenni és smúzolni, nyilvánosan is közönségeskedni, virágokat festeni egy vágóhídon, ez már valami extra. S erre nem mindenki képes. Mert azt "hiszi", de lehet igaz, hogy már attól is elszárad a virága, ha kinéz az ablakon. Nekem mindig a Michelangelo jut eszembe, persze más is. De ő jó.
Azt a szemétséget, megaláztatást, meg mindent, amit attól az őrült pápától kapott, még a vietnámi vízi bivalyokat is letaglózná, akik pedig szótlanul s egyszer eltűrik, hogy úgy kasztrálják ki őket, - csak az egyszerűség kedvéért- hogy egy Cshui-lui nevű dezső mögé kerül két téglával, s összeüti a golyóit. Az meg csak áll. Aztán csak felmászott arra a kurva állványra, hanyatt feküdt, s egy büdös, füstös gyertyánál festette azokat a freskókat! De ez már nem csak a művész, hanem az ember maga. van, akiben az érzékenység, meg a személyes erő együttesen jelen van. Nos odáig rettentő sok átmenet van. Létrehozni a művet, s elfogadtatni egy gyönyörtől a pokolig terjedhet. Nagyjából mindentől függ. Valaki mondta, hogy a szakmai ismeretek megszerzése ellensúlyozni tudja - valamennyire - a nyilvános megaláztatásokat. Van, akinél. Sőt, van, aki, már a padban felfedezi, hogy micsoda lehetőség nyílik itt meg! már nem is kell a jázminnal törődni. Elég a szakma. Ez egy nagy piac, lehet vele boldogulni. Az már egy más kérdés, hogy majd mi lesz. Még egészen jó emberek is eltűnnek a műveikkel együtt a haláluk után. Te tudod, hogy mit csinált a Vilt Tibor nevű szobrász? meg a Schaár Erzsi is…biztos érted. S van, aki azt mondja, hogy oké, látom az ábrát! S tudod mit? Nekem nem éri meg…Rohannom kell. Majd folytatom. Ha érdekel. Üdv.

Jack.

0313JOBB VAGY BAL, LZS

Nem, egyáltalán nem untatsz, sőt. Ami engem izgat, hogy azért mindennek megvan a maga minimuma.Még akkor is, ha a nagy igazságokról kiderülnek, hogy vannak mások is. Még van sok. Lesz is. S nem az van, hogy csak húsból lehet főzni ételt. Vagy csak krumpliból. Lisztből is lehet. Emlékszem anyám sokszor főzött hamis gulyáslevest. Amiben nem volt hús. Ezt ismerjük, magyarok vagyunk, csak nem alkalmazzuk. A Tóth Menyhérti példa jó, s a kérdés, hogy volt e valami annak az embernek? S a válasz egyértelmű - volt. Az egy kérdés, hogy ha rózsadombi akart volna lenni, azt meg tudta volna csinálni. az biztos, hogy kell valami veleszületett érzékenység meg környezet meg inspiráció. Meg bizonyos szellemi képességek, valami feldolgozás belül, amikor az ember nem csak a felszínt látja, hanem hogy azok mögött mi van. S függetlenül, hogy mit alkot, csinál, valami áttételező képesség. Én nagyon mélyen hiszek abban, hogy a többség valami féle adottsággal születik. Csak azok elszáradnak. Azt mondják, hogy minden kisbaba úgy születik, hogy a földön lévő kb. Hétezer nyelv bármelyikét meg tudja tanulni. S ezt így marad egyéves koráig. Aztán a környezet hatására, vagy a bantut, az angolt, a magyart vagy a mandarint a kínaiból tanulja, s a többire való képessége, - szó szerint! - elhal. A kis neuronok az agyában. Ami ugye érdekes... én nagyon hiszek a környezetben, a közvetlenben is a nagyban is. de főleg az elsőben. Mert minél szarabb a nagy környezet, annál kisebb a valószínűsége, hogy jut valami szabályos ember nekem is. Újra és újra feltűnik, hogy az emberek jelentős része, legyen az énekes, zenész, képzőművész, író, tudós, akár mesterember, egyszer valakivel találkozott, egyszer valaki alányúlt, kapott egy kis bíztatást, támogatást, mégpedig olyat, amilyen neki kellett. Ha totál kicsavarom az emlékezetem szivacsát, se tudok magamnak felhozni ilyet. Soha senki sem mondta, - oké, tök hülye vagy, semmihez sem értesz, de. Valami van benned, ne vesztegesd el az idődet, tanulj valamit, csinálj valami olyat, ami közel áll hozzád, bármi is lehetsz. Ne legyél sofőr, ne legyél kőműves, ács, vagy ilyesmi. Van abból bőven. Te jobb vagy. s itt tényleg nem pénzről van szó. Ha ács vagyok, ahhoz sok pénz kell. Mert az igényem kettős, több kell, mint egy szakinak. Viszont annyit keresek, mint egy melós, nem? Nos, amit én megláttam, az az, ahol, ha más nem, de a család létezik, ahol vannak nehéz emberek, egyéniségek. Egy nagybácsi, egy nagynéni, egy nagyapa, nagyanya, valaki megmondja, hogy a kurva életbe, mi is a lényeg! S ezt akartam - volna - felépíteni. Hogy nem mindig az aktualitások... ahol olyan sok féle ember van, hogy van köztük egy, aki viszszaver valamit az én fényemből is... de persze valami erő is kell a dolgok mögött." az erő, amely a zöld száron hajtja ki is vagyok. Hogy amit gondoltam magamról, az az elégedett, öntelt kép, az jó valamire, valami másra, de nem jó az íráshoz. Valami olyan is van bennem, de semmi kultiváció nem történt arrafelé. lehet, a dzsungel mélyén van egy darab föld, ahol megterem a padlizsán. De most

gazok, kígyók, s békák nőnek rajta. S hiába gyömöszölöm a magjaimat, csak egy katasztrófa az egész. először is ki kell a dzsumbujt pucolni. ami ugye egy ellenkező dolognak, tűnik. Mert nem ültet az ember, hanem írt. Amit meg utál. De... Biztos érthető. na, ilyenek. most munka évada van, kell rohannom. szerintem semmi sincs elveszve. Mindegy, mikor jön rá az ember, csak egyszer rájöjjön. sohasem késő. mihez képest? Azt hiszem neked nem emberekben, karrierekben, díjjakban, pénzben, hanem formákban, színekben, anyagokban kéne gondolkodni. "gondolkodni". A jobb agyféltekéddel törődni. Kicsit hagyni a balt. Remélem, nem vagyok túl bizalmas vagy ilyesmi. Üdv

Jack

0316 VALAKIK ELÁRULNAK ITT ENGEM, LJIL

Tudod, elgondolkodtam, s nem egyszer eszembe jut, amit a múltkor mondtál. "…most először elgondolkodtam rajtad…". mármint, hogy mire vittem? Oké. Tudod, sokáig azt hittem, hogy majd egyszer megértesz dolgokat. De látom, hogy ez soha nem lesz igazán így. S mindegy, hogy én mit csinálok. Úgy fizikailag, mint szellemileg. s tényleg reménykedtem, hogy majd közeledsz hozzám, s nem távolodsz. ez, hogy valaki engem a bőröm színe szerint ítél meg, a feleségem, ez nem semmi. De jól van ez így. Végső soron én tehetek róla. Lehet ez a: "annak hiszek, amit látok" c. Zseniális mentalitás, s van jelentősége, s nekem is kéne alkalmazni. Bajban vagyok vele, (ki is van ez használva, nem?) - ezt nagyon is jól tudod - de tisztában vagyok vele, én is, miről van szó. Végül is körvonalazódtak a dolgok, ennek is van "haszna". Kiderült ki hol van. S nem "azért. "nem most beszélek először róla. S egyáltalán nem vagyok elszállva, mint régebben. (amikor még vakon és naivan hittem bennetek) egyre inkább alkalmazom ezt a jó kis realizmust, én is. nekem, változatlanul tiszta a lelkiismeretem. S kurvára utálom már magyarázni mit csinálok. Aminek az volt a lényege, mindig, hogy az csinálom, amit csak tudok. Fizikailag és szellemileg. S ez mostanra minden területre kiterjedően ki van terjesztve. Arra is, hogy milyen javak vannak ott, meg hogy milyen smart vagyok. A kérdés, tehát én vagyok. S már mondtam, kb. Tizenöt levélben: elismerem, hogy egyedül nem jutottam többre ebben a világban. De azt soha, soha nem gondoltam, hogy ez majd a fiamban, meg a feleségemben ide jön le. Örüljek nektek, nem? Valakik elárulnak itt engem, úgy érzem. Így, vagy úgy, ezért, vagy azért…s mit vártok cserébe tőlem? Szeretetet, megértést, emberséget, nem?

Jack

0315 LJIL ZÖLDDEL A FÁNK

nézem itt ezt a kis fát, amit valamelyik évben a házasságunk évfordulójára vettem, szépen zölddel. love you

Jack

HA KÉT ÉVET TUDNÉK KEMÉNYEN KAPÁLNI, AZ TALÁN ELÉG.

A Jillel nem tudom mi lesz. Ha kit tud jönni, azt mondták abban is segítenek.

Végül is én annak is nagyon örülnék, mert az lehetővé tenné, hogy velem lehessen, s lássa, hogy a dolgok mennek. S persze még élvezhetne valamit belőle. Pénz, az iszonyúan kéne. A Linda nem hívott vissza a festés ügyben. De még dolgozom az Ed-éknek. Olyan tíz rongy kellene, két és fél hónap alatt. Hm. Volt már olyan…Megyek.

De komolyan, van ilyen állat, ami hol a szálló torpedó az égen, hol meg az alant elkapott, mikietlen egér?

Az ember az egy barom. Legalább is a magamfajta. tegnap vagy hatan hívtak. Haza kell mennem s kihoznom egy tévésdobozban az egész munkanélkülivé demokratizált etnikumot, meg leugranom ide a mexikói karalábé földekre is, s összeverbuválni egy ütőképes rezesbandát, akinek én leszek a verbunkosa. Nem tudom mi lesz ebből. Éjjel már nem alszom, s átmegyek a másik szobába, nézem, hogy ott vagyok e. Vagy lejövök ide, csak ülök a fotejban, hát erre valami neszezés meg megüti az ösztönömet, elhúzom a lamellás izit a nyitott ajtó előtt, s ott áll egy faszi. Egy szúnyogháló választ el bennünket. What a fuck you want? - kérdem ékes irodalmiassággal. A hátsó ajtónál. Egy mobiltelefon a kezében. Lehetett volna egy pisztola is, hm, utólag…s mondta, hogy a Brucit keresi. S mondtam, hogy ez egy wrong place. S elment. Én meg felváltva elől is meg hátul is kinézegettem egy darabig, aztán "a Mutherfucker" sóhajjal az ajkamon visszakecmeregtem jó kis gyűrött ágyikómba, s vergődtem még vagy két órát hajnalig. most meg itt pötyörgök. Jó kis világos szürke az ég, a ritkás fák ágain zizegnek az évelő levélkék, mint az odaragadt lepkék. Ők is szívesen elrepültek volna, de most már tök mindegy, jönnek a langyok. Megyek bizniszelni. Édes Jóistenem, mi lesz ebből? Ez most egy ébrenlét már, még, vagy csak - már álom.?

Jack

A BORISZ KÉRDÉS NEM FOG MEGSZŰNNI. NEKEM NEM. VAGY KIJÖN, VAGY BALHÉ LESZ. LJ

Ezt nem szeretném, ezt nem akarom, de ez lesz. Tehát ez a felállás csak roszszabbodni fog. ebben biztos vagyok. se velem, se veled, se a húgával ezt nem

fogja csinálni. s ha senki nem tesz ez ellen semmit, akkor fogok én. azt mondtam, hogy bántani nem fogom. de ezt a kétszínű, sunyi játékot itt nem fogja játszani, azok közül, akik szeretik. Szeretnék. S ezt már nem én akarom, ezt ő csinálja. Tehát itt választani két dolog között lehet. velünk, vagy ellenünk. más úgy nincs. nincs középút. a jó kurva életbe. Nem kiabálok, csak mondom. olyan jó mélyről mondom. A számokat mutasd meg neki. Ha azt sem érti, akkor - nem is tudom, mit mondjak. Na, hagyjuk. vigyázz magadra, valamit csinálok. love you

Jack

0303 wasteing your time, lb

Well,

természetesen az a legkevesebb, hogy az ember tájékozott, tájékoztat, véleménye van, s azt közli. Ezt azt hiszem normális korban, normális társadalomban, normális időben normális emberek csinálják. Ha ez nincs, nem adott, akkor az ember "nem normális", de akkor is csinálja. Ha normális. Ez egy ilyen paradoxon. A Blake egyfolytában azon kesergett, hogy a kortársai miért nem látják, ami ő.…s azt hiszem, hogy te is tisztában vagy mindezzel, s különösen, hogy ez egy alapállás, s egy alap dolog. néha, itt utcai demonstrációk vannak, s háziasszonyok, s Stock marketes unatkozó üzletemberek felhasított hasú rongybabákkal állnak az út szélén, az abortusz ellen. Tíz kilométer hosszan, mindkét oldalon. Kivezénylik őket. De vannak más fajták is. S a világ tele van kocsmákkal, ahol sörözgetés mellett fiatalok és öregek ezeken dolgokon elméláznak. Az interneten is üzengetnek egymásnak. a kérdés, kell ez? Kell. De további kérdések is vannak. Mégpedig az, hogy mindenki megteszi amire képes, vagy a képességei szerint is? én azt gondolom, hogy van egy szellemi hierarchia. Pont úgy mint egy hangyabolyban, vagy egy építkezésen, vannak akik a téglát rakják, vannak akik irányítanak, s vannak akik az emberi funkciókat valamilyen eszme szerint megtervezik, miután megálmodták. Azt hiszem sokat tanultál, sokat gyarapodtál. S én nem akarok semmilyen direkt tanácsot adni. De biztos naponta nyílnak ablakok újabb lehetőségekre, s azt gondolom, hogy valamerre el kellene indulni. Általában nem lehet. Pénzt keresni az Enszben is lehet, s ez nem lehet az ok, hogy valaki ne azt csinálja, amit kell. Nincs neked semmilyen eltartottad, magadnak meg édeskevés is elég. Változatlanul azt gondolom, hogy jogot, nemzetközi jogot kellene tanulnod, arra átváltanod, mert félre nem érthetően ehhez érzéked, talentumod, s vonzalmad van. Nyilván hármas összefüggésben. De te se újságkihordó, se rádióbemondó, se téglát téglára rakó kőműves nem vagy. Te egy olyan ember vagy, aki látja az ellentmondásokat, látja, hogy mi a probléma, s látja, hogy milyen kis és nagy eszközök állnak rendelkezésre, annak orvoslására. De minden féleképen a higher end közelében lenne a helyed. Ehhez meg további képzésre, tanulásra, tapasztalatokra van szükség. Azok az emberek, akikre később a világ emlékezett, nem maradtak meg kis falujuk poros utcáin, hanem oda mentek, ahol valami van,

ahol valami történik. S ez fontos az illető, meg a közösség szempontjából is. Soroljak neveket? De tanulni mindenütt lehet. Mindenesetre, ha tudnál franciául, akkor mondanám, menj Párizsba. Vagy csak mondanám, menj oda, s tanulj meg franciául. S "természetesen" menj el a sorbonra tanulni. Amit eddig csináltál az egy gimnázium volt, most majd mész egyetemre. Én ezt csinálnám a te helyedben. Innentől aztán lehet visszafelé menni. S odáig, ahol vagy, van ezer lépcső. A sógorék kolbászsütőjéig meg még ezer. De attól, hogy a kolbászsütéstől ezerrel feljebb vagy, még mindig a másiktól ezerrel lejjebb maradsz. S el tudom képzelni a végeérhetetlen ok és okozat gubancot, ami megbénít. De csak felhozom, hogy azzal több mindent lehet csinálni. Bogozni is, elvágni is, meg kidobni is. én azt javasoltam neked, hogy csináljunk a lakóhelyünkből egy központot. Azt mondtad nem. Nyilván nehéznek, bonyolultnak, bizonytalannak, hatástalannak stb. tartod. Okés megértem, hogy nem érdekel a pénz. Azt is, hogy nem látod be, hogy az eszme terjesztésének van technikai, s anyagi oldala is. Minden valamire való s jelentős személy valami organizációt hozott létre előbb utóbb. De volt, aki ezzel úgymond nem bajlódott, hanem odament, ahol ilyen volt, s beállt a sorai közé. De mi más van? Ettől a levélküldözgetéstől "nem történik semmi".ill. Ennél többet is lehet csinálni. nem hiszem, hogy neked bármilyen veszíteni valód lenne, van. Kivéve, ha továbbra is abban maradsz, amiben vagy. one way or other, you just wasteing your time…i afraid. de kíváncsi vagyok a véleményedre.

Apa

0308 MÉG EGY PÁR ÉVIG ÜTJÜK VERJÜK, LGY

Gyula,

elnézést, tudtam, hogy sok mindent ki fogok hagyni, mondtam miért. Várhatnék, gondolkodhatnék, s csak a lényeget, de gondoltam valamit írok. persze elvagyok, mi mást tehetnék? De az embernek, függetlenül a tapasztalataitól, sok barát kellene. Ragaszkodunk ehhez a nyugati individualizmushoz, a technika adta kényelemhez, de mára nekem komoly meggyőződésem, hogy ezek elkefélt társadalmak, közösség nélkül. Magányos lelkek úszkálnak a paranoid levesben. Még egy egyszerű afrikai törzs is fejlettebb emberileg. Mert közösségben él. Ahol a barátság, nem egy kérdés. Az van. Mert az élet összetartást kíván, tehát az életre, s nem elvont dolgokra van alapozva. Valaki azt mondta, hogy ha ledöglik az úton, hív egy autómentőt, inkább, mint valami "havert". S ez itt így helyes. De valahogy mégis csak kell küzdeni az árral szemben. Jó lenne valakivel megosztani, legalább gondolatokat, meg ilyenek. De én is csak egy kis (fucken) kapitalista vagyok itt. Másképp...na. Nyugodtan basszál le, ha. De néha dicsérned is kell, mondani, hogy okos vagyok, meg ilyenek. S mesélj valamit magatokról. Mit faragsz, meg mit tervezel? Meg mi van anyukáddal? Az exed otthon flangál, s az asszonyt ajnározza olykor, akit nem nagyon érdekel. Az mindig jobban szerette

a magadfajtát. Milyen az idő. Miből éltek. Van hajód? Hogy haladsz a spanyollal. Mit csinál az asszony? Gyerek? Remélem lesz még egy pár! Magocskákat kell hinteni, azt hiszem. Bár az meg újabb bonyodalmak előszobája. Szóval bonyolult. elkezdtem dolgozni a real-estate undergroundnak, kb. Ezer ügynök van a városban. S előtte meg utána is kell valamit buzizni egy házon, az eladás környékén. S elég jó a lé. Mert én ugye mindent csinálok, víz, villany, asztalosság, ácsság, meg az összes többi faszság. Rohadt fogak kihúzása, meg pipere. Nagyon jó ember vagyok, most nagyon jó. Semmi kívül állás, igazhívő barom, hadd imádjanak. Nagy menet volt ez A Jill körül, sokat tanultunk belőle. Amúgy tök jól van, már csak néhány kezelés. Én júniusban megyek haza, s aztán együtt jövünk ki. S ütjük verjük vagy két évig, aztán befejezném, ezt a kirándulást, ami idestova tízenhat éve tart, s már kurvára utálom. Úgy ahogy van. haza akarok menni. kis piti házamba. de a kényelembe, jóba, kicsi biztonságba. mindig azt szoktam mondani, hogy ha a fontos dolgok végén, még azt is meg tudom engedni, hogy egy vitorlás hajón, a Balaton közepén egy laptopon írni tudnék, nekem az maga az álmok netovábbja. Egy szimbóla. De kéne az asszonynak is egyszer már vennem egy függönyt meg egy terítőt. Na, ilyenek.

Jack

GORBI MEG A PING PONG

S mindenki ráérzett a dologra.

Amúgy meg - a következők voltak: a Valessza, a Gorbi, a Ten-pin-Pong. S főleg a ten-pong. Mert a Gorbi nézte, hogy a polákok hogyan kevernek, mint az állat, de olyan ilyesztő volt az egész. S nézelődött, hogy mi a faszt kéne csinálni. Sehol semmi. A bolíviai izé csak ott azon a lógó Amerikán csak részben mükszött. Hát elment csájnába. Ez az öreg Pingpong, akkora, mint egy csimp ülve, csak ment körbe a cellájába, meg a kavicsos udvaron, s aztán megvilágosodott, mint a pocakos elődje a tamariszkus alatt. Vagy lótusz? S aszondja: vagy szegénységet terjeszt, vagy kis anyagiakat, mármint a népnek. Az meg hazament, odaszólt a lengyel elvtársaknak, hogy kész, fuck, vége. S mondta a Gorbinak is. A Jelcin, meg ott baszkódott körülötte. S hagyta. Az meg, keresett egy kis kerekfejút, nagyon kerekfejút, kis szervező zsenit, sajnos nem jut eszembe a neve, pedig ő tette tönkre a hadikommunizmust. Ötéves terv, meg állami tulajdon, meg ilyenek. s persze, volt ott azért még egy két elvtárs, aki azt mondta: na, oké, basszuk meg a nagymamát, de nem úgy. Nem úgy öcsém! Majd én megmondom, hogy. Valami csermomirigyin, vagy mi. s nekiálltak, jól befűtöttek a dácsákba, beleültek a forró vodkáskádba, s mobiltelefonon eladták a Volgát, a Névát meg a Jenyiszej használható részét. Az elvtársak íróasztalát, tekerős telefonjait, meg herélésre használt bugylibicskáját elvették, s ugyan leülhettek volna a komputer elé, de inkább

elmentek a csehóba. Ők már ilyent nem. S különben is, Lenin elvtárs erre nem mondott semmit. Bölcsen hallgatott az üveg alatt. S erre mit csináltak az indiai fellák? Hát, ők is feladták a Centrál pleninget. Mondták, hogy akkor bassza meg. Szabad a gazda. Fostak, de pár hét alatt a nagy állami malom mellett ezerötszáz kis maszek malom zümmögött. Ott volt a legkönnyebb, mert nem volt az a nagy buzi ipari komplexum, nagyon drága, amit szét kellett marcangolni. Puszta kézzel. Mindenesetre érdekes, hogy ez a két szomszéd, a két nagy öreg, nem szólt egymásnak. Kellett egy Valessza, aki ott leállította a darukat. Meg egy Tecsőr, aki elment a fiúkhoz, s azt mondta, hagyják már ezt a központosított állami faszságot. Aztán egy Gorbi, aki egyik kezével a fiúk fejét nyomta, a másikkal meg jegyeket osztogatott a New showra, s ahogy mondtam, elmegy a Ping-Ponghoz, aki megmondja hányas a kabót, átagyja dömdödömnek a remót kontrolt, s innen már minden megy, mint az ágyba szarás. Nikkel ipar, olajipar, minden eladó. S a politikai változások, ahhoz kellenek, hogy a kakastollas csendőregységek kinek a háza előtt tűnjenek föl, ágaskodó paripákon. Money kell. S nem ideológia. Csak semmi ideológia. Ami azóta történik, az az, hogy majd a Westel, meg a bánya, meg a bank, meg a többi tehénke, kinek tejel. S hogy lehet a legelőt, az istállókat, meg a többi kurva anyját kontrolálni. S ki fogja ezt garantálni, pátyolgatni, őrizgetni? Na ilyenek.

Jack

03.01 MI MEG A TEREZA, LS, B, JILL

Well, ez valami megint, ami némi nehézség ugye. Gondoltam rá, de valahogy reménykedtem, hogy senki sem fogja félreérteni, s már olyan kevés időm volt, kellett rohannom, meg ilyenek. Hogy mondjam. az a levél, az a Józsinak íródott. A másik: az egy régebbi állapot egy pillanatát rögzíti. Kiszakítani onnan, well. Akkor egy pillanatra igaz volt. Még az sem egyértelmű, hogy a gyulának megmagyarázom, - nám, hogy ez már nem úgy van, meg ilyenek. Csökkentené a helyzet drámaiságát, vagy mi. De az tény, hogy volt, amikor azt éreztem, hogy is mondjam. mikor az ember "scaneli" a dolgokat, a valóságot, az információkat, akkor átmegy ugye egy nagy adathalmazon, nem? Jobbról, balról. S nekem ne jöjjön senki a süket dumával, hogy neki nincsenek soha szélsőséges gondolatai. Mert ha nincsenek, akkor, hogy találja meg a valóságot? A valóság megragadása, az nem összehasonlításokból, tükrözésekből, s más hasonló szellemi kíntornázásból ered? Van, aki enélkül is tudja? Hááát. Én nem. Bevallom. s az, hogy olykor "rosszakat" gondolok rólatok, de. de aztán mégis csak kitartok mellettetek, szeretlek benneteket, értékellek, tisztellek, méltányollak, nagyra tartalak stb. Az akkor csak dupla, nem? Az ilyen elveszett nemzedéknek, minta a gyugyuk meg Pityuk, mint mi, össze kell ezen az internet kocsmázáson dugni a fejét, s kiönteni a ...nem? Ő is átment dolgokon. S amilyen kis balfasz, lehet még olyan szufla sincs

benne, gyanítom nincs, hogy a tényekkel, dolgokkal, szembe nézzen, s így nem is tudja. Nem tud semmit. Mert akkor még hol van a feldolgozás? S a feldolgozás se olyan, hogy ma megcsinálom, s kész. Hanem holnap megint előveszem, összehasonlítom az új izékkel, újra gondolom, meg ilyenek. Így épül az emberi hiedelem, amit tudásnak hívunk. Vagy arra felé nem? Állhatatlanság? Valaki ezzel próbál vádolni? Engem? Nem az az állhatatlan, aki ilyet gondol? Aki nem bízik? Aki kutatja a lehetőségét, hogy valakibe ne bízzon? Nem az van, hogy inkább magába bizonytalan? Arról nem is beszélve, hogy azok a sorok valójában ismétlései voltak valaminek, amit mindenkinek külön külön el is mondtam. Nem is egyszer, s sokszor sokkal durvábban is. Részletesebben. Meg minden. Az, hogy gyugyukámnak is elmeséltem, nem hinném bármit is elvenne bárhonnan. Nem hiszem, hogy titeket ezt sért. Sőt, azt gondolom, hogy valaki csodálatát váltja, vagy kellene, hogy kiváltsa inkább, hogy ez nálunk ilyen magas szinten tudatos, feldolgozás alatt áll, kezelhető, s nem kiterjedt gombaallergia forrása. Például. S ha a dolog lényegére koncentrálunk, sok igaz is van benne. Sokszor elég dumik is vagytok. Sokszor én is nagyon dumi vagyok. Mi ebben a különös? Hogy ez privacy? Tényleg? Miért? Mert elveszítsük az imázsunkat, a választást, a kampányt? De hát mi nem vagyunk politikusok. Mi tanítók vagyunk, nem? S a tanító, az a politikus ellentéte, aki segít, aki odaadja amilye van, néha a személyesét is. Lehet valaki ezzel visszaél? Lehet. Egyszer. De ehhez már igazán gonosztevőnek kell lenni, vagy legalább is vasorrú szomszédasszonynak, attól meg nem félünk. Olyan sok mást meg nem ismertem eddig. Ti igen? Mondjuk valami Bálint. Annak nem mondanék dolgokat. Vagy valami biznisz kompetitornak. De a Gyugyu? Ott alsó-Spanyolországban, egy bérlakásban, kis magocska domborműveket kalapálgatva a - hol? A grundon, a tengerparton, s hol vannak a szerszámok, a kocsi hátuljában? Szegény kis Gyugyu. Ezek a gyugyuk. Ez egy fajta. amikor az ember azt mondja a feleségéről, hogy gyagya a lelkem, valamiért, de valahogy az meg kiderül, hogy én nagyon okos, meg kifinomult, meg szuper intelligens, meg érzékeny, meg minden apámfasza vagyok, akkor miért vagyok én ezzel a nővel? Hát mert ez egy csavarás, egy finom kis betét öcsém, veszed a lapot???A Gyugyu amúgy is mindig elfogult volt veled, mert ő is (mint mindegyik) az elnyomott lelkek uniójából van, mint te, mint a Jenei, meg még sokan mások. Itt védelemre én szorulok, nem? Nekem kell bizonygatnom, hogy figyeljetek, én is! ha másképp is, de én is, vegyetek má'be baszki. De, ami itt fontos lehetne, s kellene, hogy legyen, az pontosan a magja a kérdésnek, hogy ahogy megyünk befele, a centrumba, ha a segélyeket, segédeket, kellékeket, kellemeket, s más fontos kiegészítőket, amik az életet működőképessé teszik, mind leszedjük valakiről, akkor eljutunk a karrakteréhez. S ha a karraktere ilyen vagy olyan, akkor az mégis csak elkáprázta tó, hogy mitől olyan jó? Amúgy. Nem? Mert akkor itt újabb másféle megértések skálája bukkan elő, s újabb réteggel gazdagodik a kép, nem? Milyen példát mondjak? Ha a Mother Teresa mondjuk rossz szakácsnő, vagy zon-

gora művésznő is volt, s méltán levolt, vagy lehetett nézve az odavonatkozó profik által. De ha azt vesszük, hogy milyen jó politikus, közgazdász, szervező, előadó, kommunikátor, szónok, volt, vagy keze érintése milyen gyógy-hullámokat okozott a remegő s sebzett állatok, mint az ember esetében, akkor a kép kicsit kiegészül, nem? Nem tudott főzni, so? Hát basszák meg. De mi a baj ennek a beismerésével? (ő biztos! Azt mondta, hogy ja...)Ha mondjuk egy konkrét eset kapcsán, valahol a századeleji Albánia egyik falusi lakodalmáról mesélünk, ahol a Julcsa, meg a Marcsa vetélkedett, hogy ki főzze a Mennyei Lakodalmas Puliszkát, s képzeljétek, hát ott volt az a terézke is, mit ne mondjak, az egész lekozmált...Fuck it . tudom én hogy tudjátok, de csak beszéljünk ilyenekről. Miért ne? Le a komplexusokkal! (…na de.., hallom. Nincs na de.! Értelem van, tiszta, lankadatlan, kutató…) S nem! - azért- mert, én, mondom.

0316 Diego, na meg ki a Rockefeller, ljb

…persze még rengeteg kiegészítést lehetne tenni ahhoz a magyarázó levelemhez, néhány fontosat is. Mert ugye kapásból, egyszuszra írtam. S pontosan tudom, hogy sokszor még egy vessző, nem, hogy még egy szó, vagy szórend vagy mondat milyen változást, különbséget tud okozni. Ha valaki félre akarja érteni, akkor viszont semmi sem tartja attól vissza. Lényegileg, meg annak a fele is elmondott mindent. Nekem meg az volt, lett volna a fontos. Mert van más dolgom is. S én nem gondolom, hogy ez olyan hatalmas rettenet, ami én vagyok. Néztem ezt a Rockefellerekről készült sorozatot. Az öreg, a dinasztia alapító egy nagy zseni volt, meg egy nagy szemét. S képzelje el valaki, hogy az apja a leggazdagabb ember a földön, róla meg kiderül, hogy ennek a fia. S aztán még jött egy csomó fiú. De közülük is egy, egyetlen egy szállt ki egy időre a sorból, aztán az is visszaállt. én egy kis ember vagyok. Olyan nagyon sokat nem diktálok. Illetve igen, de ki lehet alóla bújni. Pénzt csinálni nehéz, adni könnyű. Elfogadni se olyan nagy kunszt. S az ember vagy újra befektet, vagy jótékonykodik, múzeumot alapít, szóval egy filantróp. de azt (ezt be kell ide tűznöm: a

Diego Rivera New -Yorkban, meg a világ urai - modern Blakeje, szóval a mexikói mural festő, aki nagy, szó szerint is, jó dagadt volt, meg lett kérve, hogy fesse meg a Rockefeller Center nagy halljának a falait. Neki volt egyébként a felesége a Frida, tudod az az ékszer lelkű festőnő, so. A pasikám nekiállt. Mint a Michelangelo. A sok pápa meg ott toporgott, fojott a nyála. Mert ugye gyönyörű volt, meg grandiózus. S egyszer csak látják ám, hú, bassza meg! hogy az meg nem a nagy Borisz, azaz Lenin, The Iljics képe kezd ott kisikeredni!?, jujj. mondták neki, hogy na ne. S mondta - de. S mondták, hogy oké, itt az egészre a lé, and you out. Leszedték az izét, összecsomagolták, s később megsemmisítették. S aszondja a Rivera: ahhoz, még a világ leggazdagabb Rockefellerje is kevés, hogy megmondja egy művésznek, hogy mit fessen…s, visszament Mexikó Citybe, s megfestette a nagy, gyönyörű morált (tablót). Rajta Lenin Elvtárssal. S! Under the title: The Worms of Capitalizmus, -az egyik részlet, odafestette a Rockyt is. That's it.

Ez, amiről én beszélek…) Mert van meggyőződésem, ha gazdagságom nincs is. Illetve ez a gazdagságom. S el lehet menni máshova, meg megtagadni. S lehet azt mondani, mint a gyula, hogy é n vizet, sört, bort, konyakot, tejet, nem iszom; kenyeret, húst, sajtot, s gombát nem eszem, mert ez valójában mind gomba. De akkor mi a faszt eszik? Füvet? Oké! Okkk-éé. de ezzel nem velem szúr ki…agybontó volt ez a film. Ültek a brotherok, olyan öten, s az egyik azt mondta enyém Európa! A másik: enyém Ázsia! a harmadik: az enyém meg Latin-Amerika, s így tovább. Én nem vagyok ilyen Mágnás Pista. Egyik oldalon. de ha jól körülnézek, azok között az értékek között, ami amúgy fontos, sok hiányom nincs. Ezt nagyon komolyan mondom. S nekem is vannak gyerekeim, hm. S egy két ércbányát, olajfinomítót, s csézmanhattant én is adtam nekik, ki-ki maga döntse el, fogja fel…akik látják, már látták a lényeget, azt, amit mondok, mondtam, mindig mondok nekik, csak engem nem látnak. ez még várat magára, vagy…well…, nem ez a lényeg. Nem én vagyok a lényeg.

Jack

0315 SZOMORÚ, HOGY AZ EMBERNEK VAN APJA, LBJIL

Ezt írtam a fiunknak:

főleg! - azért küldök neked leveleket, (s nem csak személytelen cikkeket, mások tollából...), mert ha te nem is tartod fontosnak, hogy kommunikálj velem, én igen. Tudom, hogy ezek kicsit áttételes dologok, s azt is, hogy neked nem én vagyok a legfontosabb, vagy még annyira sem. De tapasztalatból tudom, hogy ez nem mindig így van. Én azt gondolom, hogy még mindig az apád vagyok, s ahogy ez illik, megteszem, amit nekem kell. Meg amit tudok. A többi - well, up to the wind. bizonyos dolgok itt történnek, mármint köztem meg az anyád körül, meg az otthonunk körül, legalább is amit mi még mindig annak tartunk. S csak úgy mellékesen, küldök néhány mozaikot néha. S természetesen, mint mindig nem akarlak zavarni, meghagyom neked, hogy csinálj vele, amit akarsz: lefűzöd, felszabdalod, whatever. Szomorú tény, hogy az ember nem csak "úgy" van, van apja. I know. De ez van. Something you have to learn to deal with? Maradok tisztelettel, az

Apa

0319.2 VIGYÁZZ A FÉSZKÜNKRE, A TÖBBIT ÉN MEGCSINÁLOM, LJI

Well, van itt valami, amit senki, te sem akarsz észrevenni, hogy engem nem igazán lehet megsérteni. Pillanatnyilag igen, de egyébként nem. visszatérek. egy viszont biztos. Én nem akarom megváltani, azt, aki nem akarja. aki jól van, az jól van. Aki meg bármilyen nyomorúságból hozzám fordul, nos, az számíthat rám. Mit lehet ennél többet tenni. a Zsuzsa egy hülye. Szűkagyú, korlátolt. Intelligens, de olyan buta, mint egy liba. Ez az igazság. A férje többször figyelmeztetett, hogy legyek résen. Szóval csak úgy csevegek. Edukálom, kicsit edukálom. Ha nem is akarja. sok minden megyek itt keresztül. Bele vagyok kényszerítve piti dolgokba, amik nem állnak jól nekem. De talán - magamtól - kikecmergek ebből is. én téged nagyon szeretlek. Csak pont jó vagy, ahogy vagy. kivéve, ha én nem vagyok jól. Utálom magam olyankor. El nem tudod képzelni, mennyire. Shithead. Mert olyankor nyekergek, sajnálom, s sajnáltatom magam. Ami egy őszinte dolog, mert úgy érzem, de akkor is. S amikor benne vagyok, akkor nem látom, de utána igen, hogy ez egy igazán chip shit. Csak felmerül bennem, hogy milyen finom kis kezed tudott lenni, s csak úgy megsímogathatnál néha. Még a hadvezéreknek is vannak gyenge pillanatai. Ha úgy adódik. Egyfolytában hívnak, próbálok itt felkészülni, hogy vajon melyik csata lesz ez, az austerlitzi, vagy a waterlooi. Már nem nagyon akarok gondolkodni, hogy én csak egy senki vagyok, semmi vagyok, képtelen vagyok, amikor teszek egy kis erőfeszítést, s az emberek sorba állnak az ajtómnál. Wander-hungarian, most így hívnak. A faszom tele van. Nem

lehet alulról nézni a dolgokat. Az annak, aki nem az, egy kis perverzitás. Függetlenül, hogy mi lesz. minden jó, valamit csinálok a bankkal. De erre ne költsünk pénzt. Akár milyen Bubulina vagy is, amit én még mindig imádok benned, ennél legyen több eszed. s vigyázz a fészkünkre, a többit én megcsinálom. s persze love you

Jack.

0322 EGY NAP, MÁSODIK

Folyt., második. Nohát, először is megyünk haza, ugye. S nagy slunggal nekivágok a Market street Northnak. Aztán felmerül, hogy vajon miért is megyek én haza? Hát csak úgy. Csak úgy, csak úgy. De minek? De eddigre már tragikusan messze távolodtam mindentől. Főleg a Grace Streettől, a hol a ház van, s ahova csak mindenféle egyirányú kacskaringókkal lehet bejutni. Legalább megnéztem volna mi is kell! Hát szóval itt a munka, szopjál le Alan. Tizenkét napig itt ültem meredt hajjal, vörös szemekkel, fölzabáltam az összes büdös maradékokat a hűtőből, jól megdagadtam, te meg a mexikóiakkal rakatod a zsindejt a közös házad túrós falára, és semennyiért sem kellettem. Az Alan úgy néz ki mint a shón kanöri, nagy dumi, "s aztán hogy vagyunk ma reggel Jung laidi", sármos ausztrálias nyalások jobbra balra. S semmire sem jut, kb. Olyan szűkagyú, mint egy börtönőr, a múltkor három mexikói itt tolt egy verdát az udvarba, épp tolattam be, amikor egy kis kerek fejű kurvára bámul, s mosolyog rám, az aki kormányoz. Hát ez meg a Sebastian! Az Alan egyik volt mandinere, akivel annyit kínlódtam a Laney deckjénél. Segített mindent elbaszni. Hi Jack! Hi meeeeen. Jó hogy látlak. Itt laksz? Ja a fourtoniét-be. Jaj de jó. Figyelj, lehet lesz sok munkám, dolgozol? Ja. Mit. Falazok. Oké. Nos ezeknek ilyen kommuniti undergroundjuk van, beszővik az összes mobilhome parkokat, hetven ketten laknak egybe. Tehát sokan lehetnek. S kéne nekem egy ilyen Ponzó, aki leszaggatja az öreg pudvás partokat, meg pakol. Mert addig én a finomabb ragyákkal tudok foglalkozni. A time meg mani. esik, de persze nincs senki. Ez a sárga pollen meg úszik a tócsákban mindenütt, a kocsik is csíkosak, mint a zebrák. Nos, oké, akkor megnézzük a zsindejezést az Alannél, belevigyorgunk a sunyi képébe. S elfaszoljuk tőle az Antoniot. Az Antonio két centivel magasabb, mint a többi, olyan egyhatvankettő, s aki náluk ilyen taal, az boss. De komolyan, Antonio egy arany ember. Csak mindig azt mondja si. Si senyor. S kb. kétszer annyi esze van, mint az átlag amerikai carpenterek. Szóval olyan, mint én. Az Alan háza szét van döntve. Füle farka lóg. Mindenütt anyagok, minden félig, vagy alig. Három hét telt el. Én azt mondtam, két hét alatt megcsinálom, amire úgy reagált, hogy sok. Egy szemügés, órás, vagy finommechanikus kinézetű géza bütyköl inside. Ő az új. Egy mukkot nem ért abból, amit mondok vagy kérdek. Én se sokat, a szadörnje miatt. Próbálom kide-

ríteni az Antonio státuszát, de nem sikerül. Antonio, he is a nice guy, i like Antonio. Mondja. Tudom, én is, baszd meg, ezért vagyok itt. De azt nem sikerül megtudnom, hogy "amúgy" itt dolgozik e. Ezek a buzi angol igeidők. De hát egy melós? Ezek nem használnak ilyeneket. Get and got, that's it. Először azt hittem inspektor vagyok, hát persze, jó a formám, nem? S amikor ismertetem a múltat, halálra panaszkodja magát, hogy milyen szar ezt csinálni. Good luck. Ye man.

harmadik

Na jó, na mindegy, azt a rampát még meg kell szögelni, meg amúgy is kéne az edi mani, tehát vissza. Nagyon örül nekem, meg hogy minden jó. Hozza a csekket. Ami nem inklúdolja azt a huszonötöt, amit én a kártyámról lehúztam, 0.5 centet hagyva a pénzügyi institusonomban. De megfejelte harminccal. Bónusz. Ugyan én meg azt mondtam, hogy az óra megállt tikkolni már tegnap, azóta meg ez a rámpa, de ki tud itt okosnak lenni. S különben is vettem egy olyan moulding ki-be ugrást kópizó, kis pinekből álló kézikészüléket is, az meg az ő kontójukra, ötötvenért, de mondja, hogy hát akkor jó. Úgyis adott harmincat. Totál konfjuzson. Na mindegy. Heppik vagyunk, kész a rámpa, van melóm, szépen összetakarítunk az udvarban, hoz nekem egy michelobot, tündér mazsola. Elrohanok a Wakówiába, ami az ő benkjük, cash, rohanás a nésönbe, berakni az aszszonynak, sietni kell, mert húsz perc múlva meg jönnek egy munkát megmutatni, pont az ediékkel szemben. De nincs nálam a depositos bukkocska. Mondom a feka nőnek, mert közben a szemügém otthon maradt, hogy írja már meg, de kiállít a sorból, hogy csak csináljam meg én, ahogy illik. Össze vissza írok mindenhova mindent, odaadom, jó. Oké. Ezek bazdmeg diszkriminálnak! S már nem először. Micsoda egy bördön néha kaukázusinak lenni…Most meg rohanok az én benkembe, mert hátha lement az izi mínusz ötvennégyre, az meg plusz harminc büntetés. Berakok egy kilót. Tépek vissza. S mondja az edi, hogy nem jönnek, valahol elakadt a loan szekere, azok meg ott ülnek benne egy ofiszban. Majd holnap. Esteledik. Nohát, megyek haza, átvedlek, aztán irány a Walmart. Valami jó is legyen. Shoppingolok egyet. S valóban. Veszek először is egy pond rántott csirkemellet, 3.96. Aztán egy láb sadern krumpli salátát. Vanósix. Aztán meg egy nagy római salátát, jó drága bassza meg, van fiftysix, de biztos lent van a klorofil szintem. Meg egy adag banánt, meg négy narancsot, három almával, minden napra egy tojás. Aztán látok három kiló oldalast féláron, mi a fasz baj, romlott? Beköpték a legyek? Hat dolcsi. De én nem akartam most ilyen ivesztementet! Csak hogy rossz legyen a lelkem ismerete. De ennek nem lehet ellenállni. Meg élesztőt, mert lent van a kenyérsütő készletem is. Meg alufóliát, meg pappírzacskót a kenyérkéimnek, meg fólpecket, meg háromszáz Value szendvicszacskót 79 centért. Ez a Walmart ez a legnagyobb konglomerátummá izélte fel magát. Szarok bele, amíg a zacsek ilyen csípek. Meg hosszú tűnődés után egy Sharp cedár sajtot, 2.50, mert már megbuggyan a háromhónapos spagetti szósz maradékom, meg persze spagettikat, meg egy Value lazannyát. Hú. Na még mit.

Előttem mogyoró hegyek. No nem öcsém! Először dógozni kell. Nem vagy elég dagadt? Má majd nem tudsz mozogni öcsém…Még vissza sündörgők a zöldségekhez, három uborka 99, meg két pirosodó zöld paprika, jó buzi nagyok, na jó, ennyi. 35 dolcsi. Jövök haza, már megint van két meszidzset. A Stuart hívott, polodzsájzozott, ezek, akik elakadtak a kölcsönszerző kőrúton. Realestétesek gondban? Mi ennél jobban nyomtuk annak idején! Na szóval mondja, hogy hétfőn. Oké. Pöcsölők, hogy kukta vagy mi. Aztán a frituba öntök a krumpli olajamba vizet, s felteszek egy nagy baszom oldalast. Ráér reggelig, szép lassan. No fokhagyma disztájm. Csak két sört iszok, benyomom a fele csirkét, salátával, meg a sadern krumpliból valamennyit. Írok a modem-eseknek egy emailt, hogy a kurva anyjukat, nem tudom letölteni a kibaszott updétjét a driverjüknek, akkor küldjék már el atacsmentben, mert ez a rohadt masina csak mindig azt mondja azon az eunuk férfihangján, hogy gudbáj. Má szétreped az agyam. Aztán találok egy szájtot, de mire megnézhetném milyen jó, lekapcsolódom. Ülök itt egy kicsit még, az üres képernyő előtt, aztán fővánszorgok az ágyikómba. Hűvös szél süvít be az oldalas szagba a résre nyitott csúszóabalakomon. Ez jó. Az ágyam egy nagy gombóc. Kutyaól. Most tényleg nem kelek fel éjjel egykor, gondolom, fogadom, ígérem magamnak, s persze amiből semmi sem lett. De mindenesetre elnyom a walmartost csirkemell. Na. Kicsit béna.

-/-

MÁSNAP

már a lábakon álló ház alatt téptem ezerrel, nagy gerendákat taszigáltam lehetetlen lukakba, hol az egyik, hol a másik végét. Fekete por, patkánydarabok, régi lógó vezetékek, szétrohadt csövek, ledúlt tégla oszlopok, a szomszédság odafújt szemete. Harminc öt centi a magasság, oldalt már nem lehet lenni, vagy hason, vagy hanyatt, fűrészelés, vésőzés, nagykalapács, feszítés kézzel, fejjel, lábbal emelés, nyomás, taszítás, a szem tele polgárháborús üszedékkel, fekete pókok inalnak az ember nyakán, „gyilkos özvegy" vagy minek hívják errefelé, a kalapomtól nem látok, de még jó hogy nincs hőség. Megy ez, mint az ágybaszarás.

Jack

0328 AZ ÉSZRE INKÁBB, LJIL

Ezt a Gábor gyereket ki kéne söpörni, mert hátráltatja a kislányunk fejlődését. Fehér bort iszom, de igazad van. az biztos, hogy az ember nem hallgathat az ösztöneire, kivéve néhány nagyon primitív körülményt. Mert semmi sem úgy vagy

a szerint van. a legközelebbi célt az értelem mutatja, ez már többé-kevésbé, de biztos. Olyan lehangolódott voltam, amikor beleéreztem a munka helyzet átalányába, de jobban közelit, ha arra a kiábrándító, hideg, rideg, undok, fanyar, egyoldalú, s kisarkított értelmére hallgat az ember. Mert amúgy, meg tök mindegy. Csak amíg az egyik az összes állatfajból hoz egy-egy nyájat a konyhára, a másik meg csak kövér, sós, s gyomorrángatóan édes könnyeket. Hát bassza meg, s persze ésszel sem lehet felfogni sok mindent, de elég jól haladva látszanak a dolgok. hogy úgy mondjam. Minden oké. majd részletesebben is kitérek ezekre. Dolgozom, s van egy kártyás mobil fónom. nekem is végre. Na, ilyenek. Love you

Jack

04. 12, 2002 JOHN AJÁNLÓ LEVELE

To Whom It May Concern:

Jack recently did some work for us on a house we sold, and at the house we bought. Jack was extremerely helpful in getting our old house ready to sell, and did some excellent carpentry work. The house we bought was a 1926 Bungalow, and required extensive restoration. Jack did an extensive restoration. Jack did an outstanding job with everything we needed done, from correcting mis-hung sheet rock, to replacing shoe and crown moulding. he also wired some electrical outlets and factures and rebuilt a stair rail. It seems there is nothing he is incapable of. Throughout his work here, Jack was very thorough and professional, making sure he did an excellent job on everything and often going above and beyond the call of duty and doing work he saw that needed done, at no extra charge. More importantly, Jack is not only an excellent carpenter and electrician, he is an outstanding person; his professionalism and integrity and rock solid and his interpersonal skills make him a pleasure to have around. He was very communicative and thorough, letting us know what he had promised. I would recommend Jack without hesitation to anyone who needed carpentry, plumbing, or electrical work done. In fact, I know as we renovate this "fixer upper "we will utilize Jack for any projects along the way.

Sincerely

John Grimes

2002 05 .01TIRAMISU ÉS TÁRSAI

Life is time. Minden szó megérne egy magyarázatot. S természetesen minden jelentés, ami a szó mögött van. S minden cselekvés megérdemelné, hogy kellően ki legyen fejtve. Tényleg csak negyed szemmel, de nézem ezt a "frontierek" c. Do-

kumentum filmet, ahol egy-egy család elmegy a semmibe, kap száz holdat, s tárgyakat szigorúan a múlt századból. Fáskályha, kézzel mosás, budi, kert ásás, s kész, totál ki vannak.

(s ahogy mi is élünk, éltünk, meg megannyian még mindig élnek arrafelé) s az egyik oldalon lehet hibáztatni őket, a másikon nem, Ami azt jelenti, hogy kellenek a tárgyak, meg villany, meg folyóvíz, meg fürdőszoba, meg autó, meg a satöbbik. miért? két okból. Hogy az élet "finomabb" legyen, meg hogy "legyen idő". Legyen idő dolgokra. Ahogy a Laney-nek. Elolvasni az újságot. Rendesen felöltözni. Rendet tartani. Művelődni. Valamivel foglalkozni, amit az ember szeret. Stb., stb. s itt mindenről esik jó sok szó, de arról, hogy valójában a dolgok mögött az embernek ez a vágya van, arról nem. S ez - normális esetben - nem hatalomvágy, nem falánkság, pénzsóvárság, gyűjtési vágy stb. én komolyan hiszem, hogy egyrészt a rossz szavak, mondatok, megfogalmazások, beidegzések, egyezmények, köztudat, News mögött, az emberi intelligencia működik, s "tudja", hogy miről is van szó, mire megy ki a játék. Hát erre. S nagyon sokan csak ezt akarják. S ami jó. az összes tudomány, reál és human, a technika, a politika, minden-minden csak eszköz arra, hogy ez létrejöjjön, s ne legyen még nagyobb káosz. Emberek ezért élnek. Végtelen a lista. Végtelen ellenpárokat lehet sorolni. wc-budi, lavór-kád, szalonna-sajttal töltött göngyölt hús, Sokol zsebrádió- Sony sztereó, trabant-cadillac, földes viskó-kandallós nappali, gombás borfinom bor. De ennek megszerzése munkába, rablásba, gyilkolásba, háborúba, aljasságba, kétszínűségbe, verejtékbe, szélhámosságba, elvevésbe, átbaszásba, kifosztásba, kizsákmányolásba kerül - csak találomra írtam néhány dolgot. Aki meg azt mondja, hogy ez neki nem kell, nincs rá szüksége, az vagy érzéketlen, azaz üres belül, vagy idióta. Így vagy úgy. Valahogy én így látom az egész civilizációt, történelmet, politikát, kultúrát, meg az összes idevonatkozó jelenséget, ami az emberi életet körülveszi. Talán csak az art a kivétel. Az se mindig. Az elkurvulás lehetősége mindig ott van...A kupleráj mértéke meg attól függ, hogy az ember a "minden ellenére" mégis mennyit akar, s mennyi ideje, ereje, figyelme, eszköze stb. Van arra, hogy az amilye van használja, eleget, rendesen, összefüggésekben, rendeltetés szerűén. pour and simple. A napnál világosabb. S persze mindennel vissza lehet élni. De ettől semmi sem változik. A tiramisu jó. Akkor is jó, ha baromságot csinálunk belőle. Ha túl sokat eszünk, ha a hajunkba kenjük, ha valakit pofán vágunk vele, ha a kutyának adjuk, ha nem esszük meg akkor is. Ha nincs akkor is, ha túl sok van akkor is. Minden deviancia, s perverzitás ellenére. Csak fucken jó. a-posteriori. s fel lehet menet közben fedezni, hogy mennyi az igazságtalanság, a hazugság, s milyen rossz az elosztás mértéke. Hogy van, akinek sok van, van, akinek semmi. S lehet harcolni ez ellen. Nem hiszem, hogy az ENSZ főnök egy nádbungiba lakik. Miért kéne neki? Nem hiszem, hogy az ember csak azért, mert van, akinek semmije sincs, azt érdemli, hogy neki se legyen. S ha ezt mindjárt az elején leszögezzük, akkor már csak vitatkozás kérdése,

hogy mennyit érdemel. Fuck. S persze van egy mérték. Nekem pl. Nem kell pénz "csak úgy". Egy rohadt buznyák se kell.

0502 VALAKI KÍVÁNCSI ITT MÉG?

rajzolok egy képet: Valaki, mondjuk a Lawrence Arábiában, (Peter O'Toole) megy a sivatagban, megy-megy. lbj

Aztán odaér egy nagy függőleges falhoz. S a cél, termesztésen a fal mögött van. Nos, a fal, az meg telis meg tele van barlanglakásokkal, mint a képtár. Vagy kaptár. Vagy indián pueblo. sok tévé csatorna. Egyszerre látható virtuális megaloszkóp. S mindegyik lukban egy-egy csudálatosnál csudálatosabb szörnyeteg lakik, mint pl. amilyeneket a Lucas csinált. S ahhoz, hogy tovább juss, be kell mindegyikbe menned, s meghallgatni a zöld nyálat, a sárgás- lilává centrifugált köhögést, a barna levedlett bőrt, a kék spirál sikolyt, a piros vérburborékokat, meg a bordó mámort. A leszbikus két kő hatszólamú őrlődését. S te is beavatott vagy, hol az egyik lébe ázol, hol a másik izzadságot szagolod, olykor meg csak rázkódsz tíz végtelen éjszakán át a türkiz hüllő hideg hasától. folytathatnám. Nos, én túl vagyok ezen a hegyen. Ott, fent állok, s nézek lefele. Előttem a sivatag, meg alattam ez a masszázs szalon. S oké. minden felnőtt, valahogy, de keresztülmegy ennek némelyikén, többön, kevesebben. De a point, amikor még el se kezdtem, meg a point, hogy már túl vagyok, rajta között van valami. S egy igen nagy kérdés, hogy én azt miként értékelem. Berakom, építem, asszimilálom, de megmaradok önmagam? Vagy - csak szimplán elveszek menet közben. Mindenütt el lehet veszni. Reptéren, vasútállomáson, külvárosban, belvárosban, kiállításon, s könyvtárban és kuplerájban is, s má' megint boudleaierosan, egy női szemben…, mindenütt fel lehet fedezni, hogy á, ez az! a Netovábot. Szóval én itt állok ezen a hegyen, s azokkal, akikkel együtt indultam, egyet sem látok. Kész, elmaradtak. Fasz tudja hol, melyik csuporban. S mondhatja valaki, hogy ja, je, új, hu, ba, bú, meg be, s hol vagy te? Érzéketlen vagy pofikám, tompa, hát azért. Ja meg je. de nem.! Én, emlékszem. emlékszem mindenre. Emlékszem arra, amin te holnap, holnapután meg azután fogsz keresztül menni. A Poe hollójára, mely egy ingán leng lekötözött tested felett, s a szemed próbálja kivájni. S látom, ahogy ott fekszel. s mit gondolok? Azt, hogy ja meg je, sorry, no easy way out. Hogy az agy kapacitása, meg az életidő hossza, meg a megszerezhető tapasztalatok batyudba gyömöszölése és rendszerezése, különösen a lélekidő és képzettér mátrixába, az első buborékba, aztán holnap az n-edikbe, a rád szabott, titkos örökkévalóságig. S az a rés, a kapcsolat. Amikor egy pillanatra kibukkansz a hegyi ösvényre, ahol csak a gerillák, a gorillák, a szamarak meg a hegyi kecskék képesek leesés nélkül tovább haladni, látom az arcod, ahogy felnéz. Mit mondjak? Mi a kérdés? Mit szeretnél tudni? Miben tudnék én segíteni? Valamiben, akármiben, vagy semmiben? Valaki, kíváncsi itt még, netán még kíváncsibbbbb? Kérdezel?

Válaszolok…

Apa

0505 kis és nagy dolgok, ljil

Jó kis hűvös lett. De ez meg esőt jelent, s többnyire kinti munkák vannak, az se sok. De ez meg minden pillanatban változhat. s próbálom az agyam gumiját rugalmasnak tartani, csak az a baj, hogy évről évre több és több folyami üledéket és hordalékot kell cipelnie. De ez van. idealista lévén egy dolog zavar. A hétköznapok zűrzavarában persze az ember el van telve a sok tárggyal, cselekvéssel, dolgok mozgatásával, bütykölésével, ügyintézéssel, s más nyüzsgésekkel. De mikor pillanatnyi csönd keletkezik, akkor az ember újra meghallja a kagyló búgását. nos az a bizonyos dolog, az az, hogy miközben épül a ház, mi van azzal, amiért épül a ház? Mi van azzal a valósággal? mi, ugye, teljesen ordinari people-ok voltunk annak idején. Ide mentünk, oda mentünk, piti kilengések, s helyrerázódások. Május elsejék, meg badacsonyi ivászatok, meg bulik, meg vendégek, meg vendégségek, mint célok. Az ember elmegy egy tadzsik erdőbe, mókusokat lődöz légpuskával, megnyúzza s kitömi őket, s közben azt figyeli, hogy miként reagál, s ebből tanulságokat von le, s annak idején így volt. S azt hittük, hogy ez a nincstelen, dologtalan élet eredménye volt, amikor "úgy se érdemes, semmi értelme, akkor se jobb, ha; akkor meg rúgjunk be". Nem mintha az ember csinált volna valamit is. A szociológia a hibás. Vagy politika. Vagy közgazdaság. Vagy más társadalomtudományi tényezők, ami felmenti Dezsőkét és Mancikát. évszakok, évek teltek. Az ember eljutott a bűzölgő olajkályhától a működőig, a bicikli kormányán cipelt olajoskannától a félig telt hordóig a sufniban. S ez a "haladás" olyannyira megviselte az embert, hogy bármit megérdemelt. s mindig ez járt a fejemben: ha kivesszük ezt az ízit, akkor mi van? Hát, ugyan az. Mi ez, biológia? Gén? A kis ember, kis élet átka? "üjjünk má' le egy kicsit, komám". "hát üjjünk”. hallgatom a Boriszt. Kérdem mi újság. Amire ugye sok lehetséges válasz van. S meséli, hogy elmentek, meg berúgtak, már alig várta, hogy odaérjen, de még az Sandráért is el kellett menni, most meg legszívesebben aludna egyet. Meg hogy dolgozott. s nem tudom, hogy ez a részletekben való elveszés, mit enged egyáltalán megérteni. az "a" betűnek is, meg a "b" betűnek is meg vannak a részletei, listája. S meg lehet nyomni egyiket is meg a másikat is. S a kérdésem az, hogy azt legalább valaki látja, lényegében nincs különbség, de mégis? Hogy az mindkét lista tele van változatossággal, csak amíg egyikben semmi sem épül, a másikban - mind a mellett - igen. ezt legalább - látja valaki? Vagy nem is akarja, tudja. megmondom őszintén, hogy én valami nagyobb inspiráltságra számítok. Ha tízezer tégla kell egy garázshoz, de előbb be kell hordani, s naponta csak egyet hozunk be, kb. Tíz év múlva lehet elkezdeni. ha viszont - valahogy - három nap alatt behordjuk, akkor a negyediken már lehet őket egymásra rakni. erről beszélek. a különbség a Laney, meg a kovács néni között van. Mindenki nagyon bizi. Csak az utóbbi nyolc órát azzal tölt, hogy eladhassa az idejét, erejét, mindenét azért, ami

az előbbinek anélkül is van. Két órát még utazik is ezért naponta. S őneki is vannak gyerekei, férje, lakása, barátai, kutyusa meg cicusa meg aranyhala, s annyira nem gyűrött, koszos, szakadt a ruhája, vagy ápolatlan a körme. tehát a kérdés ez: oké Laney ba…meg, nem kell mindenkinek ezt csinálni, de akkor azzal, amit oly kegyesen kaptál, miért nem csinálsz valamit? Nem lenne mit? ha elvesszük - a jól ismert! - hivatkozási alapot, akkor mi? kb. Harminckét hét telt el ezekből az az évekből. Én el tudom sorolni, hogy a zenemásolások, berúgások, karbantartások, mellett mit csináltam. Kb. Harminc projectet. S ha valaki ezzel a mércével csinált ötöt, akkor felmerül a kérdés, hogy miért csak ennyit? Nem? de lehet kérdéseket - nem - feltenni. S attól mi lesz jobb? Az a millió és billió senki, éppen csak, névtelen lény, nagyvárosi, falusi, mindegy, megfőz, megesz, kihamuz, kimegy fáért, behoz, befűt, stb. vagy fogja a szatyrot, a pórázt, lemegy a lépcsőn, be a boltba, megveszi, hazaviszi, megfőzi, megeszi, elmossa, vár hogy megint éhes legyen, fogja a szatyrot, a pórázt, lemegy a lépcsőn....., ez jó? S mi van a nagy dolgokkal? na ilyenek.

Jack

0515 ZSIDÓ KÉRDÉS, 1, F. GYULÁNAK

Well, értem. értem én. Történetesen elég sok barátra tettem szert itt belőlük. S segítettek, meg minden.

De hogy ugorjak. A mostani véleményem, miközben totál egyetértek a levéllel, csak a dolog nem annyi, hanem több. Tehát az olyan fele. Tehát én azt gondolom, hogy van jó jew, meg rossz. Meg egy csomó a kettő közt. A Sharon az egy henteslegény. Ez biztos. Jelen pillanatban a kedvenc íróm, akit szíves figyelmetekbe ajánlanék, az a Philip Roth, aki egy ízig, vérig amerikai zsidó. S van egy szenzációs könyve a témáról, Operaion Shillock, azt hiszem így van írva. Hát ebben kb. Háromszázezer kérdés van felvetve a témával kapcsolatban. A zsidóknak kell egy ország. Az arabok gecik. Ez mind igaz. De amikor az én kedves compóser barátom, a Miriam Maxin Warshauer véresre vakarta a falat dühében, mert megöltek egy pár jew-t, akkor egyet tudtam neki mondani: civilizált emberek leülnek, s megbeszélik. A (fucken) asztalnál. S még egy. Te nagyon jól tudod, hogy a Bob Dylan, meg a Cohen, meg a Bellow, meg a Lenin, meg a Marx, meg az Einstein meg a Spinoza, meg, - végeérhetetlen a lista, s hogy én mennyire szeretem a tehénkéket a háztetőn is. De van közöttük totál idióta. Egyszerűen nem normális. S lehet, jó oka van rá, de akkor sem az. De tényleg nem akarok ebbe belemenni, én csak egy carpenter vagyok. De teljesen egyetértek a Roth-al, akinek van ideje ezt bogozni. s az is biztos, hogy én voltam az utolsó előtti ember, aki mellettük állt, maradt, kitartott, de most valami eltörött bennem. S azt gondolom, hogy azt a nevet, tetszik vagy nem, de csak "'tisztára kellett volna mosni", s nem összemaszatolni újra. S ez nem az én véleményem, a világ gondolkodik így. Az emberek

nagy többsége nem gondolja, hogy ő kiválasztott, csak azt gondolja, hogy nagyon is ordinari. én ebben látom a bajt. De tényleg, el kell olvasni a Roth-ot. s még egyszer: ismerem az érveket jobbról is balról is, s nem gondolom, hogy elfogult vagyok. Egy sokat szenvedett nép. De vannak más sokat szenvedett népek, a magyar is az... Ilyenek.

Jack

0516 SZEMÉTLÁDÁK MINDENÜTT, LJB

well, azt hiszem minden olyan, amilyen a lehetőséged hozzá. egy biztos, hogy nekem ez a szemét Amerika jut. lent, kint, szemét. szemét dolgok, szemét viszonyok, szemét emberek. Lehet ezt manikűrözni, mint a bivaly lábát, de az csak attól még egy pata marad. S mindig azon tűnődőm, hogy miként lehetne megszabadulni ettől a "güriző hús keréktől". vagy szeméttől. Fizikailag? agyilag? csalással? Milyen valóságos rendes és normális lehetőség van? Elbújni, beérni kevéssel, kevesebbel, mint az Emily, ült a szobájában, nézte a madarakat, se férj, se gyerek, se szociális élet, csak a könyvek, versek, papír? S feldolgozta - mit? amit olvasott? azt a "valóságot"? De végül is mindegy ki mit csinál. mindenkit lelehet cikizni. lehet mondani, hogy "ah, politikus, ah művész, ah hentes, ah, az csak egy könyvelő, ah, igazgató, de egy kis cégé, ah gazdag, de hülye, ah whatever. azt hiszem, hogy a nimbuszok gyorsabban halnak, mint a lívin species-ek. s persze a nyugat, a háborúk, a Hollywood, meg minden szar. jó volt a homály. jó volt? Nem tudom, hogy ott a feljebb levő Amerikában, hogy ámítják az emberek magukat. mivel? nem tudom, még elképzelni sem, hogy mivel. nem tudom elképzelni, hogy én meg tudnám tenni. hogy a másságot, a horrort, a kétszínűséget és hazugságot csak úgy tudnám venni. Azt sem tudom, hogy mit tudnék jobban csinálni, mit lehetne jobban csinálni.

nyilván szerencsésebbnek lenni, az sokat segítene. de az meg minél lejjebb megyünk, annál valószínűtlenebb. mert ugye az oroszlán leejti a koncot, de a sor végén álló kisegér, az nem fogja hazavinni, még az elkövetkező ezer évben sem. mert ugye közben ott áll néhány elvarázsolt dögevő, nem? Olyan ez mint egy szűrő. s egyre finomabb. Afrikában mikor megölnek egy állatot, hogy feltölték az éléskamrát, nem sok marad a hangyáknak. itt meg tele vannak a kukák beefsteakkel. de még annak a kiszedése is levan szabályozva. na mindegy. kicsit lent vagyok, jó marha fárasztó minden, s főleg gecik az emberek. akarva, akaratlan. s én meg csak nézek, mint a moziban. egyszerűen csak nem akarom elhinni. Jellemtelen szemétládák, amerre csak nézek. de, dolgozom, minden oké.

Jack

0516 AZ ÖN SÖTÉT OLDALA, ASSZONYOM, LZSJ

Válasz a Zsuzsa szokásos siránkozására, ahogy felbojdulást Siófokról hazatért, s a "tükörből más nézett vissza rá"

kedves asszonyom, úgy látom, hogy önnek van egy elég sötét oldala. Csak hülyülök. Viszont amúgy, ez valami érdekes izé, mikor a kis tükröcskéje azt mondja az embernek, hogy na csak vigyázz lelkem. Nem úgy van az. Látod, látod! Mi mindenek vannak. Ez se így, meg az se úgy, s ha nem vigyázol., meg ilyenek. S van aki ettől mindjárt jobban is érzi magát, mert gondolja, mindent megtett, éber volt, s kész. Van, aki meg aszongya, hú, de jó volt kicsit kimenni, csempét verni, sittet hordani, beszívni azokat a savanykás régi szagokat, miközben a tavasz már megint itt pajzánkodik köröttünk. S van aki kis skatulyákról álmodik, - én, pl, hihetetlen, nem? - ahol szépen elrendezve kis világok keringenek, az enyém is egy. S rend van. De mikor ugye kinyílik a sok kis dobozocska, s a sok nyugis cucc kuplerájt képez újra, az ember még az azonosság érzetét is mindjárt elfelejti, ahogy szembesül a felbolydulással. Mert ő maga is egy kis doboz…(aki nem szereti kívülről - látni - önmagát?)Te is ilyennek látszol, szívem, ühüm-bühüm.s persze ez az elvárás, meg megfelelés két konok kategóriája. Mert ha valaki már mondjuk úgy születik, vagy később tapasztalatai hatására felvilágulva oda jut, hogy itten aztán csak ne várjunk rendet, akkor a dolog még izgi is lehet. Úgy szép az élet, ha zajlik, népi bölcsesség kockás takarója alatt, huncutul. De hát az ember vágyna már végre valami méltányosságra, valami tiszteletre az élettől, hogy legalább bizonyos koordináták mentén úgy legyen, ahogy nekem tetszik. Nem úgy van? De, ha kint nincs úgy, magamat kell újra csomagolni. Rendes népek rendes gyermekei úgy érik ezt el, nagy bölcsen, hogy örülnek annak, ami van. Kezdik azzal, hogy szelelnek e a nyílásai. S van ott még sok más is, mihez nyúlni. Volt ott egy Leila nevű, nagyon nehéz sorsban, sokgyerekes bányászcsaládban, nagyon vallásosan, s Ausztráliában felnőtt, amolyan rút kiskacsa, akinek a mértékletessége, rám, mint mérhetetlen bölcsesség hatott, s soha nem felejtem el. Azt mondta: “tudod Jack, nekünk sokkal több mindenünk van, mint amire szükségünk lenne, panaszkodásnak itt nincs helye! “na meg a vallás. Volt már aki kérdezte tőlem: "s milyen dolog, úgy, vademberként élni? Mire füzöd fel a dolgokat, honnan tudod mi a helyes, meg helytelen, te próbálsz kitalálni mindent? “mert, hogy minden vallásban elég hosszú passzusok vannak az élet legapróbb jelenségeire is. Az ember minden nap előveszi, nehogy elfelejtse. Aztán meg imádkozik, ami köszönet meg ígéret meg hála meg fogadalom, meg más szentségek, s ez az egész úgy borul rá, mint valami itatóspapír, ami felszívja a felesleget, s tisztában tartja. Mi meg itt hadonászunk, mint valami csapzott barlangi emberek, koszos a körmünk, s fogmosás se olyan gyakori, mint lehetne.na szóval. Remélem sikerült kis, benső, lelki tollsöprésemmel csak nem nagyobb ramazt vagy zűrt csinálnom.

Jack

0516 CSAK MÉG KIBÍRJAM ÉPP ÉSSZEL, LJI

Jobb félni, mint megijedni. Utálom ezt, de. Jó nagy karikák vannak a szemem körül. S ugye, mikor már az ember zsebe ennyi éve tele van döglött nyuszikkal meg kis madarakkal, akkor, ha nem is mindenki látja, de az ember kétszer néz körül. Ami elég megalázó, mert a self-lécecske mindjárt automatikusan re-set. Tetszik, vagy nem. Lényeg, hogy felhívtam a Debit, s azt mondta, hogy én vagyok a világ legjobb trim carpentere, csak ne fossak. Az edi is tele élv-vel mondta a (fucken) tapéta nyúzásomra, hogy "steve, looks great". fuck Everybody. s persze senki sem tehet arról, (ezt próbáltam a lökött gyulának is mondani, mikor hatalmas védőbeszédbe fogott egy cionista cikk elküldése védelmében, nem könnyű egy kis sidrák lánnyal. Előbb egy bolond lelenc gyerek, nagyon goy, aztán meg ez…) Szóval, hogy "senki sem tehet", szegény annafrankról. Itt bukdácsol közöttünk, haja szépen összefonva, sima és illatos a fodros szoknyácskája, blúza, mint a friss újság, szandálja elmegy, csak azok a mélyen ülő, bús szemek…hívjuk meg a partyra? S mit fog csinálni, ül a sarokba? Sutyiba kipucolja a szemetesvödröt? Felvarja valaki gombját? A virágokat öntözi a basementben? édes jó istenünk. Mindannyiunké. ki a normális? aki ... Csak …? Nem tudom. Én nem tudom. Néha, Szerbiára vágyom. Leülni a csávókkal, az olajos padlójú kocsmában, csak úgy belesírni a nyitott délelőtti napfénybe, ami békésen dől be a kicsapott ajtón, (a halál ki, s bejár, be és kijár a korcsmaajtón, ismerjük, nem?), egy bajonettel kibelezni egy plüss macit, mert veszítettem a kártyán, leharapni valaki füléből egy darabot az elvadult tánc közben, s egy elfelejtett tömegsír gazában fölébredni.(egy pók rohangál a képernyőmön. Ez mit jelent?) Hogy lehet az abszurditást univerzalizálni élet által? Emlékszel arra a macedón filmre, amikor a riporter „még az eső előtt hazaér", bla-bla. A Kusturica is jó, de a gyökér arra van.na mindegy. Bujkálok itt a sikátorok, meg erdei ösvények zugaiba, odakünn a Gestapo kutyák csaholnak, remélem kibírom a háború végéig. mármint épp ésszel.

Jack

0517 SOK KIS SZEREPLŐ, MEG A NAGY SZÉLES LOVAK, SOKADIK RÉMKÉP, LJ

hát minden lószart csinálok. Vettem kamillát, meg citromot, meg eszem a semicilint, meg iszom azt a szederízű tapírnyálat, meg ilynek. De a világ is dizi, én meg daisy. Már öccör aludtam két órákat. Olyan nehéz vagyok, mint egy mélytengeri búvár. Mondjuk mikor a színpadot elkezdtük zuhogott az eső, de inkább a sok stressz. Drogos fekák meg falka színészek meg az én kis edim, meg az én kis debim, meg az én kis derricem, meg az én kis joshom, na meg alenke,

aki kérte a kulcsait, száz darab, nyolcadszor hazudta, hogy a csekkin the mail, én meg mondtam, hogy kap kulcsot, ha riszívozom a lét. Szóval ez megtetézve a hőséggel, meg te. meg mindenki, az egész szenvedő emberiség. évek óta nem voltam beteg. Úgy lappangott bennem a mérhetetlen utálat. Pályaudvari vécé, el van dugulva, s nincs vécépapír, s villany. A zár se jó. valami ilyesmi. De tegnap kitudja hányadik fekaként kaptam egy hatalmas műanyag *picsert* a likőrboltba, netán egymilliomodik voltam? De aztán meg nem iszok. Aztán meg hárman is tejeltek, edi, a Shakespeare-k vilije, meg a nagy federáció. s már azért nem semmi. Raktam is oda bele nekedje. főztem egy házi bablevest. Jó forrón, házikenyérrel, sok fokhagymával, ecettel. S most itt izzadgatok. gondolat, eléggé foszlányos, csak itt-ott egy. próbálom visszafogni a száraz köhögésem. Azt a nőt, aki majd egyik főintéző lesz, hívom, de péntek vala, answering, nem tudom. Remélem nem egy napon múlik minden. mindenesetre mondjad a jegyes néninek, hogy van lé, meg minden. Meg hogy jövünk, csak mikor. ez már az összes lóvé, ossza be kérem.

Jack

0517 MINT EGY AFGÁN GYÓGYSZERTÁRI KUKA, LJIL⚜

Hát ez ahogy számítottam, egy teljes határeset lett. Mert ugye a semicilint ugye elfogyott, s nem gyógyultam meg, sőt. Egyre jobban fájt, s mintha terjedne. Szóval éjjel kettőkor, a nyolcadik felébredéses kínlódás után úgy döntöttem, hogy elmegyek a kórházba. Tök jó. A Wrightsvillen, sehol egy lélek. Aztán adatok, meg hasonlók, s jön egy aréna jóska. Komolyan aréna, Joseph, mit mondjak, ez a neve. S jól elbeszélgettünk, írt minden szart, de főleg penicillines izit. Meg köhögés ellen, meg ilyenek. Meg kaptam egy szurit, egy kis vietnámi tündérkétől, bele a dagadt fenekembe. Aztán most itt ülök, ettem egy forró kakaót, két tojásból rántottát, büdös vagyok, mint egy albán gyógyszertári kuka, de megyek csicsibabába. Fél hat van. Mostmá meg kéne maradni. Pontosabban dógozni. Love

én

0519 A JOYSTICKRŐL, LS, B, JILL

"baszki, ez már megint itt van, nock-knockon the... Door".

Az élet egy ékszerdoboz - suppose to be. azt hiszem ez egy jó kép. Magyarul.

S persze vannak kicsi, meg nagyobb dobozok. S az ember, ellentétben az állatokkal, egy lelkes lény, s arra vágyik, hogy jó nagy doboza legyen. Mármint, - valami, legalább, azért, nem? Valami azért legyen, nem? Tényleg, komolyan...

Legyen az egy fotel, egy kert, egy kis biznisz, vagy egy cookpit. minden ember, kivétel nélkül, - nekem ez a nagy igazság - arra vágyik, hogy -at his

fingertips, - legyen egy joystick, elég gombbal, amit ha nyomogat, tekerget, akkor dolgok működnek. Ez a lakás egy kis ékszerdoboz. a maga módján a camper is az volt. Egy kunyhó is az, ha a nagy trópusi eső okul tán nem ázik be, - s a lakója, a kicsi megbúvó emberi lélek, hozzáidomul az igényével, s pálmalevelekkel terített, baszott kemény, s göröngyös ágyán, hanyatt feküdve, vastag bőrt növeszt a rovarok ellen, de közben arról álmodik, hogy ha kikel a kertben egy fej káposzta, az jó. S jön az eső, a kégli nem ázik be, a káposzta nő, tehát minden fasza.

Kis köröcskék. Akárkié. A kocsmárosé, a péké. A paraszté, a kispolgáré, a prolié, a kis vagy nagyvárosi simliseké, akik a gyerekeiket bubujgatják, mint életcélt. Meg a gazdag motherfuckeroké, akik már semmi mást nem dolgoznak, mint a dolgaikat rendezgetik, amiket ingyen kaptak. Vagy akik megbújnak a Corporation árnyékában, elnyámmognak a zacskó cheep-én, amit ebédre kapnak, begyújtják a propángázos hordozható búzkályhát. Mert az egy perc. S szemben a szenes, meg egyéb kályhákkal, időben, egy luxus. De emberi teljesítményben is. Mert ott van az internet. S az ember kíváncsi. S egymillió órát kell eltölteni előtte, hogy. Idő, ez itt az epedás babakocsi, meg gyerekseat, is valami, ami a gyereket úgy ábrázolja, mint úrhajóst, rendesen, biztonságban, epedásan, mull kontrol. Tehát megéri. Minden megéri. A genetikusan felpumpált káposzta, a vizes csirke is megéri. Minden megéri, a fantázia filmek is megérik, mert nem kell az asszony periódjával törődni... Vagy az ember tehetetlenségével, mert éppen el-van vágyódva…, merengve, szállva... az ember egy fantázia lény. Azaz spirites. S az ember agyában, bár halandó, ami szintén egy köröcske, de tovább él - ez ugye a kollektív tudatalatti, egy gén, - ami persze nem egy gén, de kis sózások, meg borsozások, meg paprikázások keresztül Kassul, az a sok kis individuum, a gének, a sejtek, a szövetek, a szervek, - s szóval ez ilyeneket mond a gazdának: Józsikám!, - elég volt a favágásból,- elég volt a kapálásból, elég volt az állandó és unalmas egyformaságból, a föld evéséből, a levelek rágcsálásából, a füvek szopogatásából, a virágok szagolgatásából. Utazás kell, utazás a képzelet birodalmába! Tehát kedves Józsefem! - mostantól hagyd a felesleges tevékenységet, s mint egy slágerben oly szépen énekelte egy szőke nőci annak idején, már nem tudom a nevét: "szállj, szállj velem, túl a fény tengeren" …, gyönyörű. S jött az elektromosság, s jött a vonat, s jött az autó, s jött a tv, s jött a fényképezés, s jött a gyorsfood, s jött a mosógép, meg a komputer, meg az egész bazár. S a lámpa ugye azt csinálta, hogy az ember nem ült a sarokban sötétedés után, mert most már látott, bassza meg. S persze - még mielőtt mindez tömegszinten beindult, ott volt a könyv. Az volt a legszebb, mert a képzelet mindig nagyobb, mint ami megvalósul. (de má' megint, ezek a lerázhatatlan s undok human karrakterek: kell egy papír kép, amit kézbe lehet fogni, s nem csak egy Digital imidzs a képernyőn…) S az ember temérdek sok időt nyert, hogy nem kellett hat órát gyalogolni a szomszéd faluba egy szatyor hagymáért, a sógoréhoz, ha elfogyott. Vagy a vasútra. Meg mosni a patakban. Meg napi tíz órát dolgozni a földön. mindenütt nyert egy kis időt, s azt a kis

időt, újabb csocsók nyomogatásába fekteti, ami a képzeletét füvét táplálja. S közben minden szépen párhuzamosan haladt, létrejött egy hatékonyság, a termelés megugrott, más lapáttal, meg markolóval. A kubikusok hónapokig ásták azt a gödröt, amit most egy eszkavátor egy óra alatt. De ott van, mondjuk a tehénfejés. Egy ember megfejt öt tehenet három óra alatt, most meg ötvenet, géppel. Tehát csak sok tehén kell. De arra is van megoldás. s jöttek az olcsó baszások, utánzatai a jóknak. S a szegény ember, csak hogy legyen, megvette azt is, s szerelte, éjjel nappal. Nem folytatom, biztos tiszta. De voltak olyanok, akik aztán elgondolkodtak, hogy miként lehetne ebből valahogy győztesként kiszakadni. S nem úgy, hogy limitálunk. Hogy csak leülünk a fekete fehér tv elé, s be se kapcsoljuk, nehogy elromoljon. A létezés dupla nihilfasza. Kettős ámbra semmije. istenem, hányan voltak, s vannak még mindig! Lent voltam, - végül is - a beachen. Főleg, mert önarcképeimhez kerestem hátteret, semlegest. Az önreklámozásom brosúrájához. Na, s azt láttam, hogy vagy fél tucat ember ezerrel repül a víz felszínén, mint egy szárnyas hajó. egy ejtőernyővel, meg egy kis surffel. Néha szaltóznak, olyan kettest, hármast. Föl-le. S odamentem, s kérdeztem mennyi ez az izi. S azt mondták olyan két rongy, de a legtöbb embernek több mint egy van. Gumiruhástól, meg minden. S azóta is bassza az agyamat ez az egész. Mármint, hogy mit okoz agyilag, ha ezt csinálhatod. Aztán ahogy jöttem hazafelé, a hatalmas nyaralók puritán nihiljében, az eszjúvík között, a szokásos módon végigfutott a hátamon a szürke hideg. What a fuck? Aztán az jutott eszembe, hogy ez nem a valóság. Felvillant előttem, hogy az embereknek, akik itt élnek, van egy nagyobb. Mert ugye van komputerük. Meg videójuk. Meg dvd-jük. Meg Digitaljuk. Meg Stockjuk, meg illatos függönyökbe csavart Színes lámpák, meg baldachin-zuhatagos pódium ágyak, meg buborékoló pezsgő kádak, tökcirógató áramlatokkal, meg vadászlak vadászengedéllyel, pufkával és gumicsizmákkal minden alkalomra, meg hajó Global pozíciós szisztemmel, hogy betaláljunk a saját folyónkba, meg komputer design golfütők, úgyhogy a golyó bemegy a lyukba, - most már elégszer, - meg minden. S a képzelet meglódul. a külvárosi proli gyerek, mint az én lányom is, meg aszongya: nekem kell egy gördeszka, ráállok, mondjuk bő gatyában, s kész. Az egész arzenálból ez kell. Belerakom az összes szimbólámat. S persze össze vagyunk sms-illeg kötve a többi csávóval. Gördeszka unió. Deszka csapat. S vannak Cola csapatok. Meg pizzások. Meg rágósok. Meg cd-sek. Meg Digitalok. Meg áramvonalas kipufogójúak. Meg Bahama gatyásotok, meg gatya nélküliek, akiknek a saját body-juk kivehetetlen, kosznak kinéző tetoválása mindenért kárpótol szóval vannak kis, meg nagy körök. De a kérdés, az marad. Mire? A haikuk olvasása, az indiai zene hallgatása, fűszerek adagolása ízetlen dolgokhoz, elmélyedés a tudományokban, legyen az human vagy Real is egy lehetőség. S ilyen kérdések merülnek föl: ha, a Buddhának, tudod aki ült a fa alatt, lett volna egy fényképezőgépe, s mondjuk tudott volna másodpercenként egy képet csinálni, összesen ezret a lótuszvirág nyílásáról, vagy lett volna egy hordozható digitális részecske gyorsítója, ahol elnézegethette volna az elektronok, fotonok és

eonok balerina táncát, vagy komputer vezérelte távcsöve, ami rálál a nagymedvére, mikor találkozik a sarki kutyával, vagy egy mikrója, amibe bedob egy kolbásszal töltött pizza tasakot, egy perc, kész a muminyumi. Akkor mi van. (mert tudom én, hogy az Upanisádokban egymillió a galaxis, tele zöld, kék, s más tarkabarka kőevővel, az idő is tele tejútnyi párnák és dunyhák halmazaival, a képzelet dolgozik mint az állat, de valamit már egyszer kézbe fogni, az…, azért mégiscsak más, nem?) No, no, semmi gyürök, semmi elszállt vágy, semmi vérzés, csak push. push-push. Halkan, finoman, a joystick végén. Joystick - kuva jó név. Megnyomom, már az is joy, de ami jön, az dupla. De az okos, az igazán okos ember számára, a kérdés az, hogy miként lehet egy expanding Univer s-ben élni, úgy, hogy minden működjön, a joy folyamatos legyen, miközben repülünk. A fény tengeren. s úrhajónk, a self konténd, benne mi-selfünk is, meg minden ami visz, táplál, ellát, megvéd, s szórakoztat bennünket simán működik. Hogyan lehet egy ilyen világot létrehozni. ha? S elképzelem, ahogy egy indián kijön a bokorból, szarás után, hozza a kis szárított halát, limbálja egy madzagon, semmi kézmosás, s letelepszik a nagy hegy peremén, s lenéz a gadzsetra, amit a föld, meg a nagy Mominu összebugizott. And what? S persze, én is kötöttem cérnát a cserebogaram lábára, s röptettem a külvárosi nyári alkonyatban. De láttam én már navajót bámulni a mikroszkópba... én, sok embert nem láttok, aki fapriccsen alszik, füvet legel, s Brechtet, vagy Spinozát olvas. Egy életen át. A jógik is tömegesen adják fel szent révületüket. S persze, az még mindig érvényes, hogy semmilyen Sonys bizbasszal, vagy tudományosan párolt illat nem ér föl azokhoz a sztratoszférákhoz, ahol a Dezső száll, törökülésben, (bocsánat, jógaülésben) a Gangesz partján. S lehet, mikor jön a bazárok sütödéjéből a hurka illata, o átlag egy még finomabb kolbászost, agyilag. Oké. de ez a hajó, vonat, göpzaj, ez már elment nekünk, so? Itt maradtunk, nem tanultunk meg koncentrálni, szét vagyunk itt esve a gadzsetet között. Mit csináljunk? Netán, egy kis ékszerdobozt? "kristály dobozt", ülünk a közepén, joystick, full control, húbazdmeg. (s persze konkrétan vagy képletesen, mindegy nem?) Ha? Nem ez a kérdés? (egyébként ezt nyugaton hatalomvágynak hívják) uralkodni v-a-l-a-m-i felett…vagy csak menjünk ki a Lénárt kertjének végébe, üljünk le a bedőlt pince bejáratában, egy kupica, nehezebb időkben egy flaska méreggel, s merengjünk hol a gazok, hol a felhők metafizikáján...? Vagy mégis? na jó, mekkora legyen az a baszott ékszerdoboz?(s ne mond nekem, hogy "ki-ki"...)

Jack

0519 KOMPUTER JAVÍTÁS, LB,JIL

Nos, van egy olyan, hogy registry. Ahol egy program, az nem egy sor, hanem mondjuk nyolcvan. A tündéri világrádió, az, mint a tarack, bele volt szőve min-

denbe. Meg a magyar Explorer felháborodottan odaszólt a Walmart menedzsernek, hogy "na mi a fasz van már". Az meg hívta a security. A Compaq Windows, lopott, meg interferált az öreg által felrakott, blöff-jelszós szerelői magic kiadással. 1-és, 2-és, hármas, négyes, ötös, hatos aol és compuserv kiadás maradványok baszták egymást. A lejárt antivírus, és válaszolhatatlan registry mindenki fülébe obszcén szavakat visítoztak, s a privát partjaikat villogtatták. Kóbor vírusok is csellengtek, ide-oda tapadva, összeakasztva kezeket lábakkal. A hard disc úgy forgott, mint a lendkerék, egyik felén egy nagy súly, rakás data, a másikon semmi, mint a félrepakolt centrifuga, s a Microsoft iratgyűjtő, nos, az semmilyen parancsnak nem engedelmeskedett, se ki nem nyílt, se be nem csukódott, se el nem tűnt, csak terpeszkedett. Meg ilyenek. A lényeg, hogy most a compaqos gyári változatra megy a verkli, egyébként ez a miénk az, mármint egy őse. Az öreg hét óra! kemény munkával, s ingyen! Átnyálazott mindent, még az interneten a gyári site-okat is, hogy kibogozza a hiba códokat. Azért ingyen, mert gyerekkorába sok zsíroskenyeret volt alkalma enni a szomszéd magyaroknál, szalonnával, amit rácsöpöktetnek, meg ilyenek. Körömpörköltről is említés esett. Szóval jól elbaltáztam egy napot, de most itt ketyeg a verdád, mint egy doksza.na ilyenek. Elvagyok itt merülve az irodázásban, aminek a vége a saját reklámcsomagom mint advertájzd önarckép kerül majd a piacra. But a have a long way to go, na, be good. love

Jack

0519 ROTH DAKSZLIK, ÉS A TÖBBIEK, LJIL

Megyek az Alanhez. Mármint megnézni a házat. Mit kell csinálni. Mennyi anyag kell, meg ilyenek. Holnap meg kezdek. Ha minden igaz. nem tudom mi történt, front vagy mi, netán elment ez a buzi meleg? De rettentő rosszul aludtam. Olyan ébren, vagy mi. a Roth-hoz még sok mindent akartam mondani, de elvesztettem a fonalat. Csak annyit, hogy olyan alapos. Hogy az én okosságom, az egy kisovodás tudása, hozzá képest. S ami felveti, hogy valójában mi is jó, mi is elég, mi kell, vagy kellene, mitől legyen az ember elégedett, meg ilyenek. Valami író, elismerőleg, azt mondta, hogy "van a Roth, aztán meg mi többiek." s felmerül, hogy miért? ez képesség, vagy attitűd kérdése? Lehet nem jó az attitűdöm? persze mondom ennek a gyereknek, hogy Roth, gőze sem volt. másnak se. persze érdekes, mert közben persze felszínes is. Az egész egy nagy leírás, közhely is van bőven, is olyan köznapi szinten, többnyire köznyelv, s amivel a Faulkner megsértette a Hemingway-t, hogy dictionary az nem kell az olvasásához. Ezért is lehet hallgatni. Mintha arra írná. Ellentétben mondjuk a Conrad-dal, a Kaffkával, vagy a Thomas Mann-nal, akit csak úgy nem lehet hallgatni. Mert ott meg olyan, mintha egy mondatba, húsz, ötven, száz mondat lenne sűrítve. A tudás, a tudás…különösen a Conrad meredek. Van egy másik könyve, ami híres, a

conspiracy-óról, minden szereplő egy filozófus, s eszmét futtatnak, keresztbekasba, a fejed meg pörög, mint a búgócsiga. Végül is azt hiszem, hogy itten elég edukációról soha nem fog szó lenni, annyi mindent kéne tudni. Nem lehet ezt agyilag felfogni. Technika, tudományok, művészetek, aktualitások, gyakorlati tudnivalók, fuck. ha én ideállok, akkor te meg oda…, stb.…Az biztos, hogy valamiféle zsidó, persze közösségről, ottan New York környékén, szó van, ahol vannak tanítványok, tanulók, meg ilyenek, valamiféle szellemi közösség. Ami azért jó lehet. Amúgy semmi semmivel. Mindezt azért írom, hogy néhány gondolatot felvessek, hogy az ember végül is mivel lehet elégedett. Meg mire jó az. Hülye dolog ez, hogy itt vagyunk mi, viszonylag nagy tudást birtokosai, nem is rossz, s a tovább adás, kisugárzás szinte abszolút nincs, olyan kis körben, majdhogy nem nullában mozgunk. Mert ismert okoknál fogva hiányzik az ehhez szükséges társadalmi tevékenység, szociális tevékenység, meg minden. Mert ugye, hiába csűrjük és csavarjuk, vagy neked, mint egy jól előkészített expedíciónak, mondjuk egy szigeten, mindenednek meg kell lenni, még ahhoz is, hogy egy kávét főzzél. Mondjuk nyolc eszköz. De ahhoz, hogy kutassál, satöbbi, csak hogy élj, még kell százezer dolog. Ugyan ez, itt, ha van pénz, az utcán terem. Egy lerobbant, szar apartmentben is ugye, minden van. Ha meg egy jó company-d is van, akkor pláne. S ez egy analógia Kötcsére meg New Yorkra is akár lehet. Mert van ugye egy bizonyos szint, mondjuk a laney-é, aki nem csinálja, de csinálhatná. Rendezni, intézni, a dolgokat, olyanokkal foglalkozni csak, aminek nem sok köze van az irodalomhoz, hogy én azzal foglalkoztam tegnap, jó sokat, hogy milyen primert vegyek a házhoz. Aztán szőnyegeket takartam festékes rongyokkal. Meg ilyenek. De ezt mintha senki sem akarná megérteni. A fiunk esetében, még egy személy sem alakult ki, akivel beszélni lehetne. A lepke még sehol, a bábunak meg beszélhet az ember, csak be van gubódzva önmagába. Hát így nehéz .van itten egy faszi, mintha a doppelgongerem vagy mi lenne, annyi idős, meg ilyenek. S nem rohan minden reggel, ugrik be a kocsijába és tép el ezerrel. Viszont mikor én ezt teszem, visszarohangálva elfelejtett szarokért, akkor ő pont elsétál a görbe lábú dakszlijával. Aztán volt, hogy mégiscsak vissza kellett valamiért rohannom, s még akkor is sétált. Hát így könnyű. S ez már így megy, évek óta figyelem. Na ilyenek, má' megint.

Jack

A WHOLY MAGAMAGÁBA, LJIL

S persze az is igaz, hogy ha van energia, de nincs koncentrálva, csak hol malmot hajt, hol vízi biciklit, előbb-utóbb lesz valami. de a növényi élet? Az ember nem egy növény. az ember az, aki csinál valamit. S az ember, valahogy az, amit csinál. s mindegy mit csinál, az azonossága az. S bele kapaszkodhat abba is. Aki

csinált egy kis fogaskereket, abba a hármas kis izébe, (ő, a fogaskerék, meg együtt) meg a *wholy,* (lukas) magamagába is...csak...

VERS, TERASZOK AZ ÉLETBEN, LJIL

Az ember él egy ismerős világban, aminek megvannak a határai, a tól-ig-jei, a szintje, az intervalluma, a hangulata, a kis lemondásai, az ígéretei, a suplimentjei, minden, ami ismerős. S mondjuk azt, hogy ez havi kétszázezer. Tehát jönnek mennek a napok, hetek, megveszi az ember a grocery-jét, villamos jegyét, csörög az óra, lefől a kávé, ennyi villanyra, annyi lófaszra, kis körei foodoknak, káposztás tészta, csirkepörkölt. Postás, szomszédok, gyerekek, én, férj, vagy feleség. Meg mások. aztán van egy világ, ami háromszázezer. S azt mondja az ember, hogy oké, ígéretes, akkor veszek magamnak egy zoknit, egy nyalókát, meg négy darab aaa elemet az izémbe. S aztán jön Az, hogy négyszázezer. S az ember valami furcsa kis űrt kezd érezni, mikor kirakja a szemetet. De azt gondolja, hogy fuck, egy ilyen kis indulat bejön, akkor fogok venni két, nem négy! új gumit. Jön a tél, nem? Meg mondjuk nem csak annyi fát, ami kell, hanem félszer annyit. Hátha a globol warming kihagy két hetet. Aztán van olyan, hogy ötszázezer. S az ember megakad a sarkon, mert valamit elfelejtett. Valami kizökkent, az ember visszamegy, mielőtt felszállna valamire, s még egyszer megnézi magát a tükörben. S elindul az utcán újra, sűrűn nézegetve magát a kirakatokban. Végül is, ez is én vagyok, gondolja. Mi a baj? S aztán van az, hogy egymillió. S az ember vissza visszafordul sarkokon, hogy nem e követik. Nem fejezi be a második rántott húsos vacsoráját - egy héten belül, - hanem félre tolja, kimegy, leül a fűbe, s gondolkodik. Biztos, hogy minden oké? Mi a baj? Nos. Semmi baj nincs. Agybaj van. Mert lehetsz te shit, ha sok van, s lehetsz, maradhatsz te jó, ha sok van. Semmi különbség nincs. Hülyeség van, de az bőven. Tudati csapdák. Amit itt akarok mondani, hogy totál, teljesen, s megkülönböztethetetlenül ugyan az az ember, kereshet 2,3,5,6,7,8,9, vagy százmillió forintot. S egyáltalán nem kell megváltoznia. Furcsa dolgok vannak ott kint. Pénz.-és-elhanyagolható pénz, pénz, amit ha nem nekem fizetnek ki, akkor másnak. Megpróbáljuk egymás életét élni Mintha az is jó lenne az, hogy - milyen példát mondjak? - most elmegyek Angliába, s megnézem azt a nagy órát Vagy nem web comon, de élőben, éppen mit sodor a Temze vagy nem megyek, mert van pénz vagy nincs, némi különbséget tud tenni, nem? S mi teszi, hogy valaki többet keres? semmi. Az ég világon semmi. Nem abban az intervallumban, amiben rendszerint mozgunk. Egy másikban igen. Valami kapcsolót át kell váltani, ami aztán azt mondja, more. Folytatom, de most már megint egy óra kezdődött. Becsöngettek minden jó szívem, én tartom a lépést. Addig is gondolkodj ezeken az igencsak fontos semmiségeken, love you

Jack

0520 ÜGYINTÉZÉSI TANÁCSADÓ, LJIL

Az ember ugye sokáig azt gondolta, hogy a hülyeség, az újsághír. Hogy két valóság van: az enyém, amiben minden oké, meg másoké, ahol van ez is az is. Szerencse dolga is. Hogy mit kap az ember táplálékul. Azok a palesztin gyerekek, akik hullákkal tele atrocitásokban nőnek fel, hozzászoknak a másséghoz. S mi is felnővünk lassan. Sokan azt gondolták, vagy még talán most is, hogy én egy üres robot vagyok, azaz hogy lehetek olyan kegyetlen, elutasító, s önző, hogy szegény régi haver, mert a régi haver egy újsághír! S igencsak nagy sokk volt számomra, mikor ezt kiderült. Olyan hat évvel ezelőtt. Azóta meg még tizennyolcszor. Tegnap tizenöt percenként hangosan felkiáltottam a tetőn ahol dolgoztam, mert elképzeltem, hogy beengedted ezt az aljasságot a házunkba, s most majd nem lehet lerázni. Beleragad a ruhádba, mint valami ragasztó. S ahelyett hogy segítene, megoldana problémát, pénzért, jó fizetségért, becsületese üzletmenetben, még majd megszégyeníteni, lepocskondiázni akar bennünket, azzal a tudással, amit azáltal szerzett, hogy beengedtük a házunkba. Nos, ez önmagában is nekem elég, hogy soha többé ne nézzem jó szemmel még a környéken se. De megtetézve azzal, totál egyetértek veled ebben, hogy ezt veled csinálta, csak túl meg minden elfogadhatóságon. S mindent meg fogok tenni, hogy mint a nylon lerakatot, ne kelljen elviselni. Nem kell falura egy ilyen. A városba való. Ott vannak patkányok, meg kakarucsok, meg zsebmetszők meg kötéltáncosok meg tűzokádók, meg más prostik, s neki is jut egy hely a zsölyében.de ne piszkítsa se a talajt, se a levegőt ott. Gondoltam én erre, de ez ahogy írtad is, neked valami adósság volt, s sajnálom, hogy az ártatlanságodból megint lelett csípve egy darab. De valahogy még egy nőnek is fel kell előbb utóbb nőni. Jelentősége semmi nincs. Kis epizód, kitörő. Menjen a halál faszára, s legalább engedje meg, hogy objektívan lássuk, s sajnálhassuk. Kicsit itt bolondokháza van, de működik, úszok az árral. Az edi kinevezett valami fesztivál fő építészének, ahol Vajdahunyad várakat kell majd építenem minden féle művészeti s közéleti híresség fantáziálására. A Debi is húzgálja a mézesmadzagját, amíg el nem kapom. Most valami kis decket akar, mielőtt valami nagy downtowni háznak, amit most ad el nekiállhatok…az Alan egy pain of the ass, a legjobb lenne kimenni belőle, de még várok. Mert egy barom. Ugye az volt, hogy konyhaszekrényt fogok építeni. Ehelyett a tetőt építem újjá. A szar lobommal, kurva melegben, veszélyes is. Meg még pont, mint a Mosonyi, neki áll feljebb. Hogy mi a fasz van má? Hát a kedves mamája. De mindegy, jelen pillanatban csak hagyom a csapot nyitva, hadd folyjon a lé teljes gőzzel. De van még nagyobb csap is, pl., Mint a kádé. Mindig megüt, hogy mennyire szúk körökben gondolkodsz, hogy ez valami női dolog, vagy más is. Az építkezésről beszélek. Valahogy magabiztosabbnak meg rámenősebbnek kéne lenni. Örökké mondod, hogy az Etel néni is mondta. Hagyjuk már azt a

szegény öregasszonyt. Ott a környékünkön van harminchárom falu. Lellétől Siófokig, Tabig, Igalig, Somogynyöszöjőig. De ha nincs, akkor jöjjön el egy padlócsiszoló Szabadbattyánból, vagy érd alsóról. S kifizetjük a benzinjét meg a napidíját, meg az egész kiszállásos faszságot, csinálja meg hat óra alatt, s kész. Persze hogy az ember először a szomszédot hívja. De ha az bizi, meg a következő falubeli is az, meg a kis járásunké is, ahova a boltokba járunk, meg a nagyobb környéké, ameddig a csillogóról el lehet látni stb. Stb., akkor ki kell nyitni a telefonkönyvet, fölvenni a telefont, s eltölteni két órát, s háromezer forintot rá. Bénán, tétován, háttal nem érdemes ezt csinálni, mert akkor legalább háromszor szar. Nehezen is megy, kínlódás is, fizetésig sincs érte, azaz semmi sikerélmény, produktum. Csá a frusztráció, meg egy csomó idő, meg pénz. Vagy felül a lóra az ember, vagy csak néz fel rá. Úgy oldalt nem megy. Tudom, hogy jót akarsz, meg mind a miatyánkot. De ez van. Vannak nők, akik a ruhájukat sem tudják rendben tartani. S vannak vállalati igazgatók, egymillió gonddal. Tehát nem kell ezt semerre sem mitizálni. Még egyszer mondom, telefon. Jöjjön oda. Ne te rohangálj. Az ezer szempontból rosszabb. Többe is kerül. Hívjál föl embereket Zamárdiban. A kis Jenőt, a Pálfit, a nyestét, a taplót, s más ominózus falusi alakokat, a Sandra volt osztálytársainak a szüleit. Bárkit. Csókolom, nem tetszik tudni egy padlócsiszolót? ennyi. Öt perc, kétszáz forint. S megspóroltál egy fél napot, hat liter benzint, meg mindent. Na ilyenek. Kitartás, love you. Mindjárt még jobb lesz. Küldök lét, az Imrét ki kellene fizetni, nyolcvan, megköszönni, s hozatni háromezer köbméter fát. Komolyan mondom. Ezt nagyon komolyan mondom. Most csak azért, hogy figyelj oda, ha hallasz valamit. Kb. Egy hét múlva mehet.

Jack

02 MILYEN KORBAN ÉLÜNK MÁ MEG, LJIL

itt vagyok, de valahogy istikém "way back" le van maradva.

reggel öttől este tizenegyig nyomtam. Fizikailag még úgy ahogy elmenne, de már mikor meglátok egy construction site-ot, elönt az utálat. Festékes vödrök, meg ecsetek, meg rollerok, meg kupac ömlesztett mindenféle fadarabok, meg kupleráj, kupleráj.meg alen-ek.de most jó kis hűvös lett, s mindjárt lesz megint lé. meg minden. má' tényleg semmire sincs időm, nem főzök, meg olvasok, meg semmi, csak fucken construction. De jó is. ezt akartam, nem? Ne akarj valamit nagyon, mert még megkapod" - mondja a kínai mondás. s ugyan az más értelemben van, de ide is jó. Tegnap esett, s felálltak a virágok. minden zöld itten, gondolom ott is. a madarak már nem egyfolytában trilláznak, csak trill…trill.lement a nászi szezon. gondolom ott is kivirult a gomba. megújul a természete, megújul a hülyeség is. elkezdtek jönni a Billek, ami a hónap végét jelzi, - ugye. utálom őket, mert annyi munka. mindennel ki vagyok békülve, de a postával nem. mármint ahol van. mikor oda kell mennem, kész, el van baszva a napom. amikor a

beachen dolgoztam, az jó volt, mert ott van egy. az volt a benefit. az otthoni gyakorlati izékkel kapcsolatban szívesen válaszolok minden ízire, csak kell kérdezni. megjött a telefonszámla, végül is nem olyan rettentő, száz. egy óra tíz a mobilom olyan húsz hetente, de tényleg kurva jó. s képzeld, vettem egy olyan fül izét, nem áll ki szinte semmi, beszélni is lehet bele, van rajta egy gomb, s ha megnyomom, akkor csak kell mondanom, hogy "alan", s hívja a Dezsőt. ha meg jön a hívás, akkor mondja: "Ed", s megnyomom a gombot. s közben aztán szögelhetem a pláywoodom, nyomhatom a rollerom, s lóbálhatom a tökömön a viharlámpát, hogy éjjel is tudjak szántani. imádom. Öreg ember vagyok, s már nem jó az a sokk, hogy megszólal a bizgentyű valahol a ruhám, az övem gubancában a hátam közepén, miközben egy tetőn egyensúlyozok. micsoda korban élünk má' meg! Vegyél ilyen izét te is, fun. na. Kell írnom a Józsinak, hogy hozzon egy kis casht is, mert a csekkje szombaton, naszóval. maradok lavval

Jack

NEM KELL ÖT KASTÉLY. NEM KELL EGY SEM, SZÁZ SZOBÁVAL. NEM KELL SE SZÁZ CIPŐ, SE SZÁZ RUHA.

De kell öt pár cipő, egy-egy minden alkalomra. Munkára, szabadidőre, alkalomra stb. A beachen nem akarok a munkás bakancsomba lenni. S a construction site-on se strandpapucsba. Vagy otthoni papucsba színházba menni. Lehet öt nem is elég? So? az egyetlen, s igazi különbség, amit én látok, hogy ha egy család felhalmoz. S a gyereknek nem kell a százezer szükséges tárgyat magának beszereznie, csak a cipőket. Százezer valószínű nem is elég. Valószínű olyan millió körül van. Mert kell vízcsap, meg konnektor, meg fazék, meg kisolló, meg tévé, meg radír, meg jónéhány cserép a házra, meg székek - ugyancsak minden alkalomra, - mint ebédlő, dolgozó, hinta, kerti, and fuck. Melyik fiókot húzzam ki? lehet autó nélkül élni. De hogy megy be valaki a De Gaulle-ról Párizsba? Vonattal? Jó. De az nem mindig megy, meg minden, s az ember időt veszít. S az ember nem tud öt dolgot megnézni, csak kettőt. Mondhatnék még 588 más példát is. Meg is lehet valakit kérni. Valakit, aki kurva sok időt, (munkát, energiát, pénzt költ arra, hogy autója legyen), hogy vigye el valahova. Az nem kizsákmányolás? a taxi drága, s nem, hogy nincs benne a megszokott, hanem még az ember ott is felejti - a kurva életbe - valamilyét benne…na, csak egy pár gondolat.

Jack

0520 TÖBB MINT BOLDOGSÁG, LJIL

jó a levél, bár még kapkodva sem érzem, hogy megcsapta volna az én levelem szele.
de látom, hogy ezek lépcsők. azt is, hogy még mindig mennyire materialista

vagy. de jó ez, mert most először belementél olyan gyakorlati dolgokba, amilyenbe előtte soha. azonosulsz vele. azaz velem, meg a helyzettel. a tovább lépés, meg tovább lépés. Átlépni az anyagon, anyagin, meg a megszokáson, az idő. az, hogy mi mindig is tudtunk kicsinek örülni, egy ponyvának, egy tábortűznek, valami olyasmi, ami a mi ősi zsenialitásunk. ezzel én alapból "számolok", pontosabban be van kalkulálva. minden esetre. de van itt valami fontosabb, ami ott van abban a levélben, hogy "mire van a ház". de kivárom. tényleg kell idő, nem akarlak sürgetni, eljön mindennek az ideje. azt gondolom, hogy hétmérföldes lépteket tettél, én igazán elégedett vagyok. a pénz elmegy. nem sikítoztam, én se tudtam mi lesz, se betegséget, se munkát, se semmit. de nem akartam elbaszni, hagytam, hadd érezd jól magad.

alapvető meggyőződésem, hogy jól jöttünk villám. igazándiból én totál felkészültem, hogy semmi sem lesz. ahhoz képest, meg nem ezerszeresen, de ötszázszorosan túl lett a vasérctermelés teljesítve. mi kell meg? A Borisszal szemben, nem tudom látod e, én teljesen átmentem Gandhiba, passzív ellenállás, ill., a saját hülyeségével fogom leverni. azt fogja hami-nyamizni. már teszi. elszállt világ ez a miénk, de azt gondolom, hogy megéri. nem tökéletes, hogy is lehetne? de nyitott. nem az van, hogy van hat elvarrott szál, s ez van. Hanem hogy van harmincezer r szál, s ez van.se puebló indiánok nem vagyunk, se hegyipásztorok. mi, az egész világ ellenére - azt hiszem ez a helyes szó, modernek vagyunk. ready to be anything. Sokan ezt nem értik, de az fontos, hogy mi igen. s vannak set-back-ek, de aztán felzárkózunk megint. S még mindig nincs vége. én nagyon örülök, hogy ilyen átfogó, s nyilvánvaló élettapasztalatra van lehetőséged, ahol te magad, mindenkitől függetlenül, rendszerezheted a dolgokat. s ehhez se túl sok, se túl kevés nincs, ill., csak pont annyi. s ez valami összhang lett itt az utóbbi időben, s még a gyerekek is kaptak bizonyos élethelyzetet, lehetőségeket, mozgásteret, néhány eszközt, s persze egy nagy edukáló fim vetítést. én azt gondolom, hogy valami újabb magaslatra jutottunk, ami már nem engedi meg többé, hogy visszahulljunk alantas helyekre. az értékrendszer megteremtése, az abban való tovább lépés, ez itt a kérdés. s lehet hogy az anyagi helyzet, az majd megint lemegy, ideiglenesen, valamiért. de nem az a lényeg. a lényeg, hogy az érték megszületett, tovább lépett, s majd az lesz a fuel. Az nyomja a kocsit előre. s én mindig ezt szerettem volna, mindig ez volt a célom. Ahogy te is mondta, a Borisz bejött a csőbe, s ez a lényeg. A Sandra meg ki sem ment. mire kiment volna, már nem érdemes. Furcsa, másképp képzelt megoldások ezek, de mindegy. a lényeg, hogy menet közben tudtuk őket adoptálni, ill., magunkat. ha valaki nem visz elég vizet, de tudja, hogy lehet felhőt csinálni, amiből eső lesz, az ugyan az. Lényegében. De ahogy már céloztam rá, van itt még egy ablak, ami nem lett kinyitva, s amin nem lett igazándiból rendesen kinézve. mert van egyszere a langymeleg közösség, s jó, hogy az létezik, de még azt kellene megnézni, hogy mi, ki, s hogy az egyén…megnézem, hogy mit tudok pénzügyileg csinálni. a folyosó aljánál fontosabb lenne a mennyezet,

mert ott megy ki a meleg. meg a fala. ősszel még sok mindent lehet csinálni. valahogy arra kéne vinni a dolgokat, hogy olyan helyzet teremtődjön, olyan fázisba kerüljenek megoldandó dolgok, amihez nem kell, hogy ott legyünk, valaki anélkül is meg tudja oldani. szerintem ez lenne a fontosabb. fontosabb, mint netán valamit most befejezni. s még egy dolog. hosszú idő óta először valami nagy megnyugvás szállt meg, mert újra látom, hogy legkésőbb olyan két éven belül, de végérvényesen otthon leszünk, s olyanná nagyon nem is rosszul. ami már nekem több, mint boldogság. Love you

Jack

0521 ELÉG INTENZITÁSSAL, LJIL

cicusom,

tudom, hogy másképp, de okos vagy, s biztos vagyok benne, hogy előbb utóbb valami megérik benned, valamit kisütsz. Az igazság az, hogy én csak mondtam a magamét. egy példa: ha valaki mondjuk – egy jó darabig - erdélyi…, akkor minden változás ellenére is - mondjuk harminc százalékban az marad. ha a fene fenét eszik is. Tehát mondjuk soha nem lesz százszázalékos New yorki. S akkor kell neki adni valamit. minden ellenére. S én ezt mondjuk elismerem, sőt. Csak azt nem tudom én - helyetted - eldönteni, hogy melyik, meg mi. S azt is tudom, hogy lehet tévedni. de ezért vagyok én, hogy olyan nagy tévedés ne legyen. tehát elmondom, hogy még mi van. de ennél többet nem nagyon akarok tenni, mert ha az ellened szól, akkor inkább semmit. S most megint nem akarom a labdát átadni, a felelőséget "rád hárítani", de bizonyos elidegeníthetetlen jogaid vannak, nem? ez sokszor már az életben meg is nyilvánult, - amikor azt mondtad, hogy inkább a másik. Van ilyen. nekem is van ilyen. Tehát azt javasolnám, hogy ha bizonytalan vagy, akkor kérdezz, szívesen válaszolok, ha tudok. Amiről mindig próbálok beszélni, az az, hogy nagyon sok tévedés lehet, s sokszor nem lehet az ösztönökre hallgatni, mert totál félrevezetik az embert. de mások is. például szokások, meg beidegzések. meg folklór. Az egy tény, hogy sok jó napod vagy pillanatod volt már itt, s én ezt tudom. s van, amikor itt tényleg ezerrel süt a nap, s olyan dolgok is megvilágulnak, amik máshol nem. s az is része a dolognak. én nem akarok itt maradni. s azt se, hogy te. s mindig el lehet menni. 18 óra. s otthon vagyunk. volt, amikor én dicsértem a szaros Magyarországot, te meg szidtad, aztán fordítva. nekem egyébként azt hiszem, hogy a legegyszerűbb. jó, ha van "minden". ha van, ami kell. ha van, ami távolságot tud teremteni. ha nem kell lemenni békába. ha nem kell mindennel azonosulni, mindenbe belefolyni, ha egy kicsit, kívül lehet bizonyos dolgokon maradni. Egy biztos. lehet, hogy sikerülne valami balanszot kialakítani. ami lehet az egyik oldalon azt jelentené, hogy többet kell itt lenni, azaz kevesebbet otthon. de lehet, hogy ezt tovább. s valahogy még is ez

lesz a győztes. A gyerekek miatt ne aggódj, erre csak ezt tudom mondani. De még egyszer mondom, hogy kérdezz, vessél fel dolgokat, s oldjuk meg. love you

Jack

0523 KICSIT SOK EZ A KIS SZARSÁG, LJ

hát egy kicsit el vagyok havazva. ha csak a dolgokat intézném is sok lenne, de így?

az de fölhívott, hogy most már végre intézett valamit, Madicaid se kell, ilyen tanuló program. van rendes orvos is, az irányít, nem tudom. az állítólag "ingyen van". s fel kell hívnom. Két másik helyet is fel kell hívnom. a színpadon kéne valamit csinálni. nem vagyok még félig se bepakolva. kupi van. a van-em döglődik, elveszítem a kipufogót, a gyújtáson kéne állítanom. kéne vennem egy kártyát a telefonomhoz. a gumim ereszt stb. mindeközben napi tizenkét órát kéne dolgoznom. ez a betegség se kellett volna most. de volt már ilyen, mindig így van. sűrű a lét. tegnap az a barom apartmant menedzser - én még ilyen hülye nőt életemben nem láttam, komolyan - elvitette az autódat egy junkyardra, mert azt hitte tévedésből, hogy nem cseréltem ki a stickerjét. aztán majd be szart a bocsánat kérések közepette, ő maga elvitt, de nekem kellett visszahoznom. olyan három órát elszúrtam vele. s mindeközben ott van a dob, akinél kéne jó szar munkát, s sokat csinálni, hogy fizessen. egyszerűen lenyűgöző, hogy milyen hülyék az emberek. Ilyesztő. s megmondom őszintén, hogy nem is szeretem kitalálni, látni. az biztos, hogy minél csigább az ember annál jobb. csak behúzódni. legalább is itt. cicusom. nekem mindegy mit csinálunk. minden jó. komolyan mondom. ahogy neked jó. ahogy te szeretnéd.

Jack

0524 DELICATASSEN ÁLMODOZÁSOK, LB

well, lényegében s alapvetően egyetértek.

állást is foglaltam ez ügyben. tervet, többnyire konkrét dolgokra lehet csinálni. mondok egy példát. ha valaki mondjuk egy gyárban, hivatalban, vagy iskolában dolgozik fix fizetésért, akkor. tehát kap havi 200-at, 140 a rezsi, marad 60, s arra lehet tervezni, mire költöd. például lehet fákat ültetni, pecabotokat venni, évekre betervezni utazásokat, színházba járást, s zokni cseréket. ez nekem mindig iszonyú, robot, embertelen. mikor az ember ismeri a saját éltét előre, hát azt meg nem. De sok ember él így, szereti, élvezi, sima a lelke, az álma. Belenyugodott. Én meg rángatódzásos, izzadásos, hasmenéssel és hányingerrel dühkitörést, vagy ázott-patkány fekélyes csatorna melankóliát kapok. Ahol likas kotonok, szar és szörnyek úsznak a sodorban. S között. senki se mondhatja nem próbáltam, onnan tudom. s semmi sem lett jobb, s ugyan úgy, minta Carl Solomon,

én se voltam biztonságban, csak a kitörölhetetlen szeméttelepi illat maradt utána. no other benefit. amikor meg van olyan, hogy 200-1000, akkor akármi is lehet. s egyet szögezzünk ljil: nekem, az én családomból, soha senki, se te, se A Sandra, se az anyád soha, de soha nem mondta, hogy ezt nem kellett volna, meg azt se kellett volna…lehet kis idő eltolódással, áttétellel, de mikor hátra fordulok, minden lényeges batyu ott van. Sőt, mintha mindenki egyre lelkesebben cipelné. ha mondjuk másképp tennéd fel a kérdést, (s amúgy meg nem derült volna ki abból a húszezer oldalból, amit e témáról már írtam), de valahogy mégiscsak kisarkítva megkérdeznéd, hogy "na de apa, miben látod te a dolgok lényegét? tudom, hogy van többé-kevésbé szerteágazó véleményed, de mégis, mire tennéd a hangsúlyt? “s akkor ötven két évemet, mint az öntudatos parasztokat csatarendbe állítanám, s mint a Red Amy Coral, a következő dalot zengettetném velük: a fő baj, az szociológiai. Onnan jön. Ha leülsz a cseresznyefánk alá, egy idő múlva nem nehéz felfedezni, hogy a legtávolabbi kis rügy, levélke, hajtáska, cseresznyeszáracska az mind abból az egy vastag törzsről jön. Az emberiség, meg az ember összes problémája - lényegében - negatív állapotok végtelen sora által okozott végtelen negatívok következménye, mint a tükörlabirintusban. s ki lehet menni az áradó Tiszához, s akár a vérző, s dobogó szívünket is kiszakíthatjuk jóságunk bizonyítására, de a százmillió luk ettől nem lesz betömve. S én, olyan, - te idős korom óta - azon gondolkodom, hogy mitől is szakad át az a gát. S azt próbálom megoldani. Nekem a ház az semmi. Nekem a ház, mint tárgy, az nem sok. De nekem a ház, mint mindennek, ami én vagyok, lettem - a lehetséges gyűjtőfogalma, tárolóhelye, de akár egyedüli lelőhelye is. Amikor utáltál, meg tudtál volna ölni, szét tudtál volna tépni, a ház akkor is ott volt. Minden benne rejlő eszmei, s tárgyi könyörtelenségében, s könyörületességében. A ház a legkisebb birodalom. A ház a legigazabb birodalom, mert lehetővé teszi a kizsákmányolás, s zsarnokság elkerülését. A ház olyan, mint a nyelv. S ahogy a Dylan Thomas mondja, ez a ház, pont úgy minta a nyelv, az nem az enyém, az egy élő eszme, az a harangszó, ami, legkevesebb a szomszéd faluig elhallatszik,

"mert tied az a madárház,
dalok mik visszabújnak az
épült hangba, vagy harangba
s nem vándorolnak el, mint
tékozlók, néma széllel".
(D. Thomas: Nyújtózik a torony)

nos én rájöttem erre. Régen s anya is rájött erre. s persze, aki nem annyira kiéhezett, az kevésbé értékeli a kaját, egész addig, míg…s anyának nem fontos, hogy a dolog olyan intenzív legyen. nem tette már idejekorán fel azokat a kérdéseket, amit a bum kérdez. de van, aki rájön. ezért vagy azért, végül is. Nem mindig könnyű ezeket a kérdéseket helyesen felvetni, de kérdezd meg tőle. olvassa ezt el, s kérdezd meg tőle, hogy Ő, hogy gondolja - mondjuk - velem szemben. ha van ilyen még. én egy nagyobb birodalmat akartam. "egész népemet…", igen,

igen. De bevallom, hogy ehhez először egy otthon kellett, hogy egyáltalán megvalósíthassam azt a hálót, amit én élettérnek képzeltem, s a felismerhetetlen kis giliszta lényem növekedni tudjon, s kialakuljon valamilyen rendes lény. Aki - aztán - majd elindul. Mert otthon az, ahonnan az ember elindul. Mondhatnánk tradíciónak is. S miközben ez valami nagyon egyéni volt, nagyon egyetemes is. s én ezt tudtam, tüdőm. De, mint mondtam én nagyobb birodalomra vágytam. mint egy rendes férfiember. Minden rendes férfiember vágyik egy birodalomra. szerintem. S ebben a birodalomban hajnali trombitaszó, s esti fuvolahang, görög drámák és Shakespeare, és no-drámák, és Rámájana, és vers felolvasások, s hallgatások, s biológiai kísérletek, és kémiai kísérletek, s fizikai kísérletek, s csillagászat, s tánc, s ének, és nagy szellemi viták, mondjuk filmekről meg irányzatokról meg képekről meg szobrokról. hányszor beszélgettünk mi a Henry Moore- ról, a Pollock-ról, vagy a Tántorítóról? mi a véleményed a Rembrandtról? Vagy a Goyaról? Szerinted milyen hatással volt a Gougean az absztrakt expresszionistákra? a bálnák állítólag lábas lények voltak, csak visszamentek a tengerbe, mit gondolsz? Meg az egyiptomi történelemről? az a sok őrült fáraó. nos, én egy olyan életet szerettem volna, amikor ül a család, s mondjuk reggelinél - pirítós majszolás közben. - az Ortega y Gazet Tömegek Lázadásáról beszél. Hát ebből nem sok minden lett. Anyával, még úgy ahogy. néztük együtt a Bosch képeit, dünnyögtük is. a Cesan-t is.de velétek? Lent voltam a bányában, ott ettem a pirítósom, a csille tolás közben. szarás közben. szénporosan. s odaböktem a jóskának, "nyomjad má, bazdmeg", mi a fásszínit mondtam, szociológia. S azt remélem, szerintem anya is, hogy majd te meg A Sandra. mert remélhetőleg - bányában - még egy hetet sem, nem, hogy évtizedeket kellene lennetek. Ilyenek. S anya mit gondol? mit szeretne? kérdezd meg tőle. s mond el nekem is.(egyébként meg a nők nem okosabbak, s nem is jobbak. a férfiak jó nagyot befektettek a tudományba, féloldalasok is lettek. a nők, meg nézve ahogy a férfi puskát gyárt, aztán ideológiát, aztán lelövi a saját anyját, meg fiát, s kicsit elgondolkodott. de változik is a világ. a férfiak például most már majd kicsit hátra dőlhetnek, s mondjuk lehetnek érzelmesebbek, jószívűbbek, megértőbbek, meg ilyenek. a nők meg- majd tudósok lesznek. újra, másképp, de megint kiteljesedik a lét, egy lépcsővel) terv? Keret, talán én így hívnám.

delicatassen általánosítások. love you

Apa

EZ JÓ 0525 NEGYEDIK OLVASAT, WELL, ANYA EL FOG JÖNNI, DE CSAK RÖVID IDŐRE, LB

most már harmadszor próbálom összerakni a leveled, újra meg újra olvasva. Vannak egyszerű, világos részek, van, amikor a mondanivaló elszórva van. Aztán itt van a szándék. amit nem mindig tükröznek a szavak, aztán meg kiállnak a

képből. aztán itt van a hang, hogy "apám", amit még nem használtál. aztán hol kívülről beszélsz rólunk, hol meg mintha a fejünkbe ülnél. Meg minden. nem kritizálás akar - ez most - lenni, inkább nem akarok elsikkadni a valami lényeges felett. Látom, hogy egyvalamit felfogtál, hogy ez a dolgok könyörtelen logikája. s hogy anya el fog jönni. De csak egy időre. s a leglényege a dolognak az akar lenni, hogy olyannyira stabilizálni az állapotát, ami esélyt ad neki arra, hogy sokáig éljen. ami az én megítélésem szerint azt is jelenti, hogy otthon. tehát eljön ide, hogy otthon tovább élhessen, velünk. Ez van a dolgok mögött. Ha nem lenne beteg, akkor a dolgok garantáltan különböznének. sokkal kevesebb szerepet kapnának ideiglenes tapasztások, s társai. tehát ezért van így, már most beépülnek a dolgok. S megható az aggódásod, meg komoly is. érzem a dolgok súlyát. kicsit olyan, mintha enyhén lököttnek néznél, s felhívnád a figyelmemet, hogy ez most tényleg komoly dolog, s tényleg figyeljek oda. meg anyára. s ez érthető, méltányolnom, sok szeretet lehet a hivatalos hang mögött. azt nem mindig érzem, hogy látnád azt a belső dolgot, aki én azt hiszem mindig is voltam, s különösen vele kapcsolatban. fiam, nem nekem kellene ezt mondanom, de felhívnám a figyelmed, hogy én anyával soha nem "szórakoztam", használtam eszköznek, néztem les tettem le mindig maximális figyelmet szenteltem neki, törődtem vele, még akkor is, amikor nem kérte, még akkor is mikor nem "tudta", hogy erre van szüksége, csak később mondta, tudatta, éreztette. s mindezt nem azért mondom, mert úgy érzem, hogy magyarázkodásra van szükségem, tiszta a lelkiismeretem. de ott van, megkérdezheted tőle…tudom, hogy ez egy kényes kérdés, de el kell ismernem, hogy voltak nehéz idők, mármint a mi kapcsolatunkban. mert makacs, mert besszükül, mert sokszor nagyon önző, s harap, mikor nincs is miért. s te ezt nagyon is jól tudod. s azt hiszem, hogy ha van férfi, aki beszél a feleségével, az én vagyok. de ennél sokkal lényegesebb dolog, hogy az én megítélésem az nem néhány üres sztereotípiára, hanem egy nagyon is advanced rendszerre épül, ami a nő, a feleség, az anya, a társ, a haver, a kortárs, az útitárs, stb. kategóriák alatt nagyon részletesen ki van dolgozva, ill., meg van értve. úgy is mondhatnám, hogy én tudom, mit miért csinálok. De úgy is mondhatnám, hogy szeretem anyát. Akkor is szerettem, mikor ő "engem nem". amikor magával volt elfoglalva, vagy valami hasonló, vagy amikor nem értette, hogy mi történik. anya nagyon sokat változott. komolyodott, felelősebb lett, a gondolkodása megérett, nyitottabbá vált, tervszerűbbé, következetesebbé. s ennek oka a betegsége is, de oka az a sok involvment, amit magára vállalt, s amit eddig nem minden területen csinált. közeledtünk egymáshoz. csak hogy mondjak egy példát: mióta házasok vagyunk, először! a múlt héten írt nekem egy fajta listát, hogy mit is kellene csinálni otthon a házon. ilyen eddig még nem volt. s ha valaki nem úgy gondolkodik, mint a másik, akkor, hogy tud vele azonosulni? úgy értem, hogy át se gondolja. hogy tudok én egy carpentert megérteni, vagy jogászt, ha nem próbálom meg elképzelni, miben van, mit csinál, az általánostól a részletekig? Nos volt egy ilyen "szakadék", vagy inkább gap közöttünk. engem közvetve és közvetlenül is érdekelt a

ház. de nyilván nekem is megvolt a magam egyoldalúsága, ami látszólagos s túlzott céltudatosságot mutathatott. Mindenesetre felhívnám a figyelmet, hogy most két hónap alatt mi minden történt. s felvetődik a kérdés, hogy kilenc év alatt mi történt? mész mindig volt...meszelni mindig lehetett volna. azért nem lett csinálva, mert nem volt beteg? most meg mert igen? ez egy érv? Nos, őt inkább csak közvetve, mint egy másodlagos termék, élvezeti cikk, miliő, stb. de hogy mi, miért, miből, hogy, - az nem. s különös, mert mióta beleavatkozott a történetbe, ő lelkesedik azért, amiért régen én, s amiért oly sokszor harcolnom kellett. most meg nekem kell csillapítanom, hogy nyugi, nem szalad el, ráér, vagy úgy is jó. nagyon nagyon rég óta, talán mióta eladtuk a charlestoni házat, ha valahol New Yorkban, Connecticutban, miamiban, Columbiában, Nagykovácsiban, Wilmingtonban meglátok egy görbe szöget, akkor lehajolok, felveszem, belerakom egy neylonzacskóba, s haza viszem. de viszek haza mást is. pl. sok-sok millió forintot, sztereókat, autókat, építés anyagot, zoknikat és csavarokat, sok sok fucken csavart, hogy összelehessen rakni a házunkat, nyálnál egyébbel. Mikor Columbiában laktam, akkor minden nap megnéztem a kukát, volt ott egy nagy konténer, ahova a költözök dobták a motyót, amit meguntak, s mint egy idióta kiszedtem. mint egy mélytengeri halász, fogaim között felbukkantam a kukából hol egy csavarhúzó készlettel, hol egy hólánccal, hol egy zacskó szöggel. tíz millió ilyen képem van. s én nem vagyok egy dzsanki. én egy orosz nagyherceg vagyok. adni szeretek, s nem skubizni. nem szeretem az üvegvisszaváltást. de ne gondolja valaki, hogy csak ezt csináltam. voltak nagyon menő, s nagy húzások is, nagyon előkelőek, a nagy cselezők elmehetnek a faszba. ha akarod mesélek ezekről is. s nem akarok elveszni a részletekben. ha akarod, ott van minden az orrod előtt, láthatod. azt is tudod, miben vagyok, megyek keresztül, miket csinálok. s mi az eredménye. s megint csak azt akarom mondani, hogy ez egy komplett szisztem. sokan megkérdőjelezhetnék, s teszik is, hogy minek kellett nekünk cd lejátszó. a fotel előtt. meg új hűtő. meg windsurf. s itt most a tárgyakat sorolom. de azt hiszem, hogy - legalább is nagyon igyekszem, a lelkekkel is törődni. a spirituális dolgokkal. minden nap telefonálni? minden nap egy, kettő, x levelet írni, attól függ mi az igény? Szóval azt hiszem, hogy anya sok mindent megértett, nekem biztos, hogy olyan, mintha most nőne be a feje lágya. érne meg intellektuálisan, szellemileg. s persze annak, aki nem beszél vele minden nap, s nem ismeri harminc éve, stb. annak nehéz minden mozzanatát látni ennek a fejlődésnek. neked anya az az Anya. s normális is, szép is, hogy elfogult vágyadé én úgy vagyok sokszor elfogulatlan, hogy azt is érte teszem. s sokszor nem fogadtam el a hibáit, hanem igyekeztem - valahogy - hogy megoldódjon. Még egyszer mondom: lehet te ezt olyan jól nem tudod, lehet nem is kell. ő mindenesetre tudja. én tudom, hogy tudja. mert naponta kapok visszajelzéseket, amik, mint egy fényjelző bója sor, világosan mutatja, merre megy a hajó. s én nagyon örülök neki. Nem magam miatt, főleg nem magam miatt, hanem miatta. mert neki jobb így. Az úton végig kell menni. a félműveltség rosszabb mint a tudatlanság. én azt gondolom, hogy

ideológiailag sokkal jobb lesz. sokkal jobban meg fogjuk érteni egymást. sokkal közelebb kerülünk, újra egymáshoz. s nyugodjál meg, nagyon vigyázni fogok rá, a te kedvedért is. rád is fogok gondolni. s nem lesz semmi baj. s még valami. ha egyszer valaki belegondolna, hogy összevetve más férfiakkal, mint a gyula, a Lénárt, a Lacika, mi nekem a "hasznom", előnyöm, érdekem, örömem, vagy akár élvezetem ebben az egészben. mi volt nyolc éven keresztül, mikor még nem volt beteg? (kilenc éve lakunk Kötcsén). mikor én voltam az ellenség, sokszor még meg sem hallgattatok? ki azonosult az én álmommal? ki vette észre, hogy akarva akaratlan, de ő is részese annak? meg hogy - talán - én is egy ember vagyok, vágyik valamire…s itt van a Naplóm. s van benne sok-sok keserűség. az együtt működés hiánya, a megértés hiánya, sok-sok minden. Hogy mindig mintha egy kicsit hülyének néztetek volna. hja, az apa…pedig. Én öt éve, nyolc éve is ugyan ez voltam. ugyan ez. ugyan úgy, mint most leszakítottam a faszom értetek. Csak bizonyítékok kellettek. látvány. tárgyak. vakolatok és üvegtáblák. meg dráma. De értem én, hidd el értem. A kérdés, ti mikor értitek meg - teljesen? Tehát az én dolgom, az nem valami új dolog. ha valaki akarja, láthatja, hogy mennyire voltam következetes, consistent. s most, ahogy öregszem, csak még jobban tudom, hogy ez az én keresztem, amit viselni kell. s én vagyok a legutolsó person ebben az univerzumban, akinek a sorsán közvetlenül - gondolkozom. "eszembe se jut". hogy nekem, hogy Nekem - mi a jó. mi lenne jó. pedig van, lenne olyan is. csak fönt van a padláson, valamelyik felismerhetetlenségig koszos folderban, egy papírdoboz mélyén. S persze, bízzál bennem.

apa

0525 AMÚGY MEG EMÍGY, LB

összefüggésben, s feltételezett összhangban az előző leveleimmel, arról próbálok itt beszélni, hogy mi az én hatásköröm, miért van úgy ahogy van, mi is a motiváció a dolgok mögött, s miért nem vagyok kalauz a sárvári vasútvonalon. segítséget kívánok adni, hogy az aki én vagyok, e mázolmány mögött, mennyire s miben felelős, mennyiben és miben be és be-nem számítható, mi múlik rajtam, s mi nem, mennyi az én felelőségem, s mennyi az elkötelezettség, milyen tudatos szinten látom a dolgokat, s mennyi töménytelen shit-tet tudok összegyamálni akaratom ellenére. mennyire viszi a dolgokat a szabad akaratom, s mennyire nem rajtam múlnak a dolgok. hogy tudok úszni, s mennyire sodródom. hogy a házasság egy kétfejű állat, meg az egyik fej is kétarcú, mint a Janusé. s főleg arról, szeretnék, hogy valami - féle - valószínűségi kimutatást, tanulmányt, rapszodikus prozódiát, s prózai rapszódiát produkálni, amikor az ember kicsi, szegény, determinált, little piece of shit mert dolgokról csak pofáz, hatalma édes kevés. meg arról - hogy ha nem így lenne, akkor, hogy is lehetne. s hogy miért is hiszek én annyira abban, legalább is, mint emberhez méltóbb lehetőségben. Az élethez

egymillió dolog kell. s ha csak kétszázharmincezer van, akkor annyi. Csak hogy valami reált is mondjak. Egyébként - neked, amúgy - mi a terved? Meg emígy?

apa

0525 MÁHOZ EGY HÉTRE MÁR NEM LESZEK ITT, LJIL,B

ez a Szily László ez egy narancsos, nem? marha jó cikk van az index-én, valami kínai úrállomásról, ami Rákospalotán épül…nincs semmi. Egy holló kiabál, vagy varnyú, nem úgy, mint otthon, a r-betűket elharapja. ilyenkor a reggeli csendben elég kellemetlen. nem tudom miért nem megy valahova északra, ahol hó van, azon jobban mutatna. tetyek vetyek itten, mint teljesen össze nem illő tárgyak párosítása nagy táskákban, meg Office munka, amire még nem találtam ki jobb megoldást. az adatbázisok mögött valójában kis hangyák laknak, akik bepötyögik a datát, (ki is számolva), mert a computer valójában egy faszfej. közben elmerengek a magyar táj és időjárási viszonyokon, a terepen, s hogy a mostani sakk bajnokság melyik bábú milyen glottgatyában rohangálhasson, beleértve engem is. valamikor egy gatyánk volt. most meg amerre csak néz az ember szekrények tele gönccel. s még sincs. A ruha valójában az ember önképének tarka madara, lehetetlen megfogni, ide-oda röppen. föl vesz az ember egy zöld trikót, s azt mondja, oké, ez én vagyok. aztán elmegy a boltba, s kiderül, hogy ez tíz évvel ezelőtt volt, jó hogy ezen is túljutottunk. s persze ott van a millió kihagyás is. mindenesetre ha annyi lelke van az embernek, amennyi levetett ruhája, plusz az álmok, elég bonyolult a helyzet. Miért, vannak akik egész életükben öltözködnek, hogy rájöjjenek kik...na jó...Aztán mindjárt kell mennem abba a koszfészekbe a downtownba, a Fourth Street-i üvegkalitkába, ugrálok föl le a létrán, a feka Community nagy derülésére. "má meg ez a White boy miket csinál itten?" ők ugyanis csak sörözgetnek a szemközti padokon…well, egy raktárból egy Office-t, meg excecutive appartamentót a feltételezett extravagáns tulajnak. Itt egy részlet: meg egy másik, valahogy nem tudtam az AOL ban elforgatni, de tök mindegy. A hőséget amúgy sem lehet érzékelni meg a port, ami fekete, na. nagyon boldog vagyok ettől a melótól, mert szépen elkínlódgatok, jó pénzért. minden nap, s nincs senki. bjútifúl. viszek dinnyét, meg ilyenek. zene. nem értem miért nem talál már valaki fel a hűtő sisakot? rechargable? fasz ki van. mindennel törődnek itt, csak a main organunkkal nem. na jó.

Jack

0526A JÓSÁG LEHETSÉGES MOTIVÁCIÓJA, LJIL, B

well.
agyilag kicsit elvagyok ernyedve. Így aztán délután engedtem neki, s mondtam,

hogy na jó dezső, alhatsz egyet. nincs nagyon meleg, de azért a fény zuhog rendesen s folyik vastagon mindenen, sokat nem törődve törékeny igényekkel. Sokszor csodálkoztam, hogy mi is ez a rettentő oda-vissza hatás, s hogy ez valójában éltető, vagy mi? Mármint az örökös alkalmazkodási kényszer, a hideg, a meleg, a jólakottság, az éhség, a hiány és telítettség megannyi, s millió változata. Szinte kivétel nélkül, Alaszkától a Szaharáig mindenütt élőlények? S…mi valójában a természetes? Mi az alaphang, az alapmód, az alapállás. De aztán lejöttem, s mintha csak művészi kérdés-felelet játékba csöppentem volna, abban a pillanatban elkezdődött a rádióban, a Carmina Burana. a szokásos vasárnap délután Public Radios opera közvetítésben. Akar még valaki valamit itt? S tényleg jó, hogy vannak - ha ilyen kis vékonykán is, a jónak folyamatai. Nem lehet, hogy a jó, az a közép? Az a metszet, az az arány, az aranymetszés, s hogy minden egyéb csak káosz? Nem lehet, hogy az anyagoktól az élőlényekig minden mállik, olvad, bomlik, porlik, avul és évül, kivéve, mikor valami rend áll be, s lesz belőle rózsa? S nagyon reménykedhetünk itt, hogy a rózsa az, Az. Vagy a borsószem. vagy az anakonda? S oké, mindez érthető, de feljebb a magasabb régiós szerveződésben, mire ez a sok perverzió? Mi ez, temékfelesleg? Nem lehet, hogy akkor el kéne venni, megóvni a világot a pusztulástól? S én nem beszélek itt egyszerű nyomorokról, kis körökről, szegényes hátsó udvarokról, kis készletekről, szerény szándékról. Én arról beszélek, mikor lehetne valami, vagy valaki jó, de ő nem. Amikor csak a játék kedvéért, a megértést ördögi szándékkal félretolva, valami vagy valaki aljas, szemét, tetű, s nem segít, hanem árt, nem jobbít, hanem ront, nem épít, hanem rombol. Se virágos kertet nem épít, se egy fészket egy kivert lénynek, se a földet meg nem böki, hogy a hajtás kidughassa a fejét, - de minden lehetséges, s lehetetlen eszközzel pusztítja, ami valamire is jó ezen a világon. s jók ezek, mert a sisakja alól egy kígyó kandikál, skorpiókból van a páncélja, s egy őrületig ingerelt emberevővé züllesztett hímoroszlán a paripája. Ez oké. (olyan állat, amilyen szörnyeteg a valóságban nincs, csak az ember szennyes agyában…) de ezekkel valahogy még elvagyok. Mert ezeknek a jöttét porfelhő, járvány, vagy az equinox jelzi, el lehet bújni, ki lehet térni, hajolni, ugrani, rejtőzni. de a szép ruhás, szép autós, "tisztes" üzletember, aki belelép a gázba, hogy biztos eltaposhassa a falu legszelídebb cicáját, mert ő protected by low, az meg egy határeset. Mint mi mindannyian..... ezek a halk beszédűek, ezek a tisztes polgárok, akik minden lehetséges módon rákapcsolódtak a nagy Moloch minden emlőjére, s az életcéljuk, hogy a rövid léptűeket, a lélegzetkihagyottakat, vagy bármely más okból bámely tökéletlenséget mutatókat irtsák s tapossák. Finoman. törvénnyel, szabályokkal, regulációval, kioktatással, figyelmeztetéssel és fenyegetésekkel, megjegyzésekkel, és az utálat más tízenhat millió - árnyalatnyi gyilkával. Közönnyel, félrefordulással, de ha lehet akkor mindig valami apró rásegítéssel - hadd pusztuljon a férgese. S van - nekik van mindenük, biztosításuk, rendőrük, ügyvédjük, páncéljuk, kerítésük, fizetett pártfogók minden szinten, görbe orvosok, görbe munkások, görbe tisztségviselők hadai körös-körül, szuper-techno védelem, s kényelem

védi őket, ezek nem állnak buszmegállókban, nem várnak orvosi rendelők előszobáiban, nem cipelnek szatyrokat, nem főznek, ásó, kalapács, metszőolló, soha nem volt a kezükben, s most hallottam, hogy "attól függ melyik ferry-vel mennek egy szigetre, hogy mennyi van még vissza a bookból, amit éppen olvasnak". s mindez, csak azért van nekik, hogy a jóság álarca mögül leselkedve, szándékkal, vagy szándéktalanul, - egyre megy, - de rosszak lehessenek. Mit lehet itt csinálni, egy magamfajta vérző szívnek. vagy egy magamfajta egyszerű embernek? Nem elmenni oda, ahol ilyenek, mint én élnek, s nem kell "rettegnem" nap mint nap ezek miatt az alienek miatt? Na ilyenek. miről szól a Carmina Burana? a zene? Nem hitről, vágyak fölépüléséről, s azok halk, vagy harsány kinyilvánításáról? hitről, mindennek ellenére? S jóságról? a - mindennek ellenére? Erről a vékony kis harmatról, ami éjjelente mindig újjászületik a füvek apró lándzsáin, a bogarak antennáin? mielőtt még a súlyos léptek végig döngenek a kristály szobán? Miért? mi a motivációja a jóságnak?

apa

0526 A PROVANSZI UTAKAT IS BIZTOS BELEPTE, LJIL

értem persze, s talán azzal kezdeném, hogy a dolgoknak mindig van egyfajta egyvelege. lehet így is nézni, meg úgy is. de ha valami jót is csinál az ember, akkor az a tegnapi rosszabbhoz képest feltétlenül jobbat okoz. ez az egy biztos. s ez az, ami végül is valami elégtétel lehet. s nem kell azt mondania, hogy tegnap jobb volt. s persze, ehhez kell tudni, hogy a szar akkor is büdös, ha nem piszkálják. s hogy az valójában egy hazugság. tehát valahol fel kell vetni a kérdést, hogy valaki akar e hazugságban élni, vagy inkább nem. ha nem, akkor meg visszaértünk a mondat elejére. Az egy jobb élet, ahol van meaning, a dolgok kapcsolódnak…a gyerekek azért balhéznak otthon, mert a világ egy kétszínű, s hazug hely., ahol nem ütközik, s nem kell ütköztetni semmit. ahol a kollektív sunyiság, képmutatás, s az egymástól való félelem egyfajta üres buborékot biztosít mindenkinek, ami, mint valami kis autó, űrhajó, működik, s jól el lehet egész héten benne lenni. főleg, ha ilyen heti lény csak. de jó az kéthetieknek, hawiaknak, vagy évszakosoknak is. akik életében nem fontos a folytatólagosság, meg az összefüggés. s nem azért mert nem látják, hogy az milyen piti. nem azért, mert nem látják a saját s a világ nyomorát. hanem mert - valamiért - tök mindegy - de gyengék. képtelenek. talán szeretnék is, akarják is, csinálnák is, de valamiért - nem megy. s ez már önmagában is egy ellentmondás. s természetes feszültség forrása. amit aztán meg lehet csalásokkal oldani. ivással, draggal, vagy a hazug emberek klubjaiban, unióiban. van aki ugye sportol. edz. gyúr. időre sanyargatja a testét. esetleg másokkal együtt, hogy adjunk a kollektív tudatalattinak is...de nem természetes, hogy mikor egy ilyen ember, kicsi, hazug, tökéletlen, hézagos, pipogya, "egyet egy nap", - egy mosonyi vagy tsa megérkezik, akkor a nyomorult lelke levesén a bőr

a végén már az elviselhetetlenségig feszül a más sikere láttán? S mivel mást nem tud, mert semmije sincs, mert szar az egész, azt veszi elő, amit nem ő csinált, "semmi köze hozzá", hanem a Jóistentől alanyi jogon kapta, hogy "azért én is egy ember vagyok". hát persze. jó szar ember. de oké, elismerem ember. a jó szar emberben benne van az ember. ennyi. vannak szintek. van alanyi, meg van tárgyi. ahol a legalsó szinten valaki nagyon összehúzza magát, nincs is kiterjedése, hogy jó maradhasson, a Lacika? De onnantól elfelé csak próbálkozások vannak. s a próbálkozások értékét nem a siker, hanem a szándék szabja meg. én nem csak aszerint ítélek meg valakit, hogy milye van, mit ért el, hanem hogy mi a szándéka. s termesztésen elvárom, hogy én is eszerint legyek megítélve. ha nem, akkor fuck. akkor vagy ő megy, vagy én. A gyerekeknek hazamenni, s ez a legszebb az egészben, ezért van, lenne, s az egy frusztráció. akkor egy épülő valóságot látnak, s most már különösen, hogy te is élharcosává váltál ennek az ügynek. s a kontrasztok végtelen változatosságával kerülnek szembe. egymással is. egymáséival is. s attól nem leszek én jobb, hogy a másikat leteszem. ez egy nagyon primitív szint. tudod, sokszor mostanában az jut eszembe, hogy milyen jó, hogy nem ment a buli jobban. mert akkor a valóság még nagyobb lenne. még több dologgal kellene deal-olni. de még ezzel a kis izével se tudnak?! akkor, hogy tudnának egy nagyobbal? ez van. idő, idő, idő kell. a folyamat zajlik, ezt lehet látni. a megoldás végül is az, hogy EGYÁLTALÁN létezzen egy valóságos világ, ahol ilyen számukra is van! s - amit - nem tudnak sehogy se elkerülni. mert így vagy úgy, de bele vannak köteleződve, ...úgy mond. De a megoldás, az az, hogy belül, a külső világ irritálásával, de belül történjen a kiépülés. a neuronkapcsolatok létrejötte. A Nagykörút az a Nagykörút volt a gyerekkoromban is. de már rég nem az. nem ugyan az. s ez kell. nagyon hülyék voltunk mi is. s persze azt gondolná az ember, én legalább is ezt hittem, hogy azért volt úgy, mert hátrányos volt a helyzet. de ma már tudom, hogy két okból. mert hülyék is voltunk. szimplán, egyszerűen. A nagy emberek attól nagyok, hogy az élet millió kis shit-jét azt "csak úgy" megértik. s rájönnek, hogy nem az a lényeg. a kis emberrel meg az a baj, hogy ő azt hiszi, hogy "az a lényeg". s én nem beszélek itt arról, hogy lényegtelen. De a Bach is biztos eljárt a slozira, meg a provanszi utakat is belepte olykor a sáros latyak, amiben a Cesan ballagott. s így tovább. még se azt festette. egy kis ember, valami angol, púpos volt, egynegyven! s ő volt aki először lefordította rendesen a Homéroszt angolra. valami Pope. so? El tudod képzelni, háromszáz évvel ezelőtt púposnak lenni, egynegyvennek Angliában, s az Odüsszeuszt fordítani görögből angolra? Biztos érted ...Az élet úgy is tova száll, hm. csak nem mindegy - hogy.

Jack

0526 MÉG NINCS VÉGE, LJIL

végül is itt van a kérdés is, a válasz is:

mi az, ami az alkatukon kívül még hozzájárulhatott volna a gyerekek fejlődéséhez. S ez egy nagy-nagy kategória, Külső Hatás. S a külső hatásnak ilyen alpontjai vannak: tanítás, nevelés, példamutatás, dressing, Pressure stb. s persze a mindennapi élet millió apró beidegzései, amit tradíciónak is lehet nevezni. az egész élettér, az egész életmód, a szokások, meg minden. s ha még a harmadik szinten is tovább bontjuk - akkor már konkrét dolgok jönnek elő, mint mikor kelünk, fekszünk, mire mennyi időt szánunk, mit, miért csinálunk, azaz hova teszed a csetrest, a koszos ruhát, hogyan eszel, hogyan viselkedsz másokkal, vendégségben, hogyan öltözöl, stb., stb. ez az egész egy komplett s rendezett életet kíván, de először is tárgyi feltételeket. emlékezz a kávéfőzőre. tud lenni egy bonyodalom. nos, az volt, hogy semmi igazán nem lévén, vagy, pontosabban mindenből csak egy ici-pici lévén, mi - hasonlóan annyi máshoz - minden kis szirszart igyekeztünk csinálni. egy kis ez, egy kis az. a social life tekintetében pl. : egy kis vendégség, egy kis beszélgetés, egy kis púder, egy kis főzés, egy kis ajándék, enyhe berúgások, kis kikapcsolódások, stb. de semmi rendszer, csak úgy spontán. a spontaneitás az amit nagyon szerettünk. ami jó is, de valahol a tradíció ellentéte. persze volt olyan is, néha meglehetősen nihil, mint minden, aminek az összefüggése valamiért korlátozva van, lett. a születésnapokra gondolok. a karácsonyokra stb. igyekeztünk néha. főleg te. de nekem is megvoltak a magam dolgai, azt lehetett tudni, apa mit hoz. meg ilyenek. De ez az egész, egy magasabb szempont szerint olyan semmilyen lételaprozódás. s mikor felmerült, hogy oké, beszélthetünk mi itt sok mindenről, amiből van bőven, de hol van egy-két nagy dolog? A házén ezt régóta látom. s azt gondoltam, hogy az egy magasabb elágazás, azt kell megcélozni, s akkor alant majd nem csak ez is, az is lesz, hanem annál is több. a dolog majd hozza magával. de sajnos ugyan erre volt lehetőség, szemben annyi mással, de mikor igazán egyoldalúan erre koncentráltunk végre, akkor kiderült, hogy ez viszont egy áldozathozás, lemondás, kizárása és kirekesztése sok-sok dolognak. ami majd később nyilván visszajön, egy része, van ami soha. S az egyoldalúságnak meg lettek a következményei. én legalább is azt gondoltam, hogy a gyerekek készek, fel vannak málházva, mehetnek. majd aztán ott kint az életben megszerzik, ami csak kell. nos ez nem így lett. de még nincs vége. A lényeg, közben A Sandra írt, kért…,a lényeg, hogy ez valami Sophis Choice volt. öregedés állt be, s az volt, hogy lehetünk vándorcirkuszosok, tengerészek, vagy vándorköszörűsök, de mi lenne, ha...s persze ezt szokás szerint ezt én gondoltam ki, olyan tíz éve, s ti meg jöttök valahol. most meg ugye kicsit felgyorsult minden. Ami engem zavart, az ez: én azt gondoltam, hogy hajrá bele, csináljuk meg a házat, aztán éljünk. de valahogy minden ellenem volt, s így nagyon nem haladtam gyorsan. ti mindjárt, hogy hazaköltöztünk, valahogy azt gondoltátok, hogy kész, ennyi. ill., ha a Józsi megcsinálja, az jó. de "én aztán nem fogok itt kirohanni, mint a Zrínyi". Tehát volt itt egyfajta anyagi veszteség is, meg más is. s persze az élet szerencsére nem állt meg, s te rengeteg megtartó, fenntartó, őrző, meg ilyen dolgot csináltál. de most a gyerekekről beszélünk. tehát azt kell elképzelni, hogy a

nagy motivációjuk hiányát hol kell keresgélni. S én is hibás vagyok, naná. mert ugye rossz lelkiismerettel nem vertem pofán eléggé, s elégszer őket, hogy az nem úgy van, s kell fucken dolgozni. próbáltam, de az mindig botrány volt. így aztán már csak próbálgattam, itt-ott. De, össze lehetett volna fogni. keményen. s most kész lenne. nagyjából biztos. S ami még fontosabb, hogy a dolgozásnak nem lenne léhaság alternatívája. semmilyen alternatíva nem lenne. Csak gondolj bele, mint ment ez a két süket gyerek keresztül, s még min fog. mire kikecmereg ebből. De lehet így a jó. én magam se vagyok biztos. mi a jó recept. attól függ. valahol még mindig liberális vagyok, s azt gondolom, hogy a terror az szörnyű. minden szélsőség szörnyű. mert a túlzott liberalizmus, hatásmechanizmusát tekintve tud lenni egy terror. amikor a hülyeség terrorizálja a gazdáját. lásd Borisz.szóval ilyenek. de haladunk. kapizsgálják. a Borisz azt írta, hogy már így is Legacy vagyunk. Ha, s még nincs végé csak most már koncentráljunk. Love you

Jack

0526 A Sandra levele csak 1 kérés

Szia! Túl vagyok a mai vizsgán, nem volt vészes. Remélem a holnaputáni meg az azutáni se lesz az. So, most tanulok ezerrel.

persze pont most nem, mert ép szünetet tartok, és háteszembe jutott, hogy írok egy pár sort. Már alig várom, hogy vége legyen ennek a vizsgaidőszaknak, és lehessen mindenféléket csinálni! Nagyon meg fogsz ám lepődni, ha hazaértél!!! Nagyon sok minden változott, és tök jól néz ki a ház. Próbáltam filmezni is az eseményeket, úgyhogy majd megláthatod az utóbbi hónapok összevisszaságát és tempós mindennapjait! :)Alig várom, hogy haza gyere, mert azt hiszem most tök jó lesz mindenkinek, ha itt lesz a család vezére! Anyának nagyon hiányzol, meg nekem is, meg egyáltalán, jó lesz,és kész! Majd megpróbáljuk jólérezni magunkat amennyire csak lehet, és közbe kisebb munkákat csinálhatunk a házon. De közbe lazíthatunk is, mert az mindenkire ráfér.na jó, azt akartam még, hogy kérhetek-e 1 dolgot?1 CD lenne: á banda neve:VEX RED (angolok, nem amcsik, de amcsi a producerük, ezért meg kell hogy legyen az album, meg most épp Amerikában turnéznak!)az album címe: Start with a Strong and persistent désire. ----szerintem ezt írd fel 1 kis cetlire, és úgy kérdezd meg a boltba, valami értelmesebb eladótól, vagy meg is mutathatod neki! Naggggyon megköszönném!!! puszkó,

Sandra

TELJESEN TISZTA LELKIISMERETTEL, MINT TISZTA SZÍVŰ ANTIFA-SISZTA EMELEM ITT FEL A SZAVAM, AKTIVIZÁLÓDOK, BIPP-BIPP.... 0831 "KÖNNYŰ A MŰVÉSZEKNEK"

Egy ilyen közhely, persze, semmit nem jelent…, s nincs szándékomban valamit visszavenni. Se a pofám előretolni. Jól nyomod... Van itt még néhány magyarázat a leveleimhez (mily nyamvadt gyalogút…, ösvény a téglagyár és vasútállomás, az ól és a budi, a szeszfőző és a cefredomb, a sittlerakat virágaival szegélyezve, csak hogy néhányat mondjak) Nos, valami itten történik, A Jillel és velem. (Egyébként ma van a névnapja), experience ez a javából, valami, amire "azért" sohasem vágytam, most meg itt van., s komolyan a pszichikai tűrés határomon vagyok. (Másképp is mondhatnám). Az agyi nagyágyúim, leegész a dugós puskámig önmaguk karikatúrájává váltak, mint az orosz hadi arzenál az afgán gazban. A Gorkij gyertyájának viszketése az előretartott tenyeremen, hunyorgó elemlámpám, ezzel botorkálok itt a világdzsungel menti Tisza parton. A levelek nem valakinek a megsértésére, megbántására, nem rólam, róla, szóltak. Valami történik itten, s csupán egy vértől, könnytől, s agyi verítéktől átitatott tusút igyekeztem kreálni suta szavakból, valamiről, ami itt a mi kettőnk dolga. Na meg persze! ha van ebben valami ÁLTALÁNOS, hát..., azt. E béna levelek, szerkesztetlenek, csiszolatlanok, durvák is. Nem szabadna ilyet "kiadni". Szégyellem is. Ugyanakkor egy bepillantás, mert "másképp honnan tudnák"? - ha elvész az idő temetőjében. Valaki bennem azt mondta, hogy írnom, tudatnom kell valamit abból, amik mennek. Egy kis vízmintát a megáradt folyóból. Lehettem volna nyájas, nyálas, s hájas is. (mint amilyen vagyok, egy tetszőleges szemmel) lehettem volna mérnöki, "pontos" leírásokkal, adatokkal, "tényekkel", s valaki érthette volna, valaki élvezhette volna, mint csiszolt műremeket. De nekem ilyenem nincs, (legfeljebb egy redvásodó benső képem, "koszolódó gombolyagom"), s nem vagyok pesszimista, csak egy Pista. Egy nagy ázott madár, csúf, lehúz a föld, lég helyett a saras levest keverem. Nevetséges, groteszk, túldeterminált. Valahogy most a szórakoztatás se a szándékom. Még mindig nem tudom eldönteni, mert nem tudok elszakadni ettől a korai félreértésemtől, hogy művészet e, vagy élet? Szóval csak apró híradás volt, abból a szimbiózisból, ami a mi kettőnk testének és lelkének az egyvelege. *Offenzív* végképp nem akartam lenni, s ha valakit megbántottam volna, úgy ezúton is elnézést kérek.

Jack

0527 AHÁNYAN ANNYIFELE? AVAGY AZ AGRÁRTÁRCA EZEN TERÜLETE, LS,B,JILL

well, hallom, hogy jó kis veszekedések vannak hétvégeken. s nem az első. már régóta azon gondolkodom, hogy miként is fogalmazzam meg a lehető leg általánosabban a veszekedés okát. emberek közt. Először is, az ugye egyet nem értés. s főleg, valaminek alapján. tehát mindenkinek van valamije, ami valamilyen, más mint a másé, s kész. Nálunk, azaz nekünk mindig is volt egy külső szemlélő által tapasztalható, s jellemző állapot, amikor nagyon el van várva "valami". Mindenki elvár valakitől valamit, s aztán pipa, mert nem úgy van. Nos, azt hiszem, ez az alaphelyzet. S mondanék egy példát. próbálok egy ártatlant. vegyük azt, hogy én egy általános botanikus vagyok, de különösen szeretem a növénytermesztést. ezen belül is a gabonanövényeket, na meg a vadon élő fákat. tehát mint kőris, meg juhar, meg tölgy, meg platán, meg a fenyők, stb. s olyan tíz százalékban, az erdőm, meg a szántóföldem között van néhány virágom. ezt csinálom mondjuk harmincöt éves elvettem anyát, aki a gyümölcsfákat, meg a veteményeskerti jószágot szereti, s harminc százalékban ott vannak a virágok. harminc éve csinálja, bár nem botanikus, de ellentétben velem városi kiscsávóval, ő meg ott a kertben nőtt fel. s itt vagytok ti.két gyerek, aki kamaszkorában valahogy belekeveredett, hogy egy kicsit ez is, az is. punk zene, rap zene, techno zene, meg te mond meg. Az egyik irodalom tudósságot, a másik meg nővérséget tanul. S van egy ház, a családi. az apának meg van az elképzelése, hogy majd így az erdő, meg úgy a búzaföld. Az anyának meg van az elképzelése, hogy majd így a barackok, meg úgy a sziklakerti himbilimbik. s a fiúnak is van egy elképzelése, hogy mikor majd hazajön, akkor mi milyen arányban legyen: fú, fa, ipari és kerti növény. A lánynak is ugyan ez. s akkor itt még nem beszélünk részletekről se, nagyról se. Mert ha elég lépést visszalépünk, hogy a zoom-olásunk ellenére is beleférjen a kép a gépbe, kell, hogy ott legyen valami ok. Tehát egyszer van az, hogy kinek mit jelent, mit szimbolizál, milyen értelme van a dolgoknak. mert ugye ez minden általánossága ellenére különbözik sok mindentől. ez nem ipari üzem. ez nem halászat. ez nem szobrász stúdiója a Duna parton, se nem szervíz állomás az út mellett, iroda sem a belvárosban, földalatti fűszerüzlet sem egy budai mellékutcában. s még sok minden más sem. de növénnyel kapcsolatos, kell hozzá föld, ezzel kapcsolatos ismeret, tárgyak, eszközök, mint gereblye, ásó, balta, metszőolló, stb. aztán jön, hogy ha ilyen ember ha mondjuk verset ír, szonátát komponál, vagy csak sima kis dalt rögtönöz, az is valami agrár téma lesz, mint Dal a tubarózsáról, vagy a Tölgyek dicsérete. namármost. a két szülő helyzete viszonylag könnyű, mert néhány évtizednyi huzavona és veszekedés után, többé kevésbé meg sikerült egyezni, hogy mit hogyan hol. mikor. mennyit. miért. s itt most növényekben gondolkodunk, ne felejtsük elás most kicsit kiélesítem a helyzetet, hogy egyszerűbb legyen. a fiú, az ugye a városi, szabadúszó műfordítók életét éli, no föld, no

határ, no kert. de egész héten a nagy metropoliszban keletkeznek ötletei. no nem, semmi nagy, semmi különleges, csak úgy. s hazafelé zötykölődve a vonaton, eltervezi, hogy majd így, meg úgy, ez meg az. Ugyan ez a jánnyal. aki a világ másik végén emberek fáslizását tanulja egy intézményben, gondolkodik, hogy valami kiegészítést is kéne ehhez venni, de igen is neki is megvannak a maga haza viendő szempontjai, meg hasonló emberi jogok. S mennek haza. az apa ugye nincs otthon, mert egy fafeldolgozó és traktor beszerző körúton van Novoszibirszkbe, de az anya ott van, egy talicskával kiskacsákat, eperpalántákat, virágmagokat, tol ki a napi huszonnégy órában tervezett szekciójába. hogy majd az erdő alján, a kukorica ültetvénnyel elvágólag, a háztól balra, a vetemény két sor tulipánnal, hat bubujkával, nyolc üdvözléggyel, nem túl sok, de elég málnával és eperrel, enyhe ívben kanyarodva Kezdődjön a történet. S a két gyerek, az egyik a kilences, a másik a tizenegyes vonattal, az anya ilyenkor eldobja ugye a talicskát, leveszi a gumicsizmát, s még örül is, egy kis szünet, meg jönnek a sarjak, de jó lesz…s végül is deliverezi őket haza, ja, azzal a falusi semi-traktorral. szóval a két gyerek, végül is, megérkezik. s nézi, mi a helyzet. s hogyan tudná magát beilleszteni ebbe az ízibe ez a két öreg, mezőgazdasági munkás, már kicsit szenilis, arrogáns, nehezen kezelhető, s mániákus. s azt mondja az apa a fiúnak: "mi lenne, ha mondjuk állatokat tenyésztenél? vagy mondjuk fajokat mentenél meg, vagy egy irodát nyitnál, ami ezt a közép kelet európai régiót organizálja? építünk közösen egy ofiszt, oda a délnyugati szárnyra? “meg a lánynak: mi lenne, ha virágverseket írnál, a szünetben a gyógynövénkertedben?" de mindkét ifjú mást akar. a versírást nem szeretik. dalokat sem akarnak komponálni, se virágokról, se fákról. ők csak padot, békét, nyugalmat, időt, s szabadságot, úgymond freedomot és liberty-t akarnak. amikor végre hazaérnek. S nem akarnak traktorokról beszélni, talicskányi kislibákról sem. Legfeljebb néhány percig. egymás ügyei, a fáslikötözési eljárások, meg az üzleti jog útvesztői meg nem összekapcsolható dolgok, legalább is nem az ő fejükben. úgyhogy meglehetősen irritáló számukra egymás puszta jelenléte síber jó lenne ha nem így lenne. S most hirtelen befejezem. Mi az a közös, legalább annyira közös cél, mint én meg az anya esetében, ahol ti, te meg A Sandra valamit talán tudnátok, s be tudnátok illeszkedni - abba a speciális világba, ami összetett, bonyolult, de még is csak körvonalazható, mert nem olajfúrás, nem pedikűr szalon, nem ingatlan kezelés, nem politikai szervezet helyi irodája, nem Tüzép telep, műcsarnok, s művésztelep sem. meg még sok más sem. sorolhatnám, de had ne kelljen, hogy mi. S tudom, hogy bonyolult, de ennyi edukáció után, el kell tudni legalább annyit képzelni, hogy valami megoldás kell hogy legyen - erre is...A Rousseau, a Cézanne, meg még sokan mások szerették a természetet, a falusi környezetet, inspirálta őket. s nem tudom, hányszor mentek ki trágyát teríteni a fődre, de valami valahogy ez egész mégiscsak beépült abba amit, végül is csináltak. segítettek a szüléiknek, vagy mi? ki tudja. de valami vót ottan, az fix. S a béke, az idill, az egyetértés, a szeretet, meg az összes többi légyott

bizonyára azon múlt, hogyan tudták ők ott együtt, az agrártárca ezen szögletére fókuszálni az agyukat. meg minden.

Apa

0527A BUDAFOKI F. GYULA SPANYOLBAN? LJIL

Persze, jöjjön a Gyugyu. a másikról még néhány szót. Persze, hogy sajnál. meg persze, hogy nem rossz ember. meg persze, hogy jót akart. Meg magányos. meg szép az a spanyol, de már mondtam, azok nekünk "cigányok". Mi az, hogy bikákat öldösni? S mi van a hazatéréssel? A Budafokkal, ahol az a kis Pócsom fejé felnőtt? A jó kis árnyakkal? Ott abban a ragyogásban? Az a különbség - én is éltem, élhetnék Miami Beachen, pont ott voltam, mikor kicsit izé voltál, s volt ott sok kubai bombázó, meg sidrákok is, s szép volt ott a hullámverés, meg tamtamos az élet, de én le se mentem az egy utcányira lévő beachre, mert a lelkem tele volt véraláfutással. Én azt gondolom, hogy én elég intelligens vagyok, ahhoz, ami egy rendes felnőtt férfihoz kell. S olykor - mint az Odüsszeusz, ott énekelnek a nimfák, de én egy ithakai ember vagyok. s van egy Pénelopém. S az se csak úgy van. s azt gondolom, hogy a gyulának, pont ettől az intelligencia hiánytól, töredékes mindene. S bizonyos értelemben, meg szempontból ő tehet mindenről. a nejéről is. ha valaki fasza gyerek, akkor legyen a választásban, a megőrzésben meg a túlélésben is. Ilyen dolgok. de - még akkor is, ha tudjuk, hogy mit összekínlódott, - valahol elengedte a gyeplőt, elengedte a felelősséget, s megengedte magának, hogy ne törődjön. ezt gondolom. s még akkor is ezt gondolom, ha a nője egy nehéz eset. de nem tudta ezt? Mikor gyerekeket nemzett vele? Mikor nem tudta? Előtte, alatta, vagy a végén? Én látok itt valami szédültes következetességet. A kétkulacsosságot. s megmondom őszintén, hogy azt nagyon utálom. Mert az olyan, mintha. az az igazi szemét dolog. erről próbálok neked már sokadszor beszélni, de valahogy nem veszed a lapot, észre se veszed... s oké. megtarthatod az illúzióidat, hogy mikor mondod a szitában lévő dologra, hogy ez már nem arany, ez már homok, a te dolgod. de ez az ember veszélyes. S szeretném, nagy lezseren azt gondolni én is, hogy oké, bízzuk rá. de amit velem csinál, az immorális. s ebben nem én vagyok a lényeg, mert engem a gyula már réges rég nem érdekel. hanem, hogy valaki, a régi jó, kedves, gyerekkori barátjával hogy képes ilyet csinálni. S ne felejtsük el, hogy ki vagy te a Gyulának? Senki. ha valaki fontosnak kéne, legyen, az én vagyok. Azt mondta egyébként, hogy szereti a leveleimet, mert gazdagok és inspirálók. Talán túlságosan is. ilyen alapon a Samu is szerethetne. s megmondom, hogy arra is emlékeztet. Mint egy meztelen csiga. s ez, nekem már, akárhogy is nem lezserség. s megengedem neked, mert szeretlek, hogy elnézz, elviselj, s eltúrj ilyeneket, azaz tolerálj, de nem örülök neki. Mert azt kell, akaratlanul is gondoljam, hogy ez az én szeretett nőm gyengesége, handicapje, s kicsit perverz is az egész. Sajnálom. Nem szívesen mondok

ilyeneket. s talán annál pipább vagyok. mindig is kiszolgáltatott voltál az ilyen csatorna töltelékeknek. Én meg csak ott topogtam az őrületben közben. S persze sokszor ki is jöttél belőle. De különös, hogy mennyire tudsz utálni valakit, tehát nem vagy te szent Teréz, szóval valami más. mert ha nem pik and choose-oznál, csak úgy mindenkit, az jó. Akkor azt lehetne mondani, hogy az asszony egy vadvirág, and fuck. De tudsz te nagyon-nagyon gyűlölni, utálni, mint egy szuprematista. S ez már így egy ellentmondás. Mert neked elég, ha valaki mézes mázos. S megmondom őszintén, hogy ez engem szörnyen zavar. Vagy az egész nem igaz? S persze jó lenne jónak lenni. Értelek én téged. értem, hogy aki egyértelmű, azt vessük meg. aki meg igyekszik, azt szeressük. értem én, hogy jó lenne a lécet alacsonyan tartani, s szeretni mindenkit. S mi van a Jotival? Kicsit bullshit ez az egész. azt hiszem.

Jack

0528 MÉG HÁROM ÉS FÉL NAP HAZAINDULÁSIG, LJ

well,
főleg próbálom összetartani magam, alvásilag, evésileg, pihenésileg, megy ilyenek. nem könnyű. a legjobban mindig attól félek, hogy valamit-fontosat elfejeltek, vagy összezavarodik az alvásom. egy csomó időt el kellene töltenem itthon, faxolás, telefonálás, minden túró, s közben dolgozni is. nagyjából be vagyok pakolva, mármint a két nagy bőrönd.

Még mindig van három és félnapi munkanapom. elég sok. s most megnézem, mikor is indul a gép szombaton.

na, ilyenek. valahogy nem kéne, már dolgozod, semmi esetre se neked magadnak. puszik, love you

Jack

0529 ÜVEGESZKÖZÖK, LJIL⚜

Ne haragudj, nem akartalak megbántani. Csak valahogy meglepett, hogy annyi idő után, annyi levél, magyarázat után, még mindig ilyen tisztázatlan dolgok vannak benned. bizonyos dolgokkal kapcsolatban. Ez az, amit nőknél nehéz megérteni: miért szeret bizonyos kígyókat, s miért utál mást. Én nem bánom, ha ártatlanul és naiv maradsz. de csak mondom, hogy az ignorant szó, az eredetileg tudatlanságot jelent. felelőtlen, mert tudatlan. s bizonyos szituációkban adódik hozzá egy keményebb jelentés. Másképp: amikor tudod, akkor is? Mindegy. nem hiszem, hogy ennek olyan nagy jelentősége lenne. Az biztos, hogy engem ez a fickó kimondottan idegesít. a sunyi arroganciája, s alattomossága. Hogy amikor elég határozottan közöltem vele, hogy nem akarok vele kapcsolatot fenntartani, akkor írt egy nyál levelet, hogy érdekel, amit mondok, meg olyan jó, meg fontos,

meg minden. erre megint neki fogtam, jó nagy erőfeszítést tettem, kedvesen s szeretettel. Erre nem ír. ill. a hátam mögött igen. Rólam. meg-megemlít... tényleg nem akarok már ezzel foglalkozni. nekem a gyula egyike azoknak, akiket csak nem szeretek. kész. S van nekem más dolgom, bajom is, ahol van s érdemes tenni. s lehet, hogy valójában "nincs is igazam", hogy van ennél jobb magyarázat is. de valahol van egy választóvonal. s nem érdekel, hogy a cigány miért lopott, meg mit lopott a műhelyből. nem érdekel a magyarázat. nem érdekel, hogy miért törtek be a házunkba, azt se mit vittek el. Maga a tény érdekel, nem vagyok tökéletes, bánt is egy kicsit, de ez van. valahol kell húzni egy vonalat. S mondtad, hogy te se írsz. de kérdezted a véleményem. Hát ez a véleményem. amúgy minden jó. ha minden igaz, akkor elég jó helyzetet hagyok magam után, marhára igyekszem. mindenki odavan, ez az a bizonyos második kör, amikor a nagy álmok, s álmodozások helyretétele folyik, s örülök, hogy sikerül ezeket helyre raknom. emberek hajlamosak belém látni dolgokat. s aztán meg kell szakadnom, hogy megértessem, hogy az nem, más, de az is jó. netán jobb. nem tudom miért van ez. Talán a kinézetem miatt. Néha meglepő dolgok vannak, pont úgy, mint a feka a Büfébe. de hát ez van. amikor a Bandóról kiderülne, hogy nem keresztapa, hanem jó carpenter, kéne egy kis idő, mire azt fel lehet fogni. nem? De ezek mind látszatok, üveg eszközök. mert.

Minden jó. love you

Jack

2002 0530 ÉN HISZEK BENNED, LJ

nem tudom, emlékszem, mikor mentél Kaposvárra, s vártunk, s nem tudtuk, mi van. s ha az lett volna, hogy valami egyértelmű, az előző rémképet támogató dolog lenne, akkor - is - reménykednénk. de nem az lett. s nekem, valahol itt van a kutya elásva, hogy nem egyértelmű. nem tudom kinek van igaza, de azt hiszem, hogy ez egy nyitott kérdés. s meglepően sok ember, minden féle ugyan ezt mondja. hogy a ráknál nem lehet tudni. csak nem lehet tudni. de vannak egyértelmű esetek. amikor nincs alternatíva. Ugyanakkor mindenki azt kérdezi tőlem: "hogy van A Jill?". s egy pillanatig gondolkodom, hogy azt mondjam, ami van, de semmi már nem jut eszembe, mint az, hogy "jól". mert jól vagy, nem igaz? Tudomásom szerint nekem nincs rákom, de meg kell neked mondani, hogy egy pillanat, majd mesélek róluk, úgy el tudja baszni az egész napot, hogy kész. lent vagyok a padlón. még a hajam is elzsibbad, a lábaim mintha rongyból lennének, minden sötét és értelmetlen, abszolút semmi motivációm sincs, s tök szar minden. de ez pszichikum. én tudjad. mert te is, meg én is (szegény gyerekek) olyan lelkes, beleélős, átélős, aggódó fajta vagyunk, intelligens - mondhatnám - aki tudja, hogy min múlik mi, s ha az meg van, akkor jó, ha nem, akkor fuck. Tehát ez nem csak egy hiszti, hanem a dolgok értése. sajnos ilyen árat fizet, az aki látó.

De a másik oldalon, meg végtelen és lovely ösvények nyílnak szántó, búza, erdei, s puszpáng hajlatokra, tele vadvirág illattal, szellős magaslatokkal, s mélyillatú dűnékkel. s mindig oda lukadok ki, hogy megéri. hogy jó a dolgokat félteni, érteni, törődni velük, mert mint a lelkes jószág, odasereglik a lábadhoz, s hálával, köszönettel, s love-al van tele a szeme, s persze a lelke. S ez valami, amiért megéri. Én tudom, hogy csináltál sok mistake-t. hogy önző voltál, hogy nem törődtél, hogy beszúkültél, hogy elkövettél sok ostoba short cut-ot, mint annyian. de közben, Tihany óta azt is tudom, hogy te egy érző, lelkes, kedves, szerető, önfeláldozó, tiszta, and "sweet lady vagy". nem mindent, de érted a részleteket, s amikor nem, akkor is inkább elfordulsz, kihátrálsz, visszavonulsz, meghátrálsz, mint hogy bárkit is bántani akarnál. s mindeközben, s összefüggésben, az is kiderül valahol, hogy ez must be, az ördög műve. S a nagy kérdés, hogy a God, a Jóisten, mennyire kell hibáztassa az embert, ennek a gecinek az ármánykodásáért. azt az embert, aki nem akarja azt, megvan a rekordja, amit a Jóisten persze tud is. Tehát? Ez a rohadék, ez ott ül. minden bokorban, minden útkanyarban, minden egyenseben Solt és Kecskemét között, s beleviszi az álmos sofőrt az árokba. vagy a dermedt motorost felborítja, mikor más áll. Mondod is, tudom is, elhiszem is, meg is vagyok győződve róla, ezért szeretlek, hogy te jó vagy. s ha én tudom, akkor a Jóistennek is tudnia kell. valamit nem jól csináltál. de az nem lehet akkora Nagy Bún, hogy ennyire letegyen. kapsz érte büntetést, de nem kaphatod a legnagyobbat.
én komolyan hiszek ebben. mert nem a te hibád volt, a tól z ig. kell, hogy legyen valami felmentésed. Én nagyon szeretlek, s az gondolom, still, hogy az valami fate volt, hogy mi találkoztunk, s egy ilyen jószagú vadvirágot kaptam. s nap mint nap kérem a Jóistent, hogy ne bántson. sokszor nagyon mérges voltam rád, a megkövült, makacs, Koppányos barbárságodért. s sokszor kifogyva az eszközökből, azért fohászkodtam, hogy térítsen már valaki észhez. De ez semmiképp se volt, amit akartam, amit kértem. amit szerettem volna. ami a lelkemben volt. s azt gondolom, hogy valahogy fizetned kell, az összes ősöd hibájáért, a nagyanyáidért, a nagyapaidért, mindenkiért, a turulmadárért, lehet valahogy téged szemeltek ki, akivel érdemes törleszteni. de a Koppány nem volt egy bűnöző. a Koppány egy jó ember volt. pont. Csak nem volt modern. nem akart az lenni. nem akart változni. s ha a világ nem változott volna körülötte, megmaradhatott volna jónak. ez volt a hibája, ezt nem látta. Szóval, valami hasonló a helyzet. remélem, tudtam valami mély, s személyes, s igaz dolgot mondani, tudom, hogy tudtam. én szeretlek, ez biztos. s ezek fölött a dolgok fölött csak úgy nem sikolhat el a Jóisten, nem hiszem, hogy ilyen van. Valami vissza fog jönni, meglátod, csak ne add föl. Én veled vagyok, s hiszek benned, és szeretlek

Jack

0609 MEGÉRKEZEM FERIHEGYRE AZTÁN MEG AZ ÉLET ÉS ÉPÍTKEZÉS OTTHON

Zivatar vonul el Ferihegy fölött, „lépcsős" leszállás. Minden pikk-pakk, megszüntették a fizetést a kocsikért. A csomagok elsőnek kijönnek, a vámos próbálkozik, aztán kienged. Nincs senki. Azon gondolkodom, hogy miként telefonáljak, mikor megjön A Jill, az Adél, s pasija, a Balázs. A Borisz késik, a Metró végállomásánál találkozunk, mindenféle vasúti felüljárókon. Jól néz ki, már nem az a gengszteres rövid haja van. Jól van, most fog beköltözni az új lakásba. A Csabával. A Fehérvári Auchanba megyünk, vasárnap van, korán éppen zár, nincs benne senki. Itthon iszom egy sört, s rosszul leszek. Már az úton whiskyztem. A Jill lefogyott, jól néz ki, amúgy olyan, mint szokott lenni. Egész éjjel hányok, nem tudni mi, később kiderül, hogy nem a kolbász, nem a vajas márványsajt, hanem a belém döntött mérhetetlen mennyiségű gombával teli étel az okozója ennek. finom kis magyaros koszmaradékok dézsák, hordók, műanyag tárolók és rekeszek homályos mélyein. Jó néhány nap eltelik, amíg a hasmenésem megszűnik, s alkalmazkodom. A Jill valóban rengeteg mindent csinált, mégis sok minden még hátra van. A padlók, meg a folyosó jól néz ki, mutatja milyen jó lesz . A Jill megígérteti velem, hogy három napig nem dolgozom. Másnap lemegyünk a földvári kikötőbe, gyönyörű az idő, jót sétálunk. Este kijön az Hugi, s éjjel kettőig a fiával foglalkoztunk, aki több tantárgyból is bukásra áll. Jó fáradtak vagyunk. S a végére még kiderül, hogy a laptopom is összetört. Aztán a szokásos felállás, rivalizálás A Jillel. Megyünk pestre, ő a kanüljét kivetetni, na meg a laptop. Elég kellemes utazás. Először a reklamálások a Malévnél. Aztán Air Francenál. Azt mondják a 150-ből a felét fizetik. Az automaták közül csak egy ad ki pénzt . A Jill behisztízik, azt. Már vártam erre. Nagy nehezen megnyugtatom, veszünk kajákat, villamosozás Zuglóba, a Toshibánál kicserélik a kijelzőt. . Aztán a kórház, Jillnek kiveszik azt az izit. Találkozunk a Borisszal. Jól van a munkahelyén, sokat fejlődik. Kicsi nagy a pocakja. Aztán vonat, s elég korán hazaérünk. Másnap lemegyünk mi a túró is van a kártyával, de működik. Veszünk villany cuccot, deszkát, kaját, meg ilyenek. Este átmegyünk a Mamához, aki keményen befüstölt magának. Paradicsom karó leverések, csipás, de értelmes. Liheg, mintha asztmás lenne, rengeteget szivarozik. Aztán lemegyünk a Hugiékhoz, a Sandra sétál a Palkóékkal a gyerekkori furcsa testvérpárral. akiknek lekurvázott a népitáncos, kajlabajszú apukájuk, de a termetes anyuka visszaszerezte, s büntibe rakta az urát. a gyerekek kicsit elpankosodtak. Jó kis magyaros hurkaevés a sógoréknál, Éjjel aztán összeveszünk, A Jill nem jön aludni a vcr-al kínlódik. Rettentő feszültség van közöttünk. S ilyenkor persze no sex. Pedig hat hónap óta…Aztán jön a Joti, próbálom az ereszeket csinálni, de amerre csak nézek mindenfele kupi, s rengeteg idő elmegy még a legelemibb dolgokkal is. Igyekszem valami minimális rendet tenni. a

Jillnek semmi sem tetszik. semmi sem tetszik. Döbbenetes milyen pénzek röpködnek mindenütt, hogy embereknek mennyi van. S ez totál felborítja az eddigi kis értékrendszerem, fogalmam sincs hol a helyem. Zuhognak rám az új információk, s idő a feldolgozásra az persze semmi. A dollár már kevesebb mint 260. s persze kiderül, hogy pénz, az sokkal kevesebb, mint gondolnánk. A Delta nem repül már az Air France-el, nem is bánnám, ha nem kéne többet velük menni, mert rettentően megutáltam őket. Végül is másik cégek olcsóbbak. A hatalmas szelek elmúltak, nincs nagyon meleg, minden zöld, gyönyörű, madárcsicsergéssel teli. Jó itthon lenni. Rengeteg a munka, s minden kupitól függetlenül tök jó kezd lenni a házunk. Vasárnap reggel van, mindenki alszik, kicsit reménykedem.

0612 SZERDA TÍZ NAP MÁR OTTHON

Tíz nap eltelt. Illetve kevesebb, ha nagyon pontosak akarunk lenni. Mert valójában a másodika még utazás volt. Aztán a három nap „pihenés", meg a hétvége, ami minimum négy nap. Tehát olyan egy hetet dolgoztam. Közben időjárás is volt. S persze a szokásos cirkuszok. A mindenkori eltávolodás A Jillel, egyeztetések, meg közeledési kísérletek.

A ránk mindig is jellemző zavarok. Igyekszünk megoldani dolgokat, de mindig újak jönnek.

A Jill betegsége igencsak megváltoztatta itt a dolgokat. Amik már közös tényezők voltak, mostanra változókká váltak.

0613 CSÜTÖRTÖK OTTHONI MUNKAŐRÜLET

Egy biztos, hogy a cigányok, a Joti, meg a Gyuri halálra idegesítenek. Ilyen két balkezes embereket még életemben nem láttam. Határán vagyok, hogy ne foglalkoztassam őket. De muszáj, mert így is nagyon lassan haladnak a dolgok, főleg mivel újabb és újabb problémákat találok. Főleg a hátsó eresszel van komoly baj. Elrohadt szarufák, gerendák, tetőlécek, amik nincsenek egy vonalban, beázások, törött, hajlott, szakadt minden. S főleg nem arra lett csinálva, hogy belehessen deszkázni. De most már elkezdtem, be kéne fejezni. Így aztán délig dolgoztatom őket, pihenek, s majd a finomabb munkákra térek át. Leraktam a takarólécceket a padlókra, elég jól néz ki. Holnap el kellene kezdeni a bepakolást. A Sandra hosszú idő után elment egy kicsit Siófokra. Valójában nyomasztó, hogy állandóan itt van, mint egy Emily. De vizsgára készül. Még van neki egy. Rengeteg a munka. Soha nem lesz kész. Iszonyú mennyiségű pénz is kellene a befejezéshez. Lassan oda érek, hogy kéne egy lista, mert nem lehet eligazodni. Villanyszerelés, víz, gipszkarton, mennyezet ácsolás, eresz deszkázás, vakolás, asztal és polc készítés, burkolólécek mindenhova, egyszerűen felsorolhatatlan. Estefelé aztán elmentünk, s egy elég jót sétáltunk A Jillel, s a két kutyával. Szép helyen lakunk, álla-

pítjuk meg újra. Tagolt, s változatos falu, s főleg nagyon eredeti. S persze az összes ellentmondásával. Kis maffiák látszanak, falopók, vadorzók, s más gyanús ügyek. Elég meredek, s hálás vagyok, hogy ebből ki tudok maradni, az a kényszerűség sok mindenre ráviszi az embereket. Mert ugye két féle ember van: a paraszt, aki felszántja a földet, meg a többi. A kis, alkalmi munkából élő Az ügyeskedők hada, köztük az iparosokká lett kapaszökevények, tülekednek, ha van valami. A közben lévő végtelen nihilit meg mindenféle álnépies tevékenységgel, ivászattal, főzéssel, karbantartással, s süket dumával töltik ki. Ismerősen furcsa és idegen világ ez már nekem. Közben persze én is teszem a dolgom, van mit, s nálunk se minden tökéletes. Az öreg, narancssárga Wartburg combi még mindig bírja, építőanyag szállítására kiválóan alkalmas, de kéne egy rendes autó.

2002. JÚNIUS. KIDERÜL, HOGY AZ ITTHONI EGÉSZSÉGÜGYI ÁLLAPOTOK KÖZÖTT JILL GYÓGYÍTÁSÁRA ÉS KEZELÉSÉRE NINCS MÓD.

Hetek, hónapok telnek, anélkül, hogy Jill valami tényleges kezelést kapna.

Jack éjt nappallá téve dolgozott kint is, otthon is, s közben szörnyülködve s egyre törekvő felháborodással hallgatta, ami feleségével történik. Az egész amolyan tódom-fódom, javítgatást. Azután, hogy a többgenerációs orvoscsaládból származó, „előkelő" magyar sebész szegényes technikai ellátottságra, hivatkozva, na meg feltételezett, s túlzott empátiából nem vette ki a beteg testrészt, s amúgy is az egész magyar egészségügy elszerelcsétlenkedte a felesége kezelését, most úgy döntött, hogy a saját kezébe veszi a dolgok irányítását, s az az elhatározás érett meg benne, hogy ki kéne Jillt hozni. Ahhoz viszont segítségre lenne szükség. S egyszer csak hirtelen Jacknek eszébe jutott, hogy de hiszen az is van már!!

Jack nem hitt a csodákban, de olykor megesett vele, hogy bizonyos, főleg nagy horderejú dolgok, s persze mindig utólag, sorszszerűnek tűntek.

a Jill amerikai gyógykezelésének a furcsa, végzetszerű alakulása, a munkákon keresztül

„Nehéz dolga lehet a Jóistennek velem, annyi, miriádnyi összefüggésben követni, kikutyulni mit is tehet értem, mert persze hogy van nálam fontosabb teendője is! Mindennek ellenére komoly dolgokban még soha nem hagyott cserben" – szokta barátainak Jack kajánul mondogatni. Munkája során olyan emberekkel került egymás után kapcsolatba, akiknek kapcsán valami sorsszerűséget, eleve elrendelést volt muszáj felfedezni, hiszen eddigi életében hasonló közreműködőkre, segítségre nem volt szükség. S főleg nem egy a hozzátartozóját érintő halálos betegséggel kapcsolatban. A véletlen olyan emberekkel hozta össze, akik munkájuk, ismeretségük következtében valamilyen kapcsolatba kerültek, ezzel az Amerikában is oly gyakori betegséggel, a rákkal, illetve annak közelében, vagy

árnyékában éltek. Jack soha nem törődött ilyesmivel, a betegség messzire elkerülte, orvos évtizedek óta nem látta, biztosítása se volt soha. Ezért aztán akkor fel sem tűnt, hogy a Miller nevű cég utáni munkakeresés közben, már a kezdetektől egy ide vonatkozó rendszer kezdett kiépülni. Mindenről utólag derült ki, hogy Ed a színész sógornője egy ápolónő azon a rákklinikán, ahol Mr. Fogarthy, a kórházigazgató, az a doki, akinek a házán rend behozták azt a komoly és kellemetlen kárt, méghozzá, nagyon kedvező áron. Akkor persze még fogalmuk se volt a Jillben tíz év óta lappangó daganatról, s így eszükbe sem jutott, majd ez az ismeretség, na meg az indiai sebész, a „Krishna" közreműködése, majd milyen életmentő lehet, s nem utolsó sorban, mert ezeken az embereken keresztül sikerült hozzáférni egy olyan alapítványhoz, amit kimondottan a hátrányos helyzetűek segítségére hoztak létre.

Addig is Jill baromi drága gyógyszereket, ill. mindenféle csodaszereket szed. Amit eddig az Hugi fizetett. Fel is tette a kérdést, hogy akkor ezután mi lesz. Én nem tudom. Nagyon nem hittem soha a Béres cseppekben és társaiban. A vitamin az egyetlen, ami az egészséges életmód, s táplálkozás mellett megmarad. Abban, úgy ahogy hiszek. Kevés stressz, sok alvás, rendszeresség. A Jill említette a Jógát, azt egy jó ötletnek tartom. A cigizésről lekéne szokni, például. Talán kint.

Hát ennyi. Átmásolom a képeket, s megyek dolgozni.

A Jillnek örökös fájdalmai vannak, éjszaka már rendszeresen felkel. Fájdalomcsillapítók. Munka befejezése otthon. Lassan azért elkészül a ház is. Még van a calkinozás, polc A Sandrának, ablakpárkányra léccsinálás, szúnyoghálók, némi festés, villanyszerelés a folyósón, meg ilyenek. Amikor a Borisz itt van többnyire csak fél napokat dolgozom. Hogy legyen családi élet is…Hát ilyenek. A kezem még mindig jó szar. Vinternicz vagy egy kinti doki? – a toporgás: otthon vagy kint? Azt Jill kiszedette a kanüljét, elég lassan gyógyul a sebe. Fáj a hasa. Teljes bizonytalanságban vagyunk, nem tudjuk mit csináljunk. Operálni kéne, de nem tudjuk, hol, s mikor. A repülőjegyem szerint nekem már csak néhány hét van. S az jutott eszembe, hogy lehet pont az lenne a jó, ha kint csinálnák meg, mert akkor valami érdemleges is történne, s fel tudnának építeni valami sorrendiséget. Valami rekordot. Nem csak az itteni előzményeket folytatnák. A Jill az itteni műtétre gondol, a Vinternicz tetszik neki, mindennek ellenére bízik benne, mert ismeri. Valóban van valami személyes ebben, mert a kintieket még nem ismerjük, fogalmunk sincs ki, s mi lesz. De én még mindig vakon bízok benne, hogy az amerikai orvosi ellátás legalacsonyabb szintje is jobb, mint a magyar. Főleg, mert egy komplex szisztem. Itt meg mindenféle foghíjak vannak.

László kórházas szarakodás a leletekkel, A Jill húzódzkodik a kijövéstől Egyik nap aztán berendelték a László Kórházba, ahol az utókezeléssel mindent meg kellett volna oldani. S hát kiderült, hogy bizony ők feladják, s most, hogy hírét vették a kinti kezelés lehetőségének, zavarba ejtő gyorsasággal próbálták az egész dolgot átjátszani, s lemásolták a papírjait, meg az összes leletét, a kinti orvosoknak. Az illető furcsán magyarázkodott, a pasi akarja fedezni magát? Ettől aztán

A Jill jól össze van keveredve. Még abban is bizonytalanságot érzek, hogy valójában szívesen jön e ki. Mert olyan jó kis megszokott a hazai kupi. S ugye az van, hogy az újban az ember majd megint nem ismer magára. Én megértem, s megpróbálom úgy elfogadni, hogy azért mégis valahogy előre menjenek a dolgok. Irracionális ez az egész, pedig, mikor kiér az ember Amerikába, minden megváltozik, s a végén jól érzi ott magát. Olykor már én magam is utálok ott lenni, idegen világ az nekem. De nem érdemes jobban utálni, mert az csak megnehezíti a dolgokat. S ami lényeg, hogy az lehetséges idegen világok közül, ez még úgy ahogy elmegy. Ezt valahogy el kell fogadtatni vele, ill. tudja ő ezt, csak valahogy a figyelmét erre kéne terelni. Aztán egyszere csak már a kinti operációról beszél. S persze nagyon valószínű, mert egy része a csodálatos orvosi gárdának is azt mondja. De azt gondolom, hogy ott kint is tudnak operálni. S akkor legalább összefüggésbe jönnek a dolgok. Még mindig jól néz ki, erős is. Mozog is. Fájlalja ugyan a hasát, s lehet jogos, de valahogy reménykedem, hogy kifogja bírni. S persze még ott van az utazás. A lényeg, hogy beleegyezett a kimenésbe.

0616 – 0618 kis probléma kis megoldás, nagy probléma…

Persze az egész körül balhé tör ki, mindenki beszál, érvel, magyaráz, s hozzáteszi, amit tud, illetve nem tud. Vannak búvópatakok, földalatti áramlatok, ez biztos. S olyan nagyon nem is könnyű velük bánni. Nem lehet csak úgy se félresöpörni, vagy nem törődni velük. S fel lehetne tenni a kérdést, hogy miért van ez így, mi miért nem vagyunk jobbak, különbek, s rágjuk, nyeljük, emésszük már menet közben a koncot. Erre nekem az a válasz látszik kézenfekvőnek, hogy mert nem. Végső soron mi még mindig jók vagyunk. A hétköznapokban, mi is, mint a legtöbb ember „nem túl sok valóságot bírunk el". A valódi különbség abban áll, hogy a problémákat a végén csak meg tudjuk oldani. Balhé van, egy darabig az ember nem azt gondolja, amit kell. Szabadon csatangol a lehetőségek birodalmában, mikor is azokról sorra kiderülnek, hogy ez se, az se, s marad az a néhány. A megértés alacsony szintjein, ez gyökértelenség, amiből aztán lehet szabadság is, ha. Az elsőt hívhatjuk álmodozásnak is, a másodikat felismert szükségszerűségnek. S valahogy a megtett utat hívhatjuk az általánostól a speciálisig vezető útnak is. Ebben az egészben aztán mi négyen természetszerűleg különböző utakat járunk meg, s talán ez az oka a különbségeknek, s az ebből adódó feszültségeknek. Az, hogy ez aztán a szokásos veszekedésekben, s elég durva vitákban nyilvánul meg, s oldódik meg, már csak egy részletkérdés. Mindenesetre elég kellemetlen. A kellemetlenség élét lényegében semmi mással nem lehet elvenni, mint azzal, hogy miként is vélekedünk mi erről. S lehet ezt már menet közben, vagy akár előre is tompítani, szépíteni, vagy végső esetként utólag. Azt biztos, hogy A Jill s ennek nyomán a gyerekek sokkal kevesebb nagy általánosságot, elméletet, filozófiát építenek ebbe be, imígyen korlátozva a helyes választás lehetőségét. A nagyobb út megtételéhez természetesen több munka, feldolgozás, s nagyfokú koncentráció igényeltetne, amire viszont nekem sincs meg minden

lehetőségem, se időben, se térben. Meglehetősen lekötnek az egzisztenciális dolgok. De igyekszem. S nagyon remélem, hogy végül is sikerül egy jó balanszot kihozni. Lényeg, hogy jó nagyokat veszekedtünk, átmentünk a nagy katarzisokon, a végleteken. Amikor az embernek mindenféle extrém gondolata támad, s majd az összehasonlításokban, összevetésekben aztán nagy nehezen eljut a többé-kevésbé jó megoldásokig. Az volt, hogy vasárnap bepakoljuk a nagyszobát, ehelyett jól összevesztünk, s csak nagy nehezen tudtunk lemenni a strandra, még mielőtt a Borisz elment az esti vonattal. A szokásos kiengesztelődés sem történt meg. Én nem haragszom a fiunkra azokért a vádaskodásáért sem haragszom, végső soron azokat a két nő véleményére alapozta, s védte őket. Valahogy azért én látom a fejlődést ebben. S remélem haladnak a dolgok. Az asztalos végre meghozta az ajtókat. A Jillnek nem tetszenek. Nem pontosan ugyan az a design, mint a régieken. De nincs mit tenni. Az üveges is itt volt, s megmérte őket. Aztán hétfőn a kistetőt csináltuk, s bízom benne, hogy kevésbé fog beázni. A sarok még mindig nincs kész. Millió más dolog is van, azt sem tudom mihez kezdjek. A Jillnek fáj a hasa, s ez nem jó. Erről majd később részletesebben lehet írni. Mindenesetre közeledtünk egymáshoz. Ki akar jönni. S ez jó. Nagyon sok más megoldás nincs. A Sandra mindjárt vizsgázik, ez lesz neki az utolsó. Mostantól kezdve már a munkákra kellene koncentrálnom. S nem a végeérhetetlen dünnyögésekre. Sokszor arról beszélünk, hogy beszélünk. Én nagyon szeretnék ebből az agymenésből kikerülni. Jó marha meleg van, az biztos. Ez önmagában is elég tehertétel, de egy biztos, nekem ki kell mennem, s pénzt keresni – ebben.

NOS, ITT VAN MEGINT EGY ÉV. SÖTÉT ERDŐ? MEGLÁTJUK. ÖTVENKETTEDIK ÉVEM.

Könnyen el lehet képzelni, hogy melyik lesz az az intervallum, amelyben az események mozogni fognak, de szokásos bele nem nyugvásom a nem szeretett szituációkban, teszi bizonytalanná a dolgokat. Mennyire tudok kierőltetni valami jobbat. A Jill csak még egy, meg még egy pezsgő, sörök után. Fél egykor feküdtünk le. Fél tízkor próbáltam felkelteni, ki is jött, megmosta a fogát, ivott egy jaffát, de a kávénál azt mondta, hogy ő még nagyon álmos, s inkább lefekszik. Ennyi. S abszolút nem tudja, mit gondoljon az ember. Az ital? A betegsége? A depressziója? Ez mind együtt? Mert ilyenkor ugye az van, hogy én már vagy négy-öt órája fent vagyok, egyedül. S szeretnék vele lenni. Aztán majd valamikor felkel, éjfélig megnéz két-három filmet, mikor én már alszom. Örök dilemma. Nem lehetek boldog. A dolgok sehogy sem tudnak úgy lenni, hogy nekem is jó legyen. Ez az őrület csak folytatódik. Zűrzavar. Főzök, mosogatok, takarítok, kiengedem a csirkéket, viszek nekik vizet, mert ugye minden be van fagyva, elzavarom a cigányokat, akiknek már rég késő, kiűzte őket kunyhóikból a fagy, s

akik A Jill nénjére hivatkoznak, aki azt mondta nekik, hogy ilyenkor már jöhetnek…január 1-én persze joga van valakinek aludni. Későn felkelni, ha van hol. De hát nem voltunk fenn hajnalig. S az együttműködés, az együtt levés, az semmi más, mint disszonancia, ahogy az mindig is volt. Önzés. Gyengeség. Másság. Különbözőség. Milyen kapcsolat, házasság ez? Olyan felemás, olyan semmilyen, olyan erőltetett. Ő nem szereti, amit én csinálok, én nem szeretem, amit ő. Mi tart bennünket össze? A szükség, a kisember nyavalyája? Egy álom, amit én táplálok, amihez én ragaszkodom? Miért van az a meggyőződésem, hogy ha nem rajtam múlna, akkor már rég nem lennénk együtt? Mi a különbség köztünk, meg más zűrzavaros népek között, mint a Kovácsék, a Szabóék, a Baloghék? Hogy én kitartok? Hogy én álmodozom? Hogy én magamra vállalok tonnányi szarokat? S mindig egyedül, miért? Igazságtalan ez az egész. S néha már annyira fáradt vagyok ebben, hogy legszívesebben feladnám. Csupán ész érvekre hivatkozhatom. Az érzéseim mást diktálnak. Valahogy kifújt ez az egész. Nem tudom, mitévő legyek…

VÉGÜL IS, AZ, HOGY EGYEDÜL VOLTAM, EGY NAGYON KÉNYELMES DOLOG.

Ha helyesen fogom fel, akkor az van, hogy ő keresztül megy itt egy csomó nehézségen, s így, vagy úgy, de a dolgok nélkülem megoldódnak. Sok pénzbe kerül, az biztos. S ez egy bizonytalan pont. A megoldás, mint mindig persze az lenne, ha nagyon sok pénzt tudnék keresni. De ilyen már sokszor volt. S nehezen elképzelhető az egész. Némi tartalékokat látok, de akkor is. Nyilvánvalóan, minden esetben össze kell szednem magam, többet kell dolgoznom. De ettől is félek. Mert már nem vagyok olyan mai gyerek. A szilveszter esti félig italos monológjai megmutatták, hogy nagyon labilis, s nem lehet tudni, hogy ez mivé alakul. Ugyanakkor – szóval – nem akarom magára hagyni. Lehet bele kéne nyugodnom, hogy ez egy lefelé menő ág.

Mi legyen, egyszál magamnak kell kipöcsölni.

Mert ki kell várnom, amíg kiderülnek a dolgok. De lehet ez évekbe fog kerülni, s én is kifutok a saját időmből. Tehát mindezen körutak végén megint csak oda lyukadunk ki, hogy ki kéne, hogy jöjjön, s megpróbálni ebből, kihozni valamit. A legszörnyűbb, hogy erről senkivel sem tudok beszélni. A Jillel sem, bár megpróbálni meg lehet.

Tehát nekem magamnak kell végig pöcsölnöm ezeket a dolgokat, a sok bizonytalanságot, s kibogozni, hogy a semmiben, az alig-ban, a bizonytalanban, mi a jó. Olyan valószínűség számítás az egész. Még ha el is mondhatnám ezt valakinek, az összes részletet, összefüggést, akkor sem biztos, hogy a helyes választ kapnám. Minden nyitott, mindennek lehet más és más kimenete. S megint csak

valami eszeveszettség kell hozzá, aminek a mértéke, milyensége bennem van, más nem nagyon képes ezt megérteni.

Ha például valaki nagyon bíztatna, egyik vagy másik irányban, lehet pont én lennék az, aki azt mondaná, hogy ácsi, nem úgy van az!

PRÓBÁLKOZÁS A FIAMMAL KELL EGY ELLENBIRODALOM, LEVÉL BORISZNAK

Fiam,

Természetesen nem rabszolgaságról van szó. Általában az ember munka ideje egy harmada az összes időnek. Nyolc óra, negyven egy héten, kevesebb mint kétszáz egy hónapban. Ez aztán változhat a szezonnak vagy az évszakoknak megfelelően. De a lényeg az marad. Az ember nem dolgozik örökké.

Ami Azt jelenti, hogy marad ideje másra. Ha mondjuk valaki papírrepülőket akar hajtogatni, vagy netán művirágot festeni, arra is marad ideje. Vagy mondjuk megnézni az XC2HW/ számú dombhajlatot koradélutánni, enyhén borult megvilágításban. Ez ez egyik oldal. A másik – amiről – én beszéltem az az, hogy el kellene kezdeni olyan, ebben a teljesen kapitalista – imperialista világgá változott környezetben is elfogadott, az egyetlen értelmes emberi tevékenységgé kikiáltott business-hez szükséges tudnivalók elsajátításához. Nem tudom, hogy érzékeltessem ennek a jelentőségét még jobban. Vagy eléggé. Nem jobban, csak annyira. Anélkül, hogy megsértenénk bárki érzékeny és bimbózó lelkét, elmondanám, hogy az a semmire se jó, dekadens, léha, munkakerülő, leginkább ábrándos, de még annál is inkább álmodozó, ingyenélő, unproductiv, here, a hülye szülei vagyonát felélő, önző, pederaszta, narcisztikus, hedonista, egoista, (önző), flegma, (ignorant), nagyképű, elkényeztetett, gőze és fingja sincs, dolgokat csak papírról és könyvekből ismerő, szoba forradalmár, kávéskanálkáját finnyásan bal kezébe tartó, dió-likőrös pohárkáját könnyedén jobb kezébe tartó, lezserül lábát jenki módra keresztül vetve, aki köpköd a balkonról az emberekre, aki nagy tervekkel ébred, de csak a ropogós kiflijeit keni meg…Csak néhány az ellenzék szávaiból. S ez semmi. Mert ennél sokkal keményebb éleslövészet is folyik – odakint. Beárulnak, s elárulnak, hazudnak, és feljelentenek, rágalmaznak, és letagadnak, az összes emberi aljasság készenlétben és akcióban. Ezért is muszáj építeni egy (ellen) birodalmat, vagy csak egy birodalmat, az övéké az ellen, s a történet a történelem egyik nagy mozgató rugójáról is szól, amelyik a hatalomért folyik. Mármint harc. Mert mindenki (beleértve) magunkat is, azt gondolja, ő, egyedül ő a legjobb. S ez nem igaz. Tehát meg kell védeni. S ahhoz hatalom kell. Meg eszközök. Birtokolni valamit, már az. Még egy walkmant is. Akinek van az egy rohadt kapitalista burzsoá azzal szemben, akinek nincs. Tehát ez még egy ellentmondás is. A Marx gyönyörűen elmeséli. Még az Mick Jagger is arról beszélt, hogy az a baj a kölykökkel all around, hogy nem olvasták Marxot. Te olvastad Marxot,

fiam? Nos: más szakok felvételéről, kutatómunkáról, és mindenféle az előbbi levélben említett dolgokról van szó. S még sok mindenről. De most kell mennem.

Apa.

FELHÍVOTT A F GYULA. HOGY ÍRJAK NEKI, MEG MINDEN. ÉRDEKES.

A Gyulának végül is írtam egy levelet. Kíváncsi vagyok, válaszol e.

Hosszan beszélgettünk a Borisszal. Mintha nem is lenne olyan lökött az a gyerek. Hoztunk fát. Mindet összevágta, aztán meg kért pénzt. Harminc ezret. Billekre. Kíváncsi lennék, hogy arra költi e. Mert hogy jön a Szilveszter. De mindegy. A Jill elment megint három napra, Pestre. Elkértem az Imre fűrészét, s összevágtuk a Jotival a fát. Mára minden hó elolvadt. A múltkor mondjuk, nem tudtam feljönni, valószínű, mert olyan kopottak a gumik. De aztán letolták a havat, s akkor sikerült. A Sandra elvolt bulizni, aztán meg kijött a Gábor. Halálra idegesít ez a gyerek. Olyan mintha nem is lenne. Állítólag a szexért van vele…A mennyezetből nem sokat csináltam. Viszont itt volt a Cooper, s segített felrakni a bojlert, jó nagy kupi lett. De működik. S végre meg is tudtam fürödni. Kicsit nyomasztó ott az egész minden, de legalább van melegvíz. Ma aztán fel is mostam. Mivel a Jotit meg nekiállítottam leverni a csempét. Ki is hordta. Nem tudom mi lesz a lambériázással, meg a mennyezetekkel, meg az ablaklécezéssel.

A Jill teljesen bepánikolt, de aztán meg nem is érzi olyan nagyon rosszul magát. Ja, igen. S vettünk egy mobil telefont neki. Nagyon örült. A Sandra egyébként megbukott, nyolcadikán kell vizsgázni. Olyan nagyon sok idő nincs. Ha megbukik, akkor nem tanulhat tovább. Remélem, hogy felfogja ennek a jelentőségét. Én speciel azt szeretném, ha a Gábor szépen hazamenne, hogy minél többet tudjon tanulni. De azt hiszem, hogy ezt meg kell beszélnem a lányommal. Végül is felhívtam A Jillt. Jól van. A Sandra nagyon finom melegszendvicset csinált. A fa vizes. A két fő afgánt még mindig nem kapták el. India és Pakisztán gyülekezik a határon. De reméljük, nem lesz semmi. Már nem tudok figyelni, megy a tévé, itt vannak a gyerekek, meg minden. Sok mondanivalóm nincs.

Különválás a bajban

Jack, alig egy év után, hogy feleségével örömteli bizakodással kart karba öltve munkálkodhattak a jövőjükön, bánatosan, de a rá jellemző szilárd eltökéltséggel, tér vissza Amerikába, s minden keserű gondolata végén újra oda jukadt ki, hogy ha törik, ha szakad, ő akkor is folytatja. Az otthon maradt Jillnek pedig megkezdődött a bizonytalan jövőbe torkoló betegség-kálváriája.

Összefogási kísérlet a gyerekekkel

Volt feszültség, de azért ezt nem akartam

Mindig a táncolás jutott eszembe. Hogy mennyire nem szerette, ha vezetem. Persze hagyta, de a dereka az mindig merev volt. Kíváncsi lennék, hogy ez más

férfiakkal is így volt e. Azokkal is mindig ellenkezett e. Egy nyilvánvaló különbség mindig meg volt közöttünk, szinte már a kezdetek óta. Ez olyan érdekházasság volt, valami olyasmi. Annyi minden felépítményben megfeleltünk egymásnak, s az ágyban, a végső igazság helyén jó volt. De a nagyobb területű hétköznapi igazságok, a mélyek szintjén, egy elég nagy ellenségesség volt közöttünk. Ő elégedetlen volt velem, amiért nem bánok vele – mindentől függetlenül – úgy, ahogy megálmodta. S azt gondolta, hogy ezért – egy nőnek – semmit sem kell tennie. Az kijár neki. Biztos van ilyen férfi is. De nem tudta bevenni, hogy én nem ilyen vagyok. S amikor veszekedtünk, amikor értetlenkedett, amikor nagyon kiéleződött köztünk egy- egy helyzet, amikor hónapokig nem tudtunk szeretkezni, az ő hülyesége miatt, akkor azt kívántam, bárcsak megszabadulnék tőle. De olyan reménytelen volt az egész. Soha nem tudtam volna otthagyni. Mert mindig felelősnek éreztem érte magam, mindig sajnáltam, mint valakit, aki nem tehet arról, hogy ilyen béna. S lehet, hogy a Jóisten meghallgatta a kívánságom? Most meg itt vagyok a nagy bajban. Nem tudom. Mert nagyon sokat szenvedtem is mellette. Szabály szerint kínozott. Néha az őrület környékezett. S most is, nem tudok segíteni rajta, de minimum meg vagyok sértődve. Valami kemény fásultság alakult ki bennem, egy nagy fás rész, mint ami élvezhetetlenné teszi az öreg karalábét. S azt gondolom, hogy ezért ő a hibás. S hogy ez igaz, ezt ő is kezdi bevallani. S azt mondja, hogy mostanában sokat változik. Eső után köpönyeg. Too late. Milyen hasznunk, hasznom lesz most már ebből. Milyen élvezet, milyen kellem. Nincs miért megbocsátanom, ami elmúlt az vissza nem jön. S így, hogy olyan sokat már nem élvezhetjük egymás társaságát, még azt sem mondhatom, hogy oké, akkor kezdjük újra. Mit? Arról nem is beszélve, hogy lehet, a szeretkezésről is lassan, de biztosan lekell mondani. S túlságosan tisztelem a kérését, a defektjét, még egyet is értek vele olykor, hogy ne csaljam meg. De valójában megcsalás ez? Mindegy, ha ő annak tartja, akkor nekem annak kell vennem. Nem nyomoríthatom meg a hátralevő életét. Meg kell neki adni az illúziót, mintha én tök hülye, tehetetlen, s fakír lennék. S ez volt, amit mindig is hiányoltam benne, a nagyvonalúságot, az adás hiányát. Pont ellenkező, mint nálam. Hogy mindig azt akarta, hogy neki legyen jó, azt nem, hogy nekem. Nem eléggé. De mindez igazából nem jött elő. Nem volt rá szükségem. Elvoltam. Mindig is azt képzeltem, hogy én egy ordas vagyok, aki csak úgy megvan magában. S A Jill is így volt vele, nyilván kényelmesebb volt neki is. S amikor ez a dolog felmerült, minden eszközt felhasznált ellene. De főleg csúfolt. Pedig igaz volt. S íj módon jól belekeveredtünk, hogy valójában ki, mit akar, mit miért, kinek mikor, mi hol kezdődött stb., s nem jutottunk dűlőre. Az biztos, hogy mindenki, főleg az én sugallatomra, valami jobb elrendezést, életet várt. Hogy az egész nem erre volt. S az még mindig komoly meggyőződésem, hogy akkor minden más lett volna. Abban az elképzelt világban jutott volna mindenkinek szabad lehetőség, s egy magasabb szinten egymásra találunk. Vajon más nem így van ezzel? Sokba kerül az élet. Majd minden a Hugira szakad

„vajon mire fogok felébredni?", ezt is kérdezte.

(hogy egy cső lóg ki belőlem?") S itt van ez a tiszta öntudat. Amitől még csak jobban szenved az ember. Semmi mentális leépülés, még gondolni is szörnyű ilyet. De attól az ember legalább kevesebbet szenved. Olyan az egész, mintha a Jóisten keményen büntetné, nagyon keményen. Tönkremegy az egész teste, s az elméje tisztán működik. Persze jó agya van. S olyan nagyon nem hisztis fajta. Én is segítek, ahol csak tudok. De kérdés, hogy ez elég lesz e. Ott van ez a szegény Hugi. A gyogyós fiával, a vadember sógorommal, meg minden. S nagyon úgy néz ki, hogy ez mind rá fog szakadni. S kérdés, hogy bírni fogja e. S akkor még nem is beszéltünk a Mamáról. Ő maga is elég keményen piál… Csak nehogy egyszerre történjen minden baj. Mert azt már nem tudom, hogy miként lehet bírni.

0220 küzdelem a kezdetekkel

Tisztul a kép, de a tüske az bennem van. S nyilván még bennem is lesz. Azért ez nem kis dolog. Vagy mi. Mégiscsak elmentem, s vettem egy kis whiskyét. A kezdetek óta remélt együttműködés-képben zavar keletkezik. Be is ettem, be is ittam. Aztán lefeküdtem. Aztán a szokásos zaklatott éjszaka, s egész éjjel az íráson „gondolkodtam." Úgy tűnik a feleségem, a gyerekeim is valamiféle ellazulás felé mennek, valami kisebb magánszférába, s lehet nekem is erre van szükségem. Végül is valami kis halvány reményem ébredt, s lehet ennek a megkönnyebbülésnek a kapcsán, elengedtem magam, vagy kicsit elszabadulva a bűntudattól, hogy mintha letérnék a főleg általam megszabott útról, titokban ünnepeltem. A Jill jól van, ő maga beadhatja magának az injekciót. Próbáltam a nagyobb képről beszélni, de meg se hallja. A nő a jelenben él, javíthatatlan. Pesten a Pipinél aludt, fojott bele az infúzió, s közben alkoholmentes sört ivott. A Hugi felment érte nagyon aranyos. Mindjárt mennek haza. Reménykedjünk. Az éjjeli gondolkodás, az valahogy nagyon az otthon átélt gyerekkori, felnőttkori élmények körül zajlott. Komplett mondatokat fogalmaztam meg, elég jónak hangzottak. S közben ezen morfondíroztam, hogy miért az? Azóta is történt egy csomó minden. S valójában arról akarok inkább írni. De nyilván itt valami mélyebb átélésekre, beleélésekre, be és átfolyásokra van szükség, mint valami barlangkutatás. Persze úgy általánosságban mindig is tudtam ezt, mondtam is azoknak, akik rákérdeztek, hogy mi a francnak is nem írok. Ha visszagondolok mennyi energiát töltöttem el mással, a családdal, s főleg egzisztenciális kérdésekkel, libabőrös lesz a hátam. Az elmélet ugye az volt, nekem mindig az volt, hogy ha csak azzal foglalkozom, akkor jobban megy. Most ez kicsit bizonytalanná vált bennem, lehet tévedtem. Valahogy mindig a mániám volt, hogy a lényeget lássam. S ezt ugye valami anyámtól örökölt tulajdonságomnak tudtam be, mindig rá hivatkoztam. Amire már céloztam is. Keresztül vágni a bozótokon, s nem csak megragadni, de meg is tartani a lényeget! A sallangot mindenki tudja, a lényeget nem. Azt én tudom. Mostanra – ez az alatt a pár nap alatt – valami más keletkezik bennem. Mintha lehetne ezt a két dolgot egyszerre is csinálni. Lehetett volna. De ez lehet egy tévedés, most öregebb, tapasztaltabb vagyok, na meg, hogy A Jill nincs itt, a Borisz önállónak

kiáltotta ki magát, A Sandra meg mindig is az volt. Fölhívtam, s most sem zaklat, kér semmit, nem is mond. Elvan. A Jill is elvan. Tehát szabad vagyok. Biztos lehetne ezt még mélyebben is elemezni, pontosítani, de valahogy ezt elégségesnek érzem, most. Aztán az jutott eszembe, hogy a karakter, azaz szereplő kérdésre is van válasz. Végül is ismertem én egy csomó embert. Olyan nagyon nem sokat, de eleget. A gyerekkori barátaim, s volt ott néhány, nem túl sok, nő is. Emberek, akikkel együtt dolgoztam. Szóval van anyag. Az egyik probléma, hogy a mélyebb réteg, ahol valami érdekeset találok, az, amit rendesen át is éltem. S azok magyarok. Ez az itteni élet, ezek az emberek, akikkel itt megismerkedtem, érdektelennek tűnnek, silányok, jelentéktelenek, pitiánerek. A legnagyobb problémájuk is sekélyes. Hiába lihegnek, hiába jajgatnak, hiába játsszák meg az agyukat. Szoktuk volt mondani. Ez a Faulkneri nézőpont, ez izgat. Alkatilag valahol ott vagyok. S persze nem árt megjegyezni, hogy ezek az emberek, nem bírván mellettem az iramot, többségükben azt sugallták, hogy Amerika nekem való hely. A mondatok, amiket éjjel szövögettem, nyilván valahonnan a tudatalattiból jönnek. Jó gondolat fűzések, jó képek, érzékletesek, összetettek, színesek, szerteágazóknak hangzottak. Amikről persze ki szokott derülni, hogy másnapra a józan ész fényében már nem annyira azok, de ez normális, még akkor is lehet javítani rajtuk. Felmerül, hogy nem e nagyon mélyre kell menni, nem e teljesen ki kell hüvelyezni, aknázni, visszanyúlni, menni, belemenni, átélni kell e még jobban mindent, hogy majd a tisztítótűz után még maradjon belőle valami. Ez is egy új dolog. Az azonosulás nélkül, az biztos nincs semmi. Ha én egy szántó parasztot akarok leírni, valamennyit nem árt bukdácsolni az eke után. Ha nőkről írok, akkor, legalább is lélekben kicsit nőnek kell lennem…S így tovább. Ami ugye azt jelenti, hogy az ember arra az időre valósággal eltűnik. Eltűnik erről a világról. „Amott" van. S ez az amiről már annyiszor beszéltem. Ez ugye egy agyi kapcsoló, aminek a működéséről még nem sokat tudok, ill. Nem tudom, hogy a kiváltott „A" és „B" változat mennyire működik. S újra felmerül az is, hogy miután nem mindig dolgozom, nem mindig dolgoztam, nem e lehetett volna ezen már régebben is dolgozni, ezt erősíteni, finomítani. De miután így is egy árulás amit csinálok, mert én nem az vagyok, nem teljesen az vagyok, felmerült, hogy nehogy valaki még jobban észrevegye. Igen ám, de ha jól működik? Van itt egy másik tévedés(?) Is. Mindig azt gondoltam, hogy valahogy nem terhelem felesleges dolgokkal az agyam. Olyasmivel nem foglalkozom, ami nem oda való. Nem töltöm meg szeméttel, mert az csak bezavarhat. Így is van elég, nem? De mostanra ez eljutott egy kritikus szintre. Mert azt is kihagytam, amit nem kellene. S már most, kezdek valami kellemes feltöltődést érezni, valami helyreálló egyensúlyt, abban a féloldalasságban, ami kezdett csak egy mániákus s morgó medvévé tenni. Akinek a legnagyobb élvezet, hogy moroghat. Nos, biztos el fog telni jó néhány nap, hét, akár hónap – remélem nem több – mire ezt megcsinálom. De igazán nem bánom. S nagyon remélem, hogy közben majd szakítok időt az írás gyakorlására is. Pisz-

kozatok, ez lesz a címe. S akkor még mindig hol vagyunk? Mikor lesz abból regény? Jujj. Életmód, ezt mindenképpen meg kell oldanom. Hogy az időmet jól kihasználhassam. Mindent ami van. A munkát nem igazán kellene összekeverni, mert azt nem tudom rosszabbul végezni, sőt igyekeznem kellene.

0620 Egy kis bíztatás a Borisznak, még mindig?

Borisz, próbállak felhívni, nem tudlak.

Ezért írok. Nem tudom, hogy a levelemből mit szúrsz ki, de egyvalamit szeretnék hozzátenni, csak nehogy félreértés legyen. Én azt gondolom, úgy vélem, hogy értelek téged. S komolyan veled vagyok. Pontosan látom, hogy miken mentél s mész keresztül. S mély szimpátiám van veled. Látom a körülményeket, az okokat, el tudom képzelni a vívódásodat. Azt gondolom, hogy van, amiért hibás vagy, van, amiért nem. Nem könnyű helyzet, amiben vagy. Azaz bőven van rá ok, hogy ne legyen sikeresebb. S bizonyos értelemben sajnállak is. El tudom képzelni a munkakereső szarságokat, meg a keserűséget a lelkedben, ahogy nagyon szeretnél valami jót csinálni, miközben ülsz az alvó anyád mellett. El tudom képzelni, hogy milyen büszkeség van benned, hogy szeretnél nekem, magadnak a világnak valamit felmutatni, bizonyítani, meg minden. S hogy mindenütt csak falak, meg hülyeség, meg képtelenség. El tudom képzelni, hogy mennyire szeretnéd a te dolgodat valahogy önállóan megoldani. Hogy nem akarod, hogy a szüleid, én főleg valamit is mondjak, tegyek, adjak, segítsek. Mert ha mégis sikerül magadnak kikutyulnod valamit, akkor az dupla fasz. S azt is el tudom képzelni, hogy tudod, hogy engem ez nem érdekel, de akkor is... Téged érdekel, te így akarod. Van ebben valami. Van ebben a dacosságban valami mélyebb jelentőség, valami mélyebb értelem, valami mélyebb purpose. Én is csináltam. S ha visszanézek, azt tudom mondani, hogy bár ne kellett volna, bár olyan lettem volna, aki csak a hétmérföldes csizmájával jó nagyot lép, át mindenen, hegyeken, helyzeteken, még magán az időn is. De sajnos nem olyan voltam. Van ennek valami haszna? Igen. Hogy ha lassan is, de végül is én is meg tudom csinálni, magam, s mindenki, a primitív könnyedek is menjenek a pi...ba. Mikor Félegyházára mentünk, én is ezt csináltam. Magamnak akartam bebizonyítani, hogy meg tudom csinálni. Mert az ember valahol egyszer csak rájön, hogy ez mennyire fontos. S persze, aztán oda lehet a világ orra alá is tartani. De van itt valami, amit nem szeretném, ha félreértenél. Én, szeretlek téged. S ez nem csak valami szirup. Ez egy commitment. Tartalma is van. S azt gondolom, hogy mindig neked van igazad. Végső soron. Mint a jó eladó. Amennyire csak tőlem telik megpróbállak belülről nézni, s onnan megérteni. S ha mondjuk, egy kronologikus sorrendet csinálunk az elmúlt egy évről, jó marha sok minden történt. Ami nem igaz könnyítette meg a kezdés sem, a kibontakozást sem. Egyet kérek. Ne hibáztasd olyan nagyon magad. Másokat sem. Gondold azt, hogy a körülmények uralták a terepet. S itt mindig van egy eszköz. Mert a körülmények sok mindenből állnak. S mint egész megváltoztathatatlan, de mint összetett szar, mégis csak lehet valamit

csinálni. Az egyes alkotó elemek szisztematikus kicserélésével. Másik. Ha visszafele nézed a sikertelenséged okát, s elolvasol, mondjuk egy állás pályázatot, könnyen lehet látni, hogy mi az, amit fel kell ott építeni, hogy majd kvalifikált legyél. Bizonyos végzettség, bizonyos experience, bizonyos ideig. Marha egyszerű. Tehát hozzá lehet fogni, s biztos lehetsz, hogy a dolog nem fog elszaladni, ha az nem, akkor egy másik. De ehhez kell, hogy eldöntsd, mit. Ha sort cut-ot akarsz, akkor meg ide kell jönnöd, ez a legrövidebb út. Bármennyire nem úgy látszik. Mert két év múlva egy diplomás, stabil, s rendezett életed lehet, megértve, szeretve, feltöltődve, ready to go. Ha nem - arról már sokat írtam. Amit akarok mondani, az az, hogy ne szomorodj el, ne keseredj el, ne legyél depis. Ne gondolj olyan sokat a bad lack-ra, meg ilyenek. Gondold, hogy ez van. Gondold, hogy mennyi szerencsétlenebb élet van. Az mindig jó. Ha éppen nincs ott körülötted, keress gyorsan egyet, van éppen elég. Szerintem te nagyon is Advanced person vagy, rengeteg tudással, tapasztalattal, jó aggyal, s nem a legrosszabb, legképtelenebb helyzetet a tiéd. S ami a legfontosabb. Elég volt az abszolút nyitottságból. Valahol, valamit be, lekell zárni. Ettől még nem zárul be minden. De a szükségletekre, a követelményekre, nem válaszolhatsz egy újabb nyitottsággal. Tanulj Lénárt bátyád példájából. Szegény. Ő ezt csinálta, s még egyszer: én melletted vagyok, s maradok, ha senki ezen a világon, én akkor is igen. Fog menni, előbbutóbb fog menni. Mennyi idő telt el, mióta, mint egy férfi először nekifogtál? Néhány hét? Az semmi. Love you

Apa

0222 BIZONYTALANSÁG PÁNIKROHAMOKKAL

Iszonyú félelmeim vannak a magánytól. Tele vagyok önsajnálattal, ha arra gondolok, hogy mi vár rám. Nem tudom megállni. Csak egy módon, ha nem gondolok rá. Igazságtalanság ez az egész. A kísértés óriási, hogy valakit fölszedjek. Mert félek másképp, be fogok golyózni. De minden olyan bonyolult, ez a lakás, ez az egész kupi, ami nekem jó, de másnak? Tegnap este valaki kopogott az ajtómon. Egy orosz lány. Vékony hangon kis szentkép szerű giccseket árult. Mondtam nem, nincs pénzem. Aztán eszembe jutott, hogy nem-e a Jóisten küldte, utána mentem, de kiderült mégse. Nem is itt lakik, meg minden. Szép se volt, angyali se. De az mondjuk mindegy lenne. De nem akarok bonyodalmat sem. Nem tudom, mit akarok. Ez a fakír élet ellene van mindennek, amiért, s ahogy eddig éltem, gondolkodtam, meg minden. Tagadjam meg az eddigi életem, a beidegzéseket, amit szeretek? No sex? Mi vagyok én, egy monk? De miért? Áldozat. Áldozatot kell vállalnom. S tényleg szeretem A Jillt. De nem értem, nem akarom megérteni, hogy miért függ ez a két dolog össze. Miért kell közben megtartóztatni magam. Persze veszélyes tudna lenni a dolog, amilyen barom vagyok. Mert még szerelmes lennék, még egy ronda, púpos, sánta, kancsal, gyogyós akárkibe

is. Őrület ez az egész. Nem tudom mi lesz. S az igazság, hogy vannak még sötétebb gondolataim, amit már nem is merek leírni. S különben is, mire jó ez az egész. Jó lesz ezt valaha is újra olvasni? Van ebben valami tanulság. Kit érdekel egy ilyen nyomorult élete? Ha valakit is érdekel, az meg biztos nem normális. Lényeg, hogy elmentem a Barnes és Nobol-ba s Ferlinghettit olvastam. Képtelen vagyok felfogni, hogy miért rövidült meg a mi életünk, ketten A Jillel. Miért ilyen savanyú ez az egész. Miért, mikor egy kicsit jó is lehetne. Az is sokszor eszembe jut, hogy mennyit veszekedtünk, mikor itt volt. Ahelyett, hogy élveztük volna békésen egymást. De már akkor beteg volt. Meg nagyon el volt távolodva mindentől, amit gondoltam, ami volt. S szép lassan mindig sikerült közelebb kerülni, amikor is közbe jött valami. Legutóbb meg valami végérvényesen rossz. Ha netán, mégis csak kijöhetne, akkor se lesz már az egész olyan szép, amilyen lehetett volna. Örökre elmúlt annak a lehetősége. S ez valami olyasmi, mintha az ember elveszítené az élete felét, az álmait, az ábrándjait, az egész sóját. S a torkáig ér a keserűség. Mivel érdemeltük ezt ki édes Jóistenem? Ennyire rosszak lennénk? De nem csak mással történnek dolgok, velünk is.

441. old. I. rész idáig ? Vége az első könyvnek

Vegetáció és lélek működés változása öregedéskor. well, olyan ez mint a piálás.

Régebben az ember megivott egy hétdecis konyakot, (nem túl bölcsen), aludt, ájult néhány órát, s miután a vadi új labor mindent kipucolt, másnap ment mint a golyó. Nos ez már a múlt. s különösen, hogy a mélyebb rá vagy bele-látás, meg szélesebb befogadás tökig gázzal versenyez a megértéssel. másképen: az ember úgy ahogy megcsinálja, amit kell, amit gondol, amit muszáj, amit bír, aztán kiderül, hogy salakdombok, sittlerakatok, dugulások, kiöntések s más tudatalatti zavarok párosulnak az emésztési, alvási, pupilla tágulási, s egyéb jelentéktelennek tűnő, de világnézetet, kedvet, hitet, akaratot, vagy csak egyszerűen közérzetet befolyásoló, csökkentett működéssel. Öregszünk. de azért még jó, hogy egyáltalán tudjuk, értjük, felfogjuk, s ilyeneket, mint pihenés, meg erőltetett jó gondolatok próbálunk bevetni. múkszik, csak idő. S miután súlyos mulasztásokat követtünk el az ifjonti táltos időnkben, most afféle kutya-életek keletkeznek. megint másképp: amit akkor nem tettünk meg, most kell.! Például kérdéses, hogy miért kellett napokig hetekig várni, mire rájöttem, hogy a törött csontnak jó a kalcium. Az meg van itt szublimált koncentrátumokban, a Walmart-ból. na mindegy. Én rendszerint nem bánom, ha el kell merülni a részletekben, mert tudom, hogy azokon át kell rágnia az embernek magát, aztán meg a kis dekácskákat összerakni, aztán meg a kilócskákat, s mikor az ember a tonnákhoz ér, lehet olyan hulla, hogy nem is tudja valójában Amszterdam, vagy Isztambul felé vette e tévesen az irányt.

Vagy csak ide, Bivalybasznádra. Ugyan jó sokat ment, de csak a szomszéd faluig jutott, s az egyetlen különbség, hogy ott a kocsmárost nem Jóskának, hanem Jánosnak hívják. s lehet nézni bennünket, mint két lerobbant balkáni menekültet, nyögünk, vonszoljuk magunkat, vegetatív s egyéb zavarokkal küzdünk, de legalább jó helyen. A terülj-terülj asztalka, mosoly-ország, a high-techno s más techno baszások valamit visszaadnak. De egy két hét még normális esetben is eltellik, mire az ember rááll. Én például már semmi másból nem állok, mint ilyen változásokból meg alkalmazkodásból. könnyű egyedül, avagy Az alamizsnából a Buddha gyerekek is kapnak? s látom persze, hogy a Buddha felhúzza a szemöldökét. mondtam is neki, hogy: "ja persze bátya, én is leülnék itt egy fiatal eukaliptusz fa tövébe, s el irritálgatnám a rohangálókat, figyelmesen és jószándékkal elfogyasztanám az alamizsnát, amit hívő népem kis csupromba rendszeresen odatesz. A bokorig meg valahogy csak el tudok vánszorogni". De tényleg kíváncsi lennék, ha a Dezsőnek volna néhány kis Buddha kölyke, azoknak is adának e kis currys rizsát. Könnyen lehet. Mindenesetre egyedül könnyebb.

Fejezet?

0619-22 S AKKOR MAJDNEM ELTÖRTEM A KEZEM…

Egyik nap, hogy a hogy A Jill kedvébe járjak, gondoltam felrakom a Laneytől kapott amerikai mennyezet ventilátort, amit nemrég cipeltem haza. Mindez késő délután jutott eszembe, s akkora már igencsak fáradt voltam, s nem figyeltem. Valami azt súgta, hogy ezt már nem kéne, de hiszen már a nehezén túl voltam, sikerült a szépen előzőleg megmunkált tölgyfatatót fölszerelnem a magam mennyezet csúcsára. Már csak a ventilátor száz tíz, meg a lámpa kétszáz húsz voltos vezetékeit kellett bekötni s a fázisok helyességét akartam fent, a nappali négy méter magas mennyezetén ellenőrizni. S ekkor kicsúszott a létra alja, eltört, s ahelyett, hogy simán leesett volna, engem hátralökött. Amitől hanyatt esésemben a seggemen, a dohányzó asztal oldalán a hátammal, valamint az ösztönösen letett bal csuklómon landoltam. A kövön. Épp nem volt ott senki, nem kaptam levegőt, s egy darabig fel sem tudtam kelni. S persze tudtam, hogy ekkora erővel mindent el lehet törni. De mint kiderült, nem ez történt. Súlyos zúzódás, egy két csont megrepedt, de nem tört el. Szörnyű éjszakák. A siófoki kórházban kaptám rá egy levehető sínt, ami alatt viszont hatalmas, lilás hurkává dagadt. A kórház sürgősségijén kikönyörögtem, hogy csak egy levehető, kétrészes gipszebe helyezzék a kézfejem, s majd, ha lelohad visszajövök, s akkor rendesen begipszelik. Otthon aztán kiderült, hogy az egész pakolást letudom venni, jeges vízzel mosogatni, s fog vicsorgatva tovább dolgozni. Tehát nem mentem vissza állandó gipszért.

0623-29 SOK KÉP KÖZÜL GYŐZ A GRAVITÁCIÓ,

sok hiedelem, félreértés, de a történet mégis csak arra megy, amerre a nehézkedés húzza. Az sem megy simán, mert nincs egy értékrendszer, ami vezetné, nyitottak vagyunk, s játszunk. Talán azt a félreértést sikerül kellően eloszlatni, hogy én itt szórakozom. S talán megértetni, hogy mit miért csinálok. A folyosó lassan elkészül, jó marha sok munka van vele. Villanyszerelés, eresz deszkázás, meg ilyenek. S a tetők minden próbálkozás ellenére csak beáznak. Fárasztó. Tulajdonképen kellene venni egy csomó anyagot, hogy rendesen meg lehessen csinálni.

A JILL NINCS JÓL, S MÁR IGENCSAK MENNE.

De ez meg egy patthelyzet. Ki kell várni, amíg el tudunk menni. Hőség, aztán meg esők, lehűlések. Ahogy ez itthon szokott lenni. A ház azért csak egyre jobb, még az ideiglenes, s nem túl profi megoldások is sokat lendítenek rajta. Fél kézzel dolgozom, remélem nem lesz belőle baj, hogy nem gipszeltettem be. Sokat javul, ezt is két kézzel gépelem, de még fáj, s nagyon béna. Elmentünk – teljesen értelmetlenül Siófokra – veszekedtünk, aztán meg Tihanyba. Ettünk egy lángost. A Jillnek egyébként az is jót tenne, ha keményen diétázna. Elég szörnyű éjszakái vannak, de én látok egy halvány ingadozást, hogy mikor mit eszik. Amerika egészségesebb ország, remélem, ez majd segít. Mindenki itthon van. Az üveges egy nagy szemét, még mindig nem rakta be az üvegeket az ajtókba. Kint majd több időm lesz az írásra, s összerakom ezt a mozaikot.

0630AZ UTOLSÓ HÉTVÉGE. AZTÁN EGYÜTT MEGYÜNK VISSZA AMERIKÁBA.

Munka, veszekedések, semmittevések, amik kikapcsolódásoknak kellene, hogy legyenek. Szombaton mégiscsak nekiestünk a tető belső sarkának, s mintha sikerült volna megszüntetni a beázás okát. Eső nem volt, tehát majd kiderül. Az ereszek is felkerültek. Kivéve, hogy kellene bádoglemez alá. Amit el kellene menni venni, s levágatni. A mosógép lefolyóját is csináltuk, mert büdös volt mindenütt. A Jill viszont már mindentől kiakadt. A Sandra születésnapját kellett volna ünnepelni, de mi az utolsó pillanatig dolgoztunk. A Borisz végül is már belelát a dolgokba, a lányunk is valamennyire. S így azért már könnyebb. Nagyon féltem ettől, hogy ide soha nem érünk el. De sikerült. Könnyű a kibicnek. Az Ivánékkal elmentünk Siófokon sétálni, elég nyomasztó volt. Teljes gőzzel megy a ripacsfesztivál.

a cigányok batyuja – vagy ahogy ezt erre mifelénk mondják: “bennem biztos van valami vonó”. Mert mikor meghallom a zenéjüket, - a délszláv rokonokéhoz

hasonlóan, valami ősi, semmi máshoz nem hasonlítható boldog virtus mozdul meg bennem.

Szóval, - félve írom ezt le... - de az első rasszisták a hinduk, for whatever reason, - kiűztek őket a szülőföldről, s aztán folyamatos bolyongásban, egyik „high Society-ből a másikba", a mesés India valamelyik elfeledett csücskéből elkezdtek vándorolni. keresztül kasul a világ legszegényebb falvainak legutolsó házáig, cipelve a rettenetes vagy tündérmesei batyut... ami, azon a kontinensen mindennapi eledelük volt? S az egész, mint valami illatos kozma ott maradt vándorlelkükben? S amitől szégyen ide, szégyen oda, ma is sokan a tábortűz szikráiban a csillagokat vélik felfedezni, s táncra perdülnek. S az égen nézhetjük, ahogy a hátrahagyott folyók folynak, sodorva, ami sodorható. S nézhetjük, ahogy a hegyek belevesznek a misztikus ködökbe, jelentve, amit te ki tudsz hámozni, amit én ki tudok hámozni ebből. S állhatunk a síkság előtt, tele legelő lényekkel, legyen az préri, pampa vagy szavanna, netán alföld, s a tudattal, amit a kardfogú tigris jelenléte jelentett? Milyen részecskék interakciója, houh? A természet? Az a primitív, megér egy misét? Szemben a legkifinomultabb art formátumokkal? S Society interakción-jával? Nos, nem lehet, hogy a fejlett Nyugat is csak egy természeti interakció, hm, hm, - akkor, akkor, let me think... hova nyúlik be a gyökered, a vénád, a lelked szívószála, az ideged ideg-vége, ami felszipózza a pici cukormolekulát? Azt az -agysítmító - fiatalítót? Attól függ. Én már csak imádom a szoknyád ringását, a felvillanó fényt a szemedben, az intelligens vonzódásod az égiekhez s, ülj le ide mellém szívem, feltételezett legnagyobb szerelmem, (különösen imádom a mellbimbód rezdüléseit, ahogy …szólni készülsz, félreismerhetetlen rezonanciádon, mond el nékem. hogy érted ezt? Mond el a vad változatosság lehetőségeit, ami megfogalmazódott benned - a Krishna, a Jézus, az Út vagy Afrika legbutább lényének legokosabb, ki-kicsapó lángnyelveként?! Melyik fejőnő hite ér többet? Hol ötvöződtek jobban az atomok össze? Melyik fúvóka szól szebben, a tibeti monk-é, vagy a John Coltrané? Hülye kérdések? Van még... Jobb híján - a nílusi halász pártján maradok. Az évezredes kollektív tudás pártján. Buta tudásén. Tudománytalan tudósok tudásáén, - a kis parafa dugó forog lefele az örvényben, kutatva a lehetséges jobb világokat, s valamelyik, percenként suhanó, miriádnyi ablak egyikénél akad meg, hogy az, az! Se ne ünnepeljük ezt a káoszt. Ne mondjuk, hogy minden és semmi, mondjuk, csak hogy ott, az Az, ott! Az emberré válás folyamata még mindig zajlik. Gyarapodik a tudás, az egész dolog erről szól; mindegy milyen fajta. Lekódolás, feldolgozás, hit, De semmiképp nem tudatelhomályosulás. Legyen az cigány, vagy nem cigány.

2002 JÚLIUS 1-2

A JILLEL MEGYÜNK GYÓGYKEZELÉSRE AMERIKÁBA.

WILMINGTON, JILL MÁR KINT VIZSGÁLJÁK

Aztán jött egy újabb ct vizsgálat, amely megállapította, hogy a daganata nőtt, bár az is felmerült, hogy az ott nem is rák(!), de, meg kéne operálni.

Pánik kezd keletkezni. Mi van, ha meg se operálják?

Az egyik esély, amitől különösen fél, hogy valójában nem is fogják megoperálni, mert olyan rossz a helyzet. Például a daganat oda van nőve a gerinchez. Kérte is, hogy beszéljük ezt meg, hogy akkor mit is kéne csinálni. Csak valahogy a kérdés váratlanul ért. Én nem akarnék erre a lehetőségre gondolni. Szeretném, ha nem ez lenne. Mondtam neki, hogy akkor is még mindig van az a megoldás, hogy sugár kezelik. Mintha ez egy kicsit megnyugtatta volna. Már alig alszik. Megmondom őszintén csodálkozom, hogy hogy bírja. Idegileg. Én már biztos elvágódtam volna, ha nem tudok eleget aludni. Hiszen már én is kevesebbeket alszom, idegesít ami vele van. Éjjel megannyi alkalommal azt látom, hogy ég a villany, fönt van, mászkál, kínlódik. Fáj neki. A gyógyszerek nem jók. S közben iszonyúan sajnálom, szeretem, meg dühös vagyok rá. Miért nem vagyunk agresszívabbak. Ez olyan felemás állapot. Ahhoz gyönge, hogy keményen lépjen fel, de ahhoz erős, hogy ne engedje, hogy én intézzek valamit is. 22-és csapdája. Mindegy, valahogy ki kell bírnunk ezt a két napot. Aztán hátha jön valami enyhülés, többet tudunk, valami kialakul. A Steffani-nál meg a Gale-nél dolgozom. Trim meg festés. Annyi pénz lesz, hogy az Sandrát el tudjuk indítani, meg a lakbért ki tudjuk fizetni. Meglesz a műtét. Aztán majd lesz valami. Segélyekért is folyamodtunk, azt is kéne intézni. Kicsit hűvösebb lett, már azt se bírom, ezt a kurva hőséget.

0717 MITŐL LESZ A NYÁR JÓ, LS

drága szívem. mond meg nekem mitől várod, hogy jó lesz a nyár? persze jó lesz, de mi a különleges benne.

persze nem kell készülni felvételire, meg vizsgákra, meg ilyenek. ami jó. s van valami terved? S az mi? Mi, mármint én megy anya otthon leszünk valameddig július elejéig, azt tudom. aztán jövünk vissza. itt tényleg jó marha meleg van, kicsit túl korán. anya komputerével kínlódok nagyokat. Amúgy minden jó. Örülök, hogy írtál.

Apa

BUDDHA BOLYGÓ

s ezt látom nemzedékem néhány tagját mindenféle romokban, ahol az egyedül lét mindenre megoldás.

az is egy érdekes dolog lenne, ha mindenki átmegy Buddhába, az űrhajó utasai néznek lefele a Buddha Bolygóra, s azt látják, hogy minden fa, az akácok alatt egyen-robotok ülnek, s mindenki nagyon finom, s vigyáz, hogy ne lengjen semerre a mutatója, s a lelke szőröcskéje meg ne pöndörödjön. azt, hogy mit eszünk, mi lesz a sok kakival, azt átugrottuk. mint piti ügyet. Szóval dolgozom, kicsit béna, de lesz itt lé a billekre, fíber-dús zöldségekre, bizonyos burkóló anyagokra, meg minden. s nap mint nap jobban amerikanizálódunk, ez van. fel a fejjel. Felfelé a lejtőn.

meg körhinta. (a levelet ez a faszi írta. szalajtott parasztgyerek, valami homokos tájon. Kicsit oldalvást.) éjen a multikulturalizmus! love

Apa

0725- 0801 EGY FORRÓ HÉT MUNKA NÉLKÜL, A JILLEL NEM TÖRTÉNIK SEMMI. MENNEK A VIZSGÁLATOK, LEHET A MÁJBAN IS VAN VALAMI?

Pénz sincs.

Sorra mennek a vizsgálatok, találgatások. Hol reménykedünk, hol pánikolunk. Végül is A Jill hősiesen kitart. Pedig nem könnyű. Spiritje is van, étvágya is, jól is néz ki. De minden nap egy örökkévalóság neki, fájdalmakkal-fájdalomcsillapítókkal, álmatlan éjszakákkal, emésztési zavarokkal. Rendszer semmiben nincs. Az alapvető felállás az, hogy én őt „egészségesnek nézem", úgy bánok, beszélek vele. Azaz mintha nem lenne beteg. Ez olykor nyers beszéd, logika, racionalitás, elvárások özönével párosul mindazzal a figyelemmel, kedvességgel, toleranciával, amit igyekszem neki adni. Nem könnyű. Mert nem akarom „sajnálni". Éreztetni vele. Ő sem szereti, s valójában nem is tudjuk mi van. A jelek persze betegségre utalnak. Valami van. S előre okosnak lenni soha nem könnyű. Ha még jobban lemegyünk abba, hogy ő milyen nagy beteg, csökkentjük a reményeinket a visszatérésre. Mert ezt az esélyt meg kell adni. Az igazság, hogy én csak most kezdek rádöbbeni, hogy milyen nehéz fába vágtam a fejszémet. Még akkor is, ha minden jó menne, lenne sok munka, meg pénz, felmerül, hogy leszek képes ellátni egyedül, miközben dolgozom. Milyen fizikai, s pszichikai terhet rak majd ez rám, s hogy bírom. Mert például egy biztos: valahogy aludnom kéne. Ha nem tudok, a munka nem fog menni. Ami jelen pillanatban nincs is. Most elvagyunk, együtt. Nem dolgozom, s bármennyire terhes is az együtt lét, de a kimenete mégiscsak megnyugtató. De valahogy már most gondolni kéne, hogy mi van akkor, ha egész nap dolgozom. Szeret együtt lenni. De kérdés, hogy meddig. Mi van, ha az állapota rosszabbra fordul, szüksége lesz lelki támogatásra, netán fizikai ellátásra? Az előbbire van némi remény, bár nem nagyon erősítettük meg azokat a sarjadzó kapcsolatokat, amik itt kialakultak. Végül is a Debiék megvannak, a Laney-t is felhívta, a Jenisset is. Azzal hétfőn fog találkozni. Az orvosi fronton össze-vissza van minden, ill. a vizsgálódás időszaka egyszer megállapították,

hogy a májában van valami aztán hogy kell mintát venni a májból, hogy a további kezelést meg lehessen határozni. De mikor előjött, hogy oké, az orvos visszakozott, mondván, nincs ott semmi, szinte nem is látható, nincs miből venni. Aztán jött egy újabb ct vizsgálat, amely megállapította, hogy a daganata nőtt, bár az is felmerült, hogy az nem is rák(!), s hogy csak egyszerűen meg kéne operálni. Mert itt elég súlyos dolgokról van szó. Tehát nem fogok beszélni a dokival? Valami későbbi időpont merült fel, aztán egy előbbre hozás stb. Emésszük itt a dolgokat, nem könnyű. Jó lenne okosnak lenni. Előre, nem utólag. Kell beszélnem A Jillel (még alszik) hogy pontosíthassam a dolgokat, mert majd dolgozni is kéne.

07 31. A Krishna nagy kérdése, s a megoldása – test és lélek

Egy indiai kinézetű doki egy hét múlva, azaz augusztus 6-án akar velem beszélni…

Mármint, hogy milyen kihatással lesz ez majd ránk. Én fel vagyok készülve a legrosszabbra, mondtam is A Jillnek, hogy nekem nem a teste, inkább a lelke a fontos. Én őt azért szeretem, annak ellenére, hogy mindig is szerettem mindenét. aztán aug. 2-án pénteken a telefonok özöne jött, aminek a lényege, hogy mégis-csak van vagy lehet valami a májban, s azt meg kell nézni. Tehát nem fogok beszélni a dokival? Valami későbbi időpont merült fel, aztán egy előbbre hozás stb. emésszük itt a dolgokat, nem könnyű. Jó lenne okosnak lenni. Előre, nem utólag. Kell beszélnem A Jillel (még alszik) hogy pontosíthassam a dolgokat.

0802 híradás otthonról, Sziget, a Borisz levele

Nos ez nem egy hosszú intelligens levél lesz, hanem egy beszámoló, megnyugtató jellegű, rövid írás. Tombol a sziget. Tegnap volt a második este, és ez is, mint az első, jól telt. Mind kettő gyereknek sikerült kitáncolni, kigyalogolni magát, és enyhén berúgni hajnalra (kb. 3:00) mikor hazaindultunk. Sandra kiröhögött, mert az volt a tervem, hogy kimegyek délután a biciklivel, hogy majd 1-2 körül haza tudjak jönni, amikor nincs egyéb közlekedés, de, az utóbbi 2 napban nem tudtam rávenni magam, hogy elinduljak, így körülbelül egy időben indultam haza Sandráékkal. Csakhogy ők, szép nyugisan, hévvel, villamossal, én meg azt a jó 5-6 km t lebringáztam. Ugyan tényleg jó, mert totál biztonságos, mivel tényleg végig van bicikli út, és nem kell gondolkodni az autókon, ilyesmi, de azért jól bepiálva ennyit bringázni, nagy hülye vagyok. :) mindegy. mondjuk tegnap aludtam egy nagyot délután, meló után, és lehet ma is ezt tesszem, hogy legyen energy. Találkoztam egy csomó emberrel eddig is, ami tök jó, egy pár egész jó programot is sikerült elkapnom, és marha sokat táncoltam eddig. Találkoztam Péterrel, aki nagy bulizós, happy gyerek, és nagyokat roptunk. Sandráékkal is elmegyek ide oda, szerintem jól el vannak. Tegnap találkoztam a

Jucus barátjával, nagyon szelíd gyerek volt. de szimpi. majd még találkozzunk, állítólag. idén alapvetően azt gondolom, hogy marha nagy dolog ez a sziget, szerintem büszke lehetne rá Magyarország. marha jó programok, bazi sok, és sokfajta ember, és közben azt mondják a külföldiek, hogy sokkal jobb, mint a letisztult, rendezett, nyugat európai fesztiválok, mert ennek még originál freedom ízezamata van. mondtam is, ja én is bírom. no szóval, tombol a sziget, vele együtt mi is (ha csak fél napokat is), és hamarosan megint írok, addig is, ölel

Borisz

0804 VÁLASZ A BORISZ LEVELÉRE

mint tudjuk, "mindennek van ideje". ez a Sziget évada, nem is vártunk semmi különöset, olyan nagyon intelligens leveleket is. főleg azt "várjuk", hogy ne legyen bajotok, ezt viszont nagyon. ez a biciklizés engem félelemmel tölt el, változatlanul. sok a barom ezen a földön. s nekem ez mindig azt jelenti, hogy az ember - fölöslegesen - felületet ad másnak. Amúgy meg mégis csak intelligens levél volt az, mert valaki megértette, hogy egy másiknak mi kell.

nagyon nem jól vagyunk, sok minden bizonytalan, de dolgozunk rajta. van amikor várni kell, akármennyire is nem tetszik. jövő héten remélem már többet tudunk. Nekem dolgozni kéne, méghozzá keményen. szétosztottunk néhány száz brossurát, ami most készült el egy designer által. ilyen jó még sosem volt. jó türelmetlenek vagyunk, de meg kell várni, míg valaki hív. azért majd, ha lesz időd, jó lenne, ha másról is beszélnénk. nem kell, hogy hosszú és nagyon intelligens legyen.

apa

MÉG EGY LEVÉL:

teljesen egyetértek, hogy a Sziget egy nagy dolog, s büszke is vagyok rá, arra is, hogy ott vagy.

apa

0805 AZ IVÁNÉKNAK ÍRT LEVÉL (A SZEGÉNY EMBER LEHETŐSÉGÉRŐL NINCS SEMMI, HA ENNÉL TÖBBET TUDOK, IGÉRE BILLENTYŰT FOGOK)

jól szörföztük, a'má biztos. az én tapasztalataim szerint a kilengések arra jók, hogy megszünjön a viszketegség. mert amúgy meg az ember izgalmas, romantikus, változatos stb. életre vágyik, de elsősorban biztonságosra. kiszámíthatóra. az meg csak úgy nincs. ezt senki sem hiszi el nekem, hiába mondogatom, hogy jó sok pénz kell. mikor például az ember lát egy nagy románcot, ahol emberek

szerelmesek, meg föl le autózgatnak, röpülgetnek, hajózgatnak, virágokat szimatolnak, örülnek egy ékszernek, én mindig csak azt szoktam mondani, hogy jó van bazdmeg, én is tudnák, meg -nék, s úgy könnyű. A munka ambivalenciája, ezen kívül aztán az összes - normális - öröm, az a munkából jön. az ember fejiben megjelenik egy papírhajó szellemképe, neki áll hajtogatni, s aztán meg olyan boldog, hogy csak na. mikor elkészült. de beszélhetnénk itt mondjuk fahordásról, söder talicskázásról, vagy tapétázásról is. s vannak áttételes és elvont problémák is, munkaügyiek, amiket szintén meg lehet oldani. s mindez sikerélményt produkál, a morál nagyon jó, az ember tisztának, becsületesnek, s hathatósnak érzi magát. a paradicsom, ami a munkásosztálynak jut. a felismert szükségszerűség. a választott szabadság. s munka mindig van. az ember keres egy kis foltot, lukat, szmötyit a falon, leveri, bevakolja, befesti. s boldogan csettint, füttyent, bont egy sört, rágyújt, hátradől. egyensúlyban a világ. boldogság megalkottatott. de az öncsalás nélküli stabil állapothoz, sok munka, karbantartás, s adekvát mennyiségű himbilimbi kell. ha kis vasutas vagy, kisvonat, ha nagymenő akkor szuperexpresszek. s mindenütt keletkeznek pillanatok. a kisvasutas például el tud menni a jó kis pecabotjával a szomszéd kacsaúsztatóra, a Menő Jóska meg a Bahamákra bandzsidzsampozni. s mindenki megpróbál a markába röhögni, ki az okosabb, ki járt jobban. de nincs ebben semmi misztérium. Vannak, akik jól csinálják. ezek az emberek olyanok, mint a jó eszközök. könnyen, gyorsan, finoman, s hatékonyan működnek. a magamfajtának meg mindig bejön valami hiba, megszakad a folyamatosság, zötty-zötty. s vannak még szociológiai meg politikai, meg tőzsde okozta problémák is. Elmebeliek is. Lehangoló állapotban szóval sok pénz kéne, s kész, f…m. s szóval, akkor innentől kell visszafelé nagyon okosnak lenni, úgy csinálni, mintha lenne, akkor is dolgozni: - ha meg minden. mi most itt lent vagyunk egy hullámvölgyben, várakozás, pénztelenség, tanácstalanság meg hőség. részletek? nem tudom. nem vagyok depis, csak döbbentem konstatálom, ezt a jó nagy kupit, amiben vagyunk. de majd biztos alakul. amúgy elvagyunk, megvagyunk, közvetlen életveszély nincs. ha ennél konkrétabbat tudok, igére, billentyűt fogok.

Jack

0808 A SANDRA HAZAÉRT A SZIGETRŐL, LS

Kedves lányom, örülök, hogy megvagy a nagy bulizás után, fantasztikus, hogy ilyen van nálunk, s hogy mi is megengedhetjük magunknak. Jó lett volna, ha erről mesélsz egy-két dolgot.

Teljesen úgy olvastam, hogy a "titkok közül négy a szőlőben volt", s vártam, hogy még milyen titkok vannak, s örültem, hogy milyen jó kis fordulat állt be a szemléletedben…ami persze így se rossz, kivéve mikor beszélni kell, s főleg telefonon veled. Ott az érzékenységed el, meg, s lebénít mindent. Bár én se szeretek

telefonálni, utálom, ha nem látom a másik sunyi képit, ezek szerint van telefonáló gén, de azért ezen is próbálom túltenni magam; az ember, ha felnő, meg jól nevelt azért igyekszik, s csinál olyat is, mit nem csíp. Ezt némileg - s persze nem kevés s főleg pozitívra túlzott szülői elfogultsággal - ellensúlyozza az írókád, s légies gondolataid kitódulnak, mint gyerekek a rétre. Ezek után, hogy lehetne má' az, hogy ne örvendeznénk, ha írsz. Főleg! Élményt? Mert a nagy középkorok sötétje után, mikor hallgatásod ellep mindent, mint amikor nem volt news, paper, s senki se tudta, éppen mi a francok mennek. Olyan sötét is volt, bizonytalan is, félős is, s egyszer csak, mint az éjszakai mocsárba elakadt utazóra, kezd rászüremkedni a hajnal, a szörnyekből nádak, s legfeljebb érthetően csúf állatok lesznek. A világ baráti arcot ölt. Kisimulnak homlokunkráncai, mármint, hogy megvagy, jól vagy, minden oké, hasonlóan ahhoz, ahogy te is aggódsz másokért…, akiknek ráadásul se rendes nyelvük, se mobiljuk, se e-mailjük nincs, mint neked. Szóval igencsak örülnénk, ha mesélnél.

Üdv

Apa

LB. ANYÁRÓL: AZAZ MI VAN A JILLEL – KALAUZOLÁS EGÉSZSÉG ÜGYEKBEN

ha a napi átlagot veszük, akkor olyan négy órát beszélünk minden nap arról, amiben van, lehet, kellene, hogy legyen. beleértve a fiziológiai, lelki dolgokat is. gyógyászati, táplálkozási, erőnléti stb. mikor elkezdte az egészet elmentem vele, bemutattam, ahol kellett, eligazítottam (Social service, hospitál) s kérdeztem: akarja e, hogy én is közvetlenül ott legyek mikor a dokival beszél? S azt mondta nem. ő szeretné. ebben nem voltam biztos. ezért kérdeztem minden nap, mi van? mit mondtak, mi történt, mit érez, mit gondol stb. s most két napja úgy döntöttem, hogy a "betegtől függetlenül" is szeretném elmondani a véleményem, s másokét meghallgatni. S lényegében ugyan azt mondtam, mint te. csak akarom, hogy tudjad. S elmentem a kórházba, s beszéltem az összes nővérrel, meg az Ungaro nevű onkológusával. aki mintegy koordinátor kell, vagy kellene, hogy részt vegyen. a helyzet bonyolult. s egyáltalán nem hagytam magam "megdumálni". a lényeg a következő: otthon az eü individuális, itt team-munka itt, sokkal inkább, mint otthon team-munka van. otthon az összekötő habarcs, mint szisztem híján inkább téglák, legjobb esetben magányos varriorokból állt a "team". s soha egyetlen koordinált s felkészült meeting nem volt ezek között az emberek között. senki sem tartotta kezében, látta át, koordinálta stb. a dolgokat, senki más, mint anya. aki jött ment, igyekezett kiszakadni a body-jából, meg a mind-jából, and do, amit kell. A biztosításról, és az ellátás kulturáltságáról az a fajta insurance, ami nekünk van, az jó, mert nem egy company fizeti, hanem az állam. a rettenetes

perelési paranoia pedig olyan mentalitást alakított ki, ami a szuperszonikus technológiákkal reménykeltő! Először is mindenki mindig mindent tud! a komputer mindenütt azonnal mondja és mutatja, másodperc pontossággal, hogy mi az ábra. a nővérek olyanok, mint a güzü őrangyalok. van, hogy naponta ötször telefonálnak. felhívják a figyelmet, törődnek, eligazítanak, miközben mosolyognak, kedvesek, s akár személyre szólóak is. Mindenki segít, de bevontuk az öreg Samet is, anya beszélt vele. s idestova már jónéhány személy egymástól függetlenül beszélt a dokival, hogy mi milyen kedvesek, aranyosak, fontosak, jók, rászorultak, megérdemeltek stb. vagyunk. az én egyik real-estates főnénim azt mondta: "these people the Salt of the earth". amit azt hiszem jót jelent. amit én mondtam, nagyon ráfeszülve, hogy oké-oké, I love what you guys doing, de nem szeretném, hogy a sok technikai meg adminisztratív hókuszpókuszban elveszne a lényeg. a betegség, a következő next step, az operáció, a sugár vagy kemo kezelés. az Action. de miközben ezerrel folynak a vizsgálatok, a felelőség fokozódik. a kérdés: egy körvonalazható dologra koncentráljanak, s próbálják azt megoldani, vagy az egészre. mert az első szempont itt az, hogy megpróbálni a beteget kigyógyítani. ha ez nem megy, akkor pedig kondicionálni. tegnap egy MRI, azaz magnetik rezonancia imíging vizsgálatot végeztek rajta, (csodásan viselte), ami a soft tissuekről ad képet. ma találkozunk az indiai sebésszel, hogy akkor most mi van. nem biztos, hogy addigra meg van a lelet, de. kértek otthonról is szövetmintákat, de nehezen ér ide. ugyanis itt ezeknek nincs mit megnézni, mert itt nem volt operáció. az otthoni papírok se annyira valóságosak, mintha itt készültek volna. Min múlik a diagnózis, kint és otthonpróbálok egyszerűen fogalmazni: én mikor ott voltam, akkor vertem a tam-tamot, hogy talán meg kéne operálni, először, kivenni a rohamosan gyarapodó daganatot, míg nem késő. s közben lehet vizsgálódni. azt mondták, hogy az azért nem pontosan úgy van, először kell tudni, mi a helyzet. mert lehet pont ártanának ezzel. nos a teljes spektrumát, s összetettségét én nyilván kevésbé jól látom, mint ők, csak ők is emberek, s sokszor a döntésen, a karakteren, a világnézeten is múlnak dolgok. szóval mondtam, hogy "first thing first". priority. de nagyon megnyugtattak, hogy minden oké. meg hogy mindent megtesznek. s mindenki nagyon jegyzetelt. a kórházak, van kettő, tíz percre vannak. A Jill jól van, de van pár ellentmondás amúgy anya jól van, azaz jól néz ki, eszik, menedzseli magát, én segítek, ahol tudok. a dolog természetesen marha bonyolult, de mindent megteszünk, hogy a dolog feldolgozódjon, haladjon. a restless-ségünk, most igencsak jó eszköz. szóval ne gondold, hogy - főleg én - hanyagkodunk itten, egy perc nem telik el, hogy ne gondoljak, foglalkozzak ezzel. de finoman és óvatosan kell, s lehet csak anyával bánni, mert van, amit hagy, van, amit nem. van, amiről meg kell győzni. van, amivel várni kell. van, amiben belátó, van, amiben makacs. van, amit még múlt héten elképzelni sem tudott, ma meg ő mondja, hogy ja. ez egy folyamat. én bízok itt ebben. mi másban? Szuper körülmények vannak, mindent megteszek érte a körülmények nem

lehetnének jobbak. kényelmes, stresszmentes, könnyű, szabadon választott, s lehetőség van a legfinomabb, legegészségesebb, legfrissebb, s "legdrágább" dolgokra is. egy gallonos orange juice kb. két és fél napig tart nála. csak hogy egy példát is mondjak. vásárolok, takarítok, főzök, segítek neki. de ő is csinálja, ahogy a kedve tartja. sőt még el-el is jön velem, szintén mikor akar. tegnap voltunk délután pecázni, nagyon happy volt, s fogott egy csomó halat. tudom, hogy leveleztek, én most itt az én szempontomat mondtam. mert ki van még itt más, akitől meg lehet valamit tudni? A Sandrának ezt nem küldöm el. de szeretném, hogy ha szükséges, akkor interpretálnál neki, amit kell. S kérdezz, ha kihagytam volna valamit. természetesen folyamatosan mondom, hogy mi történik. love

apa

AUG. 11 TUDÓSÍTÁS MAGUNKRÓL, LSB

Fiam, Ez egy válasz A Sandrának, mindenféle pók-ügyekre, meg másra. Remélem bizonyos infó neked is van benne; ennél jobban nem tudnám összerakni. Veled mi a nagy helyzet?

Apa

KISLÁNYOM, ÉN MINDIG IMÁDTAM A PÓKOKAT.

Szorgalmas, rendes állatok. Csodálom a változatosságukat: a nagy ugróstól, a hálósig, a szobai vámpírokig. S az élet szent. S a pók is egy ember. Oké. S kikerülöm őket, bocsánatot kérek, ha véletlenül elszakítom a kinti hálójukat, meg minden. Mert különben is, a pók nem akar rosszat: amikor valakit szipózik, csak éhes. Oké. de ilyen alapon az ember minek épít házat? Miért nem lakik kint, mint azok a jó néhányak, akik még mindig szimbiózisban együtt élnek rovarokkal a bőrük alatt, valamelyik egzotikus dzsungelben. Szép lehet ott. S nagyon naturális. Az ember feltartja a bogaras karját s közvetlenül etethet egy madarat. Meg ilyenek. Olyan élmények ezek, amik nem minden szoba-embernek jut osztályrészül. S igazság sincs. Legalább is nem, mint összefüggő védőháló. De mindenkinek a különbbejáratú csökönyösségén múlik, hogy miben lázad az igazságtalanságok ellen. Van, aki a barikádokon harcol, van aki vért ad a pici miciknek. Mert így megnyugtatja az elméje állapotát. S amiért mondjuk későn kel, vagy későn fekszik, vagy sok édességet habzsol, valamit a világért - a legjobb tudása szerint tennie kell. Itt visszaadni, amit amott elfaszoltam…s ott, abban a kis benső monológjában, amit az ego-jával folytat, mindent elsimít. Az ember egy ilyen a pszichéjével baszakvó állat, nem? Mert neki aztán van. Dejó! S valamit mindig lehet találni. Nem a világot alakítom magamhoz, hanem én hasonulok. Stb. A városi tízedik emeletre keményen csökken a vándorbékák bekerülési lehetősége. Kb. Hatvanszor kisebb az esélyük, mint egy falusi háznál. S vannak olyanok, akik

legalább ennyiszeres akadályt kívánnak állítani, azt se bánva, ha az életterük így néhány fallal körülvett pár lépésre korlátozódik. A levegő, a színek, a hangok, az illatok - minden, ami belénk jut. Mert megéri. Az ember egy szabad lény: olyan okos, meg hülye lehet, ahogy neki jólesik. Na erről ennyit.

Más:

Valahogy, előbb-utóbb a döntés felé kéne araszolni, mármint kégli ügyileg. Majdnem semmi közünk nincs ahhoz, hogy mit csinálsz - kivel, mikor, hogyan, miért, de van, maradt néhány tényező, mint például, hogy miből, meg mennyiért, ami sajnálatos korlátokat okoz. Például mi is itt vagyunk, átlagosan fél évszádosként, s vannak örökre elszalasztott dolgok: - amiket soha nem kaptunk meg, s már nem is fogunk. S mondhatom nem mindig volt könnyű ezekkel megbirkózni. Az ifjúságnak is megvan a maga jogos izéje, de minden kornak. Van, amit az ember baromian szeretne, de aztán mégiscsak azt csinálja, amit kell. S nem, amit szeret. Van, aki ebbe aztán szenved, netán megrokkan, de vannak, akik a szeretetüket igazítják. Ez egy fajta játék - is lehet. Én továbbra is azt gondolom, hogy a képességeid tekintetében nem kell feszengeni, hogy zseni vagy e vagy sem. Ugyanakkor az mindig egy kérdés volt és lesz, hogy azt mennyire, s mire használod. Lányokra, meg lényegében az egész női nemre jellemző, úgy nagy általánosságban, hogy amíg a férfiak túl messzire néznek, vagyis néha üresen álmodoznak, az előbbiek beleragadnak a pillanat, azaz a jelen önkívületébe, s a holnap mindenféle, nem mindig kellemes meglepetést hoz. Mert nem tervezetek elég előre. Ezt, eddig, többnyire a férfiak kutyulták így ki nekik, degradálták őket, ugyanakkor megadva a lehetőséget a gondtalan nemtörődömségre. A holnappal törődni a férfi dolga. Ha van. De manapság egyre több nő gondolja, hogy biztos, ami biztos, én is csinálok ilyent. A férfiak puhulnak, a nők keményednek. Az előbbiek bíznak több mindent a véletlenre, kicsit ellazulván. Az utóbbiak meg belelkesedve a friss lehetőségektől, tesznek-vesznek-intézkednek. Nekem tetszik ez. Amúgy meg, mindentől függetlenül nekem mindig szimpi volt az a gondolat, hogy te is meg a bátyád is, független személyek maradtok. Mindegy mit hoz a jövő. Nők és férfiak jönnek mennek, megtermékenyülnek, vagy megtermékenyítenek, van, amibe totál beszállnak, van, amibe kevésbé, de ti nélkülük is eltudtok lenni. Szegény nővérkéd rendesen eladta a lelkét a Gazdag Józsinak, s ennyi minden után a fene tudja, hogy mi az, ami az övé. (én legalább is így látom), s én itt nem csak tárgyakról, hanem érzésekről, gondolatokról, meg ilyen izékről beszélek. S persze vannak smart nők, akik jól egyensúlyoznak. Szóval én itt arról beszélek, hogy marhára tetszik, amikor több helyre jelentkeztél. De innen már az jön, hogy frankó lenne, ha vinnéd is. Ennek meg megvannak a mikéntjei meg a hogyanjai. Mert valahol lakni kell. Pl. Piti ügy, de. S azt netán már nem árt elkezdeni intézni, néhány héttel a kezdés előtt. S ha a vonal végén az ember bátyja, meg a szülei állnak, könnyen lehet, hogy valahogy ki kellene erre is térni. Annyira nem fontos, de egy kicsit. Pénzt azt intézünk. Anya jól van, én is. A helyzet tele van sok fénnyel meg árnyékkal, nem győzzük a pupillánkat szűkíteni meg

tágítani. Jó sok időt szentelünk, hogy megértsük, s ne csak sodródjunk, hanem néha ússzunk is. A szabályok elég merevek, szigorúak is, de tiszta hülyék meg sose voltunk. Lassan lefogy ez a nyár, a kezem javul, s így készülődhetek a három műszakos férfiúi, apai, férji, s más funkciók maradéktalan kitöltésére. Mert ugye nekem van felelőségem, dolgom, mint mindenki másnak. Normális. Anya ügyes is, okos is, s feltétlenül jó is ahhoz képest, amin keresztül kell mennie. A felszínen van. A rákja terjed. Minden bizonytalan, még ha a feltételek jók is.

0811 nehéz kezdés, de némi egyensúly a Jillel.

című balhé...Azt mondja A Jill, hogy az élet fuck, én meg a Cohen után szabadon, hogy az „élet egy brooken hallelúja"

Beszéltem a dokijával, egy csomó mindent megbeszéltünk, voltunk pecázni, a komputerrel kínlódtunk, na meg a bizniszemet hirdettem az új szórólapokkal. Mindenesetre háromszáz dolcsit kerestem két hét alatt, ami még is csak szar. S tartozunk az Ed-nek két kilóval. A Sandrának nincs pénze. Nekünk se. Itt vannak a billek, ott vannak a billek. Otthon a tető is beázik, a komputer fölött penészedik a sheetrock. Az asszonnyal nagy menetek vannak, s reménykedem, hogy haladunk. Sok minden el volt itt hagyva. Jövő héten visszajön nyaralásból a Debi, kéne neki dolgozni, meg mindenki másnak. Vagy háromszáz szórólapot szétosztottam, s még senki emberfia nem hívott. De reménykedni persze lehet. A Jill egyébként „végül is" elég jól gondolkodik, ha nagyon muszáj, elég jól bírja, s végső soron középen tud maradni, ami jó. Valami új realizmus keletkezett benne, okos is, meg minden. A szokásos tudatbeszűkülésem zökkenők meg más nőre is azt hiszem jellemzőek. Én se vagyok tökéletes. S van, amikor ő segít nekem, van, amikor én neki. Olyan nagyon nem rossz az összetétel. Van, amikor elkerüljük egymást, disszonancia keletkezik, de általában rendbe tudjuk hozni. Dolgozni nem valószínű, hogy fog tudni. S hamarosan – olyan három hét múlva változás fog beállni a helyzetünkben, mert az operációnak valami következménye biztos, hogy lesz. Ami, ha hoz is valami pozitív eredményt, akkor is új helyzet lesz, s biztos energiákat von majd el. S én személy szerint csak úgy értékelem, hogy jó volt ez a két hét, hál 'Istennek megengedhettük ezt magunknak. Mert beszélhetnénk itt arról is, hogy tudok én dolgozni ennyi lelki s egyéb problémával? Tehát nem ártott, hogy egy jó adagot sikerült itt tisztázni. S még mindig sehol sem vagyunk. Tehát akkor, mikor háromezer dolgot kell megoldani, nem lehet kijelenteni, hogy minden oké, mert megoldottunk háromszázat. Még hosszú út áll előttünk. Sikerült jó formában elkapni az Sandrát, s legalább azt az elvi hozzáállást kicsikarni belőle, hogy ha minden oké, akkor mind a két iskolát fogja csinálni. Megpróbálja, s ha nem megy, akkor az anyja kifogásával menet közben kiszáll. Sok pénz kéne neki. Arra számítok, hogy havi 150-200 ezer forintot kell neki adni, ami még mindig kevesebb, mint amibe a fiunk szokott kerülni. Panaszkodott a Boriszra, s az a véleménye, hogy nem igazán akadna olyan ember, aki tudna vele együtt élni. Mert egy nehéz és makacs ember. Mint az anyja? Mert látszólag olyan

kedves, meg aranyos, meg minden, de közben nagy sumák, önző, lusta, képmutató, rendetlen, s hisztis. Mondtam A Jillnek, hogy próbáljon valamit csinálni vele. Mert ő az egyetlen, aki még képes valamire is vele kapcsolatban. Építsen ki valami pavlovi dolgot. Én tehetetlen vagyok, nagyon nem is válaszol a fontos kérdésekre. Olyan, mintha hiú remény lenne azt várni, hogy majd egyszer benő a feje lágya. Mintha semmi sem változna. Na ennyi most. Pihenni akarok. Mert nemsokára nyakig leszek mindenféle pácban, azt hiszem.

0812 VÁNSZOROG EZ A HÓNAP IS

meg rohan, mint az állat, munka s pénz nélkül. Vagy kétezerrel rövidebbek vagyunk. Agybontó ez a „nem hív senki".

Soha ilyen jó szórólapom, s ennyi nem volt. De eddig hiába. Az biztos, hogy a legjobb market a real-estate, ha van. Főleg a Mick mondta ezt, ő is onnan szerzi a melót. Természetesen valami ismeretsége lehetett valahol, nem tudni hol.

Otthon kéne a pénz. A kocsival kapcsolatban is azt mondtuk, hogy e hónap végén, jövő hónap elején lehetne venni. Na ebből semmi sem lesz. Nem mintha valamelyik gyereknek is lenne már jogsija. S arra is pénz kéne. Valahogy össze kellene szednem magam. Szét vagyok szóródva. Nagy mellénnyel azt mondtam, hogy majd én megoldom A Jill dolgát is. S persze sok mindent sikerült is elintézni ezzel kapcsolatban, elég jól mennek a dolgok, meg minden. De a figyelmem meg az időm meg az erőm is elég jól elvonta eddig. Lehetett volna jobban is csinálni. A fene tudja. A kezem még bizonyos mozdulatokra mindig merev. Nagyon lassan gyógyul. Pedig mostanában igazán kíméltem. Rátámaszkodni alig tudok, meg bizonyos csavart mozdulatokra még mindig nagyon béna. A Borisz változatlanul nem ír egy rendes levelet. Így A Sandra panaszkodásával együtt elég lehangoló, amit csinál. Olyan nagyon nincs miért odalenni. El kéne mennem az Ed-hez, adni még neki flyereket, meg elkérni a csekkem. A Sandrának fel kell adni pénzt, az biztos. Na, kell mennem készülődni.

A hurrikánok eltűntek, viszont olyan nagyon meleg sincs.

0814 ELŐSZÖR JUTOTTAK ESZEMBE RÉSZLETEK, MI VÁR RÁM

egyedül a Deb-nél, kosz, nihil, meleg, s viszonylagos nyugalom. Flat rate, ahogy ő mondja, azaz 60 egy hétre, kb. ötször annyi munkáért. De legalább van. Mindenesetre belegondolni nem nagyon lehet. Legalább is sokáig, mert megmegy az ember burája. Ugyanakkor feljöttek dolgok, hogy van, amit nem lehet elfelejteni, s törődni kell vele. Ha az ember Nagy Tapasztalat oldaláról nézzük a dolgot, - ha ez egyáltalán lehetséges, - akkor „nem panaszkodhatom". Ami legjobban elámít, az a szabályozás. S hogyan lenne másképp? Miért lenne másképp? A Jill közölte, hogy nem akar kihívásokat. Jó érzés. Ez, amit szeretne. S persze

kellett egy kis idő, mire valójában kezdem megérteni, miről is van itt szó, de mostanra többé kevésbé tiszta. Nem kevés csalódás is van ebben, de azt kell gondoljam, jól van így. Valami, mintha lefelé menne. Nem könnyű ezt elfogadni. Annyi mindent szerettem volna, ha megért, ha lát, ha kiteljesíti az életét. De vannak nagyobb erők az enyémnél, hogy én mit szeretnék, látok jónak. Ezzel nincs mit kezdeni. Nem kevés érzés és gondolat kavarog bennem, ahogy elnézem a jelenlétét. Sokszor úgy érzem, hogy én ezt nem élem túl. A híres probléma megoldó képességem ellenére. S persze önsajnálat is van bőven ebben. De miért, valaki mire gondolt? Rám nem tartozik ez? Engem nem érint? Talán engem érint legjobban, nem? S valaki mire várt? Egy üres, vagy pudvás fa vagyok? „nagyon erős"? s ez mit jelent? Nem gondolom, hogy ilyen van. Élni ebben a világban, beleélés, azonosulás nélkül, képtelenség. S akkor? Mindenesetre különös, hogy mi van milyen terhelés van rárakva erre a biokomputerre, ami a fejünkben van… ezekre a szürke sejtekre. Oldják meg? Hogy? Mit? A vallás egy elég jó forrás szokott lenni. De annyi minden más is van. Tudomány, költészet, irodalom, egyéni és kollektív tapasztalatok, példák…S mindez kevés. Mert felmerül, hogy valami nem konvencionális megközelítés szükségeltetik, hogy az ember fair legyen, ne hagyjon ki semmit, ne tévedjen stb. Mindenki maga csinálja ezt, valószínű nem lehet segíteni. A megoldás lehet nagyon egyedi, de balgaság lenne azt gondolni, hogy abból a sok milliárd emberből én valami rendkívülit, valami egyedülállóan igazat találnék fel. S az is felmerül: kell e ilyen. Tehát mi itt a kérdés. Hogy lehet a sorsot „megérteni". Ráhúzni valami belső logikát, amit az ember szépen lassan összerakosgat, vagy elfogadja, mint egy érthetetlen ítéletet? Hogy függ össze a sorsom a jóságommal. A nagy keleti vallások ugye azt mondják, hogy az ember nem hal meg. Ez egy körforgás. Mint a fűé, a fáé. A vízé, a levegőé. Az mondják a fény nem is egy konstanst. Lehet az einsteini képlet is megbukott. Van itt valami ok, cél? Anyagi, spirituális? Véletlenek játéka, vagy nem voltam elég jó? Azt hiszem sokaknak kijutott, hogy gondolkozzanak ezen. Miért pont én? Miért így, miért most, miért ennyire, vagy miért nem másképp? A kérdések száma végtelen. Biztos olyan is volt, aki nem tudta ezt megoldani. S persze az ember halandó. Mindannyiunkra ugyan az a sors vár. Jókra, rosszakra. Ebben nincs különbség. S az akár lehet egy jó érv is. Valószínű a mélyben is történnek dolgok. Valószínű van már tudományos megközelítés is, jó tanács. De valószínű, hogy minden egyszerre. Hagyni, meg nem hagyni dolgokat. A dialektika tűnik számomra még mindig a legjobb eszköznek – a túlélésre. S persze elég jó gondolat, amire egyszer valahol rájöttem: az hogy meghalunk, „az legalább biztos". Mert amúgy semmit sem lehet tudni. S az egy életen át tartó fáradság után, megnyugtató ez az érzés, gondolat. Nem kell félni, hogy ez is „majd valahogy kisiklik, elferdül, másképp lesz". S ez jó. A Jill végül is találkozott a Jackye-vel. S úgy tűnik, lesz még ott más it. Kell neki női társaság, ez jó.

0815 VERSFORDÍTÁS ÉS TÁRSAI, LB

láttam én, de köszönöm.

de valahogy itten arról a benső képről van szó, a fennkölt magyar agyról, s képzeletről, meg a szavakba öntött kódolásról, meg ön, köz, s egyéb tudatokról, közhelyekről, adomákról van szó. "hogyan mondjam el neked, amit nem lehet, mert szó az nincs csak képzelet…, aháahá…ááá", ahogyan a slágerban van. jaja. pasiról azt mondják, hogy valami nagyagy volt, minden mobydickje ellenére. mert hogy ottan nagy mindenféle víziók, meg taoista és zenes csavarások, meg ilyenek vannak. itten a nyugaton. egy ilyen nyugati Józsi…A Józsi a nyugatiból... whatever. S akkor még nem volt sok szó Anti anyagról meg kanonokról, meg ilyenek. most meg ráadásul aszondják, hogy a fény az nem is állandó, úgyhogy a mc=e2 vagy me=c2 és képlete Albertáknak majdnem jó, csak mégis van Isten. hm. má' megint fejreált a fizika. s vele együtt - ugye - minden. hm. A fordítás az egy vicces és teljesen felelőtlen dolog, főleg, ha valami műalkotásról, s nem a vécépumpa alkalmazásáról van szó. de. akkor nekem senki sem "futott volna végig a jeges utcákon, a méter, a rezgő sík stb. hirtelen megvilágosodásától meghibbanva…"nem tudnám mi az a "Mominu, a méztiszta ország". A szőlőkről se tudnám, hogy az "üvegágyukon csigákkal az idő hullva hull “s verset ma is csak hézagosan tudok olvasni eredetiben, - többet ér a jó magyar gyomorszájon rúgás, mint rebesgető sejtelem. hogy itt mintha valamit akartak volna mondani. “ó tavasz te mindenható úrnő", meg az "Ó, gömbölyded Hold” …meg a többiek. Az elme egy elég izmos dolog. s a Whitman ugyan azt érzi amit egy szigeten pár száz évvel ezelőtt a Blake, később meg Érdalsón a vpityu, akkor nem mindegy? egy elég szörnyű dolog viszont, hogy amíg az angolban mondjuk a szépnek, érdekesnek, különlegesnek van nyolcvan szinonimája, addig a magyarban van hat. mármint irodalmi. azon kívül, na meg persze a : marha jó, baromi jó, állati(jó), kurva jó, kibaszott jó, stb. s mindegyiknek van ötven alfaja, attól függően, hogy milyen hangsúllyal használjuk. vagy milyen szövegkörnyezetben. pl:-"képzeld kilukadt a gumim!"-"állati"

"-képzeld a Gyuri lehugyozta a biciklim!"

hát ez állati, öregem!"

(esetleg még - "bazdmeg!")

ilyen szép, s kifejező nyelv a mienk. de aztán van ottan az a bizonyos csavarás, csavarintás, hogy micsoda trükkös dolog az agy. S hogy egy ilyen kis flipp-flopp mondat, milyen belátást tesz lehetővé, hogy a bonyolult, érdekes, költői, tudományos, vallásos stb. leírásnál is sokkal közelebb tud vinni annak a metafizikának a kifejezésére, amit az agy a saját tudatáról "gondol". s így tovább. a nyelvet meg azt hiszem rendesen csak szituációban lehet. megérteni. amikor az embert kiskorában jól lebasszák, ráordítanak, vagy pisszentvé lehurrogják, hogy "HuSh."

majd később egy vadászaton ugyanezt mondják egy kényes pillanatban a kutyának is "huSh". vagy valaki szerelmi vallomás közben, mutató ujját a szádra téve suttogja: "hUsh". biztos érted. Szerintem az összes nyelv együtt sem képes kifejezni, ami ebben a szürke izében van. a lehetséges neuron kapcsolatok száma több mint az atom az univerzumban. az agy minden sejtünkről tud, nem? s van százbillió. s annak minden kapcsolatáról? tehát az százbillió a százbillión. az mennyi? hát ennyi szó, kifejezés, körülírás, s miagyma kellene, nem? S akkor még nem beszéltünk a külső világ okozta kis bioképekről, hogy kinek mit okozott már s hányszor az agyában (tudatában) egy felhő képe - mondjuk. csak maradjunk az egyszerű dolgoknál.na jó ennyi. Anya most ment beszélni a sebésszel. a belsejit már teljesen kikamerázták, minden sima és jó, kivéve ez a rubel csomó. S most majd megtudom, ha megjön, hogy milyen legyen a következő még el nem képzelhető adaptáció, s mihez. Amúgy baszott meleg van, bár most éppen kicsit esett, beborult, meg ilyenek. még jó, hogy nem lakunk a Duna parton. lassan, de bizonytalanul zajlik az élet.

love

apa

08 18Tíz nap múlva kiveszik a daganatot

anyát teljesen kivizsgálták, tegnap beszélt a sebésszel, tíz napon belül, de valószínű jövő héten operálják. kiveszik a daganatot. ez az egy van, máshol semmi. tíz napig lesz a kórházban.

0817 Buddha és társai, ls

amúgy elég jól van, egyre szépül. elég jól megtalálja a balanszát. jógázik, meg ilyenek. gyógyszer helyett valami kis tapasza van, mint fájdalomcsillapító. tegnap elment valami buddhista gyűlésre, vitt kis süteményt is, amit ő sütött. egy háznál volt, csak nők, jól elvoltak. aztán még fog menni valami nagyobb helyre is. olyan kis pletyis lötyögés, kis kántálás, teljesen női és Buddha. a nőkben van egy Buddha, nem? Azóta meg persze mindent néz azt Interneten, tegnap felolvasott nekem egy csomót az irányzatokról, meg minden. "hogyan ne aggódjunk?"-ugye ez a lényeg. béküljünk meg a világgal. én egy kicsit agyilag pudva vagyok, olyan nagyon gyorsan nem tudom követni a dolgokat. az operáció után többet tudunk, azaz látni lehet majd, mihez kell alkalmazkodni. az jó, az közelebb áll hozzám.

amikor csak tudok igyekszem vele lenni. segíteni meg ilyenek. lassan múlik ez a nyár, jó baszom meleg van még mindig. de már kifele megyünk, s azután jobb lesz. Pénzt még küldünk. Mit olvasol? gyümölcsöt eszel? na, ilyenek.

love

apa

0818 VETTEM EGY STAPLE GUNT, MEG HA A BORISZ ITT LENNE…

a Debinél véget ért a munka, elkezdett nyekeregni. Pénteken délben befejeztük, kipakoltunk, bár még rengeteg munka lenne. De majd, ha visszajön. Közben a Steffani-nál is van valami, amihez kell egy spale gun. Kölcsönkértem az Ed-ét, de nem volt hozzá csak egy pár darab staple, s nem kaptam sehol. Jó nagy lelkiismeret furdalással aztán vettem egyet. A Jillel rengeteg dumálunk. Végül is megint csak ott tartunk, hogy kezdi átlátni a helyzetet, amiben vagyok. S kezdi „újra" megérteni. Ez a dolog már jó néhányszor abbamaradt, nem tudom, most meddig fogunk eljutni. Így aztán továbbra is megmaradhat az a kettős szemlélet, ami szerint én egy rendes, igyekvő ember vagyok, vagy egy erőszakos bunkó. Mert ha valaki belülről nézi ezt, akkor nem lehet eltéveszteni, hogy ezt másképp csinálni képtelenség. S hogy tulajdonképen jó vagyok. Az egész rossz, úgy ahogy van. Csakhogy ez jutott nekem, ebből élünk, ilyen durva az egész. Én ezt pontosan tudom, abba is akarom hagyni, de nincs jobb eszközöm. S nagyon szerettem volna, ha a Borisz is részese tud ennek lenni, s jobban megérti. Majd lehet azt fogja mondani, hogy „de hát apa, nem is volt neked munkád! hogy akartál te nekem adni? meg hogy akartad azt, hogy én is sok pénzt keressek? De egyrészt lehetne ez másképp is. Dolgozhatnánk többet is. Hajthatnánk jobban is. Bár ez nem tudom, hogy lenne A Jillel. Biztos lenne balhé. Biztos lenne jó sok gyama, félreértés, huzavona, széthúzás. A régi lemez. De akkor is lenne több lehetőség, hogy egyrészt több pénz legyen, másrészt több, jobb megértés. Bunkó vagyok, mert ez a munka bunkó. Mikor rendesen elmélyedünk benne, akkor csak kínlódás az egész. Méreg, fejfájás, összevisszaság. Pedig keményen igyekszem mindent nagyon gyorsan összecsapni, csalni, hazudni, hogy minél előbb „mást" is csinálhassak. Ami nem más, mint A Jillel levés, vagy olvasás, írás, s egyáltalán. Abban – A Jill kérésére – megegyeztünk, hogy amennyire lehetséges, igyekszem megkímélni a részletektől, szépen beszélni vele, s limitálni minden kellemetlenséget. De nem könnyű, mert ha nem érti, akkor is van véleménye, bele is szól, meg is mondja, balhézik, csak nem jól. Tehát muszáj beavatni. Szóval ez is egyike az ellentmondásoknak. A Sandra tőszavas leveleket ír, a Borisz meg majdnem semmit. Voltunk a beachen, eső után nem volt annyira meleg. Néztünk egy francia filmet, már megint egy különleges kislányról. Végül is jó volt. S sütöttünk grillen mindenféle húsokat. Mert mikor lent vagyunk a beachen, mindig megcsap a grillezés illata, s túl nagy a késztetés, hogy én is csináljak. S ilyenkor sörözök is, pedig már nem férek bele a gatyáimba. Megyünk a Stefanihoz. Jó nagy humid van, meleg is, meg minden. De kell a pénz, legalább, amit a gunra költöttem. Meg még egy kis apró. Ilyenek.

AUG. 20 KÖRNYÉKE, OTTHON, LS

elég jó olvasni, hogy így elvagy, drága gyermekem. ha még netán valami említés lenne olvasásról is, az növelné a jóérzést. biztos találkoztál már valami olyasmivel, hogy belülről, meg kívülről irányítottság. ezek a lányok, szegények dolgokat átugranak, vagy azért, mert szegények, vagy azért mert gazdagok. mert a helyes arány nem tud kialakulni bennük, nem érnek rá kicsit leülepedni, megérni. se a szüleik, se a miliőjük nem alkalmas arra, nem sugall ilyet, úgy, hogy vagy pénz, vagy a szegénység adta lehetőségekben kóválygognak. otthon ülni, hogy is lehetne, ha az otthon tök szar? s persze sok lehetőség van hülyén látni a dolgokat, ferdén, meg ilyenek, de én mindig próbáltam hangsúlyozni, hogy éljetek azzal, ne idegenedjetek el, amit ott, mint otthont összeraktunk. szerintem nektek van a világon a legjobb dolgotok ott. s ez már így van igencsak rég óta. most, hogy felnőttetek, s értitek is, csak élni kell vele, nem? Á freedom és kényelem és függetlenség, meg megannyi lehetőség ezer formája. tehát hagyjuk másoknak, hogy karikát aggasszanak az orrukba, meg lányálom tiprásra specializálódott stricik, léhűtők, durungok, netán piperkőcök babái legyenek. na ezt jól megmondtam. minden jó, én bízom benned, az olvasás, az valami olyasmi, amit nem látok, de csak lehet azért, mert nem mondod? Annyira nem lehet jó valakinek, hogy a "más" ne érdekelje. annak behozására meg vannak eszközök, s még mindig a legjobb ezek közül, a könyv. jó tervek, tetszik. Vigyázz magadra. s mond a bátyádnak, hogy írjon.

Love, apa

0820 NÉHÁNY BENSŐ MAGYARÁZAT, LB

köszönöm a jókívánságokat!

well, sokat nem tudok mondani. mármint válaszként arra, hogy miként zajlik az életed. az jó, hogy nincs semmi baj. a függetlenség is jó. ha a véleményem mondanám, az az lenne, hogy az ember mire használja a nehezen elért függetlenségét. az idejét. jó dolog, hogy ilyen önállóan meg tudsz élni. mindenesetre örülnénk, ha mondanál valamit, hogy a spirituális meg intellektuális életed miként zajlik, mi érdekel, mivel foglalkozol, olvasol stb. nálunk rengeteg az aktualitás, minden nap történik egy csomó apró dolog, "ami senkit nem érdekel". kit érdekel, hogy hánykor ment a Józsibácsi 1970-ben egy párizsi vagy prágai külvárosban s mit vett reggelire, kiflit vagy zsömlét? Tucat-élet. s persze az is megvilágít valamit. ha azt mondjuk, hogy az autó egy doboz négy gurigán, az jó. mert megenged elég nagy szabadságot a fantáziálásra, ítéletre is. de mennyire lesz az a lényeg közelében? netán még akkor is, ha az meglepetést, csalódást, kiábrándulást okoz. mert velünk volt, van a baja célok, a törekvések, a következetesség vagy következetlenség, a reflekciók, amik esetleg bennem is keltenek hasonlót. stb. persze

van itt egy történet, amire mindenki tud majd hivatkozni. s próbálunk a felszínen maradni, nyugodtnak maradni, mintha semmi különös nem lenne. azt hiszem, hogy a helyes arányt nehéz itt megtalálni. hogy mennyire "ne érdekelje az embert", s mennyire "hagyja magát befolyásolni". de ha a legfontosabb részét nézzük, hogy az élet kerekének mindennek ellenére kell forognia, tovább és tovább, akkor ez sok mindenre választ adhat. megmondhatja mi is a mi dolgunk. nem könnyű. minden nap van ezer gondolatom ezzel kapcsolatban. minden nap kétszázszor átrendezem őket. minden nap elfelejtem, mi is volt tegnap, s újra kezdem. s közben minden megy tovább. dolgok változnak. s anya is változik. nap mint nap. próbál adaptálódni, nagyon hősies, nagyon jól csinálja. A lényege talán, hogy mintha a benső énjéhez közeledne, kicsit naiv, kicsit szemlélődő, kicsit pösze, kicsit gyerekes. olyan ártatlan. vannak pillanatnyi lázadások, kitörési kísérletek, elkeseredések, meg ilyesmi, de valami remény mégiscsak élteti. az onkológus egy barom realista, az a fajta gyakorló tudós, aki sötéten lát. Ugyanakkor vannak bíztató jelek. hogy a baj nem a keringési rendszereken keresztül terjedt, hanem külsőleg, a szerveken kívül, a hasüregben. de ezt az orvosok vakon a szakmai korrektségtől hajtva nem mondanak. s vannak, még mindig vannak csodák. miközben ez egy belső magyarázat. mert kifelé, nos a változás "biztos" jól látható. másak a célok, más az értékrendszer, más az ítélet, más a hangulat, stb. nekem mindig egy lépéssel hátul kell lennem, majdhogy csak mintha nem lennék, miközben marha ébernek kell lennem, hogy nehogy nemtörődöm, figyelmetlen, akaratlanul durva, netán felelőtlen legyek. nehogy kihagyjak valamit, amit meg lehet tenni, amit lehet adni, mert én itt, most, s a közvetlen közelébe vagyok. megvannak a magam lehetőségei...A tudatalattim olyan, mintha egy zsák liszttel a fejemen kellene élnem. nem vagyok depis, de indokolatlanul fáradt igen. néha csak kidőlök, mint egy tuskó. sokat lehetne még erről mesélni, de még az se könnyű. csak szerettem volna, ha valami bepillantásod van néhány momentumra. kérdezhetsz is. majd írok eseményekről is, hogy abból is tudj következtetni dolgokra. vigyázz magadra,

apa

0820 – AMI ITT NEM JELENT SEMMIT…

végül is elmentünk s vasárnap megcsináltuk a Steffani házát. Egy körül végeztünk. A staple gun működött, kicsit kínlódtam, s elfelejtettem staplet venni. Ki sem fizettek. Hétfőn szaladgáltam. Lowes, social services, Deb, Ed, este meg egy Terry nevű faszi, akinek a Deb ajánlott. Két héten belül kéne vagy két rongy. A Sandrának kell majd lakbér, deposit, meg minden egyébre. A Borisz kínlódik. A könyvelője nem jól írta meg a papírokat, s ezért megbüntették. A Sandra nem bontotta fel a borítékot. Nem ír, nincs komputere, nincs miről. Otthon van, nem ment el az Sandráékkal Szárszóra, füvet nyírt, a söröző̈be ment egyedül, az anyja

szerint a Móniékkal…Nekem az egész nagyon lapos. Nem tudom jobban nézni, ha megszakadok sem. Nem tudom mit csinál ez a gyerek – egyre ez jár a fejemben. S ugyan ez a különbség van közöttünk A Jillel, aki idősebb, de. igénytelenség, kisstílűség, amit mint valami rendkívüli bölcsességet nekem meg kellene vennem. S ővele olyan nagy baj nincs is, kivéve, hogy ez milyen feszültségeket okoz közöttünk, de a Boriszt nem tudom ugyan úgy nézni. Még mindig lehet persze, hogy csinál valamit, valami titkosat, valami jót, de erről nem tudok. Egyedül van, nincs nője. Barátja se nagyon. Ami azért érdekes. Furcsa elemei vannak ennek az egésznek. Mert a nagy barátkozó, emberszerető, megértő, humanitárius, empatikus tulajdonságokkal ugye tele kéne lenni barátokkal, meg minden. Vagy gurunak lenni. De egyik sincs. Elégedetlenség az van benne, de ahhoz nem elég sok, hogy valami kis is jöjjön belőle. Ahhoz meg kevés, hogy teljesen senki legyen. De a szép lány analógiájára felötlik bennem, hogy ha valaki nem csinálja meg fiatalon, ha fiatalon csak ennyire képes, akkor már később nem is fogja. Még be kell fejeznie az iskolát. A Sandra is csak lötyög, mint egy boltoslány. Pókokat szedegetnek a Gáborral. Buliznak. Nem csinálnak semmit. Olyan, mintha életerőből nem nagyon sok szorult volna ebbe az én két gyermekembe. A Sandra még ráadásul nem is olvas. Az én türelmetlenségem pedig egyre nő. Egyre kevésbé tudok szelíden fordulni efelé a dolog felé. Hogy mennyi idő el van pocsékolva. S hogy ettől bizony semmi sem jobb. Én sem voltam különb? Tényleg? Nem hiszem. Valahogy szépítés nélkül is úgy emlékszem, hogy állandóan csináltam valamit. Na mindegy. A Jillel sokat veszekszünk. Valahogy nem tetszik neki – változatlanul – amit csinálok. Ahogyan csinálom. Lehetne másképp is, valami ilyesmi van. De mutatni nem nagyon van kit, mit. S nekem az a benyomásom, hogy olyan gyerekes, olyan naiv ez az egész. Összefüggések nélkül élni. Látni dolgokat. Beszúkíteni, s azt magyarázni. S itt van ez az ellentmondás, hogy nagyon aranyos, s nagyon durva is tud lenni. A durvaságát nem bírom. Minden igyekezetem ellenére nem tudom tolerálni. Röstellem, de ez van. Rühellem is mert valahogy többet kéne neki adni. Mindenféle gondolatok vannak persze. Sajnálom is szeretem is. Okos feje. S nagy lelke is van, de valahogy ez a betegség megszabja a kereteket. S tele van félelemmel. Én is persze. Igyekszem nagyon kedvesnek is lenni, babusgatni, figyelmesnek lenni, kényeztetni. Elnézni, amit régen nem akartam. Valahogy próbálunk középen maradni, miközben várjuk az operációt. S annak kimenetelét. Lehet a gyerekek is ebben vannak. Lehet itt valami jobb dolog van, csak nem tud előjönni. S az is lehet, hogy valami még pozitívabb szerepet kellene felvennem. Remélem beindulnak itt a munkák, s legalább ez alól a nyomás alól megszabadulok. S úgy anyagilag, mint lelkileg többet tudok a családomnak adni. Kell mennem.

0821 A KÖRNYEZETSZENNYEZÉSRŐL ÉS AZ ÖSZTÖNÖKRŐL, LB

well, igaz. előbb-utóbb lesz valami. ami engem nagyon aggaszt, az az, hogy ez az első év, amikor nem, hogy még hurrikán sincs, de még egy tropikál depresszión se. nézem ahogy jön ki a gyama ott Afrikánál, de semmi se lesz belőle. s ilyen még nem volt. már tavaly is gyanús volt valami, mert ugyan minden nap keletkezett három gomolyag, aztán mikor közeledett ide, egyszerűen szétment. Nos amit én gondolok az ez: ezek már évtizedek óta röpködnek a hurrikán közepében. s mostanra eljutottak odáig, hogy a légierő egy gépe berepül, belelő egy kézigránátot, s kész.

az Andrew harmincbillió dolcsiba került a kormánynak. ez nagyon sok lé. ezen lehet csinálni egy ilyen bűzbombát. s persze a tudományos kommuniti bűnös, mint az állat, mert tudja, de nem akarja tudni. mert nincs balhé, szóval szétlövik, anélkül, hogy tudnák mit csinálnak. s ebből még óriási botrány lesz, talán nagyobb, mint a világháborúk okozta sokk. (a szociális sztratoszférában lassan megérik, hogy miként is kell megoldani a problémákat. azt hittük, hogy Föld-Anyácska az elpusztíthatatlan. már látjuk nem az…, látjuk, de nem tudjuk. nem tudjuk, mint kollektív, civilizált tudás) mert más részein a világnak meg fejetetejére áll minden. azaz szó szerint itt már a bolygónkkal játszanak. Én halál biztos vagyok benne. végig lehet nézni a tropikál activity-t az elmúlt száz évben, s ilyen nincs. jó nagy csend is van körülötte, mindenki sunyizik. Nézd. mindannyian így voltunk. "mert nem tudtuk". nem tudtuk, hogy mit jelent hígítót, fáradt olajat a földre engedni, DDT-t szórni, műanyagot égetni stb. folyókba engedni a szennyet. Én azt gondolom, hogy itt a szegény része a világnak nem tud labdába rúgni. a nagy bűnös a világ, s különösen ennek a világnak a középosztálya. egyedül annak van ereje fellépni. ugyanakkor ők azok, akik a javakat letarolják. a KIVÁLTSÁGOK, a "nehezen elértek".

most a bio kaja megy. mert tudják, hogy a méreg már ott van mindenben. s az meg rákot okoz. s szépen szedegetik le az új arisztokrácia melleit. meg mind a többit…nemsokára a következő skandál az lesz, egy másik Enron, amikor ezek a disznóságok kiderülnek. s itt nemcsak az időjárásról van szó, hanem mindenről. a tartósítókról, a műanyag kajákról, a hamis gyógyszerekről, a levegőről, amit beszívunk. A fajok másodpercenként pusztulnak. majd amikor ez eléri az emberi fajt is, azaz rendesen tudatosul), hogy ez bizony már folyamatban van, akkor valami robbanni fog. A németek már a jenkiket hibáztatják azért, ami történt. kicsit beázott a Homeland. de befog ez minden szinten gyűrűzni. az ember az egy kifejletlen lény. (nyilván meg kellett, hogy legyen, mi is onnan jövünk, de az értelem megszerzése, a képzelet, miközben az önreflekció csodáját adta, leszívta a normálisságot. valahogy így látom) az a self-regulation, ami az állatoknál megfigyelhető, az embernél hiányzik. pontosabban elsatnyult. mert a lelki és testi éhség folyamatos káosza uralkodik. mindent összekever. csak gondolj magadra.

ahogy az ember "nem bír magával". sokat iszik és eszik. birtokol. rivalizál. alakoskodik. S ha még létezne is self-control, a többség nem tud a közösség irritáló jelenlétével mit kezdeni. tehát ott van a self-chalange mellett a social chellenge. A competition be van építve a génbe, mert a teljes komfort idején is eláraszt motivációval, vággyal, késztetéssel, adrenalinnal. a túlélés levehetetlen ösztön pogygyásza. s ez már túl sok. s persze a tudomány ezerrel megy. de a kérdés, hogy a felfedezés-megértés-mutálás milyen szinkront talál majd. az állat nem tudja, csak "érzi", hogy a szarába ne feküdjön. (kivéve ha kényszerítve van) az embernek nincs ilyen benső drive-ja. itt-ott tudja. Mostanában azok mennek, hogy art-ot csinálunk a perverzitásokból. azzal próbálkozunk, hogy művészien belefekszünk a szarba, legyen egyéni vagy kollektív. jó szemed van arra, hogy megtaláld azokat, akik érzékelik ezt az ellentmondást. amikor az ember képes meglátni ilyet, összegyűjti őket, egyre inkább azonosul velük. valami benső tartalom kezd kialakulni. s majd mikor ez a benső tartalom végre túlárad a self táljának peremén, kiderül merre kell mennünk, mit kell tennünk. s ez a lényeg. Nekem ezek jó híradások, örülök nekik. sajnos időm nem sok van precízebben foglalkozni velük, mert az időm túlnyomó részét a kis káposztácskánk kapálásával töltöm. de figyelek, s örülök az érzékenységednek. Love

apa

2002. 08. 22 NEM TUDOM, AZ ÉRZELMEK ZŰRZAVARA AZ OPERÁCIÓ ELŐTT, A JILL SEMMINEK NÉZ, NEM TUDOM MIRE JÓ EZ AZ EGÉSZ

mit is gondoljak, indulatok rohannak át rajtam. Szánalom, sajnálat, szeretettel teli féltés, s más könyörületes dolgok. Miközben nem akarom ezt vele éreztetni. Természetes akarok lenni. Azt akarom, hogy annak is érezze magát. Nem akarom, hogy sajnálva érezze magát. Ugyanakkor rettenetes durvaság is van benne. Életösztön? Nem tudom mire véljem. rendszerint selypítő gyerekhangon beszél, hízeleg, odabújik, dorombol. Aztán a legváratlanabb pillanatokban valami nagyon durvát beszól. S amikor az Istent szidja, akkor végképp megáll bennem az ütő. Miért? Miért van erre „szükség”? Azt gondolom, hogy rengeteg tisztázatlan dolog van benne. Vannak jó meglátásai, felismerései, csak valahogy nem állnak össze. S nagyon soha nem is erőltette. Abból a bizonyos ráérős szemléletből kifolyólag. Itt van milliónyi példa, amikor be lett bizonyítva, mennyire korlátolt, semmit érő a dolog, de nem. Valahol, régen, mikor felfedezte a köztünk lévő különbséget, valami megakadt benne. Rájött, hogy nem képes felzárkózni. A puszta létem is irritáló neki sokszor. Így tehát támad. Támadja a hozzáállásom, a gondolkodásom, mindent. Ugyanakkor – elvontan, s néha napján – elismeri, hogy van azért annak értelme. De a dolog megint csak nem áll össze. Annak az összefüggésnek a felismerése, hogy megannyi jó, amit ő is átvett, magáénak vall, szintén

abból jön. Tehát valahogy mégiscsak el kéne fogadni, amit mondok. S főleg, engem. Olyan nagyon persze nem szerencsés ez. Mert lehetne olyan nőm is, párom, aki felnéz rám. Aki tisztel. Aki minden ellenére is azt mondja, érzi, képviseli, stb., hogy én egy fontos valaki vagyok. Nem tudom, hogy mire jó ez az egész. Egyszerűen csak nem tudom.

0823 má' megint a szerelem, lb

"öreg vagyok, s nem nyughatok

bolyongok erdőn réteken,

meg kell találnom azt a lányt"...

/Yeats/

ENGEM MÁR NAGYON NEM ÉRDEKEL, MI VAN KINT.

engem az érdekel, mi van bent. hogyan tudnám megtalálni a fórumot, a helyet, az egérlukat, a kis repedést az én kis igazságomnak, valahol a meggyesi út mentén. Sokszor, de hányszor! néztem megvetéssel a falusi padokon beszélgető idős emberekre. s gondoltam, "hé tatus, mi a faszt csinálsz te itt, miért nem csinálsz valamit, valami izgalmasat, valami vérlázítót, valamit, amit a nagy okos agyaddal most lennél igazán képes, nem? "nos, ott tartok, ha igazán a szívem mélyére nézek, hogy egy falusi padon szeretnék ülni. Csak úgy ülni. Ellentmondás, persze. Kicsit sokat ittam, egy ok, hogy valaki toleráljon. de az igazág, az ilyenkor előretör, mint egy kamikaze. Sokan azt gondolják, hogy itt nincs is internet. vagy, hogy valaki itt nem kíváncsi, valami homályos agylágyulástól, amit valami itt okozhat. Azt gondolom, hogy én nem egy futószalag munkás vagyok, s nagyon remélem, hogy így is fogok meghalni. Elképesztően hosszú listám van arról, hogy milyen hátrányokkal születtem, nőtem fel, s élek most is. s minden lényeges ponton egész felnőtt életemben azon igyekeztem, hogy legyen valaki, valaki aki közel van hozzám, megért, képvisel, s egy lépést előrébb lép. ha abból a hosszú listából kiszedek vonatkozó dolgokat, tényeket, dátumokat, szabadság akadályozó törvénycikkejeket, egy hosszú felsorolás lenne. ha azok nem lennének, én biztos fönn lettem volna néhány barikádon, megmerültem volna néhány kulturális csatornában, még ha patkányok is vannak benne. s komolyan és őszintén - azt mondtad you ready for critics - mondom, hogy nem értem, hogy mi is valójában az az ok, ami visszatart téged attól, hogy elmenj, s mondjuk - csak találomra mondom, megigyál egy üveg vörös bort a Byron sírján, valahol egy görög faluban, s végső aktusként azon az éjszakán magadhoz öleld az emberiséget. egy kupac földön. mi? égni kell. lángolni kell. fiatalon fiatalnak kell lenni. kis ceruzával ülni egy íróasztalnál az az iroda kukac dolga. akinek mindig van "jó oka" arra. de kit érdekel ez? Az anyád miatt? szerintem az anyád jobban örülne, ha

egy piros zászlót lengetnél valahol egy barikádon. mint egy ifjú titán. Persze. én is azt mondom. ha az ember egy olyan enviroment-ben van, ahol megszűnik a jogosítványa, ha sokat nézegeti a képernyőt, akkor inkább ne csinálja. de a kérdés nem ez.

Mi bánatért van ott? a kérdés nem az, hogy miért nem lehet valami jót csinálni. a kérdés nem az, hogy miért nem jobb a rendszer, amiben vagyok. a kérdés az, hogy miért nem abban a rendszerben vagyok, ami megengedi, hogy szabadon az legyek, ami vagyok. nem? “nincs hazám, nincs otthonom, nincs állásom, nincs pénzem, so I am free"- mondta a Henry Miller Párizsban, long time ago. mikor akarsz valamit csinálni? öregen? Na ne bassz ki velem. a szeretet egy kemény kurva. én akkor is szeretni foglak, ha Miki egérként naponta öt kólás dobozt szétnyomsz a gördeszkáddal, tiltakozásul az elnyomás, a kizsákmányolás, a faji megkülönböztetés ellen. mi mást tudok csinálni? a fiam vagy, nem? de ennyi? miért, csak mond meg miért?

still love you,

apa

A MÁSIK OLDAL, LB

Borisz, nem vonom vissza, amit mondtam, de biztos, s nyilvánvaló, hogy a szimbolizmus területére tenném át. azaz minden igaz, csak. Volt egy elég jó film a csecsenekről, sátrak, sok nő, egy két férfi, főleg öreg, meg gyerekek. s az egyik gyerek, úgy nézett ki mint te, nem csak külsőleg, hanem érzékenységben, volt a főszereplő, nem csak játszott, hanem átérezte és átlátta, hogy mi a nagy büdös helyzet, s olvasott, meg készült, hogy majd ő ügyvéd lesz…nemzetközi jog, meg ilyenek. azok a konkrét és tisztátalan rongy-szavak, amiket olykor hozzád vágok a gondolati és lelki hátteret illusztráljak, az igényt, a vágyat, az elnyomást és nyomorúság láttán érzett keserű dühöt, a "valamit tenni kéne" felindulást. s nyilvánvalóan nem a konkrét szó a fontos, mert ilyen nincs is. még a gondolata is halálra rémíszt, hogy valami gerilla legyél, valami ágyútöltelék. én mindig abszolút antikatona voltam, ennél abszurdabb, képtelenebb, idiótább dolgot nem ismerek ezen a földön. céltábla és húsgolyó ember. Végül is mindig ide lukadunk ki. mármint, hogy marha jó csinálod, amikor a lelkiismereted nyitva tartod, a szemeddel az agyaddal együtt. keresve se találnék jobb fiút, ha valaki megkérdezné, mi lenne a legjobb út, te jutnál az eszembe, ahogy te csinálod, ha nem akarunk felesleges balhét, korai áldozatot, s főleg a legjobb tudásunk szerint arra készülünk, amiben e legjobbak lehetünk. well, ez a spektrum. s néha az a rémképem támad, azt is fel kell villantani, mert még így kimarad sok minden. az az indiai nő se "csak úgy" jutott el oda, ahol van. ha jól tudom. Teljesen nyilvánvaló, hogy amit az ember nem tud a képzeletével megoldani, az fizikailag kell pótolni. de legyünk

attól különbek, hogy nem kell halott bajtársakon (önmagunkon) átugrálni egy lövészárokba, hogy elképzeljük mi a halál. ezt más forrásból is megértjük, nem? s itt egy konkrét mondat is: az iskola az, ami segít. beszéltünk már sokszor erről. van, aki kivont karddal az első sorban vágtat az ágyuk felé, néhány percig, van aki meg tanul. ne haragudj rám, bíztam benne, hogy vagy olyan szinten, hogy végzetesen nem érted félre, amit mondok. az állapottyom se olyan nagyon jó, meg ilyenek. segíthetnél középre kerülni. love

apa

JÓNAK ÉS HELYESNEK IS LENNI, RÖVID TUDÓSÍTÁS ZS-NEK

írtam egy hosszú levelet, részletes, költői, meg minden, s elveszett. lefagyott ez a buzi doboz. nos, kevésbé költőien, mert nagyon pipa vagyok, annyi, hogy a helyzet kurva bonyolít, de igyekszünk. a legjobb tudásunk szerint. jónak is lenni, meg helyesnek is. majd persze meg lehet ezeket megint írni, itt vannak agyilag, ez a bio izé csak úgy nem fagy leállítólag minden megmarad benne, hm. Tényleg minden oké. a legnagyobb baj a magány, hogy egyedül, interakciók nélkül. De lehet ez a jobb. nem zavar be senki. a franc tudja. ebben külsősként szakértőnek lenni marha nehéz. bár könnyen elképzelhető, hogy pont az elsőség akadályoz meg bizonyos észrevételekben. az élet nem tökéletes. így aztán megy a gyama. veszekszünk is, vitatkozunk is, próbáluk a fontos életfunkciókat mozgásban tartani. az adrenalin pumpát, meg a mosolyokat, meg a simogatásokat, meg a vándorbatyu minden mozaikját. Elég dinamikus a mi kapcsolatunk, de ez nem jelenti, hogy ne lennének komoly mélyrepülések, amikor az ember füléből is dől a sós tengervíz. de aztán elmúlik. nyálunknál nagyobb erők persze vannak bőven, de mindenképpen próbálunk úszni ebben a zavaros sodorban. mi mást lehet még tenni? Természetesen írok részleteket is majd, csak most el kell rohannom a gyárba. Üdv

Jack

0826 HÉTFŐ – MINDEN MEGY, LEFELE IS, ELFELE IS

a képtelenség determinizmusa, semmi jobb nem jut eszembe. Én, aki minden helyzetben szoktam találni valami megoldást, itt állok tehetetlen. Hónapok óta. Erre nincs megoldás. Még megfogalmazni is nehéz. Valójában semmi másról nincs szó, mint A Jill küzdelméről az életért, küzdelem az elmúlás gondolatával. S minden, ami nekem jut ebből. Mindenkinek igyekszik telefonálni, hogy szerdán szorítson érte. Az Iváknak, az Editnek, az anyjának. Nem tudom a fiunkat felhívta e már. Lényegében bírja. Lényegében optimista. De közben minden van. Arrogancia, bőgések, selypítős ijedség, cicás kedvesség, megszűnni igyekvő visszavonulások, kikapcsolódási és szórakozási igyekezetek. Hol együtt akar lenni

velem, hol külön. Szeretné, ha mindenben úgy lenne, ahogy ő akarja. S én szeretném, ha ezt meg is tudnám neki adni, de nem tudom, hogy. Mert ez itt nem a Varázshegy. Hétköznapi, gondokkal teli, nyomorúság. Nincs igazán munka, s főleg nincs pénz. Maga a megélhetés is sokba kerül, alig győzöm összevakarni. Hősiesen segít is dolgozni, pl. fest velem. Ami miatt persze lelkiismeret furdalásom van, de azt mondja, hogy szereti csinálni, szeret dolgozni. S valójában „szükség is van rá". Kell pénz a Sandrának, nekünk lakbérre. S akkor még sehol sem vagyunk. Mert semmi félretett pénzünk nincs, pedig azt hiszem az nagyon kellene. Erre kéne koncentrálnunk. (csak úgy eszembe jut, hogy lehet ez az utolsó alkalom, hogy itt van velem), bár a kezelése miatt – nos nem tudom. De pénz mindenképpen kellene. Amiről persze mindig eszembe jut, hogy annyi pénz nincs, ami mindenre elég. Pillanatok alatt el tudnak ezrek is fogyni. S senki, még én sem tudok szembe nézni bizonyos dolgokkal. Könnyen lehet nehéz idők várnak rám, olyasmi, ami még nem volt. Pedig nem panaszkodhatom. S elég sok minden ki lett már belőlem véve, eléggé el vagyok használódva, bár igyekszem, hogy ez ne így legyen. Úgyhogy először életemben kicsit be vagyok szarva. Nem tudom, hogy fogom bírni. A nagy erőfeszítések nem hoztak eredményt. A Borisz nem segít. A hirdetésekre nem igazán válaszolnak. Munka alig. Kedv sincs. Miközben vele is szeretnék lenni. S a dolgok alakulása láttán a Jóisten jut eszembe. A gondolataim elég fatalisták, hogy miért van ez így. Lelkiismeret furdalásom is van bőven. Miközben optimistának kellene lennem, erősnek, határozottnak. Amiben bízni tudok, az a túlélési tapasztalataim, miközben azt is tudom, hogy ez a helyzet semmi eddigihez nem hasonlítható. Mindenki bízik persze bennem, hogy „majd én megoldom". Mindenki azt gondolja, hogy én egy üres gép vagyok, aki mindent megold. Pedig nagyon szenvedek. Nem vagyok depis, bár látom, hogy a barom hol itt, hol ott néz be az ablakon. Látom a sunyi, savanyú pofáját. Rám akar szállni. S persze tudnék sírni, dühöngeni, ülni a sarokba, inni, meg még ki tudja mit. De ugye ezt nekem nem lehet. Olykor megpróbáltam panaszkodni, elmondani valamit az érzéseimből, kitárni kicsit a lelkem, de azt se lehet. A Jillnek nem. Kérte is ne tegyem. Mert megijeszti, félelemmel tölti el. Mert akkor kibe bízzon? S igaza van. Hiába próbáltam mondani, hogy nekem is jogom van az élethez, nekem is ki kell engedni a fölösleget, nekem is fel kell dolgozni dolgokat, azt mondja nekem jobbnak kell lenni. S igaza van. Csak hiába erőlteti az ember az izmait, előbb utóbb görcsöt kap. Akkor meg semmi sem lesz. A fődoki azt mondja, hogy a túlélés bármi lehet. "hat hónaptól, hat évig". Ez az amit lehet tudni. Elég kegyetlen, a lélek folyamatos gyomrozása. S mindegy melyik lesz, mindent megtenni a jobbért. Jógázni, helyesen táplálkozni, optimalizálni a stressz szinteket, az életmódot, meg ilyeneket. Én próbálok ennek mindenben megfelelni, néha nem ártana egy kis alányúlás, viszont ilyen szociális vertix nincs: se kocsma, se rokon, se haver, magamba kotorászok itt valami mentőmellény, úszógumi után. De minden oké. A jó nagy fejem hál'stennek, még bírja. Van, akinek még rosszabb, nem? Love

Apa

AUG. 28 MIT HOZ EZ A NAP? MA MEGY A JILL A KÓRHÁZBA S HARMADSZOR IS MEGOPERÁLJÁK.

UNGARO A MAGYAROS GYÁSZMADÁR, TOVÁBBI KIVIZSGÁLÁSOK AZ OPERÁCIÓ ELŐTT, MEG AZ ÉLETMENTŐ KRISHNA

Ahogy bekerült az amerikai egészségügy labirintusában, az első vizsgálatokat végző Ungaro, a „realista", magyar származású, amerikai onkológus, belgyógyász, gyászos prognózissal jött elő, s ezt nyersen közli is Jillel. Mindketten el is keseredtek, amikor is az indiai sebész teljesen más nézőpontja helyre billentette a dolgokat. Jacknek eszébe is jutott a híres amerikai sebészorvos saját esete, mikor fájlalva a karját, elment az orvos kollegákhoz diagnózist kérni. Az első azt mondta, hogy a karját azonnal lekell vágni. A második, hogy nem kell csinálni semmit, a helyzet magától megoldódik. A harmadik pedig, hogy nem tudja, több információra, azaz vizsgálatra van szükség. S most itt is ez történt. Az alapos vizsgálatok birtokában, mindent megbeszélt az egyébként elesett Jillel, s közölte vele, hogy nyugi, a dolog megoldható. Majd négyszemközt, a következő kérdést tette fel Jacknek: ő, mit szeretne inkább? Hogy egy rövid ideig még „legyen nője", vagy hogy ameddig csak lehetséges, élve maradjon. Tehát mely belső részeket távolítsa el? Jack egy pillanatnyi habozás nélkül vágta rá, hogy : hát természetesen éljen. Krishna, ahogy Jack a dokit elnevezte, sikeresen megoperálja Jillt, ami ahogy mondta nőségének" elvesztéséhez vezet.

MUNKA MEG A PÉNZEK

Előtte megyek az unemployment Office-ba. Valami hideg levegő jön leészakról, jó jel? s ettől két nap óta rendesen esik. Tegnap reggel felhívott a Deb Miki egér barátnője, hogy fejezzem be a felújítást a házon, amit eddig ő csinált. Hatszáz dollárért. Ami két heti munka. S mondtam nem. Jó ki is akasztott. Ezek tiszta hülyének néznek engem. Pedig igazán megörültem. Már azt gondoltam, milyen rendes is a Deb. Miközben nagyon kellene a pénz. Főleg mert kiderült, hogy a Sandrának majd kétszázezerbe fog kerülni az iskolája. Meg kért még vagy 120 ezret – hatvan a lakbér a Borisszal. Nos ez a rész megvan, be is fogom rakni. Az Ed is szédít, állandóan beajánl, de régóta nincs belőle semmi. A Steffanira is számítok. Azt mondta jól megy a real-estate, alacsony a kamat. Ugyanakkor kellene egy csomó pénz. Autót akartunk venni. De valahol a mélyben „nem érdekel" a dolog. Nagy baj – jelen pillanatban nincs. Félek, de reménykedem minden oké

lesz a Jillel, s közben én valahogy nekilódulok. S minden oké lesz. Jön a hűvös idő is. Kell készülődnöm. Tizenegyre kell vinnem a Jillt. Egyébként nagyon ügyes volt, egy csomó mindent kiderített a Sandra iskolájával kapcsolatban. Hurrikán még mindig nincs. Kivéve a Csendes óceáni parton. Az meg mind elfele megy. Az AOLnál nemsokára lesz gyors kapcsolatunk, legalább is úgy néz ki.

Jill belső monológja az operációja előtt, Mi lehetett mind e mögött? Lehet találgatni, de nekem is megvan a saját elképzelésem, ime:

„Ebből baj lesz, ismerem a férjem, minden jósága s nagyvonalúsága ellenére ezt nem fogja lenyelni. Nincs elég bajunk, még ez is. S persze soha senki nem fogja tudni elhitetni velem, hogy nem lett volna valami más megoldás. S mindezt ennek az indiai dokinak köszönhetem, azt hiszem, énnekem végem. Egyike leszek azoknak az embereknek, akik húségesen kibírták a nagy bajt, de közben szépen megment a burájuk. Mindenesetre nem nagyon az én alkatomnak való, kicsit olyan büntetés ez az egész. Nem leszek többé nő, lehet jobb lenne meghalni".

AUG. 28 AZ OPERÁCIÓ (MÁR MEGINT EZ A DÁTUM! TIZENHÉT ÉVVEL EZELŐTT, EZEN A NAPON HAGYTUK HÁTRA HAZÁNKAT.)LZS, FGY

nos volt egy Krishna szerű indiai doki, aki négy és fél óráig bíbelődött az aszszonnyal, kijött, mosolygott, értettem minden szavát, s azt mondta: kész, minden oké. Lehetséges maradt ott néhány kis izé, azokat majd mandalás lötymedákokkal, meg csillagháborús lézer izékkel hatástalanítják. A kórházszoba az egy Gemini űrhajó, s telekommunikációs kommand központtal, Husszonnégyórás privát nővérekkel, különszoba, maszírozós, motorral állítható ággyal, a kilencedik emeleten, légkondicionált, körpanoráma a városra. Internet, tv remottal. Bármikor be lehet menni, s a szomszéd szobában ott is lehet aludni. Főzni, piálni, s bagózni nem lehet. Ordibálni, s biliárdozni sem. De papírzsbkendő, apróra darált jegecskék szopogatós pohárban, éjjeli lámpa, ilyenek vannak. Vagy jövő hét is rámegy, persze attól függ. Könnyen lehet azon a lén meg lehetne venni valamelyik onassis jacht-ot, de ezt itt most jóé bácsi állja. Amúgy jól van, még arra is volt ereje, hogy nagyon utálatos legyen velem, a nővérekkel, meg hogy ezt észre is vegye, s csodálkozzon rajta. de mondtam neki, hogy ez nagyon is okés, jajgathatna, s sikoltozhatna is. Beleharaphatna valaki fülébe. Valameddig ez jogos? És elmegy? Majd kiderül? Van kis rádiócskácskája, új pongyolái, meg hálóingei, meg sprayjei, meg könyvecskéi, meg szemüvegecskéje, meg tikk-takk-ja, meg keksze, meg még ezer túlélő felszerelése. Fogalmam sincs, szerintem ellehetne élni vele egy szigeten, annyi. Olyan nehéz volt az a nagy táska. Nos, nekem meg realizálnom kéne magam, bekapcsolni az ösztökémet, váltani, s meglódulni. mert itten jönnek mindenféle számlák, meg az otthon

a gyerekek, kicsit olyan Varázshegyes lötyögés volt itten, motyogás, toporgás, meg társai. most má' dógozni is kéne, basszameg, az asszony jó kezekbe van, s persze azé' minden nap beugrok hozzá, kicsit megbubulni. Na ilyenek. jobb most nem jön ki.

Jack

2002, AUGUSZTUS 29. JILL ELSŐ REAKCIÓJA AZ OPERÁCIÓ MÁSNAPJÁN, MIKOR AZ INDIAI DOKI BEJÖTT HOZZÁ VIZITRE

Az operáció után, a látogatók

Végül is rengeteg ember gyúlt össze, hogy lással Jillt. Természetesen ott voltak a Fogarthyk, a Laney, Sam a kilencven éves öreg doki és hetven éveiben lévő felesége piros kalapban, kesztyűben és cipőben, a Mariam, aztán Debra az ingatlanos nő a raszta, fekete babájával, ott volt Ed a Shakespeare színész , ott volt Jim és brit neje a Maurien, sok egymásnak idegen ember, mikor Jack a hatodik emeleti, városra néző különszobába lépett. Jill olykor álmosan felnyitotta a szemét, egyfajta kesernyés mosollyal a szája sarkában, s minden alkalommal, mikor valaki jót kívánt, próbálta beletúrni fejét a párnájába. A híres és felszínes amerikai optimizmus közhelyei röpködtek, de Jack boldog volt. Nem sokáig. Tegnap reggel felhívott a Deb Miki egér barátnője, hogy fejezzem be a felújítást a házon, amit eddig ő csinált. Hatszáz dollárért. Ami két heti munka. S mondtam nem. Jó ki is akasztott. Ezek tiszta hülyének néznek engem. Pedig igazán megörültem. Már azt gondoltam, milyen rendes is a Deb. Miközben nagyon kellene a pénz. Főleg mert kiderült, hogy A Sandrának majd kétszázezerbe fog kerülni az iskolája. Meg kért még vagy 120 ezret – hatvan a lakbér a Borisszal. Nos ez a rész megvan, be is fogom rakni...Az Ed is szédít, állandóan beajánl, de régóta nincs belőle semmi. A Steffanira is számítok. Azt mondta jól megy a real-estate, alacsony a kamat. Ugyanakkor kellene egy csomó pénz. Autót akartunk venni. De valahol a mélyben „nem érdekel" a dolog. Nagy baj – jelen pillanatban nincs. Félek, de reménykedem minden oké lesz A Jillel, s közben én valahogy nekilódulok. S minden oké lesz.

0831 LABOR DAY ELŐTTI SZOMBAT, A JILL A KÓRHÁZBAN, S VESZEKSZÜNK, VESZEKSZÜNK.

Olyan, mintha a komputerem is szarakodna. Össze-vissza csinál mindent. Nem kapcsol ki, mikor ki kéne, meg ilyenek. Én is szarakszom. Spagettit ettem, sokat ittam, aztán meg hánytam. Az új Aol sem működik. Nem megy föl. Nem tudom milyen nap van. A Jill valahogy megpróbál mindenért engem hibáztatni, én meg nem bírom azt. Fölhívtam a Boriszt is, hogy tanácsot kérjek tőle. Azt

mondta legyek türelmes. De azt is mondta, hogy vele is ilyen volt az anyja. Igazságtalanságnak érzem. S nem is értem. S valami elég kellemetlen érzéssel párosulva, valami gyanúm van. Mégpedig, hogy ez a betegség dolog valahogy nem fog sikerülni, mert lelkileg nem bírja, beleroppan, valami eltörik benne. Akkor pedig…, nem tudom, hogy lehet együtt lenni. Csak nem tudom. Sajnálom, s nagyon szeretném szeretni. Tiszta szívemből mondom. De újra és újra megdöbbenek, hogy milyen durva, milyen kegyetlen, s mennyire nem látja, hogy mit csinál. Ráadásul azt gondolja, hogy mindez az én hibám. Valamit nem jól csinálok. S mindegy mit csinálok, valahogy nem tudok jó lenni. S persze nem csak rám mérges, mindenkire az. A nővérekre, az orvosokra, mindenkire. De különösen énrám. Vidáman mentem be, vittem neki virágot, mondtam jól néz ki, meg minden. De minden hiába, előbb utóbb valamiért, valamivel megtámad. „Nem az ő oldalán állok, hanem az orvosokén, ápolókén", a múltkor még azt is mondat, hogy én miattam újult ki a rákja…s ez már kicsit sok. Még van jó néhány egyéb vád is. De megmondom őszintén nem is szívesen írom lemegy csak nem is szívesen gondolok rá.

Jack

0901 A BORISZNAK ÍRT LEVÉL A TÁVOLKELETI NAGYOK "GLOBALIZÁCIÓJÁRÓL"

well, beszélhetünk itt a Konfuciusról, a taoizmusról, Indiáról minden szinten; a nagy filozófiák, vallások, tolerancia, fel és megvilágosodás, s akkor itt van egy kis cikk részlet, ami a másik oldalt mutatja. Ezerrel megy a világ, a nagy igazságok kis igazságokká vállnak. s termesztésen a kérdés az marad, hogy mind e közben a változás közben mégis, hogy marad meg a balansz. a régi nagy rendszerek, a kasztrendszer, a feudalizmus, a vallással nagy precízen és halk hangon évszázadokra berendezett államapparátus, lassan a múlté. Maharadzsák és olajsejkek fegyverrel bizniszelnek, s kínai színésznőknek ipari konglomerátumai vannak. A jólétet nem lehet megállítani. Az emberek viszonylagos békében, de nyomorúságban éltek., évezredek voltak hozzá, hogy berendezkedjenek. a kérdés, hogy mind ezzel az áldásos basszással, ami a mosógép, traktor, vízerőmű és elektromos áram, tömegtermelés stb., stb., hány évszázad kell, berendeződni erre. de nyilván halad, új standardok keletkeznek, miközben a változás szekere ezerrel száguld. A folyók még mindig kiráadnak. "természetes" az, hogy egy ilyen áradásnál tízezrek megfulladnak, mindent elvesztenek? bonyolult. de van más megoldás? a szellem kiszabadult a palackból, amit lehet itt tenni, az a folyamatos korrigálás, emberiesítés, mindennek ellenére. nos itt van egy cikk: (a Guardian, China kiadásából, mostani)

„Meanwhile, China has sought new ground for agreement with Pakistan, stressing its own problems with Muslim separatists in the western region of Xinjiang. Last month Xinjiang officials revealed that Pakistan had returned an alleged terrorist to China. Relations with Pakistan remain on a higher level than those with India, and China continues to supply it with advanced weaponry including jet fighters and - it is widely believed - missile-related technology. Chinese media coverage of the Kashmir crisis has reflected a variety of views, indicating that authorities in Beijing are not attempting to impose a uniform line. · India has asked Israel - one of its main arms suppliers - to speed up the delivery of radar systems, observation balloons and communications equipment, Israeli newspapers reported yesterday. Israel has sold £2bn in arms and military equipment to India since the two countries established formal relations 10 years ago."

Jack

0902 JILL AZ OPERÁCIÓ UTÁN, LEVÉL ZS-NEK

néha kicsit pánikolok a munka miatt. Rohangáltam is egy kicsit. Aztán bementem a kórházba. Jobban van. Lementünk bagózni. Jöttek a Samék. Aztán eljöttem. Próbált mosolyogni, de, mindenbe beleköt, amit csinálok. Nem tudom mi lesz ebből. Egyike leszek azoknak az embereknek, akik húségesen kibírták a nagy bajt, de közben szépen megment a burájuk. Mindenesetre nem nagyon az én alkatomnak való, kicsit olyan büntetés ez az egész. Azt hiszem elég súlyos félreértések vannak itt. Persze magamról is írtam, azt ismerem legjobban, meg résztvevő is vagyok. A Jill sok mindent nem mond, de eléggé érthető, ahova visszavonult. Még egyszer: én a lelki következményekről írtam. Ami úgy-amúgy itten van, lett. S az volt az utolsó szándékom, hogy valakit megbántsak. Inkább valami híradás akart lenni. Engem főleg mindig az érdekelt, hogy „na és mi van veled öcsém mögött", hogy a levágások, kiszedések, s más naturális dolgok mögött „mi van a lelkeddel, az elméddel, az éneddel". Ez elég intim, túl intim is tud lenni, tudom, de ha nem mondom el, akkor meg az lehet a baj...Amúgy meg nem teljesen vagyok normális, ill. Próbálom itt egyedül magamat arra nyomni, ha tudom. A Jillt ma hozom haza. Járkál, iszik, emészt, már nem bőg, visszatért a pír az arcára, s ilyenek. Kivettek mindent. Majdnem mindent. Meg kell tanulni ezzel élni. Könnyen lehet valaki ezt másképp csinálná. Ittam, de nem vagyok alkoholista. A félliteres whisky-m elfogyott, s nem vettem újat. A zabálást is abba hagytam. Takarítok is már. Dolgozom is. Olvasok is. Internetezem is. Egy csomóan voltak A Jillnél. Öregek, fiatalok. Tele van virággal a szobája. De minden színvonala ellenére utált ott lenni. Fájt már a háta, mert nem tudott oldalra fordulni. De hősiesen felkelt, s ment. Sokszor én is ott voltam, mentünk körbe a folyosón. Párszor az utóbbi napokban lelógtunk a lifttel, s szívott egy-két slukkot. Mondtam szokjunk

le, de nem válaszolt, csak rám lőtt néhány tűz rakétát. Az utóbbi napokban leveseket vittem be neki, belefőztem még a mannát is, leszűrtem, s lassacskán megitta. Zöldségek, husik meg ilyenek leve. Kevés fűszer. A sors fintorog. A kórház igazgatója egy ember, akinek a házát két éve együtt javítottuk A Jillel. A neve Fred. Az öreg sidrák doki, Sam ismeri az onkológust, azok is ott voltak, mindenkivel beszélt, meg minden. A buddhista felekezet is hívta. A házügynököm is küldött egy szekérkeréknyi ikebanát. Én is vittem virágot. Ő meg küzdött a negyven ápolóval, pisiszolgával, al és föl doktorokkal, s enyhült a gyűlölete a sebészszel szemben is. Munkám alig van. A trópusi hullámok ideértek, s ugyan lehűlt kissé, de minden nap zuhog vagy hat órát. Ami az építkezésből élőknek nem nagyon kedvez. Nagy baj nincs, nullán vagyunk. Mínusz szokott lenni, ilyenkor mikor visszajövök. Tehát ez jobb. A hűtő ajtaját nem lehet becsukni, annyi benne a szajré. Én dagadt vagyok, tehát nem kéne enni, A Jill meg mostantól csak képletesen ehet. Ami persze drágább. De annyi van. Igazság szerint mostanra már kéne otthon lenni egy új tragacsunknak, de inkább csak a gyerekek kényére. Nahát ez nincs. Minden erőmet az asszonyba raktam. Aranyos, meg minden, de a lelke mélyén jól jönnek a paraszti gének, mert kemény „legény." Én nem tudom, hogy bírnám. Azt hiszem, hogy a helyzet mindenképp megalázó. Vannak konvencionális eszközeim is, de mivel nem vagyok egy hétköznapi barom, zseni se, próbálom, amit „azért" az én helyembe egy átlag jóska-Pista megtehetne. Középen maradni. Talán ez. De mi az etalon? Befizetünk neki egy ilyen high speed Internetet, megy, mint az állat, azt hiszem fogja élvezni. Fölinstalláltam (micsoda egy szó!), jó bonyolult volt. De megy. Szóval minden jó. Don't worry.

Puszik

Jack

A NŐM ELFOGYÓBAN, EGY PANASZOS LEVÉL GYEREKKORI BARÁTOMNAK, F. GYULÁNAK, A JILL RÁKOS, „ŐSZINTE LEVÉL"

„őszinte levél", talán ezt a címet adhatnám, ha egyáltalán ilyen létezik.

- Ez a kulturális avardomb itt fölöttem hebegteti a nyelvem, mindenféle szipirtyók jönnek ki belőlem. nézegetem őket, tarkabarka alsószoknyákban mézzel és szutyokkal bekent vigyorgó dervisek. messze az én tiszta világképemtől., katona az első világháborús lövészárokban, valamelyik nőnemű rokonától kapott kis növényét öntözgetve, szagolgatva. s jön a mérges gáz, letépek egy darabot a gatyám szárából, lehugyozom, s a fejemre szorítom - így leszek túlélő. A statisztikában, *only.* De elhatároztam, hogy ez a levél - elsősorban a nőkről szól. Barátom vagy? beszélhetek?

Micsoda végzetek.! – más-más úton mentünk. A világ más-más felére, egyikünk nyugatabbra mint a másik, s milyen jó volt régen, mindig együtt, a millió út kereszteződésében ugyanarra az égre emelve, a földre hajtva figyelmes arcunk, nem? S most, így messze, ezekbe az emlékcsimbókokba kapaszkodva, valamit kidobott a sors, valamit, amikor a pacák egyedül marad, fogalma sincs mit gondoljon, mit csináljon, s hát baj van a nővel... Neked volt egy petefészke vesztett - *one?* nem? minden részletre emlékszem, hogy milyen furcsa volt, de hogy szabadon lehetett kefélni, halivó, végre! Nos, te is emlékszel, nekem is volt egy harmincöt éves, mikor tizenhét voltam. Ő adta nekem a Baudelaire, meg egy könynyekből, nyálból, hormon hisztériával fűszerezett, tésztalevest, reggel délben este. Örökké ezt főzte, a farkamon pörögve, furfangos volt. Sok mindenre megtanított, aztán elhülyült mellőlem, mikor nem hitte el, hogy nem szégyenlőm, sőt! S volt egy anyám, mindig, mint mindenkié az elhasználtság adott kőkemény pillanataiban. (én különben nem értem, hogy élnek a nők tíz évvel tovább, ennyi bajjal? vagy, amikor a nő „elmegy, petefészkek, méh ki, mell le, ki az, aki marad?) Szóval az még akkor volt, amikor nem tettek jódot a sóba. s összevissza kaszabolták a torkát, a strummás fuldoklástól enyhe érzelem, tudat, s más hullámokat keltve, s néhány következetlenséget viselkedés ügyileg, alkoholizmust, s nemtörődömséget, ami engem illett. S oké, túléltem, mert mindig velem volt, mert mindig szeretett. Aztán csendesen kihült két gyengéd matrónám is, a két vidéki nagyanyám, akiknek a női nem iránti végzetes rajongásom köszönhetem. Sajnos felnőtt koromban már soha nem tudtam bizalmasa interakcióban lenni velük, pedig erre az ilyen igazi nők a legjobbak. hm. S aztán volt egy Nagy-Ösztönös Nőm, amolyan zsigerintelligens, aki össze-vissza mindenre csak ráérzett, s aki cserben hagyott egy proli lakásba torkoló avantgárd sugárút végén. Elpotyogtatva „hindu Déva lány" láb bokagyöngyeit, centrum áruházas stüszi kalap alá rejtőzött, én meg ottmaradtam azon a szocreál utcasarkon, Homelesként, s tehetetlenül néztem ahogy elsőszülöttemmel távolodik, egy nyalka kulákgyerek oldalán. „Te vagy a legjobb pasi, csak ne lennél ilyen csóri, ég veled", rikkantotta, s ezzel vége is lett. Tiltakozásként nem tudtam mást, mint a létező összes kisvárosi képviselőt lehugyozni, aminek fenyítés lett a vége, éppen csak megszerzett felnőtt jogaim felfüggesztése, groteszk disszidálási kísérlet, s egy reggel arra ébredtem, hogy egy dunai vasuszályon kifeszített függőágyban himbálódzok, ifjúságában sebzett hitevesztettként. Lassan a nagy folyó istene begyógyította sebeimet, a gemenci, ásványrárói vízi világ maszatos képem tisztára mosta. Mesés matrózkalandok jöttek, s újra előhívták valódi, hívő lényem.

The Division Bell, - út a nővel

S akkor jött ez, a Kis Édes. Egy végzetes találkozás a Beloianniszon

Én már nem emlékszem ki a hibás, te vagy a nőd, s mennyire. Mikor elcipeltetetek arra Beloiannisz nevű disco hajóra, s ott találtam, s egymás mellé

könyökölve néztük a csillogó, sötét vizet, amint a siófoki móló lassan távolodott…," Akarsz táncolni, mert én nem" - , tettem kis szünet után hozzá. „Én se igazán" – válaszolta, s ennyi volt, a kocka el volt vetve…Be szépen lengett is a hosszú gesztenyebarna haja a balatoni szélben. S ó, az ég meg a tó között a legszebb kék a szeme volt. Tele lelkesedés *juice*-al, feszülő s telt kebleken ugráló mellbimbókkal, szép csípővel, karcsú derékkal, világos kék nadrágban, tűsarkú cipőben, s hamarosan megtapasztalt s olthatatlan szexualitással, libidóval, vagy mi. Nos, ez lassan mind eltűnőben, (miközben én „semmit sem változom", sőt, egyre jobb vagyok. A szultán az ezeregy éjszakában csak valamelyik lanyha pimp, - tudnék élni egy *rechargable plastic* nővel, *hoocked up all the time.*,. Nem beszélve a fiatal Seherezádéról, naponta megújuló csáberővel) Néha még röstellem is… Nos. A gyerekeimmel nem, azon kívül nincs senkim, különösen nem nőrokonom, anyám, húgom, akivel ilyenről lehetne beszélni? Úgyhogy *get down*. A nőmről fogok beszélni, szaladj fedezékbe, éleslövészet jön.

0830 Kór és lélektünet. Az első „whisky-s levél" – F. Gyulának, tudósítás egy régi havernak

értelmes magyarázat? valahova máshova kell menned, ha erre vágysz. …fogy ez a nedű, miért ne, drogot sose szedtem, nem elég ahogy ez elcsavarja az embert? De –

„nem lehet az ember fából,

Figyelmeztetés, igen most jön a kemény része: semmi képzelgés, ezek megtörténtek. Kényesek ezt átugorhatják…

…levágtak egy jó nagy darabot a vaginájából, fogalmam sincs maradt e annyi, hogy legalább… Kiszedték a végbelét, s a vastagbelet kivezették az oldalán, kis zacskós megoldással. Kivették a méhét, mindkét petefészkét. A májában ciszták vannak. A mellékveséi meg vannak dagadva. Ezeknek az a neve angolul az, hogy adrenal glands, tehát onnan jön az adrenalin? Nem tudom, de még valahonnan mindig jön rendesen. Ha mosolygok harap, ha komoly vagyok még jobban. A szeme még mindig kék. a ráncok közül néha fölvillan híres szép mosolyának emléke. Intellektuális kapcsolat nincs. megszűnt. Csak Nők lapját olvas, van két gyerekünk, figyelnek, megadom e mamának, amit egy jó ember biztos megad. Melyik itt a legjobb *escape*? mikor mindenki jól jár? Van ilyen? Mi van a szerelmünkkel, a hittel, bizalommal, idő és tér komplexitással, érzések nagy dunyháival, a mindenre nyíló előszobákkal? Az egymáshoz szokással, idomulással, ez együtt éréssel, a közös világnézettel, a szexualitás együtt megélt tantra cirkuszával, szent Gangeszével? Mikor és mit alkotunk már ebből? Melyik alternatíva az én életem? egyáltalán van ilyen? melyik vallás vonatkozik ide? Vagy mibe kapaszkodjak? Most hívott, sikított, sírt. Ki akar jönni, mert nem tud bagózni, ezért összeszorítja a fogát, s fölkel, mászkál, hogy mindenki meggyőzőn jól van, s kiengedjék. Mondom neki azért ésszel szívem! de azt mondja, hogy bízzak benne,

tudja mit csinál. Oké. Nem várok rendes választ, igazságtalanság lenne. Csak valahogy el kellett ezt mondanom. semmit nem tettem hozzá, sőt. S köszönöm a lehetőséget.

KÖTELÉKREPÜLÉS, KINT AZ OPERÁCIÓ UTÁN

0903 MÁR MEGINT MEGY AZ IDŐ, MINT AZ ÁLLAT. NEM TUDOM, MIT CSINÁLJAK…, DE JILL VÉGRE ITTHON

Most például hülyét kaptam miért olyan aprók a betűk, mire rájöttem, hogy draft módban volt. Lényeg, hogy A Jill itthon van. Tegnap olyan fél négy felé mentem érte, még minden bizonytalan volt. Sírt, halott sápadt volt, ideges. Nem válaszolnak, mondta. Pedig már minden rendben volt. Ott volt a sebész is, de elment. Én is fel voltam háborodva, de ez csak rontott a helyzeten. Mert az ég világon semmit nem tudtam csinálni. Nem is hagyta. Végül is kiment, beszélt egy nővérrel, aki megígérte, hogy szól egy nő dokinak, aki most operál, de jön ha végez. Vártunk. Lementünk cigizni. Vártunk. Aztán jött a Krishna. Kiszedett néhány kapcsot, megnézte a sebet, aztán elengedte. Már kaját is – úgy értem rendeset – hoztak neki, valami párolt zöldséges marhapörkölt szerűséget, természetesen pirospaprika nélkül. Ő nem evett belőle, én viszont igen. Kapott receptet, aztán lecipeltem a cuccokat, őt meg letolták egy tolókocsiban. Nagyon örült, hogy itthon lehet. Kávézás. Eszeget is. A Boriszt is felhívta, de sok öröm nem volt benne. A két gyerekünk változatlanul sehogy sincs egymással. Jó sokáig néztük a tévét, ahol ment az iraki megtámadása körüli vita.

Horror horror horror - Célkereszt iraki gyerekeken!

Előtte iskolás gyerekeket mutattak, s én célkeresztet véltem felfedezni rajtuk, micsoda horror! Találgatás. Szemét állatok. Aztán komputereztünk, néztük, hogy tölt le. Az ő komputere még nem megy, kell hozzá az eternet card, ami még nem jött meg. Jó sokáig fent voltunk, s valahogy egész éjjel nem tudtam aludni, könnyen lehet a kis kávé miatt, amit este ittam. A múltkor meg a tea. Hihetetlen, többet ilyet nem csinálok. Persze a sok izgalom is szerepet játszhatott. Nem tudom, hogy valaha is véget ér e. Néha már nagyon fáraszt élni. Az ilyen kiakadásoknak a legnagyobb hátránya, hogy valahogy az embernek nincs átlátása a dolgokon, kis részletek között él. Miközben persze tudja, érzi ezt, s baromian zavarja. Csak valahogy az agy csökkentett módban van. Sokan élhetnek így, s látom, hogy ez nagy szerepet játszhat a sikertelen, s össze-vissza életekre. A vízió szemlátomás szerint valami nyugalomból, harmóniából jön. A Jill se tud aludni. A rengeteg izgalom, fájdalom, meg minden. Még szunyókál, most fél kilenc van, éppen halottam, hogy felkelt. S persze hiányzik. Jó karikások, s mélyen ülők a szemei, a

szívem megszakad ha ránézek. sajnálom. S totál szeretet hullámok keletkeznek bennem, mindig imádtam törődni vele.

2002. SZEPTEMBER. EGY KIS LEVÉL, LIZS

Itt semmi különös. Mindennapi gyama, még mindig jó marha meleg. Munka van, igavonás, édes-kevés romantika. A Jill jár a kezelésre, semmi tünet, jól érzi magát. Mindenből egy kicsit csinál: kicsit játszik, kicsit főz, kicsit vásárol, kicsit dolgozik, kicsit kedves, kicsit undi, s így tovább. Egy elég jól látható rövid szakaszon megyünk előre, várjuk, hogy a napok múljanak. "nesze kicsi, fogdmeg jól". "üdvözítő kalaplengetés". Hangulatilag elég jól vagyunk, még ha a kedélyünk langyos, érdeklődésünk felületes, gondolkodásunk tompa is. Száz hektárt kis kapával megkapálni, konokság, s tudat szűkület kell. Rendezett, kocka kosár vagy lavór, drága és ízetlen javakkal, felületesen elrendezve. Olcsó komfort. "többé nem csatangolunk ily holdas éjbe már" . - S társai. De van, akinek ez sincs. S legalább még ez változatlanul vigasztalna...!De egy szerény "ahhoz képest", kimondottan jó dolgunk van. Értékeljük is, valahol, annak borzongató tudatában, hogy hamarosan eljöhet a "lesz ez még így se".

Jack

SZEPT. 5 KÖZBEN PECÁZÁS SZERŰ PÓTCSELEKVÉSEK...CAROLINA BE-

ACH HORGÁSZÁS A JILLEL

Tegnap, azaz elmentünk a Carolina Beach-hez közeli folyóra pecázni. Jó is volt, meg nem is. Néhány kis halat sikerült fogni. A Jill mérges volt, hogy neki nem ment olyan jól. Kicsit bonyolult volt a helyzet. De fogott ő is halat, végül is ügyes volt. Mindenesetre meglepett, hogy mennyire fontos lett volna neki, ha többet fog. Vigyázni kell ezekkel. Nyilvánvalóan lekell vezetni a feszültséget. Az se árt, ha kimegyünk kicsit. Bár én nem nagyon szeretem ezt az egész durvaságot,

ami a pecázást körülveszi. A halak megölését, a hőséget, a hajók által felvert hullámzást, a kevés halat, a beomló part oldalt, az egész kimerültséget, koszt, a halpucolást, a hal elengedést sem, a halat sem. Ami aztán még rátesz mindenre, hogy nincs munka. várakozás az eredményekre, de legalább együtt vagyunk…Az Ed szerzett egy ajtó berakást, de nem hívtak vissza. 95 dollár lett volna, nagy segítség, mert így lassan egy fillérünk sem lesz. Kb. 150-200 szórólapot osztottunk szét, senki sem hívott eddig. Mondjuk hétvége volt, de. Nincs semmi elkésve, a baj a pénztelenséggel van. Kifizettük a lakbért, egy két billt is, a gyerekeknek is küldtünk, de még sem elég. Van egy csomó hiányosság is, műszaki probléma is, főleg A Jill autójával. Ugyan próbáltam megjavítani a légkondicionálóját, ötven dollárt költöttem, de nem sikerült. Ki kéne az olajat cserélni, gumikat venni rá, s leellenőrizni rajta mindent. A kipufogó, a fék, a csapágyak, a kormány összekötők stb. Nem lehet lehúzni az ablakot az ő oldalán. Teljes pánik szokott lenni ebből. Persze nagy baj nincs. Anyagilag – úgy értem. Tele van a hűtő kajával, éhen biztos nem halunk. Juice-ja, gyümölcse, colája fogytán, de más baj nincs. Kb. egy hétre kitart a cigi is. Gyógyszerem is lassan elfogy. Apró szarok, de fontosak. Mindenesetre jövő héttől át kell mennem agresszívba, úgy A Jill ügyében, mint munkailag. Már tiszta hülye kezdek itt lenni a várakozásban. Azzal szoktam vigasztalni magam, hogy viszont legalább együtt vagyunk. De nem tudom, hogy ez nem e csak valami önigazolás. Mindenesetre lehet, hogy nemsokára éleslövészet lesz. Kiderülnek dolgok. Nagy változás áll be A Jill állapotában. Jövő héttől? Ami majd kihat mindkettőnkre. Sok jóra közeli lehetőséget nem lehet – ebből a nézőpontból látni. Akkor se, ha így, akkor se ha úgy lesz. Válaszút felé sodródunk, az biztos. Ez a determináció, a szabadságnak ez a totál megvonása, meglehetősen megvisel engem. De azt hiszem őt it. Megyünk valami felé, visz bennünket a folyó, s a kanyar után nem tudjuk mi lesz. S a forráshoz már nem tudunk visszamenni, ez biztos. Az már elment. Reménykedni persze lehet, kell is. Kimondva a dolgokat: nem tudjuk, hogy A Jillnek mennyi ideje van hátra. Ez elsősorban persze nekem fontos. Mert az én életemre hat ki legjobban. S még ha kár is spekulálni, valami ici-picit jó lenne tudni. De már látom, hogy ez nem lesz. S inkább maradjunk ebben, mintsem, hogy kiderüljön valami rossz. Sok az ellentmondás ebben. Mert millió dolog az öreg beidegzések ellen dolgozik. Dolgok másképp szoktak lenni. Én például mindig találok valami kapaszkodót, valamit, amiben reménykedni lehet, stb. Talán most először ez nem így van. S nagyon nehéz. Mert valahogy minden eshetőségre kész kéne lennem. De fogalmam sincs, hogy ez miként lehet megcsinálni. Se a rövid távok valamelyikére, se a távolabbiakra. Valahogy mintha még több szenvedés, keserűség, nyomorúság, várna rám. Szívet szorító fájdalom, tehetetlenség, magány. Nem a kedvenceim. Néha elbizonytalanodom, hogy mire jó ez az egész. S szemlátomást olyan nagyon nagy szükség nincs is rám. Na jó, ezt most itt be is fejezem.

0905 a lopásról, és anyáról, ls

Az "teljesen normális", hogy valaki mifelénk, ha nálunk bekap fejfájás ellen egy gyógyszert, csak legalább szóljon. Tekintettel a lezserségünkre, a folyamatos kuplerájra, meg a "gazdagságunkra", amik az ő szemükbe vagyunk. De ugye nem kell mondani, hogy egyrészt nem vagyunk azok, másrészt majd mi eldöntjük, hogy mit meg hogy. S elég jószívűek szoktunk lenni, de más dolog ezzel élni, meg visszaélni. S persze ébernek kell lenni, ezt kell is éreztetni, mondjuk minimum ötszörös áttételen keresztül. Mert ott még a tolvaj is képes megsértődni, hogy igen, lopott, de miért beszélsz vele úgy, meg minden. Szóval valami olyasmi, hogy lezserek vagyunk, “gazdagok", de hülyék nem. Nekünk is megvannak a magunk lemondásaink, miközben dolgozunk keményen azért, ami van. Hogy pont arra költjük, az meg a mi dolgunk. Valaki ne gazdálkodjon a mi cuccunkkal. Na, jó sok közhelyet írtam, biztosan te is tudod ezt, akkor csak megerősíteni akartam. Oda kell figyelni, meg kell számolni, s utána mondani, hogy "nem baj, hogy eltűnt, csak az pont kellett volna", számítottál rá. S akkor hátha leesik a tantusz. Úgy néz ki lesz munka, meg lé is, szóval minden jó. Olvasol? Örülnék, ha írnál arról, hogy mit. Anya napról napra jobban van. Minden oké. Lassan, fogunk szólni, el lehetne a jogsit kezdeni, meg rá a zsozsó. Love

Apa

0907 nem sok mindenen múlik, de főleg pénzen, s egy összefoglaló

S persze sok-sok munkán, dolgozáson. Felszínen maradni ebben a helyzetben, ez volt a fő célom, vágyam. Ami jó néhány dolog kombinációja volt. Összefoglalom, csak néhány mondatban.

Az év eleje óta az van, hogy A Jill betegségére nem lesz gyors és egyszerű megoldás. Az otthon balhék elég rendesen megviseltek, a legőrültebb gondolatokkal kombinálva, s rossz idővel, kevés munkával. A kora tavasz ennek a jegyében telt. Belekezdtem ennek az ingatlanos kapcsolatnak a kiépítésébe, elég jól haladt, de a hazamenésem rendesen kizökkentett mindent. A Jillel való összhang se jött össze. Ő külön, a saját feje szerint indult meg, szokás szerint rendesen eltérült tőlem, viszont a körülmények, meg tények hatása alatt ez meglehetősen érthető. Az otthontartózkodásom tele volt balhéval, amibe a Borisz is csak akadályként merült fel, még akkor is, ha valamit ő is igyekezett. Lényegében megviselte a családot ez az egész. A történet A Jill helyzete köré lett írva, ami a kijövésünk után tovább romlott. Mindez megspékelve a törött kezemmel, a Jill állandó fájdalmaival, a bizonytalansággal, ami alatt a vizsgálatok folytak. Semmi, amibe meg lehetne kapaszkodni. S aztán jött az operáció. S kőkemény változások történtek, de mintha mégis valami állandóság keletkezne. Bizonytalan voltam mit is csináljak, de főleg A Jillel akartam lenni. Őrültségnek tűnt, hogy a munkával, azaz a pénzzel törődjek, pedig igencsak nagy szükségünk lenne rá. Szűkös forrásunkból bi-

zonyos lépéseket azért sikerült tennem, s párhuzamosan A Jill helyzetével a dolgok azért lassan változtak. Tehát kikerült a kórházból, lassan erősödik, a sebei gyógyulnak, a közérzete javul, s most úgy néz ki lesz munka, azaz pénz. Ugyanakkor rengeteg cirkusz, veszekedés, feszültség vette az egészet körül. Volt, amikor szinte semmi pénzünk nem volt, ami azért meglehetősen nyomasztó, még akkor is, ha a nagy bajokat sikerült elkerülni. Ezt rajtam kívül senki sem tudta, magamnak kellett kitalálni, észben tartani, s néha úgy éreztem, hogy több ütést már nem tudok elviselni. Persze szívós vagyok, de azért keményen megviselt a dolog. S már megint ez a magány. A régen várt, s remélt támogatás helyett ismét csak nekem kellett adnom. S nem is akárhogy. De igazán boldog vagyok, hogy sikerült. Ha minden igaz, akkor lesz pénz. Egy az Edisto folyóban álló ház leszakadó padlóját kell javítanom, meg van egy külső festés. A Jill nem fog tudni segíteni. Ha minden jól megy, akkor két hét alatt kész leszek velük, s ez olyan 3700 fog hozni a konyhára. S van:

Egy csomó számla, itt – kb. 200

Otthon számlák – kb. 200

A Jill autója – kb. 300

A Sandra lakbére – kb. 200

A Sandra tandíja – kb. 00. Ez összesen 1200, azaz lényegében az előleg.

Az sógor el akarja adni az autóját, 00 ezret kér érte. Ami 1300 dolcsi. Jónak tűnik, olcsó, kicsit fellélegezhetünk. Szép autó, nem pont, amire gondoltam, de mégis. Tehát ez azt jelenti, hogy a jogosítványokkal, a jövő havi billekkel, lakbérrel, s más előre nem látható nyavalyákkal együtt is, kell maradni valaminek abból a háromezerből, amit még fogok ezekért a munkákért kapni. Olyan ezer körül. Ezután, még kellene otthon valami pénz, anyagra, munkadíjra, hogy amíg hazamegyünk se álljon meg az élet. Ez olyan ezer – gondolom. Tehát a fenti pénznek is megvan a helye. S ha innen nullázunk, akkor így néz ki: kellene repülőjegyekre pénz. Ez legalább kétezer. Aztán még kell a hazamenéshez olyan háromezer. Október, november, december, kb. Négyezer a rezsi. S ha ezeket összeadjuk, az: kilencezer dolcsi. S feltétlenül kellene félretennünk valami lét, rendkívüli esetre. Például kellene venni egy sírhelyet. Fogalmam sincs mennyibe kerül. Biztos nem olcsó. Azt gondoltam, hogy egy millió jól jönne. Az meg négyezer dolcsi még. Tehát ez durván azt jelenti, hogy összesen kellene ezeken a pénzeken kívül, amit most keresek ezzel a két munkával 13 ezer dollár. Durván három hónap alatt. S ez havi négyezer körül van. Nem kevés. Remélhetőleg hamarosan A Jill is felépül, s tud majd valamit segíteni dolgozni. Mindenesetre örülnöm kellene, s örülök is, hogy van munka, vissza a rendes munkáséletbe, rendszerességbe. Lekéne fogynom. Az jó lenne, mert nagyon kezdek elhízni. Nem lehet ugyanannyit enni, mint

mikor az ember dolgozik. Remélem A Jill fog tudni boldogulni egyedül, legalább is amíg fel nem gyógyul. Mindkét gyerek közben remélhetőleg jár majd rendesen iskolába. Együtt fognak lakni, ha minden igaz. A Sandra lakbérét mi fizetjük, meg minden egyebét. A Borisz eltartja magát, de mindenképpen akarunk neki félretenni valami kis pénzt. S persze nem tudjuk mi lesz A Jillel. Még azt sem, hogy majd ki tud e jönni megint velem. De jó lenne, ha a jövő évet valahogy jól tudnánk csinálni, mert attól fogva várhatók rendes változások, főleg az egzisztenciális szinten. Elsősorban a házra gondolok. Egy öt-hat millió forint, azaz húszezer körüli dollár még mindig kellene rá. S ugyan ennyi, hogy valami kis bizniszt lehessen indítani, amiből meg lehetne élni, ha hazamegyünk. Ahogy már erre céloztam, könnyen lehet, hogy A Jillnek előbb utóbb haza kéne menni, nekem meg tovább folytatni egyedül a kapálást itt. Ez azt jelenti, ha igaz a számítás, hogy valamikor jövő év folyamán otthon marad, én meg jövő utáni évben még itt leszek. Elég keménynek hangzik, de ha végig tudnám csinálni, akkor minden oké lesz. Az ugye 200, azaz ötvennégy éves leszek akkor. S valóra válthatnám a nagy álmom, hogy korán nyugdíjba megyek, s azzal foglalkozom, amit akarok, s egyszer végre otthon, a hazámba, a házamba. Ha a jóisten is megsegít.

0907 az autó, lb

Borisz, Beszéljünk műszakiban.

Hol kezdjem? Mikor kijöttünk, az első gondolatom az volt, az autó legyen nagy. Mert az biztonságosabb. Most is azt gondolom. Több anyagot kell összegyúrni, mire a vezető babához ér az izi. Talán ez a legfontosabb. Még áldozatot is lehet - mondjuk fogyasztásban - hozni ezért. Ideológiai s esztétikai nézőpont: Én egy Station vagont akartam, - anya azt mondta, nem, minek? Van egy Wartburgunk stb. Világ életemben egy sötét kék autót, vagy egy vanília metált akartam, pirosát s világos kéket végképp nem. Feketét sem. S mindig utáltam a német autókat. Jaguárt, tudod, ma is a kedvencem, meg a Ford Musztáng, a régi, de most megint csináltak egy hasonlót. Meg nagyon csíptam a kétszemélyes Corvettet. Meg a régi Citroen volt a nagy szerelmem. Meg persze a legtöbb pupi autó. A Cadillac a legjobb autó, ha az ember konszolidált akar lenni, s nem vagány. Ha kombinálja a szívét az eszével. Abba már négy komputer van, kurva nagy, a méretéhez képest igazán keveset eszik, erős, mint az állat, kényelmes, mint az állat, s ezer luxusa csak úgy jön vele. S ha mindezt tudjuk, akkor tetszik is. Csak otthon ez túl nagy, feltűnő, nincs hozzá alkatrész, meg minden. Tehát európai autó kell. S ma már iszonyú kicsi a különbség autó és autó között. Se kinézetre, se felszereltségre, se műszaki adatokban. Van átlag autó meg luxus. A különbség köztük, hogy milyen anyagból van. Egy átlag SUV harmincöt, a luxus

Lexus hetvenezer dollár. Mert aranyból, nikkelből, s más nemes és úrfémekből vannak a csövek benne. Amúgy ugyanazt tudja. Lényegében. Economy kérdések: “mindig olyan autót kell venni, amit viszont el lehet adni, ha lehet többért"

ezt amerikás magyar mondta. S igaza volt. S itt már átmegyünk a műszaki területre, ami ilyeneket tartalmaz: Biztonság, Fogyasztás, Meghajtás, Alkatrész ellátottság, s ár Szerelhetőség, Meghibásodási statisztika, Gyenge pontok. Az alváz mennyire rohad, a detail - azaz meg van e minden az eredeti dolgokból. Az utastér és csomagtartó térfogata. A vált. A felszereltség (mint abs, légkondicionáló, központi zár, meg még ezer baszás, s ami egy új és modern autónál velejáró manapság) Tehát itt felmerülhet a választás, választhatóság izgalmas kérdése: olyat veszel, amit szeretnél, mindig szerettél volna, vagy kurva okos vagy, s az első kérdést elfelejted, s nem a világot alkalmazod magadhoz, hanem te alkalmazkodsz hozzá. Nem a "tudat határozza meg a létet, hanem a lét a tudatot". Bassza meg. Különben meg az autó egy tárgy. S menjen a picsába. Igen ám, de elég sok időt el lehet tölteni benne, s akaratlanul felmerül a megszemélyesítése, meg hogy szeretem vagy eltűrőm, utálom, vagy elviselem stb. Így megy lefelé az ember, s próbál valami kompromisszumot csinálni. Mert nem ez a világ legfontosabb kérdése, de az ember mégsem vesz minden nap egy autót. Stb. Nos ugye van itt egy helyzet. Emberekkel, dátummal, pénzzel, igényekkel, célokkal stb. S ami összetéveszthetetlenül a miénk. S jelen pillanatban azt gondolom, hogy van nekem más bajom is, mint hogy a kocsi téma köré csoportosítsam az életünket. Milyen legyen a színe. Vannak álmok, amik mindig is hamisak voltak, rossz volt a kérdés fölvetés, stb. Aztán vannak Álmok, amikről független, hogy igazak voltak vagy sem, sorba tűnnek el menet közben. S még az sem derül ki róluk, hogy igazak voltak vagy sem. Aztán vannak olyanok, amikről már tudjuk, hogy ha nem is igazak, de jó lett volna egy fasza sportautó, mikor fiatal voltam, lógtak volna belőle a csajok, s ezerrel vágtathattam volna keresztül a sivatagon, aztán le Monte Carlonál, fel a shanzelizén keresztül, megfordulni a kötcsei kocsma előtt falunapkor, kicsit megröfögtetve, végig csorogva az "népköztársaság" úton, leszáguldani Athénnak, egy nap alatt, s végül áthömpölyögni nagy hídján a Boszporusznak. Na, ezek már elmentek. S persze voltak más pótlékok, Big Sur, meg Golden Gate Bridge, meg Via Appia, meg Thessalonikibe. Szóval fuck. Biztos sok minden kihagytam, amit az autóról, autózásról lehetne írni.

0909 kezdődik a munka évada, az egoról,

a Móniról, egy levél A Sandrának

S mindjárt itt van egy Gusztáv nevű tropikál storm, jó nem? Cicusom, Vigyázz magadra, kicsit izgulok érted. Általános izi, hogy sokkal jobb álmodozni, mint odakerülni a sok gyakorlati dolog közé, ahogy az realizálódik. Próbálj meg nem kiábrándulni. Okos az, aki tudja, hogy minden ellenére, ez, ami most történik is nagyszerű. A mítosz meg a valóság váltakozása. De meg lehet tanulni kicsit mindig előre, menekülni. S valahol agyilag táplálni, hogy mindez jó, nagyszerű, izgalmas. Emlékszem én mindig - szemben más kölykökkel - nagyon vártam a sulit. Mert mikor találkoztam a sok hülyegyerekkel, akkor is azt gondoltam, hogy

én majd így, meg úgy, ezt csinálom, meg azt csinálom. Remélem érted. Akármikor rád gondolok, nagyon büszke vagyok rád, s izgulok, hogy megmaradjon a lelkesedésed, még ha egy-két zitty-zötty közbe is jön. Valahogy jó példákat kell keresni, a célokat magasra tenni, s nem árt a rossz példákkal vigasztalódni. Akármikor a Móni féle történetet hallom, konkrétan, vagy nagyobb általánosságban, kicsit összeszorul a gyomrom. Mert attól függ. Valahogy a tengeralattjárók matrózai jutnak eszembe. Kis csövekben alszanak, örökös mű levegőn, mű fény, katonai rend meg szexuális aberráció. S ahogy most, beszállás előtt, kívülről, többé nem nagyon van alkalom szemlélni. Egy ilyen hajóra azért vesznek fel lányokat, hogy az is legyen. Miamiból, meg Amerikából édes keveset fog látni. Egyben reménykedhet, hogy valaki, mint a romantikus filmekben majd az utasok közül felszedi, de ez többnyire mese. Azokat nem is fogja látni. A személyzet nem keveredhet. S valaki nem azért megy egy ilyen cruise-ra, hogy felszedje a tanuló pincérlányt. Sokan azt gondolják, hogy jaj-meg-juj, milyen jó dolga lesz. Hááát…S a személyzet meg mind olyan nyomorult, mint ő, vagy olyanabb, mert már meg is ment a burája. Csak gondold el, az a sok bezárt szolga. S ez még akkor is így van, ha amiből elindul, az nem volt valami fényes, nekem ne mond, tudom én azt nagyon is jól. De, amikor az ember szegény, akkor szabad. Mehet, amerre akar, csinálhat, amit akar. Ha van elég esze, lelki ereje, s nem hülyítette meg a nyomor. S persze nem akarok ünneprontó lenni, s lehet, van egy-két százalék esélye, hogy jó lesz. S lesz majd sok újdonság, a tenger, fölötte a sirályok rikácsolása, új tárgyak, nyelv, emberek, szituk, de főleg munka. S reméljük nem lesz áldozata valami baromnak. Mert ne felejtsd el, hogy onnan még kiszállni sem lehet csak úgy. Nincs útlevele, pénze, állampolgársága, nyelvtudása, helyismerete, haverja, ismerőse, rokona stb. Csupa idegen, kitéve a véletlenek játékának, ő nem dönt semmit, minden pillanatáról mindent tudnak, s a kapitalista világ a pénzen alapul. Meg az érdeken. Ő meg ennek a kasztrendszernek a legeslegalján fog lenni. Bezárva egy kabinba egy másik lánnyal, a legjobb esetben. De a Móni talpraesett fajta, reméljük a legjobbakat. De az igazi megoldás, legalább is nekem az a tapasztalatom, a szegény ember gyerekének, hogy tanuljon. Ez az escape route. Ott lehet kitörni. S a szegénység egy elég széles skála. Mert lehet hasonlítani az embernek magát a Mónihoz, meg a Madonnához is.Vagy máshoz. Amivel nem arra célzok, hogy Star-nak kell lenni, az se mindig jó. Nem tudom mennyit, látsz belőle, de a tiéd igazán egy kiváltságos helyzet. Minden hibája ellenére. Először is, mert szabad vagy. S persze az ember sohasem abszolút szabad, olyan csak a képzeletben van, de mindig van valami lehetőséged dönteni, választani, csinálni vagy nem, csinálni valamit. Nem vagy "annyira" determinált. Mégpedig azért, mert több esélyes. Mert minden kis lépéssel, amivel felérsz egy emeletre újabb és újabb folyosók nyílnak, s mindig több. Próbálj meg mindennek örülni. Nagy örömmel olvastam a táboros beszámolót. Gondolj arra, hogy a tanulással, ami persze nehezebb, napról napra szerzel valamit, beraksz a bankodba, a rekor-

dodba valamit, amivel később, egy jobb helyen, egy jobb időben, majd lehet fizetni. S az nem megalkuvás, megalázkodás, pitizés, vagy ilyesmi, muszáj legyen. Az egy szabad világ, ahol te vagy, s nem egy börtön. Tele szabad kölykökkel, mint te. S menj az emberek közé. S próbáld meg néha otthon hagyni az egodat. Ha más nem csak egy pár órára. Próbáld ki, s meg fogod látni, hogy le se tudnád rázni, nem, hogy elveszíteni. De nehéz mindig megfelelni egy ilyen nyomasztó főnöknek. Valójában nem is kellene, lehet nélküle élni, föl is lehetne neki mondani. Az amerikaiak, mert nem lehet nekik, mert gazdagságra vannak kényszerítve, nem tudnak kitűnni, a többségnek kis pisze az orra, nem egyéniség, de többnyire nagyon oldott és happy. Itt ilyen szúrós tekintetű hadvezérek, nyomozók, s agitátorok ritkábban vannak, mint én. Ott széles balkániában többen. Mert más sincs, csak hogy "figyelj haver, látod milyen más vagyok én? Persze mindenünk ugyan az, de zipzáram húzókája más…, be-he". Oké, tudom, hogy most nagyon bizi vagy, ezért nem is zavarlak tovább, csak akartam tudatni, hogy mennyire örülök, hogy ilyen lelkes, meg ügyes vagy, s hogy én is meg anya is nagyon happyk vagyunk tőled, meg amit csinálsz. And we love You

Apa

Ui.: csak annyit tegyél meg, hogy legalább a legrövidebb tőmondatban, de valahogy mégis tudatod, hogy elolvastad a levelem. De szívesen veszem, ha bővebben válaszolsz, azt is.

0910 huzavona s a szokásos összevisszaság munka, autó, gyerekek, iskola lb

Rengeteg munka lesz, ezek gazdagok, lezserek, fizetnek – aztán megint a levevés, szarevés, meg hogy „mennyi idő alatt csináltam én azt a pénzt…"-lett belőle. Aztán hogy A Sandra tudja mit csinál. Aztán lemaradt mindenről. Bőgött, nagyképű, a Borisszal nem beszél, (velem se). Nagy nehezen összeszedte magát. De egy kissé hülyegyerek. A Borisznak is megvan a maga baja. Részletesen kifejtettem az autóról a véleményem, de mintha csak felét olvasta volna. Nem értem. A Jillnek kiszedték a kapcsait. Egész jól van. Sikerült valami jó megoldást kitalálnunk a helyzetére is. Zacskós megoldást, cserélhetőt. Nagyon örült neki. Azt hiszem, hogy titokban nagyon sötét gondolatai voltak emiatt. Ha az érzelmeimre figyelek, nem szeretem "ezt az egészet". Venni, vásárolni se szeretek már régen. De persze most is igyekszem lelkes lenni, meg minden. A legnagyobb baj, hogy - mint tudjuk - nem lehet megadni az időt a dolgoknak. Rohanás, kapkodás. Az meg természetesen magában hordja a hibalehetőségeket. Akár hiszed, akár nem, nem szívesen rakom rád ezt, ismert okokból. Mert van amiben dörzsölt vagy, tapasztalt, értesz hozzá, ehhez nem. Bár nem bánnám, ha megtanulnád, ez fontos része az életnek. A legtöbb ember átmegy ezen. Összeszedni embereket meg nem könnyű. A jó tanácsadókat, az igazmondókat, a realistákat, na meg a prófétákat. azok is akkor szeretnek segíteni, ha csicsását, drágát, divatosat, menőt, lehet

venni, de, jó dealt? Az nehéz. (megkérdeztek egy orosz erdőtüzeket oltó kommandóst, nyomorúságosan felszereltet, mi az amiről inkább lemond: a kaja vagy a cigi. S ezt mondta: "halat tudok fogni a folyóban, de cigit?") Nos, én ezt a szemléletet nagyon szeretem, ez közel áll hozzám. De azt mondtad tudod, szeretnéd stb. Csinálni, hát oké. Örülök neki, tényleg. Főleg a hozzáállásodnak, amivel törődsz a dolgokkal. Meg velünk. Érdekel, hogy jó legyen. A részletek fontosak, a problémák nem hiányoznak, de valahogy a végét kell nézni. Hogy másképp nem lehet, s lesz egyszer egy autó, ami meg kell. S majd ülünk benne. "ne vágyj nagyon valamire, mert még megkapod", mondja a kis kínai. De fuck this crap. Hogyan másképp? Igaz, de nem igaz. Azt is tudom, hogy igazán jó nem tudok lenni, ha megszakadok sem. Mindenféle mítoszok vannak, a realitás meg a hangyáé. Mindenesetre nekem is van néhány mítoszom, just in case, s annak alapján azt gondolom, hogy mi jók vagyunk. Ezt főleg onnan lehet tudni, hogy vannak, akik rosszabbak nálunk. Ez is valami. Igyekszem nagyon nem bedőlni ennek, nem könnyű, mert kell valami elégtétel. Na mindegy. Próbálok anyának megadni mindent, törődni vele, minden kis momentumával. S közben kurva sok pénzt keresni. S ez már maga egy ellenmondás, ugye. A piac telített, a jó munka kevés, az emberek szemetek, a tevékenység fárasztó, piszkos, nehéz, s megalázó. De ez mind mindegy. Azt kell gondolni, tehát azt gondolom, hogy mindegy. Nem "csak úgy" de azt gondolom. Ez nem egy steady dolog. Tele van up and down-al. Két napig sincs valami ugyan úgy. Egyetlen eszközöm van, az agresszivitás, hogy a tudásom, szakképzettségem, szerszámom, tb, be legyen vetve, pénzt keressen. Anya egyre jobban van. De volt, hogy nem vette föl a kagylót, (a zuhanyban volt) s görcsbe rándult még a talpam is. Mert az ugye egy ellenmondás, hogy vegyünk ezt is, azt is, de. Figyeljünk, törődjünk, mi a fontos, meg az egész minden. Ugyanakkor nem misztérium ez. Idestova húsz éve, lényegében egyedül tartom el a családot. S lehetnék jobb is, de ilyen (szar) vagyok. S persze önvédelemből (is) én nem így látom, s igyekszem kicsit jobbat gondolni. Tehát. Szerintem nincs semmi baj, minden fasza. Messziről jöttünk, a semmivel. S valamit azért csináltunk, nem?

Apa

0913 lizs Kedves Zsuzsa és Iván, - cifra nyomorunk több oldala, egy híradás

(a stílus a régi, a túlélési technikámnál jobb nem jut eszembe, kicsit lökött, meg minden). Amúgy nincs semmi különös. Jó sok időt elszúrtunk, nem dolgoztam vagy egy hónapot. Mióta eljöttünk. Az utolsó fejezet arról szólt, hogy belefogtam valamibe, ami úgy néz ki, hogy házeladás, s a körülötte való sündörgés. Szétterítettem vagy ezer szórólapot, a legutóbbi nagyon csicsás. Szóval már volt kettő és fél ügynököm, amikor minden megszakadt, s átmentem egészségügyi mun-

kásba, lelki terapeutába meg más szociális tevékenységbe. Most meg újra kezdtem, a skála legalacsonyabb végén persze. Kicsit csimbókos az egész, de volt, hogy egy nap alatt egy ezrest vakertam be. Teljesen abnormális. Megy le a hő is, mert eddig pukkasztó volt. A Jill gyógyulgat, de olyan, mint a legfátyolibb üveg. Selypít, sír, vagy kiabál, sikítozik, durva szavakat használ, mindenbe beleköt, ha olyanja van. A kedvenc kérdése: "do you love me today? "nagyon cvuki. S jó, hogy itt van, még-ha, meg-ha, de-legalább, s tsai. Viszont nagyon hősies, végre kidomborodhat a nagy esze, s mindennek ellenére jól hasonul, disztingvál, s még progresszol is! Elvagyunk. Nem tudom, hogy még milyen kanyarok lesznek ezen az úton, ahogy próbálunk adaptálódni mindenhez. A lélek az egy büdös rongyzsák, s f..sz tudja mi rúgkapál benne. A hely jó, mindenféle luxus van, nehezen tudnék elképzelni langyabb lavoárt. Elkezdett használt ruhácskákat veszegetni, varrni is fog, cd-ket vesz föl, főzőcskézik, s tervezi, hogy segít majd nekem. Semmi ellen nem tudok semmit tenni, azt kell csinálnom, amit mond. Új életet kezdek örökké. Jó, nem? S persze közben megvannak a magam balhéi, a végeken az emberek itt is nagyon gecik.

0912 búvárcarpentry, Carolina Beach, van néhány munka, amitől elzsibbad még a hajam is…

Ilyen ez a Carolina Beach-i ház is. Bele kell menni a vízbe, iszapos, kagylós, szar. Itt bukdácsolok a ferdére dőlt ház alatt a sodrásban, s elektromos szerszámmal kell rohadt gerendákat elvagdosnom. Kellene valami úszó tutaj, amiről tudnék dolgozni, de a sűrű lábaktól nem férnék be, meg amúgy is az egész túl alacsony hozzá. Kötéllel kikötöttem magam egy oszlophoz, csobogok-locsogok itt, mint valami kényszermunkára ítélt sellő. Próbálom a víz fölött tartani az elektromos körfűrészt, s közben azon töprengek, mi történne, ha beleérne. Végül is ez egy folyó, az áram is elfolyna, eloszlana, én meg csak rázkódnék egyet, oszt kész? Kimenne az automata? Nagyon remélem sikerül jó kis lóvét ezért a kaszkadőrködésért elkérni.

Carolina beach, búvármunka a ház alatt folyt.

Egy félig összedőlt, vízre épült ház alatt, az éles kagylókkal teli, térdig érő iszapban basztam a nénikém.

Gerendákat, oszlopokat próbáltam bebiggyeszteni, s erőszakolni, néha valami megreccsent, miközben az elrohadt régiek sorra dőltek kis az érintéstől. A só nem hernyózik, lecsócsál mindent, még a vasakat is. Az árapály meg hol jobbra, hol balra sodort. Valaki mondta, hogy azért észnél legyek, nehogy rám dőljön a ház, miközben egy éles kagyló finoman elnyisszantja a még jó, vagy a már leszázalékolandó bokámat. A kezem olyan kétszer bal, van vagy hatvanhárom százalékos. A képem magamról ez: bajszos-fityulás kedves nővér, lócitromokkal zsonglőrködő bohóc, s egy herélt, alkalmi munkából élő költő keveréke. Újabb kuncsaftok jönnek be a képbe, ami egyre agresszívabb. Kellene vagy tíz ilyen sakál-ügynök, hogy legyen elég munkám. Most van négy. S minden egyes újabb megszerzése, egy-egy Austerlitz, Borogyino, Mohács, Sztálingrád. Hiányzik ez nekem? Nem. De itt már idestova mindenki, egész családom sikeresen megkapta az Anna frankos-náthát, s hiába vonatkoztatunk el, visszajön. Beleértve engem is, jaja! (bár nem én vagyok itt a fontos, sőt, francot, én nem is vagyok - fontos...) Sőt, egyáltalán. Abba kéne hagyni, lenyugodni, megbékélni, s emlékiratokat írni homályos szemekkel, a házunk mögötti dombtetős templomszámlálásban. A kakaskukorékolás szárnyán a faluból felröppenő gané illatok aroma áramlataitól bódult szívvel és tüdővel. De aki csóró volt, az nem akar az pajtában megnyugodni. Dombtetőn se szélkakasni. A piac jó, a tudásom politechnikus, az eszem éles, mint a borotva, így, megvénülve, végre; a szerszámaim száma "n", hétféle szög belövő pisztolyom van, azért az már nem semmi…, nem beszélve a fűrészek sokaságáról; s ahhoz képest még mindig elég jól vonszolom magam, s akár két milcsit is kereshetnék forintban. Havonta. S ott, az otthon langy füvére kéne még húsz. Tehát mi a kurva nagy durranás ebben? Ha? Csak hát, csak hát. A házunk vagy harmincnyolc százalékban van kész, s miután a gyerekeink a bizonytalan kimenetelű lassan fejlődő fajtába tartoznak, az egyetlen fix pont, az a ház tud lenni. Ha a kávé drága is meg híg is, legalább legyen (egy lehetőleg tágas) egérlyuk

bebújni, nem? Valami ilyesmi. Aztán majd csak jön egy unuka, lehet csak majd egy ük-ük, aki, aszongya "húbazdmeg! ki volt ez a barom, aki ezt mind összetarhálta-hordta?" S nekiáll, fogja a szerszámokat, s valahol folytatja, mert megérti. Végre lesz valakinek annyi esze, hogy el lehet menni, de ebben a mai világban, jó, ha van hova hazamenni. Elég zavaros odakünn. Végre lesz valakinek annyi esze, mint a tyúknak. Magához való esze. Emberhez méltó esze. S felfogja, hogy mi a különbség az anyaföld, meg az ebül veszett jószág között. Hogy mondjam? Hát, remélem érthetően, kisképű, meg szolid a kis hétköznapi tortám, amit itt sütöttem. Van benne krumpli, s kivi is. Ez van. Mások jobbak?

Üdv

Jack

091 1Jill pánikol mi vár rá, kemo, sugár, s lesz e nyugdíja

Tegnap épp festettünk, amikor egy ámokfutó autó, mint egy őrült letarolta a fákat a szomszéd háznál. Kirohantam, de csak egy távolodó kis piros autót láttam. A rendszámot nem tudtam leolvasni. Jöttek a rendőrök, felírták az adatokat, meg ilyenek. A Jill jól van, csak kicsit fóbiás. Annyi kajánk van, hogy el lehetne tartani belőle egy kurd falut. Egy hónapig. Jár a kajatámogatás, meg minden. Ezért minden héten veszünk vagy húsz szatyor kaját. Miközben jó dagadt vagyok. A Jill változatlanul jó hisztis. S valamiért azt gondolja, hogy velem azt lehet csinálni, amit akar, azt mondhat, amit akar. S mindez oké, de van ebben azért egy határ. Mert a kedves, s aranyos viselkedésével egy időben tud úgy ordítani, mint egy vadállat. Persze ez mindegy. Nem azért említem ezt, mert nem tudom elviselni, hanem főleg, mert azt gondolom, hogy ez egy hamis út. Hogy neki árt. S persze legyek nagymedve, meg nyuszika egyszerre. De, az változatlanul érvényes, hogy „mindig neki van igaza", mindig a betegnek igaza. Azért jó lett volna, ha erre soha nem kerül sor. S persze fél. Fél, hogy meghal. Fél, hogy „soha többé már nem lesz jól" mert még mindig nincs jól, s hamarosan jön a radiotherapy, meg a chemo therapy. S egyik se habostorta. Egy nagyon durva szitkozódás után, megtört, aludt egyet, s evés után át kellett ölelnem az ágyban, s zokogott, panaszkodott. Eddig remekül vette az akadályokat, se a haja nem hullott, se nem fogyott le, van étvágya, a közérzete is elmegy. Most például elég gyönge még, ami érthető. S ennek alapján van remény, hogy ezzel is sikeresen szembeszáll. Semmit nem lehet tudni. Pont arról beszéltünk, hogy valahogy utána kéne járnia, hogy a nyugdíjon kívül kaphatna e valamilyen rokkantnyugdíjat. S ott van, hogy könnyen lehet otthon is járna valami neki. Rokkantnyugdíj. Ha van elég munka ideje. De mondjuk, még azt sem tudja, hogy hány évet is dolgozott.

Most éppen ruszki népdalokat hallgatunk.

0916 népek nem lazíthatnak, lb...

Pont arról beszéltem anyának, hogy milyen jó, hogy minket nem baszogat senki. Mármint magyarokat. Ez egy válasz akart volna lenni, hogy mi miért nem foglalunk olyan élesen állást, mint például a németek. Dolgokban. Én abban látom a lényeget, hogy van nekünk millió bajunk, politika és történelem, főleg. Ezer és ezer detail, ami történt, egy kifosztott, s megfélemlített nemzet, amelyik még a durvasággal sem tudja az igazat megmondani.(a közönségességnek egyébként sok már oka is van. Bár az egyik legnagyobb, a nyelv fejletlensége. Koordinált nyelvújítás ugye Kazinczy óta nincs, a szavak és kifejezések dőlnek ránk, mint az ipari és konyha hulladék a szeméttelepre. Az öntudatunkkal is van kicsi probléma) Lényeg, hogy van egy nép, túlélő, de ez inkább erőből van, mint kulturáltságból. Szóval van mit kidolgozni, finomítani. A durva sztálinista munkához, s más, merev értékrendszerekhez, s hiányhoz szokott nép nem tudott foglalkozni sem a finom étellel, sem a hozzá szükséges evőeszközök sokaságával, tehát fel sem merült, hogy milyen legyen a modor, a kéz-, hát-, fejtartás, a hangnem, amelyek jó eszközök lennének, hogy kialakítsunk egy civilizáltabb attitűdöt. Itt, tilos "kiugatni" az autóból vezetés közben. Az része a kresznek. Csak egy példa. Na szóval itt tartottunk, s örömmel nyugtáztam, hogy de jó, van időnk, a nagyok biztos értik, hogy mennyi kis nyomorunk, bajunk van, nagylelkűek, s hagyják, hogy felnőjünk, civilizálódjunk stb. S "mit ad isten? “Másnap egy cikket találok egy magyar újságban, ami állásfoglalásra szólít fel bennünket, s azt mondja, hogy "micsoda remek lehetőség, hogy amikor Európa hallgat mint szar a gazban, mi foglaljunk állást. Ugorjunk ki, legyünk renegátok, anélkül, hogy tudnánk, mi van a saját házunk táján. Válasszunk oldalt, mint ahogy végzetesen már annyiszor a történelmünkben tettük. Ocsmány dolgok vannak. Remélem, bármi is történik, csak ideiglenes lesz, mert így vagy úgy, de mi mégiscsak magas kultúrájú, európaiak vagyunk. Love

Apa

0916 a Borisz levele a munkára írottakról

Ded, mindent elolvasok, átgondolok, és reagálok. Szerintem menni fog minden, csak nem pár nap állatt. Na, nyugi.

Borisz

0916 én nem siettetek senkit, lb

Oké, tök nyugodt vagyok. Persze mindig jó hogy mondod, ha nem úgy, mint néha anya. Azért szoktam kérdezni, mert nem válaszolsz. Ha csak egy sort is írsz, a szívem már is "repes, mint a sasmadár". "Anyának már vagy harmincadszor mondtam - a tiedhöz hasonló okból - hogy csak, s pont azért írom ezeket, mert,

hogy legyen időd. Átgondolni, meg minden. Eszembe sem jutott, hogy most rögtön és azonnal. Mert az ilyenfajta dolog igényel valami féle organizálást, mert akkor úgy egyszerűbb. Meg minden. Na, jó, ennyit erről. Még egy van. Volt már hogy nem ment át egy levél. Ezért ez is lehet egy ok, amiért olykor rákérdezek olvastad e. Szóval én semmi ilyet nem gondoltam, hogy pár nap alatt. A lényeg, hogy "menni fog".You are the boss of the operation.

Apa

0918 lehet csoda történt? Szegény szegény Jill

Szép lassan minden kezdett elsimulni. Van munka, s azt gondoltam, hogy A Jillel minden oké. Szinkronban van a gyógyulása, a változás az életében, meg a megértése. Aztán apró megjegyzéseket tett festés, (munka) közben, hogy dolgok még sincsenek olyan jól. Kellene beszélni róluk. Mondtam, kezdje el, de azt mondta majd otthon.

Jó későn értem haza, s még utána is föl kellett hívnom missiz moskovitz-ot, aki pont akkor hívott vissza, mikor kilenckor lefeküdni készültem. Megbeszéltük a baromságait, s akkor A Jill jött elő valamivel. Mintha széklete lenne, valami kijött a fenekén.

Halálra váltam. Ez nem lehet. Azonnal fel kell hívni egy dokit. Azt hittem valami szétszakadt benne, s újra kell operálni. Meg hogy egyáltalán, meg miért. De aztán szép lassan kiderült, hogy az csak valami váladék lehetett, a sebből, ami ott van. S nem tudott kijönni. Szegény pára meg hogy örült az élménynek! A szívem megszakadt. Ez egy külön történet tárgya is lehetne. Lényeg, hogy elkezdtünk belemenni a dolgok megtárgyalásába. Nyilvánvalóan arról volt szó, hogy kit, mit, s miért kell hibáztatni, a kivezetésért.

S furcsa dolgok jöttek elő.

Ki kell rúgni a hámfából" – naba…meg.

Well, elég hosszú nap volt ez a mai. De megvolt, sikerült, kivették a renegát s el-sertepertélt dolgot. ami ott sunyizott, kis független, s fellázadt köztársaságaként a rendetlenségnek, ahol a "lét dadog". Nyomott szövetet, ideget, fel és lefele menő ereket, az izmok másra való receptorait, s télé aggatta az árkádokat, az ablakokat, az ajtók s átjárók sokaságát érthetetlen jelekkel, tüllökkel, fátylakkal, repedező üvegbevonatokkal, füstökkel, szürkéktől a püspök liláig. Bezavarva a test gyárának tisztes munkásainak, elhomályosítva a kilátást a kikötőre, a tengerre, a távlatokra, agyament börtönlázadás, mikor a nyílvesszőt - tele vad vitalitással - egyenesen, lefele, a földbe lőjük. netán a saját lábunkba. Se a kvazárok, se a fotonok, se a kvarkok, se a bozonok, se a kis rezgő húrfarkincák nem tudnak a lélekről? Valami szakadás van itt, ejnye – bejnye Einstein bácsi…, azé jó lett volna ez már kideríteni? Avantgárdok a kis balhéik, szó, ami szó, de a lélek hozzá van

kötve bizonyos történésekhez, intervallumhoz, lineárisokhoz, mikor az embrióból feszes és illatos élőlény, mikor a bimbóból virág, kismajomból nagymajom, mikor a számok végtelen s összevissza halmazából rendszer, lény, értelem, képzelet, költészet, szerelem lesz. Afrika, India, Kína víziója s valósága lesz. Véletlenül, s netán romantika. Apró mítosza ringatózó hellén csónakoknak, tarka színekkel, s a valamire néző, vagy valamit néző örök város vízre feszülő leheletével. Lehet primitívként élni. Lehet közömbösnek lenni a történés iránt. Lehet kicsit megélni - ezt az egy - életet…, imádnálak én téged is pajtás…De – újra próbálom a figyelmet felhívni, hogy "felmérhetetlen világegyetemek keringenek egy autó elütötte macska törött lábában" /G.L./ "mi a nemzés mérete? “neme a lángnak” “ajkunk ily kérdéseket szaggat"

/D.T./

S lehet írni mindenféléről. Lehet írni az anyai, női, emlői, méhi, prosztatai sejtek elöregedéséről, de mi van a személyes dolgokkal, az énnel, a benső lélek fátyolos tükrével, ahova a koncentrikus vízkarikák, visszhangok, specialitások, egyediségek, különlegességek finom illatai, ízei, színei, képletei, a teremtés atrocitásai, boszporuszi ívei visszahullnak? Mi van velem? Mi van veled? s akiért a harang szól? Mi van az érintéseddel, ami hegyeket mozdít bennem? Az affinitásunkkal? Mi van azzal a kis féreggel, aki nem te vagy, aki nem akárki, aki nem valaki, aki nem ő, aki nem bárki, hanem aki én? én, itt ezen a kökörcsines kurva sárga réten, piros szívem kékes-zöld harmóniában, valamilyen mol-ban, ezen az öt fokos lejtőn lengve a hintán, a gravitáció, a tömeghatás, a gyorsulás s lassulás - csak hogy néhány fizikai tényt említsek, aminek a lélekben csak absztrakt másai vannak. elvont megfelelői. you tell me. tell me please! Én odaadom a lelkem. oké, vidd ki a tengerre. tépd ki ennek a micsodának a szívét, dobd bele a fortyogó fazékba, rágják ráják, te tudod kik ők, azok a tökéletes non avantgárd lények, de szívják ezer szájú polipok, azok az intelligens behajlók, hoppmesterek, bálnák isteni üstdobja dohogjon fülünkben, s mivel hozod nekem vissza? keresztül, körbe a földön, mi a bálnák ötödik, kilencedik szimfóniája? *tell me! just don’t bullshit me,* csak mond meg mi az igazság. kinek van itt a lét képlete? elég édes lesz e vajon? *sweetness* minden szenvedés privát nyugalma? elég sós e a krisztusi tengerhez mérten? ahol a test s a lélek hologramja csak lebeg, lét s anyag határán, az ámbra lében? Elég magasra szárnyal é, az albatroszéhoz képest? Mikor voltál te albatrosz, bazdmeg? egy egész kontinenst, millió mérföldet, a részeg hajók tájait láttad e, mikor "repesve száll a hajnal?" "Vagy láttuk akár a barna öblök rém roncsait?" Argentínától a Fokföldig, Jakartától Malaysiától Kamcsatkáig sodorva a hullámverésben, tudod, ami a halált lihegi, mint egy metronóm, hogy maradsz élő, meleg, szeretetteljes, s édes? sima és emberi? Micsoda szavak... faszom, mozgássérült szavak. Vonszolva a szuperszonikus, s még szuperszonikusabb jelentést, nem beszélve a jelekről…micsoda abszurditás...tényleg? mivel összevetve? Ez az élet csodája? Kérdezte az én kis *feleségem, what now? and I said: I am only interested in your soul..., "nothin else matter..." Body? oké, live up to your body, micsoda*

ellentmondás…Who is your body? And who is your soul? As far I understand this World, I vanna see your soul. That is my stand. I am interested only in the form of most soffisticated of forms...,sorry. But I could be wrong, and this is my exagaration of things...? it is a good thing, when life could go on...meaning of life...

S persze van sok fontos dolog. Ülök itt, röstelkedem, amiért az illó és illő lélek dolgai, mindig kipotyognak a kezemből, mint síkos üveggolyók. Azt hiszem kicsit sok whiskyit ittam, elnézést, abbahagyom.

Jack

A Friskről, háborúról, lb

A lánglelkű zsurnalisztádat mindig olvasom, egy ilyen is kell. S tök igaza van. Ha nem lenne, az emberek honnan tudnák? S persze mindennapos s piszok nagy felháborodás tárgya, hogy what a fuck is going on? Nekem semmilyen érv nem jó a háborúra. Aki azt akar, az egy ősember. Prehisztorik. De ez a kor olyan, mint a folyó torkolat. "brekis", s sós, meg édes víz keveréke, s zavaros. Van benne még a kurva anyja is. Lassan, zötyög előre az evolúción. Mármint az emberé, Society-é, so on.

Apa

0923 Antilevél, lizs franc tudja a neutrínó hol-nem-megy...

Egy kisfiú áll a patak partján, s nézi amint egy darab valamit görget, hömpölyget a víz.

Honnan jön ez? - messziről, nagyon messziről, mondja az apja. sok-sok évvel, évtízeddel később egy távoli tengerszorosban megint látja azt a valami t.- vajon mi mindent láthat majd ez az izé még? - gondolja, amint "suhan a táj". Nos, ez valami példa próbálna lenni arra, hogy az ember azt hinné, hogy má' annyi minden vót, má' semmi új nincs, má' minden csak ismétlés. hogy egy olyan szutyokkal, ami a lélek, már semmi sem történhet…, nem? Aztán, pörögve a soha véget nem érő sodorban újabb és újabb fim vetítések következnek. Soha nem látott cirip, meg ilyenek. Semmi. nekem is van egy címem, ti meg mindig az asszonynak írtok. itten individualizmus van kérem, csak tessék tisztelni a másikat. fekete lukak vagyunk, jó nem? Még a fény se csámborog többé. lehúzza egy nagy bazdmeg.

"többé nem csatangolunk már ily holdas éjbe már bár a szívünk csöppet sem lomhább s ragyog még a holdsugár... szívről lehull a hüvely s lélekről a mell…"

/Byron/

A nap felkúszik, aztán lepottyan.

Az óra meg megállt két másodperc között. Anti neutrínó lettem, amelyik nem megy millió fényévvel át a föld magmáján, hanem a rosseb tudja, mit csinál, hol-

nem-megy. Ennél jobb magyarázatot nem tudok. Amúgy minden oké. semmi depi. élünk, múlunk.

Puszi nektek.

0926 levél mindenkinek, moralitás morzsák, e-tiketing, avagy gondolatok a gyerekverésről:

(... S persze hallgatni arany...)

De van véleményem, s kimerem mondani, na. Legfeljebb valaki nem ért velem egyet, ilyen is van, nem? A bevezető: Nos, egy kicsit én is beleütöm az orrom a dolgokba. S mindjárt egy magam kreálta mottóval kezdem: "minden felnőtt undorító bűnöző, aki bárhogy is veri a gyerekét, főleg gyerekszemmel, gyerekszívvel. S be' jó lenne gyereknek lenni, maradni. S mivel, állítólag a "gyerek a felnőtt apja", szóval én szegény felnőtt…")Biztos nem mindenki így látja, gondolja, bár nem nagyon hiszek benne, hogy van olyan lény, akinek aztán tényleg semmi kis piszok nincs, keletkezett a körme alatt, soha...Soha az illatos életében. Egy közeli ifjú ismerősöm példáján elmondhatom, hogy volt idő, amikor ez egy idea, vagy idealizmus alapján abszolút tilos volt. Aztán ez szép lassan változni kezdett. S emlékszem hogy gyűlöltem az anyámat, amiért nem engedte befogadni a harmadik emeleti kis öszkompótunkba a világ legártatlanabb széplélekű kóbor kutyáját, akinek a szemében ott volt, mind, ami fontos, mind, amit akkor én, hétévesen szerettem..., mert kit érdekel, hogy néz ki, meg a többi faszság, a lényeg ott, a szemében van, ill. - ezt akkor még nem tudtam - valami lelki törvényszerűségben, amit még nem fedett be a szemét, az érdek, az "értelem-"?Ma már másképp látom, felfogom a hierarchiában a mellérendeltséget, de "azt" nem felejtem el. Nem-nem. Egy idealizált világban, amikor az ember tanult, jó példákkal telített, van ideje, s reggeltől estig, ő, a család, a haverek, meg nevelők és nevelőnők hada, heteken, hónapokon keresztül képes addig hajlítgatni a levest a mások arcába prüszkölő, vagy a kiskacsákat kútba dobáló kölyköt, míg abba nem hagyja, az oké. De mi van a mosónőkkel, a kubikusokkal, s más igavonókkal, akiknek arra sincs idejük, hogy kiszedjék a bozótos szemöldöküket, vagy visszacsavarozzák a leszakadt budiajtót? Csak hogy néhány példát mondjak? A mit csináljon? A történet: Ha valaki közelről nézi azt a náspángot, láthatja, hogy a nő a kezét használta, s nem valami gyilokot. Aztán meg a gyerek szépen fölhuppant magától a székébe, s lóbálta a lábát. Az arcát nem lehetett látni, még azt se, hogy sírt e egyáltalán. A verésről az a véleményem, hogy ha fizikai kárt nem okoz, akkor valójában egy fék, ami azt mondja valakinek, hogy ja! igenis van egy nálamnál nagyobb hatalom, legyen az az anyu, az apu, a nagyi, szar a helyzet, nem lehet "bármit" csinálni, mert akkor jön a dagonya. Azaz vannak falak. Tehát ha nincs fizikai elváltozás, (a kis piros foltokon kívül, a nagyobb dolgok már a szar ügyek ingoványába vezetnek), akkor az ember kicsit keményen, de tanul valamit arról, hogy az nem úgy van, hogy gyere buci, bekaplak, hogy az élet csupa meg totál

habostorta, meg fenékig tejfel. Szerintem, az élet ennél is sokkal szarabb. Orcával is rendelkezik. Mármint önző, durva, kegyetlen, mechanikus, részvétlen, magányos stb. Elemekből is áll, amiről nem árt tudni. Az ember - megint csak szerintem - leginkább egy pszichikus lény, tehát nem az a legfontosabb, hogy fizikailag mi történik, hanem hogy itt belül a képzeletben, a lélekben valami mit okoz. Kedvenc mondásom, hogy nem mindig a fizikai pofon csattan a legnagyobbat, sőt…Könnyen lehet az a legkisebb, legártatlanabb. S jobb a szeretett lénytől kapni egy párat, mint mástól. Jobb, ha tőlem tanulja, mert én törődök vele. Mert én jót akarok. Mert én kiegyensúlyozom. Mert én visszaveszem, mert én kiegyenlítem a számlát, a szülő esetében többnyire a majomszeretet gombatermesztő melegével. Természetesen ez egy isteni hatalom, kockázattal teli. Mert elmehet abba a rémtörténetbe, hogy miért bánt engem ez a szeretett, egyetlen, imádott, bizalommal felruházott, mindenható lény, ahelyett, hogy szeretne? Attól is függ melyik korban. S milyen arányban azzal a pillanatnyi benső szinttel, amivel a kölök, a gyerek, az egyed, az elnyomott épp rendelkezik. Egy kicsinél ez nem igen állhat fönt. Egy tízenhat évesnél igen, s lehet, hogy tíz év is kell hozzá, hogy a jól invesztált püfölés törlesztődik, s profitálni kezd. Az illető gyermek valami szitu kapcsán rájön, hogy most ez kurva jó, mert helyt tud állni, volt már erre példa, tudja hányas a kabót, kicsiben megértette, s hiába a láb, kar, s egyéb testrész elleni csavarás, meg tudja oldani. Hála a (barom) szülőnek. De az is lehet, hogy soha nem tudja megbocsátani, hogy a lelki sebhely megmarad, valami vissza nem fordítható történt. Szóval ez egy rizikós dolog, na ja.(s ide kívánkozik: csak idézzük fel, azt a rémületet, azt a vakummal teli, ugyanakkor kibaszott huzatos érzést, ami a gyerek verése közben kavarog bennünk, azt a bizonytalanságot, hogy tényleg? igaz, jó az amit most csinálok? én vagyok most az én? vagy valaki lóbálja a kezem? a tudás, a kígyó, az ördög? mi lesz ebből édesjóistenem, atya-gatya. Meg az összes hét törpe, azaz az emberi szabadság rémisztő magánya, felelőség tudata)S persze nekem nem az a lényeg, hogy verte vagy nem, hanem hogy az egy terror, egy mindennapi dolog ez, vagy csak pillanatnyi. Persze jobb lenne nem verni, ebben a többségünk egyetért. Miután nem jó kapni, annyira vagyunk intelligensek, levonjuk a következtetést, nem jó adni se. Akit vernek én, vagyok. Oké. Jó lenne jobb lenni. S jó lenne, ha a világ jobb lenne. Egy sötét világ ez. Bizony-bizony van ilyen oldala. S előbb utóbb az ember rájön, felnő, nem védi már a csecsemő mirigye, s ott a bazdmeg. De nem árt egy kicsit időben megtanulni, hogy néha esik, akkor meg sár is van, az autóknak kilukad a kerekük, s elromlanak, az emberek se mindig úgy viselkednek, ahogy kellene, a szerencse kereke is forgandó, meg mind a hülyeség hét hektárra. De az a melegházi, aki alig várja, hogy helybenhagyhasson valakit, aki véletlenül ráhamuzott, mert nem ment keresztül még soha a vidámparki szellemvasúton sem, azaz orcája pírját se borította be felhő, annak pihécskéit se borzolta szellő, az egy másféle kínzatásban él. Valójában jól ki van vele baszval…Az ember ugye, állítólag adekvát akar lenni a világgal. Hogy meg tudjon felelni. Mert akkor tud boldogulni, az meg - legalább is

itt nyugaton - a kis és nagyhatalom forrása. Az meg lehetőséget ad a faszolásra, az meg kitágítja a lehetőségek tárházát, s abban meg a személyiségünk kis kukaca vígan lubickol. Sutyiban, vagy kitárva, tök mindegy. Még lehetne ezt ragozni, de ami engem igen is izgat, az ez: Ennek a nőnek a gyerekét az állam elvette. Őt börtönbe zárja. Nos ez már egy kérdés. Mert ennek a nőnek megvan, volt a maga baja. A gyereke az ő speciális helyzetének a része, nagyjából legalább. Miért nem törődött az állambácsi előbb? Tehát ez, mármint ő, egyfajta fajta. Egy kicsit zavarodott, összekuszált, megnyomorított, megalázott stb. Féle, mint mondjuk egy trópusi esőerdőben élő kis majom, tanglizva a ragadozók között. Még ha bugizik is, a csapata, a hímje, kicsit elhagyta, meg minden. S vegyük el a gyerekét, zárjuk be egy gödörbe? Azért, mert mondjuk elpüfölte a bébit, mert nem jól ugrott, pedig mondtuk neki, s legközelebb majd a folyó fölött, ha eltéveszti, tudod ott a liánnal a hinta-palintát, az alant sunyizó krokodil pofájába pottyan majd? Ha? Mert a krokodil is csak egy "ember"? Vagy mi? Húbazdmeg. Bizonyítsa be valaki, hogy az a nő, az azt akarta, hogy a gyerek szenvedjen, hogy fájjon neki, meg ilyenek. S nem valami mást. Hogy ő az a fajta ritka szörny, aki pincébe zárja a gyerekét. Mert akkor talán okés. Mert ugye, az a képlet, hogy a gyerek, az egy háromfelé vágott torta: egyharmad a szülőé, egy az istené, egy meg a társadalomé. A szülő csak, mint megbízott van jelen, többet nem vehet, csak adhat, mint ami az övé. S persze ez nincs meghatározva, hogy az mi, sosem. S ily módon még a jóisten sem "vehetné el", nem, hogy még az állam. De még egyszer: minek alapján van eldöntve, hogy a cselekedetnek mi is volt a motivációja? Mint politikai kérdés, mint civilizációs, vagy civilizálós kérdés, persze felvethető. Sokáig nem tudtuk, hogy mi a környezetszennyezés. Oké. Nem ártott megtanulni, hogy a szennyezés az nem megy el, nem tűnik el, meg minden. Én belátom, hogy bűnöztem ez ügyben, s hálás vagyok a civilizálásért. Ugyan ez a gyerekverésért. "csak úgy" nem lehet. Ebben is tévedtem, oké. S kurvára észnél kell lenni! Jó. De főleg, mert még sokan nem tudják, s kell keresni egy balekot, akin példát lehet statuálni. Fasza.Csak vigyázzunk az általánosításokkal. Mert majd legközelebb bennünket fognak kuláknak kikiáltani, s veszik el valamelyik szemünk fényét. Ha? Na ilyenek. Mi van azzal, hogy én igazán nem akartam, de a felségem félálmomban megerőszakolt, s most perelem? Van még, mondjam? Elnézést, ha nem tudtam rövidebbre venni, de még így is sok minden - asszem - kimaradt. Még ha jó is lenne a világot jó kis redukcióként könnyedén zsebre vágni - dede. Ennek a korai civilizációnak cirkuszi ringlispíljén, rugózva föl-le a hintalovunkon, körbe-körbe.

Jack

Rákos néger nő hirtelen halála- jellel otthon akar meghalni!

Ez a Padödö szerű, életvidám nő, a Debi kis raszta babájának a nővére volt. Abban az időben került ki a leg különbözőbb kezelések alól, amit a rákos betegségére kapott. Horgászni jártunk vele, rihegtünk röhögtünk együtt a vadregényes

folyóparton, szinte gyógyultnak gondolta mindenki. Meghívta Jillt egy túlélő klubba, ahol Buddhista nők is fariak egyaránt voltak. Persze néha valaki elmaradt az összejövetelekről, s mindenki tudta miért. Egy szép napon aztán ez az életvidám nő is sorra került, az élet elengedte a gyeplőt, s alulmaradt a rombolással való küzdelemben. Bevitték a kórházba, s ami tényleg sokkoló hatású volt, hogy még csak rosszul se nagyon lett, egyik délután még mindenki bizakodott, aztán másnap reggelre meghalt. Jillt ismét, de most aztán keményen meglegyintette a halál szele, s nem kevés aggodalommal Jackhez fordult, hogy mi a véleménye. Nem tudom, ahogy neked a legjobb, azt hiszem ezt neked kell eldönteni. De a dolgot Jill magában már eldöntötte. Amint csak teheti, végleg haza költözik. Papa! - ha már így meg kell dögleni, akkor azért jobb lenne otthon, nem? Te nem ezt tennéd?

Hát, lehet, bólintott Jack szomorúan.

Magyarázat miért nem dolgozott Jill – mert a gyerekekkel törődött

Az egész kint tartózkodásuk alatt abban a megegyezésben éltek, hogy Jill nem dolgozik, hanem a gyerekeket neveli. „nem tudsz annyi pénzt keresni, amit a gyerekekbe bele tudsz rakni". Az operáció utáni állapota nem tette lehetővé, hogy kint dolgozzon. Időközben egy rákgyógyítással foglalkozó amerikai intézmény jelent meg Magyarországon, amelyik felvállalta az ingyenes utókezelését népszerűsítse módszereit hazánkban.

0927 miért akarunk mindenáron valakit leverni? lb

Tegnap este közösen meghallgattuk a roy-t, jó volt. Anyának is tetszett. Különösen jó volt, mert szépen összeszedte. Mert volt benne költői elem. A Chomsky ugye száraz. S még valami. Mindig idegbajt kapok, hogy miért nem beszélnek bizonyos dolgokról. Mintha mindenki hülye lenne. Például: mi van azzal, hogy ezek az erős országok is tele vannak bombákkal, meg minden kurva anyja gyilokkal, miért nem jönnek ide az inspektorok? Nekik miért lehet? Félünk, hogy majd használja az izéjét? Van aki már al ready megtette ezt! Ez a nagypofájú, ugye. S főleg! Miért beszél mindenki, hogy miként kell valakit leverni? Tényleg, okos emberek, művelt emberek, tanult emberek, megőszült emberek. S arról nem szól a történet, hogy nem kéne inkább jóba lenni? Tudnánk mi olyan forrtass-t csinálni, ami megvédene bennünket az alantas népektől? Akarnánk mi vérebekkel, kamerákkal, securytis barmokkal együtt élni? What a fuck is that for? Különös, hogy valaki eljut a tudás, a hatalom, meg minden emberi képességek fokára, hogy pódiuma van, meghallgatják, s elmondhatja. S ez a lényeg. Ezt kell csinálni. Ez nem is egy ember, több annál, egy tündér. Tündér, aki a földre szállt, hogy elhozza nekünk az igazságot. Well-well.

Apa

0929 egy kis kirándulás szeptember végén, meg hogy hol is tartunk

Hát, erre már nem nagyon maradt idő. Kemény menetek voltak mostanában. Nem azért mert olyan sokat termeltem, dolgoztam, hanem minden együtt. Az effektív munka nem tud sok lenni, mert minden nyavalyával kell törődnöm. A Jillel például. A gyerekekkel. A házzal. S közben tárgyalok, lavírozok, papírmunkát végzek, vásárolok, főzök, leveleket írok, na meg dolgozom. Eltévesztettem az ablakokat, s nem néztem utána, hogy a manus a lowes-ba rossz méretet rendelt. Semmit nem lehet csinálni vele. Kétszáz ötven dollár. Lehet, majd el lehet adni, de az is egy csomó idő lesz. Lényeg, hogy van munka...A pénzeket a másik helyen leírtam.

A Jill múlt hét végén elkezdte a kemót, meg a sugárkezelést is. Elég jól van.

Majd állítólag három hét múlva fognak az első tünetek jelentkezni. Étvágytalanság, gyöngeség, levertség, meg még ki tudja mi. Hajhullástalan majd most kezd hűvösödni. Remélem nem lesz túl sok eső. Váratlanul elmentünk kirándulni. Ugye mindig emergency van, kellett volna dolgozni, de nagyon tele volt már a hócipőm. Kellett egy kis kikapcsolódás. Csak úgy egy kicsit elindultunk autózni, de aztán egy jó nagy túrát tettünk az un. Cotton trailen. Egy kisváros moteljében aludtunk. Egyikünk gyógyszerei sem voltak nálunk, de valahogy kibírtuk, remélhetőleg ezzel nem csinálva bajt. Főleg a Jillnél, aki szedi a kemo gyógyszert. Végül is bibiztünk is, olyan óvatosan, de azért jó volt. Minden működik, de azért semmi sem tökéletes, s mint régen, nem is lesz soha. Kompromisszumok. Végül is kimentünk egy kicsit, mindenből egy kicsit, remélve, hogy adtunk a dolgoknak, amik nem voltak tisztázva. Ugyanakkor semmit sem hajtottunk túl...Amúgy nem tudom mit gondoljak. Alaposan be van határolva, levan szűkítve minden. A szokásos komplexitásból, legalább is az arra való törekvésről lekell mondanom, mert nyilvánvaló, az nem megy. Próbálok annak örülni, hogy nincs semmi baj. Nagy. Próbálok annak örülni, ami van. Próbálom kicsit nyomni a dolgokat, de van ami kiesett. Reménykedem, minden jóra fordul...A Borisszal is nagy bajban vagyok, nem ír. Megyek, s föl is hívom, s megpróbálom ezt megtudni, hogy miért? Végül is beszéltem a fiunkkal, nem csinál különösebben semmit, kifogás van bőven, de fog. Amúgy minden oké. Megyek ablakozni.

Jack

0930 levél Sandrának

Csibeba, Jó olvasni a leveled, (bár az én címzésem valahogy kimaradt...)

De tényleg jó ami sugárzik belőle. A koncentrálás, az nagyon fontos, mármint arra ami lényegre. Pihenned kell sokat, mert még az is sok, amit okosan összeválogatsz. Mindig könnyen el tudtam képzelni, hogy milyen zavaró érzés, amikor egy fiatal iskolába jár, s látja "mint száll az élet tova". Hogy "mások ide mennek,

meg oda mennek, én meg csak itt szenvedek a könyv fölött". De hidd el majd visszajön ez. Még nagyon sok-sok év jön azután, el is lehet akár felejteni. S tényleg felmerülhet, hogy az ember mikor tanuljon, melyik korszakába, de nem hinném ennél jobb ötlet lenne. Főleg mert ilyenkor fog az agy. Aztán meg az ember egyfolytában csak profitál ebből, ha akarja, ha nem...Az nagyon jó lenne, ha valami megoldást tudnál a kutya macska népekre találni, hogy ne csak úgy tudj velük lenni, hogy gyógyítgatni kell őket. Mindent meg kell venni nekik, hogy ez ne így legyen. Itt is jobb idő kezd lenni. Elég rendesen rövidülnek a napok, olyan hét felé pirkad. S hűvösebb is van egy picit, ami jó, mert már iszonyúan fárasztó volt az örökös hőség. Anya jól van, de azért nem kell gondolni, hogy nem megyünk mindenféle huzavonán keresztül. Sokat beszélgetünk, minden erőnkkel igyekszünk feldolgozni, ami van. S persze van egy kis rész, amit nem nagyon lehet, ahol kell találni valami magyarázatot, feloldozást, igazolást stb. Kapja ezt a kemo-sugárzás koktélt, még semmi jele nincs, később lehet. Az biztos, hogy mindkettőnknek, de főleg anyának semmi sem fontosabb, mint ti ketten. Hogy jól vagytok, hogy haladtok, hogy juttok ötről a hatra. A Borisznak mindig és folyamatosan mondjuk, hogy nézzen utánad, hogy törődjön veled, meg minden. Most, hogy ilyen nagy lány lettél, egy igazi felnőtt, szeretnélek téged is megkérni, hogy egy ici-picit tedd te is ezt vele. Ő is megérdemli, ő is igényli, őneki is szüksége van rá, jól esik, s erőt ad neki. Tudjuk, hogy amikor csak teheted, s főleg mikor ott van gondoskodsz róla. Szerencsére ez nőknél természetes. Nem tudom, hogy ez miként van köztetek, de egy kicsit figyelj oda az egyéb dolgaira is, s kérdezd meg mi van. Mi van az iskolával, meg egyebekkel. Még azt is bőven el tudom képzelni, hogy valami okosat is tudsz mondani neki. S lehet akkor ott pont nem úgy reagál, ahogy elvárnád, de mégis. Biztos érted. Szóval kitartás, nagyon jól csinálod. Biztos sok minden könnyebb is lesz, mert minél jobban megismered az új helyzeted, annál jobban tudsz neki megfelelni. Dolgokból rutin lesz, beidegzés, amivel nem kell már annyit törődni, nem von el annyi energiát. Nagyon büszkék vagyunk rád, mindenkinek dicsekszünk veled, hogy nekünk milyen ügyes lányunk van. S komolyan azt is gondoljuk...Az biztos, hogy én mindig tudtam, hogy egyszer majd eljutunk erre a pontra, én mindig bíztam benned. Ez valami olyasmi, ami neked való, s én nagyon örülök, hogy lehetőségünk van erre. Anya egyfolytában rólatok beszél, rátok gondol. S ennél hasznosabb dolgot el sem tudnék képzelni, ami segít neki, mármint, hogy ti jól vagytok. Puszik, love you

Apa

0930 levél Borisznak Fiam, Most én mondom azt, hogy majd.

Tegnap este kicsit beszartam, jó nehéz napom volt, s este azt vettem észre, hogy ültő helyemben forog velem a fotel. Szédültem, mint a barom. A vérnyomá-

som 210-123 volt. Bevettem még egy gyógyszert. S akkor kicsit lejjebb ment. Fáradt vagyok, valahogy meg kell találnom azt a pontot, amikor sokat tudok dolgozni, de bírom is. Sajnos a munkába vannak elkerülhetetlenül kiborító momentumok, a fizikaiakon kívül is. Most reggelre kicsit nyomott még a fejem, valószínű az ősemberem enyhén ki van, de majd csinálok vele valamit...A leveled tetszett, nagyon jók az emberábrázolásaid, felnőttek, érettek, árnyaltak. (kicsit magadra is alkalmazhatnád..., kicsit jobban...)A "never turn away"-ban önmagunk is benne kellene legyen, nem? De tényleg jó. Tudsz te írni, bazdmeg...Felhívnám még a figyelmed, hogy az a bizonyos kellemre, harmóniára, tökéletes szituációra való törekvés, az nem mindig a munka része. "hogy majd jön a Csaba, fini reggeli, meg jó kis zene, meg égi hárfák, meg pávatoll a seggünkben, meg az összes érzéki finomságok művészileg elrendezett panorámája, s a munka csak az egyik...) Van olyan, amikor ezt meg azt csak szimplán meg kell tenni, deep shit, vagy szar ügy. Lekell bukni, azzal a jól megértett gondolattal, hogy ebben, basszameg - semmi, de semmi jó nem lesz. Férfidolog, bár a nőknek is vannak megvannak a maguk gondjaik. Inkább felnőtt izi. S nem kell csalódottnak lenni. A dolog igazolja majd magát. Nem a jó érzés, s stersszmentes operation (franciásan) a lényeg, hanem a kőkemény bazdmeg, hogy valami elkészült, ott van, fénylik, magasodik, semmiből valami lesz. Az idők nagy részében főleg ez tette ki az emberi tevékenységet. Kapálás, gyűjtögetés, gyama. S persze néha az ember felnézett az égre is, amikor megtörölte a homlokát. De nem kell soha azt gondolni, hogy minden jó, nincs mit tenni, mert javítani mindig lehet. Mindig van mit tenni. Anyára mindig is jellemző volt, hogy a mások dolgában elképesztően éleslátó tudott lenni, nálam is jobban, kivéve, ha önnönmagára terelődött a szó. Szóval csak felhívnám erre a figyelmed. Ne várj semmi mást az előtted álló munkáktól, mint hogy kész lesz. A profitja az lesz, az a tény, hogy majd nem ázik a fal, fúj a folyosón a szél, rohad a festetlen fa, stb. Ennyi...Az hogy közben, ennek létrehozásában mi történik, az mellékes. Ha megy, persze jó. Ha nem, úgy is jó. S nem az a válasz, hogy ha bedöglött a magnó, nem lehet zenét hallgatni festés közben, akkor nem festek. Csak kimondom. S persze eltúlozva a dolgokat. Arra célzok, hogy ne törődj azzal, hogy kivel, mivel, hogy, mikor, milyen körülmények között. A szemed az eredményen tartsd. Kicsivel több pragmatizmus. "de" nélkül. Még írok

Apa

0930 valójában nehezen bírom A Jill gondolkodását

Nem szívesen írok ilyet, de nem tudok mit csinálni. Egészen jó napom volt ma. Azzal együtt is, hogy kiderült a Mrs. Green elvitte magával a festéket, s anélkül nem tudtuk csinálni a munkát. Kellett venni. De nagyom megijedtem este, mikor szédültem, s olyan magas volt a vérnyomásom. Félve arra gondoltam, hogy valami enyhe agyvérzésem lett. Remélem nem. Mindenesetre reggelre jobban éreztem magam, nem is voltam fáradt, meg ilyenek. Rendesen haladtam a munkával, s örültem is ennek. Egész vidáman jöttem haza.

Ahol is A Jill azzal várt, hogy milyen szemét az Ungaro nevű onkológusa. Fél az utókezeléstől

Erre próbáltam rábeszélni, hogy csináljon valamit, de fél. Fél attól, hogy majd akkor kidobják a kezelésről. Mert majd a másik orvos az nem ott sugaraz…Én nem értek ezzel egyet. Anélkül, hogy utána nézett volna valaminek is, anélkül, hogy csinálna ez ügyben valamit, előre eldönti, hogy mi is van. S ez mindig így van. Igyekeztem hatni rá, kicsit kemény is voltam, hogy felrázzam. Ráadásul még azt sem helyesen írták, hogy miként kell szedni a gyógyszert, s így kevesebbet szedett, mint amennyit kellett volna. Azaz nem volt jó a kemokezelése. Mondom neki, hogy ezt ki kell derítenie. De valahogy nem fogja fel. Olyan, mint egy gyerek. Mint egy makacs gyerek. S valójában ez a problémám vele. Mert valahogy gyerekesen gondolkodik, de egy makacs felnőtt. Egyszerűen nem engedi meg, hogy beleszóljak. Ha egyetértenék, akkor azért nincs mit csinálnom, ha nem értek egyet, akkor meg azért nem. Mert akkor „természetesen", nincs jogom. De sehogy sincs jogom. Mert ő totál meg van győződve, hogy csak neki van igaza, ill. Ha ez nem is biztos, akkor is úgy van jól. Patt.

Teljesen megvagyok győződve, hogy az elmúlt egy év alatt is ez történt. Még azt sem tudtam, mi a baja. Fogalmam sem volt, hogy a hüvelyével valami baj lenne. Soha ez a szó, még csak el sem hangzott. Itt derült ki, itt is lassan minden. Mikor a sebész akart velem beszélni. Hogy akkor mi is legyen. S vettem az akadályt, úgy csináltam, mintha hülye lennék, mintha ez nem lenne érdekes, ah, mit számít, meg ilyenek. S persze lehet nem tudtam volna érdemben segíteni, de a kérdés akkor is megválaszolatlan marad: miért nem voltam én informálva, s főleg bevonva ebbe az egészbe? Mert nem bízott meg bennem. Harminc év alatt nem jutottam el odáig, hogy most, amikor beteg lett, rám bízná, vagy egyáltalán megbeszélné velem, hogy mi is lenne a legokosabb. S otthon ez oké volt. Bár már nagyon bánom. De én megbíztam benne. Pontosabban adtam neki egy lehetőséget, hogy a legjobb belátása szerint csinálja. Fogalmam se volt, mi, mikor, s miért történik. S persze beszéltünk erről. Mindig megnyugtatott. S apropó, kivezetésről sem volt soha szó. Viszont megfogadtam, hogy itt nem fog megismétlődni a történet. Nem fognak csak úgy menni a dolgok, ahogy ő akarja. Nem fogom hagyni, hogy valami olyat csináljon, ami nem jó neki. Csak azért, mert nem látja. Én viszont igen. S még csak elképzelni sem tudom a gondolatot, hogy csak úgy ráhagyjam. Mert ezzel a kárára lennék. Lényeg az, hogy igyekeztem arról meggyőzni, hogy kell keresni egy másik onkológust, de a kifogások armadáját találta ki ellene...Azt mondja, még csak arra sincs lehetőség, hogy megtudjuk, mi az igazság. Tehát el se kezdjük. Ezzel már aztán képtelen vagyok egyetérteni. Mindenesetre marja jót veszekedtünk. S iszonyúan kiábrándító az egész. Mert egyszerűen csak fafejűségnek tartom az egészet. De, s ez a dolog iróniája, hogy eb ben a helyzetben, mindig neki van igaza, akkor is ha nincs. S akár halálos is lehet. Azaz nem vicc. Ebbe a harapófogóba szorít be, s nem tudom, hogy mit csináljak.

Mindenesetre meglehetősen elszomorító az egész, lehangoló. Egyre nagyobb ürességet érzek a lelkemben...Azt hiszem a legjobb, ha most befejezem.

2002 LB BENNE A KÖZEPIBE A JILL A MAGYAR BULLSHIT UTÁN WILMINGTONBAN, ÉN DOLGOZOM, ELLÁTOM, Ő LÁBADOZIK.

Sugárkezelés, hercegnői ellátás, munka együtt, Minden jó. Függetlenül, hogy mennyire magas koncentrációja van itt dolgoknak, a helyzet bonyolult, s csak totál zsonglőrködéssel tartható fenn. Először is anya körül ezerrel forog az örvény. Nagyon szeretnénk nem gondolni, foglalkozni, "állandóan" dolgokkal, de muszáj. A nap általában megbeszéléssel kezdődik. Óvatosan, lélegzetvisszafojtva, becézgetve, simogatva felkeltem, kinyitja a szemét, s rám förmed. Nos ekkor várok tíz másodpercet, felvezetem a témát, s lerohanok levelet írni. Beveszem a gyógyszerem. S hagyom, hadd ébredjen föl. Mire lejön, már majdhogynem kész vagyok a levéllel, itt ül, s vár. Aztán átrohanunk a dolgokon. A következő lépés, hogy mit is kéne csinálni, mivel...A nap félbe van szelve, mert ebéd után egyre kell mennie a sugárra. Amire azért kicsit fel kell készülni: azaz megmosakodni, felöltözni, odamenni stb. Ha nagyon meredek, akkor eljön, s segít egy kicsit. Aztán elrohan. De többnyire nem jön. Van, amikor utána. S persze annyit csinál, amennyi jólesik. De jó egy kis mozgás kint a levegőn. Sok a munka, s van amit egyszerűen nem tudok magam csinálni, pl. Megtartani valamit. Most ablakokat cserélünk, én fölemelem, berakom, de valakinek tartani kell, amíg megszögelem. A dolog sokkal bonyolultabb persze. S fő téma az onkológus. Egy Mefisztó, anya gyűlöli, én is, mert mindig azt sugallja, hogy már nem sok van neki hátra. Ami lehet igaz, lehet nem. Más orvosok mást mondanak. Erre én, hogy ott kéne hagyni, bármi áron. De a kezelés kellős közepén, ez nem csak úgy van. Anya rettentően makacs, ami érthető is, nem is. Lehet neki tanácsot adni, de előtte van huszonöt próbatétel, mint a mesében, aztán sok-sok félreértés, aztán sok-sok várakozás a megértésre, s ami Párizs felé ment el, Buenos Aires felől jön vissza.

Az én szememben az otthoni történet orvosi téren, egy káosz volt.

Az ötven tényezőből, az orvosok, a nővérek, az ellátás, a felszereltség, a közlekedés, a szervezetlenség, rokonok, gyerekek, kutyák, ház, én, időjárás stb. Mögött van egy Bubulina, aki jön megy, rágódik, igyekszik, van amit jól csinál, van amiben jó nagyot téved. Minden jó szándék ellenére. S ez a dolog valahogy nem engedi ezt meg. Ez éleslövészet. Ahol védelem, óvatosság híján a golyó húsba, csontba hatol. S mondtam neki, hogy én nem szeretném, ha itt is ugyan azokat a hibákat követnénk el. De ez nem csak úgy van. Mert nem tudok jó lenni. Ha mondok valamit az a baj, ha nem az. Ha a kettő közt, hát az...S persze a baj nem velem,

vele, velünk, mindenkivel, hanem a rákkal van. S mindezt tudva, de.…De még ez sem fontos. Viszont ha nem engedi, hogy konkrétan segítsek, odamenjek, beszéljek valakivel, esetleg más szempont szerint elmagyarázzam, akkor mondja ő! (Az angolja kb. Fele olyan jó most, mint az enyém, s totál nem mindegy néha, hogy mit, meg hogy.) Nekem ragyogóan elmondja. S kérdem, "oké, akkor miért nem csinálod?". S akkor jön a magyarázatok végtelen özöne. Kifogások. Tehát az történik, hogy az elmélet ragyogó, a gondolat kitűnő, de amikor a kivitelezésre kerülne a sor, akkor elkezdjük alternálni. Alternáljuk az igazságot!?!Jujj. S ez az, amit én a csontom velejéig utálok. Kell, hogy legyen egy gumi megoldás, egy penge agy, egy acél ideg, egy robot izom, s egy fixed kereső, ami végig viszi a dolgokat. Tehát át kell jutni azon a kásahegyen, hogy én őt nem bántom, nem nézem lenem akarok okosabbnak lenni, megalázni, leszarni, stb. - de most, itt, ebben pengének kellene lenni, s szakítani kellene a fatalizmussal, s az általános alapállása, mármint a minden mindegy, most semmi sem mindeggyé kellene változzon. Engem nem lehet hülyíteni Engem se gép, se személyzet, se metódus, se a süket duma nem érdekel. engem csak egy érdekel, hogy a legjobbat kapja, a legjobb úton, s mindent és bármit figyelembe véve a legtovább éljen. Mert a bagózásról ugye nem mond le Minden hiába. Viszont tényleg mannát eszik. Nem hiszem, lehet ennél jobb kaját enni. Se a hercegek, se a grófok, se a maharadzsák nem kapnak jobbat. Külön ivóvíz, háromféle természetes juice, joghurtok, sajtok, gyümölcsök, zöldségek, csirkemellek, gépsonkák, meg egy elég jó szakács. Sofőr is.

A Jillnek jódolga van Megrendelt szuper kalcium, magnéziummal, meg más csodaszerek. Külön szoba, külön xbank, külön autó, külön komputer, szupergyors Internet, cd írás, stb. rendszeresen vesz magának valami kis csini ruhát, virágot, anyám tyúkja. Szóval mindezzel együtt, bonyolult és nehéz. Mert egyszerre bubulgatni kell, simogatni kell, naponta ezer fogadalmat kell tenni, ezerszer szerelmet vallani, ezer bíztatást, elismerést, bókot, dicséretet, stb., mondani, meg tanácsot adni. Okosat, ravaszt, körültekintőt, ami nem mindig olyan, amire számított. Aminek a megemésztéséhez kell egy kis idő, de dönteni most kéne. Mert van az hogy valamit kap, de nem tudjuk az mi? Mert van egy orvosa, de kéne egy másik is, hogy össze lehessen hasonlítani a kettőt. Mert nincs általános kezelőorvosa, pedig kéne vagy harminc egyéb dologgal is törődni. Mert valakitől tanácsot kéne kérni, de nem mindegy kitől, hogy, mikor, stb. Mert lehet változtatni kéne. Akár elmenni innen. Bármit, bármit, ami neki jó. Ugyanakkor itt vannak egyéb ügyek. ti, a gyerekeink ugye. Az autó ügye. a ház ügye. a munka, ami most baromi sok van, hála az izgágaságomnak, de ami még ettől baromi bonyolult, nehéz, s egy teljes embernek is gond lehetne. Délbe hazarohanok és főzök, mire megjön. Húsz perc, rakott krumpli. Kíváncsi lennék, ki csinálja ezt utánam. S akkor még mindig nem beszélek munkáról. Tárgyalások, árajánlatok készítése, pénzek kifaszolása, a szükséges anyagok megvevése, odaszállítása, a munka konkrét nehézségei, trükkjei stb. tárgyalások idiótákkal. Átbaszások, sunyizások,

megaláztatások, trükkök stb. négy munka van egyszerre. nekem nincs munkásom, titkárnőm, ofiszom, semmi. ill., én vagyok minden. S múlt hónapban, mindezzel együtt hat rongy jött. Ami azért nem semmi, nem? S van ugye egy nagy kép, meg a billió részlet. S valahogy a kettő között kéne lenni. Pontosabban megcsinálni a nagyot, függetlenül minden faszságtól. Mert ugye miért vagyunk mi itt? Hogy anyát rendbe szedjék, s stabilizálják, Meg egy nagy zsák léért. That's it.

S már néhány nappal, héttel, netán évvel e periódus után, már senkit sem érdekel majd, mi is történt itt, ebben az agyament arborétumban.

Politikáról még nem is tettem említést. A háború rémképéről. Lehetne erről még hosszan beszélni. Nos talán majd egyszer. Egyszer majd talán lesz rá alkalom, hogy otthon a klubomban elmeséljem. Mondtam hogy ügyes vagy, minden fasza, annyit csinálunk, amennyit tudunk, aztán lesz, ami lesz. Ez fasza vót, nem?

Apa

1003 nahát ilyenek vannak

Nem tudom mi tűnik ki ebből a levélből. Pénz az rengeteg van, mindig bizonytalan, de el is megy. A Sandra – most meg – jó sokba kerül. Nem tudom meddig bírom ezt az eltartásos játékot. Mert még évekig kéne. De azt hiszem előbb-utóbb valakinek itt pénzt kéne rajtam kívül is csinálni, vagy mi. Mint a Borisz. Nekem csak a házzal kellene törődnöm, azt hiszem. Mert ez a tipikus esete annak, hogy semmi semmivel. Minden elszáll, s még köszönet, s hála sem lesz érte. Persze éles fordulat nem lehetséges, de valami azért igen.

Mit segít a Borisz otthon?

A Borisz túl sok mindent nem csinál, bár igyekszik ezt a látszatot kelteni. S persze ő meg van erről győződve. Csak produktum nem jön ki belőle. Meg lekíváncsi vagyok, mire jut. Van ugye festés, meg csatornázás, meg gipszkartonozás, meg ilyenek. De minden olyan körülményes nála. Megyek, felhívom. Nagyon szépen megcsináltam a használati utasítást a csatornázáshoz, kis rajzocskákat is beleraktam. De mindez persze csak előzetes lett, mert csatorna még mindig nincs. Állítólag pénteken, azaz ma lemegy és festeni fog. Merthogy jó idő lesz. Mondtam neki, hogy a csatornának kéne előbb lenni, de ez valahogy nem megy most. Majd holnap megy a Csaba is. Kíváncsi vagyok mi lesz ebből. A Sandra elvesztette a telefonszámát a soproni szállodás nőnek, s így nem talált szállást. Ezért aztán hazament, kihagyott egy előadást. Szóval olyan nagyon nem célratörők, s szervezettek a gyerekeink még. De majd lassan benő a fejük lágya. Mrs. Green ezt írta egy csekkre: 9.80 azaz kilencszáznyolcvan. Mire aztán nem fizették ki. Mára lerendeződött a dolog, de ezek az ügyek jól kiakasztanak. Egyszerűen nem tudok odafigyelni a munkára. Mindent elfelejtek, összekeverek. Azaz megfizetem az árát a dolgoknak. Vannak, akik rendesen fizetnek, de ez a nő nem egészen komplett. Állítólag Multiply sclerózisa van, vagy mi. Úgyhogy szegény.

Csak hát nehéz az ilyennel dealolni. 980, nála, az ablakokért 150 egy shower 600 egy fascia javítás az Elenánál. Ezt valójában meg is tudtuk volna csinálni, csak azért nem fejeztük be, nehogy azt mondják, hogy hú, meg hát, ennyi idő alatt ilyen kurva sok pénzt csinálni! Szóval akárhogy is ez, az anyagszükséglet levonása után is olyan 1600 körül van. Mondjuk az ablakot elszúrtam, de azt majd valahogy rendbe hozom. Kicsit korábban hazajöttünk, még csak háromnegyed öt van, de elég volt. Még mindig iszonyú meleg van, ömlött rólam a víz. Na ilyenek.

Levél Sandrának

Jól vagyunk, minden oké.

A kimaradásssssssal csak egy baj van, hogy egyszer lehet hiányozni, s ha legközelebb mondjuk beteg lennél, akkor. Nos ezt biztos te is tudod. Csak mondjuk nem kéne elhagyni a telefonszámokat, a legfontosabbat, ami kell. Mert aztán az ember alternálja a valóságot. De örülök a jó híreknek, s biztos jó egy kicsit otthon lenni. Az jutott valamelyik nap eszembe, hogy még nagyon fiatal vagy, fiatal titán, kell az élmény, az izgi, meg a változatosság, mármint hogy történjen valami. S az nem igaz, hogy nem lehet bírni. Ennyi idős korában az ember mindent ki kell bírjon. Végül is voltak elég unalmas időszakaid, nem árt egy kis változatosság. Szervezés, előre gondolkodás. Abban te elég jó szoktál lenni, biztos javítasz majd. Nem érdemes hibákat elkövetni, mert ötször akkora árat lehet érte fizetni, mint amennyi fáradságban kerül az előkészítés. Remélem, nem veszekedtek majd a bátyáddal. Erre a legjobb módszer, ha kis időt mindig szakítotok arra, hogy update-oljátok a változásokat. Amik lehetnek külsők meg belsők is. Biztos nagyon szép lehet otthon, most, ilyenkor ősszel. én például imádni szoktam a kövér gazok érett illatjait, ahogy a hajlatokban, meg mindenféle helyeken beérnek. A színek is mások szoktak lenni, valahogy ferdén jönnek, fátyolosak meg puhábbak. Hallom van új cipellőd, meg hogy köröző̈l benne. az mind jó. Szóval ne törődj semmivel, csak csináld a dolgod, az a lényeg. Drukkolunk a Móninak. ha valami baja, kérdése, vagy ilyesmije van, hívjon fel bennünket. Felelőséget nem tudunk érte vállalni, de tanácsot adni esetleg igen. Meg lehet, előbb lehet hazaérni, vagy olcsóbb oda telefonálni, mint ide. De biztos jó lesz. Love you,

Apa

1005 megy a festés, de a továbbiak is, lb

Most megint nem tudom, hova kell írni. kidobtam a mailboxodat.

Csatorna, szigetelés, gipszkarton. Amikor a Gyula megy valamiért meg kellene venni a szigetelést is. Azt kiszámoltad? A gipszkartont is ki kéne. Mennyezet és fal. Nyugodtan vehetsz két táblával többet. Örülök, hogy jól megy a festés. S hogy néz ki? Mármint a ház. Alakul? Ne felejtsd el, hogy a padlásajtó fölötti részt is be kell csinálni. Úgy értem azt a kis falat, amit te csináltál. Gipszkartonnal. Jó

lenne, ha ott lenne mind az anyag, azaz lehetne választani, hogy melyiket csinálod. Az is előfordulhat, hogy egy nap, vagy hétvégén az embernek több mindenre van lehetősége, kedve, vagy egyszerűen csak úgy adódik. Tehát a csatornákat a Gyula fogja megvenni, szállítani? A gipszkartont ki veszi, rendeli, viteti, rakja le, be? Nyugodtan lehetne a folyosó falához pakolni, a belsőhöz. Nem tudom. Próbálj meg gazdaságos, gyors, s egyszerű maradni, már amennyi a szituációból lehetséges. Nem kell veszekedni, csak szívósan és csöndesen kutatni a lehetőségeket. Apropó, az ajtóknál el kell hagyni legalább egy-másfél centit a gipszkartonnál, hogy majd egy szegélyléccel be lehessen fejezni. Előbb utóbb kellene - kb. a hónap vége felé - hozatni egy csomó fenyőfa deszkát. S berakni a pajtába, szépen, hogy száradjon ki mire megyek. Mert mint már mondtam, szeretnék egy csomó polcot építeni. erre a szárszói Tüzép a legjobb. Legutoljára ötméteres, 15 centis deszkákat vettem. Amikor deszkát vesz az ember, a következő szempontok vannak: Egyenes legyen. Legyen meg végig minden éle. Ne legyen penészes. Minél kevesebb csomó legyen benne. S amikor megnézi az ember közelről, akkor minél több "eret", azaz szálat lásson benne. mert attól erős. A szálak közötti rész, az csak egyféle pudva, tömítő anyag. Szóval minél tömörebb legyen. A fenyőnél ez nagyon fontos, mert van benne nagyon silány is. Érdemes megkérdezni, hogy honnan valósi. Mikor gyalulja az ember, akkor lesz sima, ha tömör. Mert ugye otthon gyalulni kell. Van orosz, ukrán, román, meg még kitudja milyen fenyő, mindegyikbe van jó is, rossz is. Meg kell nézni. Tehát, ha volna időd, ebben egy kicsit el kellene mélyedni. A Wartburggal szoktam vinni, elég sok fel szokott férni a csomagtartóra. Ez azért jó, mert akkor te válogatod össze s nem a fuvaros. De az is jó, ha előre lemész, kiválogatod, összekészíted, szólsz a fuvarosnak, hogy melyik az, s vigye le.Van egy ilyen barom Zsukkos, a Tüzépen, azaz a fatelep szomszédságában. Jó nagy szemét, de ez mindegy. Mindig meg kell vele előre alkudni, azaz megkérdezni, hogy mennyiért viszi ki. Általában olyan két rongy körül szokott lenni. Na szóval ezen is jó lenne, ha elkezdenél gondolkodni. Kocsit azért néztek? Mi van a jogsival? Lesz egyszer? Amúgy minden jó. Jól csinálod. Minden oké.

Apa

1006 jó fáradt vagyok, az már biztos

Nem lesz itt semmiben változás semmiben. Haladunk, nyilvánvaló. A Borisz is fog csinálni otthon dolgokat, meg ha majd haza megyek én is. De ez mind nem igazán számít, mert ahhoz képest, hogy mit kéne csinálni, édes kevés az egész. Ugyanakkor ahhoz képest, hogy mennyi pénzt keresek, meg – szóval agybontó. Milliók mennek el a semmire. Spórolásról szó sem lehet. Az élet sokba kerül. Ennyi háztartást fenntartani, az Sandrát iskolába járatni, A Jill betegsége, stb. S persze jó lenne mindent csinálni. Egyszerre. Sokszor motoszkált már az agyam azon, hogyan tudnám az összes pénzt a házra költeni, mert az lenne a legfontosabb. De

elég felesleges ezen gondolkodni. Lesz, ami lesz. Csinálok, amennyit tudok...A legnagyobb baj, hogy ha elég sokáig folytatnám ezt a tevékenységet itt, biztos jutnék valamire. De félek, hogy mire befejezném, beledöglenék. Akkor meg? Valami önzés azért mégiscsak van bennem. Valamit én is szeretnék még látni, élvezni belőle. Tovább fogom még vinni ezt a bulit, mint gondoltam, egy évnél tovább. De nem sokkal. S erős a gyanúm, hogy valami nem várt, valami drasztikus fordulatot kellene végrehajtani, kicsit önzőn, hogy azért nekem is jusson valami ebben a kurva életbe. Szép dolog ez a dolgozás, van benne jó is, élvezem is, de valójában volna itt valami más is, amit szeretnék.

1007 a hazatérés új terve, lizs

Feltétlenül jól esik, hogy írtok, tényleg. Nekem különösen nem ír senki más, talán az elszállt leveleim miatt.

Nos, nagyobb baj nincs, mint ami van. Ebben a be-zoomolásban sikerül végre jobban látni a fene nagy ábrát, legalább ez a technikai köd feloszlóban. Viszont ettől nem lett sokkal jobb. Amikor az ember egy darabig nem jártatja a lepcses száját, valami lassú erjedés megy a háttérbe, s néha megéri. S egyszer csak ott van valami lötty, a mustból murci lesz. Nos így voltam tegnap reggel. Valami megfogalmazódott bennem, az új fejlemények, tények, állapotok fényében, s próbáltam valami prognózist összerakni. mondtam-, mondtam, totál lebénítva szegény Jillt. S persze hasznos volt, segítő is volt, örült is neki. Csak nehéz má' megint szembenézni valami nagy huzavonával...Aminek az a lényege, hogy sajnos asszem, előbb vagy utóbb haza kell mennie. Nem mesélve el a 300x6 lépcsőt, amin az ember ide felszökellt. Lehetne még részletesebben is ezt kifejteni, de az idő, meg minden. Tehát ez csak valami vázlat akarna lenni. Kicsikarunk itt valamit, amit csak tudunk, sugárzás, meg kemo, meg anyám tyúkja, s aztán - annyi. A gyógyszert otthon is lehet eszegetni..., mert az szinte egy az egyben ua. Sokat csináltunk abból az 1000 dologból, ami - Széppé, Jóvá, Kényelmessé, Kedvessé, Otthonossá tenné a házunkat és környékét, az életet ott, de még mindig van vagy 700, ami, nincs befejezve. a mostani menetből még lehetne tenni vagy háromszázat, úgyhogy csak négyszáz maradna. De a fő lényege a dolognak, hogy tisztázódnak lé-nyegek. Tisztázódik először is a paraszt. Mármint hogy ki vagyok én. (mi) Na meg a szitu. Na meg, hogy akkor most mi az ábrás ez valahogy így fest: Még lehet csinálni néhány dolgot a házon, mint fűtés korszerűsítés, mondjuk központi. Na meg pár ezer szekrény meg polc, hogy el tudnánk a szarokat (kincseket) pakolni. Végre. Na meg egy autó. Felmerült, hogy mégiscsak a jeepet kéne honosítani, ha lehet, meg renberakni. de miután vélhetően van vagy lehet egy kis prücök ezzel, megint győzött a józanész, s el lesz halasztva. Szóval egy használt izit veszünk. Bár még fogalmunk sincs, hogy, hol, meg ilyenek. A fiunk nem igen alkalmas erre. De van ennél fontosabb. Az pedig - tovább folytatva A Jill körüli

monológot, a kert. Kell neki a kert. Mert soha semmi nem okozott neki olyan örömöt, mint az. Főleg ezért. De vannak másodlagos - fontos - szempontok is. Szörnyülködve tanuljuk, hogy minden kapható élelmiszer mérgező, meg minden. S nagyon hajlok arra, hogy együk a magunkét. Ehhez lehetne csinálni valami invesztmentet, ill. alapvető javításokat. Például rendes mélyszántást, alapos trágyázást, faültetést, ólépítést, a locsolás megoldását stb. Ezzel kapcsolatos harmadik nagy szempont, hogy várhatóan a jövedelmünk alaposan meg fog zuhanni, s akkor jó lenne egy kis háztáji. Úgy értem, ha hazamegyünk, végleg. Mindezt A Jill tudná intézni, ha minden igaz. Tehát - természetesen attól függően, hogy miként érzi majd magát, akár már most januártól, vagy tavasztól, vagy nyártól ott maradna. Én meg visszajövök, mert még mindig kell az a büdös (kurva) pénz. A házra, de főleg az asztalos műhely rendesebb kialakítására. Mert még mindig ehhez értek legjobban. Azaz az embernek abba kellene befektetni, ami evidens, s nem valami elvont izébe. Kéne még egy-két nagy gép, innen hazavinni a szajrét, ami nem kevés. S persze az épület ezen részével is valamit csinálni: falak, ablakok, vakolás, betonozás, szigetelés, festés, villany, kurva anyja. Akár az egész jövő év is erre mehet. Miközben ugye a kislányunk keményen lékeli a zsírosbödönt, s még csak az elsőt járja. Amúgy, meg mindent más képen, meg lekell majd mennünk szerényebbe. A havi sokszázezer meg a minimál bér közé. S lehet, egyszer majd másoknak is kell kicsit dolgozni, többet. A Sandrának mondjuk. Nem szívesen mondom ezt, ezzel a két iskolával nem lesz könnyű. Szóval nem tiszta, hogy, de valahogy. S lehet, vissza kell térni az egyszerűbb kajákhoz, mint tojásos krumpli, nokedli, fejes salátával. Állatok is számításba kerülnek újra: tyúkocskák, malackák, esetleg birkácskák - no meg sok-sok zöldség. Ott tartok, hogy szívesebben ganéznék disznót, mint sanyarognák itt a messzi idegenben. A más disznaját ganézva..., jó pénzért. Tehát kevesebbért, de otthon. Valami ilyesmién nagyon el akarok innen menni, mert igencsak el vagyok idegenedve. Hogy szépen mondjam. De azért totál pitinek, csórónak, patópalkónak nem szeretnék beállni. Tehát valamit még kell kapálnom itt. Kincses bánya lehetne az ott, van hely, föld, épület, csönd, meg más variánsok, a kérdés az, hogy mennyi befektetésre van még erő, idő, stb. Ha tudnám, hogy még öt, tíz, tizenkettő, vagy esetleg tizenhét évig élek még, könnyű lenne. De azt a kockázatot nem engedhetem meg magamnak, hogy az imádott helyen egy kicsit ne éljek még. Amiért egész felnőtt, s normális életemben dolgoztam. Mint a barom. Mert eddig ilyen ugye nem igen volt. Amikor otthon voltam, akkor is nagykovácsi dísztelen bentlakójaként teltek a napjaim. Bassza meg. Jó hely, de. Mert amúgy olyan vasárnapi bácsi voltam. S persze változatlanul nem tudjuk mi is otthon az ábra. mert innen nézve minden - lehet - más. Nem tudjuk mibe, mennyit, hogy érdemes invesztálni, mi éri, érné meg, meg ilyenek. Azt tudjuk, hogy mink van. Ház meg föld. S az se semmi. S mindez attól függ, hogy mi van megcélozva, mire törünk, mivel elégszünk meg. Nos, én egy lukkal a seggemen. Az én burám totál tele van. Már semmilyen világjárás, kaland, input nem kell, annak már minden cseppje méreg nekem. S két

dologra vágyom: egy vitorlásra, meg szabad időre. S ha egy zsíros deszkával megyek majd hajózni, s ha egy darab szalonna mellett pötyöghetek ezen az izén a lugasban, az már maga a mennyország lenne. Nos, nem tudom, hogy mennyire látszik ez a kép, de valami ilyesmi. Mostantól fogva tehát már "baromi könnyű", megvan a cél, a többi már semmi. Csak gondolkozni kell rajta, na meg megcsinálni. S mi ebben a durranás?

Jack

1007 eminem, ☐lms

Nem tudom mi a jobb, a címeket elküldeni, vagy a cikket. Mert elég hosszú, olyan hat oldal lehet. Nekem tök mindegy, írjátok meg, melyik a jobb. Tényleg jó. Egy csomó információ, de - nekem - az értékelés sem rossz. Borisz, az jutott eszembe, hogy ezt - szerintem - te fedezted fel, nekünk, ami nekem a "jó szem", azaz kialakuló nagyság jele. love

Apa

1008 a munka öröme

Van munkám. Volt idő, mikor totál kétségbeesetten azon gyötrődtem nap, mint nap, hogy én belőlem soha nem lesz, lehet jó carpenter, mert nincs hozzá huzatom. Rengeteg volt a tévedés. S hajszoltam ezt a dolgot, de nem ment. Mindig azt hittem, szentül meg voltam győződve, hogy jó, de mégsem volt. Nos mostanában ez lassan változik. S persze ettől fel is gyorsultak a dolgok. Ami jó, mert több időm marad. Nagy segítségemre van, hogy ennyi szerszámom van, az is. Tegnap épp el is szégyelltem kicsit magam emiatt. Olyan, mintha a családtól venném ezt el. Azt hiszem nem én vagyok az egyetlen férfi, aki ilyeneket érez. S megpróbálja igazolni, mit miért. De kell a szerszám. Pénzt csinál. Jó bonyolult munkáim vannak, de meg tudok birkózni velük. S még örülnek is neki. Dicsérnek. Ami azért nem árt. S persze a legfontosabb dolog, hogy rengeteg pénzt keresek. Ami kell is. Még mindig kéne vagy négy-öt rongy. Hogy minden jó legyen. Ki. Ad munkát. A Warrent sem szeretem, de. Ő szerezte a munkát. S állítólag még van vagy kétszázötven-háromszáz kuncsaftja. Jóba kell vele lennem. Még van egy hónap. Ugyanakkor egy elég baljós előjel, hogy senki sem hív. Az Ed állandóan ígérgeti, hogy valaki fog hívni, aztán nem hív. Kis buzi.

Ez az Al van, nem szeretem az izgága, és tudálékos lengyeljét.

képtelen vagyok megküzdeni a sötétség erőivel, hiábavaló harc A Jillel, egy jellemzés

Minden hiába. Nyilvánvalóan" ezek azt az oldalt karakterizálják, amit én problémásnak tartok, ami a hibák forrása. Mert valahol mindenki egy áldozat, s

így mindenkinek van valami felmentése. Ezt azonban – legalább is az én felfogásom szerint – nem lehet mindenre kiterjeszteni. S mindenkinek megvan a maga felelősége is. A fő érv persze, hogy ebben az esetben A Jillnek valóban minden kis morzsára, minden kis parányra szüksége van, hogy a felszínen tudjon maradni. Talán még arra is, hogy engem hibáztasson. Jó lett volna, ha valahogy dűlőre tudunk ezzel jutni, valami egyensúlyra, s az marad meg. De úgy tűnik, ehhez nincs se idő, se erő. A sötétség hatalma kezd eluralkodni mindenen, s ez lesz a megfogalmazása annak, ami a kettőnk kapcsolata. Ha az igazság valahol is létezik, az nem a mi kettőnk dialógjában lesz, hanem valami, amit én titokban tudok, vagy valami, amit más tud. Talán mondjuk a gyerekek...A Borisz meglehetősen hasonlít rá. A Sandra is persze. S felmerül a kérdés, hogy nekem ez ellene talán küzdenem kellene, be kellene bizonyítanom, hogy ez milyen hazug és ártalmas. Hogy ez ellen az örökség ellen küzdeni kell. De nem biztos ezt meg fogom tenni. Belefáradtam ebbe. Mert még esélyt sem látok, mert látom azt, hogy milyen hatalmas erő ez. Talán még egy életút sem elég hozzá. A Borisz – az már biztos – lekéste ezt a hajót. Felajáltam neki, jöjjön ide, de pontosan ugyanannak a logikának az alapján, az anyja le tudta beszélni. A valóságot nyert pszichózisok. Talán A Sandra. (hogy örül A Jill a progresszivitásának! S hogy szomorkodik a fiunkon!) Ez az egész történet persze közel sincs kidolgozva. Tulajdonképen ez csak egy amolyan vázlat. Tudósítás arról, hogy mi történik. Napló, ahogy a cím is mutatja. Hogy majd legyen miből meríteni. Van ennek, persze valami általános megfogalmazása is, mégpedig az, hogy min tudnak életek elszállni, kisiklani. Hogy hiába van meg minden, pénz, paripa, nő, ha belül értetlenség, rossz kultúra, rossz beidegzések vannak, akkor semmi sem segít) A Jillről, meg a kapcsolatunkról van szó. A Jill önértékelési zavara, s félremagyarázásai Elszigetelt gondolatok, logikátlanság, érzelmek, most így a betegséggel is megtetőzve. Reménytelen. Mert még mindig ugyan az a mottó. Hogy „én őt elhagytam", hogy „az az öt év az azért már úgy marad", hogy „milyen nagy szarban volt", s hogy „ő milyen ügyesen, a saját erejéből kikecmergett a bajból". S az hogy ez miért volt, az hogy én miben voltam, az hogy én miben segítettem, az hogy ez nem valakinek a dolga volt, hanem a mi közös dolgunk, az nem áll össze...A genetika, a butaság, a korlátoltság, a rossz beállításra való hajlam, a pesszimista szemlélet, a depresszió, a férfi utálat, - mindez a hazulról hozott batyu, amiről azt hittem, hogy majd én át tudom rajta segíteni, meg tudom ezt változtatni, meg tudom mindenki javára ettől őt váltani, nos, be kell látnom, nem sikerült. Az évtizedes magyarázatok, cirkuszok, ordítozások, sem segítettek annyit, hogy elszigetelt, pillanatnyi, kényszerből érzett s felfogott „megértések", „belátások" kis jelentéktelen szigetei alakuljanak ki, s nem valami átfogó megértés. Teljesen olyan kép van itt festve, mintha én egy bűnöző lennék, Aki őt elhagyta, aki vele nem törődött, aki a családot nyomorúságok sorozataiba döntötte, felelőtlenül, meggondolatlanul, önzőn, gyöngén, ostobán. Nos, ez a dolog nekem nem megy. Én nem akarom az energiámat ezzel tölteni. Ami most ugye egy képtelenség, s nem tudom, hogy

mire jutok. A szellemi, s lelki ereje fogytán, már a reménye, a lehetősége sincs meg annak, hogy ez a megértés összeálljon, s úgy halljon meg, hogy valami megnyugtató, kiegyensúlyozott, s pozitív kép maradjon. ...A legokosabb dolog, amit csinálni tudok, hogy gondoskodom róla, megyek az utamon, s ahelyett, hogy az energiáimat győzködéssel tölteném, hogy a szoknyája szélén ülnék, s végeérhetetlenül a dolgokat magyaráznám, hiába, inkább dolgoznék. Pénzt keresnék, hogy legalább valamire jussunk. Mert a többi úgy is bullshit. Csak az a kérdés, hogy majd hagyja e. Mert minden egyes alkalommal, amikor igyekszem valamiféle balanszot kialakítani, akkor a fortélyok, mesterkedések, érzelmi zsarolások, selypítéses, bubulinás, hízelkedések millió fortélyát veti be, háttérbe helyezve azt a sötét, kegyetlen, önző, makacs, kiábrándítóan kiábrándult, proli, realista, kishitű, kistílú személyiségét, ez az egész szedett-vedett kispolgári budoárt s igyekszik „megfelelni" annak, amit én szeretnék. Furcsa, de akkor tudja, mi a jó. Csak ő nem ezt gondolja! S oké, kérdem az mi? Hát az meg nem tudja! Szinte az összes energiáját ilyen lelkizésekkel tölti. Miközben én igyekszem mindenben megfelelni neki. Nemegyszer kilenc-tíz órakor megyek el itthonról, addig csak magyarázok, vígasztalom, tanítom, tisztázom a dolgokat, próbálom valami világos, napos, kellemes helyre terelni a gondolatokat. S utólag mindig kiderül, hogy ez az egész hiába van, hogy szar vagyok, hogy nem törődőm vele, s célzások, finom kis nüánszok sokaságával arra céloz, hogy én elhagytam. Munka közben is vele foglalkozom. Rohanok haza. Főzök. Elmentem helyette is intézkedni. Próbáltam kiegészítéseket tenni. Próbáltam fölrázni. De minden ellenem fordult. Minden viszszapotyog rám. Visszaháramlik rám. S természetesen a jó kis nyugalmam, a reményem, a bizakodásom, a kis primitív, de megbízható életrendem lassan de biztosan eltűnőben. Attól hogy itt van. Szex az ugye nincs. Egy nyomorúság ez az egész minden szinten. S valahogy el tudnék én ezzel a résszel lenni. Valahogy képes vagyok én ezzel megbirkózni. Valahogy kitaláltam a megoldásokat, de az biztos, hogy semmi igazán jó – nekem – nincs ebben. Van, ami jobb, van, ami rosszabb. S a balansz rosszabb. S persze ez az egész nem miattam van. Nem is kéne még említenem sem. Ő miatta van. De miután már az is el lett késve, az ő nagy okosságából kifolyólag, már késő volt, össze volt kutyulva, ezért az itteni, erre vonatkozó megoldás sem biztos eredményes lesz. Ami megint csak majd az én hibámmá alakul. Ezzel máris szembenézhetek. De mindegy. Én csak az tudok maradni, aki teszi, amit tennie kell. Mindenesetre soha nem gondoltam, hogy az én kis Bubulinám, az valójában egy ilyen sötét alak. Reménykedtem, imádkoztam, hittem, bíztam...A gyanúm persze már a kezdetek kezdete óta ott motoszkált bennem. S mindig minden erőmmel igyekeztem arról nem tudomásul venni, azt a háttérbe szorítani, tagadni, stb. De újra és újra elő jön...A Nickcaves sötétség. S sötétség erői. S megértem én, hogy abban a nihilben, abban a kétségbeejtő nyomorban, abban a trailer létben, amelyikben emberek affektálósan nem isszák ki a poharuk alját, ahol a férfiak tényleg pipogya fráterek, s megérdemlik, hogy semminek nézzék, szidják, pocskondiázzák őket. S ahol a nők lassúak, tele keserű

érzelemmel, meghasonlások légiójával, s az apró gonoszságok végtelen arzenáljával, mint túlélő felszereléssel igyekeznek a semmiből valamit csinálni. Én azt gondolom, hogy ez egy karakter. Én azt gondolom, hogy ez egy generációk alatt kialakult típus. S tudatlanság és butaság, s következésképen végtelen naivitás volt részemről, hogy én hittem ennek a megváltoztathatóságában. A kis szőke tincs a hajában. Azt gondoltam, hogy attól majd. A szép, mélykék szemei. De ha jól belegondolunk, akkor a tincse, meg a fogai az nem volta más, mint ami miatt egy kennelből nem lehet egy kutyát eladni. Ami az Ali volt. S mikor ez emberi karakterként megfogalmazást igényel, hogy az ilyen tacskós alkat az végül is miben találja meg az érvényesülési formákat, akkor nincs min, - utólag – csodálkozni. S persze jogos a felvetés, hogy azért, hogy az áttörés nem történt, történhetett meg, én is hibás vagyok. Mert nem tudtam azt a nagy mindenre kiterjedő környezetet létrehozni, ahol kétség nem férhet dolgokhoz, ahol a progresszivitás minden oldalról, s kellően meg van támogatva, ahol nem kell többet kételkedni, ahol a bizakodás, az szerves része az életnek...A minőségi és mennyiségi alkotóelemek olyan szintje, amire lehetne – csak hogy valamilyen formában mégiscsak megfogalmazzuk – azt mondani, hogy polgári. A felhalmozás olyan mértéke, ami tartós változásokat hoz, stabil. Ahol lehetőség van arra, hogy ne alulról nézzük a világot. Én, természetesen szintén zenész, közel sem tökéletes, gyarló, gyenge, pipogya, üres locsogó, szélkakas, hordószónok, nem nagyon eredményes ember, de mégis több. Mert valahogy én mégiscsak több vagyok, mert többet tudok. Mert én szívósan s kitartóan, s elég következetesen, de dolgozom. Igyekszem. Nem kifogásokat keresek, hanem megoldásokat találok. Valamit persze azért sikerült ebből „eladnom". Szűkösen meg lehet belőle élni. Meggazdagodni nem. Valamit értenek ebből. Sőt valamit alkalmaznak is. De valahogy ez az egész nem áll össze. Valahogy nem lett belőle életelv, életfilozófia, életvitel. Nincs egy állandó hit, egy törekvés. Hogy a szegény ember kiemelkedhet. Hogy nem csak az öncsalások, önámítások, a trükkök szintjén, hanem magasabb, s alapvető szinten is van kiút. Hogy nem a gazdagok kiváltságait utánzó olcsó kellékek használata, alkalmazása, a megoldás. Az olcsó sprayek, a finomkodó kéztartás és hanglejtés, a papírzsebkendő, a szalvéta, tusfürdő, az emberellenes dezodorok, a körömlakk, a bizsu, teszi a lényeget. Hogy az csak önámítás, s szerintem jobb, ha nincs. Mert akkor az ember beismeri a vereséget. Beismeri az alárendeltséget. Mert beismeri, hogy márpedig erre neki igenis szüksége van, e nélkül nem tud élni. Vannak intelligens szegény emberek, akiket nem nyomorít meg a szegénység. Vannak, akik felismerik a benső lehetőségeket. Vannak, akik tudják, hogy ők csak ugyanolyan emberek, mint a gazdagok, ha nem különbek. Vannak, akik tudatosan képesek használni, ami lehetséges, ami jut nekik. Akik nem akarnak hókuszpókusszal kitűnni. Akik képesek az értelem köré csoportosítani az élet dolgait. Akik nem akarnak csalni, s csalva lenni. Hókuszpókusszal. Végül is A Jill odáig eljutott, hogy látja a fonákságát a dolgoknak. Másoknál. S nem egyszer helyesen értékeli is. De amikor ezt magára kéne alkalmazni, akkor passz van. S akkor ez ugyan az.

Szóval – valahogy vissza kéne térnem a régi jó kerékvágásba, s csak egyszerűen, s nyugodtan dolgoznom, s jobb híján pénzt keresnem. Amennyit csak lehet. S reménykednem, hogy egyszer majd nekem is jut valami ebből az egészből. Hogy egyszer majd az én időm is eljön. Csak azt nem tudom, hogy ezt miként tudom létrehozni. Mert nem lesz könnyű, mert nem biztos, fogja hagyni. S persze van még ezer gyakorlati dolog is, amikor ezeket a dolgokat alkalmazni is kéne. S bántani, azt végképp nem akarom. Tehát az a kérdés, hogy van e itt valami szelídszolid, s köztes megoldás, amit alkalmazni lehet, lehetne. Éjjel van, sok ivás, evés, veszekedés, s korai felkelés után egy óra óta fent vagyok, s szedegetem össze ezeket a gondolatokat. Kiábrándult, s elkeseredett gondolatokkal hánykódtam, amiből ki kell törnöm, ha nem akarok én is áldozattá válni. S a családot is azzá tenni. Abban reménykedhetek csak, hogy ügyes tudok majd lenni, olyan ügyes, hogy A Jill majd „megérti, elfogadja, beveszi", hogy mi a *bullshit*, s mi az, ami előrevisz a dolgokat. Természetesen ez attól is függ, hogy a betegsége majd mire ad lehetőséget, mit enged meg. De nem tudunk mást csinálni, mint bizakodni. S az is valami. Nos ennyi most. Nagyon örülök, hogy idáig is képes voltam eljutni, totál, teljes magamtól. Mint mindig.

1008 Válasz a Zsuzsa levelére

Tévedések elkerülése végett, én is pontosan tudom, hogy az élet milyen alantas, még tömörebben - szar. S én komolyan gondolom, hogy lehetséges ezt nem így látni. Művészileg látni. Az arany janibá az ugye azt mondotta vala, hogy a mű (ami ugye egy látásmódot feltételez valaki részéről) "az nem az undorító realitás másolata, hanem annak égi mása" Mert valahol mindegy. Mindegy, hogy a nagy és hatalmas realitásérzékünktől ülünk görbén, és nyomorultan a porban, vagy a szélmalmok karjait rángatjuk. Kicsit alkati kérdés is. Van, aki ettől, van, aki attól érzi jól magát. Én má' csak maradok az utóbbi. Ezért a trutyi életért, személy szerint, egy másodpercig sem nyüzsögnék itt tovább. Ez biztos. De, persze, ahogy a leveledben is írod, ébernek kell lenni, az ellenség a bokorban bujdos, kezében gyilok, s jaj annak, aki nem annafrank, s csak úgy gyanútlanul virágokat gyújt szemben a réten. Ez a terv, egyébként évtizedek óta ugyan az, legfeljebb a helyszín, az időzítés, meg pár apró részlet változott, megfelelni akarván az idők viharjainak, ugye. Kisfiú koromban óta ugyan ezt akarom. Csak ez a nagy buzi realitás érzék, ez akadályoz meg benne, na meg persze, néhány jav hiánya. Rohannom kell a bányába, lekésem a lefelé menő tuját.

Jack

1008 az első nap izzadás nélkül

Ma volt az első nap, hogy nem volt hőség. Bent festettünk, na meg az ablakokat fejeztem be Mrs. Greene-nél. Mindenféle problémák vannak, de talán eliga-

zodunk köztük...Az ablak még mindig nem jött meg, lehet a manusz nem is rendelte, csak most meg. Remélem, tudok addig sumákolni.Mrs. Russel meg nem fizette ki mind a pénzt, amit a munkáért kértem. Nem valószínű fogok valaha is dolgozni neki többet. Kellene új munkákat találni. A Jillel kibékültünk, kértem próbáljon meg nem mindenért engem hibáztatni. Azt mondta oké.

1010 egy kis fellélegzés, lb

well, Jó nagy szarkeverő vagy. Ezek a szintaxisok! szintakszikai csavarások...Tartalmilag meg, make sense. hát persze. Nos mi itt néha komoly aggodalomba esünk. Ez valahogy így néz ki: jövök haza, anya jön haza, s kérdezzük a másikat, "írt a Borisz?" "ja""mit?""a szokásos, semmit". Kifogások "S ilyenkor felmerül a kérdés, hogy miért csak utólag vagy okos. Normális. Informatív. Teszed meg azt a - szerintem minimális - erőfeszítést, hogy odafigyelsz, "odagondolsz", vagy rágondolsz, hogy a másikkal vajon mi van. Hogy a te túltelített, s többnyire sértődött egód közéd meg a másik emberek közé áll., ami ugye azt jelenti, hogy mindketten, mindkét oldalról ugyanazt a szegény párát látjuk. Te is őt, mi is őt. Mi jobban szeretjük az értelmes Boriszt, a briliáns fiunkat, mint azt a szegény karikás szemút. Erre meg azt tudom mondani, hogy kell néha egy jót aludni...A történeted ugyanis nem szól arról, hogy mit is csinálsz, te, minden nap három után. Nem tudom hányra jársz dolgozni. S okés van költöztetés, meg van munkás hétvége, meg ilyenek. S néha kell egy nagyot aludni. Néha én este nyolckor lefekszem, s feltöltöm, all the way az aksimat. aki ezt nem teszi meg, az csökkenti a kapacitást, a teljesítőképességet, a biokomputer limitál, szűklátókörűség keletkezik, s azt hiszi az ember, kurvára meg van győződve róla, hogy az a világon a legfontosabb, ami az orra előtt van. Még akár verekedni, vagy más hasonlóan ugly dologra is képes érte. aztán meg, a nagy picture helyreálltán kiderül, hogy "na, az még sem egészen úgy van!"A helyzet jobb. Az élet jobb, mint a bad dreamok. Nem végzetes, nem fatális, mindig lehet valamit tenni. Egyrészt a fizikai munka soha nem árt, kimondottan jót tesz a testnek, a léleknek is. Az egocskánknak is, mert antidepresszant. Tárgyakat manipulálni - talán a legfontosabb emberi tevékenység, mert a tárgyak ártatlanok, kezelhetők, megbízhatóak, nem úgy, mint az emberek, meg a körülvevő viszonyaik. Amik mindig kimondottan zavarosok, s kibaszott megbízhatatlanok, s kiszámíthatatlanok. Az emberben - mindenkiben - van egy trillás kismadár, meg jó sok szar. S nem lehet tudni, hogy a trilla, vagy a szar nyomódik éppen ki. Mint egy tubusból. Totál igazat adok, hogy jó tett helyébe jót várj. S örülök, hogy segítesz. S kimondottan örülök, hogy rám hivatkozol, valamit mégiscsak tudok neked mondani. Adós, az a szolga. Mi meg free man-ek vagyunk, nem? A másik oldalon valamit szeretném, ha megértenél. Nekem, különösen ebben az "anyás" helyzetben, eléggé kemény elhatározásaim vannak. S mindenáron szeretném őket megcsinálni, véghez vinni. S én természetesnek tartom, hogy hozzád fordulok segítségért, mert te

vagy, lehetsz, lehetnél a mi otthoni nagykövetünk. Aki tudja a politikai, kulturális, meg más dolgokat is. Nem kell - túl sokat - magyarázni. Mert legfeljebb materiális tévedések lehetnek, azt meg mindig ki lehet javítani. Nos azt viszont nem szeretném, ha bármely okból! legyen az akár érthető, indokolt, humán, családi, fiúi, lelki, vagy egyéb, hogy nem segítesz, de valahogy, valami trükkös módon még megnehezíted, vagy netán lehetetlenné teszed, hogy dolgok megvalósuljanak. Mert nem "engeded", hogy más csinálja, te meg nem csinálod. (a dolgok ide jönnek, jöhetnek ljil☺...) S persze ez lehet túlzás, de szerettem volna kimondani. A karakterizálás néha nem árt. Itten egy elég nagy lelki gyama van. Írhatnék neked arról, hogy én mit csinálok, egy nap, de még a látszatát is szeretném elkerülni az összehasonlításnak, mondtad, hogy nem értesz sok mindenben velem egyet. Tehát csak utalás képen mondom: *mindamellett, hogy ezer dolgot csinálok - nehezet is, sokat is, bonyolultat is, s olyat is, amiben idióták is vannak, jól összekeverve az égvilágon mindent, itt van nekem anya.*

Minden nap, kb. három órát, foglalkozom vele. muszáj. ő akarja így. s ez totálisan oké velem. De tudod, hogy milyen maximalista vagyok, s mindig azon gondolkodom, hogy még mit tudnék tenni. S erre az egyetlen lehetőség - lényegében - az otthon, a házzal van. Mert - szégyellem, de ennyit legalább megint előre látok (s döbbenten tapasztalom, hogy nem mindenki látja ugyan azt), hogy anyának rövid időn belül haza kell mennie. Lehet már most karácsonykor otthon, kell maradnia, vagy a tavasszal hazamennie, vagy next Summer. S két dolgot szeretnék otthon: jó otthont, meg egy autót A Jillnek

Hogy a ház, ahol ő van, ahol ő mozog, lakik, él stb. a rendbe legyen. S legyen egy rendes autója. Nekiálltunk, hogy elkezdjük a kertet, az ólakat, az udvart megcsinálni, megcsináltatni. Erre az utóbbira neki is iszonyú igénye, szüksége van, lenne. Soha olyan jól semmiben nem érezte magát, mint abban. S ugyanakkor lehet, hogy nemsokára kis International olajkutunk kicsit kiapad, leszárad, stb., s répácskákat fogunk, fogok rágcsálni. Mert az még mindig jobb, (kezedben egy Hölderlinnel), mint telepofára zabálni a steak-et a messzi idegenben, egy pöcegödörben. Valami ilyesmi. De versolvasással nem lehet házat építeni. tehát addig kell, amíg csorog a lé...Anyának elég speciális az ideje. Az időmértéke. S ezt én akkor is így gondolom, ha más nem. Akkor is, ha más nem érti, vagy ért velem egyet. Mert mindenki csinálja, amit csinálnia kell. Szóval ez itt, és most van. Ami a házat illeti: Csinálhatom a csatornát is, mikor hazamegyek, de arra gondoltam, hogy inkább a nappali mennyezetét kéne, egyszer már befejeznem. Nem mintha kurvára vágynék rá, még a hideg is kiráz, ha rágondolok. Aztán még: Polcok, (most rendeltem meg fél köbméter szárított deszkát, kétszeres árért Balatonendrédről hozza az asztalos(!), amiből kb. nyolc-tíz polcot, akarok gyártani; könyvest, meg mindenkurvaannyást. hogy a szarok és a kincsek a helyükre kerüljenek, first time in history. nekem jól van, ahogy van, de anyának...Szekrények, counter-top csempézés, Konyhaszekrények (a faliak), s az ajtajaik, S szeretném

elkezdeni végre a fűtést. (ami kemencét jelent, s abból csöveket végig a házon, meleg levegő áramoltatása címén) Ez egy sziszifuszi kuvaanyja. talán nem kell magyarázni. Az elszállt kert terve. A kerttel a következőt találtuk ki anyával: Talajminta, trágya (mű és szerves), tereprendezés, kerítés, járdák, víz, villany, üvegház, ólak, növények, s állatok. úgy értem baromfik, birka, disznó meg púpú tevék. esetleg néhány pandamaci. Orchideák és guini pigek. egy kecske. Papagájok és koriblik. whatever. S akkor még nem beszéltem a jövő Hugi izékről, amikor a majdani megélhetés további mankója merül föl, kerül előtérbe, azaz a műhely, meg még néhány tonna gép. Mert - főleg asztalos vagyok, lettem, bassza meg. S netán, még valami más. De ilyen messzire még én sem látok. Valami határt azért kell szabni, nem? Nos. Csak hogy kicsit összefüggés legyen, nagyobb kép. Ha akarsz, s tudsz segíteni, nagyon szívesen veszem, örülök, netán még boldog is vagyok. Ha csak kicsit, vagy alig, annak is. De egy biztos, nekem a cél ez. S nem lenne könnyű valakit találni, akinek azt ajánlanám, álljon az utamba.so, gondolkodj ezeken. (nyugalom? Az nincs, majd rájössz...) Az élet értelme a küzdés (vagy "úton levés, ahogy ezt régi szobád tanúsága szerint, bölcsebb fiatal korodban már egyszer megértetted...)

love

Apa

2002. 1011 Kertész Imre, lb

First of all: tudjuk.

Egész este az erről szóló híreket olvastuk itt anyával. second: egyetlen sort írhattál volna, mint (?) véleményt, comment-et.

S a cikk elküldése is az, I knowwwww. s örülök is neki. Anya fölhívott, olyan két óra körül. Az első mondatom az volt, hogy azonnali ünnepet kellene elrendelni Magyarországon. Ehhez fogható dolog kevés történik, minden évszázadban, évezredben egy. Én rettentő büszke vagyok...Az hogy zsidó? Csak kezdjük ezzel:

A repülés, a tenger a valami nagy, mindentől, a körülményektől függetlenül. Hiába rázkódik a repülő, s ha eredménytelenül, már-már kétségbeesetten keresünk egy helyet, egy idilli öblöt, egy megközelíthető lejáratot, mert privát terület, mert épp ott "nem jó". valahol Albánia-alsónál. Az út kanyarulatból fel-feltűnik a fenséges látvány, a víztükör, isteni jelenlétével, az agyunkban tükröződő mélyebb értelemmel korrelálva? Mert a dolgok egyek? Emlékszel a Monterey hósipkára, amit nem tudtunk megközelíteni? Az akkor is az volt, ha az emberi baromság ellehetetleníti az odajutást, a hozzáférést. Azt hiszem ez csak így van jól, persze hogy egy zsidó. Más részein a világnak születnek - itt-ott - nem zsidók is, akiket "érdekel" mi a nagy büdös helyzet. Van, aki még - netán - "jobb" is. De ott, mifelénk? Belé kell olvasni az Ady versekbe, hogy mi a baj velünk, nem-zsidó

magyarokkal. Nos én rettentő büszke vagyok. (kicsit irigy is, de csak egy Ici-picikét, mert én szerettem volna lenni az első.) Én nem akartam zsidózni. Van itt egy "nagyobb" kérdés is, ha ez egyáltalán jó felvetés. Mert ugye szörnyű a történelmünk, szörnyű a múltunk, szörnyűek a cselekedeteink, a nyelvünk, a bezártságunk, a bunkó-falusi, olcsó-proli, nyomorúságos kispolgári finomkodásaink, évszázados, labancutáló-irigylő izgágaságunk, mely annyiszor úttalan és céltalan, s főleg eredménytelen. S ahogy megyünk felfelé, s újabb és újabb negatív köröket hagyunk magunk után, már-már reménytelenül, valami mégis is marad: mi van azzal, hogy mi vagyunk a legidegenebb, legkisebb nép a világ egyik legcivilizáltabb helyén, az egyetlen, aki megmaradt! Hogy a francba? Nos, innen, erről a hegycsúcsról nézve, jöhetne már valaki, aki azt mondja, hogy kezdjük elölről, fogalmazzuk meg a történetet, minden idiómájával újra. s tárjuk már - végre - az emberiség elé, azt az egyetemes emberit, ami igenis ott van bennünk, a legkisebb, legidegenebb, legcivizáltabb népben. "mert könnyű szlávnak, germánnak, satöbbinek lenni". S persze vannak még zseni népek: az örmények, pl., de azok nem ott, ahol mi. Ráadásul komcsi tapasztalattal..., s az se semmi. Szóval valami ilyesmi. Nos, Az Updike, a Pynchon, s a Roth előtt Nobel díjat kapni, nem semmi. Az utóbbi egymillió zseniális oldalt írt a Zsidóságról. Felsorolja, kibontja, elemzi. De hol van az a mélység??????Az európai édes gyökér? Ahhoz Magyar Zsidónak kell lenni! Onnan a Kelet-Európai legzsidóbb hét bendő egyikéből, ahonnan a nukleusza ennek a modern ügynek szétszóródott, ahonnan sokan pervertálódtak, militarizálódtak, uzsorások lettek - szóval kell valaki, aki le és benyúl a lényeg zsákjába, s megkeresi az eredeti kis dobogó szívet. Felveszi a kaffkai köpenyt, a zsenialitás varázsvesszőjét, amibe az a cseh beleőrült, s ott hagyta abba, hogy "boldogság? hja, csak nem nekünk..."(nem állhatom meg, hogy ne tegyem ide a József Attilai sort is: "...én, aki jót is másoknak remél...") Kurvajó. - (már megint nincs rendes szó...) Mármint magyarnak lenni, kicsit megint. S persze, s igen: a túlélés, amiért még mindig ott vagyunk, az egyszerű ember zsenialitása, a mindenkiben ott lakozó, annyiszor megénekelt, s annyiszor elfelejtett kozmikus zsenialitás, a valóság helyes balansza, ahogy a szörnyűsége és gyönyörűsége a világnak összeáll, meg ahogy kezelni tudjuk. Mert emberek mindenütt élnek. őserdőkben, sivatagokban, hóban, lápban, és nagyvárosok kalitkáiban is. S ha úgy vesszük, mindenütt van horror. A szín mindenütt egy koncentrációs tábor. Ki lehet ezt mutatni. De az emberi nagyság, pont az, hogy még az igazira, az eredetire is azt tudja mondani: "na, azért annyira mégsem, sőt..." (Jó példának mindig ott van az Asóka). Meg ez a dübörgő harci szekér, átkokat szóró média, felfúvódott arcú, idióta ősembereivel. Tudomásom szerint két dolog történt itt, a függetlenség meg az alkotmány óta: Mikor a Havel felszólalt a kongresszusban, s ezt mondta: "nem igaz az, hogy a lét határozza meg a tudatot, pont fordítva, a tudat a létet". Mikor a Dalai Láma ugyan ott elrötyögetgetett. S az atyafiakat átjárta a Buddha lényege, a tolerancia. S akkor ezek a híres neves honatyák, ezek a

"legcivilizáltabb patríciusai a legcivilizáltabb "demokráciának" döbbenten elrévültek, milyen kis pöcsök is ők...S égnek áll az ember agya, mikor tudja, hogy a Faulkner mit mondott mikor átvette a Díjat. Itt mondta. Azaz innen, amerikaiként. Hogy mégse úgy van. De képzeld el, milyen lenne a világ, ha ez se lenne? Még sok minden van, persze. S, végül is, a reakciód annak veszem, hogy megadtad az esélyt, hogy először én mondjak valamit. S ne törődj a bullshittel, az jön, meg megy, de ahogy a faulkneri mondásban volt, az "ember prevail". Csakhát könnyű értő amerikainak lenni…S kellett ott ez, nagyon kellet nekünk, kis-nagy Magyar Népnek. love

Apa

1015 reagálás a telefonálás utáni helyzetre, mikor rám akasztották a kagylót, lám

Kedves Fiam, Kedves Lányom,

Ez a levél, valójában egy response akar lenni arra a tényre, hogy két nappal ezelőtt, mind a két gyerekem torkaszakadtából sikított, s ordított velem, s rám akasztotta a telefont. S a - miért? - kérdés még akkor is jogos, ha feltételezzük, hogy totál én voltam a hibás. Jó lenne azt gondolni, hogy minden jó. Hogy tökéletesek vagytok. Tehát következésképen semmit sem kell mondani. Sőt, netán, még nekem kell tanácsot kérni tőletek, (ami már meg is esett!), mert csodák csodája, annyira advanced-ek vagytok, hogy mindent tudtok, de legalább is nálam jobban. S lehet így van. Lehet, én egy maradi balfasz vagyok. De, az aktus, a történet, valahol mégiscsak tartalmaz némi bibit, nem? Mindig bajban vagyok. Hogy mennyire legyek részletes. Anya mindig ad nekem tanácsokat, hogy "vigyázzak, hogy mondom, mit mondok, hogy tálalom stb. mert különben a szemétkosárba kerül, amit írok. Olyan ez, mint a kismadár esetében. Az anyamadár, meg a papamadár elrepül, fog valamit, s jól megcsócsálva berakja a fióka inputjába. De egyszer ennek a tündibündinek fel kéne azért nőni, s ehhez nem mindig kéne mindent totál megpépesíteni. Mert kint a dolgok kicsi row-abbak, nem? Miért kell mindent "annyira" köríteni? De próbálom. Finoman, érzéssel, meg minden. Senki sem tökéletes. Én sem. De még mennyire nem...! Az ember hibákkal születik. Aztán fel is halmoz párat. Az embernek van anyja meg apja. S ebből a két közel sem tökéletes lényből vagyok én, meg a nagyapáim, meg nagyanyáim, meg az egész szocio-pszichologiko (Húú.) csalamádé, s ebből kell valahogy összegyurmáznom magam. Az biztos, ahogy erre én visszaemlékszem, bizony-bizony, nemegyszer nagyon balfasz voltam. Buta. Naiv. töketlen. Elhamarkodott. Felületes. Szentimentális. S sokszor eszembe jutott, most is, hogy miért nem mondott nekem valamit. Az apám. Az anyám. A barátok. A rokonok. Stb. Ez az én esetemben nem történt meg. Anyáéban sem nagyon. Így aztán (maradt az az autodidakta mód, hogy tanuld meg fiam, lányom, a magad kárán...Jó nagy veszteségekkel, kerülővel stb.) S ki tud többet rólam, ha nem az, aki olyan, mint én. De persze,

sokszor attól nem jó ezt hallani. Jobb rádöbbeni mások, közel sem baráti tükörképéből, hogy "ki vagyok én..."S persze, nyilván, könnyen lehet, azt gondoljátok, hogy: "na már megint, miről beszél itt ez a faszi? Tudjuk mi ezt, what a fuck? “Nos, óvlak ettől a gondolattól, én arra jöttem rá, hogy ilyen, soha nincs, nem lehet. Nem-nem. Néhány pusztába kiáltott szó: S persze gyűlnek a tapasztalataitok, gazdagodtok, s megtanuljátok a saját károtokon, vagy mi...Az ignorance, az egy nagyon veszélyes dolog. Az akkor van, ha egy "erős" személyiség (hogy az uralmát bizonyítsa) véleményt mond, cselekszik, anélkül, hogy elegendő információja lenne, anélkül, hogy azokat feldolgozná, mérlegelné. Azaz egy kényelmes út, egy short cut, de talán ezen a világon a legtöbb baj okozója. Néhány tapasztalatom szeretném itt átadni, arról, hogy én, ezt, hogy látom, mert senki nem ismer jobban engem, mint én, ti meg a gyerekeim vagytok, szóval felmerül, hogy jobb, ha tőlem tanuljátok, mint mástól...Lehet nagyon bizik vagytok, s nem értek rá ezt elolvasni, s főleg nem figyelmesen és rendesen, ami persze sajnálatos. Mindenesetre én megpróbálom, vélvén, hogy az a dolgom. Erre kell, legyen időm. Akárhogy is.

(a Sandrának):

Mindig jó, hogy írsz. valahogy a leveleid mindig kiegyensúlyozottabbak. Beszélni veled olyan, mintha egy másik person lenne ott a vonal végén. Illetve van, hogy egyensúlyba kerülnek a dolgok, s végül is tudsz beszélni.

(mindenkinek):

Ezek az elvárások...high expectations...Ami természetesen jó, csak olyan gyerekes az egész. Mert valójában azt tükrözik, hogy valaki nagyon akar, szeretne valami jobbat, még akkor is, ha a realitás valahogy nincs figyelembe véve. Ami persze mindig könnyebb. deal-olni azzal a sok billió detail-lel, észbe tartani őket, összehasonlításokat, elemzéseket végezni, megjegyezni dolgokat, stb. stb. az mindig nehezebb. Az ördög a detail-ben lakik, mondják. De vannak dolgok, amiket képtelenség tudni anélkül, hogy tudnánk miből áll, miért, hogyan, stb. Előítéletek. prejudice. Megítélni valamit, anélkül, hogy tudnánk. Én valahogy mindig igyekeztem elkerülni ezt...A porosz, a magyar nevelési elméletek a következetes leverésre, megalázásra, s az ez ellen való küzdelemre alapultak. Azt mondta, hogy az elismerést el kell érni, ki kell érdemelni, nehéz munkával. Mert ha valaki idejekorán meg van dicsérve, el van ismerve, akkor elbízza magát, nem megy tovább, még mélyebbre az ismeretekben, önmegismerésben, - ergo, a képe a világról, beleértve önmagát is - rossz. Azaz ilyen nincs. S megütközve említik a pökhendi, rátarti, nagyképű, s naiv amerikaiakat. Akiknek fingja sincs, de mégis állítják. Mert a másik oldalon ott vannak ők. Azok, akiket mindenféle szituációban megdicsértek, legyen az jó, vagy rossz, s ahol mindegy mit tudsz, ki vagy, jó vagy. Ezt mi konyhanyelven Személyiségre Nevelésnek hívjuk. Ezek azok az em-

berek, akik dagadtak, csúnyák, buták, idétlenek, tök mindegy, de bátran, mindenféle önkontrol, szégyenérzet nélkül kiállnak a színpadra, s előadják magukat. Vagy valamit. Nem szégyenlik. S attól, hogy nem szégyenlik, a szégyenlős embernek- első szinten az az "érzése" támad, hogy bassza meg igaza van. Mert ebben a pszichológiai csapda ügyesen bele van építve. Ugyanis, én, a szégyenlős, csak akkor állok ki, s állítom ilyen baszott határozottan magam, vagy a dolgaim, ha "biztosan jó". Tehát akkor, ha ezt ő ilyen határozottan állítja, akkor jó, nem? S igaza van. Lehet is érvényesülni ezzel. De ehhez az kell, hogy valaki nyomja a süketet, all the way. ne hagyja abba, mindegy mi van. Ingadozás, szégyenkezés nélkül. Ti itt nőtetek föl. S mást se hallottatok az iskolában. Ugyanakkor valahol ebbe beépült nekem az a "híres" nevelési elvem, amit a poroszból, mint igazság magvat kiszúrtem, hogy a másik embert halálos vétek megbántani. S minden alkalmat mindig kihasználtam, hogy keményen lenyessem azokat a vadhajtásokat, amikor valaki a free self expression címén bunkó próbál lenni. Vagy nem akar ő az lenni, de az. Mert maga az aktus az. Amikor nem figyel a másikra, beletenyerel valamibe stb. Szóval, ezzel a mixed személyiséggel ti hazakerültetek a kis güzük világába, két "erős személyiség", s mindjárt meg is hasonlottatok. a Borisz ugyan még küzdött egy darabig, egyesek örömére, s mások bosszúságára. Otthon nem az számít Ki vagy, hanem mit tudsz. Igen ám, de ez egy ellenmondás. Mert a tudás mellé kell a karakter is. A nélkül valaki nem lehet menő. A nélkül csak hangya lehet, mindentudó ismeretlen buzuló. Nos, mindketten, más és más úton rájöttetek erre. Hogy otthon az csak "nem úgy van". hogy gyere buci, bekaplak. A güzük győztek. Kis pöcsök, elnyomott, jelentéktelen s szürke (akár ronda) népek légiója messze előre tört. Ti meg jól meghasonlottatok, elszomorodtatok, megsértődtetek. S volt idő, amikor azt mondtátok, hogy akkor fuck. fuck everybody, everything. nem csinálok semmit, átmegyek ellenállóba, basszák meg. De aztán az is kiderült ugye, hogy az nem úgy van. Mert van lehetőség, mégpedig az, hogy át kell menni egy kicsit alázatosban, van mégiscsak abban valami igazság, ki lehet törni. Mégpedig úgy, hogy a leckét meg kell tanulni, le kell szállni a nép közé, tapasztalatokat kell szerezni, hogy az a híres amerikai öntudat, egyéniség, személyiség jól meg legyen támogatva. Mert valahol, szerencsére észrevevődött, hogy ha mindkettő van, az akár igazi nyerő is lehet. Szóval a progresszivitás receptje valami ilyesmi. Ha a szekeret két erős, ügyes, tapasztalt, szép, jó ló húzza, mint egy határozott és erős személyiség, meg egy nagyon hétpróbás, művelt, dörzsölt, okos, stb., akkor megy a szekér "mint az állat". ezerrel...Az intelligens ember valahogy kurvára figyel arra, hogy ezt a balanszot alakítsa, örökkön örökké. éjjel nappal. Figyel a gyöngéire, s azokat erősíti. figyel a hibáira, s azokat farigcsálja. Figyel a hiányaira, s azokat kitölti. Figyel a túlzásaira, s azokat valami munkára fogja. Az erő, az energia, legyen az a szélé, a folyóé, a gravitációé, vagy léleké, értelmetlen, s káros is tud lenni, ha nem a jó ügyben mozog. Ha nincs a kezébe adva egy ásó, egy toll, egy hangszer. Egy eszköz, amivel munkát lehet végezni. Csak csapong, csapong, csapong, akár kárt is okozva. Az erőket be kell

fogni, munkára kell fogni. S nem kell az energiákat elveszni hagyni, s mondjuk ordítozás formájában már délelőtt tíz órakor kiengedni a konyhaablakon, a hagymaszaggal együtt. Kiönteni a gyereket a fürdővízzel. whatever. Well. remélem, tudtam valamit mondani. Sok munka, önismereti vizsgálódás van ezek mögött a sorok mögött. Sok vívódás, meghasonlás, felismerés, sok-sok kis igazság, s persze szenvedés. Mert a nélkül meg virtually, nincs semmi. I mean semmi. Na. Lehetne egyszer a kurva életbe válaszolni is az apánk erőfeszítésére. Mert gondolat az biztos van. S ha valami konkrétat hallanék, konkrétabban is tudnék valamit mondani. Nem csak ilyen "elvontan". Love you

Apa

1016 belegondoltunk mi vár ránk

S elég meredek. Akárhogy is variáljuk. A mostani kezelés eredményétől is függ, de mindenképpen azon gondolkodunk, hogy A Jillnek haza kéne menni. Ami megint csak nem olyan egyszerű dolog. Egyrészt a tél miatt. Másrészt, mert még mindig nincs minden kész. Végül is egy év telt el mióta megtudtuk, mi van. De változatlanul nem tudjuk mi lesz. Csak azt, hogy arra igencsak kevés az esély, hogy békés lesz. Valószínű mindkettőnket nagyon meg fog viselni. S A Jill meghal, én meg tovább élek. S rettentően félek, hogy tudom majd mindezt elviselni. Ha belegondolok, még a hajam is az égnek áll. Mindig nehezen viseltem az ilyen dolgokat. Bár sokat erősödtem, de ez azért mégiscsak sok. Soha nem halt meg a közelemből senki. A sors kegyes volt hozzám. Most meg itt van ez. Mindez ezért volt? Merül fel a kérdés. S persze hülyeség, de mégis…Aztán itt van ez a hazamenésem. Tényleg utálok itt lenni. Utálom ezt a helyet. Különösen ezzel a sok kétszínű, politikai cirkusszal. Szerintem, kezd teljesen idióta lenni. Ugyanakkor otthon rettentő sok minden kellene. Egy hajó, valami befektetés, a házat befejezni, ennél jobban, legalább is. S A Sandra iskolája, ami kb. 2-3 milcsi. Sok-sokmillió. S még mindig sehol sem vagyunk. Ha tudnék dolgozni, persze. Ha lennének jó munkáim. Ha bírom. Tb. Még két év? Brrr. Kezd hűvösebb lenni. Tegnap volt az első nap, hogy hosszú nadrágot vettem fel. A Jill a félidőnél tart a kezelésben. Még mindig semmi tünet. Ha csak azt nem vesszük annak, hogy lelkileg nagyon érzékeny. Már oda jutottunk, hogy szinte semmit sem lehet neki mondani, mert mindent személyeskedésnek vesz, rögtön bőg, nagyon el van keseredve stb. Minden nap, órákig beszélgetünk, vitatkozunk. Végül is megint oda lukadtunk ki, hogy kevesebbet kéne kritizálnom, tanítanom, korrigálnom, stb., mert az nem bírja. Ugyanakkor rettentő sok hamis következtetése van, rossz gondolata, ami megkeseríti az életét, a mindennapjait. De az biztos, hogy sokkal kíméletesebbnek kell lennem vele. Mert az áldozat mégiscsak ő. Csak tudjam ezt a balanszot tartani. Hamarosan munka után is kéne néznem, mert kezd elfogyni.

Napló feltörés, temetési és sírköltség, lizs

nos, valahogy sehogy se jó...Az ember a Naplóját magának írja. Hogy lejegyezze a történetet, ugye. Az én kis feleségem esküdözött, hogy ő aztán nem olvassa el. Aztán meg. Már titkosítottam, meg minden, nem tudom, hogy csinálja. S persze írtam temetési költségről. Mert egyik nap - kiszakadva itt a normális létből, ahol emberek gondolnak dolgokra, ahol beszélnek dolgokról stb. - én magam vagyok. Szóval egyik nap csak rám zuhant ez a dolog, hogy mi lesz akkor, a fenébe is...Hogy babona ide, meg oda, de valahogy kéne erre gondolni. Mert...Pénzbe kerül. Kellene egy sírhely - ugye. S fogalmam sincs mennyibe, kerül. Semmiről. S én nem akarom "idejekorán" eltemetni, kell ezt mondanom? Más. Igen, mondtam neki, vigaszképp, hogy én szeretem, akár mi is lesz, ha egyre inkább befelé megy, magára gondol, mert ez valami önvédelem, s normális. S ne aggódjon, hogy velem nem tud törődni, velem foglalkozni stb. s egyet kérek tőle, ha ez lehetséges, hogy ne engem hibáztasson mindenért. Csak azért, mert itt vagyok, ne engem támadjon, mert van nekem elég bajom. Dolgoznom kéne, nem? S akkor is törődőm vele, sőt szeretem, ha kígyót, békát dobál rám...A megfelelésről: én semminek nem akarom, hogy megfeleljen. Azt mondom nap, mint nap, hogy csináljon, amit akar. Ha akar, dolgozik, ha akar nem. Fekhet, alhat, olvashat, tévézhet, bármit. Itt maradhat, hazamehet. Ugyanakkor, pont ilyen és hasonló félreértések tömkelege van, rossz gondolatok. S érthető. De amíg még képes erre, szeretném, ha tisztázódna néhány dolog, s nem úgy halna meg, hogy mondjuk, azt gondolja, hogy én nem szerettem, vagy ilyesmi. Valamelyik nap kérdeztem tőle, hogy változik e valami a beszélgetésektől, ami sokszor nap öt-hat órát is kitesz. Azt mondta igen, hogy sokkal jobb egy csomó minden. Én meg tudom oldani a kényelmét, a komfortját, a táplálkozását, a szórakozását, az öltözködését stb. de a hormonháztartásába, az emésztésébe, testének problémáiba, nem vagyok kompetens. Én egy ács vagyok. Meg tudom oldani, hogy külön alszunk, hogy mást eszünk, hogy nem szeretkezünk, hogy utálkozik, hogy engem hibáztat, hogy majd haza megy, meg mind, ami utána jön. De lesz itt majd egy folytatás. S valahogy arra is gondolni kéne, hogy mi marad hátra...Én nem akarok védekezni, tudom, mit csinálok. Csak olykor már szétrobban az agyam az igazságtalanságtól. Én magamra egy másodpercig nem gondolok. Illetve néha igen, de a valóságban egyetlen szalmaszálat nem teszek magamnak félre. Vagy keresztbe. Minden pillanatomban rajta igyekszem segíteni, s úgy érzem, hogy azok a vádak, azok csak övön aluliak, s nem könnyítik meg a dolgainkat. Szóval legalább enynyit. Én erről a levélváltásról csak utólag értesültem, s megmondom őszintén meg vagyok döbbenve attól, amit A Jill írt.valami olyasmire számítottam volna inkább, ha azt írja, hogy jó szar a helyzet, nem túl jók a kilátások, rossz az idő, borús is, esik is, de "az én uram egy arany ember".

s látom, hogy te mennyire igyekszel fair, igazságos lenni, lelket önteni belé, meg minden. De valahogy egy jó nagy tüske van a szívemben. S ezen még a józanész sem segíts az a nagy büdös helyzet, hogy nem igazán tudok jó lenni. Ha beszélek az a baj, ha hallgatok az. Ha ide állok az, ha oda az. Felsorolhatatlan. A kedvesség természetes, észre sem veszi, ha csak egy kicsit is kritikus vagyok, az egy kurva nagy probléma. S nem tudok "csak úgy lenni". mert aktív, mert ő intéz dolgokat, mert nem hagyja, hogy belepofázzak, s bizony nem mindig lehet mindenen egyetérteni. Mert valahogy az se egyértelmű, amit magával csinál, (s én ezért is felelős vagyok valahogy, nem? mert majd egyszer valamelyik gyermekünk, pl. megkérdezi: "hogy na nebaszd apa, ott voltál nem? Mit csináltál te?"), aztán meg ott vannak a család egyéb dolgai is. A terveink, a gyerekek megértése, meg más ezer gyakorlati dolog is.Hm ugye egyedül lenne, akkor azt csinálhatna, amit akar. De nem így van...Csinálom, amit tudok. S talán majd egyszer kiderül az igazság. Vagy nem. Talán a tényeknek azért még marad valami ereje, ebben bízom. Mindenesetre jó baszott magányos dolog ez az egész, vigasz nem nagyon van semmiből. S még egyszer: a lefelé menést tudatbeszúkülésnek értem, amikor már az irracionális önsajnálat marad. Bizonyos fokig érthető. de minden nap elmondom neki, hogy oké, ne törődjön vele, én mindenképpen szeretem, kitartok mellette, gondoskodom róla, igyekszem figyelmes lenni, kedvesnek lenni, óvatosnak lenni. Egy elég általános megközelítésben meg a felszínen tartani, gondolkodásra késztetni, tréningezni, mert nem szeretném, hogy elmerüljön valami pszichózisban. S lényegében még azt is magamra veszem, ha ezért is rám neheztel. Őérte van, hogy küzdjön, ne adja fel, ne hagyja el magát, ne anyátlanodjon el. Mindig mondom neki, hogy van ezer dolog, a gyerekek, s más s ezer dolog a világban, legyen inkább egy kicsit fatalista, s forduljon egy kicsit jobban kifelé. Mert amellett, hogy mindent megteszünk, ami lehetséges, más egyebet nem tudunk csinálni. Legfeljebb várni s bizakodni. Bizakodni, hogy akármi is lesz, azt fogjuk csinálni, amire a legjobb érzés, a legjobb gondolat, a legfinomabb erkölcsi norma segít bennünket. Hogy így vagy úgy, de majd megfelelünk a kihívásoknak. S persze nem mindig ilyen. Az ember nagy sóhajokat ereszt meg, amikor rosszra fordul az érzelmek konstellációja. Akkor meg nem ír, mikor derűs az ég, akkor csak élvezkedik...mert arról ugye nem írt, hogy milyen jót kirándultunk, hogy mit intézett a kert rendbe hozásával kapcsolatban, meg ilyenek. Na szóval én jól vagyok.

Jack

1017 Még egy válasz az Iván levelére

Kedves Iván!

Előszó: nos, mondták már ezt rám is, ezért megértem, de most én mondom neked Iván, azért néha elég kemény tudsz lenni, b... Meg. Nem küldtem számot, talán A Jill volt. Védekezni akkor szoktam, ha félreértéstől tartok. (nem értem,

hogy lehet valakit-valamit megítélni, elegendő információ hiányában)Az amerikai AOL egy magyar helyesírás nélküli program, azaz nem kezdi nagybetűvel a sorokat, mint a Microsoft Word-ban megszoktam. Időm az gyakorlatilag nincs, s gondoltam, el lehet nézni ezt a slamposságat. De igazad van, tartalom és forma együtt jár.(Viszont így lehet, még kevesebbszer tudok írni)A Jill halálos beteg, nap mint nap próbál angyalom igazodni a korai, s nem szép halál gondolatához. Nyilván ezt mindenki másképp csinálja. Ő érzelmes lesz, s besszükül - legalább is én így látom. Próbál okot, magyarázatot, találni, s legutoljára magát szeretné hibáztatni. Ami egy ellentmondás - is - lehet. Mert minden jó szándék, jóérzés, anyám tyúkja ellenére, lehet valamiért ő a hibás. S az állapotára való tekintettel ezt át lehet ugrani, ki lehet hagyni, elhallgatni. De ha valaki meg akarja érteni az életet, az Életét, akkor elkerülhetetlen, hogy szembesüljünk, szembenézzünk dolgokkal.

Szerintem - jobb hibásnak, tökéletlennek lenni, mint hazugnak. Önámítónak. A betegség, a halálos is, az élet része, szörnyű, de akkor is. S akinek ez a sors jut, annak ezt kell megoldani. A Jillnek van erre igénye, lényegében van. Tehát a pillanatnyi hamisságtól védeni kell. S hálás is ezért. Mert a történéseknek, többnyire, nincs egy okra visszavezethető magyarázata, még akkor sem, ha valakivel ez történik. S én megértem, hogy valaki erőt próbál az egyszerűségből, leszúkítésből, leegyszerűsítésből meríteni, de ha hamis következtetések, értékelések születnek, valahogy mégiscsak fel kell hívni a figyelmét. Főleg, mert neki rossz. Mert szemlátomást szenved tőle. Én hiszek benne. Én nem akarom, hogy egymást bántsuk. Azt gondolom, hogy faszagyerekek vagyunk, a többi nem rajtunk múlott. Ezt próbálom neki mondani, levenni a válláról a terhet. Tegnap egész délelőtt itthon maradtam, s mindent újra vettünk, Ádámtól Éváig, s végül is megegyeztünk, hogy a miénk az egy totális sikertörténet, szerelmi történet, meg a barátság története is. Két ember, aki mindent bedobott, mindent kipróbált, rengeteg mindenen ment keresztül, sokat tanult, meg minden. S ez még akkor is az, ha valami világi pragmatizmussal ez mégsem olyan sikertörténet. Mert van itt néhány tényező, ami igazán nem rajtunk múlott. Viszont megpróbáltuk. Szívvel-lélekkel, legjobb tudás szerint, stb. S kicsit egzisztenciálisan is, de főleg eszszenciálisan kiemelkedtünk abból a kültelki determináltságból, ami nem minden magunk fajtának sikerül. S ez is valami, nem? Ugyanakkor, ha kiragadunk egy-két motívumot, akkor mindent, de a világon mindent félre lehet magyarázni. Még ártatlan, s ártalmatlan tárgyakat, (nem, hogy emberi dolgokat) is lehet félremagyarázni, ha nem összefüggésben, nem rendeltetésszerűen stb., használnak. Azt próbáltam - újra - elmondani A Jillnek, hogy az életben, s így a mienkében is van egy oksági folyamat, ami sok mindent, ha nem is mindent megmagyaráz. Ami szerint lehet vagy érdemes nézni. Tehát ez egy konfliktus - a világ szemlélete lehet sokféle. Ő mondott valamit neked, ezt nekem elmondta, aztán meg, hogy te mit írtál erre. S én úgy éreztem, hogy ez a kép hiányos, tehát elmondtam - biztos nem tökéletesen - az én dolgaim. “Beleavatkozni" valaki dolgába, jó szándékkal,

ha a valaki nem totál barom, mindig segítség. Mert lehet adni más szempontot, az "objektívabb" külsőét. Nem? Szeretném, ha még egyszerűbben meg tudnám fogalmazni a mondókám, de azt azért elismerheted, hogy az elmúlás és környéke az nem olyan egyszerű, s ha valaki adekvát akar lenni, bizony nehéz a helyzete. Sajnos nincs időm finom mester művek készítésére (mint amiknek a fényképeit az F. Gyula küldözgeti nekünk Spanyolországból, ahol önkéntes, s önkényes száműzetésben van, enyhén ellazulva a családjától. Főleg almamagokat farag nemesfákból, háromszázszoros nagyításban.) Szóval én meg fél órát engedek meg magamnak, hogy "azért mégiscsak" valami hírt adjak, olykor magunkról. Sokszor nem szívesen teszem, mert a téma mi más lehet, mint lehangoló. Bár van egy olyan olvasat is, mikor nem az, mert nem adjuk fel, mert küzdünk, mert haladunk, mert megtesszük, amit tudunk. De híradás a lápból, az nem híradás a Tündérországból. Ahhoz már olyan elvontság kellene, ami meg, azért abnormális. Az "Igaz Út", a középút, meg lehet tetszőleges, itt is, ott is átvezethet egy fennsíkon. Minden jó...Az én felfogásom szerint, ha a dolgokat nem lehet jól csinálni, akkor a legkifizetődőbb megoldás, ha mégis azt próbáljuk. Mert akkor legalább az aktus jó...Az embernek, a létnek van buta és sötét oldala. Olyan masinák vagyunk, amik nem tökéletesek. Állítólag még a Szent Ferenc is megölt egyszer egy kis nyuszikát. Pedig ő amúgy a legjobb volt. S persze, két dolgot lehet csinálni: ezekről a dolgokról hírt adni, vagy nem. Köztes út nincs. Szerintem. S elnézést. "Én tudjad", hogy a mi életünket nekünk kell, Isten segedelmével - megoldanunk...A magam részéről tehát igyekszem majd mérsékelni a kiáramlást, s főleg egyszerűen, s szerényen. A tőlem telhető finomsággal. S köszönet a törődésért.

Jack

1018 Hétköznapi dolgok, ls

Kedves Fiam,

Ezt a levelet A Sandrának írtam, de aztán azt gondoltam, hogy hátha neked is tudok valamit, - azért - mondani. Tudom milyen smart ass vagy, szóval ezért nem elsősorban neked íródott. A Sandra fiatalabb, a Buddháról kevesebbet tud, mint te, meg más elméletekről is. So, I know.

Kedves Lányom,

Ami itt következik, az lényegében egy ismétlés. De periodikusan még mi is, vén hülyék kénytelenek vagyunk felidézni, újra leltározni dolgokat. Hetente egyszer, havonta egyszer, stb. Tehát próbáld nem zokon venni. Ha valami olyasmit mondok, ami "nem igaz", ha nem a te inged, ne vedd magadra. Tekintettel arra, hogy ilyen fajta mindennapi interakció nincs közöttünk, élő, erről nem igen szoktunk részletekbe menően levelezni, ezért marad ez a forma. Kurva sok bonyodalom van, rengeteg igazítás és igazodás. Sajnos (vagy szerencsére) a mi életünk

nem egy unalom. Van persze nyilvánvalóan rossz része is. Ez főleg anyára vonatkozik. Szóval bonyolult. S hidd el, nagyon nagymértékben igyekszünk téged megkímélni dolgoktól, azaz nem is említünk sokat. De van, amiben neked is van szereped, lehetőséged stb. Téged is érint. Remélem, tudsz okos lenni...A szülőnek egyébként életfogytiglani szerepe van abban, hogy tanítsa a gyerekét, finoman persze. S gondolom, hogy te is így leszel majd a te gyerekeiddel. Szerintem ez normális. Ennek a mértékét megszabni, a mikéntjét meghatározni lehetetlen. Majd meglátod. A megoldás tehát, ha az ember állandóan igazítani próbálja. S az természetes, hogy mindig van lépéskülönbség, mindig van disszonancia, de a kérdés mégis csak az marad, hogy közép meg hosszú távon, ebből milyen kép jön ki. Mert az kijön, ha akarja, ha nem az ember. Ugye mi nyilvánvalóan különbözünk sok más embertől. Van, amiben jobbak vagyunk, van, amiben rosszabbak. S ugyanakkor az élet annyira soha nem determinált. Én például lehetnék egy könyvtáros bácsi, heti harminc órában. s egy hónapban annyit keresnék, mint itt egy óra, nap, stb. alatt. S annak nyilvánvalóan meg lenne a következménye. Én nagyon szeretném ezt. Nekem nagyon jó lenne ez. Élvezném. jól esne. Fincsi lenne. Közel állna hozzám, főleg, mert lenne időm olvasni, írni, meg más ilyen kifinomult dolgokra. Mert a szagát, az ízét, a látványát, a gondolatát is irtózattal viselem mindenfajta építkezésnek. De ezt csinálom, két okból: Mert az az illúzióm s meggyőződésem van, hogy tudom építeni a házunkat titeket ki tudlak iskoláztatni. Tehát, minden, ami ezen kívül van, az lényegtelen. "lényegtelen". Ez a nagy kép. De, tudom, tudom, van egy belülről nézés. Viszont az is függhet sok mindentől. Én soha nem akartam, szerettem volna, kívántam ilyet, stb. stb., hogy bárki is hiányt szenvedjen. Nyomorogjon. Tudod milyen nagyvonalú vagyok. Tudod, hogy mennyire utálom az olcsó szarokat. Tudod mennyire utálom a pitiánerséget. De egy felnőtt embernek kell legyen annyi esze, hogy utálat ide, utálat oda, meg tudja határozni, hogy az ami van, az mire elég, s azt hogy ossza be. S természetesen kicsiben te is gyakorlod ezt, minden nap. De akármennyire is intelligens valaki, akármennyire is megpróbálja beleélni magát más helyébe, akármennyire is igyekszik, az akkor sem ugyan az, hogy neked kell dolgozni, szenvedni, megalázkodni valamiért, vagy nem. Én tudom azt is, hogy kapni, elfogadni sem könnyű. Mert fucken megalázó. Én mindig utáltam, mert soha nem akadt senki, akiről még csak fel is merült volna, hogy azért lényegében önzetlenül adja. Lényegében, mondom. De mondom azt is, hogy megkeresni a pénzt, s okosan elkölteni sem könnyű. Mert olyan baszott kevés, ill., mert olyan sok kéne. S csak gondolj arra, amikor mennyit dolgoztál azért a kevésért. S csak gondolj bele, hogy ha valakinek abból még adni is kellett volna. Ha neked édeskevés jutott volna. Stb. Nagylány vagy, remélem, lehet neked ilyeneket mondani. Természetesen csupa bagatell közhely, unalmas hétköznapi dolgok stb. Gondolj arra, hogy ha ott lennék, akkor még több alkalom lenne erről beszélni. Illetve bizonyos dolgokról az ember akkor nem is kell, hogy beszéljen, az csak úgy jön magától, s nem ilyen didaktikus. Tudom nem kéne nekem ezzel foglalkozni, de muszáj. Ha

elgondolkozol, s figyelembe veszel minden lényegeset, rájössz. Mert van egyszer egy belülről való szemlélet, meg egy kívülről. Egyik oldalon tudom, hogy egy nyomorúság, egy szegénység, egy fojtonólagos spórolás az egész, az ember mindig meditál, hogy megveheti e, vagy nem. nekem is van ilyen. Sokszor évek telnek el, harmincnyolcszor megnézek egy pár dolláros szerszámot, aztán nem veszem meg...A másik oldalon, meg ha megnézed, hogy mennyi pénz megy át, s azon mit veszünk, s összeveted, hogy mások mennyi pénzből élnek, - hááááát, kicsit furcsa. Hogy milliókat költünk "semmire", s néhány tízezret a házra. Ezek tények. Vagy ötszázezer ment el a nyáron, s harmincezerért vettem anyagot. Anya meg a családja mindig ilyen volt. Soha nem építettek semmit, de mindig volt valami korabeli flanc. Mert valakinek ettől az az illúziója, vagy érzése támad, hogy "felsőbb osztályba léphet". pl. utánozni a gazdagokat, a kiváltságosokat, a sztárokat, a menőket, a divatot stb. Valamit, persze muszáj. De nem árt nézni, mi a lényeg. A napom így is, úgy is eltelik. Én rendszerint éheztem. nem volt semmim. Ugyanakkor rengeteg "ingyen" olvasmányélményem volt. Nagy, szép. S ha valaki felvetné a kérdést: jobb lett volna inkább finomakat enni, szép ruhák, kocsik, stb. - őszintén azt tudom mondani, hogy a pokolba is, nem! Szóval innen is lehet, s nem csak utólag, de előre is nézni - minden.Én tudom, hogy azért belőlem is van bennetek valami. Mind a ketten, te is meg a Borisz is smartak vagytok, sok mindenben. Látjátok a lényeget, nem csak a részletet. S persze másképp. S persze ez még alakulóban van, s én nagyon remélem, hogy még sokat pontosodik, finomodik...Aztán meg azt is lehet látni, hogy az amit anya próbált, az is mennyi önfeláldozás, lemondás, szerénység, meg minden. S az ő nem spórolásának, igyekezetének is meg van a maga jelentősége. A kis dolgoknak is megvan a maguk jelentősége. Sőt néha a kis dolog, a nagydolog. (húbazdmeg, ennyi közhelyet életemben nem írtam) De kell ez, én látom, hogy kell. Néha magamnak is mondom, az életnek van egy ilyen szintje. Az én anyám engem nagyon praktikusan nevelt, akarva akaratlan. Nem rúzsoztuk magunkat. S persze az lenne a jó, ha mindenre jutna. Nem vagyok én ez ellen! De mikor választani kell, meg lehet, akkor a lényeg nekem az, hogy mi van a házzal. Vannak emberek, biztos te is ismersz ilyeneket, akik pikkpakkpukk építenek egyet, vagy már eleve van nekik, tehát minden lóvét magukra tudnak költeni. Ruházkodnak, szórakoznak, anyám tyúkja. De a magunkfajta szegénynek jobban észnél kell lenni. Ugye tudod, hogy mi, én meg az anya, a szüleinktől, rokonainktól, lényegében soha egy büdös buznyákot nem kaptunk. Nem örököltünk, semmi. S gondolj bele, mi lenne a házból, abból, ami elkészült, ha mindenféle habokat vettünk volna. Vagy nincs a nappali, a fürdőszobád, meg egyáltalán. Te ott vagy, még jobban érzékeled, mint én. nekem eddig nem sok élvezetben volt részem, inkább csak elméletileg tudom. Pedig nagyon vágyok rá. Ez a kimutatás mást jelent anyának, meg nekem. Engem olyan nagyon nem érdekel, hogy mit veszel kajára. Én nem amiatt aggódom, hogy sokat eszel, hanem, hogy keveset. Innen nézve, ugyanakkor felmerül a kérdés, hogy most akkor nekünk két gyerekünk van, vagy három. Nagyon szeretném, ha ezt

nem értenéd félre...A Gáborról van szó. Tudod, hogy én nem vagyok szerevő, meg ilyenek. Irigy se, sváb se, zsidó se. De ez a kérdés akkor is jogos. Még egyszer: a kérdés, s nem az mit lépünk, teszünk, az egy másik dolog. Abszolút semmi probléma nincs azzal, hogy ha valaki jön hozzánk, azt vendégül látjuk. Természetesen attól függ, hányszor. Meg mit. S más a vendégül látás, meg más a mindennapi használat. Nem szeretnék diszkriminatív lenni. Nem látok különbséget, hogy a fiam barátnőjéről, vagy a lányom barátjáról van szó. Tehát csak rövidre fogva: lehet itatni, etetni, papucsot venni, mint ajándékot stb. De ami a lényeg az két dolog: 1. Először is, abban, hogy miként élünk, milyen szinten általános szabály nincs. Változó szabály van. Mivel nem fix fizetésem van. Van, mikor sok a lé, van, amikor alig. Tehát ilyen guminak kell lenni mindenkinek, neked, nekem, anyának, a bátyádnak. mindenkinek, aki ebből kap. Otthoni évezredes szokás szerint, "aki nem dolgozik, ne is egyék". Nem tudok másra gondolni, mint mikor én gyerek voltam. Ha elmentem valakihez, mindig azt néztem, hogy mit tudnék segíteni. Férfias, fiús dolgokra gondolok. Tehát nem mosogatásra, bevásárlásra, baba-hintőporozásra, portalanításra stb. gondolok, hanem favágásra, vakolásra, villanyszerelésre, vízszerelésre. S más heavy duty dolgokra. s mi abban a helyzetben vagyunk, hogy nincs kész a házunk. Mert amit meg tudunk mi magunk csinálni, azért nem fizessünk másoknak. Van azon mit venni, van azt hova tenni. Én pontosan tudom, hogy te milyen spórolós vagy sok mindenben, másban kevésbé. Az egy elég általános szabály, hogy minden normális ember máson spórol. (s másra költ) Én például nem szeretem a pénzem piperékre költeni. Mert azokat lemossa az ember a lefolyón. Általában nekem az éves költségem ez ügyben 20 dollár. Egy fogkrém, WC papír, szappan, mosópor, mosogatószer. that's it. Persze azt is tudom, hogy abban a körben, ahol én mozgok, akár "büdös" vagy enyhén szakadt is lehet az ember. Szerencsés is vagyok, mert nem kényes a bőröm. De bunkó nem vagyok, csak kicsit puritán. Van, amiben puritán. Egyszerű. Főleg azért, mert rájöttem, hogy tökéletes úgyse lesz, akkor meg minek annyit feszengeni. Van, aki naponta háromszor lemossa például a kocsiját, mi ezt évente egyszer, ha tesszük. Ilyenekre gondolok. S ez nem azt jelenti, "hogy akkor a Gábor most ingyen fesse be a folyosót". Nem, az már azon a határon túl van. Nos, még egyszer, lehet te ezt mind, tudod, akkor jó. Akkor ez csak üres locsogás volt, felejtsd el. love you any how.

Apa

1021 a Jill jobban van

ill., a válaszomat várták, hogy elkezdhessék a gipszkartont, mert nem egyforma a két oldala a mennyezetnek. De ők kitalálták, hogy nem középen vágják el a lapot. Így marad tizenkét centi két oldalt. Majd eldöntjük, hogy deszkát vagy mit teszünk rá...A csatorna is kész. Ezek már komoly haladások. Én meg megyek csempe fugát szigetelni...A Jill napról napra jobban van.

1021 van itt azért már ok is, lzs

Ez egy a Mercz Zsuzsának írt válaszlevél.

(a lényege, hogy jól levolt szűkítve, s az egyénről, azaz rólunk, rólam meg anyáról szól. Ami persze jó, de van itt még néhány - ezer - más tényező is.) S persze ránk vonatkozik. Könnyen lehet, hogy unalmas már, hogy tudod. Bár nekem van egy olyan jellegű tapasztalatom, hogy oly sokszor neki fogtam már jazzt hallgatni, hiába. Aztán az ezredik alkalommal, mégiscsak elkezdődött valami, a mennyiségi felhalmozás minőségibe csapott át, s leesett a tantusz. S mindig meglepődőm, hogy korom béli emberek mennyire szúk látókörűek, s felmerül, hogy ha ez így van, akkor mi lehet egy fiatalban. Ami emlékezetem szerint mintha én is lettem volna. Szóval csak próbálom.

Apa

Kedves Zsuzsa, Köszönjük a levelet.

Furcsa, de lényegében te vagy az egyetlen ember, aki érdemben is törődik velünk.

Nos, apróbb kiegészítések. Írtam én már erről, de valószínű nagyon el volt dugva valami másban. Szóval ez valahogy determináció kérdése. Mert gondolhatja valaki, hogy "na majd én", meg "mi", meg "így eszem a kolbászt, meg úgy eszem a hurkát, mint a szájharmonikát", aztán meg semmi semmivel...Aztán van egyéni képlet, - lelki alkat, az egyén pszichológiája, meg társadalmi ugye, hogy hova, kinek, minek, miért születik, meg mit kap. Aztán meg, hogy mindennek a kombinációjával mit kezd. Mit kezd, ha süt a nap, mit kezd, ha fúj és esik, vagy hordja a havat, vagy a kutya a járdához fagy. Én máig is kutatom, hogy a vehemensen antiszociális anyámtól, meg az "okostóbiás" senkiházi apámtól, hogy lettem ilyen érdekes kavarc. S hiába tiltakoznánk, van itt azért egy történet, bármilyen nehéz is megfogalmazni. Mindig van egy történet. Ahol vannak kis vagy nagy, fényes vagy rozsdás láncszemek, amik összekapcsolódnak. Van motiváció, ösztöke, nóga. Az utóbbi időkben arra hajlok, hogy a történelem, s az emberi civilizáció hajtóereje nem mindenféle elvont f. ság, hanem a Jobban Élni. Ebben a táguló korban mindenhol van ez a közös, legyél maori, brit, kurd vagy germán. Mindenki jobban szeretne élni...Azért, mert annyi esze még egy kis pigmeusnak is van, hogy ha több a lehetősége, jobban tudja csinálni, s jobb neki. Tehát az ember okolhatja magát, szidhatja, elkeseredhet, - bármi - de végül is csak oda lukad ki, hogy ha már tovább nem tudja magát hibáztatni, mert valahogy mégiscsak nem elegendő az érv, - majdnem az, de mégse - akkor van ott valami külső: társadalmi, szociális, gazdasági, kulturális, stb. végül is ez a legjobb kilukadás. Ha újra olvassuk a történetet, s most már eszerint, akkor az van, hogy na de b... Meg,

kik voltak a szüleid? mit kaptál tőlük? (pénzt, paripát, fegyvert, vagy milyen kultúrát), melyik nyomornegyedébe születtél a világnak? stb. aztán jön valami olyasmi, hogy te mit tettél? Hát nem sokat. Sokat de nem sok lett belőle. De így, jól átgondolva s érezve a dolgokat, az marad, hogy ott, a zuglói, budafoki, érdi, kiskunfélegyházi, Zamárdi, nyewyorki, montereyi-i, charlestoni, Wilmingtoni, kötcsei földes utak kereszteződésében milyen döntéseket hozzál, melyik úton indultál el, s az elérendő, s kitűnően, minden hatalmas iskolai tudás nélkül is megértett fontosságok közül, mit hagytál meg, mikor a külső tényezők valamelyike a nagy eszedtől, a jó szívedtől, s jó szándékodtól függetlenül közölte, hogy ez se Dezső, azt se öcsém...Mert "nem úgy van az, hogy gyere buci bekaplak"Proli, szegényparaszti, kiszolgáló személyzeti, vagy szegényértelmiségi, s más alantas népek szerte a világon elkövetik azt a hibát, hogy mikor nem sikerül nekik nagyherceggé, s királykisasszonnyá válniuk, akkor magukat, vagy egymást hibáztatják. S persze az is kell, abban is van valami. Mert a kivétel az nem én vagyok, ja? Ennyi eszünk azért van. Erre ugye a kiugrók (az a néhány) a jó példa. A szegénységből jött nagy ember. Csak elfejtjük, hogy hány és hány millió van abból a kolbásztöltelékből, abból a névtelen senkiből, aki lemegy a lefolyón, s semmilyen nyomot nem hagy maga után. Még egy pitypang ejtőernyőit sem borzolta meg a léte. Szóval nekem ez oda ment lehogy azt a Nobel díjat én szerettem volna elfaszolni, talán, mert nem vagyok zsidó, s azon kívül is netán lenne valami nagyságábrázolási lehetőség ott. Mert - csakhogy egyet említsek - rajtunk kívül nincs még egy olyan túlélő, s nagyon idegen nép Európában. A világ kétségkívül legjobb helyén, amitől ugye a feladat még nagyobb, a tett még nemesebb. S én azt gondolom, hogy igen is, ha valaki rendesen felnyomta volna ezt a témát, akár egyetemes is lenne az. Ami ugye ott a Bizottság kritériuma - szokott jó esetben lenni. Könnyen eltérülök. De ez is ide tartozik. Szóval ott tartottam, hogy innen oda mentem lehogy kezdjük az elején. Ha minden nem megy, hát legalább legyen egy család. Egy alapkőletétel. Honalapítás, kicsiben. Mert ez mifelénk elég kevés. Sokszor elképzelem, hogy hány okostóbiás, meg mély érzésű nőszemély volt ebben a két családban, aki generációkon keresztül semmi másra nem volt képes, mint a kis pöcs, saját pogácsáját sütögetni, s a zugokban elmajszolni. Egyedül, lényegében egyedül. Akiknek az összes egyéni és kollektív víziójuk az orrukig terjedt. Mára már közhely: egy nádat könnyű eltörni. De ha sokat összefogunk, azt már képtelenség, csak úgy...Az egyénnek megvan a maga szerepe, de a közösségnek még nagyobb. A család, a dinasztia, a polgárság azért nagy eszmék, mert ott nem a nulláról kell kezdeni a felhalmozást. A szegény paraszt, az esztergályos, s más modern rabszolgák gyerekei már választani tudnak. S az elődök vállára támaszkodhatnak. Orvosok, ügyvédek, s más előkelőségek tudnak lenni. Nos ehhez sokszor kell néhány generáció. Van, ahol már az első alomváltásban ez létrejön, van, ahol a másodikban, harmadikban. De a nélkül nem megy, hogy valaki elkezdené. S az sokszor nem nagyon látványos, s "természetes, hogy a Mihályfi bácsi meg a Mercz bácsi dolgoztak, adtak, gondolkodtak, sugalltak stb.

De én mondom, hogy az nem az. Én mondom, hogy az zseniális. Még ha alapszintú is. Mert a nélkül csak a névtelen, arctalan, nincstelen tömeg termelődik újra. (vagy ha van egy zseni, akik mi persze azért mégsem vagyunk, persze megy a nélkül is, de ezt most hagyjuk) ...Ami sok, akár érdekes, de végső soron jelentéktelen egyedből áll, s más sincs, mint a szenvedés, nyomor, nihil. S itt most befejezem. Mikor a nehézségek hatására a szidásözön elér egy szintet, akkor szoktam én azzal a javaslattal előállni, hogy nézzük inkább a történetet valahonnan innen. "Drágám, te mindent megtettél, s persze te is drágám, ilyen jó drágák vagyunk mindannyian, s nagyon f.…A. S mondom nektek, ez jó. Ez működik. Ha tényleg volt ilyen törekvés, akkor jó, s akkor ez a lényeg. Minden egyéb csak hókuszpókusz. Nos ekkor az én kis feleségem megnyugszik. (A világot nem lehet csak egységben nézni. Valahogy differenciálni is kell.) Szóval te is megtetted a magad részét, én is. Te szegény megadtad az anyait, én szegény, meg az apait. S ide jutottunk. Becsületesek maradtunk, s tiszták. Ezzel meg onnan, ahonnan mi jövünk, onnan mélyről, meg elég nagy tisztesség eljutni odáig, ahol vagyunk. Halleluja! Puszik.

Jack

1022 Levél Borisznak,

Micsoda szenzitív levél. Jó.

Tulajdonképen ez jót jelent, mert a kérdésed belülről jött, nekem legalább is. Örülök neki. Ami azt jelenti, hogy még mindig csak kb. harminc sort kapunk átlagban hetente, ami egy highly educated embertől olyan nagyon nem sok. De persze vannak technikai problémák. Individuális problémák. Önkifejezési problémák. Időegyeztetési problémák. Meg minden. Mindenesetre van remény, pozitív változás előjelei a horizonton. A tárgyalások elkezdődtek. Itten kicsit paranoid a ringlispíl, de mi safek vagyunk. Lencsét főztem marhahússal, anya is evett pár kanállal. Jó volt, neki kicsit túl dögös. Már a juice-it sem issza meg, valahogy megutálta, vagy inkább megunta őket. meghasonlott velük, vagy mi. Amúgy is egyre kevesebbet eszik, tejesen hercegkisasszonyos kifinomodás kezd itt kialakulni, úgyhogy én azon reménykedem, hogy a previusly elfogyasztott sok finomság elég jól fölgyúlt benne, s kitart, amíg ez a kúra kifutja magát. Persze vitaminokat meg kalciumokat s hasonlókat fogyaszt. (bocsánat, most mondja, már azt se...), szóval még mindig elég jó húsban van. Én microzott lengyelkolbászt ettem ebédre, kétféle mustárral, az egyik öregebb, s kicsit hígabb volt, mint a másik. Természetesen a magam sütötte vastaghéjú, orosz-francia-német koprodukciós kenyeremmel. Aztán egy pohár tejet is ittam egy másik szelettel. Aztán lebuktattam egy autószerelőt, aki azt hazudta, hogy bezsírozta az autóm csuklóit. Én meg figyeltem, hogy csak sunyizik. Kérdeztem, nyomtál be neki öcsém? Hát persze, olyan gyors vagyok, hogy csak egy szempillantásba kerül, hogy misszozzad - ezt mondta. Kicsit kancsal volt. má kirakta az autót a placcra. Így hát a főnökasszony

kiküldte a kis deszkájával, behajolt és nyomott. A főnökasszony meg aztán már tényleg mentegetődzött, miután mondtam, hogy ez talán nem tesz jót a bizniszének. Mondta, hogy totál egyetért, az öcsit meg lebeszéli a további corner cuttingolásról. Aztán vettem neki egy szexi vászongatyát a Goodwillben, aztán hosszan dumáltuk a konyhában állva a snipert, a birodalom hanyatlását, meg az ő személyes, túlélési esélyeit, meg hogy mi tenné őt legboldogabbá. Ezt szokás szerint az Ungaro nevű techno-mizantróp lehangolása indukál. Mert felbasz bennünket. Ezt be kell ismerni. A vérképe *remarkebli* jó, meg minden más, úgy-hogy némi ellentmondás fellelhető. De nekünk kell feldolgozni. Ez aztán egy rutinná gyakorlódott. Este aztán egy filmet néztünk, dokumentum valami fenegyerektől, aki kifigurázta a GM-et, elég rendesen. Stupiditás minden szinten. Na mi még? asszem ennyi. Fél szemmel a filmet nézem, kicsit lehet összefüggéstelen ez a levél, like life. Ne add föl

Apa

1022 még egy magyarázó levél a Zsuzsának

Az alapvető képlet persze az, hogy túl nagy az elvárás, túl sokat vár az ember. Mentségül a helyzetünkre tudnék hivatkozni. Voltak időszakok, amikor erre nem volt szükség, hála az égnek. S jó lenne, ha mindig csak a jóról, a sikerről, s más hasonló kellemes dolgokról lehetne, s kellene csak beszélni. Oké. Végül is az embernek magának kell megoldania a dolgait, s nem csak azért, mert valakiből hiányzik a jó szándék, az akarat, a szándék, a megértés. Hanem mert mindenkinek megvan a maga baja, s az bőven elég. Adni a szentFererncek tudnak, a motherterezák, meg akinek sok van. Nem gondolom, hogy a megértésre törekvés egy kritikus korban, az "önmarcangolás". Amúgy sem gondolom. Nem marcangolok senkit, magamat sem. Pont, PONT! Arról próbáltam írni, hogy nem mi, nem én és ő, vagyunk, (csak) a hibásak, hanem vannak külső tényezők. "Hitelem vesztem?" Nos, nekem ez lenne a fontos. Hogy valakivel tudjak beszélni arról, itt, ebben a bajban, ami engem izgat. Má' elnézést. Hogy helyesen tudjam látni mi miért történt, mert akkor tudom helyesen eldönteni, hogyan tovább. Ha valaki azt gondolja, hogy a problémákat a nélkül is meg lehet oldani, hogy nem foglalkozunk vele, meg arról, aki ezt teszi, hogy légvárakat épít, azzal a legkevesebb, hogy én nem értek egyet. Nem hiszek az egyszerűsítésekben...Az után, hogy az ember megoldotta, lényegében feldolgozta, akkor igen, addig nem...Az életem folyamán leszúrt általános tapasztalat, azzal, hogy az emberek többsége menynyire értetlenül áll velem szemben, nekem azt mondja, hogy valahogy sehogy sem sikerül engem egy skatulyába belegyömni. S ilyenkor mindenféle csalódás keletkezik...Azt hiszem, hogy az egy ilyen elég általános emberi mentalitás, hogy az ember ilyet tesz másokkal. A "túl nagy valósággal" szemben kellenek a szükséges illúziók. Valójában én is ezt teszem. Én is skatulyázok, elismerem. De az én

előítéletem -remélem - pozitív, hogy csináljon valaki bármit is, fenntartom a jogot, hogy elismerjem, ha jobb. S azt gondolom, hogy van ott egy ilyen rendszeresen előforduló meglepetés, velem kapcsolatban. S nem azért teszem. Nálam a dolgok belülről jönnek, abból, amit tudok. Nem akarok "okvetlenül" másoknak megfelelni. Ugyanakkor nem hinném, hogy egy bűnöző lennék, teljesen antiszociális, legfeljebb egyre inkább magányos. Azt hiszem, hogy értem, amit mondasz. Tudom, hogy a jó szándék vezet. Ugyanakkor azt hiszem, hogy a nélkül, csak úgy általánosan nem lehet valakinek segíteni, aki speciális. Talán egy picit. Az az ember, aki minden idegszálával mondjuk egy tehenészet megteremtésén, erőlködik, annak a segítségnek örül legjobban, ahol szó esik tehenekről. Legalább. Elég jól vagyunk (az után, hogy végig beszéltünk a múltkor mindent, s egyetértésre jutottunk). Totálisan egyetértek veled, hogy béke és nyugalom és tolerancia. Nem tudom ez a forma valóban megfelelő-e arra, hogy összefüggésbe kerüljenek dolgok. Ha egy mondatba akarjuk belé sűríteni miről is, kívánok én beszélni, s beszélek egyfolytában, az ez: a dolgoknak sok oka van, nem csak személyes, hanem társadalmi, s azokat a problémákat meg kell oldani, hogy az embernek nyugta lehessen. Minden nap, minden percben igyekeztem ennek megfelelni. Miután én vagyok nyakig ebben a helyzetben, nem gondolnám, hogy hülye vagyok stb., de van alkalmam közelről nézni, mi van. Akkor szóltam csak, ha azt vettem észre, hogy A Jill szenved, gondolatok bántják, érzelmi viharai vannak, s ez kihat mindenre. Ez nem csak az az állapot, hogy "ülünk a kandallónál, s fogjuk... Egymás kezét. A gyertya ég. “Itt valaki haldoklik, szenved, s küzd, hogy összegezze az életét, megmagyarázzon dolgokat, lerendezze, ami nincs. S ki lenne a legavatottabb, leghozzáértőbb ennek a segítésében, mint az a személy, aki jó szándékú, s akivel harminc éve együtt éleken nem akarok ezzel foglalkozni. Van énnekem éppen elég dolgom, pl. dolgozni. Nem először beszélsz légvárépítésről nekem. Sajnálom, hogy ilyen elvont, (nekem) intellektuális dolgokról nem lehet beszélni. Mert akkor légvár, én meg légzsák, vagy hólyag. Ebben nem nagyon értek egyet. S tudom, hogy jó szándékkal írod, meg hogy szeretettel. S azt hiszem, hogy már régóta nem az a helyes szó, hogy megsértődők. Csak valami csalódottság félét érzek, mármint hogy erről az oldalamról nincs kivel beszélnem, nincs aki ezt fontosnak, tartaná, értékelné, érdemben nézné. S ERRE válaszolna, erre is. Mert erről nincs szó. S azt gondolom, hogy a szeretetben, a szeretésben az is benne van, ha valaki így megtiszteli a másikat...S higgyétek el, nem beszélek lépten-nyomon erről, az emberek többségének fogalma sincs arról, hogy valaha is olvastam egy könyvet. Mégegszer: teljesen egyetértek veletek, hogy béke, nyugalom, megbékélés, és társai. Én is arra vágyom, talán el lehet ezt hinni. Volt elég bőven, nem? De hogy? Hogy lehet nyugodtan ülni, magadra erőszakolni a nyugalmat, vagy csak szimplán elengedni magad, engedve a benső hangnak, mikor ég a ház? Először el kell oltani, nem? Az meg sohasem egy légyott. Nos tudom, hogy nem vagyunk egyformák. S elég nagy bajban vagyok. Mert valahogy jó lenne, ha a meg-

értés énrám is kiterjedne. Valaki nem csak legyintene arra, amit mondok, - szerintem- jogosan, hanem talán jobban elfogadná, hogy nekem talán az fontos, ha neki nem is annyira. Én nem hiszek a népi rütyőkben. A..A tudás alapú világban hiszek, még akkor is, ha ennek egyik eszköze, a tudomány nem is magyaráz meg mindent. A problémák megoldhatóságában hiszek. S végül: hiba lenne azt gondolni, hogy mi állandóan veszekszünk, a feszültség olyan vastag nálunk, mint a kötcsei kocsmában a cigifüst. Nincs ilyen. Tudom azt, hogy egymillióból van egy házaspár, akik jól vannak, minden helyzetben, olyanban is mint a miénk, egyetértenek, nem kell veszekedni. De nekem ez csak statisztika. Soha ilyennel, élővel nem találkoztam. Sokkal inkább azt látom, hogy emberek, általam tisztelt, szeretett, valaha nagyra tartott emberek élete kuplerájjá változik. S én azt látom, hogy van, amelyik pont azért, mert "erőszakosan" nyugalmat erőltet magára, úgy csinál, mint ha minden f.…A lenne. Tényleg: mindig, mikor választani lehet, feltesszem a kérdést A Jillnek, mit szeretne? Például: eszel levest? S mikor azt mondja nem, akkor megmutatom neki, amit főztem, s van mikor azt mondja: oké, kérek. Borzasztóan fáj nekem azt látni, amin keresztül megy. S nem akarok itt a részletekbe belemenni. Még mindig jól van, de most kezdett igazán hatni a kezelés. S még mindig van két hét. A tizennyolcadiknál tart, a harmincból. Sugárzás szétroncsolta sejtek, mérgek által szétroncsolt sejtek, a test tiltakozása, gyomorfájás, fejfájás, gyengeség, szédülés, hányinger, meg ilyenek. Olykor nekiveselkedik, s tesz-vesz, vagy két órát egy nap. De én is reggel-délben-este takarítok, főzök, mosogatok, tálcán odaviszem stb. Amikor csak tehetem, rohanok haza, s lesem mi lenne a jó. S nem pofázok egyfolytában. Ha hallgatni akar, én is hallgatok. Ha beszélni, figyelek és válaszolok, finoman, kedvesen, meg minden. A kezelésre egyedül megy, minden nap egykor. Tudom, hogy "senkit nem érdekel", hogy lelkileg mi min megyünk keresztül, ez túl sok. Senki sem kíváncsi azokra a benső dolgokra. Sokkal inkább csak a külső eseményeket szeretné látni, "s majd ő eldönti, mi van". Érthető. S egyetértek ezzel, tehát ezután majd igyekszem ide redukálni a dolgokat. Még egy. Ez a "légváras dolog" engem nagyon zavar, azt gondolom, hogy ennyi idős korban ez már egy megengedhetetlen előítélet. Mert közben némelyek elfelejtik, hogy egyedül tartom el a családom, a feleségem halálos beteg, de én egyedül és személyesen gondoskodom róla, építem a házam, iskoláztatom a gyerekeim, s mellékesen dolgozom. Ez mondjuk nyolcvan százalék. S az, hogy még mindig van energiám, s kedvem "elvont" dolgokkal is foglalkozni, nekem az jelenti, hogy nem ment meg a burám, s hogy nem vagyok hülye. De ennyi. Ha valaki ezt nem érti meg, nem szereti, nem akar ezzel foglalkozni, az oké. Talán helyes erre azt mondani, hogy akkor erről mással kell beszélnem, ha van ilyen. Ha nincs, akkor meg pofa be. S befejezésül megjegyzem, hogy minden látszat ellenére, nekem a Jill volt, s még mindig a legjobb társaság, ő a beszélgető partnerem, bár most egy kicsit limited lett. S ő is beszél, nem csak én. Amúgy meg, - szerintem - az ember beszél, az az egyik mód, hogy kifejezze a gondolatait. Azon a tényen ugyanakkor semmilyen ellenérv nem változtat, hogy ti vagytok

azon kevés emberek egyike, akiket egyáltalán érdekel, hogy mi van velünk. Puszik

Jack

1023 egyik utolsó magyarázkodás levél a Zsuzsának

Nos az a pár mondatos említése az irodalomnak, csak olyan kis oldalrúgás volt, ezzel külön foglalkoztam a nagy esemény kapcsán, a fiam reagált erre. Mármint a neki írott levélben. Olyan "mellesleg" dolog. Nekem ez a kismacim, akivel aludni szoktam, de ettől még bácsi vagyok, felkelek, s csinálom a dolgom. A Jill például hiába kérlel, hozott is nekem ki könyveket, hogy olvassak, de nem teszem, mert nem akarok eltérülni. Pont azt mondom, hogy ez nem a megfelelő időszak ilyen "szédült", s elvont dolgokra. Amúgy sem igazán olvasok már vagy húsz éve. Legfeljebb annyit szoktam, hogy ne maradjak totál analfabéta. Nekem kicsit olyan papos, amit mondasz, s A Jill hívta fel a figyelmem, hogy én is az szokok lenni. Szinte minden leveledben felhívod a figyelmem arra, amit rendszeresen, s a legjobb tudásom szerint csinálok. De oké, én is mindig azzal teszem le a telefont, hogy "vigyázz magadra", mikor a gyerekekkel beszélek. Pedig már nem óvodások ugye. Nem tudom, mit mondjak. Olyan érzésem van, hogy mindent leírtam, nem tudom, mit tudnék még hozzátenni. Természetesen nem szeretném, ha megharagudnál, én nem haragszom, ezt minden levelemben - lehet nem eléggé - igyekeztem is kinyilvánítani, mikor köszöntet mondok a figyelemért, gondoskodó s szerető szavakért. Azoknak is megvan a maguk szerepe, hiába tiltakozik az ordas farkas, neki is vannak gyenge pillanatai. Viszont szeretném még egyszer megismételni: elég jól vagyok, mindennek ellenére. A képzeletemben lévő ok, amiért valakinek írok, írnék, az az, hogy választ kapjak valamire, amit kérdezek. Lehet nem jó ajtón kopogtatok, lehet nincs is ilyen ajtó, vagy van, de nem lehet megtalálni. Még egyszer: jó esik, amit csinálsz, amit írsz, örülök neki, köszönöm szépen, ne értsd félre. S nem haragszom, neheztelek, sértődők, stb. meg azért, ha nem kapok választ arra a másra. Köszi,

Jack

1023 marha fárasztó

A meg nem értés. Embereket meggyőzni, a hülyeségük ellenére, szinte lehetetlen. Valaki vagy nyitott tud maradni, s figyel arra, amit más mond, vagy tele van előítélettel, s se így, se úgy nem érdekli, mit mond a másik. Még a maga dolgait sem tudja feldolgozni. Ilyenkor aztán az ember próbálkozik egy darabig, de miután más dolga is van, abbahagyja. Nos így vagyok én is a M. Zsuzsával. Sok értelme nincsen...Amíg a hatásom tart A Jillel jól vagyunk, ugyan az a séma, ami szokott lenni. Odáig jutunk végül is, hogy újra sikerült felhangolnom arra, ami nem okvetlenül az igazság, de ez van. Ez, ami történik, főleg általam. S most már újra érti. De megint otthon fog maradni, megint valami más befolyása alá kerül,

nem tudom, elég erős lesz e benne a meggyőződés, valaha is. De ez is mindegy. Nekem kell csinálnom tovább a dolgom. Olyan jól, ahogy csak tudom. Eléggé lement itt a munka, idestova már egy hete csak pöcsölés van. Új flyereket csináltattam, s vagy négyszáz darabot szétosztottam. Eddig senki sem hívott. Nagyon magabiztos voltam, ezt az érzést keltette ez az utolsó nagy, bumm. Ugyanakkor még rengeteg pénz kéne. Szóval ezzel kéne foglalkoznom...Az időm nagy részét még mindig megosztom A Jillel, amíg itt van. Valami olyasmi van bennem, hogy ráérek dolgozni akkor is, amikor majd nem lesz itt. Akkor meg persze majd ezer oldalakat kell írnom, de az talán könnyebb, rövidebb, gyorsabb. S persze nem fog megoldódni tőle minden, soha ilyen nem volt. Mindenesetre lényegében elégedett vagyok, lényegében minden oké. A Borisz mintha kezdene felnőni, olykor jó jelek érkeznek tőle erről. Az Sandrával is hasonló, bár ő neki még hosszú az útja. Talán gyorsabb lesz, mint a bátyja. Néha az az érzésem, hogy felcserélődtek a nemek a gyerekeinknél. Valami tetőjavítást kell csinálnom, nem nagyon örülök neki, kicsit félek mostanában a magasban, de ez van. Remélem a levelek pótolják, amit ide nem írok. Szégyellem egy kicsit, hogy ilyen lusta vagy mi vagyok. Na szóval ennyi most.

1025 digitális hangfelvevő meg hogy mi van – kis pánik kezdődik

Igen, vettem ötven dollárért egy kis masinát. Nagyon okos. Három dossziéba egyenként száz file-ot lehet felvenni bele. Jó hangminőséggel huszonkét perc mindegyik. Ez jó. Utána pedig le lehet tölteni mindegyiket, azaz ki lehet üríteni a komputerbe. Onnan meg fel lehet venni, ez még nem teljesen tisztázott, hogy cd-re. Elhoztam otthonról azt a régi kis magnót, amit annak idején a Rékával való levelezéshez vettem, de az már nagyon gagyi. Ez az új mindent tud, majdnem mindent tud. Idő meg hossz, meg mindenféle paraméterek. Egyet nem lehet csinálni vele, a programmal se, szerkeszteni. De azt meg a felvevő programmal lehet csinálni...Abszolút nem vagyok hozzászokva a beszédhez, s kicsit félek tőle, hogy tudom majd azt a hézagot kitölteni, ami a pontatlan beszéd, meg az ennél azért jobb írás között van. Szeretném, ha ezt meg tudnám csinálni. Mert rengeteg jó ötletem veszett már el az idők folyamán, azért, mert nem tudtam sehogy sem lejegyezni, amit gondolok. Többnyire a legképtelenebb helyzetek vannak, építkezés ugye. Az lenne a jó, ha volna egy ici-pici író komputerem, a zsebemben, s csak előkaphatnám. A laptop már közel áll ehhez, de még mindig nagy. S persze olyan bonyolult az egész, féltem is. A vanbe jó nagy kupi szokott lenni, nem igazán van neki helye, szóval nem megy. Annak idején próbálkoztam vele, mikor, pl. a Jaynek dolgoztam. Ott meg mindig sumákolni kellett, s az se jó. Mostanában magamnak dolgozom, nincs ki elől bujkálnom, de most meg idő nincs. Be is kezdek pánikolni, mert már alig van hátra idő, s még iszonyú mennyiségű pénz kellene, olyan hét-nyolcezer dollár körül. Haza. Munka meg nem igen van. Ígéret igen, de nem biztos, lesz belőle valami. Tényleg éjjel nappal kellene dolgoznom...Ami azért se könnyű, mert A Jill egyre rosszabbul érzi magát. S lehet nemsokára időt

kell szakítanom, elvonnom a munkából, ha lesz, se vele többet törődnöm. Muszáj. Borús idők járják, azaz kint nem nagyon lehet vigéckedni, benti munka kellene. S ez csak még rosszabb lehet. Minimum két munka kellene, s mindkettőt csinálni, felváltva. Nos ehhez képest semmi sincs. Volt itt néhány apróság, de azzal csak a napok mennek. Otthon nem nagyom mennek a munkák, a Borisz mindent csinál, csak azt nem. Írni sem ír...A Sandra elvan a Gáborral, nagyon happyn az állatkertben voltak Pesten. Egy nagy gyerek még mindig. De csinálja az iskolákat, s remélem ezzel nagy baj nem lesz. Állítólag a Borisz is jár, s abból is lesz valami. Mindenesetre nagyon relatív ez a mi úgymond gazdagságunk. Néztem valami aukciós műsort, ahol mos a változatosság kedvéért angolok voltak, mindenféle műkincsekkel. Némelyik milliókat ért. Na hát mi ettől nagyon messze vagyunk, soha ilyen az én életemben nem lesz, az már biztos...A Jill egyre inkább el van keseredve, a kedve a rá mért megterheléssel fokozatosan meg el. Egyfolytában azon töpreng, hogy miként lehetne visszafordítani a kivezetését, - nagyon zavarja. Amit megértek, meg nem is. Iszonyú lehet. De hajlamos vagyok azt gondolni, hogy ez még mindig jobb, mint meghalni. Nagyon vékony határvonal van ott, ahol el lehet dönteni, merre lenne a jobb. Szóval egyre inkább a munkára kéne koncentrálnom, s minden más egyebet félre tenni...A hátralévő hét hét még elvileg elegendő, hogy mindent megcsináljunk, ha van munka. Tehát kell munka, s meg kell csinálni. Valahogy ide kell leszűkíteni a dolgokat...A hangfelvételekkel meg ráérünk...A Merczel befejeztük a levelezést. Itt van péntek van, s fogalmam sincs, merre menjek, mit csináljak. A fene egye meg.

1026 Moszkvai Színház, [illegible]lba

(jó lenne otthon lenni. Szombat reggel van. Ülünk itt anyával, kávésbögrével a kezünkben. S jó lenne a barátainkkal, a gyerekeinkkel, előhozva mind a részleteket, összefüggéseket. mint például State terrorizmus, meg Grupp terrorizmus szépen végig dumálni. Én nem vagyok olyan nagyon jó a részletekben. Valahogy mindig is hajlamom volt a nagy pikcsöröket keresni. Azt gondolom, hogy először ezt kell megtalálni, ebben megegyezni. S persze után jön az érdemi rész, a sokmillió részlet megbeszélése. De ha valaki nem tudja, hogy hova akar kilyukadni, akkor a beszélgetés anarchiává válik. S persze én is tudok sok detail-t. az táplálja az én output-omat is. De végül is, valahol fontosabbnak látom, hogy én ezt nyomjam. Mintha ehhez jobban "értenék")Minket is. Elszomorított, de annál is több...

Mi a terrorizmus?

(megpróbálom ábrázolni, mit gondolnak a vadászok) Régimódi emberek hőbörgése, akiket el kell törölni a föld színéről, mert ezekkel nem lehet tárgyalni. A maradék meg, a puhábbak, dőljenek be, legyenek nyuszik, bárányok, - aminek a lényege - my way or no way. de ha megcsinálod, amit mondok, az lehetsz, ami akarsz, az én rendszeremen belül, egyike a közülünk valóknak, természetesen. S itt nem etnikumról van szó, hanem értékrendszerről. nem írről, nem palesztinról,

nem csecsenről. hanem a nagy angol világbirodalom és értékrendszer alattvalójáról, aki beállt a sorba.) Anya mondja: "ez, ami ott történik, az Oroszország szégyene. Valahol" Én: "oké, de itt valahol eljutunk oda, *hogy blame the victim, mert ez valahol a Világ blame-je.* mert mit csináltak ezzel az országgal? Beleértve Csecsenföldet is! Anya: "azért ez szörnyű, biztos, hogy az amerikai hadsereg nem csinálná ezt". Én: "oké, de akkor megint elérkezünk ahhoz, hogy fogadjuk ezt a Joeway-t el? "Én egyébként hajlok erre. De csak rövidtávon. Mert az mégiscsak egy civilizáltabb út. mód. Aztán hosszú távon meg azt mondanám, hogy na ez azért mégsem úgy van, te se vagy olyan fasza gyerek öcsém, nem bizony! Szóval változtassunk akkor most ezen, jó? one step at a time. De térjünk vissza az eseményekhez. S csak kezdjük e legkülső körben. Ez egy nyugati értékrendszer. Csak gondolj bele, kinek mije volt? Angliának ugye volt: Kanada, egy darabig az USA, Dél Afrika, Ausztrália, India, stb. Franciáknak: Algéria, egy-két darab Szahara, Vietnám, meg Polinézia. Belgáknak: Kongó, Spanyoloknak: az már régen volt...A többi meg nem is érdekes. (s így, hogy kiderült ki a legerősebb kutya, megvannak a gyakorlati alkalmazási formák. Az angol birodalom tovább él a nyelvben, a tudatban, az értékrendszerben, s csak annyiban lehet tőle független lenni, amennyiben ez most látszik. De hatalmas erők dolgoznak azon, hogy a világ igenis angolszász legyen. A zsidók is sokkal inkább angolok, s csak nüánszokban shitrákok. a gyökereik arab volt, de hol van az már? Az English man dudál, mi meg arra táncolunk. A szenvedés következtében, s mert a legnagyobb körben ez egy opportunista nép, s arra megy amerre "kell" meg "lehet")(s vannak törekvések, de csak nézd meg közelről a konfliktust, ami Anglia és az Eu. között van.) Egyenesben néztük, olyan éjfél körül volt itt. Ahogy válaszokat keres az ember, többnyire ugye kis körökkel kezdi: mi a válasz erre, mi a válasz arra, stb. s szörnyű válaszokat kap.(de kellenek, s vannak is paraméterek, amik mellett, muszáj s kell elindulni. Úgy érzem, hogy nyilatkoznom kell. Tökéletlen ez a forma, de ez van. Mindenkinek megvan a maga felelősége, aminek meg kell felelni.) Aztán megy feljebb, meg feljebb, mert valami normálist azért még is csak akar. Muszáj azt is látni, hogy a világnak ez a dübörgő mozdonya valami jót is csinál robogása közben. S úgy látszik ez nem, megy áldozatok nélkül. Valahogy ezt nekem a bbc tudósítója fogalmazta meg jól, mikor ezt mondta: "sikert akkor lehet elkönyvelni, ha tudjuk hány áldozat, van. Mert van olyan harc, amit nem szabad megvívni, akármilyen áldozatért. "Akkor inkább nem. Csak ezt nem mindenki ugyan így gondolja, s hogy miért? Ha történelmi vetületben nézzük, az a része annak az országnak még autonóm terület sem volt az Empire alatt. Fene tudja miért, de persze utána lehet nézni. Valahogy nem küzdöttek eleget, vagy elég jól, érte. mikor aztán szétesett a papírszatyor, ők is beszóltak. De olyan, mint ők, van még ezerszám. Ami azt jelenti, hogy a nagy Orosz Földanyácska - valójában - nem is létezik. Mások persze nem ennyire különböznek, nem muszlimok, etnikailag is közelebb vannak, meg minden más szempontból is. A kérdés tehát az, hogy ha

valaki úgy, mint ők, annyira akarja, hogy önálló legyen, elszakadjon, az azért még is mehet e.

Ruszkija egy nagy káosz.

(rendőröket, kalauzokat, portásokat, jegyárusokat, stb., fizettek leegytől egyig oroszt, hogy be tudjanak jutni a színházba) Elsősorban azért, mert a dühön, szégyenen, elkeseredésen s a kifinomodott, de mostanra már önnön karikatúrájává vált Nagy Orosz Lélek sápadt megnyilvánulásain kívül, nem sok maradt. Valahogy sehogy sem sikerül magukra találni. Se intézményesen, se a törvényekben, se a gazdaságban, se a kultúrában, se a politikában. Ahhoz békés, nyugodt, egyenletes, s legalább az alapvető emberi javakat garantáló fejlődés kellene. De ez egy nagy nép. Túl nagy s még mindig! Túl jó ahhoz, hogy ne kerüljön előbb utóbb az elsők közé. (de ez egy intellektuális dolog. Mert a "valóságban" durvák, zavarosok, éhesek és koszosak. Szemben az amikkal, akik finomak, illatosak, mosolyognak, meg kuvaanyja. ennyit a valóságról, meg az emberi értékelés forrásairól...) Aki a jövőről próbál valami diagnózist mondani, s valamennyire tudja is hányas a kapót, mind azt mondja, hogy a jövő nagy népei-nemzetei között ott lesz az orosz is. De ez a forradalom még nagyon sok szégyenletes fázison fog keresztül menni. Ha most odamennél, beállnál a többi ember közé a mindennapi életbe, megdöbbennél, hogy mennyire durva, még a miénknél is sokkalta durvább. Ami azért már valami. A sok generációs frusztráció és nyomor durvává tesz. Nos ezeken a korokon keresztül olyan kis gyilkosok, pöcsfejek, muszolínik vezetik keresztül a népeket, mint amilyen olaszban, oroszban, meg az amcsiban van. Opportunisták. Ez volt a legnagyobb ellenség Kínában, mikor még tudták, valójában miről is van szó. De ki az, aki tényleg nem opportunista ebben a világban? Ez a putyinka birodalomban gondolkodik. Rendet akar. Nagy ugrást. A kérdés az, hogy mennyire birka a nép. Hogy látja a nagy ugrás lehetőségét. mondja e majd a nép, hogy: "na azt azért mégsem". mert annyira nem sürgős. Vagy: "igazad van szívem, I'm needy, fuck this shit. “De ha belegondolsz, hogy milyen fasza gyerek lesz majd ez a volt kédzsíbís technobuzi a világban, hogy ilyen frappánsan megoldja az, Old World Order maradványait, ezeket a randalírozó kis hősködéseket. A világ eszkalálódott.

A két pólus egyikén azok vannak, akik hisznek abban, hogy a technikai fejlődés, a felhalmozás, s az ennek segítségével és segítségére kialakított intézményrendszer (jog, törvény, rendelkezés, stb.) majd csinál valami jót. A másik rész meg, még mindig naivan hisz, hogy jó volt az a régi világ, amikor sehogy se, de valahogy volt.

S a tárgyalásokon, a bekiabálások, túszakcók stb. arról szólnak, hogy vegyünk be valamit a régi igazságokból. De ez nem megy.

A New World Order nem erre a mottóra megy.

S OTT VAN a NAGY EMBERI GYENGESÉG, (amivel aztán mindenki kedvére manipulálhat) HOGY MÉG a CSECSEN ASSZONY IS AKAR MAJD EGY ÚJ KIS-LÁBAST, MEG AZ ÁFONYKA IS EGY PUSHPUSHT.

DEDE!

good news-bad news...Tegnap este volt ott egy másik news is.

Hogy az az angol szemétláda hiába szólt be, az Eu. mégis csak elfogadja a belépésünket. Ez a világ legnagyobb bulija. Mert ezt a tv-fantáziában élő jenkit katonailag nem lehet leverni, csak gazdaságilag. Ebből az ellentáborból meg csak kettő van (reméljük lesz több is, biztos lesz, csak gondolj a térképre): Kína meg az Eu. i love it. S ne érts félre. A szívem megszakadt ezekért a szerencsétlen emberekért. Itt ordítoztam a tévé előtt. kurva életbe. Kimondhatatlan kín, hogy végül is már mindent tudunk, s mégsem úgy mennek a dolgok. Volna civilizált megoldás is. De egy techno szemében ez lassú, nem megy. S ne felejtsük el, hogy a történelemben hány kiugrási kísérlet volt. A forradalomnak rengeteg formája van. A kérdés ez: jó? valójában jó a forradalom? Mert a forradalomnak áldozati vannak, bizony-bizony. A forradalom, legyen az a putyinkáé, vagy másé, mindig a haladás nevében van, ezt ne felejtsük. De az igazi, normális élet valahol Svájcban meg svédben van, de az meg kurva unalmas. Szóval nem marad más, mint abban reménykedni, hogy valahogy mégiscsak tanul ebből valamit a világ, valahogy majd előre megy. S ezeket a kis geci napóleonokat a szemétkosárba küldi majd a nép, mint a Nagy francia alatt! - s egyszer maga kezd el kormányozni. Hogy a véráldozat és horror nem volt hiába. De gondolj bele, mit tudunk mi itt igazándiból tenni? Te meg én. love you

Apa

ps.: az otthoni munka?

Emberileg. Ha az lassú, hát lassú. De ne basszuk el.

1027 időátállítás, iszogatás, meg a legújabb balhé, A nők különös lények.

S még azon belül is vannak változataik. Az biztos, hogy A Jill fajta, beleértve a Hugit is képes arra, hogy egy félreértéssel éljen, azt értelmezze, tolerálja, elfogadja, még akkor is, ha nem jó. Könnyebb számára „megérteni" a félreértés transzformációját létrehozni és alkalmazni, mint a helyes megértés irányába tenni erőfeszítéseket. Könnyen lehet fogalma, sincs a rejtett vagy mélyebb értelméről a dolognak, nincs, s nem lehet szó ilyen asszociáció lehetőségéről, valami nem kattant be, tehát ily módon nem hibáztatható.

A story:

Néhány évvel ezelőtt az Hugi meg A Jill jött haza az Hugi által vezetett Opeljukban. Én a Mosonyival a pincénk előtt álltam. Lehet piásan. Oké. Mikor kiszálltak közölték, hogy másnap reggel A Jillnek be kell mennie a kórházba, mert ki kell venni a méhét. Ezt a történetet – állítólag az Hugi „minden alkalommal elmeséli", mint mit? Mint a férfi érzéketlenségének, s természetesen, mint az én rendkívüli durvaságom, részvétlenségem jelenik meg. Legalább is én így látom. Mi másért lenne ez, mint panasz elmesélve. Ilyenkor, mikor A Jill iszik valamit, megengedi a tudatalattijából a dolgok, rejtett képek, problémák előretörését, s kicsit mintha bosszút állna rajtam, a férfiakon stb. Ez elég jól érezhető a hangjából. S persze lehetne legyinteni az egészre, figyelmen kívül hagyni, mint felelőtlen beszédet. De én valójában örülök neki. Örülök, hogy ez kijön, „kiderül az igazság", hogy megszabadul, ill. felszabadul ettől, s hogy végre, egyáltalán esély keletkezik, hogy tisztázzuk ezt a dolgot...Ami nem könnyű. Valahogy hiába kutattam az emlékezetemben, hogy az általam gondosan szamon tartott bűnök között ezt megtaláljam. S nem emlékeztem ilyenre. Aztán valahol máshol, egy másik dossziéban, ami természetesen nem a gonoszság mappája volt, mert az üres, eltaláltam az emléket. Onnan közelítve, hogy ott álltunk a Lénárttal. Ők meg jöttek. S ez valamelyike azoknak a csavarásoknak, amit az ember ritkán, de szándékosan alkalmaz, alkalmazni kénytelen, főleg nőkkel szemben, hogy segítsen nekik. Mindegy milyen állapotban lehettem, azt hiszem gyorsan, s frappánsan, s tele jó szándékkal és jóindulattal reagáltam. Nem baj, úgysincs arra már szükség, megtette a magáét, felesleges. Be kell menni, s kivetetni". Valami ilyesmit mondhattam. Természetesen azzal a hátsógondolattal, hogy itt nincs mit tenni, baj van vele. Tehát a tényeken nem lehet változtatni, én nem vagyok orvos, ha azok eldöntötték, hogy így a helyes, azaz jobb kivenni, mit tudok én tenni. A tényeken nem tudok változtatni, legfeljebb a szituáció megítélésén. S azt gondolom, hogy valahol a kutya itt van eltemetve. Mert létezik, létezhet sokféle más reakció is. Mindenesetre ne felejtsük el, hogy ott volt a Lénárt is, az Hugi is...Az egyik kategóriája a reakcióknak ugye, amikor sajnálkozásunkat fejezzük ki a dolog felett, s valamiféle részvétünket mutatjuk ki...A másik, amikor valami „jót" igyekszünk találni ebben, s azzal az alapgondolattal a fejünkben, hogy „azért ez szörnyű, szegény lány, szegény asszony, pont az én feleségem, már megint valami érte, sokk, szerencsétlenség, bánat, visszavonhatatlan veszteség ténye és az idevonatkozó összes asszociációk, amik az asszonyi méhhel, a teremtés bugyrával, szervével, az élet kezdetével, a csodák forrásával, a gyermekeim első bölcsőjével, a családom létrejöttével, a halhatatlanságom kezdetével, stb., kapcsolható össze .S lerogyhattam volna hörögve, vagy felsikolthattam volna, vagy szétverhettem volna a pincét, beleharaphattam volna a Lénárt fülébe, elrohanhattam volna az erdőbe, a kocsmába. Szedhettem volna nagy csokor mezei virágot, s kis méh alakú agyagszobrocskámra helyezhettem volna, amit másnap, vagy még aznap sütök. Verset

írhattam volna, amit az ágy végén állva kis feleségemnek felolvasok, fejemen a telefonkagylóval, hogy a húga is hallja. Bennfoglaltatva mind a pátoszt, mind a szerelmet, elképzelve mind a kis spermáim meleg, de nem mindig szeretetteljes fogantatását, a légyottokat az ő petécskéi s az én idétlen mikiegereim között. Megváltozhatott volna az élet, s onnantól fogva, mint különös és szent hímes tojásként turbékolhattam volna a lelkemhez, balettosan finom mozdulatokkal, vagy határozott tőrvívósokkal, egy ember tudja, mit csinál, nemesen halálos pontossággal szúr, de nem öl. De lehettek volna a méltányolás és elismerés más formái is. A gyerekeim, a barátok, a szomszédok észrevehették volna rajtam, hogy másképp fogom a kávésbögrém, másképp beszélek, netán kíméletesebb vagyok az asszonnyal, mert, miért? Mert szegény? Mert nagy, de szegény? Mert megtette, amit kellett, s nem tudta megtartani azt az izit? Mert az nem méltányos, hogy így járjon? Nem ezt érdemelte? S persze ezt mind meglehetne tenni, meg lehetett volna tenni. S jobb lenne e vajon akkor? Lehet. De valahogy ez nekem színdarab...Az élet több mint egyes színielőadások. Az élet komplexebb. S valahol az ember arra számít, hogy több évtizedes állásfoglalás, elkötelezettség elegendő arra, hogy mind az, amit mondtam és cselekedtem elég bizonyítékkal szolgált arra, hogy mit tartok szentnek, mit szeretek és mit nem, mikor vagyok cinikus és mikor nem, s mikor, s miért, s hogy reagálok. Hogy a reakcióim, pillanatnyi szereplésem mögött mi van. Hozzátéve azt a tényt, hogy útálom a malasztot, útálom a színjátszást. Mert tudom, hogy mennyi és mennyi ember elbújik ezek mögött, s mert az életet azzá teszik. Mert álom a bún és álom a jóság, de minden álomnál több a valóság", mondja a Karinthy. De ez az óta, azaz több éve így van ennek a két nőnek a fejében. S ami furcsa: hogy az oké, hogy az Hugi nem értette, de a Jill sem? S ha igen, miért nem mondta meg neki? Mert ő is lát valami rosszat, legalább egy kicsit benne? Vagy miért? Én azt hiszem, nagyon erre hajlok, hogy ez valami rossz kulturális hagyomány, melodrámákon nevelkedett női beidegzések, ahol az állarcos herceg lerogy, virággal a kezében, s megcsókolja reggel délbe este az úrnője lábát, mindegy mi van. Másnap reggel a következő történet: nem emlékezett. S persze igyekezett elbagatellizálni a dolgokat. Tudja, hogy én miért tettem, megérti, igazat is ad stb. s nincs ilyen sok, nehéz, stb., hogy higgyem el, sokkal okosabb ennél. Okéééééé.

1029 további lépések az önmegismerésben

Minden nap megvan a kutatási munka, s majd minden nap hoz is valami kis eredményt. Nem könnyű. Tegnap este filmet néztünk, franciát természetesen, s ennek kapcsán feljött a már régóta motoszkáló gondolat, ami ránk is illik. Azaz hogyan ítéljük meg mindazt, ami velünk történt. Kell valami provokáció, valami irritálás, valami külső hatás. A francia filmek különbözőek, mint mások, s erre kiválóan alkalmasak. Végül is a kérdés az lenne, hogy miért is van együtt két ember. Hogy az nem csak testiség kellene, legyen, nem csak érdek, hanem valami más is, mint közös érdeklődés, mint közös látásmód, s az ezek nyomán kialakult

értékrendszer, cselekvés stb.…A Jill sok mindent tud, sok mindent megjegyzett, sok mindent tanult magától, épített be abba, ami, aki. Ugyanakkor rettentően szögletes. S minden egyes tovább lépést megnehezíti, hogy rendszerint elakadunk a komplexusaiba. Azt hiszi, azt akarom bebizonyítani, hogy milyen rossz. Pedig pont az ellenkezője. Természetesen voltak pillanatok, beszélgetések, mikor a hibáira igyekeztem felhívni a figyelmét, amiből aztán az lett, az maradt meg, hogy én „mindig azt teszem". Visszatekintve a közös életünkre, nekünk keresztül kasul a világon volt valami, ami igencsak közel volt egymáshoz. A közös értékrendszer, a dolgok hasonló látása. S a kényszerű különélések hoztak eltérüléseket, eltérő megközelítéseket, következtetéseket is, de ezek nem bizonyultak végletesnek. Még akkor sem, ha pillanatnyilag elég kemény feszültség forrásaivá váltak is. Az utólagos erőfeszítések megint a helyes mederbe terelték a dolgokat. (amiből ugye könnyen lelehet vonni azt a következtetést, hogy ezt a tevékenységet nem lehet megkerülni, ez alapvető fontosságú, még ha um. kiábrándító is. Felmerült, nem egyszer, hogy az ő, az enyémhez hasonló intellektuális érdeklődése, az, hogy benne közel sem vált ki olyan izgalmat egy festmény, egy vers, néha zenék sem, csak különbséget hoz létre. Azaz nem vagyunk egymáshoz valók. S van ilyen. Van egy ilyen része a dolgoknak. De a széles felszínen, a mindennapi életben, ha különböző képen is, de van közös szemléletünk. Nem mindig azonos módon jutunk el hozzá, de az esetek többségében igenis ugyan oda lukadunk ki. Főleg a világ megítélésében. S nem árt hangsúlyozni, ez milyen fontos. Nehéz lenne valakivel együtt élni, aki más. Nos, a szokásos módon azt várta, hogy most megint el akarom a port verni rajta, s „bebizonyítani, hogy ő milyen szar" ...Ahogy ezt szokta mondani. Volt is sikítozás, hisztéria, de a beszélgetés végére sikerül kifejtenem, hogy mit is gondolok erről. S szemlátomást megnyugodott. Mert valójában pont az ellenkezőjét mondtam. Aminek a lényege az, hogy megannyi tudatlanságon keresztül, meg nem értésen, félre értésen, butaságon keresztül vezet az ember útja. Hogy mennyire buta voltam én magam is, s mennyire nem a nagy, végső, intellektuális, - legtöbbször irodalmi, művészeti, filozófiai szempontok – határozzák meg az életet, hogy azt a sok kis lépcsőt is meg kell tenni, ha fel akarunk jutni a hegyre. Vagy a felső emeletre. Nekem mindig gyanús volt, hogy ha valaki a gyorsliftet használja, s úgy is ért mindent. El nem tudom képzelni. Miközben az ember mászik a lépcsőn, a beavatottságnak olyan élményeit tapasztalja, olyan folyamatok mennek végbe benne, amit mással igencsak nehéz pótolni. Elvileg létezik, de gyakorlatilag mindig gyanús. S ugye volt itt mit tenni. Nekem megvoltak a magam előző tapasztalatai. Tehát először ezeket kellet végig rágnunk. Na meg ott voltak az újak. S persze ez mindig oda-vissza megy, de a lényege az, hogy ő fiatalabb is nálam, a tapasztalatai is hiányosabbak, sokkal kevesebb olyanfajta kilengés vette körül, mint engem. De azóta is így van ez, mióta együtt vágyunkén ugye megyek, dolgozom, stb. meg többnyire otthon van, s az én elbeszélésemből, ilyen áttételesen tudja meg, mi van...Ami persze tele van ellentmondással. Rengeteg minden múlik rajtam, hogy tudom ezt be, s eladni. S

nem vagyok egy nagy zseni ebben én sem. De az, hogy ilyen „hátrányos helyzetből is, végül is, ennyire is meg tudta érteni, a lényegét, mint „kívülálló", mindig is a bizonyítékom volt nekem annak, hogy milyen jó agya van, hogy a dolog lehetséges, még ha nem is könnyen, automatikusan, de igen. S engem a végeredmény szokott érdekelni, főleg. Mondjuk mindig eszembe jut, hogy mennyi szenvedésen és kínon kellett keresztül menni, a másik oldalon meg hogy végül is, ő ahhoz képest, milyen kevés minden áll rendelkezésére, mennyire másodkézből kapott információk táplálják a szellemiségét, elég jól haladt. S nem tudom, hogy lehetne ezt másképp csinálni. Nem tudom, hogy lehet azon az egyéniségfejlődésen, megértésen, szemléletfejlődésen keresztül menni tapasztalat, s munka nélkül. A filmek, a francia és amerikai is másképp, de valami zavaró módon kihagyják ezt a fontos tényezőt, s alanyivá teszi a történetet. A felszínen mozogva, valójában nem tárja fel az emberi együttlét, az összetartozás mélyebb lehetőségeit, állandóan vagy szerelemről vagy szexről, vagy karrakterek, megfelelőségéről beszél. Nincs az, hogy két ember valamiért, legyen az bármilyen bagatell ok összeáll, együtt marad, összenő, kétfejű, egy testű lénnyé válik. S ott vannak a művészek, a Diego és a Frida. De ilyenkor az emberek legyinteni szoktak, amivel szomorúan, vagy keserűen, vagy cinikusan veszik tudomásul, hogy már pedig ők nem művészek. Mindenki nem lehet művész. S ami igaz az ő esetükben, az nem igaz rám. Pedig az, lehet ugyan az. S ezt próbáltam igazolni. Végül is azt hiszem sikerült. Kis embereknek is lehet közös víziója, a mód, ahogy a világot szemlélik, értékelik, manipulálják...A miénk meglehetősen egyedi, nagymértékben az én elképzeléseimen alapszik. Ez főleg függetlenséget, nyitottságot, megalkuvás nélküliséget jelent. Ugyanakkor nagyon alázatos. De ezt a finom különbséget nem könnyű megragadni. Mennyi és mennyi támadás ért engem, az előzőkért! Talán a legfontosabb eleme ennek, hogy arra törekedtünk, hogy kiemelkedjünk abból a nyomorból, amibe születtünk. Ez az ideák, a kölcsönvett, főleg olvasmányélményekből merített példák, eszmék segítségével hamar sikerült. Nekem már akkor jó adag volt belőlük, mikor megismerkedtünk. A Jillnek édeskevés volt ebből, mindenféle gagyi dolgok, amik létét nem lehetett elkerülni, s sokszor csak akadályozták az előrelépést. Ma is vannak ilyenek, de elenyésző számban. Ugyanakkor nem lehetett nem felfedezni az ellenmondást, a szakadékot, e meggyőződés, meg a valóság között. S felvetődött az igény, hogy ezt a hézagot be kell zárni, mert az teszi az életet teljessé, tökéletesebbé, amikor a valóság, meg az elmélet fedik, legalább is nagyjából egymást. Erre Zamárdi, Amerika, Kötcse jó példák. S voltak alálomások is, amikor menet közben gyorsan kiderült, hogy tovább kell róluk menni. S minden egyes ponton, szinte kivétel nélkül felmerültek nehézségek. S mikor ez így van, akkor felvetődik, hogy ha ilyen nehéz, akkor nem e az elmélettel, a szemlélettel, a hozzáállással stb. van e baj, s azon kell igazítani.

Az én tevékenységem nagy részét az tette ki, hogy néhány elkerülhetetlen és finom igazítást leszámítva azon igyekeztem, hogy minden áron, s mégis fenntartsam ezt, rájőve, felismerve, hogy mindegy, ezzel vesztenivaló nincs. Ha hiszel

benne, akkor mindegy...A feszültség tehát megmarad. Az ellenmondások napról napra érzékelhetőek. A disszonancia ott van, nem lehet elkerülni. S csak hogy egy konkrét példát mondjak: polgári életet élni proli viszonyok között. (Magyarországon ennek egyébként nagy hagyományai vannak. S rengeteg kis látszólag jó, de hamis próbálkozás. Utánzatok. Ilyen volt a Mosonyi dolga, ami ugye egy alap szinten azt a látszatot keltette, hogy jó. A dzsentri attitűd, aki finomabban él, mint amilye van determinálja. Nála az ellentmondás oly sűrű, oly kézenfekvő volt, hogy igen hamar átcsapott groteszkbe, nevetségesbe, képtelenségbe. S csakhamar kiderült, hogy ennél azért lényegesen többet kell tenni. Ami nem könnyű. Mert ez azt jelentette, hogy ideiglenesen, de igenis fel kell adni a mindennapi gyönyöröket, amit ez az életforma okoz, ad, s át kell menni az ellenség táborába, güzünek, gyakorlatiasnak, törtetőnek stb. Ezen a nem pontosan érzékelhető ponton aztán évek során el is váltunk egymástól. Ő azt gondolta, hogy bármennyire ellentmondásos, de nem éri meg, mi meg hogy igen. Ebben valószínű emberi adottságok is szerepet játszanak, s sok minden, mint utólagos magyarázat, magyarázkodás, önigazolás jelenik meg.) Azt hiszem, hogy én egy olyan nem könnyen kompromisszumot kötő fajta vagyok. S igencsak keményen és szívósan harcoltam a világ, az emberek, a viszonyok, a szituáció megváltoztatásáért, az oroszlánrészt magamra vállalva. De én is akadályokba ütköztem. Szerencsésen tévedtem ismert ugye nekem megvan a magam víziója, meggyőződése, hogy a nehezen megragadható elemeknek milyen mértéke, elegye kell ehhez. S mikor a családom részéről lanyhább hozzáállásról kellett meggyőződnöm, engednem kellett. De valójába ez sem térített el. A dolgokra rá kell jönni. S az a meggyőződésem, hogy ez a dolog működőképes, hogy ha az ember megteremti a tárgyi, környezeti, élettan feltételeket, akkor elnyeri – legalább alapfokon a legitimitását – végül is lassan, halványan, de kezdett bejönni. S jöttek a kritikák is. Jött, hogy oké, de ez most már így elég, nem kell több. Én a magam részéről meglehetősen bizonytalannak látom még mindig, hogy az, amink van, az minden előre nem látható helyzetre elegendő e. Miközben a világkép tovább erősödött, a meggyőződések száma nőtt, az ideális feltételek megteremtése messze elmaradt. Ugyanakkor azt gondolom, hogy szerencsére az alsó küszöböt sikerült mégiscsak átlépni, méghozzá visszavonhatatlanul. Ideológiai síkon, ami többnyire értékrendszer, szemlélet, meggyőződés, egy hatalmas, még ha nem is tökéletes felépítményt sikerül létrehozni a családomban Félreismerhetetlenül különbözünk a környezetünktől. Büszkék is vagyunk rá. Nap, mint nap élvezzük is a gyümölcsét. S egyértelmű jelek vannak, hogy a további fejlődés erre fog menni. A trend. Sikerül átlépni azon a gáton, amikor lépten-nyomon ellenállásba ütköztem, olyan messze volt a valóság az elképzeléstől, hogy majd mindenki azt gondolta, hogy ez képtelenség, tehát kockázatos, s nem éri meg. Még azt a keveset is elveszíthetjük, amink van. S A Jill is ingadozott. A gyerekek meg még jobban. Ők főleg azt hitték, hogy van valami közbenső, könnyű megoldás. Bizonyos dolgok persze olyannyira meg voltak erősítve, erősödve bennük, ami életteret keresett, a valóságos

megfelelője nélkül. Ugyanakkor, mint már a fentiekben céloztunk rá, az otthoni valóságban rengeteg ilyen jellegű próbálkozás van; mindenféle látszatmegoldások...Az én nagy elképzelésem meg mindig az a pont volt, amikor ez nem humbug, ez nem hókuszpókusz, amikor van elég realitás alapja, valóság magja, tárgya, viszonya, rendszere, biztonsága, tartaléka stb. Amire lehet rendes, erőteljes dolgot építeni. Mindennek felismeréséig A Jill végül is – ha nagy kilengésekkel, de úgy látom, hogy el fog jutni. Nekem ez a legnagyobb öröm, s siker. A gyerekekben bizonytalan vagyok, s ez természetes. A fő s alapvető igényem az volt, s vala, hogy ha most nem is, de majd valahol a jövőbeni út mentén felismerjék ennek a fontosságát. Valamit úgy érzem, még tudok ehhez én magam is tenni. Egyértelműbbé tudom tenni a dolgokat. S persze ezeknek a dolgoknak a feldolgozása, még soká lesz.

1031 az utolsó napra végül is kiderült mi van közöttünk, egy hosszú analízis

Az ideológiai, kulturális, összeférhetetlenségi különbség, ami az össze nem illőségünkből fakad. Nem lehet ezt a hidat megépíteni, teljes funkcióra biztos nem. De még mielőtt „teljesen elszállnánk", muszáj elmondani, hogy a kapcsolatunknak azért van egy elég jelentős alapja. Valami azért maradt, mindkét részről. A régi szorosság maradványai. Ez fizikai vonzalom is, testvériség, haverság, bizalom, megértés, szimpátia, s persze még sok minden más, közös kultúra, értékrendszer. Én a magam részéről különösen kiemelem azt a mély érzést, amit a testével szemben érzek. Mindig is éreztem. A haja, a bőre, húsának feszessége, bőrének illata, a mosolyai, a szép szeme – ha szomorú, ha vidám, a tartása, a járása, a hallgatásai, meg a kirohanásai mind. A keze, a lába. S ez még akkor is így van, ha az öregedés s a betegsége jól látható nyomokat hagyott rajta. A keblei, meg minden. Nem hízott el, a korához képest jó alakja maradt, a haja is a régi, bár festeni kell. Az öregedő arcához is hozzá tudtam szokni, azt természetesnek venni. Az ital, a dohányzás is nyomokat hagy rajta, de nem vészes. Felfogható csak természetes öregedésnek is. Szinte minden nap újra felfedezem, s felfrissítem a vágyam, a szándékom, hogy jó lenne szeretni, becézgetni, dédelgetni, babusgatni, s főleg szeretni, mint nőt. Ezek a pillanatok azonban egyre ritkábbak. Kétségkívül egy leépülés megy végbe. Apró mérges nyilak és tüskék meredeznek mindenfelé, s ugyan többségük láthatatlan, s az ember jobbára csak az ellenállást, a hidegség benső sugárzását, a csitítást érzi. Ami létrejön, az, jobb esetben is csak langyos tehát. A szex az meg, meg is szűnt. Olyan öreges az egész. S ettől fanyar, zavarba ejtő, nem egyszer nevetséges is. Mert még olyan öregek nem vagyunk. S suta is. Én azt hiszem még elég jól tele vagyok potenciállal, szeretném is, vágyom is rá. Így viszont csak a kényszerű elfojtás maradt. A Jill érzékeli is talán ezt. Sőt. Mondja, hogy valójában ő is szeretné. De az egész ugye meglehetősen kínos.

Ezért is – gondolom – szeretné a kivezetést visszacsináltatni. Mindig megdöbbenek, ha eszembe jut, hogy milyen váratlanul szakadt ez az egész a nyakamba. Mennyire nem értettem, s fogtam föl, hogy miről is van szó. S persze mennyire keveset mondtak nekem. Talán abból nem is lehetett megérteni. Kímélni akartak? S vajon ők (itt főleg a Hugira és a Jillre gondolok) hogy jöttek rá, az egész hogy derült ki, hogy tudták fölfogni, földolgozni? Könnyen lehet A Jill röstelli, szégyelli, sajnálja, s mérges is ezért. Amiért nem lehet nagyon haragudni. Mindenesetre nem lehet kibújni a dolog alól, hogy visszatekintve az elmúlt évekre, mindig volt ott valami baj. Főleg persze a külön levesünk. S bár különösen nagy nemi bajai nem voltak, ha jól tudom semmi, ami megakadályozta volna a szeretkezést, olyan sokszor mégsem tettük. Azt hiszem főleg a különéléseinkből fakadó elidegenedések, a vágyak és megfelelések disszonanciája: amikor kellett volna, akkor valaki nem volt ott, mikor meg nem hiányzott, akkor meg ott tornyosult. A közeledés okai is összekeveredtek. Hogy az most valamiféle gyengédség vagy a vágy egyéb megnyilvánulásai voltak e. Szeretetéhség, kellemhiány, vagy a nyers ösztönök késztetése. Az így meglévő egyébként sem egyszerű feszültségek, rivalizálások, szerepleosztási problémák, csak még több feszültséggel teltek meg. „nem szeretsz", hangzott el nemegyszer a vád. S ez végső fokon egy jó megfogalmazása egymás nem megérintésének. Mert persze szerettük, szeretjük mi egymást. De az a sok más probléma végül is lehetetlenné teszi a rendszeres közelséget. Amit a régi közelségünk visszfényében oly természetesnek, magától érthetőnek szeretnénk venni. Ismerjük a fontosságát, a jelentőségét. Tudjuk, hogy az mennyire fontos. S valahol azt is tudjuk, hogy az milyen kihatással van az ember lelki és szellemi életére, állapotára. Mennyire befolyásolja még az irányultságát, s így a döntéseit is. S előbb utóbb kihat a magasabb funkciókra, s végső soron a kapcsolat egészére is. Nagy kérdés, hogy miként lehetne ezeket megoldani, milyen alternatívák léteznek, létezhetnek. Az egész kapcsolat valahogy sápadt pátosszá, plátói szerelemmé, eunuch Álmodozássá degradálódik, s kérdés hogy egyáltalán lehet e ilyen helyzetben valamit is tenni. Mi múlott rajtunk, mit lehetett volna itt nekünk tenni. Emlékszem, hogy voltak itt nagy meglódulások. Valaki olykor nekiveselkedett. További nehézség volt, hogy erről a témáról olyan nagyon jól nem is tudtunk soha beszélni. Meg-megpróbáltuk, de nem könnyű. A Jillnek, mint a nők többségének amúgy is az az általános véleménye, hogy erről nem jó beszélni. Közhelyek? Hány embernek van ilyen problémája? Nem mindig ugyan arról van szó? Az elhidegülésnek nem mindig megvannak a maga fiziológiai, pszichológiai, a más külső tényezői? Hogy ezeknek a feltételeknek kihagyásai, kimaradásai, aszinkronja aztán mindig ugyan oda vezet? Elhidegüléshöz, elidegenedéshez? Hogy lehet ezt megakadályozni? Azt hiszem, hogy még a lényeges feltételek rendes meglétekor se könnyű. Rendszerint azt gondoltuk, hogy mi egy összeillő, s elég jóvérű, aktív szerelmespár vagyunk. Jó szeretők. Komoly és nagy problémáink soha nem voltak. S végül is döbbenten, s kicsit hitetlenül vettük észre, hogy a dolgok mégis ide mennek. S azt is lehetne mondani, hogy kiderült minden

ellenünk van, az egész világ összeesküdött ellenünk. Ahogy ezt mondani szokták. Kicsúszott a kezeink közül a gyeplő. Mindezek láttán persze felmerült, hogy akkor valami más helyre, másra kellene a hangsúlyt helyezni, valami öreges szeretetre, ahol no szex, csak becézések, simogatások, s a felszínesség más eszközei. Szex helyett előjáték...? De ez sem jön létre, legfeljebb itt-ott, s néha. Nos itt lenne az, hogy akkor valami magasabb funkciók után kéne nézni, mint szellemiség, megértés, meg ilyenek. S nem hiszem, hogy lényegtelen megemlíteni, hogy az egész a fenti szempontból oda ment lehogy van egy sok szempontból ki és megöregedett nő, meg egy férfi, aki még nem tart ott…S minden problémánk mellett is, ez nem jó. Nem kéne így legyen. Váratlanul s mindent felborítva, s feldúlva, igazságtalanul s nagyon gyorsan jelent meg ez az életünkben. Ugyanakkor ennek meg megvannak a maga problémai, amit aztán az alábbiakban próbálok valamennyire kifejteni. S csak úgy „mellékesen" – az érdeken kívül – maradt ott valami más érdek is, ami összetart két embert? Á különbség ott volt, mindig is ott volt, közeledés történt, de az, kevés volt...Alapvető feszültségek, nézeteltérések maradtak...A Jill magára találása még onnan is eltávolított bennünket, ahol előtte voltunk...A vád ugye mindig is az volt, hogy én elhagytam őt. Mostanra hajlok arra, igen. De a dolog azzal kezdődött, ill. oda kulminálódott, hogy ő soha nem jött oda teljes igazából hozzám. (ahhoz, hogy megragadjuk ezt az egészet, kell valami túlzás. Ez azt hiszem minden vizsgálódáshoz kell. Mikor valamire fókuszálunk, mások kikerülnek a fénycsóvából. S ez emberekre nem okvetlenül igaz, de miránk igen. A Jill nekem kedves, toleráns, húséges, kitartó, megértő feleségem volt. Csendes, s szerény, figyelmes, és „sweet", ahogy ezt nem egyszer mondták róla, s amit szemmel láthatóan, általánosságban megannyi ember széles körben tanúsít – nem lehet nem észrevenni. Ez tehát a másik oldala az éremnek. Hosszú évekig nem volt ezzel baj, én jól éreztem magam ennek a fényében. Az, hogy mégsem egy olyan nagyon adó fajta, inkább kapni szeret, is jó volt. Ez volt, ami felállásunk. Ami persze nem nihilt, nem ürességet jelentett, mert a lénye az önmagában is adás, az a puha, visszafogott, kedves. S persze fontos kiegészítés, hogy van benne a Makrancos Hölgyből is bőven, de ez többnyire azon a limiten belül volt, ami nekem elmegy.) Pedig erre igazán bőven kapott lehetőséget. Ha nagy körvonalakban nézzük, akkor felmerül a kérdés, hogyan is találhattam volna én jobb alanyt, jobb szereplőt erre. Az akkori Magyarországon ilyen nem igen volt. Tehát lényegében ugyan az a helyzet történt, mint ami a Ráérzővel. Egy nő, jobb hozzáállással, jobb indulattal, jobb szándékkal, de fenntartásokkal. A teljes nyitottság alapállása nélkül. Azzal a hozadékkal, amit ő a családjából hozott, nem lehetett szabadnak lenni. Nem ennél jobban. De örülök, hogy idáig is eljutottunk. Kiderült az igazság, szomorú, de legalább igaz. Élhettem volna abban a hazugságban, hogy folyamatosan a befolyásom alatt tartom, mindig érvényesítem az én világom. De valójában ez soha nem ment. A kevésbé tudatos, inkább szolgai időszakában igyekezett. De mindig kilógott valami lóláb. Az eszével tudta, hogy igazam van, most is tudja, de nem tudott oda követni. Aztán azzal az

önállósággal, amit végül is tőlem kapott, egyre inkább az a különbség érvényesült, ami mindig is ott volt. Úgy is fel lehetne fogni, hogy azt, amit tőlem tanult, azt ellenem fordította. Ezért sokszor mérges is voltam rá, mára inkább csak keserűség maradt bennem. Ez sem sikerült. Ami nem jelenti, hogy mindenestől rossz. Sok mindent kaptam tőle. Főleg azt, hogy megengedte, hogy törődjek vele. S nekem ez jó volt. Szeretek adni, az a típus vagyok. Mára ez már képtelenséggé vált. Mert minden adott dolgom valami disszonanciába torkollik. Még az sincs, ami az apáméknál, hogy most vissza is lehetne valamit kapni. S a dolog annyira groteszk, ellentmondásossá vált, hogy nem is szeretem már ezt a szerepet. Jobb lenne egyedül. Végül is a feldolgozásban eljutottunk oda, legmesszebbre, ahova csak lehetett. Nem vagyunk azonos típusok...Azt gondoltam, hogy a különbözőségnek meg van a maga dinamikája, jobb, mint a hasonlóság. Mára már azt mondom, hogy ez a helyzet sokkal differenciáltabb, egy magas szinten, s elvben biztos létezik, de nem ott, ahol mi vagyunk. biztos, ha ideálisabb körülményeket sikerül létrehozni, akkor a különbségek kisebbek lennének. Akár olyannyira elenyészők, hogy nem is lehetne kitapintani. Így azonban nem. Veszekedés, veszekedés. Mindenki ragaszkodik a meggyőződéséhez, ez meg veszekedés. Ő ugyan azt mondja, hogy hagyjuk. Hagyjuk mindent úgy, ahogy van. S persze nem is lehet mást csinálni. Mondhatnánk igaza van. De ez egyben azt is jelenti, hogy elfogadjuk a helyzet megváltoztathatatlanságát. Bele kell ebbe nyugodni. Ugyanakkor ez azt is jelenti, hogy én még azt a kevés feleségem is elvesztettem, ami volt. Szép lassan elvesztettem a nőt, most meg a társam is. S persze igazságtalanság lenne azt mondani, hogy mindenben különbözünk, semmiben sem értünk egyet. Az a sok munka azért hozott gyümölcsöket is. De túl sok disszonancia is maradt, fontos dolgokban, ahhoz, hogy jónak ítélhessük a helyzetet...Azt gondoltam, hogy még van némi esély, az utolsó, hogy tisztázzuk ezeket a dolgokat. Ez ugye főleg a múlt helyes újraértékelése lett volna, mert csak onnan lehet helyesen látni, most mi van. Komoly haladás volt. Nap mint nap, órákon keresztül vitattuk, főleg mert én erőszakoskodtam. Mert azt gondoltam, hogy ha most nem beszéljük meg, akkor többé nem lesz rá alkalom, akkor úgy marad. Már-már úgy látszott, olyan jól haladtunk, hogy mindjárt kész, mindenben egyetértünk. A Jill végül is a valóság megértésében nagy utat tett meg. Igencsak messzire került attól a teltajkú, csillag szemű kislánytól, akit elvettem. De egy bizonyos ponton hatalmas falakat, akadályokat találtunk. Érezhetően olyan számos, az enyémtől idegen meggyőződése keletkezett, amin nem lehet változtatni. S ő maga is érzékeli ezt. Természetesen mindeközben érdemes emlékezni, hogy a halálos betegségének ténye, ebben nem segít. Sokáig azt gondoltam, hogy ha folyamatosan, kiesések nélkül tudtam volna befolyást gyakorolni rá, minden pillanatban igazolni azt a speciális hozzáállást, amit én alkalmazok az én utamon, akkor sokkal közelebb kerülnek a dolgaink egymáshoz. De a körülmények sajnos ezt nem tették lehetővé. Mindenesetre nagyon reménykedtem, hogy mégiscsak úgy lesz. Nos, ha nagyon frappáns akarok lenni, akkor azt tudom mondani, hogy elismer, de nem szeret. S mostanra ez oda

kezd fajulni, hogy kezdem én is nem szeretni...Ami azért szomorú. De valamit azért így is elértünk, jó nagy baszott kuplerájt. Ami azért – másokkal ellentétben – összetart bennünket. Nekünk – megannyi ilyen szféránk van – sokat dolgoztunk ezért. S végül is mi valahogy békére jutunk azzal, ami történt. Én azt fogom, tudom gondolni, hogy ez van. Megpróbáltam, ez jutott. Végül az a csóri gyerek, aki én voltam, ezt érdemelte. Nem biztos jobb lenne, ha egy proli lányt veszek el. Ha egy polgár lányt, aki ugye abban az időben nem igen volt, vagy ha volt is soha nem jött volna velem. A Barka lehetett volna, de túl csóri voltam, s nem elég őrült. Talán az őrültségem kiegyensúlyozhatta volna a szegénységem, de ahhoz meg túl okos voltam. Ahhoz meg túl naiv, hogy valami nagy színdarabbal kerüljem meg a valóságot. Az már a Ránézőnél is fel lett adva, mint hazugság. Talán ehhez meg túl intelligens, beszari, s jó voltam? S persze ezek mind az én képtelenségem bizonyítékai. Majdnem. Mindenesetre én hittem, hogy valahol azért van egy út, amin én is mehetek. S el kell ismerni, hogy A Jill jött velem. Valaki legalább jött velem. Kicsi a valószínűsége, hogy találtam volna valaki mást, jobbat. Ma már igen, mai eszemmel el tudnám képzelni. S persze ehhez nagy segítség lehet az az egzisztencia, amit mindemellett, csak úgy mellékesen összeraktam. Főleg az igazam bizonyítására. Eddig tehát oké...Ami hiányzik, hogy az a motívum, módszer, mentalitás, mint egyedüli megoldás el lenne fogadva. Minden egyes alkalommal mikor erre terelődik a szó, fenntartásokat érzek, látok. S mikor megkérdezem, hogy lehetett volna másképp, ki mit gondol, hallgatás a válasz. Mindenki látja, hogy nem igazán van más út.Valójában én nagyon szeretnék büszke lenni. Nagyon szeretném azt gondolni, hogy jó vagyok. Hogy rendkívüli vagyok. De ez valahogy úgy van, hogy „mellékesen" el vagyok ismerve. Valahogy minden mögött ott van valami kimondatlan, kimondhatatlan, legalább is végső, komplex formájában megfogalmazott dolog, hogy oké, oké, de lehetett volna másképp is. Minden egyes pontján, a válaszutakon van ilyen. De ennek megtárgyalása túl sok lenne. Túl bonyolult. Én magam is bizonytalan vagyok. Szeretnék is választ kapni. De A Jill, aki a társam volt, soha nem ment olyan mélyen bele az elemzésbe, az értékelésbe, mint én, tehát nem tudja, nem tudhatja. Tőle nem várhatok választ. Tehát vagy én magam meg tudom ezt oldani, vagy sehogy. S ami még nagyon fontos. Hogy felmerül, van, aki tudja. Van, aki úgy is tudja, hogy nem is volt ugyan ebben. Ki tudja miben volt. Még az is előfordulhat, hogy „semmi hasonlóban" nem volt, de mégis tudja. Ami ugye mégiscsak azt jelenti, hogy a benső világa arra a mottóra megy, azaz egyszerűen csak olyan. Biztos vagyok benne, hogy létezik egy olyan valószínűtlen lény, aki annyira megértené, amit csináltam, hogy akár szeretne is érte. Feltétel nélkül...Ami azért mégiscsak különös. Mert itt soha nem valami valóságon alapuló értékelésről van szó. Nem az a lényeg, hogy mi van. Hanem hogy hogy van. Se ez baj. Nekem legalább is. Ennél azt gondolom, hogy ez a kis ember látásmódja. A félősé, a beszarié, a bénáé, a pipogyáé, aki úgy igazolja a sikertelenségét, hogy a nüánszokat teszi a fókuszába. Egyszóval olcsó önigazolás. A Borisznál ez jól látszik. Bullshit, úgy is mondhatnánk. S ez még

akkor is így van, ha „van abban valami igazság”. Engedtem is ennek. De nem feltétel nélkül. A ló másik oldalára nem szeretnék átesni. Kell törődni, jobban a hogyannal, a mikénttel, a mértékkel stb. de nem minden áron. Ugyanakkor nem lehet mindent a cél, szentesíti az eszközt metódussal sem élni...Az, amit én csináltam, az én megítélésem szerint, valami mix volt. Főleg az utóbbi időben nagyon igyekeztem jó, jobb lenni. Lényegesen több hangsúlyt helyezni erre. Észre is vették, érzékelték is, méltányolják is, de az ellentmondás nem szűnt meg. S végső fokon ez megint csak egy ilyen lelkiismereti játék, mert minden bevetett eszköz sem volt, s vala elegendő ahhoz, hogy valakit megváltoztasson, ha nem akar...A lustaság, a nemtörődömség, az önzés nem jó tanácsadók. Elcsavarják dolgokat. Úgy alternálják az igazságot, hogy az már felismerhetetlenségig eltorzult sub-dolgokká, sub-igazságokká, sub-cselekedetekké válik. Mindig az jut eszembe, hogy én mindig hittem abban, amit csinálok. A kezdeti években Kötcsén, mikor tényleg irreális volt, amiről beszéltem, volt ott valami, emlékszem, ami vitt előre. Volt valami erős kép bennem. Nos A Jillben nem. Valójában hülyének tartott. Szédültnek, lököttnek, elszálltnak, azt hiszem ezek a helyes szavak. S persze nem tudott mást csinálni, mint kiszállni, meg megmaradni egyszerre. Panasz, sírás, depi, deviáns cselekedet volt bőven. Munka kevesebb. Nyolc év alatt az égvilágon semmit nem csinált a házon, mert az az „enyém volt”. Persze az ő nevén van...A kertet, az állatokat, a gyerekeket, úgy ahogy csinálta. Volt, hogy jobban, volt, hogy kevésbé. Ha a saját erőfeszítésem nézem, akkor elég lanyhának látom. Ott se irodalomról, se művészetről, semmi magasztos dologról nem volt szó. S persze feljött valami újjal, a kis ember emberségével, ami jó. De valaki azt gondolhatná, hogy egy eltartott feleség valahogy képviseli a férjét is, ha az nem tud mindig ott lennie, mert pont azért fáradozik, hogy őnekik jó legyen...Azt hiszem megszámlálhatatlan beszélgetés folyt ugyanakkor arról, hogy én milyen szar vagyok. Közvetlen, meg olyan finom utalásos dolog. S végül is azt hiszem, hogy nekem sikerült ezt középre, középebbre terelnem. S az automatikus ellenérv, az ugye mindig az, hogy na de ennyire tellett. Ennyi erő volt, erre volt lehetőség, ilyenek voltak a körülmények stb. S hiába bizonyítottam be százszor, hogy nem tudtam jobban csinálni, a hibás akkor is én vagyok, maradok. S ő nem hibás. Ő „szegény” ...Amit persze én nem tudok másnak venni, mint alapvető gyengeségnek. Mint emberi hiányosságnak. De persze ez megint csak egy nagyobb összefüggésben értékelhető. Mert ez van, ez jutott, ez sikeredett, örülnöm kell ennek is.Változtatni már nem lehet ezen...Az még felmerül, hogy miután nem volt lehetőség mással érdemben foglalkozni, s mondjuk kimeszelni a konyhát nyolc év alatt, ez végül is alkalmat adott a finom emberi dolgokban való elmélyüléssel. A csönd, a béke, a problémamentesség állapotának megteremtése, „az jó, hogy nem megyünk sehova, de akkor ne csináljunk semmit” filozófiája. Hosszú napok, hetek, hónapok, évszakok s évek teltek el semmit tevéssel. Ill., egyoldalú tevékenységgel. Az utóbbi néhány év iszonyú erőszakossága végül is hozott valami eredményt. Mert mindennek ellenére elkezdtem a házat építeni. Meglehetősen

sokat vállalva magamra. S lassan nőt az elismerés. Mert olyan dolgok jöttek létre, amiket mindenki szabadon, s örömmel vett birtokába. Ezt is fontos lenne megemlíteni. Van itt valami hipokrata dolog nálunk. Mikor valamit megcsinálunk, egy konyhát, egy nappalit, vagy mást, nem igazán szokott senki tiltakozni. Lényegében ezzel mindenki egyetért. S itt feltétlenül meg kell jegyeznem, hogy a legutolsó otthonléte alatt ő is elkezdett, először igazán, valamit a házon csinálni. Túl sok minden volt már ott ahhoz, túl sok materiális ahhoz, hogy ne lehessen észrevenni. Lassan eljutott odáig, hogy én nem csak pofázom. S persze ehhez nagy mértékben hozzájárult az ő érdeke is. Ettől azonban megint csak az jut az eszembe, hogy mi lett volna, mennyivel messzebbre jutottunk volna, ha mindig így van…De ehhez megint csak hozzá kell tennem valamit, ami mindig is a mi felállásunk volt: Én ugye, mindig nagy mellénnyel, nagy pofával, nagyvonalúan beszéltem, cselekedtem. A megoldások kulcsa is „igazságtalanul" az én kezemben volt, én dolgoztam, én keresetem a pénzt. Ilyen módon másnak igencsak kevés esélye volt labdába rúgni. Főleg olyanba, ami az enyémtől eltér. Sokszor „semminek" sem volt értelme. Valójában én voltam az, aki nem biztosítottam a feltételeket. Azokat, amikről beszéltem. Építkezni, végül is nem egy polgárlány dolga. Gyönge is, érteni sem ért hozzá, s ugyan ez a gyerekekre. Természetes tehát, hogy szövetségre jutottak, ők hárman. S nemegyszer ellenemre...Az amúgy is bevett gyakorlat, s több mint poén volt nálunk, hogy A Jill hajlandó volt bárkivel, még egy cigánnyal is ilyen szövetségre lépni. „mi szegények", a disznófejú nagyúrral szemben. S az egész világ az ő dicséretétől zengett. Hogy milyen ügyes, meg hősies, meg minden. S oké. Nincs ezzel nekem semmi bajom. Rám, többnyire csak azt szokták mondani, hogy „szegény Jack". Ha nem azt, hogy „önző dög". Sokszor azt gondoltam, hogy kéne valami mást is adni. Valami eszközt, lehetőséget, amivel ők is csinálhatnak valamit. S ez lett a komputer, amit végül nagy nehezen hazavittem. S komolyan reméltem, hogy azon majd valami szellemi élet fog kialakulni. Hányszor mondtam neki, hogy írjon. Írja meg az emlékeit. Írjon naplót. Könyvet. Sajnos nálunk kialakult egy attitűd, ami nem nagyon különbözött más lökött családokétól. Tévénézés, chattolás az Interneten, s hasonlók. Még a Borisz úgy-ahogy másra is használta, A Jill kevésbé. Valami politikai érdeklődés mindig volt benne, talán ez előjött. De más nemigen. Ugyanakkor mindig mikor idáig jutok, felmerül bennem, hogy oké-oké, ez mind igaz, de a hibás mégiscsak én vagyok. Mert ha még feljebb tudunk menni, mint ahogy mindig is ígértem, akkor összejött volna. Sokszor én magam állítottam le kis próbálkozásokat, hogy annak nincs értelme, mert majd jön az enyém, az átfogó, a mindent megoldó. Ettől aztán elment mindenkinek a kedve. Aztán meg nem jött, amit mondtam. Ezzel meg a hitelemet vesztettem el. S az a következtetés, annak meglátása, hogy ugyanakkor én mennyire igyekeztem, mennyire keményen próbáltam, mennyi áldozatot hoztam, s hogy a sikertelenségek mögött olyan okok vannak, amik akár fel is menthetnek, igazolhatnak, s valaki akár méltányolja ezt, annyira, hogy netán szeressen is érte, ez itt-ott megjelent, de nem ez volt a fő

beállítódás. Sokkal inkább az intrika, többnyire nem nyíltan, nem kiemelve, de majd mindenbe beleszőve. Valahogy, mikor észrevettem, hogy ez van, ilyen ellentmondások vannak, ilyen következetlenségek, akkor változtatni kell. A legtöbb ember szemében azonban a változtatás nem jó. Először is mindig nagyon lassúak voltak. A változtatás mások szemében a kitartás hiánya. Bizonyos esetekben ezzel egyetértek, de ragaszkodnék ahhoz, hogy a hülyeségben meg a legnagyobb ostobaság kitartani. S mindig kegyetlen kritikával vizsgáltam a dolgaimat, dolgainkat, s akkor hagytam valamit abba, mikor már nyilvánvalóan nem ment. S miután az az alkat vagyok, aki előbb utóbb teljesen át tud állni, mint egy kaméleon, másba fogtam. Felsorolhatatlan azoknak a szituációknak száma, mikor ilyen sokkok érték családom tagjait. Dolgok, amiket nem vettünk meg, autók, építkezések, szépítések és csinosítások, a dolgok átfogó megoldása, a komplexitás helyett váratlan kis megoldások, a töredékesség, a figyelmetlenségek, a nem törődés, a hanyagolás, az ígéretek be nem tartása stb. Amikor a családi béke, harmónia, összetartás helyett tárgyakra, egzisztenciára, anyagi gyarapodásra, s az ehhez „szükséges" hozzáállásra volt felcserélve. S hiába mondtam el a hivatkozásaim. Hiába voltak meg a tények, az érvek, a rajtam kívülálló dolgok. A szakadék túl nagy maradt. Persze mindenki érezte a dolog abszurditását. Hogy ez az értékeink ellen van. A családot én tartom el, egy apa, egy férj vagyok, akit „azért mégiscsak" szeretni kéne, valahogy…S voltak is próbálkozások. Amiknek a lényege ugye az volt, hogy valami féle feltételeket igyekeztek nekem szabni. Ezeket azonban nem tudtam elfogadni, olyan nagy ellentmondást láttam a terveim, meg a mondottak között. Mintha halvány fogalmuk sem lett volna arról, hogy miről beszélek, mi kell annak a megoldásához, stb. Végső soron tehát megint velem volt a baj. Túl nagyot akartam. Valahogy most is és mindig élt bennem a meggyőződés, hogy másképp nem megy. Igazi áttörést másképp nem lehet elérni. Azt gondoltam, hogy minden erővel ezen kell dolgozni. S megmondom őszintén, hogy ma sem látok más megoldást, s nagyon büszke vagyok arra, amit elértünk. Amit én lényegében kiemelkedésnek tartok. Be kell ezt most fejeznem. Át kellene újra nézni, kiegészítéseket is tenni stb.…Azt hiszem, hogy nagy magányos évek várnak rám. Nem sikerült boldogságot találnom, harmóniát, még kemény munkával sem. Így aztán akármennyire is igyekeztem, nem különbözök akárki mástól. Nagyon nem...A Jill úgymond „be van fejezve, tisztázva van." Meg a kettőnk kapcsolata. (nagy valószínűséggel majd hazamegy, s befejezi, amit elkezdett: a befelé fordulását, az önmagasztalódulását, a kényszerű, nem túl tragikus lerendezését önnön dolgainak. Meg a kapcsolatunknak is. A jó és rossz cselekedetek egyensúlyba kerülnek. Ebben nekem segítenem kell, ami azt jelenti, - ahogy ezt kéri is tőlem – hogy ne feszegessük tovább a dolgokat, maradjuk abban, hogy annyira azért nem volt rossz, s főleg, - hogy ő jó. Van ebben is valami. Én is hajlok erre. Lehetett volna persze jobb, ha, - amit mindig mondani szoktam – ha okosabb lett volna. Bátrabb, hívőbb, nagyvonalúbb, tökösebb. Nagyobb vízióval. De nem

volt. Ilyen volt, ez volt, ez van. Igencsak sokat igyekeztem ezért is tenni, én magam is. Igyekszem nem hibáztatni, megérteni, minden részletet, terhet levenni a válláról, amit csak tudok. Hibáztatni külső s belső, rajtunk kívül álló, nagy tényezőket. Valóban szükség van valakinek – legalább az önnön békéje, tisztessége elnyerésére. Én nagyon sajnálom. Őt is, s főleg őt, de magunkat is. Lehetett volna jobb is. Valahogy jó lett volna a történetet dicsőségben befejezni, az „az úton végig menni". A misszió véghezvíve. De meg kell tanulni – valahogy – ezzel a töredékességgel tovább élni. S végül is mindig minden töredékes, nem? Ilyen a világ.) Ami még hátra van az a gyerekek meg én. Mire jutok még velük, hogyan tudom a világukat oda tágítani, hogy az anyjuk képe ne piszkolódjon be, de engem jobban megértsenek, meg azt, ami nekem fontos. S netán még valami szeretetet is kapjak, valami növekvő megértésen keresztül. Nehéz út ez az apák útja…Nem tudom mi lesz velem. Magány? Ha igen, hogy találom meg ebben az én igazságom. Mikor az egész történet arról szólt, hogy nekem kell egy család? Elképelni sem tudom, (mindezek után), hogy volna valaki, aki megért, szeretni tudna stb. S akivel meg is értem magam. A dolgot tovább bonyolítja, hogy ha volna is ilyen, az a gyerekek szemébe milyen sértő tudna lenni – hacsak valami mennyei balanszot nem tud tartani. Tehát, marad, mi? A magány, vagy a részleges magány. Azt utóbbira hajlok.

Biztos tudok még találni néhány hívet, lélek-társat, ha nagyon akarom. De nem hiszem, hogy ez egy személyben tudna koncentrálódni. Mindig azon fáradoztam, hogy a gyerekeket otthon, vagy az otthon közelébe tartsam. A dolgok ilyetén alakultán, most bizonytalanság kezd keletkezni bennem. Ha csak meg nem sajnálnak, s nem ők mondják majd, hogy kellene nekem valaki. Csak félek, hogy ők szabják meg, mit csináljak. De lehet, ebben tévedek. Mindenesetre ez még messze van. Ugyanakkor valahogy nekem is dűlőre kell jutnom ezzel. Bizonyos dolgokat meg tudtam A Jillel beszélni, de van, amit nem. Azon meg – jobb híján nekem kell gondolkodnom. Az, hogy mit teszek most, könnyen lehet végzetesen kihatással lesz a jövőre, s ezért nem árt tudni az összefüggéseket. De ez még egy hosszú, s rögös út azt hiszem. S remélem a Jóisten ad még nekem elég lelki erőt ehhez. Kicsit tétován, kicsit fáradtan, kicsit megtörten, de mégis, mert valahol tudom, hogy ez a helyes út. Tisztelettel és jó szándékkal kérem tehát.

1102 kísért a múlt

A kapcsolatunk értékelése, ez lett, ide jutottunk…

Hatalmas veszekedések. Rettenetes erőfeszítéseket igyekszem tenni, hogy meggyőzzem A Jillt. Amennyire csak tudom, igyekszem megerősíteni, hogy nem haragszom, amiért nem képviselte jobban a távollévő, családfenntartó apa hiányából keletkezett úr kitöltését. Számos példával igyekeztem illusztrálni, hogy volt ott rengeteg momentum, ami a szituációból fakadt. Mindnyájan fizetünk egy

árat ezért. Már az is egy eredmény, hogy őneki sikerült kikecmeregni az alkoholizmus szorításából, s elfogadtatnia magát a gyerekekkel. Én kimaradtam, s bár az utóbbi időkben volt némi változás, de nem sok. A gyerekek ellenségesen viselkednek velem, s valami olyan ki s ki nem mondott megítélés van az ő részéről is, hogy „megérdemlem". Nem nagyon érdekli, hogy miként viselkednek velem. Mit kapok én. Valójában annyi erőfeszítést tesz csak, hogy az ezáltal keletkezett feszültséget vezeti le úgy, hogy azt mondja a Borisznak: ejnye-bejnye. Valahogy nem érti, hogy mit okoz ezzel. S ha jól belegondol az ember ez annak az esete, mikor az elvált szülőknél a másik ellen uszítunk. S van, ahol bejön. Különösen a Borisznál van ez. Akinek ugye ugyan az a hibája, mint neki. S hiába próbálom magyarázni, hogy nem lehet mindig egyenesnek lenni. Valahogy a dolgokat balanszírozni kell. Ami ugye azt jelenti, hogy hol jobbra, hol balra kell a kormányt tekerni, pont, mint a vezetésnél. Mert az út nem tükör sima. De az igazág, s valahogy ezt is észbe kellene tartani, hogy valójában mind a két gyereknek megvan ez az általános pszichológiai beállítottsága, hogy pesszimista, kishitű, sumák, félős, cikizős, mindenki hibás, csak én nem. Ha megnézzük A Jill családfáját, azt a kevés embert is, akit ismerünk, azt látjuk, hogy tele van ilyen emberekkel. Én nagyon reméltem hogy A Jill kinövi ezt. Sőt. Azt reméltem, hogy felismeri ennek a veszélyeit, s segít abban, harcol azért, hogy a gyerekekkel ne ugyan ez történjen...A sok beszélgetés, veszekedés hatására odáig eljutottunk, hogy valamit azért lát. De nem tudja mit is, csináljon. S fél, hogy ha valamit téved, akkor az a kapcsolatuk rovására megy, azt meg nem tudja kockáztatni...Akkor inkább nem. S félelmetes az a kemény, makacs, parasztos nemtörődömség, amikor ide jutunk. Hallgat. Betart. Nem érdekli mi lesz, milyen következményei lehetnek. Úgyhogy rendszerint én engedek, legalább is ideiglenesen. Aztán meg megdöbben, hogy már megint újra kezdem. Szeretné azt hinni, hogy vége. Beadtam a derekam. S hiába tudatom vele újra és újra, hogy ez nem így van. Talán, ha nem betegszik meg, valamire egyszer jutottunk volna. Így azonban, még a reménye is halványodóban van ennek. S van egy olyan rossz érzésem, hogy a Borisszal távolodunk egymástól, még attól a ponttól is, ahol eddig voltunk. S valójában soha rendes kapcsolat nem lesz közöttünk. Mert ráadásul mindennek a felismerése, megértése csak újabb komplexusok forrása, rossz a lelkiismerete, én csak állandóan éreztetem vele, hogy velem szemben, de önmagával szemben mennyire link. Leegyszerűsítve, tehát azt is mondhatnám, hogy nekem nem adatott meg az, ami másoknak, hogy van egy jó fiam. A Sandra majdnem jó. De itt sem lehet áttörésre számítani, mert ő meg lány. Ez az ellenmondás mindig is ott lesz. Ha csak…Ebben még egy kicsit reménykedhetek. Nem dolgoztam a hévégén. Ez a gyogyós nő nem hívott, pedig megcsinálhattam volna azt a munkát, bőven. Nem mintha lenne másik munka, s kezdek alaposan bepánikolni.Az...Az otthonlevésre, jegyre, nincs semmi pénz. Anyagra, munkára sem. S már nem sokkal több, mint egy hónap van. Ideges vagyok. Minden nap beszélgetünk. Észrevehetően csök-

kent a feszültség az által, hogy azt a bizonyos fenti engedményt tettem. Mert mindig mikor oda értünk, a beszélgetésnek hirtelen vége is szakadt, A Jill elkezdett kiabálni, visítani, s többnyire ezt: „én nem akarom, hogy erről beszéljünk, én nem akarom, hogy bebizonyítsad, én milyen szar vagyok, hogy mindenben én vagyok a hibás" stb.

1102 nagy csaták, kis győzelmek -1106 megint dolgozom, a Jillnek még két sugár van

Van munka. A Warner, a festő szerezte. Furcsa pali. Olyan dumás, sündörgős, minden lében kanál. Valami hirdetőtáblás pali. Tile, polc a garázsba, meg ilyenek. Out of state check...A Jill nem segít. Reggel sokáig alszik, elmegy a kezelésre, aztán hazajön s cd-ket tölt le. Gyakorlatilag éjfélig. Mást semmit nem csinál. Ma régóta először főzött. Azt hitte disznóhús, s úgy csinálta meg, mint a fokhagymást szoktuk. Finom volt. Remliben sült krumplival. Fáj neki. Fáj a hasa. Az jutott eszembe, hogy lehet mégiscsak indokolt volt, amit a Krishna csinált. Mondja, hogy mintha fokoznák a dózist. Well, nem lehet tudni, mi történik. Remélem valami jó, s nem valami túlzás. Amúgy jól van, nem hány, enni is tud, mozog, de időnként fáj. Pisilési, meg hasmenési dolgok olykor vannak, de azt mondták ilyenek szoktak ettől lenni. A vérképe nagyon jó, a haja nem hullik. Jön, megy. Mindenféle ígéreteim vannak, de amúgy senki sem hív. Ha ez az ürge nem lenne, jó nagy szarban lennénk. Nagyon oda vannak tőlem, hogy én milyen ügyes, meg jó, meg ilyenek. De valójában nem szeretem az ilyent. Néznek, kényeskedők, pepecek. De reménykedek, hogy meg tudom csinálni, s pénz a lényeg, meg hogy mostanában mindig esik az eső, ez meg bent van. Tegnap este mikor hazajöttem, A Jill elég mean volt. Persze nem csoda. Furcsa benne ez a kettőség. Egyik oldalon imádni való, a másikon meg brrr. Kell mennem. Még rengeteg lé kell. Kicsit szenilis vagyok, ill. sokkos, mert van munkám. Csak nem olyan, mint amit szeretek. De benti, s esik. Csicsa dolgokat kell csinálnom (polcok, meg fire place csempézés, meg beépített kád alá fancy ajtó, meg ilyenek, s közben néznek) de mindegy, örülök, ahogy csak tudok, mert még kemény lék kellenek. Itt a cím:

http://www.zeroland.co.nz/

Anya még mindig elég jól van. Mintha növelték volna az adagot(?), hogy biztos, ami biztos? Remélem, jól csinálják. Mozog, eszik, néha mean is, de sok mindent nem csinál. Reggeltől estig cd-ket tölt le, rájött, hogy lehet albumokat letölteni. Ezt szereti csinálni. Fél óra egy, de azért marhára oda kell figyelni. Szóval ez nem olyan saláta, hanem komplett albumok. Lehet mindent érdemes lenne letölteni, ami kazettán is megvan, az a dolog, szomorú, de leketyegett. Már csak kétszer kell neki mennie, aztán vége. Izgulunk, hogy bírja még. De eddig minden jó. Én semmi mást nem akarok, mint hogy jól legyen, s tudjak dolgozni. Ennél többet nem tudok tenni. Versenyzünk az idővel. Love

Apa

1110 humán környezet…, azaz az én utam a házig, lbs

(Előszó helyett:

well, volt már említve ez, itt-ott. Beszéltünk már arról, hogy mi miért történt, mi volt, s mi a motiváció. Lehet, valaki érti ezt, tudja ezt. De a dolgok, a silány realitások, mint az őszi avar befedi ezt, a művészi hieroglifát, s én magamnak is idő, s megértés kell ennek a komplexitásnak - vélt vagy valós - megértéséhez. Tudom én azt, hogy másnak, lehet más a motivációja. Én "szerencsés" vagy átkozott voltam, engem minden erre vitt, az egész életem. én hiszek benne. Azt gondolom, hogy az élet még sok mindent tartogat a ti számotokra, s lehet, "soha" nem azonosultok ezzel úgy, mint én. "soha" nem lesz ez a cél és az eszköz összefonódása. másban fogjátok felfedezni az ideális élettér mibenlétét. Lehet, ez mindig egy side-kick lesz, marad. Én reménykedem, hogy több. "odakünt", én nem sok mindent látok. Főleg nihilt, zagyvaságot, részlegességet stb. Engem az az eszmeiség érdekel, az a manzárdszoba, ahol a Hölderlin írt, az a pici nyári lak, egy tó partján Wellsben, ahol a Dylan Thomas tette ezt, a Walden, a Kerouac Big Surfi kunyhója, (amit a Henry Miller rentelt ki neki), vagy a festők tájai, amiben ültek, bolyongtak. Lehet, valakinek nincsenek ilyen ambíciói. De azt gondolom, hogy egy ilyen hely, még kisebb életekhez is lehet inspiráló, s főleg kellemes. S ez már önmagában is elég. Mindenesetre, nem szeretném, ha az enyém, az csak, mint mellékes, részleges, s nem, mint fő motiváció rejtve maradna. Nekem is idő kell, mire tényleg, s rendesen össze tudom rakni ezt a puzzlet. Itt van a legújabb, ha érdekel...) S a nem titkolt cél, hogy mind amellett, amit már tudtok, még hátha más rezonanciát is kelt bennetek. S én, csak, mint mellékes vagyok érdekes. én - majdnem - "megleltem hazámat". de amíg még élek, szeretném ezt a képet megfesteni, ezt a szonátát megkomponálni, hátha találtok benne nektek valót. S termesztésen, ez még mindig csak egy vázlat, még sokat szeretnék rajta igazítani, pontosítani, s majd ha egyszer megadatik, hogy rajta valóban földet is érjek, rendesen meg is fogalmazni. Mert van itt még néhány tonnányi detail is...Remélem, nem hagytam ki semmi részlegeset. Valahogy - a földrajz mellett - egész életemben mélyen, s alapvetően izgatott ez a téma. Emlékszem, hogy már egész kis koromban, olyan hét éves lehettem, valakinek a Kerepesi úti lakótelep lakásában, görög és római lakóházak, paloták és kastélyok képeit nézegettük elbűvölve, s tervezgetve (tele édes álmokkal), hogy nekünk majd milyen lesz…Aztán elég hamar a magyar realitások, az izsáki és a barátom, a Lacika nagyszüleinek drávapalkonyai háza felé fordultam, ebben felfedezve egy tökéletes világot. Valamit, ahol apró részletességgel, emberi hangyamunkával "össze van hordva", mindaz, ami az élethez kell. Ez a kis "dzsuvás" szegényparaszti háztól, a hatalmas kulákházakig terjedt, amit volt alkalmam megismerni. Az összes funkcióval, ami

létezik...A szép lakóház bensőktől, a felsorolhatatlan gazdasági s egyéb funkciókig, mint a fallal bekerített udvar, az istállók, a színek, a pajták, a pincék, az ólak, virág és veteményeskertek, tb. Elmondhatatlan boldogság uralkodott el rajtam, még a legkisebb részlet láttán is: egy fejsze egy tuskóban, egy felakasztott borszívó slag, lószerszámok, kertieszközök, a borospince atmoszférája, a nyári konyhák felnőtteknek s gyerekeknek való anyaméhe, tele finom illatokkal, amit nagymamák hoznak létre varázslattal. S egyszer csak, felcseperedvén, nekivágtam, hogy megtaláljam az én helyem. Először nem sikerült. Valahogy senki sem értette, én sem, hogy mit is akarok. De a fő ok persze, a pénztelenség volt. Ha akkor lett volna olyan ötvenezer forintom, minden másképp lett volna. Volt is erre lehetőség, anyám adhatott volna a pénzből, amit az érdi házunkért kaptunk, de valahogy ez elcsúszott, az első házasságommal, meg egy Réka nevű gyereklánynyal együtt...A második próbálkozás, anyával, ugyan erre ment. Kiskunfélegyházán a kb. 5 év alatt bejártuk a tájék minden zegét-zugát. A tanyavilágot...A Tanya, (Farm vagy Hamlet), ez az olajfákkal bekerített mennyország, a természeti idilljével, s intellektuális élességével a magyar tamariszkfa töve), nekem mindent jelentett. Élni és halni tudtam volna ott, ha...De abban az időben (már megint a pénz), az élet egy tanyán többnyire, mint nagyüzemi libatömés horrorjaként volt menő. Se az időt, se a kort, se a helyzetet, se magamat nem éreztem alkalmasnak, még nem jött el az idő. Akkoriban egy magyar léleknek egy hold földet engedélyezett az állam, s abba beledizájnolni egy gazdagabb miliőt; na erre megint nem volt lé. Gondoltam, hogy oké, menjünk Somogyba. az olyan dimbes-dombos, ott a Balaton, s majdcsak lesz valami. A Hugi segítségével összejártuk az összes környékbeli falut, keresve, "hova döfhetnénk, hol hódoltathatnánk fegyverünk". De a valóság, meg a realitás nagyon messze voltak egymástól. De soha nem adtam föl. Még nem tudtam, hogy majd milyen hatalmas kitérőkre lesz ehhez szükség, még egy másik kontinenst is össze kell hozzá barangolni, s majd úgy haza. Dolgozni kell, lakni kell, család kell, s majd csak lesz közben valami. A kiskunfélegyházi kisvárosi kertes házak albérleti szobái után a mamáék siófoki kisszobája, albérleti manzárd, Zamárdi szolgálati lakás, menekülttábor, motelek és hotelek Olaszországban, amerikai házrészbérlések New Yorkban, Montereyben, na meg a délen, s végül egy ház, kilencven százalékban egy kapitalista intézményé, szűk, abszurd, tarkabarka varázsdoboz, Charlestonban. S hiába szoktattam az agyamat a dologhoz, nem ment. Mikor kinéztem a kertbe, ahol egy bádoggarázst, meg egy műanyag fürdőmedencét láttam, rám jött a hasmenés. A tanya utáni első nagy élményem Olaszországban volt. Ott - először is, valakinek lehetett annyi földje, amennyit "csak akart". nem volt limit. Én soha - valójában - nem szerettem a nagyvárost, mint praktikumot vagy intellektuális kihívást igen, de nem, mint bölcsességet.

1111 a levelezés megszűnt

Olyan intézkedős telefonálgatás megy. Pénzezés. Ilyenkor, mikor van egy kis pénz, mindig így szokott lenni. Én örülök neki, mert így van valami anyag otthon, lehet mit csinálni. Mert kb. ezer dolog van...A Borisz iszonyúan kiábrándító. Még akkor is, ha állítólag azt tervezi, hogy majd otthon lesz, mikor én is. Meg állítólag az elkövetkező napokban is, s megcsinál egy csomó mindent. Nem nagyon hiszek ebben, de bárcsak tévednék. Mindenesetre nem ír egy sort sem. A nem munkáról szóló leveleimre sem válaszol. Állítólag nagyon sokat dolgozik! Oké. Most kezdem a lábtartót a bárpulthoz, félek tőle, mint a barom. Tegnap vizet szereltem, meg a korlátot csináltam. Elég jól keresek, de még mindig sok lé kell. Állítólag az Al beajánlott valakinek, kéne nekik egy sun-room.De nem hívtak, nekem kéne, az Ann odaadta a telefonszámukat. El kell mennem vékony durrockot venni.

A Jill „elhatározta", hogy mégiscsak meggyógyul, meg hogy élni fog. Ettől aztán totál elhanyagol engem. Kötelességtudásból tesz ezt azt. Rendszerint félig megfőz valamit, aztán én fejezem be, amikor hazajövök. De örülök, hogy jól van. Ugyanakkor szomorú is vagyok. Valahogy eltávolodtunk egymástól, ennek vége. Mindjárt megyünk haza, ő ugye nem fog visszajönni, s annyi. Levelezés? Az nem ér semmit. Majd próbáljuk a házat építeni, talán ebben fog tudni segíteni, intézni dolgokat. S az igazság, hogy félelemmel tölt el ez a nőtlenség. Hiányzik, mit mondjak. S lassan oda érünk, hogy jobb lenne egyedül lenni.Kapni nem kap az ember semmit, csak feszültséget, veszekedést. Akkor meg minek? Jobb volt egyedül. Abban reménykedtem, hogy jó lesz. Hogy újra kedvesek, figyelmesek, akár szerelmesek leszünk egymásba. Hát nem. Ezért vagy azért, de nagyon messzire kerültünk egymáshoz. Valami szolidaritás, valami felületes barátság, valami kicsi fizikai vonzalom, lelki együttműködés még maradt. De mindez kevés nagyobb, rendezett dolgokhoz. S itt van ez a szörnyű jövőkép, hogy én még két évig itt kell, hogy rohadjak, ő meg talán soha nem jön ide vissza. Ő ott, én meg itt leszek egyedül. Lehet, ezért is hidegülünk el egymástól, hogy el lehessen ezt viselni? Lehet. Kicsit ki vagyok. Fáradt vagyok, kedvetlen s dagadt. Valahogy nem tudok dűlőre jutni az evéssel. Rendszerint egyszer eszem egy nap, ill. dél körül valami kicsit, keveset. Hihetetlen, mennyire kevés is hizlal. Már alig eszem, s mégis. Ez a hol dolgozom, hol nem, valójában nagyon megvisel. Fizikailag is. S fáj minden porcikám. Az idő is változik. Nagyon félek, hogy mire haza érünk betegszem meg. Mindegy, kell mennem.

1113 azért alakulnak a dolgok

Végül is nincs A Jill betegsége mögött valami nagyobb igazság. Elszökni sem lehet előle. Valahogy meg kell emészteni. S természeten neki a legnehezebb. Az Ungaro-nak vége, tegnap találkozott a Katwell-lel. Sok minden nem fog történni, s azt mondta, hogy kb. ötven-ötven százalékos az esélye. Ez földobta. S főleg he-

lyesebben tudja értékelni, ami történt. A kivezetés megszüntetést nem tudja ajánlani. S ez jó esélyt ad neki, hogy elfogadja. Ennél okosabb én sem vagyok, valami hajlik bennem arra, hogy nem kéne további kockázatokat vállalni. Úgy néz ki, hogy a minimumra, ami otthon kell, van munka, ami jó. Esik minden nap, de benti is van. Lassan már csak egy hónap van hátra. Kell mennem.

1115 levél Borisznak

Well, a világ mindig is az volt. Csak most mindent tudunk. Egy hír egy perc alatt körbe megy a rajta. Ez meg jó. Csak meg kell tanulni deal-olni ezzel. A médiának, a kormányoknak, a népeknek, a kultúráknak hozzá kell ehhez szokni. Ki kell derülni dolgoknak, rendszerezni kell, stb. ez egy új szint, s egy-egy ilyenen keresztül vezet az út, konfliktusokkal, háborúkkal, szenvedéssel, s sok-sok kiábrándulással. S ha feltesszük a kérdést, vajon mi a jó ebben, ha egyáltalán van ebben valami. Nos az nem más, semmi más nem lehet, mint, hogy kiderülnek a bulik. De attól, hogy ma kiderül, még nem lesz semmi. Meg kell tudni, fel kell fogni, értékelni kell, gondolkozni kell a valós megoldási lehetőségeken, s össze kell fogni. Az ellenség túlságosan is képzett, fejlett, agresszív, gazdag, tulajdonában van szinte minden - kivéve az embereket. Tehát itt lehet valamit kezdeni. A világ nagy része még mindig szegény. Sokáig azt hitték, hogy ez ellen nem lehet tenni semmit. Nos ez mára jelentősen változott. A sérthetetlenből sérthető lett. S ez nagyon fontos változás. S jó ez, kiborult a bili. S ugye ünnepek lesznek, meg tél, meg szépen szállingózó hó, amiben akár bukfencezni is lehetne. Vagy csak nézni a jó melegből, ahogy esik. Szóval ilyenek. De örülök, hogy mész és csinálod.

Apa

1115 lesz háború?

Remélem nem. Mindenesetre először hallottam, tegnap egy politikailag inkorrekt embert beszélni, hogy talán mégsem lesz. Amerika belement a csőbe. Persze nem volt más választása, az ENSZ-szel. S ha majd az azt mondja, hogy minden oké, nehéz lesz mást csinálni. Tehát ez egyfajta reménykedő elvárás, s ha nem, akkor gond van. Mindenfelé tűntetések vannak. A hirtelen és durva agresszióval szemben tehetetlenül állt a világ, meg lett erőszakolva. A kérdés az, hogy mennyire tud felébredni. Lesz e rá idő, s van e ilyen valóságos erő. Mi elvagyunk. Végül is elég jó munkám van, van benne rendes carpentry, amit azért tudok csinálni. Beajánltak valakinek, akivel viszont nem tudom felvenni a kapcsolatot. Vicces. Pedig valami nagy hozzáépítésről van szó, amivel lehetne valami pénzt csinálni. Ez mindig felmerült, hogy jó lenne egyszer már az életbe legalább annyi szerencse, hogy valami ütőképes pénzzel hazamenni. Fogalmam sincs, mit vennénk rajta, de volna mit, az biztos. Még annyi bátorsága sincs így az embernek, hogy álmodozzon, vagy bátortalanul tervezgessen, még gondolni sem merünk rá. Egyelőre éppen hogy csak – ahogy ez lenni szokott – vagyunk csak képesek a

minimumot összehozni. S még az sincs meg...A legnagyobb szorongást az okozza, hogy miként leszünk képesek hazavinni a rengeteg cuccot. Rengeteg szerszám kell

1117 kaptam egy cd írót a Jilltől

Amihez kellett venni egy memória kártyát is. Most lett 160 MB Ram. Azért az már nem semmi. Eddig csak 32 volt. Ideje volt, mert a floppym bedöglött. De azt amúgy sem szerettem. Meglátjuk. Nagyon örülök neki, mert ott vannak a fényképek, zenék, meg hangfelvételek, amiket tényleg szeretnék csinálni. Lesz mivel bíbelődnöm. Ez valójában a karácsonyi ajándékom. A Jill azt mondta, hogy szerinte megkapja a rokkantságit, s abból veszi nekem. Reméljük, megkapja. Végre nem esik. Megyek a csempét csinálni a lábtartón...Azt mondta az ürge, hogy jól néz ki, tetszik neki. A pénz az fogy, mint az állat. Kicsit még mindig fosok.

1117 New World inventory, lb

"Természetesen" ez a levél szimbolista. Mert ahogy a költő monda: "oly korban éltem én"...Jó ez, ami történik. Amerika szívességet tesz a világnak, mert millió és millió ember, azon gondolkodik, egyre fokozottabban, mert erre van nap, mint nap irritálva, hogy mi a baj, s mit kéne csinálni...S csak gondolj Brazíliára, Nepálra, Törökországra - micsoda abszurd dráma. S hány ország van még? Ez egy paradoxon, de egy jó. Komoly gondok vannak, a birodalom roskadozik. Millió repedés keletkezik naponta - miközben ezerrel megy benne a dinamó. Mint a tűzhányóra, kívülről-belülről egyszerre hat rá az erózió. Nyilván sok mindent lehet onnan látni a külső hatásokról, erre nekünk is van lehetőségünk. De itt lenni, s tapasztalni, az más. Közelről látjuk, hogy mivé válik itt minden. Nap, mint nap érezhetők a változások. S vannak nagy dolgok, meg a kis mozzanatok tömkelege. Egyszerűen felsorolhatatlan. A világ techno lett, a források is megvannak hozzá, s aki egyedül tudja ezt értékelni, az értelmiségi, az lassú. Ezért aztán csak keveseknek adatott meg, hogy előrébb lássanak. Én azt gondolom, hogy hétről hétre lesz valami bazdmeg. De ez mind két dologra megy légy: mivé válik itt az élet? Kettő: mi történik a világban ennek az erőszakosságnak a tapasztaltán. Egy nagy folyót nehéz elpusztítani. De az értelmét el lehet. Ha nincs benne hal, ha nincs körülötte élet, ha hajózhatatlan, s ha feltöltődik iszappal, akkor annyi. Ott van, csak semmire sem jó. Ezt onnan lehet tudni, mikor az ember vesz - bármely ponton egy vízmintát. Olaj, arzén, szemét, és piszok jön ki belőle - azaz haldoklik. Mondhatnék kis és nagy példákat. (mielőtt eljöttünk ugyan ez volt otthon. Nap, mint nap arról beszéltünk, hogy semmi sem az, aminek hívják. Se a tárgyi, se az elvont dolgok. S ez igen nagy szerepet játszott abban, hogy otthagytuk. Mostanra ez is ide jut, de holnapra biztos.) how about liberty, freedom, justice? Mehetnénk politikai, gazdasági, kulturális, s egyéb vonalon. Mesélhetnék ezer és ezer kis storyt, anekdotát, tényt, példát, hogy bizonyítsam. De inkább

átugranám ezt, csak a végét mondom...Az információ ott van, mindenkinek megadatott, mindenki tudhatja. Tehát ne meséljük el egymásnak a cikkeket. Beszéljünk inkább arról, hogy oké, akkor most mi van, mit gondolsz? Ezért azért jó, mert ebből lehet majd kisilabizálni, hogy mit tegyünk, mit ne tegyünk...Túl sokat nem foglalkozom ezzel, de annyit igen, hogy értsem. Ez egy Beast...Amit valamilyen megfogalmazhatatlan "elvágyódás", viszketegség következtében, valaki berakott a baromfi udvarába, remélve, hogy beleszelídül. De a lépteitől repedeznek a falak. A húgyától kietlenné válik a föld. Az ürüléke fojtó bűzzel tölti be a tájat. A jószágok száma ijesztően fogy. S amikor majd mind a szomszéd, védeni kezdi a magáét, éhen fog halni a dög. S az az ember, akinek ez a remek ötlete támadt, aki nem törődött a költőkkel, majd ott marad, mint egy replás őrült. egyedül. Szomorú, de frissítő is. S megálltak már fenséges birodalmi gépezetek, nem egyszer a történelemben. A kommunális nagy kísérlet, a csináljuk együtt megbukott, mert kimaradt az individuum. Az individuális nagy kaland a vége felé jár, az egyén egyre paranoidabb, mint a fejét összeszorító lény a Munch Kiáltásán. Kész, vége. A világ megint tanul valamit. Hát persze. Én nem vagyok Nostradamus, nem is akarok az lenni, de vak se. S ezt látom. S "vigyázó szemünket" Európára vessük. Se ideológia, se politika, se tudás, se jólét nem képes áttörést hozni egy egyén, egy egyed tudatában. De mégis csak épül valami, aminek még nincs neve, egy kollektív tapasztalat. Van erre sok példa. Ugyan úgy, ahogy senki igazából már nem gondolja többé, hogy a föld lapos, van még millió más dolog, ami örökre megváltozott. Pedig a közvetlen tapasztalata most sincs meg se az egyednek, se a népnek. De tudjuk. Sokáig, évszázadokig szinte semmi nem változott. Most hetek alatt történnek fontos dolgok. Az egykori nagy csodák mára megmosolyogtatnak bennünket. Így leszünk a maiakkal is. Holnapra még több lesz. Aminek az a lényege, hogy ekkora nagy szarban voltunk? Hát igen, igen. Pontosan ugyan úgy, mint mikor belegondolok, hogy már mennyi, de mennyi millió pénzt kerestem, s hol van? Hát ott. Egy fillért se mulattunk el las Vegasban. tehát? A deepest shit-ből jövünk. Ilyen egyszerű. A nyugat képtelensége. Érdekes volt ez a kilencvenes évek eseménytelensége. S bár szétesett a másik oldal, mégsem történt "semmi". amíg a két tábor fönt állt, mindent azzal a hamis idióma rendszerrel hadováltunk. aztán teltek múltak az évek, s most itt van. Eljött a bili kiborulásának a pillanata. (emlékszem mennyi töprengtem ezen! Mennyire nem értettem. mennyire nem találtam kiutat. De valahogy mindig is ott volt az a gat-feeling, hogy ez képtelenség. Valaminek történnie kell. Előbb-utóbb. Idestova tíz éve beszélek erről. Azzal, hogy oda visszajártam e két világ között, láttam a hatalmas kontrasztokat. Láttam, hogy milyen bután felsőbbrendű ez a civilizáció. Milyen üres, milyen képmutató, milyen nagyképű, s pazarló. A bőrömön éreztem, szinte nap, mint nap, mennyire lenéznek, mint valami barlangi embert. Mintha a fűbe dörzsöléssel törölném a seggem, vagy hasonló. "óh', hát te nem tudod, te odaátról vagy, olyan visszamaradott, csökött, értetlen-érthetetlen fajta". s mennyi erőfeszítést kellett tennem, hogy mentálisan életbe maradjak. Hogy ha másnak nem, de

legalább magamnak, magunknak bebizonyítsam, nem azt, hogy rosszabbak nem vagyunk, de sőt! Könnyű egy melegházban vigéckedni. A kastélyokban kifinomult vicceket mesélni, míg a szolgák odakint dolgoznak. Csak, amikor "házunk lángra gyullad", s hiába szaladunk ki segítségért, a tűzoltósra alkalmas, még normális emberek szétszéledtek a maguk dolgai után, akkor jön az, hogy ezek még azt sem tudják, mi az, egy vödörrel egy patakból vizet merni...) s akkor jönnek a bazdmegek. S persze sokan azt gondolják, hogy van itt valami igazság, valami új. a kapitalizmus jó. Hogy csak győzni kell és kész. Az önmagát igazolja. A győztesnek mindig igaza van, s így tovább. De a győztes, az nem a csőrcsil, hanem az Asóka. Azt gondolom. Előjöttek az igazi, fontos dolgok! S először a civilizáció történetében elkezdődött a valódi gondok felemlegetése: a t.…ön, s p..án rúgások, a k. Vaannyázások, s majd most jön a kuláktalanítás, a javak újra felosztása háborúkon keresztül. S egyetlen dologban reménykedhetünk, hogy most jobb lesz. A nagy tüzek kihunytával. Mert ugyanakkor, eleget tudunk, elegünk van ahhoz, hogy jó életet éljünk. lényegében ugyan az, mint a bürokratikus, mindenféle freedomot akadályozó feudális Kínában. ahol a kis kertben lehetett világegyetemet építeni. Itten valaki ki akart ugrani. A ravasz rókája. Ez a lényeg. S ameddig csak egy pár millió volt, ez elment, de most háromszázmillió van belőle. s fenntartani ezt a dőzsölést, már csak egyféleképen lehet: megbaszva a világot. Mert valami hülye félreértés, tréfa folytán eddig sikerült neki. Kiirtották a bölényeket, az indiánokat, s kicsavarták ezt a citromot, amennyire csak lehet. S azt gondolták, hogy na, ez, itt, ez csak egy gyönyörű, s mű virágoskert marad. Itt aztán nem vetünk krumplit, nem fúrunk olajat, büdös állatok se lesznek. Ez mára oda jutott, hogy A beachen nem lehet egy sört inni. De.(amikor nálunk még villany sem volt, itt tévét néztek milliók. Amíg mink lovasszekereken zötyögtünk a földjeinkre, itt autókon furikáztak. Amíg mi fát vágtunk, hogy befűthessünk, itt atommal tüzeltek.) de ezt is elbaltázták. Mert nem egy tisztességes civilizáció született, hanem egy idióta, aki sem a világra, se magára nem képes vigyázni. S most eljött az idő, amikor nem csak a világ gyönyörű tekintetét, de még a szemét is ki kellene lopni. Nagy-nagy radioaktív szelek fújanak majd. A kifinomult Geiger mérő már jelzi. A New World Order, a globalizáció csernobilija telefingja az atmoszférát. Olvashatjuk majd a felhőkről az ördögi próbálkozások happeningjét. S a túlesési esélyünk attól függ, hogy milyen jó a barlangunk...A többit élőben. love

Apa

1122 hazamenés előtt, komputer őrület

Nem jött össze a cd író. Három napig próbálkoztunk, aztán rájöttem, hogy nem is kell. A Jill gépe elég nekem. Felesleges pénzt költeni rá. Tegnap befejeztem az Al-éknél a munkát. Ma jön haza a pasi, jár 1660 dollár. Ezzel kb. lesz 2700-2800. de ebből még lejön a lakbér. Meg valami bill. A Jill fog kapni 500-at. Szóval

olyan nagyon rosszul nem állunk. S még mindig van majd egy hónap. Már azon gondolkodtam, mit is vegyünk. Kéne egy új fűnyíró motor, csak nem tudjuk, hogy vigyük haza. Rengeteg a cucc. Kellene venni extra csomagot. Szóval még minden nagyon bizonytalan. Real-estate-és egy sem hív. Nem tudom mi van. Egy nővel fogok találkozni, akit az Al-ék ajánltak. A Deb-éknek adtam egy 1200 árat. Lehet nem is fognak visszahívni. Basszák meg, nagyon nem is akartam csinálni...A Boriszék csinálják a folyosót. Valami crown mouldingot kell majd hozzá csinálnom. Még nem tudom hogy. Na, ilyenek. Valahogy nincs kedvem semmiről írni. Az biztos, hogy egy nő hiányzik. A Jillel már nem igen lesz semmi, nem hiszem. S ajánlom, mert még most is szeretem.

1122-2 Tanulságos hétvége, A Jill végre megértette?

Elég rossz kedvem van. Túl sokat nem is aludtam, valamikor fent voltam az éjszaka közepén. A késői gulyásleves? Nem bírom a marhahúst…De minden bizonnyal csak túl sokat beszéltem az utóbbi napokban. Önmagában már az is fárasztó. S ehhez még hozzájön valami, amit akartam, de féltem is tőle. A beismerés A Jilltől, hogy igencsak elidegenedett tőlem, elfordult tőlem, elhidegült tőlem, s a gyerekeket is ellenem „nevelte". Mire számítottam? Mibe reménykedtem? Hogy kiderül – egyszer majd – hogy én tévedek, valahogy mégiscsak én tévedek, van ott valami hiba az értékelésemben, s netán az akaratomon kívül, de mégiscsak én vagyok a hibás, félreértékeltem a helyzetet, s mindez nem igaz? Hogy volt valaki, aki szeretett? Persze az is igaz, hogy ez nem volt maradéktalanul így. Volt ott egy kis mag – persze – valami személyes, ami soha nem szűnt meg. Csodálta és szerette a karrakteremet, a személyemet, az alkatomat. De mindazt a bajt, mindazt a nehézséget, mind azt a sikertelenséget, rám rakta, s nem azt gondolta, hogy a világ a hibás, hanem, hogy én. S az az elvárás, hogy ha ez igaz, akkor engem még jobban kellett volna tiszteljen és szeressen, pont az ellenkező előjelet kapott. Cikizés, meg nem értés, ellenségeskedés, kötözködés, és alakoskodás. Évek hosszú során. S nekem mindezen az akadályon keresztül kellett lennem, s a kín és szenvedés felsorolhatatlan, ami ezen keresztül ért. S mindez még hagyján. De amit a gyerekekben csinált, akik mai napig, felfegyverkezve alkati elemekkel, idegenként, ellenségesen, s nem egyszer hidegen szemlélnek. S ki tudja, valaha is helyrehozható e a kár. S tényleg – régóta tudom ezt, sejtem ezt. De ez a most megszerzett bizonyosság mégiscsak sokkoló. Valójában örülök, örülnöm kell neki. Mindig is előnyben részesítettem a bizonyosságokat, még akkor is ha a nem túl kellemes valóság derül is kell belőle. De nyilván hozzá kell szoknom. Mennyi keserű év! Micsoda gyatra győzelem! Fél megoldások, félig nyert csaták, félig áttörések, eltemetve a valódi megértés elől. A rossz beállítások naponta teremtik a félreértések láncolatát. Nem jó irányba mennek a dolgok. S mindez soha nem volt tudatos, soha nem volt célzatos, sem ő, sem a gyerekek „nem tudták" mi történik. Se megértve, se kimondva nem volt. Ha valaha is eszükbe jutott ez, frissítő felismerés nem született belőle. S ezért mondta a Borisz, hogy „nem ért

velem egyet", de nem tudva megmondani, miért. Hát miért? Mert „anya nem ért velem egyet?"- kérdezhettem volna, s mi mást lehet erre mondani, mint, hogy „igen, azért". Igen ám, de hogy ha valaki tévedésére alapozzuk a mi ítéletünket, akkor mikor kiderül az a valaki tévedett, a mi igazságunk is darabokra hullik. No itt még nem tartunk. Valószínű a gyerekek most még mindig azt gondolják, amit az anyjuk oly soká: „ha beismerem, hogy nem jól csináltam, akkor rossz vagyok". Azaz ha elismerjük, hogy „az anyánk tévedett, akkor az anyánk rossz "Csak azt nem látják, hogy ez mégsem az. Ugyan úgy, mint az én esetemben, nem ő tehet róla. Nem akart ő rosszat. Csak nem volt többre képes. S talán pont ez a lényeg. Pont az a lényeg, hogy A Jill jó. Mindig is jó volt. Jót akart. Jó akart lenni. Csak nem tudott. S ez rossz? Nem gondolom...Az ember nem szabad. Az ember iszonyúan sokat kell dolgozzon, hogy felszabadítsa magát, hogy felszabadulhasson. Az a millió és millió determináció, amivel világra jön, amit otthonról hoz, az mind, többé vagy kevésbé ellene dolgozik. Sokszor, nagyon sokszor jutottunk már el ennek a közelébe. megszámlálhatatlan olyan beszélgetés – kemény és hosszú – volt erről. De valahogy soha nem jutottunk a végére. Valami mindig eltérített, valami mindig közbe jött. S lehet a kellő tudásmennyiség is hiányzott még, minden egyes alkalommal. Az igazság, hogy még most sem száz százalék. Ezt mondta A Jill: „látom én, érzem én, hogy csak egy ici-pici hajszál választ el, hogy úgy lássam, ahogy mondod. Meg is tudnám valószínű csinálni, ha nem lennék ebben a helyzetben, amiben vagyok." S ez érthető...A lényeg, hogy lényegében „érti". Ez egyfajta rehabilitációt jelenthetne nekem. Segíthetne a gyerekekkel. S engem már többnyire ez érdekel. A mi kapcsolatunk legfeljebb plátói lehet. Nem sírok. De szomorúsággal tölt el, hogy ilyen félig-meddig életem lett. A nagy igaságat, amit már fiatal korom óta magamban hordok, nem sikerült alkalmazni. Ilyen értelemben az életem tehát egy fél eredmény- fél kudarc. S ez nem valami jó. Akárhogy csűrjük, csavarjuk is. Valójában, ami nekem maradt, s amit igyekszem „bizonyítani", hogy én egy jó ember vagyok. " szörnyű dolgokat csináltam, de most jobb vagyok". Mi? Megjavultam? Észbontó ez az egész. Végül is az élet egy nyomorúság – így is, úgy is. Rajtunk múlik, a szemléletünkön múlik, mit csinálunk belőle. Működött ez, Kötcséig működött. Aztán ott kellett volna valaminek lenni, valami támogatásnak, valami együvé válásnak kellett volna létrejönni. Ezzel szemben a saját eszközeimmel szegültek ellenem. Azt szegezték nekem, amit én mondtam. Kiragadva a nagyobb környezetből, s a többi ellen használva. Persze, hogy a béke, a nyugalom, a finomabb dolgok fontosak a világon. Ez is tőlem jön. De idáig el kell jutni. S nincs köztes út, ahogy valaki ezt rosszul mindvégig sejtette. Hogy lehetne ezt jobban is csinálni, lehetne ezt jobban, de én nem látom, nem vagyok hajlandó látni. De soha, soha, egyetlen esetre sem emlékszem, mikor valaki valami konkrétummal állt volna elő, s azt mondta volna, hogy nem így kéne apa, hanem úgy. Valódi segítséget soha nem kaptam. S mindjárt itt egy példa: Legutóbb ugye otthon A Jill rájött, hogy érdemesebb valamit csinálni, mint csak ellenszegülni, s mondjuk naphosszat tévét nézni. Ez sem volt egyértelmű.

Egyrészt sok agitáció kellett hozzá. Másrészt ez nagy részben valahogy úgy csinálta, mintha ez az övé lenne. Nekem vajmi kevés közöm van hozzá. De ez végül is mindegy ma már. Aztán meg kijött. S látszólag ugyan azon a hullámhosszon vagyunk. S valahogy ezt vette a fiunk. S valahol, azt hiszem, ezért fontos neki, hogy ő is csinálja. Hogy ő is részt vegyen ebben. Nyilván valóan valami feszültség van őbenne is. Fiú létére valahogy mégiscsak érti, hogy ez a helyzet azért nem olyan egyértelmű. De ugye nem jött ki. Volt idő, mikor nem érdekelte ez az egész. Mikor az anyja is így volt vele. De, amikor azt látta, hogy ez változott, ő is változtatni kezdett. Mert valahogy ugye meg akart felelni az anyjának. Még akkor is, ha az nem igaz, még akkor is, ha „nem biztos, hogy igaza van". De mi van akkor, ha az anyám, meg az apám lényegében ugyan azt gondolja? Akkor megszűnik a konfliktus, nem? Végül is A Jill arra kezd rájönni, hogy nincs más út. Az ellenkezés nem igaz, azaz hamis, azaz nem járható. S harmadik út sincs. S ez még akkor is igaz, ha mindezt lényegében én csináltam. Valahogy el kellett jutni ahhoz a ponthoz, amikor a sok bizonyítási eljárás, na meg a felhalmozott tények hatására, a megértés csirái kezdenek kibomlani. Amikor az álmodozó alsó középosztálybeli, valójában hazug kispolgári eszmék között élő – valójában proli lány – rájön, hogy a Józsi, a barom, aki ki akar kecmeregni a szutyokból, az az ő útja is. A nemtörődömség, az ellágyulás, az ernyedtség semmilyen formája nem hoz szabadulást. A munka hoz, a szenvedés hoz, a harc hoz, s hogy mind ezek csak eszközök, s nem a cél. Hogy nem ilyenek vagyunk, nem ezek vagyunk, széplelkek vagyunk, jók vagyunk, de áldozatot kell hozni. A többi csak álmodozás. Beszélgetve a Waccamav tó partján, valahogy előjött, hogy neki, valójában egész életében nem volt meg az a felismerése, hogy ez rossz, hogy ebből ki kéne törni, s hogy ez nem könnyű. Azt gondolta, valahogy csak így lehetett (!), hogy ezt ő meg tudja úszni, különösebb hajgörbülések nélkül. Valahogy azt várta el tőlem, hogy majd én ezt megcsinálom, neki nem kell ebben „annyira" részt vennie. Hány példa van erre? Hányszor volt az, hogy „én azt, aztán már nem"! De én sem akartam ezt. Én is finom akartam lenni. Finom és nőies. Ugye. (s valami kutya el is van itt ez ügyben temetve. Mert a sikertelenségek jelentős része ebből is jött. Hogy próbáltam finom és nőies lenni. Humán megoldásokat alkalmazni, magamra is, rájuk is. De hát ez a világ keményebb annál, mintsem, hogy puhányoknak is csak úgy pottyantson…, nem? De hogy tudtam volna már előbb, még jobban, még keményebben ennek megfelelni, mikor, ez is túl sok volt? Mindig hajmeresztő volt, mindig idegen, mindig kellemetlen, elítélendő, nem egyszer akár megvetendő, s így tovább…?!) De, az úgy nem megy. Erre, valahol Charlestonban rá kellett jönni. S azóta, átmentem durvába, s férfiasba. S valahogy képtelen vagyok – rendesen – bebizonyítani, hogy ez nem én vagyok, csak azért csinálom, mert másképp nem lehet. Hogy szeretni, tisztelni, csodálni kéne – jeges borzongással – hogy milyen hős vagyok. Nem? De ennek csak pont az ellenkezője volt. (s mire volt jó mind az olvasmány, mind a film, mind a magyarázat, mind a tapasztalat? De tényleg?) Nincs ilyen? Szeretném, ha A Jill megértené ezeket. S jó lenne, ha –

főleg a gyerekek – de mindannyiunk érdekében, segítene még ebben. S persze ez egy verseny. Mind a fiúk, körbe a világon, akarnak valamit, s persze győzni. Against all the odds. S én komolyan azt gondoltam, hogy nekem jók az esélyeim. Sokáig azt gondoltam, hogy ez közel száz százaléknál lesz. Csak kicsit lett volna jobb A Jill. Csak kicsit intelligensebb. Ami persze egy értelmetlen kérdés – is lehet. Mert akkor meg lehet nem lett volna a feleségem, vagy később alakulnak másképp a dolgok. Amire ugye én célzok, az csak egy a sok lehetőség közül, hogy mi lett volna, ha. De mégis. Ha csak egy kicsit jobban kitart, akkor is mikor „otthagytam", s elmentem, elküldtem, akkor ez nem így van. S igencsak fontos itt valamit megjegyezni: nevezetesen, hogy hova megy élez az egész. Mi az ami itt fontos, számít, nem olcsó pityergés, finom lelkek levesének bőrödzése. Az alkoholizmusa, s annak környéke. Tehát mit okozott magának, meg a családnak, azaz a gyerekeknek. Említette ő is, igaz is, hogy pénz, változás évekig Kötcsén ugye nem volt. Még egy járda sem épült. Azt, hogy mindennek ellenére sikerült a minimumot – azt a nem is olyan alacsonyt – fenntartani, ő nem úgy fogja fel, nem olyan drámai nagyszerűséggel, mint én. A jelentősége nem olyan nagy ahhoz, hogy az a depresszív gondolatok ellen, vagy az, azt követő lelkesedés generálásához elég. S persze mit vállaltam én magamra ehhez, s mit vállalt ő. S az is felmerül, hogy ki hagyott ugye el, kit…De – még így is – jó értelemben is, felemás ez az egész. Hála a kitartásomnak, szívósságomnak, nem adtam fel. Az erőfeszítések, egy második vonalon mégiscsak hatottak. Valami igazam mégis csak lehet. Mindenki részesült ebben. Mindenki élvezi azt. A ház, az otthonunk, az értékeink kelyhe visszafordíthatatlanul kivirult. A vágyam, a célom, hogy az, az otthon legyen, „ahonnan valaki elindulhat", már ott van. A „csapda" bejött? Be. Azt hiszem. S még sok minden lesz, Isten segedelmével. Már most, hogy haza megyünk. Mindenesetre kíváncsi leszek, mit fog A Jill azzal kezdeni, amit itt megértett. S ami még soha ilyen magaslaton nem volt. Mit okoz s milyen összefüggéseket tár fel a betegsége. Hagy vajon elég helyet és időt ezekre a dolgokra is, vagy a helyzet sokkal inkább „növényi" lesz? Végül is mindegy. Ha már nem ellenkezik, az is jobb, mint ami oly sokszor volt. Az legalább teret enged majd jobb megértésekhez. Mint ember én nem nagyon hiszem, hogy oly sokat változtam. Sok pénzt kerestem, ez tett tehát jobbá? Tényleg? Gyarló az ember, értem én ezt. De valahogy egy kicsivel több megértés, az azért jobb lett volna. S talán a kiemelkedés a nyomorúságból, még teljesebb, erőteljesebb lenne. Ennyi. Bajban van persze. S rettentően sajnálom. Igyekszem nem nagy tragédiát csinálni ebből, e lehető legtermészetesebbnek venni a helyzetét, majdnem csak bagatellizálni, ami van, hátha úgy jobb élni. Örüljön annak, ami van, lényegében ennyi. S ezt persze személyes vonatkozásban kell érteni. A házat meg tovább kell építeni. Mert az a legjobb, legtöbb, amit tehetünk. Ha már mást nem teszünk. Munka nincs. Két árajánlatot is adtam, de még senki sem válaszolt. Az Al lehet, tud adni valamit. Van egy festés, aminek az ára elég lenne. De még nincs meg. A napok, meg mint az állat fogynak. Sok mindent nem tudok most csinálni, mint várni.

1126 hétfő és van munka megint készülődés a hazamenéshez, a Jill hazaköltözik

Elmentem a reptérre hiába. Itt nincs az a légitársaság, amivel mi megyünk. Így majd telefonálni kell, hogy pontosítsuk az utazásunk. Volt már, hogy probléma volt ezzel. Aztán próbáltam dobozokat találni az otthonhagyott bőrönd helyett. Meg azon is gondolkodom, hogy csak kéne legalább egy extra csomagot vennünk, ami százhúsz dollár. De túl sok a cucc. Főleg a szerszámok miatt, meg persze A Jill költözik haza.

1127 az építkezés és a művészet összefüggése, lb

Borisz,

(a házakat többnyire nem nagyon avantgárd festők, atomtudósok, vagy Shakespeare színészek építik, hanem kőművesek, ácsok, víz és villanyszerelők, festők s így tovább. S mit csináljon egy szegény széplélek ebben a világban, ha mégis akar egyet?)(én egy idealista vagyok. Gyerekkorom óta alapvető tiltakozás van bennem az "anyagi" világgal szemben. Soha nem akartam én megtanulni a lélektelen autószerelést, kőművességet, asztalosságot. A költészet, az az én szerelmem. Mai napig kerítésekkel, falakkal, barikádokkal igyekszem magam óvni, hogy még többet kelljen ebből a shitből tanulnom. Érdekes, de mégsem az enyém. s valójában csak azért csinálom, vagy pont azért, mert valahol rájöttem, hogy nemcsak a kőművesnek jó, ha van háza, a költőnek is. Csak - a történet kicsit bonyolultabb...) Volt idő, mikor kiálltam az udvarra, néha kihívtalak benneteket is, s elkezdtem beszélni arról, hogy mit is kellene csinálni. Mit kéne építeni, meg hogy meg milyet. Nektek ez többnyire túl elszállt volt, nekem is meredek, ezek akkor, homályos dolgok voltak. Out of experience is, mert lényegében olyat, mint amit mi otthon csinálunk, soha nem láttam, tapasztaltam sehol. S főleg nem vettem benne részt. Se vision, se gyakorlat. Persze volt sok, de mind megannyi áttételen keresztül. Nos a legegyszerűbb mód az építkezésre, ha van vízió, terv, meg sok pénz, s profi kivitelező. S lehetőleg senki sem lakik ott. Aztán meg az építkezésnek megvannak a maga gyakorlati szabályai, amiben igencsak kevés az ideológia, esztétika, morál, s más finomságok. Téglára tégla. Lehet jobb kézzel is bal fület vakarni, de egyszerűbb a ballal. Ezek, mindjárt leszögezhetjük, váltások. A vízióval kezdődik, átmegy tervbe, az anyagi bázis megteremtésébe, anyagbeszerzésbe, munkaerő felkutatásába, a munkamenet felvázolásába, s más organizációkba. Hasonló az író-rendező-színész dologhoz. S miközben folyik az építkezés, a megrendelő (mondjuk egy Medici) a mérnök, a kivitelező, s a munkások állandó konzultációba kell, hogy legyenek, hogy a produkt az legyen, aminek meg lett álmodva. Nos nálunk ebből semmi sem volt. majd mindent egyedül csináltam. A kezdetekben. Nem akarom részletezni a nyilvánvaló hátrányokat, csak egyet említek: én, mint ti, soha nem voltam abban a szerencsés helyzetben, hogy

Kötcsén élhettem. mondjuk folyamatosan egy évet. s például - számolom! - eddig három olyan nap volt, amikor egyedül voltam a házban. Én meg a ház...A legfinomabb, s legfrappánsabb megoldás az lett volna, ha ott nem lakunk, ahol dolgozni kell. De mi mohók, gyerekesek, s izgágák vagyunk ahhoz. Ennek megvannak a miértjei, de az mindegy. Viszont az úgy nem megy, nem kéne, hogy menjen, hogy "húbazdmeg, milyen ciki, még nincs kész." "hogy néz már ez ki?" s társai. S persze mindenkinek igaza van. De ha a pincérek, szemetesek, stewardessek, sofőrök, bolti eladók, környezetvédők, s balett-koreográfusok sóhajaira hallgatnánk, semmi sem lenne, ami miatt panaszkodni lehetne. Dolgok létrehozásához pragmatizmus kell. Célkitűzés, meg cél megtartás. A közbeeső érzelem viharok csak hátráltatják a dolgokat. Az építkezésben vannak szabályok...Ami: terv-terület-alapnál kezdődik...Aztán jöhet az alap-fal-tető-szerelvények-burkolatok-festés-díszítés-berendezés. így, ebben a sorrendben. Legalább is az esetek kilencven százalékában így történik. Lecsempézni egy konyhapultot, ami pozdorjából készült, s évekig használták, vizezték, hogy jól megduzzadjon, egyenetlen legyen, a legnehezebb feladat. Stupid. De ez van. Szeretném, ha azt látnád, ha felismernéd, hogy a fanatikus "keménységnek", mániákus agilitásnak s az elnéző, ultraliberális, hippi, punk, vagy bohém humanistának milyen keveréke kellett ahhoz, hogy ez így létrejöjjön. Felsorolhatatlan azoknak az eszközöknek, tárgyaknak a száma, amit nem azért vettünk, hogy a ház épüljön. Nem téglákat vettünk, hanem cd-ket, videokazettákat, parabola antennát, komputert, fotómasinákat, surföt, security Systemet, walkmaneket és mobil telefonokat. Ruhákról nem is beszélve. Szóval olyan nagyon penge nem volt a dolog. Én 1999 ben jutottam el oda, hogy úgy-ahogy visszaállítottam Amerikát. Miközben ti iskolába jártatok ugye. S be is indult a verkli, a terveknek megfelelően, s először bekerült az udvarba néhány kocsi murva, sóder, valaki elkezdett valamit építeni. három évvel ezelőtt. Új csővezeték került a földbe, emésztő, beépítésre kerültek disznóólak és pajták, s toldások, mint a nappali, s a folyosó keletkeztek. Átalakításra került sor a más részekbe is. Ami nekem a mély meggyőződésem, hogy a havy duty sith-et kell megcsinálnom. Mert az a nehéz, díszíteni mindenki tud, mindig lehet...Még két évet adnék magamnak, hogy ezt meg tudjam csinálni. Aztán mikorra haza megyek, szeretnék annyi anyagot, s szerszámot összegyűjteni, hogy lehessen burkolni, s szépíteni. Legutóbb te csináltál egy nagy improvement-et. de ilyen - kicsiben - mindig van, volt, csak gondolj vissza. Majd meglátod, mennyi mindent fogunk, ha hazamegyek csinálni. Szerencsére úgy néz ki, hogy van miből, mert talán ez a legfontosabb. De legszívesebben most se azt csinálnám. Inkább az istállót, a pajtát építeném be, garázst telepítenék, a pincére építenék, s a kiadható s pénzt hozó épületekre koncentrálnék. Megint csak heavy duty dolgokra. Én nem vagyok ott. Nekem tökéletesen megfelelne, ha rázárom a kuplerájra az ajtót. Az ok, hogy így történik, az az, hogy figyelembe veszem, van családom, s elég speciális. de nekem a kérdés mindig így merül fel: "oké, bonyolult, nehéz, de azért

valahogy, mégis, lehetséges?" ha igen, akkor jó. Figyelve, lehetőség szerint mindenre, mindenkire. Még a kutyáknak is vittem haza csapóajtót, hogy majd valahova berakjuk, s amin belülre tudnak kerülni. Szóval, ha otthon leszek, a díszítéssel, dizájnnal naponta lehet csodákat csinálni. Talán majd most először alkalmam lesz "bebizonyítani" (mert évek kemény falazásával és frame-elésével eljutottunk ide), hogy van mire dugókat aggatni. Kivettetni egy hologramot, s felakasztani rá egy képet, well, szép gondolat. De még a múzeumok is tonnányi betonból, vasszerkezetből, s más anyagok miriádjából állnak. a pesti ház, amiben laksz is, tartalmaz néhány millió téglát, amit valakik - one by one - egymásra rakott. Én egész életemben arról beszéltem neked, hogy a lélek a világon a legnagyobb dolog. De alkalmam volt fiatal tündér koromban megérteni, hogy a léleknek is kell egy menedék. Lehet a világ porában kóborolni, vagy a városok utcáin, de ne keljen bizonygatni mit jelent egy terülj-terülj paraszthaz, vagy egy finom süteményekkel és ételekkel, meleggel, és simogató megvilágítással a vadonból elkerített kávézó, vagy étterem. a könyvtárakról nem is beszélve. Sokan csinálhatják, mások maguk csinálják. Mindegyiknek megvan az előnye, hátránya. A lényeg, hogy az enyém legyen. Olyan legyen. Az legyen. Rettentően ígéretes és boldogító számomra, hogy szemlátomást kezded megérteni miről van itt szó, hogy részese vagy, hogy a magádénak is érzed, hogy kezded megérteni a lényegét. Nem beszéltem én itt mindenféle szociológiai meg egyéb dolgokról. Máskor már igen. De mindez oda megy lehogy "otthon az, ahonnan az ember elindul" S mikor a Montmartre-on, a Tiberis partján, vagy a Szigeten emberek összejönnek, mind hozza magával, ahonnan jön. Nagyjából - tetszik, nem tetszik - az ő. A hely, ahol laksz, ahol felnősz, ahol az életed éled, lehet fontosabb, mint mit olvasol, mit hallgatsz, meg ilyenek. A lelket átjárja a hely, minden nanosecundumban. s a lélek több mint a tudat. Más az az ember, aki a völgyben lakik, más, aki a dombon. Más, aki falun, más, aki városban. Nem mindegy, hogy az ablakod az égre néz, vagy egy kukára. Stb. Én változatlanul azt gondolom, hogy Kötcse a világ közepe, s a mi házunk egy igazgyöngyé növekszik benne, nekünk. De biztos érted. S persze, lehet kevésbé fennkölten is gondolkodni, miért ne? Lehet vállat rántani, ki is köpni akár. De a létezés nem az attitűdön, a megfogalmazáson múlik. A valóság végtelen variációjába van gyökerezve. S az igazi különbségek csupán ennek megértésében vannak. love you

Apa

1128 A tárgyak és hasznuk, lb

Fontos lenne, különösen mikor pénzről írsz, hogy legalább külön bekezdésbe, azaz egymás alá írod a számokat. Sokkal áttekinthetőbb. Régen, mikor még kézzel vagy írógéppel írtunk, drága volt a papír, munkás az írás, valahogy szorosabb összefüggés volt a szép szerkezet között. Az mutatta valakinek a kulturáltságát stb. Ezzel a masinával viszont nem kell spórolni a tintával, papírral, s hellyel. Ha

megnézed a mai újságírást, ott is kéthárom sorok vannak, mindig új bekezdéssel. A tagolás rengeteget segít, még ugyan annál a témánál is. De különösen, ha váltasz. Mikor az ember ír, a témára figyel, a mondanivalóját igyekszik kifejteni, a gondolataira koncentrál (na meg a kezeire). én át szoktam nézni, attól függ, mire van időm. Először a nagy értelmetlenségeket, hibákat, aztán még egyszer a mondanivalót. S netán harmadszorra még teszek is hozzá. Ez jó sok idő, az biztos. Akár órákba is beletelhet egy levél. De ez van...Nem könnyű, de a gyakorlat folyamán érdemes ezzel foglalkozni, s egy idő után jó eredmény lehet elérni, áttekinthető stílust kialakítani. Talán abban viszont az Ivánnak van igaza, (hát persze egy grafikus!), hogy törődni kéne a helyesírással is, meg a nagybetűkkel. Engem rettentően irritál, hogy az aol ilyet nem tud, szemben a Word-el. Ha te nem helyezel hangsúlyt az írásra, akkor az olvasónak kell, hogy "mégis csak megértse", mi a fene van. Miről szól a levél. De meg lehet egyezni - egy-egy levelező partnerrel - hogy mi a jó szint, kapcsolat, forma. A stílus is fontos, pontosan tudom. Valaki azt mondta, valami okostojás, hogy a stílus maga az ember. Nos ez ellen azért tiltakoznék. Vannak iszonyúan stílustalan zsenik is. S megszámlálhatatlan a stílusos szélhámosok, kóklerek, csalók, Mefisztók száma, nem? Pontosan megértem a techno gondolataidat. Azt hiszem ez olyan fiús dolog. Volt sok minden, ami nem izgatott, de volt, ami igen. Ilyen volt a fényképezés, a zene cuccok stb. nagyon nem is szeretnélek lebeszélni róla, mert tudom, ha valaki velem azt tenné, könnyen meg is sértődnék. Végül is én élveztem azt az édes szabadságot, ami nekem azáltal kijutott, hogy lényegében senki sem pofázott bele, miről álmodozom. Ez mindig egy kérdés, millió dologgal kapcsolatban, hogy valakit meg kell e hagyni olyannak, "amilyen", vagy korrigálni kell-e, hogy jobb legyen. Ő maga jöjjön rá, vagy ugorjon nagyokat, higgye el, lássa be, s onnan ugorjon tovább. Az anyával kapcsolatos, harmincéves tapasztalatom azt mutatja, hogy "ne mondjam meg". neki ne. Ugyanakkor rettentő lassú. S mindenre van példa. Arra is, hogy mennyit profitált abból, hogy én elmondtam, meg arra is, hogy "milyen jó lett volna", ha nem teszem. Az biztos, hogy te is hasonló vagy, szóval vigyázni kell veled, mert még általános technikai, tárgyi dolgokat is hajlamos vagy alanyizálunk, nem az a lényeg, hogy mit mondanak, hanem hogy miként. Azaz a forma fontosabb, mint a tartalom. (nálam ez abszolút fordítva van). tehát ilyen az alkatod, de nem teljesen. Gondolom éppen elég konfliktusod, lehet azzal, amit tőlem örököltél, mert az is valahol hat, az biztos. Látom is. De gondolom még sok, s további tapasztalatra van szükség, hogy ez a dolog a mostani 70-30 százalékról 30-70 re forduljon. Ha egyáltalán. A Sandra már nem olyan, nála van valami eltolódás, ő jobban hasonlít rám...Azt hiszem.(egy példa: tegnap este néztünk egy elég jó angol filmet. Kellemes hatása volt. S amikor lejárt a kazetta, átkapcsolt valami tálkáshoz-ra, a tévén, s ez a halálom. Olyan, mintha valaki fingana egy nagyot a színház drámai csöndjében. S szóltam anyának, kezében volt a remote, hogy "jaj ne". félhangosan. Azt akarta. Igyekezett. Talán egy fél másodperces késése volt. De közben rám üvöltött hogy "jó!". Ami még elment volna, bár

a film agyi hologramján ettől enyhe töredezettség keletkezett. Viszont hozzátette: "miért kell az embert mindig lebaszni? “S ettől a padlóra mentem, azaz az ágyba. s ugyan sok mindent szerettem volna mondani, alig vártam vége legyen, de inkább az ágyamban egyedül morfondíroztam rajta. Én szörnyűnek és rettenetesnek tartom ezt. El nem tudok képzelni olyan helyzetet, mikor valaki Állandóan azt fürkészi, hogy valakinek mi is a szándéka, valaki hanghordozását, mimikáját, testtartását fürkészi, s "nem is hallja", hogy a másik mit mond. Hogy lehet így valamiről beszélgetni? Valaki egy festményről beszél, lelkesedéssel, s közben a másik megkérdezi: "mit van, nem tetszik a ruhám?" nekem ez "húbazdmeg"...S ez még akkor is igaz, ha tudjuk mennyire fontos a metakommunikáció. de valahogy nem számol a természetes emberi tökéletlenséggel, elvárja, hogy valaki jó előadó, színész, varázsló vagy zsonglőr legyen, s azt hiszi, hogy ebben az ellenmondásban elvész a hitele. De azt hiszem, hogy bölcsebb dolog "pont ebben", pont e mögött is! Észrevenni a lényeget. Vannak költők, akik rettenetesen szavalják a saját - egyébként zseniális verseiket! Legutóbb a Yeats-et hallottam, szörnyű. De ez, - ugye - semmit nem szabadna levonjon a költészetéből, nem? Nos, lehet egy kicsit eltérültem. De annyi mindent szeretnék mondani. Más. Hadd jegyezzem meg, hogy a hal optikákkal az a baj, hogy torzítanak. Azt hiszem húsz alatt, már ez van. Mikor még a Minoltánk volt a 28 as alsó zoomhoz volt egy adapter, ami kb. tizenötre ment le általa. ha megnézed az albumban, találsz is olyan képeket. Tanulmányozd s döntsd el. S lehet panoráma képet csinálni, állványról, ha körben csinálsz egy-egy képet. (ilyet csináltam a Digitallal, azzal össze lehet őket szerkeszteni.) Ennél sokkal nagyobb kérdésnek tartom én, hogy minden zoomos objektívnek a fényereje kisebb, mint a normálnak. Ettől olcsóbb, ill. drágább. Egy magányos, fixed fókuszú objektív többe kerül. Viszont tovább lehet fokozni a kép minőségét. Azaz élesebb, s Nagyobb a mélységélesség. Nekem az a két objektív tökéletesen kielégítette az igényeimet, "többet tudott" mint amire szükségem volt. Mert ugye nem vagyok fotóművész. Mert ahhoz meg ezerszer jobb, s több cucc kellene. S persze lehet még élesebb s még gyönyörűbb képeket csinálni, persze. De az a gép ezerszer jobb, mint amivel harminc évvel ezelőtt nagy fotósok szuper művészi képeket készítettek. A téma, a technika, a tudás is számít, ha nem többet. De ezt te döntsd el...A jövő egyébként a Digitalé. egyre vékonyul az a sáv, ahol a hagyományos még tartja magát. Ez ugye a minőség, a képfelbontás területén van már csak, miközben az alkalmazhatóság, az információ, a szerkeszthetőség területén a Digitalnak összehasonlíthatatlan előnye van. De meg kell azt tanulni. Kell érteni a fényt. A nélkül a legjobb masina is csak egy fadarab. Erre meg a hagyományos szerkezet a legjobb. Az is akkor, ha a manuális részét végig járod. (jó sok képet elfecsérelve...) De! - minden technikai baszásnál valahol érdemes elgondolkodni, hogy mire is megy az le. A megörökítés izgalma, meg a kép valóságos értéke, "haszna" között jó nagy hézag tud lenni. Ugyan ez a komputerrel. A zenegéppel. Nem biztos, hogy csak a tökéletes kép, szám a legjobb. Lehet többet ér

egy sistergő Schubert dalt megérteni a tökéletlensége felől, mint átsiklani. a tökéletlenségnek is megvan a maga hatalmas mondanivalója, szerepe azt hiszem...A technikai izék akkor jók, ha valóban az ember meghosszabbításai. Ha nem csak, mint pszichikai édesség kerül be a fegyvertárba, hanem valamire valóban használva van. A fénykép a valóság megörökítésére, a zene élvezetre és megértésre, a komputer málháslónak van használva. Egy tudósnak biztos nem egy csinos eszköz, hanem csak egy tárgy, a gondolat lejegyzésére alkalmas eszköz. S persze zseniális. De valahonnan innen kell nézni - s milyen kiábrándító, de mégis - hogy mire is akarom én használni a jóskát. Én többnyire irgalmatlanul s újra és újra kidobálom a tévedéseimet erről a gépezetről, csicsás programokat, mert szeretek visszatérni a lényeghez: nekem ez szövegszerkesztéshez, azaz az íráshoz kell. Meg hogy leveleket írjak. ahhoz meg az egytizede is elég lenne. S fontosabb belül, intellektuálisan fejlődni, mint technobaszások mankóin s gólyalábain billegni. Még az is el tudom képzelni, hogy valaki agya elsorvad közben. Komolyan. A simbol-ok közül lehet betűket rendelni billentyűkhöz. Lehetőleg abból a betű készletből, amit mindnyájan használunk. Ez ugye az Ariel vagy a Times New Roman szokott legtöbbször lenni. Vigyázni kell. Pont azzal a géppel írtam a hosszú í-t, amit ki tudja miért egy zárójelként (?) érzékel egy új gép, a kereső meg se találja, s így kétszáz oldalnyi hibát kellett kijavítanom, egyenként. Bele telt vagy két év, mire túljutottam rajta. Na jó, ennyi most. Jó lenne, ha írnál, annyi minden van, nem?

Apa

1129 Ruhák, komputer, stb., lb

Ez itt enyhén kimaradt, de majd bepótolnom

1130 mindjárt december, jó hideg is kezd lenni

Munka meg nincs, mindenféle szedett-vedett dolgok, hosszú hétvége, A Jill depis, kéne még egy csomó pénz, meg ilyenek...Akváriumban voltunk, meg tengerparton sétáltunk, meg a nagy utazótáskát vartam, meg filmeket nézünk este, jó sokáig.

2002 december utolsó menetek csomagolás haza,

a Jill – próbáljon másokra koncentrálni, ez áll legjobban neki…nice lady Kartondobozt vettünk, telefonáltunk, súlypróbát csináltunk, s megint kirándultunk. Jó sok veszekedés után. A Jill kemény meneten megy keresztül. Úgy érzi, hogy minden fel lett keverve, s végül is annak a nyomásnak kellene engednie, amit én is sugallatm, - mármint, hogy ne törődjön semmi mással, mint magával…Ezt utoljára az Hugi mondta neki. S csak abban nem értünk egyet, hogy miként kell ezt érteni. Én természetesen pont fordítva. Tehát ne magára, hanem a szeretteire koncentráljon, majdhogy nem felejtse el önmagát. Valami kis figyelem kell ehhez,

főleg, hogy tegyen meg mindent az egészségéért. De filozofálgatásra nem igen van jó ok. Jobb lenne, ha elfelejtené az egészet, s mozogna, dolgozna, s igyekezne boldog lenni. Feloldódni a tevékenykedésben. S ha egyáltalán valamin gondolkodik, az a mások. De sajnos ez nem lesz könnyű. Az utóbbi hetek beszélgetése pont azt hozta föl, hogy mennyire önző volt eddig. A legfontosabb az volt számára, hogy ő mit kap, ő mibe van. S ezért cserébe tudott kedves lenni, adni, van ehhez természetes képessége. S fontos megjegyezni, hogy ez, ami igazán jó benne, s ez, amit mindenki szeret. Ez teszi őt különlegessé, ettől „nice lady, sweet lady". S persze érthető, ha ebben a helyzetben ilyeneket gondol, az is egy lehetőség. Emberileg érthető. De vélhetően jobb megoldás, ha másokkal, s főleg a jövővel törődik. Valójában, ezeknek a naplórészleteknek a nagy része nekem is kegyetlennek látszik. Mintha nem venném figyelemben őt. De remélem a kimondatlan rész is jelen van valahogy, mármint hogy mekkora szeretet, sajnálat, részvét, megértés nyomja az ember szívét érte. Mennyire sajnálom, hogy könnyen lehet ő nem lehet részese annak a jónak, ami még előttünk van. S lehetne ezen morfondírozni, sírni sokat, keseregni, jajveszékelni. De ezt valahogy egyikünk sem akarja. S mindannyian mást és mást találunk ki erre. Valahogy nem tudja hirtelen megemészteni azt a döbbenetet, amit ebben a felgyorsult megértésben észre kellett a múltjában vennie. Hogy valójában elfordult tőlem, eltávolodott tőlem, s ez mennyire igazságtalan, majdhogynem gonosz volt. Hogy mennyi keserűséget, s bajt okozott ezzel. S valahogy mintha azt látná, hogy ezt már nem is lehet megoldani, rendezni, feloldozni. Kevés ahhoz, hogy ennyire adni tudjon. Ilyeneket mond nekem: "s persze, mert téged semmi más nem érdekel, mint Kötcse". Elfelejtve, hogy ez mennyire ő érte – is – van. Nyolcvan százalékban közvetlenül, húsz százalékban követve, de úgy is érte. Mert a gyerekekért, s ici-picit értem is, persze. S ennek örülni kéne. Ha neki nem is lesz jó, s amiről senki sem tehet, de legalább másnak. Nem szabadna, hogy az önös érzés mindent elnyomjon. Maga miatt sem. Mert az csak egy keserűség, jó nem igen lehet benne. Visszakozott, megszelídült, mert tekintettel az utolsó alkalomra, elég kemény és határozott voltam vele. Minden eszközzel igyekszem a helyes útra téríteni. S valahogy ezt érti is, s megszelídül. Ő azt mondja depis, de inkább kétségbeesést érzek, s ez nem jó. S sajnos van ott egy pánik, ami érthető, de ami rossz tanácsadó. Azt szeretném, ha nem kéne oktalanul szenvednie. Munka az Al-nél, hetente egy ezresért Végül is felhívott az Al, s van munka. Más nem. Hetente tudnék egy ezrest csinálni. Ha minden igaz, akkor ezzel lesz vagy egy milcsink otthon, ami azért nem rossz. Mert akkor valóban lehetne valamit csinálni, valami látványosat, valami igazit, valami meggyőzőt. Főleg szekrények, polcok, burkolások vannak a szemem előtt. Mind a mellett, hogy én is ezerrel megyek, mozgósítani kellene egy csomó embert, hogy az én felügyeltemmel sok minden elkészülhessen. A benső dolgokhoz még nagyon szeretném hozzáadni, hogy kint a pince mellett, valami kocsiszín készülne, na megy egy melegház fel lenne remélve. Persze mindez

nagymértékben függ az időjárástól is. Az biztos, hogy jó nagy próbatétel lesz nekem. Mennyire leszek képes ezer dologgal zsonglőrködni. Remélem, még jön valami más munka is, s abból is képes leszek valamit megcsinálni. A Terri-re, s az É- re gondolok. Na, kell mennem.

1203 egy fárasztó nap munka az Al-nél

Nem szeretem ezt az Al-t, az biztos. A munkát sem. Olyan ellentmondásos ez az egész. Mert van jó oldala is. A pénz, persze, s főleg. Azt mindenesetre nem értem, hogy más miért nem hív. Különösen az Imolát. De még lehet fog. Csak akkorra már én nem leszek itt. Elég jól haladok az Al-nél. Megcsináltam a falat, s elkezdtem a vízszerelést. Végül is oda jutottunk, hogy fog adni összesen kétezer ötöt, amiből kb. háromszáz lesz az anyag. Ezzel együtt, lesz összesen vagy négyezer, durván egy millió körül. Amit jó lenne ezen csinálni, az a folyosó és a mosóhelység járólapozása lenne. Talán lehetne venni néhány fotelt is. Függönyt, az biztos. Tehát itt kell nagyon igyekeznem, hogy legyen mindenre pénz, s különösen meglegyen a jóérzés. Aztán majd otthon. A gyerekek nem írnak, legalább is nekem nem. Tegnap mikor hazajöttem jó fáradt voltam. Valami rideg és hideg érzés volt belül bennem, elfáradt az ősemberem. Nem szeretem ezeket a bizonytalanságokat. Oly sok múlik azon, hogy mennyi pénzzel megyünk haza. S főleg A Jill miatt, de a gyerekeknél is azt hiszem nagyon számít. Ez az örökös bizonyítás. Belülről nézve kezd alakulni a házunk, de kívülről még sok a tökéletlenség. Külső szemmel minden összecsapott, befejezetlen, vagy félig kész. Kevés a díszítés, kevés a jó megoldás, erre még nem igen volt alkalom, pénz sem. Tehát egyre inkább erre is kéne fordulni. De igencsak sok lépésből áll ez. S igazándiból majd akkor lesz, amikor haza megyek.

Addig is sokkal inkább a kényelem, mintsem az esztétika funkciói kerülnek előtérbe, mérlegelésre. Minden nem megy egyszerre. Ami engem tényleg izgat, az a fűtés, azaz a kemence megépítése. Már nagyon unjuk itt, mennénk haza, az biztos.

„A Jill ma megy valami felülvizsgálatra, s kér egy igazolást, hogy tud repülni.

Az igazolás megvan, egy, kell róla másolat...A vérképe jó, minden tekintetbe. Lesz egy Ct-je, nem tudom milyen eredménnyel. Megkapta az első nyugdíját. Teljes káosz, a szokásos a munkával kapcsolatban. Majdnem vettem egy drága fúrót, amire olyan nagyon nincs is szükség...Az Al egyfolytában szórakozik velem, de nem merek szólni semmiért, mert félek, majd talál okot, hogy nem fizessen. Szabályosan zsarol, újabb és újabb dolgokat kér tőlem, amire nincs estimate. Nem tudom, lesz e másik munka is. Beszéltem a Terri-vel. Elküldte az esztimétet.

De nem lehet tudni, válaszolnak e. Mindentől függetlenül bele kellene húznom, de nagyon nem érzem jól magam, fáradt és dagadt vagyok, marha hideg van, A Jill nem segít. Mindegy, megyek.

1205 güzülés, paranoia, - kinek csinálom én ezt az egészet?

Ez a lengyel, ez az Al egy buzi. Minden nap kitalál valami push-pusht. S nagyon nem merem neki mondani, mert fosok, nehogy baj legyen. Nem csak a marha hideg miatt, de amúgy is örülnünk kell, hogy van benti munkánk. Valami kemény front megy itten, kint nem igen lehetne dolgozni. Kicsit nyomor az egész, dolgozni egy zsúfolt helységben. Tegnap autót szereltem, a generátor lerobbant, az akkuival együtt. Jó nagy nyomor volt. Elég jól haladok a melóval. Ma A Jill is odajön, mert sok apró dolog van. Telnek, múlnak a napok, reméljük, a front elmegy, mire megyünk. Iszonyúan fáradt vagyok. De most elég jól aludtam, s remélem dűlőre tudok jutni ezzel a fogyókúrával is. Többet nem iszom, az biztos, s valahogy az evéssel is dűlőre kéne jutni. Legalább tíz Poundot kéne leadnom, mert nem fog följönni semmilyen ruhám, ha így folytatom. Még úgy-ahogy feljönnek rám, de ha eszem egy zsömlét, már nem. S különben is, cipelni ezt az egészet? De örülök, hogy így is kihúztam, s majd, ha visszajövök, összeszedem magam. Csak azon gondolkodom, hogy valójában mi is jó ebben az életben. A gyerekek abszolút nem írnak nekem. Vajon bízhatok bennük? Kinek csinálom én ezt az egészet?

1206 a viszonzatlanság lebegő állapota

Éjjel jó ötleteim támadnak, amiket reggelre elfelejtek.

Eszembe jut, mennyiszer s hányszor mentem körbe-körbe irány, cél, értelem nélkül, valamit keresve, különböző városok kietlen tájain. Valami értelmet, valakit, aki rezonál arra, ami, s aki vagyok, valami melegségre, megértésre, társaságra, miliőre, s így tovább. De lehetőségek, család, iránymutatás, jó tanács, példa hiányában ez mind csak kóválygás volt. Keresés persze, de mennyi…Nos itt megszakadt a dolog. Lejött A Jill, s próbáltam vele a Boriszról beszélgetni, de ez szokás szerint nem sikerült. Mi nem az a házaspár vagyunk, akiknél ez lehetséges. Inkább összeveszés lett belőle.

1207 A zsidókról, lm ez a jó.

Nem tudom ki, hogy érti, én így: Csudálatos, kiválasztott népség ez. Földöntúli dohogás az agyban, történelmileg nem kizárólagosan igazolt mindig ferde transzcendencia, sompolygó másság, ami néha azért eltalálja a szarva közt a tőgyit is. Mikor cikkcakkja a valóságot olykor mégis keresztezi. s mindenkinek van valami kis himbilimbije, , vágyik valami másra, mint a Lorca rózsája, s jön ez a barom, is semmi másra nem vágyik ő is, - naná, mint másra - sunyizik, agitál, itt és most és mindörökké, felbújt, eltérít, szenteskedik, forradalmakat s birodalma-

kat manipulál, hol itt, hol ott, bevérezi, besározza, betrutyizza, becukrozza, beglóriázza a még a sima őszi avart is, megideologizálja a falusi hétköznapot, s szándékkal ruházza föl a mezítlábas érzelmeket, közénk fekve az ágyainkban. Ártatlanságában is szégyentelen matherfucker, aki - bármily furcsa, de mindenhova szentképet lógat, oltárt emel, bálványt farag, messze attól, ahogy egy közülük, a legjobbjuk, ránk, másokra érzett egyszer. (s irgalmatlanul kiszórta a templom fülledt túlzásait, tévedéseit) A többségünk valósága egyszerűbb, de mégis nemesebb ennél.

Apa

Jill és a Jackye nevű néger nő, szintén ráktúlélő

Aztán elmentem dolgozni. Délután értem haza, ő meg Jackye-nél volt, hogy mennek a Deb házába, a folyóra, ahova én akartam elvinni. De hamarabb hazajött. Épp a micrós kolbászomat ettem sült krumplival. Próbált békülni, de valahogy nem voltam abban a hangulatban. Erre elment. Előzőleg a Boriszt próbáltam felhívni, de bizi volt. Megbeszéltük fél óra, akkor meg foglalt volt. Oké.Mérgesen lefeküdtem, a kaja meg a bor elnyomott. Álmomból ébresztett fel a telefonja, hogy hívjam. Borisz, a család és a realitás felé. Végül is elég jót beszélgettünk. Elmondtam neki, hogy az anyja egyre inkább besszükül, nem igen marad ideje s energiája másra. Pipa a világra, s mivel én, mi kéznél vagyunk, a mérgét rajtunk tölti ki. Ami ugye automatikusan azt jelenti, hogy én egyedül maradok, még jobban, mint eddig. S megértem, hogy mindenki nagyon el van foglalva a saját dolgával, de hosszú távon mégis szeretnék biztos lenni, hogy mi egy család vagyunk, összetartunk, gondolunk és törődünk egymással. Ezt szerettem volna tőle hallani, s ezt is mondta. Persze, hogy ez valójában mit is jelent, nem lehet tudni, de ennyi legalább elhangzott. Azt is mondta, hogy ő is az anyján gondolkodik, hogy minél jobb legyen neki majd otthon, s valami szőnyeget is vett neki. De ne mondjam meg, mert meglepetés. Ezzel nem mindig értek egyet. Mert közben nem ír, igencsak sok nyomorúságot okozva ezzel. Mondtam is neki, hogy legalább néha dobna egy fügét, amivel elélnénk mi néhány hétig miss. valami bizonyosságot kerestem, s e helyett egy másfajta bizonytalanságot kaptam cserébe. S persze ha elég messzire távolodunk, akkor van ebben pozitívum, csak félő, hogy akkorra már túlságosan általánossá hígul a dolog. Az ember kis dolgokra is választ vár. Mindenesetre sok olyan dolgot mondott, ami megnyugtató. Egyáltalán gondol az otthonunkra. A pénz is valahogy jobban érdekli. Most, hogy pénzt keres, kezd bejönni nála a realitás fontossága. Mérlegel, s remélem, hogy ez további előrelépés talaját teremti meg. Ne felejtsük el, hogy még mindig nem fejezte be az iskolát, nincs diplomája, s ha csak ez lesz, azzal nem sokra lehet menni. Még mindig az Al-nél dolgozom, lent van a csempe, fugázni fogok. A másik munkákból semmi sem jött be. Nem tudom, mi van, de a real-estate-nél valami összeesküvést érzek. Az Ed? Már megint? Mindegy. Az Al-lel valami időt

tudok nyerni. Mert úgy néz ki, hogy még akkor is lesz munkám, amikor visszajövök. ,

egy hét múlva megyünk haza

Lassan kevesebb, mint egy hét van, s megyünk. Közben rájöttem, hogy nem is nagyon kell akácoszlop, mert úgy fogom csinálni, mint egy deck-et. Beton, s lábakon azon áll majd a garázs, meg a melegház. Remélem a földben azért tudunk majd betonozni. Egy-két mínuszt az el kell, bírjon, s ennél meg nem lesz hidegebb. Rendes framelés fogok előadni, az nem olyan nagy deal. Csak ehhez kell anyag. Jó marha borús, s szomorú idő van. A hétvégén sütött a nap, bezzeg. De mindegy, valahogy kibírjuk. A Jillnek fáj a torka, mondtam neki, hogy menjen el orvoshoz, s kérjen antibiotikumot. Remélem elmegy. Én meg megyek az Alhez. Ilyenek. Megyek dolgozni. Pénzünk az lesz, úgy néz ki.

december 10. a hidrogénről, lb

http://www.thenation.com/doc.mhtml?i=20021223&c=2&s=rifkin

Ezt feltétlenül olvasd el...A hidrogénről szól, mint a jövő energiaforrásáról. Ez - nekem - a legjobb hír, amit életemben olvastam. Reális lehetőség, hogy a világ jó irányba menjen. Ha az ember belegondol, hogy mindjárt lesz egy háború az olajért, s már hány volt! akkor meg pláne. Egyéb problémák milliárdjairól nem is szólva. Lehet én már teljesen nem élem meg, de ti biztosan, s ezt jó tudni. Érthető, jó cikk, s nagyon érdekes, akár érdemes lenne rajta gondolatban tovább menni...

Apa

Az otthoni gazázsépítitésen s a Jillnek a melegházon gondolkodom

Amúgy minden oké. Pedig jó ideges vagyok, az a helyzet. Itt elég nagy nihil van, senki igazából nem hív. Lényegében befejeztem a dolgot. Főleg az otthoni munkákon gondolkodom, hogy lehetne gyorsan minél többet csinálni. Csak sajnos beigazolódik a félelmem, hogy jó marha nagy fagyok lesznek, azaz nem lehet az alapját megcsinálni az melegháznak és a garázsnak. Erőltetem az agyam, de nem sok minden jut az eszembe. Talán tüzet kéne rakni? Végül is nem kell sok, mert a mélyebb réteg nem fagy meg. Meglátjuk...A Jill megy CT-re, először július óta. Kérdeztem, mi lesz, ha találnak valamit, azt mondta semmi. Kérdeztem, mit gondol, azt mondta semmit...Azt hiszem, így is, úgy is haza megy, legfeljebb viszi magával a leleteket...Aztán majd otthon lehet valamit kezdeni. Természetesen komolyan reménykedünk, hogy nincs semmi. Esik. Szomorú disznószar.

Tízre kell mennem a Debiékhez, jön az inspektor.

Aztán megyek az Al-hez. A Jill egyébként három évre megkapta a rokkantságit, ami azért marha nagy dolog. S főleg! – azért adták ennyi időre, mert lehetőség

van a felépülésre. Fogalmam sincs mire alapították ezt, de jó. Miközben a dobozokat kerestem – hiába – hívtak, s meg van a munka. A padlás a Deb-éknél. Kb. 110 tiszta pénz. S ez jó. A festés miatt még nem hívtak...Az Ed viszont igen. Valami ablakokat kell cserélni, meg ilyenek, most megyek majd megnézni. Úgy tűnik lesz egy kis lé otthon. Tegnap este aztán elmentünk s vettünk egy mű irhát A Sandrának, nadrágot a Borisznak, pulóvereket a Gerencsér családnak. Ettől soha nem vagyok nagyon boldog, én soha nem kaptam tőlük mást, mint egy üveg Tokajit. A Jill sokat fejlődött, de a mélyben sötétséget kelt, ami vele van. A kisebbrendűségi komplexusa elő-elő tör, elrontva álmokat, kedveket, lelkesedést. Borzasztó. De ezzel nincs mit tenni. Ugyanakkor javasolta, hogy mégiscsak meg kellene próbálni a szeretkezést. Mondtam oké, de ez főleg mostantól rajta múlik. Nem tudom „mire jó ez az egész". Mindjárt megint elválunk vagy hat hónapra. Én ezt látom. Kín és kínlódás. Hiába próbálom szépíteni, ennek azért elég komoly történelme van. Hetek, hónapok, sőt szinte évek teltek el az ellenérzések nevében, amikor lényegében semmi sem történt. S ez valami, ami az elidegenedésünkkel összefügg. S amiért én őt hibáztatom, valami, ami mostanára, mint egy idegen itt van közöttünk. Keserűen gondolok arra, mennyit küzdöttem ez ellen, de már nem teszem. Mennyire tiltakoztam, hogy mikor még jól volt, ne aludjuk külön, feküdjünk leegyütt, vagy menjünk az ágyba, rendszeresen, amikor csak lehet. S nem jött. Könnyen lehet már akkor bajai voltak. S ez bizonyos feloldozást ad neki. De pontosan máig sem tudom, hogy mennyi volt ebből a fizikai, s mennyi az ideológiai ok. Valószínű a kettő kombinációja, ami némi felmentést jelent, de ettől még nem lesz a dolog jobb. S nekem változatlanul szükségem lenne egy partnerre. A baj az, hogy nálam a szex nem válik külön. Többnyire nem. Én szeretem szeretni, akivel vagyok. S ez meg veszélyes. S ugye ez jó lehetett volna neki, de ezért, vagy azért mára már semmivé halványult, legfeljebb emlékekké. Valahogy ki kell tartanom, s reménykednem, hogy épp ésszel s lélekkel túl élem ezt. Jó marha dagadt vagyok, az biztos. Épp elhatároztam, hogy így vagy úgy, de lekéne fogynom. Komolyan. Tegnap vettünk nekem egy 36-os bársony nadrágot, de szúk rám. Úgy nézek ki, mint egy disznó. Valójában nem nagy a hasam, de háj az van bőven. Azaz nem vagyok fölpüffedve, mint annyian ebben a korban, de fél méteres háj vesz körül, mint

egy úszógumi. Nos, ezt lekéne valahogy adnom. Olyan tizenöt pound, de inkább tíz kiló. Erre már alig van idő, olyan három hét múlva megyünk. A legnagyobb baj, hogy a nadrágjaim nem jók rám. Bizony-bizony. S nem akarok a 38-as magasabb osztályba lépni. Nem-nem. Keserűség van bennem, miközben anyagilag elég jól mennek a dolgok, sikeresnek is mondhatom magam, örülhetnék is. Valami új bizonyosságot, reményt kell keresnem. Főleg többet kell magamra gondolnom. Most, hogy elhagyott az asszony, a gyerekek is. Nem szoktam ilyet csinálni, de egyre erősödő vágy keletkezik erre bennem. S azt gondolom, hogy ez normális, ehhez jogom van, mindenkinek joga van. Szóval, megyek, mintha mi sem történt volna, s dolgozom, ahogy szoktam, egyedül.

Dec. 11 a gyula meg A Sandra vegyen stafnikat

Mindegy, elég lesz a pénz. Nem tudom, mi van az Ed-el. Ott is lenne egy kis munka.

Remélem hamarosan sikerül befejeznem az Al-nél a munkát. Aztán jön a pakolás. Szinte semmi sem fér be. Engem egyébként nagyon nem érdekel más, mint a szerszámok, mert dolgozni szeretnék. De persze az ajándékokat is haza kéne vinni. S ez A Jill ruháinak, cuccainak a kárára megy. Na megyek és felkeltem. Aztán rohanok dolgozni. Ez az ország egyre nyomasztóbb. Amit már Charlestonban elkezdtem érezni, mostanra tetőzött. Minden háború, s minden előkészület, a dobok püfölése csak még jobban elidegenít ettől a helytől. A Jillt olyan nagyon nem érdekelte ez eddig, de mostanra ő is rádöbbent, miről is van szó. Volt idő, mikor határozottan rám támadt, mikor a kételyeimet, aggályaimat, kiábrándulásomat tettem közzé. Miért bántom ezt az országot, aminek oly sokat köszönhetünk? – kérdezte. De megmaradtam én mindig lojálisnak is, van, még mindig van, amit szeretek, s főleg van miért itt lennünk. A hétköznapi szinten elég jól elviselhető. Ugyanakkor szinte már közhely, mennyire megy itt minden lefelé, mennyire reménytelen, paranoid, kiábrándult, s mennyire még csak remény sincs a változásra. A zsidók megerőszakolják a világot. Kíváncsi vagyok mikor ébred fel csipkerózsika álmából. Csütörtökön kezdődött az ünnep, s ma szombaton végül is alkalmam lesz találkozni egy real-estatessel, kicsit gagyinak néz az egész, de mégis valami. Négy napig itthon ülni, mikor annyi minden kéne, egy őrület. Félünk az utazástól, annyi a cirkusz. De reméljük, valahogy túl fogjuk élni, majd csak megérkezünk. Emberek utaznak, nem? A komputerét igyekeztem helyre tenni, mert kidobált dolgokat, amik kellettek. Ettől nem tudtam letölteni a fényképezőgépből a képeket. Végül is, még kértem is, hogy próbáljon meg segíteni ennek az apafóbiának az eltűntetésében azzal, hogy ír, ill. beszél a Borisszal, s azt mondja, hogy „apa szeret téged". Ilyenkor többnyire tiltakozni szokott, s nem akar ebben ilyen élesen részt venni. A szokásos lanyhaság. Azt szokta mondani, ő ilyen. De nem hiszem el. Sokkal inkább nem akar kockázatot vállalni, mert az akkor esetleg az ő kontójára menne. Esetleg csökkenne a hitele. Kényelmesebb így. Azt próbáltam kétségbeesetten hangsúlyozni, hogy ez a gyerekeknek árt.

Nos ettől elkezdett bizonytalankodni. Ez hatott rá. Mikor minden mondatom megpécéztem azzal, hogy őt nem hibáztatom. Igazi áttörés azonban még sincs. Otthon semmi igazán nem történik. Vitettem deszkát, vitettünk tűzifát. A Borisz odáig nem jutott el, hogy felrakja a csatornát. Gyomorrontása lett. Whatever. eseménytelen hétvége – mi kellene otthon csinálni? Nem dolgozom, s ez nem nagyon jó. Valójában nem csinálok semmit. A komputerem tisztogattam, elmentünk sétálni, ahol majdnem elvesztettem a kis kamera táskáját. Jó nagy sokk volt. Szombat délelőtt elég részletesen megbeszéltük, hogy mit is kellene otthon csinálni. Majdnem csak két évre. S ez jó. S persze könnyen lehet sok minden másképp lesz, de mégis. Honnan tudjuk, ha nem is foglalkozunk vele. Ezek a következők voltak: Mominu....Micsoda változások…A Pompei villák látványakor elfogott az azóta is megfellebbezhetetlen s gyönyörű felismerés, hogy az volt a legcivilizáltabb emberi környezet, ami a földön valaha volt. S ennek meglehetett találni a modern megfelelőit, a kertes házakban, meg a jellegzetes olasz főtéren. A kisvárosén. (ennek megvoltak a magyar megfelelői is, csak egy sokkal kisebb skálán) S persze, a háttérben mindig ott volt az Aggóra, a görög szellemiség nagy nyitott temploma. De ott voltak a balkáni tengerre vagy más fenségekre - mint szőlők, lugasok, vagy "csak" síkokra, dombokra néző piroscserepes házak zsenialitása. Egyszóval az a három déli ország, ahol addig jártunk, mély sebeket ejtett a lelkemen, édes, finom sebeket. De akkor még hátra volt a nagy amerikai kaland, egy Neutra(?) nevű építész fejlövésével, meg a Sivatagi Házával. A sivatagi ház egy lombik a természetben, csak éppen annyi buborékot téve az ember fölé, hogy majdnem csak észrevétlen legyen. Esztétikai lét, a funkciója a beolvadás. Az ember ott nem csinál semmit, "csak él". de fontos volt ennek az esszenciáját megragadni. A charlestoni kis minikerteken kívül mást itt nem találtam, de ennek megvannak a szentendrei, megfelelői. A többi műtő, mű-landscape csak elidegenített. (a legfőbb tanulság, ami máig is hat, talán az, hogy ezt igen is, gyorsan, s most meglehet csinálni, van, lehet ehhez minden, csak akarni kell. Ez Amerika tanulsága.) Főleg, mert hiányzott belőle az emberi jelenlét. s e hosszú Odüsszeia végén oda jutottam, hogy a funkciót, a Brueghel-it, (ahol az Egész Falu! Korcsolyázik a helyi kis tó jegén...) nos, nem lehet alternálni! A japán kert és az alacsony szemöldökfájú teázó, amitől meg kell hajolni, mikor bemész (másképp bebaszod a fejed...); az indiai falu főtere, poros, ahol százmilliók nézik esténként a Mahábháratát, évszázadok óta...; meg legújabban a kínai ház és benső udvarának csodálatos gyöngyei: a térelválasztók, az ó-alakú kapuk, az ékszerdoboz enteriőrök és

minikertek, a dögös konyhák -felsorolhatatlan. Egyébként Kínában nincs http://www.thenation.com/doc.mhtml?i=20021223&c=2&s=rifkin

s főtér. Minden háznak van saját tere. Ami ugye zseniális, de hiányos. S most eljutottunk a mi kis helyünkre, Kötcsére. Talán így egy kicsit jobban lehet érteni, hogy mi is a motiváció a dolgok mögött, mit történik. Mire ment, megy ki ez a játék. Ez egy dream. Sok eleme van még, a Provence pl. a van Gogh-jával, a Gougean is(!) meg Cezanjával. a Rousseau. a d. h. Lawrence, a Faulkner, a Márquez, de ez már elég. Anya elég jól ismeri ezt. S ha egy mesében lennék egy hős, se találnék jobb társat nála ehhez a történethez. Megszámlálhatatlan, s millió órán keresztül beszéltük ezt, tárgyaltuk ezt, vesztük ezt. Néha olyan, mintha semmi másról nem beszéltünk volna. Emlékszem, mikor valahol egy Róma alatti pápai nyaralóhelyet látogattunk, a kis piros meseautónkkal, akkor is erről beszéltünk. A római templomokban, vidéki olasz kávézókban. Vagy a Golden Gate tövéből San Franciscot nézve. Vagy a Catskill hegység vadászházában, amin egy patak folyt keresztül. Mindig. De most nekünk is van egy. Egy "Mominunk, ez a méztiszta ország", ahogy a Kerouac mondja, hívja ezt. Még nincs kész, de megvan. Hála a Jóistennek, aki adott ehhez elég erőt, idáig is eljutni... Szeressétek. Love you

Apa

a Jill meg valószínű végleg haza költözik. Azaz nem jön ide többé.

Viszek haza – végre – egy asztali fűrészt, de kéne egy kis szalagfűrész is. De az még meg sincs. A Jill tiltakozik ellene, pedig az fontosabb lenne minden másnál. Ha mondjuk, lenne annyi pénz, akkor fizetnénk valami extra csomagot, de még ezt sem lehet látni. Jövő hét közepére kb. sikerül befejezni a munkákat, amik vannak, s akkor még mindig van egy hónap. Majdnem. Az alatt rengeteg pénzt

lehet csinálni, ha van munka, s jó...A hétvégén valószínű az apróságokat fogjuk csinálni, szeretném, ha A Jill is segítene. Van egy kis fascia board, villanyszerelés, ereszcsatorna, meg ilyen faszságok. S jövő héten be tudnám fejezni a pultot...A real-estatesek nem hívnak, mindenki hazug szemétláda, kétszínű, képmutató itt. Végre elállt az eső, de kezd rendes hideg lenni. Még arra van remény, hogy az Al hazajön, s ad még munkát. Nagyon nem örülök neki, de jobb, mint semmi. Plumbingot, mennyezet gipszkartonozás, szigetelés, meg ilyenek. Kedvenceim. Megyek, csinálom a pultot. A gyerekek jól vannak, senki sem ír.

Sziasztok! sl

Hol is kezdjem...Meg van a fa, itt van bent. Úgy kell elképzelni, hogy nincs semmi nagy kupi, van a hármas nagyfotel a zöld, és az előtt van a sok deszka: képzeljetek el 5 deszkát egymás mellett, és ezt másfél méter magasságig. 6 méter hosszan. Így néz ki:)Ott rend is van. Egy bibi van hogy a budiba tényleg nem az esőtől ázott a fal, hanem a csőtől.+ egy feladat...A TI részetek majdnem kész, hurrá, nagyon jó, hogy 'új', nincs sok pókháló, stb. Már két takarót kimostam, de mire haza jöttök mind ki lesz. Apa, neked jó lesz a dunyha? A Borisz szabin van január 2áig. jó, mi? A föld föl van szántva.

Na most telefonáltatok. :)Írtam egy kis listát, ki nyomtathatjátok majd:

Ami KELL: Kávé, Cukor, almalé (karton)Tej (karton)Krumpli, Zöldség, Bors, vegeta Hús Kutyatáp (chapi, friskies, vagy darling)Kutyakonzerv

Macskakaja Macskakonzerv Kenyér Sajt Felvágott Mustár Tejföl Túró WC papír Papírtörlő papírzsepi

Mosogatószer Szaloncukor (Milka, vagy már foncsi) Ami NEM KELL: liszt Olaj kecsöpp Majonéz Mosópor Öblítő Amit amcsiból hozhattok: száritóba való lapocska (coccolino) Nekem: zokni, bugyi, cd-k, gatya, kabátMirkónak: cipőéviéknek: pulcsik

Magatoknak útlevél, pénz, iratok, gyógyszerek, meleg ruha, apa mamusza, anyának pizsama, repülőjegy, fényképezőgép, laptop, stb. stb. Anya, ha van időd, meg 1 üres kiad, berakhatod, és hadd vegyen föl a surf 107-ről, ami épp megy. Meg hozhatsz egy REVOLVER újságot is:)Ha hazajöttetek, csütörtök lesz. Másnap péntek, én megyek Sopronba, de este jövök haza. Szombat-vasárnap csak délig, illetve 10: 30ig van nyitva a bolt itt. Hétfőn lesz az utolsó munkanap, ha minden igaz karácsony előtt, én akkor fogok ajándékot venni, meg ti is el tudtok menni Siófokra, vagy boglárra a boltba, még, ami kell megvenni. Kedd-szerda-csütörtök lesz karácsonymunkaszüneti nap. Nekem majd csak jan 7én kell mennem vizsgázni azután. Jó készülődést, meg minden!

Puszi, Sandra

1212 garázs és melegház

Nagy nehezen leesett a tantusz. Rájöttem, hogy miután megbeszéltük, meg kéne építeni ezeket a dolgokat, meg is kéne venni hozzá az anyagokat. Mármint a stafnikat. Mert a melegházhoz valókat lekellene gyalulni, ahhoz, hogy lelehessen pácolni. Másként el fog rohadni. 100 000 forint körül lesz. Mármint az anyag. Plusz az üveg. Az is lesz vagy annyi. De azt hiszem, megéri. Az üvegezést tavaszszal lehet majd csinálni. Nos A Sandra meg a Gyula lemennek Szárszóra és vesznek harminc darab 6 méteres, s húsz darab méteres 5x15-ös staflit. Ez remélhetőleg elég is lesz. S persze remélem a gyalu fogja majd bírni. Kicsit azt hiszem bolondok háza lesz otthon. A Jillel mindenen összeveszünk. Szerintem, ez főleg azért van, mert tegnap kiderült, hogy mégis csak valami baja van, vagy lehet. A ct-ről nem nagyon nyilatkoznak. A májának nincs baja, de az operáció helyén valami látszik. Nem lehet tudni, hogy egy heg, vagy valami más. Azt mondják, majd januárban visszatérnek rá, s persze addigra nem lesz már itt. Nem sikerült visszszakérni a filmjeit sem. Szinte lebeszélték róla. S persze hagyta magát. Amiért aztán önvádja van. Azt hiszem, bele kellene avatkozni. A munkával jó nagy pöcsölés van az Al-nél. Már rég be kellett volna fejezni. Ugyanakkor jó hír, hogy az Imola felhívott, mert már azt hittem, valami baj van. De nem tudom megcsinálni, mert már nincs rá idő...A másik nő nem hívott.

1215 még három éjszaka a hazamenésig, meg egy romance vége

Azt hiszem, hogy hivatalosan is deklaráltuk.

Elmentünk sétálni a Beachre, s halk, barátságos, de tárgyilagos beszélgetés során megbeszéltük, hogy mindkettőnknek jobb, ha külön vagyunk. Nem nagyon tudunk már egymásnak segíteni. Ahhoz a feladathoz, ami vár ránk, minden erőnkre szükség van, s jó, ha ezzel a magunk szükségét letudjuk látni. Végül is megkönnyebbülés ez. Már régóta elkezdődött ez a folyamat. S én ugye, ahogy ez a napló tanúsítja, majd mindvégig hittem ebben, gondolván A Jill részéről ez csak egy tévedés az egész. Amellett ma is kitartok, hogy lehet az. Mert ha kicsit is másképp alakulnak a dolgok, ill. ha nem betegszik meg, akkor lett volna remény. De így nincs. Elvállnak az útjaink. Ő hazamegy, könnyen lehet végképp. Én meg itt leszek még jó néhány évig. Egyedül. S persze változatlanul azt gondolom, hogy én nekem még nem kellene okom legyen erre, semmi bajom nincs. S igencsak szükségem lenne valakire, akit szerethetnék. De nem nagyon tudom elképzelni, hogy ilyet valaha is találok. Tehát valaki név, arcnélküli valaki lehetne az. Vagy valami szerencsés véletlen. Azt semmi esetre nem szeretném, ha itt találnék valaki ilyent. Még ha lenne is ilyen valószínűtlen lény, akkor sem kellene. Egy amerikai nos különben is. Az, hogy A Jill meddig él, senki sem tudja. S egy nagy kérdés, hogy addig van e jogom, s alapom, hogy megcsaljam. Ő ezt nem mondta ki,

de valahogy közvetve éreztette velem, hogy nem érdekel, mit csinálok. Valójában soha nem panaszkodtam, hogy nekem milyen jó lenne, milyen égetően szükségem lenne valakire. Szexuális partnerről nem is beszélve. Végül is szerettem volna abban az illúzióban hagyni, s azt hiszem ez sikerült is, hogy én egy olyan fajta szent Ferenc vagyok, akinek így is jó. Aki így is kibírja. Aki őérte erre is képes. Ez a téma még csak fel sem jön nálunk. Ugyanazon okból. De jó ez így. Végül is az a lényeg, hogy valahogy hivatalossá lett téve, ennek vége, kész, személyesen semmi közünk egymáshoz. Mindent csinálunk tovább, mintha semmi sem történt volna, de annyi.

1216 négy és fél rongy, még kettőt kell, Jill búcsúzik

Azért ennyi lét nem mostanában raktunk be. Ebből persze jó sok minden lemegy majd, a jegyem, a kocsi, meg még veszünk jó sok mindent. Ami jó. Mindenesetre rengeteg minden kell még. Ahhoz a házhoz. Soha nem lesz vége. Reggel beszéltem a Borisszal, intézkedik otthon. Van mit csinálni. Jó marha hideg van, s havazik. Reménykedem, hogy hétvégére fel fog enyhülni. Pakoltunk, s délután elmentünk Southportba, szép meleg idő volt. Az ékszerként megbúvó kis halászfalu jellegzetes amerikai bája elszomoríthatta Jillt, láttam az arcán, hogy mint én annyiszor most ő is búcsúzik. Sikeresen elment tehát ez a nap is. Még kettőt kell aludni. Jó marha idegesek vagyunk, függetlenül attól, hogy igyekszünk semmi rosszra nem gondolni. Amúgy totál háborús hisztéria van itt, undorító az egész. Szinte semmi más nincs a tévébe, csak ez. Várunk. Spagettit főztem, jó volt. A hűtő totálisan tele van kajával, még egy kicsit bűnösnek is érzem magam. Sokat nem kell kajára költenem, amikor visszajövök. Ez a kis genyó Ed nem hívott. Pedig nem ártott volna még az a kis lóvé. De azt hiszem így is, elleszünk valahogy.

1217 egy nap, egy éjszaka,(meg egy szomorú helyzet, magányosan, csapdában, szerelem nélkül)

S holnap reggel indulunk. Már alig bírom. Tegnap este A Jill egyfolytában scannelt, rákos könyvekből. Valami olyasmit mond, hogy szeretne valamit írni. Ez azért egy elég nagy változás, azzal az érdektelenséggel szemben, ami egész életére jellemző volt. Hányszor és hányszor mondtam neki, hogy írjon naplót, regényt, életrajzot stb. mert elég régóta lényegében semmi más dolga nem volt. Semmi, ami ezt nem engedte volna meg. A gyerekek igazán elég jól megnőtek. S ezzel nem akarom azt mondani, hogy nem volt feladata… szívesen segítek is, ha tudok. Meg ha ő is így akarja. De szemlátomást erről szó sincs. Sokkal inkább titkolja a dolgot, mintha nem is akarná, hogy segítsek. Bizonyítani akar? Hogy lássam meg, milyen jó ő? Sokkal jobb, mint ahova én rendszerint „leteszem” őt? Nekem nincs szükségem bizonyítékra. Tudom, amit tudok. S pont azt gondoltam mindig, hogy igenis vannak adottságai, csak sokkal inkább a gondolkodásával

van baj, a világképével, az orientáltságával, s ez akadályozza meg, hogy jobb legyen. Produktívabb, aktívabb stb. De ez már rég a múlté. Még néhány hét, amíg otthon leszek, s aztán valószínű végképp eltávolodunk egymástól. Szomorú. Csak nem tudom, mit tudnék én tenni. Megkönnyebbülés is persze, mint ha fel lennék oldozva. De persze gondolnom kell arra, hogy mit is csináljak a gyerekekkel. Amibe ugye két dolog van: Az egyik, hogy szép dolog maradjon belőle...A mások, hogy azért némi jogom legyen az önálló életre. Persze felmerül, hogy addig is valamit jó lenne kikutyulni. S nem szeretnék alakoskodni. Furcsa hasadék van aközött, hogy valaki azt szeretné, hogy én egy szent, egy eunuch, vagy monk legyek, mert ezzel szolgálom, nagyon nemesen! A Jill igényét. S itt hozzá is lehet tenni: ő valójában akaratlagosan, saját szándékából levált rólam. Nem akar velem lenni. S lehet jobb ez így. De azt nem engedte meg, nem nyilvánította ki, nem egyezett abba bele, hogy keressek valaki mást. Sajnál. El tudja képzelni, hogy nekem milyen rossz lesz majd. De itt, ezen a ponton, azt gondolja, hogy ez az én bajom. Vagy azt, hogy olyan erős vagyok, vagy, hogy olyan gyenge. Vagy fogyatékos, vagy öreg, vagy miegymás. Nos az igazság elég távol van ettől. Legalább is, ahogy én magamat látom. Valójában minden tekintetben a topon vagyok, vagy tudnék lenni. Fizikailag, szellemileg, lelkileg, s szexuálisan is. Ezért aztán hatalmas viharok dúlnak bennem. Szükségem lenne valakire, akit szerethetek, s aki szeret. S sajnálom a szerelmünket, ami régóta nem az persze, csak ha idealizáljuk. A Jill régóta nem az a csinos fiatal lány, aki volt. Rettentő gyorsan megöregedett. Régóta mindenféle bajai vannak: fizikailag, lelkileg. Amit megértek, megbocsátok, elnézek. Sok mindenről nem tehet. Bár sok mindent nem is tett érte, ellene. Soha nem volt olyan fitnesz fajta. Szépítkezni sem szokott túl sokat. Öltözködni sem. Mindennek ellenére én a legutóbbi időkig hajlottam arra, hogy lehet ez jó, lehetne ez szép, tudok én ehhez alkalmazkodni. De mindig volt valami a levegőben. A legjobbakat akkor szeretkeztük, mikor ivott. Az valami olyasmi volt, amit én el tudnék képzelni, ami közel állt hozzám, de persze igencsak zavart, hogy miért ilyen befolyás alatt, miért nem csak úgy, normálisan. Egyébként mindenféle gátlásai voltak, mindig. S amikor ő gátlásos, én is az leszek. Felszabadultan valaki ellenében? Micsoda bunkóság lenne! Ezzel a kivezetéssel, hogy a vaginája egy részét kivették, a halálgondolattal, sok hely nem maradt a jó megoldáshoz. Ugyan szeretkeztünk, főleg az ő kedvéért, hogy érezze, valami azért maradt neki. De tovább nem nagyon lehet ezt folytatni. Főleg, mert nem tudja az ember, hogy nem okoz e bántalmat neki, s mert nemsokára megint, különválunk. Még öt hét, s utána hat hónapig nem látjuk egymást. Ami az életében, időszámításában nagy idő. Még akkor is, ha sokáig fog élni. Lényeg az, hogy ezt a helyzetet nekem magamnak kell megoldanom. Azt hiszem. Nyilván kompromisszumok tömkelegéről van szó. Először is amerikai nőt nem akarok. Magyart igen. De soha nem voltam egy nagy nőcsábász. Főleg, mert sekélyes dolgok nem érdekelnek. Mélyet, meg hogyan? Ahhoz meg iszonyú szerencse kellene, olyan meg csak a mesékben

van. Ismeretlent meg nem szeretnék. De hova járok én? S persze a dolognak beláthatatlan bonyodalmai lehetnek. Először is szeretnék valakit, aki kijönne velem. Itt lenne velem. De, hogy miként lehetne ezt az egészet összeegyeztetni a családdal, azt nem tudom. Remélem, hogy valami változás elkezdődik a gyerekek gondolkodásában, s előbb utóbb „megengedik" nekem, hogy mint a halott vezér lovát, ne temessenek élve el. Fene tudja. Az mindig ott fog maradni, hogy na de…Az anyjuk emlékét nem lehet megsérteni. S persze nincs is szándékomban...Aztán az is lehet, hogy még A Jill sokáig fog élni. Így, vagy úgy. Én változatlanul azt sugallom neki, hogy ez így lesz, ezt így szeretném. Azt gondolom, hogy ezzel segítek neki. De mi lesz közben velem? Persze a dolog egyszerű lenne, ha egy kicsit nagyvonalú, ha nem olyan önző. De mindig az volt. El nem tudott képzelni más nőt maga körül...A mi kapcsolatunk valami bajtársiassággá, valami barátsággá, szövetséggé alakult. Elég jól egyetértünk politikai, s más társadalmi, művészeti kérdésekben. Keresve se találnék jobb partnert ezekre a dolgokra. Tehát, attól még maradhatnánk barátok. S ő maga segíthetne nekem ebben. Mondhatná, hogy keressek egy nőt. Akár még a gyerekeknek is segíthetne ezt beadni. Lehet ennek is, eljön az ideje. De jelen pillanatban ezt nehezen tudom elképelni. Lehet nekem is feszegetni kéne – óvatosan – ezt a dolgot. Nem tudom. Most még nem tudom. Mindenesetre, ez nem valami ráérünk dolog. Minden napom egy szenvedés. Felálló farokkal küzdök éjjelente. Kedves nőkkel álmodom. Mint fiatal fiú koromban. Ettől az apjának jobb dolga volt, aki ügyesen megoldotta ezt a bögyös Sárival. Biztos jókat keféltek. Viszont jól elherdáltak mindent. Ezt meg nem akarom. Nem akarok drámát, nem akarok balhét sem. Idillt akarok. Kicsit olyan Szt. Ferences ez az egész. Az kell legyen. A kecske is jól lakjon, meg a káposzta is. Lényeg, hogy itt vagyok egy jó nagy szarban. A Jill is. S még egyszer mondom. A szívem megszakad érte, nagyon sajnálom, s mindig törődni fogok vele. Soha nem fogom bemocskolni, amit közöttünk történt, a szerelmünket. De valamit kéne tennem, magamért is. Mert sajnálom is magam, mert szenvedek. Mert minden nap, minden hét egy évszádnyi gyötrelem olykor. Csak ez egy csapda. Mert bevettem, hogy majd úgy dolgozom, mint egy barom. S tudnék, gondolom, tudnék találni valakit otthon, akit esetleg ki is hozhatnék, de ahhoz el kellene mennem, s keresni valakit. De mikor, hogy? Mindenesetre gondolkodnom kell ezen. Másképp nem fog menni. Nem hiszem, hogy olyan szerencsés lennék. Ismerni nem ismerek senkit. Egy lelket sem. Valójában nincsenek nagy igényeim. Egy egyszerű lélekkel is beérném. Szép se kell legyen. Okos se...Az nem ártana, ha fiatal. Szörnyűséggel tölt el a nők korai öregedése, női problémai, amik aztán mindent megmérgeznek. A magam részéről nekem is kell valamit tennem. Ronda dagadt vagyok. Rendbe kell szednem magam, az biztos. Talán, ha ismét egyedül tudok majd lenni, erre jó alkalmam lesz. S persze erőm is. De bízok ebben. Ha akarnám, nézhetnék vonzónak is, ennyi szerencsém azért van. Valami van. De hogy mi lesz a további ezer bonyodalommal, azt nem tudom. Kéne ezen gondolkodnom. Hogy milyen nő lenne erre alkalmas. Egyiknek ez a

baja, a másiknak az. Olyan valószínűtlen az egész. De bármennyire is az, ha nem akarok begolyózni, ezt meg kell tennem. Az biztos, hogy valami független személy kellene. Aki nem akar kisemmizni, aki nem akar beleszólni, megsérteni a gyerekeket, stb. de aki mégis egyetért, velem van, meg minden. Valójában írnom kellene. Hátha azon keresztül találnék valami rajongót. Aki veszi a lapomat. S persze a helyzet ennél sokkal bonyolultabb, csak említettem néhányat, betekintésre.

2002 dec. Magyarország, Jill végleg itthon marad

1218-25 indulás, utazás, megérkezés, a szokásos zűrzavar

Hááááát! Azért kemény menet ez. Karácsony másnapja van. Itt ülök a kis nappaliban, a félig kész sztereó polc előtt. Öt óra körül van reggel. Nagyon nem tudtam jól aludni, több okból. Egyrészt meg vagyok fázva, be van dugulva a fejem. Másrészt jó marha fáradt vagyok, jó nagy hajtás volt. Harmadrészt a kedvem se olyan nagyon jó, mert a helyzet nem nagyon sokat változott. Ugyan az a hülye veszekedés, ugyan azok a dolgok körül. S ez meglehetősen kiábrándító. Tegnap megnéztünk egy filmet, amit még az elmúlt nyáron...A Sandra készített a bátyjáról, meg annak nőjéről, az Jillről A kék ponyva felszerelésről volt szó. S órákig semmi másról nem beszéltek, mint egymásról és magukról. Természetesen hatalmas veszekedések közepette. Hogy te miként beszélsz, meg hogy nézel. Meg ilyenek. S ez az egész jól mutatja, honnan erednek ezek a gyökerek. Reménytelen. Ugyan ez a rettentő veszekedés volt köztem és a Borisz között valamelyik nap. Ezek a dolgok a végsőkig kiborítanak. Az szeretném olyankor, ha a gyerek elmenne, vagy én szeretném tenni ugyan azt. De egyik sem jó. S ilyenkor marad az idegtépő megoldás, maradni, folytatni, mintha mi sem történne. De már régóta egy elég kemény tüske marad bennem...A Borisz nagyon különleges gyerek. Kényeskedő, sértődős, lányosan érzékeny. Hisztis. Borzasztó alacsony a teherbírása. túlérzékeny, hiányoznak benne az észszerűség, rendrakás a képességei. De fejlődik, csak nagyon lassan.

Az utolsó út hazafelé Jillel – az elválás árnya

Ebben mondjuk nagy szerepet játszott, hogy jó sokat ittam. Főleg mikor Frankfurtba megérkeztünk voltam ki, na meg persze a nagy gépen. Iszonyúan szűkös helyek voltak. Korán indultunk Wilmingtonból, szép derűs idő volt, de hideg. Az autóval nem volt semmi baj. Kivittük a csomagokat a reptérre, be is csekkoltuk, minden hiba nélkül. Aztán elindultunk a storageba, s közben ettünk a McDonalds-nál. A nő próbált variálni, de végül is hatvankét dollárban megegyeztünk. Vissza egy fekával mentünk, taxival. A kézitáskákkal sem volt semmi baj. A gép, szokás szerint későn indult. De aztán elég simán mentünk. Az az iciripiciri gép volt. A legelső ülésen ültünk, s elég hamar olyan ötven perc múlva. ott voltunk. Washingtonban közel volt a bagózó hely, én ettem egy dupla Whapert,

A Jill meg valami lekváros puszedlit. Vettem egy üveg piát, de nem adták oda csak a beszállásnál. Ittam egy vodkát, meg egy sört. Lehet ezt nem kellett volna. De végül is elég jól elment az idő. Ilyenkor többnyire az a baj, hogy kijön rajtam a fáradság. Össze-vissza vagyok zavarodva. Az utóbbi napok idegessége, pénzen, munkán. A Jillel is elég jókat veszekedtünk. Az elhidegülés csak folytatódik. Nagyon sok minden nem úgy van, ahogy én szeretném, jobbára s többnyire csak megadom magam, s sodródom. Van abban valami jó, de nem bánnám, ha több lenne. Frankfurtban aztán nagyokat kómáztunk. Itt se volt különösebb baj, a kézi csomagokat becsekkolták. A kis gépen jó volt. Ferihegyen a Jill elment a slozira bagózni, aztán ott izgultunk a csomagvárónál. Meglepően hamar kijött minden, megjátszottuk a hülyét, s nem állítottak meg a vámosok. Rengetegen vártak kint, ott voltak a sógorék is a mi kocsinkkal. Elmentünk az Auchanba, én mentem be vásárolni, rohantam, mint a barom. Iszonyú mennyiségű kaját vettünk, de jó nagy ez az autó. Simán alig sötétedés után értünk haza. A gyerekek már vártak. Aztán iszogattunk egy kicsit az Hugiékkal. Majd jöttek az Adélék, s együtt elmentek. Mi valamit még ettünk, dumáltunk egy kicsit, s aztán lefeküdtünk. A Jill sokat nem beszél hozzám, mármint arról, hogy van. Olyan szomorkás hangulata van. Sajnálom szegényt. De valahogy nem igazán tudok segíteni neki, s valami olyasmi meggyőződésem van, hogy jobb, ha hallgatok, neki kell megoldani a dolgokat. Nem lehet könnyű. Valójában a lényege az a dolgoknak, hogy azt gondolja, hogy nyugodtan megengedhet magának amit akar, s ellent is mondhat nekem. Szeretné ezt univerzálissá is tenni, de – s ekkor balhé is van, bizonyos dolgokban nem tudok engedni, főleg szakmaiakban. Olyan mintha lemondtunk volna egymásról. Valami mélyebb bölcsesség súgja ezt? Felkészülés bizonyos bonyodalmakra? Nehézségekre? Lehet. Nem vagyok nagyon jó formában. Valahogy meg kellene emészteni ezeket a dolgokat, amire azt hiszem majd csak akkor lesz igazi jó alkalom, ha visszamegyek, s ő meg itt marad. Fogalmam sincs mi lesz az, sok reményem nincs. Remélem, jól fogja érezni majd itt magát. Mindenesetre azon gondolkodom, szinte éjjel-nappal, hogy ezt megteremtsem neki. S majd egyszer fogja is értékelni. Azaz örülni neki. Végül is azt hiszem ez az alkatából jön. Lehetne, az én elképzelésem szerint másképp is. Összetarthatnánk. De lehetne rosszabb is. Bár azt aztán már nehéz lenne elképzelni. Néha kicsit persze aggódom, hogy mi is lesz. Nehogy kárt csináljon magába, mert az komoly kihatással lenne a gyerekekre. De nem hiszem, hogy sok mindent tudnék ez ügyben tenni. Azon kívül, amit teszek. Ez végül is valami középút akar lenni. Épp most elhatároztam, hogy megfogom kérdezni, hogy mit szeretne tőlem. Elég sok minden van, ami támogatni fogja. Csak azt nem lehet előre látni, hogy ez mire lesz majd elég. Mindig is azt szerette volna, ha babusgatják, kényeztetik, vigyáznak rá. Most valahogy önállóbb lett, s mintha ő maga szeretné megoldani. Volt már erre példa, nem mindig nagyon jó. S fene tudja mi lesz most. Szóval megkérdeztem, s azt mondta, minden oké. Nincs semmi baj.

Nagyon sok pénzt elköltöttünk, emiatt aggódik egy kicsit. De ez mindig így szokott lenni. Mindig. De aztán mégis csak van valahogy. Még elég sok pénz kellene anyagra, s ebből nem igazán hiszem fogok engedni. Csempe, meg bútorlap, lényegében ennyi. Kellene persze még üveg az új polcba, de lehet ezzel is várni kell majd. Kicsit félek az üvegháztól, nem tudom, hogy lesz majd az ácsolás. Az alapok nem nagyon jók lettek, nem tudom, hogy fogja majd tartani a falakat. Lötyögünk, majd megyünk a Csöpiékhez. Valójában dolgoznék. De nem árt egy kis pihenés. Jó marha hideg is van. Minden zúzmarás, van vagy mínusz tíz. A folyosón tizenöt fokkal melegebb, azaz plusz öt. Tegnap voltunk a Csöpinél. Ott voltak a Zsolték is. Aki mára már alezredes. Húsleves, sült kacsa, sült malac, meg mindenféle franciasaláták voltak. Utána bejgli, meg torta, meg ilyenek. Aztán elmentünk az Hugiékhoz, ajándékcsere, meg ilyenek. Én kaptam egy habszifont. Totálisan telezabáltuk magunkat, s bár a gyerekek még maradtak volna, én haza akartam jönni. Elég volt. A Borisz nekiállt a komputert szerelni, s sikerült mindent elrontania. Elég sokat ért hozzá, de valahogy mégsem sikerült. Nem jó a cd-rom sem, s lehet ezért. Aztán megpróbálta elkérni az Andristól az övét, aki nem adta. S ez nagyon rosszul esett neki. Én nem is jöttem először rá, s mikor akartam neki mondani, hogy ne izgassa magát, már lefeküdt. Csupa ilyen dolog történik. Szerencsére elég sok pozitív változtatást sikerül mégiscsak létrehozni, s remélem még többet. Úgyhogy az általános érzés, majd még jobbra fordul. Kellene egy fűrész lap az Imrétől, aki szemlátomást nagyon geci. Állítólag képviselő lett, s tényleg mintha elszállt volna. Még nem találkoztam vele, de ez a sokadik alkalom, amikor átvág. Megígérte jön fát vágni, aztán nem jött. Meg hogy rendel fűrész lapot, aztán nem rendelt. Ami van, az szörnyű életlen már, alig lehet vele dolgozni. Pedig nagyon kellene. Néha teljesen bepánikolok, pedig még rengeteg idő van. Még mindig van majd egy hónap. Az alatt meg rengeteg mindent meg lehet csinálni. S persze a szokásos nyüszítés. Pedig én tényleg ettől vagyok happy. Minden egyes dolog, amit megcsinálok, boldoggá tesz. Ma karácsony második napja v an, ilyenkor az emberek tényleg nem szoktak dolgozni. Én is hajlok rá. De. Hozattam két kocsi murvát, jól meg van fagyva, nem tudom egyáltalán ki fog e engedni. Természetesen mindenki alszik, s jelen pillanatban nem tudom mit csináljak. Úgy érzem magam, mint a gyerek, aki kapott egy csomó ajándékot, s nem játszat velük. De azt hiszem, ezzel meglehetősen egyedük vagyok a családban. Lehet mégiscsak megpróbálok valamit. A Boriszért néha komolyan aggódok, bár fejlődés is van...A Jill jól van, legalább is azt mondja. Örült a fülbevalónak. Soha ilyen vágya nem volt. Azt mondja everyday fülbevalót akart, de alkalmit ért alatta. Valami zavar van ezzel. Végül is különleges, fehérarany, s így ezüstnek is lehet nézni...A mama meg az Hugi mindenféle dolgokat vettek A Jillnek, hogy berendezzék a szobáját, de az elrendezés nem nagyon sikerült. De majd csak összejön. Azt hiszem megyek, csinálok valamit.

1227-28 szerencsére megmaradtam annak, aki vagyok

hideg és rideg minden odakünn. S persze a szokásos kupleráj. Anyagok, szemét, rendetlenség, építkezési terület. Délelőtt tíz órakor még mindenki alszik. Én meg mint egy szellem kóválygok. Az embereket hazaküldtem, a Gyula-t nem hívtam, hogy jöjjön, az Imre nincs meg, s így tovább. Csináltunk egy akasztós polcot a folyosóra a Borisszal. Másnap meg a polcnak valót gyalultuk le, majdnem az egész nap ráment. Estefelé a Borisz kiganézta a kutyák házát. Rakott bele fűrészport, forgácsot. Állítólag jó idő lesz, de esni is fog. Még mindig zavarodottság van bennem, félek mire jutok a kinti épületekkel. Minden meg van fagyva. S akkor még nem tudom, hogy miként is lesz bekötve az üvegház vége a partoldalba. Mert ha nincs bekötve, akkor könnyen lehet nem ér semmit. Pont most az jutott eszembe, hogy fel kellene a végébe lógatni egy fóliát. Majd, ha. Pénz az nincs. Este végül is a Borisznak sikerült annyira összeraknia a komputert, hogy meg tudtuk nézni a lóvét. Hát nincs. Illetve nagyon kevés. Ez azért mindig elborzaszt. Itt vagyok, tudnám csinálni a dolgokat. S nincs anyag. Rengeteg munka van, de még idő is. Olykor bepánikolok, s elborzaszt ez az egész, hogy micsoda egy baromi életem van azért nekem, mikor semmi mással nem foglalkozom, mint építkezéssel. Sehova nem megyek. Senkivel nem beszélek. Semmi mást nem csinálok. Valahol azért nem normális. Ugyanakkor örülök, hogy képes vagyok ilyen összefogottságra, ennyire tudom magam fegyelmezni, s persze főleg, hogy A Jillnek tudok segíteni. A viszonyunk semmilyen. Állandó lelkiismeretfurdalásban, a vegyes érzelemviharokban, a sértődöttség a domináns. Nem tudok vele mit csinálni. Nem tudom kiheverni, hogy elhagyott. S nem is most, de már régen. Azt gondoltam, hogy a fizikai elhagyás, amivel ő operál, nem kellett volna az elhidegülésünket jelentse. De hát valójában ő túlnyomórészt egy „lelketlen nő", egy materialista. Földhözragadt. Nem tudom mi ez, fantáziátlanság, szűklátókörűség, az intellektualitás hiánya, vagy mi. De az biztos, hogy bele van ragadva a hétköznapi valóságba. Iszonyú erőfeszítések hatására ugyan képes kiruccanni belőle, de pillanatokon belül visszazuhan. S azt gondolom, hogy én nem tehetek erről. Ettől még nincs igaza, ettől még nem úgy van. Ettől még lehet mást, másképp is csinálni. S én ezt teszem. Végül is nekem ez jó. Ha visszagondolok minden gyerekkori meg ifjúkori éhségemre, vágyamra, álmomra, most azok mind sorra, kicsiben, s nemes realitással azért teljesülnek. Ez is valami. Valahol boldoggá tesz, hogy az álmodozások mellé ennyi realitás érzék járul. Hogy ilyen mix lettem. Mert már gyerekkoromban is szerettem az akciókat, szerettem tárgyat keresni a képeimhez. Ezek szerint ilyen alkat vagyok, azaz megmaradtam annak aki vagyok. Mit mást tehet még az ember. Nem csalás, nem ámítás. No trükk. Önfeláldozás? Lehetne azt is gondolni. De nyilvánvalóan meg kell teremteni a magasabb álmokhoz a feltételeket. Aki valaha is engem ismert, az könnyen felfedezheti a következetességet ebben. Életemben a legnagyobb

szenvedések attól voltak, amikor nem volt eszközöm, anyagom, lehetőségem valamit csinálni. Csak topogtam, dünnyögtem, pótcselekvések sorozatát csináltam. Kirándultunk, pofáztunk, lötyögtünk. S azt gondolom, hogy nem vagyok egyedül ebben. Szerintem sok ilyen férfi van. Hosszasan lehetne sorolni. S hála Istennek ezzel az Amerikával megteremtettem a lehetőséget is az anyagi fedezetére. S hála Istennek az az egyébként szomorú szituáció, hogy az, ami a Jillel van, is nekem kedvez. Örülnöm kell. Megyek, mert már jött a Túró, ásni a kis pince előtt a garázs alapját. Jó lenne haladni.

Az Iványék szűkagyúsága

itt voltak az Iványék, s jól kiakasztottak. Nem rögtön, de már másnap reggel megrohant ez a felismerés. Egy ponton megkérdezésem (a sok felesleges s süket duma közepette: mit gondolnak arról, amit itt csinálok?)S azt mondták: soha nem értettek vele egyet. A lényege: valamit be kéne fejezni. Step by step. Felületes, hozzá nem értő, ellenséges duma. Ha az ember elegendő részlettel szolgáltatna, akkor talán megértenék. Abból, amit eddig mondtam nem értik, pedig mondtam eleget. Nem kell elfogadni, de érteni lehetne. Tehát szúk agyúak. Mi más következtetést lehetne még levonni.

1229 a garázs ácsolása, meg a nagy helyzetek

végre egy kis progress...A sok-sok pepecselés után sikerült valami látványos dolgot is csinálni. Valami nagyot. Persze ezek mind érzelmi dolgok, de azokra is szükség van. Az idő, meg minden más miatt féltem ettől, s éppen ezért örültem nagyon, hogy délutánra sikerült megácsolni a garázst. A tetőlécek még nincsenek rajta, na meg a hullámpala, de amúgy kész van. Az üvegház van még hátra, de most meg esik az eső. Mondtam a Gyulának, hogy majd csak később tudok fizetni. Azt mondta jó. Ugyan ez a helyzet a Jotival meg a Túróval, bár még nem szóltam nekik. Eddig kifizettük őket, de ezután már nem fogjuk tudni. Ha akarnak úgy dolgozni, akkor jó, ha nem, akkor nem tudjuk foglalkoztatni őket. Kinti munka nincs is. Főleg mert esik. Meglátjuk. Bent lehetne valamit csinálni, főleg pácolni a dolgokat...A Borisz szokás szerint jó későn kelt fel. Újrainstalálta a Windowst, jó sokáig fent volt. Aztán későn kelt. Pedig tudta, hogy vissza kell vinnie a cd-romot a Gyuláékhoz. Lényeg az, hogy majdnem dél lett, mire elkezdett dolgozni. A Joti meg a Túró végül is előkészítette az üvegházhoz való anyagot. Még le kéne tisztázni is. Csak nem tudom, hogy, hol. Ezeket kéne lepácolni valahol. A pajtába, csak ott nem nagyon van hely. Meglátjuk. Este aztán elment a Borisz. Levittük Szárszóra, ahol sétáltunk egyet A Sandra, A Jill meg én. Még az anyja is azt mondta, hogy örül már, hogy elment. Zavarodott ez a gyerek. Minden össze vissza. Szemlátomást még mindig nem nőtt be a feje lágya. Értelmes de zavarodott. S tekintettel, hogy már ennyi idős, az emberben mindenféle kételyek merülnek fel. Főleg az zavar, hogy nincs semmi célja. Valahogy nem találja a helyét...Az Iván telefonált, hogy ma délután jönnek. Valami elő szilvesztert akarnak tartani.

Ezzel úgy vagyok, hogy sehogy. De mindegy. Végül is dolgozni sem lehet mindig. Még mindig van az évből egy csomó nap. S ez jó. Még mindig jó sok mindent meg lehet csinálni. Egész jól érzem magam, lehet a vérnyomás gyógyszer mellé beszedett kalcium-magnézium tabletta miatt? A náthám elmúlt, ami jó. Ezek az amerikai nátha izék működnek...A konyhaszekrényhez, a nappali mennyezetéhez, a könyvespolcokhoz, a cipős padhoz, a folyosó mennyezetének és falának tépeléséhez még lényegében hozzá sem fogtam. De tényleg van még idő. Csak valahogy azt kéne kitalálnom, hogy mi lenne a legjobb sorrend, módszer stb. A Sandrának jó nagy gondja volt, a szokásos, hol fog szilveszterezni. Sok fáradságot nem tesz, hogy ezt megszervezze. Azt várja, hogy valaki meghívja, s mikor ez nem megy automatikusan, akkor itt sírdogál, meg megvan sértődve.

Dec. 31.De végül is összejön neki valami...Ami jó.

Ez akkor ugye úgy néz ki, hogy ketten leszünk A Jillel. Vele valahogy sehogy sem vagyunk. Ő maga azt mondja, hogy olyan mint a sündisznó. Nem tudom mit tudnék érte tenni. Szemlátomást rettentően meg van sértődve a világra. S persze jogos. Ugyanakkor akár hányszor arra gondolok, hogy mennyire elhagyott engem, valami összerándul bennem. Igyekszem a látszatot fenntartani, gesztusokat tenni, kedveskedni, valami figyelmet szentelni, de ott tornyosul a múlt megannyi sérelme, ellenségeskedése, gyűlölködése, ellentéte. Valahogy más útra tévedt. Én meg szúkagy, végig fenntartottam, hogy ez biztos nem igaz...A legutóbbi Wilmingtoni tartózkodásunk, együttlétünk alatt, viszont végérvényesen kiderült, hogy mi az igazság. Szép lassan át is járt a dolog, s ott megállt. Tulajdonképen valami drámai dolgot is csinálhatnék, van is bennem ilyen vágy, valami választ adni a csalódottságomra. Itt hagyni mindent? Nem törődni mással, csak magammal? Egyik út se normális. S ez tényleg nem az amit akartam. Persze hozzá kell – mindig – tenni, (ezt szokta A Jill is mondani), hogy nem minden a-tól z-ig. volt rossz. De valami nagyon lényeges tüske van itt, valami nagy sérülés. S mindennek persze lehetne jogosan hangot adni, ha nem lenne beteg. Így nem...A gyerekeim anyja. Volt amikor velem volt. Volt, amikor – mindegy miért – de azonosak voltunk. S ez, így, együtt, elégnek kell lenni ahhoz, hogy mindent megtegyek érte, amire csak képes vagyok. Magammal, valahogy tényleg nem törődök. De erről már sokat írtam. Rendbe is kéne szedni ezt a sok mozaikot, fogalmam sincs, mennyi összevisszaság van ezekben a sorokban, mennyi ismétlés, mennyi következetlenség. De jelen pillanatban a helyzet így néz ki. Megyek, készülődőm a munkára, mindjárt jönnek az emberek. Murvalapátolás és melegház építés a Jillnek. Lényeg, hogy a murvát lapátoltuk, fel felbukkan a sár, nem könnyű ügy. Nem is lett olyan nagy a garázs. Aztán kevésbé eredményes nap jött. Így szokott lenni. A Gyula kitisztította a gerendákat a maróval. De az oszlopok még mindig hátra vannak. Jó sok munka lesz ezzel az üvegházzal. Elég korán abbahagytam a munkát. A Jill begőzölt hogy legyen antenna. Azt szereltük. Két csatorna jön, több nem. Megyünk a Gyuláékhoz vendégségbe. Itt voltak az

Hugiék. Ez az Adél egy elég nagy liba. Az anyja is. Végül is egyre több embernek leesik a tantusz, hogy valójában mit is csinálok. S dicsérnek. S lassan eljut A Jill agyáig is. Persze az igazság középen van. Mert kupleráj is van, s sajnálom is érte. Valahol ő is hajlana a step-by-step dologra. Érti is meg nem is. S mindennel így van. Az általános megközelítése az életben, ennek az ultra liberális attitűdnek a fenntartása. Két dologról: a betegségéről, meg az építkezésről (s benne az én szerepemről) egy kicsit következetesebbnek kellene lenni, kicsit racionálisabbnak, határozottabbnak legalább. De – a szokásos csapda – fél, akkor minden felborul. Akkor minden ilyenné válik. Pedig mindent tud. Minden lényegeset. Ettől aztán jó nagy konfliktusok keletkeznek a fejében. Van a fejében. Ma nem dolgozom. Az év utolsó napja. Fáj a fejem. Lehet valami nátha? Borús idő van. Holnap – elsején – állítólag nagyon hideg lesz, aztán megint enyhül. Bizonyos boltok csak hatodikán nyitnak ki, mint például a fatelep. Mindegy. Van mit csinálni. Meg fogom ezt rendesen írni, bár így meg híven tükrözi, hogy mi a fene van...A Sandra meg A Jill alszik...A Borisz nem telefonált. A pénz ezerrel fogy. Fuck.

Testem-lelkem

Valahogy, a telefonbeszélgetés alatt, a Borisz mondott valamit, hogy tudja, hogy milyen öreg vagyok már ehhez a fizikai munkához, meg ilyenek. S ugye ennek van egy olyan zöngéje, hogy már egy vén hülye, megroggyant öregember vagyok. Ami valóban igaz, ha a testemet nézzük, néha csak úgy vonszolom magam után. Ugyanakkor a másik oldalon, valahogy mintha most nőtt volna be a fejem lágya. S meglehetősen kellemes, hogy milyen egyszerűen, s probléma-mentesen kerülnek be, s dolgozódnak fel dolgok a nagy gépteremben. No konflikt. Amíg ez idáig olyan jó nagy kutyulás, kilengés, forrongás, tanácstalanság volt, valahogy nem volt egyértelmű, hogy merre is van észak, vagy a tűm volt kicsit gyönge, s forgott, vagy sokszor csak úgy ide-oda ment. Szóval azt akarom mondani, hogy agyilag most lettem felnőtt…Hm. Érdekes, nem? Mindenesetre még egy érv, ennek a dagonyának a befejezésére. Na jó. Kell mennem. Kezd világosodni. Love you

Jack.

Jack tulajdonságai

Ha jól belegondolunk, nekem is vannak ilyen nyúlványaim. Vannak problémáim. Mindenkinek vannak problémái. S innen jön a liberalizmus. A megértés, az elnézés. S ez jó. S ugyan nekem nem volt szükséges olyan mélyre ebbe elmerülni, új dolgokat kibogozni. S nekem több energiám lévén, egy jobb és harmonikusabb bázisra alapozva, volt egy pragmatistább, törekvőbb, ambiciózusabb, részem is, ami elég sok meg nem értésbe ütközött. Nem csoda. Mindezek a dolgok, persze nem tiszták. S mindig mindenki a szándékot kutatja. Nehéz s primitív elképzelni, hogy ilyen kemény biológiai hatások vannak, s érvényesülnek. Hogy

ezek az okok hatnak, még ha nem is ez maga az ember. S az egy külön kérdés, hogy ez milyen hatással van a gyerekekre. Jobbak lettek ők ettől? Van erre lehetőség. Van ebben valami használható. Hogy a kettőnk génjeinek a kombinálódása mit okoz, mindeme negatívum után? Bizonyos gének receszívvé válnak? Meglehetősen bénák a gyerekeink. S ez nem túl jó. Komolyan kéne ezt venni. S amíg a Jill nem tudott ezzel megbirkózni, náluk már valahogy be kellene iktatni a képbe, segíteni nekik, s hátha, ha az emberben tudatos, akkor tud védekezni ellene. Ezzel valahogy még kellene foglalkoznom, az biztos. Megyek, beszélek vele, erről. Had Kezdődjön el a feldolgozás, amíg itt vagyok. Aztán el kell mennem néhány dolgot venni.

PILLANATYNI ÖNARCKÉP

ács vagyok Amerikában
reggel hattól hétig vártam egy déli
vadbaromra, hogy elszidhassa a menekült anyámat

aztán összny álaztam Daniel Small házát, olcsón, hogy
el tudja adni

aztán kis veteményes kerítés készítettem
helyi lelkes szinészem feleségének
hogy elbóbiskolhasson
a fűszernövényei között
amíg edije a szinész diákjai
imádatában ficánkol

aztán főkivitilezőként végig izzadtam
a helyi Shakespeare szinház évadnyitó
szinpadépítésének kezdő lépéseit
nem kérve a kis, zöld üvegszipkából
körbe adott marijuanaból

aztán elmentem a lisahoz, 140 magas
izmos kis mozgóbűfés
aki egyfolytában riszált beszélt és riszált
miközben én villámgyorsan
összetaknyoltam bérelt lakásának
türhetetlen problémáit

aztán haza, vonszolva leszakadt lábaimat

mint egy szerencsés meztelen
csiga
s
most jöttem a MET-ből
ahol
Quing dinasztiabeli kína festményeket
öreg szecsuáni képekkel egyetemben
böngészgettem
valamint a surrealism: desire unbond
c, izét

most
a sültkolbászomnál
s sültkrumplimnál tartok
s lassan
hagyom a napot legyugodni
maradék kigli sörömet
szürcsölgetve
miközben egy egyáltalán
nem metafórikus
nyári fergeteg döngeti a fákat
égi dobpergésben
vakkuvillanásokban
ilyesztgetve
azt aki ijedős

Jan. 2. A dolgok középrohadt állásba kezdenek kerülni.

Szerencsés vagyok, azt is mondhatnám. Mert akármilyen rossz is, de van munkám. Valójában tél van. Az igazság, hogy otthon majdnem csak melegebb van. S ilyenkor nehéz. Könnyelmű életet élünk, főleg, mert nem rakunk félre semmi pénzt. A legnagyobb dolog mindeközben persze, hogy a nagy bazdmegek azért már így is elmúltak. Már nincs olyan nagy sírás, hiány, ínség**,** mint olykor régen volt. Tehát egy kicsit több ok van optimizmusra, ami nem jelenti, hogy ne kellene változtatni ezen, legalább is hosszú távon. A legnagyobb veszély ebben, hogy ha az embernek van egy kis megtakarított pénze, akkor azt hajlamos nagyon hamar csokira, fagyira költeni. Ez valójában azt jelenti, hogy egy kicsit még mindig fakír életet élünk, sok minden hiányzik. S ebből nagyon nehéz kimenni. Csináltam egy kis pénzt, s mindjárt rendeltem is egy adaptert a komputeremhez, amivel a kocsiban is tudnám használni. De ez majd felvet egy másik problémát,

mert lehet fog kelleni egy másik akkumulátor is. Ami egyébként is kell persze. Nagy illúziót az otthoni dolgokkal szemben se lehet táplálni, mert biztos előbb utóbb ki fognak találni dolgokat, amire sok pénz fog kelleni. De én azért lassan látok egy fejlődést. Megyünk kifele. S ilyenkor mindig az jut eszembe, hogy mennyi minden kell. Mennyire naiv az ember, amikor hajlamos azt gondolni, hogy kevéssel is be lehet érni. Az embert nem minden teszi egyformán boldoggá. A tégla, beton vagy fűrészgép vevése, nem hoz közvetlen élvezeteket. De erre megint csak az a válaszom, hogy iszonyú sok pénz a megoldás. Mert ha azt az iszonyú sok pénzt mind belenyomjuk a gazdaságunkba, annak előbb-utóbb valahol, s nem is egy helyen, jelentkeznie kell. Igen, erősen hiszek ebben, sőt azt is mondhatnám, hogy csak ebben hiszek. Ez azt jelenti, hogy rengeteget kell dolgozni, hogy mindig legyen munka. Igen, el kell jutnunk odáig, hogy félre tudjunk rakni valamennyi pénzt, mert félelmetes tud lenni, hogy nincs egy fillérünk se a bankban. Vagy a szalmazsákban. Kockázatos is. De az idén ezt szeretném elérni. Az adaptert azért vettem, mert valahogy tényleg szeretnék írni, s minden esélyt megadni ennek a dolognak. Azért is nem hagytam otthon az én komputerem. Mert egyébként itt lenne a Jillé, az épp olyan jó, mint ez.

II. KÖTET KEZDETE

2003-2006

2003

SLAMPOS MINIATŰRÖK TUTAJÁN A SZARGASSZÓRA

AVAGY ÁTMENET A SEMMIBE. SHARON ÉS NORWELL, S A HAZAKÖLTÖZÉS

DECEMBER- JANUÁR S NÉHÁNY MUNKA MÉG OTTHON KÖTCSÉN EGY VÁZLAT:

Bojler fölrakás, vízszerelés, Keretek az üveges tv polchoz, Folyosó: gipszelés, takaró deszka, a végek lezárása, sziloplasztozás, Füstölő ajtó, padlás csapóajtaja, előtér mennyezete, garázsácsolás, üvegház váza. Könyvespolc, mi szobánkba, a nappaliba, nappali mennyezete, kemence helység lebetonozása. Villany: kispincébe, ebédlőbe, hátra, hálószoba kapcsolója, szigetelés a folyosó mennyezetbe. A kamrába polcok. Nagy konyhaszekrény készítése- tölgy, Bárpult a konyhaszekrényhez, - tölgy, Fürdőszoba szekrény – a miénk, Polc a kiszobába, A padlás lukjainak betömése, Kis pince lukai, Alátámasztás az ebédlőbe. Fali polc a mosodába, Hőfokmérő a kemencéhez, Székek javítása, kazettás polc, polc a szakácskönyveknek, Alsó szekrény befejezése, takarólécek a padlóhoz, ablakkeretek az üvegházhoz, Üvegház takaróléceinek levágása és legyalulása, cipős polcok kerete, és ajtajai dióból, Lambéria a kisnappaliba, cseresznyéből. security kamera és a lámpa, tűzifát fűrészelni nekünk, családlátogatás, fát hasogatni, s behordani az anyósnak,

Január 1. Aztán it van a kicsit bővebb kifejtése a dolgoknak:

Volt itt egy szélesen dokumentált Szilveszter. Népi rütyő, lehetett volna bármely pontjáról Balkániának. S eljött egy újév. Sok mindent nem csináltunk, kínlódás, józanodás, hülyeség. Mert például kályhát tapasztottam, Lencseleves az anyósnak is, séta az Hugival a Balaton parton, ragyogó napsütés. A halványzöld fodrai alatt, a tó vize kristály tiszta. Szép nem? Aha, csak nézzük meg közelebbről, mindez hogyan is zajlott. S hát itt van ez az emlék, hogy is hívjam? Sehogy, inkább elmesélem:

Beszívott ennek a nőnek a vákuuma, gondoltam, hogy így lesz.

Egyedül maradtunk, táncoltunk, s persze, besimult. Besimul ez mindenkinek. Cigányoknak, öregeknek, viszket neki? De lehet csak ilyen. Én is ilyen vagyok, ilyen lennék, csak a szabadságom, hogy ez legyen, szinte semmi. Hozzá képest. Tehát elmondhatnánk, hogy sehol sem vagyok. Furcsa a dolgok rangsora. Vágyom megértésre, besimulásra. S nem ez a nő, nem a konkrét személy érdekel, hanem amit, akit képvisel. Hogy jó nekem is egy ilyen nő. Mindig eszembe jut, hogy A Jill soha nem tudott így azonosulni. Táncolás közben mindig meg volt benne az ellenkezés. Nőies, de valahogy nem veszi a lapot. Valahogy mindig meg volt egy láthatatlan üvegfal, a tétovaság a darabosság, a női ösztön rendes hiánya.

Egy másik is eszembe jut. Az a kancsal némber is be tudott simulni. Ezek a parasztgyerekek tudták ki kell nekik. Hozzájuk képest mi mindnyájan vesztesek vagyunk. Valahogy minden nő kapni akar. De csak kevés nő tudja, hogy akkor kap legtöbbet, ha adni, először adni tud. S sok férfi egy hálátlan dög. De az igazi nő ezt sem bánja. A Jill mindig azt akarta, hogy levetkőztessék. De igazságtalan lennék, ha csak ennyit mondanék, mert olykor az ágyban is jó volt. Ez volt az egyetlen hely, ahol olykor teljesen odaadta magát. Gátlások? Ja mindenkinek vannak gátlásai. De kell, hogy legyen valakiben lelki, szellemi hátország, erő, s persze fantázia! képesség, hogy ezeken át tudjon törni. Ahol a szex és szerelem azonosulni képes. Ahol az adás és kapás egyensúlyban van. S azt hiszem nincs szabály. Nincs az, hogy sovány vagy kövér. Kicsi vagy nagy. Bögyös vagy filigrán. Bár valami hormon háztartás mégiscsak kell. A duzzadt mellek segítenek. Erős szexdrive, libidó. Ez a nő szereti ezt a kis excentrikus okostóbiás, aki nyilván más mint többi sármelléki parasztgyerek. Mert van elég intelligenciája a kis külvárosi lotyójának. Az ember megszakad az irigységtől. S hiába minden józanész, józan érv, realitás. Ahogy befejeztük a táncot, hajszál választott el, hogy ne mondjam neki, mennyire jó nő, mennyire nagyra tartom, becsülöm, milyen mély sebeket ejt rajtam. De az utolsó pillanatban meggondoltam. El tudtam harapni a szavakat. Végül is megfogadtam, hogy legalább a látszat szerint tartom magam A Jillhez. Észre is vette, a visszajelzésekből, na meg a folyamatos törekvések hatására hálát érez, s csodák csodája régóta először azt mondta, szeret. Valahogy ki kéne vele húznom, nem bepiszkítva a képet.

Menekülés a munkába.

Ez a lehetőségem van. Fogalmam sincs, milyen remény lehet a két béna gyerekemmel. Talán, hogy „végül is apa rendes volt anyával. Apa egy jó ember". Nem tudom, hogy lehet ezt megcsinálni, úgy, hogy ne rontsunk az anyjukról alkotott képen. Azt hiszem elég sok hézag van. Nem tudom létezik-e egy semleges lehetőség, egy oldalág, a másnak ilyen elfogadása. Mások vagyunk, ez biztos. De nincs más lehetőségem, mint ez a kiút. S aztán majd még mindig hátra van, egy új élet fáradságos, de még mindig ígéretes elkezdésének lehetősége, s éltető megvalósítása. Valahol a bizonytalan jövőben. Adni A Jillnek. Adni, mikor egyre nyilvánvalóbb, én nem kapok, szinte semmit. Egyfajta szent tevékenysége. A Sandra egy béna kiskacsa. Nem tudom mi lesz vele. Kicsi a melle, nagy az orra. Ő mondja magáról ezt, én kevésbé látom a dolgot tragikusnak, de azt meg Jill vetette fel, hogy mégiscsak meg kéne operálni. Sajnálom. Sok mindent tőlem örökölt. Ezért felelős vagyok érte. Nagyon jó kapcsolat nincs közöttünk. Iszonyúan, gátlásos.

Jan. 1. Azt hiszem ezerrel neki kell állnom dolgozni.

Oda jutottam, hogy minden nap kellene egy projectet csinálnom. Remélem lesz hozzá elég leleményem, s erőm. Édes jó Istenem. Elsején ugye nem dolgozik a paraszt. Másodikán aztán mégiscsak elkezdődött a verkli. Főleg, mert olyan jó

idő volt. Lényegében aztán előkészítések voltak, a melegház részeinek kitisztítása, a konyha bárpult tartóinak elkészítése, a tévépolc további polcainak összeillesztése. Aztán elkezdtük a nagyüzemi pácolást is. A Gyugyu a Túró meg én. Ők az itt, faluhelyen fellelhető alkalmi munkásaim. Az első egy botcsinálta hídmérnök, a második egy félig analfabéta kapaszökevény. Harmadikán tizenegytől délután háromig aztán ketten a Túróval felállítottuk a falak nagy részét. Negyedikén aztán felraktuk a tetőt is. Délután jött a Borisz is. S persze még mindig nincs kész. Be kell rakni a gerendák közé a blokkokat. Mondjuk holnapra már hideget mond. Szóval nem tudom mit is fogunk csinálni. Mert bőven van benti munka is. A Jill úgy látszik magára kezd találni. Jó hatással vagyok rá. Elkezdett tevékenykedni. Ami valójában nem is árt, mert mindenhol iszonyú kupi van. Minden nap elmennek az Sandrával Szárszóra, valamit venni. A Borisz hozott cd romot. Még nem tudni minden működik-e. Mondtam A Jillnek, hogy hozzon három pácot, de csak kettőt vett. Állítólag nem volt több. Ebből aztán jó nagy balhé lett. Akkor el kellett volna menni a másik boltba, nem? Elmentek az emberek, én dolgoztam, mint a barom. Meg nem sikerült befejezni minden részt. Tehát festetlen részek tömkelege van. Nem tudom. Mindenesetre még jó sok munka hátra van odakint. S ugyan tényleg nagyon örülök a haladásnak, de még mindig aggódom a rossz idő miatt. Tegnap háromkor, örülve a szép időnek, ragyogó napsütésnek elmentünk a Lóránt, a szomszédnak szegődött kamaszkori haver kertjén keresztül sétálni. Jó nagy sár volt. Iszonyú nézni milyen lerobbant az egész ház és környéke. Lassan minden összedől. Sokra nem vitte a pali. S furcsa, de még sajnálatot sem érzek. Inkább megvetést. Mielőtt elindultunk, az egész napi koplalás után, benyomtam két jó nagyfröccsöt. Aztán mikor hazajöttünk ettem két nagy tányér kelkáposztát, jó néhány fasírttal, sok fokhagymával. S elmentem kicsit kómázni. Aztán furcsa nyomást éreztem a gyomromban. De gondoltam majd elmúlik. Valahogy csináltam volna valamit. Tévét nézni nem volt kedvem. Tehát kimentem madárházat csinálni. De nem sokáig voltam kint. Az összerakásnál csak bénáztam. Bejöttem s egy idő múlva gondoltam le is feküdhetnék. De nem tudtam aludni. Kő volt a gyomromban. S rájöttem, hogy bizony hánynom kell. Iszonyú puffadást éreztem. Literszámra jött belőlem a gyomorsav. Jó meg is ijesztettem A Sandrát, aki mindezt hallotta. De megkönnyebbültem s végül is el tudtam aludni. A bor a mamáé volt, nem is akartam belőle inni. Lehet az volt a baj? Nem szeretem ezeket a pancsolt házi borokat. Nem bízom bennük. Ma viszont már jókat ettem, nagyon finom bablevest főzött A Jill, mert hogy jön a Borisz. Meg krumplis pogácsát is sütött. Szóval most semmi bajom nem lett. Tehát a bor volt a tettes. Az összes bolt zárva van, jó világ van itt. Ilyeneket megengedhetnek maguknak az emberek. Kellene tetőléc, meg hullámpala. Jön a rossz idő. Nem ártana, ha be lenne fedve a garázs, ha már egyszer csináltuk. A murvázás végül is elég jó lett. Sok mindent nem tudok mondani. Munkacsapda. De jó ez. Este a Nyivák, az utánunk disszidált, de Londonba ragadt párocska nő tagja telefonált, nekem is kellett vele beszélnem. Terhes a lánya. Az itt-ott már említett F. Gyuszi, a férj, áttért

a zsidó vallásra, s állítólag így megszabadult az ajándékozás karácsonyi terhétől. Németországban, meg arrafelé jó nagy balhék vannak, áradás, viharok, s lehet, jön errefelé? Mindenféle hidegekről beszélnek. Na jó, ennyi. A Jillel nem tudok sok mindent csinálni. A tüske működik bennem, de jó, hogy nem ezzel foglalkozik, hanem csinál valamit. Mindenesetre azt hiszem köztünk a közelebbi kapcsolatnak befellegzett. Olyan nagyon nem szeretem magam, amikor gyöngédségre vágyom, kicsit idétlennek látom így magam, de valami alapvető igény van bennem erre. S azt hiszem, hogy ez a dolog előbb utóbb teret, s tárgyat fog keresni magának. Úgy általánosságban jellemző a felületesség nálunk. Mindenki mindenkivel és senki senkivel. Csak semmi komolyabb kérdés, közvetlen probléma megoldás, meg ilyenek. S természetesen A Jill állapota mindezt nagymértékben támogatja. Kiegészítve azzal a kultúrával, amit otthonról hozott, s csupa tapintatból teret nyer itt. Na jó, ennyi most. Tényleg. Csupa közhely.

Megjött a tél, az áldott szép napoknak vége.

Alighogy felraktuk a tetőt az üvegházra, másnap megjött a tél. Először csak hideg formájában. Nekiálltam betömni a réseket a folyosó gerendái között. A Gyugyu azt mondta, előző estéhez képest, hogy mégiscsak jön. Végül is, ez is szerepet játszott, hogy most, mikor nyakig érő hó van, nincs semmi anyagom. A Jill Siófokra vitte az Etel nénit, a Sandra is velük van. El is ment az egész nap. A Gyugyu természetesen nem jött. De mi a Túróval felraktuk takaróléceket a 25 méteres folyosó mennyezetére. Másnap aztán el kezdett esni a hó. Rendesen. Hetedikén A Sandrának Sopronba kellett menni. S arra ébredtünk, hogy esik, mint a rosseb. A vonathoz a Wartburggal mentünk. Nem lett semmi baj. Még reggel a Jill felkelt velünk, de ebből csak veszekedés lett. A Sandrának jó rossz éjszakája volt, fájt a feje, s nem vette a piszkálódását. Túl aggód mindent, kötözködik, fontoskodik, olyan paranoid az egész. S hiába próbálok pozitív lenni, az is kevés. Általában a Sandrával mi elég jól elvagyunk, de olykor emiatt konfliktus keletkezik. Szerintem a gyerekek érzik, hogy nekem van (sajnos) igazam, de az anyjuk pártján állnak, mert sajnálják. Aztán késett a Sandra vonata, én meg nem tudtam feljönni a kocsival. De jött az Imre és a terepjárójával felhozott. A Túró takarított, havat lapátolt. Én meg elkezdtem összecsapolni a polc részeket. Aztán dél felé vagy két óráig a hóláncot raktam fel. Sikerült! Jól összefagytam, de úgy néz ki oké. Aztán kómáztam, majd megint kimentem a műhelybe. A Jillel sehogy sem vagyunk. Kötözködik. Miért veszem fel (a büdös lábamra a Borisz cipőjét, nem olyan fa kell a kemencébe, bármi, akármi). Szóval kint dolgoztam, elég bosszúsan. Közben ment a balhé. A bankkártyát elnyelte az automata, s közben be kellett volna már fizetni a repülőjegyet. Adtunk egy másikat a Sandrának, akinek szegénynek viszont kevés ideje volt. Én fel akartam hívni a bankot, de A Jill – megint csak - nem engedte. Nem tudom. A Sandra végül is négyesre levizsgázott. A pénzt is felvette. Aztán bulizni akart a Jucussal Pesten, de a vonat nem ment, mert

bedugultak a váltók. Átszállították őket egy másikra, de közben elhagyta a diákbérletét. Baromi hideg van, vagy mínusz tíz. a folyosó is hideg ilyenkor, de még így is vagy tíz fok a különbség. A polcokat akarom csinálni. A szekrényekhez nincs anyagom. El kellene menni Siófokra az OBI-ba, de nem tudom, hogy. Ma reggelre elállt a havazás, de fújja, mint az állat. S további hó jön holnapra, azt mondják. Nem tudom, mi lehet szegény lányunkkal. A kégli kezd alakulni. Beszéltem az üvegessel, azt mondta háromezer ötszáz az üvegnek négyzetmétere. Bemondtam neki a méreteket, azt mondta, levágja. Nem tudom, hogy csináljam, de valahogy alkudni kéne, vagy kérni, hadd fizessük ki később. Végül is itt van az üvegház. Mégiscsak szállingózik a hó, most, hogy hajnalodik, már látom. Tök mindegy. Arra gondoltam, hogy az Opellal le lehet menni, onnan meg a Wartburggal, ill. Meglátjuk. Minden az utolsó pillanatban van, de változatlanul azt gondolom, hogy én egy *varrior* vagyok, de néha nincs miért harcolni. Nem tudom, mi történik, de mint egy ellenségét vesztett szamárral lóbál itt a kardom. S már eléggé a tűréshatáromon van néha a dolog. Főleg, mert öregszem. Agyilag élvezném a folyamatos kihívást meg a lehetséges jó válaszokat. Csak egy kicsit fiatalabb lennék. Végül is gazdagok vagyunk. Mindenre van valami megoldás. Van anyag, van szerszám, millió a munka, unatkozni mifelénk nem kell. Zajlik az élet. Csak nem lenne ez szegény Jillel. Mert – természetesen – bármit is csinál, nem tehet róla. Viszont ettől még nem a megszokott normálisságban mennek a dolgok. S el lehet képzelni, hogy amikor elmegyek, még lassabb lesz minden. Ügyes, tapasztalt, dörzsölt, de ami ide szükséges, ahhoz képest ügyetlen, s béna. De hát nő, lassú, félős, mit lehet tenni. Lehetne rosszabb is. Végül is minden fontos úgy van, ahogy szeretném. Épül a ház, egyre jobb lesz. Itt lakunk. Csak hát félek, mi lesz, amikor majd nem leszek itt. Hogy tudnak megbirkózni a dolgokkal. Mert különösen az utóbbi időben valahogy mégse, s egyre kevésbé követi a tanácsaimat. Önálló akar lenni. S az sem segít, hogy mégse úgy van, nem sikerül, kiderül nekem volt igazam. Ragaszkodik a magáéhoz, ha nem jó, akkor is. Ezért szeretnék még több s egyértelmű dolgot én megcsinálni, hogy könnyebb legyen nekik az élet. A Borisz kezdi felfogni a helyzetet, s azt mondta, az anyjának, hogy adna nekem kölcsön pénzt, mondjuk hullámpalára. Well…Na ilyenek. Még mindig nem látom a végét, fogalmam sincs. Remélem ma meg lesz a jegyem. Kell mennem a boltba, meg ilyenek. Azt hiszem, várok egy napot, hadd száradjon meg a ragasztó, s addig mást csinálok. A folyosó végéin még mindig hiányzik két deszka, na meg a közepe. S ott van a pult is. A Túrót egyébként majdnem elküldtem, úgy lellassult. El is indult a baromja, de meggondoltam, s nagy nehezen visszahívtam. Elfáradt, aszongya. Mondtam, menjen el máshova dolgozni, ha van mit. Remélem nincs. Mert valójában tudnak mit csinálni, mindig van mit csinálni. Mindegy, megyek. A Gyugyu egy nagy link, jellemtelen, szemét geci, az biztos. Alig van mit enniük, de ő a kocsmába jár. Ki tudja milyen lehetett hajdanán, az élet tette ilyenné, de ez mindegy. S pont ezért kell valahogy felsrófolni a

dolgokat, hogy minél kevésbé legyen az ember kiszolgáltatva ezen alantas erőknek. Egyszer majd egyre jobban erre kell koncentrálnom, hogy ezek a dolgok be legyenek biztosítva. Jelen pillanatban nem sok időt töltök ezzel a gondolattal. Egy csomó mindent csinálok, dolgokat veszünk, ami nem ezt a célt, hanem az un. Kényelmet szolgálja. Pedig ennél fontosabb lenne a biztonság. Ez lényegében tartalékokból, ill. Pénzkeresési lehetőségekből áll. Azt hiszem.

Fele munka, fele pöcsölés, Ez a hó elég sok erőt, időt, energiát elvesz.

Mindig van ilyen. Reggel a begyújtás, s más egyebek mellett először a hólánccal lementem a boltba. Az Etel néninek, a Túrónak, meg nekünk hoztam kenyeret, kaját. Működik. Zörög, s a nap folyamán még többször neki kellett állnom állítani rajta. Valójában nem erre van, nagyobb kerékre, de örülök, hogy legalább valahogy mégis meg lehet csinálni. Viszont a sok lógó láncot el kell valahogy drótozni. Ami a marha hidegben nem egy nagy élvezet. Nekiálltam a boltíves folyosó mennyezet kikenésének. Hát nem könnyű. Tettem a kutyák házára is egy nylont. A Túró nem sokat tud segíteni, a havakat takarítja, aztán meg eltűnt. Le is szúrtam, mert már javában bent iszogatott, mikor én még mindig kint szuttyogtam. De hát ugye ő most a Jillnek dolgozik. Sumákolás, minden szinten. Aztán levittem az Etel nénit a buszhoz. Aztán kellett menni A Sandráért. Nem mertem elengedni A Jillt egyedül, s gondoltam utána kéne nézni a hullámpalának is.Tehát elmentem vele a fél kettes vonathoz. A Sandra már jött felfele az úton. Szerencsére jó idő volt. Jó drága a hullámpala. S fogalmam sincs, hogy hozom föl. Ettem az Sandrával, ittam is vagy két féldecit. Na ennek meg lett az ára. Mert lett vagy fél nyolc, mire észhez tértem. Az ivás valahogy nem fér bele ebbe a munkatáborba. Legfeljebb este. Mindenesetre megint nekiálltam a folyosónak. Végig is sikerült beszallagozni, s nem kis elkeseredésemre jó szarul néz ki. Kihozza a hibákat. Még kell rá vagy két réteg, de ezt most nem fogom csinálni. Lényeg, hogy nagyjából levan zárva a mennyezet. Ma meg fogom csinálni a mennyezet két végét, s talán valamit a padlásfeljáróval. Tele van egérrel. A Jill szerint patkánnyal ismédig ezek a túlzások. Kicsit hulla vagyok, meglehetősen munka undorom van. Ha a munkanapokat veszem alapul, most vagyunk a félidőnél. Ez azért jó. Tehát még mindig rengeteg idő van. Egyre inkábba a belső dolgokra kellene koncentrálnom, polcok, szekrények, meg ilyenek. S így is lesz. Még van a nappali mennyezete is. Valami villanyászatot is kellene csinálni. Hátul, az ebédlőben, szinte semmi villany nincs. Ki, a garázshoz is kellene valami villany, na meg a második kamerát kivezetni. Jó lenne, jönne a Borisz, sokat tudna segíteni. A Gyugyu eltűnt. Jó nagy szemét. De valahogy bánom is meg nem is. Viszont a józan ész, mégis csak azt mondaná, hogy mindegy milyen áron, de jó lenne, ha itt lenne. Minden perc segítség számít...A Jillel valahogy sehogy sem vagyunk. Olyan, mint egy férfi. Vagy egy zsémbes öreglány. Szerintem női hormonja már semmi sem maradt. Azaz kedvességre már nem nagyon telik tőle. Sajnálom magamat is, de főleg A

Sandrát. Mi lesz vele? Nem árt neki valami szigor, de ez mégsem a férfi következetes, de szeretetteljes szerepe, inkább a *mean* nőé. Ami nem ugyan az. Kellene vele erről egy kicsit beszélni. Persze, pont most mesélte, hogy a Jucus barátnője haza sem jár. Pedig nagyon csicsa házuk van Fonyódon. Nos nem szeretném, ha nálunk is így lenne. Pedig félek tőle, nemsokára itt is ide fajulnak a dolgok. A Jill már napokra sem képes előre látni. Azért még egy kicsit reménykedem, hogy mindaz, amit csinálok neki, majd segíteni fog. Meg ideje is több lesz, ha elmegyek. Az biztos, hogy túl sok öröm nincs az együtt létünkben. Meg van a jegyem. Azt mondták éjféltől megint esni fog, de csak hajnal felé kezdett el. Na megyek, csinálok valamit. Mindjárt hajnalodik.

Péntek, még mindig van két hét

Ami persze már nem olyan sok. De haladunk. Tegnap sikerült nagyon szuperre megcsinálni a padlásfeljáró csapóajtaját. Működik is. Aztán pihentem egy kicsit, s mondtam a Túrónak, hogy négyre jöjjön vissza. De nem jött. Ezért aztán sok pöcsölés, pakolás után magam fogtam neki, s olyan kilenc felére sikerült is megcsinálnom az összes polc kimarását. Jó marha fáradt voltam, s nagyon akarok vigyázni magamra, nehogy beteg legyek. Baromi hideg van. Kimenni nem nagyon lehet. Majdnem egész nap esett a hó...A padláson még mindig vannak patkányok, vagy egerek, ezt nem lehet tudni, valószínű mindkettő. De ma megpróbálom kifüstölni őket. A Sandra megint megindult Sopronba, szigorlata lesz. De tekintettel az időre felmegy a Boriszhoz, ott alszik, s holnap megy tovább. Lesz vagy három vizsgája. A Jill nagyon szorgalmas, főz, var, meg minden nyavalyát csinál. Azt biztos, hogy itt nem kell unatkozni. Végül is nagyon boldog vagyok, hogy minden tökéletlensége ellenére ilyen sok mindenünk van. Az életterünk egyre bővül. Szinte nap, mint nap vannak változások. Mintha A Jill – szokásos lassú – érzékelését is megérintette volna a dolog. Mintha egy kicsit örülne is ennek. Ugyanakkor a szívem nagyon szomorú, valahányszor a kapcsolatunkra, rá, meg magamra gondolok. Testi közösség semmi sincs közöttünk, főleg nem szex. Valahogy az a közép állt be, hogy jobb nem bolygatni az egészét. Ez, hogy ilyen vaginális dolgok lettek, meg a kivezetés, ez csak túl sok együtt. Végül is én meg tudnám tenni. De figyelembe véve, hogy mindjárt elmegyek, azt, hogy valószínű hormonális okokból képtelen jobban nőiesebb lenni, kedvesebb, ez már túl sok...Annak idején én voltam a kezdeményező. De mára ez egy kényes üggyé alakult – főleg a kivezetés miatt. Neki kellene szólni, hogy mikor, meg ilyenek. De tél van. Építkezünk. Itt vannak a gyerekek. Kupi van. Hideg van, meg minden. Szinte bármibe is kezdek, odamegyek hozzá, s próbálom elmondani...Az első reakciója, mielőtt gondolkodna akár egy másodpercig is, hogy nem. Aztán, nem kevés vita és veszekedés hatására rendszerint belátja, hogy úgy jó, de addigra a légkör már rossz. Ott, akkor, ki szoktam borulni. Nekem ez nagyon durva. Szinte olyan, mintha el akarná venni a kedvem az egésztől. Kicsit messzebbről megértem. De ettől nem lesz semmi sem jobb. Mármint, hogy az csak része az általános

aggódásának. El kellene menni anyagot venni, csak nem tudom mikor. A hó miatt. De jövő hétre olvadást mondanak. Addig meg van mit csinálni. Remélem, még marad időm a kinti dolgokat is befejezni. Szép havas a táj. Ha minden igaz, ma jön a Borisz. Jó lenne, mert szeretnék néhány villanyászatot elkövetni, abban tudna segíteni. Na ilyenek.

0111 Jóérzés – mihez képest?

Egyértelmű – az ember szeretne nyugton lenni. Főleg, ha ennyi idős, ha ennyi mindenen ment keresztül, s ha ennyi baja van. S ez az építkezés kosszal, kuplerájjal, bajjal jár. De amikor meg elkészül valami, az marha jó. Kész van a könyvespolc is a hálószobánkban. Reggel megcsináltam a két végét a folyosónak. Elég jól sikerült. Ideje volt, mert valamelyik nap egy kismadár röpült be rajta a folyosóra…Szegény kis állatok totál pánikban vannak. Az egerek is be szeretnének költözni valahogy. S nem kis erőfeszítésbe kerül kizárni őket, a hideggel együtt. Jött a Túró és közölte, hogy lenne valami maszek munkája, de délre visszajön. A Gyugyu sem jön. Le van tojva. Valójában egy link dickhead. Aztán meg jött a Joti. Ezek váltják egymást. Ünneplő ruha volt rajta. Ami ugye jó havat lapátolni. A padláson mindenütt lukakat hagyott a beton szélén, amit aztán cseréppel igyekeztünk betömni. Én, mert ő nem volt képes lehasalni, ami ehhez kellett. Az egész padlás tele van hóval, a gyalult deszkáimat is belepte. Ezt takarította, de még mindig nincs kész. Délután aztán nekiálltunk – én meg a Joti a könyvespolcnak, s sikerült is megcsinálni. Olyan nagyon nem vagyok oda értedé jó lesz. Most az jutott eszembe, hogy még polctartóval lehetne később több polcot is belerakni. Ez végül is jó ötlet. Aztán elmentünk az üvegeshez. Nem alkudtunk, pedig nyilvánvalóan sokalltuk az árat. 22 ezer forint volt az üveg. Aztán felvettük a Boriszt, elcsattogtunk a benzinkútig. Verődött ez a nyavalyás hólánc, de marha jól működik. Szerintem mi voltunk az Imrén kívül az egyetlen autó, ami fel tud jönni. A gyerekek szánkóztak kint. A Borisz is mondta, hogy ő is, de aztán még sem ment ki. Örökké éhen akar halni, mikor haza jön. Bekajált, aztán annyi. Duma a konyhában. Egy-két üveg elég szoros, de biztos meg lehet javítani...A Sandra négyesre szigorlatozott, elég nagy örömeket okoz ez a lány. Még van két másik vizsgája is, de igazán büszkék vagyunk rá. Két főiskola. A hó az esik rendesen, az udvarban néhol már van vagy egy méter. Kicsit aggódom a bútorok miatt, kéne csinálnom. Csak nincs hozzá anyagom. El kellene menni Siófokra, csak nem tudom, hogy, mivel, mikor. Mondtam a Borisznak kilenckor keljen fel. Kicsit kivagyok. Ez a folyamatos háború, a hideg, A Jill feszültsége, az idő szorítása kezd leszívni. A kezem is enyhén tönkrement a gipsztől. Valószínű meszet használnak benne, s teljesen kiszárította, össze vissza van repedezve, s tele van sebekkel. Valószínű be kell kötnöm. Mindegy, végül is haladunk. Az viszont egy kellemes meglepetés volt számomra, hogy egy csomó gyalult fánk van a padláson. Valahogy leakarom hordatni a Jotival, s elkezdeni valamit csinálni belőle. Még nem tudom mit...A nappalit is be kéne fejeznem. Na ebből ennyi elég. Sehova nem megyünk, semmi

mást nem csinálok, mint az építkezést. De tényleg remélem ez jó lesz a családnak, s főleg A Jillnek. Végül is mind a két gyerekünk imádja a házunkat. Imádnak hazajönni. S mi lehet ennél jobb. Visszakanyarodtunk a rendes kerékvágásba – a kerülők? Valamire biztos azok is jók voltak. *Let's do something*, mert fogy az idő, mindent csinálok, csak azt nem, amit kéne. Még itt van a könyvespolc, tévépolc, füstölő padlója, a ventilátor. Végül is A Jill néma gyűlölködése, tiltakozása ellenére nekiállítottam a Túrót meg a Jotit, hogy ganézzák ki a füstölőt kemence helységét, s kövezzék, hogy lebetonohassuk. Fát is hordtak be. Mi meg a Borisszal az amerikai ventilátor-lámpa bekötésével kínlódtunk. Fele 110 fele 220 volt. Kicsit trükkös volt. Aztán elmentünk sétálni. Elég zord világ van. Aztán gesztenyepüré evés után nekiálltunk és befejeztük a két polcot. A Borisz nagyon frappánsan eltűntette a vezetékeket, s elkezdtük a könyveink, lemezeink, kazettáink, fényképalbumok bepakolását, először! – a rendes helyükre. Mert még soha nem volt ilyen. A fene egye meg. Aztán elmentem A Sandraért. A mi utunk szánkópályává alakult, de az autó megy rajta, mint a golyó. Szárszóig az út se tökéletes. A szárszói utcák, meg az M7-és nagyjából tiszta, lehet rajta menni. Gondolom, ha nem fog esni, el lehet majd rajta menni Siófokra is. A Sandra három tantárgyból vizsgázott, ügyes ez a lány. Éhes volt, meg sápadt, meg nyúzott. Remélem, most majd ki tudja pihenni magát. Én jó marha fáradt vagyok, az biztos...A tegnapi nappal marha elégedetlen vagyok. Sokkal több villanyászatot akartam elvégezni, olyan mintha semmit sem csináltunk volna...A konyha mennyezetében még mindig állatok vannak. A fene egye meg. Nem tudom, mi lenne a következő lépés. A Túró úgy csinált mintha csiszolta volna, de sok látszatija nem volt. Lényeg, hogy még mindig jócskán kell kenni. Villanyt szereltünk. A kispincébe, az ebédlőbe, hátra. Megcsináltuk a mi szobánk kapcsolóját, felraktuk a kintről hozott fonott lámpaburát. Egy ponton a Borisz közölte, hogy ő ilyen feszült hangulatba nem akar dolgozni. Meg, hogy ő elmegy inkább. Mondtam, hogy menjen. De végül is nem ment. Olyan két óra lehetett mikor végeztünk. Szépen sütött a nap, s lementünk a Balatonra. Hó volt a jégen, azon sétáltunk egyet. Aztán kitört a botrány az Alexon. Föl akart ülni az ülésre. A Borisz lelökte, ettől A Sandra kiakadt. Közben a hólánc elkezdett verődni, iszonyú zajt csapva. Többször próbáltunk a Borisszal valamit csinálni vele, de nem tudtunk. Így jöttünk haza. A hajam az égnek állt. Aztán levágtam a lelógókat. De még most is valami köszörül. Egy leszakadt darab meg totál leverte a műanyagburkolást a bal hátsó sárvédő fölül. Jó szarul néz ki. Aztán elvittem a Boriszt a vonathoz. Már jobb volt a lánc, de még mindig köszörül. Villany, a nappali mennyezete, vagy a bárpult. Miben tudna a Borisz legjobban segíteni. Ha jönnek az emberek, lekellene hordatni velük egy csomó anyagot a padlásról. Még a pult alját is be kellene fejezni. A két polc marha jó lett, de még mindig sehol sem vagyok. S ideges kezdek lenni. Annak viszont örülök, hogy a Borisz ilyen jól veszi a lapot, s látja a jelentőségét annak, amit csinálunk. Jó dolga lesz itt anyának, mondja. A Wartburgot ki kellene szabadítani. Gondolom, majd hétfőn. Addigra remélhetőleg megtisztítják rendesebben az utakat.

Mert azzal kellene menni Siófokra, a csomagtartója miatt. Addig össze kellene nagyjából írni, mi is kell. Versenyfutás az idővel. Még a sógorék lányának, az Adélnak is kellene csinálni három polcot, meg egy szekrényt. Másképp meg fognak sértődni. Mintha nem lenne más dolgom. Pénz az nem sok van, az biztos. Hajnalodik. Mindenki alszik nálunk. Viszont sütni fog a nap. S ha hideg is van, de azért az úgy jobb. Nem könnyű a bányászok élete. Végül is, ha csak ennyi lett volna megcsinálva, az is jó lenne, de több lesz. Még mindig több lesz. Nagyon reménykedem, hogy sikerül a dolgokat a magam oldalára, egyszer és mindenkorra átbillenteni. Ha elmegyek, úgy is megszűnik a kupi, A Jill beállítja itt az életet, s jó lesz nekik. Néha már eszembe jut, mint valami rémisztő küldetés, hogy mindjárt megyek az Újvilágba megint. Szép kint hátul a hókabátba öltözött szőlők sziluettje.

Beszélgettem egy kicsit a fiunkkal, még mindig nincs igazi célja.

Próbáltam neki tanácsokat adni, mármint, hogy mit tanuljon, menjen az ENSZ-be vagy az UNESCO-ba, Párizsba. De nagyon kishitű ez a gyerek. Mintha már arról beszélne, hogy ő milyen öreg. Hogy késő. Természetesen minden érvemet felhoztam ez ellen. Meglátjuk. Nagyon fáradt voltam, s lesi feküdtem. Jó marha hideg van kint. Egyre jobb lesz a ház, de még mindig sehol sincs. Kiszámoltam az anyagot, de hogy miként hozzuk el, az még nem tudom. Valószínű, majd csak holnap...A Wartburggal.

0115 mindig van valami szőrszál

Ragyogóan süt a nap és olvad. Az istálló tetejéről már majdnem leolvadt a hó. A reggeljeim a mennyezetbe lakó állattal, patkány? pele? teli, ütögetem egy bottal a mennyezetet, meg kénlappal füstölöm. De szívós, nem akar, vagy nem tud elmenni. S mindez ugye a Joti miatt, nem bújt be minden zugba, s ellenőrizte a lukakat, mikor betonoztuk a padlást. Amúgy a nappali mennyezetét csinálom. Délután kettő felé aztán elindultam a kész polcokért. 7 ezer lett hatvan helyett. Minden oké volt, bepakoltam. Az út majdnem száraz volt. Kivéve itt nálunk a domb. Pont jött lefele a favágó Imre a személykocsijával a száraz részen, nekem meg a hóba kellett lemennem. Le is lassultam, s még a Jutkáék előtt lesi állt. S sehova. Közben A Jill jött utánam, de semmilyen szerszámot nem hozott. Már akkor is felmérgesített, mielőtt elindultam volna. Előadást tart miként kell valamit csinálni. S hiába kérem, hagyja abba. Olyan, mint egy darabos, tudatlan férfi. De persze sajnálom is. Lényeg, hogy többszöri nekirugaszkodás után feladtam. S egy Jani nevű pasi húzott fel a vállalati terepjárójával. Addigra megjött a Gyugyu is. S behordtuk az anyagot. Végül is eszembe jutott, hogy nem is olyan nagy ügy, s még ma meg fogom csinálni a polcot. Ugyan azzal a módszerrel, mint a könyvespolcokat szoktam. Kicsit kiakadtam ettől a naptól. Jól elment az idő. Hazafelé próbáltam azt gondolni, hogy milyen jó. De nincs nekem se jogom, se lehetőségem, se okom, se alkalmam, soha azt gondolni, hogy oké. Mert akkor mindig

történik valami bazdmeg. A fogam óta. Mióta először haza költöztem. S a hintán ülve kitörött a pirítóstól. Ilyenkor a Jóistentől kapok egy maflást, hogy na, nemár, öcsi! te csak ne álmodozz itt, menj, s dolgozz inkább! S így van. Még mindig jó marha sok munka van. Nagy valószínűséggel nem fogom az alsó konyhaszekrény ajtókat megcsinálni, majd legközelebb, nyáron. De. Hajnalodik. Úgy néz ki sütni fog a nap.

0117 nő nélkül élni!

Biztos lehet. Csak nekem elképzelhetetlen. S nőkkel álmodom. S itt van, immár vagy tíz éve gyakorlatilag anélkül élek. Ha nem régebb óta. Valójában már nem emlékszem, hogy mikor is volt nekem egészséges szexuális életem. Ha ennek akarnám a történetét előbogozni, nehéz dolgom lenne. Voltak kis hullámhegyek, de. Nincs most idő erre, de A Jill pszichéje, meg a gyerekek születése óta folyamatosan tartó fizikai leépülése, az egojának a fejlődése, az alkoholizmusa, a távollétek, csak hogy a legfontosabbakat említsem, mind-mind nyomot hagyott rajta. Szinte remegve vártam rá Wilmingtonban. S tele voltam tervekkel, bizakodással. Erre átköltözött a másik szobába. A hormonháztartása bizony már régesrég felborult, de ezek az operációk, - hüvely eltávolítás, kivezetés, nem tettek jót. S most ott tartunk, hogy sok közünk nincs egymáshoz. Én viszont nem érzem úgy, hogy kész, vége. S hát,

jó nő volt ő.

Ezért aztán mindenféle morális problémáim lettek ezzel kapcsolatban, de mostanra úgy érzem, hogy mint valami rabszolga, felszabadultam. Remélem a Jóisten is megérti ezt. Remélem, nem vétkezem, mikor ilyenen gondolkodom, ilyenről írok. Szerettem én A Jillt. Jó volt vele az ágyban. Jó szerető volt; szexi, odaadó. Az öregedés elkerülhetetlen jeleivel együtt is el tudtam képzelni, hogy szépen együtt megöregszünk. Normálisan. Semmi nyomorult megalkuvás. Soha nem akartam, s kívántam, s ezért nem is terveztem a szex köré az életem. De azt se, hogy ne legyen. Mindent tudok a helyzetünkről, mindent értek, végre felfogom teljes egészében. És sajnálom, de oda jutottam, hogy álmodozom nőkről, mint egy gyerek. Mint egy kamasz. S normális ez? Normális az, hogy valaki, csak azért, mert a párjának előbb leketyegett a biológiai órája, élve eltemetkezzen? S ilyenkor a gyerekekre gondolok. Milyen problémák várnak még vajon rám? Mert nyilvánvalóan ezzel még nincs a gondoknak vége. De valahogy az én álláspontom, amit többé-kevésbé, de be tudtam tartani, az volt, hogy az élet nehézségei nem szabad, hogy lényegében befolyásolják a szexet. Sajnálom is A Jillt. Mert tudom, hogy ő is akarta volna. Mikor piás volt, de olykor józanul is, kijött, hogy mennyire szeretné. Hogy mennyire fontosnak tartja. Csak minden ellene dolgozott. S legtöbbször az jut eszembe, hogy milyen bűnt követhetett el, hogy ezt kapta, ez jutott neki? Nem tudom. Bizonyos dolgokat sejtek ugyan, de nem szívesen gondolok rá. Szóval ott tartunk, hogy hogyan előre? Kéne egy nő. De hogy?

Nagyjából a legképtelenebb helyzetben vagyok. S hosszú évek munkája kell hozzá, hogy rendbe tudjam ezt hozni. Ha. S ami természetesen azt jelenti, hogy valahogy konzerválni kellene magam. Tehát az a rész már el van döntve, hogy én nem az a fajta férfi leszek, remélem, aki hú marad a nőhöz, s mással aztán nem. Az után, hogy már vele – valamiért – nem lehet.

Hulla vagyok, nagyon fáradt. Még mindig ezer dolog van. Tegnap végre sikerült a nappali mennyezetét lefestenem. S már rettenetesen utálom. Viszont oda kéne mennem a polcokat csinálni, mert a műhelyben egyszerűen nincs hely. Tegnap jött a Gyugyu, s a Túróval levágták a takaró léceket a szekrényekhez. Meg a blokkokat is az üvegházhoz. Megyek, s befejezem a nappalit, leszedjük az állást, s most már nem igazán akarok mást csinálni, mint polcot meg szekrényt. Valahogy A Jill is ezt akarja. Legalább idáig eljutottunk. Ki kéne bírnom. Úgy ahogy kész a mennyezet. S beköltöztem a nappaliba. Közben persze rettentő sok időmet elvette, hogy a Túró-Gyugyu alakulatot eligazítsam. Majdcsak nem dél lett. Közben az Hugi is megjött. Ami soha nem segítség, bár most valamit csinált is. Leszedték a karácsonyfát. Meg valami porszívózás is történt. Azt hiszem, hogy a faliszekrényeket nem fogom már összerakni. Tényleg nem akarok valami siti dolgot. Jó dolog a mennyiség, de. A Borisz nem jött, majd valamikor fog, biztos el kell érte menni. Remélem hatással voltam rá, s mintha elkezdené az egyetemet komolyabban. Illetve folytatná. Ha azt csinálja, akkor nem haragszom, amiért nem segít többet. Szóval arról van szó, hogy itt nem csupán építkezés, bútorgyártás van. Van ugye egy nagy marha tél. Aztán van családi élet. Aztán van a szokásos javítgatás, lukbetömés, foldozás, toldozás. Ez egy öreg paraszthá̀z, a környék állatai meg jönnének be. Mert kint jó nagy zima van...A zúzmara ráfagyott mindenre, s nagy ködök gomolyognak. De – legalább is nekem – jó ez így. Remélem az asszony is rá fog jönni, hogy neki is. A Hugi nagyon dicsért. Hogy mennyi minden épül és szépül itt, meg minden.

2003. jan. 20. Michaux: egy barbár Indiában. 020 az igazi tudósítás

Próbálok visszaemlékezni, de nem tudom, hogy valaha életemben olvastam e ennél jobb írást. Egész egyszerűen szenzációs. Én már azt hittem tök hülye vagyok. S valaki itt nehogy kurva nagy hibába essen. Itt nem valami parasztos, first, elsődleges, szenzori, felszínes, parlagi, tudatlan, vagy ehhez hasonló fitymálásról, cikázásról s hasonlókról van szó. Ez egy kemény dolog. Jobb, mint egy film. Nekem legalább is. Én ezt, s így látok. Lehet, hogy más nem? Ez is felmerült. S soha nem értettem, hogy hol a picsába vannak azok a tudósítók, akik látnak. Miért csak a vakok, a süketek, a bénák, az érzéki, s értelmi hullák mennek s küldözgetnek híreket? Mi a fasz van? Ekkora a terror? A terror megette az agyakat, az emberi intelligenciát? Hol van az eleven tudósítás? Az összes nagy News elmehet a faszba e-mellett. A CNN, meg az "alkajida, meg mindahány. Kelepce van. A pénz, az érdek, mint egy packman, felzabál mindent. Hm, hm, hm. Néha - úgy érzem - mintha én, meg a többiek, ti is, mindenki egy másik évszázadban élnénk.

Egy kis családi harmónia.

A szokásos zűrzavaros nap után estére, régóta először. A piros kis vödröt kerestem, az agyaghoz, mikor a garázsban szemembe ötlött a narancssárga kocsi emelő. S nekiálltunk, s feltámasztottuk az ebédlőt. A szokásos okoskodás, de végül is sikerült, ahogy én akartam. Amíg nem lesz egy nagy gerendánk. A Gyugyu Wartburgot szerelt, amihez találtam egy trafót, emlékeztem, hol van. Aztán még gyorsan megcsináltuk a nagyszekrényt. Majd levest ettünk, s mielőtt elindultam a Boriszért, még begipszeltünk néhány lukat a kispincében, ahol bejártak a patkányok. Előzőleg A Jill üveget tömött a fugákba. Aztán megcsináltuk a fekete székeket, elkezdtük a kis fekete kereket, de ahhoz kell vágni egy kört a szalagfűrésszel, s már majdnem sötét volt. Nem találom az új tűző gépet. Ezután nekiálltunk A Jill fürdőszoba szekrényének, kivágni a kicsapó pántokhoz a burkoló léceket. De nem fejeztük be, mert kész lett a vacsora. Mert, hogy, kezdődik a film! Az Egri Csillagok. a Jill minden este megnéz vagy két, de inkább három filmet. Mindig ez volt. Azaz jó sokáig, minimum éjfélig fent van, s aztán későn kel. Akkor s azért van fent, mikor nincs, ill. Nem lehet mit csinálni. Egy csomó minden elkészült, de még közel sincs minden bepakolva. Szinte el sem kezdte. Azt mondja, hogy rendesen szeretné, először megtisztítva a cuccot. S azt sem tudja, mije van, mit rakjon be, meg ilyenek. Oké. A régi lemezek. Mindegy. Én csak csinálom a dolgom. Napközben jól felhúztak, mert senki sem tud önállóan semmit csinálni. Mindig oda kell mennem. S az meg majdnem olyan, mintha én csinálnám. Kicsit megnyugodtam, hogy nem kell csinálni a fali szekrényeket. Az már valahogy túl sok volt. Még mindig hátra van persze a mosoda fali szekrénye. Az alsót, úgy ahogy összeraktam, azaz új polcokat, meg minden. Hátra van még az rokon gyerek, az Andrea polca, gipszelések, s talán valami takaró léc alulra. Négy napom van Kötcsén. Nem valami szép, zúzmarás ködös, megült a dutyma a Kárpát Medencében. Január van. Még csak nem is pirkad. Wilmingtonban még csak most van éjfél, a komputer óráját át sem állítottam. Szóval tegnap este mindenütt finom kajaszag terjengett, a lányok főztek meg minden. S a kis nappaliban, evés közben néztük a filmet. Együtt. Végül is jó volt. Ez után olyan fáradság lett erőt rajtam, hogy lekellett feküdnöm. Minden porcikám ájuldozott. Állandóan szomjas vagyok, rettentően fáj a sarkam is. Fogalmam sincs miért. Nos, egy darabig lötyögtem még, de aztán nem sokkal nyolc után elmentem, tente babába. Majdnem végig is aludtam az egész éjszakát, csupán a szokásos felébredések. Ötkor aztán kidobott az ágy. Begyújtás, meg ilyenek. Fél hét van, még csak nem is pirkad. Szeretem a reggelt. Csönd és béke van, mindenki alszik, csak az óra ketyeg. Tervezésre, gondolkodásra alkalmas időszak. Nem úgy, mint mások, akik akkor kelnek, mikor már ezerrel megy az élet. Deklasszált népek. Na, mindegy. Kicsit elzsibbadtam, lehet fél órát szunyókálok, amíg nem kezd derengeni. Szegény Sandra megint elment. Azt hiszem ez az utolsó vizsgája. A Jill vitte le a buszhoz, én éppen kómáztam. Itt volt a teljes haderő. Először csak pöcsöltünk,

de aztán beraktuk a mosodai polcot, feljavítottuk a volt mikrós polcot a Jill szakácskönyveinek, s azt is felraktuk. Aztán összeállítottuk a nagy polcot a nappaliba. Elég jó lett. Még meg kéne csinálni a merevítését. Aztán nekiálltam hagymás rostélyost főzni. Azt hiszem elég jól sikerült. Bedöglött a *finish gunom.* Szerencsére az utolsó polcnál. Aztán jött a kómázás. A Borisz lényegében egész nap madáretetőket csinált hátra. Kólásüvegből. Este aztán felraktuk az ajtókat A Jill szekrényére, amihez ki kellett venni a kék törülközőtartót, s a lukat becsinálni. De végre ez is elkészült, A Jill nagyon örült neki, s el is kezdett bepakolni. Érdekes volt, mert a Borisszal nekiálltak virágokat átültetni, s jól összevesztek. Szerintem a gyerek is észrevette, milyen utálatos tud az anyja lenni. Azt hiszem, még sok lecke hátra van, kicsit aggódom is miattuk. Kellene vele legalább egy pár szó beszélnem. Este még kiment s beállította a kinti szenzoros lámpát is. De előtte meghallgattunk valami, de Rocca lemezt, ill. Számot. A múltkor én kérdeztem, hogy mi a fene lehet azzal az ürgével. S utána nézett. Érdekes. Kíváncsi lennék miért csinálta. Jó marhára fáj a sarkam. Fogalmam sincs, mi a fene lehet. Nagyon sok minden nem látszik. De iszonyúan érzékeny, alig tudok rálépni. Akkor nem fáj, ha nem nyomom, de amúgy érintésre is iszonyúan. Jó marha hideg van, mínusz hét fok. Minden zúzmarás. Sok időm nem maradt. Még itt vannak az Andrea polcai, a nagy polc bekötése, a nagy konyhai szekrény belécezése, a kályha betapasztása, s biztos van, ami kimaradt. S persze fogorvoshoz is el kéne menni. A kőművessel is kellene beszélnem. A kályhással is. Az biztos fáradt vagyok. Lesz mit kipihennem. Ez van. Mindig így van. De ami a legfontosabb: a házunk az tényleg kezd szuper lenni. Na, ennyi most.

Jack

Lanyhulásos zűrzavar, kedves, szerelmes összhang helyett.

Be lett kötve a nagy polc. Jött a kőműves, s közben a Gyugyu jól összezavart mindent. Majd ő megcsinálja a polc elejét. S nem jól rakta fel a léceket. Felülbírálta, amit én csinálok. Nagyon elegem van ebből a faszból. De vissza kell fognom magam...A kőműves gyerek is egy balfasz. Halvány fogalma sincs, miről van szó. De mindegy, majd csak lesz valami. Délután nem dolgoztam. Megfürödtem, levágtam a hajam meg a szakállam, pihentem, aztán felvettem a képeket videóra. Így a fényképeket itt tudom a családnak hagyni, hogy meg lehessen nézni. Még fogorvoshoz kellene elmenni. A Jill már kikereste a pasi számát. Hideg zúzmarás idő van, s még hó is fog jönni hozzá. Ez a tél java, hiába, január közepe. Még nem tudom...A cipős polc jönne. Még mindig kell a gipszelni, s a nagy polcot is be akarom elől burkolni. Szóval vagy két napos munka még mindig. Ha nem is teljes nap...A Jill mintha kezdene megnyugodni egy kicsit. Betapasztottam a kályhát is, elég jól működik. Szóval – lehet látni rajta – kezdi birtokban venni a birodalmat, kezd ő is szerephez jutni, a saját ízlése, kedve, tempója, stb. Szerint. Lassú. Tétova. Igénytelen. Ő persze azt gondolja magáról, hogy jó. S

ha lefelé nézek, ez mind igaz. Rengeteg ember nem ér fel hozzá. De ettől még mindig megmarad a köztünk lévő különbség. S nem lenne itt semmi baj. Van ilyen. Ha itthon lennénk. Ha normális életet élnénk. Ha nem lenne beteg. Nem lenne vészhelyzet. Ez a különbség mindig is megvolt. Soha nem rakott volna ő képeket Zamárdiba a falra. A polcrendszer is az én ötletem volt. Meg minden. Most viszont ő is részt kér a dolgokból. S persze joga van hozzá. Milliószor láttam már ezt a nézet, ízlés, hozzáállás béli különbséget házaspárok között. S vannak, akik dűlőre tudnak jutni ezzel. De sajnos nálunk ez így hatalmas disszonanciává vált. S persze van, amiben én egyszerűen eldöntök dolgokat, megerőszakolom, valaki mondhatná. De van, amiben engednem kell. Rengeteg olyan dolog történik, amit rendesen meg sem terveztünk. Én még hajlamos lennék rá, de ő valahogy nem hisz a holnapban. El sem tudja képzelni. Hányszor és hányszor álltam neki tervezni dolgokat, nagy naivan képzelve majd bevonom őt is. De nem. Többnyire nem hajlandó rá. S a sokadik alkalom után elment tőle a kedvem. A lelkesedésnek ugyan azon fajtája, mint nekem, még hírből sincs meg benne. Kétszínűség. Ez nála alkati kérdés. Ő másképp csinálná. Azaz majdnem csak sehogy. De ugyanakkor tud örülni, amikor én elkészítek valamit. Régi lemez. Kedves, szerelmes összhang helyett. vajon jut nekem még ilyen valaha is az életben? Létezik ilyen lény, egy ilyen nő? Félek ettől, annyi a bullshit. Még van egy adag kép, azokat felveszem, aztán megyek a vártára...A lábam kicsit jobb lett, tegnap fel se vettem cipőt. Csinálnám még, de nem lehet. Fáradt is vagyok, meg minden. Kis takarítás, kis gipszelés, s annyi. Meg akarom mutatni a Túrónak, hogy kell festeni, s kész. Na meg hogy legyen a cipős polc. El kellene menni a fogorvoshoz, de abból nem tudom mi lesz. Végül is önmagáért beszél, mit lehet csinálni. Ennyi idő alatt. Enyhült az idő, s elállt a nagy szél. Tegnap az összes füst visszajött. Ki kellett szednem a fákat, s jó darabig eltartott, mire kiment a rengeteg füst. Még egy nagy hajtás volt. Az üvegház lécei, a nagy polc befejezése, baseboardok, a konyhaszekrény alja, meg ilyenek. Gipszeltem is. Még egy kicsit kell, s lehet festeni. Elfogyott a gipsz is. Vagy ötven kiló...A Jill meg A Sandra végül is egy páros, valahogy elvannak, anya és lánya. Kicsit félek, mert olyan lanyha, bánatos, s butuska az egész. Olyan álmatag, olyan kishitű. A Sandra nagyon lassan fejlődik, s ugyan megvan benne az én lendületem, de mint a Borisznál, itt is mindent lefog az anyja lassú természete. Furcsa nő ez az én feleségem. Most is bekapcsolja a rádiót, s úgy alszik. Azt mondja, el akarja terelni a figyelmét, vagy mi. Hogy ne kelljen gondolkodni. Ködös idő van. Ez az utolsó teljes napom, Holnap megyek. Azaz egy éjszakát alszom. Well, well. Furcsa, mert itt pihenésről hosszú távon se lehet szó. Mert nyáron minden kezdődik elölről. Ezermillió dolog vár rám...A tető megjavítása, konyhaszekrény ajtók, újabb szekrények, polcok, meg ki tudja még mi nem. Nehéz a családdal, mert minden olyan szubjektív, miközben én nagyon objektív lettem, egy nagy realista. Gyakorlatias. A családi idill? Melyik, milyen? Mert így nyilvánvalóan veszítjük egymást...A Jill beteg, A Sandra állandóan iskolába jár, utazik, a Borisz meg Pesten van. Na jó, ennyi. Még egy rövid bevetés.

Kész, vége az otthoni szorgoskodásnak. itt jön ez a tiszta hajnal, s ez a küldetés ezzel véget ért. Sok mindent csináltam, s mégis oly keveset. Mert annyi a munka. Amúgy is ez olyan semmilyen időszak. Ünnepek, tél. Megannyi alapvető dolog még mindig nincs. Padlók nincsenek lerakva, festetlen falak, ajtók, ablakok. Szekrények hiányoznak. Sok pénzt költünk, de mégis keveset. Mert minden ahhoz képest van, hogy mi minden kellene...Az meg rengeteg. Megszámolhatatlan. S kicsit kiábrándítóan pontosodik ez a kép, egyre jobban kitűnik, hogy mi mindennel kellene törődni. Egy ilyen ruszkinak is, mint én, kellene vagy öt év, hogy úgy a mennyiségi, mint minőségi szinten megüssön valami mércét...A Jill is látja ezt, az amúgy is meglévő zavarai mellé nagyban hozzájárul. Azt mondja nem is nagyon akar senkit sem látni. Egy darabig. Amúgy sem tudom mi lesz vele. Hiába kérdezem, nem nagyon válaszol. Pedig látszik, valami baj van. De nem mondja meg. Majd elmegy orvoshoz.

A Jillnek elege van mindenből.

Mindenesetre meglehetősen elege van mindenből. Az építkezésből, belőlem, magából, a télből, S nem lehet tudni, mi lesz, ha a jelenlétem, ami kötelez, megszűnik. Elég rossz tapasztalataim vannak. S amúgy is, Többet nem jön ki, ez nagyjából biztos. Amúgy meg, well, nem lehet tudni. Reggel mondtam A Sandrának, hogy nem szeretném, ha ő magára venné az összes terhet, ami esetleg itt még keletkezhet. Remélem, megfelelően értette is, s úgy is tesz. Kellene ide egy takarító. Meg majd lehet egy ápolónő is...A történet arra felé folytatódik, hogy én megteszem, ami tőlem telik. Igyekezve nem törődni mással...Az is valami, hogy tisztázhattam magam bizonyos vádak alól, hogy én így nem, meg úgy nem. Végül is, van ennek jó oldala is, mert senkit sem lehet vádolni. Se A Jillt, se engem. Szóval mondtam A Sandrának, hogy törődjön az ő saját maga életével. Nem szeretném, ha arra túlságosan is kihatna. Ma megyek fel, beszélek a Borisszal, s ezt neki is meg kell mondanom. Ő elég jól csinálja, eddig nem veszett el. Elmentünk a fogorvoshoz, elég nyomasztó volt, de nem csinált semmit. Majd nyáron. Kihúz, köszörül, híd, fogkő leszedés. Jó nagy felhőket látok menni. Eddig úgy tűnt, derült az ég. Remélem nem lesz valami bazdmeg. Ezután elmentünk az Éviékhez, akik disznót vágtak. Szörnyű. Vittük a polcokat az Adélnak. Az Ittam két féldecit, meg egy sört. Aztán a Mamához. Ott meg boroztam. Közben A Jill meg A Sandra elmentek a boltba, mert hogy „nincs mit ennie."

Felkészítettem az anyósom a bajra. Elmeséltem, hogy mi a helyzet A Jillel.

Remélem ebből nem lesz baj. Főleg azért tettem, hogy legalább szimpátiát, netán törődést kicsikarjak, hogy felkészítsem őket. Aztán itthon bezabáltunk Somlóikból, meg sült húsokból. S nem győztem kiheverni a bajaim.

A Jill meg A Sandra változatlanul tévét néznek. Minden este tévét néznek. Beszélgetés nincs. S amúgy is feszült a helyzet. A tüske, ami egy kis szilánk volt eddig, mostanra egy nagy ékké növekedett bennem. Sérelem, keserűség, fájdalom van bennem, hogy nem kaptam jobb megértést, több szeretetet. Úgy érzem, hogy sokat tett értem, értünk, de az valahol a minimum volt. S nem tudom boldoggá tenni. A monda ellenére ő az örök elégedetlen, nem én. Végül is az jött ki, hogy bár örülnünk kellene annak, ami van, amink van, a haladásnak. De a sok tökéletlenség az hozta ki, hogy a sok különélés, az otthonunk félkész volta, az építkezések, ez mind az ő középosztálybeli attitűdjeit, beidegzéseit, igényét stb. Karakterizálja. Lehettem volna jobb férj, jobb apa, élhettünk volna jobb életet, szorosabban együtt. De akkor miből lett volna mindaz, ami van. Tehetség, végzettség, szerencse, öröklés stb. Nélkül ez jutott. Mindig a gyerekekre hivatkozom. Hogy majd nekik jó lesz. Végül is egy család vagyunk. Mondtam A Sandrának, hogy beszéljen hozzám, írjon, meg ilyenek. Nem tudom fog e. Mármint problémákról is. Tudom, valahogy kimaradtam az életükből. Fontos időszakokban nem voltam ott. Mert dolgoztam. S voltak nem látványos korszakok, amikor kevés volt a pénz, tehát nem volt mivel ellensúlyozni a távollétet. Lesz ebből valódi megértés? Valaha is. Ki tudja? S persze ez egy kényszerpálya. Próbálok minden erőt, tehetséget, leleményt kicsikarni magamból, de átütő változást, nem tudok létrehozni...Azt mondtam, hogy ez a fél év a házra kellene, hogy menjen. Nem tudom A Jill mire lesz képes. De ez mindegy. Vagy ötmillió kellene még mindent befejezni, még mindig nincs hajóm, se műhelyem. Se pénzt hozó beruházások. Ez még mind fog kelleni. Sok, sok pénz. Vagy tizenöt millió...Az hatvanezer dollár. Jó, nem? Na jó, megyek. Még egy kicsit szuttyogok, aztán elkezdek készülődni. Fél ötkor megy a vonatom.

Kinti kamera és lámpa szerelés indulás előtt, nyakig hóban.

Végül is nekiálltam a kinti második kamera felszerelésének. Jó sokat pöcköltem, kétszer is meg kellett toldani a vezetékeket. Aztán csak felcseréltem két vezetéket, de rájöttem. A Túró bezavart. A lámpát is felszereltem. Bukdácsoltam a hóban. S lett vagy éjjel két óra mire végeztem. Valahol azért nem vagyok normális. A helyzet se persze. De mit lehet itt tenni. Mikor a jutott eszembe, hogy milyen jó lenne a lányoknak ez az izé, mert látnák, hogy ki mozog, ki jön, meg hogy lenne villany, mikor jönnek az autóval, csak nekiálltam. Jó néhány dolgot így is kihagytam...Aztán pakoltunk. Jó marha nehéz csomagok. A sok szerszám miatt. Ezt kimondottan utálom. Cipekedni, főleg vonaton. Jó marha hideg volt. Az állomáson A Jill sírt. De amúgy semmi. Mert közben, amíg ott voltam, sok erőfeszítést nem tett. Ez már így veszett...A vonaton valami fiatal nő egyfolytában locsogott, az agyamra ment. De végül is, elszenvedtem ezt is. A Borisz várt, az anyja rászólt, hogy tegye. Metrózás. Még mindig ugyanabban a neoprimitív környezetben lakik, mint eddig. Sok minden nem történik. A szuper komputerét zenetöltésre használja.

Vacsora a Borisszal a St. Kupában

Aztán elmentünk abban a Moszkva tér mögötti étterembe, s ettünk egy Csülköt Pékné Módra, c. Kaját. Sörözgettünk is. S elég jót dumáltunk. Aztán haza. Tíz óra lehetett...A Jill felhívott az étteremben, utolsó jó tanácsokat adva. A Sandra ágyán kínlódtam végig a rövid éjszakát. Végül is nem kellett a Borisz telefonja, ötkor már fent voltam. Ő is felkelt...Aztán jött az ürge, csak én voltam, senki más...A reptéren minden oké. S megkezdődött a nyomorult gyűrődés, fetrengés, várakozásos kínlódás, 2 órában.

020 lizs Kedves Iván, Zsuzsa! Megint itt vagyok, s próbálom ezt az őrületet, ami az életünk újra rendezni.

2003. JAN. 25. UTAZÁS, A SZOKÁSOS NYOMOR, MEGSPÉKELVE…

Rileighből autóval Wilmingtonba, dermedt télben. Münchenből Rileighba, s a szokásos nihil.

Végül is a lábam bírta. De nem sokáig kellett várni. A nagy gépen majdnem egy normális és kicsi nő lett a partnerem, de aztán mégiscsak egy szótlan barom, aki rám terpeszkedett. Viszont jó ötlet volt kívülre ülni. Mégiscsak ittam az andaxin helyett. Szenvedtem is, de az legalább ismerős. Egyszer aztán megláttam az USA Today-ben, hogy jó nagy fagyok vannak Raleighban. S ettől kezdve végig azon izgultam, hogy mi lehet az autóval. Elképzeltem, hogy szétfagyott, s rendes ruha híján majd ott állok a semmi közepén. Pedig vettem kurva fagyállót, csak nem töltöttem rendesen fel. Már megint. Mindennel törődőm, csak magammal nem…Aztán Washingtonban még annyi időm sem volt, hogy rágyújtsak. Tíz óra után…Abnormális világ ez.

Egy fagyott autó vár egy amerikai külvárosban, s az út keletnek

Aztán egy nagyon szuper kis lökőssel pikkpakkpukk ott voltunk. Megérkezem a dermesztő amerikai télbe. Pár dollár van a zsebemben, egy hosszú autózás vár rám Wilmingtonba, jeges-havas éjszakában. S nem jött ki a csomag. Elveszett. Épp elkezdtem reklamálni, amikor vagy ötven perc múlva mégis előkerült. Kurva anyjukat. Lehet, szétszedték. Össze is tört a bites doboz. A taxisnak fogalma se volt hova kell menni. Odaadtam a címet, telefonált. S egyszer csak ott voltunk. Este, hideg. Az őrület környékez, mi lehet az autóval. Két napja iszonyú jég, hó, hideg volt. Telefonált a nőnek, kijött. Kedves. Nézem a vizet, minden oké. Negyvenötöt adtam a faszinak. Elindítom. Megy. Lehet, még sincs baj? Á szervóban kevés az olaj. Megállok egy benzinkútnál. De nem tankolok, amiből később újabb idegesség lesz. Minden megy. Tele izgulással megtalálom az I 0-ást. Azért fáradt vagyok. Fölveszem a szemüveget. Csak itt-ott jégbordás az út, azért

csak fog menni egy kihalt highway-n. Csalinkázok. A kocsiban jó meleg van. Lekanyarodok, hogy tankolok, de kiderül a kút, valahol messze van. Hugyozok egyet, s a sötét erdő alján kiráz a hideg. Kurva életbe. Aztán találok egy kutat, ötért tankolok, ez már elég lesz. Ide-oda farolgatva, végül is beérek Wilmingtonba. Minden a régi. Írok egy e-mailt A Jillnek, főt-kolbászt eszek forralt borral, forró fürdő, aztán pihipuhi. Háromig tudok aludni.

2003, januártól, már Wilmingtonban

Még két év rabság? Rémisztő két év vár rám itt egyedül Amerikában

S jó ez az elmélet, hogy majd…Két év. Két év múlva, abban reménykedem, hogy visszatérhetek a normális életbe. Olyan ez mintha börtönbe lennék zárva. Gályarabság. De, mint valami lakodalomra, végül is felkészülhetek. S most ott tartok, hogy mindegy A Jill fog élni, vagy nem, nekem, ha normális akarok maradni, barát, társ után kell néznem, nem temethetem el magam elevenen. Jó gondoltat ez, csak iszonyú nehéz életben tartani nap mint nap. Zuhog a hideg eső. Nincs pénzem. Szar munkák vannak. S ha belegondolok, hogy mi vár rám az elkövetkező két évben, rémület vesz erőt rajtam. Kicsit túl soknak tűnik. S ez még akkor is igaz, ha pozitívként jött elő, hogy A Jill elég sokat segít. Tonnaszámra küldöm haza a pénzt, emberek dolgoznak, főleg a kőműves a házon. S ez jó. Viszont ettől még nem könnyebb nekem. Amikor hazamegyek ott lesz megjavítani a jeepet, a tetőt, a konyhabútorok készítése, csakhogy egy néhányat említsek. Bizony-bizony. Itt meg vár még rám két nyomorúsággal és hőséggel teli nyár vagy hét trankontientális repülés, amiből egy is elég lenne egy életre. Vár rám sok-sok magányos este, hétvége. S jó lenne akkor is dolgozni, de pihennem is kell, szóval ez egy ellentmondás. S persze nagyokat léptünk előre abba az irányba, amit a leveleimben, az elméletben állítok. Ez a tavalyi év sokat hozott. Emlékszem tavaly ilyenkor milyen tragikus gondolatok forogtak a fejemben. Azért ez most jobb. Talán, talán.

2003. döntésképtelenség zsákutca ügyben Végül is sikerül beszélnem az Al-lal. Dolgozhatom.

Ami azért nem semmi, mert iszonyú hideg van. Jó darabig eltart, amíg csak pakolunk. Segítek neki, mert szinte meg sem tudunk mozdulni. Mondja, hogy vegyek anyagot. Mondom neki, hogy lóvé az nincs. Odaadja az Ann Lowes kártyáját. Hazajövök, sólet, fáradt vagyok. Lemerít ez a hideg is. Meg minden, persze. Pedig süt a nap. Aztán mégiscsak elmegyek, veszek szigetelést. Meg visszaviszem egy csapot, amire csak creditet adnak. Veszek egy gipszkeverő tepsit, a másikat otthon hagytam. Mint egy őrült felrakom az izolációt. Jó kis is akadok. Hazajövök, s lefekszem. Hat órakor. S egész háromig bírom. Végül a legfontosabb, hogy aludjak, pihenjek. A munka persze segít a pánik ellen, de még nem tudom. Valahogy nem sikerül kikeverednem a szarból. Mint egy koszos proli

gyerek, akinek semmi sem igazán sikerül. S nem tudok szabadulni az érzéstől, a gondolattól, hogy A Jill mennyire kiszúrt velem. Nem akarom ezt, de minden ide megy le. Elhagyott, elárult. Kurva életbe. Egy magyar nő kéne, de hogy? S ami még hagyján is lenne, de ez egy csapda is. Nem tudok mit csinálni. Akár, hogy is mindig oda lyukadok ki, hogy az egyetlen esélyem egy kis magyar nő felszedése lenne, de ahhoz meg ott kellene körülnéznem. De arra sincs lehetőségem. Mint valami Szent Ferenc azokat segítem, akiket a legkevésbé sem érdeklem. Ez nap, mint nap így van. Ki segít rajtam. Ki foglalkozik velem. Én talán nem vagyok egy ember? Rohadt igazságtalanság. S ez nem nyávogás. Azt hiszem, a tények önmagukért beszélnek. Akár kinek mondom, csak néz megdöbbenve. Mert ilyen nincs. Bassza meg. De hogy lehet ezen változtatni. Az amerikai nőktől félek, mint a tűztől. Ezek nem is nők, ezek robotok. S még csak az hiányozna, hogy egy ilyen barom itt okoskodna nekem arról, amit nem tud. Valahogy újra kellene rendeznem mindent, csak nem lesz könnyű meg gyors sem, ez biztos. Szedelőzködés, pakolgatás, aztán elmegyek a Cathyhez, de nem tudom elhozni a van-t, mert nincs kivel. Felhívom az Edet, aki visszahív. Délben megint alszom egyet. Aztán hív, elvisz, lapos a gumim, a nő ad két sütit, mondom neki, hogy jó nagy szarban vagyok. Néz rám, de ez a nagy darab idegen nő nem tudja mit kezdjen velem. Tudja, hogy valahol az Óperencián túl, van egy beteg feleségem.

0126 megérkezés után, egy nap, mikor nem dolgozom

. Az jó. Nézem a nőket. Szörnyű. Aztán elmegyek a Walmart-ba, tej, krumpli, répa. Még van cigim. Pénz alig, pedig még tankolnom is kell a van-be. 1.3 a benzin. Hideg van. Az mindig feldob, ha a van-t vezethetem, az jó. Komfortérzéssel tölt el. Azért iszonyú erőfeszítéseket teszek, valahol. De közben tényleg félek, mint az állat. Nem tudom mi lesz velem.

Első panaszlevél Jillnek a Gyuláról ahol otthagyja a családját? ljil

Ez egy szar. Halálosan fel vagyok háborodva, meg vagyok sértődve. S a legenyhébb dolog, hogy azt mondom, menjen a picsába. Értem én, amit mond, de nekem csak egyszerűen kilóg a lóláb. Ez az ember egy patkány. Lehet művész, de egy művész patkány. S engem nem érdekel. S hánynom kell a szeretetétől. Azt írtam neki, hogy egy mukkot nem értek abból, amit mond, lehet én vagyok a hülye, sajnálom. De ezennel én befejeztem. S nagyon remélem, hogy soha többé nem látom, hallom, meg minden. Ez egy barom. Még az emlékét is igyekszem elfelejteni. Csak egy mondat, hogy értsd. Az egy hatalmas felépítmény, amit én megosztottam vele, az nekem nagyon fontos, nagyon mély, bizalmas, szent, s ha ő erre fikázik, hát az anyjával... Egy biztos, ez a Józsi abszolút nem az én emberem, a legrosszabb, rosszabb mindenkinél. Az, amit a levél végére írtál, nagyon jól esett, legalább ennyi elégtétel. A második levelemet is olvastad- a Borisznak?

Jack

Mindenki kijön, vagy fejezzük be

Fel is hívtam a Jillt, hogy megmondjam, a legjobb dolog az lenne, ha mindenki kijönne dolgozni. Aztán hívtam az Sandrát. S neki mondtam el. S azt mondta, hogy ez egy nehéz ügy, otthagyni a házat, meg minden. S mondtam, hogy akkor itt fejezzük be. Elbúcsúztam, s letettem a telefont. Ki vagyok akadva. S valahogy nem is szeretnék beszélni a családommal. Félek ettől, mert egyre távolabbra kerülünk egymástól. S az nem tudom, hova vezet. Tegnap háromszor is telefonáltam A Jillnek. Ő jól van - állítja, de megőrjít bennünket a Borisz. Őt is. Mondtam neki, hogy próbálja mégiscsak rádumálni, mert ennek rossz vége lesz. Minden képen. Nyárra. Azt mondta jó. Ez, hogy mindenki jöjjön ki, jól sült el, s most meg tetszik neki. Reménykedjünk. Azt is mondtam neki, hogy nekem szükségem van egy fiúra, mint folytatóra, mint örökösre, aki tovább viszi a dolgokat. S ha a Borisz nem hajlandó, képes stb. Betölteni ezt a szerepet, akkor keresek magamnak egy másikat. Ha ő sem, akkor egy másik családot. Egy mexikói nőt. Volt már ilyen, nem. Próbáltam meggyőzni, hogy ne ingadozzon, élje bele magát, mert különben nem fog menni. Azt mondta jó. A hétvégére lemegy a fiunk. S elkezdi óvatosan megdolgozni.

Semmi semmivel. Azaz semmi személyes, semmiképen nem valami mérvadó. Otthon csináltam vagy harminc nagy, s kétszáz kis dolgot, mint egy robot, nap, mint nap. Imígyen komfortosabbá téve a dolgokat, meg további munkát, s értelmet adva. Mert azt sem szerettem volna, ha a jó kis nappalinkban A Jill az őrületbe teázza magát. Naponta beszélünk, s sürög, meg forog, s azt gondolom, hogy ez jó. Még most a hóban is. Én meg, - van munkám, mit mondjak. Ha épp ésszel kibírom, az jó. Soha nem tudtam igazán egyedül lenni. Okkal, ok nélkül, tök mindegy. Mindent igyekszem megtenni, hogy eltereljem a figyelmem, meglátjuk sikerül e. Arccal a vasút felé.

Ölel, Jack

Melyik nép milyen mesében él?

Hát egy tündéri élményem volt.

Kihoztam ugye ezt a Brooks féle Mahábhárata adoptációt, három rész, úgy néz ki, mint egy színdarab, filmen. de jó. Egy rettentő bonyolult, valójában morális sztori, a Bharattá család története, mintegy elmesélve. Mindenféle viszályok, csodák, szerelmek, meg egyéb bonyodalmak. Rengeteg név, alig lehet követni. Aztán van egy jelenet, amikor az egyik szereplő a nagy háború előtti pillanatban, mikor unokatestvéreknek egymás ellen kell harcolni, azt mondja, hogy mégsem. S mindenki vár, mindenki őt nézi, mi a fene van? S akkor Krishna, aki egy olyan félig isten segítője, leszáll mellé a harci szekérről, s jó sokáig mesél neki, s megmagyarázza a dolgok mélyebb jelentőségét. S most jöttem rá, hogy ez az a malasztos könyv, aminek az a neve, hogy Bodalahwpavma Gitta, vagy valami ha-

sonló. Miután a neveket nem lehet érteni, mert se nem Józsi se nem Joe, megnéztem az interneten, ott is egy gyerekeknek szóló könnyed feldolgozásban. Az is tizenkét részes, mert ez a világ leghosszabb költeménye, ma is. De ez a gyerek kivonat csak vagy húsz oldal. S itt nincs külön leírva az a rész, csak utalva rá. S az a rész, állítólag a világirodalom egyik legszebb része. Ami abban a könyvben van. S ami így már más. Arjuna, az a fickó neve. Nos érdekes. Semmi ehhez fogható semelyik kultúrában nincs. S ilyen még van, vagy száz. Egy ilyen mese nép. A végén a főhős felér a mennyországba, s meglepődik, hogy ott találja az összes gonosz rokont is, amire az a válasz, hogy mindenki oda jut, mert a földi élet, az csak egy nagy illúzió. Az istenek játéka. S egy vicc. Na mármost ez több ezeréves. Valójában egy Józsi bácsi diktálta, mert még írni sem tudott. Csak úgy fejből. S ezt hallgatják ezek a népek azóta. Ezer generáció óta. Érdekes, nagyon érdekes. Mi magyarok mit hallgatunk? Mire vannak ott a dolgok felfűzve? Asszem semmire. Generációk, emberek légiói jönnek mennek csak úgy a semmivel, a semmibe. S felvet ez néhány kérdést, nem? Na, ilyenek. Kell készülődnöm. Kicsit könnyelműen hívtam a hűvösebb időt, s most meg jó marha hideg lett, süvít a szél, s megyek a beachre. De mindegy, majd jól felöltözöm.

2003. 0127 hétfő, már megint munka újrakezdés az alél

Végül is sikerül beszélnem az Al-lal. Dolgozhatom. Ami azért nem semmi, mert iszonyú hideg van. Jó darabig eltart, amíg csak pakolunk. Segítek neki, mert szinte meg sem tudok mozdulni. Aztán mondom neki, hogy lóvé az nincs. Odaadja az Ann Lowes kártyáját. Hazajövök, sólet, fáradt vagyok. Lemerít ez a hideg is. Meg minden, persze. Pedig süt a nap. Aztán mégiscsak elmegyek, veszek szigetelést. Meg visszaviszem a csapot, amire csak creditet adnak. Veszek egy mados tepsit, a másikat otthon hagytam. Mint egy őrült felrakom az izolációt. Jó kis is akadok. Hazajövök, s lefekszem. Hat órakor. S egész háromig bírom. Végül a legfontosabb, hogy aludjak, pihenjek. A munka persze segít a pánik ellen, de még nem tudom. Valahogy nem sikerül kikeverednem a szarból. Mint egy koszos proli gyerek, akinek semmi sem igazán sikerül. S nem tudok szabadulni az érzéstől, a gondolattól, hogy A Jill mennyire kiszúrt velem. Nem akarom ezt, de minden ide megy le. . Elhagyott, elárult. Kurva életbe. S ami még hagyján is lenne, de ez egy csapda is. Nem tudok mit csinálni. Akár, hogy is mindig oda lyukadok ki, hogy az egyetlen esélyem egy kis magyar nő felszedése lenne, de ahhoz meg ott kellene körülnéznem. De arra sincs lehetőségem. Mint valami szent Ferenc azokat segítem, akiket a legkevésbé sem érdeklem. Ez nap, mint nap így van. Ki segít rajtam. Ki foglalkozik velem. Én talán nem vagyok egy ember? Rohadt igazságtalanság. S ez nem nyávogás. Azt hiszem, a tények önmagukért beszélnek. Akár kinek mondom, csak néz megdöbbenve. Mert ilyen nincs. Bassza meg. De hogy lehet ezen változtatni. Az amerikai nőktől félek, mint a tűztől. Ezek nem is nők, ezek robotok. S még csak az hiányozna, hogy egy ilyen barom…Valahogy

újra kellene rendeznem mindent, csak nem lesz könnyű meg gyors sem, ez biztos.

Hány és hány helyen MEGÁLHATTUNK volna! egy felsorolás

Maradhattam volna ugye egy sofőr, Kiskunfélegyházán, építhettünk volna egy házat, mint a szomszéd buszsofőr, a Tóni, s ami már kb. 25 évvel ezelőtt kész lehetne. Nagyjából már ki is lenne fizetve mára az adóság, amit felveszünk rá. Ettől még lehetett volna gyerekünk, élhettünk volna békés családi életet, meg minden. Maradhattunk volna Siófokon, netán az apósék lakásában, vagy hasonló kölcsönnel egy lakásban, én a volánnál, mint középkáder, A Jill hasonló másutt. Maradhattunk volna Zamárdiban. S ugyan úgy, ha tovább pedálozunk, mint akik ezt megtették, lehetne egy tanácsi segítséggel épült házunk. De nem pedáloztunk, mert nem akartunk ott maradni. Maradhattam volna a Francia Követségen, A Jill is odajöhetett volna, s most is New Yorkban élnénk. A gyerekek a Columbiára járnának.

Maradhattunk volna Kaliforniában.

Maradhattunk volna Columbiában.

Maradhattunk volna Charlestonban.

Maradhattunk volna Miamiban.

S természetesen mindez azt jelenti, hogy valamennyi esetben egy választási lehetőségünk adódott az életünkben, nem? De ugye a dolog az nem darabra megy, hanem valamiféle prioritás szerint, s ez nagyon megkülönböztet bennünket másoktól.

Mert mindegyik helyen azt is lehetett volna választani, hogy A Jill is elmegy dolgozni, elmegyünk, s tanulunk. Nem a ház az első, nem a család az első, nem az összetartás az első, hanem mindenki csinálja, amit jónak lát. Amit szeret. Hányan csinálják ezt? Itt Amerikában is, otthon Magyarországon is. Mindenki ezt csinálja. A Gyula, a Palika, a F pipi, a Csula, a Mihályfiék, a Jenei, a Székely, a G. család, az összes szomszéd, mindenki, az összes haver és rokon, és ismerős, mindenki.

szabadnak lenni

Se én, se A Jill nem ezt csinálja, mint a többiek. Mi ki akartunk ebből lépni, mi egy jó családot akartunk, mi meg akartunk gazdagodni, a szónak a legszorosabb és átvitt értelmében is. Meg akartuk őrizni az ártatlanságunkat, nem akartunk semmilyen pártba belépni, semmilyen cég kutyája lenni, semmilyen foglalkozás rabszolgája lenni, semmilyen bank adósa lenni, se szervezeté, se felekezeté, klubé, se szektáé, semmilyen osztályé, semmilyen országé sem. Világpolgár akartunk lenni, szabadúszóként, saját lelkiismeretünk, hitünk, világnézeti meggyőződésünk, kulturális gazdagságunk, szabad élvezője s használójaként. Se barátoknak, se ismerősöknek, se a hatóságoknak, se intézményeknek, se organizációknak nem tartozván semmivel. Szabadon választva a progresszív, emberi, se-

gítő lehetőségek közül, hogy azzal mi is majd még hozzájárulhassunk a világ jobbításához. S mindezt, ott azon, az el nem kötelezett, független, nyitott, s lehetőségekkel teli helyen, ahol a rettenetes, s nyomasztó global, s helyi trendek, amik ma a világban iszonyú sebességgel szüntetnek, de, ezeket meg, nekünk a sors kegye, s a saját zsenialitásunk következtében a birtokunkba, a tulajdonunkba juttat. Emberileg, s eszmeileg is kellemes természeti környezetben, se nem messze, se nem távol mindentől, a saját hazánkban. Kötcse a hely neve, ahol közel harminc év lankadatlan fejtörése, millió és millió változtatás, adoptáció, lemondás, munka, törekvés, sorsforduló végén kilukadtunk. Beleértve a fentebb felvázolt élethez szükséges anyagi háttér megteremtéséről is, ott, helyben. S beleértve a terjeszkedésre, további fejlődésre, való lehetőséget is, ami csak hatványokkal mérhető. Ha valaki nem látja a megvalósulás s be nem teljesülés közötti iszonyatos szakadékot, s hogy ez mit jelent, az nem az én hibám. Egy ember, aki erre vállalkozott, biztos nem véletlenül csinálta ezt. Biztos, hogy azért, mert az. Mert az az ember keresztül kasul, a lelke mélyéig az. Kell azt magyarázni, hogy min mentem keresztül, - ezért?

Én, nem akarok, tudok lenni abban a nihilben, ami ott vár rám.

Úgy, hogy a szerelmem, a társam, a legjobb barátom, nemsokára meghal. Hogy fiam cserben hagyott. Álljak ott annak paródiának a közepén? Az udvar közepén? No, azt nem. S azt mondtam, hogy örülni lehetne s kéne még egy csirkeólnak is. De ez egy vicc volt, egyetlen egy kis kavics a Via Appiáról. Egyetlen kép a filmből. Ezen kívül? Én semmit nem látok. Semmit. Kétely?

Megbukni egy évvel a cél előtt, normális ez?

S harminc év – itt egy élet munkája megy most tönkre, egy év miatt. Ha nem jön össze. Minek lehet ezt nevezni? Minek kell ezt hívni? Minek kell ezt gondolni? Mi mást lehet még itt csinálni? Ha két ember, két intelligens, szívós, s jólelkű ember, végig bumlizza ezért a célért az életét, s a körülményekhez, meg a feladathoz képest jól halad, hogy mind e közben sikerült megoldania, hogy soha nem nélkülözött, soha nagyot nem kockáztatott, hogy a gyerekeit egyetembe íratta, hogy nincs egy kurva fillér adósága sem, s egy évre van attól, hogy a célját elérje, hogy az az egy év, ami eldönti, hogy ez lesz, vagy semmi sem lesz, (az áldozatvállaláshoz, a célhoz képest) akkor mit csináljon, ha a tényezőket figyelembe véve, hogy ez az egy év milyen követelményeket igényel, hogy ehhez az kell, hogy a család négy tagja, az anya, az apa, a fiú, meg a lány összefogjon, s egy nem kapott, hanem csak úgy mellékesen, még ráadásként önerőből megcsinált lehetőségben, ezt kockázat, feltűnés, eladósodás, s a fizikai, mindennapi tevékenységet leszámítva, bármilyen más áldozat nélkül, még sem sikerül megcsinálnia? Nem sikerül megcsinálnia, mert az asszony beteg lett, a fiú meg alkalmatlan. S mit csináljon, ha egyik sem megy. Mit csináljon? Kezdjen valami másba? Ezt valaki komolyan gondolja? Én nem. Én ugyan azt mondom, amit eddig. Lehet valakinek ez a történet nem mond semmit. Nekem igen. Nekem ez az életem. S abszolút nem vágyom egy másikra. S akkor mi marad? Mi marad? S ezt már mondtam. Elkötelezettség

nélkül, szabadon meggazdagodni. Amiben nem a pénz a lényeg, hanem a szabadság. Vagy kivert kutyaként, szégyenben s keserűségben megdögleni. Ez marad. Ha az ember ezt egyáltalán megvárja.

Egy nő kéne nékem. Büdös, koszos is lehetne.

Be fogok golyózni. Mert, közbe a balhé az nem hiányzik. Tényleg nem. Fogalmam sincs, merre is kéne menni az életemnek. Valami keresztúton állok, de nem akarok változtatni. Ilyen még soha nem volt. Ugyanakkor, ha csak egy másodpercre is rágondolok, az őrület környékez. Nincs kivel beszélnem se róla. Szar ügy. A Borisznak említettem, csak, hogy tudja, milyen változások vannak, de persze csak félig fedve fel dolgokat. A szexről nincs szó, hogy is lehetne? S persze rendes, meg bíztat, meg ilyenek. Azt is mondtam neki, hogy meg akarom csinálni Kötcsét, s számítok rá.

Egy vándormunkás kis panaszai

…s persze mondhatná valaki, hogy na de dad, kinek van erre ideje?

Nos, időm „nekem sincs". Bassza meg. (ha több lenne, többet írnék). Most azt találtam ki, hogy reggel héttől este ötig dolgozom. Ezt tíz óra. A napi forgatagban egy órát eltöltök mondjuk, megyek boltba, bankba, feladok egy számlát, meg más faszságok. Ötkor hazajövök. Zuhanyozok, eszem, kicsit ganézok, kómázok a tévé előtt fél órát, szemcsés, Public televizsön, antennán, az esti News. Same old American bullshit. S ez elég is. Elmegyek s feltöltöm az aksim. Finom, puha, meleg szunyával. Lopott reggeli jóérzés. S aztán – már hajnali négy, az elég jól néz ki – kimászok. Fogmosás, kávé, tojás, szennyes összegyűjtés, hamuürítés, s that's it. Ülök, finom kávéval, jó kis cigivel, totálisan friss tavaszi aggyal a nagy fotelomban, ölemben a varázsdobozommal, s mehet a verkli. Olyan szabad vagyok, mint a madár a napos fák fölött. Oda repülök, ahová csak a kedvem tartja. Közben persze ezerrel dübörög a világ, I know, de majd estére megnézem mit kutyult ki megint. Szórakozás? Nos, van ennél nagyobb öröm, élvezet? Mint szárnyalni? – azaz tenni a dolgom? Na ne…Persze, mindenki másképp üdvözül, az élete egy kupleráj, földalatti talponállókban zokog mások vállán, akik visszazokognak. Vagy állandóan valami kupit csinál, s azt rakja rendbe, hogy ne kerüljön bajba. Az egyszerű, tartalmas élethez összefogottság, céltudatosság, s rend kell. Azaz nem keverni a szart a kakival. S persze van maintenance, de annak bele kell férni a munkaidőbe. Na szóval.

Jill segélye?

Eközben néhány hónapra sikerül segélyt kapni, de mikor Jill hazaköltözik, ennek a lehetősége megszűnt.

rendszeres fölülvizsgálatokra, s az országban való tartózkodás igazolására lett volna szükség.

Most számoltam ki, mennyit kerestem:

Jan, 27-től febr. 1.-ig, azaz tizennyolc nap alatt 3 ezer dollárt, azaz hétszáz ötvenezer forintot küldtem haza.

0212 lb ami a közöny mögött van.

Volt itt egy ember, aki a lényegre tapintott: a háború az nem kaland, az csak kalandpótlék.

Ez az ember írta a kisherceget is, aztán egy szép nap eltűnt az égről, mert hogy imádott repülni.

S ha komolyabban nekiállunk analizálni, azt az attitűdöt, ami mindazt a motherfucker vadbarmot erre nyomja, mert azt gondolja, hogy "ja, je, lehet szar, nem baj, nekem , akkor a végén az jön ki, hogy az egy adventure. Annak a kaland a lényeg. Nem akar, vagy nem tud, vagy nem képes belegondolni, hogy mi van dolgok mögött. S nyilván, olyan pozícióba van, ami ezt megengedi neki. A Rush Limbó, ez a pofátlan nagypofájú, mikor felmerült a napster esete, fölháborodott, mint az állat, s "tiltakozásul" másnap megrendelt négyszáz darab cd-t! s ezt bemondta a milliós buzi közönségének. Vett négyszáz darab cd-t! Mindent. Jazzt, rockot, bluegrasst, countryt, komoly zenét. Neki, mindaz, ami mögötte van, az bullshit. Mert egy milliomos. De nekünk, akik nem vagyunk milliomosok, ez egy másik kérdés.

Aztán ott volt a D. Tibor.

Azt mondta, hogy ő bizony nem fog senki havert, rokont, ismerőst hívni, ha bajba kerül az autójával az úton, hanem hív a credit kártyájával egy autómentőt. S bizonyos értelemben igaza van. Ilyen példát lehet találni, nekem is van ilyen. S még ebben a kérdésben is elég nagy változáson mentem keresztül. Az ember nem akar tartozni, nem akar magyarázkodni, nem akar szégyenkezni, kiszolgáltatott helyzetbe kerülni, s főleg tartozni. Van az emberben egy ilyen hajlam. Ez az ország azért ilyen, mert van mire föl. Ha nem lenne, szerény lenne. De megdolgozott érte, szerencséje is volt, geci is volt. S ami a lényeg, az két dolog: Egyrészt, elfelejtette, amit soha nem szabad. Hogy ha lucky vagy, ha kiváltságokhoz jutsz, az sem szabad, hogy azt jelentse, hogy elszállsz, meg megy a burád. Elfelejted, hogy a világ túlnyomó része, nem úgy van. A másik ok, hogy egyszerűen elszakadt a valóságtól, jó dolgában megment a burája, amit orvosok abnormalitásnak hívnak. (nem tudja, hogy kell gondolkodni, már az alapok is rosszak, s főleg artificial-ok. Nincs köze a valódi dolgokhoz. Az értékrendszere egy hamis állítással kezdődik, amire millió más hasonló épül. Totálisan elidegenedett. Felsorolhatatlan azoknak a hülyeségeknek a száma, amik helyességéről halálosan meg van győződve. Pedig náluk még egy hatéves kisgyerek is tudja, milyen műgondolat az egész.) Én azt gondolom, mindkettő igaz. Ma beszéltem egy fiatalemberrel. Kérdeztem tőle, hogy megéri ez a mess, ami most van? S totál kiakadva ordibálni kezdett, hogy ja, meg je, meg a kurva életbe. Szétbasszák az országát…Tehát nem mindenki olyan.

Csak egy hamis világban élni, vakságot, s tehetetlenséget okoz. De tisztelet a kivételnek van egy tündéri nő. Egy jómódú amerikai. Művészettörténész. Van pénze, háza, szuper komputere, fényképezőgépe, meg még valami. Megy körbe a világon, az összes múzeumba, szép épületbe, nevezetes helyre stb. Lefényképezi, s felrakja az internetre. Tízezer számra. Régit és újat. Mindent. S azt mondja, hogy azoknak, akiknek az a kiváltság jutott osztályrészül, hogy a szerencse a jobbik világba pottyantotta, annak kutya kötelessége átadni azoknak, akik ebből kimaradtak. A jóisten áldja ott, ahol van. Így is lehet, lehetne. Mert van egy ilyen lehetőség is! Jó a jómód. Jó benne lenni. Természetes igénye ez az embernek. Szereti a finomat. S tudja, hogy nincs igazság, tudja, hogy nem mindenkinek adatik ez meg. Tudja, hogy ő kiváltságos. S valójában mindannyian - kivéve a Szt. Ferencet, azok vagyunk. Mindig van egy lejjebb lévő ember. S ez szar. De muszáj vele élni. De azt soha nem szabad, azt a szabályt soha nem szabad elfelejteni, hogy ez minden látszat, illúzió, s jólét mögött ott van. Ez egy elévülhetetlen szabály. Odáig már el sem kell menni, hogy "kiért szól a harang". Amit azzal szereztem, hogy több vagyok, ügyesebb, okosabb vagyok, szorgalmas vagyok, s különösen, ha ezt mások szolgálatával keresem, akkor oké. Minden más, az bún. Aki örököl s feléli, az is bűnt követ el. Akkor is, ha az őse tisztességesen szerezte. De ő nem! Nos, millió és millió sztori szól arról, hogy mi történhet azzal, aki valahol egy ponton, konfrontálódik azzal, hogy mi is a világ valódi arca. Hogy ő a kissebség, s ott van a többség. De az, aki még nyomatja is, aki bármilyen formában megpróbálja ráerőszakolni magát másokra, az egy szemét. Már a gondolat is szemét. Felfogni is képtelen vagyok, hogy lehet valaki ilyen patkány. S valójában nincs lényeges különbség, hogy mennyire az. Aki megment egy kishalat, de megöl egy kismadarat, az egy szemét. S nem felejtsük, hogy mennyi jó ember, mennyi igaz lélek harcolt már ez ellen! S nekem mindig az jut eszembe, hogy a kurva életbe milyen pokol lenne ez a világ, ha még ezt se csinálnánk. Valószínű, már rég nem lenne. Hát ezért érdemes. Azt mondta a Malcolm x: aki nem harcol a tisztességért, a szabadságért, s az igazságért, az nem is tudja, hogy az mi. Szóval nekünk, akinek ez a megértés megadatott, nem is lehet más út. Ilyen egyszerű. Persze. Kell menni.

Love, apa

0215 Még egy kis adalék az előzőhöz, lb

Gondolom a legnagyobb baj azzal, amit írok, hogy hosszú, s el kell olvasni. well. ígérem nem fogok mindig ennyit. Viszont oly régen várok már erre, idestova két évtizede, hogy elmondhassam, hogy bejöjjön, hogy muszáj. Már csak tényleg néhány mondat. Az, amiről a legutóbbi levelemben írtam, egyébként Kötcsén nálunk is volt, el kell olvasni a Monográfiát. S persze ezek a nagy közösségi idők elmúltak. S nem vagyok olyan ostoba, hogy hiábavalóan nyálazzak rajta.

Ráadásul még az a kis, újonnan szerzett stabilitás is semmibe fog veszni, új valami fog keletkezni, amikor belépünk az Eu-ba. talán majd az után kialakul valami. De, a lényeg annak megértése, hogy mégis, miként lehet gyökérre szert tenni. A természettel való kapcsolattartás, a főzés, a manuális munka, az írás és olvasás, a kertészkedés, tb, az mind az. A kocsma is egy jó hely, legyen az bármilyen válságban. A beszélgetés emberekkel. A gyaloglás.

0216 … I alwys loved you, lj

Köszönöm. Tudom, hogy tudod, hogy tudom, Meg tudom, hogy tudod, ha nem mondod is, de azért ez most tényleg jól esett. S nem hiúságból, hanem "mert végre igazam van", ill. Valahol igazolva látszik, van értelme annak, amit csinálok. Valahogy ebből a levélből tényleg kiérződött az átfogóbb megértése annak, ami történik. S ez nagyon fontos. Babérokra nem vágyom, mert az olyan lenne, mintha vágynék valami művirágra. De ugye volt ott egy "nagypofájú csóró, akinek közben semmije sem volt. Te meg az én feleségem vagy, tehát kihat rád is, mi van velem. S másokkal ellentétben mi egy fordított utat jártunk. Nekünk már a kezdetekor mindenünk volt, mindenünk. Nagyon-nagyon gazdagon kezdtük, totál freedomból, totál libertyből, totál szerelemből, totál "holnapból"(most jön ez másodszor, egy hét alatt. A Theo ugye azt mondta arra, hogy mi a holnap: " a holnap, az az örökkévalóság meg egy nap".

Blind hope, a Prométheusz ajándéka, -

avagy mégis mit csináltunk, önigazoló gondolatok a megtett útról. Tegnap meg a Prométheusz utolsó szavait olvastam a Barnes-ban, egy könyvben. Mikor megkérdezték, hogy azért az átokért, hogy nem csak hogy halandóvá tette az embereket, de még bepillantást is enged nekik az elmúlás gyötrelmébe, adott valamit cserébe is? Ezt mondta, ja, a "Blind hope-ot".) Gyönyörű nem? Már Zamárdiban meg volt. S csak röviden: mi már Zamárdiban megteremtettük egyszer azt. Aki ismert bennünket, az tudta. Tisztelet, megbecsülés, szeretet vett bennünket körül. A barátok részéről is... Megértették valójában kik is, vagyunk mi, kik az ő barátaik... De akkor azt mondtuk, hogy "watch, még ennél is jobbak, többek vagyunk." s aztán teltek múltak az évtizedek. Levelek jöttek-mentek. S sokáig az volt, hogy oké, jó, de ez csak még mindig egy süket, üres duma. S az a kimondatlan dolog maradt, hogy talán kár volt otthagyni Zamárdit. Lehet az is csak bullshit volt, mert azt sem tudták végig csinálni? S az utóbbi évtizedekben ugye, keresztül kasul az amerikai vadonban, s persze az újdonsült magyarban is, a tészta kelt, kelt, de soha nem lett belőle fogyasztásra alkalmas valami. Szó szerint is, de főleg átvitt értelemben csak afféle ömlesztett puzzle voltunk, felismerhetetlen. Mi is, a gyerekek is. S persze az teszi ezt, hogy ez a feladat jóval nagyobb. Ez annak a kérdése, hogy valaki vajon felsőbb osztályba lephet-e? A ház, az egyfajta manifesztációja mindennek. Egy keret, ahova a felismerhetetlen egyéni kis darabkákat berakva, valami elég érdekes kép kezd kibontakozni. A világ is, de azt

hiszem mi is, ámulunk rajta. Hogy valójában mi mindenünk is van nekünk. Mi mindenek vagyunk mi. Én tudom, hogy a sűrű erdők mélyén, a nagy vizek hullámain, a sivatagok kellős közepén, valahogy úgy tűnik, hogy "nincs is igaz út". S őszintén megmondom, hogy különös tekintettel ennek a két kultúrának a rendkívüli polarizáltságára, ez nekem is nehéz, sokszor hihetetlen volt. S ami átvitt a holtpontokon, az végül is nem volt más, mint a hitem, az a mélyebb meggyőződés, ami a korán megszerzett műveltségemből ered. Hogy innen is, onnan is, de összeszedtem mi az, ami változó, ideiglenes, s mi az, ami állandó, s örök. Mert már az elején is tudtam ezt, mert mindenhol szinte csak erre figyeltem, ez erősödött bennem, s egy ponton túl, a meggyőződésem visszafordíthatatlanná vált. S különös tekintettel fontos ez a két gyerekünkkel kapcsolatban. A mi világunk, amit adtunk nekik az nem kint, az itteni vagy ottani valóságban, kint az utcán van, az bent van. A legnagyobb lépést ebben tettük. Kevert, közép-európai senkikből, kozmopolita értelmiségiek lettünk. A ház, ehhez képest egy tökéletlenség. De itt is, ott is mutatja, hogy mi is itt az ábra. Mintha kis nyilacskák, s más piros pöttyös utalások lennének minden falon, ajtófélfán, ablaküvegen... Az egy nehéz dió. S akkor még hátra van a társadalmi szféra, ami meg egyenesen csapnivaló. "de otthon az, ahonnan az ember elindul" Először legyen honnan, hova mindig jelenlévő tudata. De kell, hogy legyen valaki. Valakit meg a gyökere tesz azzá. Nekünk oda sűrűsödött, gyúlt össze, hogy kik is vagyunk. Nélküle a nagyvilág egy empty hole. Már régóta borzadállyal szemlélem azokat a nihileket, amiben te, s a gyerekek kerültetek. S persze én is idetartozom valahol. Hogy csak úgy kóválygotunk. Hogy nem találtuk a helyünket. Hogy bizonyíthatatlan volt az állításunk. Ami azért itt is, ott is kijött, hála a konfrontálódásoknak. Feketéékkel, a Jeneivel, a janicsekkekkel, az Ivánnékkal stb. A gyerekek és barátaik. Hogy A Sandra még most is azt gondolja, hogy olyan jó közepes helyen vagyunk. A Borisz, azt hiszem, már tudja, hogy no, az nem úgy van, mi a topon vagyunk. Bizony, bizony. Együtt csináltuk. S emlékszel Kiskunfélegyházára, meg Széplakra, meg a zamárdi sétákra, meg Görögországra, meg a római vakációra, meg a redvúdforesztekre, meg a Monterrey fókák hangjára, meg a dél megannyi momentumára, mikor igenis ezt terveztük. Végeérhetetlen, millió és millió pillanatban, képek, gondolatok, értékek, ellentmondások viharában próbáltuk kibogozni, mit és hogyan? S én azt gondolom, hogy mi tényleg társak, vagyunk, jó társak voltunk. Bajtársak, pajtások, szeretők, komerádok, ahogy mondtam. Az igazság, hogy én sem gondoltam, hogy majd olyan extra erőfeszítés is fog kelleni. Én se akartam olyant. Nem, hogy azt nem tudtam, hogy te hogy bírod az ilyesmit, azt se hogy én. De a világ forgatagában elérkeztünk a kérdéshez, ahol a kérdés az volt, hogy no? Akkor most lesz valami, vagy elmegyünk haza szárítkozni? S csipás kismacskaként, mert azok Maradtunk! De most már, a zavarosból a lanyhább vizek felé tartunk, a "túlsó part felé." "fogaink között a szerelemmel," ugye. (ez a Nagy László azért mondott valamit…) S mikor az ember ott bent, a sodorban, halálfélelemben van, akkor ugye sok minden végigfut az agyán, először is,

hogy jó e az, amit csinál? Hogy nem e még azt is elszúrja, ami van, s hogy egyáltalán, normális-e? De mostanra ezek a gondolatok értelemmel teltek meg. Kitörtünk az osztályunk béklyóiból. Nem merném mindenkinek ajánlani…. Mindennek a fényében persze, az, amit én most veled "csinálok", az semmi. Az normális, az természetes. S egy másik tabula, egy másik értékrendszer szerint, lehet, tehettél volna többet, lehettél volna több. De én, vállallak téged. Én, ismerlek téged. Én tudom, hogy ott voltál, valójában soha nem hagytál cserben. Valójában ez, az az akt volt, ahol a szereplők végig a színpadon maradnak. S a cselekmény tőlük megy előre. A hibák, hiányosságok, a képességek és képtelenségek pont attól az előre meneteltől kapnak új értelmet, vagy nyerik el valódi értelmüket, hogy kitartottunk. Az úton végig kell menni. S mi i volt a te utad? Én megértettem, már rég megértettem, hogy mi az, amit te csináltál. S felmerült, hogy az nem mindig volt egy nagy hajde. De megértettem, hogy igen is az volt. S látom én a te arcodat, még a bambát is, amikor a kötcsei dombokat róttad, az üvöltő szelekkel" a hajadban, belelátok én a lelkedbe, hogy miről is szólt az a film, ami ott pergett. Arról szólt, hogy "mi értelme is van az én életemnek, hogy mi az, amit én itt összekutyulva összehordtam, mire jó ez az egész nagy baszott kupleráj?"A történet egy jobb életről szól, nem? S ez jogos. Minden embernél jogos. De ha valaki ezen gondolkodik, akkor ez azt mutatja, hogy érdekli. Mert volt ugye ott egy titkos, milliószor és milliószor megerősített, nehézségekkel, rémképekkel megpecsételt egyezség, hogy nekünk egy jobb életünk lesz. Nem? S tudom, hogy sokat szenvedtél. Tudom, mennyi mindenen mentél át. S hidd el, ez, amibe vagy, volt a legutolsó, amiről én valaha is álmodtam. Soha nem kívántam, akartam ezt neked. Nekem te az a gyönyörű szemű tündér lány voltál, földi létét igazoló cirkuszkerítés fogakkal, ártatlansággal, bájjal, szerelemmel. S hatalmas lelkiismeret furdalásom van, amiért nem írtam neked, hozzád verseket. Ahol ez jobban előjött volna. Az egyetlen mentéségem, hogy másról sem írtam. Az egyetlen igazolásom, hogy mindent abba raktam, minden kis neutrínós energiám, hogy végül is kikeljen ez a kalács. Csakis innen, csak is így van értelme az egésznek. S ezért olyan fontos, hogy előbb vagy utóbb, jobb előbb, mint utóbb, de végül is tényleg, s visszavonhatatlanul, teljes spektrumában megértsed, mi is történt. S most úgy látom, hogy ezek a napok jönnek. "Kingdom is coming", ahogy az az "őrült Arthur Brown mondja. Ez a chapter már arról szól. S hidd el, hogy nekem ez egy hatalmas öröm, elégtétel mindenért, mindenért. Hogy látlak amint belépsz ide, ahogy rácsodálkozol, ahogy lassan felfogod, hogy ez tényleg van, s ez már nem az álmok birodalma, ez nem tengerparti homokvár, ez nem jégkastély, ez nem lombsátor. This is real. S valahol - bármennyire is álmodozó vagyok, bármennyire is álmodozó vagy, bármennyire is álmodozók vagyunk így mi ketten, - ezt akartam. Te is akartad, nem? S tudom, tudom én, persze, hogy ez nincs olyan jó, nem olyan szép, mint a királykisasszonyé, (vagy kishercegé), de mire az ember felnő, már

kell neki egy igazi is. Plusz, még az a lehetősége is megvan, azon a transzformáción is átmehet, bizony-bizony, hogy jé! "hát ez meg az!" "fenébe is." sose gondoltam volna"Always loved you

Jack

2003. Február. Lassú ébredés egy rossz kapcsolatból, rossz házasságból, A Jill nem hozzám való

0217 igaz is meg nem is, egy kis kesergés.

meg minden mögött a nyomorúság. Állítom, meg állítom teljes erőből, főleg A Jillnek írott bíztató és lelkesítő levelekben, hogy milyen fasza. De az igazság az, hogy ennek jó, ha a fele igaz. S persze sokat léptünk előre, de még mindig sehol sem vagyunk. S ilyen messzire kell mennünk, mert A Jill meg egy realista, materialista, a valóságot mindig rosszabbnak látja, mint ami. S persze van is erre oka. De ha a családot, mint egészet, vagy mint az egyéneket veszem alapul, elég sok problémát látok. Itt vagyok én, magányosan, nyomorultan, nehéz fizikai munkát végezve. Itt van A Jill, halálos betegen, többnyire szintén egyedül. Itt van a Borisz, nincs semmilye, nem tanul rendesen, fogalmam sincs mi lesz belőle. A legmagányosabb A Sandra. Senkije sincs. S mintha átok ülne rajta. Elég szép arca van, de mint lány nem nagyon jóra sikeredett. Ez is, meg a természete is azt hiszem nagyban megnehezíti a dolgát. S olvashatna, de nem olvas. Talán ez lenne az egyetlen kitörési lehetőség. De valahogy hitetlen. Az én lelkesedésem valahogy teljesen elveszett attól, amit A Jilltől kaptak. Szörnyű ilyent még csak gondolni is, de lehet, nem jól házasodtam, nem jó nőt választottam? Tündér, ugye azt írom a levelemben. Sok jó tulajdonsága volt, de ez az intellektuális nihil, amit én egyre jobban hiányolok, az mostanra nyomasztóvá, s komoly problémák okozójává vált. S akár, hogy is csűröm és csavarom, idegen számomra. Taszít. Minden alkalommal, mikor egy ilyen nőt látok, főleg francia filmekben, feláll a hátamon a szőr. A Sally, természetesen. Mára ez elég tiszta, ilyen nőt kellett volna választanom. S persze biztos lehetne az embernek barátja, fiú is, lány is. Esetleg szeretője. Az biztos, hogy ez a mindent megtalálni valakiben, meg hogy majd én megcsinálom egyedül, meg elleszek egyedül, ez egy bullshit.

0219 hétköznapi apróságok, Wilmington, Nc. lbjil

Néha azért utálom magamat. Ezeket a swingeket. Ezt a férfiatlan nyekergést, meg kiömléseket, meg tárogatózást. S persze van mentségem, de mindennek ellenére lehetnék macsóbb. I know. De csak pár sorban a tegnapi napom: Árokásás az Alnél Wilmingtonban. Borús, hideg, nyirkos idő. Nincs pénzem. ill., valami kicsi van a bankban, de ki tudja, mire kell. 120. Elmegyek veszek egy lapátot,

olyan keskenyet, amivel árkot lehet ásni. Az Al-nél nekiállok, kihúzom a földből a levelesládáját, mert ott van egy zöld spray-d csík az úttesten, az lehet az, ahova az eredeti csatorna be van kötve? Nekiállok kiásni a gyeptéglákat, amihez ez a keskeny kis szar persze nem jó. Ások vagy két métert, sehol semmi. Még van vagy húsz méter. A csatorna műveknek meg kellett volna jelölni, de nem tették. Mindenütt derékig érő víz van az árkokban. Ha tudnám, hol jön ki a házból a csatorna, az segítene. Bemászok egy ellenlámpával a ház alá, de képtelen vagyok előre jutni, olyan alacsonyra vannak a csövek rakva. Kimegyek. A kis műanyag csicsás rácsocskákra, az icinél nagyobb kémlelő lukakat vágok, remélem ez a buzi Al nem jön közben ki, s veszi észre. De úgy sem látom. Becsöngetek, nagy nehezen kijön. Mondom neki:

1. Fingom sincs hol az a kurva cső.

2. Kéne pénz, bérelni egy árokásó masinát, meg venni csövet. Aszondja, már nagyon lent vagyunk a lével, már csak nyolc kiló jár. De megy és felhívja a csatornázókat. Oké, mondom. Ez is valami, legalább kimondta. Kb. Nyolc extra dolgot csináltatott már velem, egy lecsempézett padot, egy mozaik falat, lámpákat, zárakat raktam föl, mindezt ingyen. "belefér"

3. Visszajön, lóvé nyista, szóval mondom, amúgy meg minden tiszta víz, árkot ásni nem lehet.

Ez igaz, mondja. Azon gondolkodom, otthagyom a p...ba az egészet, b.....A meg.

Szemben egy csapat dolgozik egy házon. A faszi trélerjén egy olyan árokásó ízi van. Odamegyek, odajön, azt mondja 100ért, majd csak hetvenötért egy részt kiás, de a többit nekem kell. Mert tele van ezer vezetékkel, csővel, kábellel stb.

A lézeres izémmel lecsekkolom a lejtést, kínlódom, ügyetlenkedem egyedül. Már tiszta sár, szar vagyok. Fázom.

Kétszáz feet cső kell, az is van vagy kétszáz dolcsi. Szóval háromszáz. Összepakolok, s elmegyek az Edhez. Sehol senki. Már épp el akarok menni, mikor jön. Mindjárt jön az inspektor. S valóban, s azt mondja, a floor frame csak perfekt. A kis faszfej Ed majdnem sír örömében. Mert nem bízik bennem, az asszony terhes, mindenki őt nézi stb. De olyan olcsó meg jó, mint én csak nincs. Tehát holnap kezdhetem a padlót, addigra szerez egy helpert. Hogy kéne megfeszegetni?

Próbálom, nem veszi a lapot. Az én pénzemen vettem egy kilóért anyagot, meg munkadíjjal is tartoznak. Háromötvennel. Viszont kifizetett egy csekket, amit majd neki küldenek, valamikor. Kettőötven volt. Viszont azon gumikat kellett vennem a vanemre, mert már robbanás veszélyes volt a helyzet. Kilógtak belőlük a drótok.

Szóval lóvé nincs.

0221 folyamatos időzavar

A lényeg a lényeg. Azért vagyok itt, hogy pénzt keressek. Ami ugye nagyfokú organizáltságot igényel. Vettem egy csomagtartót, így legalább a létrák kimentek.

Ennek a dilemmának is vége. Száz dollár volt. S ugyanakkor a karbantartással is kéne törődni, pl. Kilóg a drót az első kerekemből. Itthon kupi van. Kéne valami polcokat építeni a van-be. Csatornát is kéne ásni. Szóval eléggé levannak menve a dolgaim. De egyrészt várok, hogy elmúljon ez a rossz idő, másrészt, hogy otthon legyen lé. Talán ez ezen a héten meglesz. S persze folyamatosan csinálom, mindig egy kicsit, de jó sok időt eltöltök a munkával. S el is fáradok, mint a barom. De épp az jutott eszembe, hogy azért, ha ezt a kitűzött célt sikerül megcsinálnom, az nem semmi lesz, s marha jó lesz. Ennyi. Kell már megint mennem, estimate-ot írni, telefonálni, levakarni a lábamról a bőrkeményedést, mert még arra sincs időm. Na ilyenek.

régen, talán Erdélyben, volt egy jobb világ

De - most jön a kedvenc példám. valamikor Erdélybe? Volt egy igaz jó élet. Valamikor, fingom sincs mikor, talán a múlt században, Erdélyben, utána lehet nézni, valami beindult. Favágás? Olaj? Nem tudom. Nem mindegy? Lényeg az, hogy valami olyan biznisz volt, amitől mindenkinek jutott. S mindenkinek volt munkája, mindenki jól keresett, mindenki becsülte a másikat. S még, semmit sem adtak fel. A pék több kenyeret, süteményt, tortát, kalácsot sütött. Az asztalos mindent csinált, amit csak fából lehet. Durvát is finomat is. A kádár nem győzte a hordókat gyártani. A csizmadia a csizmákat. A kovács a cirádás vasakat. Végeérhetetlen. S így telt el több generáció!!!Az emberek, mikor hazamentek egy fárasztó nap után, azonnal kefélni kezdtek. Mert az volt, hogy minimum tíz lány, s öt fiú kell. Tíz lány, akit gyönyörűen ki lehet staférungolni. volt a kefélésnek perspektívája! Adni neki mindent, amit egy apa meg egy anya tud. Mert, eljött annak a kora, mikor az emberek megértették, hogy adni több mint kapni. Tehát lány kell, nem fiú. Persze azért az is kell, jó, ha van. De nem a visszakapás, hanem az adás volt a lényeg. Mindenki szép házat épített. nagy faragott székely kapuval. A házban sok-sok szoba volt, hogy legyen mindenkinek, s mindennek hely. Az emberek szép ruhákban jártak, szép, sokszor külföldről hozatott cuccal rendezték be a házat. Zongora is volt benne. Schubert dalokat is énekeltek. de ez mind semmi. Mert ami fontos, hogy az egy közösség volt. Minden nap, azaz minden nap volt egy vagy több buli. Az emberek dolgoztak. Szórakoztak. Együtt. S nyilván - jókat aludtak.

S megint a kedvencem - világraszóló lakodalmak is voltak, egy hétig tartott, két hétig tartott. Soha véget nem ért. s vagy ezer ember volt benne. volt olyan kézműves, aki mind a hét lányának gyönyörű házat épített! Meg tulipántos ládát adott. Meg száz dunyhát. Meg ezer fazekat. Meg tízezer csókos szájjal hímzett, meleg bugyit. Nos, ennek az életnek nem az volt a lényege, hogy jómódú. Az is. Hanem az, hogy miközben jómódú, megmaradt a gyökereknél. Mindenki a legjobbat adta, amit csak tudott. A pék a legjobb kenyeret sütötte. A csizmadia a legszebb cipőt rakta össze. az asztalos a legszebb bútort készítette. A földeken dolgoztak, ahogy kell. Trágyáztak, feltörték a rögöt, vetettek, arattak.

Begyűjtöttek. az ólakban és istállókban hízott a pirospozsgás jószág. A fonóban szép terítőket, szőnyegeket, ruhákat szőttek. a patakban mostak. Az istállóban ganéztak. A szalmaboglyákban jókat keféltek. Egerekkel, molylepkékkel, denevérekkel a hajukban, kacarászva. Mert "it don' matter Who loves Who, if you love me, and I love you…" s persze, biztos volt baj is. Voltak évszakok. nagy telek. Kitörött a kocsi kereke. Ki szeret kit. Megdöglött a kisborjú. Szegény drága kislányunkat elszólította az úr magához. Leszakadt a gatyám szára. De. Ki a faszt érdekel? Az életnek egy mindent elsöprő, nagy hulláma volt, jósággal a tetején. Mosollyal. Fénnyel, hittel, szeretettel. A politikai háttér? A társadalmi háttér? Nos, biztos valami tévedés lehetett ott. S természetesen véget is ért. ""természetesen". Nos, amit én ebből ki akarok hozni, az ez: a filozófusokon, meg szenteken kívül, mint a Buddha, a jézus, meg még egy páran, hasonló égi beszéddel, én csak három, azt hiszem nem több, emberről tudok, aki megragadta ennek a lényegét. A Tolsztoj, a Rousseau, meg a Gandhi. that's it.na meg a Marx, persze, amikor nem ott föntvolt. A lényeg, hogy ezeknek az embereknek, az élet, az gyökeres volt. Ott, benne az élet földjébe. Micsoda szerencsések! S mindaz, minden illó fátyla egy pelyhes kisleánynak, minden kicsi bajusza egy keménykedő kislegénynek, minden istenhozzádja egy küszöbön áteső, felismerhetetlenségig elnyűtt, azonosíthatatlan idegennek, isten hozta volt. Hogy az egész család képes volt felkelni, s a fagyos éjszakában asszisztálni egy beteg bárány bégetésére. Egy anyamacska vajúdására. Meggyógyítani egy diófa törött ágát. új tornyot építeni a templomra, mert a mi helyünk, az nem csak " vadon "s így tovább. S minden élet, legyen az a trópusokon, legyen az a neon áztatta metropolis végbelének kapujában, a Times Squeren, a Ginsberg fagyott kabátzsebében, a Times Squerről álmodozva, nézve a zsarut, akinek a holdfény vékony cérnája láthatatlan, uppsz, szóval minden élet, amelyik elszakad, amelyik nem tapad, amelyiknek nincs gyökere, az fuck. a szenvedés, a gyötrelem, a fizikai kín, a verejték, a z izmok jajgatása, a századszorra se sikerül utáni damaszkuszi szabják csendülése az agyban, a szív lüktetése az összerakhatatlan puzzle-ok fölött, taszítva, meglódítva az érvényesülés, azaz a nem elmúlás, Nem érvénytelenség béna paralízisétől, a sárba leszakadt szekérkerék tengelyének helyreillesztési kísérlete, amikor nem találjuk el a biztosító kis sasszeg lukját harmincadszor, hogy szívünk legszebb virága, épp esedékes tündérlányunk szerelme karjai közé repülhessen. Ha én be tudom tenni az a fucken szart. Az élet megannyi, s hátborzongató, s szupernaturális részlete. Az tesz emberré. Aki azt megpróbálja kihagyni, az dugni próbál farok nélkül. Egy perverz. Vagy egy farok, gazda nélküli pikareszk szerv. Veszett világ, veszett lovasa. Árnyékot kergető árnyék. visszhangra válaszoló visszhang, a kút önnön tükörképe. szweet dal semmiről. Én, szeretnék lemenni a sárba. Szeretném újra és újra megpróbálni, s az élettől, nem lennék futóbolond, lehetőséget kapni, hogy akárhogy, valahogy, but make itt work. just make it fucken work…s aztán ott, a hátsó sorban, senki nem tud semmit, kapjak egy kupica pálinkát, s az én szívem csücske kicsi lányom, kicsi fiam szemében fáklyák lobogjanak. A lélek

megismételhetetlen csodái. Az egyetlen dolog, ami számít, ami fontos. A csintalanul elillant, s frivol örökkévalóság. The forever time. Ez a világ, felfoghatatlan tévedések láncreakciójaként, - lehet a Thorroeu is hibás (ezzel az unobedience elmélettel…) - nem árt az ilyen kérdés! elszakadt, s részvétem minden lakójának. well, well. but we not... apa

0221 'm proud to be your son. bl

I'm proud to be your son. Nem is tudom, mit lehet még hozzáfűzni, nagyon szép levél.

Borisz

ui.

Jól vagyok, minden oké

régi világban shit all over

Először is, ez egy kedvenc képem, el kell képzelni, ahogy az ősember, mintha egy harminc perces *time-lapse* filmben össze lenne sűrítve az az egy-két (ahh') millió év, jön a newyorkcitibe befele. Barlangok. Sztyeppék. Dzsungelek. Hómezők. Lövészárkok. Mindenféle ős, meg ősetlen közösségek. Hol a nő, hol a férfi a főnök. good time-ok. bad time-ok. fázás. Vérhas. Halál. Halál, mindenütt, rövid élet, éhezés, shit, *all over.* de egy szép virág. Egy kis piros szívét azúr felhőben a fején hordó kis madár a fámon, olyan dalt énekel, amelytől valami gyanú ébred bennem. Súlyos, mély kétség. Ahogy ülök a deszka rötyin, ahogy leszakad a derekam, hogy hazavihessek egy krumplit, egy szem rizst a családomnak. Miről beszél ez a kis lény? Arról beszél, hogy van egy jobb élet. hogy neki jobb élete van. Hogy ő, - ki tudja, hogy a fenébe - de megcsinálja. Nos, az embernek is jöttek, ilyen nagy korok, neki is jutott ilyen. De azok még nekem is nagyon bonyolultak. Mármint itt „Ámerikában", még elemeznem kell őket. vasútépítés, a szűzföldek feltörése, bumok.) de lehet, van erre szakavatottabb faszi, van énnekem saját külön territorim, amit igazán én tudok. Éltem eleget benne, nem?

Ez itt egy rossz álom.

például senki sem gyalogol. Tehát az emberek nem találkoznak. S például nem lehet elmenni sehova, mert nem tudsz inni. Nem is vihetsz ittas embert az autódban. Totál idióta az egész. A kertekben genetikailag szárazra motivált szürke fű van. Se növény, se állat. a kutyák nem ugatnak, nem harapnak. A neonban érett paradicsomnak nincs íze. csak tartós kenyér van nejlonzacskóban. s mostanra, az emberek félnek, nagyon félnek, mindentől félnek. Az Orwell országa eljött.

Apa

A Jill beszámolója a szűkös lehetőségeiről, halálról, meg a legacyról

Elkezdtem egy levelet, amit gyorsan megevett, elég ronda idő van, az előbb szálingózott a hó is, füstöl a kályha, és kicsit náthásan fáj a fejem. Ezek a negatívumok. De éppen arról kezdtem értekezni, hogy kicsit alakul itt a helyzet és, hogy fölsejlik időnként, hogy milyen fasza ház lesz ez, meg a remény is, hogy úrrá leszek a kuplerájon.

Értem én miről beszélsz, emlékszel nekem is az volt az összes álmom, hogy sütök, főzök, befőzök meg kötök majd az unokáknak meg ilyenek. Én kicsit elvesztettem a reményt erre, mint tudod, de reméljük neked jóval több van vissza és megéred még mindezt. Vagy valami hasonlót. Engem most tényleg az izgat, hogy mi marad utánam, hogy sikerül-e valamivel hozzájárulnom ahhoz, hogy valami normális, tiszta, 'orderly', kezelhető valami maradjon itt, amiben talán majd lehet találni hagyományokat, 'kincseket', emlékeket. Egyszer valakinek.

Szerintem sokat alakult a CSALÁDI fölállás, szerintem nőnek föl a gyerekek a feladathoz, szerintem kezdik fölfogni, hogy ha én nem leszek, akkor te leszel, szerintem kezdenek jobban megérteni téged, szerintem mindkettő szeret téged, szóval szerintem a helyzethez képest egész jól állunk….Olvastam a cikket, ill., amiket átküldtél belőle, igen, jó meg tényleg lehetne itten némi 'népművelést' előadni ebben az országban, de ez már azt hiszem a Borisz dolga inkább, én örülök, ha élek, meg elbuzizok itt a saját szarommal? Lehet, hogy csak most gondolom ezt, aztán egyszer mégis nem lesz már ez elég, majd meglátjuk. Előbb-utóbb mégis talán el kellene indulnom valami orvos ügyben is, bár piszkosul nem vágyom rá, nem tudom. Bennem, politikai ügyekben elég tiszta képek vannak, végül is úgy érzem, hogy sikeresen átadtunk valamiféle felelősség teljes 'társadalmi' gondolkodásra való hajlamot, mindkét gyereknek, ami már megint nem egy rossz Legacy. Ha? Ma tetyek-vetyek, pakolgatok, pihentetem az agyamat talán kicsit, aztán majd csak elmúlik ez a hónap, jön valami szebb, lehet szellőztetni, festeni, metszeni, meg mindent csinálni. Később majd még arról a fene pénzről is…Nem nagyon szoktam mondani, de remélem, azért tudod valahol, hogy nagyon hálás vagyok neked, azért amit adsz, biztosítasz nekem, hogy tényleg azt gondolom MINDENT megteszel, amit csak tudsz azért, hogy nekem jó legyen, azt hiszem kivételesen szerencsés vagyok… Köszönöm. Puszik, Jill.

Rémisztő két év vár rám itt egyedül Amerikában

S jó ez az elmélet, hogy majd…két év. két év múlva, abban reménykedem, hogy visszatérhetek a normális életbe. Olyan ez mintha börtönbe lennék zárva. Gályarabság. De, mint valami lakodalomra, végül is felkészülhetek. S most ott tartok, hogy mindegy A Jill fog élni, vagy nem, nekem, ha normális akarok maradni, barát, társ után kell néznem, nem temethetem el magam elevenen. Jó gondoltat ez. Csak iszonyú nehéz életben tartani nap mint nap. Zuhog a hideg eső. Nincs pénzem. Szar munkák vannak. S ha belegondolok, hogy mi vár rám az

elkövetkező két évben, rémület vesz erőt rajtam. Kicsit túl soknak tűnik. S ez még akkor is igaz, ha pozitívként jött elő, hogy A Jill elég sokat segít. Tonnaszámra küldöm haza a pénzt, emberek dolgoznak, főleg a kőműves a házon. S ez jó. Viszont ettől még nem könnyebb nekem. Amikor hazamegyek ott lesz megjavítani a jeepet, a tetőt, a konyhabútorok készítése, csakhogy egy néhányat említsek. Bizony-bizony. Itt meg vár még rám két nyomorúsággal és hőséggel teli nyár vagy hét trankontientális repülés, amiből egy is elég lenne egy életre. Vár rám sok-sok magányos este, hétvége. S jó lenne akkor is dolgozni, de pihennem is kell, szóval ez egy ellentmondás. S persze nagyokat léptünk előre abba az irányba, amit a leveleimben, az elméletben állítok. Ez a tavalyi év sokat hozott. Emlékszem tavaly ilyenkor milyen tragikus gondolatok forogtak a fejemben. Azért ez most jobb. Talán, talán.

0221 semmi semmivel, de elmélkedés a disszorietáltságról

A legrosszabb, mikor az ember kizökken. Még el sem érte a szervezettségének alapvető szintjét, máris olyan dolgok történnek, amik eltérítik. Úgy a fizikai, mint a mentális jóllét nagymértékben azon múlik, hogy az a kutyulmány, amit mindennapi aktivitásnak hívunk, az mutasson valami pozitív mérleget. S ez egyre inkább úgy van, ahogy az ember öregszik.

Ugyanis addigra az általános erőnléte csökken, miközben egyre célorientáltabb azáltal, hogy tudja mi jó neki, meg mit akar. Addig, amíg fiatalabb korában az ember akkor is jól tudja magát érezni, ha egyszerűen bohóckodik, idősebb korban ez már nem megy. Az időnek más értelme kezd lenni. Az ember szerencsére, meg sajnos végre fölfogja, hogy a tevékenysége meg az önnön valósága között szoros összefüggés van, lehet. S fontos, hogy legyenek jól körvonalazott célok, meghatározott tevékenységek, amik ezt segítik. Valamilyen szinten meg kell határozni, aztán meg betartani, mi az, amit kell tenni. Ha outdoor tevékenységet akarok végezni, ahhoz más kell, mint az indoorhoz. Nos ennek a környezetnek a létrehozása igencsak fontos. Ahol a lakóhely, a munkahely, a közlekedés stb. Mind úgy van berendezve, hogy engem támogasson. Mármint a célom, a közérzetem, a sikerem. Ugyanakkor a cél mindennél fontosabb. Ha nincs ceruzám, akkor is kell valamivel írni. Valójában marha egyszerű. S itt furcsa dolgok vannak, mert lehet, ezerszámra kell dolgokat kidobni, kiiktatni, hanyagolni, másokat meg behozni, minden ellenérzéssel szemben is. Ez látszólag boldogtalanná is teheti az embert, a régi jó kis beidegzések elvesztése. Ezért rettentően fontos, hogy hozzászoktassuk magunkat az új dolgok jelentőségéhez. Ha egyszerű bekattanással nem megy, akkor bizonygatni, ismételgetni kell, bármilyen eszközzel növelni a jelentőségét. Nos, ez az a pont, amikor kicsit ki szoktam akadni, ha a nyilvánvaló elrendezés helyett, valami más dolog jön létre. Mikor tudva tudom, hogy mi kell, de valamiért nem megy. Ilyenkor pánik tör ki rajtam, s eszeveszetten, netán kétségbeesetten igyekszem visszaterelni a folyót a medrébe. Mert ha azt tűztem ki célul, hogy a magashegyi légkört fogom a hegytetőn tanulmányozni, mégiscsak

abszurdum, ha egy földalatti talponállóban veszek el, valahol a Teréz meg a Józsefváros között.

0222 valamit kezdeni azzal ott, amink van, ötletek. Ha más nem majd én magam fogom csinálni

6/95 ős Wordban mentettem el, de elküldhetem másban is. Ha egyáltalán van ennek értelme…De végül is nem ez a lényeg. A lényeg sokkal inkább az lenne, hogy ha valaki képes lenne végig gondolni az alkalmazhatóságát. Hogy valóban szükség lenne e rá, hogy valaki valóban tudná e használni, úgy értem kihasználni. Ez sokkal kevésbé egyéni használatot, mint bizniszt jelent. Kóválygogni az interneten, vagy csak valami hobbira használni, az luxus. Van itt két fiatal a mi családunkban, valami igazán eszükbe juthatna már. Én tudnék mondani huszonöt ötletet, mire lehetne használni, valami, amiből meg is lehet élni, meg ilyenek. De szemlátomást senkit sem érdekel, amit mondok. Nagy kezdeményező vagy tesz nincs itt. S főleg a Boriszra gondolok. Az a játszadozás, bütyizés stb. Amit rendszerint csinál, az jó, de abból nem igazán lesz semmi komoly. Ahhoz egy kis barkácskészlet is elég. Én tényleg komoly lehetőséget látok ebben. S nagyon jó, hogy nincs itt semmilyen elszállt dolog, tehát nem kell óvatoskodni. De a másik oldalon, meg rettentően kiábrándító, hogy ilyen laposan kúsznak a dolgok. Amit én látok, az merő attitűd, excentrikus beállás, felszín, kis köhögések, prüszkölések, meg ilyenek. Nem tudom. Nekem ez magas. S persze a lehetőségeket nyitva kellene, s kell tartani, s én segítek valakinek akár a pillanatnyi akarata, szándéka, megértése ellenére is, ha annak bármi esélye is van, hogy később mégiscsak lesz belőle valami. A komputer a valami alapvető dolog manapság. Gondolná az ember. Egy zseniális eszköz. A komputer az olyan, mint egy műhely. Egy komplett műhely, totál berendezve, felszerelve. A leguniverzálisabb szerszám. Ha valaki használja. De ha nem, akkor nem ér semmit. Virág alátartónak egy pár tégla is jó. S persze könnyen lehet, majd kiderül, hogy mi is az, ami valójában kell. Csak ez olyan kézenfekvő lenne. Nem tudom, hogy a Borisznál végül is mikor ér véget az álmodozás kora. Mikor leesik a tantusz, hogy kéne valamit csinálni is. Nem csak kapkodni össze-vissza. Egy kicsit ez, egy kicsit az. Még mindig olyan naiv, olyan zöld. Tegnap attól akadt ki, hogy a mancs a háború ellen van. Hát persze, megvették, olvasott újság, nem? De ott van az internet, működik nem? Ha valaki ezt nem látja, az vak. Plusz ott van a házunk, a kertünk, egy elég komplex forráslehetőség, hogy csináljunk valamit mi magunk. Úgy, ahogy mi szeretnénk. Organizálni, szervezni, együttműködni, bázist létrehozni, - úgy értem információs, kutató stb. Ehhez még sok minden kellhet, de az alapvető dolgokat mi is össze tudnánk szedni. Ha akarjuk. Úgy értem, hogy ezzel már el lehetne valamit kezdeni. Később meg lehetne még más támogatást is szerezni. De először neked kell valamit csinálni, felmutatni. Könnyen lehet, mindebből semmi sem lesz, ez csak megmarad az én álmom, hiábavaló. Ha mindez nem

megy, magában a családomban nem találok senkit, aki valami ilyesmit akarna csinálni, akkor két lehetőségem van: Az egyik, hogy keresek valaki mást, Vagy én magam csinálok valamit. Egyiknek sincs olyan nagy valószínűsége, ezért sokkal inkább az lesz, hogy ahelyett hogy mások miatt aggódnék örökké, én magam berendezkedek valami keskenyvágású vasutasságra. S mindenki mehet, csinálhat, amit akar. De jelen pillanatban, ahogy szoktam még mindig reménykedek. De nagyon erőszakos, vagy agresszív nem fogok lenni. Legfeljebb felvetek valamit. Mindenesetre szerettem volna még mostanában, ha valami elkezdődik...

Legalább elkezdődik. Jack

A Jill otthon először igazán szembesül a kivezetés szörnyűségével

0223 A Jill levele, azért van baj…

Elég loholó ez a mai nap is. Kicsit nagyon szörnyű élménnyel kezdődött, 5 után arra ébredtem, hogy először életemben valahogy lejött a zacskó és elég jól szarban fekszem. Ráadásul a Borisz ott aludt a nappaliban. Zuhanyoztam meg mi és átjöttem a konyhába kicsit még aludni, aztán egész nap suttyomban próbáltam az ágyat kimosni. Elég freaky volt. Ráadásul hosszú idő után valami nagy marhaságokat álmodtam, amiben sok patkányon kívül a Feledy meg te is szerepeltél jointcampanozva. De azért még nem ment meg teljesen a burám, ne aggódj. Elég jót sétáltunk, elég jó kaját főztem, a Borisz most éppen tv-t néz, kicsit hipochonder, a csibike sokat segít és meglehetősen érzékeny, én egy kicsit kínlódok a gyomrommal vagy a beleimmel? Vagy nem tudom, de nem teljesen okés a helyzet, lehet mégis el kell mennem valami orvoshoz előbb utóbb. Pedig még rengeteg dolgom van, Úgyhogy marhára nem szeretnék még lerobbanni, nem is lenne igazságos ugye.

0223 a realitás alakul, ljill

Persze nem lehet feladni. Nem azért írtam. A reménykedés, az álmodozás, ez mind marha fontos. Enélkül még nehezebb lenne. Az amikor lelkes levelekben dicsőítem azt amit csináltunk, azt ami van, meg lesz, szerintem jogos. S tényleg van egy csomó jó dolog. Hogy a gyerekek nem lettek punkok, bűnözők, vagy technók, az valami. Nekem elég szörnyű volt betekinteni abba, ami ott "jogos kifogásnak" számít, amit a Borisz szokott mondani, hogy mindenki halaszt, hogy mindenki szar. Biztos sok ilyen is van, de képtelen vagyok elhinni, hogy mindenki az. S lehet csak egy kettő a jó, aki igazán csinál is valamit, nem csak pofázik, s lehet az egy túl nagy óhaj részemről, hogy az én gyerekem oda tartozzon, s lehet közel sem sikerült biztosítani az áttöréshez szükséges feltételeket. Mert ugye itt két dolog van. Az egyik, hogy kell tudni, a másik, meg kell csinálni. Nos mi ott tartunk, hogy a tudással is baj van. Amit végső soron nem értek. Én, a budafoki, érdi slumból is tudtam. A 60-as években. Van egy csomó negatív jelenség, de ez nem azt jelenti, hogy minden megszűnt, minden megváltozott.

0223 végül is egy jót beszélgettem a Borisszal

Valójában ebben az egy mondatban benne van minden. Azt mondtam neki, hogy valami elhatározásra kellene jutnia, hogy merre. S nem muszáj arra most azonnal elindulni, de. S egyetértett. S azt is mondtam, hogy ez különös tekintettel az anyja állapotára. Mert azzal tudna a legtöbbet segíteni neki, ha tudná, hogy valamerre tart, s ezért tesz valamit. Reménykedjünk. Az Unesco-t mondtam neki. Apropó meg is nézem, mi van ott…Aztán elküldöm, amit találok.

Kudarcba fulladt autószerelés Amerikában.

Oké, megbeszélem vele, hogy el kéne a személykocsit valahogy vinni a szerelőhöz, még van egy kiló körül, s a szabad délutánban megcsináltatom. Nincs neki fékje. Jó, mondja. Aztán azt gondolom, hogy az alkatrész olyan tízes körül lehet, tehát inkább én megcsinálom. De előtte elviszem a vant, s megcsináltatom rá a hónapok óta lejárt isnspectiót. Benzinkút, ahol mindig rendesek szoktak lenni. Egy órát várok, amikor is megállapítják, hogy a kormányom azonnal szét fog esni, szó sem lehet róla. Megnézem, well, egy részt kell kicserélni, akkor azt is megcsinálom. Vissza az autósboltba. Nagy nehezen kitaláljuk melyik rész is az, negyven dollár. Haza. Fölhívom az Ed-et, nem kell jönni. Kiderül nincs olyan nagy buzi kulcsom, mindent próbálok, nem megy. Oké, akkor az Oldsot csinálom. Fék, azt tudom. Már raknám össze, mikor kiderült, hogy nem jó alkatrészt adtak. Úgy szarosan visszaviszem. Csere. Elmegyek a közeli Pan-shopba, veszek két kulcsot. Két dolcsi. Vissza. Fogalmam sincs, hogy kell összerakni, ez más, mint amiket eddig csináltam. Nem találom, azt hittem van egy könyv az Oldshoz, de rájövök. Minden oké. De nincs fékolaj, azt hittem több van. Vissza a boltba. Szólok egy kis mexikóinak, elmagyarázom neki, hogy pumpáljon. Fekszem a kocsi alatt. Lassan mindenki hazaér, öt óra felé jár. Mindenütt emberek. Elég ciki. A kis ürge nyomkodja, ordibálok neki. Kinyit, elzár, kinyit elzár, push, hold. Pump, hold. S látom ám, hogy elöl, folyik az olaj, mint az állat. Azt hittem, mert nem tettem rá a kupakot a tartályra, de nem. Szóval megcsináltam a hátulját, bár még nem tudom jó ezen, s most meg elől kidurrant egy fékcső. Megnézem, szerelhető. De kell venni. S itt véget ért a történet. Fuck it. A vant sem csináltam meg. A vanen még mindig nyikorog valami, a vízpumpa? A szervo, fogalmam sincs. S a kormányt sem csináltam meg. De majd az Edék füvén. Csak nem esik odáig szét. Nekiállok főzni, fölteszem a Waitset, sör, meg boros konyak. Nem is olyan rossz a bor, konyakkal. Well, rémes éjszaka, hajnali három, s mindjárt megyek az Edhez framelni. Ilyenek.

(Borisz, mindjárt küldöm azt a cikket.)

Én.

Még Wilmingtonban

Avagy tegnap még a csepeli héven ültem…

A kis aktatáskámmal, benne az abált szalonnás szendvicsem. S tudtam, hogy ötnegyvenötkor megáll, ötötvenháromkor a Portánál bélyegzek, ötvenötkor megnyugtatóan csapódnak az öltöző vasszekrényének ajtajai, a meleg almot idéző lábszagban, s pontban hatkor sivítva beindítom hegynyi masinámat, amivel majd napi ezer csavaralátétet préselek ukrán vaslemezekből. Fütyörészve, gondtalan. Ezt ne felejtsük. De komolyan, van ilyen állat, ami hol az égen szárnyaló albatrosz, hol meg az alant elkapott tökegér? Az ember az egy barom. legalább is a magamfajta.

Jack

0225Egy csatornaásás rejtelmei, folyt.

Szóval fel kell a felül gyönyörű pázsittal, alul meg gyökerekkel, sziklákkal, nagyfeszültségű vezetékekkel, telefon, kábeltévé, sprinkler cső, kertilámpa hálózat, vízvezeték, talajszárító szisztemmel keresztbe kasba hálózott, bokrokkal és fákkal teli előkeretet túrnom. Kétszáz láb, kb. hatvan méter csővezetéket kell mindenféle szögekben elvezetnem, aztán le jó mélyre, a fekete, büdös iszapba bekötni a városi csővezetékbe. A színész gyerekkel. Végül is béreltem egy kurva nagy masinát, húztam a trailerrel, fingom se volt, hogy kell izélni, olyan, mint egy barom megvadult ló, meg egy vadbivaly keveréke. Ugrik, rúg, ordít, mint az állat, büdös gáz jön belőle, s nem kormányozható. Kb. Háromszáz kiló, s úgy kell rángatni, hogy egy millimétert elkanyarodjon. Miközben egy kétméteres karon lévő, tenyérnyi kanalacskáival, egy tizenöt centiméter széles árkot kapar, kanalaz, minden kurva anyján keresztül. Széttép mindent. Összebasz mindent. Ferdén nem tud menni, a virágágágyások meg azok, s többször majdnem fölborult. Kis hólyag kerekével többször elakadt a saját maga ásta kakában. A kiásott árkok megtelnek vízzel, kis vödröcskékkel fekete sár meregetés. Ásás, lapátolás, gyökérvágás, kurvaannyázás, mert ugye a földalatti utiliti szisztem, gyeptéglák kivágása, betemetés, meg ilyenek. Reméltem be tudom fejezni, hát nem. Az Ed már izgul, mert az asszony terhes. Majd csak májusban esedékes, de még időben kell elkezdeni. Szóval otthon kell a lé, igyekeznem kell. Hát enyhén szaracénosan tegnap hazajöttem, zuhany, két fröccs, spagetti, meg az ágy. Éjfélkor lejöttem, mert mindenem lüktetett, benyomtam egy tíz dekás ananászt konzervet, fél cigi, kicsit nézegettem egy Facoult nevű, Aids-ben meghalt avantgárd filozófus postmodern baszásait, a tudás régészeti kutatásairól, a szexualitás történelméről, aztán ezt a mondatot majszolva visszazuhantam

Egy Facoult idézet

„we are able to understand how we are being dominated and strive to build social structures that minimize this risk of domination.[157] In all of this development there had to be close attention to detail; it is the detail which eventually individualises people”

Szóval, most olyan hetven százalékos lehetek, hat óra, s próbálok visszatérni rád. azért jó marha nagyot fejlődtél, már egyáltalán lehet neked dolgokat írni, s mintha egyre jobban érdemben is válaszolgatnál. Ez azért kurva jó

0225 még egy hét s közben hasmenés otthon

A szokásos szörnyű hétvége.

Nem dolgoztam. Elmentem a templomba, furcsa volt. Aztán a könyvesboltba. Otthon nem működik a komputer. Beszéltem a Borisszal. A Jill nem jól van, de a Borisz szerint ez lehet valami járvány. Mindenkinek hasmenése van. Próbáltam A Jillt rábeszélni, hogy menjen el orvoshoz. Nem nagyon akart.

0225 making the case, lm

Elképzelhetetlennek tartom, hogy valaki tudjon valamit, anélkül, hogy foglalkozna vele, hogy részesévé ne válna. Mára viszont azt szeretném gondolni, hogy mindent tudsz, tudod, hogy mi újság, hányas a kabót stb. Ergo - nincsenek kétségeid mit kell, lehet tenni. Ilyenkor már az ember - kicsit csalódottan bár - de azzal kezd el foglalkozni, hogy oké, akkor mit? S keres valami médiumot. Aztán A sok tudását, meggyőződését, pontról pontra igyekszik beilleszteni. Ha növényt akarok termeszteni, ahhoz kell föld, víz, nap, táp. A földet művelni kell, a vizet szivattyúzni, a napot szabályozni, a tápot adagolni. Vetni és aratni. Begyűjteni. A terménynek aztán meg kell piac. Ha én akarom megoldani, azért is kell tenni valamit...

2003. március 26. Élet háború alatt, meg a Deby

Rendes alvásról itt már jó ideje szó sincs. Pedig nem jó fent lenni. Az ember legszívesebben, mint a Csipkerózsika csak valami édes álomba szenderedne. Aztán eszébe jut, hogy o micsoda egy felelős egy ember, s dolog után néz. Nagyon kevés, valójában egyre kevesebb hírt nézek, hallgatok. Mert tudom mi történik, nagy meglepetések nem érnek. Ugyanakkor szégyellem is magam emiatt, mert nem megnézni a legújabb fejlemény az meg olyan lenne, mintha nem törődnék vele. Gyűrött, eltorzult, halálra váró emberek arcai néznek rám a sötétből. S az örök emberi gyengeség: hátha mégis valami jó történik, hátha még minden jóra fordul. De sajnos túl öreg vagyok ahhoz, hogy ezt komolyan vegyem. Napok óta volt két üzenetem. Az egyik a szokásos, valaki akar valamit, de se a nevét, se a munkát nem értem. Az utcát nagy nehezen. Annyit, csak hogy a dolog még zavarosabb legyen, már sikerült kiderítenem, hogy az Ed-ék legjobb haverjai. Szóval szívesség is. Hááát...? A másik a Debi, házügynök "Barátném". Azért Barátném, ez nekem is meglepetés, mert bár nem néz ki annak, olyan főnökös. Kis, inkább közepes, kicsit színtelen, s helyes no, a csinos már túlzás, leszbi, s o a főnök. A babája egy kis raszta fekete, Argentínából (?)! Kis filigrán no, nagyon izgága, egy okoska kisfiúval, meg egy csomó éltes nővérrel. Olyan lelkes, lepcses, örök gyereklány fajta, amitól félénk férfiak, s bajszos nők meg megvadulnak. A

Deby agyműködése néhány tekintetben, meglepően hasonlít az enyémre, rugalmas, praktikus, lényegre törő. Sokat nem is kell beszéljünk, pár szóból is értjük egymást. Valami cinkosság van közöttünk, olyan mintha én a csibész báty, ő meg a vásott húg lenne. Szóval fölhív, közben megjavult, házügynök lett, s engem, a szürrealista festőt kér fel, aki néha alkalmilag carpenterkedik. Hát valamiből élni is kell. Hát persze. Ilyenkor a zavaros s nehéz múltra emlékezünk, ami tele van tragédiákkal, viszontagságokkal, betegekkel, gyengeséggel, kallódó s ostoba lelkekkel, szinte reménytelen küzdelemmel, amit viszont mi nagyon jól értünk, vékonyan, de evezgetünk felette. Ugyanakkor zavar ez a fene-penge üzletasszonyossága, őt meg az én profi bohémségem, de rövid ideig elvagyunk, s valahogy mégis tiszteljük, s még csodáljuk is egymást. S persze mindig megtalál valami hajmeresztő munkával, amibe már az összes downtown-i bohém, menhelyekről kirángatott ezermester meg szakosodott kültelki bunkó feladott. Ezek ahogy jönnek dolgozni, az egy látomás. Egy feka biciklivel. Középkorú, bizonytalan kimenetelű, a neve Dave, régi, fekete, Csepel bringájáról egy neylonszatyorral libeg, néhány szerszám lóg ki belőle. Valamit fel kell csavarozni, de nincs csavarja. Nekem a Deby mindig szokott adni pénzt, vegyek, amit kell, de neki elmegy, s két centis csavar helyett hat centist hoz, mert az majd mindenre jó. S persze szegény ördög, majd be szarik, mire behajtja őket.

A másik, a neve Bruce. Hát nem olyan Willies, mondanom se kell. Annyi idős lehet, mint én, májfoltos, csámpás, büdös, s van egy harminc éves Chevroletje. Abban lakik. Körülbelül harmincnyolcezer háromszáz tárgy van benne, főleg papír, nejlon, de megint csak papír. Fontos iratok. Meg más papírok. Papír minden alkalomra. Színes papírok. Szé-pen-össze-hajtoga-tott! papírok. Selyem papírok. Barna zacskók, minden méretben. Trükkös tortadobozok, fontos mütyürökkel. Fityegők a tükörről - egy fog, egy kis koponya, egy síp, egy jelvény, meg még ki tudja milyen bránerek herkentyűi. Ezeknek az autóknak hatalmas a műszerfaluk, s jól begyömöszölve egy egész tévésdoboznyi papír elfér rajta. Csak annyira, hogy ki lehessen látni. Valahol, aztán a mélyben vannak váltó ruhák, tábori takarók, utoljára a nagyfater használta, a polgárháború valamelyik lövészárkában, egy amerikai donkanyarban. S van sok szerszám is. Tekerős fúró, pedállal hajtott fűrész, bodza nyelű kalapács, colostok, inchben ugye, amúgy ua., törvényileg fegyvernek számító zsebkés meg sok kulcs egy nagy karikán. Ez mind az autóban van. Hátul a hatalmas csomagtartóban antik bútorok vannak, megfejthetetlen rendeltetéssel, célra. Az állapotuk elég jó. A rendszám az ugye felismerhetetlen. Ez az a fajta, akinél a rendőr feladja. Nos a Deby egy ilyen ószeres, ezért nagyon haragszik, mikor mondom neki. Úgy gyűjti az embereket, mint ez az ember a tárgyakat. S pont olyan régimódi, divatjamúlt, mert az biztos. Én is kellek, egy ilyen akcentusos Kelet-Európa-i kakukktojás, jó hogy vagyok. Egy ürge a specialitásokra. Bár kicsit drága (a kurva életbe). S mivel pont befejeztem a meglevő munkámat, örültem. Valami kis napsugár, a munka ígérete a káoszban. Szép ta-

vaszi délután, elindultam a város másik felére. Persze, minden eshetőségre felkészülve, egy Kriszpy Donátnál vettem két fánkot, egy fahéjjal megszórt almalekvárost, meg meg egy cukorba mártott simát. Pontosan tudom, hogy amikor ilyeneket követek el, akkor válságban vagyok, de mit lehet tenni, háború van. Lassan majszoltam, ahogy a késő délutáni csúcs sodort magával. Végül is könnyen megtaláltam az Ed-i féle házat. Régi kertvárosi prolinegyed, Sashalom is lehetne. Nyurga, cigányképű, fiatal ürge. Kicsit zavarban van. A ház mögött egy baltával kifaragott toldalék, szétszakadt szúnyoghálók libegnek az ablakain. Benne egy mosó, meg egy szárító medve. S aszondja: - szeretnénk ebből valami sun-roomot csinálni⋯Hm. Oké! Csak kéne egy kicsit pontosítani. Olyan kétszer hárommétéres az egész. A két masina egyszer két méter. Két ajtó, meg kutya művészbejáró, mágneses leffentyűvel. A fa részek enyhén megrágva, fekete kutyafaggyúban vörös és fehér szőrök. Festék már csak, mint a pikkely egy ős hal fosszilián. Megroggyant alváz, kibillent lábazaton. Odaugrik az asszony is, a szomszédból, ahol dolgozik. Eleven szemű menyecske. Nagyon jókat hallottak ám rólam! S tárgyaljuk a prodzsektet. Hat kiló. Ez ki, az le, ide ízi, oda ízi. S majd ok kifestik. Hála az égnek. Na jó. Nézzük a másikat.

A folyótól, amire a Wilmington-i Downtown néz, a folyó, a Market street déli oldalán ilyen nevű utcák vannak: Ann street, Nunn Street, Dock street. Ez az utóbbi az enyém. 1316, ez a házszám. Izgulok. Kb. nyolc utcányi az előkelő rész, új bugyikba bújtatott szúette baglyok, ültetvényes zenedobozok. művész hajlamú ex hazafiak, s bohém üzletemberek madárházai. Aztán hirtelen átérünk a slumba. Először csak csiribiri rendes fekák tip-top házai jönnek, feltűnő színekkel, aranyozott kertkapu kilincsekkel, sok művirággal a kertben. Ez egy ilyen buffer zóna, ütköző zóna mondhatnánk. Aztán jön a minden mindegy segélyezett részleg. Jókora zsírseggüket mutogató mulatt lányok, bogatyás, dragot áruló raszták, leopárdbor bevonatú autók, kiborult kukák, korcs kutyák, önfeledten hancúrozó gyerekcsapatok, falusi bolt elött sörözgető alkalmat vesztett munkások, s minden harmadik sarkon egy beépített rendőr autója. Hogy rend legyen. A ház olyan, mint egy koszovói dagerrotípia, mint amit a szerb hadsereg tegnapelőtt felgyújtott, de csak félig égett le Viszont az atlanti légierő srapneljei tegnap enyhén megszaggatták. Ma reggel viszont az egyesített falusi brigádok, az csapatok elmúltával, sürgős hevenyészetet adtak elő rajta. Most délután van, elfáradtak. Itt-ott még füstöl egy két üszök. Egy patkány napozik a leszakadt hálószoba ablakpárkányán. Gyerekek, koromfeketék kosárlabdáznak a szomszédban. Köszönnek. Nem érteni milyen nyelven. Az egyikük egy földről felemelt cigarettát nyújt át: sir, doyouwanit? Nem látszik a márka, barna füstszűrős, én fehérest szívok. No, Thanks. Gondosan bezárom az autóm, óvatosan araszolok. Láthatják, munkás lehetek, a létráimról. Ez azért még talán ébreszt valami tiszteletet, valahol én is áldozat vagyok. Ebben bízok. Vadonatúj bádog tető, rohadt gerendákra rátéve. Azt kéne kicserélni. Kipiszkálni, kifaragni, kibuzizni, kiharapni alóla, hogy semmi se

sérüljön meg. Biztos nem fogadta el a hatóság. Deby, Deby⋯ már megint. S megint én. Másnap reggel már kacéran riszálja magát a tavaszi reggel. A madarak is kezdenek bezsongani. Amerre csak nézek, mindenütt sárga por lep mindent. Alig lehet az autókból kilátni. A fák nemi tevékenysége beindult, mindent belep a pollen. Hihetetlen, hogy az ember miben él. Esők, hőség, pára, virágpor. Erre mind van receptorunk? Nekivágok a bódulatnak. e munkám, az ugye nincs. Ezért viszszamegyek az előző, már kifizetett, már befejezett helyre. Gondolkozom miért? Mert egy erdő szélén van. Végül is rájöttem. S fogom a kis létrácskám, kis ecsetecském, kis festékes vödröcském, s finom, kimért, lassú kézmozdulatokkal kijavítgatom az alig látható hibákat. Amire a tulaj már azt mondta, o befejezi. Tehát pedálozok. Kéne mennem. Vissza a pályára. De egyre mélyülő bódulat kerít hatalmába. Varjú krákog. A kisebbek, olyan tarkábbak beletrilláznak. Méhecskék buzognak. De amúgy csönd van. Langyos fény tölt el mindent. Nem kapcsolom be a rádiót, nem akarom tudni, mi történik. Csak festegetek.

0226 Nun vagy hivatalnok

Nos, ez az utolsó leveled rettentő sokat segített. Miközben úgy érzem magam, mint egy széttaposott töltött káposzta gombóc, totálisan szédelgő alsó-agyakkal, azért már azon gondolkodtam, hogy miként is próbáljam összerakni a gondolatokat, válaszként a tegnapi leveledre. A nyúvasztásom már múlt héten megkezdődött, s tegnap ért a tetőpontjára. S még nincs is vége, bár innen talán kicsit könnyebb lesz. Remélem. Kezdődött ugye frameléssel az Ed-nél. A kis pöcs azért szerzet nekem munkákat, hogy majd én olcsón felépítem a toldást a házához. Ami azért egy jó nagy stressz, meg jó nehéz is. Adott nekem egy veled egyidős színész gyereket, akinek fingja sincs a carpentryről. Segít, de lényegében én csinálom, ill. Állandóan javítgatom, amit elszúr.

Aztán itt van az Al. Aki egy nagy szemét, de lóg egy csomó lével. Majd küldök erről képet. Ásás, lapátolás, gyökérvágás, kurvaannyázás, mert ugye a földalatti utiliti szisztem, gyeptéglák kivágása, betemetés, meg ilyenek. Reméltem be tudom fejezni, hát nem. Az Ed már izgul, mert az asszony terhes. Majd csak májusban esedékes, de még időben kell elkezdeni. Szóval otthon kell a lé, igyekeznem kell. Hát egyén szaracénosan tegnap hazajöttem, zuhany, két fröccs, spagetti, meg az ágy. Éjfélkor lejöttem, mert mindenem lüktetett, benyomtam egy tíz dekás ananászt konzervet, fél cigi, kicsit nézegettem egy Facoult nevű, Aids-ben meghalt avantgárd filozófus postmodern baszásait, a tudás régészeti kutatásairól, a szexualitás történelméről, aztán ezt a mondatot majszolva visszazuhantam. We are able to understand how we are being dominated and strive to build social structures that minimize this risk of domination.[157] in all of this development there had to be close attention to detail; it is the detail which eventually individualises people Szóval, most olyan hetven százalékos lehetek, hat óra, s próbálok visszatérni rád. Azért jó marha nagyot fejlődtél, már egyáltalán lehet

neked dolgokat írni, s mintha egyre jobban érdemben is válaszolgatnál. Ez azért kurva jó.

0227 a mentegetődzés, lb

Persze, nem kell ezeket a dolgokat olyan komolyan venni.

Biztos sokan lennének, akik mindenféle súlyos következtetést vonnának leaz ilyen ömlengéseimből. S nem is titkolom, hogy szarban vagyok. De csak gondolj bele. Sokszor napok, hetek, s hónapok telnek el, hogy valakivel tudok beszélni. A fizikumom. Mostanában fájdalomcsillapítókat szedek, ha valami nehezebb munkát kell csinálnom. Ilyen még nem is olyan régen nem volt. Szóval nem járok fodrászhoz, nem borotválkozom, nem használok dezodort, nem vásárolok, egyetlen újságot sem veszek soha, nincs tévém, nem olvasok, nem járok kocsmába, étterembe, soha sehova szórakozni, moziba, színházba, pecázni, kirándulni, sétálni se. Nincs egyetlen barátom, nincs nőm, nincsenek szüleim. Mert dolgozom. S ez már idestova így van vagy tíz éve. Lényegében így van. Anyával voltak kis fellendülések, amitől most még rosszabb. Ti vagytok. Ti, a Sandrával gyakorlatilag semmilyen kapcsolatom sincs. Ha anyának nem jó a komputere, azzal se. Ha te nem válaszolsz, veled se. Ezeket ugye nem én találom ki, ez van. Valamit tehetnék, de sokat nem. Zavart, bizonytalanságot, s költségeket nem akarok. Lényegében elég jól össze szoktam tartani magam. Ez az al-nél való melózás kiakasztott. Bonyolult. De közben meg elhoztam tőle vagy tíz rongyot. Itt a nagy telekben. S persze, minél előbb ki akarok ebből - így - szállni. Szóval, "én akartam", hogy így legyen. S minden jó.

Apa

0226 egy kis ömlengés, lm, Brit, vagy cigány? -mi áll közelebb hozzám?

Well, nagy valószínűséggel, s erre készülj fel, (ha még nem tudod) i am (not nobody, but) a nut. A mindennapi, hétköznapi éle , valóság, az valami, ami egy jó basic, el lehet benne lenni, de nincs miért. Nem, egyáltalán nem vagyok boldog benne. But, i can't, just kant see no point in it. S minden, de minden, ami nem gonosz, but exited make me happy. Ez van. A lelkesedés. Az eufória, s tudom, ez civilizált, fucken brit ködbeveszett, ízetlen, jómodorú, finom, kifinomult s szagtalan annyapicsája ennek a világnak, just make me alienated. sorry. Ha legegyszerűbb megfogalmazását keressük ennek, akkor az a cigány kultúra. Minden egyes alkalommal, mikor felteszem az Andro Dromot, mintha valami folyam indulna meg a gerincvelőmből. Valami, ami azt mondja Yes. nem nemtudom, nem fasz tudja. Nem lehet. Hanem igen. Egy faszkalap életét élem. Kicsit szomorú is vagyok emiatt, mert valahol azt hiszem, hogy minimum a Malchiades vagyok, egy baszott, koszos, happy gypssie. a lelkem mélyén. S persze benyúlik ez a nagy multikulturális takaró alá. Azért van ott néhány vidám, s feldobott dolog, ember,

ezek az én heroim. mindenki, aki lelkes. Aki nem az, az nekem sick. sick motherfucker, s nem mindig ártalmatlan. A délszláv vér? Ye, lehet. Az a barom géza, a horvát még mindig közelebb állt hozzám, mint bárki más a végleteivel. S ez belülről jön. Meghalt ma reggel a Mr. Roger. Aranyember, a jóisten áldja meg. Halkszavú, gentil. Civilizált man. Van én bennem az is. Kicsi, finom, szentimentális lélek. Amíg benne nincs semmi, i mean semmi az én vadságomból. Honnan jön ez? A történelemből, a dinári hegység vad ormaiból? Fasz tudja. Lenyomni lóháton ezer kilométert a sztyeppén? Az is lehet. A lényeg, hogy nekem is megvan a broderhood-om. innentől vlagyivosztokiig, meg minden. Szóval ez egy intervallum, nem ez -----, hanem s bocsánat, én itt érzem jól magam. Mégha, egy kihalóban lévő állatfajta vagyok is, de amíg élek. realitás, vagy bűvölet. Ez jó. Amit igazán mindig utáltam, a szívem mélyéről, az a langyosság, az a köztesség, az a semmilyenség, ahogy én hívom. A se-hús, se halság. mert tudok én realista lenni, úgy, hogy mindenkinek leszakítom a faszát. Az jó. a másik oldalon meg akkor jó, ha valakinek meggyullad a cipőtalpa, nem? Akkor jó. Passión, szenvedély. S minden, ami még azután jön. (szegény, drágajó anyám) ez egy komoly dolog, to know, what is, to, besegíteni akarok neked, az anyád se egy babapiskóta, so, te is zenész. S jó ezt előbb tudni, mint soha, vagy majd később, egyszer, ki tudja…Maybe never…s valahogy eköré kell nekünk a világunkat építeni. Ha ezt adta nekünk a jóisten, hát ezek vagyunk. Nem akartuk mi ezt, átok is ez, meg gyönyörű ajándék is, azt hiszem…love you

Apa

0226 gyógyulj meg, lb

Borzasztóan örülök, hogy írsz, csak kicsit szét vagyok esve. Szóval reggel. Ami itt öt körül van. Végül is megcsináltam a csövezést, még framelni is elmentem, de nem érzem a tagjaimat. Viszont kifizetett a barom. Még vissza kell mennem, kicsit lapátolni. Ittam két dobozt sört, meg ettem pár rántottcsirke szárnyat, walmartost, jó szar, bóti krumplisalátával, de ez most jó. Megnézetem a hatos híradót, azt mondják két vagy hárommillió menekült lesz, ha. Az un ott toporog, nylonok, meg sátrak, de nekem szét esik a fejem. Nekem egy menekült is sok. Egy macska törött lába is. De, jó nagy debate van, ilyen még soha nem volt. Lehet civilizálódunk? Ideje lenne. Amúgy szeretnék konkrétumokról beszélni. Beszéljenek a fact-ek, tudjunk róluk, mert így csak képzelődés az egész. Azt tervezem, hogy amikor csak van időm, szürcsölni fogom a témákat. In depth. S persze küldöm. Gyógyulj meg. Love you

Apa

0227 feladni?

Ezt küldtem a Jillnek, azok után, hogy leírtam röviden a pénzeket, meg ha valaki nem értené, hogy az mire jó. Mostanában többször halottam, hogy: „te aztán nem igazán könnyen adod fel". Mit, az életem? Komolyan. Én azt gondolom, hogy sok-sok mindenkivel összevetve, valós s képzelt alakokkal, emberekkel, szereplőkkel, keresztül minden elképzelhető természetes, s mesterséges akadályon, azzal a semmivel, amim nekem, meg A Jillnek volt, talán a legzseniálisabb dolgot csináltam meg. S én itt beszélek két nagy lehetőségről, egy Magyarországi Életről meg egy Amerikai Életről. S ami eddig volt, az egy olyan so-so. Is-is. Ami azt jelenti, hogy végül is lemondások sorozata. Megfizetve ezért minden lehetséges árat. Mégpedig azért, mert keresztül azon a körülbelül ötven nagy változáson, ami azóta tart, mióta A Jillel megismerkedtünk, mindig volt egy lehetőség a megállásra, a megállapodásra, a „nyugodt" életre, s felesleges hangsúlyozni, hogy az milyen előnyöket jelenthetett volna.

Ez az F-pipi egy nagy szemétláda. Itt van New Yorkban, tegnap felvertem reggel hétkor. Valójában nem akarok vele beszélni, valójában el szeretném küldeni a búsba. Egy kis féreg. Egy Bertolucci filmet néztem, Kaffkát hallgattam, az az ember egy őrült volt. De tud írni. Megint el vagyok keseredve, az írás, az nem valami, hogy gyere buci bekaplak. Kemény dió, ijesztő. Ötkor keltem, most meg álmos vagyok. Azt hiszem, kicsit lefekszem.

0228 egy kis méltatás, de ennyi? A Borisz levele

február 28 kezdődik a sodródás?

A Jill azt mondja, hogy a kis bajor manó szomszédunk, a Fritz hetvenéves. Nos én 52. Még van időm. Meddig fogok élni? Meddig kell ezt húznom? Mire jó ez. Construction… Komoly kételyeim vannak, hogy valaki is ki fog jönni ide. Nekem kell ezt az egészet végig csinálnom. A Jill nem áll mellém, nem fogja fel, miben vagyunk. Az egyetlen erőteljes hangja akkor van, amikor pénz kell neki. Úgy tűnik, ki kell várnom, amíg rend lesz. Hosszú távra kell berendezkednem. Pénz nincs. Még a lakbérre se. Jó nagy szar ez az egész. Vajon fog hívni a Alen? Meddig kell itt ülnöm. Jól felkeveredett minden. Teljesen zilált vagyok, s mikor ez van, akkor sokat eszem, sokat iszom, s még jobban összekeveredek. Itt van a cigi is. Aludni sem tudok. Pedig tudom, hogy a túlélésre az lenne a válasz, ha nagyon összefogom magam. Ha mindent kiiktatok, ami nem segít. Ha ezt nem tudom megcsinálni, erősen csökkentem a saját esélyeimet. Fizikailag is, lelkileg is. Itt csoda nem lesz. Magam maradtam. Lehet mindig is így volt? Azt hiszem. Ez, hogy „nem kell nekem segíteni, majd én megcsinálom", egy aranyos ötlet volt. Jó sokat kínlódtam, s semmi sem lett belőle. A gyerekek úgy ahogy felnőttek, annyi van a házból, az asszony rákos. Van egy pár éve. Addigra A Sandra is felnő,

kijárja az iskolát, én össze tudok szedni annyi pénzt, hogy egyáltalán hazamenjek, s kész. Sodródás. Én, semmit nem csinálok. Azt csinálom, amibe bele vagyok kényszerítve. S még szarnak, hülyének is néznek. Jó, nem? De ez van. Sors. Mit csináltam rosszul? Hogy hittem egy jobb világban? Naiv vagyok, ez már biztos. De minek kellett volna lennem, paranoidnak? Talán következetesebbnek. Ugyan az a kérdés, mint az evéssel, meg az ivással. S ez az egyedüllét. Az asszony, jól elvan. Mindenki jól elvan, nélkülem Csak én golyózok be itt egyedül. Van ebből valami kiút? Ez a kérdés. Az írás? Hm. Ez a hajó megint elmegy, csak szimplán megint elmegy.

0228 Rossz konstelláció. Azt hiszem szeretetre vágyom. Lehet ilyet kérni? lji

Miközben az igazságom papolom itt, én meg lementem a padlóra. Nem csak úgy, nem vagyok egy nő. De mégis. Talán inkább, hogy legyen értelme. Nem tudom, miért alakult így a személyiségem, gondolom, hogy el tudjam viselni a megpróbáltatásokat, ezt a szar munkás létet, amikor az agyam az mindig a jövőn gondolkodik. Mindig, mindig. Engem nem érdekel az én életem. Engem nem érdekel, hogy miben vagyok, hogy fáj, vagy nehéz, vagy folyik rólam a víz, vagy mennyi jó van, s van e egyáltalán. Úgy élek, mint egy állat. Nem beszélek senkivel, nem megyek sehova, az a kevés ember, akivel olykor, két három naponta érintkezek, az is szemét vagy bunkó. De ez sem baj. "nem érdekel, ez a szar kaja, a munkásruha, amit miden nap viselek, a kosz, s a megaláztatás sem, amit bőven kapok. Hogy jó pofát kell vágnom, annak, akit utálok. Minden oké. Ha tudok valamibe kapaszkodni. S tudom, hogy elégnek kellene lenni, hogy te vagy nekem, te vagy a feleségem, akit nagyon szeretek. Nekem teljesen tiszta és őszinte a lelkem, a szívem ezzel kapcsolatban, én szeretlek téged, s ez mindig így marad. De azt nem tudom gondolni, csak gondolj bele, hogy nekem nincsenek gyerekeim. Te mondtad, s biztos így is van, hogy téged tisztelnek, s szeretnek a gyerekek. Nos én ezt nem tudom magamnak elkönyvelni. Nem tudom mi a jó szó. Ha A Sandra szeret, az jó. Akkor van valamim. Valami, amibe meg tudok kapaszkodni. S talán átsegít azon a képtelen dolgon, amit a fiam csinál velem. Én nem voltam fiú párti. Tudod te ezt. Én szeretem a lányokat, értékelem, tisztelem, s becsülöm őket. Ahhoz valahogy menet közben szoktam hozzá, hogy van egy fiam. S pontosan látom ennek a jelentőségét, amiért ezt keresztül-kasul a világban nagyra értékelik. S azonosultam is ezzel, át is éltem, s én szeretem a Boriszt. S rengeteget raktam bele, mindent, amit én fontosnak tartok. S mindezt hiába. S így, s ettől, nekem ez egy tragédia. Milyen szót használjak? Nem mindegy? Egy tragédia. Nem tudok szabadulni ettől. Megpróbálhatom túlélni, nem törődni vele, nem foglalkozni vele, de csak tudom, hogy igazándiból soha nem fog menni. Én úgy képzelem el az életet, hogy egymás vállán állunk. Én kezdtem, én vagyok legalul, mindenki a vállamon. S mi együtt jobbak leszünk, mi együtt

adunk a világnak valamit, a jobbink magunkat. De ezek a dolgok nem elválaszthatóak, sehogy sem. Ez egy új dolog nekem. S kell valami, valami kell. Most egy halvány ici-pici fénysugár beköltözött a szívembe. Nem az, hogy valaki segíteni fog, hanem hogy én mégiscsak talán tudok valamit csinálni, kiderült, hogy ez egy nagy fucken maffia. Mármint a real-estate. Bemegy az ember az Office-ba, mosolyog, a titkárnő is mosolyog, ő a szúró. Odaadja az ember a céduláját, hogy majd ő kiteszi. S persze nem teszi. Nos, kiderült, hogy egy ilyen, fucken, companinál van vagy száz agent, s mindenkinek van egy box-a. S kell beszélni a menedzserrel, s akkor bele lehet rakni. S akkor megtudja, s akkor van esély. Remélem érted. Ez a motherfucker Mike, akinek utoljára dolgoztam, ez innen szerzi a munkát, s velem! akarja megcsináltatni, nekem ad 16-ot, ő keres 20-at. Hát a nagy lószart. S ezt a Mariam csinálta, aki felhívott egy sidrák ügynököt, s az bizalmasan elárulta, a nagy fuck-fuck-fuck üzleti titkot. Tudtam, valami bűzlik. Csak tudtam! Hiába, én nem ebbe születtem, nem? S oké, értem, ez olyan, mint mikor az ember megfejti a hieroglifákat. Vagy a széf titkát. Holnap csináltatok száz ilyért, kétszázat, s minden kurva dobozba rakok. Édes Jóistenem, segíts meg. Adj még egy kis erőt. De ez jól esett, hogy legalább egy gyerekem van, aki szeret engem. Jajj-jajj-jajj. Én szeretlek téged, ugye megértesz? Egy kicsit még szeressetek engem, most. Soha ilyet nem kértem. De most szükségem van rá.

Jack

0301 Áron és Káin

Ja végül is pihenek. Nem ezt akartam, elmentem a házhoz, jó messze, de a garázs ajtó zárva volt. Így hazajöttem. Nem ismerem még ennek a kurva bonyolult telefonnak a rejtelmeit, gondoltam, megnézem, kinyitottam a prospektust, s abban a pillanatban elaludtam itt a fotelban. Mind két kezemmel könyököltem, úgy tartottam a füzetet, s arra ébredtem, hogy elzsibbadt mind a két kezem. Biztos nyomtam azt a kis eret. köszönöm mindenkitől a törődést, azért jól esik. Kicsit furcsa vagyok magamnak. Valahogy többet várok ennél. De az is igaz, hogy ez egy új enviroment, hozzá kell szoknom. Olyan ez mint a vezetés. Beidegzések tömkelege. Mert ha valamit az ember már tud, akkor automatikusan csinálja, tehát tud másra figyelni. Nem a lábára, hogy hol is van mondjuk a pedálhoz képest. Az van, aztán jóvan. S itt van biztos a kutya eltemetve. Újra kell "idegeznem" magam. De szokott az menni, csak kell egy pár hét. S itt van a tévedés. Hogy eddig mentek a dolgok, nem? Akkor mi a f.. z van? Hát, hogy ez nem ugyan az. Persze van olyan is, hogy valaki több, valaki kevesebb dologra képes egyszerre figyelni. De hogy ez mitől van, ez már egy nagy marha gubanc. Aztán van olyan is, hogy amikor rutinból tudsz valamit csinálni, akkor ugye tudod nézni a virágokat, őzikéket, tehénkéket, s egyebeket az út szélén, az meg pihentet. Ellentétben a nyomasztó gondolatokkal a kétlábúság előnyiről és hátrányairól, a mechanikus áttételekről, a nyomtáv és kocsiméret összehasonlításának nehéz műveleteiről, az

előző esetben az ember kicsit pihen. S nem dolgozik, mint a barom, vezetés közben is. szóval valami ilyen ösztön-dolog. Ezek az ösztönök használhatnak is meg jól ki is cseszhetnek az emberrel. Attól függ mikor. Harapófogóval is lehet cigánypecsenyét vagdosni, csak…má megnéztem a kis bizgentyúmet. A legnagyobb tanulság, hogy amellett, hogy ezer dolgot tud, s ami valahol jó is, nekem mindig az tűnik fel, hogy hogy manipulálják az embert, hogy ha azt is akarod, vedd meg ezt, meg azt, meg minden. S jó ettől kellően távol maradni. Én azt mondtam, hogy adjanak egyet, amin egy gomb van. De mondták, olyan nincs. Bezzeg rezegni nem rezeg. Faszomba. De tök mindegy. S ugyan ott álltam a világ végén, egy aligátorokkal teli folyó partján, s annyit tudtam megtenni, hogy hagytam az Edinek egy meszidzset, hogy minden jó, kulcs nincs, minden zárva, megyek haza. De, hát, végül is húsvét van. Ez a kis piros madár mindig ezt csinálja, egy hangot ad csak, pont azt, hogy csipp-csip. Ezt ismételgeti, s olyan öt méterről skubiz be a screen dooromon. Néha eszik is a kölesekből, amit kiraktam, de főleg valamit magyaráz nekem. Kérdem tőle - bársonyos hangon- na mi van? Erre jobban csipeget. Esteledik itten. Kicsit szélvihar van, négy ventilátor űzi az elfogyhatatlan korom molekulákat, hány lehet? Az ilyen szagokra az ember olyan, mint a muslinca, egy kósza alkohol atomot megéreznek a Bahamákról, s már jönnek is. Kérdeztétek a palesztinokat. Van ott valaki, aki nem ismer engem? Szoktam én ilyen dolgokban hol ezt, hol azt mondani, gondolni? Rohadt szemét dolog ez, de nagyon kényes. Bezsuppolni azt a másik népet, nem könnyű arra a helyre. mert - ugye - most látszik, hogy kétféle van belőlük. Áron és Káin. Vannak ezek a szegény-bárány trubadúrok, festők, írók, színészek, de azok inkább csak kikapcsolódásnak. De mikor az van, hogy na lássuk miből élünk Marcikám? Akkor jönnek a henteslegények. Azt hittük, mindenki azt hitte, hogy ez egy könnyű kérdés. De nem. Hogy lehet a kényes kérdéseket, a szégyenleteseket, a bűnöket, kibogozni? Hát - feszengéssel. Aztán mikor az nem megy, akkor kurvaannyázással. Aztán lökdösődéssel, aztán bunkósbottal, aztán meg tizenhat éves lányok robbanják fel magukat, s az egész család büszke rá, ...én biztos vagyok benne, hogy a shitrákoknál is áll a balhé. Ugye itt tisztára kellett volna mosni a szentséges nevet. Hááááát...egyre nehezebb lesz, mert van itt azért egy pár ember, nemzet, meg minden, akinek feláll a hátán a szőr. de gondoljunk csak az angol rókavadászatra! Több ezer év kellett, hogy a legnemesebb, legszebb emberi szertartásból, a valóságig eljussunk, s törvényt is hozzunk ellene. De még csak mindig ülésezik a tisztelt ház. Csak már legalább napirenden van. imádkozzunk azokért az emberekért. a soha véget nem érő barbárság korszakai. de van itt azért egy pár jó dolog is már. csak a tudat, a tudat, hogy képes lépést tartani? sokkal inkább ez a kérdés.

Apa

0301.1 megmaradtam, aki vagyok

A múltkor annak a vicces embernek Garrison Keillornak a könyvét hallgattam. S mint a Durrell, olyan több szempontú dolog van, azáltal, hogy a főhős, miközben zajlik az élete, az apjáról is mesél. Aki egy gyűjtögető, mániákus, maradi faszi. S nagyon rámenős, nagyon agresszív. De persze van kapcsolat közöttük, de elég laza. Az öreget nem érdekli más, csak saját magán keresztül. Kis címkék vannak mindenen, hogy hogy kell használni. Villanykapcsolón, vécén, mindenen. De elkerült otthonról, s sokat mégsem tud róla. S az öreg meghal. S a temetésen, s a környékén, rengeteg ember, rokonok, barátok, szomszédok, meg mindenfélével találkozik, ahol mindenki mond valamit az öregről, ami teljesen más, mint amit ő gondolt. S kép kiegészül, s ő mást gondol, meg minden. Bántja is. Nos én régóta tudatában vagyok, hogy amit én csinálok, az nem szokványos, mennyire félrevezető lehet, meg minden. Hogy a kívülálló - legyen az akár a fiam, feleségem, attól függ - szemében, mennyire más lehet, amit én gondolok, én csinálok. S a te kivételeddel, - de beszéltem már erről is - másokat igyekeztem nem zavarni ezzel. S azon is gondolkodom már régóta, hogy végül is mi, de sokkal inkább melyik a vezérlő motívum a kettőből, ami lehetséges. Az egyik ugye a self. A magam. Amikor önmagammal annyira, oly módon el vagyok foglalva, hogy más nem számít. Amikor ilyen a beállításom. A fene tudja miért. Amikor valaki, a benső, sajátos világépítési tendeciái következtében, nem érti meg, hogy az csak egy rész. Annyira el van foglalva magával, pro és contra, hogy nem veszi észre, nincs ideje, figyelme, semmije, hogy felfogja, más is van. Hogy ő is függ valamitől, s rengeteg eszköz van odakünn, amivel magára visszahathat. s természetesen ez is, mint minden egy skála. Van, az ellenkező végleten olyan, s nem is kevés, aki nem foglalkozik magával. Teljesen és totálisan a külsőségeknek felel meg, arra kurvára figyel, s ő maga szinte nem is akar profitálni belőle, ill., az automatikusan kapott eredményekből csak úgy csipeget. De ha megkérdezed tőle, hogy ki is vagy te öcsém, miért pont ezt, vagy ilyesmi, akkor fingja sincs. Kikerülni ebből, a saját tapasztalatomra támaszkodva egyféleképp lehet. Én is álmodoztam. Én is nagyon alanyi voltam. S itt tennék egy kis kitérőt. Sok sok embernek az a sors jutott, akár generációkon keresztül, hogy nem volt lehetősége. Azok a korok, amelyek szegénységet, meg a szegénység uniformizálását zúdítottak emberekre, a fogyasztás, a törvények, aztán majd az erre kialakult szokások következtében, valahogy örökre lemondtak a változás lehetőségéről. A világ túlságosan is determinált, de én magam mindig kéznél vagyok - magamnak. S maradjunk ennél. Erre a legjobb példa az anyád. S érdekes módon ebben meg is lehet erősödni. S akár örökölni is lehet. Nem mind self-gént, hanem aztán az arra épült ezer és ezer részecskéből álló alkatot. Lehet még a vérnyomást is. Alacsony vérnyomás, és kész. De tényleg sokkal többről van szó. Nos, nálam, az a történet volt, hogy a hibáztatásban, az okolásban odáig mentem, hogy már az egész tevékenység ugye túlcsordult magamon, már nem fért el bennem. Addig sanyargattam magam,

amíg egyszer csak az utcán találtam magam, odakünn, s rádöbbentem, hogy mennyi minden van, amitől én függők. Kívülről kezdtem magam látni. Ha sofőr vagyok, sofőr életem van. S annak következménye, hogy milyen az albérlet, hova s mire néz az ablaka, függ az, hogy én mit gondolok, érzek stb. Észrevettem a különbséget amikor valaki leszart, leköpött, lenézett, elkerült stb. Mert a külsőségeim rosszak voltak, meg aközött, amikor ezt megváltoztattam. S ugyan én "nem változtam", de a megítélés igen. (Zamárdi) s nehéz ebben rendet tartani, mert az általános megítélés az az, hogy valaki az, amit látsz. “annak hiszek, amit látok". A legtöbben nehezen tudják elképzelni, hogy valaki képes arra, hogy dupla, vagy netán tripla ügynök legyen. Sőt, ha valaki az is, nem tudja úgy nézni, mert ő meg nem. Ő csak egyszeres. Valamikor tehát én arra jöttem rá, (Félegyháza), hogy van ott egy hosszú út, s elképzeltem magam azon, valahol messze messze. S annyira kedves, kellemes volt a kép, hogy rájöttem, mindegy mibe kerül, én oda megyek. S az egész alanyiság, a magamra koncentrálás, a magamba turkálás, a jelenidejúség valahogy megszűnt. Magamat csak annyiban néztem, hogy eleget változom e, hogy megfeleljek, mint egy eszköz annak, ami az út. Az út éppen esedékes pontja. De, s ez a lényeg, soha nem felejtettem el, hogy mi a cél. Hogy én ki vagyok. Egy ember, aki, mint egy kis amulettet cipeli magát a saját tarisznyájában, szerszámos ládájában, akármi. A szemeteskocsi ülése alatt mindig van egy verses kötet. Ami a szimbóluma az eredeti önmagának. S a csávóknak az ülésen, a terjengő rohadt-szagban, nem is beszél erről. Nos, én ezt a történetet vagy tíz évvel azelőtt elkezdtem építeni, mielőtt az én kisfiam rájött, hogy a tükörben látott kép, az nem a szomszéd gyerek, hanem ő maga. Olyan kétéves kora körül. S már akkor egy jó nagy felépítmény volt. Ha akkor a totális értelmi csúcson van, akkor sem biztos, hogy el tudtam volna magyarázni neki, mit miért. De nem volt ott. Aztán a következő évek, évtizedek még nagyobb szakadékot teremtettek. S látom, hogy mennyi eltérítő tényező, s mennyi tévedésem volt ebben. Nem tudtam, hogy a szellemi fejlődés, a tapasztalatok szaporodása, az mennyi lehetséges irányba mehet. Azt hittem, hogy csak arra, amit én választottam. Azt hittem, hogy más út nincs. Azt hittem, pl. Hogy azt csak úgy meg lehet mondani. Számtalan beszélgetés emléke jut eszembe. Amikor én, mint egy Münchhausen báró meséltem, emberek meg hallgatták, semmiért. mert nem azok a típusok voltak, akik maguktól rájöttek, hogy lehet magukkal mit kezdeni. Attól sem jöttek rá, hogy én mondtam. Az emberek többsége nem úgy gondolkodik, hogy majd veszek egy jegyet Amerikába, aztán lesz valami. Hogy majd jó lesz, mert Amerikagazdag. Majd nekem is több jut. Egy ilyen külső dolog. Hanem megmaradnak abban a kis valóságban, ahol nincs semmilyük, üres a zsebük, szegényes a környezet, hiányoznak a létra fogai, s mindez nem most azonnal lesz. Hogy holnap talán még rosszabb is lesz. Holnapután meg még szarabb. S majd csak egyszer, soká lesz jobb. S azt mondták, azt már nem. S te, mint egy ilyen lény, azt mondtad, - mi mást tehettél volna, ha már ilyennel, mint én áldott meg a sors - oké. Remélem, annyit mindig tudsz csinálni, annyi mindig jut, ha te nem

is adsz, ami nekem elég. S ez még akkor is megmaradt alapállásnak, amikor egy másik szinten beindult egy keserves evolúciója a lehetőségeknek. A nagy ugrásnak. A másokénál nagyobb, jobb, eredményesebb produkciónak. "csak maradjunk annál, ami biztos". Ha Józsi megcsinálja, az jó. Ha nem, úgy is jó. S amikor még úgy se volt jó, akkor felmerült néhány kérdés. De az én hitem tényleg töretlen volt. Addigra már annyi tudás, tapasztalat, mindenféle visszacsatolás jött összse, hogy már nem is hit volt, hanem mánia. Ami aztán egyre monobb lett. (Nagykovácsi) s amikor újra kijöttem, semmivel a semmibe, csak a hitemmel takaródzva, s a legnagyobb nyomorúság ellenére is megcsináltam, akkor végképp eldőlt, hogy igazam van. A fám nagy és erős volt, egészséges, s az égig ért. Boldog voltam. Azt hiszem, hogy akkor életemben először igazán boldog voltam. Tisztán emlékszem. S elkezdtelek meggyőzni, most már teljes gőzzel, hogy igazam van. Legalább is van egy ilyen út, járható, s még gyorsabban haladunk, ha te is beállsz a szekér elé. S maradjunk még mindig annál a különbségnél, amikor valaki enynyire bízik és hisz, hogy kívülről megváltoztathatja, ami belül van. Hogy aki belülről néz, annak a rettentő veszélynek teszi ki magát, hogy a lesz, ami lesz. Hogy mindig a limited, mindig a kisebb körben, mindig az alsóbb emeleten, mindig egy szűkebb intervallumban hívja ki önmagát, ha csinálja is ezt. S persze, lehet, könnyen lehet, hogy abból sem lesz semmi, amit én akartam, akarok. De van itt egy dolog, amit meg kell említenem. Ha én egyedül vagyok, s fejembe veszem, hogy majd veszek egy házat, Kötcsén, vagy Zakopanéban, vagy Trstno-ban, vagy Montereyben, lehet meg tudom csinálni. Az nyilvánvaló, hogy a családdal nehezebb. Főleg, ha ebben az értelemben nem produktív. Aztán hosszú idő telt el. S lassan kezdtem rájönni, hogy azért vannak itt limitek. Először is én se vagyok totál szabad. Ez az "improduktív" család, így is úgy is de engem is determinál. S ezen a determináltásgon keresztül, a haladás lassabb. "oké, az ötlet jó öcsém, de gondolkodtál azon, hogy itt van a két gyerek, fel kell őket nevelni, az asszony meg csak egy normális fajta, nem olyan hülye hólyag, mint te, hogy már nem vagy olyan nagyon fiatal. Nézz a tükörbe te fasz. Harminc öt vagy. Nincs egy rendes foglalkozásod, nem értesz semmihez. Nem tudod még a nyelvet sem. Ott minden más, azok a barmok még mindig olyan falusi értékegységeket használnak, mint arasz meg láb. S oké, majd rájössz, megtanulod, megérted, de addigra megöregszöl bazdmeg, s azt a fizikai munkát, ami majd neked jut, csak nem fogod tudni csinálni. S hiába gőzölsz be, azzal sem jutsz majd semmire, legfeljebb hülyének néz majd mindenki, beleértve a családod is. Talán szegény asszony nem, de akkor azt is feláldozod. Jól meggondoltad te ezt?" S persze, ezt senki sem mondta. Ha visszagondolsz arra a képre Zamárdiban, vagy akár az egész országban, Pesten, Solymáron, mikor leveleket, képeslapokat küldtünk. Meg milyen válaszokat kaptunk? Mert mi is volt az? Ugye, mindenki - végül is mindenki - vágyik egy NAGY ÉLETRE nem? Tehát ezt mondták, emlékszel, az kedves sógor is ezt mondta: el kell menni! Itt van a csali…, "mese az útra kelt csaliról". S majd meglátjuk…s aztán telt múlt az idő. Ez is, az is történt. Ez is lett, az is lett. A világ

változott. Emberek felzárkóztak. Mi lemaradtunk. Volt amikor a szomszédnak, a havernak, a sógornak a taknya nyála fojott. Aztán volt, amikor mindenki azt gondolta, hogy "na, itt van, jó volt ez valamire? Mire volt ez jó?" s aztán mikor visszajöttem. Nem mindenki azt gondolta, hogy "húbazdmeg!!!?, ez a fasz mégis-csak megcsinálja! “nos, tudjuk mi történt. De még egy dolog. Nem tudom ez eléggé ki lett e hangsúlyozva. Onnan folytatva, mikor - én - rájöttem, hogy ezzel a Trabanttal, bármennyire is jó sofőr vagyok, nem fogjuk ötször megkerülni a földet, a Párizs-Dakar rallyt sem megnyerni, haza mentem. Akkor volt, hogy mindenki azt mondta, "na, ennyi lett. Faszom “de, rájöttem, közben én is változtam, hogy még nincs vége. Ahogy ezt szoktuk mondani. Én, lehet ez csak makacság, de még mindig azt hiszem, hogy egy dupla fasz. Ha a Borisz nem is. Ha soha nem is fogja. Mert tudjuk mi történt. Tudjuk, ennek olvasatán, s ez nem irodalom, ez élet, hogy ha meglenne. Most 25 százalék van. Ha egy évet nem veszítünk, akkor most lenne 55 százalék. Jövőre 75. Két év múlva 100. S függetlenül, hogy már hazamentünk, három év múlva 150, s így tovább. Lenne annyi egzisztenciánk, vagyonunk, javaink, pénzünk, eszközünk, tapasztalatunk, tudásunk, mint másnak. Csak több. S mindezzel azok az extra dolgok, amik most különcségek, furcsaságok, agyrémek, háborodottságok, üres pofázás, nagyképűség, lassan nőni kezdenének. S azt hiszem, hogy egy jó példa lehetnénk, hogy egyre több ember arról beszélne, hogy fuck. Mégis csak lehet. Mégiscsak érdemes, mégis-csak megéri, a kurva életbe. Szóval, ennek az egésznek az olvasatán, talán van egy kép. Elég speciális. S megértem, hogy nehéz is vele azonosulni, akár egy Borisz esetében is. Ha. Ha valaki, mondjuk ugyan azokat az eszmei célokat követné, s mondjuk Bugac-alsón kiállna a kertkapuba, felnézne az égre, s elgondolkozna, hogy merre mennek azok a felhők, hány féle élet lehetősége van még arra, amerre vonulnak, s hogyha követné őket, mert már a fasza tele van a tyírpákokkal a kátrányszagú kocsmában, s elgondolkodna rajta, hogy az anyja p...t, valahogy mégis-csak ki kéne innen surranni, elkapni a teher vonat utolsó kocsiját, s nekivágni a nagyvilágnak, (s talán itt válna külön a dolgok...), s aztán majd hazajönni, s hazahozni mindazt, amitől a gyönyörű szülőföldem, a gyönyörű tájam, az édes szeretteim, a drága haverok, a végtelen utcáink, a csudákkal teli udvarunk, benne az életünk tarka madarával, valami kis szutyokká, zsugorodott, keserű disznószarrá változik, hanem tovább él, együtt terebélyesedik a felnőtt lét másságával, de egy szép, igaz, akár egyszerű népmese marad. Én ezt tettem. S nem látok ennél jobbat. Nekem ez az élet. Nekem az ilyen életnek van értelme. Én nem akarok sarat látni. Én nem akarok üres kamrát látni. Én nem akarom azt gondolni, hogy a környezetem, a pénztárcám, mások agybaja, a lemondás, a nihil, s hasonló kórok szabják meg az életet. Nekem az nem élet. Mikor én Izsákon, a nagy nyári délelőttben begörnyedtem a felnőtt férfi bicikli váza alá, s nekiindultam a faluból kivezető tájnak, a gazokkal teli homokbuckáknak, a rézgáliccal permetezett satnya szőlőnek, el a szikes réteken ámuldozó tehenek mellett, a faggyúszagú birkanyájak

mellett, a láp vízililiomai, bólogató bambusznádjai mellett, a sásközt surranó titokzatos neszek mellett, nekivágtam annak a soha véget nem érő tündérmesének, ami a vágy, a remény, a képzelet, az új, s minden égi s földi dolgok szimfóniája, s harmóniája. Nekem az az élet. Akkor éltem, szabad voltam, mindennek volt értelme, s minden szép volt .de nem vagyok hülye. S tudom, hogy az elmúlhat. S mindaz, amit csinálok, az semmi más, mint valahogy azt megtartani, visszahozni, el nem veszíteni. Mert ha az elmegy, maga az élet megy el. én meg itt maradok, egy csupasz ego, egy magára maradt kis ráncos tudat, mint egy pipi. Egy nagy csalás, önnön életem megcsalása…and fuck, no. Erre megy ki a játék. S akinek nincs ez a picture, well, i know. Szomorúság, s sajnálat van bennem értük. Mert azok, akik nem próbáltak ki mindent, akik még azt se tudták, hogy miért, akik csak úgy - nos, azok talán, ha fél életet éltek. Az meg mi? Hazugság. Már az elején elbaszták. S félek a fiam is ezt csinálja. De nem vagyok felelős mindenért. Bár' lehetnék. S valamit már csináltam. Valami van. S így, vagy úgy, de hazafelé megyek, tudom, hogy valami vár, kisebb vagy nagyobb magány, s ezen a hányódó csónakomon olykor előveszem kis cipőpasztás dobozomat a kis izsáki látomásommal, s bele-belepillantok. Ott van. S ez jó. S újra fölveszem az evezőmet, fáj minden porcikám, de belehúzok a hullámokba. Végül is megmaradtam, aki vagyok. Látom körös körül a felhők épülnek, gomolyognak, látom, s a láthatárt fürkészem.

Jack

0302 egy szörnyű márciusi kezdet, s a nem várt folytatás. Robert Bly: az apa szerepe

(kicsit szaggatott ez az egész, közben néztem a filmet. Nem akarom jobban megírni, összefoglalni sem. Valami azt mondja, hagyjam így.) nem tudom ki ismeri. Robert Bly, az a neve. Egy amerikai költő. Jó. De nem ez a lényeg. Már régen feltűnt nekem, nem tudom már miért. Valahogy arról beszél, hogy a férfi világa kezd szétesni, eltűnni. S nem a nőmozgalmak miatt, hanem ez már sokkal régebben elkezdődött. Vagy százötven éve. A fő okot abban látja, hogy olyan folyamatok indultak be, ami miatt a fiúk nem kapnak rendes nevelést. Eltűntek a nem közvetlen férfi hozzátartozók. Az apa egyre kevesebbet van a gyerekkel. A nők szerepe megerősödött. S különösen az anyáé. S olyan 6 éves kora körül, rájött, hogy a folyamatos kapaszkodás helyett, most már lefele is kéne menni. Az is kell. Az apja alkoholista volt, leszarta. De ennyi idős korában, eszébe jutott, hogy ő valójában egy konspirációban élt az anyjával, s mindegy, hogy mi volt az apjával, mindegy milyen volt, ő elment az anyjához, s úgy tudott beszélni egy órát vele, az apjától meg sem kérdezte, mi a helyzet – father. Pedig…, ott volt, ott volt, élt, ott volt a másik szobában, kint a kertben, a padláson, a pincében, de ő oda sem ment…nos, én azt hiszem ugyan erről beszéltem. Erről a konspirációról. S végig lehet ezt gondolni. Nem olyan nehéz. S megvan ennek a jelentősége, fontossága,

funkciója a maga idejében. A nő egy nagyon fontos dolgot képvisel. De hogyha valaki, valami nem lép közbe, akkor ki lesz az, aki a fiúnak megmondja, megtanítja, megmutatja, hogy mi van? Nem az apának kéne ennek lenni? S az anyának nem meg kellene ezt valahogy érteni, hogy meddig tart ő, s hol kezdődik az apa? Aztán írt egy verset, ahol már méltatja, vagy értékeli ki is volt az apja, s az egyik sora így szól: …" if i don't wana hate him, why don't i love him?" Jó, nem? Aztán valahol azt mondja, sokáig, sokféleképen, hogy ha valaki nem megy keresztül, a szomorúság, a bánat, a bú, keserűség, fájdalom stb. érzésein, akkor csak a folyamatos tagadás marad. A grief, mondja az elsőre, az a kapuja a megértésnek. De ehhez valami azonosulási képesség kell. S lehet valaki így is éli leaz életét. Soha nem tudja meg. Azt mondja, alkoholista apák esetében ez sokszor megesik. Mert nincs kontakt. S az ilyen ember soha nem is érez más iránt semmit. Semmi igazit. A Pipi ilyen, az apja miatt? Mit csinált ővele az apja? Hm. Legtöbbször azt mondják, hogy az apák nem beszélnek. Aztán meg azt mondják, hogy az apák nem beszélnek az érzelmeikről. Aztán meg, hogy nincs is nekik. Meg ha van is, nem tudják megfogalmazni. Nos ezek a fönti esetek azt hiszem rám nem igazak. Valami szélsőséges azért itt mégiscsak történt, ha egyáltalán hibát keresünk, s miért ne? - nem voltam mindig ott. Talán nem voltam ott, amikor kellett volna. De az nem igaz, hogy nem törődtem vele. Az érzelmeimről is beszéltem, amik vannak. De valami mégis csak erre a denial-ra hajtja. Ez különben jó szó: cáfolatot, tagadást, figyelembe nem vevést jelent. bizonyos fajta ignorante ennek a kiváltó oka, de a pontos igék ebben a cselekvésben fogalmazódnak meg. Denial. Milyen jó szó. S lehet ez egy fejlődés, egy lépcsőn való menés egyik pontja. Ennyit tudunk, ennyit lehet tudni, többet nem. Aztán azt mondja, hogy egy fiúban kell lenni egy varriornak. S ez nem az a varrior, aki „go out and kíl people. Ez az, aki munkára, feladatra sarkal, amikor nem akarod akkor is. „becouse there is a cause, you must fight for." A modified vadász ösztön? -azt hiszem. És tovább folytatja: „I am not doing it for my good, I am not doing it for selfish reason, I am doing it for a cause, I believe in. És a varriors nem abban az értelemben érti, amikor valakit meg kell ölni, hanem amikor a határokat meg kell védeni, amikor a férfi rájön, hogy neki az a dolga. Nem tudom. Ez az ember tényleg azt mondja, amit én gondolok. A probléma lényege, egyik pontja, hogy a férfiak, az öregebb férfiak nem törődnek a fiatalabbak lelkével. Törődnek minden mással, de nem azzal. Nos ez érdekes. Mert én azt hiszem, hogy soha nem igazán voltam kíváncsi, hogy mi a gyakorlati helyzet, folyik e a füled, meg ilyenek. De mindig azt kérdeztem, vagy mindig arról beszéltem, hogy mi van a lelki dolgokkal. Well. S mire volt ez jó? Valaki tudja? Én nem. S most jön egy érdekes rész. Azt mondja: a gyerek normális fejlődéséhez három dolog kell, kellene. Az egyik, hogy összefonódik, aztán meg leszakad az anyjáról. A másik ugyan ez az apjával. De már az első sem megy igazán végbe, mert nem szakad ljil, a második meg egyáltalán. Sőt, a sugallat és normális attitűd, amikor azt csinálja, hogy nem fonódik össze az apjával, de ehelyett a helyes, ha messzire elkerüli, s még a távolból is azt gondolja, hogy ridiculous. Hát

mindenesetre ez érdekes. Mert azt mondja, hogy miután létrejön, legtöbbször a fiú kezdeményezésére, valamikor az apa öregkorában a kapcsolat, akkor arról is lekell szakadni. S ekkor! Egy harmadik lépcső jön, amit úgy hív hogy férfi-anya. Állandóan az Arthúr királyra hivatkoznak, aki a varriorok sebeit kötözte, azaz a lelki bajaikkal törődött, mint az anya a kakával, meg pisivel meg bibivel, meg ilyenek. Aztán a Pablo Casal-t hozza fel(?), meg azt mondja, hogy minden fekete öreg dzsessz zenész ilyen volt. S persze a férfi anyán a mentort érti. S most már másodszor jön elő ennek a Wolworth-nak a neve. (először a költő definícióját mondta, marha szépen, majd megkeresem, most meg a mentorét) s megemlít valakit, nem tudom kit, aki „Pick me out of all the rosy boys, and we became commerads for the life time. Aztán egy újabb meglepetés, hogy ennek a Bly-t nak a mentora ki volt? A Szentgyörgyi Albert. A magyar tudós. Aztán azt mondja, hogyha „if you are a young man, and you are not Admirád by az old man, you get hurt." Kemény. Furcsa, de azt hiszem igaz. Mindenesetre az élet nem olyan egyszerű. S azt mondja, hogy ez mostanában abszolút kimegy a divatból, legalább is ebben a nyugati világban. S ha végig nézzük, s összefoglaljuk, amit eddig halottunk, akkor lehet, hogy a mi fiunk mindezen keresztülment, ilyen gyorsan? Whoa. Ez érdekes lenne. Then what? Aztán van itt egy másik dolog. „men do not learn, except ritual space" s valaki azt mondja a hallgatóságból, hogy mitől van ez? Azt mondja a pasi, hogy ez úgy jön létre, hogy a hatvan fölötti férfiak hozzák ezt létre, amikor sokan vannak. Bárhol. S amikor az ember oda bemegy, akkor ez átjárja. S kihívott minden idősebb embert a hallgatóságból, hogy üljön oda a színpadra. S marha érdekes volt. Aztán meg arról beszél, hogy minden férfiban lehet egy négyéves megsértődött gyerek, akinek egyszer meg kell mondani, hogy elég. Önmagának kell megmondani. Kész, vége, fel kell adni. El kell felejteni. S azt mondja, hogy amikor ezt egy férfi meg tudja tenni, akkor nő igazán fel. Akkor érik férfivá. Aztán azt mondja, a kérdésre, a riporter a Bill Moyers, hogy miért van annyi feszültség apa és fiú között, akkor azt mondja: „becouse we both interested in the same woman". Aztán „only a men can bring a boy to a manhood. De sokszor az apák meghalnak, mielőtt…s akkor a nők próbálják. S ekkor ez hangzik el: mondja egy anya: *„I gave every thing i had, but needed something harder, and if I wanted to do that, I'd loose my on feminity.* S hogyha egy nő véletlenül ebbe a helyzetbe találja magát, akkor kell egy öregebb embert találnia, akiben megbízhat. Na mindegy, nem lehet elmondani, majd felveszem. Egy biztos, hogy eszméletlen népszerű. Teljesen komoly férfiak, apák, fiúk, kész vannak. Gitározik, s közben mondja a verseket. S az öreg faszik, csak ülnek, mint a gyerekek, mikor az óvodában mesét mondanak, úgy figyelnek, mint az állat. Halálos csöndben, s persze az egész about *the man's hardship. The inner circle.* Amiről olyan sokat, olyan sokan, soha nem beszéltek. S valahogy szembe kell nézni a *grief-el*. *„if somone head was cut of in the family, hős was that? The father 's, the mother's, or he's." S* „persze" költészettel.

0302 spenótsertés és a sóskajóska

spenótsertés
ez óriási.
a japcsik sertésbe spenót gént oltottak.
s ez a spenótsertés, sokkal egészségesebb…
miket meg nem él az ember?
s mi jön ezután?
a sóskajóska?

0302 megérné kijönnöd, ajánlat a Borisznak,

Fiam
(kérlek, legalább kétszer olvasd el) csak adalékként az előző levelemhez: még mindig korai előre látni, hogy mi lesz itt. Alakulnak a dolgok. Ami sok mindent jelenthet, de. Azt is jelentheti, hogy még időben vagyunk. Ami nem igazán szokott jellemző lenni nálunk. Arról van szó, hogy lehet tényleg annyi munkám lesz, hogy vissza kell utasítani. S ilyen még nem volt. Na már most. Ezek kényes, de nem heavy duty dolgok. Néhány hét alatt fel lehet zárkózni hozzá. Jelen pillanatban van öt munkám, s még vagy ennyi kinéz. Jobbára tetyek vetyek, javítások, itt egy kis baszakodás, ott egy kis pöcsölés. S a lényeg. Azt gondolom, hogy ha ez így megy tovább, akkor kb. Olyan 7-800 ezer forintot kereshetnél havonta, napi 8-10 órával. Nem részletezem, hogy az mire elég. S ez tiszta pénz. Cash. S teljesen minden megvan hozzá, hogy ennek a duplája, vagy a háromszorosa lehetne. Totál rajtunk múlik. Én változatlanul állítom, hogy amit az előző levelemben írtam, azt vállalom. Minden szavát. S próbáld meg elképzelni, hogy ezt is beleiktatod. Azt gondolom, hogy ha a harmadát ennek odaadnád az anyádnak, nagyon happy lenne, s nagyon nyilvánvaló. Tehát ez valami, olyasmi, amikor mindenki jól jár. Én nem kérek semmit. Nothing. Kapsz egy autót, s melózol. Itt kurva jó lenni, dínom dánom. Magad ura. Free lance, meg free schedule. Én azt gondolom, hogy te kétszer annyira vagy képes, mint én. Főleg mert fiatal vagy, s mert én itt vagyok, s a tökömet leszakítom érted, hogy segítsek, hogy neked jó legyen, hogy boldogulj, hogy boldog legyél. Én változatlanul szeretlek, s tudnék nagyon kedves, figyelmes, s segítőkész lenni. Tapintatos is. Mi neked jó. Szóval ez egy ajánlat, nyugodtan visszautasíthatod, semmi baj. De én mindig törődök veled, s mindig felajánlom, ami van. Most ez van, s még lesz is, mert most kurvára elhatároztam, hogy nyomulok. Emberek remegnek értem, basszák meg. S beszélhetnék itt bankbetétről, pesti lakásról, félretett pénzekről, kamatokról, free time-okról, utazásról, autóról, jogosítványról, anyád függönyeiről, kiskertjéről, könyvekről, fényképező gépről, laptopról, anyámpicsájáról. Indiáról. New Yorkról. Komolyan. Szóval ez egy tálca, itt nyújtom feléd, nem tudom, hol tartasz, s ez nem bullshit. Múlt héten, két rongyot kerestem. Itteniben. You can do the same. Love you

Apa

0302. hogy lett ebből ekkora semmi, hogy? ljil

Well, van azért itt néhány kérdés.

Elmentem a könyvesboltba. S találtam is végre egy könyvet a kenyérsütésről. Hogy miként kell kovászt csinálni. Nem olyan bonyolult. Mert ugye, amit itt sourdough-nak hívnak, az otthon a kenyér. A kenyér az valami olyasmi, amit nem gyorsan készül. Egy nőt megkérdeztem, mert a kovászt azt itt sponge-nak hívják, s azt hittem, hogy egy darab szivacsot is kell tenni a kenyérbe. Mert azt mondták, hogy az feltétlen kell bele. De a nő sem tudta, pedig nem volt már mai csirke, s mondta, ő is süt kenyeret. Na mindegy meg van. Vagy öt napig kell itt érlelgetni, meg ilyenek, s aztán mindig kell egy kicsi belőle. Aztán két könyvet olvasgattam. Az egyik a Mallarmé volt, aki mindig is a kedvenceim közé tartozott. Ő igazán művészi értelemben. A Yeats tartotta pl. Nagy példaképének, de minden szimbolista atyjának is tartják. De annál sokkal több, csak most nem akarok ebbe bele menni. Ott volt franciául, meg angolul. Szédületes. S persze felmerül, ha az ember ugye tudna franciául…s mindjárt ott mellette volt a Lorca. Az meg spanyolul, meg angolul. S ez már megint felveti a kérdést. Na meg azt a kérdést, hogy ki a kurva élet adott nekem akár egy fucken évet is, hogy leüljek a seggemre, s mondjuk spanyolul tanuljak. Soha senki. Egy év gimnázium, talán annyi. De még annyi sem. Mert azt is a lacikáéknál való csövezéssel töltöttem. De ha jól belegondolok, akkor már a hetediket, meg nyolcadikat is. S mindig fucken éhes voltam. Mindig. Szar ruhákban. Anyám alkoholista, apám nincs. Fuck. S itt van ez az én híres fiam. Akinek oda lett az orra alá rakva a világirodalom java. S tizennégy éves korától 21 éves koráig, kilenc évig! Whooa! *Isn't it something*? s ez lett belőle. Édesjóistenem, lesz nekem az én saját erőmből, honnan máshonnan, teljesen napokat! Teljes heteket! Teljes hónapokat! Vagy akár egy teljes évet! - gondtalanul, szabadon, csak olvasni? Akkora egy nagy kérés ez egy emberi életben? Csak nem értem, mit is csináltam én olyan nagyon rosszul, hogy ekkora nagy semmi lett belőle...

Jack

0302.3 utószó utószó helyett.

Én, mióta az eszemet tudom, óvodás koromtól kezdve, bármi is történt, ezt gondoltam: oké, jó, de miért nem jobb? Soha nem voltam közömbös. Semmilyen értelemben. Se emberrel, se tárggyal, se helyzettel szemben. S mindig azon gondolkodtam, hogy mit lehetne tenni, mit tudnék én tenni. S ez most is így van. S azt is tudom, hogy nem minden ember ilyen. Látom, tudom, értem. Azt is, hogy kisebbségben vagyok. Azt is, hogy az én igazságom, másnak nem az, valahogy különválnak a dologok. De én azt nem értem. Azt gondolom, hogy az valami hiány, valaminek a hiánya. S nincs más, nem marad más lehetőségem, mint arra

koncentráljak, ami nekem van. S lassan arra is rájöttem, hogy az ember megváltoztathatja a világot, önnönmagával együtt. De ez nem csak úgy van. S az ember kezdi ezen vagy azon a végén. S kiderül, hogy ez se úgy van, az se úgy van, ez se megy, az se megy. S ez az egész kezd lefele jönni, közelítve önmaga felé. S van itt egy kérdés. Kezdjek el csalni? Mint annyian? *For what?* De ha nem, mert megértem, hogy itt maximum az öncsalás lehet, akkor milyen más lehetőség marad, mint annak a felvetése, hogy mennyire vagyok őszinte? Ha én nem vagyok, akkor semmi sem az. Se, amit gondolok, se amit csinálok. Akkor egy hazugság az egész. S van itt mit veszíteni. Azt hiszem. Ilyenek.

Jack

0303 némi előrelépés a Borisszal, meg a munkakeresés

Well, sok hozzáfűzni valóm nincs ahhoz, amit a levelekben írtam. Kivéve, hogy izgultam. Bár egyre kevesebb hitem van, hogy ez valaha is összejön. Végül is jó lenne, ha valamit csinálna ez a gyerek. S az igazság, hogy valahogy nem kívánom olyan nagyon neki, hogy itt az építőiparban szenvedjen. Se velem, se nélkülem. Másra meg mire van esélye. Utálom ezt a helyet. S nem igazán szeretném, ha még a kockázata is felmerülne, hogy itt ragad. Valahogy az se lett volna egyértelmű, hogy itt raboskodik velem. Persze lett volna annak is valami haszna, de. Végül is már felnőtt. Jobb, ha másoktól tanul. Én elmondtam mindent. S valahogy meg kellene szüntetni ezt a fantomot, ami köztünk is van, mint általában, apa és fiú között. Ha úgy veszük a miénk még nem is olyan rossz. Tehát nem kéne elrontani. Na mindegy. A Jill is megnyugodott kicsit. Nekem mondjuk munkám már megint nincs. Közel egy hete nem dolgoztam. Szerencsére a lakbért sikerült kipréselni, haza is küldtem egy kis lét. Még van három hónap. S megyek haza. Jó sok pénz kéne. Azt hiszem igazán egy csomó mindent tettem az elmúlt napokban. Vagy száz real-estate agentnek raktam a fakjába cédulát névjegykártyával. Senki sem hívott eddig. De reménykedjünk. Az nem úgy van, hogy gyere buci bekaplak. S ezt a dolgot folyamatosan fenn kéne tartani. Nagyon agresszíven. Ugye ez a jelszó. Még van egy csomó lehetőség, nem minden ügynökségen voltam. De persze a nagyoknál igen. Valójában egy jó meló kéne. Esetleg kettő. Meg közben valami szuttyogás. Még van egy kis pénzem, úgyhogy a billeket is ki tudom fizetni. Valamit meg majd csak keresek. Valahogy tényleg nagyra kéne tartani. Annak igazán örülök, hogy ettől a barom Jay-től megszabadultam. Tényleg utáltam, mint a szart. Mindenesetre felhívtam az Alen-t, hogy dolgoznék kevesebbért is. Azt mondta visszahív. Ami nem biztos azt jelenti, hogy lesz is munka. Lehet másnak adják ki. De akkor keresek valami mást. Még vannak a cégek, meg karbantartás. Meg framelés is. Valami lesz, az biztos. Nem szeretnék már örökkön pánikolni. Elég volt. Nem telhet az egész életem ebben. Olyan nagy változást soha nem okoztam, mikor azt csináltam. Annyi pénzt tudok csinálni, amiből megélünk. A többihez meg úgy is több kell. Megyek, s az írással foglalkozom

inkább. Elég sok mindent csináltam, de ennek még a végét bizony látni, nem lehet.

0303 fiunk “elment”, ljil

Well,

amit az ember nem tud megcsinálni, abban reménykedig. Reménykedik, hogy akkor is jó.

Itt egyébként a sumákolás ördögi lehetősége valósult meg. Igazság szerint soha nem tudtuk, én nem, hogy kis is a Borisz. Egyetlen egyszer nem láttam egy órán, egy iskolaudvaron, sehol. Otthon, vegyes felvágott. Volt, amikor teljesen kiakasztott, mert olyan béna, olyan idétlen, vagy akár buta volt. S voltak pillanatok, amikor jó volt. De az nem derült ki, hogy ez meddig terjed, mennyire van még benne a tovább, azon túl is, amit kérünk tőle. valószínű a legfrappánsabb megközelítés az a kívülről nézés, amikor az ember azt nézi, hogy eddig mit csinált, a mi körülményeinken kívül, magától. S megmondom őszintén, hogy az nekem semmi. Szinte minden, ami történt vele kapcsolatban állt azzal, amit tőlünk kapott, s ez valószínű még kihat majd sokáig. Ezért a rendes megítélés lehetőségével is várni kell…tehát mint egy etológus, vagy biológus, vagy más tudományos szempont tisztán nincs, ahol a spiecy-t lehet vizsgálni. Nincs egy tiszta környezet. S a mi helyzetünk olyan volt, amiben erre nem is volt szükség. Végső soron azok közé a hanyag szülők közé tartoztunk, én is, aki "megad mindent", aztán reménykedik. Ha megfordítjuk a távcsövet, s nem a lista alacsony fokán állókhoz hasonlítjuk magunkat, ez az egész nagyon tökéletlen. Én magam is annak tartom magam. Tudok angolul, de mégsem tudok. Mert se helyesen írni, se beszélni, se semmit. S ugyan ez mindennel. Hogy érthető legyen, azt a kifejezést használom, ami megint zseniális, mikor a magyar azt mondja, hogy "belekap mindenbe, de semmit sem rendesen" egy szűkös, s szegény és limited környezetből elindulva ugye két út van. Vagy egy kis dologban profi leszel, mondjuk bádogos, könyvelő, bortermelő, vagy védőnő, vagy nekivágsz nagy dolgoknak, s ahogy haladsz mindent szépen félre tolsz menet közben, hogy ezt se, meg azt se, meg most nem, meg majd ehhez visszatérünk, meg ilyenek. De, ha nem jön ez az útakadály közbe, a sok szar közül meg lehetett volna csinálni, hogy van pénzünk, hogy egy valamit egyértelműen elértünk, s azt lehetett volna mondani, hogy oké, most üljünk le, álljunk meg, vizsgáljuk meg mi is van, vegyük újra elő a félretolt dolgokat, s mélyedjünk el. Vannak ugye dologok, amik maguktól is jók. Valamiért. Az Alex jó. Azzal nem kell törődni, az jó. A Morzsi már nem ilyen. A legnagyobb baj azokkal az átmeneti dolgokkal, lényekkel, vagy szituációkkal van, akik-amik úgy néznek ki, mintha jók lennének. S miután az embernek annyi a dolga, annyi baja van, mert vannak fontosabb dolgok, mert véges az ereje, figyelme stb. Nem törődik vele. Vagy a kis jóból, egy nagyobb jóra következtet. Ami ugye tudjuk - nem mindig igaz. De "olyan jó lenne, ha igaz lenne". Eddig nekünk nem volt "szükségünk" a Boriszra. Úgy is jó volt. Milyen példát mondjak.

Mondjuk, ha érik a szőlő. Előbb utóbb ugye megérik. De ha valaki azt mondja, hogy nem, én nem várok, mert most kell bort csinálni, mert mondjuk most jó az ára, bármi, s kimegy, s leszüreteli, s egy szar lesz belőle. Ihatatlan. Minden, csak nem bor. Vagy ugyan ez a kelt tésztával. Ha előbb sütjük meg, akkor kemény és ehetetlen lesz. Mindent beleraktunk a fazékba. De az csak egy eszme volt, valami, amit soha nem igazán próbáltunk ki, hogy a fiunk valójában ki is. Ez - főleg az én "nagyvonalúságom" eredménye, ami a jóra, a nagyra, a nemesre, az úrira, a fennköltre, a lezserre stb. Volt célozva. S ez most visszajön a kéményen. Valahogy egyszerre két dolgot kellene csinálni. Ez a húzd meg ereszd meg. Próbáltam én, befogtam dolgozni, te is. De körülbelül annak arányában jön vissza a dolog, amennyire ezt tettük. Pont annyira. Amennyit segített a konyhában, a fűnyírásban, az építkezésben, annyit ad vissza. Azaz szinte semmit. Ez nem mérhető azzal, amibe vagyunk. Én azt reméltem, gondolom, hogy te is, hogy ő az Alex. Nem tudom miért? Mert összekevertük a vágyainkat a valósággal. Pontosabban meg se néztük mi a valóság. S persze, ha tudtam volna…Ha tudtam volna, hogy amikor te 9 éves leszel, akkor rákot kapsz. S akkor a Borisz 22 éves lesz, s akkor még pont ez, meg az kéne, meg ezt, meg azt kéne csinálni, s ahhoz a fiunknak ilyennek, meg olyannak kéne lenni, akkor - én biztos vagyok benne, hogy mindketten többet tettünk volna ezért. Én azt gondolom, hogy nagyon is intelligensek vagyunk, s képesek vagyunk ilyesmire. De ez egy más set-up volt. Nem erre ment ki a játék. S azon az oldalon, igazán jól látszik, hogy a Borisz milyen nagyvonalú, mindenkinek a taknya nyála folyik, hogy ez igen…jó elbasztuk. Mert ez az egész dolog, most ellenünk dolgozik. S ez nem a te hibád. Egyedül biztos nem. Nekem is jobban résen kellett volna lennem. S ha te nem láttad, nekem kellett volna. Vagy fordítva. De megint csak, betegségre nem lehet életet alapozni. Az emberi lélek bonyolult. S a skála végtelen. Az, hogy egy fiatal magától mi lesz, csak a jóisten tudja. Ha mindent megteszel se biztos, hogy az lesz. Erre is van példa. A sakkozó lányok se példák semmire, mert mi van azzal a gyerekkel. Aki inkább öngyilkos lett? Nem bírta a gyűrődést. S akik meg többé kevésbé magukra vannak hagyva elég változatos képet mutatnak. A bűnözőtől a punkig, a homokostól a technoig, hány abnormitás? Milyen példát lehet levonni a híres barátaimból? Egyik faszabb, mint a másik. Pedig ezek mind kaptak bőven. A kis picsájuk rendesen ki volt nyalva. S mindenben megfeleltek? F. Jenő ugye nagyon fasza gyerek volt. Egyike lett a sok nagy szakinak. De a családjában ez a történet nem folytatódott. Ott szakadás van. S kíváncsi lennék, ha a pipinek gyerekei vannak, akkor mire jut? De ez még csak nem is jó példa, nincs is jó példa. Itt vannak mind a többiek, lényeg, hogy ez az egész nem úgy megy, hogy gyere buci bekaplak. Egyikünk ezért nem, a másikunk azért nem. A család, a gyereknevelés, az nem borkészítés. Sokkal több összetevője van. S még bort sem tud az ember rendeset csinálni. S még lehet akkor sem tudna, ha minden eszköz megvan hozzá. Persze csinálnak jó bort. De az egy nagyon sofisticated dolog. Addig amíg mi azt gondoljuk, hogy ahhoz kell ötven dolog, nos nem. Ahhoz ezer dolog kell. Ha tényleg biztosra

akarsz menni. Eszközök, tapasztalat, tudás, pénz, s lehet bizonyos fokú vegyészet, mert ugye az egy vegyület. Vagy mi. Az én történetem erről akart volna szólni. Én a kezdetektől fogva tudok erről. De egyrészt nem mindig tudom. Van, amikor nem. Vagy mert nem érek rá, vagy mert tudatbeszűkülésem van, vagy mert fáradt vagyok, vagy mert csak fasz. De mégis, ezért akartam az egészet. Mert minél feljebb hág az ember a lehetőségek létráján, annál nagyobb az esélye. Akkor sem biztos. Mert akkor meg jöhet a dekadencia. A királyi pár élete se volt olyan fasza. Nem? Pedig ott aztán volt egy két dolog. Lé. Meg hagyomány. Meg tanácsadók, meg iskola, meg egymillió dolog. Ehhez képest nekünk mi van? A csupasz seggünk, meg a nagy pofánk. S persze jó lett volna, ha jó lett volna. S én sajnálom, hogy így esett. Hogy azt kell látnunk, tapasztalnunk, hogy milyen szélsőséges dolgokat tud eredményezni egy - szélsőség. Mert könnyen lehet, hogy ha ez nem így van, akkor hülyén halunk meg. Azaz soha nem tudjuk meg, soha nem kell megtudnunk, hogy a fiunk milyen szar. Hogy miben szar. Azaz - nem is szar. azaz jó. Azaz - kurva jó. Mert még ráadásul itt van egy pár ezer dolog, amiről nem is beszélünk, mert eszünkbe sem jut. Miden hibája ellenére, ez ugye itt egy literary World. Még a szegények is rendelkeznek bizonyos rekorddal, hogy kik is az ősök. Amiből elég sok következtetést lelehet vonni. Mit tudunk mi? Legfeljebb a nagyszülőket. Azt se igazán. Milyen orvosi rekordjuk volt nekik? Tehát, milyen kutyulmány is a mi fiunk? Milyen erők hatnak? S ez ugye, - közel sem teljes - de a nagy picture. Ami ugye eleve megszabja, hogy az ember mire képes. A sivatag az nem erdő, s a falu nem város. Van amire jó, van, amire - Hááát, l-eh-eet. Nem, igen, nem igen, nem. Attól függ... S valaki törődött ezzel az "attól függel”? S persze, még mindig ott van a kérdés, hogy a szűköség ellenére az egyénnek, vagy mondjuk a mi kettőnk kis közösségének milyen lehetősége van, s mi az amit nem tett meg, vagy nem jól tett meg. S biztos lehetett volna jobban. De csak hogy ne szaporítsam a szót, azt mondom, hogy marha jól jöttünk villám. S szinte teljes, s totális felmentésünk van, ezzel a rák dologgal. Akár kis puncius, akár nagy Pilátus támad, szerintem meg tudjuk magunkat védeni. Van itt a budiban elég, ha netán harc is lesz. De nem lesz. Kell az valakinek? A gyerek elment. Kész, fuck. Pontosabban az álom. Hogy nem az, aki. Hogy jobb, mint aki, vagy csak más. Rá fog jönni. Mert ugye két vonal a térben, a hagyományosban csak akkor nem találkozik, ha totál az ellenkező irányba megy. Egyébként igen. Jó marha messzire elszakadtunk egymástól. S lehet évtizedek kellenek ennek a gapnek a megszűnéséhez. Én látok rá reményt, s az se semmi. Az is valami. Ha egyszer rájön, az jó. A világ hat rá. Nem az van, hogy bekattant a kormányzár, s csak egyenesen tud menni. Követi a kanyarokat. Be is dől. S végül is mi is ezen a falusi autózáson keresztül jutottunk ide, ehhez, amik vagyunk, sok-sok tapasztalat van emögött. Ha ő is szerez még néhány százezret, ugyan ide ér. Csak egyet kérdezzek: mit kerestünk mi egy nylon szatyorral Bugac pusztán? Bassza meg. S persze lehet mondani, hogy nekünk, nem úgy mint neki - senki sem mondta. De elég ezt mondani? Meg mondunk mi mindent? Meg jókor? Meg most, hogy mondjuk,

nem pont az ellenkező eredményt érjük el? Meg egyáltalán tudjuk mit kell mondani, úgy értem lebontva? Mert hogy lehetett volna azt "eljátszani", tehát "minden eshetőségre felkészülve, nagyon smart-ul, hogy rák van? Kevesebb só, cukor kellett volna a kajába? Többet kellett volna a deltát nézni a tévében? Közgazdasági kifejezésekkel dobálózni? Tényleg jók voltunk? Nekem ugye azt mondta a tanárnénim, hogy "te egy nagy hólyag vagy édesfiam". S ettől én kurvára megsértődtem. S igyekeztem nem az lenni. Valahogy tudtam, a magam esetére, hogy mi a különbség. De már nem biztos, hogy tudtam a gyerekemre. Mindenesetre felnőtt. Jó marha nagy felnőtt lett belőle. Se így, se úgy nem alultáplált. Se nem Jenei Máté, se nem kis luidzsi. Van választék bőven. Ha tehát összefoglaljuk, akkor azt lehet mondani, hogy se a nagy kép, se benne a sok kis kép nem egy tökéletes enviroment. Beleértve magunkat is. Tudtam én ezt. Tényleg tudtam. De többet nem igazán tehettem, mint amennyit. Aggódtam, meg reménykedtem. Mert a véletlenek, azok, amik nem állnak a befolyásunk alatt, ha tökéletesek vagyunk, akkor sem, is szerepet játszottak. Pl, hogy mi mikor. Pl. Amikor az anyagi helyzetünk elment szarni, Charlestontól Nagykovácsiig, s én lent voltam a bányában, akkor kellett volna a fiunkkal törődni. S ez történt? Kutyaszart. Mire meg előkerültem, már jó nagy marha lett. Emlékszem megjelentek Nagykovácsiban a nőjével, s tudtam, láttam, hogy sokat nem tudok tenni. Reménykedni - of course. Hát azt meg is tettem. Persze balhéztam is. Te is. Próbálkoztunk is. De nehéz behozni, amit nem tett meg az ember. Ezért vagy azért. Nézd. Ez nem egy könnyű eset, nem egy babapiskóta. Meg kell érteni, meg kell emészteni, s az sem könnyű. S mindenkit lehet egy kicsit hibáztatni. Kezdve magammal. Eszembe jutott a here sérve. Meg az operációja Latinán. Az mi volt? Mit okozott benne? Kit tehet azért. Meg hogy a foga…s amikor az ember így végig megy az egész fucken leltáríven, a régi dohos könyvek listáján a kurva hideg balatonendrédi fiókkönyvtárban is, oda jukad ki, ami az én kedvenc mottóm: "szegény ember vízzel főz". Aztán hogy mégse legyen "annyira" szar, többé már nem fölfele hasonlítja magát, hanem lefele. S azt mondja, well, van, aki szarabb. S ez meg mindig van. Mert köztünk meg a cigányok között még van egypár lépcső. De gondolj bele, van, akinek csak az van. S - a cigánynak mi van? Hm. Én még így is, ezzel a so called hülye gyerekünkkel is különbnek tartom magam másoknál. Nézd. Ezt meg kellett csinálni. Túl sok minden múlthatott volna ezen. S annyira hülyék nem lehetünk, hogy meg sem próbáljuk. Mert igazándiból nem tudtuk, nem tudhattuk. Most már igen. Mindennek vége? Nem hiszem. Olvastuk az emberi sorsot. Nem? Nem megy, most kell váltani. Te megtetted, amit tudtál. Tudom, ez nem könnyű. Én is keresztül mentem ezen. Tudom mennyire kiborító ez. De elmúlik. Az ember visszaáll. Mert nyilván beleélted magad, de hogy lehet másképp. Nagy feladat, nagy beleélés. Aztán meg ballagás vissza a bázisra. Az meg van. Van nekünk, hál ‘istennek egy jó kis világunk. Azért a hajtás, a suffering nem volt hiába. Úgy folytatjuk, ahogy tudjuk. Mi nem vagyunk szar emberek. Egyikünk se. Se nem is fogunk magunkból azt csinálni. Nem fogjuk elbaszni azt is ami van. No, no. Vannak

nálunk nagyobb erők is, okoljuk azt. S csak szeressük egymást, meg is érdemeljük. A tüske persze benne van az emberben. De lehet ezzel élni. Nekem egy csont kiáll a talpamból, bassza meg. De tudok menni. Marathónt meg nem akarok futni. S még nincs vége. S "ilyen" többet nem lesz. Ügyes vagy. And love you

Jack

030 mákos paszták zeneesztétika, meg a sajtóhazugság, ljil, b

Hát a politika az már olyan nagyon nem érdekel.

Eddig volt néhány jó újságom itt, de "lemondtam" őket. Hazudnak, alul informáltak, ill., az is érdektelen, ami történik. Miért jó az nekem, hogy megtudjam, ma reggelre a világ még szarabb lett, mint tegnap volt? legjobbak még mindig a magyarok…tegnap megálltam a John-éknál, s azt mondta jó nagy válság van, elbocsájtják a feleségét, ő is úgy ahogy, meg ilyenek. S hogy én milyen *lucky* vagyok. Jó, ennyi elég is. Mondtam, hogy én nem tudok olvasni, csak szögelni. Ez van Az igazság, hogy túl nagy volt az a meló, főleg a hátralevő időre. S föl kellett volna vennem valakit, valakiket, csak akkor meg a lé elfolyik. Azt hiszem ezek a kis munkák a legjobbak nekem. De persze minden változhat. Most megint elment a meleg, tegnap iszonyú hőség volt. Látom ott is az van. Vigyázni kérem. Semmi nem szalad el, nem kell átesni a ló másik felére. Viszont, bizonyos leveleimre semmilyen választ nem kapok. Mi lehet erre az indok?

Jack

0306 a pszichopatológia története

Mármint az enyém.

Felmerül itt persze, hogy az ember felnagyítja a dolgok jelentőségét. Fontoskodik. S orvosi műszót használ magára, pedig csak szimplán hülye. Mert az előkelőbb. Egy biztos, hogy gyengécske is voltam, meg érzékenyke is, meg hogy olyan nagyon jó dógom se volt. Csoda hát, ha húsz éves koromig olyan zavaros előéletem lett? Nem tanított, okított, nevelt, dresszírozott engem senki. Már eleve, ugye, apám se volt. Azokat a pasikat, akiket anyám összeszedett, frappánsan visszautasítottam. Hiányzott nekem egy apa? - olyan nagyon nem – hiszen nem is tudtam mi is az, de azért azt láttam, hogy azok a gyütmentek se azok voltak. Valahogy nem tudtam őket behelyettesíteni. Anyám meg nem is olyan alkat volt, én se vagyok az, onnan tudom, aki, rendszeres, mindennapi kapcsolatban valakivel szinkron tornázik. rögtönzések és önállóság. de remek női ösztönével és utánozhatatlan természetességgel engem szeretett. De az igazság, hogy bizony ment a bányába, s mint egy botcsinálta családfenntartó bizony voltak hézagok. A mindennapi kedvesség, gyöngédség, s törődés szerepét ilyenkor a dédnagyanyám töltötte be, nagyon aranyosan, aki, olyan nagy kövér, nyugodt, s megbízható volt. Néhány esemény emlékezetessé teszi ezt. egyszer, már nagyobb koromban lekéstük a vonatot, s én nyaralásomról álmodozó, magányos kiskölök

nagyon kiakadtam. lehülyéztem, Ami azt jelenti, hogy feltétlenül bíztam benne. De persze akkorra már mindegy volt. Felnőttem. Rettentő sokat voltam magányos, arra tisztán emlékszem. De inkább a testvér hiányzott, nem egy felnőtt. Az meg egy másik kérdés. Mindenesetre voltak barátaim, azt mindig nagyon fontosnak tartottam. S persze azok nem tudtak minden szerepet betölteni, de mégis voltak. Zuglóban is, Budafokon is, még Érden is. Először valamiféle álmodozásban, álomvilágban éltem. Rengeteg csavargással, a változatosság, váratlanság, izgalmával. amivel benépesítettem a tájat. A világ elhanyagolt, elhagyatott helyein mászkáltam, - most is azokat szeretem – soha nem vágytam emberek közé. Az nagyon kiábrándító volt. Nem voltam én olyan nagy természet imádó, inkább a határeseteket szerettem. Elhagyatott, vagy elhanyagolt emberi környezetet, vagy csak, aminek olyan természetesen köztes funkciója volt, mint az országút, a vasút, ipari és mezőgazdasági területek, üzemek. S ezt nagyban segítette az is, hogy Magyarországon ezt hagyták. Olyan nagyon nem volt divat, tehát az én alkalmanként felbukkanásom nem okozott semmi disszonanciát. Olykor- olykor betévedtem valahova, ami olyan határeset volt, de hamar megtanultam, mit meddig lehet. Talán Érden ért ez véget. S mint ahogy már mondtam, közben voltak barátaim, tehát ez inkább olyan hézag kitöltő volt. S persze amikor csak lehetett elcipeltem a haverokat is. Később meg a nőimet. S persze, főleg A Jillt. Aki ezt nagyon is élvezte. S persze, lassan azért kezdtem megérteni, hogy miről is van szó. De mindig kifelé akartam menni, nem a sűrűjébe. Mindig megdöbbentett az emberek kisstílűsége. Ahogy elvoltak a szobájukban. Talán a Lénárt volt az egyetlen, aki hajlandó volt menni. Jó is lenne, ha ez rendesen a helyére kerülhetne, mert ez egy jelentős dolog volt. De sajnos az ürgének megment a búrja. Kell telefonálnom, mindjárt. Találtam egy trim jobot. Nem hív senki. Tegnap vagy kétszáz darab levelet kézbesítettem…Még van pár percem. Siet az órám. Az előbb beszéltem A Jillel. Jól van, mindjárt megy haza. Azt mondja, fizikailag jobban van, csak ez a cirkusz körülöttünk ez kiakasztotta. A Pipi rendes volt. Szóval fáradt, de majd otthon jó lesz. Pénzek éppen csak vannak, de ez mindig így volt. Épp mondtam neki, hogy azért az mégsem normális, hogy kb. öt ember tudta, hogy én egyáltalán a városban vagyok…Ami persze nem biztos, hogy jelent bármit is. Mert hiába tudja még kétszáz, ha egyiknek sem kellek. Ilyen egyszerű. Végre sikerült savanyú, azaz kovászos kenyeret sütnöm. Még nem igazán érett meg, mert csak három napos volt, öt helyett, amit a könyv mondott. De már így is jobb, mint a kovásztalan kenyér, amit eddig csináltam. Kovásztalan kenyér, hm. Honnan ismerős ez. Mindenesetre ez is érdekes. Az egyik nagybátyám, az Imi, ugye pék volt. De soha életemben nem tudtam, hogy készül a kenyér. Micsoda egy marhaság. Ez valahogy nagyon zavar is, meg bánt is. Mert ez valami nagyon lényeges dolog. Nem csak elméletileg, sokkal inkább megérinteni. A kenyér eszméletlenül finom. Rendes héja van, ropogós. Még nem olyan nagyon savanyú. Érdekes, hogy a keserű megy át savanyúba. Az élesztő. Már lehet érezni. valószínű még kell egy

pár napot várni. Minél öregebb, annál jobb. Azok a levegőből jövő, repülő élesztők? Fogalmam sincs, miről van szó. A borban is élesztők vannak. A sörben is. Érdekes. Ez maga az élet? Ezért esszük? Szegény Gyula. Nos felhívtam az ürgét. Szerintem már ezren hívták előttem. Valakivel kell beszélnie. Megadtam a számom. Azt mondta, visszahív.

Mindenesetre nagyon nem bízok benne. Neki kell állnom, s írnom egy levélváltozatot, amiben ajánlom magam, ebből a szempontból. Majd folytatom, csak nem akarom a lényeget elfelejteni, - azt akartam mondani, hogy az ember ebből az irracionális gyerek, meg ifjúkorból végül is úgy megy ki, hogy célt keres magának. S aztán annak él. S ez különösen igaz, olyan törékeny, s meghurcolt alkatokra, mint én. Kell, hogy legyen cél, s értelem, amire az ember fel fűzi a hülyeségét. Vagy leköti általa. Nos, nekem ez szűnt itt meg. Ami azt jelenti, hogy visszazuhantam az irracionalitásba, amiből nagy nehezen, évtizedek kemény munkájával kimásztam. Sok-sok lépcsőn keresztül. S persze még nincs vége. De jó nagy szarban vagyok. S nem lesz könnyű új célokat találni. Eszem az van bőven, tapasztalatom is, de ez az öreg testem, ez a sok stupid beidegzés, ezzel nehéz lesz megbirkózni. De nem lehetetlen, s majd sok tényező befolyásolja.

0306 szaladgálok, ljil

Cicusom, végül is egy hős vagy, így egyedül, meg miden. Azok a kis birizgálások azok előtte is voltak. S ha vannak is, elmennek. Pihenjél, meg meg minden. Hiányzol, itten el bubujgatnálak, meg minden. De tényleg ügyes egy nőszemély vagy. én rohangáltam, mint egy őrült egész nap. Végül is végére értem nagyjából, olyan kétszázötven real-estate-os néninek adtam izit. Csináltattam egy keménypapíros, sárga flyert is , tök jól néz ki. Olyan, mint egy nagy bizniszkard, már tényleg csak hogy ki nem szúrja valakinek a szemét. Egy jó páran bíztattak, hogy fog ez menni, ami marha jól esett. Ez nagyon sok szempontból fontos lenne. Főleg, hogy nem vagyok tök hülye, mert néha elbizonytalanodok ebben. Persze ez azonnal meg fog szűnni, ha valaki hív. Persze csak vicc, mert ezt meg kell csinálni, akármi is. Az emberre nem úgy néznek mintha hülye lenne, "hogy na jólvan, csak add ide azt az izét, “s aztán meg kiröhögik az embert, mikor elfordul és kimegy. Aki kapja marja. S biztos vagyok benne, hogy a Józsik drágábbak, s majd csak akad valaki, aki ráharap. Mindenesetre jó marha fáradt vagyok, ez a házalás, azért kimerít. Mentem vagy száz mérföldet, itt a városba, majd ki esett a szemem, mert ugye a házszámok nincsenek kint, meg ilyenek. Még vannak a biztosítósok, az apartmant komplexek, meg a builderek, bár azoknak adtam egy párat. Ez a felsőbb hierarchia, s akkor még mindig van, amit rendszerint csinálok, hogy elmegyek egy jóskához dolgozni. De ezt utána is lehet. Jó nagy pofátlanság kell ehhez, de ezzel nincs nagy bajom. Biztos vagyok ebben, hogy végül is ez a különbség a munkás meg a bizniszmen között. Az egyik pofátlan, a másik meg nem tud az lenni, inkább csak dolgozik. Olyan mintha kezdene kivirulni, ami tényleg kell. Én is csak itt pihegni fogok. Cicusom, i love you.

Jack

0308 az elhagyatás esélyei, ljil

Akármennyire is hihetetlen, de az, hogy valaki mivel foglalkozik két dologból áll.

Menyi a valóságos szabadideje, meg mennyi amennyit képzel magának. Ha ott van valami gap, hézag, akkor azt ki lehet használni. Lehet hagyni csak úgy elmenni az órákat, napokat, meg meg is lehet élni. Valami kis öntudat, kis kontrol mindig van, kell legyen. Az normális esetben hetven perc, amíg valakinek az összes központja úgy lelassul, hogy elalszik. Viszont egy másodperc tört része alatt fel tud ébredni. Tehát ott van valami, valaki, aki figyel. S ehhez a valakihez kell odajárulni, s megkörnyékezni. Mi van akkor, ha. Veszíteni nincs mit. Akkor se jobb, ha az ember dumi. Se fizikai, se pszichikai előnye nincs. Mármint érzelmi, ez csak amolyan rossz beidegzés, ami hülyét csinál az emberből. Egyszerűen csak azt kell mondani, hogy most leülök, s csak ezzel foglalkozom, mondjuk két órát. Ne felejtsd el, hogy nem dolgozol. Napi huszonnégy órát eltartott vagy. A betegséged meg pont az ellenkező irányba is terelhetne, s mondhatnád, hogy innentől csak úgymond nemes dolgokkal foglalkozol. A vegetáción kívül, azt meg ne is próbáld mondani, hogy az annyira leköt. Ez egy szubjektív dolog. De a nagy kérdés, hogy ki van a kontrolnál, amikor erről van szó? Az agytörzs, vagy a homloklebeny. De még egyszer, ez te vagy. S még egyszer, - tök mindegy. Semmit sem érsz el, ha nem ezt csinálod. Ezt csak egyszerűen fel kell fogni, be kell látni, el kell fogadni, s alkalmazni. S lehet mindezt nem csinálni, de attól semmi sem jobb. Sőt, totál biztos vagyok, hogy - minden, de minden - sokkal szarabb. Alacsonyabb, silányabb, szűkebb. Az a híres jó érzés, hogy nem csinálok semmit, csak rövid távon működik. Már néhány óra távlatában is paradoxonná válik, én mindig kétszer igyekszem meggondolni, hogy mit csinálok. Mert annak lehet kihatása a család életére, hogy a carpentryvel, vagy a magasabb irodalommal foglalkozom. A tiéd nem. Ezt ne felejtsd el. Az alacsonyabb központok meg nincsenek kihatással a magasabbra, viszont fordítva ez már más. Lefelé igenis, hat. Ezt komoly tapasztalatokra, meg információkra alapozom, s semmi képen nem akarlak becsapni. Mire lenne az jó. Csak nyújtózz el, hagyd el a félelmeket, s gondolj arra, mi is amire kíváncsi vagy, s mert még nem tudod, utánanézel. Amúgy minden oké. Love you. Boldog nőnapot!

Jack.

0308 paranoia Konspiráció? Az. Mert nem lehet tudni. Nem lehet tudni, hogy kivel, mi a baj.

Zakatol az agyam. S nem először. Egyre többször, s egyre inkább azt gondolom, hogy ez egy szemét világ. Olyan nagyon nem szeretek élni, az biztos. Vala-

hogy nem úgy van elrendezve, ahogy én szeretném. Erkölcstelen, durva, kétszínű. S komolyan szeretném elkerülni, hogy ez valami nyálas, s érzelgős dolog legyen, valami nőies vagy ilyesmi. Én azt gondolom, hogy nem az emberek tehetnek róla. Az emberek ennél jobbak, csak valahogy minden kezd eldurvulni. A munka, a közélet, a fogyasztás, minden. Mert természetesen ez aztán kihat az élet egyéb területeire is. S különösen itt, a kapitalizmus fellegvárában. S aki jó, az hülye. Valahogy elvárják, hogy te is barom legyél. Akik fent vannak, valahogy megértették ezt, s cinizmus, a törtetés átitat mindent. Kemények, kézben tartják a dolgokat. Meg persze az embereket is. S azok, akik kiszolgáltatott helyzetben vannak, mint én is, egyet tehetnek: behúzzák fülüket farkukat, s sunyin és alamuszin alkalmazkodnak. S inkább egymásba is belemarnak, csak életbe maradjanak. Mert tudják, hogy nincs más választás. Elképzelni sem tudom, hogy valaki hogy tud dolgozni egy büfébe, egy gyárba, egyikeként a sok egérnek, vagy patkánynak. De azt hiszem, ez mindig is volt. Mert ugyan akkor én meg itt vagyok, a semmi közepén. Betörni nem tudok a felső körökbe. Mert vagy a szisztem által, vagy az emberek által védve van. Szabadpiac, azt mondják. Ja. Annak, akinek van miből. Aki meg tudja vásárolni az ehhez szükséges eszközöket. A pénzével. Emlékszem a Hurrikán után feltűnt egy cég. Szinte minden utcasarkon volt egy táblája. S emberek kérdezgették, ki ez? De kitartottak. S most láttam, hogy tudnak szerezni egy két nagyobb munkát is. Gondolom, néhány nagyfiú összeállt, beinvesztált egy csomó lét, összeszedett néhány kemény legényt, s nyomultak. Ami lent van, az iszonyú. Néha azt gondolom, hogy van itt valami maradék. Valami, amire nem igazán mindig figyel valaki. Valami kihasználatlan terület, ami nincs lefedve. Valami zsákmány. S persze a piac nem tökéletes, mindent nem lehet lefedni. De ez valahogy az időben és térben is váltakozik, s vannak nagyon nehéz pillanatok. S a nagy kérdés, hogy lehet ebben kitartani. S az ember legalább tudná. De nem lehet tudni. Szerintem az sem tudja, aki benne van. Vannak például nagy karbantartó cégek. Nem tudom, honnan szerzik a munkát. S nehezen tudom elképzelni, hogy valamit is ki akarnak hagyni, akár nekem, akár másnak. S persze az ember megpróbál nagyon agresszív lenni, mert ez az egyetlen eszköz, ami még létezik. De az meg egy ellentmondás. Meg tudom csinálni, de utálom. Már régóta szenvedek tőle. Mert gonosz, szemét, aljas, pofátlan, durva. Istenem, de jó lett volna valahogy kikerülni ebből az ördögi körből. Valahogy függetlenedni ettől. Olyan nagyon nem szeretek élni. Az öngyilkosság egy elég nyomorult dolog, de ha lenne valami finom kis kapcsoló, lehet, lekapcsolnám. Ül a madár a madáretetőbe. Kíváncsi lennék, mit gondol, honnan jön a kaja. Biztos beleköltözne, ha tudna. Lényeg, hogy elmentem egy házba, találkoztam az ügynökkel. Tapéta leszedés. Meg festés. Meg újra csinálni a konyhaszekrények ajtajait. S mondta, hogy fel kell hívni a tulajt, Coloradóban, s minden oké. S majd délután visszahív. S persze kurva gyanús. Mert szerintem rá van bízva. Azt is mondta, hogy az ár jó. 1300 kértem, plusz az anyag. S bőven elképzelhető. Az egy másik

kérdés, miért ilyen faszt fogtam ki. Máskor is próbálkoztam már, az se volt könnyű, de ennél jobb szerencsém is volt. Az igazi nagy kérdés, hogy más miért nem hív. Túl sok embernek, cégnek adtam papírt. Értem, de nem értem. Elbújtam ennél a faszom Jaynél. Nem mintha mást is lehetett volna csinálni. Mit? Még csak az sincs, hogy az emberek mennek az utcán, s megállítod őket. Mert nem mennek. Tehát hol, mit? Persze lehet föladni hirdetést. Meg a telefonkönyvbe is beleteheted a neved. Ez egyik sincs. Az igazság, hogy nincs információm. Sok mindent tudok, de nem eleget. S ha tudom is, nem hiszem el. S megint jól beleéltem magam. Persze felmerült, hogy csak egy bullshit, de azt nem akartam gondolni. Azt akarom gondolni, hogy jó. S itt van ez az összeesküvés dolog. Olyan, mintha valaki játszana velem. Mintha valaki a háttérben valamit mozgatna. S ez iszonyú. Olyan Kaffkás. Jó lenne, ha tudnék valakivel beszélni. De nincs senki. Csak itt ülök, nézem ezt a kis piros rigófélét, ő meg engem. Megy a forgalom, gyönyörű idő. Dolgoznék, de nem tudok. Mert nincs munkám. Amerikában. A faszom tele van. Gyenge vagyok? Nem hinném. Sokkal inkább az a kérdés, hogy van e értelme keménynek lenni. Úgy értem szemétnek. Mert ha nincs, akkor minek? Azt hiszem, ekörül forgok. Persze valami azt súgja, hogy csak ki kell tartani. S miután igazán kevéssel is be tudom, tudjuk érni, kall, hogy menjen. Sokan egy iszonyú költséges apparátust kell, hogy fenntartsanak. A mienk se olcsó, de még mindig jobb. De ez a mi bulink! Senkinek semmi köze hozzá. Arról nem is beszélve, hogy mindezt sokan úgy akarják fenntartani, hogy nem akarnak dolgozni. Én meg igen. Amiért, egy csomóan hülyének is tartanak. De végig akarom ezt csinálni. Ha nem megy, akkor még mindig el tudok menni rabszolgának. Ez mindig van. Ez a szisztem gyengéje. Mert már senki sem akar dolgozni. S én sokkal többet tudok, mint egy átlag paraszt. S ha úgy tudok csinálni, mintha hülye lennék, azt elég nagyra értékelik. Sokan, szinte mindenki akkor akadt ki tőlem, mikor azt látták, hogy én a senki egyenrangúnak tartom magam velük. S nem vagyok hálás, pl. Nem nyalok. Megmaradok büszkének. Akkor meg mi a francot keresek ott? Na. Ilyen hülye gondolatok. S itt van a fiam. Néha örülök, hogy nincs itt. Nem látja ezt a szemetet. Valahogy talpra kellene állni, felfejlődni. Akár hirdetést is feladni. Ez így ugye nagyon a véletlenre van bízva. Azt fogják nekem adni, amit senki sem akar megcsinálni, olyan szar. Az meg nem biztos, hogy van. Mert arra is van Józsi. Tehát kérdés, hogy jut e nekem valami. Először ugye megkérdezik őt. Aztán mást, aztán megint mást, aztán – esetleg engem is. Persze azt is lehet mondani, mindez azért van, mert nem ismernek. Ja, ez is egy ok. De a fentiek is. Lényeg, hogy valahogy be kéne törnöm a piacra. Sokat eddig nem áldoztam erre, sehogy. Se időt, se energiát, se pénzt, semmit. Valahol viszont el kell kezdeni. Mindenesetre jó lenne, ha nem derülne ki, hogy valaki van e mögött az egész mögött. Az öreg bíróra gyanakszom. Mindenkire gyanakszom. A Laney-re, a Jayre különösen. Eszméletlenül gyanúsok. Nagyon hülyén viselkedtek, nem egyszer. Az mondjuk tény, hogy a Jay mindig kifizetett. Dolgoztatott is mikor nem volt mit. De mégis, valami bűzlik. Remélem mindez egy nagy baromság. Nincs

ilyen kédzsíbí. Rohadjon meg. De, pénz az már alig van. Van persze egy „okosabb" magyarázat is. Miért pont most, miért pont engem? Ez lehet a kérdés. Meglátjuk. Remélem, legalább a végére tudok ennek – nagyjából – járni. Már az is megérné… Ez a kurva telefon. Nem csöng. Mondjuk, olyan urasan csinálom ezt az egészet. Itt ülök, s várok. Berepüljön a sült galamb. Kis fika ürge ez az ügynök. Kezdő. S már tegnap felmerült, hogy mégse olyan nagy dolog, ami történt. Ja, a legszarabb a legszarabbal fölhívott. Tehát hülye nem vagyok. De ettől még nem jobb. S bizonyos értelemben segít, mert legalább valaki hív. De a helyzetet nem oldja meg. S mit kellett volna mondanom? Áh, ez komolytalan, úgy sem lesz belőle semmi? Vagy egyáltalán nem is mondani senkinek. S különösen nem A Jillnek? Mert most ugye itt vagyok a nagy szarban. Mert nem megy, de nem is mondhatom senkinek. Csak itt megy meg a burám. Valamit kell csinálnom. Kimennem, vagy valami. Csak közben meg itt kéne lennem, ha valaki hív. Nem tudom. Istenem segíts meg! Pakoltam. FöntA Jill szobájába. De már azt is meguntam. Hoztam azt a szekrényt, amit a Jay nagy lezseren kidobatott, de én hazahoztam. Egy csomó szar belefért. Ami még mindig nem jelenti, hogy rend lenne. Túl sok minden van. Maradékok. Mikor fog abba a szobába valaki lakni? Ezen a világon már semmi sem biztos. Nem is emlékszem, hogy voltam e valaha is így. Mert ennél nagyobb szarban már igen, de ennél nagyobb bizonytalanságban, a jövőt illetően soha. Normális ez? Mennyit kell az embernek kibírni. S tényleg legalább, valakivel tudnék dumálni. De még ezt a lökött Laney-t sem tudom fölhívni, mert rühellem magam. Tegnap úgy beharangoztam, milyen fasza. Most meg… S amúgy is gyanús. Lehet ez egy kettős, hármas ügynök? Mosom a vanília szagú katonai zsákot. Ez a kis fenyőfa, amit a házassági évfordulónkra vettem A Jillnek, nem nagyon jól néz ki… Mi a szar van? Kezd megmenni a burám, vagy tényleg baj van? Csak tudnék valakivel dumálni. Szóval van ez a ruszki biznisz, amikor valaki minden nélkül nagyot akar, s a bizonytalanságban találja magát, Meg van, hogy rabszolga, összefog, s valamire jut. De nálunk ez nem megy. Nincs kivel összefogni. Gondoltam telefonálok a Borisznak… csak egy kicsit dumálok vele. De nem merek, mert hátha hív ez a barom. Ötig, azt mondta. Most kettő van. S péntek. Ha tudnék dolgozni a hétvégén, az jó lenne. Azzal talán egy kicsit behoznánk valamit. Iszonyú a feszültség bennem. Be kéne vennem egy andaxint. Ez jó ötlet. Ezt teszem. Eszembe jutott, hogy adott egy kártyát. Ha nagyon ki akart volna velem szúrni, minek ad kártyát? Nem tudom. Rajta van az összes adata, email címe. Valahogy nem szabadna többé ilyen helyzetbe kerülni, ez biztos. Ez kinyírja az embert. Éreztem már ehhez hasonlót. De valahogy nem tanulok belőle. Persze a sok cirkusz, próbálkozás, hogy a magam oldalára fordítsam a Boriszt, mind ezért volt. Csak nem tudom neki elmagyarázni. Egy hülye szúkölős apának kellett volna lennem? Keményebben fogni, nevelni? Lehet. Ha tudtam volna, hogy ez történik. Mert ezen kívül még mi történhetett volna. Ha valami velem történik. Akkor meg mindegy. Akkor így is, úgy is szar. Akkor neki kellett volna magának helytállnia. Végül is ugyan ez van. Az anyjának – még – ugyan

nem segít. De még megteheti. Végül is az jutott eszembe, hogy sikerült ezt a két gyereket felnevelni. Lassan a Sandra is húsz éves. Kicsit azért jobb lenne, néha, ha a dolgok racionálisabbak lennének. Mint a M. Zsuzsinál. Fene tudja. Így zakatol az agyam. Na, most talán kezd a gyógyszer hatni. Mintha egy kicsit lassulnék. Csajkovszkij szól. Ez jó. Az is őrült volt. Hogy lehet őrülten élni? Mire jó az?

0307 pszichológia, meg kenyérsütés

Well, arra az utószóra csak annyit, hogy lehet spekulálni, de nagyon nem érdemes. Ill., ha az segít, akkor igen. Egyébként meg az elhatározásnál meglehetősen több mindenből áll az ember. Én valahogy úgy szoktam a dolgokat nézni, hogy az ember nem tudja mi lesz, de azt igenis tudja, hogy majd' a legjobbat csinálja. kb. Ennyi. Ez azért is érdekes, mert átmentem a könyvesboltba, hogy nem mindig ugyan azt csináljam, s kb. Olyan két és fél óra alatt kiolvastam egy modern, a tudatról szóló könyvet. Marha érdekes volt. Biztos nem fogom tudni elmondani, de csak néhány érdekesség. Először is az embernek három állapota van. De ott kezdődik, hogy 2 órás ciklusa van, mint egy napnak. Aztán meg van kettő tudatos állapota, meg egy tudattalan. Az egyik tudatos állapota, amit a hagyományos értelemben ébrenlétnek hívunk. A másik tudatos állapota, amit rem alvásnak hívunk, ami akkor van, mikor álmodunk. Ez is tudatos! A harmadik, amikor nem álmodunk. Az ébrenlét, meg az álmodásos tudat között az a különbség, hogy az előzőben kívülről is meg belülről is kapunk impulzusokat. Az álmodásban a külső dolog totál leáll, a belső csak részben, kivéve természetesen a vegetatívat. A motorikus, azaz mozgató is (még szerencse nem tesszük, amit álmodunk, kivéve a szemmozgást, amit nem tudnak, hogy mire jó. Követi az álmot, vagy mi. De minek? A vegetatívat meg főként a gerinc végzi, tehát az agy nagyjából szunyál. Ill., ahhoz, hogy ébren legyünk, kb. Húsz központ összehangolt funkciója kell, amiből több mint a fele leáll, de nem mind. Azok állnak le meg kifele figyelnek. Tehát, az ember továbbra is tudatos, csak másképp. Főleg a normális emlékezet, s a rendezői elv hiányzik. Tehát az a rész, ahol az ember a külvilágnak megfelel, ahol az van, hogy 1+1¸=2, s más törvények kamrája be van zárva, tehát a hely, ahol ilyenekre emlékezünk, s elvégezzük a szükséges műveleteket. Ezért van aztán, hogy az álom őrült. S van a harmadik, amikor bezár a bazár. Semmi, semmivel. A pasi úgy mondja, hogy a mind átmegy brainbe. A tudat agyba, vagy mi. Nekem nagyon tetszik. Mert az agy működik, persze, hiszen az vezérel mindent, végső soron. De a tudat ilyenkor tentebabál. de rettentő fontos. Aki nem jól alszik, az a lehető legrosszabb. Azok általában többet alszanak, akik túl sokat dögönyözik magukat, magukkal többet foglalkoznak, mint a külvilággal. Azok az emberek, akik négy órával is beérik, azok a legextrovertáltabbak. az agyban 100 billió sejt van. Egy sejt kb., ötven és ötszáz közötti kisülést végez másodpercenként. Az agyban kb. Száz féle vegyület van. S egy átlagos emberi agyban, minden neuronnak van 10 ezer kapcsolata. (állítólag ezeknek a száma, mármint az összes kapcsolaté, nagyobb, mint ammennyi a csillagoké…)

Mikor az ember elalszik, az egy nagy zuhanás. Kész, paff, semmi. De aztán beindul egy kilencven percenkénti ciklus, ahol az álmodó, meg álmatlan periódusok váltják egymást, egy éjen át, olyan négy öt. Az ébredés közeledtén már rendesen nem álmodunk. A tudatnak négy nagy funkciója van. Az első a tervezés. A második a számonkérés, összehasonlítás, leltár. a harmadik a külső és belső harmónia fenntartása. A negyedik nem tudom mi.

A pia, az alkohol jó, de a később lebomló alkaloidák, totál tönkre teszik az álmodásos periódust. S ez végső soron majd aztán visszahat az egészséges tudatra, az ember már nem tudja, mit kéne tudnia. S ez is szerepet játszik az alkoholizmusban. Gyönyörű képek voltak, köztük egy háromdimenziós kocka, amiben az agy-tudat állapot változásai voltak, mint térbeli állapotok nagyon színesen bemutatva. Állapot is meg folyamat is. S egy csomó jó kép is volt. Furcsa módon mind a kedvencem. A Chirico, a Dali, a Miro, a Rhotko, meg egy Matta nevű őrült chilei. Akinek a képét "a fény, amely nem okoz fájdalmat “már régóta szeretem. Azt mondja a pali, hogy ezek a képek ezeket az elmeállapotokat mutatják... Szerintem is. de volt egy csomó Dylan Thomasi idézet is.Hm, hm. én nem vagyok ilyen nagy agykutató, de. Honnan szeretjük mi ezzel a pasival ua-t? Szóval aszongya, hogy totál meg lehet dolgokat tanulni, tanítani az aggyal, csak mondani kell "neki". Még egy másik álomhoz is vissza lehet aludni! Ezt különben gondoltam, szerintem már csináltam ilyet. Csak másképp folytatódott persze, de onnan kezdtem, ahol abbahagytam. Szóval, azt mondja, hogy a rendszeresség, a ritmus, a jó megszokás, amikor az ember figyel, megjegyzi, s megadja, ami a testnek jár. Se többet, se kevesebbet. A sok se mindig jó, mert az is összekeverhet. nahát ilyenek. Még volt egy csomó minden. Ott a számoknál azt mondta, ill. Kérdezte, hogy csoda, hogy imádkozunk? Mikor fogjuk megtudni, hogy mi meg végbe a búrunkban? Well, well.na ilyenek. Má egészen magyaros kenyereket sütök. Megérett a kovászom. Szóval nem kovásztalan kenyeret. Tök izgi. Itt buborékol, él, mint az állat. Nagyon csipom. S kenyér meg ropogós, meg finom, hehe. Ezt is megéltem…lassan megyek csicsikába. love you

Jack

well, elelnézést, de itt egy viharszezon vonult el a tél közepén, öt hurrikánnal s hat tornádóval. lb&m

emberek jó nagy része gyönyörűen hivatkozik ilyenekre, s a többség meg is érti egymást, jól elvannak.

a lényeg: felmerült, hogy mikor a Borisszal ez az egész huzavona elkezdődött, közvetlenül az után, hogy körvonalazódott mi is van az asszonnyal, felvetődött, hogy a fiunk nem e a Jill pillanatnyi "gyengeségét" használta ki. szóval most, hogy nála is kristályosodik a helyzet, tettünk még egy kísérletet. s ez ugye egyfajta távkonfererncia. én írok harminc levelet, s telefonálok, mint egy Krőzus. S persze, megint nem lett belőle semmi. semmi összefogás, mindenki külön külön felfedezi a zárba a kulcslukat. közben "csak úgy" elvesztettem a melómat. kis főnökömnek

van tizenöt helyről jövedelme, kapott egy fika munkát, már előre zokogott, s a két csudálatos munkása közül az olcsóbb feketéjét tartotta meg, nem ezt az akcentusos, rákos feleséges, magas erkölcsű és drága palit. egy lanyha fekával könnyebb. érthető.

Aggódom a gyerekeinkért

Ez olyan, mint a kínai jósló cetlicskék. De aranyos. Aggódom azért a kicsi lányért. Valójában a fiamért is. Such a week két kölyök. Remélem eligazodik valahogy. Mondtam neki, hogy egyszer csak majd otthon leszek, közelebb, elérhetőbb…Bizonytalanság az írás körül. Ez az írás dolog ez jól megkavarta az agyamat. Valahogy rettentő ellenkezés van bennem. S nem tudom miért. Illetve most valami eszembe jutott. Szégyenlőség? Valahogy a magánszférám nem akarom feladni? Biztos, valami ilyesmi. Mert amikor leveleket írok, akkor az valami személynek szól, s a forma, az alkalom, az aktualitás, megengedi, hogy slampos, vagy személyes legyen. De ha az egy mű? - akkor az egy más kérdés. Szégyenleném kiadni a szaromat. Milyen érdekes, ez is, hogy van, amit olyan jó kimondani vulgárisan. Olyan sokatmondó, tömör, kifejező, s egyszerű. Pedig meg kéne tudni tenni ezt irodalmin is. S biztos, hogy meg is tudom. De valami jó nagy horgony bennem is van a hétköznapiságból, olyan nagyon emelkedett, szalon életet nem élek. Ez az egyik. A másik, meg, hogy kinek is írok valójában. Nem tudom eldönteni. Biztos, hogy ez valami nagy kérdés volt az alkotói Történelmen keresztül, másoknak is. Valahogy megoldották, nem tudom, hogy. Mindenesetre engem zavar, mondjuk a Petőfi trágársága bizonyos versekben, levelekben. Vagy, ki tudja? S ez itt csak egy pici kérdés. Minden alkotás egy iszonyú probléma halmaz megoldása? Szóval ott tartottunk, hogy valahogy személyteleníteni kellene ezt az egészet. De a szögletes, hülye agyammal, ragaszkodom a valósághoz. „ahhoz". Ahhoz a primitívhez, amihez hozzá vagyok szokva. Így pedig nem megy. Az írás, az irodalom, még az enyhe esetekben is jó nagy adag fantázia. Régen, mikor kicsi voltam, sokat fantáziáltam, de az olyan veszélyes volt. Bajba is kerültem, meg is tagadtam, realista lettem. Most meg térjek, természetesen részlegesen vissza? De ez van. Az ivásról is lekell szokni. Az egyedülléthez meg hozzá kell szokni. A zabálásról is lekell szokni. Az átkozódásról is lekellene szokni. Egy csomó változás, változtatás kell, kellene. Akkor miért nem ez? Ez is? Felmerül, ez valami panaszkodás akar lenni, állandó nyávogás? Részben, bár senki sem fogja ezt azonnal elolvasni, később sem biztos, s megsimogatni a fejem. De valahogy mégiscsak sorra kéne vennem a bajaim. Hogy tudatosuljon? Részben. Hiszen még a mindennapi beidegzések, a vegetatívok is, egy másik életre lettek berendezve. Működtek is. Például az agyam, az nem úgy működik, ahogy én szeretném. S elég nehéz még megfogalmazni is. Próbálom követni, amit tudok, de. S mindez összefüggésben, hogy egy fizikai munkás vagyok. Kíváncsi vagyok a Roth, hogy csinálja. Biztos vannak neki is váratlan, vagy kényszerű, vagy hirtelen

dolgok, valami közbejön, valaki megjelenik stb. S persze egész életében ezzel foglalkozott. Nos engem olyan sok minden nem zavar. A másik oldalon. Nem vagyok népszerű, publik, szociálisan le és elkötelezett stb. Tehát ha az időt vesszük alapul, olyan nagyon rosszul nem állok. Ez ad valami reményt. Csak ki kell alakítanom valami rendet, rendszert. Ott tartottam, hogy az agyam. Azt tudom, más tapasztalatok kapcsán, hogy reggel olyan rendszeres. Délelőtt olyan lelkes. Aztán délután már olyan realista, hétköznapi, zavaros, s ködös. Már, mint művészi szempontból használhatatlan. Este van valami kis fellendülés. De ahogy már mondtam, itt további kutatásokra, megfigyelésekre van szükség, másképp nem fog menni. Locsogás? Ja, először nézek ezekkel szembe. S egyáltalán örülök, hogy még ilyen szinten is meg tudom fogalmazni. Pénzbe nem kerül, még papírba sem. Tintába sem. Hál 'Istennek, ez a dolog tejesen pazar, s fényűző, annyit írhatok, locsoghatok, amennyit akarok. Csak mondjuk nehogy ebben merüljön ki az egész, mondhatná valaki. No nem. S itt van ez a szociális interakció kérdése. Még a szavakon is gondolkoznom kell, de a helyesírás azt mondja van ilyen. Nos azon se sok van. Senki sem mond semmit. Se jót, se rosszat. Tehát magamba locsogok. Ami nyilván nehezebb, bőlevűbb. Na ilyen szavakat aztán már jelöl a helyesírás. Használhatom őket? Itt biztos. Erről meg mindjárt eszembe jut, hogy hol van még a kiadás és környéke, az lesz majd csak a kín. Most például azt gondoltam, hogy reggel rendszerezek. Ehelyett az éjszakai zavaros gondolatokat próbálom itt rendszerezni. S még nem beszéltem arról a sötétben zseniálisnak tűnt ötletről, miszerint valami rettentő sunyítással leszázalékoltatni kéne magam…De ezen tudok nappal is gondolkodni. Szóval a személytelenítésnél tartottam. Más néven, valami képzelt személynek, sok változat, szempontok cserélgetése, stílusok, egyszóval próbálgatások. Tegnap este megnéztem valami site-ot. Irodalmit a St. Augustinról. Vagy ezer évvel ezelőtt élt ugye, de mindig nagyon határozottan csinált valamit, ment előre, mint a barom, változott, de akkor is. Papír, toll, computer, helyesírás nélkül. Abban a barbár korban. De nem ölték meg, népszerű volt, pedig elvállt, aztán meghalt a gyereke, a volt felesége, az anyja, meg minden. De ő akkor is tudta. Vallásos lett, főpap, vagy mi. S rengeteget írt. Persze a kedvencem mindig a Michelangelo marad. Akinek szintén voltak problémái, de nem ez volt a lényeg. Mert azt valahogy, „csak úgy" megoldotta. Ezek zsenik voltak? Én meg egy dumi? Nem én is egy zseni vagyok? Akkor meg mire jó ez a pöcsölés? Miért nem csak írok, ahelyett, hogy kerülgetem itt, mint a macska a forrókását? Sok hülye kérdés. Vannak emberek, akik azért élnek, hogy ezeket a vegetatív vagy mindennapi dolgokat megoldják, vannak meg akik ezzel együtt mást is. S mindig elszörnyülködőm, mikor az előző csoport valami moralizálásba kezd, abszolutizálja az ő dolgát, engem hülyének néz, kioktat, s nem, hogy jó tanácsot nem ad, de még le is basz…Hát itt tartok. Hajnalodik. Ezek a vegetatív agyzavarok is. Zabálás. Mégiscsak ittam egy két whiskyt. S már-már többet is, de ott sikerült megállni. Tegnap délután aludtam egyet, hogy meghizlaljam az időt, amim volt. Aztán meg éjjel vergődtem. Zavar, zavar, zavar. Ugyanakkor valami

kis haladást is látok. A helyzetet amibe kerültünk, már nem látom olyan kétségbeejtőnek. Az utóbbi hetekben volt kis időm az íráson gondolkodni, ugye mások, hogy csinálták? Valami kés fényt látok derengeni. Remélem nem felejtem el, miközben az életet megpróbálom az újonnan felfedezett igazság köré átrendezni. Elkezdtem ezen az íráson is gondolkodni. Végül is néhány hete. A vázlat aranyos dolog, az is ilyen fajta locsogás. Szükség van rá, de mindig a Márquez jut eszembe. Aki ugye azt mondta, hogy a Száz év magányt másfél év alatt, egy szuszra írta meg. S nincs az embernek oka kételkedni. Azt mondta, hogy próbálkozott, meg írt is, meg minden, de semmi hozzá hasonlót. S persze mindenki másképp csinálja, nyilván. De. másik végletbe sem lehet esni, amikor valaki addig magyaráz, amíg engem meg a hideg ráz…Csinálni meg nem csinál semmit. Sok faszság. Ugyanakkor itt van a Mallarmé, a Salinger. Hány író vagy író jelölt gondolta már erre az utóbbira? Jó kis balhét csinált. A pár kis könyvecskéjével. A mítosszal. Itt van ez a besorolás, rangsorolás, értékelés stb. Kérdése. A magyar világirodalmi értékelésből hiányzik a Golding. Nobel díjas. Van, aki a Faulknert meg sem említi. Vagy a Tolsztojt. Vagy a Beckettet. Rengeteg az író. A Dosztojevszkijt igen. A Joyce-ot is. Tegnap valami disszidens magyar (erdélyi) író, nem is emlékszem a nevére, könyvét találtam a B&N-ben, főhelyen, nagyon előkelő bemutatással. Hogy „már azt hittük volna vége a nagy irodalomnak, s íme itt van ez a Austro-Hungarian empireből jött Józsi, azt hiszem valami Józsi, lengyel? mindegy, s könnyen lehet igaz, hogy van ennek folytatása". Szép. Musill, Broch? Atya-gatya. Még a Mann-t se mondják mindenütt. A Roth a Bellow-t lecikizte. Van ilyen, na de miért? Aztán mikor az a kérdés vetődik föl, hogy a nagy művész kit is szeret, akkor valami faramuci dolog történik. Mert olyanokat említenek, akiről az ember életében nem is hallott. Még szerencse, nem a Tokyent. Attól tényleg a hideg ráz. Mert a Gyula kedvence volt? Lehet, de másért is…Ez aztán további kérdéseket is felvet, főleg, hogy mennyire megosztott az olvasói tábor. A kritikusi páholy is. Meg hogy mi a francnak írni? Néha az az érzésem, hogy mindenki ír. Aztán itt van ez a Grisham. A könyvei állandóan elsők a nagy népszerűségi listákon. Anna Rice, meg még hányan. Bassza meg. Ezek Szilvásik? Még ezt sem tudom. De sejtem. Mindegy, ilyen kérdések vannak. Kell telefonálnom, A Jill talán végzett az első kemóval, jó lenne tudni mi a helyzet. Tenni nem tudok semmit, de. Ezek az én dolgaim, ezek amikkel „azért" kell törődnöm. Mit gondol erről majd valaki, aki olvassa, micsoda félreértés is lesz majd az? Well, well, well. Hellfire! I love this. Pokolba is? Ezt jelenti?

Egy meg nem fogadott jótanács

Annak idején New yorki tolmácsuk, a Helena, halván az önállósodásra való törekvéséről, ismételgette újra és újra, „nagy cégnek kell dolgozni. Ott van biztosítás, rendes nyugdíj, meg ilyenek". Természetesen Jack akkor képtelenségnek tartotta, már-már sértésnek a dolgot, azóta azonban sok minden történt. Az életideje többé nem végtelennek látszott, ahol bármit, bármikor újra lehet kezdeni,

kis és nagy ötleteket, terveket, öt, meg tíz éveseket is akár. Szerencsére még idejében elkezdett mellékállására át tudott lovagolni. S így ismét magának dolgozott. Mindent, innentől mindent megpróbált, amit csak ebben a kedves, emberi léptékű kisvárosban lehetett.

Horrorábrázolások, Lynch-i módra…, lb

(előszó helyett: újra átnéztem, kicsit elvont, de nincs időm frappánsabban megírni. amit persze az olvasóra, tudom rak nagyobb terhet - mert oda kell figyelni. de jó lenne, mert azt hiszem, ez valami fontos téma. kis jóindulattal mindenki megteheti a maga korrekcióját, hogy értse, s elnézést) nahát öhülök, ügyi vagy. akkor most még egy feladattal több van. ki kell húzni. kellene venni Iván <egy ilyen magyar surge protektort, villámhárítós elosztót, de csak ha jó. nem tudom mennyibe kerül, de biztos van. amúgy a gépeknek is megvan a maguk élete meg problémái. végül is én már nem látok olyan nagy különbséget élő meg élettelen között: egyik is egy szisztem, a másik is. s a kis kallantyúknak össze kell kapcsolódni, hogy működjön. amúgy, meg az élet egy kupleráj. nem tudom, hogy más ezt, hogy látja, de az biztos, hogy a Lynch az így. nagy bölcsen sikerült megnéznem a Mulholland Drive-ot, mondtam, hát, annyira gyönge nem lehetek…s persze itt van ez a kérdés, hogy mennyire sötét, meg rémisztő, meg bűnös, meg korrupt, meg …, felsorolhatatlanul zagyva ez a világ, s különösen ez itt. hatalom meg pénz, meg a kockázatok mértéke, ahogy a közelébe lehet jutni. lehet belőle kapni. s itt vannak A sztárok, a jó példák, akik ugye azt sugallják, hogy meg lehet csinálni, létezik, van ilyen. De azt is tudjuk, hogy azért még a nagyokból is potyognak bőven. A kicsik ismeretlen katona tömegsírjairól meg senki sem beszél. s ami itt nyilvánvaló, hogy az egész szisztem így föl van fokozva. amikor már a pénz sem elég, akkor jön s hírnév, hogy lehetőleg végtelen legyen. s az ember másik világokra gondol, ahol azért ez jobban megy, de hát kevés ilyen van, ha egyáltalán. a korrupció elkerülhetetlen, azt hiszem. s ha az ember nem Swarcenegger, Julia Roberts, Mel Gibson, akkor szembe találja magát a sötétségbe vezető futószalaggal, s valahol, végül is beszari módon, de a többség nem ugrik föl rá. akkor meg csak egy proli marad. ilyen csodás lehetőségek vannak. közhely, de mégis pár szó erről az "őrültről". Ilyen nincs", lehetne mondani. sötét, sötét, sötét. pedig van. s az, hogy kinek a sötétsége, mert ez olyan, hogy ki hogyan fogalmazza meg, végül is mindegy. ezt Lehet érteni. mindenki, ha lehetőséget kapna, hogy filmet rendezzen, meg tudná csinálni a maga sötét vízióját arról, amit ő rossznak tart. De a csavarás nem attól van, hanem hogy ez mennyire egyéni. Az kisebb furcsaság, amit valaki saját maga lát, mint mikor valakivel közöljük. a baj ott kezdődik. Mint mikor álmot mesélünk, nem véletlen van is ilyen a filmben. Amiből, persze kiderül, hogy mennyire - minden hasonlóságunk - ellenére, különbözünk. s itt megint eszembe jut pár ember. meg persze, hogy mit csináljunk a kuplerájjal. ami ott van, s mik legyenek az érvek ellene. Két dolog

persze: az egyik, hogy annak mekkora mértéke legyen. Mert van olyan is. van jobb kupleráj, meg rosszabb. a másik, meg hogy te meg én, mit csináljunk ezzel, azzal, valamelyikkel, netán bármelyikkel, hogy ne legyen olyan rossz mégsem. s persze, valahogy, kell valakinek a jobb víziója, amit alkalmazni lehet, amire hivatkozni lehet, s így tovább. de, ahhoz, hogy tudjuk, hogy mi is a helyzet, mi ellen lépünk is föl, "mi is van akkor, ott lent?", c. kérdésre lehessen figyelni, kell valaki, aki csak tud csinálni valami jó töményet, jó sötétet, s mindenki számára érthetőt. s - egy megválaszolhatatlan kérdés, hogy az ürge önmagában is zavaros, vagy a helyzet ilyen? Valószínű mindkettő. valaki nem érheti a kuplerájt, ha benne nincs. a megfelelőség meg úgy is mindegy, "akkora", meg "olyan", úgy sincs. se zavaros, se sötét nem lehet egyszerre Az ember. s igen, ez az egész Hitchcock - i képlet, ahol látszólag normális emberek - a jamesbondos mesékkel ellentétben - csupa hülyeséget csinálnak. S az életbe, biztos van kivétel. vannak emberek, akik hetven éven keresztül házasok, s ötven éven keresztül mindig ugyan azzal a vonattal mentek dolgozni. semmi sem történt. De, végül is a történet nem ezekről szól. ezek névtelenek, s érdektelenek. de mi van azokkal, akik valahogy unják a robot létet, s mindig kitalálnak egy okot, amiért lekésik a vonatot? A "bajkeresőkkel"? S akikből van bőven, magamat is beleértve. mi van velünk? Nos, ott máris kezdődnek a bajok. én értem, hogy ez az ember miről beszél, s nem árt néha egy figyelmeztetés. de biztos nem vagyok egyedül, aki erre azt mondja, hogy ja, tudom, értem, s hiába fenyegetsz, - nekem - mégsem "annyira van" - hogy mostantól fogva aztán eltűnjek az ismeretlen rendezettek tömegében. Pszichológia, a víz mellett, ez az ember másik nagy alkotórésze. S persze, olyan klisés, giccses, külsős, sznobos is az egész, nemegyszer a Godard meg a Fellini jut az eszembe. "Kifulladásig", meg "Édes élet". Ls dolce vita. néhány a menekülési kísérletek közül: meneküljünk, vagy dögöljen meg mindenki. s persze, hogy lehet itt nem klisésnek lenni? A Tarkovszkij, a Bergman, a Fassbinder, a Herzog, - ezek a nagy gyökérkutatók. Senki sem nézi meg őket, senki sem érti ezt a mélységet már. a Lynch igen. S csinál belőle egy boltba kapható, öt perc alatt elkészíthető, fast foodot. a kérdés, ami még marad: segít ez, vagy ront? Biztos legalább van két tábor: az egyik, aki hány ettől, legalább is valamilyen formában. Képtelen elviselni, pontosabban elfogadni s élni a sötétség eme súlyos tudatával. nem akarja tudatosítani ezt így. de, legalább én ezt így látom, vannak alkatilag sötét emberek. Akiknek ezt természetes. akik ügyesen "realizálják" a kis nyuszi, kisbárány, őzike nyúzását. a rém, nekik is persze ott van, csak valahol messzebb az úton... nos, őnekik aztán keményen odakell vágni. nehezet, súlyosat, sötétet. s még akkor is…én, a magam részéről azt tudom nyilatkozni, hogy én a Rejtőt szeretem. vannak a fák tetején csiripelő, meg a sötét iszamokban élő lények. Az biztos, hogy én nem az utóbbi vagyok. emlékszem, mikor még az ember komolyan, első ártatlanságában ilyen nagy kérdésekre figyelt, s elmentünk a F. Gyulával a kis-Dunára. ami egy poshadt és rothadásig telt roncs, szemét, s ipari hulladéktemető. de mint az indi-

aiak, a fiatalságunktól hajtva ezzel mit sem törődve, mi fürödtünk benne. Innentől már csak az volt a különbség, hogy maradunk a felszínén, vagy megnézzük - ráadásnak - hogy lent is mi van? Én mondtam, finnyásan fölhúzgálva még a lábaim is, hogy nekem itt fönt bőven elég. A Gyula meg szinte nem is úszott, lubickolt, hanem újra és újra lemerült, s fölhozott valami maszatos roncsot. s persze - ez is egy kérdés. jobb tudni, mi van a mélyben? Vagy jobb hagyni? Azt hiszem, mind a kettőnek van veszélye. Van, akinek a sok is elégtelen, akkor sem érti. én biztos nem ilyen vagyok. nekem kis, látszólag lényegtelen események is súlyos traumát okoztak. Nekem egy icipici is elég a dráma megértéséhez. Így aztán nem kell a Lynchet sokat néznem. Arról nem is beszélve, hogy megoldhatatlan kérdés marad számomra, hogy ez az undorító maszlag, amiben itt ez a társadalom nagy része él, egyre mélyebben elmerülve, ez nem e innen is táplálkozik. s ha jól tudom, csupán egy párizsi big time festő, a Suotine (jól írom?) Festett hentest a nyúzott állatával. s persze, az örök dilemma: ettől a világ jobb lett? akkor a sok monémané után, hogy lett ilyen szár? Valakinek valami komolyabb merülést kell itt végezni? Igen, nem hiszem, hogy tudatlanság, legyen az a hülyeség megjátszása, vagy a még mindig kielemezhetetlen ismeretlen, azaz az ismeretek hiánya, nem gondolom, hogy egy megoldás az embernek. végül is már mindent tudunk, tudhatnánk. a nagyok megmondták. ne keljen sorolni: Dante, Goethe, Shakespeare... de mégsem tudjuk. s láttam a Kofi Annan arcát, mikor a Józsik lefikázták az ENSZ-et. Itt valami magasabb standard kell, amihez még további kutatásokra van szükség. minden területen, ahol a lánc valamelyik pontján felbukkan az ember.

apa

„BOHÓCOS" AUTÓSZERELÉS I. RÉSZ.

Miközben benyomtam a kolbászt, a nap elég jól feljött. Dél körére ért a time. Kinyitottam az ajtót, tavaszi lehelet szökött be. Ki kéne menni gondoltam. Nos, valamelyik nap a személykocsi elkezdett köhögni, úgyhogy éppen csak félretudtam húzni, mikor leállt. Még szerencsére nem úgy, mint a Gerhard nevű, csicsapicsa, aranymetál turbó Audink előtte Charlestonban, a kereszteződés kellős közepén, se szó se beszéd, a Jill a gyerekekkel halálra rémült, ez most legalább jelezte, hogy elege kezd lenni. Egy parkolóba lett hagyva, nem jutottak hozzá a szerelők. gondoltam, azért megnézem. Ott állt. ellopni nehéz lett volna, mert hogy műszakilag nem megy. S elkövettem azt a hibát, hogy alánéztem. S meglátttam egy sörösdoboz nagyságú alumínium izit, ami feltehetőleg egy szűrő lehetett. S az az egyre erősödő gyanúm támadt, hogy az tele van barna trutyival, azért nem megy az autó. S ezért, holnap, elfognak kérni vagy kétszáz dolcsit. Két bilincs fellazítása, cső le, csere, cső vissza, gondoltam, s fuck. Na jó, de ott álltam fehér vasalt pantallómban, s frissen mosott karton ingecskémben, tehát haza kell

menni, átöltözni. Szépen átgondoltam mindent. Telefon, isz, esz, cigi, pulcsi, ha véletlenül mégis beesteledne, akkor fél egy volt.

Pokróc.

S mindjárt kiderült, hogy minden hiedelmem ellenére még mindig nem teljes a villáskulcs készletem, s most már csak tényleg pont az hiányzik, amivel letudom venni azt a köcsögöt. De megoldottam. Két, nagyjából egyenlő távolságban lévő autósbolt között, egy azóta bezárt diszkont zöldséges mellett, s egy bumbokszokat áruló bolt előtt voltam. Egy szemlátomást elfelejtett kamion árnyékában. A volt zöldségesből matrac árus lett, s egy bohócnak öltözött, digós kinézetű kóbász ugrált előtte egy gumiágyon, rojtos díszpárnát szorítva a hasára. Reklámozta magát, meg a boltot.

Szóval mindenféle fogók, filter lebolt, hét dollár, filter vissza. De közben megkérdeztem egy eladónőt, hogy mennyi egy pumpa, just in case.

$ 7, mondta. Egy dagadt, rakosgató, de érett korúbb eladó urat, meg arról, hogy mit gondol, mi lehet a gond.

Mondta, hogy hát a pumpa.

Mondom, nem lehet, hogy csak a szűrő?

Mondta, nem. A pumpa, ami a tankban van.

Hol találok egy starting sprayt?

Ott lent.

Azért én megpróbálom.

Azt is lehet.

Szóval, mikor fenn volt az új ízi, befújtam a géza tüdőjébe, ill. orrába. S elindult!

Egy-két másodpercig sebesen pörgött. Aztán zumm, leállt.

S ez volt a moment, mikor odajött a bohóc. Mondom neki, mi a helyzet.

Egy vadiúj béemvéje ált az üzlet előtt, szóval nem nagyon értettem a motivációját. Mert azt mondta, hogy neki mindenféle kulcsa van, meg mindene van, ami nekem kellhet. Csak szóljak. Mondtam, hogy az jó, meg persze, de még nem tudom. Tulajdonképen elvagyok itten bizonytalandova…

Aztán fogtam, mert hogy a kompresszorom ott volt feltöltve a munkásautómban, mindjárt kifújtam a levegővel a csövet. Spray, start, semmi.

Kellemes, langyos szelek fújtak. A Circuyt City, meg a Walmart felé egyre nagyobb tömegek hullámoztak. Kb. egypercenként valaki hosszan, dallamosan megnyomta a dudáját, lereagálva a matracon ugráló bohócunkat. Egész délután senki sem kanyarodott be, venni matracot. De kb. háromszáznyolcvanan dudáltak oda, idegtépően. Nos, ekkora ért meg bennem az elhatározás, hogy kicserélem a pumpát is. Amihez, ugye lekell venni a hatalmas tankot az autó aljáról. De ha eléggé felemelem, vannak itt téglák, akkor fog az menni. S még korán van.

II. rész

Szóval ott tartottam, hogy kicserélem. De azért, odamentem a bohócomhoz, aki addigra már elfáradt, s lefeküdt a matracára. Meleg érdeklődés volt az arcán.

Próbáltam magyarázni, de nem kellett. Valamitől mindent értett. A helyzetem, a szituációm, a motivációim, az érveim, az okaim, meg minden. Csak a nemzetiségem kellett benyögnöm, a „gyönyörű akcentusom miatt". Ettől egy kicsit még légiesebbnek éreztem magam. Egy kis megértésre vágytam csak, amúgy már minden oké. Igen ám, de az utolsó pillanatban otthon benyomott, nagy mennyiségű állott tea, kikívánkozott valahogy. S itt, ebben az országban nyilvánosan hugyozni, az nem lehet. Walmart? Ott van egy slozi. Na persze, az autósboltban még, úgy ahogy elmegy, ha az ember nyakig szutykos, de a vasárnapi Walmartban? Csak úgy besuttyani, vásárlás nuku, csak huggggyozni? S persze keresztül a tömegen. Lehet, azt hinnék egy szerelő, vagyok. Biztos mosolyognának. Ezek mindenen mosolyognak. De mi van az én bűntudatommal, amit, persze, abból a szabadon hugyozós világból hoztam, valami mindig megmarad. De végül is találtam egy jó nagy kukát, hátul, elképzelhetetlen mennyiségű ipari, személyi, s személytelen szemét, hulladék, ürülék, kotradék, s megszámlálhatatlan literes feka sörösüveg közepette. „Bull 's eye", meg „Old English", meg ilyenek. Az újkori rabszolgák free dómja. Amy grund. Kibelezett autók, babakocsik, néhány walmartost bevásárlós kocsi, enyhén oldalba rugdosva, egy kompresszor, ami valaha volt zöldségek rothadását volt hivatva megakadályozni, lógó ékszíjakkal, s enyhe szétszedési s faszolási kísérletek letagadhatatlan nyomaival. Szóval ez így jó lesz. Ide tudok jönni, no tresszpasszing, így talán nem utasítanak majd ki az országból, halmozott büntettek miatt, mert itt a bohóc, az majd jó lesz alibinek. Mi járatban vagyok. Imígyen felfrissülve, benyomultam vissza a kocsi alá. Bilincsek le Két pánt tartja a tankot, ennyi, ezt valahonnan már tudom. (előző életemben vajon ki szerelhetett ilyent?). Meg a befolyó cső. Három fémcső jön ki a tankból, ott lehet a géza. De ezt most még nem lehet látni. Gondolom, hogy kis helyes, hatos csavarkákkal, (3/16 esekkel) van lecsavarozva, tehát ha kiveszem azt a két baszom csavart a pántból, aláteszem a jó kis krokodilom (emelő), azzal le tudom annyira engedni, hogy majd tapizással, meg más módon leszedem a fedelet, s kikapom a kis piskótát. Gondoltam, olyan teavaj nagyságú, helyes kis doboz lehet. Aztán akárhogy is óvatoskodtam, az egyik hollendernél a három közül az egyik cső, fém, csak szépen letörött. De, ekkor még nem tudtam, hogy mi is jön majd a pumpával. Gondoltam az is, brendnú. Aztán persze szépen kiderült, hogy ott föntt semmilyen csavar nincs. S a fasz tudja, mi van! Mert kitapogathatatlan volt! Szóval lekell vennem az egész atlasz hegységet. Hát levettem, ill. kirángattam abból a trapezoidból, ami a kipufogó csők, és dobok, fékcsövek, tengelyek, s más nyúlványok és tagok alkotta, embernyomorító valóság volt. S lent volt a földön. De még akkor sem láttam, mi a fasz. Mert pont a híd mögött volt, s kb. két milliméter híján, hogy ki tudjam húzni. Oké, még emelek rajta. De a krokodil nem ment tovább. Kifogyott az a kurva olaj, gondoltam, bár olajnyom sehol sem látszott. De ez az összefüggés, csak most jutott eszembe. Akkor nem. Félig kipakoltam a van-t. mert rémlett, hogy évekkel ezelőtt láttam, mintha az ágy alján

lenne egy flakon hidraulika olaj. S megtaláltam! Azért néha büszke vagyok magamra. De nem az volt a baj. Csak nem emeltem fel a himbilimbijét eléggé, vagy valami ilyesmi. S persze a nap könyörtelenül hanyatlott. Kicsivel hűvösebb szelek kezdtek fújni, ezért fölvettem egy inget. Csak gyorsan, faszikám, csak gyorsan, túl sok a pöcsölés. Oké. Hoztam még néhány adag bloc téglát, egyszerre négyet, amit nem biztos kellett volna. Ekkorákat emelgetni. De mire ezt végig gondoltam, már ott is volt. Emelő le, tégla be, emelő vissza, emel, kevés, kell egy léc. Letéptem egyet a zöldségesről. Oké. Tank kint. Kerek, füles, excentrikus lemez tartja a kis angyalbögyölőjit. Ahha! Valahol, egy másik életemben, szintén láttam ilyet. Kell egy kalapács meg egy véső. Háromfülecske, oldalirányú, váltott ütögetése. Megindul. Az egyik kicsit letörött. Sebaj. S kihúztam egy műanyagokból, fémekből, s még ki tudja miből álló, kisebb karácsonyfát, olyan bonanza szerút. Fasza. S beraktam az autóba. A van-be. Ahol természetesen azonnal kifolyt belőle vagy két deci benzin. Nahát erre most igazán nincs már idő. Majd fölszárad.

Ahogy elhaladtam a bohócom mellett, felmutattam a leletem.

Júgáret! Kiáltotta felhevült, boldog arccal.

Je! Áj gáret!

Gréét!

Hää, nem? Baszkikám. Kifele fújva a füstöt rágyújtottam. Nehogy itt még berobbanjak.

Szóval visszamentem a boltba. Addigra mindenki eltűnt, minden kedves-fajta eladó, csak egy megrögzött kinézetű, a nyomorból ideemelkedett középkorú feka maradt, szemlátomást évtizedek óta rám, egy fucken kommunista magyarra várva.

Mondom neki a litániát.

88-as Olds, tu-pont-éjt endzsin, sixcilinder, katleszsszierra, fjúl Pump.

Yó. Aszondja.

75 bax.

Kicsit várok, emésztem.

Kell? – kérdi.

Ja, asszem.

Oké, bemegy a polcok közé, s hozza.

Tök más. Mondom neki. Először is, én egy hetvennyolcágú, negyvennégy csimbókból, himbilimbiből, fityegőből, kallantyúból, s leffentyűből, villanyvezetékből, dugókból, rézszitácskákból, álló kb. hatvancentiszer húszcentis alkotmányt húztam ki a tankból, azonnal sikeresen letörve a három fogacska egyikét, ami a zárógyűrűt meg az egész baszást fogja, rögzíti, megakadályozva a szökni akaró likvidet, gázokat, ami ugye itt elég fontos lehet. Itt benzinről beszélünk, vigyázz! Másrészt, ott van az a letörött csőcsonk, na ebből baj lesz, már látom. S halvány kérdések merülnek fel bennem, a beszámíthatóságommal kapcsolatban. Egy bohóc véleményére adok, ez vagyok én. S amit ez a baszott fekája itt tart, egy Góliát elem nagyságú rudacskát, ez a pump. A régin a többi, kétszáz szar, az más,

naná. Az lehet adó, meg vevő, meg potyogtató, meg szuttyogás gátló, meg szutyokvisszaszorító, meg ilyenek. Nem úgy van az bakikám. Azért külön fizetni kell, vagy a bontó, hm.

Mondom neki, kivihetem? Itt van az autómnál az ízi.

Mondja, mintha totál hülye lennék, hogy hát hozd be!

Ja, persze. Csöpög belőle a benzin. Nem baj?

Ennyi engedmény a hülyéknek.

Hozom.

Nézzük, hát tényleg nem az.

Mondom, bájdovéj, egy csövet kicsi letörtem.

Bontó, mondja.

Jó, mondom, ne törődjünk ezzel, azt majd megoldom, mi van a pumpával? A pumpa, az csak valahova csak úgy be van a két izéjének az izéjébe illesztve, az izé meg oda megy, amaz meg onnan jön ki, kurva egyszerű.

Nézi tovább az 1966-os zöld betűs komputerén, s igen! felvirul a tekintete, megvan, ez lehet az.

Vaneightifájv.

Azaz 185. Dolcsi. Well…

Kell?

Well, vhatkenájdú?

o-uhké-h.

Bilincs, mondom. Fennkölten körülnéz, a tekintete végig söpör a polcok felett. Viautovit. Hm, hogytudoméneztmegcáfolni?

Na jó…

Van énnekem egyáltalán pénzem?

Hát szerintem nincs. Kártyával nem tudok fizetni, mert azt mindjárt az első pillanatban kiköpi a szisztem. Amiben nem a szégyen a lényeg, fuck the szégyent, de pumpa az nem lesz. Szóval csekk. Hozom a csekket. Túhandredendtu. 202. A kurvaanyját. Autozone. Mindegy. A csekkért megbasznak, huszonöt büntetés, az biztos. De megvan a pamp. Kifelé menet jön a nő, aki az elején azt mondta csak 7 dolcsi lesz. Mondom neki, hogy anyukám enyhén átbasztál, két kiló, lógsz nekem két kilóval. Szóri, fanyarul mosolyog. Szamthing fisi itt. Bűzlik. Esteledik. De, még mindig van remény. Gondolom, ki kéne a négy gallon, azaz kb. tizenöt liter benzinből kicsit önteni. Merthogy, majd Toldi Miklósként, félkézzel föl kell emelnem a másfélméterszer egyhúszas vasszart, idomtalan fémhólyagot, felhajtó erő meg nincs. Igen ám, erre menet közben döbbenek rá, hogy a kis egygallonos kannácskámmal, amit három kirándulás alkalmával belehordtam, azt egyszerre nem tudom visszaönteni. Egy. Kettő: ki sem tudom, csak úgy önteni. Mert a cső a bendő közepére megy, de mikor oldalra fordítom, a lé lemegy az aljára, hm. Faszom fizikák. Tehát kiönthetném a fődre. A pumpa lukin. Legalább is egy részit. *Waste*. S megint el kell mennem a kútra kirándulni. Na ez már túl sok. Csak túl

sok átgondolni is, just do it. Elég a kényeskedésből. Nehogy má?! Majd csak lesz valahogy.

Beillesztettem a pumpa pöcköcskéjét, ráraktam a réztasak szűröcskéjét, benyomtam a meghajtása elektromos dugócskáját, így, na! S akkor eszembe jutott a letört cső. Még most kéne valamit csinálni, amíg látok. Egy hollander beletörött csődarabbal. Hm. Foggal, körömmel, fogóval, lukasztóval, csavarhúzóval próbálom, ez nem fog menni, bele is van forrasztva. Jó. Otthagyok mindent, s elrohanok egy másik autósboltba, ami – közben rájövök – még közelebb van, vagy ötven méterrel. Mondom a faszinak: kicsi csavar, kicsi cső kiáll, kicsi gumit rárakok, kicsi bilincsekkel, s kész. Szóval kicsi csavar, kicsi csővel. Nézi, nincs. Vell-well.

Bájdovéj. How about a pump? Nyomom a sódert.

Van. 7-ért. akurvaanyját.

Bilincsetek van, hát persze.

Four Pack.

Hú, miért nem rögtön ide jöttem? De ez már mindegy.

Mindjárt jövök ezért, mondom egy éltes nőnek, mert az én emberem közben eltűnt. Oké! - mondja. Amott jól átbasztak, megyek visszacsinálni az egészet. E-fjú minit.

Oké!

Rohanok, a nap zuhan lefele. Kis bizgenytyűk le, pumpácska ki, dobozkába minden vissza, basszák meg.

Boltba újra, persze ez mind autóval, a van-el. Egy másik eladó, az aki már először is mondta, hogy ez pump. Na mi a fasz, kérdi. Elbaszott egy nap, nem?

Nekem mondod?

Mondom neki mi az ábra. Nem hiszi. Kiveszi a kis szart, benzinszaga van.

Mi ez, a használt?

Neked meg van menve a búrád, mondom, mit gondolsz ezért baszom itt öt órája az öreganyám? I want my csekk back, oké?

Hívja a fekát. David, az a neve. Egy David faka. Tanakodás, toporgás. Befeszülök. Jön a 7-és nő is. Az árnyékok ijesztően kezdenek odakint nyúlni, beindulnak az utcalámpák, kivirulnak a neonok. A pénztárgépben, mint valami szárítóban forog a csekkem. Néha kibukkan, eltűnik, kibukkan. Processzáljak. Kitartás. Összetépem. Azt már megtanultam itt, hogy ilyenkor jól meg kell köszönni. Theeeeenksz!

Most már autóval száguldok a másik boltba. Egy totál másik eladó. Explénolás, mindent az elejétől. Oké. Kirohanok a boltból, s már olyan harminc méterre járok, amikor eszembe jut, hogy a van-nél jöttem. Elrohantam mellette…Oké, vissza. Kicsi pumpa ki, összenyomogatjukakicsiizécskéket, így, hol a szűrő?

A hűvös esti szél fújja a zacskókákat, amit a fogammal téptem szét. De nincs szűrő. Tehát ehhez nem jár, bassza meg. A régit meg visszaadtam a fekának. Vissza kell mennem, a kurvafekájához. Hátha nem is az lesz már. Nincs mit tenni.

Mindegy. Beülök a vanbe. Visszakotrok. S amint szállnék ki, felfedezem az ülésen. Mégsem tettem bele a másik dobozába. Hála az égnek. Valahogy nem hiányzott még egy balhé. Kanyar kétkeréken, tűz vissza. Kiugrok. Nem is olyan koszos, gondolom. Nyomkodom a pumpácska kis lukacskájába. Okkkkééé! Most pedig szépen beleillesszük a kis huncutkás egész basszantyút, odabeléje. Eszembe jut a benzin kiöntése. S leesik, bele a tankba a szűrő. Próbálom kézzel kivenni, de a penge éles tank széle azonnal szétmetéli oldalt a kézfejem. Így, olajjal, benzinnel, nem nagy élvezet. Mint kígyómarást, kiszív, kiköp. Fogó, arzén-lupénes kiemelés. Jó, de ez mind idő. S elfelejtettem a benzin kiöntését. Még kétszer esik le De aztán sikerül, szorító izécske is sikerül, fasza. Vonszolom a dögöt, betuszkolom az autó alá. Sötét vasamőba. Eszembe jut a benzin kiöntetlensége. Well. Minden nem lehet tökéletes. Valahogy majd csak fölemelem… A cső összekötésére ezer elemből álló kaleidoszkóp jut eszembe. Impozáns, de alkalmatlan ötletek. Toldi Miklós. Félkézzel egy amerikai petrence-tankot. Küzdelem a pántokkal. Vissza az egész, a fékcső alul kell legyen. Hol kell ennek rohadéknak egyáltalán lenni. A csavarok nem mennek be. Pozícióváltások, harántfekvések, nyomás, rántás, rúgás, lábbal feszítés, szembe olajos sár, tapogatás a sötétben. S elfejtettem a benzin befojócsövet. Gyömösz. Teljes erőjű gyömösz. Véres gyömösz. Fingó gyömösz. Akurvaéletbe ittrohadok meg. Komoly, komoly időveszteséges bénázások. Mint puha, sötét takaró, rám száll az éj. Ja, a bohócom, még valamelyik asszó közepén elment. Még utoljára odajött, felajánlta mindenét, megáldott, csókot hintett, s piros kunkori mamuszában eltopogott.

Good luck.

Okéééé.

S ekkor, elérkeztem ahhoz, hogy a régen várt pillanat, mikor ez a dög majd beröffen, elvagyon halasztval. Sapkás király. Csupaszsegg királyság. Kutya lopta kóbász. Mert az a fucken cső. Mert ilyen fasz vagyok. Mert ennyi idős koromra se jött meg az eszem. Mert azt hiszem, hogy én olyan penge vagyok, pedig. Hibák, hibák, hibák. A faszom fekája a hibás? Lehet, de ez mindig így van. Végül is tizenöt percre vagyok a megoldástól. Végre bemennek a csavarok. A pánt feszes, a tank besimul ott fent valahova, remélem jól. De elkótyavetyéltem a napvilágot, olykor már nappal sem látok, lehetetlen törött csöveket sötétbe…, *mcdrájverezni*, meg végképp nem…Ez van. Ennyi. Mindenütt kupleráj. Még viszszaviszek néhány téglát. Több lépésben lelépegettem az autót az emelvényről. Reggel elszörnyed a nap, ha erre így rátekint. Visszadobálok mindent a van-be, szénakazal. Végül is, ez normális, emberek dolgoznak, autót szerelnek, miért a szerelők mit csinálnak? Vagy azok nem emberek? De mások is dolgoznak. Én is szoktam. Mi a nagy ebben? S például nem esik. Meg olyan hideg sincs. Meg viszszaraktam. Meg nincs háború. S különben is, ez élet. Volt egy pillanat, amikor majdnem anélkül raktam vissza, hogy visszadugtam volna az elektromos csatlakozó sarut. Észrevettem. De ez további gyanúkat vezetett, vajon mást nem felejtettem el? Olyan baszott bonyolult volt az az egész. Ennyit dolgoztam, s nem lesz

jó? Itt nem valami hősködésről van szó! Megy, vagy nem, ez itt a kérdés. Senkit sem érdekel mit buziskodtam itt össze, engem sem érdekel. De mindegy. Fél nyolc. Holnap. Éjjel többször rettenetes benzingázokra ébredtem. Vagy nyolcszor megmostam a karom, vimmel, samponokkal, hipóval, ecettel, s mégis. Gyűrött, zsibbadt, büdös szörnyeteg vagyok a hosszú éjben, s nem tudni mit hoz a holnap.

A Zsuzsa első kritikája, méltatása...

ha ez az előfutára "egy szegény ember. “nek. Kéne valahogy összeszedni ezeket az írás szilánkokat, valami formában rendszerezni, nem tudom, persze lehet, hogy így a gondolatok hömpölygésében jó az egész. Mert nem vész el a gördülékenysége, pillanatnyi kép bevillanások, amelyek hozzák a maguk "dézsa vu" hangulatát, miközben állóképpé dermednek. Talán csak egy szem kéne a helyesíráshoz és annyi, mint szösszenetek sora, hangulatok, agygép optikán keresztül elkattintott felvételek, nekem, nekik, neked, mindenkinek, akit megérint. Olyanok ezek, mint mikor a festő vázlatokat gyűjt egy majdani nagy kompozícióhoz, és lehet, hogy a sok tanulmány csak előfutár, idővel magasabb rangra jut és megérdemel egy önálló kiállítást.

Nem is szükséges a nagy mű, mert a sok apró maga óriás. Mindig éreztem az írásaidban az ellentétekre épülések oda-vissza csatáját, nem teszed lj a végső voksot, mindig hagysz valami kételkedni valót az olvasóban, persze, mert te sem tudod a tutit, de felhívod a figyelmet, baszd meg "homókám" az élet rohadt bonyolult, de azért nem kell vakon, süketen és némán menetelni az életed macskakövein. Vegyél észre dolgokat, legalább annyit, hogy a nap kel és nyugszik, átadva az eget a holdnak, és mennyi zajocska, zene csiklandozza a füled, a lábad alatt meg színes kavicsok lapulnak és törik fel a lábad futás közben. Néhol személyes tanmesék, jó szándékkal, hátha segít valakin, aki éppen ebbe a tutyiba akar balettozni. Írjál, csak sok ilyet, gyűjtsd az anyagot. Most a fotókról, gondolom szűkebb környezetből valók, én ha egyszer könyvet adnék ki az írásaidból, illusztrációnak felhasználnék belőlük, még a Melóban készült kép is passzol, aláfestené az ellenpontozást. Egy fickó, aki mindig mondogatta, győzködte magát és másokat “író vagyok" a háztetőn, féllábon a kis fejszével, szögekkel a számba, két számmal nagyobb melós nadrágba gyömöszölve fáradt fizikai mivoltomat. A lelke, az agya mégis ütemre dobolja, frissen fiatalon "író vagyok" a külcsín csak álca, az évek nem számítanak, csak a hitetlenek nem látják, ki is vagyok valójában. Pedig biztos jl fog jönni a te időd.

Zsuzsa

Szembenézés a problémákkal

A probléma az normális. Probléma az mindig van. Kár is azt gondolni, hogy a fene egye meg, már megint. Nem kéne így legyen. De egy kicsit előre kell menni, ez lehet valami új. Hogy a problémák, nem, mint valami minden oldalról

támadó bozóttűz jelenjen meg, legfeljebb kis, eltaposható lángocskák. Akkor fasza.

Küzdelem a a ritmikus disszonanciákkal

Hát ezt próbálom itt.

Küzdök ezekkel a ritmikus disszonanciákkal, nem könnyű. Pl. Nem olvasok, nem hallgatok zenét, audio book-ot, nem nézek tévét, az eszközeim rendezetlenek, az önérzetem sérült, a célhoz vezető közvetlen tevékenységek lehangolóak, se rendezett kis körök, se nagyobb intervallumok nem funkcionálnak rendesen. S persze vannak jó jelek, azért tettem valamit. De az energiákat valahogy kívül belül össze kell fognom. Az energiaszökést meg kell akadályoznom. Meg még jó néhány ilyen. Na. Ez elég okosnak hangzott, nem? De higgye el valaki, hogy nincs másfajta okosság, legfeljebb azok megfogalmazása tér el. A nemtörődömség, a "csak úgy", nem fog működni. Legalább is nem ebbe az irányba, s még közel se ezzel a hatásfokkal. Egy egész életet el lehet tölteni by doing nothing.

Love

Apa

Az, hogy a fiunk szép lassan mindent megismer, s mindenből kiábrándul - hát, ez csak nem jó. Menjen Párizsba az Unescohoz, egy javaslat

Ez se jó, az se jó. Ennek ezért nincs értelme, annak azért.

Csak tegnap este - nem először írtam neki, hogy menjen fel az unesco site-ra, nézze meg milyen karrier lehetőséget kínálnak, milyen követelmények vannak, felejtsen el mindent, s holnaptól kezdve csak azzal foglalkozzon. Az ugye párizsban van. Kultúrával foglalkozik. A föld minden országa benne van. De már azt is mondtam neki, hogy menjen el egy filmstúdióba segédmunkásnak. Világosítónak. Nézd, nekünk volt egy álmunk, az otthon. S nem tökéletes, de olyan nagyon sok vád nem érhet bennünket, mi mindent megtettünk, s ez van. Erre futja. Én egy munkás vagyok. S akárhogy is, de azért az elég sok millió forint érték. Azt hiszem, hogy egy kicsit jobban valami féle realitást kéne behozni. Mert persze az ember nagyon szeretne békét, harmóniát, jóérzést, meg ilyeneket, de ha ez el van túlozva, akkor meg az a baj. Kilóg a lóláb. S azt hiszem, hogy ott meg tökre megy ami van, az is. Az ember nem hazudhat önmagának. Hősies vagy. S annak a tevékenységnek van értelme. A Borisz egyértelműen észrevette, értékelte. De valahogy kéne neki tudni, tudatni vele, hogy "az nem csak úgy van"

Csak annyit csinálj, ami neked jó! Ljil⚜

A te részedről, meg ez a mondat az igaz: Ha mindegy, vagy ha ez segít, akkor csináld. Ha árt, akkor ne. Ha a szinttel van baj, akkor vidd lejjebb. S tudom, hogy ez nehéz, mert akkor a kőműves majd elmegy, meg minden apámfasza. De ez van. Azt semmiképp nem szeretném, hogy azért leszel rosszabbul, mert vakolni

kellett. Vagy hasonlók. Nem tudom, mi tudna neked segíteni. Magadon kívül. Sajnos van nyomatéka ennek a felemás állapotnak. Azok az erőfeszítések, s nyomán az eredmények, amit itt csinálunk, még ezen a rövid időn belül is nagy dolgok, de igazi áttörést nem hoznak. Talán három hónap múlva, talán fél év múlva, talán egy év múlva, talán két év múlva. Eddig ezek az időtartamok nem voltak olyan vészesek. De most ezek besűrűsödtek. Ott még mindig ezer és ezer dolog van, mi külön vagyunk, mert ebben legalább van valami progresszivitás. El sem tudom képzelni, ha ott lennék jobb lenne. A személyes jelenlétem biztos jelentene valamit, viszont a problémák száma csak nőne.

Kellene neked valaki segítségnek! Az első felvetés

Beszéltünk már erről, de most újra megemlítem, hogy hozzá kellene szokni a gondolathoz, hogy neked kell valaki, aki segít. Egy nő, egy férfi, ha van ilyen, aki pénzért, hogyan másképp, de segít neked. Ez levenne egy csomó gondot a válladról, s lehet egyidőben még egy csomó energiád fel is szabadulna, s továbbra is tudnál csinálni dolgokat. Jó helyen vagy, a szeretett helyen, különösebb hiányod nincs. Ha van, akkor arra kell koncentrálni. De a Boriszról akartam ezzel kapcsolatban írni.

Az biztos, hogy ha akarja, ha nem, ez egy rendkívüli állapot, s naponta többet és többet ért meg ebből. Van abban valami jó azért, hogy az embernek mindig marad valami szabadsága, amivel ezeket a dolgokat tudja manipulálni. Mert ha ezt teszem, akkor ez van, ha azt, akkor az van. Azért ez szerintem jó. De a Borisz nem ready yet.

Rengeteg hiányossága van. Ha jobb lenne se lenne jó. Ha meglenne a diplomája, ha Kötcse kész lenne, totál berendezve akkor se. Ha adnánk neki egy valag pénzt, akkor se biztos, hogy a helyes dologra költené. Az, hogy elmegy világot látni, az nekünk valami idegen dolog. Az az ő ügye. Ettől nekünk nem lesz jobb. Még az a kevés öröm, s elégtétel is megszűnik, hogy néha megjelenik. Mert akkor legalább az ember látja, hogy nem jó, de a baj se olyan nagy. Látja az ember, mi van vele. S könnyen lehet, hogy arra van szüksége, bár így legyen, s hogy az utazás, meg az idő majd megoldást hoz. De ez nem a mi időnk. Még akkor sem, ha az. Most nem tudjuk azt gondolni, hiába is erőlködünk. S persze ez egy csapda neki is. Jó kifogás, jó és rossz értelemben is. Valamit csinál. De hogy miért nem többet, az ebből "érthető". Nézd.

Két évet adtam arra, hogy befejezzem itt a dolgokat. Félek tőle, mint a rosebb. Minden alkalommal mikor erre gondolok, a hátamon futkározik a hideg. Mert olyan kurva nagy a szakadék a között, hogy majd milyen jó lesz, meg, hogy addig mi lesz. Egyszerűen abnormálisnak tartom a helyzetet. Viszont nincs más megoldás. Semmi. Semmi, ami legalább a közelébe jöhetne ennek. Tehát - már az ezredik végig gondolásra, marad ez. S így van az az elégtétel, mert ebben többé kevésbé biztosnak lehet lenni, hogy ez a feladat teljesítve lesz. Ez meglesz. Minden nappal fogy a két év. Tehát az ember valamit csinál. Rettentően szenvedek, hidd el. Rettentően vágyok valami normálisra. Egyszerűre, s normálisra. Már egy

icipicit sem vágyom semmilyen kilengésre. Semmilyen atrocitásra, vagy izgalomra. Szóval, még hétköznapibban: az oké, hogy a fiunk "nem csinál semmit", de azért mi csináljuk meg, amit tudunk. Aztán majd lesz valami. Kell egy bejáró, meg el kell menni orvoshoz. Ez a két dolog. Az építkezést meg majd meglátjuk. De nem az a fő priority. Love you

Jack.

Ízületi bántalmak, elhízás, nőhiány,

Iszonyúan fájnak az ízületeim, nem tudom mi a fene ez. A derekam, a forgóim. Mérges vagyok, amiért nem dolgoztam, mert utálok itthon lenni, ugyanakkor meg alig bírok mozogni. Nem tudom mi a fenét kellene csinálni. Lefogyni. Valamit sikerült, de még mindig van rajtam vagy tíz pound. Vagy inkább tíz kiló. Pedig már tényleg alig eszem. Lényegében egyszer egy nap. De nyilván még lejjebb kellene adnom. Lassan múlik el ez a tél. Már nagyon unom.

Épp az jutott eszembe, hogy még egy telet kell kibírnom. Ami azért jó. A következőt már otthon akarnám tölteni, s ha lehet akkor nem akarok visszajönni. De jó lenne. A nő ügy

Még mindig rettentő nyomaszt, jelen pillanatban ez a legnagyobb problémám. Ha tetszik, ha nem. Mióta megy ez már így. Gondolkodom rajta, de semmilyen megoldás nincs. Öreg, dagadt, s csúnya vagyok, tele morális aggállyal. Tele hülye szokásokkal, a kis privacy-m az egyetlen lényeges kiváltságom. Feladni? Nem tudom, de ez egy fantom, ami rendesen üldöz. Végül is nem vagyok se szent, se eunuch, se semmi ilyen. Fene egye meg.

A dolgokat csinálni kell, brick by brick lm

Nos pont így van mindennel. Ha könyvet nyomtatsz, ha vasalkatrészt gyártasz, ha színházat üzemeltetsz, ha iskolát igazgatsz, tök mindegy. S a szellemet persze életben kell tartani. De mindamellett, hogy az ember locsog-fecseg, egy második frontot is kell nyitni, ahol már valamit tesz. Először is utána néz dolgoknak. Mit, hol, hogyan lehet kapni, mi mennyit ér, mennyi haszna van, mennyi értelme stb., s mi kell hozzá, hogy én tudjam csinálni. Aztán elkezdem valahol, brick by brick, s felépítem. Vannak más utak is, de csak a mesékben. Az igazi, a valós, a gyökeres, az a brick by brick. Felmentél az unesco sitra? Megnézted mi van ott? Olvastad amit írtam? Küldtem egy példát…Jó lenne, ha erről - is - beszélnénk.

Apa

hát érdekes egy nap volt mámeg. jl

Kicsit tele van a hócipőm. Délelőtt ugye küzdelem a pszichiáterrel, döntés elhalasztva, tötyögés a mamával Siófokon, kis vásárlás, szőlőhegyi sár, tanácskozás a húgommal, három körül haza is értünk. Arra, hogy a vásártér közepén fekszik az Alex a Gyuricigány lánykutyáját őrizve. Jött a bátyja, a Joti is egyből, hogy az

Alexnek véres a nyaka, mert verekedtek a kutyák. Egyből elkezdtem keverni a kutyaház ügyekben, Morzsinak lánc a kis házhoz, nagy házból hugyos cuclik kiszedése, új alom, lánc, gondoltam odakötöm a Bubut. Merthogy közben kicsit az agyamra megy a ház, konyha, tele sárral, kutya, macska szőrrel (a dagi fáskosárba pisált legutóbb). A Sandra kiment az Alexért, de elment a Gyurival, de egy tíz perc múlva megjött és úgy nézett ki, mint egy hentes, tetőtől talpig sáros és a tetején vér. Főleg a mellkasán. A csibe elkezdte vízzel öntözni, de nem találtunk sebet rajta. Még először mondom, biztos ő győzött... De aztán lefeküdt a ház előtt és egyszer csak megint csupa vér, lába, farka, kis alvadt vér a fűben... Telefon a doktornőnek (???), mosogatás, szájvizsgálat, fasz tugggya. Bevittük a konyhába, nagyon nem úgy néz ki, mint akinek nagy baja van. kb. egy óra múlva a Sandra ad nekik enni, evés közben kicsit öklendez és megfelelő világítás teremtés után kiderül véres a kaja a tál környéke. Újabb telefonos társalgások, doktornő, Hugi, Sallaiék, közben hét óra, minden állatorvos be is zár, reménykedünk, mégis valami föl nem fedezett szájseb vagy franc tugggya. Most akkor velem alszik, reméljük alszunk meg nem lesz semmi. Közben nekem egyre jobban beáll a hasam, igazándiból már hét körül sem voltam halálbiztos abban, hogy esetleg a Kiliti állatorvoshoz menjek röntgeneztetni. Most már bevettem egy elég dögös fájdalomcsillapítót, de még nem hat, szóval volt már jobb napom. A Sandra korán reggel megy Sopronba és szombaton jön haza, valamelyik bojler zárlatos vagy fasz tugggya, de enyhe cirkusz kerekedett a melegvíz hiányon hajmosás kapcsán. Hát ilyenek. Nem túl nagy számú, de azért kellőképp nyomasztóan megválaszolatlan levél van csak a levelesládámban, kb. totális az érzés, hogy Mindennel levagyok maradva, ami létezik körülöttem. Mindegy. Viszont holnap állítólag 15 fok lesz, bár annak értékéből is levesz kicsit a nyakig érő sár. Ennyi. Puszik.

Jill.

u. i.:
Ja mégis terveket szővök azért, hogy holnap szétrúgom a Gyuri seggét vagy esetleg lelövöm a kutyáját, de azért erre még lehet alszom egyet.

Normálisnak lenni…, Derrida és társai, lezs

Na, meg hát igen, a tevékeny élet. különös, mennyire nem látszik, kívülről szinte semmi különbség nincs, s mégis, hogy tud különbözni egyik ember a másiktól. hogy ki mennyit csinál. Nem a konkrét eset a lényeg, hanem a példa. Olvastam erről a Derridáról, aki most olyan, mint annak idején a Sartre volt, korunk híres filozófusa, - már meséltem róla. kis senki algériai zsidó gyerek, tíz éves korában kirúgják az iskolából, mert zsidó. a "francia kultúra nem nektek való", ezt mondják nekik. s elmegy Párizsba, elvégzi a legjobb egyetemet, németből a legnagyobbakat fordítja, úgy beszél angolul, mintha az anyanyelve lenne, negyven valahány könyvet írt, meg ilyenek. hetvenhárom éves, s úgy megy mint a golyó. Persze, mindjárt az elején ott volt az a nagy agy, ez nem kérdés. de valahogy mégiscsak meg kéne vizsgálni, hogy akkor a munka mennyiségével van e a baj,

vagy velem. mennyi is a jó kifogás. s biztos mindenki annyit csinál, mint amennyit bír, de szerintem van ott néhány tévedés is, téveszme is, félreértés is. rossz kultúra, szűklátókörűség, rossz beidegzések a rossz környezetből, fölösleges önsajnálat, meg káros önsajnálat is. még hosszan sorolhatnánk. mert az ember, újra! - "azt hitte! “asz ki van ezzel…vagy mondjuk rosszba kezdett, rosszat csinált, rosszul járt, rosszul érezte magát, rossz közérzete keletkezett, s akár évekre, évtizedekre "rosszul lett", van aki örökre. mert ugye felmerül a kérdés, hogy ott Kiskunfélegyházán, mit is csinált az ember? Mi, ki, milyen normák, példák, mutatók szabták meg, hogy mit, meg merre? Pedig marha egyszerű. itt van Kötcse, ugye. egy álom hézagos manifesztációja, hogy mi kell az élethez, hogy lenne jó, meg minden. Amerikával, kemény munkával, megsokasodott tapasztalattal, évtizedek munkájával sincs még mindig kész. a modernizációval sem. még mindig nem önellátó, önműködő. Hat akkor micsoda egy vad ötlet volt, hogy majd én meg te, egy sofőr sapkával, meg egy vágóhídi pipettával pikkpakkpukk...? mit is csináltunk mi ott? s persze jó volt. ja, mit csináljon az ember? nem köpködheti magát egy életen keresztül! S mit lehet itt hibáztatni? Hát igen, mindent. Legkevésbé saját magunkat. A fő kérdés: honnan tudtuk volna? s ha tudtuk is volna? Még elmenni sem lehetett. meg egyáltalán: elmenni, hova? kiként, miként? S mindjárt ott van a család. a szülők. micsoda egy savanyú disznószar. se műveltség, se kultúra, se vízió, se értékrendszer, se tradíció, se útmutatás, se pénz, se otthon. Aztán ott volt az ország. az ország a népével. a néppel, ami félegyházán, pesten, Siófokon, zamárdiban körülvett bennünket. teljes keresztmetszet! volt ott valaki is? én nem emlékszem - senkire…azért ez iszonyú. Az ember annyira nem különbözhetett. ANNYIRA nem! én igazán próbáltam, de többre nem volt merszem. legfeljebb később, mikor eljöttünk. de hát az se kimondottan egy spirituális jurney volt, inkább robot. Végül is milliók próbálkoznak. végül is nem vagyunk egyedül. annyira nem kell szarul érezni magunkat. emberek próbálkoznak. családok, láttuk! még neki is vágnak. húzzák maguk után a kölyköket. de kitörni se, áttörni se tudnak, hogy az erőfeszítés ne a kenyérről, az otthonról, hanem valami magasabbról, valami másról szóljon. arról, hogy az ember azt csinálja, amit szeret. A titkok egymásba rejtett fababái, az igazságok végtelen s felfoghatatlan magasságai, egyik felhő fölött a másik. hogy lehet ezt felfogni? s főleg - előre - hogy lehet? hogy lehet azonosulni valamivel, hinni valamiben, ami nem vagyok, amiről még csak nem is tudok? Hát, talán egy életen keresztül. egy élet árán. Csak ezzel meg az a baj, hogy mire az ember megérti, pukk, vége a bulinak. mire tudja mit akar, lejár a vekker. mire tudja mit kéne, csöngetnek. fölkapcsolják a villanyt, lebontják a díszletet, a közönség hazamegy, s az ember ott áll az üres színpadon, s legfeljebb az illúzió kedvéért, elhadar néhány strófát, mielőtt a takarítók kidobják a körbehugyozott mellékajtón. s még egyszer: végül is lehet jó, hogy az ember nem tudta, mennyi minden is kell. mennyire lehetetlen. hogy az csak "nem úgy van". lemegyek, csinálok egy tanyát, aztán írok néhány világsikert…gyerekkel, asz-

szonnyal, kommunizmussal, Balkánnal a hátamon…persze lett volna egy út. valami magasabb, céltudatosabb, akadémikus út: egyetemi segély, egyetemi menza, egyetemi menhelyek, potyaruhák, potyajegyek, furcsa álomvilág. s furcsa kívülállás. Valami short cut. De az ember Normális akart lenni. mint a többiek. a nép fia akart lenni. akivel együtt dolgozott, akivel iskolába járt, stb. legfeljebb azok közül a különleges akart lenni. ennyire futotta, fenébe is. szóval, van itt áldozat bőven, abból a ruszki tanyavilágból, abból a balkáni nihilből, ahonnan kiözönlünk Hobó jut eszembe. meg a Page. a Pegéről most olvastam, hogy ugyan a Charles Mingus felesége Indiában nekiadta a meghalt öreg nagybőgőjét, de a világpolgárig mégsem futotta. megmaradt elszigetelt, híres, de otthon ragadt jóska bácsinak. Aladár bácsinak. pedig kurvára kepesztett. végül is a Hobó eljutott a Ginsbergig, az is valami. a Psota volt férje is amerikai professzorságig, de ezek mind, akárcsak a miénk, brooken életek. Talán a Jancsó. az csinált valamit. egyre jobban kiderül. De hát annyira nagynak lenni? annyira magabiztosnak, öntudatosnak, célratörőnek, ki tudott volna lenni. milyen háttér kellett ahhoz? miből, hogyan? Nekem még attól is halálfélelmem volt, amit én csináltam. hm. A Derrida egy jó példa. világhírű algériai zsidó? hát az meg mi? De ki lett ott világhírű, arról az alvégről? páran, persze. a Kafka, a Szolzsenyicin, a Lenin, a Sztálin, meg a Gagarin. de micsoda egy életek voltak azok? a kutyaként lelőtt Trockij? mindenesetre már az is valami, hogy megérti ezt az ember. legalább idáig eljut, még éltében. hosszú a rendes, egyszerű ember útja, onnan a sártengerből. nagyon hosszú. s persze, mi legalább tudjuk. mert van, aki még azt sem. semmi, semmivel. Puszik,

Jack

Pályaválasztási tanácsadás, az alapvető dilemma

Szóval nem volt tiszta előttem, hogy valami kis human shield akarsz e lenni valami hivatal előtt, fölbosszantva a helyi főzsarut, vagy tényleg akarsz segíteni. Nem tiszta, hogy mennyire vagy még zöld, az fiatalkori energiák mennyire hagyják az agyadat a dolgokat rendszerezni. Mennyire fontosabb a most és azonnali cselekvés, mint a hathatós tett. Mennyire vagy csak pont olyan átlagos, normális, mindennapi ember, aki ugyan ilyen. Aki ugyan ezen megy keresztül. S hogy éppen hol tartasz? S miközben pontosan tudom, hogy kellenek az élmények, csak azt nem mennyi. Neked mennyi. Hogy megértsd. Volt olyan önkéntes, aki minden józan ész ellenére elment, s lemészárolták a lövészárokban.

Öt perccel azután, hogy megérkezett. Meg van olyan ember, mint a Rejtő, aki soha nem volt Afrikában, a Szaharában, de jobb regényeket, írt, mint a bennszülöttek, s az idegenlégiósok. Ült a kis kávéházában, s igenis többet tett azért, hogy a világ megismerje, mi a nagy helyzet, mint bárki más. S persze mindenre van példa. De a sok személyeskedés után, a kérdés ez:

A Greenpeace s egy lökött ápolónő, egy eszetlen, csupaszív Nun, aki lakik a sátrában, por, meg porta potty, meg hőség, meg büdös, meg jajgatás meg sebes, megcsonkított, fájdalomtól és éhségtől elcsigázott emberek, de ő csak fölhúzza a vászonruháját, kimegy, s összefoltoz valakit. S semmilyen nimbusz. Semmi elismerés. Semmi kitűntetés. Semmi fizetés. Semmi rendkívüli, soha senki sem tudja meg, milyen faszagyerek vagy. A dolog természetes. Totál természetes. A politikai vetülete pedig: nos egy kicsi lököttnek, kicsit megbízhatatlannak nézi a civilizált világ őket. Hogy képes valaki ilyen felelőtlenségre? Csak úgy elmenni, otthagyni mindent, s mindenkit? Persze, jó hogy segít, de mint ember az csak egy szélütött lehet…Míg a másik oldalon, az abszolút megbízhatóság, céltudatosság, képzettség, minősítettség, nagy rálátás, az összefüggések ismerete, stb. A fontos. S könnyen lehet, hogy a két dolog, - sok esetben - csak üti egymást. Tehát összeférhetetlen. Az egyik egy nun, a másik egy hivatalnok. Ma már nincsenek keresztes vitézek. Még nemrégen voltak freedom fighterek, ma már terroristák. Föl masíroznak a csecsen, kurd, kasmír no-man land-én, s valamelyik szomszédos húsdarálóban amerikai kolbász lesz belőlük, török, vagy orosz címkével. De mi van a gyerekekkel? Mi van az oktatással? Mi van az ellátással? Mi van az ivóvízzel? Mi van a food-al? Mi van a higiéniával? A kérdés az, hogy egy, kettő, tizenöt embert akarsz e ductappel összetákolni, vagy esetleg ezret, százezret, milliót? Az nem egy morális kérdés, hogy ki a jobb: a greenpeaces, vagy az unescos. Mindegyik jó, mindent meg kell csinálni. Valakinek azt is kell csinálni. A kérdés az, hogy te ki vagy. Ha nun vagy, menj nun-nak. Menj a shelterbe, a külvárosba, a menekül táborba, a disasterbe, csinálta azt ember, vagy más. Ha meg egy diplomata, egy filozófus, egy szociológus, egy művész keveréke vagy, akkor keress ehhez egy megfelelő helyet, s ott segíts. Vagy úgy érzed, hogy még nem tudod? Nem látod át, hogy mi az ábra? Kell, hogy láss néhány gennyes sebet, akna által széttépett embert, vérrel teli tavat, lebombázott kórházat? Akarsz emberi maradványokat szedegetni, cédulázni? Mert ne felejtsd el, hogy nem te döntöd el, hova mész. Én utána néztem. Fel kell ajánlanod, hogy bárhova, bármikor, bárhogy, de te mész. Azok, akiket te magasztos, izgi, steril, menő helyeken látsz, well, - az szerencse, az protekció, ki tudja mi. A gazdag ember megkergült gyereke. Aki betelefonál, beír, ad egy pár milliót, csak hogy a kölyök jó helyre kerüljön. Vagy mit gondolsz? A másikhoz, ja, persze, keményen tanulni kell. Az a belépő. Mert azt nem nagyon lehet megfizetni. Azt a jóisten adja. S, hidd el, ott is van frontline. Ott is van akinek közel kell menni. Csak nem mindegy, milyen közel. Én azt gondolom, hogy ez közelebb áll hozzád, alkatilag is, agyilag is. Túl kényes, túl érzékeny, túl finom vagy e ahhoz, s az energiád csak elveszne. Aki egy kényelmes nagyvárosban napokra képes elveszni a náthájában, az jobb, ha a drugstorok közelébe marad. S így tovább. De, komolyan azt gondolom, hogy nézd meg még közelebbről, hogy mi az ábra. S gondolkozz magadon. S ahogy már említettem, nehogy az legyen, hogy a két hely, politikailag, ideológiailag üti egymást. Meg

aztán könnyebb csak "elmenni", nem tanulni, nem megfelelni, nem alkalmazkodni, nem kitartónak lenni, mint valódi, bonyolult, kurva bonyolult, s nehéz, sziszifuszi problémákat megoldani. Ahhoz meg agy kell. Neked meg főleg az van. Amoda talán a csekis haverod lenne jó, ha... Nem?

Apa

0320 A háborúról, ljb

Egy világégést megelőző éjszakán végül is a legkevesebb, hogy az embernek véleménye legyen, nos, az enyém ez.

Jack

Ez a kínai hozzáállás ez új volt. bár várható, ezek nice people-ok. de persze, én is ezt nézem, s minden normális ember, nép, ország ellenzi ezt. Itt viszont teljes erővel megy a trombitálás. s érdekes volt. mert minden esetben úgy tettek különbséget, "hogy meg kell, valahogy értsed, kivéve, ha pacifista vagy. “s itt úgy mondták a szót, mintha valami szar lenne. Én úgy nőtem fel, abban a szemét kommunista világban-értékrendszerben, hogy egy "igazságos háború" van, a honvédő. a többi, az legyen bármilyen cifra is, bullshit. s én maradok ennél. S csak egy kis példa: nekem komoly fenyegetést jelent nagyon sok ember, a cigányok, a Jenei, a Bálint, meg itt a szomszéd a kutyáival. s gyanítom, valamit forralnak ellenem. de nem megyek oda, s robbantom fel, baltázom, szét, gyújtom fel, marcangolom szét őket. valami mást próbálok. először is, azt vizsgálom, hogy igazam van e. Félek minden hiába. azt történt, hogy ez a begerjedt fenevad megállíthatatlan. propaganda, néphülyítés, nemzeti önérzet, miegymás van mögötte. Tisztán emlékszem, mikor néztem, ahogy a tornyok összedőltek, valami összegezés után kutattam az agyamban, s ez jutott eszembe: "this is war". ami ugye azt jelenti, hogy Amerika ezt nem fogja hagyni. bosszút fog állni. az ember oda mehet, s pofon vághat, valagba rúghat egy utcagyereket. Egy parasztgyereket. De ha ugyan ezt teszi a fenegyerekkel, az valamivel válaszolni fog. én ezt elég egyszerűnek látom. s mi szokott történni? Vagy agyonütik, - ami itt ugye nem lesz, vagy lesittelik, azaz törvénytelenítik. S nyilvánvaló, hogy az előző buli nem volt elég. S még az se biztos, hogy ez a következő elég lesz e. Ott van mindjárt a szomszéd ország. meg a másik. Meg Korea. s hogy a világ mit csinál? Hát majd kiderül. mennyire vagyunk érettek. lehet, mind, mind, a nílusi halász fiától, a li-taj-po-n, a Krisnán keresztül a mi Pilinszky-ig, kevesek vagyunk. ez a világ Spárta ellen. nem az a kérdés, hogy milyen erős Spárta. az a kérdés, milyen civilizált a világ. nyilván ez egy katalizátor. dolgok majd felgyorsulnak. Csak azt nem tudja senki, hogy mikor, meddig, mennyi áldozattal. Bagdad és környékén tíz millió ember él. engem ez az egy izgat. izgat? Nem, ez nem jó szó, borzadállyal tölt el. S megmondom őszintén, ez már akkora, s olyan szemét valóság, amit már nem is tudok rendesen elviselni. a Stefan Zweig öngyilkos lett emiatt. well, lehet ez a rendes válasz. ha adekvátok akarunk maradni. de nyilván nem lehetek én sem, meg a

világ sem öngyilkos. de nem árt tudni, hogy milyen mély sérelem ér bennünket, s talán ez jól mutatja. A válasz. hát, tudjuk a választ. Csak elég jól meg vagyunk döbbenve, s kell egy kis idő, mire alkalmazni is tudjuk. én jobban szerettem volna, ha nem egy ilyen holocauston keresztül ugrik előrébb a világ. régóta folyik ez. Nem volt tiszta mi. Hát, most majd kiderül. mindenesetre, egy biztos. a békés s naiv gyerekkornak, az emberiség, az emberi civilizáció bébi-korának vége. Mindenki, beleértve ezt az országot is, rá fog döbbeni, hogy ez nem vicc. ez nem játék. Ez nem movie. "lent" a gyilkolás szó értelmetlen. az állatnak soha nincs bűntudata. Az kizárólag az embernek van. már amelyiknek. a kérdés, mikor lesz ez érvényes mindannyiinkra. azok a "jóemberek", akik megsütik az ünnep múltán a húsvéti kis nyuszit, azok ősemberek. s nem fognak holnapra megváltozni. ezért kell törvény. "a lét dadog, csak a törvény a tiszta beszéd", ugye. S ez egy ilyen Kis Zöld Kőevő Világ. valamiért - tévedésből? - így lett a kezdetektől fogva berendezve. csak szenvedés által képes tanulni, s előbbre jutni. s - kollektíve - még nem tudunk eleget.

apa

0329 a M. Zs. elismerő levele

Jó reggelt, remélem nem zavarlak

Az a nagy helyzet, hogy olvastam tőled valami óriásit Jill jó voltából, és meg kell mondanom szét röhögtem magam az élménytől. Na ez egy írói teljesítmény, amit az a bizonyos vasárnap élmény felszínre hozott benned, ilyet rég nem olvastam mondhatnám a nagyoktól sem. Mivel vizuális alkat vagyok, megjelent előttem az egész emberi nap a maga amerikai díszleteiben, mint a mozivásznon. Felbuggyant bennem az, az érzés, hogy mégis ott lapul benned az író, amiben, bevallom kissé kétkedve fogattam eddig, de most rácáfoltál rendesen. Yes és még egyszer yes, ilyeneket kéne papírra vetni a népek örömére. Újra a régi, önirónával megáldott a dolgok pikantériáját tárgyilagosan látó, de megváltoztatni nem akaró, mert meg van mindennek a miértje filozófiát valló Jack kopogtatott a lelkem ajtócskáján. Ezért szerettem a barátságunkat, aminek történelmi múltja kezd lenni, a maga harminc valahány évével, és ezért fájt, amikor ne firtassuk, mily okoknál fogva kezdett kicsúszni ez a „prűderség" a szívemből. Tudom, mindenki változik az élet beletapossa a szarba, és ki így, ki úgy próbál cigi szünetet tartani a csoportos lemerülés előtt, de hiszem, hogy a lényeg mindig megmarad és a felszínre tör, néha teljesen spontán, néha kicsikarjuk magunkból és ez jó. Örülök, hogy rádöbbentettél erre, ezzel bebizonyítottad, hogy nem hiába voltál kedves a szívemnek. Még egyszer, nagyon tetszett amit írtál, igaz viszont az is, hogy nem hivatalosan jutottam hozzá, mert a jobbik feled küldte el nekem, nekünk, de a tényen nem változtat, és célt ért, mert itt ülök a billentyűk előtt és megpróbálom szavakba önteni azt a jó érzést, hogy még mindig van egy őrült, jó humorú , büsz-

keségre okot adó, dicsekedni lehet vele barátom, és remélem ez az érzés kölcsönös. Mielőtt még a „Nobel díjat" is neked ítélném, kérlek, kényeztess el más írásoddal is, hogy az én életemre is hulljon aranyeső, elviselhetőbbé téve a hétköznapok semmilyenségét, fárasztó mivoltát. Nagyon hiányzik az öröm, a kacaj, ami erőt adhat a további megpróbáltatások elviseléséhez, energiát kölcsönözve a „fingógyömösz" alkalmazásához. Humorral és iróniával talán minden könnyebb és nagyon várom, hogy élőben is ilyesmi közös élmények várnak még ránk, még minden pótolható és sosem késő.

Ölellek Zsuzsa

0329 válasz M. Zs elismerő levelére

Kedves Zsuzsa,

Köszönöm az elismerő sorokat. "Azért" jól esett. A dolog pikantériája, hogy ez "így van", mióta élek így látom a dolgokat, sutyiban, s olyan gyerekkorom óta "tudom" valami izi van is bennem, hogy leírjam. Le tudjam írni. Filozófiailag, irodalmilag is töltöttem a kobakomba ide vonatkozó dolgokat: ismerem a stílusokat, metódusokat, elég sok eszközt, meg minden. Ugyanakkor lényegében semmit sem csináltam, hogy ez nem valami autodidakta dolog legyen. Iró képzés ugye nincs, ill. ami van, az katasztrofális. Egyetlen normális író nem került ki onnan. Ezt valójában nem lehet tanítani. Hál Istennek. Ezért már fiatalkoromban fölrémlett előttem, hogy ez egy pont nekem való alternatíva lehetne. S ha nem tanítják, hát majd én megtanulom. Otthon. S elég happy is voltam ettől, micsoda egy szerencsé flótás vagyok én, nekem ez jutott...! Csak ezzel az otthonnal volt egy kis bibi. Érdekes, mert a legnagyobb lányom, a Réka volt a kevés emberek egyike, aki felfedezte, hogy a vén hülyébe lehet valami, s megkérdezte: - na de apa, valójában te miért nem írsz? S ezt mondtam neki: - azért kislányom, mert nincs időm, dolgoznom kell. S ez így van. Napi tíz órát ezzel töltök. Ráadásul, mivel a jobb agyféltekém legjobb ismeretem szerint hiányzik, olyan iszonyú erőfeszítésbe kerül a munkát csinálni, hogy az több mint tíz óra. Sajnos be kell valljam, hogy én egy megroggyant házat, mint "eszmét" látom. Az meg nem biztos, hogy jó. De hát ilyen egy képtelenség vagyok én. Ugyanakkor, mint valami benső nyomaton, egyfolytában írom ezt a dolgot, öntözgetem, kapálgatom, jó sok mindent el is baltázok közben. Odakünn. De szerencsére ezt odáig tudtam vinni, hogy nem veszik észre. Hm. S persze hiú vagyok, mint az állat. Az írás, egy iszonyú magányos, hangya munka. Valójában semmi más, mint rengeteg részlet, összefüggés, történet, szereplők, mondanivaló, stílus, adatok, időrend, - csak hogy néhányat kapásból megemlítsek. A szerkesztést meg mosdanom se kell, olyan nagyon nem szeretem. Szóval itt van a fejemben ez a csalamádés fazék, csak lekéne tudnom - egyszer már - ülni, s valami másoknak is megfogható csatornán kieregetni. Szépen, rendben. Talán nem kell mondanom, hogy egy ilyen levél, az nem irodalom.

Én rettentő laposnak, kótyavetyének, szeleburdinak tarom. Lefúzendőnek. A szemétkosárba. Bármikor, bármennyit tudok ilyet kapásból, első iratban kreálni: ezer, tízezer oldalt. Ezt ugye úgy mondják, hogy az összetevők szemlátomást megvannak, de. Ezután ugye két dolog következik ebből:

1. el lehet képzelni, hogy mindezzel együtt valójában én miben is vagyok

2. a legalapvetőbb publikálás milyen nonszensz, innen nézve. Mert ez az én kincsem, semmi másom nincs, ez vagyok én, s csak úgy, nem fogom elbaszni. Hm. Mostanra ugyanakkor kezd kicsordulni kicsit ez a káposztás hordó, s egyre többször ilyen "nem realista" nézőponttal jegyezgetem a dolgokat. Sokáig az csináltam, hogy csak mintegy jelzőkarókat szúrtam le itt egy pofa, ott egy helyzet, s azt gondoltam, hogy majd később, egyszer ez, mint a Proust-nál jó lesz forrásnak. Csak leesett a tantusz, hogy valójában pont ugyan annyi erővel, vagy még kevesebbel, így is tudom. A gondolati háttérről: ja, a világot én abszurdnak látom, de a pozitív oldalról. Én szeretem, azt szoktam mondani, hogy "olyan jó, áldott kis kupleráj ez, itt lenni" Mert persze, a világ nem odakint, hanem itt, a buta fejünkben van, hm. Az a külső? - melyik? - sokat nem ér, csak úgy. Ahogy az Arany mondta: az a kép, az nem a kép itt bennünk, hanem annak égi mása. S még egyszer köszönöm az elismerő sorokat, sok ilyenem nincs. Beszélni sem beszélek erről senkivel. Itt magamban sunyizok. Ha valóban érdekel, küldök még. Üdv.

Jack

2003 a csavarhúzók, lbjs még átnézni…

egy a Borisznak, - de persze - mindannyiótoknak írt levél.

(Csibe! legalább annyit mondhatnál, ha nem is reagálsz, hogy olvastad-e.)

ja, minden oké. a Fisket egyébként megvédte az újságja, elküldte azt a barmot a francba. Well, sejtem mire célzol, de persze nem tudom pontosan mi az. egy biztos, hogy ha valaki egy *sophisticated* dolgot akar, annak sok összetevője van, azt meg nem lehet "csak úgy" tudni. idő kell hozzá. okosak vagyunk, de mégse. sokat gondolkodom rajta, hogy miért nem tudtam-csináltam jobban dolgokat magam is. az egy aranyos dolog volt, hogy olyan korán kitaláltam magamnak, hogy írni kéne, az jól állna nekem. de valahogy a megvalósítás elég nyomorult. s persze hivatkozhatom sok mindenre, van is egymillió érvem, de. talán a lényege az volt, hogy olyan fontos, olyan szent, olyan magasztos volt nekem az egész, hogy nem akartam valami olcsó megoldást. ahhoz meg idő kell. főleg idő. ami ugye azt jelenti, hogy nem kell aggódni a megélhetésért, hol lakunk, meg ilyenek. s itt, ezzel elmegy az életem. persze még egy ici-picit reménykedem, de az biztos, hogy amit az ember harminc, negyven, stb., évesen érez, hisz, lelkesedik, az már nem ugyan az. az már elment. valami persze marad, vizsgáltam például, hogy írók melyik életkorukban írták a jókat. nos, középen nem sok minden történik.

vagy fiatalon fölível mint az üstökös, (Ginsberg, Salinger, vagy majd később. kedvenc példám a Faulkner volt mindig, aki jó későn kezdte. mert szegény volt, még itt, ebben a könnyű faszomban is...A másik ok, az valami fejlövés volt. mégpedig, hogy nem akartam rátok rakni a kockázatot. hogy bohém Modigliani legyek, aki felriad a másnaposságból, s hatalmas önvádtól ragadtatva lerohan a hajnal leple alatt, felfeszeget néhány utca követ, s etruszk szobrokat farag belőle. miközben a család sír, nyög, alultáplált, s csak azt látja, hogy a fater nemnormális. ma már bátran bevallom, elismerem, belátom, hogy az én ifjúkorom kicsit abnormális volt, a maga naturalizmusával. csak egy túlzás, nem lehet alkalmazni, mert a világ nem olyan szar. még egész kicsi hókuszpókusszal is lehet jobbat csinálni. s amit persze az én jóapám baszott, meg szegény anyám nem tudott megcsinálni. nem tudom mit tudsz erről. De most már nagy vagy, hát elmondok néhány apró részletet. A Judit, az első feleségem, a Réka anyja, látta az anyámat. először nagyon csípte, mert a prolongált honeymoonunkra mindig küldött lét. amit lent a bányában, az utcákat söpörve nyomorultan keresett. de aztán mikor - szimbolikusan - megjelent az utcasöprő szerelésében, kicsit lehet be is volt baszva, akkor ezt mondta: “ne hozd ide többet a rohadt anyádat, árt a gyereknek" nos, ez hatott rám. felfogtam, hogy vannak nem eladható értékek, felcserélhető dolgok, s hogy a kispolgárnak is joga van élni. S azóta nem láttam az anyámat. fogalmam sincs. s csak antik drámákban van hasonló teher élő emberen, mint rajtam. de ez az én dolgom, az én deal-em.ügyem.sok idő telt el azóta. s valahogy a legalsó kasztból, pontosabban a kaszton kívüliből föltornásztam magam. anya soha nem látta őt. persze rengeteget meséltem róla, s ugyanazt tudom neked is mondani, hogy egy rendkívüli jó ember volt, s nagyon boldog vagyok, hogy ő volt az anyám, s büszke vagyok rá, nem úgy mint az apámra, aki egy senki, de annál is rosszabb. Rengeteget tudnék mesélni a viszontagságokról, amiben voltam fiatalon, de ez most már nagyon nem számít. olyan ez, mint valami régi, elfelejtett nyelv, a legjobb, amit tudok vele tenni, hogy lefordítom, adaptálom modernebbre. De az biztos kiderül, sejlik, hogy mi a fene is lehetett az. azért mondom mindezt, hogy legyen valami összefüggés. innen jövök. nem akarom felmenteni magam, de valami rettenetes érzékenység van bennem a szociológiai faktor iránt. hogy mit okoz, mit determinál az a lenti lét. s ezt minden áron, úgy értem bármi áron, el akartam kerülni veletek kapcsolatban. jó iskola, de túlzás. máshonnan is lehet tudni. nem tudom, hol tartasz azzal kapcsolatban, bár sejtem, hogy megérted a kiváltság mértékét. föl meg le, amiben vagytok. Lehet legyinteni, hogy ahh, meg ja, meg je, de csak szimplán felhívom mindenkinek a figyelmét, hogy ne könnyelműsködjen ezzel! Mert a fókuszomban igyekeztem mindig mindent tartani. ha csak egy két dolgot választottam volna, biztos jobb eredményeket lehetett volna elérni. s még akkor is, ha persze “minden egyszerre nem megy", elég sok fontos dolog a körön belül maradt. hála a jó Istennek. szédületes dolog ez. hadd mondjak egy példát: dolgozom egy családnak, az ed-ék haverjai. fiatalok. nem normálisok. a faszi egy langaléta dickhead. egy egész háromnegyed agysejt. a

citynél segédmunkás. a nő, egy szőke, filigrán, boldogság, bohémság-mirigy túltengésben szenvedő örök csirke. van négy gyerekük; az egyik kicsi, a másik pici. a faszi próbál csinálni dolgokat, ne erről majd küldök képet. mármint a házon. a szitu az lehet, hogy valakinek a családban rohadt sok pénze lehet. valószínű a nő szüleinek. s elvárnak dolgokat, valami semmit, s közben ezerrel dől a lé. mert minden van. I mean minden. új Volvo, tízezer gép, szerszám, hajó, óriási, minden földi jóval berendezett ház, billió játék, szuper sztereó, komputer, amit akarsz.

Egy buggyant amerikai család, a nő egy fogorvos asszisztens,

(Akinek, az érintésétől! – s ez most teljesen független az egész történettől, csak az időpont, s az alkalom stimmel, az a híres „lázáros" felébredés, eszmélés történt, miszerint nekem is szükségem van, hm. Érintésre?).

- Na de folytatva a történetet - ebből a két fizetésből, jó ha valami nyomort rentelni tudnának. De nem ez van. egy hatalmas, úszó kupleráj van. mert ez Amerika. s itt az ilyen egysejtűek is úgy élnek, mint otthon a penge s kíméletlen maffiózók. ha benézel a hűtőbe, a szekrényekbe, bárhova, ezt látod. szerintem van huszonnyolc barbique-juk. majd csinálok fényképet. tanulságos. s ez olyan furcsa kérdéseket vet fel. mindjárt az egyik első, hogy nincsenek abszolút rendszerek. s így igazságok se. nem kell messzire menni, csak gondolj a palesztinokra, vagy most az irakiakra. de ez egy bullshit. mert mindig vannak. nem csak ők vannak. nem csak azért, mert ők a nagy "sztárok". Mi van a kongóiakkal. a mongolokkal a jurtáikban. Mi van Szibériában. Mi van a kötcsei putrikban? Ja. sokféle igazság van. s lehet köröket rajzolni, amit például az állam okoz. mert más a francia, a dán, a román, a perui, a kirgiz, az afgán, a magyar paraszt élete. Afrikáról ne is merjünk még beszélni se. De Vietnámot, Kambodzsát is mondhatnék. még Kínát is. Indiát is. függetlenül, hogy milyen profi. Milyen szorgalmas, milyen jó ember. mert nagymértékben attól is függ, hogy hol él. s persze, talán ez a legnagyobb eredmény, szinte hallom, ahogy mondod, gondolod, hogy azért ez nem úgy van: mert lehet tudni! Oké. ez a lényeg. Ezt akartam, hogy tudjad. S hidd el, hogy ezt tartom életem nagy eredményének. vívmányának. mert azért ez nem olyan kis babapiskóta. ezek után, szinte természetes, hogy a kérdés innen fakad. akkor mi? Nos, nem könnyű. tudom, hogy szakasztod az agyad s örülök neki. ez kell. Azt is tudom, hogy az interferencia itt nem mindig jó. de nem hiszem, hogy van a világnak nagyobb s gazdagabb kikötője, ahol több érték van felhalmozva, mint itt nálam. szóval ezt ne felejtsd el. Azt akarom ezzel mondani, hogy neked kell megtalálnod, összeraknod a puzzlét. de mindig tudd, hogy itt vagyok. s ha kell, ha segít, használd ki. ne menj el a Jeneihez csavarhúzót kérni, nem lehetsz olyan idióta, mikor nekem van nyolc, minden évszakra kettő. vagy mit akarsz? Love you,

apa

017. kajaszonáta Op. 333. Lb

az ötlet születésének körülményei: az ember hazajön és happy olyan jó volt, konkrét, embertelen, rohadt ablakok alját szépen megcsinálni, tényleg. mi megy ehhez? az ember hazajön, s ígéretes munkák várnak az üzenetrögzítőn. Az ember hazajön, a világ tele van hazugsággal, nincs mit tenni, befelé fordul, most végre van rá alkalom, mit lehet itt akkor főzni? meg végre valami jót enni, ha? a dolog persze azzal kezdődik, hogy az ember nem találja a feketéknek készített malátás sörét a boltba, s vesz egy mexikói gyorsítót, a neve Corona. egy liter. s majdnem olyan jó büdös, mint a német, vagy cseh sörök. az emberben felrémlenek régi jó rohadó káposzta földek, retkek salátákban, meg régi szerelmek arcai a privát szférákban, másnaposan. halványan az istálló, gané is eszébe jut. de ezt gyorsan elhessegeti, mint illetlen gasztronómiai asszociációt. szóval folyik az oldott humusz szopogatása, s az ember harcra késszen kicsapja a hűtő ajtaját. van borsó, de azok olyan kis petit-ek, jobban illenének egy délelőtti szüzességhez, ahogy mondjuk az ember letekint egy sima tóra, vagy egy búzaföldben egy kalászt szopogat, s bárányfelhőket bámulja. mintha abban lenne valami fiatalító tüsszentőpor. aztán van fagyott spenót, az az örök relytélyes zöld maszat. de hogy lehet abból rendes emberételt konvertálni? pampusz, no, most nem. kalcium, kalcium, az se minden... aztán vannak répák, de azoknak meg a finom illatjait elnyomnák más dögösebb söraromák. krumpli, persze, a hétköznapi szerető, a kedves, aki a meleg papucsát mindig odatolja, oké. s ni csak, emberfejecskék! nahát, ezek a kis káposzta univerzumok, ezek most jók lesznek. De hát, ha káposzta, legyen káposzta! mert ez a ki büdös izé, elég drága, s itt hervadozik egy csinos kis fej káposzta, szegény, már mióta. tehát. a hús, meg legyen - disznó. az olyan közepes, középrohadt, kis kerek fejű kínaiak kedvence mondhatnánk, rendes antiarab, páratlan nap van, nem? majd hónap eszünk…birkát! baszki. szóval, kis nejlon zacskó, defrog. három szelet, ha minden igaz. sovány combocska. a kompozíció: fogja az ember az emberfejecskéket. s nagyon kicsi vízben! hogy ne hagyja el a lélek, kuktában fölteszi. mert ezek olyan kis tömörek, kell nekik gyama. aztán fogja az ember a husit, berakja .55 re, defrost aztán félbe vágja a kis káposzta gombócka izécskét, ottan a gerincecskéje mentén, amit majd legközelebb elropogtatunk, hát persze. a fele elég, vékony szeletek, aztán azok negyedére. egy jó serpenyő, persze. mély! mikor forró az olaj, be. kever. kever. közben só. kis cukor, kever, kever, mint a rosebb. bors. kever. kis őrölt pirospaprika, csili, vagy valami erős. kever, jó nagy tűzön, ezt nem is kell mondanom. ecet. kever. apróra vágott zöldpaprika. kever. te-gyünk-be-le egy kis cury-t-is-így-na. most már kommersz sör, gyorsan. kis sör loccsan, bele az ízibe. kever. hét perc múlva, mikor barnul a jóska, fogja az ember az emberfejecskéket, ami alatt már közben elzárta a hőt, s belenyomja ebbe a lötymedákba. hogy hadd szokják ők is. kever. s itt löttyintünk egy kis tejet, mert majd arra felé fogunk venni a kanyart. ja-ja. kever. aztán fogja az ember a darabos feta (juh sajtját), s belenyom egy jó nagy marékkal. bizony,

bizony. gáz leteker, fedő. had bűzöljék ott egymást rendesen. namármost. hol a hús? hát kiolvadt. fogja az ember, s french fries csíkokra vágja. leitatja. besózza. beborsozza, bepaprikázza, kever. aztán egy mélytányérba liszt, bele az egész, kever. forró olaj egy serblibe. bele. kever. olaj mind felszívódik. égett rántás szagok. stop. fritu melegít. mikor forró, ovedrájvozzuk a rossz folyamatokat. s belebaszszuk az egész kromoszóma készletet a forróságba. nesze nektek! két percnyi forró hevület. kiszed. közben - nem véletlen - a feták kezdenek kicsit a lassú tűzön is enyhén lekozmálni, ekkor kapjuk les helyezzük gyöngéden a földre. hűlni. fedő marad. a kozmák fel kell, hogy áramoljanak. az enyhén pörkölt, kicsit kiszáradt, félig ropogós disznó kromoszómák csodálatos ellenpontozást alkalmaznak. de komolyan, ilyen rágósat képzeltem, isteni. az addigra lényegére büdösült káposzta egyveleggel, fatális! tévétálca, tévéfotel, tévélámpa, puhává gömbölyödő forgalmi zajok odakintről, a tavasz a szúnyoghálón be-becsap a kajaszagba, még egy pofa sör, s esz. I'll tellyou, nem rossz. na.

Jack

04.03. a Jill levele,

Hát igen, az idővel való versenyfutás az elég jellemző, bár mindenki egy picit más módon. Főleg így reggel, minden nyugtatgatás ellenére, azért, csak bennem van a görcs, merthogy azért az is más, hogy tavaszi izomláz meg mifene, meg az, hogy nekem ott fáj, ahol, de hát, majd a Ct megint vagy a franc tudja. És aztán végül is én is beindulok, néha egész elfelejtem az egészet....Tegnap elég jó volt végül, reggel ugye nyomás Szárszóra, otthagytam a kocsit, kajáltam valamit a játszótéren, álltam vagy két órát a könyvtárba (ülhettem is volna a francba) visszabattyogtam, kész volt a kocsi, vettem a csibének sovány túrót, stb., haza, kitört mámeg a tavasz, de kis tökölés után sikerült bevennem magam a fóliába és kellemes órákat tölteni magvetésekkel, aztán a fritztől hoztunk egy műanyag hordót, majdani borfejtéshez..., főztem rizses húst, mit tudom, aztán föllelkesülve a kódolatlan HBO hétvégén megnéztünk egy jó marha hosszú filmet a Johnson elnök és Vietnám viszonyáról és pukk ágyba zuhanás. De a fóliázás az tényleg jó volt. Sanyi bácsi majdnem teljesen megcsinálta a szőlőt, ki kéne szedni a venyigét belőle, meg ezer tervem van mára is, csak tényleg egy kicsit lenne kevésbé összetört reggelenként az ember. Azt az angol cikket én még nem olvastam el, de elfogom. Hoztam egy-két könyvet a könyvtárból is, a csibét is kéne kicsit basztatni itt a nagy szünet közepette, Hemingway változatlanul, meg épp eszembe jutott, hogy szakdolgozat ügyben sem történt semmi és kell majd Sopronba is mennie. Kellene majd jó sok pénz, ki kellene fizetni a kikötői díjat, meg minden fene, szóval csak hajtson legyen szíves. Szívem, sokat gondolok ám rád, hátha egyszer csak sikerül valamire jutnunk ezzel a versenyfutással is, még azért valamennyi szufla csak van bennünk, nem?

Love, Jill.

04. 17. a szerelemről, lb

Láttam egy kisfiút a bankban, öt éves lehetett. Amíg az anyja a piszkos pénzügyeket intézte, ő a pult árnyékában a sorban álló népeknek mintegy mutatva egy sárga húsvéti tojásba (minden műanyag) próbálta bedugni a tíz centis hozzátartozó kis botocskáját, de most úgy, hogy a mama kulcsomója is valahogy a dolog része legyen. A kis botban kis színes ledecskék villogtak, jelezve a Jézus, a Nyuszik, a Tyúkok, meg mindenféle szolipszizmusok jelenlétét a dolgok mögött. a neutrínókat? Néha leejtette egyiket, felvette, lenyalta, rondán köhögött, ránk nézett, nem választolt a hülye kérdésekre, csak még mélyebben elmerült. Ha egészében nézzük, én végül is maradok materialista. a szerelem a születéssel kezdődik, lehet már előbb. Amikor a sejtek összeállnak emberré. kb. vagy még előbb, erre céloznak az abortusz ellenesek? S ahogy ezt Blake, Dylan Thomas, meg Cummings szerű költők remekül érzékeltetni tudják, az ember mindig szerelmes a fénybe, a hangba, meg más felfedezett inputokba. mert mindjárt van neki egy ízije, amit a madaraknál mámorszerkezetnek hívnak, s ami röpteti őket. (ezen keresztül könnyű megérteni). Nos, az embernek egy sokkal jobb ilyen ízije van, csak még - lényegében - üres. De röpülni má' mindjárt akar (holott még járni se tud, bassza meg) s a látás, mozgás, evés, beszéd, s más funkciók megtanulásával lényegében két dolgot csinál: birtokba veszi a világot, meg átadja magát annak. Beönti a kakaót, s hagyja, hogy az élvezettől megborzongjon. (ez a másodikra volt egy példa). A szerelem rendes esetben végig kíséri az embert egész életén keresztül. az ember szerelmes abba például, hogy él. mert milyen jó balhé. "az élet szerelme", költőibben. s mindebből már talán eddigre is kiderült, hogy mi minden van ott, ami létrehozza, formálja, lehetővé teszi stb. ezt az egész ízit. aztán felmerül, hogy egy önmagát porzó lény szerelmes valamennyire biztos, mert nem döfi le magát valamelyik tüskéjével, nem? De ezek a felezett lények, mint mi, a nagy többség, bele van gabalyodva ebbe az egymásra utaltságba. egymás nélkül nem megy. S legyen az fiú, vagy lány, valahogy értékeli a nőt, az anyát, (ez csak egy másik materialista példa…), aki elég munkás s alapos dolgot végez ez ügyben. (én például a leszbiket sokkal jobban megértem. A lány gyerek is úgy keletkezik, mint a fiú, s ő is szopik anyamellet, nem? a fiúk egymás iránti vonzalma mögött valami kurstichli van, azt hiszem.)s hosszú évek fejlődése után, az ember végül is összegyújt elég tudást, bátorságot, hogy elérkezzen a másik nemhez, elég sok kényszerből. ilyenek a szaporodási ösztön, a léttől való félelem, az önkifejezési vágy, a bizalmas mélyrétegek kibontásának lehetősége, (mint szerelmes sustorgások), meg minden. csak meg kell nézni egy párzó kutyacsapatot. szerintem mindegyik jószág halálosan szerelmes. Ami ugye érdekes, több okból. hiszen olyan ritkán teszik, annyira biológiai, meg minden. de valahogy a természet jó érzést rendelt a dolog mellé, nehéz lenne, ha mondjuk, baromian s csak fájna. nos, az ember a nagy agytömegével kitalálta, hogy meghosszabbítja ezt az izét. Jó a jóérzés. s vannak, akik megpróbálkoznak, hogy legyen mindig "az". csak hát

ez nem olyan egyszerű. mert hogy közben ott van a társadalom, s mindenbe belepofáz. s ez idáig lényegében materializmus. de persze, "persze "! van ott egy rejtett, titkos rész, egy elvont rész, a bonyolult, bent a fátyolos barlangban, a rejtelmek folyosóin, vagy a képzelet színes felhőinek szélein vigyorogva csücsülve. ahogy az ember érzelmileg, főleg, átéli ezt a micsodát. s ez az idealizmus tartománya. Ez "nem anyagi". S itt születnek a versek, komponálódnak zenedarabok, meg mindenféle pukkedlizó, hajbókoló, csűr csavaros akció, mint a csiribiri madarak tánca. Pont úgy. S jó nagy marhaságokat összehordanak, azok, akik kiragadnak kis részleteket, s aszondják, az Az. Hogy az ember csak birtokolni akar - mikor szerelmes. Hát persze, azt is. de mutatni is akarja, hogy ha én adok, akkor te is adsz majd honey, nem? Hogy Még Jobb Legyen, S elmúlik a szerelem? Well. az baj. a szerelem az élet felé van. Annak csak egyik eszköze s tárgya egy másik ember. a szex egy elég jó jármú, amin kisebb nagyobb utazásokat lehet tenni benne, de az se minden. s persze itt van a sok kudarc, sok kiábrándulás, meg más negatív tapasztalatok. hogy az azért "nem teljesen úgy van", hogy gyere buci bekaplak. az inga mozgását, a hangvilla rezgését fent kell tartani. S ha a sok negatív tapasztalat ki akarja oltani, valamit kell találni helyette. S, milyen jó költői példa ez, hogy kifejezi a dolog bonyolultságát, valahogy "fogaink közt a szerelemmel, az utolsó leheletig kell úszni a túlsó partra". ez az élet értelme. (Másképp mire jó ez az egész?) S persze, (ráadásnak) jó lenne ehhez egy "valószínűtlen személy", de nem feltétlenül azon múlik…, csak úgy jobb.

Jack

04.18(a leveleid gyönyörűek) bl

Ne haragudj rám. Az élet kibaszott kemény. Van, hogy akkora ütéseket kap az ember, hogy több óráig is beleremeg. A fizikum is egy geci dolog. Iszonyú, hogy ezzel kell küzdenem, és, hogy már mindent, szinte mindent megteszek, és még mindig. De ma már mintha érezném, hogy csak elhagy, Dad. A levelek gyönyörűek. Bármikor, tényleg, bármikor írhatsz, bármit. Annyi kis geci dolog van az emberbe, amiket, mert ezt tanulja, mert így véd, elzár, bezár. De, örökké nem lehet. Kis zöld vagyok, tudom, és sokszor felmerül, hogy jövök én ahhoz, hogy mondjak egy tanácsot, egyennyit (meg)élt embernek. (?) De csak úgy érzem. Azt mondta ez a lökött Barkin, ott a szlovén hegyekben egyszer, hogy iszonyú készтetést lehet látni az emberi lélekben arra, hogy a dolgait elrejtse, ő úgy mondta, hogy to sleep és azt mondta, hogy milyen jó is lenne. De az a baj, hogy mikor az ember a legjobban ezen; törekszik, akkor is csak 99%-ban elérhető. És időnként előjön az az 1% amikor kinyílnak ezek a dolgok, és az ember eldől, beszarik, sír. Rosszabb mintha sosem aludt volna. Talán(!), arra kell törekedni, hogy minél ritkábban dugdossunk el magunk elől dolgokat, mert az előbb utóbb visszaüt. Hidd el, én értem. Marha sokat, tényleg, gondolkodtam, és gondolkodom rajtad, rajtatok, a sok sztorin, élményen, emléken. És hidd el, ez így jó. Te szoktál Legacy-ról

beszélni. Ez valami olyasmi. Hogy miért? Meg, hogy miért így? Na ezen én is sokat pöcsölők. Probably, because we are gifted. És ennek ára van. Ezek az ömlengések; ahogy nevezed, viszont iszonyú produktívak tudnak lenni. Te szoktad Faulknert, meg Hemingway emlegetni. Használd ki, ne szégyelld, sok olyan dolog kijön, amit amúgy nehezen hozna ki az ember. Ha csak nekem küldöd el az is elég, valaki, valaki halja. Érti. Baszki, én tényleg baszott büszke vagyok arra, amit csinálsz. Kibaszott kemény lehet, talán fel sem tudom teljesen fogni. De érzem, és azt gondolom, fuck ha én ennek az erőnek csak egy részét is ha örököltem, és jóval, sokkal előrébbről indulok, fuck, meglátják ezek, kihozok még ebből valamit. kiemelés tőlem te meg folytasd, amit csinálsz. Hidd el nagyon nagy örömmel tölt el, hogy látom nem álltál meg, hanem open vagy. Érdeklődsz, keresel. Csinálod. És szerintem anyát is. Mert kurva sok manuszt látok, aki beszart, egyszer, ott valami conrádi horror kapcsán, és azóta a sarokban; ül, gyengék talán, vagy nem is tudom. De nekünk ki kell ezt használni. Amire, nagyon kérlek, az, hogy vedd komolyan a fizikumod, meny el egy nagycheck-up-ra, még ha sok pénzbe is kerül, de do it. Mert baszki még kurva sok minden kijöhet abból a nagy koponyádból, csak tartsa is még valami. Ne hajtsd agyon magad bazd meg. És nekem írhatsz. Olvasom, reagálok. I care. Love you,

Borisz (kicsit zizi levél lett :))

2003 jún. 12. A Borisz fáradt

hú ma nem tu om mi van, de kurva fáradt az agyam. Jó későig fenn voltam, meg hihetetlen ilyen melegben aludni, arra ébredni, hogy az ember egy vizespárnán fekszik stb. Ne haragudj, elolvastam a leveleidet, de nem vagyok kompetens. Ja, jó, értem, priority-k stb. Írok ahogy kicsit összeszedem magam. Fasz kivan időnként, utálom ezt a munkahelyet, itt ülni egy munka-fuckin székben, mikor legjobb lenne, ha kicsit lapátolnék, vagy valami. Na abba is hagyom.

Borisz

2003. jún. 12. Nincs erre idő, lb

kb. Pont ugyan azt érzem. Amellett, hogy n meg fizikailag is fáradt vagyok, a tulaj mérnök haverja kötözködésének vagyok az áldozata. S valójában ő sem tudja mit akar. Olcsó is legyen, meg tökéletes is. Ráadásul megfeleljen az összes hurrikán kódnak, ami napról napra változik, s senki sem tudja. Én meg csinálnám. Csinálom is, csak kurvára kiborít amikor egy szűkagyú tetű az utamba áll. De mindegy, egyszer ennek is vége lesz. Ahogy az utolsó levelemben írtam, valami lesz, komputer ügyben lehet semmi, ha elakadok itt a bürokráciába. szóval hagyjuk, csináld a magad dolgát. Nincs most erre idő.

Apa

Nyugi, lj

Bubu nem tudom észrevetted e, de raktam be lét.

Nagyon ügyes vagy, csak tényleg nem kéne megbolondulni a gazokkal. Tudom, hogy "nekem is csinálod", mert megyek, de komolyan minden áron nem kell. Anélkül is elhiszem, jó gazdasszony vagy. Ezt minden évben elmondom... Az sokkal nagyobb öröm lenne, ha jó nagy parajokat látok, te viszont virulsz, mint a piros alma.

Szóval nyugi. Puszik

Jack

Baboskendő

Biztos vagyok benne, ha nekiülsz, s komolyan elkezdesz ezeken a dolgokon gondolkodni, a végeredmény egy patthelyzet lesz. Még ha messzire is jutsz.

Egyik oldalon ugye ott van egy szegény Rumcájsz a Jicsinben, beteg a bubulykája, na most akkor mi van? Sápadjon vele? Haljon bele? Hát persze. Igen, ilyen is van. De biztos te is látod, hogy ez, s még megannyi más dolog, valahogy nem *real.* Olyan valóságtalan, szoppoperás. S az egész Trseno, baboskendő, délkínai tenger, héttenger ördöge, etológizálni ideál helyeken, fehér lovak szárnyakkal, berepülőpilótáskodni, autót versenyezni, virágos réteken bolyongani pillangókkal és kolibrikkel a hajunkban, meg az összes kuka-love-ok, meg hegyorom imádatok, meg elestem a hazáért, meg a mások hazájáért, Segesvár meg Sukoró, meg byronos Szúnion, meg cifra mogyoró. A babos kendő, az egy szimbólum. A baboskendőben nem az a jó, hogy nem vagyunk baboskendőben egy katamaránon, egy harley-n, vagy ugrálunk ki siklóernyővel göpzajokból, vagy bandzsizunk egy szakadék fölött, s más infantilitások. Hogy nem függesszük föl az értelmet, az időt, s más nehezen megtanult emberi értékeket. A babos kendőben az a jó, hogy belül, az igazi lelkünk mélyén, legyünk bárhol, bármiben, bárhogyan, a fejünkön babos kendő van.

Babos kendős emberek vagyunk. Mi azok vagyunk.

Aztán az, hogy ez a „valóságban" nem így van, semmit sem jelent. Majdnem semmit. Mert a valóság, az a fejünkben van. S ha – na itt jön a neheze, kiülsz mondjuk a folyosóra, fölrakod a lábad a délutánban, mondjuk egy jó zenével, vagy ugyan ezt az éjszakában, a holddal, meg tücskökkel, akkor azt tudod mondani, hogy ez az én babos kendőm. Nekem egy még nagyobb, szebb, s fucken jobb s igazabb babos kendőm van, nem látod? - itt van a fejemen! Amikor megvetted a hajót, az az volt. Amikor ültünk rajta a badacsonyi naplementében, piros martinivel, az az volt. Amikor kimentünk a hullámzásban ketten, s fürödtünk, az az volt. Amikor megöleltük és megcsókoltuk a kínai selyemtyúkokat, s családtaggá szenteltük őket, az az volt. Kaposvárra a Ct-re oda vissza ebben a kendőben motoroztunk. Te egy ilyenben vezetted körbe a Balatont, a művészeti hetek után, miközben én is abban fetrengtem a hátsó ülésen, s Harley-mből rossz gyújtás

szaga áradt. Miért, asszed nincs ilyen? Aztán ha jól emlékszem, egy babos fürdőruhában bezoomoltál a fenséges tavunkba, mi van azzal? A szigeten milyen kendő volt rajtad, honey? ...mert álom a bűn, s álom a jóság, de minden álomnál több a valóság. Emlékszel erre. Vagy mi vagyunk mi? Szappanhősök? Vagy valós emberek? Értő-érző, nemes lelkek, akik képesek az életet a maga, komplex valóságában megélni, ami nem segrecsapásokból, virslizabálásból, mobiltelefonos fényképezésből, autók műszaki problémáiból, időjárásból, s közösülésekből áll csak. Az is van. S az ember, galádul néha bezabál egy virslit. De az egészben nem az aktus a nagy, hanem a lélekállapot, amiben megcsendül egy hang, fellobban egy szín vagy illat, „amik, valahol egy nagy tengeren összeringnak". Nem? Nem vagyunk mi mások? Komolyan? Az akkor az mi? Oké, te hogy hívod?

Amikor még az ember kicsi és zöld, na meg kőevő, akkor habzsolja a kis zöld köveket.

De mire nagy és bölcs kőevő lesz, már tudja a különbséget a zöld kővel teli has, a zöld kövekre vágyás, meg a zöld kövek okozta zöld álmok között. S még egyszer. Jó, nagyon jó zöld köveket enni. De én már tudom mi az, s nem kell a világ végi zöld kutakhoz zarándokolnom, zöld homályukba leereszkednem, s újra és újra teletömnöm magam. Nem kell. Én úgy vélem, hiszem, tudom, hogy az a legnagyobb, legteljesebb baboskendős világ, amiről én valaha is halottam, azon a részén a világnak. Ami nekünk van. Szerintem, abban minden babos. Szerintem az nagyon rendhagyó, nagyon punk, nagyon avantgárd, nagyon tökös, nagyon vagány, nagyon hip, nagyon bátor, nagyon artisztik, nagyon lényegre törő, nagyon következetes s igaz. S pont a látszatok, a szimpla realitások, amikre kell vigyázni. Könnyű lett volna, gyerekes lett volna venni fél éves munkával egy harley-t, két babos kendőt, s lófrálni ebben a sivatagban. Konzervdobozokat rugdosni a parkolókban. Chip motelokban felébredni. De micsoda bullshit az a házunkhoz, hajónkhoz, kertünkhöz, gyerekeinkhez, s más megannyi imádott ereklyénkhez képest, amik körül vesznek, mint a papot a szentképek, ereklyék, a mise és a harangszó? A tömjén is, persze. Miért, a péket mi vegye körül, gázolajszag, mint a szerelőt? Én még mindig nem tudom, te ki vagy. Te se tudod ki vagy. Ez alkalmanként újra előjön. S főleg, ha iszol. Mert akkor olyan felületes vagy. Olyan tévedékeny. Miközben, a nap nagy részében olyan jó vagy. Olyan jól csinálod. De ez a barbár, ez a Koppány, ez a turulmadaras motherfucker, szegény falusi rokonod, tele dumálja a fejed ezzel a hitetlen dumával. Mert nem tudod eldönteni, hogy hol van az ember spirituális középpontja. Mert azt hiszed, olykor, hogy az vagy operett, vagy neszebazdmeg valóság. Mikor a Mecsek tövében a kajálásról beszéltél, az gyönyörű volt. Én azt A Jillt szeretem. A barbárt nem annyira. Jill a barbár, ez nekem idegen marad. Én ott kezdődök, ahol az élet az szent. A lélek meg még szentebb. A világot sok féle képen lehet nézni. Hülyeként, meg másként. Mikor én a kertekről beszéltem, erre céloztam. Mennyire hatott az rád? Ennyire, hogy így reagáltál? Ittál, s nyekeregni kezdtél? Miért nem vetted föl azt a lapot? S járultál hozzá valamivel. Akár hogy helyeseltél volna, akár hogy

te is tromfolsz valamit. Előhozva mondjuk a te kertjeid? Azt gondolom, hogy az lenne a fejeden a babos kendő. Nem ez az örökös „másra vágyás", menekülés az ittlévő, nyilvánvaló, gazdag valóság elől, valami irrealitásba. Azt ajánlanám, hogy mától lennél inkább babos ország baboskendős királynője, ne csak mellékesen, ne félvállról, ne csak úgy, mint valami, ami nem számít, az nem fontos, az nem itt, és most van. Mert az igazi és érzelmes, dagadt pilóták messze repülnek, egy fucken röfögő amerikai motoron egy híd alatt kefélni, az jobb, s így tovább. Hanem mert az a világ itt van, babos csirkékkel, babos kutyákkal és macskákkal, babos gyerekekkel, babos férjjel, babos múlttal, s babos jelennel és jövővel. S te vagy benne lenni – nyakig. What a fuck? Are you stupid, or what?

Jack

2003.Jún. 12. Minden jó, az élet szép. Nagyon jó napom volt ma, nem is tudom, hogy sikerült,

rohangáltam le-föl, de ki van takarítva a mamánál, voltam kozmetikusnál, vettem fűnyírót, ki is próbáltam, elég faja (Tenessyben vagy hol gyártották, barátkoztam fritzékkel, csináltam a szőlőt is, egész nap eszegettem, tök jó a gyomrom, végig porszívóztam a lakást, A Sandra levizsgázott a jogból, és szerintem nekünk van a világon az egyik legjobb házunk, mindenki haldoklik a hőségben itt meg tök elviselhető, kellemes világ van, mindenféle rongyokat akasztottam azért mindenhova, hogy ne süssön be a nap, amiket elég 'dácsásan' lebegtet a szél, nőnek és virágoznak a virágaim, csiripelnek a madarak ezerrel, kutyák heverésznek a fák árnyékában, a kiskakasnak van nője és a szőlőből provanszi tájakra lehet látni a gyönyörű naplementében. Az élet szép.

Puszik, Jill.

A leveleid üresek, Faragj inkább, Válasz a gyulának,

Oké.

A következő a problémám: Ahogy én képzelem, tudom, látom. Van egyszer egy külső világ. Direkt, közvetlen, gyakorlatias. Meg kell felelni, punk-tum. Valami olyasmi, hogy az ember kiválaszt öt kisdobost, akik egy feladatra képesek: fát vágni, medvét ölni, tűzből kimenteni, folyót eltorlaszolni, vészvillogó nélkül veszély nélkül vezetni (s finoman), érzelemmel reagálni emberi kavalkádra, s egy bonyolult, összetett műszaki problémát optimálisan megoldani. Lehetne még sorolni. Nos, semmi kétségem, hogy ha ugyan abba a táborba kerülnénk, te egyike volnál azoknak, akiket választok. Ugyanakkor, ha megkérdeznék, hogy szeretném e, ha a szomszédom lennél, vagy együtt elmenni veled világkörüli hajóútra, kettesben, azt mondanám, nem. Colony-t se akarnék veled alapítani, minden kiválóságod ellenére. A következők miatt. A magam - naiv, vagy nem naiv módján, - én úgy képzelem, hogy az embernek van két nagyon jól különválasztható része. Nekem ez a tapasztalatom, s nagyon komolyan meg vagyok győződve róla.

Mondhatod, hogy "de", nem fog érdekelni. Csak próbálok őszinte, s rövid lenni. Nos, az első az, amiről eddig beszéltem. Próbálok hétköznapi nyelvet: fasza gyerek, belevaló, talpraesett, "profi", szakképzett, tapasztalt stb. Ez, valami minimum. Aki ezt nem tanulja meg, az ne is álljon sorba. Nagyon sok féle emberrel volt alkalmam (az alatt a majd ötven munkahelyemen, ami volt, nem számítva az önálló bugizást) együtt dolgoznom. S néha, mintha valami isteni csoda lenne, emberek, akik soha nem olvastak Márquezt, hallgattak Dylant, láttak egy Miro vagy Pollock képet, hallgattak egy Schubertet, ugyan azt, a fucken, nagyon gyakorlati zsenialitást tanúsítják, ha nem jobbat, mint én. S oda vagyok. Odavagyok a Józsitól. Tisztelem, becsülöm, fölnézek rá. S még azt is gondolom, hogy "bazdmeg, te valami istenáldotta zseni lehetsz, hogy a nélkül is tudod". Nyilván valami nagyon jó, s adekvát viszonya van a valóság egy szeletével, jobb is akár, mint nekem. Fasza. De, most én mondom. Máshol, iszonyú problémái vannak. Ezt nem is akarom részletezni. Mert a másik, amire gondolok, az valami System. Én nem szuper érzékenységre gondolok, nem szuper intelligenciára gondolok (bár, ez felmerül, újra és újra), nem "csak" aktív szellemi, érzelmi életre gondolok, hanem valami másra, amit nem is igazán akarok rend sorolni, rangsorolni. Szerintem - nem lehet. Arra gondolok, hogy valaki, valamilyen homályos, s soha ki nem deríthető oknál fogva, ugyan azt a rendszert rakja össze, amit én. Tehát, még egyszer: itt nem egyedi ítéletekről van szó, hanem egy rendszerről Mindig elképesztett, hogy amikor megkérdezték a nagy embert, hogy ki a kedvenc zeneszerzője, akkor azt mondta, hogy a Vivaldi, a Mozart, a Rolling Stones meg a Phil Collins. S nekem itt van a baj. Az utolsóban, mint gondolom, gondolod. Mert én kibaszottul utálom. És szarnak tartom. Szívből, megbocsájthatatlanul, visszavonhatatlanul. Ugyanakkor, nem olyan nagyon, de mégis csak szeretem a kis buzi Eltont. Ki mire izgul be. Ki mit, kit, hogy mennyit gyújt maga köré. Szóval azt akarom mondani, hogy az élet zseniális praktisza mögött van valami, egy felépítmény, akár milyen hamis is, aminek a meglétét én szeretem valakinél feltételezni, tudni akár, mert akkor tudom, mi a motivációja. S szeretem, ez a történet további folytatása, ha valakinek ilyen van. Nekem az ilyen, alapfokon egy valamire való ember. Ezen alul, aranyos, cuki, de annyi. A Depardiou-t imádom. A Piazzolát nem. A Fellinit sem. A Kuroszaváért, Kosturicáért, tűzbe mennék, a Vim Wanders-ért nem, bármennyire is tisztelem, szeretem, meg minden. Eszmerendszer, hiedelemrendszer, értékrendszer, stb. Az embernek a benső, intellektuális, szellemi élete. Kicsit, olyan, mint a Buddhának. Mije volt a Buddhának? A csupasz segge. Meg a változó árnyék a szikomor, vagy milyen fája alatt. S pl. Engem az se érdekel, milyen fa, s ez fontos. A külvilág engem nem érdekel. Komolyan nem. Lapos, érdektelen, silány. Semmi újat nem tud hozni. Viszont ezer és ezer galaxisom van, egy élet gyűjteménye, amit felfedeznék, mondjuk valakivel. Egyedül is oké. Nézd, a mi útjaink elég korán külön váltak. Meddig voltunk együtt? Egy-két évet? S aztán? Ez is egy különbség közöttünk: én szoktalak, a mai napig téged idézni. Elismerlek, csodállak, bizonyos adottságaidért. Ezt többször is

mondtam, ki is fejtettem. Lehet ez Amerika, s lehet, van ebben valami jó. Mikor megkérdeztem, unva a banánt, hogy mi a faszért kell nekem mosolyognom, ha nincs kedvem, akkor ezt mondták itt, ez még a kezdetekben volt: "mert az ember mindig a legjobb arcát fordítja a másik felé". S én ezt elfogadtam. Azóta is így csinálom. Ez nem egy felületes bullshit. Ez minden nap így van itt. S rengeteg képmutatás is van, hol ha nem itt? De rengeteg jó dolog is. A könnyedségnek megvan a maga autonómiája. A kedvességnek is. A mosolynak is. Az a didaktikus, nyers, prüdatantéria, poroszos nesze, bazdmeg, már messze mögöttem van, nem értek vele egyet. S te mondtad, (ugye, már megint, téged idézlek), "kiderült, hogy nincsenek jobb világok", s ez igaz, de különböző világokban vannak jóságok. Tehát, én így gondolom, nagy furfanggal össze kell szedni. Szóval, te ezt miért nem alkalmazod? Nem tudod? Hogy kicsit konkrétabban is, kedvesnek, szeretetteljesnek kell lenni, ha? Az eredeti, a válaszleveledben! Hónapok múltán... Nézd, én nem várok semmit. Jó lenne, ilyenek vannak, de hamis illúzióim nincsenek. Elnézem, megértem, megbocsájtom, hogy mások különbözőek. Nem fogok senkit leköpni a kalapja miatt. De az érdeklődésem azok felé irányul, akik ki tudja milyen bránertől vezérelve, mégis ugyan abban a hajóban utaznak. Legyen az fiatal, öreg, sovány, kövér. Pont most találtam egy fiatal faszit, huszonegy éves, énekes. S tíz oldalt áradoztam a Borisznak róla. Engem nem érdekel. Ha jó, hát felőlem zöld kőevő is lehet. Más. Azt vettem észre, hogy tetszik, vagy nem, emlékszel a Karcsi bácsira, tudod, BUDA TÉTÉNYBŐL? Hát persze hogy emlékszel... Ki, ha te nem? Nos, azt vettem észre, hogy mindannyian, ahogy öregszünk, mi férfiak, elkarcsibásodunk. Buzi, öntelt, kocka fejű, szúk agyú, vaskalapos, maradi öregurak kényszere nyom bennünket. S persze megvan ennek az oka. Nos, én nem akarok az lenni. Én örökifjú akarok lenni. Azaz, nem megöregedni. Nekem te is, meg a legtöbbje, egy öregember. Óvatos, korlátolt, szúk látókörű és bölcs. (lásd az Eliot négy évszakát) Ahol azt mondja, hogy szarok az öreg bölcsekre, a lázadókat, a lángban állókat jobban szeretem. Lásd az Adyt, a tűz csiszolójában. Nekem ez nem csak vers, költészet, túlzás, nekem ez követendő valóság. S tökéletesen megértem, s elfogadom, hogy valakinek ez lehet egy infantilis duma. Lehet lekurvaannyáz is. Na, erre én azt mondom, hogy a tiéd öcsi, oké? Ne, hogy azt hidd, azért mert én ezt olvasom, van valami, amit jobban tudsz, oké? Én tudom azt, amit te, az is benne van, de te nem tudod, amit én. Oké? Lehet, te valamire tartasz engem, oké. De ez nekem semmit sem mond. S nem is érdekel. S főleg nem akarok veled alanyi levelezést folytatni. Amiért teszem, az az, mert szeretnék túljutni rajta. Ha lehet. Én - valamiről, valamikről szeretnék beszélni. A Dürerről, pl. a múltkor, ezért is lecikiztél, mert hivatkozom valakikre. Nos, igen. Mert ezek az emberek a kedvenceim, a hőseim, a példaképeim. S nagyon sok mindent, még hétköznapiakat is, az ő tanításaik jegyében csinálok. Amikor a Blake azt mondta: "szépek ékes dísze mez, csalfa és felesleges, szépek ékes dísze ez “Vagy a Lorca vagy a Dylan Thomas, vagy, vagy vagy. De ha nem ugyan az a mi kettőnk benső világa, akkor miről beszéljünk. Nagyon megdöbbentett, hogy

pont! Azt nem vetted észre, a kurdokról írott levelemben, pedig ott volt, külön kihangsúlyoztam, hogy én tanultam ebből a filmből... Erre te ahelyett, hogy megnéznéd, örülnél, amiért felhívták rá a figyelmed, te is tanulnál…, s megosztanánk - ezután - a véleményünket, azt a felületességet közlöd, amit én is gondoltam, - mielőtt megnéztem! Hát, bazdmeg. Erről, így nem akarok beszélni. Még másképp. Mostanában én nem emlékszem, hogy te mondtál volna nekem valamit. Közhelyek. Nem tudom, az én leveleimben mik vannak. De gyanítom, ha csak az információt vesszük alapul, elég nagy a különbség. Cikized a gyorsaságom. Well, ez egy alapvető probléma. Én, azt gondolom, hogy nem lehetsz elég gyors. Halálosan komolyan gondolom. Nem lehet elég szellemi kapacitásod, nem lehet elég izgágaságod, nem lehetsz elég töretlen és igyekvő és "idióta", hogy még ebben a kurva rövid életben, behebzseld, amit csak tudsz. S beépítsd, s feldolgozd, s használd, s élj vele, s segíts, ez is egy pont. Nem is hiszem el, hogy nem így gondolod. S persze mindenkinek az alkat határt szab. De, mint elmélet, mint ítélet? Akkor minek mondod? Nekem ez nagyon felületes - megint. S ha ebben nem értünk egyet, az baj. Komoly, eltérítő probléma. Aztán itt van még egy. “to have, or to be - pajtás? “Ugye nem gondolod komolyan, hogy ilyet kérdezel tőlem? Tizenhat éveseknek való kérdés. Legalább is én (Érden, az állomás felé, egy téli éjszakán) ezt gondoltam. Nos, egy mondat: aki nem látja a to have, s a to be közötti összefüggést, az (nekem) baj. S itt hozzátenném, hogy én itt családban, hagyományban, Legacy-ban, herritage-ban gondolkodom. Valójába mindig abban gondolkodom. Probléma ez neked? Szinte rendszeresen update-ólak, mi van velünk. A családról, a gyerekekről, pénzről, házról, munkáról. Stb. Mit tudok én rólad? Együtt vagy még azzal a nővel? Pl. Mik a terveid? Ott maradtok? Stb. De, milyen kapcsolat az ilyen. Azt mondod, neked nincs időd, erőd, huzatod, whatever az íráshoz. Ezt én is mondhatnám. Elég rabszolgamunkát végzek. Minden nap. Hétvégén is. S elég fáradt vagyok. De, mikor egy lélek kopogtat, akkor veszem a faszom fáradságot, s gondolkodom, s írok. Aztán itt van ez a faszszopó gyöngyhalász esete... Nos, én egy kézművesnek, elég szabadnak, tartom magam. Munkát végzek, s ezért megfizetnek. Azt hiszem, pont én vagyok az, aki soha senki faszát nem szopta. Soha, sehol. Mélyen elkötelezett, de nagyon szabad embernek látom magam. S nem tudom, még milyen más út van. Illetve tudom, de nem értek vele egyet. Azt is tudom, hogy ez engem egyesek szemében alantasnak kvalifikál. Nos, ezeknek azt üzenem, hogy - ők - szopjanak le. Nos, mindenki másképp üdvözül. Nekem megvannak az érveim. S mindenkivel hajlandó vagyok vitába szállni, érdemben. Én pontosan látom, tudom a hátrányit a hiányos egzisztenciának. Mert az az esszencia kárára megy. Azt is tudom, hogy léteznek short cutok. De az nekem önzés. S igen, az én "művészetem" a családom, és az életem. S kibaszott büszke vagyok rá. (s ez nem morális kérdés nálam. Van ilyen vetülete is, de nem ezért csinálom. Hanem mert azt gondolom, hogy ez az igaz út. Segítek a szeretteimnek, hogy nekik igazibb, jobb életük legyen, hogy ők közelebb kerülhessenek ahhoz, amire valaki velük kapcsolatba gondolt. Amit az én szúkapám

nem értett meg. Elcseszve a világ elől s magam számára jelentős részét - magamnak) Ebben ez a lényeg. A művészethez teljesség kell. Egy teljes ember. S ez egy paradoxon, tudom. Mert erre nincs kapacitás. De az elv, az akkor is ez. A többi nem a mi dolgunk. Én mindent megteszek, amit tudok. S ennyi. Nem érdekel? Nem fontos? Nekem igen. S ha neked nem, nincs miről beszélnünk, kapcsolva a fentebb írott egyebekhez. S főleg ezért, s kilencvenkilenc százalékban ezért nem akarok veled levelezni. Mást szeretsz, más az értékrendszerünk, más a célunk, más az érdeklődésünk, más a hozzáállásunk, más az ítéletünk is. Vannak közös pontok, persze. Mindenkivel lehet itt-ott közös pont. De én nem a philcollinsszal való közös pontot keresem, hanem a (tőlük hála az égnek kivált) csodálatos Peter Gabriel világegyetemével. Meg a hasonlókkal. Hogy ez nem egy élő ember? Nos, erre ott van a Corso verse: "ha volna egy olyan valószínűtlen nő, mint amilyen valószínűtlen vagyok én, akkor a házasság se volna valószínűtlen". Meg van nekem az én világom, elég jól elvagyok benne. Nem hiányzik a hókuszpókusz szimbolizmusod, ami mögé elrejted a??????? Valóságod. Van abban jó, amit mondasz, de nekem abszolút nem áll össze egy kép. Töredezett, zavaros, homályos. Régen jobb voltál, nem tudom mit történt, ill. Sejtem. Sajnálom. Elmenekültél az élet elől, önön beeing-edbe. Minden jó, nagyon fasza, légy benne boldog. Nekem semmi közöm ehhez. S ez nem sértegetés, egyszerűen így látom. A leveleid felületesek, és üresek. Egy értelmes munkás is tud ilyent írni. Ezt gondolom. Faragj inkább, abban biztos jó vagy. Ahogy mondod. Illetve, én is láttam, igaz, szerintem - is. S főleg ne próbáljunk egy dologból kiragadva, levezetni mindent.

Ilyen nincs.

Jack

0812 nem vagyok happy, mert nem vagy happy…, Jill levele

Hát, fene tudja... Nagyon nem vagyok happy, hogy te annyira nem vagy happy, de majd csak ….

Nem tudom. Az ember után azt gondolja, hogy már mindent ért meg tud meg fölfog, aztán kiderül, hogy minden másképp van, újabb és újabb stációi vannak ennek az egész rák meg minden ügynek, az életünknek... Én nem nagyon szoktam ugye gondolkodni, most igazándiból elégé úgy érzem, hogy kellene, de nem nagyon megy, mert túl sok, túl fáradt, lemerült, kialvatlan stb. Nincs semmi, holnap reggel lekell vinni a Sandrát Lengyeltótiba, mert mégsem kell neki táborozni, viszont adnak neki egy igazolást, hogy volt. A Borisz hülyét játszik, a kis Andinál kamillázik és társasjátékozik... Néha azért tudnék kicsit sikítozni én is. Vagy akkor inkább egyedül lenni. Vagy elmenni 'nyaralni'…Na, jó, csak késő esti megroggyanás, nem olyan nagyon komoly. Kitartás. Türelem. Apró örömök. Jó gondolatok. I know everything. De mégse jó. Mégse jól. Mégse ér sokat. Mi lenne, ha még csak nem is tudnám? Lehet, akkor lenne jobb? Vagy inkább sokkal

szarabb? Szerintem még a kérdés is hülyeség. Mindegy. Próbáljuk meg összekanalazni magunkat kérem. Valami értelme biztos van ennek az egésznek. Meg különben is, nem olyan egyszerű nem csinálni sem. Remélem sikerül kicsit kipihenni magad, megjavult az aircondicionáló vagy mi franc, van gyógyszer, AOL meg mifene. Vigyázz magadra, ne légy depis, majd igazodik.

Puszik, Jill.

0813a jó, az viszonyítás kérdése, amikor az ember pl. Elmegy pecázni..., na meg az ember elme-kertje, az én válaszom

Nos, reggel van, háromig bírtam. Viszont vagy hat óra felé elmentem aludni. Ami kilenc óra alvás, nálam világcsúcs. Azt hiszem, hogy valójában én már olyan tizennyolc éve "amerikai" vagyok, már, mint az életmódomat tekintve. A biológiám. S ezen lehetne mindenféle vegyes eredménnyel morfondírozni. Szóval azt mondod nem vagy happy, mert én nem... Ezzel vigyázz, tudod, ez nálam azért nem úgy van... Mert mindig keresem a jót. A káoszban a jót. S ahogy valahol célzol is rá, szerintem mindketten tudjuk, hogy van is olyan. Bőven. Az egész többnyire a viszonyításban marad rejtve. Valahogy úgy, hogy az ember elindul ugye - mondjuk a Lake tahóra pecázni. Tervez, készül, meg minden. S nekivág. De földre dönti a modern élet zűrzavara, szétszóródik… amíg, majd újra el nem jut a rendig. S aztán eltéved-eltérül. Mert már az úton lerobban a kocsi, viszont a közelben szép fenyők, s tarka virágok vannak. A kocsi alól is szép kilátás van a völgyre. A probléma is megoldható, csupán néhány órai nyomorúság. Aztán az ember odaér, s jegyiroda zárva. Ezért elindul a közeli játékterembe, s csocsózik. Végül is, mindig jó lett volna egy rendeset... Aztán végre "kora reggel tizenegykor" már ott ül a tónál, kapás ugye már nincs, mikor eszébe jut, hogy a nagymamának, a kiscicának, a kis pipinek, a kisfának, s más kislényeknek felejtett csak el tejcit adni, s elmereng a következményeken. A tó vize sima, az úszónak is kezd melege lenni. Semmi sem mozdul. Valaki fűszeres akármit eszik reménytelen fájdalmában, egy műanyag tálból. S felmerül, hogy mitől kéne mégiscsak üde földiepernek lenni, csillogó szemmel, almás mosollyal a felhőket bámulva, amik majd csak délutánra keletkeznek. S megint csak az jut eszébe, hogy van itten - mondjuk - százezer dolog. S az élet nagy értelme viszont meg az lenne, ha az mind megvan, s mind keresztbe-kasba szőve, múködőképesen! Nem volt tiszta, mire is jut majd az ember gyereke. S mikor választani kellett, mert kellett! akkor jöttek a bajok. Mert valaki galád módon azt a kérdést tette föl, hogy itt és most egy kisvasút, vagy majd lehet mindenféle vasutak... S persze, hogy az ember fiatalon, még te is! azt mondja, na, én most itt nem állok le szarakodni, s gazolni a bugaci pipacsok közét. Igen ám, de közben az ember drasztikus változásokon megy át, hol a Szabadság Szobor (tövéből), hol a Golden Gate hídról, hol a charlestoni polgárháborús ágyúról, hol egy kisváros bérelt ablakából, de izsáki földes szobát, vagy bonnyai baromfiudvart kémlel. Mert, hogy az milyen jó volt, meg

lenne. S mindenről semmit sem tud. Csak néz, mint a bamba állat. De valami mindig, hát, ha nem alant, de történik. Ezt már tudjuk. Mert van ugye az „ezer teraszos élet", meg az első inprint-ek. S nyilván! Jó lenne az egyik teraszon egy ládagyár, ahol csak kopácsolnak, ütemesen, békésen, nap hosszan. Nyárfalevelek békét szövő finom lengésével, vagy ha más nem, itt van a háttérben, tartalékban a baromfiudvar monosteri-je, de ez nem jön össze, csak a mérhetetlen kupleráj. Valami kirángatja, az ember, összezilálja a hologramot. Az ember leül, hogy egyen egy zsíros kenyeret paprikával és paradicsommal, s odabasznak elé egy nagy amerikai steak-et, sok kecsöppel, ananásszal, nyers srimp-el, s vajas popkornnal. Ami mind jó. De belekerül néhány évtízedbe, mire az ember rájön, hogy a napi tízenhat óra a bányában, amibe ez a fenséges moslék kerül – csak szimplán nem éri meg. Viszont van egy csomó „igen ám!" Mert, hogy az IZSÁK BONNYAI, nemesen rothadó kovászos uborka, a légy mászta kenyér, a kilátás a kacsaúsztatóra, a falusi trágyaillat-orgia, a mákdarálók, kisbalták, néprádiók, kerekes kutak, teknők, s csorbult fazekak s a kertvégébe kitalicskázott nejlonzsákok, s elhullt állatok világán kívül még elég sok minden van. Na, ilyenkor, már jócskán tettre készen, növekvő bölcsességgel, az ember elkezdi a világ valamelyik lukába riadtan összegyűjteni a szajrét. S gyűjti, gyűjti. Zavarodott állapot. Mert kiderül ugye, hogy nem, hogy ezer teraszról nyíló ezer élet nem lesz, de csak mondjuk öt se. A staff, a sok kacat meg itt van, s ugyan nem kér enni, de semmire se jó. Ha netán a zálogba be lehetne adni, még akkor se, de még az se. Lépni se, nézni se lehet, szerelem meg aztán végképp sehol. Mi legyen tehát? Nyomjunk azért még ki egy párat? Használjuk a budin a Digitalokat? Vagy hordjuk föl lenyomatoknak, préselvényeknek, egy kanyargós, bizi élet hordalékának a padlásra, hogy ez most egy soha el nem dönthető találós kérdés marad: most ez valami szuvenír vagy kacat? S már-már föladna mindent, de az utolsó pillanatban, (s nem először) újra vizsgálja a dolgokat. (mielőtt még végzetes faszságot csinálna. Ehhez már túl öreg. S különben is…) Hát, aztán itt két dolog van. Az egyik az ő kis útja (tapasztalatai meg a tanulságok, ugye). A másik, meg, hogy mások ehhez képest... S, nos, az elsőről eszébe jut néhány millió dolog. Kertek, mondjuk, mint keretek... Felsorolhatatlan... Egy pemete-fú liget Bugacon, s a fák fölött rohanó ifjonti szerelem felhőivel. Egy kis tó egy vízililiomon ülő vadkacsával, amint annak a fején egy szitakötő rezeg, háttérben egy mámoros ír szetter. Ilyen, s ehhez hasonló részletek. De vannak ömlesztett kertek: Kiskunfélegyházán, Pátyon, Toponáron, pápán, Érden, Budafokon, Alsónémedibe(?), Szentendrén, a Jamaica és a richmondhill-i kereszteződésben, egy kaliforniai beugróban, valamelyik dombon, lejtőn, lankán; kertek, amelyek elzárták az utat elveszni készülő családtag kutyusunktól, egy nagy hőerőmű fenyegető tövén a csendes óceánnál;

a kertek NEW YORK más részein, mondjuk pl. A magasvasutakról; felhőkarcolók kertjei; Catskill fás részletek, valami búvópatakkal; charlestoni downtown kert dobozkák, házdobozok, tele bútor, edény, s eccájgdobozokkal, egy kert Big Sur-nél, Nagy fával, amit egy hittérítő spanyol Csontváry festett, a magyart megelőzve; s lehet a henry is elszívott egy cigit alatta? Kert, amiben nincs giliszta, de van rajta egy faterasz; egy másik amelyikben van egy pléh kunyhó, tele nagy amerikai csótányokkal, mellette egy nylon pool, tele néger gyerekekkel, beleértve a sajátunkat is; kert, gyökerektől eldugult szennyvíz csövekkel; egy kert, amiben még egy pad sem fér el, s olajos orosz traktorokra néz; s végül egy kert, mint a mi „Conney Islandunk in mind", magyarul a mi szellemünk vidámparkja...

Na, …, mit lehet ebből kihagyni? Mert, s persze, az mind, vagy néhányat kihagyva, nem a miénk volt. Semmi közünk egymáshoz, nem? De, mégse. Az nem úgy van. Aztán az ember elmegy, miután már „többé nem akar csatangolni", s megnézi mások, hogy állnak. S mit lát? Hát, hogy itt is ott is „legelget a tehén, s lassan megmérgeződik…" így, apolllineresen. S legutóbb, ugye, talál két kertet. S nem véletlen. Az egyik oldalon a kerítés mögött a semmibe néz, semmibe vész. Még az ásatások nyomait is eltűntették. Se régi, se új. Semmiből semmibe átmenet. Két átlátszó ember dohányzik (mértékletesen!) A kapujában. Totál átlátszóak, mint a medúza, s az ember csodálkozik, hogy hát, ha nincs benne semmi, akkor ezek a lények mitől élnek? Ha? A másik egy postcard. Eladhatatlan, mert részeg disznók ultiznak éjjel nappal rajta. Büdös szájjal, foltos ruhákban, ápolatlan szavakkal, megrogyva a panoráma rájuk szakadt főnyereményétől. Tervek azok vannak. De egy háromnapos, tartósító nélküli magyar debreceni a napon, már nem riszájkolódik, se így, se úgy. Kutyaeledelnek, talán még annak se jó.(én nem adnám az enyémnek.) Nos, ezek után, az ember már csak mikor haza ér, a

jó nagy kertjébe, azon kell (kellene) hogy gondolkozzék, hogy miként is tartsa meg, meg használja, amije van. S ami ráadásul, a sors, vagy a jóisten különös kegyeként, a világ összes kertje együtt, nem tökéletes, de majdnem. Mi kell ehhez? Még egy kapa? Pressure washer, hosszú csővel? Ahhoz meg egy szivattyú a kútba, ahhoz meg vezeték, ahhoz meg aljzat, meg dugó? Idő? Pénz? Lehet. De legalább azt szemelőt tartva, hogy a királyság eljő. Mikor majd az embernek lesz ideje, hogy rendet rakjon az agyában, s nem lemondásból, nem depresszióból, nem megalkuvásból, nem a keserű nyáltól, s könnyektől a fullasztó köhögések közepette, nem azért, mert bedobott valamit a postás, nem azért, mert lekéstünk egy telefonhívást, nem mert annyi a megválaszolhatatlan email, a tükörbeli rémképünktől, az öregedés receptjeivel sorban állva a gyógyszertárban, sóhajtozni a kihagyott lehetőségek teniszpályáinál, az elérhetetlen vitorlás kikötőkben, a közönséges, szánalmas, és büdös állatkertekben, a hülyegyerekeknek való vidámparkokban, az olcsó trükkök cirkuszában, hanem az újrafelfedezéstől. A határtalan örömtől a szappanbuborékok láttán, a pitypang ejtőernyői láttán, a bogáncsok, a lapulevelek, s ecetfák, méhek és dongók és hangyák és trillázó énekes madarak életörömének láttán, az újra csiklandozó szivárvánnyal a markunkban, amikor ismét kenyér illata lesz a tavaszi szélnek, vitorlásunk most már ez az élmény hajtja, már bölcs apjaként önmaga drága gyermekének ő kormányozza, megtervezi, beossza, elrendezi, s a jövőnek megóvja kertjét, a világmindenség összehordott összes szellemi és szellemtelen kincsével együtt. Leülhet majd végre. S „háza soha többé, lángra nem gyullad."

Ámen.

Jack.

Ide még a lefele menésből részletek okt. ig. az elmenésig

2003.09.18 Hurrikán Izabel Virginia Beach, Virginia már megint egy sorsdöntő hurrikán?

rengeteget gondolok a házunkra…, lj

Egy 165km/h szél, gyengül is, máshova is megy, - a szokásos. A hurrikánról beszélek.

Valami szél meg eső lesz, gondolom, mint mikor itt voltál. Semmi semmivel. Az a baj, hogy már lehűlt a víz itt, van egy keskeny sáv, s mikor odaér, az lelassítja.

Már csak hármas. Ez az amit legjobban utálok, mert csak jó felbojdítja az embert, aztán meg semmi. Mindig így volt. A cirkusz persze megy, nagy hűhó semmiért. Nincs szerencsém, az biztos. Pedig már nem szeretem ezt a helyet. Úgy fogok járni vele, mint Charlestonnal: túl sok minden semmilyen, meg rossz, s a lehetőségek végesek. Végül is egy kisváros, akkora, mint Kaposvár. Szabályosan beteg leszek a gondolattól, hogy ezzel a nyomorult Al-lel kell most már lennem. Nem nagyon hív senki. S ahogy írtam, s remélhetőleg ez majd változik, ha elmegy ez

az izé. Talán valami kis pénz mégiscsak csurran-csöppen az insurancekből. Talán. Pedig nem én vagyok az egyetlen, aki várta. Jóska-Pisták ezrei, mint én. Kis vígasz. Tegnap este néztem a Charlie-Rose-t, valami híres neves közgazdásszal. Aki azt mondta, hogy egy pár éven belül ez itt egy banana-köztársaság lesz. Azt mondta, hogy már is rosszabb helyen van, mint Argentína. Van itt pénz, de a kormány totál eladósodik a földesuraknak, akik majd ezt ki is fogják használni. Azaz koncepció nélküli helyi háborúk tömkelege tör majd ki. S miután nehéz szegénybe visszamenni, mindenki üt-vág-nemanyád. Remélem addigra már magam mögött tudom ezt. Rengeteget gondolok a házunkra, az otthonunkra. El sem tudom képzelni, mi lenne velem nélküle. S tudom, hogy sok-sok mindenben rendet kell majd teremtenem, az igazság, hogy már el is kezdtem. Sok mindent ki kell majd dobálni, főleg az ember agyából. Egy másik élet baromságait. S marha jó érzés, hogy az valami érthető, átlátható, s feltétlenül egyszerűbb dolog. De, volt ennek előjátéka. Emlékszem, mikor elmentem Nagykovácsiba a faluba, leültem a kocsma tákolt padjára, s nekifogtam a baromi finom rántotthúsomnak. Korsó sörrel. S hallgattam a maszekok süketelését. Borzasztó, mit összeszenvedek itt, mennyire undorodom szinte már mindentől. Már akkor is így voltam ezzel. A helyi zsidók, a Jimek, Alanek, Alek, Edek előtt. Terrorizmus előtt. S már akkor is elhomályosult a szemem, s elzsibbadt a szívem attól, ami ott van. Mert, hát, jó szar az. Ren-ge-teg a prob-lé-ma. De ez kb. Tízszer szarabb. Százszor. Ezerszer. Valamit majd kitalálok. Végül is itt van a kégli, a kocsik, a szerszámaim. Ti is ott vagytok. Csak a jóisten adjon még egy kis erőt.

Jack

közben várok itt, mi lesz ebből a hurrikánból, 🖃 ljil⚜

Well, semmi semmivel. Kis szélrohamok, kevés eső. De délután kettőre mondják, hogy ideér, illetve északra. Olyan ötven, vagy még több máléra fölfelé lesz a nagy szél lenti széle. Marha jót aludtam, mint ha mi sem történt volna. S persze mindenki nagyon güzül, mindenféle emergency management-ek, ebben nagyok. Nyilván senki sem dolgozik, szenteskedő dumák, s persze van pénz. A *shelterekben* nincs senki. S van olyan, hogy *recovery* hadsereg, több ezren, biztosítási ügynökök, s már ők maguk elvégzik a munka egy részét! S feltétlenül ellenőrizze! - kivel csináltatja, s nézze meg a bűnözői rekordját! - a szokásait, a vallását, a származását, meg milyen nationality... - Nem szó szerint, de... S mindenki belendült. Pl. Jött egy e-mail, ezt már megnéztem, amiben azt mondták, hogy fölértékelték az ingatlanom! - érdekli őket, hogy megvegyék, ne törődjek vele, mekkora lesz a károm, csak adjam el neki, készpénzzel fizetnek. Itt, ez a cím! Amúgy felkészültem, főztem egy nagy adag kávét, teát, főtt tojást, főtt krumplit, van egy csomó kenyerem, hagymám, aztán ennyi. Van egy csomó konzervem, két hétig is kibírom ezzel. De szerintem holnapra kisüt a nap, s nem lesz semmi. Na jó.

Hát, elég rendesen ki vagyok borulva..., ljil⚜

Hát elég rendesen ki vagyok borulva. Azért az embernek van egy rendes kis tudatalattija. Rendes embernek is van tudatalattija? Fene tudja. Néha azért elég rendesen fáradt vagyok élni. Ez az év azért egy katasztrófa volt sok szempontból. Ugye azt mondják, hogy az embernek szüksége van illúziókra. Hát én biztosan egyike vagyok azoknak. S ez az év arról lesz híres, hogy ezeknek nagy része, - csak szimplán eltűnőben. Ez már valami *high academy*, amit a Jóisten előírt nekem. Így látom. Körülnézek, s már alig maradt mibe kapaszkodni: egy két kis söröskupaknyi jégtábla. Olyan nyomorúság az egész. S tudom, hogy ez nem minden, hogy most lent vagyok, de nem tudok megszabadulni attól, hogy ez nem álom, ez valóság, ilyen van, ha - well, nem tudom, az ember nem vigyáz? De mit tudtam volna tenni? Kiforgassam magam, mint egy zsebet? Gondolkozzam másképp? Hogy? Az nem én vagyok. De belátom, hogy ez így nem megy. Nem lehet ilyen "kényelmesen" lenni, élni, gondolkodni. Nekem nem adatott meg ez a luxus. Menni kell, s magamnak kell találnom valami *fant.* Fene egye meg. Azt hiszem a legjobb, ha nekiállok nagyon dolgozni, ha nem akarom, hogy megmenjen a burám. Csak ne érezném magam úgy, mint egy nagy ólom tömb, hideg, súlyos, fémesen magányos. Valahol a mélyben iszonyúan pissed off vagyok - mindenre. Mert ugyanakkor tudom, hogy van ennél jobb is, lehetne ennél jobb is, egyszóval van jó. Van, akinek, van, ahol, egyszóval az ilyen létezik. S azt hiszem valami változtatást kell tennem, mert ez még csak nem is lassan, de gyorsan és biztosan megöl. Úgy érzem, mintha minden kicsúszna a kezemből. Egy biztos, le kell menni erről az emeletről, nem nekem való. Csak ugye még nem lehet. De lejjebb kell szállítani ezt a megfeszült állapotot. Csak mielőtt ezt meg tudom tenni, még egyszer föl kell pumpálnom magam. S nézem ezt a kurva térképet, nézem, nézem. Szaggatom az agyam. De semmilyen válasz nem jön. A News egy bullshit. Ezer órát hallgatod, mire kijön egy kis szétmállott morzsa. S ilyenre kell építened, mint egy idióta. A hitedre, a benső meggyőződésedre. Valaki mondott mostanában egy jót. Valami hivatást tűzött ki, valami lehetetlent maga elé. S nagyon meredek volt. S kérdezték tőle, - miután sikerült - hogy miként tudta megcsinálni? S ezt mondta:

"tudtam, hogy az egész világ ellenem van. De egyet tehettem, az én erőmnek, akaratomnak nagyobbnak kellett legyen, mint azoknak, akik az utamban álltak…" ,-

ez elég jó. Ezt találtam, s most itt is van rajtam, mint egy malackás napszemüveg, mint egy úszómellény. Minden jó lesz.

Jack

Az utolsó változtatás – egy álammal északabbra? - gyakorlati elképzelések

Köszönöm a bíztatást. Igen, azt hiszem, hogy költözöm. Nincs semmi baj. Csak próbálom kibeszélni magamból, a dutymát. Sok bizonytalanság van ebben. Ugyanakkor egy csomó extrém, s egy csomó biztos is, s végül is azon múlik minden, hogy hogyan vagyok képes hozzáállni. De ehhez tényleg össze kell rakni azt a puzzlet. S ez mind rajtam múlik, "rajtam múlik". Arra gondoltam, hogy szép lassan felépítem a dolgot. Pakolok, kidobok, takarítok, kellenek új flyerek, elmegyek megnézem, nézem a híreket, meg ilyenek. Nehezen tudom elképzelni, miért ne sikerülne. Több ember, több ház, több lehetőség. Lényegében ennyi. A többi nem érdekes. S most még nem lehet látni mi lesz, de én nagyon reménykedem, hogy a jóisten akarja így legyen. Szép az a lepkés hely. Kb. Ilyennek képzeltem el. Mert, hogy a tenger olyan, mint görögben, csak falusibb. S az jó. Régi világok hangulata. Na, megyek, tetyek-vetyek. Aztán alszom, reggel meg megyek munkázni.

Jack

Bolgárhoz kiskertésznek, meg egy újabb költözés, lj

Hát, nem könnyű. Biztosan haladok afelé, hogy egyszer nem tudok otthagyni valamit. Szörnyű. A kis latínók nem jönnek, biztos drága nekik, nincs pénzük. Mondjuk, hogy majdnem új kocsijaik vannak... De mindegy. Tegnap hordtam a szarokat a *Storage*-ba, s késő délután jutottam el oda, hogy elkezdjem szétszedni a polcokat. Közben lemondtam a dolgokat, bár a telefon az kérdéses, mert hogy a Borisz nevén van, kellett volna a ss száma, s lehet, hogy mindjárt át is raknák? Tehát inkább majd onnan próbálom…. Úgy néz ki pénzt nem tudok ebből a cuccból csinálni, arra már nincs idő, s egy marad, hogy odaadom nekik a végén ingyen. Csak hogy vigyék. Viszont igencsak kemény munkával rendet raktam a van-ben, kidobtam ezer kacatot. Most elég jó nagy hely lett benne, végül is ez egy marha nagy batár. Elmentem az Edékhez, s megköszöntem mindent. De kellett volna látni a kis genyát. Hogy kínlódott. Szabadkozott. Mert ugye nyilvánvaló volt, hogy a munka miatt megyek el. Utóbbi egy évben semmilyen munkát nem szerzett. Nagy fiú lett belőle, amiért itt-ott én is tettem: kicsit alányúltam, felemeltem, hm. Hiába, egy ilyen kis helyen álmosan telik az élet, s egy magamfajta gyütmentnek csak alkalmi munka jut. Oda kell mennem, ahol nagyobb a „munka népsűrűség, hm. Mindegy. A baj velem van... – bólogattam. Meg a helyjel, - de ezt már elhallgattam.

DAWN- EGY NŐ- EGY BÚCSÚ

végül is Jack úgy döntött, hogy néhány maradék, de értékes tárgyból mégiscsak tart egy kis kiárusítást. Pár szomszéd be is tévedt, s a végén megjelent a

Collie-s szomszédasszony is. Jack fáradt volt, kimerítette az egész napi rohangálás, pakolás, s a helyzetből adódó feszültség. Épp lerogyott, hogy na jó, iszik még egy sört, aztán lefekszik, amikor a nő az ajtóban megjelent. Mióta Jack az apartmant irodában legutoljára följelentette, nem is volt szerencséje látni, s a kutyulik is valahogy vissza lettek terelve. Jack el is felejtkezett a nőről. Mindjárt megy, az egész ügy mellékessé vált. Így aztán váratlan ötletből hellyel, s egy sörrel kínálta a nyilvánvaló alibiből valami apróságot vásárló nőt, aki Jill után érdeklődött. Jack mesélt Jill betegségéről, a költözésről, a szörnyű magányáról, s a nő tátott szájjal hallgatta, szemlátomást szimpatizálva egyre közelebb ült. Ki tudja hányadik sör után szép lassan kiderült, hogy nem igen van olyan téma, kérdés, probléma, amiben nem értenének egyet. Tényleg döbbenetes volt, hogy akkor miért utálkoztak annyit, miért nem kezdtek el beszélgetni előbb, s itt van, most meg Jack messzire költözik. Például az is kiderült, hogy a munkából egy szál gatyában a teraszán üldögélő Jack mennyire felizgatta a nőt. A társalgás egyre bizalmasabb lett, s hamarosan már a szexualitás tabui között szörföztek, nagy egyetértésben. Felszabadult, vidám hangulatban egymásnak dőltek, aztán táncolni kezdtek, aztán már értelmetlenné vált minden távolságtartás, úgyhogy fönt a kiürített emeleten ágyba bújtak. A hosszú nélkülözések hatására, ki tudja, de tény, hogy az érzelmekre végletekig kiéhezett Jackben teljes ifjonti pompájában feltámadt régi, legendás empatikus képessége, amikor érintésével, cirógatással, öleléssel egy nőt teljesen el tudott varázsolni. Szinte minden atomját érezte ennek a szeplős, kicsit kövérkés női testnek, s a végén a nő teljesen magvadult. Dúlták fúlták egymást, mint két hormontúltengéses tinédzser, s már hajnalodott, mire pár órára édesen elaludtak. Down könyörgött Jacknek, hogy maradjon, maradjanak együtt örökre. Jack kicsit felbolydulva, de kitartott elhatározása mellett, s már azon gondolkodott, hogy mi lenne, ha a nő követné őt északra. Végül megegyeztek, hogy majd ezt levélben megbeszélik. Down elment dolgozni, Jack pedig Egy bérelt utánfutóra feltette a személykocsiját és kis karavánjával megindult északra egy ismeretlen várost bevenni.

2003. Okt. 2-9. Költözés a virginiai Norfolkba

Éjfélkor indulok, s mindjárt nem működik a vízhőmérő. Pedig jó lenne tudni mi a dráma. Hiába, ez a sok cucc, anyag, szerszám, iszonyú nehéz. Fosok, mert itt-ott leér az utánfutó rúdja. Éjfél és kettő között – benzinkút. Tankolok. Kóválygás eltévedés. Másik benzinkút. Rest area. Muszáj volt megállnom, már alig láttam. Vacogós ébredés, de aztán a Hajnal, gyönyörű. Rohanás az autópályán. Kellemes meleg idő. Végre ráérek a keletnek tartó 58-ashoz. Jól haladok, még csak dél sincs. Eredetileg persze úgy gondoltam, hogy reggelre odaérek, de rájöttem, hogy ez képtelenség. Az utóbbi napokban alig aludtam pár órát. Norfolkba találok egy motelt. Szerencsére nem messze van egy U-Haul, betépek, a kocsival maradok a parkolóban, visszagyalogol truckért, na most már együtt a cucc. Next.

Fene tudja, hogy milyen most egy – motel 6. Most mindegy, a lényeg, hogy van hol aludnom! Ötven dollár…, nem olcsó. Aludnom kéne egy kicsit, de nem lehet...

Egy telfonbazárban beszélek egy fekával, aki sutyiban megpróbál egyet azonnal beizzítani. Meglátjuk. A munkához is a kéglihez is fontos, hogy legyen. Veszek egy újságot, valami kaját egy boltban, s iszom pár faka sört. Kicsit nézem a tévét, s annyi. Zuhany, zuhan.

Másnap reggel őrült telefonálások. Elindulok, egy terv alapján. Három helyem van. Három ügynökség. Föl le rohangálok a városban, folyik rólam a víz. Kettőt megtalálok, a harmadikat nem. Közben kifogy a benzinem. Már vissza kellett volna érnem, mert lejárt a motel. Fölhívom. Nem jutok semmire. Bedöglik a telefonom – ill. Nincs térerő. „átbaszott a fucken fekája". Vissza. Beindul a telefon. Hulla vagyok. kicsit pihennem kéne. Veszek megint egy újságot, tegnap a rosszat vettem... Későig nézem a hirdetéseket. Megbeszélek valami buzi őrülttel valamit. Meg akinek a felesége, vagy ő? Hogy hány éves, kiló, orientáltságú vagyok, mert őket, mindkettőjüket nagyon érdekelné egy lakó…Először nem is értem az egészet, de aztán nagyon pipa leszek, na még csak ez hiányzik. Szét van esve az agyam. Vettem még egy éjszakát, de többet már abszolút nem tudok megengedni magamnak, erre aztán végképp nincs pénzem.! Pánik erősödik bennem. Elrohanok egy fika motelba, a Virginia Beach legvégére. Szörnyű. 170 dollár egy hét, egy büdös szar. Pokol. De ha nincs más, ez a végső menedékem. De, egy másik hülye beachen, van valami remény. Tízkor kell hívnom egy vénembert. Mióta itt vagyok mentem vagy kétszáz kilométert! Gondosan eltervezem, merre megyek, highway-n ugye. Minden oké, de valami balhé van, dugó. Lemegyek, végtelen vándorlás, aztán a downtown Norfolkban lyukadok ki, nem először! - megint eltévedek. Nagy nehezen vissza. Erre a „köpött beachre" Telefon. Az öreg, semmit sem ért, majd esetleg délután...

Aztán hosszas társalgás, mikor a végén kiderül, hogy az bizony nem dohányzóknak. Aztán egy másik real-estate. Meg még egy. A gutaütés környékez.

S akkor a David.

Mára pont feladom, mikor egy ház előtt meglátok egy pasit ügyetlenkedni. Valamit pakol. Na, mondom, ezt még megpróbálom. Megszólítom, bemutatkozom, mondom, mi járatban vagyok, - költözés, munka, lakás, én, lenni magyar, szorgalmas, megbízható, rendes, hívni fel régi landlord Wilmington, munkaadók, ha nem hisz. Nem hisz, de nem hagyom, hogy csak úgy lerázzon. Végül felhív, mindenki mond jó, s kiderül, neki kell festő, meg minden, rendbe tenni az apartmentet, mert épp elment a trehány disznó lakó. Mondom én, lenni pont tökéletes neki. Nehezen, de végül elhisz, jó marha drága, 750 havonta, plusz egy depósít. De van kis munka, levonás később, most cash fizet, azonnal. Nincs mit tenni, belemenni. Ez is egy Dávid, a végén visszavisz a motelhoz a kocsiért. Megegyezünk a munkában, ötszázért kifest egész lakás, ötöd áron, de most jó. Anyagot venni őt, majd jön.

Elkezdek bepakolni. Otthagytam a cuccom a szobába, már is kések. Rohanok. Szerencsére most nem tévedek el. Rohanás vissza. Kipakolás. Aztán a David visszavisz a kocsiért. Megint eltévedek. Az utak nem arra mennek, amerre gondolná, az ember, De nagy nehezen vissza vergődők. Megérkeztem. Veszek Kentuckyt, meg Taco-kat. Sört. Alszom egy-két órát. Aztán fölébredek, s vagy hajnali háromig pakolok. Nagy nehezen vissza az ágyba. Jön a David. Nem jó festéket hoz. Megint elmegy, kicserél. Telefon A Jillnek. Kaja. Alvás. Festés – egész éjjel. Hulla. Írás. Nyolc oldalt, 261 sort, s kilencezer betűt. Itt kint a sarkon valami buli van, repülők jönnek, mennek…, asszem megyek az ágyba. De előtte valószínű beülök a kádba... Aztán holnap teljes erőből festek – dolgozni kell, van mit behozni... Édes jó istenem, mi lesz ebből?

Nos, egy hét kellett. Okt. 2-án csütörtökön kezdtem összepakolni, s egy ét múlva, 9.-én csütörtökön már dolgoztam, egy másik államban, rövid visszatekintés.

Volt ugye a fölszámolás, utazás, keresés. Vasárnap indultam, hétfőn délután érkeztem. Szerdán beköltöztem. Csütörtökön elpakoltam, nagyjából, s késő délután elkezdtem dolgozni. Mindvégig, amíg ezeket a dolgokat csinálom, ez jár a fejemben. A gyorsaság. Ha tudom gyorsan csinálni. Ha keveset tévedek. Valakinek hallania kellene, hogy szidom magam, ha valami nem jól megy. De hát iszonyúan el lehet ebben fáradni. S ilyenkor elveszítem a híres tájékozódási képességem, amitől nagyon ki tudok akadni. Végül is arról is szól ez a történet, hogy miként lehet megtalálni egy teljesen vadonatúj helyen egy tűt a szalmakazalban. Újrakezdés egy ismeretlen városban S itt Amerikában ez nem olyan egyszerű: megvannak a sajátosságai. A mindent átszövő bizalmatlanság, paranoia ezer és ezer akadályt teremt. S ugyan valamiért nagyon vigyáztam, hogy ne hagyjak sehol semmilyen balhét magam mögött, de így is nehéz. Credit történetem például nincs. Semmi. Mert hogy nem használok kreditkártyát. Amit veszek, azt készpénzért teszem. Pedig veszek egy csomó mindent, ugye. Jövök tehát az alsó végekről, az alsó végeken, az alsó végekre. Amikor az ember megérkezik valahova, az első kérdés: honnan jősz, ki vagy, nem vagy e szélhámos, csaló? S utána néznek. S olyan sok lehetőségem nem volt ugye. Az Al-t, akinek legtöbbet dolgoztam, nem akartam megkérni. Nem bízok benne. Maradt a Ron, akinek ugye egy munkát csináltam csak. Aztán az Amy, akit nem lehet fölhívni…Aztán az Ed. Akit szintén nem akartam bevetni, őbenne sem bízok. De muszáj volt, s működött…S persze ott van az előző főbérlőm véleménye. Azt, ott, a majd kétéves honvédségi gyorskonyha minden trutyiját utolsó porszemig fölszívtam, levakartam, sikáltam, fölnyaltam, lemostam, mindent. Már az ájulás környékezett. Ráadásul ugye két hónap volt a fölmondás, amiből a főnéni a lelki nyomásra egyet elengedett. S fölmerült a kérdés, hogy ezzel nem e teljesen lemerítettem e az összes jóindulatát? De rendes kövér asszonyság volt, bíztam benne. S bizony, lényegében lehet ennek köszönhetem, hogy a David ismeretlenül is befogadott az apartmentjába ezen a Willoghbee köpésén. S itt persze semmi másról nincs szó,

mint pénzről. Arról, hogy kétezer, négyezer vagy hatezer marad e egy hónapban. Vagy semmi, mert nincs is munka. Hiába vállalom magamra az összes megaláztatást, ami csak a világon van, ez is kevés. S ne felejtsük: „nekünk sok, nagyon sok pénz kell…" Remélem, itt ez sikerülni fog. Még mindig iszonyú sok nyitott kérdés van, amit meg kell oldanom. Amitől legjobban félek, hogy jön a tél. A szél már most süvít, mint az állat itt az óceán partján. S itt van ez a festés is, ami egy áldás meg egy átok is. Ha rövidre tudom szabni lehet egy áldás. Ha elhúzódik, egy rábaszás. A pasit még nem is ismerem. Elég vegyes felvágott. Segít, de pénzért... Meg hogy „ingyen", azaz fillérekért gyorsan megcsináljak neki mindent. Aztán ki tudja mi jön. Ezek szemetek, jobb résen lennem, ez biztos. Majd el kell a beachről - Willoghbee - költöznöm, túl drága. S nagy valószínűséggel még egyszer el kell költöznöm. Ez csak túl sok pénz. Olyan kettő ötvennel több, mint kellene. Az egy évben háromezer. Az iszonyú sok pénz. S valójában nekem nem is kell akkora, két hálószobás lakás. Csak hát ez is idő. A költözés is idő. De ha a hazamenést is beleveszem, ami egy hónap extra lakbér, már csak túl sok. Egy ezres, ha nem több. Az meg a repülőjegy.

2003. Október. 9. Megérkezés Wilmingtonból Norfolkba, A költözés lélektani háttere

Hát, itt vagyok. Újra boldog, újra ember. Nehéz volt. Volt egy két pillanat, mikor az elveszettség szörnyű pillanatai támadtak rám: a végtelen sötét úr rémképeivel. S persze, mint mindig, az utolsó pillanatban. A történet – érdekes, s természetesen vissza fogok térni rá, most csak a lényeg. Találtam egy lakást, és munkát is. A házat, amiben lakom kell megcsinálni. Festeni, meg más javítások. Valahogy föl kellene hívni A Jillt. Pár utcányira innen lövöldözés volt, megöltek valakit. Egy motelban is, olyanban, mint amilyenben nemrég megszálltam. Másnap, hogy ezt írtam, azon gondolkodtam, hogy valójában mi is a legnagyobb dolog ebben az egészben? A kockázat, persze. Amit vállaltam. De valójában az a kombinácija a gyors döntéseknek, végrehajtásnak, improvizálásnak, s az elveszések és úttalálások váltakozásában, az ismerős és ismeretlen keveredésének. Mert hogy az idő, meg a pénz. S hogy oké, ez a döntés lehet jó, ha...Ha egy nap alatt mindent meg tudok csinálni. Ha nem veszítek időt, ha a munkához szükséges körülményeket villámgyorsan vissza tudom állítani, plusz azonnal van munkám, jó munkám. Tehát először az idő. Minden értelemben. Az idő, ami napról napra rövidebb, ha a nappalra gondolunk. Az idő ami hátra van a hazamenésig. Az időjárás, amiről gondolom, hogy nem sokkal rosszabb, mint délen, de – fene tudja. Aztán itt van a pénz. Mert hogy volt közel kétezer, mikor elkezdtem. Valamennyi a bankokban, de ahhoz még kellett tennem, hogy elég legyen a számlákra. Aztán az utazás költségei. Extrák. Mindig vannak extrák, amire számítani

lehet. Szerencsére egy húszdolláros gumicserén kívül más nem történt. Pedig mindkét kocsi kemény kiképzésnek volt kitéve. Aztán a motel. Az eszeveszett lakáskeresés. S oké, ha ugye meg tudom csinálni. De a világ, meg a család szemében egy idióta leszek, ha nem. A saját szememben is. Ebben nincs különbség közöttünk. Én ugyan azt akarom gondolni, mint amit mások rólam. S képes is vagyok kívülről is nézni. Tehát a kérdés, hogyan tudom mobilizálni az agyam, a testem, tervezni és végrehajtani dolgokat. S persze tervezésről itt szó sem lehetett. Egyszerűen nem volt rá idő. A térképet többnyire vezetés közben néztem. Párszor el is tévedtem ebben a dzsungelban. Azt sem tudtam hova megyek. De már van annyi tapasztalatom, hogy sokszor a legjobb tervek sem érnek semmit, most is történt kicsibe ilyen. Lényegében itt arról van szó, hogy megvan a képességem – csak ezt keményen elő kell hozni – hogy bármilyen helyzetben nyertes legyek. Innentől kezdve tehát mindegy, mit, hogy hol. A legfontosabb, hogy szituációkat kell teremteni, amik információt szolgáltatnak, azokon végig kell rágni magam, elemezni, s gyors döntéseket hozni.

OKTÓBER 10? A VIRGINIAI NORFOLKBA KÖLTÖZÉS ÉS KÖRNYÉKE, EGY VÁLTOZAT JILLNEK

Well, valakinek muszáj írni, hogy ne menjen meg a búrám.

Nos, úgy látszik muszáj kiömlesztenem magamból ezt az egész történetet… Az egyik, hogy már nem is tudom mióta, de egyetlen délután, nem nap! megszakítással egyfolytában dolgozom. Kb. Húsz órát pakoltam, aztán csináltam *egy yard salet*, aztán megint pakoltam, takarítottam, éjjel kettőig, aztán elindultam egy idegen világba, mint egy begerjedt, málhás szamár, halálfélelemmel. Ez nem vicc. Aztán megérkeztem, lógó nyelvvel, izzadva, s ott álltam a motelban, s csak azért zuhanyoztam lehogy ne legyek büdös. Három nap alatt vagy hat órát aludtam, de rögvest elindultam lakást keresni, telefont csináltatni, meg tájékozódni. S azóta így megy. Ma reggel is elmentem dolgozni, ami arra volt jó, hogy megtudjam: elveszítettem két munkát, s most itt állok nélkülük. Kb. Húsz percet hatra dőltem a fotelban, mert szét volt esve az agyam, de akkor is azon gondolkodtam, mit csináljak. Aztán átöltöztem, fölvettem a szép ruhám, s elindultam…A van-nel.

Mert hogy eddig nem kellett a flyer, de most, hogy nincs melóm, kell valamit csinálnom. S nincs rajta telefon., hát elmentem a Office Depóba. S az utolsó kis lóvécskámból csináltattam egy céges stemplit. Igen ám, de a végén, a hátoldalán, ahol az ajánlások vannak, mégiscsak rajta hagytak egy régi telefonszámot, amit valahogy lekéne törölni... Ezen gondolkodtam, amikor Norfolk downtonwnban kóválygogtam, amit valaki, mint öreg historic ház lelőhelyet ajánlott. Persze tudtam, hogy ez hülyeség, de megnéztem. S rájöttem, egyszer már véletlen jártam ott. Nos közben kipróbáltam egy filctollal kihúzni a szart, de átmegy a másik

oldalra. Szóval vissza most az Office Max-be, találtam kis *labelt*, amire most szintén stempliznem kell, így kétszer, összesen hatszázszor. Aztán hazajöttem, gyönyörűen süt a nap, s totál ki vagyok. Ittam három sört, főztem paprikás krumplit, elkezdtem ezt a levelet, aludtam, elolvastam a te leveled. Szóval arra ébredtem, hogy szinte remegek a rossz lelkiismerettől. Valamit elbasztam. Pánik. A leveled után kicsi lecsillapodtam, de még mindig. Most valószínű elmegyek sétálni a beachre. S akkor teszek be neked pénzt. Elmegyek a bankodba is. Azt fogom mondani, hogy ott vagy, látogatóban, s adjanak egy kártyát. Küldjenek. Bármi. Végül is ez a legkevésbé rossz, amit történt. A David, ez a lenlord neve, adott egy csomó realestates címet, holnap reggel hívom őket. Szerencsére ez a manusz valami féle idealistának látszik, ami nem rossz.

Mindenesetre még mindig áll, hogy ha a Borisz ki akar jönni, annak lenne értelme.□lj

S ez azért érdekes, mert akkor nem kellene kivenni semmit, elmenni rabszolgának fillérekért, s nekem is figyelembe kéne venni. Kb. Három hét múlva jöhetne. Küldök lét, s annyi. Másnap itt van, s lehet kezdeni pénzt csinálni. Tudom, hogy ez most még irracionálisnak tűnik, de ez lesz. Addig meg csinálhatna valamit otthon. Szerintem az egyetemet innen is befejezhetné, itt megírja, s arra az időre, hogy beadja, vagy mi, egyszerűen hazaugrik. Biztos lehet bonyolultabban is gondolni, de úgy is, hogy itt átlagban kereshetne havi hét-nyolcat. Százezret. Ami az idővel, hogy belejön, csak fokozódhat. Itt van a kocsid, azt vezethetné, csinálhatna jogsit stb. S másfél év múlva lenne a zsebében jó pár milcsi. Kezdőtőke valamihez. Lehet neki mindjárt mondani, meg a keresgélés viszontagságai közben is. Na jó, megyek buzizni.

Jack

A költözés, a Borisznak írt változat

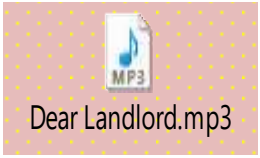
Nos, ahogy már elkezdtem erről tudósítgatni, harminc órája egy küldetésbe vagyok. elmentem egy megalopoliszba, - ami kormány és közigazgatás, pénz és image, és hagyomány, és hadászat, és kutatás, és öblök, folyók, torkolatok, kis és beszökelések végtelen módosítása, hegynyi hajókkal, tízezer féle híddal, százsávos rohanó autópályák húsdarálójával, tengeri alagutakkal, amelyekben azt hiszed magával a Poszeidónnal fogsz találkozni, pedig csak villogó lámpák adják tudtul a harminc emeletnyi mélységben: "hogy maintain your 55 mph speed" , két millió ember: arisztokraták, katonák, finom hivatalnokok, ezer emeletnyi service man, akik jobban élnek mint a német fejedelmek, száz évvel ezelőtt, meg a feka underground. egy szép, fiatal, karcsú, tiszta feka gyerek, just like you, vesz egy hot dolgot, chilivel a 7Eleven store-ba, s mindjárt ott, az esős Norfolki éjszakában, tele pofával, a papírtányérból benyomja. mert itt is van ilyen éhség, nem? Két hónapom van hazamenésig. Amúgy meg, hiába ütögetem a vállam, hogy milyen jól jöttünk villám, milyen fasza gyerek vagyok. Ez idáig semmi. Semmi sem történt. A java, meg még ezer apró részlet még hátra van.

A katonanő

Alighogy Jack elkezdte a munkát, megjelen egy idősebb katonaruhás férfi, és lebeszélte a kolléganőt, valószínű valamilyen jobb gondolattal rukkolt elő. Viszont a nő változatlanul szimpatizálhatott Jack storyijával, s egy örökre emlékezetes ötlettel állította meg Jacket.

figyelj, te miért nem csinálod, azt, amit nekem csak most, az idősebb katonabajtársaim ajánlták?

igen? S mi lenne az – kérdezte kíváncsian Jack.

Miért nem veszel fel kölcsönt, vásárolsz néhány lerobbant házat, újítod föl, adod ki, s élsz, mint champ? Természetesen Jack régóta tudott erről, se most, hogy egy élő személy egy munka visszamondásával így megszívatta, felrémlett előtte B. D. híres, „Dear Landlord" c. száma, s most és mindörökre úgy döntött, ez az a szerep az életben, amit soha nem fog magára venni, bármennyire is hasznos és kényelmes.

A fiús kis nő, terepszínű egyenruhájában meglepődve vette a választ, de kapásból most egy Jacknek is tetsző, hasznos útmutatással jött elő: „

Ok, viszont, ha az ennyi mindenhez értesz, akkor miért nem mész inkább a Downtown-ba, rengeteg nagy, öreg épület van. Ott biztos találsz jó munkákat." – mondta. Jack boldogan fedezte fel, hogy a Grandbee-nek hívott Norfolk-i downtown mennyire emlékezteti a charlestoni-i öreg, történelmi épületekre, amelyeken tényleg mindig van valami javítani való.

2003 október a véletlen szerepe a költözésben

Szörnyű ez a bizonytalanság. Ezer és ezer dolog: benyomás, tapasztalat, élmény, kurva anyja kavarog a fejemben. Közben ugye próbálom kiismerni magam ebben a káoszban. Ezer új, meg tízmillió régi dolog szövevényét összerakni...

Mindig eszembe jut Wilmington. Milyen egyszerű, milyen könnyű is volt kiismerni azt a kis várost. Az ember elindult balra, arra volt a beach, egy sor házával. Jobbra volt ugye a downtown, öt-hat utcányi. Közte meg az a semmilyen város a kertes házaival. Színtelen, szagtalan, jellegtelen amerikai faszság. Már Columbiában kiakadtam ettől. A kis bevásárló központok, benzinkutak, minden mindig ugyan az. S persze itt is megvan ugyan az, bár az egész sokkal pezsgőbb, felfokozottabb, nagyobb, s élettel telibb. A forgalom is az, persze. Ez a rengeteg ember just moving around, every day.

S már ez önmagában elég lehetne. Ja igen. Valami azért különbözik. Itt a beach az egy városokból álló sok-sok kilométernyi szövevény, s vagy száz kilométer

hosszú. Nagyjából úgy lehet elképzelni, mintha Kötcsétől Pestig tartana, egyfolytában. A vizek mindenhol be-be nyúlnak, van jó néhány folyó, ami meg fölmegy a francba, s végig házak. Eszméletlen változatosság. A millió dolláros kertvárosi-vízparti házaktól, a kisebb, öregebb lakónegyed béli szolid rock and roll-on keresztül, a totál lepusztult villanegrákig. De ez mind nem érdekes. A katonanő, akinek először dolgozni kezdtem, végül is jót tett velem. Valahogy ráérzett, ráharapott, hogy miben is utazom, s ajánlott valamit, aminek a meglepő közelébe kerültem, mindjárt az első pillanatban, ezt máig sem értem. Merthogy az ötpercenkénti tucatnyi választási lehetőségek egy másodperc adta sűrűjében, hogy miért pont oda lukadtam ki, az egy rejtély.

A Borisz levele; jönne! - félévre Amerikába, „összeugrik tőle a gyomrom…"

Megkaptam a levelet, eddig a kádban ültem és olvastam. Anya szerint hívtál többször, ezt nem hallottam bevallom. Hát köszönöm ded. Az az igazság, hogy ezek ilyen hülye kilengések, tegnap elmentem Mihaliccsal meg Csabával, jól berúgtunk, dumáltunk egy csomót, és visszakerültem az eredeti kerékvágásba. Az van, amit sejtettem, hogy minél kevesebbet kell most ezen gondolkodni. Elhatároztam, és menni kell. Mert függetlenül attól, hogy teljesen jó amiket írsz, ha komolyabban belegondolok, hogy én most, függetlenül az elképzelhető pozitív dolgoktól, ép Amerikába, amerikaiak közé megyek egy fél évre, összeugrik a gyomrom, ja. De majd már elindulok, és megszűnik. Törökország előtt keveset gondolkodtam konkrétan a dolgon, és a vonaton könnyek fogtak el amikor leesett, hogy igen, végre, megyek. Abban jobban bízom, hogy mi kijövünk, és bölcsen megoldjuk, mint hogy én és Amerika. De erős vagyok, és lehet ezt tesztnek is felfogni. Jól van az alkohol molekulák, mint szoktad mondani még nyomják az agyam, de remélem érted. Mára kitisztult. És pár nap és már nem kell várakozva ülnöm. Na majd írok, de mindjárt lefordulok, még egy kávé kéne.

Borisz

Mítosz és valóság, Az új helyzet lehetőségei, veszélyei, - a Boriszról, lj

A bankot tudom, bár én kevesebbet "gondoltam". De itt van a papír, de most úgy csinálok egy ideje, mint te, mintha nem lennének a számlák…A Borisszal kapcsolatban igazad van. Millió dolog van itt…Egyfolytában ezen gondolkodom, még csak nem is olyan messze, mint te, de azt már előbb megtettem, szóval tudom. Ez egyfalyta túzoltás volt, ez a két levél. Majd ennek a végén elküldöm a másodikat. Amúgy, meg az van, hogy hát persze. Évek óta az van, hogy valahogy példát kéne mutatni. Valami közvetlent. Mert hogy el lehet indulni ezt a fonalat fölvéve, s ott vannak ezek a dolgok. Ahol próbál engem utánozni, de nem tudja, mi van a dolgok mögött. Miből lesz a cserebogár. Össze-vissza kóválygog a látszat és a valóság között. Valójában én soha nem hagyom ki, meghagyva kicsit általánosnak, azokat a kérdéseket, amiket te is fölvetsz, meg plusz. Hogy az élethez pénz kell, cél kell, rend kell, foglalkozás, netán hívatás kell, az idealizmus jó, de

nem az szabja meg minden tettünk, stb., ez mind csak üres duma. Viszont, majd ugye mindjárt itt lesz. Namármost én egy elég következetesen beszűkült, "bölcs" remete vagyok itt, faramuszi figura, lezser a gondolatokban, néhány apróságban, de valójában elég szigorúan betartva a játékszabályokat. Amitől veszélyessé válhat a dolog, mert megint elmehet oda, hogy oké, "de ehhez nekem semmi közöm". Ugyanakkor ez mint egy eszköz, s különösen az elején nyilvánvalóan a rendelkezésemre áll majd, akár kis is használhatom. Persze a körülményektől is függ majd. Mennyi a munka, hogy sikerül a rosszat a jóval keverni, a sikerélmények és kurdarcok aránya stb. Szóval nekem magamnak is megvan a tartalékom. Nem sok, de mondjuk, hogy 5-15 százalék. Ez az amit - én - tudok tenni. Ehhez hozzáad kb. Ugyan ennyit (most hosszú távú megértésekre-megkomolyodásokra-belátásokra gondolok inkább), hogy egy elég hamis világban él, s valamit kell csinálnia. Tehát ez már van vagy 20-30. Aztán meg itt van ez az ország. A marha nagy különbség ez, meg ott az között, hogy itt elhatározni, meg megcsinálni valamit, egyáltalán lehetséges. Ott inkább csak álmodozni, vagy robotolni lehet. Itt, valahogy több lehetőség van. Vannak lezserebb utak, ahol a trade off megéri! S ezt nagyon fontosnak tartom. Miután olyan kis kényes, úri, stb. Valójában ő nagyon szerette azt a munkahelyét. Ha ötször annyit keresett volna, valószínű egész életében ott marad...Nos ezzel az utolsó tényezővel együtt, abban reménykedem, átjutunk a vízválasztón, s a dolog majd jó oldalra billen.

Valahova mi is állandóan mentünk…

s könnyen lehet, nagyon könnyen lehet, hogy még mindig nem fog történni semmi. Hogy elmegy megint valami mágikus helyre. De hát mi is elmentünk! Mi, harminc valahány évesen Ámerikába jöttünk, nem? Meg itt belül... Kaliforniába mentünk! Grand Canyonba mentünk! A délre mentünk! Fuck. Otthon az, ahol az álmaidat valóra tudod váltani. Cél az, amivel ezt el tudod érni. A hol, amivel, ahogy, ez mind számít, de nem annyira. Az intelligens ember előbb utóbb rá kell jöjjön, hogy nem az a lényeg. A kérdés, hogy elérjem. Bugacon, San Franciskóban, Kötcsén, vagy a tamariszkusz fa alatt, ez mindegy. S akkor itt van ez a sok minden félbehagyott dolog is. Amiből egyet mondok. Nem elég, hogy önnön magát se rakta még össze, de mi van a világgal. Ki fog azért is tenni valamit? Mert, hogy ez is a tanítás része volt, nem? Enni, hogy adj, ez minden...Szóval, az lenne a legjobb, ha végre hinne nekem, végre adna nekem bizalmat, hogy én egy jó tícsör vagyok. S leülne a lábamhoz, s azt mondaná: "mester, mondjad, tanulni akarok". S naponta százasával dobná ki az előítéleteit, a görcsös ellenállásait, a szerencsétlen beidegzéseit, az üvegfalait, amiken át lehet nézni, de menni nem, s a célnak, végre, először, de alá rendelné magát. Hogy egy kicsit tudományosabb lenne. Kicsit materialistább. Meg minden. Még sok minden van, lényeges dolgok, de csak akartam egy vázlatot rajzolni, hogy legalább az meglegyen. A lényeg, hogy biztos én is egy tényező vagyok, de a hely, a szitu, a környezet, mind mind a kiteljesedés lehetőségét rejti magában. Nem tudom mennyit sejt ebből. Valamit

biztos. Tudja, hogy nagy változás előtt áll, tudja, hogy egy nagy veszély, egy nagy csapda vár rá, mert a végén még netán "rendes férfiember" válhat belőle. S én is fontos vagyok, de inkább, érdemel mindent, bármilyen fasza gyerek is vagyok. Mert nem ez a lényeg. Nem én vagyok a lényeg. Ez van. Ez egy magyar-amerikai produkció, ebben kell föltalálni az ütőeret. Az biztos, hogy én már egyfolytában azon törőm a fejem, hogy "akkor most te ezt oda teszed, én meg ide állok", meg fordítva. Hogy gyakorlatilag akkor mit, meg hogy hogy bele is illeszkedjen - a fentiekbe. Ne csak a véletlenek játéka legyen. S persze úgy, hogy "láthatatlan" legyen…S például kellenek jó munkák, meg sok pénz. S ez még nincs, ezt még mindig meg kell találni, mert ennél jobb eszközöm nincs. S fogalmam sincs, hogy ez akkor most hogy is lesz…Csak azt tudom, hogy ezt valahogy, …valahogy, ...valahogy, ...de meg kell csinálnom...! Csinálnunk?

Jack

Kis hírek a kis életről, ljil⚜

Well, semmi semmivel. Ez a legrohadtabb része a dolognak. Amikor hegyeket kell elhordani, hogy csak baj ne legyen.

kis lóvékkal, De lassan mindenki itt kopogtat az ablakon, hogy most de azonnal fizessek...Olyan három kiló körül van, szóval végül is nem rettenetes. Ez mind a költözködés utóhatása, de majd elmúlik. Versenyfutás, talán ez a legjobb szó. Ígéret van, de a mindennap az akkor is egy szívatás. Ez a szigetelés rakás ez kurva meredek. Jó lenne kibújni alóla, de nem lehet. Viszont öreganyám jóvoltából egy nő a szemben lévő házból tényleg odajött hozzám, s aszondja rengeteg munka

lenne a házukon... Majd hív. Most három helyen is kéne dolgoznom, venni anyagot, meg ilyenek. Próbálom ezt a festést befejezni, s akkor küldök pénzt. Egy két nap. Próbálok aludni, amennyit csak lehet, ezzel nincs baj. Aztán majd megyek, megnézem ezt a Granbee nevű helyet, amit ez a katonanő ajánlott. Puszik,

Jack

SHARON, KÜLÖNÖS EGYMÁS RÁTALÁLÁS

Pár nap múlva aztán álmélkodva bolyongtam a valóban Európát idéző járdákon, s egy többemeletes, nagyon öreg, javításra szoruló ház utcára néző verandájának ablaka mögött, egy mérnöki tervező asztalt megvilágító lámpa fénykörében ott ült a Sharon.

Megkocogtattam az ablakot, s mutattam a szórólapom. Enyhén táskás, sápadt, szemüveges, arc nézett vissza rám, egy negyvenes éveiben járó nőé, kicsit földúlt, de még mindig a hervadás innenső oldaláról. Gondolatai szemlátomást messze járhattak, mert mikor már ott állt az ajtóban, nézett rám, de világos kék tekintetében csak lassan, mint a hivő folyadékban a kép jutott el a látványomig. Még mindig karcsú, de már asszonyos feneke szépen kerekedett a szűk farmerban. Lábán atléta cipő. Közepes, maroknyi didijei telten domborodtak, kicsit még a melltartó köré is. Mikor végre felfogta a jelenlétem, de még mielőtt tudná mi járatban is vagyok, kislányos mosoly terült szét az arcán, azé a nőé, aki millió dolga közepette is sokat gondol önmagára, s csak az alkalomra vár, hogy észre vegyék. Volt valami ráérősség a testtartásában, mozdulataiban, mintha szemlátomást örült volna, hogy valaki jött, megzavarta, s remélhetőleg most majd valami semleges témával, dologgal jön majd elő.

Igen? kérdezte, s szép hullámos finomszálú szőke haját felre simítva a kezemben tartott papírra nézett.

Egész közel hajolt, egyik keble majdnem a kezemhez ért. Valami érdekes kamaszlány illat csapott meg, amit tinédzser lányokon érezni, akik még nem pontosan tudják eltalálni, hogy reprezentálják aurájukat, a szórólapon színes képek is voltak, a munkáimról, a régen és most szájbarágós felosztásban. Egy pillanat alatt rájöhetett miről is van itt szó, s arcát még közelebb hozva az enyémhez, rám nézett. – van itt pár kép, kezdtem mondani...

Igen? – kérdezte, de most már a tárgyról sokkal inkább a személynek célozva a kérdést.

Van itt pár munka, amiket csináltam.

Igen? – várta a folytatást. Jack megmutatta a szórólapját és pár percnyi ismerkedés után, mindkettőjük számára nyilvánvalóvá vált, hogy a sors különös elrendezése hozta őket össze.

Valahogy egész másként akartam ezt az egészet előadni, de most zavarba jöttem. Meglepett ez a bizalmas viszonyulás. Kész voltam a hivatalos szövegemmel, ami lényegében semmi másra nem vonatkozott volna, minthogy ez a szolgáltatást tudom nyújtani, ehhez értek, hívjál, ha valami kell. De itt valami másról volt szó, akkor még én magam se tudtam, miről. Talán jobb is hogy nem tudtam, nem próbáltam dominánsabb, rámenősebb, ügynökösebb lenni, ami ilyen helyzetben elő szokott velem fordulni, jó is, elfogadott is, de éreztem, itt valami másról van szó. A viselkedése, a tervezőasztal, - próbáltam összerakni valami képet. S persze

nem tudtam. De neki addigra már összeállhatott valami konkrétabb elképzelés, még akár tervnek is lehetne mondani, ahogy így utólag visszagondolok.

Gyere be, engem Sharonnak hívnak, s kezembe tette nagyon finom, fehér, apró ráncokkal telehintett kezét. Lágy volt, besimuló, mint a fiatal lányoké szüzességük elvesztését követő délutánon. – szia, én Jack vagyok. – örülök, miben segíthetek Jack? kérdezte, foglalj helyet a szemközti székre mutatva, s ő maga viszaült a forgószékére. Az asztalon egy ház vastag tervkötete volt, valahol a közepe felé kinyitva, ismerős, ezekből szoktam dolgozni.

Ebben a pillanatban apró lábak dobogása hallatszott az emeletről, s kis ziháló gyerekhangok. – ki az anyu, kérdezte kánonban két lánykahang. Sharon nem válaszolt, csak engem fürkészett, s várta, hogy a gyerekek a fordulóhoz érve majd maguk is észrevesznek. Két kislány toppantott le a régi ültetvényes ház nyikorgó hajópadlójára, s rohant oda anyjukhoz. Szemlátomást ikrek lehettek, olyan tíz év körüliek. Fogták anyjuk kezét, kicsit előrehajoltak, s hol rám, hol a Sharonra néztek. – anyu, mi van? – kérdezték. Sharon várt egy kicsit, a tekintetünk találkozott. Apró, huncut, kicsit cinkos mosoly ugrált a szeme sarkában,

- mindjárt megtudjuk –mondta. egy pillanatra csönd lett. Szemlátomást mindenki elgondolkodott, vajon mi is lehet. Aztán valami szédületes csivitelés tört ki, - de anyu, mondjál már valamit, mi van, kérdezte az egyik, mire, a másik nekem szögezte a kérdést: - s te ki vagy?

Ez itt Jack, s fontos megbeszélni valónk van, s most szépen menjetek, s öltözzetek föl, mindjárt kell menni az iskolába. A reggelitek ott a konyhában. Mikor a gyerekek nehézkesen nekiindultak, végig a korlátba csimpaszkodva, hátrafordult arccal, komoly arccal, amiben valami várakozás, valami fontosra való kíváncsiság keveredett, Sharon hozzám fordult.

Elkísérsz bennünket a sulihoz? – kérdezte.

A meglepetéstől alig jutottam szóhoz, - hát persze, de hát...

De hát mi?

De hát még nem is mondtam semmit.

Majd fogsz, ha hazajöttünk. Így úgysem lehet beszélni. Amúgy honnan való vagy?

Magyarországról.

Ahh, gondoltam, valahonnan onnan. Az apám Csehországból, az anyám orosz volt.

Valóban? Érdekes.

S hogy kerültél ide, kérdezte, miközben fölállt, s a gyerekek iskolatáskáját kezdte vizsgálni a bejárati ajtó mellett.

Hosszú, kalandos, bonyolult.

Gondolom.

Az iskolához vezető úton a két gyerek végig engem nézett. Nem figyeltek az anyjuk rutinszerű útbaigazításaira. Odaérve az egyikőjük kinyitotta az ajtót, s kiugrott a járdára. A másik is ugrott volna ki, de egy pillanatra megtorpant, s kezét

a karomra tette, majd zavartan elkapva a szemembe nézett. Valamit mintha kérdezni akarna. A másik kislány észrevette, elkapta testvére hátizsákjának alját, s meghúzta, - gyere már Luci, mondta, de egy pillanatra ő is megmerevedett. Luci végi csúsztatta a kezét az ülésem karfáján, s lehuppant ő is a járdára. A két gyerek most már közösen engem nézett. Sharon már a járdán állt, most fordult vissza a nyüzsgő iskola bejárat szemléléséből, s észrevette a két megmerevedett gyereket. Egy pillanatig senki sem mozdult. Körülöttünk egymás után érkeztek a gyerekeket szállító szülők kocsijai, távolabb iskolabuszokból viháncoló gyerekcsapatok özönlöttek.

- gyerekek, menni kell, majd találkoztok még a Jackkel, most gyerünk, gyorsan. A két gyerek egymásra nézett, , majd egymás mögé, a komolyság arcukról valami furcsa szinkronban hirtelen szerte lebbent, s anyjukat majdnem feltaszítva, egyik lábukról a másikra ugrabugrálva elindultak a bejárat felé.

Nehéz időket élnek szegények, mondta Sharon. Majd elmesélem.

Sharon, kicsit később, egy józanabb jellemzés a találkozással összerakni

Nos, ez a középkorú nő, ezzel a két kicsi leánygyermekkel, s egy „híres" építesz feleségeként mintha rám várt volna. A házhoz visszaérve letelepedtünk a nappaliba, s néhány percen belül egy furcsa, bizalmas beszélgetésbe keveredtünk. Kérdezte, hogy van e családom. Mondtam, hogy persze, de nem itt. Kérdően nézett rám, s valamiért úgy gondoltam, hogy megbízhatok benne, s ha belemegyek a részletekbe, az ártani nem árthat. Az,

Az én szempontom a Sharonnál, nem vagyok rosszabb, mint ők…

Különös tekintettel arra, hogy én – persze, miért is ne! Ott vagyok, egy rendes magyar, szaki, munkabuzi, zseni, megbízható, a motivációm ismert, a világ másik felén feleségem beteg, építem a házam, a gyerekeim iskolában, hogy nincsenek itt, azt jelentheti, hogy mint ezermesterre, éjjel-nappal lehet rám számítani. –

S, írni akarok, azaz valójában nem egy keleteurópai bunkó melós vagyok, hanem ott – persze, majdnem, - mint ők. Erről egyelőre nem beszéltem, de erőt tudtam belőle meríteni. Aztán a bemutatkozó tapogatódzás tovább folytatódott.

tehát én egyedül jöttem ki? – kérdezte. No, nem, együtt disszidáltunk.

S te mindig ezzel foglalkoztál? – kérdezte. Nem egészen, - válaszoltam.

S akkor elmeséltem neki a legutóbbi évek történetét. Nagy vonalakban felvázoltam a magyar építőiparban eltöltött éveimet, a népművelést Zamárdiban, a disszidálás okait, az útkeresést Amerikában, a követséget s ahogy visszamentem az építőiparba, az inas éveimet Kaliforniában, a visszaköltözést a délre, a hurrikánok alatt hogyan lettem építési vállalkozó, a hazemenés előtti meghasonlást, család hazaköltözését, az otthoni újra beilleszkedési próbálkozásom, aztán az én visszajövésemet, Jill kihozását és munkát vele, az otthoni építkezést, s végül Jill kálváriáját a rákkal, meg hogy én megint visszajöttem, mert még nagyon sok

pénz kellene. Mikor ehhez a ponthoz értem a nő arckifejezése hirtelen megváltozott. Lefagyott arcáról a társalgási mosoly, előre dőlt ültében, s fejét két öklére támasztotta, úgy figyelt. Mikor elhallgattam félrefordított arccal az ablakon kezdett kibámulni. Szomorú bizonytalanság áradt a hangjából, mikor megszólalt. Háát, azért neked is megvan a magad kalandos története, - mondta, majd így folytatta:

Tudod, A diploma óta – én is építésznek tanultam, mint Greg, csak én belső építésznek, ott ismerkedtünk meg, - szóval, a gyerekek születése óta, én többnyire neki segítettem. Egy neves tervező cégnek dolgozik, ahol rengeteg a munka. De valahogy egyikünk sem akarta, hogy otthagyjam a gyerekeket, amíg nem lesznek önállóbbak.

Ismerős a történet, - szólaltam meg. Az ember nem tud annyi pénzt keresni, ami helyettesíteni tudná az anyát

Pontosan erre gondolok. – válaszolta. Tudod, az utóbbi időben én is azon gondolkodom, hogy nekem is muszáj lesz dolgoznom. Greg beteg. Tapintatosan, de kíváncsian néztem rá.

Ő is rákos, agydaganata van. Meg fogják operálni, állítólag nem olyan komoly, de jobb félni, mint megijedni – tette hozzá.

Igazán sajnálom, sejtem, mit érzel.

Nagyon jól keresett, nagy karrier állt előtte. A Nagy Tavak melletti, cúgos télből költöztünk ide, nagyon megszerettük a várost, az utcákat, ez valahogy sokkal emberibb.

– Európára hasonlít.

Így van. Nos, részletre vettük ezt a nagy házat, s azt hittük gyorsan ki tudjuk a kölcsönt fizetni. Egy csomó probléma is van vele, pincétől a padlásig. Először ezeket kellene megcsinálni. Aztán arra gondoltam, mi lenne, ha én vennék házakat, közösen átterveznénk, felújítanánk, aztán eladnánk? Ismerek egy ingatlanost, ismeri a helyi piacot, ő találta ezt a házat is, s már régóta kapacitál erre. Nos, mit szólsz hozzá, kérdezte, s huncut mosoly vibrált a szemében.

Ó, hát, hogy is mondjam? Mióta élek, erre vágyok. Csak soha nem volt hozzá se elég kreditem, se elég tőkém. De zseniális ötletnek tartom, én száz százalékig benne vagyok, s nagyon köszönöm a bizalmat. Innentől fogva egyfajta mérgező affinitás volt köztünk, egyszer még azt is elsütötte, hogy lehet rokonok vagyunk, lelkiek, az biztos, látta ezt bennem, s ki is használta, amúgy soha semmi nem volt köztünk, azon kívül, hogy örökké veszekedtünk, zsörtölődtünk, de végül is mindketten előbbre jutottunk azzal, hogy összefogtunk kimászni a nehézségeinkből. Különös tekintettel arra, ahogy ez szép lassan kibomlott! Ott vagyok, egy rendes magyar, szaki, munkabuzi, zseni, megbízható, a motivációm ismert, a feleségem beteg. Építem a házam. A gyerekeim iskolában. Írni akarok, azaz valójában nem bunkó vagyok, hanem ott vagyok – sok szempontból olyan szinten, mint ők Ez persze, mindenkiből mást vált ki, A Sharonnál nem jót, ettől megbízhatatlanabb leszek. A Norwelnél jó, ettől jobb vagyok, s ezért is csalódik mikor eljövök.

De itt meg kell jegyezni, hogy egyedül én vagyok az, aki már előre néz. Menet közben is tudom azt, hogy mi mennyibe fog kerülni. Én vagyok az, akit átvernek, mert többet ígértek, amit adtak . S aki ott egyedül nyomorog, dolgozik méghozzá piszkos szemét munkát...

Akárhogy is ez egy halleluja, (jön a gyerek), lj

Itt álltam a hugyos gatyámban, s ahogy letettem a telefont, belehajoltam a *sinkbe*, s belemormoltam kis imámat: "édes jó istenem, tudom, hogy faramuci figura vagyok, de ugye a te mindenható fenséged ad nekem is egy kis falusi ösvényt, to go on. Hogy - van - egy - ilyen út is…Hoopfuly he understand it…, of course... Aztán azt gondoltam, hogy be kéne tenni a Lajkót. Egy kis vérátömlesztésként. De nem találtam. Pipa voltam. Valahol van, lehet a van-be, de ki kéne menni, hugyos gatya meg minden. Ebben *a downtonwnban* az a legnagyobb baj, hogy nem lehet huggggyozni. Már minden féle alternatíván gondolkodom... Mindenféle cd-k előjöttek, Procol Harum - my all time favorit, de most valahogy - azt szerettem volna mondani, érezni, hogy - halleluja. S megköszönni - valahogy - megköszönni. Nem merek erre sokat gondolni - yet, de már egy kicsit... birizgál, mint a "szerelem bökése". Jön a fiam! nem? Édesapám, azért ez egy - fuck, what? Egy victory, in my spriritual life. I thought. S aztán micsoda véletlen, két Cohen cd került a kezembe, lehetnének akárhol is, de itt vannak. S a Borisz, az a Cohen, nem? So? S mondjak itt két dolgot: az egyik, jaj, hogy is mondta a Borisz? Ha valakinek akarja mutatni ő ki, akkor fölteszi a Lajkót. Ez mélyen ült. Mert független volt? - attól, amit én mondok? ,!.... Mindegy, nem kell tudni. Tehát, lehetne a Lajkó. Nos, nincs. S a mood-om nem volt Cohen. Az biztos. De. Akármikor fölteszem azt a motherfucker, sad or not, nyál or not, it is just coming through. Csak átmászik - mindenen. S ott hagy engem - valami mélyebb megértésben, joy-ban, megértésben, örömben. Szeretném látni, hogy a mi kettőnk uniója ebben a gyerekben valahogy összejön. Ez az egyik nagy illúzióm... Ki szereti ezen a világon a Cohent? Kevesen. Pedig, mindenkinek el kéne dobni kapát, kaszát, s a lábához ülni. Nem? Ezt gondolom. Mindig ezt gondolom, nincs kivétel. Mindegy iszom, nem, reggel, vagy este. Amit tudok, minden évszakban ezt mondja, semmit sem tudok csinálni. Az, ha hátra dőlök, s elengedem a képzeletem, ami azért asszem van, *and cut trough this shit*, s azt a kérdést vetem föl, hogy mi, de tényleg mi a legfontosabb, ami a lelkem mélyéről jön? De komolyan? Nos, az egy balkán, az egy őrület, az egy gondosan és finoman összerakott horvát szendvics, átüt, még mindig mindenen. Egy nagyon egyszerű okból: a szeretetnek, a comitmentnek, az önfeláldozásnak olyan Deep, I mean deep mélytengeri igazságait tartalmazza, amit sehol, soha, semmi más... Ez egy *point*. Emberi *experience*? Ja, hát persze. S a kérdés, well well kinek van ilyene? Én egy *rough* őszseni vagyok, kell egy ilyen is egy családba, nem? Kiindulópontnak. Kell az intellektusnak egy ilyen görcse, koncentrációja, megragadni a lényeget. De a hibák ott vannak. Mert valakinek még mindig- át kell vágni a bozóton, s alkalmazni

kell. Mindig a Cohen jut eszembe. Amikor a Lorcára hivatkozott. S persze a Ginsberg is, hát persze. Hát igen, a Lorca, ahogy áll a nyílt tengeren, minden fiú álmában, egy kagylón, egy lüktető, s vérző szívvel a kezében. Senki, akiről én tudok nem tette ez így meg. Ez van. Namármost, itt vagyok én, kis zenmester, piti buzera, kihegyezett indián nyíl, beletörve egy hegynyi büdösödő bölény hűlő szívébe. Egy nagy sóhajjal, vízi szörnyek szorító ölelésével, az összes balkán helyes tánclépésével, rikoltásával, amerikai kakarucsokat kerülgető, megértő léptekkel. A világ nagy fájdalmaival, ez nem egy vicc. S azt gondolom, hogy *my wildest dream comming through*....

Elvarázsolt zsidó manóházaspárnál

Nincsenek otthon. Délután négyre volt megbeszélve. Mindegy, nekiállok a nagy sokrészes bejárati ajtó külsőjét festeni. Már most jó marha hőség van, mindenen folyik a víz, ennek a szubtrópusi nyárnak az utolsó támadása. Mert hogy november van! Eszembe jut, hogy szegény kis öreglányt most készítik föl a radiológiára, amit majd a rákjára kap. Mellrák. Kis vékony öregasszony, szegénynek soha nem is lehetett valami sok melle. Próbáltam tanácsot adni, visszaemlékezve mi volt az én feleségemmel, alig egy éve... Bíztatom, föl ne adja. Nem nem, - mondja határozottan, ennek örülök. Szóval nemsokára jönnek, kis norvég manójával, aki alacsony, görbe, öreg, és nagy szakálla van. S persze zsidók. Amire majd egy kicsit visszatérek. Lényeg, hogy mire megjönnek, pont be tudom fejezni a kinti oldalt, aztán nyomás belülre, hogy még ma kész legyen. Mielőtt a bankok bezárnak. S így esett. Jöttek, aztán mondja a mami na még egy kicsit itt, meg még azt, meg majd ír nekem egy ajánló levelet, csak még a lépcsőt fessem be, pucoljam meg az üvegeket, mert ő nem éri el, meg ilyenek. De akkor még hátra van az olajfestés, csak egyik oldala! Egy benti ajtónak. Az nem is nézett olyan rosszul ki. Erre észreveszi, hogy egy másikat kellett volna inkább. Itt élnek ebben a házban harminc éve. Mi lenne, ha befesteném? Mennyi? – kérdezi. Mondom, hogy az más színű, minden más színű, kell hozzá más festék, majd máskor, de megcsinálom, hatvan ruppó lesz, ne aggódjon…Rohanok, mint a barom. Takarít, pakol, izzad. Próbál kedves lenni. Aztán hozza a csekket, a norvég törpe szerintem szieszẗazik. Négyszázról. Mondom négy ötven. Csodálkozik. Mondom az az ablak javításért. Mondja, azt akkor biztos a törpével beszéltük meg... Persze, biztos nem mondta…, pénzről? ezek nem beszélnek, nem? Hoz egy másik csekket. Rohanás downtown, felhőkarcoló aljában egyik bank, lóvé ide, másik karcoló aljában, nem, mozgólépcsőn föl, másik bank, lóvé be. Rohanás haza, mond asszonynak, van lé. Közben szomszéd is akar valamit. Tehát másnap nyolcra már az anyagokat korábban megvéve odarohan.

Sharon, egy munkát megnézünk, jobban megismerni a nőt.

Kilencre megyünk az építész-művésznővel megnézni valami munkát. A kocsija nincs sehol, nyolc negyven. Mindjárt kész, mikor jön. Akkor meg azonnal kell menni. Mondom, lenne e még öt percem? Lenne pár apró simítás a szomszéd

munkán. Ha nem sziloplasztozom be, nem lesz kész, ergo nem tudok lóvét bevasalni, persze ezt már nem kellett tudnia. Jó, van öt perc. Ott ül és néz. Nézi, hogy másnak dolgozom. Aztán vele megyek. Kis fikamika japán autó. Szédült nő. Nem megy föl az autópályára, óvatos. Rossz irányba indulunk. A másik fél telefonál, már ott kéne lennünk. Megfordulunk. Szerencsére nincs nagy forgalom. Kertes ház, fogalmam sincs miről van szó. A nő végre elemében, röpköd, trillázik, balerinás mozdulatokkal mutogatja „akkor ez a fal ki, mennyezet kivágva, ide lépcső, oda fal, ilyen olyan lámpák, konyhaszekrények ki, új be, ajtót átrak, másfele nyíljon, padlót föltép, sufnik ki, helyébe garázs, s így tovább. Aztán fényképez. Fogalma sincs a digitálisról. Erre még nem volt ideje. De majd elmesélhetem. S ahogy szélesen gesztikulál a kertben, oldalazok mellette, s lassan kifaggatom, mi is a helyzet. Szóval megveszi, ő, a házat, átalakít, s jó pénzért tovább ad. Én csinál. Aha, de akkor ideje lenne megbeszélnünk mit kapok én, nem? De erre most nincs idő, csak, de majd mondjak árat. Viszont most vissza kell menni, mert hozzák az új mosógépet...Mikor visszaérünk, lassan kiszedem belőle, mennyi is lehet az annyi. Kiderül, ő olyan tizenkettőre gondol, mármint a munkára. Mondom tizenöt. Aszondja az is jól hangzik.

Este otthon hív egy házügynök, valami munka.

Ez jó, nem függök ezen annyira. Jillt otthon fölhív, mond jó hírt. Másnap a hajnali ködben, még mindig meleg van, de pár órán belül bejön az ősz, valahol már esik, elindulok megnézni a melót. A város túlsó vége, még soha nem voltam ott. Jó gazdag rész, a ház, mint egy madárház, meg egy mászóka keveréke. Kis lukak egymás fölött, hidak, erkélyek, balkonok, csiribiri faszság. S a konyhapulton kellene legyen egy lista. Hát nincs. Hívom a faszit, nem válaszol. Viszont egy félős nagy kutya van bent, s morog rám. Kimegyek, bemegyek, fogalmam sincs mit csináljak. Valami csigalépcsőn egy lejjebb szintnél kopogok. S kijön valaki! Egy nagy csöcsű menyecske álmos képpel. Ó szóval a honey még alukázik? Bocsánatért esedezem, de jó fej, olyan laza fajta. Mondom lista? Nézzük, fogalma sincs semmiről. Föl lemegyünk a csigalépcsőkön, a szivi bugyogóban, mezítláb előttem. Tudsz te valamit erről? Nem. Hát persze. Elindulok vissza. Úttorlasz, még mindig pucolják a parti parkokból a kidőlt fákat. Kilenc óra, már rég ott kéne lennem. Ebből már megint nem lesz pénz. Ez a nap a kutyáé. Már majd félúton járok visszafelé, mikor hív a pasi. Aszondja ott volt a dosszié a, a, izéén... Jó, - mondom, visszamegyek. A szivin már egy pulóver van, még mindig bugyiban, s egy resumét ír a bácsi laptopján. Kiderül a bácsi ügyvéd, nagyon bizi. Ő meg a most kezdő, mindenes babája? S ott van az a szar. Másképp néz ki, mint amire számítottam. Hát ez elég ciki. Van vagy hat oldal. Egy példány mindenről, jó bonyolult. Nincs rövidítés, ezt végig kell rágni. Kimegyek, addigra már eleredt az eső. Nézem a házat. Hát, lóg füle farka. Kis jegyzeteket csinálok egy fecnire. Oké, majd később keresem az ürgét. Aztán, fölhívom a mérnök nénimet., csak hogy tudja, nem vesztem el…, jövök ám, csak, mit is mondjak?

Alkudozás a Sharonnal

Azzal kezdi, hogy elnézést kér, de el kellett rohannia. Ez jó. Most azonnal. Tehát később találkozunk…S mondja, hogy átszámolta az egészet, s különösen a férje tanácsára a fele bőven sok nekem a munkáért, tehát a tizenöt helyett – hat. Aszondja lent van az alagútban éppen, de ne gondoljam, hogy ez zavarja, s elkezdi a részleteket magyarázni: hogy a kamatok, meg az anyagok, meg a minden. Mondom, nagy óvatosan, hogy jó, de majd később, ha ott leszek, megbeszéljük. Aszondja jó. Rohanok haza, autócsere, csak a hűtő ládáért megyek be, amibe a két kis szendvicsem, meg banánom, meg vizem van. Barkács áruház, visszacserélek anyagokat, meg veszek még ahhoz, amit a szomszéd nő még akar. De mikor fogom ezt megcsinálni? Előttem egy hatalmas fekete csapat tisztítóreket, száz söprűt, partfist, felmosót, vödröt, papírtörülköző bálákat számol, pakol végeérhetetlen. Hirtelen jött felhőkarcoló takarítás? Gyerünk gyerekek, valaki itt dolgozni akar. Mikor visszaérek, villámgyorsan létra ki, felmássz feszeget rosszul lejtő esőcsatornát, még nem jött vissza a szivi. Valamit még ezért a napért is kéne faszolni, nem? Aztán megjön, becsapja a táska szíját az ajtóval, rám néz, mintha nem tudná hol is van. Kicsit visszatartom az utolsó marék maszatos falevelet, hogy lássa milyen egy kosza van, s akkor dobom le mikor a lépcsőhöz ér.

Ó, hát sok nem lehetett benne, - mondja. Well, minden kicsi számít, ha nincs lejtés – válaszolom. Mit lehet erre mondani?

Igaz, - enged nagy nehezen.

Többet keresel mint a férjem, vágja oda.

Nos, beszélhetünk? Oké, mondja, s mindjárt le is ül kint a teraszon. Addigra már hatvan hatszor gondoltam végig a dolgot, s lassan onnan, hogy elküldöm a francba, összeszedem a motyóm, lassan eljutottam odáig, hogy mégis milyen kompromisszumot tudnék én itt kicsikarni, s hogy? S mondom, mindjárt bevezetőként, hogy úgy tűnik, engem csak pénzcsináló eszközként, lehetőségként akarnak használni. De ne higgye, hogy annyira kétségbeejtő a helyzetem, éppen most jövök egy munka megszemléléséből, másnak is kellek. De szemlátomást totál el van telve magával, s még mindig meggyőződése, hogy még így is elég pénzt csinálok, „majdnem annyit, mint amit a férje keres ugyan annyi idő alatt, kiszámolták". Well, well. A jólismert papagáj duma, amit annyira utálok. Némelyek nem bírnak ezen túljutni. S ezeket jobb időben messzire elkerülnöm. De ez most nem az az idő. A végén, látom rajta, hogy érveim hallatán jól föl van keveredve. Naiv egy lélek ez, s milyen más volt először, de úgy látszik keserű férjem-uram résen lesz. Intellektuel mérnököcske, aki nagyot akar szakítani velem. S az asszony lesz a kivitelező. S jól kifundálja, kikalkulál mindent. Magát, a munkát, a profitokat, mindent. Engem is. Kapásból berakott valami szakadt menekült skatulyába. Meg hogy menő, s én meg hogy képzelem. S hogy a nejének meg szakmailag felüdítő is legyen, mert már olyan régen volt alkalma kivitelezni valamit. S különben is: semmilyen megtervezettből soha nem lett semmi, s a felsége, az ő

Sharonja, egy ábrándos, jószívű, mérnőknő, de erről nekem nem kellene tudnom. S a szívem tényleg elszállt. Látni kellett volna a karmesteri mozdulatait: „hogy akkor ezt ide meg ez, oda, ezt kivágjuk, oda betoldunk", így, többesszámban. Én meg a fiamon gondolkodtam, elképzelve, hogy fogjuk mi ezt ketten majd megcsinálni. Annak is azzal a hatalmas gyakorlatával, partízástól zsibbadt agyával, amiben az utóbbi hónapokat töltötte. Végül is abban maradtunk, hogy nyitva hagyjuk a dolgot. Mert hogy mondtam neki, hogy oké a lüvé, csak nekem kell egy munkás…, s annak a bére hol van? S ugye még nem is tudja, hogy az meg egy rokon lesz, de ki volt akadva. Hogy itt van megint egy hálátlan dög, pedig ő igazán mindent megtesz, s hülye vagyok én is, mert nem értem. Nem mondta, de látszott a kis cipó arcocskáján. Visszatértem a csatorna műveletekhez. Aztán el kellett rohannia, egy óra volt. Egy eladó házat kell megnéznie. Én meg elvágtattam a csekkért, amire már oly régóta várok. A mobilomba be volt dugva a fülhallgató, de kivettem, mikor pofáztunk. Ettől nem hallottam, hogy valaki hívott. De hagyott egy üzenetet. S ki volt az? Hát egy öreg néni, házügynök, akivel már régóta rebesgetnek, mint hatalmas lehetőséggel. Fölhívom, aranyos, beajánltak, jól hangzik. Holnap reggel. Megvan a csekk, s annyi, majdnem két kiló. Öt percet adok magamnak, hogy a két bank közül melyikbe menjek, mit csináljak a csekkel. Mert hogy haza is kell pénz, az itteni számlákra is, meg jön a Borisz, nincs ágya, meg minden. Végül is berakom az én számlámra. Közben megreklamálom a késő csekkjeim, újra rendelik. Rohanok vissza. Utolsó mozzanatok csatorna ügyileg. A nap elég rendesen hanyatlik. Jön Sharon a gyerekekkel. Gondterhelt, de a gyerekek még nem tudják, milyen szédült anyjuk is van. Vidáman csivitelnek, s odaintenek: - hi Jack! Hi, intek nekik vissza.

Munka a Sharon orra előtt a szomszédnak

Mondom, ha nem bánja, akkor befejezném a padot a kedves szomszédjának. Ó, nem, csak nyugodtan. Persze ez nem így van. Ügyesen berendezkedtem a pincéjében, mert minden percben eshet, meg amúgy is, ha mindent át kellene telepítenem, akkor soha nem lennék kész. Így még van némi remény. Próbálok a projectre gondolni. Méregetem a szétrohadt régit, a málló téglafalat amire passzolnia kell, milyen szerszám is kell, meg egyáltalán. Alkonyodik. A nap leesett az égről. Össze kell illesztenem két padló darabot, szépen körbe kerítenem díszítő lécekkel, legyalulnom-csiszolnom kúposra, s gömbölyűre marnom a széleket. Hadd lássa mindenki a szomszédságban, micsoda egy mesteremberrel van szerencséjük…Meg az én kis mérnököcském is, hát persze. Csak baromira vigyáznom kell, mert ilyen őrült rohanásban szoktam tévedni, anyag meg csak annyi van. Egykét apró hiba, de fenségesre sikerül. Néhány szomszéd észre is veszi. Gyorsan a többi padot is kijavítom. Közben, van még egy asszónk a Sharonnal, az ő házáról, a javításokról, meg arról, hogy akkor most mennyi pénz is jár nekem. Ügyesen lavírozok, három kiló arra a hétre. A szomszédnál már kaptam hatvanötről egy

csekket, egy előző kis javításért. Ezért, ha még meg tudom csinálni gyorsan, szintén jár…, mennyi is? 180. Az kettőnegyvenöt összesen. Meg háromhetven, hetven volt az anyag, az hattíz. Meg kettő, amit már beraktam, az nyolc tíz. Meg hatötven volt a festésért, az 160 egy héten, ahhoz képest, hogy ilyen szar munkáim vannak, azért ez mégsem olyan rossz. Hogy mennyit dolgoztam, mennyi pofáztam, mennyit autókáztam, meg minden. Bassza meg. Sötéten rám borul az este. Rohanok, s átcipelem a széteső többi szar padot. Rossz részek letép, ide egy szög, oda egy takony, visszacipel, kész. Kihív néni. Szét van esve. Hogy már kész vagyok. Mondom én lenni gyors, nagyon gyors. Mindjárt le is akarja csalni a lóvé egy részét, amiben megegyeztünk. De mondom nem. Ad csekk. A bankok már zárva. Muszáj lesz megvárni a hétfőt. De ezt már kibírjuk. Pakolok, ganézok, s elindulok az esti áradatban hazafelé. Útközben rádöbbenek, hogy nincs mit csinálnom a hétvégén, kivéve, hogy munkákról tárgyaljak. Istenem, mi lesz ebből? Milyen melók ezek vajon? Holnap kiderül.

2003 NOV. 11.TŐL, BACK ON BOOGIE STREET, CSAK MOST MÁR A BORISSZAL…,

A Sharonnal szarakszunk, na meg egy ifjú szembesülése pár dologgal, s kihatása a családra

Well, Csináljuk a Sharon lepráit, még mindig. Apróságok, s természetesen nem éri meg, hogy ketten dolgozzunk egy kilóért egy nap. Ráadásul nem egy nagyon jó team vagyunk, mert ő is egy idealista. Nagyobb a remény, mint a valóság. Azaz még mindig semmi nem derül ki mit meg hogy meg mikor. Mert hogy van az öreglány, az eladó, aki kilencven éves…, meg egy házügynök, meg ő, meg minden. Szóval ott vagyunk, próbálom összerakni az agyam, de eléggé szét van szóródva. Aztán délben elmentünk tacót enni, aztán fölhívtam a Lindát, aki a másik nő. S mondom neki, amennyire csak képes voltam lecsavarni az árat: 12 rongy. Ami ugye fél-ár…, arra alapozva, hogy "mennyi pénzt csinálhat egy paraszt gyerek". De - mondtam is a Borisznak - a két félelmem közül, hogy miként is tudunk megcsinálni egy szar melót, vagy nincs pénzünk, az utóbbi volt erősebb. Szóval, mondtam a nőnek, hogy ha lehet mindenképp hívna vissza, meg minden. Három dolgot mondott: hogy szerinte jól hangzik, de kell beszélni a Bobbyval, aki a férje lehet. Meg hogy visszahív, mert tudja az milyen…Nos hát lehet, most meg túl olcsó voltam? Lényeg tegnap még nem hívtak. Nos, ha semmi sem történik, valahogy ki kell törnünk ebből a gyűrűből, ma vagy holnap, mert ez bullshit lesz így. Aztán hazajővén közösen kikínlódtuk az új bankom site-ját, jelszavak és társaik, hogy ezzel ne legyen baj. Aztán felhatalmazásokat faxoltunk a pannonnak, hogy levehessék a lét. Aztán elmentünk a kis utcákba itt hátul vezetni. Bár a Borisz mondta, hogy "na de már este van!?…" hát elég messze van

azért még a taxisofőrtől. Vezet, de háromszor is "elfelejtett" megállni a stop táblánál. Marhára keveredik benne a gyerekség még mindig. Munka közben nagyon igyekezett, de tényleg. Érdekes, mert olyan kis shy tud lenni, fenébe is mint mi voltunk. Szóval a nagy mellény az csak egy kabót rajta. Ami ugye azt jelenti, még jó néhány cselezésre, fejelésre, meg dekázásra meg kell tanítani. A nagy becsúszásos összeütközéseket nem is említve. De szép lassan s biztosan. Aztán nekiállt leveleket írni, meg szorgalmasan átállítani mindent a komputeren, s ennél a pontnál otthagytam, s elmentem az ágyiba. De nem olyan későn ő is lefeküdt, s persze még alszik. A Sharonnál még van vagy két nap meló, de annyi. Szóval valaminek kell történnie. Az a piszok nagy baj, hogy olyan töredékes ez az egész, a karácsonnyal, hazamenéssel, ezzel a viszonylag két nagy és szar munkával, a Boriszszal, a pénztelenséggel, meg minden. S nem akarok semmi elhamarkodást csinálni, toporgást se, de mégis dönteni kell - csak mire alapozva? Tegnap szép idő volt, de pár napig éjjel fagy lesz, viharos széllel, meg ilyenek. S például nem kéne megfázni, az meg nála elég könnyen megy. Kicsit szigorúbbnak kéne lennem, de egyből azt sem lehet. Olyan húzd meg ereszd meg. Csak hát valami trend-nek majd ki kell alakulni, a keménység felé. Aszondja nekem: "ugye apa majd rendet rakunk itt?" mondom hát persze. De az föl se merült, hogy mikor, meg hogy. Viszont ezerrel elkezdte szívni a cigimet, kell venni neki sodorni való, illatos dohányt, amit nem tudjuk hol lehet. Aztán kell egy jogsi helyet keresni. Meg kulcs meg bank meg telefon, meg melósnadrág, meg apámfasza kell neki. Meg kéne neki is mosogatni, meg mosni, meg porszívózni, mert én biztos nem leszek az anyukája, meg a babája se. Szóval van itt egy két kérdés. Eddig úgy nagyjából olyan csulás lojalista-liberalista lökött apukát alakítok, ha érzéljen egy kis mozgásteret. Igen ám, de azt meg nem arra használja. Nyekergett a winchesterén, de mondtam neki, hogy itt inkább majd dolgozni kell, nem zenéket tőtikézni, csocsózni, meg ilyenek. De hát minden pillanatban rászakadhat a volgai hajóvontató lét, kicsit tartok is tőle. De nagy bajunk most nincs, van "minden", ami kell. Bár a spórolással egyet ért, csak ezt még nem egyeztettük, hogy az mi. Mindenütt ég a villany, naponta háromszor kávét főz, a banánok barnulnak, a saláta evés meg "minek", szóval hülyeség. Persze, egy nap alatt nem fogjuk a dolgokat megoldani, tudjad. A legnagyobb baj, hogy valami olyan zizegés van bennem, mint mikor nem tudtam a Smokey-t megfogni, amit kurvára utálok. Jó sokat aludtam, ez szokott segíteni. Valahogy a piálást is mérsékelni kellene, mert nincs pénz kétnaponta egy karton sörre. S beszélni lehet dolgokról, de a beidegzései inkább indirekt metódusokból állnak, azaz elég nagy a hézag az elmélet és gyakorlat közt. Pedig ilyen manipulálásos toporgásra itt nincs hely se, idő se, semmi se. Szóval számon kell kérnem, forszíroznom, s persze nekem magamnak magabiztosnak lennem. Próbálom valójában kitapasztalni, hogy miről is van itt szó. Mert például az nem úgy van, hogy addig alszom, ameddig csak lehet. Annál korábban kell fölkelni, mert nem lehet eleget csinálni. Az tényleg kurva fontos lenne, hogy or-

ganizáltak legyünk, ami mindenképp igényel vagy napit két óra munkát. Különös tekintettel, hogy ilyen sikeresen szét lett baltázva a Wilmingtoni jó kis komfort, ahol mindennek volt helye. Na hát ez itt nem így van. Bőröndökből, papírdobozokból halászunk ki dolgokat, fúrógépek, dunyhák, csempevágó gépek, lapátok, s más "fontos és nélkülözhetetlen" tárgyak kavalkádja van mindenütt. Tegnap azért evés előtt elvittem a downtownba, ami persze nem Párizs, de mégis valami. Amúgy nem olyan nagyon túllelkesedő fajta, valahogy a gyerekeim nem azok. A kényelmet azt nagyon csípik. A langyokat. Szóval itt tartunk, asszem nekiállok átnézni a terveket, hátha mégis csak lesz belőle valami, s netán kellemetlen kérdéseket akarnak föltenni, amire majd nem tudom a választ, mert a leckébe még csak bele se néztem... Cicusom minden jó, meg még jobb lesz. Örülök, hogy jól vagy, meg minden. Nyomom, ahogy csak tudom. Love you

Jack

Na, hát ilyen kis fejlemények, ljill

Minden példában van valami rossz, de mégis. Ez valami olyasmi, mintha lenne két testvér, az egyik egy gyári munkás, a másik meg - lehet sorolni: tanár, politikus, egy orvos a vészhelyzetből, vagy ilyesmi. S nem kell ragozni, hogy ki mivel van behálózva. S lassan azok a kötések, amik testvéreket összekötnek, szép lassan eltolódnak, mert a társadalmi hatások szép lassan átrendezik még a csontok rajzolatát is. Nem, hogy az egész gondolati-kulturális felépítményt. S ki lehet mutatni, ki is mutatták, hogy milyen keveset különbözünk a majomtól, újabban a disznótól, - néhány génben, de mégsem vagyunk egyformák. Valami a mélyben, a szövetekben ugyan az, de valami kis tényező mégiscsak ilyen hatalmas eltérést képes létre hozni. Mert persze. Ha azt kérdezzük, hogy emberek vagytok, nők vagytok, magyarok vagytok, kétlábúak vagytok, stb., stb., akkor ezek a megfelelések állnak. Még abban is, hogy anyák meg feleségek vagytok. S ezeken a pontokon meg is lehet találni az azonosságokat, vannak bőven. Semmi különbség, vagy nem sok. De aztán ahogy megyünk "fölfele" a skálán, az eltérések egyre növekednek. S persze attól függően, mit tart az ember fontosnak, sok vagy kevés. Hogy soknak, vagy kevésnek tartjuk e őket. Nézd. Egyre inkább, s egyre inkább, nyilvánvalóan - ez jól meg is figyelhető, leírható - a te figyelmedbe eltérő dolgok kerülnek, mint a Hugodéba. Ő valahol megriadt, - főleg mert valahogy ez inkább valami körbe körbe járás, egy primitív létbe. Millió és millió példa tud erre lenni: mikor egy diktatúra nem akarja, hogy a nép okosabb legyen, vagy a férj, hogy a feleség, vagy a szülő, meg a gyerek. Önszabájozás is van benne. A környezet. Szóval egy sokténye zős dolog, de csak hogy egy példát mondjunk: egy paraszt életéhez kell ötven dolog. De még inkább jó az, hogy mondjuk ötven és hetven között mozoghat: az ötven fölött már néz a tévében olyan dolgokat is, ami közvetlenül nem tartozik - mondjuk a földműveléshez, háztartáshoz stb. De mindennel együtt se több mint hetven, ez a lényeg. Nos, ha jön valaki, mint te, aki 30-

300-ig terjed, nagyrészt magába foglalva az övét is, ebből látszik, az mennyire egy más dolog. Nincs azzal baj, hogy kikapjuk az 50-70 et, de sokáig nem áll meg a lábán, mert újabb és újabb elemek belepofáznak. Lényegében ez a képlet. S az, hogy ez egy konfliktus forrás, hogy az egyén ezt hogy szenvedi pszichésen el, az már csak fantázia kérdése. Micsoda frusztrációt okoz a lent lévőnek, még csak elképzelni is, hogy a fönti miben van. Ha egyáltalán ez fölmerül. S miután nem rendelkezik ilyennel, az ő kis világából próbál - erre az alkalomra gyártott - kliséket "bedobni", alkalmazni, hogy ne nézzék totál analfabétának. De ettől még az. Legfeljebb a maga fajtáját tudja "meggyőzni", hogy ő most aztán tudja miről van szó. Fogalma sincs. Mit tud az Hugi a demokrata és republikánus ellentétről? Mit tud az angol nyelv, az angol dominancia, s ezen keresztül az amerikai birodalmi törekvések gyökereiről, mozgatóiról, sajátosságairól? Mit tud az irodalomról: az ideák, az eszmék rendszeréről, hatásmechanizmusáról, fontosságáról, civilizáció formáló erejéről? Mit jelent neki Oroszország, anélkül, hogy soha nem olvasta a csendes don-t, az Anna Kareninát, a

Karamazov testvéreket, Puskint, s hallgatta meg az orosz cigányokat, vagy a Viszockíjt? Hogy neki a Gorbacsov csak egy foltos fejű ember volt...Vagy mit tud ő az emberi mivoltunkról, amikor soha nem követett egy Styron hőst egy délamerikai tájban, olvasta egy zsidó vitáját a Goddal? Vagy soha, később se kezdte, még csak el se kezdte ezeket kombinálni később New Yorkban, egy zsidó táncos összejövetel kapcsán, majd még később a klezmer zenével, s soha nem pucolta egy sidrák vécéjét sem? Ó fuck. How about menekült tábor? How about "vén Európa" egy Richmond Hill-i kocsmában? Ó, fuck again. Primitív, primitív világ. Kis infantilis, hézagos, világ. Ugyanakkor tele neszebazdmeg valóságelemekkel, s persze főleg azokkal, s amit félre értés ne essék, mi is oly jól ismerünk: mint kolbászt tölteni egy zsíros padlójú ipari helységben? Akárhol. Szóval itt tényleg az van, hogy - lényegében - te mindazt tudod, átélted, megtapasztaltad, amit ő, csak ez fordítva nincs. Ezt csak, szerintem, ezen a szinten lehet, egyáltalán! Megközelíteni, megragadni, máshol, lejjebb abszolút nem érdemes. Nem is lehet. Ha nem akarod "kiedukálni" a húgod, akkor egyet tudsz még tenni: hagyni a fenébe. A véletleneknek. A szegényeknek, a nyomorultaknak is vannak insightjai, megérzései, belátásai. Egy bizonyos szinten a világ transzparent: azaz rendelkezik felismerhető hasonlóságokkal, de aztán már nem. S amikor azt mondjuk, hogy a kerék, az egy hatásos láb, máris egy megoldhatatlan nehézségbe ütközünk, mert ezeknek az embereknek az absztrakcióra való képessége, egyszerűen nem fejlődött ki, azaz nincs. Minden próbálkozás hamvába hal. legfeljebb annyit lehet tenni, hogy néhány jól irányzott, kolbászbazáros klisével magyarázunk dolgokat, amit nem azzal kéne. Beérjük primitív kijövettel. Itten mi eléggé ellennénk, kicsit bonyolult, de rágjuk a kásahegyet. A lelkesedés megvan, legalább is úgy látszik. A nagy munkákkal még mindig semmi sem történik, érnek, forrnak, gázosodnak. Viszont kis munkák meg folyamatosan jönnek, s szóval így most itt vagyunk a kettő közt. Csináljuk, nyomjuk, ami van. Döntést nem igazán lehet

hozni, komolyabb dolgokban, azzal nem lehet mást csinálni, mint várni. Tegnap végül is két dolgot sikerült csinálni: vettünk a Borisznak dohányt, meg valamit kiderítettünk, milyen lehetőségek vannak telefonszerzésre. De azzal is várni kell még. Amíg egy kicsivel több lóvé lesz. Vettünk neki borotvát is - szédületes mennyi minden kell ennek a gyereknek…, de habot meg elfelejtettünk. Amúgy borzasztóan bonyolult élete van. Én két perc alatt lejövök föntről, ő meg még fél óra múlva, mint egy dúvad dübörög fönt, fogalmam sincs mit csinálva. De este mosogatott, meg pakolt, meg ilyenek. Közben tegnap lett egy meló, öt kiló, valami lépcsőt kell megjavítani. Ma oda megyünk. Nézem itt a meteorológiát, ez a hely azért jobban belekeveredik az északi frontokba, mint a két great Carolina. Valami nagy hideg frontot jósolnak, amitől hideg igazándiból nem lesz, viszont nyolcvan kilométeres szél igen. Szerencsére nem a beachen, hanem a downtownba dolgozunk, ami olyan, mint Charleston downtown. Tele öreg házakkal, szóval kicsit védettebb. De tök mindegy, van ruhánk, meg ilyenek. Valahogy előre kéne lépni a jogsi ügyben, de még odáig sem jutottunk el, hogy megtaláljuk, hol van egy ilyen DMW. Ez valami örök probléma, mindig így volt. De nyilván van valahol, meg is fogjuk találni, szerintem még ma. Nem tudom mi lesz ebből, de talán kiderül. Amúgy szépen jön föl a nap, még most nem is fúj a szél, a Borisz végre lejött, rárakta a fejemre a kezét, ahogy itt írok, s mondta jó reggelt. Most kávét főz, jó hangosan. Én is ilyen hangos szoktam lenni? Na jó, elküldöm ezt, aztán fölhívlak, remélem a pannon most már működik. Még a hétvége előtt küldök egy kis lét is. Mi van, megérkezett a kártyád? Love you

Jack

Válasz A Sandra levelére, jaj (Bubu, neked is elküldöm, amit a Sandrának, végül is ugyan az a helyzet. Love you, vigyázz kicsit jobban magadra, te nagy buta mamóka.
Jack
boldog névnapot! ls

Elnézést a késését, kicsit össze vagyok keveredve, a munkák, a Borisz, kicsit szélvihar volt tegnap, meg ilyenek. Végül is elég jól elvagyunk a bátyáddal, próbálok minden lehetségest, türelmesnek lenni, meg ilyenek. Tegnap volt egy kis fuckyou-zás, de csak pár percig. Nagyon igyekszem, hogy a tízezer dolog gyakorlati oldalára koncentráljunk, s tegyük inkább félre az egonkat. Az most nem kell. Ez a magyaros hiúság se. Itt nincs az a fashion bemutató, kivagyiság, hogy néz ki-ség, meg jujj, meg jajj, meg, mint szól valaki. Senki se szól semmit, semmire. Odáig nem tudtam még eljutni, hogy vegyen fel a kockás ingekből, valamit, ami jó meleg, meg munkás. Ilyen műkedvelő munkásként is lehet fagyoskodni, de a fizetés ua. Mindegy, nem megy egyik napról a másikra. De haladunk, jó sok mindent intézünk minden nap, a munka mellett. a jogsit például. Nem lesz könnyű, valószínű itt is el kell menni valami driving schoolba, még nem tudjuk, hogy

meg mi. Várok egy nagyobb munkára, kettőre is, de most kint vagyunk a vízből, legalább is, ami az orrunk illeti. Az egy nagy kérdés, hogy egyáltalán haza tudok e menni. Ez rettentően zavar, főleg anya miatt. De nem tudom átlépni az saját árnyékom. Végül is elég jó kis pénzeket csinálunk, de hát most annál is több kéne. S senki sem várt itt valami hatalmas ajándékkal, legyen az jó munka, vagy ilyesmi. Tényleg elvagyunk, s valójában a Borisz hatalmas erőfeszítéseket tesz, hogy haladjunk. Például dolgozik, meg mosogat, meg pakol, meg lesi mit kell csinálni, meg társai. Este főzünk meg ilyenek. Kiscicám, a te dolgaidra azt tudom mondani, hogy ez a spórolás a hűtővel, fűtéssel egy baromság, mert az azért van. Szóval anya beszélje meg a nénivel, hogy inkább adunk még egy kis pénzt, mindenki fizet ilyenekért, megértjük, hogy nincs ingyen, de csak azért, mert ők csak alkalmanként használják, ne nyomorítson bennünket is. Valami ilyesmi. Kell adni még tízezret, vagy ami kell, s föltekerni a kályhát, a hősugárzót, meg minden. A kutyák és macskák kérdését te jobban tudod. Én valahogy úgy képzelem, hogy mikor egy kis macska nagy szarba kerül, akkor a szervezete "arra gondol", hogy akkor valamit ki kéne spórolni, mondjuk egy két fogat, meg ilyenek. Aztán a pára lélek bekerül a Véékhez, ahol kilószámra jönnek a vitaminok, fehérjék meg ilyenek, s akkor meg két fog jön ki egy lukon…A macskáknak se könnyű az élete. Az embereké se…Lehet anya nem ehet(ne) paradicsom szószt? Valahogy el kellene gondolkodni, minden kis változáson, s egy folyamatot csinálni belőle, egy lineáris grafikont, vagy ilyesmit, hogy legyen valami tanulság is. S már egy milliószor mondtam neki, hogy kicsit, keveset, s inkább többször. Délben, fél egykor, kettőkor, s fél háromkor egyen két villányi spagettit. Tudom, hogy ez nagyon kegyetlen, de jobb, mint ami történt, nem? Amúgy nagyon örültem a levelednek, főleg mert van egy más néző pontja is, s mert elég jó sok mindenről is írtál. Nahát, ilyenek most, próbálok itt pakolgatni egy kicsit, vigyázzatok magatokra. Puszik

Apa

Szóval, most már a második reggel, végül is kijött a stupli.

Reggel kicsit idióta a gyerek, olyan mintha gyogyós lenne. De tényleg. Hisztéria. Pedig megbeszéltük, már egy órát hagyok neki, had pöcsöljön. Fél óra a fürdőszobában, kávézgatás, meg a fasz tudja még mi, követni se tudom. Megegyeztünk, hogy reggel meg kell beszélni dolgokat, mert millió van, hogy akkor mit meg hogy. Főleg munka persze, de ő maga is, mert hogy van gond. S hát lement békába. Üvöltött, fuckyou-zott, meg el akart menni. Egy darabig próbáltam csitítani, kicsit kemény lenni, meg minden. Vártam. A történet mögött annyi volt, hogy próbáltam ismertetni vele, hogy milyen ruhák vannak, amit föl lehet venni, mert hogy hideg, s nem kéne megfázni, mert az nem hiányzik. Farmert nem volt hajlandó, a kockás ing nem jó, sapka se, cipő se, semmi se. Viszont kell kenőcs, alsónadrág készlet, borotválkozó pipere set, egzotikus dohányok. Mondja a telefon boltban, hogy milyen készülék jó csak. Én meg mondom, hogy ez nem úgy van, a manusz mondja, milyen lehet. Mert hogy maffia az egész.

Egyébként öt kilót kérnek egy évre depositnak, az olyan zöldtől, mint ő. No credit, nothing. Pisztácia, srimp! csak drága sör, olcsó bor nem, meg minden. S nem mondjam meg hogy mi, meg hogy. Iszonyú türelmes vagyok vele, de aztán egy ponton elfogyott, s mondtam, ha ilyen alacsony a tűrőképességé, akkor - tényleg jobb - ha nem folytatjuk. Hogy mi hatott, ez vagy csak beindult az agya, nem tudom, de egy idő múlva visszazökkent, s elmentünk dolgozni. Próbáltam megbeszélni a dolgot, de kitér. Hát persze, mert nem tudja. Aztán estefelé már egészen normális, marha sokat segít, pakol, takarít. Szóval hosszú menet lesz ez még. S már ugye rebesgeti, hogy mire, hogyan, mikor, stb., kéne berakni pénzt a bankjába...Kb. Háromszáz dolcsit költöttünk eddig rá, egy hete van itt ugye. Amikor vágni kell valamit, akkor félreáll, nehogy leégjen a tulaj előtt. Csak legalább egyszer már elérnénk oda, hogy ne ilyen "spontán" dedóba kellene élni, hanem megbeszélhetnénk dolgokat! S persze hogy tudom, hogy idő, meg türelem, meg ilyenek, de honnan? Miből? Mindenesetre elhatároztam, hogy óvatosabb leszek, hátulról mellbe, kerülő úton, - azaz sumákolás. Aztán menet közben majd talán valami lesz. Kérdeztem tőle, hogy majd mit mond a havereknek: miért ment el? Mert genya voltam? Ez nem igaz. Szóval? Mert hogy közben, a Csabának szintetizátort, a másiknak gitárt, a harmadiknak apámfaszát igért, hogy visz...Itt a jogsi, ami egy vagyon lesz. S akkor még a biztosításról nem is beszélek. A telefonja. Félmillió az adóssága, vagy több...Azért azt elsütöttem, hogy ez nem egy siker story...Azt is kérdeztem tőle, hogy vajon mi a faszra is számított voltaképen? Hogy majd idejön, aztán nekem megmondja? Mind a mellett, hogy mondtam neki, hogy szívesen veszem a tanácsait, de ne gondolja, hogy majd minden úgy is lesz…Másrészt, pl. Nem lehet üvölteni. Kisbabás kiskatona, a tulaj külön többször kihangsúlyozta, hogy hallkan... De hát alakul a dolog. Délután aztán csak annyit mondtam neki, hogy a reggeli balhé azért nem amire várok, s hogy kurvára rosszul esett. De mindjárt kitért. Kb. háromszor szart délután. Mit mondják? Egyik oldalon tele van jó dolgokkal: leleményes, igyekszik, lelkes, értelmes, meg minden. A másik oldalon meg olyan mint a m. Milán hatévesen, takonnyal a képén…De már jó lenne, ha ez a két dolog valahogy kiegyenlítődne, nem? Nahát, ez most itt rám vár. Mintha semmi más - fucken - dolgom nem lenne. Csak hogy vele foglalkozzam, s megoldjam az ő problémáit. Minden. Gyorsan, a tól z ig. minden köszönet, meg hála nélkül.

Szóval ilyenek. De minden jó.

Jack

A balhé után, ljil⚜

Nem jött semmilyen levél.

De minden oké, végül is beszéltünk egy csomót, ettünk feccsent, aztán elmentünk aludni. Kicsit fáj a fejem, de jól vagyok. A Borisz még alszik. Azt mondta, amit vártam. Végül is igazad van, mármint hogy ez a gyereke nevelés ez egy

munka, meg minden. Hogy mondjam? Végül is ez a gyerek okos, meg már vannak tapasztalatai is, de hát egy hatalmas idealista, egy naiv intellektuel, meg ilyenek. Csak hát volna itt más is, mint ilyen faszságok. Például dolgozni kéne. De valóban, végül is ez része a dolgoknak, kicsit luxus életet éltem én néha. Mármint ebből a szempontból. S valóban, az élet a legjobb tanító, újra gondoltam, s amit mondott abból az jött ki, hogy máris tanul, mi mást is tehetne? Tehát kell várni. Tudok is, ha értem, tudom, hogy miért, meg hogy van érteleme, meg ez a jó. Csak szerettem volna túljutni ezeken a dolgokon, hogy a munkára magára lehetne koncentrálni. Nézd, nekem lényegesen kevesebb alkalmam volt dolgokat tisztázni vele, s talán most ennek fizetjük az árát. De itt dolgok elég gyorsan le is futnak, az biztos én tanultam - már megint - ebből.

Valahogy arra jutottam, hogy inkább hagyom a dolgokat menni a maguk útján. Jobban. De az is biztos, hogy egy ilyennel az ember elég nagyot lép. Egy csapásra hetet üt. Fasza kis szombat volt, mit mondjak. Dolgozni kellett volna, nem vészes, de most majd valamit helyre kell hozni. De hát nem vagyunk mi sem robotok, magán élet is van, vagy mi.

Remélem most kialussza magát, meg minden. Mindenféle kalandjai voltak, egyik se segített neki, mert minden arra mutatott, hogy az nem úgy van, hogy gyere buci bekaplak. Ugyanakkor amellett, hogy egy csomó mindent átugrottunk, ez kurvára nem hiányzik nekem, úgyhogy, ha másért, hát ezért nem fogok dolgokat forszírozni így. Végül is eljutottam még arra a pontra is, hogy mi van akkor, ha minden szar, ha nem megy, ha hülye a gyerek. S a végső kimenet ugye az volt, hogy, szóval ami a ballábban volt. S nem úgy balláb, másképp, de ez végül is mindegy. Mindegy miért az. Az biztos, hogy még nagyon hosszú út áll előtte. Mire benő a feje lágya. Imígyen már csak abban reménykedem, hogy én minden tőlem telhetőt meg tudok tenni, ami lehetséges. Végül is örülnöm kellene, mert a körülmények nekem dolgoznak, itt van a hajómon, se kiugrani, se megszökni innen csak úgy nem lehet. S maga a hajózás ezer és ezer dolgot hoz naponta. Néhány közvetlen kapcsolódik, néhány közvetve. De az biztos, hogy a nagy puzzle épül, elég intenzíven. S amennyire csak lehet óvom, meg vigyázok rá, végül is itt kontrol, megfigyelés alatt van, s nem csak szabadon garázdálkodik, mint évek óta. Nem csak attól, hogy én ezt csinálom, hanem a szitu maga olyan. Biztos érted. Elnézést kérek az izgalomért, gondolkodtam, hogy ki kéne hagyni ebből, de végül is sokat segítettél azt hiszem. Ilyen egy dilinós család vagyunk, fenébe isszák már jussunk valamire, kurva életbe. Love you

Jack

Folyt.

Persze, ez a dolog kicsit föl van fújva, általánosítva. Én nem akartam "mindent" megoldani, megbeszélni, meg ez az egész. S egyáltalán nem ilyen homályos, meg minden. S semmi illúzióm nincs egy kölyök hülyeségeit illetően. S nem

akarom, hogy mindent értsen, amit én, tudom hogy ehhez élet kell. Nem értem, nem bizonyítottam már eleget, hogy értem ezeket a dolgokat. Abban a tízezer levélben, meg harminc évnyi pofázásban? Én egy, azaz 1 dolgot kértem. Pont. Hogy legyen itt valami commitment. Kimondva. S bármennyire is elvont ez, bármennyire is agyilag nehezen megragadható, -bevallom- kicsit korain, fölvetettem ezt a dolgot. Mert kurvára azt gondolom, hogy ez egy brick, egy alap, egy fundation. Amire majd lehet, kell stb. Építeni. S ezt, megint csak tudom nehéz, ilyeneket nem mindenki vet föl - de nem lehet elég korán lerakni. Mielőtt még mindenféle nád, sár, por, szar, falevél, kunyhók végtelen kuplerájának építésébe, majd lerombolásába kezdenénk. S persze - ezt is tudom - kicsit meglepő, kicsit szokatlan a kérdés/kérdés, bár már évek, ha nem évtizedek óta próbálkozom ezzel...Szóval ez nem előzmények nélkül van. Csak eddig mindig - ugye - ki lehetett bújni előle, alóla. Fuckyou-zni. Elszaladni. Csapkodni. Elbújni. Nem érni rá. Nem is gondolni rá. Nem foglalkozni vele. Elhessegetni. Meg minden. Pedig, - ez az én véleményem - ez, talán a legfontosabb dolog. Az ő külön bejáratú érdekében is! Mert ez valami horgony. Gyökér stb. S tekintettel arra, hogy a Borisznál ez egy igen komoly hiányosság, jobb, ha már megtörténik. Mért az nem egy kérdés, hogy intelligens, hogy okos, hogy találékony, hogy kitartás is van benne, ha kell, s még sok más. A jósága se hiányzik, a jószándéka se. De ideje már valami köré építeni valamit, valamire föl fűzni valamit, valamit építeni abból, ami van, ami lesz, stb. S jobb előbb, mint utóbb. Szóval ennyi. S végül is megtörtént, megesett, katarzissal, faszom ki van. Nálunk ilyen komoly dolog, csak így megy. Ez egy rejtély. Én se értem. Talán mert valami alapvető hajlam van a felületességre? Mert itt mindenki álmodozik? Nagyon szeretné, csak nem kelljen belemenni, beleélődni, azonosulni, gondolkodni, gyötrődni is akár? Hát ilyenek. S engem nem érdekel a sok biszbasz. Ha valami nagyon szélsőséges dolgot fog csinálni, akkor elővesszük a számokat. De van egy tolerancia, persze. Most este megivott egy gallon tejet, egy liter kólát, hat pohár vizet. S persze rosszul van. Na már most, én ennyit egy héten iszom. Egy gallon tej meg már három valamennyi. Meg a pisztácia se olcsó. Meg így tovább. Borotva hab, fodrász, testkenőcsök, szemlencsék, arcvizek, öblítő, szagosító faszom papírok, illatos dohányok, napi többszöri kávék, jó erős teák, félórás reggeli zuhanyok, s így tovább. S oké. De ez az ő fizujából jön majd le Dede. Ez ilyen faszom egyszerű. S innentől kezdve már nem is igazán érdekel. Szóval tudom én ezt tolerálni. Ha, az az egy, s nagy kérdés tisztázva van. De úgy látszik, ez megesett. Remélem.

Jack

A Jill segítő levele te vagy legjobb krapek a világon, de azért a család se semmi

Csak pár 'gyakorlati' dolog, ötlet, tanács hirtelen...Az hogy össze-vissza eszik, iszik, szarik, hogy hipochonder meg körülményes meg mi, abban én mindig kicsit lelkifurdalást is érzek, merthogy ottan egyedül a Margit körúton, tök zölden, lázasan meg mit tudom. De igazándiból nem veszett el soha, törekedett mindig valamiféle 'rend' kialakításra, ami persze nem sikerült, de a szándék megvolt. Nem halt meg mellette egy állat se, csak a virágok pusztultak rendre, de mindig voltak tervei a sok lepusztult kégliben, a végén minden reggel inget vasalt meg mi, vannak ennél rosszabb kimenetek is. Én sajnálom igazándiból a napi hatszor szarásért, elég megterhelő lehet. És vannak totál abnormális dolgai (három citrom bekarikázva egy liter úti vízbe) de ebben is érzek mi hibánkat, a szövegek arról, hogy mi nem szart eszünk, mi bizony hol így, hol úgy, de azt mind piszkosul.....A Borisz ugye valahol hozzám hasonló lelki alkat, csak még ráadásul fiatalabb (bár közben fiú) és bizonyos szövegek kurvára megsértik, nagyon rosszul esnek neki, bent akadnak, mint nálam, erre vigyázz vagy gondolj, mert ez nem hasznos, megnehezíti a megértést, haladást, stb...Ahhoz ezek a mi gyerekeink már rég túl nagyok, hogy az ember bevigye őket egy boltba és vegyen nekik egy nadrágot vagy valami. Mindkettő teljesen balfasz szügyben, inkább nincs nekik, minthogy olyat ami nem olyan, ettől az ember időnként kiakad, de valójában föl lehet fogni igényességnek, különlegességnek is, ami nálunk azért elég elismert dolognak számít. Szerintem lehet szét kell választani a lét, fizesd ki az órabérét, és te vegyed a boltba amit magadnak vennél, ő meg vegye a saját cuccait, dohány, stb. Persze nem totál mereven, de igazándiból lássa, érezze, hogy mi mennyibe kerül. Ez egyébként is ilyen magyaros dolog, hogy hú ennyit lehet ott keresni, de azt senki nem fogja föl, hogy ott is élni kell és igazándiból úgy van kitalálva, hogy elszedjék a lovédat. Szóval nem túl mereven, de szerintem tisztább, ha ír óra, kifizet és nagyja dolgot ő veszi, fizeti magának. Igy is hatalmas segítség, hogy van hol, meg mit meg minden...És tényleg inkább a dolgozással, munkaszerzéssel foglalkozzatok. Az szerintem elég erősen benne van a Borisban, hogy ő dolgozni és pénzt csinálni ment oda és tudod, hogy azért a leglelkesítőbb az bír lenni abban az országban, mikor az ember kurva sokat dolgozik és dől a lové. Arra kéne jutni. Nagyjából el is lehetne dönteni, hogy nem jössz most haza, hanem valahogy fölfejlesztitek a dolgot valami normálisabb szintre, betömni a lukakat, megcsinálni jogsit, minden valószínűség szerint elköltözni valami jobb helyre, kicsit normálisabban berendezkedni, stb. Mert enélkül nem hiszem, hogy lehet bármiféle jövőre is vonatkozó kimenetelben reménykedni. Ami azért fontos lenne. Nekünk is, neki is. Aztán ha nagyjából rend van, akkor lehet jönni-menni. Itt is végtelennek tünnek a lukak, tegnap 60 ezret adtam a csibének, előtte 50-et a kikötőben, 60 számla, 25 lakbér, 17 cipő, stb. Stb. De azért előbb utóbb be szoktak telni a dolgok, de ahhoz egy valag lé kell. Na, hát annyi, megyek mert a tyúkok az ólban meg

minden, nem izgattatok fölöslegesen, igazándiból még jól is esett, hogy micsoda egy fontos figura vagyok én és örülök, ha tudtam valamit is segíteni. Love you szívem, vigyázz magadra, te vagy a legjobb krapek a világon, de szerintem azért a család sem semmi. Puszik, Jill.

Egész nagylány lettél..., az én válaszom, lj

Tök jó levél, (kivéve, a kis betűket, ilyet többet ne csinálj!), de tényleg. Ja, je, jó. Úgy van ahogy mondod, meg minden.

Szerintem még ez a handycap dolga is alakul, vicces, de máris változtatott egy-két dolgon..., hihetetlen. Mondjuk egy őrület, hogy micsoda mimóza lelkek ezek, fölfoghatatlan. Még normális lélegzéssel is lefúj akaratlanul az ember egy egy levelet róluk. Hát bazdmeg...Rendes növény a szélben is bírja. Egyébként pont erre gondoltam, mert ahogy mondtad, soha nem lakott együtt férfival, s közben mondja ám, hogy "ah, nehogy azt hidd apa, hogy engem érdekel", "nem kell az nekem", "én is meg tudom csinálni" stb. Szóval azért csak fiú. S tényleg kimaradt sok minden. S talán, nekem a legfontosabb dolog ez volt, ez lebegett a szemem előtt, hogy a haszon ez lesz, mikor kijön. Ki a franctól tanulja, ha nem tőlem. Különben már mondta, hogy milyen érdekes engem látni élőben, esnek helyükre a dolgok, hogy mit csinálok, élek, dolgozom stb., szóval ez nem egy elvont dolog, ez valóság, s így meg úgy van, ezért meg azért van, stb. Szóval ez megint csak valami. Ugyanakkor gondolj bele, hogy valójában nap mint nap reggeltől estig együtt vagyunk...Dolgozunk. Eszünk, meg minden. Én különben igyekszik, takarít, főz, mosogat, meg minden. Elég szépen elpakolta a szobáját is. Az enyémben nagyobb kupi van...Az se lenne rossz, ha jobb lenne nálam! Az biztos, hogy Magyarországon eszméletlen idióta viszonyok vannak sok mindenben. Főleg ezekre a félig kicsapott, elkényeztetett fél-intellektuel kölkökre gondolok... Ezt a sok kis buziskodást?! Az embernek megáll az esze. Néha az az érzésem, hogy a formalitásokon, süketelésen kívül semmi már nincs. Az mondjuk furcsa, mikor kiderül, hogy viszont a Csaba szintetizátorral zenét ír, a Palkókénak cd-jük jelent meg, stb. Mit csinált a mi Boriszunk? Csajozott? Hát, ez a hazamenés, ez tényleg kétséges. Én még mindig reménykedem, s főleg te miattad szeretnék menni. De hát nem tudom. Kurva életbe.

Ma megyek esztiméteket írni a Sharon-nak, mert még valami bullshit lesz belőle.

Aztán kell mennünk kis öreganyámhoz, s egy ajtót befestünk.Kb. Negyven dolcsi, ha a festéket levonjuk. De az is valami.

Részemről amúgy nincs semmi. Elvagyunk, megvagyunk, csak még azt nem sikerült kideríteni, mikor is van Thanksgiving...Ilyenek. Majd valami csirkét sütünk...Puszik

S tényleg fontos vagy, meg sokat segítesz. Tényleg egész nagylány lettél...

Jack

HÜLYEGYEREK NEVELÉS

Ezek elég jó hírek. Örülök, ha jól vagy. Itt kicsit bolondokháza van, nem is tudom. A munkák alakulnak, az öreglánynak befejeztük a melót, de a lét majd csak ma kapjuk meg. Elmentünk a Sams-be, ahol majdnem összevesztünk. Mert a kisfiunk csak a legjobbat szereti mindenből. Sör, dohány, kávé. Aztán mikor az jött volna, hogy a közel húsz éve vett legolcsóbb kávé helyett, tudod, -5 dollár, most Ugorjunk át a legdrágábbra, ami 15, s ott állt a nagy láda Budweiserével, akkor short cut lett. Vettem egy maxell hause-os kávét 3.80-ért, that's it. S mostantól minden fillért egy táblázatban szépen göngyölítünk. Sajnálom, de ez így nem fog menni. Ez a pénz szórás...Aszondja, hogy legyen neki fizetése...Oké, de mi? Én arra gondoltam, hogy kifizetjük az adósságát, meg az összes szarát, ami 2500. Amilyen korán csak lehet. Én nem beszéltem arról, hogy az hány hét, hónap, semmi. Ahogy van rá pénz. Természetesen titeket figyelembe véve, azaz utánatok. Mégegszer: ha van lé. De az már úgy nem fog menni, hogy ezt kifizetjük, meg még kap is fizetést e mellé, s majd ő megoldja, hogy mit vesz. Azzal én csak ne törődjek. Néha olyan ez a gyerek, mintha flúgos lenne... Nem tudom. Mindenesetre a számok még itt is számok, s azt hiszem elég kegyetlenül oda fogom tartani az orra alá. Ha kell minden nap. S állítólag elég jó matematikus, szóval kell, hogy értse. Lehet kellene hagynom, mert így évek alatt se szedi össze magát...De a hülyeségnek is van határa, különös tekintettel, hogy majd angolosan meglép, amikor rájön, hogy két végén nem lehet égetni a dollárt. Azért ez elég meredek, ez a hülyegyerek nevelés...

Jack

Balhé, keresztül kasul

Nem is tudom hol kezdjem...Annyi baromság van itt. Tudatalatti, elfojtott indulatok, kibogozhatatlan gondolatok.

Évekig csak ezt kéne csinálni, ezt renberakni, mikor volna más csinálni való is.de a lét, se a munka nem kellemes, még akkor se, ha szépen süt a nap, ilyenkor november második felében. Megcsináltuk a mosóhelységet egy öregasszonynak. Csütörtökön délután kezdtük, s abban a pillanatban elkezdett zuhogni az eső. Linóleum alatt valami piros festék volt, ami a fal alatt befolyó víztől fölázott, a Borisz azt meregette. Tiszta mocskok voltunk mind a ketten. Én a lefolyó csövekkel kínlódtam. Abba is hagytuk, mert totál reménytelennek tűnt. Másnap aztán kisütött a nap, felszáradt a padló, s olyan kettő felé be is fejeztük. Elmentünk a pénzért, de nem kaptuk meg. Elmentünk a Samsbe, ahol a Borisz nagy slunggal mindenféléket próbált összevásárolni, de ezt lekellett fújnom. Kb. Ötszáz dollárt szórtunk széjjel az utóbbi időben...

Munkákat néztünk, pöcsölés de semmi rendes valami. A Borisz második papírja se egy könnyű eset

A Jill iszik, a Borisz is, s éjjel telefonon nyekeregnek

Átnevelő tábor a belet táncos ifjú rokonnak

A Borisz új jogsija, én az oktató, részletek Jóska bácsi naplójából, lj

Nézd,

Olyan ez mint egy átnevelő tábor. Mint mikor Kínában elküldték a jóskát csákányozni egy szál kötélen lógva az új folyószakasz szurdoka fölé. Vagy egy balettáncos fiút a rizsföldre. S naponta történik valami. Nem egy, de száz. S balettos tánclépésekkel nem lehet falat bontani, se építeni. Oda kalapács, vehemencia, meg más férfiúi tulajdonságok kellenek. Csak hát egy kicsit sok. De hát ide jött, ezek nagy részét nem én csinálom, én inkább megpróbálok valami hangtompító, párna, homokzsák, ájtatos kedvesnővér, énekhangú kórusboy, s az elfojtott méregtől gutaütés határán lévő száraz kóró lenni. Nem szólok, elhallgatok, megdicsérem ha elbasz valamit, megcsinálom helyette, munkákat visszautasítok vagy el se vállalok, takarítok, főzök, meg minden. S persze lehetnék jobb is, ha puncim lenne, s margarétának hívnának...Ennél lejjebb itt nem lehet menni, neki kell fölmászni a meredélyekre. S teszi is, csak néha köhög, sír, üvölt, nyög, sóhajtozik, meg visít egyet. S szánja bánja, siratja boldog gyerekkorát...Viszont van jogsija. Ideiglenes, de már lehet vele vezetni. Jövünk tegnap haza a highway-n. Kérdem, "akkor most mikor fog vezetni kérem? “Aszondja: "bármikor sir. “De a hatsávos, éppen balesetes, esti nyálkában úszó, s zsúfolt szituban megegyezünk, hogy ezt most inkább nem...Aztán lemegyek egy útra, kiszélesedik, elég üres, s mondom neki, oké, itt van. Erre kitör a pánik. Mondom, oké, kanyarodjunk be kis utcákba. Nem tudja melyik keze melyik. Leállunk egy kereszteződésben. Nem tudja, - mert nem mondtam még, hogy az n - be lehet újraindítani. Huszonhárom éves kölök. Mindjárt huszonnégy. Kimegyünk vissza a nagy útra. Megy minden, mint a golyó. Lámpa, alagút, kanyarok, semmi baj...Aztán már majdnem otthon vagyunk, amikor egy kocsi szabálytalanul próbál megfordulni előttünk. Mi meg megyünk, mint a barom. Látom oda fog tolatni elénk. Fékezz! - kiálltom. Egyszer csak leesik a tantusz, csúsznak a kerekek, nagy nehezen megállunk. Aztán jó ferdén betolatunk a helyünkre. Mondja, hogy ez jó nagy kibaszás volt, mert ő csipkerózsikássan képzelte el az egészet. Szemét geci vagyok. Mondom jó, akkor mostantól úgy lesz, ahogy ő szeretné. Kiugrik, üvölt az utcán. Hogy mindig ezek a fucken végletek...Fuckjuzik. Kiveszek egy adag szart, behozom, meghúzom a whisky-s flaskát, cigi, kabát, sapka, s elindulok a lucskos utca végén lévő kis parkba, ami a betonlábakon álló autópályára néz. Szemerkél az eső, hűvös szél fúj. Kb. Húsz percig bírtam. Gondoltam a kertek alatt elmegyek a kis fűszerüzletbe, s veszek egy feka sört. Átballagok a másik oldalra, s hallgatom kicsit az ósönt. Az jó szokott lenni. De aztán nem szívlelem a kirekesztett vad gondolatát, s visszajövök. A van nyitva, a lakásajtó nyitva. Sehol senki. Sötét. Egy pohár borral leülök. Nézem internet...Aztán nagysokára előjön a nagy Vladimir, könnyes szemmel, maszatos arccal, s bocsánatot kér. Kicsit olyan karamazovos a helyzet. Én is bocsánatokat kérek. Hogy kevésbé spártainak kellene lennem. Gondoltam kéne egy kis push. S elmondtam: én biztos már rég azon balhéztam volna, hogy

hadd vezessek...Egy darabig így megy, aztán nekiállunk közösen sóletet főzni, bezabálunk, jó zene hallgatása közben. S mondanom se kell, nem kell sok, s én már nyolc előtt húzom a lóbőrt. Nyilván mentegetődzeni akart. De nincs rá szükség. Többször angyalian, drámaian, költőien, meg tibeti monkos mormogással kinyilatkoztatásokat tettem neki: miszerint szeretem, tisztelem, értékelem, örülök, minden fasza, ne keverjük a szart a kakival, ne zokogjuk tele a kádat, s nyálazzunk össze mindent. Ő is mondja, hogy ja, meg je, próbál itt nagyon pragmatikus, csak hát nem könnyű. S megint ja, meg je. Szóval elég izgalmas élet folyik itt. Vettünk neki hat féle dohányt, egyik ezüst szelencében, szopogatja a Budweiserjeit, s nyilván mereng az Újvilágban való új életén. Megy a munka, minden kurva bonyolult, s úgy érzem magam, mint egy nagymama, akit hirtelen elhalálozások következtében kineveztek a csepeli vas és fém művek vezérigazgatójának, s egy nokedli szaggatóval ül három unokával az ölében Varsóban egy kgst ülésen a gomulka, a csauseszku, meg kádár elvtárs mellett. De az élet szép, haladunk, fényes útján a forradalomnak. Épül az ország, olvad a vas, formákban sínekké szilárdul, amin majd kigördülhetnek a javak idegen tájak felé, szegény rokonokhoz. Éljen május elseje, a piros zászló, meg a fényes szél.

Én nem tudom, mi a fasz itt a baj? Maradok öreg nagypapás love-val,

jóska bácsi

Dec. 3. „örülök a családomnak", Jill levele

Na megjött a sarki szél, jó fasza hideg van, de nekünk ki se kell menni, tele a füstölő fával, minden van itthon, szóval elvagyunk. Délután téliesítettük a kutyaházakat, betöltöttük a tövét néhány kényesebb bokornak, sikerült majdnem egy liter fagyállót betöltenem az autóba, szóval szerintem elég jól vagyunk. Csapok elzárva, meg minden. A Sandra megfürdette az Alexet, mert kicsiit megtollasodott a legutóbbi tüzelési szezon alatti csavargásban. Reggel hozott egy szép nagy őzlábat is, a rosebb a szegény cigányokba. Főztünk, fürödtem, nekiálltam megint egy nadrág varrásának, A Sandra tanul. Ez van. Szarakszik a hasam, délután még jógáztam is. Nem tudom, ha sikerül ezt a ct-t megcsináltatni hétfőn, abból majd mi derül ki, de elégé megkeseríti néha az életemet ez az emésztés, meg valahogy agyilag is szar, mert azért nincs étvágyam, mert előre félek, hogy ha valamit eszek, akkor kezdődik a balhé. Mindegy, vannak jobb napok is, most egy kicsit nem túl jó. Jött a mikulás is, nagyjából a főbb helyeken rend is van, szóval jó. Örülök a családomnak, tényleg, nagyon jó, amilyenek vagytok, mindannyian. Remélem nem túl dilis napotok volt, jók legyetek, vigyázzatok magatokra, egymásra. Holnap talán értelmesebb leszek. Meg írok a Borisznak is, puszilom, me.

Meg fogsz lepődni, a Borisz vezet..., lj

na meg a háttértörténet fontossága, nahát ezek elég jó hírek. ezt kell csinálni. ha az ember egy kicsit képes elszabadulni a pillanatnyi aktualitásoktól, például

fölfedezheti, hogy milyen próféciák rejlenek az évszakokban. emberek élnek, elég nagy számban, hófedte tájakon, aminek "semmi más értelme nincs", mint a szerénység meg a belső érés, ami a létezés köré, mint egy sál kerül. Az ember igazán egy zseniális lény, de mindenki egy kis dickhead önmagában, minden hatalmas gondolat csak egy fűszál, s a rétről csak olykor olykor villan fel egy egy kép, mint illanó felhőkről. S akkor még nem is beszéltünk a szavannákról...égül ott van példának a tehén, a hét bendőjével, ahol valahol a történet lényege zajlik, s nem ott, a látható s jólismert levlapon, ahogy farkcsóválva a rét haját tépkedi az egész nyüzsizés, meg minden. De ott van nekünk az éjszaka, az ünnep, a váratlan, a nemvárt, a baleset, a furcsa, s minden más meglepetés, ami hallhatóvá, láthatóvá teszi a percek zümmögését. Ilyenkor az ember visszasétál, találkozik önmagával, s furcsa társalgásba kezd.

S ettől a jólismert táj, tárgy, hiedelem, vagy lényeg megváltozik, mást jelent a föld, mást jelent a rózsa, a házasság vagy netán a haza. Nem olyan könnyű ezt itt megérteni. Nem bizony. Szóval, konfliktus, meg helyzet, meg mind a többi.

Az van itten nekünk, elég rendesen.

Yardsalezés – fotel a felnőtté váláshoz

Reggel, tényleg tele hócipővel, mindentől, ami házszerkezettel kapcsolatos, kitekinték a tájra, s elég jó sötét, hideg, és viharos...A gyermek is feltűnik egy ponton. S mondom laza nap lesz a mai, munkailag legalább. Kinéztünk néhány yardsale-t, s nekivágtunk. Volt vagy öt, aminek értelme látszott. A fő érv az volt, hogy ez a felnőtt méretű gyerek egy campingszéken szokta itt nézni a tévét mellettem, ami amellett, hogy nem túl kényelmes, nyilvánvalóan megalázó, s nagymértékben nehezíti a felnőtté válásban. Szóval kell egy fotel. S néztünk ilyen bútoros dolgokat, de sikerült az világ összes baromságába beletrafálnunk, úgyhogy a határán voltunk, hogy föladjuk. Már fehér foltokkal teli szibériai tajgákon jártunk, amikor egy kövér és koszos asszonyságnál, a legutolsó helyen, megtaláltuk. Jó nagy, marha egy fotel, hátradőlős, billegés, tökéletes. Enyhe tisztításra vár, persze, de az már meg is esett. Tizenötért. Meg egy asztal, amire most a tévé települt, meg egy vcr, használt, négyért, amivel fölvételt lehet csinyáni. Mert kicsit szúkagyú is a gyermekünk, főleg alkoholból kifolyólag. Portó Rico rumot iszik buldózerrel. Ezért többször kell nézni meg filmek.

Nos erre van a copy. So. Fasza volt, találtunk végre egy walmartot, ahol jó sok pénzért aztán fúdot vettünk, tudod ami mindig kell. De ez volt az első bevásárlásunk, igazi, nagy, laza. S mondanom se kell, élvezte ez a kis antikapitalista, zöld, jurópien intelligentsia. Aztán átpakoltuk a szobát, de előtte a kisfiunk döntésére! ő vezet, először, forgalomba! vad vigyorral, büszkén, rámenősen, a többi szegény, széllökötte motorist-ot cikizve, elmentünk a videóstoreba, hozni filmet.

Az Olds-ot vezette, s olyan volt mint egy töretlen vigyori kismacska. Hát persze, azután a sok öngerjesztett álmacsóság és öntrutyizás után, igen, igen.

A gyermek boldog és ünnepel

S hát egy film. Valami miszlikekbe szabdalt abszurditás, amibe a Pinochet is fölbukkant néha. Francia, persze.

Aztán én elmentem, itthagytam nagy fiam romjaiban, mert hogy kicsit bebaszott örömében? A lelkem. Még hallottam, hogy shrimpet? Ezerrel süt, hatalmas csörömpölés, zörgés, katonai konyha gőzök és gázok föláramlása, de itt elveszítettem, szerencsére a fonalat. Viszont reggel arra jöttem le, hogy minden elvágólag, a mosogatóba még egy villa sincs, gyönyörű rend, tisztaság, meg minden. Ilyen erők hajtják az embert, mit mondjak? Csoda, hogy még él.

Most alszik a szivi, s asszem hagyom is kissé. Jó marha hideg van, enyhén fúj itt a nappaliba a szél, de rendeltünk hiányzó stormvindókat, pár nap múlva kész lesznek...Addig meg jól kiszellőztetünk, jó pénzért...Fagyálózni fogok, ha kivirul kicsit, meg főzni, meg csinálni faszom semmit. Jók vagyunk, mar ámennyire. Egy biztos, tisztán érzékelem a búbomon fölgyorsult őszülésem...Ne lepődj majd meg. Love, Puszik

Jack

Ez az új apuka szerep, lj

Sok féle terv volt itt, de aztán a végén nekiálltam főzni. Csináltam egy csomó spagetti szószt, elrakni, meg kelkáposzta főzeléket, meg rakott kelt, amit majd elviszünk, meg pirított csirkámajat, az volt az ebéd, meg valami tésztát, amiből kiflik lettek, aztán este még megsütöttünk két szelet jóideje bepácolt marhahúst, amiből estére vacsora lesz. A Borisz a cédéit rendezte, aztán dumáltunk, egyengetve régi sérelmeket, meg hogy most mi van. Elég jó volt. Aztán elindultunk a reptérre, ahol adtak egy számot. A Borisz vezetett, most már az autópályán is, elég jól. Mobilon én közben

fölhívtam a franciákat, s áttették a repülésem február 1-re. 2-án érkezem délután háromkor.

Viszont vagy Wilmingtonba, vagy Atlantába el kell mennem, mert azt nem tudták megcsinálni, olyan nincs. Szóval vár rám még egy jó kis utazás. Aztán kalandos autózás következett, ahol a fiunk belém szorítottam néhányszor a szuszt, ami enyhe ordibálásba tört ki párszor. A bizonytalanságát vadulással igyekezett kompenzálni, amiből elég meredek helyzetek jöttek elő. De aztán lelassultunk, s haza már szépen vitorláztunk. Könyvtárba mentünk, kihoztunk egy Faulkner audiót, meg egy csomó World Musicot. Este meg megnéztük a before the rain c. Filmet, amitől elég jól kiakadtunk, annyira jó volt. A Borisznak is nagyon tetszett, én meg már teljesen lementem alfába. Minden alkalommal sokkal jobb, mint előzőleg. Azért ez nem semmi. Föl fogjuk venni...A májak és kelkáposzták a film végén benyomott hagymás zsíroskenyérrel enyhe gyomortüneteket okoztak, asszem ma koplalok. Holnap is. Azután is. De ezek agy eredetű következmények, amit az ember tévesen vagy helyesen magának állít. Csak hát a szervezete más részeinek számlájára. Nem tudom még milyen más metódus lehetséges erre. De

végül is minden jó, lábadozom most itt, aztán megyünk a bányába. Jó hideg van, de majd fölöltözünk jól...Ajtócsere. Remélem jobban vagy cicusom, sokat gondolok rád, nem tudom mit tudnék még tenni érted. Elnézést hogy nem írok többet, csak hát ez az új apuka szerep kicsit leköt.

Asszem fölkeltem a manót, remélem nem fog hisztizni. Puszik nektek. Love

Jack b

Az orchideák, meg a Borisz, lj

Hát, azért ez elég fárasztó. Ez a gyereknevelés buli. "gyereknevelés", mondom, ja, holnapután lesz huszonnégy éves.

S persze a legfurcsább része a dolognak, ahogy a híres hallgatása mögül szép lassan kibukkannak a dolgok, s kiderül, hogy mik is vannak ott. Nagyfejű a gyerek, ez biztos. De az elméletek azok jönnek mennek, otthagyva őt megannyi keresztúton - hol így, hol úgy. A sok-sok elem működik, de amit én látok, s ami elég fontos, valószínű a legfontosabb, az a kis gyöngécske virágszál, aki a dolgok mélyén lakik. Beszéltünk már erről. Talán a legjobb kép, hogy olyan "szerelem gyerek", hát persze. Érzékeny, kényes, finnyás, válogatós, s ennek mind a szinonimája. Namármost a világ ugye nem igazán támogatja ezt. Mi elég sok mindent megpróbáltunk, de végül is mi se tudtunk biztosítani neki egy ideális enviromentet, amiben gondtalanul, s szabadon növekedhetett volna egy ilyen kis orchidea. Orchidea jut eszembe, mert tegnap láttam egy filmet, ahol egy hasonló fiatal titán elindult egy ilyen új egyedet felfedezni, valami dzsungelba. A milliomos nagymama fizetett mindent, hogy a kis unoka találjon má' valamit, amit majd a nagymamiról neveznek el. S adott neki mindent: dzsungelben is működő laptopot, repülőt, helikoptert, hajót, amit akarsz. S persze a nagyokat már mind megtalálták, s el is nevezték Elizabeth Taylor-ről, meg ilyenek, s ő csak egy kis fikait talált. De nem ez a lényeg. Hanem, hogy van aki milliókat költ, hogy ezzel foglalkozzon... S persze itt van ez a "balláb" dolog. Finom kis virágnak született. Ez biztos. S ha mi kis, finom virágnak való miliőt biztosítunk neki, akkor azt az életet éli. Pedig itt nem arról van szó, hogy ő csak "az". Nem. Először is nem egy vékony, gyönge fizikumú nyálbéla. Hülyének se hülye. Izma, agya, érzékenysége, mindene van. Csak hát szépfiú is, dede. Amerikai. Sok mesét, sok verset, sok zenét kapott már elég korán. S valóban, más út hilyán föl kellett fedeznie az ellentmondásokat, s el is kezdet hol sodródni, hol többé kevésbé tudatosan fejlődni a jó irányba is. De a rengeteg rossz beidegzés, kibúvó, süket magyarázat még mindig itt van, ezerszám...Aszondja nekem, hogy neki nem kell jéger alsó. Pedig jó marha hideg van, a kutya nem lát bennünket, stb. Aztán egyik nap beugrott a kádba, mert lefagyott a lába. Másnap azt mondja, hogy vegyünk neki egy olyan olcsó, magasságú cipőt, ami puha, bélelt, s amit egyszer vittem neki. Mondtam oké, hát persze. S elmentünk a walmartba. S ott is volt a cipő. De, mondja erre ő, kell bele egy olyan recés izé az aljába, ami úgy működik, mint egy

légpárna: azaz melegebb. Oké, mondom. S elkezdte nézni a jó marha drága bakancsokat...Én meg visszamentem, s találtam egy olcsó légpárnást. Ő meg közben talált egy belvárosi bakancsot. S ment a balhé. Belenyúlok a bakancsába, s hát! Nincs benne légpárna! S akkor azt mondtam, hogy elég következetlen. S mondtam neki, hogy később majd vehetünk egy olyant is..., de most jó lesz az olcsó légpárnás is, dolgozni. Erre lebaszta a dobozt, s kirohant a boltból. Ordítva... Fuckjúzva.Én meg megvettem a shút, s szó nélkül beraktam az autóba. Súlyos hallgatások...Aztán a munkahelyen egyszer csak azt látom, hogy mámeg abban van...Mondom, jó cipőd van, bazdmeg. Aszondja: elég jó. Naponta tízanhatszor eszik, nyolcszor szarik, s huszonhétszer pisál. Minden boltban pisálnia kell. Már mondtam is neki, hogy úgy látom, olyan mint a kutyák, szeret mindent megjelölni...Ideggyulladása lehet - agyilag...Aztán adtam neki egy jó szar melót, egy részt, amit én mindig is csinálok. Hát azt látni s hallani kellett volna. De tudtam, hogy már tud annyit, hogy meg tudja csinálni. S úgy is lett. Káromkodott is...Az is eszembe jutott, hogy rengeteg az elfojtás ebben a fiatal emberben. Igyekszik rejtegetni a hibáit. Aztán mikor valami kiderül, ott a baj. De azt csinálom, hogy akkor nem veszem észre, legfeljebb később. S működik...Csak hát én nem egy gyermekgyógyász-pedagógus vagyok itt, specialista, akihez elküldték jó fizetés fejében a hülyegyereket. Hanem egy carpenter, ugye. De működik, csak jó marha fáradt leszek tőle. Viszont, nagyot beszélgettünk, mert tanulom ügyesen kifaggatni, a nyomorról, amiben minden haverja van. S hát elég meredek. Például kiderült, hogy a Csaba! ki akart jönni. Csak még "nem szóltak", - de most már ő is látja, hogy a Csaba nem tudná megcsinálni, amit ő! Álmodozó alkat, azt hiszem ez egy elég jó megfogalmazás. S megmondom őszintén, ott tartok, hogy boldog vagyok, amiért nem kényeztettük jobban. Végül is azt gondolom, hogy egy jó mix volt. Szándékosan, akaratlanul, mindegy. Ugyanakkor meg - ezzel a "nehezen megérthető módszerrel", má megint elég jó kis pénzt szakítottunk, elég kis idő alatt... Pedig ez még csak a kezdet...S szóval mondtam neki, hogy mi lenne, ha akkor most, szülinapjára, kapna egy olyan nagyon menő, diszplés mp3 discmant, meg minden...S azt hiszem, elég happy képet vágót. S persze majd ő megnézi az interneten, melyik a legspécibb...S mondtam neki, hogy ma nem is kell fölkelnie korán, majd én elmegyek, mert úgy is tárgyalni kell. Mindjárt fönt is maradt jó sokáig, meg ilyenek.Ingyulladása is van, gondolom koszos kézzel bezabált valamit, mondván a bölcsesség foga nő. Mondtam az nagyon fasza lenne már végre...De aztán este már elég nyufin beismerte, hogy valami más lehet. S mondtam, hogy öblögessen kicsit a százfokos Rumával. Mert hogy azt iszogat, budvájzerrel...De ez már egy másik kérdés...Next. Most gyógyszer kell. Amúgy jó vagyunk, s képzeld fölhívott a Bobby bátya! hogy nem felejtettek ám el, csak bizik. A kurva anyjukat. Egy hete abban őrlődőm, hogy mi a faszt szúrtam el? Hát semmit. S olyan nagyon nem is akarom azt csinálni...Egy másik nőt meg elküldtem a halál faszára. Ezek azt hiszik, hogy egy bam az ember,

mert magyar...Annyira azért nem. Na, ilyenek. Ma gyógyszerszerzés napja, is, lesz. Kicsit bonyolult, de valami lesz.

Jack.

A Jill aggódik értem, el

Dec. 11. A humánus egércsapda

Aztán tettünk be nektek is lét. Aztán humánus egércsapdát keresgéltünk, hosszasan, én meg egy másik öreg fószer a Kmartban mondtuk jó a csapós is, de a kövér pénztárosnő, meg a fiunk a másik pártra állt. A nő sírós hangon, fátyolos szemekkel köszönte meg, hogy feltett szándékunk egy egérélet megkímélése. S a végén találtunk egyet, kis ragacsos tálcák. Kis ketrececske nem volt sehol. Aztán én pacalpörköltet főztem körömpörkölttel, hogy már valami is jó is legyen ebben a kurva életben. Budvájzerrel. A Borisz srimpet tengeri hallal, egy vajling chippes sültkrumplival, s egy másik vajling majonézzel, amik most itt aszalódnak az asztalon. Aztán a fele tangolesszönnél hugyozós végeztén elvesztettem a *dizájnerem* a lemenéshez, s inkább az ágy felé kanyarodtam. Komoly hőhullámos kalórialeadás, s kezdeti súlyos nehézkedési álmok után, ismét itt vagyok. Elég jól. Már vagy hatszor láttam ezt a filmet, asszem kezdem kinőni. Ilyen idős korban már gyorsan halad az ember. Nem kell neki újra és újra ismételgetni mi a jó, mi a szar, pikkpakkpukk megérti. Ja igen. Éppen egy budwiseres sörfesztivál keretében megtartott boxmeccsen vettem részt, ahol a pacal mérkőzött a csülökkel, amikor a Borisz, mint valami Archimédesz elég fennhangon közölte: megvan! Kis időbe került mire visszatargoncáztam magam, s megértettem mi a bráner van meg. Főleg abból, ahogy ott állt. A fekete keretes szemüvegében, egy vadonatúj munkáskesztúvel a kezein, amiben egy mikrózáshoz vett műanyag edényben, fedő alatt átütött egy keretbe foglalt kisegér rémképe. Mikor levette a fölösleges tetőt, egy lazán oldalra dőlt cincire lehetett fókuszálni, aki dió, szalonna katonákon feküdve kérdően pislogott. Mind a négy lábacskája a sárga mézgába ragadva, de amúgy feltűnően élve. “arany szívem, mindjárt minden okés lesz", mondtam. "egy ceruzával piszkáld ki a lábait, puszild meg, adj neki egy hamuba sült morzsát, s mond neki we love him" - próbáltam némi utasítást adni szívnagyobbodásos gyermekemnek, aki durván visszahördült. Well, végül is, enviromentünk újra széf. aztán egerekről szóló vitairat kellős közepén, egérszemrehányós egérszemek egérútján a saját súlypontom visszanyerésébe hulltam vissza, könnyed felelőtlenséggel magára hagyva ifjú enviromentalistámat meg az amerikai egerét, s még nem tudom a további fejleményeket. Remélem hősünk valahol él, s szabadon garázdálkodik. Most itt egy borús reggel van, s előre tervelt aljas szándékom nem csinálni faszom semmit. Amiből persze semmi sem lesz, mert minden mindig másképp van. De így, ezzel a gondolattal könnyeb még egy napot élni. S ma van fiú utódunk egy év híján negyed évszázados aniverzáléja, hogy beállt közénk

bajkeverőnek. Szóval, ez most a jegy. S ideje levenni kihúlő lavórom ráncos lábaimról. Puszik

Jóska bácsi

én megkapom és élvezem a maga leveleit.

Dec. 11. születésnap, a 2.-ik

Olyan, mint mikor az ember egy hosszú regény lapjait kezdi olvasni...Milyen sokszor volt, csak emlékezz vissza, ahogy az ember nekivágott, lapról lapra, s valami feltárult. S a sok sok részletből szép lassan összeállt egy karakter, egy hangulat, egy komolyabb megértés. Nos valami ilyesmi történik itt, a fiunkkal kapcsolatban. S a szokásos dolgok is. Valami jó nagy marhaságot csinált tegnap is, kicsit bevágott, kicsit átmentünk egy járdán, néhány járókelő félreugrott, amire aztán én egy kicsit felemeltem a hangom. S mondta, hogy miért nem tolerálom én jobban. S mondtam, hogy nagyon próbálom, de ennyire megy. Lépten-nyomon dicsérem, szelíden magyarázok stb. De vannak pillanatok, amikor kitör belőlem az ember. Bocsánat. S amit itt meg kell érteni, az a következő: neki is megvan a maga limitje, nekem is. Szóval ez egy fucked up helyzet. Lehetne "venni egy szelíd oktatót, aki másképp csinálja", mert mondjuk kötélből vannak az idegei, vagy nincsenek is. Nos én nem az vagyok. Szemlátomást ő se. Mert néha egy kicsit beremeg, aztán bevadul, meg ilyenek. S miután nem tudjuk affordozni a highly classified oktatót, ez van. El kell fogadni, hogy itt van üvöltözés, ordítozás, káromkodás, s más idegrángatódzások. Nehéz esetekben. Egyébként meg jól vagyunk. Haladunk is. Tegnap lementünk a downtownba a highway-n, aztán körbe városi utakon vissza, vagy negyven kilométert. Mostanra, ahogy saccolom, van olyan százötven vegyes utakon vezetett teljesítménye. Felmerült, hogy rutin pályázni kéne, mert azzal is baj van. Kormányzás, meg a tükör. S mindez úgy, hogy azért ez egy elég laza dolog, az automata váltóval...No kuplungozás, kásakeverés a váltóval, lefulladások lámpáknál…Aztán, este, nagy izgalommal megtalált filmjét néztük, aminek az a címe, hogy gyűlölet. Párizsi jóravaló lumpenekről szól. S tele rettegéssel néztem, végig azon gondolkodva, hogy mi a bráner akar ez lenni. Miért nézeti ezt meg velem? De aztán minden jó ha vége jó lett belőle, mert mondta, hogy volt ilyen, mikor utált mindent és mindenkit, de mára ez múlóban van...S jó nagyot beszélgettünk, végül is a megelégedésemre. Nincs még ott, ahol kellene, de arra megy. S ez már valami...Az mindenesetre eszembe jutott, hogy miken ment ez a szegény kölök keresztül..., s nem is tudtunk, - igazán - róla.Fenébe is. S keményen zakatolnak ezek a dolgok a fejemben, én magam se tudom megfogalmazni még: a kombinációja kettőnk alkatának benne. Mert hogy alázatos, meg béna, meg beszari, Aztán meg én se vagyok szentszékely a nagyfater horvát volt, tudod, olyan délszláv. hátbazdmeg. “csak" ezt kell összerakni. Mert, hogy mindenkinek annyi baja van, de mindenki más és más megoldást talált erre. Van, aki ugye hallgatott. Volt, aki mosolygott. Volt, aki kitért. Volt, aki

beszólt, volt, aki visszaszólt. Volt, aki jól, volt aki rosszul. S így tovább. Ráadásul ez még mind meg van szórva egy elég jellegzetes fűszeres sóval: ami egy nagy adag idesandramus, meg kultúrha. Mert ne felejtsük, hogy itt Dylan, Cohen, Marley, Cobin, s hasonló elemek elég komolyan vett légiója szerepet kap. Meg ez az egész modern korunk - itala Pepsi. S ebből kicsi és szúk keresztmetszetek jöttek létre: puha nők, s piti barátok. Az öntudatos kozmopolita gyerek, aki mindenre pissed off, de semmire sem tudja a választ. Mert a válasz messzebb, s feljebb van. Majd egy távolabbi, s későbbi útkereszteződésnél kezdődik. Mint a vezetés. Mert ebben nincs trükk. Cselezés. Sumákolás. Ezt meg kell tanulni. Mind a százezer alapvető dolgot, aztán meg még a többi sok milliót - mire elmondhatjuk, valaki csak úgy beül és vezet, s már nem is olyan nagy ügy az egész...Az biztos, hogy én szívlapáttal rakom belé a dolgokat. S mondja is. Hogy igen, ez is eszébe jutott, meg az is, itt, meg ott, meg tegnap, meg most.

Ott még nem tartunk, hogy a lényeges s alapvető belátások részleteibe belemehessünk. Ahol az ember már képes beismerni a gyengéit, s szép lassan elkezd szembenézni velük. S felépít valami normálisabbat annál, mint amit eddig csinált. Hogy nem mindenért más a hibás, van amiért én. S ennek a kettőnek a kombinációja. S persze, eddig nem is igazán tud az ember célon gondolkodni, mert bizonytalan, hogy egyáltalán ki, mi, mire képes, mire számíthat, építhet, alapozhat. Egy lovon vágtató nyilas magyar, ez szökellő őzt kergetve. Pontosabban állatseregletet. Amelyik örökké eltűnik, mire választani tudnánk a nyuszikák, őzikék, macik és medvék között. Valami ilyesmi. Na erről ennyit most...Amúgy van gyógyszerem, ugyan az, csak fokozva a dózist, meg kiegészítve vízhajtóval, amiről eskü alatt jelentette ki a kis indiai doki, hogy igenis fontos. Drágább lesz, olyan havi negyven. Eddig két hónapra volt annyi...Meglássuk. Mondta, hogy van ennél is jobb, kombinációs, nem generic, brand. De mondtam, hogy végül is ez mükszött, várjunk egy hónapot. Mert hogy az jó, kurva drága...Mondtam, hogy igen, ez egy kalcium blocker, az az én kategóriám...Aztán gyújtottunk gyertyát a chees cacke-jén, huszonnégy kis kéket, amit aztán ügyesen elfújt. Tejszínhabot is tettünk rá. De ez már az ő lábos bab-lötymedákja, meg az én két mikrós kielbaszám után volt.

Aztán elvonultunk csicsikába, tizenegy körül. Mára munkaszerzés van már, elég a lazulásból. Raktam be hármat...Amúgy én nem látok itt semmi bazdmegot - azaz minden jó. Love

Jack

Aranyos bolhás kutya, jl

Azt mondta a nyanya, szegény, úgy néz ki, mint egy lerobbant mikulás. Kb. 2 perc hírt néztünk ma, azt hiszem átmegyek varró Danielbe, aki egy huszonéves költő, írt valami cuki mesekönyvet és aszonta, egyáltalán nem néz hírt, meséket olvas. Csibike távozott a messzibe, szorítsatok érte, ha eszetekbe jut, elég elvont

mondatokat gajdolt itt a végén mindenféle konjutív meg ilyesmi szavak voltak benne. Főztem, díszítettünk még kicsit, egész faszán kezd kinézni a ház, bár egykét takarítónőt lehetne pár napig foglalkoztatni. Sikerült beszélni az Imrével, azt mondta küld valakit. Ilyen kicsit kétséges idő van, eseget meg fagyogat vagy majdnem, ügyesen megszerveztem, hogy a gyugyu elvitte a nyanyút a Piroskával egyetembe, szóval én nem nagyon bújtam ma ki. Nem tudom szívem, nagyon mondtam a magamét délben, hogy jót meg segíteni akartam az biztos, de aztán azon gondolkodtam, hogy én nem vagyok férfi, biztos mások a szempontjaim meg mi fene, nem is igazán értem meg szeretem újabban ezeket a férfias ügyeket, bántani biztos nem akartalak. Remélem tudod. Te másmilyen vagy, mint én, téged azért lehet szeretni, amilyen te vagy, csak tényleg azt szeretném nagyon, ha kicsit valami nyugalom, meg elégedettség meg könnyedség vagy mi legalább átsuhanna néha, mert olyan kibaszott súlyosak és komolyak vagyunk időnként, ami nem biztos, hogy jó. Aggodalmak, meg rettegések, meg hiányérzetek meg elégedetlenségek meg keserűségek, én csak azt próbálom mondogatni, hogy annyira nem szar a helyzet…Na mindegy, szerintem haladtok, szerintem mindkettőtöknek egy csomó jó is van ebben, megy egyáltalán, de ezt már mondtam. Írjál valamit, és őszintén, mert segbe rúglak. Aranyos öreg bolhás kutya vagy. Love you.

Mitől lesz a gazdag ember gyereke? Lj

Hát igen, van ebben valami nagyon piti ebben a mikulás dologban. Lehet valaki(k) szégyelni fogják magukat. Az biztos, nem szeretnék most egy "földi" lenni. Mindenesetre elég komoly lecke, haladó tanfolyam ez a világnak. A szomszédoknak is, meg a távoli rokonoknak, havernak, ellenségnek egyaránt. Ilyen balhét?!

De mindennek eljön az ideje. Nos a másik dolog. Először is köszönöm az elismerést. Bár, hogy is mondjam? Én sokkal inkább egy aszkéta monk-nak tartom, tartanám magamat. Ezek a világi buziskodások egyre kevésbé érdekelnek, s ez enyhe kifejezés. Olyan triviális, olyan piti minden. Akkor, amikor a másik oldalon meg ott lenne elég nagy mennyiségű, s igen fontos, szép, felemelő, s komoly dolog. Bizony bizony...Azt mondod komolyak, súlyosak vagyunk. Nem tudom. Kihez képest. Végül is oda jutottam, beszélgettünk is, egyetértésre is jutottunk sok mindenben, hogy nincs igazság. Mert az egyik oldalon persze! - az ember azt akarja, szeretné, ha a gyermeké, az utóda, a leszármazottja(i) már nem kellene átmenjenek ugyan azon a viszontagságokon, amin ő. De a világ megváltoztatásának igénye az átélt nyomorból jön, amikor az ember azt gondolja, hogy ez nekem se jó, biztos másnak se jó, tehát teszek valamit ellene. De, ha valaki szépen, s papírforma szerint s mindig valahogy el van kényeztetve, nem tudom mi nyomja majd erre? Készteti erre? A gondolatai? Ja, a gondolatai. Van még persze orcsesztrált pederasztia, amikor a kis - s mindenkibe fellelhető - apróságok, valami lapátkerék meghajtására vannak fogva, legalább. Mert ugye nem az a kérdés, hogy milyen kicsik a csermelyek, az sokkal inkább, hogy valaki összefogja e

valamire őket. Nem? S van itt csermely bőven. Hol valami törzsi zenét féltünk, hol valami növény, hol a víz tisztaságát, hol meg a tengeri vagy szárazföldi állatokat...Aztán van, hogy csak némán megellik a szemünk szenvedéssel. Aztán van, hogy elkezdünk tiltakozni, netán ordibálni. Előfordul, hogy az ember elküldi a legjobb haverjait a bránerba. Vagy elrohan dühében. De aztán egy idő múlva valaki megkérdezheti: oké szivi, s valójában csináltál is valamit, mióta utoljára láttalak? Vagy csak elmentél s valaki másnak pofáztál. S persze egy elég naiv elképzelés, - adott esetben - hogy az ember kímél, és pofázik. Mert még valaki, színlelve a jót, aszondja: Kösssssz! s az ingen rizl-ing-et vesz. Nekem a kérdés azok körül forog, akik, mindegy mi, mégis csak csinálnak valamit. S nyilván nem lehet egy választ találni. Bár???Valahol lemegy ez egy dologra? Nem? Do something. S persze nehéz ezt eldönteni, mi a túró mozgatja a dolgokat. Mitől lesz a gazdag ember elkényeztetett gyereke aktivista, diplomata, bankár, orvos, netán művész? Hiszen nem kell neki semmit csinálni, semmi mást, mint élvezkedni. Szép ruhák, utazás, s a fogyasztás kitárult kincseskamrája...Tehát mi a fenének csinálni is valamit? A rendszeresség? Hogy kell menni, s megfelelni az iskolában? Otthon rendet rakni? Feladatokat teljesíteni? Biztos. Valami ebben is lehet. Én különben hiszek a genetikában, öröklésben. S ahogy elgondolom, s van erre is példa - hogy mit csináltak deklasszált őseink évszázadokon keresztül, abban kis szúk ketrecben, ami ezért vagy azért nekik jutott, hát libabőrös lesz tőle a hátam...Mert, amellett, hogy nem csináltak semmit, létrehozták a különböző lelki alkati mutációkat: a szürkék megannyi árnyalatát. S akkor jöttek a csemeték, ugye. S a tulajdonságok, mint allergiák, betegségekre való hajlamok, fáradékonyság, görbe lábak, elmosódó vonások stb. Lépten nyomon azt sugallják, hogy sit down, lay down, do nothing, life is beautiful, különösen, ha van mit inni, enni, bámulni, s más altatók...Az élet célja a jó érzés. S hogy lehet ebből kitörni? Hát ez egy kérdés...Az, hogy érdemes e, hogy megéri-e, nekem biztos hogy nem az. Nekem a fogyasztás: a süti evés, a narancsdzsúz ivás, a kádba ülés, a panorámára érzékenyülés mára mind azt mondja, hogy ja, meg je, de. Do something. Ez nem ingyen van, s még a levelek alatt is furcsa dolgok vannak. Ilyeneken gondolkodom.

Jack

Nem könnyű napok ezek.

Ünnepi bevásárlások, meg hideg, meg dolgozás, meg gyereknevelés.

Tegnap este, újra, a Borisz megint nekem támadt. Nem tudni miért. Én kamaszos sérelmeknek hívom. S gondolkodtam, de valami azt mondja nekem, hogy jobb lenne ha hazamenne, jobban járnánk...Arra gondoltam, hogy adok neki félmilliót, fizesse az adóságait, s menjen el dolgozni. Jóbban járunk. Valahogy nekem se erőm, se időm, se kedvem nincs „fölnevelni".Még mindig egy kamasz,

kiszámíthatatlan, következetlen, s nekem ehhez nincs erőm. Ráadásul azt gondolom, hogy nem is éri meg. Sajnálom. De valahogy nyugalomra vágyom, s nem erre a cirkuszra. Pont elég Pressure van rajtam, s a segítsége annyit ér, hogy a kétszerese megy vissza rá. Ez a fajta gyerek, elkényeztet, talán ez a legjobb szó. Szóval menjen, csinálja a dolgát, s kész. Én segíteni fogom, de nem ész nélkül. Csak ne lenne ez a karácsony legalább. Félve nézek elébe. De mindegy, valahogy kibírom ezt is, végül is tök mindegy...Aztán januártól másképp lesz minden. Itt még megcsináljuk a jogsiját, kap egy kis lóvét – ha lesz, persze, s kész. De valahol, nagyon mélyen megsértett ezzel a viselkedésével. S megértem én a kamasz agyát, de akkor is. Arra számítottam, naivul, hogy lesz annyi esze, hogy felnőttként képes viselkedni. De azt hiszem elég „adat" gyúlt össze, hogy elmondhassam, ez nem így van, s hogy tévedtem. S persze sajnálom. Nagyon sajnálom, biztos van ebben még sok kiaknázatlan lehetőség, de úgy ahogy az anyja elszúrt néhány alapvető dolgot, - ki tudja milyen hibából, ez is maradandó nyomokat hagyott rajtam. S nem vicces. Jó lett volna magasabbrendű embernek lenni, bár, ez se egyértelmű. Így viszont ez van. S az ember legyen hú önmagához, azt hiszem, ez nagyon fontos...A legfontosabb. S már most nem akarok vele lenni...Ami nem egy kis feladat. Különös tekintettel arra, hogy én – persze, miért is ne! Ott vagyok, egy rendes magyar, szaki, munkabuzi, zseni, megbízható, a motivációm ismert, a feleségem beteg. Építem a házam. A gyerekeim iskolában. Írni akarok, azaz valójában nem bunkó vagyok, hanem ott vagyok – sok szempontból olyan szinten, mint ők Ez persze, mindenkiből mást vált ki, A Sharonnál nem jót, ettől megbízhatatlanabb leszek. A Norwelnél jó, ettől jobb vagyok, s ezért is csalódik mikor eljövök. De itt meg kell jegyezni, hogy egyedül én vagyok az, aki már előre, Menet közben is tudom azt, hogy mi mennyibe fog kerülni. Én vagyok az, akit átvernek, mert többet ígértek, amint amit adtak . S aki ott egyedül nyomorog, dolgozik méghozzá piszkos szemét munkát...

Megjött a jegy. Valami e-ticket. lj

De mindenféle konfirmálások vannak, majd még átnézzük.

Nagyon ügyi vagy.

Meg mi is egy kicsit.

Mindennapi bolondokháza, más hogy csinálja?

Mindenesetre egy bolondokháza az élet. Én nem tudom, hogy ki hogyan csinálja, de rohanunk, intézkedünk, bohóckodunk, dolgozunk, vásárolunk, főzünk, takarítunk, ezer helyre telefonálunk, filmeket nézünk, cd-ket másolunk, veszekszünk, vitatkozunk, filozofálunk, kicsit olvasunk, takarítunk, lukas gumit szerelünk, elázunk, dagadt fogat/ínyt kezelünk, vitamint szedünk-hisztérikusan, ragasztószalaggal vonjuk be az ablakokat, hogy ne fújjon be a szél, esővel együtt az óceánról, esdekelünk a landlordnak, hogy izéljen már végre valamit a storm window-kal, a kompresszor szerelő faszival, hogy csinálja már meg, a biztosítá-

sos seggfejekkel, hogy próbálják már rendesen megírni a szerződést, mindenhonnan apró bogarak bújnak ki, vajon mit rágnak a szerkezetekben?, vagy az eső zuhog, vagy jéghideg szél fúj, a tanuló vezető oktatás egy rémlátomás, a tulaj gyerekei influenzások, de nekünk mégiscsak kell huggyozni.S valahol, szóval be kell menni, a program rohadt faldarabok tépkedése lesz magasállásról, politikai paranoia és hisztéria ömlik mindenből, a fiú egy ahogy tetszik mozaik, az apa egy vészhelyzetes öreg dízelmotor, köhög az olajos maszatban, hatalmas pénzek röpködnek - ki tudja hova, a karácsonyfa díszítetlen, a bableves baromi finom és dögös, csak éppenséggel aludni nem lehet tőle, a liszt fogy, a kenyér túlkelt, hol lehet mákot kapni, mi a bejgli receptje, mikor fogunk cd-ket hallgatni, amit tucatszámra vesz föl a nintendós gyerek, mikor fogunk audiókazettáról Faulknert hallgatni, mikor fogunk pecázni, s egyáltalán lesz még valaha soha véget nem érő félegyházi délután? Csönddel, ferde rembrandti fényekkel, puha melegben elnyújtózó macskás örökkévalóságban?

Bassza meg. Ezt a bizi lifestyle-t. De azt mondja az Eliot, hogy mindennek évada van. Az aratásnak, meg minden. Hát, talán ez a legjobb, ez most egy ilyen évad.

S reménykedjünk, hogy jön majd egy másik. Puszik, Love-ok, Meg minden.

Jack

Jill a bizi bee..., jl

Pont ugyanez volt tegnap bennem, istenbizony, hogy régen hosszabbak voltak a napok vagy mi a szar, olyan napot nyomtunk, hogy egy bivaly is megingott volna kicsit. Fél 10-kor indultunk innen, macskák, tyúkok, fagyott vizek, bezárások stb. után, szatyor, izé, egy korty kávé vagy víz vagy valami persze nem jutott eszünkbe. Be az évihez, felvesz gyógyszer nektek (3500), rohanás Siófokra, 11-kor szemvizsgálat az Ofotértben, több mint egy órát voltam bent, keret választás, kell már távollátó is francba (10ezer előleg meg még majdnem annyit kell majd ha kész, fél 1, elrohantunk valami ivóba pisilni, meg egy kapucsínó, kiválasztottunk egy fát, de előbb otp, Andika pénze, vissza fához, elcipel autóba, oké különválunk egy órára, Sandra el könyvtárba, lejárt könyvek, meg postára, judy-éknak karácsonyi könyv (2000+2000 a föladás, 20ezer számla + abnormális piás Telefon bill- az a nyugdíjamból...) Én egy óra rohanás, A Sandra írt egy listát a télanyúnak, térdzoknik, rémember cd -senki nem hallott ilyenről Siófokon, francia szótár, fekete kordbársony táska, nem volt csak vászon, teljes kétségek között álltam fölötte 5 percet a végén megvettem, táska 800, zoknik db-ja 6-700, szótár 200, cd-tartó 900, Nivea arclemosó 1200, de hát ez a lány szerintem mindent megérdemel, 2-kor találkozunk, veszünk egy perecet, jó szar, gyógyszertár, bérescsepp 2600, gyógyszertartó doboz a mamának 1000 nekem 200, enyhe hisztéria, valami utcai árustól kurva ronda csomagoló papírok vásárlása, hogy már ne kelljen sehova (1000), ja valamikor még a sióba is voltunk, kenyér tej fölvágott

sajt, pezsgő meg bor Andráskáknak, szörp a mamának, stb. (7200), ja a fa 2000, oké robogás a hernyósorra, zipzár meg gumi a varráshoz, műszaki bolt, elemlámpa a mamának (1500) hirtelen fölindulásból cd-s magnó A Sandranak (17000 az én magánajándékom én pénzemből) oké, indulás, mama, akkor már sötétedik, kis beszélgetés, rohanás haza, tyúkok összeszedése, macskák etetése, befűtés lóhalálában, cseréljük ki a kötést a rágott nyakún, beleragadt a géz, áztatgatjuk, A Sandra a rosszúllát határán, megáll a tudomány, mi a lófaszt csináljak, telefon Feledynek, épp elment hegyközségi gyűlésre, doktornőnek, másikon beszél, végén elérem, ő is tanácstalan, talán körömvirág krám?, ne kössem be?, rákenek egy fél kiló 8 éves amerikai ointmentet vagy mi szart, berakjuk a többiekhez, fél 7, eszünk egy tányér levest, aztán még tv alatt májkrámes kenyeret tejjel, menetrendszerűen 11-re beáll a hasam, altaóval együtt kb. 2 órát fekszem az ágyban enyhe görcsökkel, aztán csak elalszom. Reggel többször úgy döntök nem kelek föl, aztán mégis, beállítanak a jotiék fát hordani, le kéne menni a postára föladni a gyógyszert, befűteni, mosogatni, főzni, stb. Stb. Ma lé kúrát tartok vagy nem is tudom mi szart csináljak.

Viszont süt a nap, meg egyáltalán, semmi okom nyekeregni valójában, csak tényleg azok a jó kis hosszú napok ott félegyháza, meg tán még zamárdi környékén is. Az jó lenne még egyszer megint, legalább egy kis időre.

Mínusz 20ezer forintom van, isten bizony, kicsit lehet ciki, de tényleg, és mondom az én pénzemet is elégé elköltöttem. De hát ez egy ilyen évad? ez van.

Vigyázz magadra, írjál, puszik, Jill.

Okos János birodalma, lj

Elég jó fej vagy, honey. Jól írsz, de ami még fontosabb, jól látod a dolgokat. Végül is, hogy miként szedegeti össze a szavakat az ember, az idő, türelem, meg koncentrálás kérdése: végül is tudunk magyarul, nem? Még angolul is - egy kicsit. Nekem mindig megvan az a hátsó gondolatom, ami azért megnyugtató egy kicsit, hogy azért ez nem valami big Science, pontról pontra megvannak a mikéntek és hogyanok. Mistery se...Ha megnézel itt egy rendes közposztálybeli polgárt, a story ua.…Az élet elszakad a valóságtól, s burzsoá kezd lenni. Egyre kevesebb munka, s egyre több nem termelő munka. Amiért forradalmak alatt kivégeznek deklasszált elemeket. Talán, abban lehet csinálni különbséget, hogy az ember föladja a szemlélődő életmódja nagy részét, s már nyáron elkezd gyűjtögetni a télre, s fordítva. Kihagy egy sárközi kertes sétát, mondjuk a hajó ponyvájának a renderakására, s kihagy egy vitorlázást, hogy megkeresse, hol a bránerban is van a karácsonyfa tartó...Aztán vannak benső, rendszerbeli, metódus béli finomítások is. Pl. A régi híres példa mintájára: nem teszi bele a teatojást a káposztásfazékba. Kiveszi a kaja maradékot a hűtő ládából, mindjárt mikor hazaért, s nem hagyja ott - mondjuk pár hónapra. Nem három nappal karácsony előtt vesz ajándékokat. Mielőtt tyúkja van, előbb ketrecet épít. Ha nincs ketrec, nincs tyúk! S persze, ez

az egész annak a bizonyos időnek a rovására megy, amikor az ember - mit is csinált? Hát, kérődzött! Mint a tehén. Másképp ugye, mi történik? A táplálék rosszul van felhasználva. S tényleg, s még egyszer: mit lehet itt csinálni? Egyszerűsíteni, több pénzt keresni, szolgákat fogadni, felgyorsulni, több műveletet végezni egyszerre, s az üresjáratok számát gyakorlatilag megszüntetni.

S ne felejtésük el: a paraszt, már mint a rendes, az nem szokott "csak úgy sétálgatni"…A sétálgatás az arisztokrácia diszkrét tevékenységes nem győzöm már eleget mondani: föl kéne nőni a totális átélésének, hogy a mi életünk telis-tele van fennkölt dolgokkal, mint: szemlélődés, analizálgatás, filozofálgatás, sétálgatás, meg ilyenek. Mondjuk én, az utóbbi egy két évtízedben "mellékesen" kicsit leszakadok, de én is mondjuk csak úgy kilenc-tíz hónapra, egy évben…S persze mindenki olyan "szegény", azaz megérdemelne többet. De a nemzetközi díjkiosztáson nem biztos fődíj jár azért, hogy valaki ennyi munkáért mit érdemel. A képletet én valójában így látom: csalás.

Egyik oldalon van itt ugye egy szegény simlis: szegényparaszt, zsellér, tőzsdés, ultizó kereskedő, értelmiségi proli, s mindenki rettentő büszke, sértődékeny, öntudatos, önérzetes, és mindenekelőtt smart-ass. A nagy húzások keresztül-Kassul mennek mindkét család történetén. Amennyire én látok mind a négy ős családján. Mind a nyolc ősén. Mind a ..., többin, nem is akarom látni...De el tudom képzelni. Rendes, dolgozót én egyet sem látok! S persze, voltak itt ilyen-olyan, kényszeredett nekibuzdulások. Néha valaki fölfújta a pofáját, nekibuzdult, aztán olyan négy óra felé, szerdára virradóan eldobta káromkodva a szerszámot, ami épp a kezébe volt. S vagy sétálni, vagy kocsmázni, vagy költekező útra indult. S valahogy az öreg komcsi, aki lettem, nem engedi többé el a grabancom, kibaszott kellemetlen figura, néha pofán is köp. Ráadásul, még azt is folyton benyögi, hogy ez még csak nem is felsőbb osztály, hanem a petty burzsoáé, magyarul ugye kispolgár. Aki ül az összedőlni készülő vályogkunyhójában, s egy konzerv ananásszal a szájában kólát szopogat. Cd-t hallgat a toppantóson. A Martens cipője, a villamoson viselt márkás cuccai minden, amije van. De, az aztán "nem mindegy, a kurva életbe, hogy milyen"! S mindenki másé szarabb! Kicsit nevetséges, nem? De - Mindenkinek joga van a hülyeségre. A kisember is ember. Hát persze. Csak jussunk már dűlőre, hogy mi a különbség az okos János, meg az okos János között. Viszont, amíg ott van ez a puha, langyos s érzelmüktől dús kisember, ez a cuki kis alteregó, ez a kis crybébi, s ő a főnök, addig nehéz. Valahogy már nem kéne engedni, hogy egy óvodás legyen a főnök...Na ilyenek, kell menni. Lesz küldve pénz - ami természetesen "nem jelent semmit", spórolni kell, a kurva életbe! Hülyeség. Love

Jack„.. mindent kibíró hős", jl

A hülyeség értelme, lzs

"enyhén felelőtlen gondolatok", - talán, ezt a címet lehetne adni a leveleimnek. A másokéra még nem találtam címet.

Sebtében összecsapott, felületes vázlatok, csak azért, hogy a jelen ne menjen maradéktalanul le a lefolyón. Mert, végül is elég nagy részben erről van itt szó: fényképezünk, filmezünk, leveleket írunk, néha néha még egy hangfelvétel is. Csak hogy legyen valami az archívumba…Először is köszönöm az elismerő sorokat, azért az nem árt…Hogy azért gondol rád. "belegondol-rád", valami ilyesmi. Két dolog jut eszembe. Az egyik, legutóbbi nagy mondásom egyike: "valaki honnan tudja, ha nem tudja? "A másik meg a paradicsomból való kiűzetés. S persze a kettő összefügg.(beszélhetnénk itt a Baudelaire, meg a Buddha "vágy"-árul, azaz vágyni, vagy nem vágyni...)S ugye ott a paradájszba, az ember szépen ellötyögetgetett. Hogy úgymond…Először is jó meleg lehetett, ha csak úgy falevélbe lehetett lenni. Még az is öntisztuló lehetett, nyilván, mert senki sem gondol viselet okozta tisztátlanságra, nem? Mindig nézem ezeket a hegyi embereket. Meg a jurtásokat. Meg a lapulevél alatt alvó dzsungeleseket. Meg akik a meleg homokban csücsülnek, tökeiket melengetve. S felmerül bennem, hogy miért nem akarnak nézni egy csillagok háborúját, hallgatni egy Chopint vagy Vivaldit, enni egy gesztenyepürét, vagy megnézni, hogy vajon mi újság máshol, ha? S ez azért is érdekes, mert néha látni, hogy egyiknek van egy esernyője, a másiknak meg egy napernyője. A harmadiknak meg egy vaslábasa. Amit már valahonnan faszoltak. S felmerül, hogy "ha tudnák, még mennyi frappáns és fáintos dolog van, mind elrohannának, otthagyva csapot-papot, ahogy ez már megannyiinkkal megesett. Miért? - ezek a kunok-hunok-magorok, meg kirgizek-kugarok-megtürkizek is erre a sorsra jutottak, nem? Előbb utóbb mindenki beáll a sorba. S ha így van ez népeknél, miért nincs ez így embereknél? Nem tudni dolgokról, manapság, szerintem, a hétköznapi fasizmus forrása, ahol az egyed magát, a csoport meg másokat gyötör. Szóval minimum tudni kéne. Aztán persze, jön a kényszerű választások tömkelege, mert a tehetség kisebb, mint a pofa. Asszem ez még a nagyon nagymenőknél is igaz. S végül is - nekem - a történet innentől arról szól, hogy hogy. Mert itt van egy ügymenet. Amit még én sem tudok minden apró részletében, de dolgozom rajta, s finomítom nap mint nap. Hogy a teatojást ne tegyük bele a kolozsvári káposztás fazékba. Hogy ne csak idefele hozzunk, hanem odafelé is vigyünk. A szimbólumoknak, álmoknak megvannak a valóságban megfelelő tárgyai. A megannyi kaja az édent jelenti, a fényképezőgép, a komputer, fantáziánk lejegyzésének eszközei; a biciklitől az úrhajóig távolságokat lépünk át, na meg persze élvezzük a sebesség mámorát (kiszakadva az oly unalmas, piti, lassú, vonszolós tudatalattinkból például), meg minden, hosszú a lista. Szerintem az ember egy pszichózis. Pszichikai lény, azt is mondhatnánk. Például - dumál magának! Nem? Szerintem mindenki dumál magának…Aszondja: hát ez jó szar. Vagy aszondja: hát ez fasza. Vagy aszondja: na má 'megint, bassza

meg…Meg ilyenek. S talán, a legnagyobb kérdés, hogy oda, bele, ebbe a majdani vidámparkba, mit is rakunk bele. Óriáshordót? Ringlispílt? Vagy dodzsemet? Netán egy nagy görbe tükröt? Szóval, van egyszer a nagy bún, a vágy, s lehet ezért haragudni? Ki az aki nem vágyik? Aztán meg van a kondukt, ahogy e körül forgunk. Régi és új állapotok, metódusok, s mindenkinek egyszere vigyorral meg grimasszal van tele a képe. Csak vigyázzunk, mert a hülyeség mindenkire érvényes...

S nagyon jó...A hülyeség, szerintem az élet értelme...

Jack

Egy nagyon elkeseredett levél, egyelőre visszatartva...

Mikor, mitől, hogyan vagy kitől fogja ez a gyerek megtudni?lj

Szoktam nézni ezt a képet. A Sandra meg a Borisz a szárszói pizzás étterem kerthelységében, velünk szemben.

Szép gyerekek. Érzékenyek, kiszolgáltatottak, lágyak. S nem ez az első kép, ahol a Borisz, előrehajol szolgálatkészen, visszafogottan, lemondó és megértő mosollyal az arcán. Durva munkához nem szokott finom gyerek. Úri gyerek.

(örjöngős képe nem sok van...)Tejszínes pizza, olíva olajos saláta,(csak Virgin lehet!), bármely ország mindig legjobb söre, a világ legjobb dohánya, cd playere, cd-i, főleg keleti zene, meditálás a kapitalizmus ellen, aláírásgyűjtés az interneten, az ezoterikus, az extrém, keresése művészetben, meg egyebekben. Japán szárnyshal, japán törpefa, hegymászókabát az utcára, ápolónők tömkelege, sok megértés, kevés tett. Logikus folytatása egy aranyozott kiskölyöknek. Szerelemgyereknek. Anyuci szemefényének. Akinek allergiái vannak, aki hosszasan és falusi nagymamássan nyög és sóhajtozik, mondván, hogy "csak ébredezik". Akinek fél napig olyan alacsony a vérnyomása, hogy még ülni is nehezére esik. Aki, ha bajban van, akkor tizenkétszer eszik naponta hat turnusban. A kisgyereknek, aki mikor megütötté magát, nem tudta abbahagyni a sírást, "mert annyira fájt". Aki fél a gördeszkán, aki félt jogosítványt szerezni, aki retteg a magasban, "nehogy más leessen", akinek a kihívás ritkán jut el az eszmeiségtől a tettig. Aki megeszi az utolsó mogyorót, megissza az utolsó tejet, elhasználja az összes fürdővizet, eldugja az utolsó söröket, akit még mindig valakinek föl kell kelteni, mert a csipogóját visszanyomja, aki nem a függönyt húzza el, hanem a lámpát kapcsolja föl, aki naponta háromszor pucolja ki a fülét, aki, ha nem figyelsz rá, nyilvánosan az orrát piszkálja, aki boltokban, irodákban, de még bankokban is! Vécére kell kéredzkedjen, aki gallon vizekkel megy el egy órás kirándulásra, akit nem lehet figyelmeztetni, kérdőre vonni, emlékeztetni, munkára és beszélgetésre bírni, ha éppen nincs kedve. Akit az éjszaka közepén emberek tömkelege hív mobilon, s sms áradatot jeleznek a csipogások. Részvétnyilvánítások? Aki inkább hallgat, mert fáj neki az erőfeszítés, amibe a gondolkodás kerülne, imígyen felgyújtva az

iszapot, amit aztán gyűlölet rohamokban, ön és másokat veszélyeztető dühkitörésekben robban ki, kiszámíthatatlanul, megdöbbentve a világot. Igen, szóval ez is a Borisz? Érdekes...S fele esetben Nincs magyarázat?...Aki mint egy uzsorás tartja nyilván, amije van, de Krőzusként bánik mások javaival...Elég zavarodott dolgok...Aztán, mikor a gyűlölettől fröcsögő üvöltésére, mocskolódására kapott válasz után, amikor nem volt hova elrohanni, kibújni, megfutamodni, s amikor megvonták tőle az úri macska párnát, a fotelba alvás kutyuli kényét, az sos-ek szerte kürtölésének lehetőségét, figyelmeztették, hogy ha lerombolja, letépi, a már elvégzett és kifizetett munkákat, akkor is, meg ha ütlegelni meri, vagy teli sörösdobozokkal fejbe dobálni próbálja szüléjét, akkor ki lesz rá híva a rendőrség - Aztán a tények súlya alatt "nagyvonalúan" megroskadva közli, hogy akkor most neki nem kell semmi, csikorogva lefékez az út kellős közepén, az anyja autójával, ideiglenes jogosítványával, az apjára terhelt biztosításával, kivágja az autó ajtaját, kiveszi a slusszkulcsot, s ordítva elrohan! S aki, - a másnap reggeli napvilágnál görnyedten s mosolytalanul végre inkább megpróbálja összerakni gondolatait, sodort, filternélküli cigarettáját gyújtogatva, de végre a másikra is figyelve, a kérdőre vonás elkerülhetetlenségében - visszatérve a punk kilengésekből, az angyali kölökhöz, aki a felnőtjének az apja...S különösen, mikor kiderül, hogy az órabért se rá, se a munkájára nem lehet alkalmazni, mert akkor nem kapna semmit, a részarányt se lehet alkalmazni, mert kevés a részesedése, viszont fog kapni egy nagy summát, máshonnan elvonva, mástól elvéve, - akkor újra szolgálatkész, figyelmes, kedves, figyelő, gondoskodó, együttműködő, segítőkész, udvarias, készséges, stb. Lesz, amire inni kell, enni kell, testét melegvízbe kell dugni, annyira megviseli...S már alig várja, hogy elmehessen, eldicsekedhessen, megmutathassa, alhasson egy jót, napokig piszmoghasson valamivel, amit itt percek alatt szoktak megcsinálni. Mert "adjuk meg a módját, jó munkához idő kell" - s más mosonyizmusok.S nekem az a kérdés motoszkál folyvást a fejemben, vajon hogyan lehetne az a kis tündéri, aranyos, vidám, lelkes pici kölköt "folytatni", munkára fogni és bírni, akit elütött biciklijével az autó, lehüjézett a tanár, s így tovább. Hogy meg tudjon felelni, hogy ne keljen hazudnia - se másoknak se önmagának, hogy gyarapítsa a tudását, a képességeit, s dolgozzon inkább azon, s ne folytonosan az elfolytások szenvedéseiben halálra kényeztett testét "gyúrja"...

Minden, amit provájdoztunk, - ugye - azért volt, azért van, hogy neki ne legyen annafrankja. Oké. De az annafrankos élet ott van kint. S körül lehet bástyázni az életet hazugságokkal, azt is lehet. De van ott kint egy valódi élet, keserves, de igaz, olykor nehéz, de szabad és szép. Csak ehhez meg kell tanulni - még további - eszközökkel is! Bánni, a nehezebb, netán a veszélyesebb fogásokat is meg kell tanulni, meg kell tanulni célt teremteni, s azért kitartani, rendet kell tartani, építkezni kell, s hogy ezek valóságos, igaz, elérhető lehetőségek, ahol az életnek mennyisége és minősége is van, s nem egy modernül zavarodott, egzotikusan formális, filológus, különcül marginális vagy különlegesen lumpen. S van

itt dolog bőven. S igen, lehet segíteni a bálnákon, a fákon, a kék égen, a tengereken, de itt vannak az emberek, távoliak is, meg közüliek. Csak ehhez netán kéne egy végzettség,(bálnász vagy emberész), netán nyelvet is lehetne tanulni, spanyolt, olaszt, franciát, a kiváltságok mások verejtékéből épültek, s ha nem akarsz lejmolós lenni, potyázó, ingyenélő, haszonleső, kukázó, akkor azért lehet, s érdemes valamit tenni...Az ingyenes zeneletöltések s folyamatos zenehallgatások, a mások kamrájából való főzések, a szülői kiegészítésekkel kellemessé tett utazások lepkés tájakon, beolvadva a nemzetközi lézengők hippitanyáiba. Well, hát persze. Szeretet, féltés, aggodalom, törődés, s igényesség, - csak néhány metódus, eszköz, amit itt a munkára való szoktatás mellett alkalmazni próbáltam. S biztos vagyok benne, nem hiába.

(s senki ne felejtse el, már megint! Én nem bullshitteltem itt. Egy napot se. Minden alkalmat kihasználva, adtam, amit tudtam. Miközben még másoknak is. Netán magammal nemtörődvel…Szóval, óvatosságre intek mindenkit, mit gondol, s mit mond.) Csak az a kérdés marad, hogy még mennyi kell, kellene, s ez majd mire elég... Innentől fölfele, oldalra, lefele, vagy sehova nem mennek majd a dolgok. Még van pár nap. Biztos azoknak is megvan a maguk értelme. De mi legyen az utána jövő holnapok hozománya? Mikor mi fiatalok voltunk, emberek (szülők, pl.) Nem tudtak s ezért nem is akartak törődni. Többet, jobban. Igaz ez ránk is? Vagy csak egyesekre. Ki - itt a lehetetlen átmenet, s ki, - aki már átért a túlsó partra, "fogai közt a szerelemmel", s azt mondja: kell és lehet! Lehet és kell...Nekem, ez a kérdés. S én, - tudom a választ is. De az már egy másik kérdés, hogy más is tudja-e. S mikor, mitől, hogyan és kitől fogja megtudni...

Jack

Utolsó 2003-ban, szilveszter a Borisszal New Yorkban

Valamit tényleg csinálunk most már ezzel az izével. Nem jön át semmi. A Boriszéra meg igen. Néha azért már fáradt vagyok az idiotizmustól. Well lényege ennek az utazásnak az volt, hogy megúsztuk. Minden működött: ember is gép is. Én elég szarul voltam, szilveszter éjjel még lázam is lehetett. Össze-vissza kirepedezett a szám, meg ilyenek. De végül is aludtunk egy levegőtlen és túlfűtött szobában, egy ágyban, ahol a gyermek néha rám fordult. Előtte meg végeérhetetlen tangliztunk egyik subwayről a másikra, mert volt amelyik nem ment. Aztán meg "csak úgy", átvezettem a Manhattanból Staten Islandra, ahol a motel volt. Előtte meg bénáztunk a rendőrkordonok között, aztán fölgyalogoltunk vagy negyven utcát, addigra már jó marha hideg szél is fújt. Mert hogy korán volt még. Aztán benéztünk két magyar buliba, egyik a katolikus, másik a református templomban: erezd el a hajamatos "magyarnótázás", iszonyú. Aztán pihentünk a Grand Centrálon, aztán vissza a tömegbe, közel nem tudtunk menni, csak néhány szikrát láttunk a petárdákból. De természetesen mindenki lelkesen sikongatott. Előtte meg felváltva vezettünk, mellékutakon, ami végül is nem volt olyan rossz. Aztán

elmentünk megnézni a játszótereinket a Richmond Hillbe, meg voltunk a Feriéknél, s ettünk gyümölcskenyeret, amit a Terike adott, akinek szép kis szakálla van, ősz. Már nincs kupi náluk, győzött az asszony. A bronxi házat eladták. A Gyuri Maléves, a Peti meg Maserattikat szerel. Aztán hazafelé még aludtam egy picit a hátsó ülésen, szóval a gyerek kezd belejönni. Jó sok lóvét, vagy két és fél kilót elszúrtunk. Viszont van sok kép, meg a gyermeknek min gondolkodni. Már abszolút nem beszélgetünk másról, mint politikáról. Szemlátomást semmi mondanivaló egyéb nem jut eszébe; teljes a zavar. Gyerek még, ha valaki nem hiszi, hát rá kell nézni a képére.

Na ilyenek most.

Jack

Margaret - egy örökifjú amerikai öreglány, mint én

Szinte minden történelmi műemlék házhoz, legyen nagy vagy kicsit, odaraktam egy szórólapomat. Soha senki sem hívott vissza a Margareten kívül. Alaposan meg is lepődtem. Egy jócskán elhanyagolt, barna cédrus zsindelyekkel burkolt, ötemeletes épület volt az övék. Valaha szép ház lehetett, de látszott nem mostanában végeztek rajta karbantartást. Alacsony, természetes szőke, hatvan év körüli hölgy volt, kaján, vagy inkább mindig huncut mosolyán az arcán. S minta mindig kíváncsién választ várt volna, félrehajtotta kicsit a fejét. Amitől persze az embernek mesélhetnéke támadt. S mindig kacarászott, és élcelődött. Ami azért kicsit meglepő lehetett volna, tekintettel arra, hogy nemrég tért vissza halál, meg az elmesélhetetlen kínok kórtermeiből, ahol a szörnyű autóbalesetében összeroncsolódott lába, enyhén megrövidülve, de végül is meggyógyult. Élete nagy részét mindenféle jótékonysági intézet munkatársaként, alacsony jövedelemért, nagyon szerényen töltötte. Férje egy nagyon modoros, jól megtermett pacák a helyi temetkezési vállalatnál volt amolyan mindenes. „a férjem hullaöltöztető" - mondta, sose értettem miért, de hát engem nem zavar, ha őt sem. Igy aztán szerényen éltek, felnevelték gyermekeiket, akik az országban messze szétszéledtek. Néha ünnepek alkalmával összejöttek. S kipletykáltak mindent. Más nem igen történt, évek, évtizedek múltak igy. Igen ám, de a biztosító egy nagy rakás pénzt fizetett, s pont mire az utolsó gipszeket is leszedték a lábáról, az összeg hozzáférhetővé vált. S ekkor a kedves hölgy elhatározta, hogy márpedig ő innentől fogva egy aranyoska lesz. Az első dolga volt, hogy vett két szuper járgányt. A férjének egy magasított öszkerékmeghajtású suv-t, hogy az öreg limuzinja után legalább abban egy szintre kerüljön a többi emberrel. Alacsony lévén őt a magasság nem nagyon érdekelte, ezért magának egy kétszemélyes, okkersárga, kinyitható tetejű sportmercit vett. Új ruhák, új frizura, diszkrét smink, s kérdezte a férjét: nos, Joe, megyünk Las Vegasba? Joe rettenetesen élvezte az új helyzetet. Pizzákat rendelt, felderítette hol lehet olcsón kapni minőségi rágni valókat, s beült az új jókora lcd képernyő mögé. Teletöltötte a ház alatti pincét vadonatúj kínai szerszámokkal,

amibe aztán minden volt. Teljes csavarhúzó, pontozó, fogó, reszelő, kalapács készletek. Elvétve használt belőlük egyet egyet, legtöbbjük ki se lett bontva. Margaret egyszer nevetve mondta: ha előbb meghal a Joe, ezt mind elviheted. Nos, mondanom se kell, hogy Joe teljesen megdöbbent a kérdésen, s természetesen felháborodva nemet mondott. Ugyanakkor tudta, valaminek még jönnie kell, különösen azután, hogy innentől kezdve az asszony állandóan szexelni is akart, amiről azt hitte, hogy végre amiatt többé nem kell már aggódnia. Egyszer aztán már az új márvány zuhanyozó felszerelését tárgyaltuk, s Joe bedugta a fejét, rácsukta az ajtót. – te most nem kellesz ide. – jó jó, elnézést, csak egy ember vár odakint. – miféle ember? Nem tudom, téged keres. – s nem mondta meg ki? – nem. – akkor várjon. – hol tartottunk? A zuhanyfejeknél. – ja igen. – szóval mind a két oldaladra akarok egyet. Tudod, egy baromság az egész, azt akarom, hogy jó körül járjon a melegség, s két tükröt is akarok, hogy lássam végre magam, mert nem gondolom, hogy a koromhoz képest szégyenkeznem kéne magam előtt, benyúlt a blúza alá, s megigazgatta a melltartó pántját, fenébe is, állandóan lecsúszik, mondta búgó hangon, mélyen a szemembe nézve: tudod, két féle férfi van: az egyik, akit úgy kell bevonszolni az ágyba, a másikat, aki mellől a végén már ki kell ugrani. Gondolom te az utóbbi vagy? - lehet. - na, te eljössz velem Vegasba? ha? Együtt élek ezzel az emberrel, s oké, eddig volt ahogy volt, tudom vannak problémái, de gondoltam az örökös aggódás miatt, s mondom adok neki egy esélyt, hátha még nem késő, feltölteni valami vidámsággal, hátha újra beindulna a vérkeringése, érted mire gondolok, de hát ez? Egy életre teleszívta magát azzal a hullaszaggal. Már attól féltem rám is rámragadt, de itt vagyok, nézz rám. Persze kicsit bicegek, az egyik lábam kicsit rövidebb lett, de elhiszed, hogy amúgy az ég világon semmi bajom nincs? Az amúgynál kissé felemelve a hangsúly, elhúzva a szó végét. – ó nem, abszolút nem gondolom ezt rólad, te egy tündér vagy, s nagyon vagány is. – gondoltam, hogy ezt gondolod rólam. Akkor velem jössz? – nem azért, mert nem volna kivel mennem, a barátnőmmel, természetesen, de gondoltam egy charmos fiatalemberrel mégiscsak izgalmasabb lenne. Hát, nem volt könnyű kitérni előle. Egyrészt nekem nagyon tetszett a dolog, ahogy riszálta a seggét előttem, tényleg el is tudtam volna képzelni vele az együttlétet, csak ne viszolyogtam volna világ életemben attól a las Vegastól. Kapnék pár zsetont, s vagányan vállamat rándítva elveszteném? De, ami még fontosabb volt, az amiért egyáltalán megismerhettem öreganyámat: az meg a munka volt, amivel megbízott. A régi, düledező, fürdőszobájából, konyhájából, kellett újat varázsolni.

Egy – párbeszéd

S mi van a Joe-val?

Ó, az örülne neki. Végre megszabadulna egy kicsit a szekálásomtól. Rakosgatná a szerszámait. Elmenne végre golfozni, kisurranna, berúgna, éjjel pornót nézne, mit tudom én? tudom, már alig várja.

S én?

Mi a baj teveled?

Ó, semmi, csak,

Ugyan már, téged legalább ismer. Mások meg nem, s ez jó. Mondtam neki, hogy én még nem adtam föl, már a balesetem előtt is volt ebből feszültség.

Az a helyzet, hogy a feleségem...

Mi van vele?

Tudod, ott van egyedül, betegen.

Igen? s mi lesz akkor jobb neki?

Nem tudom...

Ó, szóval lelkiismeret furdalásod van?

Úgy is mondhatnánk.

Na de nem kell ezt elmesélni, nem tudja te itt mit csinálsz.

Az igaz, csak...

Jó, egyébként figyelj, én megértem, minden nő szeretné, ha ilyen pasija lenne. Én is. De én megyek, az biztos.

Amúgy tudod, én is vágyok, vágynék...

Nem kell magyarázkodni, pontosan értem miről beszélsz, s ne aggódj miatta. Legalább nem leszek itt a fölfordulásnál, amikor szétrobbantod ezt a koszfészket.

Igy van, látod?

Ahogy elment mellettem megszorította a karom. – egyszer eljön majd a te időd is, ne aggódj.

Ó, persze, de ez nem is érdekes. Valójában jól vagyok.

Én, kedves Don Corleone, (Levélrészlet Jack részeg kántálásaiból)

Mi? de komolyan, - ha hátra dőlök, kis geci utcakölyökként, a Zalán utcából, Zuglóból, a legvadabb szocreál és szürrealista álmokból, de amúgy, tegyél engem bárhova, Indiába, Japánba, a kis kínaiak közé, vagy ide a fekák, latínók közé, én, azt hiszem, a szeretett Don Corleone vagyok. Nap, mint nap van egy ilyen élményem. Komolyan, s igazán boldog vagyok érte. *I love people of this earth. I really do.* Ez az én filozófiám. I love you, who ever you are. Egy teljesen másik vetületben a Nietzsche, rokonom, persze, egyik ősöm, letérdelt, s imádkozott az istenekhez. S ezt *kérte*: minden mellé, mindenekkel együtt, csak még adjon valamit, - egy kis őrületet...! S persze nem volt egyedül. Sokan kérték ezt, főleg - persze költők, az egy- igaz emberek. S, ha belegondolunk, minden - igazi - művész ezért imádkozott... *about* a Gauguin csak hogy egyet mondjak? a Dali. A Picasso. Jó világ ez, csak, nekünk, akik tudjuk, milyen lenne az igazi, ez egy igazi Munch Káltás. Hol van? *Bring it to me*... A Borisz, az egy híd. S van egymillió *bridge, egymillió high way,* egymillió desert, egymillió *river,* partjain mérges nyilakat lövő ártatlan bennszülöttekkel, amin át kell kelni. De beszélhetnél te, taníthatnál te évezredek akadémiáin keresztül kasul *a human landscapen,* s lehet, akkor se lenne a helyes megértésében részed. Nekem, well, meg itt van a fiam. Az én saját fiam. S az egyetlen kérdés, how can we make this work? *What is a - must.* Nem? *I, just don't care any cheep shit,* oké? *The only thing I care, is human novelty, that's all.*

Jack

„elment a fiam", A Jill levele

Hát elment a gyerekem, *fuckin Hell.*

Mondja I. Zsuzsa, mindenki bolond kicsit, mondja Sandra, kicsit meghaltam, kicsit behisztiztem, kicsit megbolondultam, úgy igyekeztem, de mégis, itt hagyta a winchesterét, amiért három napot dolgozott, de biztos nem jól látom. Csak. A franc tugggya.

A két Zsuzsa

Az Ivák tök mák meg hazug mint állat, de elment a gyerek után brightonba, mert eltűnt, félig oldotta meg, de igyekszik, mindennel együtt (és én ugye tudok minden 'dítélt') kb. 100szor emberibb, mint másik Zsuzsa (Mercz) akit ma fölhívtam kínomban és porbafingó, görcs stb., stb. dolgokat mondott. Vagyok én is egy kicsit zavarodott alak. Szeretnék nyugalmat, de valószínű utálnám, ha megkapnám. Faszom zavarodott alak vagyok.

Nem is igazán tudom változatlanul mi a francon akadtam így ki. Biztos minden összejött, tyúkhalóktól albérletproblémákig és a faszom pénztelenség meg a hajó meg még ezer dolog, de valahogy valahol van egy pont nálam, ami eltöri a teve gerincét, elfáradok, túl sok, túl *fragile* vagyok, mit tudómén, de ma (tegnap) totál pánikos, mágikus, depis rémképeim voltak mindenféle sötét kimeneteli lehetőségekről és vegetatív vagy mi tünetek , láb-kéz izzad, gyomor-láb remeg, evés nuku, kurva jó lenne valahogy nem ebben lenni (nagyon rossz gondolat), jézusom mi lesz, veled, velem, vele.... Fakuló vitorlák, lerágott fejű tyúkok és még nem beszéltünk az ezrével rohangáló, rágcsáló ráksejtekről, hú bazdmeg, mi lesz ebből. De hát vannak mindenféle kapaszkodók persze, jön a csibe, aszongya, az Etel mami, magának valahogy meg kéne maradni, mert ez a család... Jaj, istenem. Francos félig ember vagyok, majdnem, lehetettem volna, de persze nem véletlen, hogy nem... Ajaj, ugye azért nagyon nagy szart nem csináltam. ?Nem tudom mi csináljak, valahogy ki kéne keveredni a remegésből, mindjárt lesz annak a Makavejev-nek egy másik filmje, de közben elkezdtem meginni a Nyivák itt hagyott vodkáját, amit a Borisz nem volt hajlandó elvinni neki (merthogy felismeri) de ez is csúsztatás, valójában legalább tegnap óta azon gondolkodom, hogy itt az ideje, hogy kissé leigyam magam (ami nem túl egyszerű feladat riadtan figyelő szemek felügyelete alatt), de most (persze már némi vodka hatása alatt, ami némileg kétségesé teszi a dolgot) azt gondolom, jó az nekem, mert aztán olyan szarúl érzem magam, olyan lelkifurdalásom meg mindenem támad, hogy sikerül elnyomni a magánproblémáimat, mert mindenkivel szemben szarúl érzem magam és akkor megint beállok valami 'rendesbe', ami ugye jó mindenkinek, csak azt nem tudom, hogy a faszom futkosó szemét sejtek mit szólnak hozzá, mert azok mintha piszkosul tudnák, hogy te ki vagy, vagy legalábbis mi a te gyenge/ördögi oldalad???? Húha, lehet ezt jobb most azonnal abbahagyni...

Mindegy mi lesz, holnap sokáig alszom és aztán fölkelek és nem megpróbálom, hanem biztos, hogy valahogy megcsinálom, hogy valami megfelelő színben látom a dolgokat és jó leszek és hős leszek meg okos, meg minden, ami kell. Love, me.

A Jill balhéja otthon a lelki tünetek

Közben A Jill már a második napja iszik. Állítólag a Györgyi váltotta ki, na meg az Hugi, na meg én, azaz mi. Kiderült például, hogy a Borisz éjjel piásan hívogatja. Panaszkodik, gondolom. Szombat hajnali három óra van.

A Jill piálása, és a láncreakció, amit okoz:

A Sandra elveszi a sörét, mert részegen vezet, kiugrik az ablakon, később kizárja az Sandrát, aki a padláson keresztül mászik be, a Borisz is beiszik, összeveszik az Sandrával – telefonon, aztán nekem jön, sörösüveggel fejbe vág, stb.

Miközben ezt írom, otthon is zajlik a balhé. A Jill kiugrik az ablakon, s most pont elment részegen az autóval. Mert A Sandra elvette a sörét, amiért már előzőleg egyszer levezetett a faluba. Próbáltam vele beszélni, de nem tudtam, mert egyre csak azt hajtogatta, hogy „miért nem lehet neki két söre?" Ilyenkor minden érv hiába való. Mondtam A Sandrának, hogy próbáljon valamit csinálni, mert ebből óriási balhé lesz. Ha már nincs. Mert valakiben vagy magában kárt fog okozni. A Borisz ugye alszik. Kicsit őrülte ez az egész. Itt is összeszedtem a piákat. Nos, nem tudom, hogy de megpróbálom folytatni. Tegnap a Borisz rádumált, hogy vegyünk piákat. Aztán hazajöttünk egy munkanézésből, elkezdtünk inni, fölhívtuk az Sandrát, aki már előzőleg az úton hívott bennünket, mert véletlenül hazament. Nem tudott bemenni, a padláson mászott be... S elkezdett küzdeni az anyjával. Aztán a Borisz is próbált beszélni az Sandrával, de ilyen kioktatásos beszélgetés lett belőle, idealista, Mosonyis. Az embernek – az anyjának „jogai vannak", kell hagyni stb. S A Sandra mondta kell neki menni... Ezt nem bírja. Elvont süketelést.

Verekedés a Borisszal

Ettől aztán kiakadt, s egyre ingerültebben elkezdett szavakkal inzultálni. Üvöltve. Egy darabig bírtam, kérlelve hagyja abba. Aztán neki mentem. S mintha csak erre várt volna. Először is a sörét teljes erejéből a fejemhez vágta. A halántékomat találta el, nem sok kellett, hogy elterüljek. Aztán jött egy bunyó, amiben nyilvánvalóan fölül kerekedett. Össze vissza borogattunk a bútorokat. Nekivágott a falnak. Jó néhányszor pofán is vágott, majd az ablaknak lökött, ami ki is törött. Az utcai. Üvöltés. Aztán kiment, s mondtam neki, hogy azt hiszem, hogy ezzel be is fejeződött a történet. Ettem a rakott káposztából, meg kenyérből, ami közben kisült, aztán elmentem aludni. Nemsokára csörgött a telefon, s felváltva hol A Sandra, hol A Jill hívott, áll a bál. Lent a Borisz srimpeket sütött, nem evett a káposztából, kenyérből sem. Valamennyit aludtam, aztán három körül fölkeltem. Az előbb halottam kint volt a vécén, de most mintha visszament volna

aludni. Nem tudom, a Sandra mit csinál szegény. Mindjárt fölhívom. A Jill viszszajött, A Sandra közben próbálta hívni a Zsuzsa nevű doktornőt, akinek titkos száma van... Ezért aztán hívta a Piroskát, aki megadta a fia számát, s most ott tartunk, hogy majd egy óra múlva lehet ott lesz a nő... Mondtam A Sandrának, hogy próbálja elvenni tőle a kocsi kulcsait, mert ebből óriási botrány lehet. Azt mondta, hogy már egyszer elvette, de megtalálta. A Sandra azt mondja, hogy háromnegyed órát aludt... Föl kellene mennem, s eldugni az itteni piákat is. Egy lehetőségem van, a személykocsiba. De a Borisznál van a mások kulcs, amit amúgy is el akarok venni tőle. Mert má más se hiányzik, mint, hogy elmenjen vele... Nahát, ilyenek vannak. Majd folytatom. Megyek a piáért. Azért kiviszem, minden képen. Nos, lehordtam. Közben találtam egy hatalmas kakarucs fészket a hűtő fölötti kis szekrény mögött laktak. Kifüstöltem őket. Most itt ülök a bogárirtó szagban... Nem tudom, mi legyen, de nem lehet feladni, De egy biztos. Én nem fogom föladni. Se így, se úgy. Szerencsétlenségre, nem minden rajtam múlik, rövid távon nem. Arra gondoltam, hogy a magam részéről adok a Borisznak egy esélyt. Dolgozhat velem, keressünk pénzt, hogy összeszedje magát. De pia az nincs. Semmi. Tegnap még azzal is megvádolt, hogy én alkoholista vagyok. Meg hogy tőlem jön ez az egész... Oké, van benne valami. De most már nem fog. Tegnap, ahogy mentünk egy munkát megnézni, egy sört szorongatott a kezében. S kérte, hadd igya meg. Mondtam neki, hogy nem. Még az hiányozna, hogy az én jogsimat is elvegyék. Akkor mi lesz velünk. Elég nehezen értette meg. Mondta, hogy a Bacardi után, amit ivott, totál kiszáradt a szája... Megint csak nem tudom. Értelmes, intelligens gyerek. Volna miért szeretni. Ugyanakkor totál rémülettel tölt el, ahogy viselkedik. Amilyen. Teljesen beteges dolgai vannak. Óránkén éhen hal, zabál, meg iszik. Naponta hatszor tojik. Kényeskedik, nyafog. Konspiráció elméletei vannak. Valamiért hazaugrunk egy percre, az első dolga, hogy befal valamit, aztán már azt veszem észre, hogy az ágyában fekszik. Egy kicsit sok ez az egész. Valójában nem igazán tudom, mit csináljak. Olyan ösztönös formán próbálok dolgokat. Miközben itt van ez a csöppet sem könnyű helyzet a munkával. Azzal kéne tejes erőből törődni, s nem ezeket a cirkuszokat csinálni. Ma kell mennem a Lindákéhoz, s édeskeveset foglalkoztam vele. A laslie-nek is be kéne festeni a lécecskéit... A vanben rendet rakni. Számlákat írni. Fölvenni a csekket, ha egyáltalán meg lesz... Mindegy, valahogy ki fogok mászni ebből a kupiból. Azért ötkor visszafeküdtem. Mostanában ilyen rendességeket csinálok. S nagy nehezen reggel lett, hét óra. Hívtam az Sandrát, de senki nem veszi fel a telefont. Nem tudom, mi van. A Borisz még alszik. S persze nyilvánvaló és érthető ez az egész. S szörnyűséggel gondolok arra, hogy micsoda sötétség lehet emberekbe, ha még ez a tényleg gondolkodni képes gyerek is itt tart. Mások, hogy igazodnak el, ha az én okos fiam se tud? Az biztos, hogy itt rettentő nagy hiányosságok vannak. Megértésben is ismeretben is. El tudom képzelni, hogy hány meg hány kölyök él a nagyvárosokba, pesten, de falun is, akinek halvány gőze sincs. Ezek a félig neveltek, akiknek ahhoz kevés van, hogy valamire jussanak, de ahhoz elég,

hogy elvegetáljanak. Hogy szájkik, hogy álmodozók, hogy ingyenélők, hogy potyázók, hogy senkik legyenek. Végül ugye a történetből az kiderült, hogy azért van, aki csinál valamit. Hogy még ezek között is hányan vannak, akik jobbak, mint a Borisz, aki szemlátomást elég gyökértelen. Mi az én hibám? S itt persze fölmerül, hogy mi ebben az én hibám. S hajlamos vagyok kibúvókra, amikről azt gondolom, hogy jogos, ami nem az én hibám. Hogy tényleg másmilyen alkat, egyszerűen ilyen lett. Ezer és ezer dolog. Ahogy eszik, ahogy dolgozik, ahogy él. Az egész handicapsége. A kényeskedése. A gyöngeségei, amik megannyi kis bénaságban találnak tartalmat. A kutyult értékrendszere. S ahogy mindig talál valami kibúvót, valami magyarázatot, valami egérutat. A női. Akik pátyolgatják, kényeztetik, s amin ő ellinkeskedhetett már évek óta. Most értettem meg igazán, hogy micsoda süket fülekre is talált a mondanivalóm. Micsoda naiv is voltam. Jó, persze sejtettem én, hogy az nem úgy van. De nem volt más lehetőségem. Ahogy mondani szoktam: „nekem meg kell tennem, amit meg kell tennem. S ebben nem hiszem, hogy túl nagy mulasztást követtem volna el. Persze ez az egész, kitalált élet, amit a család él, ez nem mindennapi. Azon szívesen vitába szállnék, hogy nincs értelme, hogy rossz, hogy nincs értelme, haszna, netán erkölcstelen. A régi leveleim bőven tartalmazzák, amiért úgy érzem, hogy van énnekem valami más dolgom is, hogy ebben az anyagi helyzetben a Jillel legyek. Ott nyomorogjunk. A Sandra biztos nem tudna iskolába járni. Végül is nem kevés pénzt küldök, nem hiszem, otthon meg tudnám ezt csinálni. Stb. Mi mást lehet csinálni, mint érteni mi van? Mindenesetre összefogni, megragadni a komplett valóságot, csak egy olyan folyamatosan fölépített elmélettel lehet, amit én évtizedek óta csinálok. Elméleti szinten nem tudom én ezt, pontosabban nincs ennek valami minden esetben használható formulája, mert túl hosszú, túl bonyolult lenne. Itt csak az van, hogy ebben az esetben az ember ezt csinálja, abban meg azt. Végtelen sor. S vannak princípiumaim, de erről is kiderült, hogy nem mindenki okvetlenül ugyan azt érti alatta. Valami nagyobb szellemi erőfeszítést kellene tenni? Hogy ezt meg lehessen fogalmazni? Talán az iskolázottságom hiányzik? Lehet ez is az is. Lehet dumi vagyok, szúkagyú. Valami intuitív módon tudom ezeket, de értelmesen nem. Elég sokszor el voltam telve a leveleimtől. Amikor önnön meglepetésemre valami olyasmit sikerült összerakni, ami amúgy itt nincs. De szemlátomást ez sem elég. Azoknak a részeknek további részektől össze kellene állni, kisebbektől, nagyobbaktól. Vajon mitől normális egy család? Végül is fölmerül, hogy valakinek, valakiknek, egy családnak mitől normális az élete. Nyilván van egy olyan is, hogy valami kultúrára föl van fűzve. Vagy vallásra. Vagy szokásokra. Amik aztán beidegzésekké válnak. A liberalizmus veszélyei Ez az én általam oly sokat emlegetett *freedom*, szabadgondolkodás nagyon veszélyes lehet. Mert könnyen összekeverhető a szabadon csapongással, szabadon garázdálkodással, amiből aztán valamiféle fajta veszélyes káosz lehet. Az biztos, hogy nagyon egyedi az egész. Meg az is, hogy valami féle egyéni belátás, s persze még alaposabb intelligencia kell hozzá. Nekem se volt mindig az a tudásom, ami most. S azon gondolkodom

megannyiszor, hogy mi a fenét is csináltam én, akkor. A jóindulat, s jó szándék jelentősége. Jó akartam lenni. Meg akartam felelni. Normális akartam lenni. Tiszteletudó, törvénytisztelő, rendes. S bár igyekeztem kihasználni minden lehetőséget, sokszor perifériásokat is, de lényegében mindig ezen a körön belül maradni. Ha ez valakiből hiányzik, akkor van a baj. Mert akkor ok nélkül, s értelmetlenül lázadó lesz csak. Nincs semmi produktum, csak értelmetlen cselekedetek tömkelege. A Borisz küzdelme a valósággal a törökországi kirándulása után – itt dolgozni velem... Kíváncsi lennék, a Borisz mit gondol itt. Itt, ahol végre van egy kis távolsága. Elég sok mindenre rájött a törökországi kirándulása alatt. S most meg itt van. Még messzebb. Kíváncsi lennék a leveleire... De inkább nem. Végül is lehet tudni, nem? Na, jó. Azt hiszem elmegyek s veszek egy ablaküveget... Aztán majd később berakom, mikor már kicsit ritkul a nép itt, s normálisabbnak néz ki. Meg be kéne festeni a léceket is. A gyerekkel nem tudom mi lesz. Hittérítés A Jillnek Végül is tudtam beszélni a Jillel, azt mondta, hogy most már megmarad, de hagyjam békén ezzel az evés ivás dumával. S mondjam azt, hogy nem utálom. Mondtam, soha nem utáltam. Inkább aggódom érte. Jó, felelte, s ez volt a vége. Otthoni kitérők: a Hugi s a Sandra A Jillt mentővel kórházba, de gyorsan meg kép, Kifelé a gödörből (A Jill és a Borisz) Végül is A Jill nem tudta átverni az Sandrát. Talált piát is, gyógyszert is.

S az lett a vége, hogy A Sandra meg az Hugi bevitette Siófokra. Mentővel.

Egy nap után viszont „észhez tért", a valójában a saját intézkedése folytán hazament. Most lábadozik, A Sandra is ott van vele, s reménykedünk. A Borisszal mi itt elvagyunk. Még mindig fáj a halántékom, amihez a sörös dobozt vágta. De már enyhül.

Sokszor a húga is, az anyja is úgy várt, mint a messiást

Mikor hazajöttem s örült, hogy átveszem tőlük a Jillt, mert ők már nem bírnak vele

Tetőjavítás, jogosítványkészítés a Borisszal

Csináljuk a tetőt a Lindáéknál, elég jól haladunk. A jogsijával további bonyodalmak vannak, viszont kiderült, hogy igen is van second id.-ja, otthon. Most el kell küldeni. Mi soha nem könnyű. A hazamenés nem fog menni, mert pénz az nincs. A levelezés mostanra teljesen megszűnt.

Idő sincs semmire. A Borisz katarzisai – velem, itt most Amerikában, amúgy, jó dolga van a kisfiadnak…, lj

Nem tudom, nyilvánvalóan valami agyi rendezettség szintjére kéne visszamenni. Kicsit úgy érzem, hogy csak úgy sodródom, néha kalimpálok egyet, de valójában nem így szoktam lenni. Baromi sok minden történik állandóan, főleg kis aktualitások. Ezért aztán az átfogó tervek, azok váratnak magukra. Például eszembe jutott ugye, hogy ez aranyos lesz, hogy így a Borisz, meg úgy a Borisz,

de how about A Sandra? Végül is ezen nagy nehezen átrágtuk magunkat, hogy ebben olyan nagy rettenetes biznisz nekünk, mármint a család többi részének nem lesz. Kicsit megdöbbent a gyermek, mikor mondtam neki, hogy ha azt gondolta, hogy ő ilyen hatalmas biznisz hozzájárulással jön, az egy elég súlyos tévedés. Rábízni dolgokat a bontásokon, hozd ide, vidd odán kívül nem nagyon lehet, mert még az incheket sem tudja, nem, hogy mást. De ebben is van valami, s tényleg rettentően igyekszik, megy, mint a golyó. S lehet tényleg tévedek. Mert ha így több munkát tudunk csinálni, az egyértelmű különbség. Ennek a felmérése innen és most lehetetlen. De megyünk efelé. A mi ifjú fiunk tangózása nehéz lehetőségekben Viszont visszatérve az előző kérdésre: ez akkor is egy megoldásra váró feladat lesz...Amennyiben persze tényleg átütő siker keletkezik, s mindannyian profitálni tudunk ebből, s ami tényleg kurva jó lenne, akkor persze A Sandrának is jut. Különben tényleg érdekes, mert mindig megjegyzi, hogy ő is szeretne nektek adni a pénzből, amit keres. Szóval van ebben valami. Megpengettem neki, hogy mi lenne, ha tovább maradna…S ez is érdekes volt, mert először valami ingadozást éreztem a hangjában. Csak addigra már jó marha mélyen és hosszan mentünk bele a helyzete elemzésébe, mármint, hogy mi is a valódi célja. Azután, hogy kifizettük az adósságokat, meg ilyenek. Még mindig ragaszkodik a pesthez, mármint hogy bérel lakást. De a Kötcse is fölmerült. S most először az is mintha nagyobb jelentőséget kapott volna a beszélgetésben, hogy mennyiben lenne jó, értelmes és hasznos, ha otthon lenne a főhadiszállás. Föltettem neki a kérdést: "tehát te valójában azt gondolod, hogy semmit nem kell csinálni a házunkon, úgy is jó? “s egy pillanatra megingott. De hát tényleg korai ez. Csak azt szeretném, ha a bogár ott lenne a fejében, s gondolkodna, időnként rajta. Ha erre fele is mennének a dolgok. Amúgy Amerika, az itteni élet elég rendesen ott van az orra előtt, s nyilvánvalóan hat rá. Szereti a jót a gyerek, s ez további "eligényesedést" fog eredményezni. S ami oly régóta az életünk része, mármint az amerikai életstílus otthoni alkalmazása, itt nyilvánvalóan és részleteiben föltárul: hogy mi miből, s miért van. Aztán itt van az is, hogy azzal, hogy ide jött a régi haverek lelejmolása kicsit abszurddá válik majd. "mi van, most jöttél haza, s már megint tőlem várasz dolgokat?" valami ilyesmi. Szóval neki kell valamit megalapozni. S beszélek itt lakásról, kocsiról! (mert ugye majd, ha lesz jogsija ez is változni fog...), berendezésről, hifikről, ruhákról, s pénzről a bankban. S még mindig álmodozik, persze, mint a legtöbb kölyök. Hogy majd, ha lesz tőkéje! - akkor a dorogival, vagy valakivel mihez is kezd. S van, lehet ilyen, de nem ilyen rövid távon. Általánosan megfigyelhető, hogy mennyi minden volt, s van még mindig a fejében egyfajta lebegő állapotban. Hogy próbálja, de nem tudja végig gondolni. Nos az én segítségemmel, na meg az itteni elég kemény pragmatizmussal ez a folyamat nyilván föl fog gyorsulni. Naponta oszlik a bizonyos "apa én nem értek veled egyet", c. Dolog is. Rájön, hogy az amiről én pofázok, az itt van, s az pénz, ami munkából jön...Az biztos, hogy nagyon lement békába az utóbbi hónapokban. Gondolkodni, értelmezni is volt ideje. Ki is akadt magától, mondta is, hogy rádöbbent,

hogy minden más ennyi idős jobban áll, mint ő. Amit mi is mindig mondtunk neki, most ő is kezd rájönni. Erre még rájött pár elég kemény csapás, amit én mértem rá, az itteni balhék során. Keményen meg is rázkódott a kisherceg. De miután innen nem lehet csak úgy elszaladni, önmagával is szembe kell nézni...Abban is előre léptünk, hogy ezt a kurva apa-komplexust megoldjuk. Mármint, hogy én egy erőszakos és önző apa vagyok, akinek az a célja, hogy őt fölfalja. Ilyesmi. De mondtam neki, hogy ez egy elég kemény faszság, nekem pont az a jó, ha ő jól van. Mert az - így vagy úgy nekem is rossz, egy szégyen, egy rábaszás. S az is döbbenetes, mennyire kijön a kis elkényeztetett amerikai hülyegyerek belőle: a régi beidegzések, a pazarlás, a hedonizmus, a könnyelműség, meg ilyenek. Közvetlenül és keményen ugye még mindig képtelen szembe nézni ezekkel, s végül is nem is kell, legfeljebb annyiban, hogy oké, jó ez, csak akkor kell lé. S előbb utóbb föl fog merülni: oké, de hogyan? Ott van a házunk, s gondolhatod, hogy kihasználom az alkalmakat, mikor az abban rejlő lehetőségekről jön föl valami. Ott van a telkük is…Aztán a többi otthoni kölök is végre elkezdett valamivel foglalkozni, talán ez is inspiráló, ez biztos. Szóval elég sok tényező van itt, ami a mi malmunkra hajtja a vizet...Az biztos, hogy egy az egyben millió-számra ismételgeti, utánozza, amit mi is mindig mondtunk: az értékeinket, a meggyőződéseket, legyen az morális, legyen az életmód, stb. Az artiszik látásmódja meg messze előttünk jár, s az is egy nagy mágnes, azt hiszem...Az biztos, hogy van mit bensőleg erősödnie, s amikor az létrejön, akkor lehet kicsit mindig előre lépni. De nagy ugrás nincs. Step by step. De tényleg elég jól haladunk. Tudod, hogy én nem pöcsölők, vesztegetek sok időt. Főleg most, mert hiszen ez az én életem része is, s végre lehetőség van megoldani dolgokat. Sokba fog ez nekünk kerülni, de azt hiszem, hogy egy jó invesztement.Ha rövid, ha hosszú távon térül meg...Na jó, ilyenek most, kell készülődnöm. Jó dolga van itt a kisfiadnak, gondolj erre...Puszik, love

Jack

A benső tartományok építése, lj

Well, nem tudom mit írhatott a Borisz rólam, de látszik elég jól lehetett. Próbálok vigyázni magamra, de közben dolgozni is kéne. Tegnap például elég sokáig pöcsöltünk, csak hogy ne keljen menni a szeles hideg hajnalban tetőt szeletelni. De jó volt, mert három melót is intéztünk közben. Kicsik, de azok is kellenek. Fel kellene marhára készülnöm ennek a munkának a további részére, baromira félek tőle. Kényeztetem a kisfiunkat, elég jól bejön, - tegnap este hagymás rostélyost csináltunk, nagyon happy volt...Aztán néztünk egy marhaságot a Cage-el, valami görög-olasz katonás játékot. Mert hogy azt mondta, hogy ő utálja az ürgét, ami igazságtalan. Én fele időben megléptem, mert senkinek sem volt jó a horkolásom. Valahogy más irányt kéne venni ezekkel a nagy zabálásokkal, pénz is idő is, s volna mit csinálni. Itt mindjárt estimateot kellene írni, pl. Minden tiszta zsír, meg

kupi. A nagyfiunk meg még mindig pihizik. Csak hát próbálok valami balanszot tartani, de csöppet sem vagyok biztos benne mi legyen a receptbe...A munka elég kemény, haladunk is, de még többet igényelne tőlünk. Hideg is van. Még szerencse nem esik az eső. De biztos haladunk, csak most még nem látszik az eredménye mindennek. Örülök, hogy ilyenekről írsz. Nézd, én komolyan azt gondolom, hogy két dolog van. Két dolog van, ami engem komolyan izgat. S nem tudok neked se mást ajánlani, hogy csinálj...Az egyik dolog, az emlékezés. Amikor az ember komolyan megéli, újra éli, feldolgozza, beépíti, beolvassza, magáévá teszi, ami történt vele eddig. Mert, hogy ez az ő élete. Ennek aztán ezer és ezer kis részletbe menő tevékenysége lehet. Fényképek, filmek nézegetése. Régi zenék hallgatása. Olvasás, vég nélkül. Mert hogy az amit régen tudtál, amire minden épül, az ugye nem lett újra megnézve a mostani, legújabb léted szerint. Update-olva, mondhatnám...A másik: fölmerül ugye, hogy az egzisztenciális harcban, gyamának is hívhatnánk, az embernek mire, mennyire stb. Maradt ideje. Komoly dolgokkal ugye nem tud foglalkozni, több okból. Egyrészt túl távoli, túl disszonáns, túl elvont stb. Tud az lenni. Túl nagy a különbség az aktualitások, meg a művészi között. Az emberek többsége ezért nem is foglalkozik ilyesmivel. "nem engedheti meg magának". Drága, finom, tündéri dolgok pedig ezek. S semmi baj nincs velük. Része az emberi létnek. Sőt. S ha - mindegy milyen okból - valaki nem csinálja, hát baromként hal meg. Hogy finoman szóljak...A film, a zene, behoz dolgokat, ez könnyű. A tévé is. De vannak ennél még igényesebb dolgok. Amikhez el kell mélyülni, amikhez magány kell, csönd, zavartalanság, stb. Ezekről beszélek. Téged nézve, azt gondolom, hogy úgy a környezet, úgy a lehetőségek, s mind a többi megadatott. Csak ezt kellene a fókuszba delejezni. Ahogy mondtad is. Én itt most csak meg akartam támogatni kicsit...Az biztos, hogy nekem az az életem vágya, hogy végre leülhessek a valagamra, s ezt csináljam. Sajnos még várnom kell rá egy kicsit, sokat már nem akarok. S persze van, marad az embernek örökké valami dolga. Dolgozás, karbantartás, meg miegyéb. De nagyon fontos, hogy az arány megváltozzon. A világon nincs világosabb helyzet, mint a tiéd. Neked abból ott, amiben vagy, egy varázshegyet kell csinálnod. (akár el is olvashatnád - újra!) S még megannyi mást. Tudomásom szerint van némi adósságod a Faulknerrel, meg más nagy írókkal is. Mondhatnék néhány oroszt, franciát stb. Biztos vagyok benne, hogy totál más megvilágításba látnád ezeket, most. Szóval mi a baj? Miért nem ezt csinálod? A lelki, szellemi, spirituális tartományok bejárása, tágítása, meg ilyenek. Biztos érted. Kell írnom esztimétet. Love you

Jack

A munka a tanulás által..., néhány szó a Boriszról, lj

Hát, tegnap valami furcsa dolog történt. Valahogy az, ami évek óta rettegéssel töltött el, mármint, hogy a fiunk egy reménytelen eset, legalább is, ami a gyakorlati dolgokat illeti. De tegnap úgy dolgozott, mint egy őrült, - s jól! Elérkeztünk valami pontra, ahol a tudás végre elérkezett arra a szintre, amikor valamit csinálni is lehet. S hát ezt tényleg látni kellett volna. Egész végig nem szóltam semmit, de a végén azért óvatosan megdicsértem. Nem hajszálpontosan úgy, mint én, te is benne voltál: szervezettebb, megfontoltabb, - tudod, de energikus, célorientált, s kitartó! Munkát végzett, egész a végéig. Olyan volt az egész, mint mikor a fogságba tartott kiscsikót kiengedik a rétre. Az a sok elfojtás, hamis képzelgés, megkeseredett nyál, az mind eltűnt, s munkává alakult. Sejtettem én ezt, hogy ez az egész punk-ság, meg a punkság úgy általában, az valami tehetetlen düh, rossz kompenzáció, meg ilyenek. S persze, ugye, mint nálad is már annyiszor kiderült, hogy lassan valaki észreveszi, hogy nem azért vagyok én is "olyan", mert nem vagyok normális, hanem mert ez a munka ilyen. Ez kell hozzá. Ez a dolog koszos, nehéz, s elég magas izgalmi állapotot, erőt, szívósságot, kitartást igényel, amik nem egy finomfalatokon internetezgető irodista látható tulajdonságai. Ahol jogos a "nem értek veled egyet". De amikor ezt akarod csinálni, nem lehet nem észrevenni, hogy jé! a dady olyan, mint én, én, meg mint a vén hülye. Engedek is neki, van, hogy igaza van. Hát persze. Mint neked, annyiszor. Nincs ebben semmi. S nem vagyok, ó nem! tökéletes, s több szem többet lát, stb. S olyanokat csinált, amit nem mostanában láttam, tapasztaltam tőle. Törődik velem. Aggódik értem. Megveregette a vállam! Elismert, megdicsért! Huhh. S késő délutánra már nem lehetett eltéveszteni, hogy hát ez meg a régi, jó fiú, "mi fiunk" Borisz, aki most újra életre kelt. Alig bírtam magammal, hogy ne öleljem meg, vagy valami ilyesmi. Hát, mégiscsak van nekem egy fiam. S milyen faszsa gyerek. Mert ügyes, mert erős, mert intelligens. Smart is. Jó szándékú is. Hm. S újra és újra végigfutott bennem az a rettenetes sok rémlátomás, amikor azt láttam, hogy hol erre csúszik lefele, hol arra, csapdákba esik, csal, hazudik, bujkál, sumákol, s ferdül, egyre ferdül. De a régi nagy igazságaim jöttek újra elő. Hogy az embernek esély kell. Hogy az embernek lehetőség kell. Hogy a szülőnek igenis! segíteni kell. Hogy honnan lehet valamit tudni, ha nem lehet tudni? Hogy dolgokat meg kell tanulni. Hogy dolgokat össze kell illeszteni. Hogy a gyakorlat nélkül minden elmélet egy faszság. Hogy van lehetőség. Hogy érdemes. Hogy tudsz csinálni egy különbséget. Hogy a férfi az álmodozik, hát persze, de mikor felnő, akkor eszközöket, célokat, s tevékenységet talál magának, hogy realizálja, amit gondol. Hogy Amerika az nem egy duma, az itt van. Hogy én nem egy kékszakál vagyok, hanem céltudatos, s szorgalmas ember, aki akar valamit. Hogy nem velem van a baj, hanem a munka ilyen! A tevékenység tesz azzá. De hát ott van, s nyilvánvaló, ez lényegében nem megy másképp. Ugyanakkor az is ott van, hogy mégiscsak tu-

dom mi a különbség. S talán ami a legfontosabb: hogy az elismerés, az nem valami ingyen kapott dolog, azért dolgozni kell... Valójában nem én dicsérem meg, hanem a munka, amit elvégez. Szóval ez az egész pszichózis, ez az egész alanyizálás, személyeskedés, ami arrafelé mocsárba tud fullasztani évszázadok óta mindent, s mindenkit. Szerintem a magyar, azért ilyen történő, izgága, mert már érezte, hogy ott van a nyakán a kötél, a pszichózis, hogy vagy degenerált lesz, vagy egyszerűen csak megfullad a tehetetlenségtől. S mikor végre már lehetett valamit csinálni, mert van hol, van mit, van miből, van miért - akkor eszeveszetten nekivág. Ez a történet: kicsiben és nagyban egyaránt. S nyilvánvalóan egy hatalmas élmény, egy hatalmas tapasztalat, egy hatalmas önmegismerési lehetőség, talán a legjobb iskola…A munka. Munkára fogni az erőket, rendet teremteni…S nem kívülről, hanem belülről, tanulás, megértés által…Szóval, itt tartunk. Ma jönnek haza a tulajok, elég jól haladtunk, úgy tűnik egy másik munka is bejön, szóval valami lesz. Remélem mindjárt kapunk is valami kis lóvét isznak erről ennyit. Kell menni. Love you

Jack

A gyenge forint, meg a Borisz megfejthetetlen panaszai, jl

Nem tudom reggel a Borisz szokta e nézni a levelét, de mond meg neki, hogy nem tudtam megnyitni, amit írt, úgyhogy gőzöm nincs, mi a vita tárgya Ne veszekedjetek. Ma azt hiszem kiveszem a pénzt, mert épp összeomlik a forint vagy mi, úgyhogy elég magas a dollár, ill. Tegnap több volt, mint ma, hogy mi lesz azt senki nem tudja, de biztos megpróbálják megmenteni, szóval kiveszem. Az, hogy betegyünk akárhova a Borisznak pénzt, tényleg nem gond, elég profik vagyunk a csibével, meg igazándiból én is 'munkaképes' vagyok azért Tényleg legyen valami eredménye neki is, nem tudom mit akart írni, de aggódj miattam szívem, tudod azért valójában elég russin is vagyok, ha akarok Jó kis köd van ma is, azért ezt a részét az évnek szerintem már tényleg nem sokan szeretik, de lesz majd egyszer tavasz is és az összes ültetvényem nekiáll kibújni a földből A csibének sikerült az első, juhé

Na nyugi és ne kímélgessenek engem jó, jól vagyok Puszik, Jill

Az idő nekünk dolgozik, ne aggódj, (a Borisz elindult világgá), lj

Cicusom,

Nem tudom mit mondjak. Értem, értek mindent, amit mondasz. Ez a bizi életmód, amikor az éppen csak valahogy összehozott rendet fönn is kéne tartani, de folyamatosan változtatni, azt helyesen értékelni, megfelelő tanulságokat levonni, - hát igen. Baromira szeretném elkerülni ezeket a szitukat, az biztos. Mert jó marhára megijedek - akár mennyire is értem, amikor ide lemennek a dolgok, s a flaska után nyúlsz. S tényleg úgy látom, gondolom, "értékelem", hogy a lehető

legjobb vagy, a lehető legjobban csinálod, állsz helyt, veszel részt, nagyon aktívan, meg minden. Nyilvánvalóan az ember valami rendre, valami állandóságra, valami megbízhatóra vágyik, s nem erre az örökös fölfordulásra. S persze ha a dolgok nem ugranak ettől meg (ahogy a Cohen mondja: hiába adott be valamit a zálogházba... "it dos not make it jump"), más nem marad, mint valami redukció. Csirkefarmok, gyerekfarmok, évszakok, egészségügy, pénz, anyák és húgok és szomszédok, és a ház és a föld, és a birtok és a jövő, meg minden. S azzal a kis lelki felesleggel az ember tesz némi fáradságot, mindjárt fel is merül az elkövetkező hétre is, csak azért, hogy akkor majd hátha jobb lesz. Akkor majd nem kell redukálni, kidobni, visszamenni, félbehagyni stb. Mert a gondolati nagy megértés, összefoglalás, összefogás, az csak nem megy. Szeretné az ember azt gondolni, hogy minden fasza, majdnem minden fasza, nagyjából fasza. De a dolgok örökösen tűntetnek, ódzkodnak, elromlanak, baszkódnak, - figyelmeztetve a gazdát, csak nehogy jól tudja magát érezni. Nos, a megoldás, úgy tűnik, két helyről jöhet. Az egyik: mégiscsak kell valamit fejleszteni, javítani, azért mégis. Valamit. S persze most már lefelé, vagy legalább is a közép felé. A másik, szinte biztos, valami redukció szükségeltetik itten. Továbbra is magasra kell célozni, de valahol sutyiban egy egyszerűbb megoldásba építeni be, ami közben bejön. Elég nagy marha fába vágtuk a fejszénket. Ezek a nagy intellektuális célok: magasabb osztályba lépés, gyerek taníttatás, anyagi felemelkedés, körítve mindazzal, ami van, - hát nem könnyű. S persze - még így is, s méltán büszkék lehetünk majd mindenre. Én nem cserélném föl amink van, akik vagyunk senkivel. Még ha nehéz is…Ez a költözés, ez a Borisz kijövése ez azt hiszem valami, amit még meg kellett csinálni. De ennyi. Ez volt az utolsó. Mindegy mi jön ki belőle, azzal megyünk tovább. Ne csüggedj, hamarosan összeszedem magam, lóvé is lesz, s rendet rakunk. Nézd, nekünk senki se mond semmit. Azt senki sem tudja. Mi találjuk ki, mindent. S előre nézve félelmetes, elszenvedve a történést kibaszott fárasztó, de visszanézve mégiscsak ott van a produktum. S nem is olyan rossz. S ha egyszer, s hamarosan megállítjuk ezt a szélkavarást, ezt a hullám korbácsolát, ezt a habverést, azzal már el lehet lavírozni, akár hogy is, amink van. Megígérem, hogy baromira fogok igyekezni, hogy rád minél kevesebb nyomás nehezedjen. Te is okosabb vagy nap mint nap. Hosszú út ez. Sajnos az elődjeink - fuck - nem csináltak lófaszt se. Ez van, ebből ez elég jól látszik. De az biztos, hogy a mi kölykeinknek már nem így lesz. Ebbe kapaszkodjunk. S nyugi. Én tényleg megelégedve gondolok rád, büszke vagyok rád, örülök neked, s bízok benned. Elég jó pár vagyunk, azt hiszem. S csináltunk valamit, az biztos. Szerintem egész extraordinerit. S az idő nekünk dolgozik, a történelem biztosan igazolja majd ezt. Kitartás, love you. S próbáljuk elkerülni a mellékutcákat, a zsákutcákat, mert az végképp nem segít, soha nem segít.

Jack

November eleje, immár, Norfolkra is lecsapott a november, meg mese a kis flamingók halálmenetéről...

Mielőtt a legnagyobb utolsó napkitörés ideért volna, csütörtök, 2003. november 6-a, Egyesült Államok.

S még mielőtt kis ebihalam ide evickélhetett volna, egyszem fiam. Zsenge gyerekkorom óta, vizsla szemimmel folyvást firtatom, mily helyem, végzetem van is nekem, minden élők között. S találtam kis elefántokat, akik elvesztek a bozótban, kis tigriseket, akikre rájuk unt az anyjuk, kis krokodilokat, akik elvesztek a számok kavalkádjában.

De Egyiptom óta csak a Baudelaire beszélt nekem a nagy szemek ablaka mögé veszett kismacskákról, mint említésre méltó reprezentánsairól a földi létnek. El is akadtam ebben, koravén gyerekkorom túlhajtott tiszteletében. Arra gyanakodva, hogy valami olyasmire jöttem rá, tragikus módon, amire rajtam kívül senki. Egész addig, amikor már az életút felén jóval túl, a sötét erdőben is találtam valamit, amit már nem is reméltem. Se magamnak, se másnak. Egy kis flamingót. Szimbolikusan, azt hiszem, s persze megint csak én nagyítom ezt ily naggyá, félek, ritka alkalmakként, mint valami élőnek az értelem keresés, a kiszáradó kalahári sivatagban születik három madár generáció. Az első, bőven felnő, mielőtt bármi is történne, s részese lesz, minden idők, minden életek legnagyobb élőlény kavarta pompájának, amikor flamingók festik rózsaszínre, a fenségesebbnél is fenségesebbre, a földi tájat. A második generáció, már ízelítőt kap az idő előtti elmúlásból, de még az idő előtt az alkonyatba reppen, ki tudja mivel az egyedi fejében. Aztán jön, amiről beszélni szándékozom. A harmadik generáció. Amikor a tojások kikelnek, víz már szinte sehol. Pontosabban több száz kilométerrel odébb még van néhány életet, növekedést, biztosító nagy tócsa. Ezek a parányi fiókák arra ébrednek, hogy – talán a második generáció? - felnőtt madarai állnak fölöttük. S saját életüket kockáztatva azt mondják, hogy menni kell. Az életet adó vizekhez. S elindulnak. Por, szárazság, semmi étel. Hőség. S abból a csoda táperőből, ami a tojás volt, ezek a madár bébik vesztükre egyre nőnek. Nap-mint-nap. Ami azt jelenti, hogy a szárnyuk is nő. Az a szép, napölelő, égkerítő rózsaszín napokat idéző, flamingó szárnyuk. De most még oly kicsiny, oly csökevényes, hogy másnál egyébre nem jó, mint a földet súrolni, amiről por, cement, agyag, só, mint valami beton ragad rájuk. Mint egy fogoly, akire osztódó, mérges ágyúgolyót kötöttek. Rohanás közben. Százával, ezréve menetelnek. A felnőttek féltve terelgetik őket. Noszogatják a porba hullottakat, de aztán az élőkkel mégiscsak tovább állva. Ez a rájukragadt golyó minden lépésnél veri a legérzékenyebb, legkényesebb testrészüket. Minden lépésnél. De csak mennek. S a hatalmas áradatból, csupán néhány marad meg. S néztem ezeket a kis lényeket. S azt gondoltam, hogy valami végtelen transzparenciában, én valahogy mindahány vagyok. A teljes éltűektől a halálra ítéltig. S félelmetesek a számok. S öklendezés fogott el az élő csillagok felismerhető arcának láttán. Az egyéni sorsok láttán. Az

egyén halála láttán. Mert minden egyén, ahogy, „akiért a harang szól", az én vagyok, ott, a porba fulladó kis világegyetemek láttán. Élni akaró, számtalan, névtelen, vérző kis flamingó, mindannyiunk arcával a létezés nagy tükrében. Szemben a kihunyó nap fényével. Névtelen, számozatlan, s örök. Csupán az emberi elmével fölmérhető.

London 1, a Borisz levele,

Na, hello,

ne haragudj, de itt elragadtattak a dolgok. Szóval egy fehér Apple laptopról egy villában írok, ami olyan mintha nem ezen a bolygón lennel. Vicces. Tegnap minden ok volt, kijött a Zsuzsa elénk az elephant and cattlehoz, felmentünk hozza, kaptam kaját, Andi nem volt éhes, ok ittak bort, egyig beszeltünk, Zsuzsa örült, de jókat nevettünk. Azt én ledőltem, a csajok meg beszélgettek egy ideig állítólag. Aztán reggel mindent elmondott a Zsuzsa, elment, mi meg bementünk a varosba. Sétáltunk, voltunk egy modern art múzeumban, ahol volt minden, dali, Turgenyev, Picasso, Miro, Matisse, Giacometti (!) Meg meg par érdekesség, aztán egy könyvvásárban vettem az utcán egy angol elbeszélés gyűjteményt a repülőre, 1 font ért, aztán feljöttünk ide, megnéztünk egy filmet, addig suttyomban csináltam bárány combot, amit tálaltam a hűtőben mexikói rizzsel, kóser uborkával, stb... Kicsit irreális, de marha jo. Francia sort iszunk, mert a britsorok nem olyan killerek állítólag, lazulunk. Szerintem holnap megyünk bulizni, ma csak lazulunk. Szóval minden ok. Itt a bróker család lakásában is, meg Zsuzsa nénivel is. Meg tok jó, hogy A Sandra z is lehet, hogy megoldódik. Na, majd meg írok, meg ti is írhattok.

Puszi Borisz

A pénz, az érdek Amerikában konkrét példák vázlatai

Néhány ember, Debra, Ed stb. Meg a kapcsolatom velük

Itt egy pillanatra megemlítenem, hogy ide, ehhez a témához be lehetne szúrni még jó pár embert.

Egyedül aTisdale, a tiszteletes fiából lett ügyvéd, egy jólneveltségbe áztatott déli gentleman volt az, aki megkérdezte tőlem! hogy nem bánom e, ha ő engem kihasznál.

S egyedül ő volt az, akinek e nyílt s becsületes kérdésé után nyílt és egyenes választ lehetet adni, s adtam is, mondván, hogy nem, nem bánom, sőt, nagyon örülök, hogy kihasznál, csak fizessen! Amúgy, ez egy szállóigémmé lett, s nehéz helyzetekben, mikor nem volt munkám, hányszor mondtam, ó, a rohadt életbe, csak valaki már kihasználna. Az Ed még úgy-ahogy rendes volt A Jay is. A Debra egy genyó, a végletekig kihasznált, A Laney egy kedves bolond volt, hirtelen apadni kezdő pénzzel, önmaga keresgélésével A polgármesterné, a Charlotte

normális politikus és üzletember volt, amíg biztonsággal leszivhatott, de felelőséget már nem vállalt. A férje megmondta mit kell tenni. Ő tette volna, de úgy már nem. Különös tekintettel a Melonra a szörnyű tévedésből a város újjáépítésére kinevezett alakra, aki majdnem bajt hozott mindenre. Meg is kérdezte, - milyen kapcsolat volt köztem, s L. Melon között. Mondtam semmi, de nem hitt nekem…, nyilván. De nem csak ez volt az ok. Aztán volt egy csomó rendes, de szegény ember. Egy kettő olyan is volt, aki többet adott. Aki majdnem többet adott, mert megzavarodott Aztán ott volt a kis görög szemétláda, aki meg nem akart kifizetni, fú! A Sharonnal itt van ez a hasonló helyzetünk. A férje az építész agyrákos Az én feleségem is rákos Neki van két kislánya, akit még fel kell nevelni Az enyémek már nagyok, de még mindig iskolába járnak, s az rengeteg pénz. Én itt ugye egyedül csövezek, ő a családjával van, ami jó is rossz is. Ebben a helyzetben mindkettőnknek keményen hajtani kéne, s sok sok pénzt keresni. Van, amiben ő jobb, van, amiben én, de ez akkor lenne ideális, ha nagyon figyelmesen segítjük egymást, s együttműködünk. Anyagilag biztos jobban állnak, s szemlátomást föl tudnak venni kölcsönt, amitől én mindig csak ábrándoztam. Használt házakat venni, s a részletekre és a felújításukra rengeteg pénz kell, ráadásul nem tudni mennyi ideig. Tehát, a Norwell a házügynök szerez valami jó vételt, a Sharon megveszi, megtervezi, én megcsinálom, aztán elosztjuk a lét. Na, ez az utolsó lesz majd egy kérdés. Az igazságosság érzés már otthon is kihalóban van, itt meg már réges rég nem létezik. Érdek. Az emberi kapcsolatok nullára redukálódtak, a pénz az ami biztos, s ezt már én is keservesen, de megtanultam. Mindezek persze közhelyek, de nem árt néha őket kimondani, mert a helyzet másságából kifolyólag, még mindig bőven marad min gondolkodni. S legalább ez legyen egyértelmű. Mert azért itt van a dolog mélylélektani része, ami mindig az én kedvencem. Mondok egy példát.: mindjárt az első alkalommal, mikor valamit elkezdek valamit belül szerelni, javítani, a nő szobájába felfedezek egy vibrátort. Ott van az ágya melletti kisasztalon., amit el kell húzni, hogy a nem csukódó ablakhoz hozzáférjek. Zavarba jön, s ahogy csavargatja a vezetékét, megjegyzi: - hát igen, sajnos már erre is néha szükség van, - szegény Brad, fűzi hozzá. S innentől kezdve az egész véletlennek tűnő dörgölődése, a nekem dőlések, közelhajolások lehet valamire utalnak, valami kielégületlenségre. Ami persze nyilvánvalóan bennem is van, mit, negyven valahány évesen? Ez a legveszélyesebb kor! Igen ám, de ebből könnyen lehet, hogy valami csavarodott, keresztény bűntudattal kevert zanza lehet. Különösen, mint a mi esetünkben, ahol a többi szereplő aktívan részt vesz ebben a játékban, s bizony nem engedi, hogy szabadon garázdálkodjunk. Lépésről lépésre megértjük és szánjuk egymást. Micsoda képtelenség – szabadnak lenni, tehát Mire is vagyunk akkor mi egymásnak? Semmi másra, mint érdekből segíteni, ő segít azzal, hogy munkát ad, énnekem meg kötelességem, ugyanezt tenni, nem csak üzleti alapon, hanem mintha rokonok lennénk! Muszáj segíteni, de semmi intimitás.

Első munka a Sharonnál, no, 1. Hungarocell berakás, s Jön a Borisz

Nos, a „hatalmas munkák beindulásáig" a Sharon házán vakerászok, napi egy kilót fizet, ami gyalázatosan kevés, de jobb mint semmi. Jelen pillanatban semmi más nincs, tehát ameddig csak lehet kellene húzni. Az öreglánytól ugyanakkor még jár négy és fél, tehát be kellene fejezni. De ez majd csak kedden jut eszembe, mikor próbálom elképzelni miben is lehet otthon a család. A Borisz mindjárt indul ide, azaz világgá, Jön a gyerek. A nő kitalálta, hogy a manzárdszoba padlását, s a ferde tetőt szigetelni kéne. Ami azt jelenti, hogy oldalt bemászok egy lukba, s a gerendákra merőlegesen helyezett deszkán nyomorogva, oldalt, megpróbálok addig farigcsálni a kb. tíz centi vastag hungarocell szigetelést, amíg be nem fér. Levegő az nincs. A polgárháború óta gyűlő korom és por kavarog. Annyi helyem sincs, hogy megforduljak. Nincs hova rakni a az anyagot, a szerszámokat, lámpát, ami jó lenne, hogy egyáltalán lássak. Két réteget akar, ezeket kell betuszkolni egymás fölé. Igen ám, de szögek állnak ki fölül is, alul is…Csak oldalvást megy a dolog. Teljes erőből tuszkolom fölfelé a sötét lukba. A lábam alatt egy nagy légyragasztóra emlékeztető patkánycsabdába egy mókus múmiája, vagy egy patkányé? Mókusra gondolok inkább, az jobban hangzik. Végül is fölvettem egy maszkot, olcsó papír szar, de valamit azért ér. Bekapcsoltam egy ventilátort is, ami keveri a régi üveggyapot foszlányokkal kevert dutymát. Kezd iszonyú hőség lenni, viszont a ventilátor a hátamra még az éjszakai hűvös levegőt fújja. Leverem a kezem egy szöggel. Beletenyerelek a fekete porba, mert hirtelen görcsöt kap a lábam. Aztán eszembe jut, hogy ez nem egy marha jó ötlet, s elkezdem kiszívni a sebet. Köpködök a fülledt sötétségbe. Valahova letettem a kést, amivel vágom a szigetelést, valahova leesett, nem találom. Próbálok arrébb húzódni. Ekkor leesik

a mobil telefonom, bele valahova az üvegygyapotba. A gerendák közé nem lehet lépni, mert akkor az ember leszakítja a plafont maga alatt s lezuhan Elkezdek hátra tolatni. Elfogy a deszka alattam. Térdemmel a gerendákon billegek. Semmit

sem találok, s ekkor beszorulok a mosógéphez, szárítóhoz, légkondicionálóhoz vezető csövek szövevényébe. Nem kapok levegőt. Hideg izzadság önt el, folyik végig a hátamon. Valahogy levegőhöz kéne jutni, de elég jól kevereg a kormos üveggyapot köröttem. Mindegy, eszembe jut, hogy így lehet megdögleni. Elfogy a levegő, az agy megszorul, elengedi a szív kezét, az ürge meg lehull a faszba. A hülyeségnek is van határa. Kihátrálok vissza a szobába. Letépem a maszkom, a hosszú ujjú melós inget, s veszek néhány mély lélegzetet. Jógásan. Próbálom kalimpáló szívem csillapítani. Aznapra elég ebből

Priority-k, lm

Munkaleírások és képek gyűjteménye itt

Well, ez a garancia dolog egy érv. Bár azt hiszem, hogyha veszel egy Sonyt, azt mindenütt megjavítják. Itt is, ugyan úgy van rá garancia. Netán utána is lehetne nézni. De, egyébként lehet igazad van. Azaz félre kellene tenni pénzt, amit én soha nem tudtam csinálni. És garantálom, hogy soha nem lesz új komputerünk. Egyszerűen csak nem.

Én tudom, hogy a házra el lehet költeni a világ összes pénzét. S nekem ezer és ezer kész tervem van, felsorolhatatlan.

De azt is látom, hogy nagyon sok minden már nem lesz, s néha nem is bánom. Kicsit elegem van. De ez nem jelenti azt, hogy már az, ami van, az nem lenne bőven elég, s nem tenne boldoggá. Van élettér. Tehát a kérdés, hogy milyen életet élünk benne.! Ez a kérdés, meg mi kell hozzá, figyelembe véve, of course, kik vagyunk…Már sokszor mondtam, de még egyszer. A komputert én munkaeszköznek szánnám. Neked, A Sandrának, esetleg anyának. S még azt is el tudom képzelni, hogy te nyomnál valamit, s én is beszállhatnék, ahogy ez már felmerült. Tehát ez egy gép, egy munkaeszköz, amivel pénzt lehet csinálni. Olyan, mint az asztalosnak a körfűrész. S azt gondolom, hogy nem lehet elég jó géped. Mert iszonyú gyorsan változnak a dolgok, sokkal gyorsabban, mint ahogy én a te pénzkeresési lehetőséged felívelésére gondolok. Tehát ez egy áthidaló lenne. Próbálj felelősségteljesen előre gondolni... Mindemellett egy fan, attractive, szép, jó, kellemes. Itt van például a digitális fotózás. Hova fogjuk fölvenni a képeket? Mert a kamera megvan. Csak úgy mellékesen, van egy vadi új fotó printer is. Viszek egy scannelt is. Milyen gép fogja ezt vinni? Anya kéthetente elveszít egy levelet azon a „Trabanton", ami ott van. De még egyszer. Csak idő kérdése számomra, hogy rájöjj, mivel, hogy lehet pénzt csinálni. S ez mindig szörnyű nekem, ez az előre látás. Hogy látom előre, amit más nem. Ott fogsz bazdmeg őrjöngeni, mert semmi sem működik. Dolgoznál, de nem tudsz. S még egy. Akkor, amikor volt olyan nap, amikor megkerestem ennek a masinának az árát, ez az egész egy bullshit. Persze visszájár is lehet fordítani. Mert a ház az olyan, mint egy feneketlen kút. Mindent elnyel. S közel sincs minden kész rajta, ezt pontosan tudom. Bútorunk sincs. Ahogy mondod. Új autónk se. Meg még egymillió dolog, fűnyírónk például. De, húsz évvel ezelőtt nem volt még fűnyíró. S én elég nagy ívben leszarom a füvet. Az internetre nem tudom ugyan ezt mondani. A fú, megnő és elhal. De az én lelkem is, ha kíváncsi vagyok valamire, s nem tudom megnézni. Ez csak egy példa. hajó már megvan, kész. Ez egy kurva nagy dolog. El se tudom mondani. Sokat gondolkodtam már életemben, hogy lesz e valaha nekem egy házam, hát lett. Nem fogok egy New yorki utcasarkon megdögleni. Fasza, hálás vagyok érte. Aztán gondolkodtam, hogy lesz e nekem valaha hajóm. Hát lett.

Ez is fasza. Kamera is lett. Szobám is lesz, ami egy szőlőtőkére néz, hát baszki, még mi kell. Autó is van, ami elvisz a kocsmába. Volt egy elég eseménydús életem, elcsámcsoghatom rajta. Fasza gyerekeim vannak. Az asszony jó helyen van, biztonságban, abban, amit szeret. Előbb utóbb én is, mint az Odüsszeusz a borongások végén hazaérek, s ha a Morzsi vagy az Alex majd megismer, ott mindjárt elélvezek, ahogy kilépek a csolnakból. Tehát, ez így ahogy van, piszok jó. Már csak egy dolog izgat: mi lesz veletek. Valami chance-ot akarok adni. Mert olyan nagyon buták vagytok. Okosak, de buták. Amíg még tudok. Kurva gyorsan véget fog ez érni. Még sokat szenvedek itt, kibaszottul undorodom tőle, de egyszer vége lesz a gulágomnak. S befekszem egy magyar budiba, nekem az is jó lesz.

Csak érzékeltetni akarom, mibe vagyok. Ha ülhetnék a Gyuri priccsén, nekem az is jó, beszíva a magyar életet. Ami izgat, az te, meg a Sandra. Jó sokat beszélek. Csak kurvára szeretném, ha nem lenne félreértés itt. Mire megy ki az egész. Nem tudom mennyi lé lesz, mert beletrafáltam a legbonyolultabb shitbe, ami csak lehet. De valami lesz. A kemence érdekel. Mondtam anyának, ha választanom kéne a kemence meg a hajó között, az előbbit választanám. Komolyan. Az fontosabb. De arra bazíroztam, s fog is menni, hogy ez is, az is. Tehát arra lesz lé. Annyit kicsikarok, ha az összes cápa fogát meg kell rohasztanom is. A komputer az egy penge dolog. ezt az évet még a házra költjük. Csicsázzuk. De jövőre már a hazamentelre, meg a majdani megélhetésre megy minden.

2004 január elsejétől. Tehát, ez azt jelenti, hogy 2003 december 31-én véget ér a házépítés.

Az lesz, ami lesz. Remélem érted. A Sandra van még. Annak valahogy félre akarok, mindeközben rakni egy fund-ot, valamennyit. S én befejeztem. Majd jöttök, kerestek. Előbújok egy szalma boglyából, egy Hölderlinnel a kezemben. Fuck this shit. Ha nem lehet "minden", legalább priority-je legyen az embernek, nem? (azért te jó hogy vagy…) Na jó. Ez egyelőre elég. Love you

Apa

Meg van mi a megoldás, lm

Oké. Rájöttem mi a megoldás. Hazaviszem az én laptopom, s odaadom A Sandrának.

(nem használom, mert nem írok naplót. A levelek a napló. Azt meg anya hátaslován írom. Ez műkszik. Azért volt, hogy mi van, ha egyik bedöglik. De ez még mindig Amerika, akkor pikkpakkpukk megcsináltatom.) Szóval, teszek még bele memory-t, s kész. A deszk top, meg attól függ, hogy veszélyezteti é a kemencét. Kurva egyszerű. S kész. Minden fasza. Mit szólsz?

Apa

Now you talking!!!!!!!!

Csak mindig ilyen lennél…Én tudjad vagy te ilyen. Bassza meg, azért ez jó.

Nekem se volt rossz napom…, fél tízkor jöttem haza. Az a meló csak mindig szarabb lesz, vagy öt nap mire lesz permit, az akkor tudok igazán valamit építeni...

Viszont találtam egy Csöpi szerű totál őrült öreglányt, aki már jó dógába nem tudja mit csináljon, úgyhogy kicsit vért hugyozva, de boldogan törtem föl légkalapáccsal a megrepedt Master bathroom csicsa csempéjét. Kis kompenzáció. Holnap azért megyek csinálom tovább a konyhaszekrényeket. Meg amit tudok. A nyolcvan-kilencven százalékból jó ha hetven lesz, de így az öreglánnyal valami mégis összejön.

A kemence meglesz, az már biztos. A többi meg rohadjon meg. Úgy értem, hogy majd mindenfélékel még baszkódom, amihez nem kell lé. Meg megyünk hajózni, ha?

Faszomba. Meg minden. Love you,

Csak adná a jóisten, hogy mindig ilyen lennél...

Jack

A Borisz naplórészlete? Well, a zenékről

Well, Az utóbbi idő tényleg elég minimalistán telik, ülve fekve tanulok, tanulok…és tanulok.

De apró örömöt próbálok azzal, egész sikeresen, szerezni, hogy amellett, hogy modern zenéket is töltögetek, családunknak meglévő, vagy lemezen, kazettán meglévő, vagy egyszer meglévő zenéit töltögettem. Például leszedtem a múlt héten a Dylan-től a Slow Train Coming-ot, ami ugye egy olyan kazin van meg amiről, gondolom a használat során, leszakadt a kis szivacsocskája, és emiatt, bár egyszer már megcsináltam, egy ilyen 'szivacs-hibás' kazit, kemény egyórás melóval, igen furcsán szól… nekem meg szerintem 8 éves koromban a „man gave names to all the animals" című szám marhára bejött, és a múlt héten, annak ellenére, hogy vagy éve nem hallottam ez a szám ment folyton a fejembe, na mondom ez jel, és letöltöttem. A Sandra is tökre örült neki, meghallgattuk együtt is. E héten a van Morrison-nak a Irish Heartbeat-jét szedtem le, meg tegnap nekiálltam a Cohentól 3 albumnak. A múltkor már a live songs-t leszedtem nagyjából, a Queen Victoria ment a fejemben… de tegnap a Various Positions-t, amin a Halleluja is van, meg az első albumát, a: songs of Leonard Cohen kezdem el (…). Marha jó érzés mikor arra ébredek, kurvára elaludva, mert, hogy a levegő, a régrég várt reggeli esőtől leült vagy 15 fokot, és így a csörgő óra pityergése mellett még kemény 5 percig aludtam ☺, hogy le is jött. Na mondom akkor a reggeli rohanásos öltözés közben belehallgatok. Ismerem én ezeket, persze, de mikor hallottam… hmm.

És kattintgatva, hogy ja, ja… ott ez a szám…Ahogy kezdtem, well… sok mindent nem lehet hozzáfűzni, Max, hogy a zenével még ütősebb...A faszi egy zseni… (első album!!)

a mi életünk a világ legnagyobb reality showja!

Itt van az orrunk előtt. Valami örökösen változik. A ház, a környék, mi. Mindegyiknek megvan a maga önálló sztorija. S lehet azt ügyesen keresztbe szőni, csak kapásból mutatok egy kettőt majd. S teheti ezt bárki. Mennyit fizetnének ezért valamelyik nagy stúdióban, hogy találnák ki a történetet, honnan vennék a szereplőket? S lehetne ezt jobban a valódi világba ágyazni, mint nálunk. Ki veszi ezt a fáradságot? Áldozatot? Költ erre, megélve, elszenvedve? Mi van ennél izgalmasabb. Nem volt ott öröm, izgalom, félelem, horror, bánat, vágy - azaz mindenféle

valódi emberi érzelmek, motívumok, konfliktus stb.? Akár hol belevághatsz a közepébe. S valahol - akárhol, el is kezdheted. Tekintettel a technikai elégtelenségekre, de amúgy is, képek, és klipek ügyes keveréséről van, lehet szó. Régen ugye kevesebb volt a filmfelvétel, tehát akkor több a kép. Azaz still pictures. A motiont narrációval lehet pótolni. Ezt a jvc kamerával meg lehet oldani, csak ahhoz bizonyos beállításokra van szükség. Illetve, hogy 32 és full módban legyen a felvétel. Ha jól emlékszem. Akkor utólag lehet rábeszélni. Képeket le lehet fotózni, scanelni. Ha kell, még vehetünk valami gadzsetet is. Na szóval. Hogy egy példát mondjak. (ja: az egésznek lehetne egy ironikus, cinikus, gúnyos, de mindenféle humoros al és fel hangja. Mint ahogy van s…)"abban az időben, mikor még Skodánk volt, anyánk kisöpörte a döglött egereket, az állatokat a lakásba, ill. A hézagos és huzatos ólakba zárta, s elrohant a vasútra, (Skodával, Trabanttal, Wartburggal?), felzötyögött pestre, miközben mi a város más pontjairól özönlöttünk a reptérre, mert jön a kalapos, jön Amerikából, a nagy buzi csomagokkal, ami tele van hókuszpókuszszal, amit aztán később mégiscsak viselnünk, használnunk, alkalmaznunk, ennünk, elszenvednünk kell. "képek, rövid felvételek. “ekkorra már mindent felzabáltunk, lenyúltunk, ami csak a rejtett zugokban volt, s kevés híján nekiestünk anyánk tíz év óta féltve őrzött konzerv chilijének, dobozos browne-jának, s más egzotikus kincseinek, amerikai szuvenírek, s csak azért nem tettük, mert attól féltünk, hogy mindannyiunkban egy világ dől majd össze, mikor kiderül: tele van mollyal, kukacokkal, vagy apró bogárral. Addigra már a mindig különleges, kicsit out of hétköznapi ruháink is enyhén rongyossá váltak, ott álltunk hát a kicsit kifutott amerikai vitaminkészletek hiányától ványadtan, tele Közép-Kelet-Európa-alsói realitással, reménykedve, hogy ez a mindentudó cigányvajda, a férjünk, az apánk, a főnökünk, majd nem lép totál bele a lelkünk levesébe, de legalább is, hogy legújabb verklijével valami olyan muzsikát produkál majd, amin megint eltengődhetünk egy darabig, valahogy.

Nekem pont hosszú düreres - persze punkos - hajam volt, vagy technósan, vagy legújabb komoly korszakomnak megfelelően rövid, az is lehet kopasz voltam. Pár perce hagytam ott orosz zsidó barátnőmet, aki az akkor alapított efbíjájos zsarutovábbképzőn a törtető anyjával kevert. Kicsit zúgott a fejem, ahogy a villamos zötyögött velem az egyre prolibb déli külvárosok felé, ahol a magyar nemzetközi repterünk van. Próbáltam rendezni a gondolataim. A húgom anyánkkal jött, ketten nekivágtak a fővárosi útvesztőknek, ami azért mégiscsak egy rendes kihívás volt, a manhattani-i vasárnapi beautózásokhoz képest, mikor még a magyar iskolába ment amerikai hülyegyerekeket tanítani. A húgom először életében levágatott egy centit királylányos hajából, anyánk meg iszonyúan izgult az öregedés káoszában, szokatlan s frissen ondolált tincseivel, frissen kozmetikált arcával, filigránra fogyott alkatával. Reménykedve, hogy a majd

mindent elsöprő nagyvonalúság káoszában, mégiscsak szerez egy-két jó pontot. S persze értünk tette, meg magáért, bent akart maradni a körben, hatni a majdani elágazásoknál, ismerte a férjét.

Valahogy próbáltunk felkészülni az elkerülhetetlen viharra, az új epizódra, ahol bőven lesznek új kunsztok, cirkuszi mutatványok, s halványan, de minden valódi remény nélkül fohászkodtunk, hogy valami kis finom impressziót mégiscsak keltünk az öregben. Hogy majd megért, hogy majd sajnál, embernek vesz, ahogy akkoriban mi ezt hívtuk. Én nem pontosan tudtam ez mit jelent, a magyar identitás tudatom régi virága alig sarjadozott akkortájt. De többnyire erre mentek le a dolgok. Arra emlékszem."képek, klipek.Vagy:- "ez abban az időben történt, mikor már a kukta felrobbant, pörkölt és káposztás tészta maradványok lógtak a plafonról, - mert hogy" majd az egész házat egybe fessük, a lélek, nem a fal a fontos" - (amihez a tésztát még az előző periódusból két szülőnk együtt gyúrta és nyújtotta az olasz kézi tésztamángorlón, remélve majd ez nekünk örökre megoldja falusi ellátmányunkat, amíg majd a fater ismét előkerül), szóval a kölcsönkapott kerti bútorok sorra rogytak össze a konyhában alattunk, lefüstölt a rozsdás centrifuga, bűzölgött a gázrezsó, eldugult a budi, egerek luggatták ki a csoki mikulást, amit anyánk, mint a jólét zálogát rejtegetett, mikor megjött az amerikai cigánybatyu, egy nagy kamionban. Beállt az udvarba. S az egész falu összecsődült, s segített lepakolni azt a mérhetetlen marhaságot, ami nekünk a komfortunk volt komfortországban, s minden hiányunknak megoldása kellett, hogy legyen egy balkáni faluban. Volt ott minden. Kosárlabda keret, hálóval, tollasütők, apró darabokra törött tálalószekrény, emeletes ágy, sok száztízes lámpa, meg ki tudja mi. A Skodát, amit anyánk Rózsinak hívott, kitettük a tavaszi olvadásba, legyen hely. “egy másik alkalommal az apánk egy hatalmas szörföt hozott, s senkinek halvány fogalma se volt milyen égések, sokkok, várnak még rá, mire majd viszonylagos biztonsággal széttekinthet róla pannon tavunkon. Ez még a jeep előtt volt, tehát a Trabanttal is vittük. “aztán eszembe jut, hogy van egy videónk, ahol a nyári konyha van összedöntve. Meg boldog kutyahadak. Meg az Ödön, a kínai sárkányból s vadgalambból keresztezett óriáskacsa. Meg party-k. Garden partik, amit még a világ itt sohasem látott. Meg szüretek. Meg disznóvágások. Amik önmagukban semmi jelentőséggel nem bírnak, de ha hozzáadjuk a mi kusturicás dilinónkat, már egészen más. Egy tárgy, egy fal, egy kertrészlet, ég a domboldal, a joti begyújtotta, visszafúj a kályha, kolbászok a füstölőben, pocoktúrás a mélyhűtő alatt, arcok, arcok, arcok.

A szétszakadt érettségi öltöny.

Nektek is van emléketek, biztos vagyok benne. Nekem is van, millió. Végig, végestelen végig kellene ezt filmezni. Valakinek mindig filmezni kellene. Fényképelég sok van, de abból is lehetne több. A lényeg az, hogy ez a történet - nem ezért - de folytatódni fog. Még évekig. Ez valójában egy dokumentumfilm is lehetne. Művész film is. De bármely forma. S mindenkinek megvan a maga story-

ja. Szóval, ha valaki venné a kamerát, s filmezne, még sok poén lehetséges. S persze nem azért, nem ezért csináljuk. Hanem mert ilyenek vagyunk, mert ez van stb. Ez folytatódni fog. A többi lelemény, szerkesztés, azaz sok munka dolga, szóval, ez valami, amit meg lehet csinálni. Szenvedély, türelem, s idő kell hozzá. De az idő, az tetszőleges. Szabadon választott. S azt gondolom, hogy ilyen story nincs még egy, ott, azon a részén a világnak. S el is lehet azt némán, összeszorított fogakkal szenvedni, meg lehet belőle művészet is, akár. S ki tudja, melyik az igazi, nem? Végül is, még a legvarázslatosabb mágia mögött is mindenféle undok ralitások vannak, ennek is van, lehet jogosultsága, nem? S még valami: a technikai hiányosságokat narrációval lehetne pótolni. "egy kétmillió történetet tud mesélni", az a mondás igaz, tehát? Van ott kép. Film is. Emberek regényeket, hosszúhosszú regényeket írtak, mindenféle data nélkül. Se kép, se hang. Az emlékekre hagyatkozva. Nos önmagában a film és kép nem elég. Meg kell spékelni az emlékezettel. Bele kell ágyazni abba. Stb. Egy képről ezer dologra lehet emlékezni. Csak meg kell fogalmazni azokat az emlékeket. "emlékszem, mikor mentem hazafelé a dombon, s elkezdett szállingózni a hó, jelezve a biciklizés idei végét, ahogy először előbukkant a vidék csontozata…", pl. S valaki kérdezhetné: mi van a privacy-val? Well, van nekünk szégyellni való titkunk? Really? Think. Én szívesen kooperálnék valamiben. Ha kell, írok százmillió sor forgatókönyv szöveget. Csak adjátok a ti inputotokat, egy képet, egy motívumot, akármit, ami köré lehet tenni a köretet. Ilyen egyszerű. Elég egy szó, pár szó, mondat. Love,

apa.

A junkie

S persze mondhatná valaki, hogy na de dad, kinek van erre ideje? Nos, idom "nekem sincs". Bassza meg. (ha több lenne, többet írnék). Most azt találtam ki, hogy reggel héttől este ötig dolgozom. Ezt tíz óra. A napi forgatagban egy órát eltöltök mondjuk, megyek boltba, bankba, feladok egy számlát, meg más faszságok. Ötkor hazajövök. Zuhanyozok, eszem, kicsit ganézok, kómázok a tévé előtt fél órát, szemcsés, Public televizsön, antennán, az esti News. Same old shit. S ez elég is. Elmegyek s feltöltöm az aksim. Finom, puha, meleg szunyával. S aztán - négy az elég jól néz ki - kimászok. Fogmosás, kávé, tojás, szennyes összegyűjtés, hamuürítés, s that's it. Ülök, finom kávéval, jó kis cigivel, totálisan friss tavaszi aggyal a nagy fotelomban, ölemben a varázsdobozommal, s mehet a verkli. Olyan szabad vagyok, mint a madár a napos fák fölött. Oda repülök, ahová csak a kedvem tartja. Közben persze ezerrel dübörög a világ, i know, de majd estére megnézem mit kutyult ki megint. Szórakozás? Nos, van ennél nagyobb öröm, élvezet? Mint szárnyalni? Na ne…persze, mindenki másképp üdvözül, az élete egy kupleráj, földalatti talponállókban zokog mások vállán, akik visszazokognak. Vagy állandóan valami kupit csinál, s azt rakja rendbe, hogy ne kerüljön bajba. Az egyszerű, tartalmas élethez összefogottság, céltudatosság, s

rend kell. Azaz nem keverni a szart a kakival. S persze van maintenance, de annak bele kell férni a munkaidőbe. Na szóval.

Láttam én junky-t, de nézzük ki is az…

(egy hevenyészett vázlat) talán e téma köré lehetne a kérdést csoportosítani. Egy olyanfajta kóbászra gondolok, aki gyújt, mindent gyújt, minden össze-vissza van, s él a kupleráj tetején. Közepén. Alatt. Whatever. Pack-rat-nek is hívják. Képviselőjét meg lehet találni a nagyvárosi slum-ok környékén, érden, Soroksáron, Brooklynban, s Kötcsén is. De van, aki titkos életet él a Rózsadombon, titkosat, mert ott mindenféle regulációk vannak hivatva a szabadságát korlátozni, hehe kérdés, hogy valaki azért gyújt, mert a tevékenységéhez kell. Mondjuk mezőgazdasági szerszámokkal van tele az udvara, mert paraszt, vagy iparos, s ahhoz kell a sok drót, vas, meg egyéb "hasznos" anyag. A Bronxban élt egy feri nevű landlord, aki lakberendezési tárgyakat gyűjtött, kb. Tíz raktárban voltak bezsúfolva, beleértve a saját lakását is. Többnyire kidobott, de részlegesen még használható tárgyak, amivel a lakóinak komfortérzetét - jó pénzért - emelni tudta. Egy rozoga szék, egy kitámasztandó vasalódeszka stb. S van, aki csak szimplán a saját éltét kívánja kiteljesíteni. Ha valaki ugye normális, s ehhez elég pénze is van, véletlen, akkor a mi esetünkben a következő dolgokat csinálja. Még mielőtt. Még mielőtt beköltözne, célt, célokat határoz meg, életet tervez, s épít. Épít ólat, épít raktárt, épít utat, s ha van egy öreg háza, azt először rendbe rakja. Aztán költözik be. Ugyanakkor a másik oldalon ez olyan unalmas. S főleg művészietlen. Rengeteget gondolkodtam mindig azon, hogy ne ideologizáljam meg a kényszert, ne tegyem széppé a nyomort, csak hogy azt igazoljam. Mert az élet az útkeresés, szerintem legalább is. Az útkeresés, meg elsősorban önmagunk keresése. Meg megtalálása. S itt semmi másról nincs szó. Minden egyéb csak színpad, kellék, smink. Az ember menet közben, a gyakorlatban jön rá, hogy mi micsoda, ki kicsoda, mi mit ér, mi mire jó, mi az, ami baromság, s mi az, ami jó lenne. Én még most is olyan keveset tudok. Hiába tudok olyan sokat. Én, bevallom őszintén sok mindent tudtam, tudtam, hogy mi legyen a nagy keret, de hogy abban mi, és hogy van, azt nem. S mindig is azt gondoltam, hogy ha valaki azt korán, s előre tudja, az egy korai bunkó. Pontosabban már előre készre csinálja, önmagának mintegy csapdát állítva, amit nem tud. Lehet erre példát mondani, ott van a szepesi János, az Amerikából hatvanöt éves korában hazatért kóbász, aki addig várt, gürizett a messzi idegenben, hogy aztán hazatérjen, s csináljon egy jó kis ezüstözött ketrececskét. Én negyvenhárom voltam, mikor hazajöttünk. Azaz huszonkét évvel korábban. Hozzá képest huszonkét évet adtam magamnak, hogy kitaláljam, kitalálhassam, mi is legyen. S persze csak ideiglenesen, időszakonként vagyok ott, de mégis. A kérdés tehát az, hogy amikor majd hatvanöt leszek, menynyire sikerül majd adekvát dolgot létrehoznom, ami összhangban van azzal, aki vagyok. Mert ne felejtsük el, a dolgok értem, értünk vannak, s nem fordítva. Nem csinálunk egy dobozt, s ültetjük bele kényszeredett magunkat. Hanem adunk

magunknak egy lehetőséget, s fejlődünk. Innen nézve, - s honnan lehet ezt máshonnan nézni? - hasznos és kellemes lett volna, ill. Kellemes lenne, ha ezt alkalmazzuk. Feltöltődünk ezzel az érzéssel, ha a mindennapi reflekciók egy átélt és mélyebb megértésből fakadnak, ahol tudjuk! mi miért van. S nincs de. Nincs mindig, de. Ez egy mentális állapot. Gondolhatnánk valami állatra, aki idegen környezetbe kerül, vagy ismerősbe. A fenti eset mondjuk jó egy vadhalra, aki elhatározta, hogy akváriumban fog élni. A második, a miénk, az meg azt mondja, hogy oké, először is legyen egy vadvíz, lehetőleg kifolyással, azaz ér, csermely, patak, folyó, közben egy-egy tó, s majd a tenger. Mert vad, azaz természetes hal akarok maradni, hiszen annak születtem. De beszélhetnék állatkertről is, macikról, párducokról vagy elefántokról. S ne felejtsük el, hogy a zoo-ba van fedél, ha kell fűtés, vitaminok, dokik, fini nyamik, s nem lőnek le. Kurvajó, nem? Lehetne ezt még fejtegetni, van itt még rengeteg érdemleges részlet. De idő híján vágjunk lenéhány sarkot. Mi, amikor beszélünk a konténerről, a padlásunkról, az "ólpartikról", ahogy egyszer a Jenei elnevezte a bulit, ahol tele szájjal tömte magába a saras és szaros lábú családjával együtt, a fini salátákat és sülteket, akkor ott két dolog van egyszerre jelen. S beszélhetnénk még más alkalmakról is. Egyszer az ól, másodszor meg egy álom, ami az élet sója. (a só, az nem csupán egy ártalmas ásvány, hanem amitől minden másnak felfokozódik, vagy egyáltalán előjön az íze. Persze ha valaki - összekeverve a szart a kakival, subtance nélkül sót eszik, az téved) nos itt elérkeztünk tehát, hogy megfogalmazzunk valamit. Volt tehát ott egy anyagi világ. Épület, tárgyak, környezet. Meg volt egy emberi világ. Eszmék, hitek, kultúra. Mindig, mindenben, minden mögött ott voltunk - mi. S azt gondolom, hogy a dolgok helyes vizsgálata akkor történik, ha ezt a kettőt együtt nézzük. De ehhez - megfelelő öntudattal kell tudni, hogy kik, mik is vagyunk. Nos, ezt úgy képzelem el, hogy beszéljenek a tárgyak, helyzetek. Beszéljenek a képek. Ne mi mondjuk el, mondják el ok. Mondják el ok, hogy kik vagyunk. Mi - csak, mint felügyelők, adunk néha egy kis rúgást. Hogy haladjunk, meg jó irányba menjenek a dolgok. Emlékszem, valamikor Bolognában, öreg bölcs városlakók ítéletet mondtak rólunk. Nézték, hogy pakoljuk be a rengeteg motyót a reneszánsz motelból kitódulván, abba az incuri-pincuri, általuk gyártott, s városi forgalomra tervezett! Autóba, s azt kérdezték: "oké, de hova fogjuk rakni a gyerekeket?". Akik, ti, három és öt évesen a járdán vártatok a sorotokra. Nekünk, ott volt még egy dolog, azon kívül, ami látszott. A zsúfolt kisautón kívül. Volt tízezer dollárunk. Egy szabad, s töretlen lelkünk. Ami lényegében két dologra volt jó. Egy, ha hónapi olaszországi vakációra, meg egy amerikai letelepedésre. Amiből aztán egy későbbi magyarországi gyökéreresztés vált lehetségessé, s ami sohasem volt. Szélfútta papír voltunk előtte. Talán itt, ezen a ponton leszögezhetjük, hogy bizonyos embereknél nem az a fontos, amit látunk, hanem ami majd lesz belőle. Nem az a fontos, a lényeg, hogy most hány autójuk van a Jackéknek, hány forint adósságuk, milyen járdájuk, kerítésük, bútoruk stb. Hanem ami lesz, lehet belőle. Vagy nem okoztunk már éppen elég meglepetést? Hát

még fogunk. Nos, ami engem valahol birizgál, az ez: ez az utólagos bizonyítás, ez jó. De hol volt, s ha ott volt, miben volt az, ami most van? (mert az, valaminek, egy hitnek, egy filozófiának, egy meggyőződésnek, egy komplexitásnak az eredménye volt. Már akkor is.) Nos, a világ, s a magunk okulására is, érdemes lenne kibontani ezt, lényegében emlékezéssel. Tehát: mi volt ott, azon az első, második, századik, ezredik, ötezredik napon, az asztalon?

Milyen fejlődés, milyen haladás, milyen következetesség nyilvánult meg, s miben. Miről beszéljek? A füvünkről? A zenénkről? A szegényes, de mindig tartalmas komfortunkról? Ki sétál Kötcsén, nem a hercegek és grófok? Kinek vannak haszontalan, de szép állatai? (persze, az egy tényleg szabad ország. S mindenféle alak van. Tehát van nekünk rokonunk, elég távoli, a Gyuláék. Úgy rokon, mint ahogy a pincsi rokona a farkasnak.)

Mi nem azok vagyunk, ami a tárgyaink. Vagy körülményeink. A tárgyaink olyanok, mint a szegény rokon, mint a csóri idegen. Sajnáljuk, lenézzük, hanyagoljuk őket, kis stílűek, nyomorultak, primitívek. Rosszul funkcionálnak, csúnyák, idétlenek. Némelyiknek a személyisége elég szar. S persze az ember humánus, meg jólelkű, s nehéz szívvel dob ki, éget el, ver szét, ad oda, vagy rejt el akárki tárgyat, aki ott volt, tanú volt, segített, igyekezett, de kicsi, piti, hiányos. Mert egyszer az a régi magnó hanggal töltötte be az aranyos délutánom, az én életem x napját. Segített. Segített, mint egy jó szomszéd, vagy barát. S az ember hálás tud lenni ezért. A rezsó a nyári konyhában megfőzte a kutyákáját. A nyári konyha ajtaja - szegény, most ott hátul a junkok közt, hányszor védett, emlékezetes huzatoktól és szelektől, olykor még a hótól is. Még a málló kis épületnek is megvolt a maga kedves és roggyant mivolta.

Szóval, gondolok itt asztalokra, polcokra, s más térségekre környezetünkből, vissza ezen a tíz éven, ami ott az életünk volt. A Cézanne csendéleteket festett. Meg a Frida – ezek nem álmok, ez az életem S tudja valaki mi a csendélet? Na meg az övé? (apropó: valaki azt mondta a Frida Kálló-nak, hogy "jé, milyen érdekes dream-ek." a képeire. S ő meg azt mondta: "ezek nem dream-ek, this is my life.") a csendélet, az a lét dicsérete, az élet sűrítménye, amiből felhígulva készül. Olyan, mintha valaki megfestené az eper ízét. A csendélet, mondjuk gyümölccsel, az év, az évszakok, mögötte a munka, az élvezet és gyönyör, amit az ember a nap, a hét, az évszak multával érez, az elégedettség, a vágyak elnehezülése, a homlok kisimulása stb.

A Kötcse, visszaemlékezések az életünkre – Borisz mesél

Gondolok itt szerszámokra és ruhákra, kis kosarakra, A Sandra ágyára; írógépekre a padlásról; Nintendora és más csocsókra; cipőkre és kesztyűkre; állatok arcaira, ahogy a szülinapi tortájukat nézik; hordók borkövére; xiv. Lajos pókokra; szúnyoghálókra, mi mindent tudnának mesélni a nyarakról; növényekre a kertben; a kerekes kutunkra, a vödrjeivel, mi mindent itatott már, most meg ott áll

elhagyatva…; a kályhákra; a téli fagytól felbillenő járólapra a folyosón, emlékszel?, tudod, mikor kirohantam gatyában, esett a hó, kora tavaszi furcsa hó, mikor az érettségimre készülődtünk, akkor már a Lindával jártam, vagy jártam még. S volt ott egy pad, igen, aznap, vagy másnap, Siófokon. S ez ugyan abban az évben volt, amikor az anyánk a szőlészetre adta a fejét, s ebből szüret lett, micsoda szüret. S a pince piros ajtaja már akkor is úgy nyikorgott. És a kertkapuk a kallantyúikkal, és a láncos megoldásokkal. És a villanyvezetékek, amik mindenhol lógtak, de valami rejtélyes konoksággal mégiscsak pumpálták az áramot, megpirítva a melegszendvicseket. A pirítóst is létrehozta, amitől apánk foga 97-ben a hintán, egy szép tavaszi napon kitörött…, elernyedt, s merte azt gondolni, megérkezett, most akkor minden jó, s összegabalyodott a két álkapcája, vagy csak beszéljünk a Bonoról. Mit történt vele? Bejött ugye hozzánk, kis meleg hógolyó, s azt mondta, "hú, ez fasza hely. Én gondolom, hogy elleszünk mi együtt". Én azt gondolom, hogy mi nagyon nobel, nemes lelkek vagyunk. Nem véletlen. S azt gondolom, hogy itt mindenki mindenféle faszságra gondol, szarsággal foglalkozik. Hogy a valóság, az nem áll meg a lukas gatyáknál. S ki törődik ezzel, ki foglalkozik ezzel? Többet, érdemben? Mi a fontos, mi a lényeg? Ennyire nem lehetünk szarok. Pitik. Ezek a sorok, amiket ide vetek, párperces s parányi ötletek. Slamposak, összecsapottak, műveletlenek. Mindenkinek van ott egy mély, s teli kút, ami tele van kinccsel. Idő, s munka árán fel lehetne hozni. S azt gondolom, hogy nem kellene félre tolni, mellőzni, lenézni, lesajnálni, szégyellni, mert ha ezt tesszük, akkor válunk mi magunk csak tényleg szégyellnivalóvá. Olyan ez, mint az oroszlán sörény, a zsiráf nyak, a hal uszony, az elefánt ormány nélkül. Mert mi is valami species-ek vagyunk, nem? Nos, milyenek? Mi a karraktere ennek a jószágnak? Á Durrell hasonlót írt, persze egy másféle kiváltságból

de ne felejtsük el, hogy o egy fikamatyi helyzetben volt, a mienkéhez képest. Se Refugie, se hontalan, se politikai utazásban nem vett részt. Meg még sok másban se. (mindenre szívesen válaszolok, erre is, ha ez felmerül) én - függetlenül attól, hogy ez valaha is ki lesz e bontva, meg vagyok győződve, hogy ez egy nagy utazás, fennköltés értő bandával, s ha jól belegondolok, egyetlen egy ilyenről sem tudok, széles e világon. S kit érdekel ez? No, csak ne legyünk könnyelműek.

A dzsungel, az nem csak fú, fa meg állat, az maga az élet. Az nem csak az én, a te, s az o élete, az mindannyiunké. S ha választ keresünk bizonyos kérdésekre, oda feltétlenül el kell menni. Ha választ keresünk.(s még egy: ezek a dolgok ott vannak. Ott vannak bennünk. Akkor is, ha nem fogalmazzuk, rendszerezzük, hozzuk valódi életre őket. Sőt, ezek mink vagyunk. Aki ír, aki komponál, aki fest, vagy akár csak beszél, az megfogalmazza őket. S könnyű végig gondolni: elhallgatni, nem beszélni dolgokról, arról, ami történt, arról, ami bennünk van, amik vagyunk, mert úgy is tudjuk, netán úgy jobban tudjuk, csak egy badarság. Sokak szerint, az életet valójába utólag éljük meg, amikor azt feldolgozzuk. Egy élmény akkor válik teljessé, amikor minden vonatkozását a lélekben kitölti, az meg tevékenység, munka, mentális processing. A lanyha, satnya kis magnak bátorság kell,

kitörni a fényre, mert majd ott lesz belőle sudár növény, s valami lassan érő csoda, termény vagy gyümölcs. Akkor lesz a mag igazi nagymenő. Lesz, aki.)

Apa

Most olvastam a leveleket, mindkettő jó. Nincs is benne hiba.

Az élet szar, oké, a de mihez képest?

Hétköznapi bölcsességek, lj

nos, az élet bajjal jár.

Azt hiszem, az első, amit komolyan tudomásul kell venni. Elégedetlenkedni, hogy nem kéne úgy lenni, mármint, hogy disznóság, meg kibaszás, hogy dolog van, meg csinálni kell, meg már megint, meg még mindig, az a baj. A szegény ember nap, mint nap felkel, egész nap dolgozik, van ennek éves, évtizedes átlaga, s azon nem mérgelődik. Normális. Az a normális. S persze valamit jutalmul azért mindig remél. Többnyire én annak szoktam örülni, ha van egy-két estém. Ha véletlenül az sem jön be, akkor meg fölfújom a képem, abban a reményben, hogy majd csak lesz megint egy-két estém. Viszont elég korán átláttam, hogy honnan fúj a szél, s ha az ember tényleg jobb életet akar, akkor át kell menni nagyon drasztikusba. Ezt csinálom. Az, hogy az ember ne is keljen hogy csinálja, meg legyen is, az az arisztokratáké. Nekik meg nincs meg a szegény ember búbájos elégtétele, hogy megdolgozott a kenyeréért. Meg az a sok ismerete sem, valóságélménye, amikor szarból vajat köpül. Tehát egy balfasz. Szimpla élv-fasz. S a folyamatos egér és patkányharc közben felmerül, hogy az azért nem mindig olyan nagyszerű, hát arra meg azt kell gondolni, hogy de - bassza meg - az. Milyen jó, hogy támad a külvilág, én meg meg tudom oldani. Úton lenni, ahogy a Borisz faliújságja mondta. Azaz dolgozni, küzdeni, gecizni, izzadni, fáradni, elvégezni, javítani - mily csodálatos dolgok, mily csodálatos, hogy ilyen problémákkal áldott meg a sors, ily leleménnyel, ily eszközökkel, ily talentummal, s itt csinálom, szóval minden jó. Így fasza. S valahol, a mélyben, nagyon ébernek kell lenni, hogy van ennél sokkal szarabb lét. A nem tudásé, az igénytelenségé, a lemondásoké, a hazugságé, a bénaságé. Amikor semmi semmivel. El tudod te azt képzelni, hogy hány nő a világon áll az eltörött kapanyele fölött, s abszolút semmi reménye megjavítani? S persze vannak gondok. De van, erez dolgod, ami működik, ami finom, ami jó, ami kellemes, ami szép, ami lelket melengető - how about that? Minden ember egy létra valamelyik pontján hadonászik. Ne gondold, hogy akár lent, akár fent van olyan, akinek minden oké. Olyan nincs. Az egy befelé fordult paranoia, az örökös óvatosság, az örökös vigyázás, az örökös beszartság, más szóval hazugság.

S élni egy hazug életet? Az mire jó? Viszont, ha nem úgy van, akkor annak tudatában kell lenni. Valamit valamiért. Mihez képest szar a ház. Mihez képest

patkány? Az ágyadban nincs patkány, nem? Meg egyáltalán. Ezek egyszerű, gyakorlati dolgok. Különben eszembe jutott, komolyan az a luk. Csak valahogy elsikkadt. De hát a lukak száma véges, nem? Abban a házban egy gyereklány lakott, aki még egy panelban se tudna lakni, mert előbb utóbb kilakoltatnák. Ha nem igyekszik. Könnyű felélni éber szülők több rétegű gondoskodását, akik majd megint megjelennek, s megfixálnak mindent. Én ezt csinálom nap, mint nap. Minden napra jut hét tojás. S mindezt nem szerelemből csinálom, hanem elidegenedettségből, azaz pénzért. De ez normális. Az ember eltölt nyolc-tíz órát szarral. Ezzel vásárolja meg a nem szart. Nem is reménykedem. Megyek, s nézem, mi a szar. Ideteszem, odavágom, idecsapom, odavágom. Büdös, miért, milyen legyen. Ki mondta, hogy nem az? Na ilyenek. Lehet hatalmas akadályokat gördíteni az embernek magának, főleg meg nem értésből, de mire jó az? Van annak valami haszna? Én nem látom. Az embere mindent megtesz, örül, hogy milyen okos, milyen ügyes, mennyi mindene van, mennyire jutott, mit végzett, aztán azt mondja a nap végén, hogy fuck, s hátra dől. Kb. Ennyi. De azért az nem a Jósika utca 6, nem? Ez van. Kíváncsi lennék, mit mondanál annak A Jillnek, aki visszafele ballagott a kiskunfélegyházi járdán, hogy eleget tegyen a vénkurva dumájának, s a bejárati ajtóhoz somfordáljon bebocsátásra.

Ha? Szívi, ügyes vagy, minden fasza. Mindenki viszi a saját keresztjét, - lehetőleg méltósággal, s büszkén.

Nem? Love you

Jack

Vége a 2003nak.

2004 JANUÁR 1 CSÜTÖRTÖK

ELMENT A GYEREK.

Végig izgultam a repülését, de odaért.

Egyszer, pont, amikor az Üllői úton tartottak a reptérről hazafelé, fölhívtam őket, A Jill mobilján, elég hűvös hangon, hogy mi van. A Jill írt két bizonytalan levelet, de én semmit. S nagyon nem is akarok. Talán, főleg, hogy ne aggódjanak, hogy megvagyok, dolgozom. Igen, ezt a két szót írtam. Befejeztem a munkát, hihetetlen. Összesen még négy teljes napot dolgoztam azután, hogy a Borisz otthagyott. Azt hittem már nem is kapok szinte semmi pénzt, de valamit nem jól számoltam. Szerencsére a nő rendes volt, s még járt 560. így tudok még haza küldeni egy kis pénzt, ki tudom fizetni a villanyszámlát, s nekem is marad egy kevés. A hazamenésre egy fillér sincs. Tegnap találkoztam a Sharonnal, azt hittem el tudom kezdeni, de kiderült, megint csak hazudozott, ámított. Ma lesz a zárás? s talán pénteken. Ma elmehetek hozzá, megjavítani a csapját. Ez nagyon izgatja. A meló jó szar, fogalmam sincs mit csináljak. Sheetrockozni kéne, de egyedül nem tudok. Mindenféle számítás szerint kellene több ezer dollár. Ha csak egy lakbért számolok is:

700 lakbér

500 haza

300 bills

1500 otthon meg a repülőjegy. Ennél kevesebb nem tud lenni. Ez meg ugye összesen: 3000. Két hét alatt. Elvileg persze minden lehetséges, de ez már igazán nem rajtam múlik, a Jóistenen. Meglátjuk. Mindenesetre marha pipa vagyok. Valahogy baromi erős igazságtalanság érzés van bennem. Látszólag mindenki valahogy mégiscsak értékeli, ami van, de tele van ellentmondásokkal, úgyhogy nem értékelhető. Mint a meghamísított választásnál. Hány évig, évtízedig hittem benne, hogy csak keményen kell dolgozni, magamat nem kímélve, s az igazság kiderül. Hát nem fog. Teljesen, s rendesen soha. S az utóbbi évek egyre elszomorítóbb felismerése, hogy ez van. S semmilyen kiút nincs. Rettentően egyedül vagyok. S legalább egy nőm lenne. Akitől kapok valami szerető, megértő szót, simogatást, egy kis szerelmet. De ugye én egy rendes, húséges, becsületes ember vagyok, tartozom ezzel az imige-vel otthon. Ezeknek az embereknek, akik ily módon leszarnak. Akikkel szemben még a konspiráció esélye is felmerül, mert enynyire nem lehetnek következetesek, ennyire keményen sötétek. Nekem ez már gonoszság. S az ártatlan ember, az nem ilyen kemény. Ez a fő bajom. Én meg nem tudok ilyen lenni. Többször is megpróbáltam, de nem megy. S ez persze, hát persze! nem valami látható, mérhető dolog. Ez az egész az inaktivitásban van. Ahogy nem azt csinálják, amit mondok. Ahogy nem csinálnak „semmit". Ahogy nem nézik meg a fagyálókat, nem csinálják meg a fólia sátrat, ahogy ellenem vannak az ötleteimben, s azt minden eszközzel szabotálják. Ahogy követelőznek. Kikérik maguknak. S ahogy szórják a pénzt. Pedig nem lesz ez mindig így, ez biztos. Abba fogom ezt hagyni, méghozzá hamarosan. Persze addig még sokat kell itt szenvednem, de muszáj lesz nagyon keménynek lennem, ha hazamenvén nem

akarok éhen halni. S addig még millió és millió dolgot kell csinálnom, itt is ott is. Remélem a Jóisten ad hozzá elég erőt, eszet, egészséget. Na ennyi most.

Maga jól ír, de én nem tudok, el

Én nagyon szégyellem magam, mert maga tök jó leveleket irkál, én meg nem tudok valahogy. Annyira tele vagyok itten a gyakorlati tennivalókkal vagy a fene tudja, totál elkábulok estére, reggel meg ahogy fölkel az ember futni kell. Nem jól van ez így. Vagy tíz perce tökölök itten, hogy nem is írok semmit, mert szégyen ilyeneket, de csak arra gondoltam, hogy ne aggódjon, nincs semmi baj, csak buta vagyok. Pedig közben nagyon hiányzol, de úgy, hogy itt vagy, mi, hogy együtt csinálni meg lenni, de lehet ez meg álmodozás. Na mindegy. Bocsánat.

Puszik, Jill

2004. jan. 8 egy szelet a Borisz ittlétéből

Dél felé járt, utolsónak vélt napon, jó marha hideg volt. Olyan mínusz öt fok körül. Reggel visszavittük a scafoldingot, vettünk az ablakhoz deszkát. Aztán ahogy ez lenni szokott én felmásztam a létrára még megszögelni a laza részeket, sziloplasztozni, festeni. A Borisz meg a földön takarított, pakolt. Azt is kell, de azért az nem volt egyértelmű, minden nehéz dolgot nekem kell csinálni. De hát változatlanul retteg a magasban. Retteg a vezetés közben is. Előző nap „nagy bátran" följött a legmagasabb pontra, hogy majd ő is fest. Az orra előtti részt csinálta, de annyira félt, hogy örökösen nekidőlt annak, amit csinált, összekenve pár perc alatt az egész ruháját, meg a falat is. Végül leküldtem: finoman, halkan, mondván van sok fontos egyéb tennivaló lent. Persze értette a helyzet fonákját, s hogy elvegyem a dolog élét, hozzátettem:

- nézd, ha nem ilyen szakmát választasz magadnak, akkor majdnem felesleges beleerőltetned magad ebbe. De, csak hogy tudd: a dolog úgy működik, hogy normális ember először fél egy veszélyes helyzetben. De, amikor látja, hogy baj nélkül is meg lehet úszni, ha vigyáz, akkor nincs semmi baj, akkor az egész lassan elmúlik. Először én is féltem, de nagyon figyelmesen, lépésről lépésre rájöttem, hogy én ezt meg tudom csinálni. Ráadásul nekem nem volt más lehetőségem, örültem, hogy egyáltalán volt valami munkám. Manapság, s különösen nektek, fiataloknak több lehetőségetek van. Hamarosan végeztünk, s ekkor ő kérte, menjünk a Taco Bell-be. Oké, mondtam, én is ezen gondolkodtam, Jó messze volt, de elmentünk. Evett, amihez kedve volt, hosszan bámult maga elé, s nem szólt semmit, ez volt a kedvenc helye. A kocsi felé menve pedig mondta majd ő vezet. A csúcsforgalom láttán feszültség ült ki az arcára, úgyhogy sietve mondtam, ne aggódjon, várjuk, meg míg mindenki mindkét irányba elmennek. Majdnem így is volt. Kivéve egy autót, s ő kikanyarodott elé. Maradhatott volna középen, s megvárhattuk volna, míg elmegy. Mondtam is neki, hogy lassítson lj. De ő kiment. A faszi óriásit fékezve állt be mögénk. S mondtam a Borisznak, hogy kiment a pacák

elé! S annak ellenére, hogy ott jött mögöttünk, letagadta! Sőt, közölte, a szokásos „kikérem magamnak" hangon, hogy ez már igazán sok, hogy én állandóan szólok.

Nem szólok állandóan, de most igen, mert hülyeséget csináltál, tettem hozzá. Ezt nem lehet.

Ez nem igaz…, mondta.

Nézz már bele a tükörbe...

Belenézett, de mégis így folytatta, miközben a faszi sávot váltva a közben kapott piros lámpánál beállt mellénk. Mi meg üvöltöttünk.

Itt van az ürge, miért próbálod letagadni? – kérdeztem.

Igen apa, de most már hagyd abba!

Mit hagyjak abba, s miért hagyjam abba?

Légy szíves ne üvölts!

Figyelj ide, én nem vagyok valamelyik nőd, akinek azt mondod, hogy hagyd abba, s elhallgat! Addig mondom, s úgy mondom, amíg akarom! Rám nézett, gyűlölettel teli szemekkel.

Miért nézel így? Miért, hogy nézzek, amikor te így üvöltesz?

Én nem értem, ki vagy te, hercegkisasszony, akinek nem lehet szólni? Közben bekanyarodtunk az autópálya följárójára. Itt aztán hirtelen, kapkodó mozdulatokkal félrehúzott, s nagyot fékezve kicsapta a még mindig mozgó kocsi ajtaját, ami nagyot nyekkenve majd leszakadt. Kiugrott, s közölte, hogy ő így nem tud, s nem vezet tovább.

Azért ez érdekes, - mondtam, minket kerülgető kocsik között megkerültük egymást – hogy van, aki tud idegesen vezetni, van, aki meg megteheti, hogy az autópálya közepén kiszáll, lesz, ami lesz.

Mikor visszaültünk, s többi kocsi dudálása között elindultunk, már kénytelen voltam belé fojtani a szót s még próbáltam kifejteni, hogy ne próbálkozzon örökké engem a sarokba szorítani, elhallgattatni, nem szólni a hibákért, különösen, ha veszélybe kerülünk emiatt. S amúgy is már nagyon elegem van a nyávogásai miatt. S különben is, se így, se úgy nem vagyok jó, akkor meg nem mindegy? Akkor legalább nem fogom elhallgatni a kényes kedvéért az összes hibáit. Csak hogy neki – mindig – jó legyen, finom legyen, kellemes legyen. Mindegy mit csinál. Nagyon pipa voltam. Amikor visszaértünk egyedül kezdtem el dolgozni, hagytam hadd bizonytalankodjon. Aztán – ahogy ez lenni szokott, kezdtem megszánni, s mondtam neki mit csináljon. Mert természetesen az esetek nagy részében még mindig nem tudja, mit kell, s lehet. Nem tudtam mi a szándéka, de elmenni nem tudott, az biztos. Nem tudtam fog e, akar e dolgozni, de úgy éreztem, ez már sok. Aztán nagy nehezen végig gondolhatta a dolgot. S halottam a hangján, ahogy kérdezett valamit, hogy sikerült megalázkodnia. Ez soha nem derül ki, hogy ezt aztán mennyire érdekből teszi. Nekem amúgy semmit sem mond. Hallgat. Ügyesen és tenyérbe mászóan nem válaszol a provokáció-

imra, kérdéseimre, fölvetéseimre. Az nem rám tartozik. S mikor nem tartozik valakire valami? Ha valaki totál nem ért vele egyet. Ez van, s nincsenek is hatalmas illúzióim ezzel kapcsolatban. A gyerek, mint a Tangó Lesson-be a Jób, nem tud a saját fantomján túllépni, s ez megmérgez mindent. Ez az egy mentsége van, amit természetesen én adok neki, hogy még mindig egy gyerek, méghozzá egy olyan gyerek, akiben a kialakuló felnőttnek is komoly, s netán öröklött? – komplexusai vannak, az anyuka, persze. S persze úgy csinálok, mintha hülye lennék. Mintha ezt nem tudnám. Nos, egy fél óra múlva odajött, s ezt mondta:

elnézést kérek apa, hülyeséget csináltam, azt hiszem most neked volt igazad. Ne haragudj.

Oké, nem haragszom. De ezt jó, hogy mondod, ennyit legalább elvárok valakitől: belásson valamit…Rövid hallgatás, dolgozunk, aztán még hozzá tettem:

nézd, hidd el, hogy azáltal nézlek felnőttnek, ha szólok. Ha nem, akkor gyereknek, akinek nem lehet. Felnőttek megtudják beszélni a dolgokat egymással. Legalább is a normálisok. S ennyiben maradtunk. De megint eljutottunk arra a pontra, hogy nem a józanész hatására kialakult bizonytalanságnak engedek, miszerint valahogy meg kéne győznöm, hogy maradjon, hanem jobb, ha megy. Napok óta azon gondolkodtam ugyanis, hogy lj kéne dumálnom. Vagy három napig ez ment. Minden nap, nagyon óvatosan, hatalmas kerülővel beszéltem valami nagyobb kép idevonatkoztatható eleméről, valami nagyobb összefüggésről, ahol az embernek kicsit jobban alá kéne rendelni magát. Finoman beszéltem az emberi gyarlóságokról, az én dolgaimról, amin keresztül mentem, megértettem, hogy tanuljon belőle. Egyszer, mikor az érdi sztorit mondtam, a végén csak ennyit közölt: azért jó, hogy elmesélem ezeket, van benne néhány részlet, amiről nem tudott. De az nem jött ki belőle, hogy ez valami ítélet, vagy valami szimpátia akart e lenni? De mindegy, ezt is nagylelkűen ráhagytam. Lényeg az, hogy a három nap alatt egyetlen egyszer sem derült ki, hogy valójában mit is gondol. Hagyta, hadd pofázzak. Aztán hátulról mellbe, valahogy mégis előjött. Hogy igenis már ezt meg azt intézte. Átrakatta a jegyét. Azaz megy. Mindegy, én megint megtettem, amit tudtam. A meló nem lett kész. Rohantam, mint az állat, de úgysem. A sziloplaszot nem lehetett kinyomni, a festék alig volt festhető, s a végén mondtam nekik, hogy ennyi, úgy sincsenek meg még az üvegek. Az ablakot tehát nem tudom csinálni, nagyon hideg van, festeni sem lehet rendesen, szóval majd a jövő héten. Már nem akartam, hogy tovább együtt dolgozzunk, inkább megcsinálom magam, akár milyen nehéz lesz. Iszonyú fáradság volt rajtam. Elég sziszifuszi munka befejezni valamit: szemét, pakolások, takarítás, ezer dolog, pont ebben tudna segíteni. Végül is igazságtalanság lenne nem elmondani, hogy ebben mennyire szorgalmas, mennyire igyekszik, mennyire figyel. Tud dolgozni, ez abszolút nem egy kérdés. A hozzáértése az igen. Amit tud, azért még lelkesedik is. Az viszont még mindig szörnyű, mennyire várja az elismerést, mint egy gyerek. Minden percben meg kéne dicsérni. Amerika átka. Annyiszor azért nem szoktam, de megtettem, lényegében mindenért egyszer, összefoglalva megdicsértem, de

csak, amit jól csinált. S persze örül. Ami viszont mindig is zavart vele kapcsolatban, hogy nem lehet tudni, mit is gondol valójában. S nagyon felmerül a kétszínűség esete. Az ember kedvéért, mikor már nincs más megoldás, pontosan tudja, mit kell mondani. Ha viszont nincs kényszer rajta, rendszeresen másfele mennek a dolgok. Magától nem teszi, talán ez a helyes kifejezés. Örülök, hogy végre eszembe jutott ezt megfogalmazni. S ha valaki nem teszi önként, akkor fölmerül a nagy kérdés, hogy csak a te kedvedért. Ez meg azt jelenti, hogy ő nem így gondolja, neki más a véleménye, azaz alakoskodik. Csak hát ez az, amit nem lehet tudni. Már gyerekkel, fiatallal, emberrel is így van ez. Nem okvetlenül pont ugyanakkor ért meg valamit, amikor az ember mondja. Lehet majd csak jóval később. Szóval a feszültség itt van közöttünk. Általános érzésem, hogy egy túlérzékeny gyerek. Fölnőve, bolyongva apa nélkül. Hülyítve önmagát. Már mondtam is neki, hogy azért ez egy „jó kis valóság show" volt. Igen, baromi nagy a különbség közöttünk. S nyilván nem lehet egy-két hónap alatt áthidalni. Beszélgetni sem lehet többet, gyorsítani sem lehet jobban, mert már ez is túl sok. Például megígértem neki, hogy nem pofázok reggel. De megszegtem a szavam, mert mégiscsak úgy gondoltam, hogy még ezt, meg még azt el kell mondanom. Hogy mégiscsak legyen valami útravalója: amin majd ráér kérődzeni. Intézi az ügyeit, de ahogy ez mindig is volt, egy kupleráj. Az anyja segít neki. Jönnek, mennek a faxok, levelek, telefonok tömkelege. A Jill nekem már nem is ír. Ehelyett próbál a „fiára figyelni". Én nagyon korán elmentem aludni, elszakadt a Faulkner kazetta, tököm tele volt. Előtte beültem forró vízbe, mert kicsit sikerült kihúlnöm. Éppen, hogy csak kilábalóban vagyok a megfázásból, s nem kéne visszazuhannom. A Borisz még itt maradta cd-ket fölvenni, nem hiszem sokáig.

Holnapra havat mondanak, Általános fosás van. pedig kellene menni vezetésből vizsgázni.

Ez nem azt jelenti…, lj

Persze, örülni kell annak, ami van. mi a fene mást kell, s lehet csinálni? Szóval ezzel egyetértve, hívjuk cipó 1-nek, s tegyük félre. Vannak dolgok, amikkel ez van. kezdhetjük a nappal az égen, a szemünk színével, meg hogy hogyan tudunk vicceket mesélni. Kár lenne ezen gyötrődni. azaz vannak ilyen dolgok, mindig is voltak. Viszont vannak dolgok, amiken változtattunk s megérte. a legegyszerűbb, ha az épület példáját hozzuk föl. többnyire az emberek nem változtatnak az alapokon. a falakon sem. a tetőn sem. de, ahogy a régi konyhába, bele lehet tenni egy ablakot, s micsoda különbség! hozzá is lehet toldani. berendezést is lehet bele tenni stb. S most mi itt a kérdés? Hogy az ember elégedetlen a régi épülettel? csak hogy rövidre fogjam: nyilvánvalóan az emberek különbözőek a változtatásra. van, aki attól érzi jól magát, ha minden marad a régi. mert fáj neki a változtatás. például a munka. vagy ahogy az ötlet tetté alakul. Soha nem felejtem el a régi tulaj, a Topi arcát, mikor meglátta az új konyha ablakot. először is csodálkozott. aztán azt mondta: jó. aztán azt mondta: fenébe is hogy nem jutott nekik is eszükbe

oda ablakot is lehet rakni, - télen nyáron a sötétben ültek., s így tovább. régi dolog ez. s én, most ott tartok, hogy ha meg akarom fogalmazni, miről is van itt szó, akkor elengedhetetlenül fontosnak tartom, hogy milyen szempontból tesszük föl a kérdést. a két véglet, ami között az összes többi megoldás feszül, vagy van: az egyik a vélt vagy valóságos elvárás, elképzelés, lelki feltétel, miszerint a semmitevés finom és édes, s a legfontosabb az életbe. a kérdés az tehát, hogy az élet milyen érzés. A másik, megpróbál valami nagyobb képből kiindulni. s valami szisztéma, valami rendszer nevében, annak kicsiben vagy nagyobban megfelelni. (mindig az utazás jut eszembe, kirándulás idegen helyekre.

elmehet az ember Szunionba anélkül, hogy valaha is hallott volna a Byron-ról,

vagy Krétára, a Mükénéi birodalom ismerete nélkül. tehát arra kell koncentrálni, hogy melyik élmény mi.) én nekem elég nagy élvezetet okoz, elképzelni s annak megfelelően megvalósítani dolgokat. Egyszer elképzeltem, Széplakon, hogy lesz egy lakásunk. s lett. elképzeltem, hogy könyvtáros leszek, s az lettem. elképzeltem, (többször), hogy lesz hajónk, s lett. elképzeltem, hogy elmegyünk Amerikába. s eljöttünk. aztán hogy lesz egy házunk, s lett. aztán Charlestonban, mikor felfedeztem az abszurditását a tulajdonjogunknak, meg az egyéb tárgyi faszságnak, hogy majd lesz egyszer egy igazi házunk. aztán az igaziból egy jobb házunk. aztán hogy ott majd valaki él, aztán meg mindenki ott él - s így tovább. s mindez, persze! - nem véletlenül van így. mert további, apró, de nem jelentéktelen képek miriádja tölti ki ezeket az úgymond tárgyakat. az élet. hogy majd ott milyen élet lesz. hogy ezek a tárgyak, környezetek, mikre adnak lehetőséget. utálom ezt bizonygatni, szóval csak úgy simán mondom: nekem elég nagy szerepe van az életemben a képzeletnek. én mindig egy jobb életre vágytam. s ennek kapcsán egyre erősödött bennem az a meggyőződés, hogy lehet, kell, s van min változtatni. S persze nem muszáj. lehet úgy is jó, ahogy van. s nem minden áron kell változtatni. nyilván úgy, hogy megérje. hogy valami ne menjen tönkre közben. a lényeg megmaradjon. szóval, ez kialakult bennem, s hiszek benne. millió és millió bizonyítékot látok mindenütt. a folyosó nekem egy bizonyíték. a folyosó megváltoztatta az életünket. vannak tárgyak, vannak tettek, amikben mélységesen, vagy kevésbé, de csalódtam. vannak dolgok, amikről azt hittem (képzeltem) hogy majd lényeges változást hoznak. hogy fontosak. aztán kiderült róluk, hogy a szerepük kisebb, vagy semmi. ilyen például nekem a tévé, fényképezőgép, a grillsütő. fontos, jó, kellemes, hasznos, de nem alapvető. alapvető a kemence lenne. az megváltoztat nagy dolgokat. alapvető az Opel volt. Trabantról Wartburgra váltani nem okozott nagyon nagy különbséget, az Opel igen. nos, bármennyire is elvont, az emberben, az embereknél is vannak ilyen dolgok. s komolyan gondolom, hogy nem mindegy a Borisznak van diplomája, vagy majdnem van diplomája. hogy el tudja magát tartani, vagy majdnem eltudja. hogy kap pénzt, vagy ad pénzt. hogy mindig elmegy a mamához, vagy csak néha. hogy fölkel magától, vagy valakinek föl kell keltenie. tegnap főzött magának, s meg is ette. aztán elmosogatott. aztán elment vásárolni. én meg dolgozni. aztán hazajöttem, főztem,

finom levest. s előtte elmentünk, s kihoztunk egy filmet. s kiderült, hogy ugyan meghosszabbította a filmeket, de mégis tizenhat dollárba került. nem ő, hanem én fizettem ki a büntetést! s mindez azután, hogy huszonötször megkérdeztem tőle - nem késünk a videókkal? s huszonötször azt mondta: nem. s én huszonötször elhittem neki, azaz nem vittem magam vissza őket. de én fizettem ki. mondhatnánk, ezek egyszeri s lényegtelen tévedések, apró hibák. én nem így látom. van benne ilyen is, de a hangsúly a hozzáálláson van. azon, hogy nem a függönyt húzza el, hanem a villanyt kapcsolja föl, még mindig. hogy képtelen megoldani, hogy ne pucolja naponta a fülét nyolc pálcikával. hagyjuk? Igen - te szerinted hagyjuk. Csak hát, én nem voltam, nem vagyok, s nem is leszek ilyen. csak valami makacs hülyeség nevében nem szokásom ragaszkodni, minden kérés, könyörgés, fenyegetés stb. ellenére, valamihez, amivel én sem értek egyet...itt valami metódusról, valami alapvető felfogásáról van szó. Sajnálom. s ha valaki rendszeresen arról akar meggyőzni, hogy ezt nekem el kell fogadni, meg kell érteni, akkor fölmerül bennem: mi lenne, ha én is ilyen következetlen lennék? mi lenne, ha ez a megengedés rám is vonatkozhatna. s mondjuk néha eltűnnek. mondjuk néha keresnék egy nőt magamnak. mondjuk néha, mert én is ember vagyok, kocsmákba járnék. Szóval, mit itt az elv? a következetességé, vagy a következetlenségéé. miért igaz valami valakire, a másikra meg nem? S itt van a kutya elásva. ez az alapvető különbség közöttünk.

s megőrjít már ez a mondat: "örülni kell annak, ami van". okéééééééééééé! DE EZ NEM AZT JELENTI, HOGY NE LEGYEN TÖBB! , -én nem hiszem, hogy valaki jobban örül itt dolgoknak, mint én. a háznak, annak, ami benne van stb. a gyerekeknek. annak, hogy vannak, amilyenek stb. DE EZ NEM AZT JELENTI, HOGY MOST MÁR SEMMIT NEM KELL VÁLTOZTATNI, NEM LEHET, S NEM IS ÉRDEMES! Ezek egymás melletti, akár párhuzamos dolgok. senki sem akarja Megszüntetni, Kiiktatni, Kiírtani, Kidobni, Lecserélni stb. a dolgokat. fejleszteni igen! jobbítani igen!

finomítani igen!

szépíteni igen! növelni, gazdagítani, gyarapítani igen! ami, ugye, minden valamire való logikával rendelkező embernek azt jelenti, hogy az, ami van, az lényegében megmarad, s arra építünk. de építünk. S nem rombolunk, ahogy ez a vádaskodásokban fölmerül, újra meg újra.

Jack

"VITAMINLEVES" (SZEGÉNY KISFIUNKNAK, A NAGY ÚT ELŐTT - HÁT…, "HAMUBASŰLT POGÁCSA")

néhány előzetes: feltételezi, hogy az ember bizonyos dolgokkal rendelkezzen. mondjuk húsvétról félretett főtt füstölt sonkát. egyébként elég egyszerű. megpróbálja egyesíteni a régi magyar ikonokat, ikonográfiát, ami a szegény magyar agyban puha szigetelések között párolog…, minthogy "egyszerre csak egy dolgot"...

Részletek a kissé lelassult levelezésből, lj

megvagyok, dolgozom.

Jack

Január 16 egyre valószínűbb nem tudok hazamenni

Ez az egész egy elég penge dolog. Úgy értem, amit itt én csinálok. Rengeteget kell dolgozni, nagyon keveset költeni, s minden pénzt hazaküldeni. Ott is keveset költeni, kivéve a házat. Mindez látszólag nagyon egyszerű dolog, ha az ember egyedül van. Ugyanakkor jelen pillanatban úgy néz ki, hogy szinte mindent pénz, amit keresek el van hol erre, hol arra költve. S ami a legszörnyűbb, hogy nagyon nincs is méltányolva. Mintha kicsit lökött lenne ez a család. Nem tudja mi a fene helyzet is ez. Nos, én meg sajnos a másik végleten vagyok, mert túlságosan is tudom, azaz szenvedek tőle. Persze, itt, a távolban egyedül, barát, nő, otthon nélkül, nehéz munkát végezve. Milliószor, millióképen elmondtam már mindent, nem hinném, sokat tudok még tenni. Valahogy ki kellene ezt bírnom. Ez az egy amit tudok. S aztán hazamenni, s ott is kivívni a jogomat valamire. Ha gondolkozom, mivel tudnám jellemezni ezt az egészet, a pimaszság jut eszembe. Ahogy a Borisz fölvitte a telefont. De azt hiszem sikerült egy kis meglepetést okozni neki, mikor elvettem tőle.

Semmi, semmivel. Az igazság az, hogy nem tartozom senkinek semmivel. Ez persze, attól lett ilyen, mert ők is ezt gondolják. Megtehetik, hogy nem írnak, nem törődnek, meg ilyenek. Mindig csak azt, ami kötelező. Az ami ennyire következetlen, az nem működik. Az nem őszinte, s ami nem az, azt nem lehet komolyan venni, arra nem lehet számítani, az nekem nem szeretet. Az nem elkötelezettség, s ha az egyik félnek nem kell annak lenni, miért kell a másiknak? Azt hiszem, még itt is érvényes a kölcsönösség. S én itt semmi ilyent nem látok. A Jill betegsége persze sok mindent eltemet, eltereli a figyelmet más dolgokról. Mintha csak ez lenne. S ezzel nem akarok semmit levenni ebből. De nem csak ez van. S nem csak ez kellene legyen. Nyilvánvalóan figyelembe kell venni, de nem lehetünk mindnyájan áldozatok. Én nagyon sokszor azt éreztem, hogy elfordult tőlem. Az önzése át meg átszővi a kapcsolatunkat. Sokszor írtam már erről. S volt amikor ez nem volt olyan fontos, de kijött, amikor először nekem is szükségem lett volna rá.

S – eléggé egyedül maradtam. Az önzésének nagyon jó mutatója, hogy menynyire képtelen még a gondolatát is elképzelni, hogy én egy másik nővel. Ez mindig így volt. S most is így van, amikor ő, mint nő, már nem nagyon funkcionál. Az biztos, hogy valahogy nem kellene áldozatává válnom ennek a szituációnak. Senkit nem akarok leverni, de meg kell tudnom védeni magam, s az alapvető emberi érdekeimet. S mindenkitől elnézést, hogy ilyenek vannak. Én sem tudtam, évekig nem törődtem vele, de mostanra előjött, beigazolódott. S nyilvánvalóan mindenkinek van ilyene.

Na ennyi most.

2004. január 28 el vagyok itt havazval…Naplórészlet Második hete dolgozom a Sharonnak.

Unalmas erről írni. Csak hogy legyen róla valami. Iszonyú kosz, kupi, fekák, s marha hideg odakint. Bent bekapcsolom a fűtést, s ki lehet bírni. Ilyen koszos házat viszont keveset láttam. Por és ragacs. Látszólag minden oké volt a nővel, örült, meg minden. De valahogy, ahogy már régóta sejtem, teljesen el van szállva. Először is fogalma sincs mennyi munka ez. Számokban, haszonban él. S azt gondja, hogy egy komplett remodellinget meg lehet egy embernek csinálni három hét alatt. Falakat megváltoztatni, villany, víz, frame, trim, minden. Cabinets. A nő nem normális. Újabb és újabb dolgokat talál ki, ad hozzá, s közben az időpontot három hétnél akarja tartani. Azt mondja, még többet, gyorsabban kell dolgoznom. Nem normális. Nem tudok mást mondani. Mindenesetre tegnap nagyon kiakasztott, mikor beszólt. De nem lehet vele bírni. Mert hogy mondtam neki, hogy valószínű, ezekkel az extrákkal a munka el fog tartani valószínű február végéig. Szó sem lehet róla. Ez volt a válasz. Aztán arról kezdett jl beszélni, hogy el fogja vinni a munkabérem. Hát ez nem fog menni. Mindenesetre kell keresnem valami más munkát, ha visszajöttem. Ez a nő nem működik. Meg fogom neki mondani, hogy két rongy egy héten, vagy semmi. Illetve, ennél is jobb, ha konkrét árat adok egy munkára. Aztán vagy tetszik neki, vagy nem. S nagyon részletesen lj kell írnom mindent. A Jillnek küldtem 500-at, s az 1250-ből maradt 600. Kaja meg benzin, meg autóalkatrész, meg ilyenek. Spórolok. De még iszonyú mennyiségű pénz kell. S valahogy ki kell húznom ezzel a fizetéssel. Észnél kell lennem, hogy milyen sorrendben szedek szét, s építek dolgokat. A nő nem normális. Marhára meglepett milyen kemény tud lenni. Persze fosik. Hogy nem marad elég haszon. S ráadásul kiderül, hogy ez a kis genyó kinézetű Norm is alakoskodik. Odajár, s csekkol. Azt hiszem jl fogom küldeni. Na mindegy. Remélem még egy darabig kitart a dolog. Tegnapra nagyjából ki lett takarítva, a szőnyegek mind kint vannak. S remélem ez a Chris meg fogja csinálni a sheetrockot. Na erről ennyit.

Jack

Hétköznapi poetry, ljzsab

nos, itt van egy levél, arról, hogy "amúgy" mik mennek...olyan estvéli, hétköznapi, átlagos kis meditáció...

Jack

well, sajnos csak nagy gondolataim vannak, lj

ahhoz meg sajnos túl fáradt vagyok, hogy ennél jobban kifejtsem…bocsánat…hol kezdjem, hogy azért valamit, egy kicsi bepillantást, mi fő itt az ember

fazekában. a képek marha jók. Totál levisznek a padlóra. a Morzsi nem tehet róla, hogy jó, csak jó. (a Keats jut eszembe, a szépről. well, well, well. a szép igaz is? fene tudja…)a bubu se, de jó. a bubu, az esszenciája valami elvontnak. egy autóban ült egy kutya, mint a Füli. nagy szemek, charm és öntudat. s ő jutott eszembe. hány alteregója van ennek? a holdfényben való csatangolásnak? két cigány(?) fekszik a fűben, a csillagos eget bámulva, ellanyhullván az lét elviselhetetlen ragyogásában? mi a különbség a bubu meg a cigányok közt? a táj, az fenomenális. azon gondolkodtam, hogy kéne írni egy versciklust, aminek az lenne a címe, hogy "én még mindig egy szegény gyerek vagyok "s mindegy mim, mink, mennyink, hogyan, miként van, - ahhoz képest, ez valami fantasztikus gazdagság. olyan jó szegénynek születni, s abban felnőni.

ez valami óriási kincs, soha nincs vége. mert mindegy mi történik, én csak gazdagabb leszek, vagyok, valák, s levék. forever. Nézd, nekem elég furcsa memóriám van, bizonyos dolgokra abszolút nem emlékszem. én csak arra a lényegre, lényegekre emlékszem, úgymond, amik nekem azok, - hogy bizonyos alkalmakor, esetekben, mikor és mit éreztem, gondoltam. Én nem emlékszem, hogy volt e ott egy fa, egy kerítés, egy oszlop vagy egy köhögő ember…de arra emlékszem, mit gondoltam, ahogy az érdi vasúti töltésen botorkáltam visszafelé, a szomszédoktól lopott kerítés darabokkal, a töltésen kidőlt satnya akácfa csutkákkal, s begyújtottam a sparheltünkbe, s Romain Rollandot olvastam, vagy valami mást, Victor Hugot, Maupassant, Faulknert vagy Tolsztojt. s meleg volt. egy kicsit. reggelre megfagyott a víz a pohárba, de reggelre is volt egy megoldás. a valóság, az nagyobb, mint a hideg. ez egy hosszú lista, nem is tudom, hogy emberi lény képes e arra, hogy felsorolja. a József Attila persze képes volt, de mások nem annyira. Minek lehet ebben a világban örülni? Nézem ezt a havas tájat. nézem a fiam göndör haját, amit nem vágott lj. nézem a melegen tartott macskákat. nézem az álmodó kutyáinkat. s volt ilyen táj, voltak kutyák, voltak emberek. de nem volt mögöttük semmi. s ha, a Riche lennék, szaros seggel, büdös lábbal, csavarodott asszonnyal, félreértett, s mindig félreérthető gyerekekkel, büdös olajkályhával az orromban, lemoshatatlan sárral a talpamon, kiirthatatlan penészekkel a párnám alatt, hosszú utakkal, amin nincs mivel végig menni, szerény vágyakkal, amikre aznapra sincs fedezet, alkonyokkal, ahol a kéménynek füstje vissza, befele száll, elhomályosítva az asszony szemét s minden szerelmet, ami kijöhetett volna - s nézném a havas tájat, az alvó fákat, az alvó fagyott tájat, s nem volna mivel fűteni, s a lábunk nem lenne képes felmelegedni az összetapadt paplan alatt, s újonnan fölfedezett zöldségek kínja gyötörne, s ősi, moha, s zúzmara ruhánk beengedné a hideget s izzadtságot izgatott bőrünkhöz, s varázsmasináink, amivel ezeket a képeket fölvesszük, s autónk, amivel furikázunk, megannyi dolgunkat intézve, s sztereónk, s tévénk, s bankszámlánk, s útlevelünk, s átjátszó zsinórjaink, s fűszerekkel teli szekrényink, s fagyládánk tele fúddal, távoli s közeli népek zenéi, s telkünk kivágatlan s tüzelésre váró száraz ágakkal, s fáink

fáintos gerenda anyagokkal, s hírnevűnk, s tradícióink, s világottjárt éveink, s fejlett diploma kezdemények, s égbeszökő jegenyéink, s terebélyesedő tiszafáink, s szeretetteljes német szomszédjaink, jó postásunk, óvatos barátaink, tízezer, húszezer tárgyunk, mind hasznos, mind valami, mind pénz, mint potenciál, mind egyedi, mind kiválasztott, mind speciel, mind személyhez kötött, mind egy emlék, mind funkcióval a háta mögött, lehetőség, alkalomra várva, -föld házunk, tele meleggel, chamrmal, dikcióval; a nehezen, de még is kimondható dolgaink légiója, ahol a nap nem kell minden nap fel s nyugszik lj hiába, mert valaki lejegyzi; valaki értékel, valaki látja, hallja, szagolja, ízleli, s elteszi szűkös évszakokra, ahol az évszakoknak meg az égtájaknak - mint a magyar kártyán mindnek gyönyörű s egyedi ruhája van, a tavasznak a nyárnak az ősznek és a télnek. ahol az ami él, az respektálva van, ami meg nem, annak valamilyen oltára, föl vagy fölnem szentelt, s ha ez mind nem lenne, akkor én halott lennék…, s mindanynyian... ott, abban az országban, spirituális dolgokat összerakni a legnehezebb. én például hálás vagyok mindenkinek, mint például a jenéinek, aki ilyet tesz. jön, csetlik-botlik, megigazít valamit a pince előtt, s aztán kiáll a kis hajlatunkra, s aszondja: "ez valami nagy"- s vagy a csillagokat vagy a naplementét, vagy az innen-onnan, de mégis besurranó szeleket nézi, amik keverednek a konyha illatokkal. Énébe is. volna itt mindig valaki ahogy tudja. s ezek a dolgok mind transzformációk. átfedések. átívelések. átfogások. átérések, s átkelések a "túlsó partra" én egy szegény gyerek vagyok. s kurvára figyelek. egész életemben. s nem fogok hozni buggyant ítéleteket. mert hogy aszondja a Roy: "God of small things "s vannak, akik a God of big things-re koncentrálnak. s mások meg a kettő között való átívelésre. én meg itt vagyok, s nézem mindegyiket. s a világ, az miriádnyi dologból épül föl. én így látom. s elég sok minden kell hozzá, hogy kitöltsük. minőségi, mennyiségi. de sok. Mit csinál a rendes ember? De a rendes, jó, intelligens ember, az hol ebben a fonodában, hol abban a szövödében, hol ezen a mezőn, hol azon a lápon, hol ezen a csupasz csapáson, hol abban a sűrű rengetegben - szővi a fonalat, kapkodja az éretlen ebihalakat, fésüli a füvek haját, iszapolja, smúzolja, melegen vagy hidegen, nedvesen vagy olajosan tartja a totalizmusról mit sem tudó békákat, (akik semmivel sem kevésbé komplexebbek, mint én...), tervez lombot, írt dudvát, s próbál legjobb tudása szerint, rendes, jó, tisztességtudó, tiszteletadó, tapintatos, finom, de érdemleges lény maradni ebben a csoda világban. egy civilizált szegény ember. millió és millió dolog van, ez csak egy pici mozaik. 2003 Szilveszterén, a New York-i Metropolitan Múzeum lépcsőjén készült elmosódott képek a meg a Jack meg a Borisz happeningjében, is mind erről beszélnek. s még nagyon, de nagyon sok ilyen rejtély, de magasztos részlet van itt! mind feltárásra várva, s kidolgozatlan…, mint a Mars, s a hozzá kapcsolható emberi köldökzsinór...

Jack

„sanyi bácsi" a filmiparról, meg minden, lbs

hát igen. egyet értek, bár, azért a Jancsó is kapott pénzt, csinált is pár filmet. elég magyart. de a lengyelek mások. épp valamelyik héten döbbentem rá, igen, szégyellem csak most, igazi mélységében, milyen lehetett a poroszoknak(?), hogy mikor lengyelek lettek, akkor meg oly módon megtagadták a létüket, hogy a németek meg az oroszok is megtámadták őket. azért ez elég meredek. végül is minket se a németek, se a ruszkik nem támadtak, az valami féle paktum volt. valami éppen ott lévő főmagyarral. s azért az is elég meredek volt, mikor Aczél elvtárs megmondta. s az elavult technika, a kis költségvetések, amik aztán a film nagy lehetőségeit - a vizualitást - oda vitte lj, hogy pár ember egy füstös szobába végeérhetetlenül filózik valamiről. na meg, ott van amit a kertész mondott, hogy igen, valahogy meg kéne emészteni a saját csudás történelmünket…valamelyik nap volt a lengyel főgéza, aki készül ide, a Public rádión. s, hát, hááát, elég arrogáns s elég kommersz volt. olyan orbános. ugyanakkor nagy pedál, hogy amikor az erős oldalára állunk, aki soha nem akart tőlünk semmit, mi most már nagyon függetlenek. Ez a hovatartozás, hova húzás történet, ez a sok külsős megoldás ez elég stupid. valahogy belülről kéne…, csak az nehezebb.

Népek útja, hétköznapian

az egész világ ki van azon akadva, hogy mit csinálnak a kínaiak. csak még nem mindenki érti. ők fölfogták, hogy ők kik. nagyjából a globalizálás úgy zajlik, ugye, hogy a nagytőke bevonul kis fika országokba, s ott olcsón termel. a legnyomorultabbja még jl is engedi az adót. Kína másképp csinálja. ő maga, a maga benső piacán, a saját zsebére, termeltet. a saját embereivel. nem hoz mexikóiakat. fillérekért, de figyelembe véve, hogy mennyien vannak, ez rettentő mennyiség. havonta építenek egy várost, mint fehérvár. ötöt. Utak, gátak, erőművek, kohók, minden. de mit fogjon föl egy román, egy magyar, egy bolgár, egy orosz? Mert azt mondja a fáma: oké, a kis kínai szorgalmas, tehát adjunk neki valamit bütykölni, jó sokat. s össze is bütykölik. legyen az ruha, cipő, elektromos vagy elektronikus baszás. golfütő, vagy divatos ruha. Az indiai meg ugye meditálós fajta, lusta is, lomha is, tehát adjunk neki pár software-t, azt ülve is lehet csinálni, bonyolult, elvont, összetett. vagy mi lenne, ha csinálnánk egy két orvosságot? Nos, valahogy így, de meg kéne érteni mindenkinek, hogy mi, meg ki. a cigánynak hegedű, nem kapa kell. a magyarnak mi kell? kard? vagy szerelő kulcs, pontonhidakhoz. (állítólag a cigányok voltak ilyen utászok az indiai hadseregben…, később meg Egyiptomban is) itt van ez a feka. olyan sötét az agya, mint a bőre. az égegyadta világon semmihez sem ért, kivéve a pofázást. elmagyarázza, hogy kell tartani az ecsetet, a fúrót, mi mire való, mi miért jó, mi miért kell, mi hogyan szép, mi mihez illik, s így tovább. gyereket beszél az ember hasába. s - van, aki be is dől neki. megáll a munka, s hallgatják. de láttam ilyen fehér embert is. s az emberek örülnek, végre nem kell dolgozni, szórakozzunk egy kicsit. lazítsunk, hát

persze. Nos megint arra célzok, hogy van, aki tudja ki, mi. de idáig jl kell jutni. s minél komplexebb a dolog, annál nehezebb. például állami szinten. itt vannak a németek. hát az se semmi. a franciák ugye eljutottak oda, (a de Gaulle) nyomán, hogy ők gall kakasok, nagyon egyéniek, s most nem győznek visszafelé jönni. AChurchill-i szigetlakó elmélete se működik, még alagutat is fúrtak, hogy minél előbb Párizsba lehessenek. csak meg kell nézni az utazási ajánlatokat. S azért vigyázni kell a magyarokkal, mert közben meg mégiscsak a zsenitermelés szülőföldje, s van máris egy Tarbélánk. a Bélus. hát persze. egy Ady a filmben. csak gondoljunk bele. erőre kell kapni. jól kell lakni. nem egyszer, mint a móriczi hős, hanem egyszer s mindenkorra. én nem geográfiailag hanem jólakottságilag osztanám föl a térképet. éhező, éhes, féléhes, féljóllakott, jólakott, meg megcsömörlött népek szerint. a magyar egy éhes fajta. csak ki kell menni az utcára. azt a sok holdkóros, beesett szemű, csontos orrú, kiálló járomcsontú éhes jószágot! a kis bikák gadzsetokkal, a kis üszők feszülő segriszálásokkal... ez az egész, olyan éppen, hogy csak. a szalvétát még mindig kérni kell, nem? Szatyor már - úgy ahogy van. egy lépéssel a szerbek előtt vagyunk, ahol még valószínű mindig odabasszák a kiflit a pultra - alá natúr, nesze bazdmeg. s az út szélén még mindig kiscsávók cigit, s cukrot kéregetnek, egész pravoszláviában, Vladivosztokig bezárólag. aki ezer évek óta éhes, nehéz jóllakatni, ez van. a kapitalizmus hoz pénzt. először föl kell öltözni, kell háromszori étkezés naponta, ahogy a Kingék Martinkája mondta, s aztán jl lehet gondolkodni, "honnan jöttünk, kik vagyunk, s merre megyünk? “de igen. Kulturálisan - ez volt az egyik legnagyobb kincsünk! visszafejlődtünk. de nem hiszem, hogy azt jl lehet felejteni. végül is áll ott a balhé ezen. ez a híres pissed-off nemzedék előbb utóbb abbahagyja majd a fikázást, s elgondolkodik, hogy akkor most mi van? mégiscsak magyarok, mégiscsak itt, ezen a csücskön, a többi szék mind foglalt, legfeljebb állóhelyek vannak. vagy az se... na ilyenek.

Jack

Valami egyensúly kéne, nem?jl

Azon gondolkodom itten, hogy lehet, hogy máshogy kellene értelmezni a helyzetet (helyzetét). Elmentek a gyermekek a fővárosba a .20-as vonattal, nekem ugye még eddig tartott míg mindent (??) el-be-ki-rá stb. raktam és sikerült (harmadszor ma) megnéznem, hogy nem tetszett írni egy sort sem. És igazándiból az elmúlt 3 nap egy elég penge pörgés volt, de valójában majdnem minden nap vagy a napok jó része ilyen. Nem tudom, hogy meg tudom-e értetni veled, vagy inkább tudom-e érzékeltetni, hogy miről van szó. Mint valami agyközpont? vagy szervező iroda, egyik sem jó, állandósult 'pengeség', autók, olajak, papírok, igazolványok, vásárlások/beszerzések, ügyintézések, főzés-mosás-szárítás, összepakolás, menetrendek, szobafoglalás, vizsgaidőpont szervezés, fűtés, állatok, stb., stb. Fölhívni a Julika nénit, hogy mehet e A Sandra a kulcsért, mennyit tetszik akkor

gondolni, hogy vigyen magával? A Sandra holnap vizsgázik Sopronban (azaz hajnalban levonatozik, délután vissza pestre) hétfőn és kedden vizsgázik a Pázmányon és szerdán lemegy megint Sopronba, mert ma délután végre sikerült egy tanárral telefonoznia, aki elvállalta szakdolgozat írásra és akkor megbeszélik. Ehhez ugye hozzátartozik egy megelőző 'könyörgés' sorozat: kislányom nem akarlak baszogatni, de kerestél? fölhívtad? (a csajt, aki tudja a számát, aztán a tanárt?), ami egy több hetes lazább menet utáni utóbbi két napos töményebb helyzet után oda jutott, hogy ma délután 2 körül kijelentettem, hogy ha nem telefonálnak (ő a tanárnak, a Borisz meghívó-levél ügyben, akkor én nem megyek sehova (úgy volt, megnézzük a Balatont, nem jött össze), lehet menni a busszal meg faszom kivan…. Aztán ugye a nagy rohanásban miután beszélt még kb. 10 percet sikerült összehozni, hogy beszéljünk hármasban valamit szakdolgozatról, témáról…. Előtte ugye resztelt máj ebéd, a Borisz krumplit pucol, A Sandra mosogat én a májat szelem…(finom lett), közben a részeg Joti kever, kuncsorog... Előtte meg ugye jó késői lefekvés után (de hát valamikor pofázni is kell!?) reggeli szedelőzköd, begyújt, ágyat pakol, kienged, etet stb., stb. És elrohan posta (illetékbélyeg) aztán földvári tanács (útlevéligénylés). Na mindegy kicsit belekeveredtem (azért ezt még, ha már benne vagyok. Telefonon intéz zacskó, csomagban megérkezik, nem az amit kértem, elég szar -könnyen lejön- utóbbi időben éjszaka kifoly, szarszag, lepedő, takaró mosás, tegnap elszán fölhívni néni, mi a faszt csináljak ---3 havi adag az ízi, még kurva soká jár új, 50-szer hív zenélő kékgyolyó rákközpont, végén kiderül beteg gyerek, majd hétfőn talán…) Szóval visszatérülve, és tényleg nem 'panaszkodási' szándékkal, hanem sőt... Azt sütöttem ki, hogy ez ami itt meg velünk van az XXL, high standard, tömény, tevékeny, törekvő, haladó, színvonalas élet. Baromi jó ház, kurva jó hely, gyönyörű és jó gyerekek, jó fej állatok, színvonalas zenék…horrornak, pornónak, gagyinak, újgazdag tempóknak, elferdüléskének nyoma sem, szeretet, egymással törődés, felelős gondolkodás, igyekvés…Én így látom. És igazándiból büszkének kellene lenned rá, meg azt is lehetne gondolni, hogy elértem, amit akartam, egész jók a tanítványok is, ez nem hétköznapi, ez különbözik a szartól/ az átlagtól, kurva nagy dolgot értem el, valósítottam meg …Sikerült, én (te) egy sikeres ember vagyok…Persze nem tökéletes semmi sem és egy csomó lemondás meg szenvedés meg betegség meg minden az 'ára', DE fasza, igazándiból fasza. Meg tudom csinálni, van kilátás, nem reménytelen, kiúttalan, fucked up... Nem.!! Néha úgy néz ki, mintha tök szar lenne, nem erre gondoltam, nem ilyen lovat akartam... az egész faszom bagázs az én hátamon, faszom nehéz fizikai munkát végzek bassza meg, távolban stb. stb. DE se milliomosnak nem tetszett születni, se (egyelőre legalábbis)) abba a nem sok embert magába foglaló körbe nem sikerült bekerülni, amelyik piszok boldog (??, de mondjuk) mert abból él boldogan, amit szeret csinálni. De ez tényleg egy szűk kör asziszem és talán azt is lehet gyorsan mellé gondolni, hogy Nem Rajtam Múlott, a rohadt életbe Én Mindent Megtettem. A magyar ugaron disz-

nópásztorok voltak a jellemzők, szerencse, családi háttér, a valószínűtlen nő hiánya és egyéb koloncok…. Tetszik ezt tudni. Szóval mi lenne, ha megfontolná ezt és megpróbálnánk ebből kiindulva valami közös nevezőt? Love, Jill.

ui. semmi próbálkozás please a 'kisfiam' hibái, tökéletlenségei meg ilyenekkel, arról változatlanul Nem Szeretnék Beszélgetni.

ui.2. Megpróbálok fürdeni egyet, aztán ha lesz erőm majd összeütök egy könyvelős/pénzes levelet, de lehet holnapra halasztom, valamikor tv-t is kell nézni basszus….

a Sharon nem kért engedélyt, tegnap ott volt egy ellenőr...

fenébe is. mondjuk valamennyire fedezve vagyok, ma elmegy és intéz valamit.

végül is szereztem sheetrockos csapatot, most egy mexikói csinálja a tépelést, egy mukkot sem tud angolul.

Reggel megyek, este jövök, kész, semmire sincs időm.

Viszont, tegnap frappánsan elintéztem a bérelt autót, megrendeltem. ami nem olyan könnyű, mert hogy csak oda.

na, kell készülődnöm. remélem jól vagytok, megpróbállak fölhívni.

puszik

Jack

erre támaszkodom, meg a jóságra…, egy összefoglaló a helyzetünkről, lj

nézd, először is én nem érzem, hogy nagyon levagyok maradva - akár elemzésben, akár értelmezésben azzal kapcsolatban, hogy mi van. mostanra eljutottam oda, hogy nem sztereotipikusan nézem a dolgokat. nem egy ötszáz lukú távcsövön, hanem egy olyanon, aminek két csöve van. s ez, egy, egyetlen dologra megy lehogy addig, míg itt vagyok, még mit tudunk csinálni. erre. megszámlálhatatlan alkalommal beszéltem arról, hogy ez az egész a körülmények megváltoztatásáról szól. vagy az ember változik, vagy a körülményeit változtatja meg. azaz igazítja azokhoz az igényekhez, ill. ahhoz, ami ő. az előző esetben ugye két megoldás van: az egyik, hogy az ember lemond dolgokról. vagy azért, mert túl nagy, vagy azért, mert nem evilági, nem reális, s már eleve baj van a megítélésével. s el kell ismerni van ilyen. azt gondolom, hogy mi rendkívüli rugalmassággal rendelkezünk mára, az átlagosnál magasabbal. a hol így-ben, hol úgy-ban is elvagyunk. de ez is kevés. viszont van itt még valami lehetőség. ki lehet ókumlálni mit csináljon az ember a sáros cipővel, meg lehet szüntetni a sarat, mondjuk járda által. rengeteg ilyen történt, rengeteg, ami nem. van még, ami fog, van, ami már soha. ezeknek a száma, mértéke nem könnyen megítélhető. az én egész filozófiám arról szól, hogy az ember megpróbálja, keményen, kitartóan, szívósan, - s mikor kiderül nem megy, akkor! - föladja, s belátja, s alkalmazkodik. lejjebb helyezi a

mércét. kb., ennyi. én tényleg nem érzem szarul magam, hogy nem próbáltam meg mindent. az egész életem egy hétpróba volt, s tudom mire vagyok képes, mit tudok, s mit nem tudok megcsinálni. miben vagyok képes lenni, miben nem. miben akarok, miben nem. s van rengeteg pont, hogy azt mondom: igen szeretném ezt, meg azt, "ha". Ha meg lehet hozzá teremteni a feltételeket. motoros hajót nem szeretnék otthon. a vitorlással az a helyzet, hogy minden abnormitása ellenére még mindig hiszek benne, hogy megoldható. ha éppenhogycsaknál is, de igen. s ez elég. én, alkatomnál fogva mindig is azt gondoltam, hogy az ember bizonyos dolgokra képes, hogy több, mint aki, ha. s ezt mindenkire igaznak tartom. ha a Jeneinek manónak lenne egy kerek izéje, jobb lenne. ha a gyugyunak lenne egy szögletes izéje, ő is. ha a barom gerencsérnek egy ovális, ő is. rendes háza, hívjuk annak. a végtelenségig lehetne sorolni. az emberek többsége sodródik. nem választ, a helyzetek választják őt. megvan szabva, ő meg hol erre, hol arra dől, s követi az utat. ha egy statisztikát kéne fölállítani, ha megpróbáljuk ezt ábrázolni, akkor azt tudjuk mondani, hogy a többségre 99-100 százalékban. ránk 90-ben. kemény, hosszú, fáradságos, évtizedekig tartó munkával kiharcoltuk ezt. pont úgy, ahogy valaki újságíró, kolbászsütő, grafikus, asztalos, - lehetnék én is sofőr, könyvtáros, egy szaki egy cégnél. s akkor nem lenne az a 10 százalék, ami nálunk van. a különbség. Amerika, Kötcse, meg ami ott van. nos, a meglévő, s a nagy alapot képező 90 százalék, az az, ami engem nem érdekel. "nem érdekel". azt csináljuk, együtt is, külön is, s kurva nagy eltérések nincsenek. szinte mindenben egyetértünk. jól csinálod, jól csinálom, mindenki jól csinálja. szerintem még a gyerekek is. nincsenek kimutatható, s megfellebbezhetetlen baromságok. ott vannak az érvek, s indokok mögötte. s okés. a körülmények hatalma, nekem mindig is az volt, ami rabszolgává tesz, ami eldönti a sorsokat, ami determinál, ami az én véleményem szerint megöl mindent. pontosabban szólva: lenyom mindent, vulgarizál, elsatnyít, szürkévé és unalmassá tesz. s többször kinyilvánítottam, hogy én azért nem. egy tapodtat sem. talán ebből is látszik, hogy akkor engem az a tíz százalék izgat, érdekel, éltet. amíg van lehetőségem a változtatásra, addig fogok élni. ez vagyok én. főleg, mert ez a szabadság tényeit meg illúzióját is képes adni. s nekem ez az élet értelme. ezért élni. konkrétabban: én belátom, hogy dolgok " úgy vannak". te vagy az, aki évtizedek óta, kemény munkával arra törekszel, hogy "na, az azért nem úgy van". s én napról napra több mindenre mondom, hogy oké, igazad van. nem csináljuk ezt se, azt se, esetleg már nem is gondoljunk rá. ily módon ezeknek a száma rohamosan fogy. ebben a korunk is nagy szerepet játszik, öregszünk. oké. de még mindig nincs vége. még mindig van választási lehetőség. s ezt a kis pálcikát én tartom a kezemben. beállhatnék a sorba, leszállhatnék a magas lóról, s le is fogok, ez a vége. de még van néhány suhintásom, kell legyen. még mindig meg fogunk változtatni dolgokat. mint, mondjuk, a folyosó. nos, mikor beszélünk, én erre koncentrálok. mert azt gondolom, hogy még mindig rengeteg és létbevágó fontosságú dolog van, amivel lehet valamit kez-

deni. ez nálam már egy mánia lett, őrület, koncentrálás egy pontra, vagy beszűkülés. most csak ez számít. s oké, a hajót szemesen tartani, ezért, vagy azért nem megy. te így látod. s én figyelembe veszlek téged. (engem nem érdekel). s oké, nem megy, de akkor lépjünk tovább. az állatok kérdése sem megy. az hogy mikor lesz az operációd se megy, mert te jobban tudod. a Borisz dolgaiban sem értünk egyet, ezt is jobban tudod. az Sandrát is jobban tudod. a mamát is. az évit is. a gyugyukat is. a házunkat is. a pincénket, szőlőnket, földünket stb. oké. oké. s miután ilyen jól tudod, én ilyen messze vagyok, én ilyen idegen vagyok, én nekem nincs betegségem, a nyakamon mind a nyűg: háztartás, udvartartás, gyerektartás stb. én azzal foglalkozom, amit én tudok. pénzt csinálni, dolgozni, meg hogy azon az extrán, amit keresek, mit csináljunk, vegyünk. azt hiszem már csak egy dolog maradt.

Az öngyilkosságról

az öngyilkosság dolgot én még mindig nem dönteném el. ez nem olyan egyszerű. én, a magam részéről nem zárok ki semmit. de amit itt lényegesnek tartok, az az, hogy nem hagyjunk ki semmi fontosat. adjuk meg a lehetőséget. s mindenkinek megvan a maga felelősége ez ügyben, joga is. Lehet úgy lesz, ahogy te mondod. lehet másképp. lehet úgy, ahogy se te, se én nem látjuk. ezért, mint már annyiszor, más esetekben is, az ember nem lévén képes látni előre, a tapasztalatai, a tudása, az ismeretei felé fordul. hogy más hogy csinálná. hogy más mit tenne. hogy más mire készülne föl. leegyszerűsítve: lehet mégsem akarsz majd végezni magaddal. ilyen, vagy olyan okból. lehet a helyzet olyan lesz, hogy otthon akarsz maradni, kiscsirkékkel az ágyadon, s magokat szórni nekik. azt utolsó pillanatig. nos, én azt gondolom, hogy a család mindent meg fog tenni, amire képes. de bizonyos dolgokat nem biztos, hogy nekünk kell, s nem biztos, képesek vagyunk rá. millió és millió dolog van, amit nem tudok csinálni. nem értek a matematikához, a komponáláshoz, a Stock markethez, meg a mikrobiológiához sem. s ha figyelembe vesszük, hogy még én vagyok a legsokoldalúbb a csapatban, akkor ki lehet mondani, más még annyira sem. s ez még akkor is igaz, ha valaki tud valamit, amit én nem! millió és millió példa van erre. nehéz helyzetben profeszszionális segítség kell. pap, nörsz, sebész, szerelő, ügyvéd, állatorvos, traktoros. akár milyen jó ásó is vagyok, nehezen tudnám elképzelni fölásni a földünket. ilyen egyszerű. a kérdés az, hogy meg tudjuk e engedni e ezt magunknak. van, akit emberek légiója vesz körül, tárgyak légiója, meg minden. van, akinek semmilye, senkije sincs. én azt gondolom, hogy mi a kettő között vagyunk. s van, amit te szeretnél, s van, amit nekem meg kell tennem. s gondolom, volna, s van ott néhány dolog, amit ha én akarnék csinálni, te nem mennél bele. biztos vagyok benne. s ezzel semmi véglegeset nem mondok. én nem mondom, hogy úgy lesz. én azt mondom, hogy amikor eljön a befőzés ideje, legyen üveg. amikor eljön a tél, legyen fa. amikor esik, legyen esőkabát. Majd aztán hogy használjuk e, az egy

másik kérdés. s tudom, unalmas azzal a tíz százalékkal foglalkozni. tudom. s sajnálom. de én ebben élek. ez ad értelmet, hajtóerőt ahhoz, amit csinálok. másképp nem megy. másképp azonnal abba tudom hagyni. s bocsánat. tehát nekem nem az a fontos, hogy arról beszéljünk, hogy milyen ügyesek vagyunk, mert fél kézzel tudjuk enni a nápolyit. hát persze, mindenki nagyon ügyes, szép, meg hősies. extraordinary. De. de még amíg itt vagyok, arról szeretnék beszélni, hogy mi legyen. s azt gondolom, hogy erről nem lehet eleget beszélni. mert beláthatatlan, s felmérhetetlen jelentősége lehet még a jövőben. kurva jók vagyunk, de tényleg. nagyon jól csináljuk. s főleg te. hát persze. mi itt a titok, az ismeretlen, amit nem lehet tudni? amit nem tudunk? annál sokkal okosabbak vagyunk, nem? De van itt egy kis különbség. hogy én egy kicsit előre szaladok, előre látok, meg minden. s sajnos, a régi lemez, ez egy konfliktus közöttünk. különösen, ha rólad, személyesen van szó. s ettől nem lesz könnyebb. a gyerekekkel megbeszéltünk ugyan dolgokat, de a döntés, a hogyan, a miből, meg minden más, az megmaradt nekem. s próbálj meg engem is megérteni. nekem ez a dolog, akármennyire is hihetetlen, de nagyon egyszerű. nem azért, mert tudom a megoldást. nem tudom milyen hal vagy vad lesz ott, amerre megyünk. egyet tudok: elég jól tudok halászni, "vadászni" is. s erre támaszkodom. meg a jóságra.

love

Jack

Jill menetei küzdelmei otthon 2004. február 6. lítium, pszichiáterek, s véres kutyák…, A Jill levele

Hát érdekes egy nap volt mámeg. Kicsit tele van a hócipőm. Délelőtt ugye küzdelem a pszichiáterrel, döntés elhalasztva, tötyögés a mamával Siófokon, kisvásárlás, szőlőhegyi sár, tanácskozás a húgommal, három körül haza is értünk. Arra, hogy a vásártér közepén fekszik az Alex a Gyuri lánykutyáját őrizve. Jött a Joti is egyből, hogy az Alexnek véres a nyaka, mert verekedtek a kutyák. Egyből elkezdtem keverni a Jotival kutyaház ügyekben, Morzsinak lánc a kis házhoz, nagy házból hugyos cuclik kiszedése, új alom, lánc, gondoltam odakötöm a Bubut. Merthogy közben kicsit az agyamra megy a ház, konyha, tele sárral, kutya, macska szőrrel (a dagi fáskosárba pisált legutóbb). A Sandra kiment az Alexért, de elment a Gyurival, de egy tíz perc múlva megjött és úgy nézett ki, mint egy hentes, tetőtől talpig sáros és a tetején vér. Főleg a mellkasán. A csibe elkezdte vízzel öntözni, de nem találtunk sebet rajta. Még először mondom, biztos ő győzött. De aztán lefeküdt a ház előtt és egyszer csak megint csupa vér, lába, farka, kis alvadt vér a fűben... Telefon a doktornőnek (???), mosogatás, szájvizsgálat, fasz tugggya. Bevittük a konyhába, nagyon nem úgy néz ki, mint akinek nagy baja van. kb. egy óra múlva A Sandra ad nekik enni, evés közben kicsit öklendez és megfelelő világítás teremtés után kiderül véres a kaja a tál környéke. Újabb

telefonos társalgások, doktornő, Hugi, Sallaiék, közben hét óra, minden állatorvos be is zár, reménykedünk, mégis valami föl nem fedezett szájseb vagy franc tugggya. Most akkor velem alszik, reméljük, alszunk meg nem lesz semmi. Közben nekem egyre jobban beáll a hasam, igazándiból már hét körül sem voltam halálbiztos abban, hogy esetleg Kilitire menjek röntgeneztetni. Most már bevettem egy elég dögös fájdalomcsillapítót, de még nem hat, szóval volt már jobb napom. A Sandra korán reggel megy Sopronba és szombaton jön haza, valamelyik bojler zárlatos vagy franc tugggya, de enyhe cirkusz kerekedett a meleg vízhiányon hajmosás kapcsán. Hát ilyenek. Nem túl nagyszámú, de azért kellőképp nyomasztóan megválaszolatlan levél van csak a levelesládámban, kb. totális az érzés, hogy mindennel levagyok maradva, ami létezik körülöttem. Mindegy. Viszont holnap állítólag 15 fok lesz, bár annak értékéből is levesz kicsit a nyakig érő sár. Ennyi. Puszik.

Jill. Ja mégis terveket szövők azért, hogy holnap szétrúgom, a Gyuri seggét vagy esetleg lelövöm a kutyáját, de azért erre még lehet alszom egyet.

bizonyos szempontból, ez a gyerek nem rossz, …, A fiunk járja a világot lj

well, hagyjuk most a körülményeket. legyünk nagyvonalúak.

a fiunk Londonban van. előtte Pesten volt, utána Törökben, aztán Ámerikában, aztán meg Londonban. Közben is volt Londonban. Nos, nem mindenki engedheti ezt meg magának. Se fiú, se szülő. S van ebben valami magasztos artistik value. Majd egyszer a történet erről is fog szólni. Hogyha egy grafikont tudnánk csinálni, azon az lenne, hogy a sokszínű oszlopok közül, ami kiemelkedik, az a spirituális rész. Ilyesztő, meg nem hétköznapi, lehet. De ha az ember nem nagyon beszari, márpedig nekünk nem kéne annak lenni…, - akkor ez lehet jó. Nem mindenki teheti, s teszi ezt. Ez biztos. Én valójában mindennel egyet is értek. (egyel nem, mi van velünk. ez valami time lapse, persze. de valami önzés is. egy ember élete hosszabb, mint a szülei néhány éves válsága. ez is biztos. s ha igazán szeretjük őt, akkor nem a mi kis önzésünk, érdekünk jár folyton a fejünkben. akkor Őrajta gondolkodunk, mi lehet neki jó, hasznos, érdekes, meg minden) Mi mást tud az ember tenni, mint adni? Korlátozni? Fejet lenyomni, derekat betörni, lábakat kicsámpítani, Yes sir, Yes mam, de egy nice gyereknél, mint a mi fijjjjjjunk, mit sem számít. tudja ő aztatat, jobban tudja. szóval, let him loose. ezt gondolom. S ha a haja szála sem görbül, he suppose to be the greatest man. Na, ez jutott eszembe. I love him, too. s love you

Jack

február. "elveszett illúziók", ez volt ugye a címe a történetnek.

(vagy megszerzett illúziók…)

s az jut eszembe, hogy az ember egész törekvése, nagy motivációi, amplitúdója a motorja berregésének, a kipufogója szaga, s igen jelentős része a külső és benső karraktereknek, mind arra ment, hogy megváltsa magát, valamivel.

két villa, két kanál, két pecabot…, lj

ismerjük ezt ugye. ott áll szegényen, nincstelenül, a gondolja valahogy manipulálnia kellene vagy magát vagy a világot, de inkább mindkettőt.

mondhatjuk magyarul is, "kéne valamit már kezdeni vele".

aztán ezért lemegy bányászba, s vesz fényképezőt, autót, gyurmát, sztereót, bizonyítványokat, anyagokat gyújt a rezüméjéhez, házat, utazik, olvas, meg minden. s aztán kiderül, hogy a Praktikája nem old meg mindent. a Volkswagenje sem. jól felkeveredik minden, de a háló kicsi, véletlenszerű halfogásokra elég csupán, s nem jön a nagy kielégülés. s a történet, mint egy Saga, a végtelenségig folytatódik, évtizedekig, ami ugyan az, s előbb utóbb az ember elérkezik a kérdésfeltevéshez: oké, de akkor mi? Hány, mennyi, mekkora, milyen stb. tárgyak, meg mind a fentebb felsorolt aztán élményekké, életérzéssé, s hasonlókká állnak össze, kis rendszerek keletkeznek. s ezek természetesen az ő elévülhetetlen tulajdonai, jegyei, meg minden. s megint eljön egy kérdésfelvetés: oké, az akkor most mi van? mekkora az oké? Azaz, mi is az élet receptje? meg egyáltalán, mire megy ki ez az egész? S el tudok képzelni sok elégedett embert. buszsofőrt, akit gondosan igazgatja a műszer falon tartott apró tárgyait. bólogató kutyáját is mindig leporolja a hátsó ablakban. s ugyan ez irodákban: családi fényképek, matyós alátéteken. otthoni elrendezések: ahol a kifelé vagy befelé nyíló kiskapuknak mind megvan a maguk jellegzetes zármechanizmusa, vagy így, vagy úgy működik, s az ember - végül is - ettől kicsit megnyugszik. elkerített egy darabot a káoszból, s ő igazgatja. egyfajta kiemelkedés, szabadság, uralkodás, jelleg birtoklás. fasza. Aztán egyeseknél eljön annak is az ideje, hogy - persze soha meg nem tagadva - de tisztán látja, hogy mekkora a komplexitásigény itt, s milyen silány minden igyekezet. mert, ahogy a tapasztalatok, mint a Baudelaire versben összefutnak, látja már a fényt, hallja már a hangokat, melódiákat, a ritmust, a konyhafelszerelésével már milliónyi variációnak a végére járt, a varázslatos új ruhákba öltöztetett ember újra és újra kilép belőle, mert persze olyan állhatatlan. s persze menet közben az is többször fölvetődik, hogy ez fogyatékosság, vagy megváltoztathatatlan, tudomásul veendő tény e. s például kiderül, hogy mindkettő. S valahol az is kiderül, hogy az ember milyen butának születik, milyen éhes, milyen üres. s persze tanulni, okulni, tapasztalni akar, gazdagítani önmagát. s kellenek a tárgyak. fényképező - a szeme megnagyobbítására. autó a lábához. hajó, mert annyit azért mégsem lehet úszva megtenni. s például nem lehet a vizen ülni, nézni egy naplementét, s Martinizni. kávét főzni sem. ezek a tárgyak végül arra valók, mint például a ház, ahol az ember dolgokat halmozottan követ el. nem fázik, nem ázik, berendezheti, átrendezheti, hempereghet s bolyonghat benne, pirítóst majszolva

tévénézés közben a kádban. például. ilyen kis szabadságok. hajózás közben kiderül ugye, hogy vannak pókjai, amiket rátekerhet a vásznakra. van sztereó is, ja igen. lámpa is az árbóc végén, s ha sikerül működtetni, akkor az egy jó kis hangkiegészítés tud lenni az éppen összetákolt szonátájában. kulcsok, amikkel ajtókat lehet nyitni, s azok lehetőségekre tárulnak föl. ház, pince, autó, hajó, biciklik, kapuk, pajták, kamrák, kultúrházak, könyvtárak, szerszámosládák, műhelyke, bőröndök, s titkos levelesládák jelszavas kulcsai. egy kis magánvilág, meg még több. S imígyen aztán eljut az ember oda, hogy már csak ül egy padon, a fűben, s eszébe jut, hogy ennyi. van mindene. mindezek a tárgyak, eszközök, lehetőségek megadták neki a lehetőséget, s valójában már mindent tud, már mindene van, s egy fordított folyamat indul be. normális esetben. S már nem is kell egy csomó minden. félre is lehet tenni őket, el is lehet adni őket, vagy átadni azoknak, akik még nem tudják. persze, komfortnak azért maradjon néhány, de ez már csak elenyésző kis hányad: két kanál, két villa, két pecabot, egy csónak. Fuck that shit. De komolyan...

Jack

Hogy is állunk valójában, A Jill levele

Átfutottam utóbbi leveleit, okos dolgokat ír, bár bennem újabban lenne némi (naiv?) igény, hogy nem elég a régi nóta, talán mégis lehetne némi új ízt, az ismétlődésekből levont tanulságot, valamit behozni, talán meg is próbálkoznék valamit mondani, ha jobban lennék. De nem vagyok, fizikailag sem és a 'spirit' is mintha zuhanna keményen. Igazándiból elégé be vagyok fosva, nem az operációtól félek, hanem ami körülötte van, megyek egyedül a pakkommal? kihoznak, szarul leszek és egyedül? elfogy cigim, hálóingem, mit csinálok? ki vesz ajándékot a dokinak? hogy jövök haza és egyáltalán. Mi van ha mégsem sebészeti a problémám, ha csak egyszerűen megunta vagy elfelejtette a belem a föladatát, mi van ha úgy legyengülök, hogy onnan nincs fölkelés, ki fog metszeni, füvet nyírni?

további nyekergés a megértésről, meg a meghalásról…, A Jill levele

A Sandra már most bömböl, hogy én is kórházba megyek, ki segít itt kinek? Az Alex csavarog, a kismacskák ágy alá bújnak, ha meglátnak, a Morzsi megkötve, ami a lányomnak mérhetetlen szenvedést okoz. Tekintettel a kifelé mutatott hősiességesemre, nem is igazán fogja föl senki, hogy miben is vagyok én. És édesapám, gecik az emberek...

Szóval kicsit lent vagyok, és igazándiból lehet ezt még nyomni, még szaribbul érezni magamat, hogy kéne segíteni A Sandrának pl. szakdolgozat ügyben, hogy meg kéne próbálni segíteni a kisfiamnak lakásügyben, hogy értelmesen a 10 százalékodról kéne kommunikálni veled, de mintha nem menne a dolog.

Lehet csak reggel van.

Na majd később is.

Puszik, Jill.

Kell legyen egy megoldás a problémákra…, ljil⚜

Cicusom,

tényleg nagyon sajnálom, hogy így van, meg így érzel.

de magával a betegség-fájdalom okozta dologgal „nem kéne már sokat törődnöd,", meg, az nemsokára meg fog oldódni, s újra jobban fogod magad érezni. látom is, értem is, hogy volna és lenne a dolgoknak egy ideálisabb elrendezése, szervezése, ügymenete stb. S azt is látom, hogy nem úgy lesz, mert nincs rá kapacitás. S erre azt kell gondoljam, hogy akkor nem lesz olyan jól... viszont nem mi vagyunk az egyetlenek, akik így járnak, így vannak. s akkor is van valahogy. lesz valahogy. ugyanakkor ezzel a néha betörő felvillanásokkal nem tudok mit kezdeni. évek óta megoldásokat javaslok, de senki sem hallgat rám. S könnyen lehet, ezek a megoldások nem azok, mert nem valósíthatók meg, de nem jut jobb eszembe. valahonnan az jutott eszembe, másnap, hogy kiderült mi van veled, hogy össze kéne a családnak fogni. s javasoltam a Borisz jöjjön ki egy évre. se akkor, se később nem ment. a másik ötletem, az egy bejárónő lenne. s tudom, hogy az nem könnyű, de annál inkább meg kéne oldani. időbe kerül, amíg talál az ember, s időbe mire kiderül jó e, s időbe míg betanítja az ember. mert lehet öt nem jó, a hatodik válik csak be. de így, hogy a férj külföldön dolgozik, a fiú Londonban csövezik, a lány a tűrés határán két iskolába jár faluról, állatokkal, házzal, meg mindenféle tökéletlenségekkel, neked ez csak egy nagyon határeset, vagy tudod csinálni, vagy nem, s ezzel kéne számolni. Tele vagyunk mindenféle hiú reményekkel. valahogy nem jól fogjuk föl a valóságot, mit kéne tenni. s persze nyomasztó, meg lehangoló így gondolkodni, ebben lenne, így élni. senkinek sem hiányzik. de nem igazán látok más megoldást. vagy a Borisznak, vagy A Sandrának, vagy neked, vagy nekem, de meg kellene ezeket a dolgokat oldani. s látom, hogy ott senki sincs, s az jutott eszembe, hogy akkor lehet nekem kell, valahogy. de hát ugye dolgoznom kéne, mint a baromnak. még többet. már alig állok a lábamon. ez a költözködés, meg a Borisz kijövése keményen kihat még mindig a dolgokra, s lehet beletelik még néhány hónap, mire kiheverjük. Én még mindig komolyan hiszem, hogy ez az egyetlen valódi megoldás, mert tudok annyi többletet keresni, ami megéri. csak erre kell koncentrálnom. S ugye most az fog jönni, hogy hazamegyek néhány hétre, s ez alatt kéne valamit tennem. nem tudom hogy. az élet ott valahogy nem állhat meg. ez nyilvánvaló. neked is, A Sandrának is, meg a Borisznak is segítség kellene. mert vagy nem tud, vagy nem akar, vagy nem képes senki ennél többre. végül is mindegy. szerintem jobb lesz, azzal, hogy te jobban leszel. s ha kis szerencsénk lesz, meg jól csináljuk, akkor meg tudjuk oldani. Segítség kell. ez van. nagyon cuki és aranyos vagy, hősies is, tök jól gondolkodol - majdnem mindenben - s én igazán nem haragszom rád, nem neheztelek rád, amiért nem jobb a helyzet. szinte minden területen bebizonyítottad, hogy milyen nagyszerű dolgokra vagy képes. semmi baj veled, azon

kívül, hogy limited a teljesítőképességed. de ezt a dolgot, valahogy szélesebb körben be kéne építeni s gyakorlatilag alkalmazni. nem csak az éviéknek kéne megmondani, hogy "ez van", hanem nekünk is el kéne fogadni. úgy érzem, hogy van lehetőség lépni, tenni valamit, s ez reményre ad okot. az a napnál is világosabb, hogy arra kéne koncentrálni, hogy neked minél kevesebb dologgal keljen foglalkozni. főleg magaddal. s ha még másra is van időd, erőd, akkor inkább csak a gyerekekkel való "ügyintézéssel". szerintem ez bőven elég. de akkor ott van még ezer más: takarítás, fűtés, bevásárlás, kert, ház, föld. ez egy professzionális tevékenységet igényel, full time. ezt te nem tudod csinálni. s vagy hanyagoljuk, vagy csináltatjuk. A Borisz szokta mondani, hogy ő nem szeretné kiadni a még a pajtát sem, mert ő nem akar buzi németeket a házunkban. s ugyan ez a bejárónővel. hát persze. nem akarunk egy idegent a házunkban. a Millie sem akart. senki sem akar. de valamit valamiért. Az, hogy milyen jól vagyunk, az csak egy látszat. nem vagyunk olyan jól. nem vagyunk abban a helyzetben. sok eredményt értünk el, de még mindig nem. majdnem, de nem. Rettenetes erőfeszítéseket tettem, hogy a Boriszt rábeszéljem, menjen Kötcsére. mert azt gondoltam, még mindig jobb lenne, mint egy idegen. de ez a téma lejárt, nem működik, s tovább kell lépni. ha nem ő, akkor más. ezt a dolgot meg kell oldanunk, s nekem senki ne mondja, nincs megoldás. ez végső soron pénz kérdése. ha tudunk fizetni valakinek eleget, kell működjön. szerintem még akkor is megérné, ha valakinek havonta fizetnénk 150-200 ezret ezért. az meg nem igaz, ilyen nincs! Balatonboglártól Kilitiig. Még beszélünk erről,

Jack

A Jill levele A Sandrának...

To: Sandra
Sent: Monday, február 09, 200 11:17 PM
Subject: hétfő

Képzeld, jött egy vihar és esett 10 perc alatt 5 cm hó. Még az Alex is hazafutott, a mancsaiba ragadt hócsomókkal.

Viszont megsütöttem életem eddigi legfinomabb kenyerét. Tényleg nagyon szupi lett.

Közben beszerveztem magamnak, hogy szerdán Kaposvárra viszem a mamát. Remélem elolvad ez a disznóság itten.

Viszont, itt a Goethe papi

Nyugtalan szerelem

A ködnek, a szélnek,

száz szörnyű veszélynek,
sziklás meredeknek,
hónak, vad ereknek,
hajrá, nekimenni!
És sose pihenni!

Jobb volna körömmel
tépetni, veretni,
mint ennyi örömmel
tetézve szeretni,
ha égve a vágyban
szívhez közelítünk,
jaj, mily csodalágyan
sajdul meg a szívünk.

De hát hova essek?
Erdőbe siessek?
Nincs béke velem.
Minden hiába!
Élet koronája
te vagy, Szerelem!

de van aranyosabb is

Vadrózsa

Rózsát lát meg egy legény,
vadrózsát a réten;
szép, akár a hajnalfény,
fut a fiú könnyedén:
erre vágyik régen.
Piros rózsa, rózsaszál,
vadvirág a réten.

Fiú szól: Letörlek én,
vadvirág a réten!
Rózsa szól: Megszúrlak én,
nyúlhatsz százszor is felém:
nem szakítsz lemégsem!
Piros rózsa, rózsaszál,

vadvirág a réten.

A fiú letépi már
a rózsát a réten;
jajgat, szúr a rózsaszál,
tolvajával szembeszáll,
nem menekszik mégsem...
Piros rózsa, rózsaszál,
vadvirág a réten.

meg

A kedves közelléte

Rád gondolok, ha nap fényét fürészti
a tengerár;
rád gondolok, forrás vizét, ha festi
a holdsugár.

Téged látlak, ha szél porozza távol
az útakat;
s éjjel, ha ing a kis palló a vándor
lába alatt.

Téged hallak, ha tompán zúg a hullám,
és partra döng;
s ligetben, ha néma csönd borul rám,
téged köszönt.

Lelkünk egymástól bármi messze válva
összetalál.
A nap lemegy, csillag gyúl nemsokára.
Ó, jössz-e már!

Na pusssz, remélem tetszenek. Zanya.
ui. beszéltem hoki mamával, hokival, lujóval, mindenki nagyon érdeklődött utánad.

Febr. 10. Az én zavaros válaszom…a Borisznak

Fiam,

először is rettentően örülök, hogy írtál. ez így van, s ez különösen akkor érdekes, ha az ember tízezer prizmát tart a mosó edényében a patak partján. sok út vezet fölfelé, s én elismerem az egyik az amin te mész. csak azt a spirtitet ne hadd magad mögött. valahogy úgy képzelem el, hogy az mint egy surf board, s az ember azon megy, vigyorogva, (mint ha hülye lenne), pedig emberek tévednek. annyira nem tökéletes enviroment ez, Thanks god, hogy ne lenne nekünk is megannyi ösvény. Az nagyon fontos lenne, hogy megértenéd annak a lényegét, hogy Anglia, Amerika és Magyarország között van. s te meg pont ott. tudod mind a két helyet. s ilyen - hm, lehet senki sincs abban a nagy albiumban, rajtad kívül. ezt tartsd a fejedben. Londonban vagy, ez önmagában is jó. ha semmit nem csinálsz. nézd az emberek szemét, hallgasd mit sóhajtanak, s tanulj belőle. ez egy experience, s talán ez a legnagyobb lényeg. Ezt, ha vulgárra fordítjuk, azt jelenti, hogy nem az, hanem valami más a lényeg. a Dianát megölték, így, vagy úgy. királyi család ide, vagy oda. Empire ide, vagy oda, a repedések elkerülhetetlenek. Az biztos, hogy az egy sziget, a nyugat nagy óceánjában, félúton. van pénz, van western agyrém, de van intelligentia is. (hála a dánoknak és a franciáknak…) szerintem jó helyen vagy. bár, az a hülye, szúk agyú apám azt mondta, ez a hely jobb. mindig ide akart jönni…, bullshit, persze. megkímélte magát ettől a kiábrándulástól.nem kell egy nagyon nagy angle, de arra vigyázz, kicsit mindig fölfele menjen. erre nagyon vigyázz. ne keresgélj a kukákba. ne mosogass sokat. ne többet, mint amennyi a social underground megértéséhet, komoly megértéséhez kell. utána állj föl az asztaltól, s mondjad, sorry guys, i have to go, there ara so many job to do. s itt nem pénkeresésre gondolok csak, de arra is. egy óra alatt meg lehet keresni - amit máshol egy éven keresztül. ez a nagy reményem. hogy te ezt te megtalálod. Két dolog kell hozzá: nyitva tartani a szemed, s minél, de minél több, endless, szituáció, helyzet, ember, meg minden. Példa: A Sandra "finnyásága okés, de csak akkor, ha elég lehetőséget ad magának, hogy megtalálja a hercegét. “szerintem minden okés, jó helyen vagy, de csak akkor, ha kiszívod belőle a lényeget, mint a kolibri a sziromból. Erősödj az öntudatodban, hogy te a legkülönb vagy mindenkinél. s valaki- nos, valaki, kell fizessen ezért. Csak hogy leülhessen a lábadhoz, s hallgathasson…a többit söpörd le a válladról...s menj tovább.

we are winers, mert minekünk ott van mindkét oldal. nem turista, citizens tartsd ezt, mint a lovag a kardját, a pap a keresztjét, a Buddha a mosolyát az arcod előtt, hogy valaki előbb utóbb, de bejöjjön ebbe a kingdomba. mert ilyen nincs. Big time. Én megvagyok, mászok ki a gödörből, minden jó lesz. Még írok. Love

Apa

Kozmetikusi kísérlet, A Jill levele

Meg az én válaszom, azaz „ne add föl”, lj

ismerős történet.

az én egész életem tele van ilyenekkel. most nem régen - pár napja - elindultam, hogy most aztán megkeresem azt a baszott Wallmartot. itt, egy hosszú híd, egy hajmeresztő alagút végén, zuhogó esőben, késő este. szunyókálás után, félkábán. s mentem, valójában nincs rajta a térképen, rohantam highwayeken, sugárutakon, össze vissza, s aztán hazajöttem. s marhára örültem, nem volt semmi baj. az ember próbálkozik. Amúgy is a spontaneitásnak elég nagy hagyományai vannak nálunk. meg a telhetetlen méhecskés gondolatoknak. hogy "na akkor még mit?" találjunk ki valamit. De, szerintem ez még mindig normális. hiszen vannak nyálunknál rosszabb emberek, akik a rendszeretetükben, szervezettségükben korán fás karalábékká váltak. Persze ez alkat is, egy kis gyermekdedség, szándékos fitalkodás, rúgkapálás az öregedés ellen, nem belenyugvás meg minden. s ahány ember annyi megoldás, de mindenki hülye valamilyen formában, szóval amíg az ember a bajokat elkerüli, addig jó.

itt van ez a feka. 51 éves, s semmilye sincs. nothing. semmihez nem ért, béna, elvesztette a munkáját, a jogsiját, a pénzét, a házát, a családját, beteg, s megalázott. gyalogol az esőben. tíz dollárokat kér esténként, ami jegyre meg buszra elég. koszos, büdös, toplák, tanácstalan, fáradt, és szomorú. de még ennél is több, fölsorolhatatlan. S persze, van egyszer egy apa, aki extrém, sok mindenben az, próbál jólnevelt lenni, de nehéz neki a smúzolás, mert vészhelyzet van, az élet durva, rövid, meg minden. s van egy nice lady, aki valamilyen okból, de maga is átmegy extrémitásokba, már nem elég a mindenkit kielégítő finomkodás, egy picit többre vágyik. Mert. s van ott egy konfliktus, persze. de ne tegyük tönkre se a saját vállalkozásunkat, se a mások meglepetését, egy harmadik személyes mindent átfedő s örökös kritikával, hogy most aztán se ez, se az ne legyen jó. szerintem teljesen normális dolog volt, amit csináltál. (ha kirívó példát keresünk, az az volt, amikor elkezdtél inni, s elindultál az autóval, az igen, azt nem lehet. mert ott a baj, a nagy baj, az ott van, mint az orosz rulett. az nem kell) de kozmetikushoz próbálni menni, az nem a világ vége. csak nyugi. Kis dolgok, sok, ami sikerélményt ad. azt hiszem, ez fontos. Amúgy, persze egyedül vagy, egy csomó minden a te magányügyed, de hát ez így van. te is ezt akarod. milliószor mondtad, hogy nem akarod átadni magad valami institúsönnek, se szisztémának, se személynek. Akkor meg mi? Kis pánik van, normális, a környezeted nem beteg, valahogy ki kell bírni. de ne bántsd magad, attól semmi sem lesz jobb. Szerintem minden mindjárt jobb lesz.

(én jól vagyok)ne add föl, oké? Love you

Jack

lassan készülődnöm kell, ljil⚜

semmi semmivel. dolgozom, mint a barom, s ezen a nem sok pénzen kívül elismerést nem kapok. de tényleg örülök ennek, lehetne sokkal rosszabb is. meglátom, vagy így, vagy úgy, de több pénzt kell csinálni, ez biztos.

ma berakok valamennyit. Még nincs vége februárnak…ottan folyamatos havazásokat mondanak. elég egyértelmű. lesz egy-két napsütéses nap, de olvadás még a láthatáron sincs.

lassan el kell kezdenem készülődni, pakolni, ilyenek. Remélem minden okés otthon,

love

Jack

A Jill most megy kórházba, az időjárás, meg a levelek nem jönnek át, la

Kislányom,

semmilyen levél nem jött át az utóbbi három napban. se kép, se hang...

talán valami másik site-ról kellene forwardozni…próbálok telefonálni, nem tudom.

itt kemény hó esett éjjel, s most tiszta jég minden. de próbálok menni dolgozni.

amúgy minden okés, remélem jól vagytok. Jó lenne ha működne a telefonod, szóval tudnálak hívni.

love

apa

azért, hogy a lényeget el ne felejtsük…, lb

well,

tudom, bizi vagy, mindenféle érdekességekre nyíló ajtók vannak körötted, s ez jó.

ezért aztán, mint valami régimódi vaskalapos öregúr, csak félve merem említeni, hogy könnyen lehet a század legnagyobb, legtisztábban látó, a lényeget leginkább megragadó embere, az Orwell, ha mégiscsak volna rá kis időd s türelmed, megér némi alapos inhalálást.

csak hogy azért a lényeget se felejtsük. (kicsit azért szomorú vagyok, hogy kimaradok az életedből...)amúgy megvagyok, olyan hetven órányi heti rabótyíjjal, minden fasza.

Apa

2004. Febr. 22. Január-február Norfolkban, napló részlet

Hát hát hát. Kicsit kupleráj ez az egész. Először is jó marha nagy tél van. Viszont alig, hogy a Borisz elment „bejött" a Sharon féle munka. Féltem tőle, jó szar. Összetákolt ház, elszállt nő, piperkőc házügynök, kosz, meg minden. Mindjárt az elején mondtam a nőnek, ez nagy munka, de hogy meddig fog tartani, azzal muszáj volt sumákolni. Azt mondtam három hét. Aztán szép fokozatosan adtam hozzá dolgokat. gipszkartonozást, meg egyebeket, hogy azt más csinálja meg. Ő is jó nagyokat tervezett. S persze semmi sem lett belőle. A nő semmit sem tud igazán jól elintézni, amit neki kellene. Üvegest, tisztító embert, segédmunkást, linóleumost, festőt, szekrényajtó gyártót. A gipszkartonost is én szereztem.

A segédmunkást is. De persze az a fajta, aki a jóból is rosszat csinál, s ellened fordítja. S minden mögött a férje áll. Lázít. S persze az is baj, hogy elmegyek. S próbál is vele zsarolni. A lényeg, hogy a három hétből öt lett, négyet ki is fizetett, de most nem jött pénteken. Sejtettem, de reménykedtem miről is van szó. Odahívtam, de a melósra hivatkozva. S mondta, majd jövő szerdán fizet. S persze kivertem a balhét. Mondtam mindent. Hogy följelentem. Hogy otthagyom. Kezdtem összepakolni. Fölhívta a férjét. S adott egy ezer dolláros csekket. A pénzem az minimális. Ha nem fizet ki, az azt jelenti, hogy nem tudok hazamenni. Egy pillanatra bele is törődtem, s azt gondoltam, hogy dolgozom tovább. Megint elhalasztom a hazamenést. Egyszer beígért fút-fát, de az is csak mézesmadzag volt, azt hiszem. Nem nagyon akarok ennek a nőnek dolgozni, legalább is nem ezek között a feltételek között. Nem ezért a pénzért. Még mindig nem pakoltam össze, jó marha fáradt vagyok, egy iszonyú fárasztó út áll mögöttem, meg ilyenek. Szóval ez nem egy leányállom. Felsorolni is nehéz a bonyodalmakat. A van-nek találtam helyét. Ha minden igaz, az oké. Az Oldsmobil nem működik, már megint az üzemanyag szivattyú, vagy mi. Legalább nem tudják ellopni. Odaígértem ennek a Johnnak, de nem fog menni. Ha a Sharon nem megy, úgy nem. Majd valami lesz vele, vagy megcsináltatom, vagy megcsinálom. Fenébe is. Na jó, erről ennyi, nem valami felemelő téma.

0223 Mikor az ember azt hinné, minden jó…, naplórészlet

Pár napom van elmenésig. S teljes gőzzel dolgozom. Viszont ez a fajta munka lehetővé teszi, hogy azért nap mint nap intézzek dolgokat. Igyekszem leegyszerűsíteni az életem, de még mindig bonyolult. Reuma elleni gyógyszer a Walmartból, Skin Mask keresés, közben elfelejtem a kenyérsütő tálcát. T-Mobil, de aztán kiderül csak telefonon, de sikerül csökkentenem az időt, 300 perc elég egy hónapban. Aztán a bank, fölveszem a 1000-et, amit kaptam. A bank a motel szomszédságában van, ahova érkeztem Wilmingtonból, micsoda különbség! Ilyeneken múlik…Aztán spanyol étterem, kicsit gagyi kaja, aztán A Jill kártyája, működik. Aztán teszek be nekik négy kilót. Aztán dolgozom, jó sok mindent megcsinálok. A munkásom telefonál, hogy nem jól van, meg ilyenek. Senki sem

jön dolgozni, egyedül vagyok. Ja igen, s elintézem, hogy a biztosításommal ne legyen probléma…Beszélek a Normannal is, a Sharonnal is. Vagy kezdik megérteni, vagy hazudnak. Kiderül, de majd ha visszajöttem. Időm semmire nincs. Mikor hazajövök, hulla vagyok. Pár sör, kaja, s alvás. A legokosabb dolog, amit tudok csinálni, hogy sokat alszom. Egy elég meredek út áll előttem…Nos, hogyan is végződik a nap? Hazajövök, s kiderül, az aol nem működik. Letiltották. Mert nem jó a kártyám. Mert nem használtam még. Egyik napról a másikra...

S minden hiába. A bankos levélben nem volt sehol, hogy ez mandatory! Hogy azonnal kell csinálni! Szóval, mi a tanulság? Hogy itt minden fasza, ha van pénzed, ha résen vagy állandóan, mint az állat, csak hát ez azért nem normális. Ennyire kiszolgáltatottnak lenni, folyamatosan pislogni körbe körbe, honnan jön egy veszély. Idióta egy szisztem, azt hiszem. Viszont ezt a levelet úgy tudom írni, hogy most nem tudok fölmenni az Internetre. Három éjszakám van még. Pontosabban kettő és fél, mert olyan éjfél körül el kell indulnom, hogy időben odaérjek...S két napom van dolgozni...Bolondokháza ez az egész, az biztos.

Na jó, erről ennyi.

A komplexusokról meg a hátterükről, családi használatra, lej

igen, végül, ha egy magányos, de a legerősebb motívumot akarom kiemelni a személyiség formáló tényezők közül, akkor azt kell mondanom, hogy ez a könyörtelen kisebbrendűség érzés, amiről beszélni kell, amit érteni kell, amit figyelembe venni kell, ha valamit akarunk érteni. Minden egyes alkalommal, mikor a leghalványabb célzás, utalás lehetősége felmerül - mármint, hogy itt Őrá Vonatkoztatva valami megjelenik - kész, vége, annyi. S direkt próbáltam. Egy pár mondaton belül váltogattam a személyest az általánossal, s amikor róla volt szó megfeszült, amikor nem, akkor elernyedt. az előzőről nem lehetett beszélni, utána igen. S persze ha tovább lépünk, s azt kérdezzük, hogy oké, de a fenébe is valakinek miért fontos olyan nagyon az elismerés? sok más okot nem lehet találni, mint hogy nagyon is bizonytalan. Aztán ha megint tovább lépünk, akkor ugye az merül föl: oké, de miért nem bizonyosodik meg? Mert akkor kiderül, hogy igaz, vagy nem. nem? Ha igaz, s itt valójában csak ez érdekes, mármint valami baj van, akkor ugye minimum két dolog történik: az egyik, hogy szembe kell vele nézni, a másik, hogy ott is kell tartani - külső hatásra a figyelem központjában! ami ugye nehéz. de még ennél is több. Mert ugye ez valami súlyos pszichológiával töltött agymunkát igényel, ahol dolgokon át kellene rágni magunkat: leltározás és kimutatások, a következetlenségek, ellentmondások, logikai bukfencek megragadása, hanyagság és lustaság okozta rendetlenségek eltakarítása stb.

nos, mikor az ego, imígyen látja a rettentő munkát maga előtt, a saját farkába harap. mert először is már előre retteg a pszicho-fiziológiai kíntól, amit ez a folyamat sejtet. másodszor: egyáltalán nem biztos, hogy ennek önerőből a végére lehet jutni, s pláne nem, hogy megoldódik. még részleteiben sem. akkor meg minek. Akkor, a faszba!!!!!!!!, miért nem csak fogadunk el mindenkit!!!!! - úgy ahogy

van. beleértve magunkat is!!!!s - hogy tovább lépjünk, ajánljuk ezt mindjárt fel a kérdőre vonónak is, s akkor jó esélyünk van a fenti rettenet elkerülésére…s persze, ezt tovább lehetne részletezni, valójában nem is olyan nagy ügy, csak koncentrálni kell arra, amit tudunk. s szépen lejegyezni. De legyen ez most elég, s egy teljesen már irányba, lépjünk tovább. A Borisz ugye nem te vagy én is. nos, bennem meg ugye van egy antidepresszant, ami úgy szól, hogy do something. ezt találtam ki magamnak. mert rám meg az igaz, hogy az elviselhetetlenségig képes vagyok magamat vádolni. ilyenkor aztán az ember nekiáll, s bizonyít! s bizonyítások közben az ember fejlődik, javul, azaz már nem lehet annyira kemény vádakkal illetni, s lassan a külvilág "jogos" vádözöne, jelentéktelen apró szeplősséggé változik. nem győzöm hangsúlyozni, hogy ez munka. talán a legnehezebb, legfárasztóbb munka a világon. itt kíméletről szó sincs. testileg-lelkileg kiborító. viszont, évek kemény gyakorlásával fölfejlődhet az ember, az egész rutinmunkává válhat, amit viszont többé kevébé, de folyamatosan végezni kell. az ember életének a részévé válik. s ilyen munkát nem mindenki vállal önkét magára, az biztos. Még akkor sem, ha ez az az út, ami Delphi-be vezet, ahova a nagy kapu fölé ez van fölírva: "Ismerd meg önmagad" mert, hogyan tudom én megoldani magam, ha nem tudom mit? Akkor azt mondom: nem kell megoldani, "jól van az úgy "s nem kell túlságosan hangsúlyozni, hogy ez a létező legnagyobb, s legszemfényvesztőibb család, amit ember el tud követni…de valójában nem erről akartam beszélni. Ha a történetet onnan folytatjuk tovább, hogy valakiben ez egy erős tényező, akkor a további kérdés, hogy milyen más erős tényező van még, ami majd ezt befolyásolja? nos, a tőlem nyilvánvalóan örökölt indulatosság - azaz a vissza-nem-folytás rettentő kényszere, hogy ne feszítsük tovább a húrt, mert fáj! mert árt! mert értelmetlen! ---azaz másképp mondva az elfolytás, elrejtés képességének az alkati hiánya, azt mondja, hogy tiltakozz! Mond meg hogy Hagyjanak Békén! fuck off…s ezt köbe a világon úgy hívják, hogy veszekedés. balhé. A híres lassúság mögött persze, semmi más nincs, mint az örökös halogatás. de, évek hosszú során keresztül, az élet mégiscsak dögivel hoz föl következetlenségeket, amiket azért mégiscsak jó megoldogatni, ha az ember legalább belül s sutyiban békét akar, s nem átbaszni önmagát, lépten nyomon. s ezek a dolgok - ugye - gyűlnek. laza partikolok repkednek a felfoghatatlan térben. de, aztán a nyél kezd a seprűvel összeakadni, a söprés a renddel, a rend az életmóddal, az életmód a házassággal, a házasság az örökléttel, az öröklét az elmúlással, vallással, polgárjoggal, társadalmi igazságokkal és így tovább. rendszer keletkezik. S az ember egyszer csak kilét egy fényes délelőttön a kunyhójából, s ahogy hunyorogva kőrbe kémlel, egy másfajta világra kezd ráismerni, ahol már többé nincs is miért őt annyira bántani, nem ez a legfontosabb felé irányuló tevékenysége másoknak, nem is olyan "szar", sőt. de, ne felejtsük el, hogy itt valaki dolgozott. titokban, s keményen, ha kicsit hosszan is, de a háttérben valamire jutott. ez a történet. valamire jutott önmagával.

s persze fölmerül: miért nem oldotta meg már ezt az első ponton? Miért tartott ez ilyen soká? miért kellett éveket, évtizedeket szenvedni? mert szenvedni jó? na de ennyire? s persze alkat. hát persze! mi van az ésszel? Nos, ennyi erről dióhéjban. S ha vesszük mondjuk a Mamát-Jillt-Boriszt, akkor elég könnyű fölfedezni a fejlődési vonalat.

ismerjük a mama egész világot hibáztató régi őrjöngéseit. meg hatalmas letargiáit, ahol nincs mit, s nincs miért tenni. meg a közben lévő ájult csendeket…aztán elérkezünk a mai Bölcs Mamához, aki megoldotta, aki végül is eljutott az egyensúlyhoz, a szimpla normálisséghoz, ahol a világ, az emberek, a helyzetek nem szörnyük, hanem olyanok amilyenek. S - hát persze - ismerjük A Jillt is. akit a kegyetlen férje, a sors, meg egy betegség kicsit a gyorsító sávba helyezett, s ime, milyen érdekes! már szinte a mama szintjére jutott - átugorva jó néhány évtízedet…s itt van a Borisz. S a kérdés: mik lennének azok az ideális és idealizáló tényezők, amik fölgyorsíthatnák ezt a szerencsés folyamatot?

Jack

Mit tudtam én a fiamnak adni? lj

Eszembe jut megannyi kis story, amit a Borisz, mint rólam való emléket sorol föl. “amikor ezt mondtad, vagy azt csináltad, Apa" Amikor erre volt alkalom, régen, valahol, valamikor. S aztán eszembe jutnak dolgok, amiket nem én mondtam, de lehetőséget kapott rá, hogy kipróbálja, csinálja, elmerüljön benne. S ami valahogy, ha indirekt módon is, de a mi világunkhoz volt kötve, abból fakadt, eredt. S persze ott vannak mindazok, amik tőled jönnek. s elment s élt egyedül, s nyilván ő maga feltalált, kreált, alkotott valamit, s hozzá alkalmazkodott. az iskolában meg másutt. Na meg persze - a tanult dolgok. s mindez ráépülve az alkatára, amit kicsit jobban sikerült most közelebbről is megismerni. s próbálom ezt mind együtt elképzelni, ezt a kerengő ringlispílt, vidámparkot, hintalovakkal, körhintákkal, hullámvasutakkal. nem tudom, mit tudnék még adni neki, pénzen kívül. ami meg nincs, számolatlan. Beszéltünk itt sok mindenről: megélhetésről, munkáról, szakmai dolgokról, hozzáállásról, helytállásról, politikáról, irodalomról, művészetről nőkről, szexről, zenéről, elnyomottakról és kiváltságosokról, háborúról, sorsokról, emberi példákról és példaképekről. S próbáltuk kontextusba helyezni dolgokat: másokat, magunkat, a családot. az elég egyértelműen kiderült, hogy a gyermeki alapvető jog alapjai elég mélyre nyúlnak nála. s meglehetősen sok, s eklektikus szerkezet épült is rá: faramuszi dolgok tömkelege. mert ugye azt mondtuk, hogy először valakinek szabadnak kell lenni, hogy szabadon láthasson. Nem kell éreznie, hogy adnia is kell, hogy kötődnie kell valami részlethez, valami kis egyedihez, valami apró specialitáshoz - mert van annál egy nagyobb, átfogóbb, komplexebb dolog odakint. Azt csak mostanában kezdtük ismételgetni, hogy egyszer majd innen el kell indulni - visszafelé, az általánostól, az egyedi felé. rengeteg minden. s egy idő múltán, az embernek eszébe jut a lába

kelt jószága, s utána néz, vajon mi lehet vele. meg is találja, s azt látja, hogy igen, mezőkön, réteken, vagy városi utcákon botorkál, keresgél. keresgéli önmagát. S egy „minden-mindegy" eszmével szemben, az ember elkezdi neki mondani, hogy édes gyermekem, valahol egyszer meg kell állni, el kell kezdeni meghatározni, megfogalmazni, hogy melyik szegmentje a világnak, ami rád vonatkozik. hogy a híd! - legyen az Erzsébet, a Hampton-i szoros hidja, a Deleware folyó hidja, a Verrezano az East River fölött, vagy a magasvasút a Jamaica-nál, mind hidak, utcák vagy folyók vagy tengerszorosok fölött, komoly tervek, s munka eredményeként készültek. További rejtélyek itt már nincsenek, ez a puzzle meg van oldva. s be kell valahova illeszteni. s persze itt van a legnagyobb döbbenet, a legnagyobb fölfordulást okozó tapasztalat: saját különlegességünk fölfedezése, s hogy oké, akkor ezzel mit is lehet kezdeni. megértése, hogy igen is lehet. ha az embernek egy súlyemelő izompacsirtája születik. Az könnyű eset. ránéz, s már a pólyában fekve tudható, hogy mi lesz belőle. Egy ember, aki vagy embereket dobál, mint zsákokat vagy zsákokat, mint embereket. Aztán vannak ovis komponisták meg akrobaták, meg búvészek, balerinák, meg más performerek. de mi lesz a kis csetlő-botlókból, ballábasok-balkezesekből, rossz szereplőkből, gyengécskekényeskékből, óvatos-víz-mélység-magasság-nyitottság-zártság félősökből, akik nem sikoltanak föl egy óda, egy vers, egy hang, egy szín láttán, csak halkan gurguláznak a párnázott sarkokban? a többségünkből? egyáltalán sztárnak kell lenni? az ugye nem kérdéses, hogy amikor a munkavállalási bizottság elé kerül emberek hosszú sora, eleinte a választás könnyű. mert hogy kérdezik: ki akar rendőr, hentes, vadász, kőműves, postás, boltos, paraszt, könyvtáros, tanár lenni? De, mint tudjuk, vannak más állások is. például egy múzeum kurátora, kíváncsi lennék, hogy kezdte. vagy egy részecske kutató. vagy egy népzene tudós. s azt hiszem, hogy mindenki, akinek vannak tulajdonságai, képességekre tehet szert, s annak találhat tárgyat, azt munkára foghatja. tudjuk, hogy vannak emberek, a Tolsztoj például, akik életük feléig csak föl-lementek földúltan, vagy a nélkül. aztán az úton, nekik is beszólt valaki, valamelyik útkereszteződésnél, s a hívás ismerősnek tetszett, ezért már érdemes volt letérni, s megállapodni. valahogy így képzelem el.

Jack

2004. FEBR. 29 NYOLC HÓNAP UTÁN ELŐSZÖR OTTHON AZUTÁN, HOGY A FIA ELMENT

A Jill válasza

Mi is megvagyunk, , elég sokat sikerült vezetni a Borisnak, mamáztunk meg ilyenek.

Vigyázz magadra, love, Jill.

Ki mivel tartozik, A Jill válasza egy telefonra...

Igen szükségünk van rád és remélem neked is szükségünk van ránk. És nem tartozol senkinek semmivel. Se nekem se a gyerekeknek. A saját döntésed, hogy mit csinálsz. Gondolom két fő szempont van ezügyben. Jogilag, törvényileg gyerektartás vagy mi isten valószínű nem jár. A Borisznak biztos nem, A Sandrának nem tudom pontosan, de szerintem inkább nem, mint igen. Nekem, ha perre mennék, lehet egyszer valaki valahogy megítélne valami asszonytartást, tekintettel a betegségemre, de nem fogok menni és a megítélt dolgokat sem szokták egy csomóan fizetni. "Szóval ezen nem kell aggódni". Az erkölcsi megítélése a dolognak egy másik szempont lehet, de ebben ugye sem 100 százalékos közmegegyezés nincs, meg mindenkinek az egyéni szabadságához tartozik a dolog, és elég színes a paletta és meglehetős szubjektív a dolog, hogy ki miről indul, mit vesz és nem vesz figyelembe és mire jut. Most olvastam a legutóbbi leveledet, de tudom, hogy beszéltünk is, a beszéd végül is nem vonta vissza a levelet, szóval nem tudom... Én nem állok senki mellett, még egyszer, én abszurdnak érzem ezt a felállítást és nem akarok ebbe belemenni. Mindkettőtöket szeretlek, nagyra tartalak mindkettőtöket, és kritikus gondolataim is vannak mindkettőtökkel kapcsolatban. És nem egyformán (!), hanem mindenkit a maga helyén, téged, mint az én 53 éves uramat, szerelmemet, társamat, bajtársamat, a Boriszt meg, mint az én 2 éves egyszem, csudálatos kisfiamat. A túlélésen kell gondolkodni, igen, neked is, nekem is, ráadásul nekem a dolog szinte teljesen a te 'megoldásod' függvénye. Szóval rajta, aggódással, érdeklődéssel, szeretettel, remélhetőleg megértéssel (stb.) várom a 'fejleményeket'. Love you,

Jill.

Örülök, hogy jól vagy, te nagy Zizi, lj

Hozzá akartam fűzni (ami persze nyilvánvaló, már mondtam), hogy természetesen elnézést, az esetleges inzultusért, ami a levélben ellened szól. Mármint az udvartartásod ellen. Én komolyan örülök neki, mert hogy tudvalevőleg az a te famíliád a hétkörnapokban. Gondoskodni, törődni, szeretni, meg minden. Még ez a japán sárkányhalacska ebben a gömbben is okoz valami izét az emberben. Mondjuk én szenvedek és inkább elvagyok magamban, s így aztán jl lesz adakozval.

Ez az M. Zsuzsa változatlanul egy mukkot sem ért semmiből, abból, amit írok neki. Próbálja sablonosítani a világot, de szerintem valami boltoslánynak adott esetben lehet jobb víziója, látlelete van a világról, azok okozati összefüggéséről, s imígyen megnyugtatóbb eredményre juthat, nagyobb békében, vidámabban élhet. Megoldás? Végül is az egész semmi másra nem megy le, mint hogy ebből a hatalmas kínálatból, mit is használunk? A lemondás - Buddha után egyenesen - lenne a legjobb. Nem kell tévé, nem kell komputer, nem kell Internet, nem kell

telefon, nem kell autó. Bicikli kell. Kapa kell. Bicska kell. Gumicsizma, meg pufajka. Zene se kell, ott vannak a madarak. S pont úgy, ahogy a Gyugyu fut, jl lehetne kerekezni Klárikához hetente egyszer könyvért. Gombát szedni. Növelni a föld hatásfokát: jobb krumpli, hagyma, káposztafélék, paprika, paradicsom, babok, meg szedrek érdekében. S tényleg. Ha jól belegondolok, hogy én még honnan várhatok, remélhetek valamit ebben az életben, hááááát, a könyvekből. De komolyan. Ebben a két évtizedben, mióta bányász lettem, kicsit bizony elbutultam. Lemaradtam a tanulásban. S kíváncsi is lennék valamire. Nos, az Internet aranyos, csak hogy kőtség. Szemben a könyvvel. S egyáltalán nem egyértelműen jobb média. Versenyezzenek, persze, de a könyvben még mindig jobb és több kép van, gyorsabb lapozni, mint site-okat váltani. S persze a Net frissebb, de valahogy engem pont a sok fiszem-faszom aktualitás nem érdekel többé olyan nagyon, - minden nap ugyan az. Persze a könyvnek van súlya. Nincs megvilágítva a lapja. Bár most már rettentő frappáns kislámpácskák vannak, már csak valami edisonos tartó kéne. Természet? Ja igen. Kiülni a fűbe. Séta az erdőn. Én nem látok különbséget, ha tudom egy mezei virág nevét, vagy nem. Sokkal inkább arról a nagyobb komplexitásról van szó. Nekem. Csönd, illatok, hangok, színek, fények és árnyak. Emberek? Hát igen. Ha volna egy valószínűtlen lény, mint amilyen én vagyok, ugye. Itt, most kiélezve vannak a dolgok, jó lenne bárki is. De otthon a dajkáló környezetben ez az éleslövészet, kihegyezettség érzés biztos enyhül majd. S valójában az ember nem vágyik valaki különlegességre, mert ő a legkülönlegesebb. Akkor meg? Órákig, napokig, hetekig várni hiába, hogy azt mondja, amire várok? S akkor mi van? ha mondja? Régen elmúlt már, amikor bizonytalan voltam, s ilyen apró kielégülésekre vágytam. Nem attól van úgy, ha egy másik jóska is azt mondja. Itt van ez a Michael Wood. Aki a Legacy-t csinálta. Utánaeredt egy marék spanyolnak, ahogy kinyírták az Azték birodalmat. Érdekes, érdekesen lehangoló. S biztos volna egy pár kérdésem hozzá, erről arról, de azt hiszem elég gyorsan a végére érnénk. Pedig emberemlékezet óta ő volt az egy ember, aki igazán tudott nekem valami nagyot mondani. De ehhez nem kell valakinek ott lenni, s közölnie, hogy nem szereti a szalonnámat, csak egy kicsit ér rá, meg ilyenek. S biztos vannak más emberek is, jó fejek, csak utána kéne menni. S biztos van még más okés média is, aminek elérése persze anyagi okokból nem lehetséges. De akkor nem az van, hogy nihil, hogy semmi. Ha minden "ugrik is", a könyv még mindig ott van. De hát ennél nyilván több lesz. Nézelődtem site-okon, s kiderült, hogy kb. egy negyede amerikai, francia, olasz, angol, német stb. nagy irodalom - teljes művek, föl vannak véve megvásárolható cédékre. A franciák jutnak eszembe: Voltaire, Rousseau, Diderot, Balzac meg Flaubert, meg Standal, meg Maupassant, meg minden. Aztán a nagy oroszok. stb. Angolul. Egy ilyen izi 20 dollár. Húsz dollár egy nemzet irodalma. Két kilóért mindent meg lehet venni. Egy egész könyvtárat. I love it. Namármost ez egy cd, amihez nem kell semmi más, mint egy csotrogány komputer meg áram. S ül az ember, majszolja a zsíros deszkáját, s olvas. Néha tesz a tűzre. Hugggyoz egyet. Te má' csinálgatod ezt

honey, nos valami ilyesmire vágyok valójában én is. Csekket nem nagyon fogok kapni, nekem ilyenem nincs, szóval lj kell menni primitívbe. Asszem. Meglátjuk. Azért még annyit szeretnék aktiválódni, hogy néhány izi ott összejöjjön. S a napi tíz óra átlagmegélhetésért folyó munkából majd napi nyolc, heti nyolc, s havi nyolc lesz. Valahogy így képzelem jl. Szóval ekkorára kellene felhalmozni a tevénk púpját.

Na ilyenek, mindjárt kell izélni valamit ezzel a szárnyashallal, előkészíteni a shipmentjét. Hajnalodik.

love

Jack

nekem volt egy ok, amiért csináltam…, lj

minden igaz, amit mondasz. csak én tényleg számítottam a fiunkra. s most elment. nekem - totál - más úton jár. Egyedül meg nem, hogy megcsinálni nem tudom, de fenntartani sem. nekem, - volt egy ok - amiért csináltam. nem csak - úgy - történt. S persze, gyarló módon reménykedtem, hogy ez majd valakinek lj is esik. nos nem így történt. minden nap elveszítünk ezer emberi lehetőséget. s miért? mert valaki nem érti. S én megértem hogy nem érti. én megértem, hogy van más út is. de ettől nekem nem lesz jobb. Te is elhagytál, most a fiam is. a lányom meg sohasem volt velem. az az egyetértés, amit ti annak gondoltok, nem az enyém. fölhozol ezer érvet, nekem meg van tízezer ellene. s belefáradtam, hogy küzdjek veletek. s tudom, sok vetülete van ennek. de nekem valahol abnormális, hogy ha valaki opportunista, s mindjárt a nagy feladat elején, egy két kis morzsával beéri. itt többről van szó, itt fontosabb dologról van szó. itt a társadalmi kiemelkedésről van szó. a baromi jó, hogy valaki azt érzi, hogy ő már oké. de hogyha azt, aki ezt megadta neki, otthagyja a kakába, az egy árulás. aki meg ezt teszi, az meg egy áruló. még akkor is, ha van mentsége. ez csak egy tény. s ez az én időm. a te időd is kellene legyen. ennél több áldozatot nem vagyok képes vállalni. ezzel meg rettenetes szakadék van közöttünk. s megértem, hogy a fiunk oldalára állsz, történt már ilyen. de az, hogy engem próbálsz lehúzni az ő síkjára, s nem őt próbálod ide fölemelni, csak elfogadhatatlan. szóval erről a következtetésem, hogy így vagy úgy, de: egyedül maradtam. ez van. S ha nem akarok elpusztulni, kell valami túlélésen gondolkodni, annál is inkább, mert szükségetek van rám.

Jack

Nehéz élet Magyarországon, jl

Hát jó pipa vagyok, gondoltam megnézem írtál e esetleg még valamit, meg, hogy hogy is van ez a mi 15 órás internetünk, mármint mikor jó, pl. hétvégén. Erre látom, hogy valami akció és még olcsóbban lehet, csináld online, csak pár

kattintás, erre elbasztam vele vagy fél órát és természetesen nem sikerült megcsinálni, faszom szokásos történet... Elállt az eső (az este még a padláson is rohangáltam elemlámpával, hogy a beázáson javítsak (nem vészes, kis cserépigazítás szükségeltetik, megpróbálom majd a Borisszal, mert én nem tudtam, de odaraktam mindenhova mindent addig is...). Köd és trutyi van és hideg a fűzfán a vízcseppek jégcseppekké változtak, elég jól nézett ki, volt egy kósza gondolatom tyúk meg kutyaetetés közben (tegnap este csak vajas kenyér 'kidobásra' futotta tőlem), hogy lj kéne fényképezni, de aztán 'eltérültem', a francba...A Sandrának - és lett a tegnapi (gyógytestnevelés) meg némi bonyodalommal kiderítettem a netről, hogy valami decemberi neveléstörténet is -és (jl se akarta hinni, azt hitte 2-és lesz) és nagyon örült, mert úgy néz ki meglesz a 3-as átlaga Sopronban. A Pafi elég szarul van, szarakodnak az ízületei=biceg, sántikál és utál a vizes, fagyos földbe wczni.Én jobban, mármint 'kiakadtam', viszont a szerelésem nem bírja a 'szélsőségeimet', úgyhogy hajnalban zuhanyoz, stb., most meg mos... Fuck. A mama rám telefonált, hogy menjek, mert nincs cigi (az Hugiék elvitték a mi általunk szerzett töltőt, meg az én általam vásárolt dohányt meg papírt, hogy majd ők töltenek-merthogy kurva drága a cigi, de elfelejtik kivinni?!) meg vett nekem egy kacsát hozzam jl... Fuck. Cuki. Mindegy. Még azt nem döntöttem jl, hogy most (begyújtás előtt) vagy később... induljak. Mindegy. Gondolkodom mindenen, amit mondasz meg ami fölmerül és fogok írni róla. De elég jól/hivatalosan is 'csökkent munkaképességû' vagyok, szóval türelem és megértés please.

Love, me.

Ami nekem jár? lj

válaszolva: nos, talán a legnagyobb eredményét az életemnek abban látom, hogy szabad ember vagyok. igen, amit csinálok, azt én választom. s ha mondjuk száznak vesszük, amit szeretnék, amire céloztam, akkor annak csak egy töredéke van. pontosan nem tudom mennyi. ebben a családban mindenki nagyon súlyos egyéniség, ez látszik. ugyanakkor senkinek sem tökéletes a helyzete, ez is. összehasonlítani meg olyan nehéz, hogy szinte lehetetlen. de ha abból indulunk ki, hogy van egyszer egy alanyi jog, meg van egyszer, hogy ki mit tett ezért, az már egy mérhető valami. S ha azt mondjuk, hogy a gyerekeket hagyjuk ki ebből, mert gyerekek, az oké. S ha azt mondjuk, hogy te ugyanannyit tettél, mint én, az is jó. de még akkor is maradok, akárhogy is én. én is. nekem gondom, gondjaim vannak azzal, hogy a valóságban, s nem elvontan, én az életem nem ott élem, ez inkább csak egy eszmei dolog számomra: Kötcse. mikor otthon voltam se voltam otthon, Nagykovácsiban voltam 5/7 részben az idő nagyobbik felében. ha azokat a hónapokat összeadjuk, amit én ott töltöttem, jó ha talán egy-két év kijön. Ugyanakkor valahogy úgy képzeltem jl, hogy ez soha nem kerül szóba. valahogy úgy képzeltem jl, hogy ez a miénk, s annyira nyilvánvaló, ami ott van, meg lett, hogy ebben totálisan egyetértünk. nos, hát ez nem így van. De hogy rövid legyek. Én szeretnék, így vagy úgy, de hamarosan hazamenni. s egy dekával sem szeretnék

kevesebbet kapni, élvezni abból, mint amit megérdemlek. s ez még akkor is úgy van, ha te különleges helyzetben vagy, s amit én, szerintem minden normális ember szerint, maximálisan igyekszem figyelembe venni. bizonyos áldozatok hozására is. de azt nem tudom megcsinálni, hogy sarokba álljak, s majd nekem megmondják, hogy mit meg hogy. ez valami olyan mértékű következetlenség lenne, ami már most, itt ülve se megy. Tisztában vagyok vele, hogy a pofám is, a fantáziám is, a tervem is jóval nagyobb volt, mint amit aztán a sors lehetővé tett. az okok ismertek. s elismerem, s belátom, hogy szükség volt a ti véleményetekre is ahhoz, hogy a szükséges változtatásokat meg lehessen hozni. s biztos az is, hogy ennek nincs is vége. én magam is igyekeztem, ebben a nem könnyű helyzetben. méghozzá olyannyira, hogy bármi is történt, én nem álltam ki a sorból, se jobbra, se balra, hanem minden időben, s minden helyzetben gondoskodtam rólatok. s nem volt olyan nagy szar, hogy ne dolgoztam volna…még sok döntés előtt állunk. egy biztos: vannak elképzeléseim, hogy mi, meg hogy. az arányokon biztos szeretnék változtatni. én magamnak nem kérek s várok senkitől semmit. de azokból a forrásokból, amit eddig a család, az előrehaladás érdekében fordítottam, most magamnak is akarok szánni. Ha egy hétköznapi jóska hétköznapi erőfeszítését tettem volna, nyilván az őt illető méltánylást érdemelném. én nem így gondolok arra, ami itt még most is csinálok. de nem fogok átesni a ló másik oldalára sem. nem leszek önző, egoista vagy nemtörődöm. azt hiszem ez a természetem ellen is lenne. csupán azt kérném, hogy mindenki kezdjen jl gondolkodni, hogy hol is lesz nekem ott a helyem: hol fogok lakni, dolgozni, enni, aludni, meg egyáltalán. ezek a pénzügyi számolgatások nem érdekelnek. Ha nem akarnék adni, az nagyon könnyű lenne. ha kényszerítene valaki, hogy adjak, hát adnék, volt már ilyen is. de elmondtam a telefonba: én meggyőződésből adok. s ezt a meggyőződést figyelembe kéne venni, azt hiszem. Nem gondolom, hogy sok kivetni való van a filozófiámban. a Boriszról csak egy mondat: azt hiszem, többet is tudna tenni, ha akarna, van, ami rajta múlik. természetesen ez is figyelembe van véve, mint ahogy én is - elég sok féle - értékelésnek vagyok kitéve, azt hiszem. De ez természetes, nekem az. minden felnőtt embernek van joga meg kötelessége, ez egy elég régi dolog. s befejezésül: eljutottam oda, amikor azon fogok gondolkodni, minden percben, hogy mi lesz veled, meg velem. mindeközben pedig még mennyi segítséget tudok adni A Sandrának. szándékomban áll otthon is dolgozni, s mindent megtenni a legjobb tudásom, erőm, s lehetőségem szerint ezért. de lényegében, a bevételek túlnyomó részét, ezeknek a lehetőségeknek a javítására, bővítésére kívánom fordítani. hogy a fenti szempontok még jobb lehetőséget kapjanak. szeretném, ha ez figyelembe lenne véve. nem lesz több kitérő. Ennek az anyagi megvalósítása rám tartozik, ezt tudom, s nem várok senkitől semmit. mindent meg fogok tenni, amit tudok. ahogy eddig is.

én valami mást képzeltem el, s szerintem van is olyan. azt is tudom, rosszabb is. előnyösnek tartottam volna, ha nem mindenki külön-külön találja fel a kereket. de tudomásul veszem, hogy ez van. s amennyire csak az erőmből telik, alkalmazkodni ehhez.

Jack

A Jill egyik bizi levele

kurva életbe, elfelejtettem lejönni a szarozás után, aztán meg elfelejtettem innen is elküldeni, a tököm totálisan tele van mondasz meg ami fölmerül és fogok írni róla. De elég jól/hivatalosan is 'csökkent munkaképességû' vagyok, szóval türelem és megértés please. Love, me.

Mindenféle okosságok, lj

hááát…t, elég csúnyán tetszik beszélni. persze, látom, mindenfélék történnek, semmi se úgy van, meg ilyenek. Ugyanakkor ötletet, véleményt mondani nehéz. szegény Pafi, rossz Hugi, szegény te, szegény fa, hurrá Sandra, ja meg je. sajnos az agyberendezésünk eléggé különbözik egymástól. nekem ugye az okoz megnyugvást, az ad tölt belém életet, ad erőt is (másképp úgy jl tudok gyöngülni, hogy még ülve is elviselhetetlen nehéz, főleg a fejem). ez a te sztoicizmusod, ez jó, szép, hasznos, fontos. csak baromi lehangoló. olykor. valamelyik nap voltam a smsbe. s volt ott egy egészen undorító kinézetű pár. a manus egy magas, dagadt; a nő meg alacsony dagadt, - nagyon dagadt. Valamiért állandóan Körülöttem voltak, s a férfi hallgatott, a nő meg egyfolytában beszélt. arról, hogy mit kéne venni, csinálni a fasziért. hogy majd ő megkérdezi, hogy van e, megnézi van e olyan színű, méret, forma, illat stb. amit az ürge szeret, s akkor azt majd odarakják a kedvenc fotele mellé, - s így tovább a végtelenségig. S most én itt nem arról beszélek, milyen jó is lenne egy ilyen nő. én már az első öt másodpercben elszaladtam volna…de egy lapáttal? talán még sem ártana, ha valakibe lenne, mondjuk ebből az egyébként nőies tulajdonságból, nemigen, kicsit fölizgatott ennek a kategorizálásnak a lehetősége, ami persze mindig ott van, csak nem mindig a fókuszban. ez a személy ugye a Lower. de eszembe jut a Dreamer, akit kurvára nem érdekel a valóság, ki lehet ilyen? talán a Györgyi? aki állandóan ábrándozik, kicsiben is nagyban is. s persze, a Sztoikus, aki szemmel láthatóan te is vagy, s aki összeszorított foggal s nagyon "természetesen" csak túr, s teszi a dolgát, mert "ez van”. Nem jut eszembe a másik kettő, az egyik volt a Pedáns, persze nem ezen a néven, de az. aki csak akkor csinál valamit, ha elvágólag tudja. az elvágólagosság az élet értelme. Nos ezzel nem is kívánok foglalkozni. elég nyilvánvalóan, az alkati örökletesség befolyásolja, hogy milyenek leszünk. például az érzékenység mértéke. ha valakit megráz, mindig megráz egy külső dolog, akkor attól függően, hogy egyébként mennyire kényes, fog valamit csinálni, vagy nem csinálni. lehet,

ha kicsit kényes, nagyon. ha nagyon kényes kicsit. akkor inkább sírdogál, kesereg, jajgat, sóhajt, topog, csoszog. S erre, ezekre az alapokra aztán évek, évtizedek kemény munkájával egy ideológiai rendszert épít, ami már nem alkat, hanem személyiség, meg ilyenek. már senki, ő sem tudja, mi a fene is volt a kiinduló pont. mi miért történt. Van, aki már eleve, s előre nem csinál dolgokat, van aki bármibe beleugrik, s aztán rendre rábaszik. s persze, van - elég kevés - aki igen is tudja, hogy ő ki, s ebben elég jól halad. Azt gondolom, hogy valójában ez a legfontosabb, amije valakinek lehet az életben. nem a pénz, nem a műveltség, nem a végzettség, nem a szerencse, hanem ez számít. s az illető lehet egy kötcsei, nagycsepelyi, töreki mellékutcában lakik, vagy a Rózsadombon, mindegy. mert ha ugye valaki tizennégy éves korában erre rájön, akkor erre lehet építeni. lehet párt keresni, megfelelőt, terveket s boldogságot rakosgatni. a legnagyobb baj ezzel, hogy ilyen fiatalon ezt kevesen tudják. (talán az Anikó, a dagadt felesége, a citrom, a Felediék, stb., igen) amúgy meg az ember a környezetéből, elsősorban a rokonoktól tudhatja ezt meg, ha vannak. na meg ha van ilyen élő, s elfogadott hagyomány, ami hat is. erről legutóbb már írtam. Ellenkező esetben pissed off emberek tömkelege keletkezik, legyen az illető akármelyik fajta is. "semmi sem jön be, semmi sem úgy van, semmi sem jó". Illetve nagyon-nagyon kevés, itt-ott, elvétve, amúgy lényegében nyomasztó. Cél. megpróbálom elképzelni, hogy mindenkinek kell egy cél. "mindenkinek kellene legyen egy álma", már idejekorán, azt hiszem. Aztán azt, mint a rejtő hős a szimbóláját, valahogy kell egymásra rakosgatni. s valahogy multi szinten. kell ugye a staub. de "ugrik a staub", kell legyen más is. Ez, mint egy bazár, vagy áruház. amiből ugye van, lehet kicsi meg nagy is. a kisbazárban kis emberek élnek, kevés a választék, kevéssel kell beérni. a nagybazárban mindig lehet mivel sakkozni. az erősebbek nyilván jobban szeretik a nagyot, a gyengébbek a kicsit. mert a harc, a csalódások, a küzdelem, megéri, vagy nem éri. végül is, az évek múltán mindenkinek felgyűlik elég sok tapasztalata, ahol ez jól látszik. csak oda kell hajolni, s közelebbről megvizsgálni. aztán következtetéseket levonni. magunkra is! más. Ami itt célul van kitűzve, az én részemről, az ez: a hátralevő időben kellene csinálni 5 és 10 millió között, tisztán. a megélhetésen kívül. ez ugye 20 és 0 ezer itteni péz.(s itt, a megélhetést hozzáadva még a húsz is átlagon fölüli, ezt nem kell mondani...)módjuk tíz hónap alatt. netán tizenkét hónap alatt. talán ez egy jó példa arra, hogy ki, hogy gondolkodik. Ebben a ház, hazaköltözés, beruházás, Sandra, s kis részben egyebek vannak. sok, de nem sok. Csak hogy ez is meg legyen említve. A, ennyi most. Vigyázz magadra, próbáld leegyszerűsíteni a dolgokat, s magaddal foglalkozni többet. nincs ennél jobb ötletem. Love

Jack

állatok, gyerek, üzlet, jl

Úgy látszik 'rossz' a lelkiismeretem vagy mi, mert negyed nyolckor kikeltem (igaz altatót sem vettem be, mert arra gondoltam, hátha akkor 'éberebb' vagyok a gondjaimra, ami bejött, többször fölébredtem és kóválygotgam az éccaka). Rontandó a jó hírt, nagyjából másfél órát tv-t (reggeli hír műsort) néztem, igaz közben mindkét kályhában beindítottam a tüzet, minden macskát megetettem, sőt a tyúkokhoz is kirohantam, mert egy a pajtában kotkodácsolt, miközben az én meggyőződésem szerint mindenkit bezártam, úgyhogy föl voltam készülve valami újabb megfejtendő bajra, de hál istennek csak félreértésből valaki kint maradt, szóval minden oké. Esett egy centi hó és köd van, meg jó marha hidegeket mondanak a hét második felére. Néhány befejezetlen vagy nem elégé kifejtett témához való gondolat-töredék.

Az állatok. Miért csinálom, mi ez az 'érthetetlen', extra erőfeszítéseket igénylő bonyodalom. Azt gondolom, hogy egyrészt, ha elfogadjuk azt a felvetésemet, hogy az ember/szülő egyik legfontosabb feladata, hogy a gyermeknek 'megtanítsa', hogy a 'dolgoknak' következményei vannak, akkor erre az állatok a környezetben az egyik nagyon alkalmas dolog. Lásd kutyaetetés, amit évekig a gyerekek csináltak elég következetesen, amikor nyűg volt, akkor is. És még egy csomó esemény pl. a macskák azért nem alszanak a konyhában, mert A Sandra kávét főzvén szarba lépett, addig csak vitatkoztunk rajta... A 'tragédiák' is mindenféle tanulságokkal szolgálnak, pl. a nature de-idealizálása, stb.másrészt a kiscsirkék kikelésének végig figyelése, a 'giccsesen' egymást nyalogató vagy egymással birkózó kismacskák látványa a 'gyermek' érzelmi életét színesíti, erősíti, ami a mai 'lélektelen' világban nem árt...harmadrészt ugyan én nem vagyok egy esztéta meg jó ízlésemről híres, viszont az gondolom, hogy ahhoz, hogy a mindenkori lakóhelyünk többé-kevésbé egy emberi/meleg/cozy(?) vagy mi hellyé vált, elég jelentős szerepem volt/van, virágokkal, állatokkal mit tudom mivel... És biztos, a körülmények folytán, neked talán inkább a 'problémák' a meghatározó élményed ezzel kapcsolatban, míg nekem, a kölköknek és jó néhány vendégnek az, hogy más (piszok jó) a hangulata egy udvarnak fasza fehér fotelokban ülve, lazulva/beszélgetve/ iszogatva stb. miközben tyúkok kapirgálnak, kakasok kukorékolnak és kutyák sóhajtoznak körülötted. Vagy egy konyha hangulata, amelyikben mindig van egy ágy is (nem szokott) amin adott esetben macskák 'döglenek' hihetetlen pózokban (elég nyugtató hatással úgy). negyedszer meg persze én szeretem és persze kicsit idealista vagyok ebben is, mint mindenben és hülyeségekbe is keveredem és még mindig 'tanulom' is és hajlandóságom van akár fáradtságra' is ezzel kapcsolatban (azt csak én csinálom egyedül, hogy minden este felöltözöm és kimegyek létrát mászni…), ez van, ilyen vagyok.

Na.

A Borisz. Egy eseménynaptár és jellemzés jl

- 'Úgy' született, hogy 2 éves korában nem bírta abbahagyni a sírást, mert annyira fájt a lehorzsolt térde.

-Minden igyekvésünk ellenére a húga születése után éjszakai bepisilési baja lett, ami, disznó módon nem is emlékszem pontosan, de hosszú évekig (5-6-7?) tartott.

-Öt éves korában 'disszidáltunk' vele, ami ugye mindenfélékkel járt.

-Megoperálták egy olasz közkórházban heresérvvel.

-Nemfigyelés/nemtudás (szülői)következtében eljutott addig pontig a pontig a (robotos, robbantós) rajzfilmbőség kapcsán, hogy éjszaka felriadván a 'világot' ráncosnak és széttörőnek látta, ami a mai napig előjön, ha lázas.

-Hat és féléves korában két hónap alatt megcsinálta az első osztályt New Yorkban a ps 66-ben, ahol az első tűz riadónál nem ismerte a fire szót és nem tudta, mi történik. -Az általános iskola nyolc osztályát hat darab iskolába végezte négy városban hat különböző lakásból. -1 éves korában, elég hirtelen elhatározások következtében (mert ugye épp ott tartott, hogy szeptembertől a charlestoni magnet schoolba-ban folytatja tanulmányait kivételes tehetséges gyerekként, mo.ra, Kötcsére, a siófoki gimnáziumba került…Nem folytatom tovább, mert tudjuk meg minden és természetesen ez egy élezett és egy bizonyos szempontú és hiányos stb. felsorolás, de fact(ok).

Az Sandráról most nem beszélünk. Csak tudod, amit szintén beszéltünk, hogy kinek milyen (mennyire szörnyű) gyerekkora volt, az ugye egyéni megítélés, beállítás, mit tudom mi kérdése (is), meg a következmény szintén….

Más.

Staneszli rajz lopás? dolgozni itthon, meg egy kis kultúrcsalamádé

A Gyula (székely) tegnap idetelefonált, hogy szeretné kölcsönkérni a gazebo könyvet, mert egy Amerikából hazatelepült faszinak szeretne ilyet építeni és milyen frankó lenne, ha a könyvből választhatna a faszi. Ami elég funky gondolatokra adott alkalmat. Egyrészt, némi hezitálás után (emberbarátságról, jóságról), letagadtam a könyvet. Mar minthogy biztos elvitted. Előszedtem a Samu által fénymásolt dossziét (először azt gondoltam, ha az többpéldányos esetleg abból adok neki valamit, de végül azt sem). És beindult az agyam azügyben, hogy- - meddig kell várni ezzel a hazajövéssel? Biztos-e, hogy onnan kellene egy 'igazi' műhelyt csinálni és nem elkezdeni és majd a bevételből? --hogy ki kéne deríteni, hogy milyen anyagok vannak mo-on?--hogy elgondolkodni azon, hogy mi a MINIMÁLIS szerszám mennyiség (bérbe gyalultatni, stb.)?--hogy, hogy lehetne eladni jól magát az embernek? (propagandaanyag, hirdetés…) --hogy milyen papír/cég/végzettség/bizonyítvány kell a dologhoz? kell-e? Hosszú távon, rövid távon?--hogy muszáj-e személyes szögverésben gondolkodni vagy valami 'okossággal' jl lehetne menni a szaktudás kamatoztatása irányába? --hogy vajon

mi lenne az a minimális kézpénz/tartalék, ami lehetővé tenne valamiféle elindulást, szükséges beruházást és nem keveredne az ember rövid idő alatt valami megalázó/kényszer helyzetbe?--hogy az év melyik szakaszában (tekintettel a real évszakra) lenne okos ebbe belefogni?--hogy egyáltalán kis, falusi kapujavítgató asztalosságban gondolkodunk vagy valami nagyobb volumenű dologban?--hogy, hogy lehetne valóság(számok) tartalmat adni a zsíroskenyeres elképzeléseknek?

Ennyi jutott hirtelen eszembe, biztos van még, de esetleg megegyezhetnénk ezekben, mint kiindulásban. Más. Tegnap kicsit nézegettem itten a tv-t és aszondja 1 db 15 perces magyar híradó hogy a pápa összehozott valami színvonalas komolyzenei koncertet, amelyiknek egyik műsorszámának címe célzatosan Ábrahám volt, aki 3 nagy vallás közös ősapja, a római főrabbi és a római főimám között ülve nézte végig és utána mondott egy beszédet, hogy 'peace meg love'.... hogy asziszem Indiában van a negyedik szociális világfórum vagy mi, amin a beszédek a kapitalizmus, az amerikai imperializmus, a WTO meg ilyenek ellen folynak(több ezer résztvevővel)hogy Stockholmban egy képzőművészeti kiállításon egy installáció arról szól, hogy egy piros színű folyadékkal telt tóban egy kis csónak úszkál egy palesztin öngyilkos merénylőnő fényképével, snowy/Hófehérke(?) címmel, amitől a megnyitón résztvevő izraeli nagykövet olyan ideges lett, hogy kihúzkodta a megvilágító lámpákat, sőt az egyiket bele is dobta a vízbe. Az izraeli főgéza a nagykövetet megdicsérte, a svédek azt mondták a kiállítás marad és mindenki bekérette a másik nagykövetét…. Azért mesélem (a gyereke-imnek is), mert nekem ezek azt jelentik, hogy talán 'nem reménytelen a világ'…Puszik,

Jill.

állatok, gyerek, üzlet, lj (hú Anyuka!!! Tudsz te írni!)

ezt azért jól elbaltáztad, most. Mert ezután nehéz lesz lönni a süketeléssel, hogy nem tudsz írni, meg hasonlók. a másik: így könnyebb meggyőzni az okosságodról, mint ordibálással…elég happy vagyok ettől. nos, nem is tudom, hol kezdjem. Azt néztem, hogy elég szar idő lesz arra felé is. (itt is az van) az állatokkal kapcsolatban egyetértek, lényegében. elég jó a kibontás, indoklás, s tényleg nem árt feleveníteni néha, mi van mi mögött. beszéltünk mi erről sokat, de nem mindig. azonkívül dolgok változnak, s a régi megegyezésekbe ezeket nem árt beleépíteni. elévülhetetlen érdemeid vannak ezügyben, egyetértek minden ponttal. még hozzá is tudnék tenni. viszont inkább fontosnak tartanám, hogy mára már a nevelési jelentősége némileg csökkent ennek. igen, ez nehezen szűnik meg, ébren tart bizonyos dolgokat. az biztos, hogy nekem nem szükséges egy semmilyen állat jelenléte, hogy tudjam, milyen problémák léteznek a földön. hogy az állatok olyanok, mint az emberek, élnek, négy végtagjuk van, éreznek, gondolkodnak, vágynak, örülnek stb. szenvednek. Sőt, nekem baromira lehangoló tud olykor

lenni. a durreles állattartás, ahol azok személyek, egyéniségek, karrakterek azért egy kicsit még így is deklasszált nekem. emberek mióta vannak többnyire ezt nem így teszik. megeszik az állatokat. ami - persze - egy kannibalizmus. nincs is olyan nagy szükség rá. s az is biztos, hogy azért kevertél te ebbe ilyent is, én még annyit se tudtam volna, szóval nem azért mondom. de még egyszer: talán a csirkék özönére már nem lenne szükség, annyira? S amúgy is, valahogy valami összhangnak kellene lenni, ami elismerem nehéz. mert élőlényekkel nem lehet csak úgy sakkozni, ma kell, holnap nem. nos, a Borssal is egyet értek. nem gondolom, hogy kevesebbet gondolkodtam ezen, mint bárki más. a történetet is ismerem. én elég jelentősnek tartom például, ami utána történt. a be-nem teljesült ígéreteket, elnagyolt álmokat, be-nem vált ingereteket, amiknek alapján egy frappánsabb, könnyebb, finomabb, igényesebb, menőbb dolgot lehetett volna csinálni, s nem ezt a szart…te is, én is, a sors is beleköpött a levesünkbe. s én megmondom őszintén, hogy nagyon sajnálom. téged is, magamat is, őt is, az Sandrát is. át kellett volna törni, s ehelyett előkellett venni ezt a proli diksönerit.

én könnyen jl tudom képzelni, hogy vannak szintek, ahol ez már nem kell. amikor egy tanár fia orvos lesz, annak a fia meg diplomata, a másik meg gyáros, már nem kell baszkódni, hogy ki hányszor zuhanyozik, hány kanál cukrot eszik, meg ilyenek. De, van itt valami. én azt gondolom, hogy mi mindig is szociálisan érzékenyek voltunk, kicsit komcsik, meg ilyenek. s ez valahogy jó, hogy ez a gyökér ilyen erős, nyilvánvaló, stb. maradt. mert olyan nagyon fasza gyerek egyikünk sem lévén, még valami nagy bűnösségbe keveredtünk volna. a nyilvánvaló érintkezések meg is voltak ezzel, beleláttunk ebbe a fazékba is. szóval nem árt visszatérni a csupasz földre. nem könnyű persze. amúgy kicsi a különbség, de van. Mikor nézem mások életútját, azt látom, hogy a normális ember hajt, kepeszt, igyekszik, valamit csinál. egyre kevesebbet pofáz, inkább megfigyel, gondolkodik, s cselekszik. s senki sem tökéletes. de azoknál az embereknél, akiknek meg volt a szegénységgel (mint az állatokkal) való rendes kapcsolata, jobb emberek. a Depardiou ilyen. a nekem megfellebbezhetetlen igazság ez, az biztos. Szóval, van értelme, sőt, talán ez a legfontosabb. nem elveszíteni a gyökereket. A Boriszról szóló történet nem arról szól, hogy én nem értem őt meg, ergo valami baromságot igyekszem csinálni. valami klisé által. ennek a dolognak pont az a lényege, hogy változik. a felsorolásodnak, meg az összes többi, s ki nem mondott dolognak pont az a lényege, hogy kézbe vegyük, elővegyük, megvizsgáljuk, s aztán megkérdezzük, hogy oké, akkor most mi? én abszolút nem tudok más utat. Amikor itt volt, kb. száz - vele kapcsolatos dologról beszéltünk! ezeknek java részét ő hozta föl. szinte majd minden nőjéről volt szó. hogy ki, mi, meg hogy. az én nevem is fölmerült, itt is, ott is, hogy itt ezt mondtam, ott azt csináltam, s hogy őrá ez hogy hatott…de följött a munka is. hogy melyik fázis milyen félreértéseket oszlatott jl. hogy mások - akiket az apja nem tanított, milyen balfaszok…a fájdalom, a kényesség, az álmodozás, a lustaság, az önkényeztetés, stb.számtalan példát, újat is mondtam neki magamról: hogy én is zenész, igen-igen. milyen kis

balfasz, buta, béna, suta, meg ilyenek voltam, s hogyan kecmeregtem ki belőlük. hogy az ügyességem, a bátorságom, a szívósságom, az az utcagyerekségem ajándéka volt, de nem kötelező, s lehet anélkül is élni. tehát, a kérdés ide ment lj: oké, lehet kurva nagy erőfeszítést is tenni, hogy megtanulja az ember a magas állványon való munkát, próbára tegye magát, meg ilyenek. s mikor kiderül, hogy egy darabig ugye ebben jl lehet jutni, de mégsem egy kötéltáncos vagy akrobata, akkor más felé kell menni! s felvetődik a kérdés: oké, baj van ezzel is, azzal is. de, van ott valami más? mi? S hidd jl, ez kihozott, kiélezett, kikristályosított rengeteg dolgot, amit addig senki sem látott, ami lappangott, s ami nagyon fontos. közelebb vitt ahhoz, hogy "ki vagyok én". S amit én kurvára igyekeztem mondani: oké, győződj meg, hogy mik a valódi félelmeid, aggodalmaid, adottságaid. menj jl ennek kiderítésében, őszintén, ameddig csak lehet. s amikor kiderül, dönts. ez megy, az nem. ezt lehet használni, ennyire vagy annyira, azt meg ki kell dobni. amaz meg csak egy szimbólum. Mindnyájan egy vonal valamelyik pontján vagyunk, s mindig van nálunk valamiben jobb valaki. de nem egy tulajdonság számít, hanem az az egyveleg, amit okosan magunknak csinálunk. ebben meg minden ember különbözik. persze abban is, hogy ki mennyire valósítja ezt meg. valóságshow. ezt mondogattam neki. Millió dolog volt itt. vezetés, ügyintézés, short cut-ok, számolás, helyzetelemzés, probléma fölvetés, tervezési metódusok, végrehajtási módok stb. s persze, voltak az ő életében ilyenek. de ilyen advanced dolog, én tudom, nem sok. kb. 852 dolgot, újat kapott, ilyen még nem volt neki soha. S még azt sem tudja megcsinálni, hogy nem tud vele mit kezdeni. ez kell, ez segít, ez hasznos, - minden negatív mellékhatás, mint a fájdalom az újraértékeléstől, fájdalom a belátástól, fájdalom az új szisztémák kiépítésétől stb. az otthoni munka: igen, nagyon bölcs, előrelátó, megfontolt, s jó bizniszasszony voltál, gazeboo ügyben. Fuck'em. biznisz az biznisz. nekem semmi konkrét tervem nincs. azt mondtam a Borisznak is, hogy én marad nyitott bármire is. lehet még mindig gazdagok leszünk. lehet beletenyerelek valamibe. én csak azokat a tanulságokat igyekszem levonni, amik az otthontartózkodásból keletkeztek. ez pedig ez: finggal nem lehet tojást festeni. Ha valakinek csak egy ecsetje, lapátja, kalapácsa van, kell legyen valami mása. például jó szervező kell legyen. tudjon pofázni. meggyőzni. ha valaki nem ilyen, legyen valamivel többje. én kurvára igyekeztem a tamásnál. meg másoknál is. de az, amim volt, azzal tetézve, aki voltam, senkinek nem kellett. dolgozhattam jópénzért…egy bungiból, egy üzemben. fasza volt, elég volt. Amikor a zsíroskenyérről beszélek, az a végső menedék, rezervátum. de itt nem erről van szó. S elmondtam: bizonyos dolgok kellenek, bizonyos gépek, bizonyos műhely, felszereltség stb. ehhez hozzá lehet tenni az azóta eltelt évek tapasztalatait is, az általános életérzést, meg a sok kis specifikumokat is. van bőven. asztalos lettem, ilyen-olyan, de ennél több. megokosodtam. s mondjuk tudnék kis, meg nagyobb bizniszt is csinálni. Nyilvánvalóan kellenek a specifikumok, lj kell ezt bontani, hogy akkor mi, meg hogy. Főleg a jogi, céges oldalra

célzok. én mondtam a Borisznak, hogy nekünk kell a cég, s fizetjük, természetesen a költségeket. ez a napnál világosabb, mármint, hogy kell.na jó, most kell mennem. majd még visszatérhetünk rá. s biztos vagyok benne, hogy rettentő sokat tudsz segíteni. elég okos, nagylány lettél. Love you

Jack

A Jill ötletei a hazatérésre

Oké, egyetértek. Az állat izét elég jól kifejtettük, ennyi, mindig megígérem magamnak is, hogy óvatosabb leszek, több tyúkot nem rakok be a nappaliba haldokolni, ezt betartottam, mert a nyaksérültet pl. a kezelés után kiraktam a hóra, pedig azt mondta az állatorvos, hogy melegben jobban gyógyul a seb... De persze van ebben egy olyan, mint a minden évben elhangzó, jövőre októberben vásárolok karácsonyi ajándékokat, meg egy olyan is, hogy az ember kemény patthelyzetbe kerül, mikor egy éhező kismacska nyávog a kapujában a kék szemeivel megspékelve... Borisz, oké, ami talán még különbség, hogy én jobban hajlok arra, hogy bizonyos szempontokból felnőttként kezeljem (vagy ezt legalábbis megpróbáljam) és akkor próbáljak leginkább tanácsot, útmutatást adni, amikor kéri. Már csak azért is, mert együttműködve, pozitív/jó hangulatú/jóindulatú légkörben talán eredményesebb is. Tegnap egyébként folytattunk egy vagy kétórás politikai vitát, ami után én is azt gondoltam, hogy egy csomó 'gyerekes'/ hőbörgő/indulatos/blöffölő dolog van a fejében, még kurva sok mindent kell megérteni, megrágni, megtanulni stb. De hát nem gondolom, hogy mi/én ennyi idős koromban ennél tovább tartottam volna, sőt. Nekem nem okoz nagy csalódásokat változatlanul, persze 'alacsonyabbak'? valóság szerűbbek? az elvárásaim. Jön, megy, jelentkezik, intézi a dolgait, nem csinál abnormális dolgokat, spórol, készül stb. Igazándiból tényleg inkább az itteni lehetséges jövőről kellene beszélni én azokat a kérdőjeleket azért tettem, mert kérdéses, megbeszélendő, megválaszolandó dolgokat próbáltam összeszedni. Szóval még egyszer-- meddig kell várni ezzel a hazajövéssel? Biztos-e, hogy onnan kellene egy 'igazi' műhelyt csinálni és nem elkezdeni és majd a bevételből? --hogy ki kéne deríteni, hogy milyen anyagok vannak mo-on? --hogy elgondolkodni azon, hogy mi a MINIMÁLIS szerszám mennyiség (bérbe gyalultatni stb.)? --hogy, hogy lehetne eladni jól magát az embernek? (propagandaanyag, hirdetés…) --hogy milyen papír/cég/végzettség/bizonyítvány kell a dologhoz? kell-e? Hosszú távon, rövid távon?--hogy muszáj-e személyes szögverésben gondolkodni vagy valami 'okossággal' jl lehetne menni a szaktudás kamatoztatása irányába?--hogy vajon mi lenne az a minimális kézpénz/tartalék, ami lehetővé tenne valamiféle elindulást, szükséges beruházást és nem keveredne az ember rövid idő alatt valami megalázó/kényszer helyzetbe?--hogy az év melyik szakaszában (tekintettel a real évszakra) lenne okos ebbe belefogni?--hogy egyáltalán kis, falusi kapujavítgató asztalosságban gondolkodunk

vagy valami nagyobb volumenű dologban?--hogy, hogy lehetne valóság(számok) tartalmat adni a zsíroskenyeres elképzeléseknek? Mindjárt még 'összedobok' némi könyvelést is....

Puszi, love, Jill.

A hazatérés vázlatai

egy mondat a Boriszról: ha nem kérdezzük, mi a fejezet címe, s elmerülünk a részletekben, az oké, egy csomó jó van, gondolkozik, intézi, megy, az is egy úgy, - de én az egésznek nem ezt az irányt adnám - viszont ez van. (ha tanul is, oké!)megpróbálok a kérdésekre válaszolnia hazajövésen gondolkodom, lehet eltolódik pár hónapot, de attól függ. ezek a veszteségek behozandók: költözés, Borisz. valójában két tényezőtől függ: egyrészt, mennyi jön össze dec. 31-ig. másrészt, ott, majd a végén milyen kilátások lesznek, milyen állapotban leszek, mire jutunk otthon, te hogy leszel, meg ilyenek. szóval meglátjuk. sokáig nem fogom húzni, s tekintettel a kemény télre itt, nem biztos, ha nincs munka érdemes itt tovább ülni. s valóban, lassan otthon több pénzt lehetne csinálni, ha van mivel... az biztos, hogy "ha semmi sem zavar", akkor az ottlét erősít. műhelyt kell csinálni, alapjaiban, mert akkor semmilyen jövedelem sem lesz, a megélhetésre sem, nem, hogy még fejlesztésre. ez egyszerű józan ész, Ehhez nem elég a lelkesedés. Erre minden normális, realista, pénzkereső, aktív asztalos ugyan ezt mondaná. csirkeólba, istállóba, sárba, koszba és kuplerájban, barkácsgépekkel nem lehet "semmi" csinálni. az a műhely dolog nem lesz teljesen kész. Ahhoz nem lesz elég pénz. kb. félig. Itt is, ott is bőven láttam ilyen minimál dolgot: az épület durva befedése, padlók, villany, nyílászárók. S aztán valóban, ha jön lé, akkor lehet fejleszteni. kényelmesebbé, organizáltabbá, szebbé tenni. az istálló, a pajta kell műhelynek. a kis kamra meg a hardware-nek. Ezen kívül meg kell anyagtárolás is, ami fölötte a padlás tud lenni. ezzel veszíteni való nincs, mert majd egyszer, ezt könnyedén szét lehet kapni, s lakótérré alakítani. az anyagokat kb. 80 százalékban ismerem. azóta biztos több is van, ami jó. plywood még mindig nincs. az asztalos egyébként még mindig fával dolgozik. szóval, be kell spájzolni kb. tíz köbméter különböző anyagot, hogy száradjon. fenyőt főleg, ez olyan fél millió körül van. bérbe dolgoztatás: amennyiben nagy volumenről van szó, igen. a gyakorlatban viszont egy gyalu mindig, ill. bármikor kellhet. tehát egy olyan műhely kell, ahol mindennek van helye, minden gép szabadon, s munkára késszen áll, anélkül, hogy pakolni, szerelni, átalakítani stb., kellene. ha vágni kell vágunk, ha gyalulni gyalulunk, ha csiszolni csiszolunk. az a bütykölés, amit a gyulával előadtunk nem teheti ki az idő öt-tíz százalékát. az eladással nincs baj. ebben elég jó vagyok. de a kérdés ott ua., mint itt. lehet dolgozni másnak, de az elég meredek. a pénz azonnal a felére, vagy kevesebbre esik. Elvileg létezik, gyakorlatilag meg mindig másnál van. Én a fő kérdést, változatlanul abban látom, hogy mit. Olvastam egy cikket a játékkészítőkről Angliában. S az egyik faszi azt mondta, hogy

neked kell ismerni a gyereket, a gyerekdivatot, hogy mi kell ma, meg holnap. a technológia meg majd csak összejön. a többi is. tehát ez az út. fából készült dolgokra nyilvánvalóan szükség van, mindig is lesz. Pont azért, mert túl sok a műanyag, vas, s egyéb szarok. nyilvánvalóan kell csinálni egy piackutatást. Azt gondolom, hogy a kereslet jelentősen növekedett, azaz több az igényesebb vásárló, potenciális kuncsaft. az eu-s izi is segíteni fog. ezzel majd külön kell foglalkozni, s már most valakinek el kellene, kezdeni az idevonatkozó történetet legalább a tol z a-ig. elolvasni. aztán meg folyamatosan követni. nyilván majd külföldre is könnyebb lesz gyártani. Ez azt jelenti, hogy a külföldi piacot is meg kell nézni. ahogy az Andro Drom kell, lehet valami innen való fából készült rütyő is. az még mindig egy általános dolog, hogy a magyarokat szeretik, jó a hírünk a világban. Nem beszélek itt a szélhámosokról. azzal nagyjából egyetértek, hogy az nem egyértelmű, hogy nekem dolgozni kell. sokkal jobb főnök vagyok, mint asztalos. de ehhez pénz kell, ami soha nem volt. soha nem volt fél évre elég kitartásom, hogy ilyent tudjak csinálni. a maximum az volt, hogy fölvettem valakit, olcsón, s én is dolgoztam, mint a barom. nem tudom, ebben mennyire tudunk előre lépni. s persze fölmerül, mint valami szép álom, a partnership. én valahol még mindig hiszek ebben. Ha sikerülne fölfuttatni egy kicsit ott a látványt, az imidzset, jl lehetne adni. van ott sok minden. főleg hely. S ha mondjuk még jó hangulata is lenne, akkor szakik, akikkel te is találkoztál, ha másért nem nosztalgiából, lehet - részlegesen - belemennének. mondjuk őneki vannak kapcsolatai, néhány gépe, teherautója, szakmai ismeretei stb., nekünk meg van - főleg hely. Miliő. én így látom. na meg itt vagyok ugye én. valahol én a férfiak férfija lettem, s többnyire csípnek a csávók. Nem mindenki. az olyan, mint én, az nem. De az ne is jöjjön. az csinálja, amit én, azaz keressen kooperatív fajta munkatársat, aki nem főnök, hanem beosztott akar lenni. S itt, érdemes lenne akár, valakivel már előre beszélni. mert akármennyire túl erőszakosnak tart engem valaki, ez a valóságban nem igaz. Én figyelek. s ha volna valaki, aki hajlandó, akkor lehet érdemes lenne már most kikérni a véleményét, hogy mit kellene, mit lenne érdemes, mi lenne a fontos, mi az ami neki nincs. s ebbe az irányba elindulni. Persze óvatosan, nehogy két szék közül a pad alá essünk. áldozata legyünk valaki specialitásának, mi is speciálisak legyünk, de nagyon, s majd nem találunk vissza a főutcára. tehát valami biztosíték kell, valami nyilvánvaló. a Ricsivel leülni a kocsmában, s álmodozni, esetleg a gyulát is bevonni, ez képtelenség. amikor én otthon voltam, beszéltem egy csomó emberrel. Akkor még nem tudták miről beszélek. a partnership ismeretlen fogalom volt. illetve nem volt most följövő jóska. pontosabban voltak tamások, akik a régi komcsi focicsapatukkal kevertek, s külsős nem kellett. De azóta azt hiszem felnő egy második, sőt harmadik generáció is, aki már nem olyan merev, kicsit jobban áll, s nem a ganzmávag-os, szocreál világot próbálja összerakni az elemes szökőkutakkal. már nem a nagyzolás, a pózolás, a megjátszás számít, létrejött a jóllakottság alap foka, s embereknek nem folyik összse taknya nyála a mobiltól, az autótól, meg ilyenek. persze még mindig van, s

lesz is ilyen, de ez nem érdekes. nekem a legnagyobb élményem az volt, hogy mikor dumáltam embereknek, tetszettem nekik, csak nem volt mit fölmutatnom. valamelyik nap odajött hozzám a Home Depó-nál egy faszi. Tiszta, rendes, munkás kinézet. s ajánlkozott. A kérdésemre, hogy tud e sheetrockozni, bizonytalan választ adott. De még mindig kitartottam. aztán kérdeztem, hogy van e kocsija. mondta, hogy jogsija van, a haverja furikázza a kis pick-upjával, annak is kéne munka. Aztán kért egy cigit. Aztán nem válaszolt, hogy mikor tudna kezdeni, meg mennyit kér. aztán belefogott abba, hogy ők egy motelban laknak, s minden nap kéne egy kis cash, hogy beinduljanak. nos, ezen a ponton mondtam neki, hogy ez nem fog menni. Pedig, kellene valaki. egyedül nem tudok a plafonra gipszkartont rakni. s lehet meg tudnák csinálni. De. szóval, ez nem valami hókuszpókusz. s nem kell nekem a legjobbnak lenni. Az se jó. mert vannak ott nagymenők, százmilliós műhelyekkel. de ha az jelentkezne-ajánlkozna, az merülne föl, hogy mi a faszért nem csinálja egyedül, maga? Ha semmid sincs, meg az a baj, hogy vak vezet világtalant. Szóval, az kell, hogy legyen sok-sok mindened, neki is kell sok mindene, hogy legyen, valakinek nem lehet mindene, rakjuk összse, amink van, például a hatalmas ambíciónkat, mert talán az a legfontosabb. én ilyen embert szeretnék. Akinek van tapasztalata, nem hülye, szakmai tudása is jó, s akar valamit. Nem csak egy üveg bort, mint az egyszeri haver. s talán már olyan nagy szüksége nincs is rá, de egyszerűen olyan.

Talán ez a legjobb. papír, végzettség? Nem hiszem, hogy sok kell egy asztalosnak. de utána lehet nézni. mert esetleg itt Charlestonból kell kérnem egyet, ha jó. de nem hiszem, hogy kell. Cég az igen, ez nyilvánvaló. ami engedély is, ha igaz. A falusi kapujavítást nem akarom csinálni, csak ha semmi sem jön össze, akkor, esetleg. ez az utolsó. A cél, az vagy a nagy volumen, vagy a jó kvaliti, vagy mind kettő. na, ennyit most, kérdezzél, ez elég jó. valakit érdekel a dolog. mehetünk az egyre pontosabb részletek felé. mert igen, majd kell egy lista. a gyalu meg a nagy körfűrész, egy millió alatt van, szóval nem sok. love

Jack

Dear Jack: ajánlólevél, Ezt a levelet írta a Nancy, a nő, akinek a házát csináltuk.

Dave and I appreciate all your efforts in repairing the exterior Wall of our home. Not only were we are pleased your willingness to accommodate unforeseen problem, we were impressed with your workmanship, and attention to detail. Through the job, you and Borisz were Professional, prompt, and reliable.

Sincerely,

Nancy Ermini

P.s. Bobo the fish is doing great.

Dolgozni nem érdemes, s más apró dolgok, lj

Furcsa dolog ez. Amikor az ember lemegy a hétköznapi szóhasználatba, mintha több visszajelzést kapna. egyébként, ott vannak a nagy hallgatások. nincs ezzel nagy baj, tudok én magyarul, bassza meg. talán csak egy baj van: alsóbb néposztályok kevés szót használnak, s így több az általánosítás. amúgy, a magasabb nyelvhasználat, a pontosabb megfogalmazást szolgálja. Szóval, nem csak a görögben van magasabb, meg alacsonyabb nyelv. a magyarban is. próbáljuk: tél is van, hideg is van, pénz sincs, ráérünk. jól hangzik, nem? Milyen tömör. . érdemes elgondolkodni, csak a játék kedvéért ezen: van aki keveset csinál, de arról sokat beszél, s van aki milliónyi dolgot végez, s alig beszél róla. ha? Érzékeltethetném az érzéseimet, amit a lekopott fékpofám csikorgása okoz fékezésnél, meg az elkerülhetetlenségét a hidegben való megjavításának. olaj volt a levegőszűrőben, folyik a motoron mindenütt!?egy menhelyes fekát hozott a Sharon, aki délutánra úgy kezdett jl menni széttett lábbal, mintha beszart volna. valahol megjegyezte, hogy "állandóan fingik, tegnap babot evett rizzsel…"s gondolom, ott is van sok dolog. S felmerülhet, hogy oké, az élet bonyolult, mindig van valami, meg minden. s még csak rágondolni is fölháborító, hogy mi van egyéb dolgokkal. mi van velünk, ki lehet e törni a hétköznapi dolgok gyűrűjéből, s valamit változtatni mindenképp? De itt megint: akinek sok a dolga, s kicsi a teljesítőképessége, limitedek a lehetőségei, hideg van, baja van, korán sötétedik, segítésre szoruló rokonok veszik körül, az, majdnem jobb, ha nem is foglalkozik elvont dolgokkal! mármint olyan elvont dolgokkal, amik megtekintést, felmérést, értékelést, tervezést, s bizonyos előkészítéseket igényelnek. (senki ne háborodjon föl. ez nem személyeskedés, csak úgy általában filózgatok…) most olvastam, hogy a Ming korszakában Kínának egy olyan szisztem volt, ahol a környező országoknak adtak, többet, mint kértek tőlük. az anyaország, a szív példájára ment, mint a golyó, termelt persze, hogy legyen mit a tejbe aprítani. s így, jutott, látszólag értelmetlen dolgokra is. mert a buli ugye, hogy majd ebből valami visszajön. hát persze. nem csak úgy…szóval, vannak ilyen kurstiklik is. s ez elég jónak bizonyult, mert állítólag, ma is ezt kezdik alkalmazni... s persze a kérdés: mennyi az az annyi, hogy dolgok ne menjenek tönkre, (karbantartás), a kiváltságok fennmaradjanak (életszínvonal), meg ilyenek. illetve, milyen egszerúsítési módszerek vannak. lehet diót pucolni nosztalgiából, (semmi szükség tízkiló dióra), vagy törvényeket olvasni, cégalapítás okán és kapcsán. S itt, persze, jóérzésekről van szó, pontosabban arról a felállításról, ahol az alany egy alkalmazható törvény, vagy egy kupac dióbél látványa kapcsán hajlandó, s képes érezni! ha behejezzük magunkat az alacsonyabb rendű lények, mint szegény barátok, rokonok, szomszédok, meg a felsőbbrendű lények (vannak ilyenek, jobb ha beismerjük) közé, akkor például kiderülhet, hogy a skála beosztásunkról mi magunk is tehetünk. mert ugye a lentieknél attól vagyunk jobbak, hogy többet csinálunk. na! ez fölfelé! már nem igaz! - arra már nincs lehetőségünk! De csak meg kéne kérdezni néhány embert (lentről

is fentről is), mit gondolnak? s biztos volna olyan, aki azt mondaná: bullshit.so? mi itt a baj? Sokszor, persze, az a baj, hogy azt mondjuk, semmi baj. nincs itt semmi baj. S persze, olyant nem is kell mondani, hogy baj van. (faszom játék a szavakkal, pontosabban: pontatlan szóhasználatok!) amíg zsömle van, addig mindig lehet a pofánkat igazítani hozzá. a bajnál még a legkisebb zsömle is nagyobb. tehát a baj, legfeljebb a pofánkkal lehet. Illetve - hogyan lehetne nagyobb, vagy több kis zsömlét faszolni? s kimondva, vagy nem, de ez egyre megy lj. mindenki így csinálja. felteszi a kérdést, megéri, vagy nem éri. dede, mindenki így csinálja…aztán sok külső és belső tényező összefüggésében: féloldalt, hasmánt, háttal, vagy valahogy valamit csinál, ugye. Ha. ha van földje, fölmerülhet, termelni kéne valamit. ha van ásója, lehet még neki is áll., ha nincs, elgondolkodhat, egy bottal megéri e. (Afrikában ezen nem gondokodnak, mennek és piszkának). vagy, ugye, elmegyek inkább a boltba, s megveszem. faszba az egész feudalizmussal! De ugye, ez újabb, s nagyon kínos "gondolathoz" vezet, hogy miből? (mert, hm, ahhoz ha mást is, de megint csak valamit, kell csinálni) s jön a további kínok-kínja.

hát azt meg hogy a fenébe? nos, manapság egyre több az olyan ember, aki nem akar semmit csinálni. hiába van ez is, az is, hát nem. élvezgetni akar. enni, sétálni, moziba menni, vagy futni, mert az ingyen van. ja igen: van, ami ingyen van, van, ami pénzbe kerül. ilyen hülyeségek. (a gomba az erdőn, számok az interneten "ingyen" vannak, a boltban pénzért. nos hát, érdemes itt dolgozni?) na jó, ennyi mára elég.

Megyek dolgozni. Jack

A Borisz levele a Bobora

Nagyon aranyon levél, és bevallom egy kicsit meg is melengette a szívemet. Jó visszagondolni arra, hogy azért találkoztam jó emberekkel is Amerikában, és sok mindent tanultam ezekből az élményekből is. A Sandra megjött a nagy vizsgakörútjáról ma a kilences busszal, anya sütött sütit, meg kacsát, én meg csináltam sült krumplit hozzá. Beszélgettünk egy kicsit, Sandra elmesélte az élményeit, meg ilyesmi, aztán megnéztünk egy Tom and Viv című filmet ami T. S.Elliotról, a feleségéről, és a házaságukról szólt, és ennek hatásairól Elliot költészetére. William Defoe játssza Elliot-ot, a Duna TV-n adták, hát persze, hol máshol? Anya lefeküdt, de mondta, ha írok írjam, hogy reggel ír, meg hogy puszil. A borfejtést egész sikeresen előadtuk itt ma, kicsit hidegben ugyan, de gyorsan és profin, és meg kell, hogy mondjam, hogy meg kóstoltam a bort, és igen finom. Nem annyira durván erős, de van karakterre, pedig tudod, én nem vagyok egy nagy fehér boros. Próbálom közben itt intézni a céggel kapcsolatos ügyeket is, meg megpróbálok mindent megcsinálni, amit jónak látok a ház körül, meg persze amire anya megkér. Anya amúgy szerintem elég jól van, jól néz ki és álltalában elég jókedvű

Sandra meg egy okos lány, és én kimondottan büszke vagyok rá. Szóval ilyenek. Megyek olvasok egy kicsit, aztán lefekszem.

Üdv,

Borisz

Bobo és környéke

Hááááát, ez jól esett. A levél, meg ami benne volt, az is. Örülök, hogy minden lényeges dolgot említettél, meg annak is, ahogy. Ez egy jó út. Őrködj azon, hogy a Jó, mint a madarakat röptető mámorszerkezet - dominálj on benned. A többi, az tévedés.

Még egyszer köszönöm, Love

Apa

Az élet Norfolkban, néhány apróság az életből, munka meg ilyenek, lj

egy kutya(?) kétségbeesett vonyítására, ugatására ébredek. az ablakom alatt. jó hosszan, beszorulhatott?

na jó mondom, amúgy is sok a dolgom.

mos, centrifugáz, fényképek felvevése, papírmunka, na meg a jegy!

mert, hogy eszembe jutott, hogy nem csak az én régi jegyem, hanem az ajándékba kapott újat is meg kell változtatni, össze kell hangolni. Tegnap kicseréltem - elég meredek volt, az egyik hátsó fékpofát. mert nyikorgott, azaz teljesen lekopott. aztán kiderült, hogy az egyik elsővel is baj van. szóval ma az lesz, meg telefonálás az air France-nak. meg dolgozni is kéne, meg fekázni, s mindezt lehetőleg úgy, hogy senki ne vegyen észre semmit, azaz, mintha dolgoznék, teljes időben...

Sharon, a kapcsolatunk üledéke

Persze, mindez főleg a pénz miatt.

Szegény Sharon. "szegény". Szívesen s szívből sajnálnám, ha ő is valami hasonlót tenne velem. de nyilvánvalóan egy önző bich. én egy munkás-underklassz vagyok a szemében, alacsonyabb rendű lény, akinek vannak dolgai, de mégiscsak egy érzéketlen, primitív fráter. másképp, hogy csinálhatná, amit csinál?

Érthetetlen kosz a házban, büdös, por, szemét, ragacsok mindenütt, nyitva van az összes ajtó, s csak úgy mellékesen benyögi a telefonba, hogy amúgy meg végkép nem szeretné, ha még egyszer rágyújtanék, amikor ott van…, nagyon zavarja... Azóta engem is nagyon zavar. Előtte is zavart, de most kurvára. (a puffadt baba képével, paranoiás szemforgatásaival, fikázásaival...) s persze, - azt hittem ilyenek csak a könyvekben vannak - egy igazi intellektuel. s azért szegény, mert olyan nagyon beleélte magát, hogy majd akkor ezt ó most így megtervezi, meg úgy megálmodja, meg ezt ki, az be, change everything. na meg, hogy majd, hogy jön ki velem. aranyos, háziasszony, anya, feleség, mérnök, munkavezető, -

minden, s semmi sem igazán. s főleg, hogy jövök én - önző okokból, persze, - hogy az nem úgy van. nem kéne azért mindent kidobni. meg hogy az a fal csere, "ahh,

we just mivé it a few inches, is nothing", az nem teljesen úgy van. mert az a fal tartja a fél házat…, s kicsit totál át kell dizájnolni mindent... Szétverni, megtervezni, meg minden. (s különben is: ha az összes lét baromságokra költjük, mi marad nekem?) A kis tervecskéi abszolút használhatatlanok, úgy a méretek, mint a megoldások. s én, ugye, fejből, kapásból, négy és fél perc alatt találom ki, mi a bráner is legyen, (cigi), s öt perc múlva, már csinálom is! De hát, szegény. S sok minden múlik ezen. hogy jön ki a Steve-vel. hátulról meg az agyrákos mérnök ura keseríti, piszkálja, lázítja. s a nagy kérdés ugye, hogy az általam nem ismert biznisz háttér, árak, haszonkulcsok, meg egyebek mennyi álmodozást, s mennyi valóságot engednek meg. az biztos, hogy a Debinek pont az ellentéte. Az semmi nem vett, semmit nem dobott ki: két csomag rágógumi, én fabrikálok minden trükkös édes anyját, olcsón, …. Mert meg tudom csinálni... nos, oda jutunk, hogy én, ugye, szintén zenész, nagyon rászorult, örüljön, hogy él, kapni? - na, menjen a büdös francba. "ügyes" - hát persze, azért alkalmazzuk. s ugye, pont az ellentéte a Nancy-David felfogásnak, akik örültek, akik értékelték, akik hálásak, s fizetnek! Pedig, ja, meg je, a pacák ott is mérnök. jaja! De hát, a Nancy-ék kis házba laknak a katonai reptér mellett, kis nyomorult ház; a Sharonék meg a downtown-ba, egy javításra szoruló, de előkelő háromemeletesbe ...s ilyenkor eszembe jut a saját, igényességből eredő szarevésem, amikor a citromot jól ki kell csavarni, s legalább kétszer. emberekről nem is beszélve. hát igen. S van egyszer a "úgyis minden mindegy" jóság, ahol, mert úgysem megy, legalább legyen jó; meg az "azért az nem úgy van; megy az, ha akarjuk" a teve gerincét eltörő, világot fölforgató, icipici pénztöbbletre alapozva. az egyik ember fizet egy kört a kocsmába, a másik meg maga sem iszik, káromkodik, köpköd, undorodik meg undorító, de halad. Haladgat. mert, s megint hát persze, mert az ő gyereke, az jobb házban lakik, jobb kaját eszik, jobb ruhába jár, magasabb kultúra illatot áraszt, s a világot illatos papír zsebkendőkön keresztül, szűrve lefetyeli. Lefetyelheti. Micsoda különbség. Nehéz. Nohát-szóval, én itten jó ember, egyszerre egy mágikus bunkó, meg titokban egy néptanító, aki jó sok lét szakít. Maga is tele titkos problémákkal. mert ő is fázik, (igen nagyon), undorodik (lehet jobban), megcsömörlött (mert ez nem az első, hanem a tízezredik), mert nem hosszútávra készül (hanem már az azonnali abbahagyás is túl késő), s különben is ő az öregebb, a Dylant nem, mint deszszertet, hanem mint alapvető elixírjét fogyassza, mint a zászlóvivő, a piros zászló lengetés szünetében az úti szalonnáját. Bunkónak, intellektuelnek se jó lenni. A kurvák s a gazdagok élete is nehéz. De ki mondja meg, hol itt a középút??? Most, öt perc múlva, egy év múlva stb., na, jó, ezt is most megint félbevágjuk, becsomagoljuk, s eltesszük a mély hűtőbe szépen. Love

Jack

hozzászólás a hozzáálláshoz, lj

Gondolatok az otthoni változásokról

mondanék néhány dolgot, ha érdekel a véleményem… kevés "más utat" tudok elképzelni, de van, amit igen. Most olvastam egy cikket a dánokról. meg a dán kocsmákról, meg a dán közéletről (ami egyébként egész Skandináviára, s bizonyos szempontból nyugateurópára is igaz). hogy az milyen közösségi, mennyire nem számít ki kicsoda, igyunk, s fuck. Az első nagy benyomásunk Görögországban volt, emlékszel? Meteórán. "ahol az egész falu együtt volt "s persze otthon is volt ilyen, mindig volt ilyen, főleg a régi szép kommunista időkben.
ami különbség volt, az az alacsony szinvonal, ami lényegében a szegénységből fakadt. nos, a nyugatnak is megvannak a maga hagyományai. a Brueghel képek erre jó bizonyítékok: amikor az egész falu együtt van. kimegy - mindenki - mondjuk a nagycsepelyi tóra, s korcsolyázik. vasárnap délután…s láttuk ugye a nihilt, ami kis hazánkban keletkezett. először a szegénységből nyomor lett. ami már szar. aztán berakták helyébe az egyéni meggazdagodást, ami aztán még nagyobb ziláltságot eredményezett. s gyakorlatilag megszűnt minden közösségi élet. kivéve focit, kivéve a bált, a különböző zabáló fesztiválokat stb. s az ember elment, nosztalgiából, s kibaszott szarul érezte magát. mert már az emberek nem azért mentek oda, hogy együtt jól berúgjanak, hanem hogy megmutassák mit vettek azóta, mióta legutoljára találkoztak. de hagyjuk ezt. a lényeg, hogy arra gondoltunk, ugye, hogy a legszebb dolog a világon (főleg zamárdiban jöttünk erre rá), amikor az emberek boldogan, felelőtlenül, s vidáman együtt tudnak lenni - olykor. S gondoltuk, hogy majd mi megcsináljuk. csinálunk valami féle játszóteret - ott Kötcsén. Igen ám, de ehhez sok minden kell. nem lehet elkápráztatni mindenkit olyan könnyen manapság. van aki vevő rá, főleg az alsóbb osztályok, akiknek még esélyük sincs. s eljönnek potyázni. ez jó, csak az a baj, hogy ezzel a hatalmas invesztmenttel, az ember valami többet vár. mert ugye édes-keveset kap vissza. ezek az emberek a bohémségükön kívül mást nem nagyon tudnak adni. szóval, ez egy nem nagyon jó invesztment, eddig. nos, a másik oldalon, meg a nyugat eljutott egy szintre. elég magasra. elmúlt a hatalmas éhség, ők már keresztül mentek azon, amiben most mi vagyunk. mondjuk olyan húsz év alatt. s a dolgok sokkal gyorsabban mennek manapság, de még így is bele fog telleni vagy tíz év. változnak dolgok, ennek jó mutatója a Sziget meg a Művészeti Hetek. kezd kialakulni egy réteg, aki csak szimplán együtt akar lenni a honfitársával, s élvezni a leggazdagabb állapotot, ami csak létezhet, az emberi közösséget. s kirívó dolgok, ugye ezt tudjuk, azok elidegenítőek. szükség van bizonyos kompromisszumokra. ilyen például az egyszerű, elérhető kis autó, kis pénz, megvásárolható ruha, s valami program. soha nem felejtem jl azokat az embereket. egyértelműen különböznek a gerencsérektől, a Balaton parti népektől, meg más buzeránsoktól. csak

hát az ország, ahogy már mondtam, nem tart ott, hogy ezt napi gyakorlatként megengedhesse magának. De baromi jó, hogy egyáltalán van. messzire mutat, oda, ahol most a nyugat van. ha több pénz lesz, megnyugsznak a kedélyek. az emberek vissza fognak térni egymáshoz. nos, talán már látszik, hogy itt a fiatalokról van szó, ahova a mi gyermekeink is tartoznak. érdekes dolog, ami ott nálunk van, de azért egy jó marha nagy nihil. sehol egy ember, sehol egy jó kis buli, sehol valami szórakoztató, s kellően finanszírozott tartalom. a mi házunkról beszélek…tehát? le kell menni, nagyon sajnálom, oda, ahol már van ilyen. valami jobb playgroundra. a dán kocsma, az nem az első, amivel találkozom. Angliában is így van. párizsban is. láttam. Németországban is, azt is láttam. a mi Fonónk is ilyen, de még fejlődnie kell. az kell, hogy ne egy legyen, hanem minden kerületben öt. az kell, hogy ez ne különlegesség legyen, hanem alapállapot. tehát azt látom, hogy minden jószándék ellenére, a nagyobbik gyermek oda tart. tudja a részleteket, értékeli, szereti, meg minden. de ettől még megmarad az a furcsa elidegenedettség érzés, a nihil, ami mindig becsap hol innen, hol onnan, s elvágyódásra késztet. elvágyódni meleg barlangokba, színes forgatagokba, ahova csak be kell ülni, s nem kell érte harcolni. s nem kell olyan legyen, mint amit én gondolok. majd én alkalmazkodom, azzal, hogy egyszerűen csak beléje ülök. szóval nem kell ez az egyéni dolog, saját ház, saját környezet, ami egyáltalán nem biztos, mindenkinek tetszik. persze, ha mindnyájan Hendersonok lennénk, ha volna belőlük elég, az más lenne, mert akkor összegyűlnénk, s kész. az is jó lenne. de hát erről szó se lehet. hol van itt annyi egyforma ember? akár csak közönség is? végül egy embernek sok ez. megvalósítani. Aki erre képes, az az állam. végül az állam. azaz, a társadalom. egyszerűen feltöltődik, s a dolog létrejön. éttermek, bárok, kávéházak, büfék, kocsmák, klubok, s más közösségi helyek nyílnak, az ár elérhető, a pénz elég, senki sem akar senkit átbaszni, csak élni. korsó sör, pizza vagy fasírt, vagy zsíroskenyér, tök mindegy, s pofázás. szóval visszatérünk az Ádám Sörözőhöz, a Trombitáshoz, ahol vég nélkül zabálhattuk a Tatárbifszteket. csak most már magasabb az életszínvonalunk: mindenkinek van komputere, sztereója, mobilja, kocsija, jó ruhái, volt külföldön, meg minden. s ahogy az ember végigmegy a nagykörúton, kiskörúton, meg a környező mellékutcákon, rájön, hogy itt-ott már van ilyen, de ez még mindig nem ugyan az. s miután, kicsi elkéstünk, s nem sikerült a házunkat a Nagy Játszótérré varázsolni, a gyerekek elfele mennek. s miután odakint valóban van egy ilyen, nem is nagyon voltak rákényszerítve, hogy akár elképzeljék, milyen lehetne egy saját. mik az előnyei, meg minden. s ha nincs meg ez az elképzelés, mi lesz a motorja és hajtóanyaga a megvalósításnak? semmi. szóval, a mi házunk, csak egy menedék. ahogy azt szoktam mondani: otthon (limited), ahonnan az ember elindul. de lehet, hogy a világ már nem is olyan rossz, odakint is vannak elég jó odúk. szóval, az ember a folyamatos mandíner állapotában tud lenni, otthonról elpattan, s utána csak pattog az oldaldeszkák között. s más a menedék, meg más a szentély. más a menedék, meg más az alkotó műhely. ezek a lehetőségek persze mind ott vannak. de otthagyni az

óvodát, feltételezi, hogy valaki felnőjön. emlékszem, hogy mikor gyerek voltam, az a gyerek, akinek fasza, jó körülményei voltak, nem nagyon akarta, vágyott rá, hogy véget érjen a nyár, s visszamehessen az iskolába. én legtöbbször majd meg szakadtam, úgy vártam rá. a nyüzsgésre, a közösségre, a színességre. szerintem ilyen egyszerű az egész. Ide megy lj az egész. s valójában, ha meg akarjuk érteni, hogy mi miért van, mi miért olyan amilyen, beleértve irányultságot, mentalitást, képességeket, hitet, cselekedeteket, amik valamit létrehoznak, amik valamihez kapcsolódnak, amiből lesz valami, következetességet, kitartást stb. - akkor innen elég jól lehet. az már egy mélyebb rétege a dolgoknak, amikor az ember feltőltődik, s netán jl-eljár a nagy prágai sörözőkbe, de aztán csak haza megy, oda, ami az ő vizíója, az ő akoljának a szaga, az ő enviromentje, mert aszondja: oké, ez kell nekem, ahhoz, hogy csináljak valamit. dörgölődni, smúzolni, pofázni, rumbázni és mambózni elég volt, valami más is kéne. de ez még várat magára. Szívem, remélem sikerült karakterizálnom, ezt a két különböző utat, s a megértést, ami imígyen bennem kialakult, s az elfogadását a gyermek viszketegségének. majd, szerintem mindennek eljön az ideje. a nagy kérdés ez, s ez is marad: valójában akar majd valamit csinálni, vagy csak csordaállat impulzusokra, létre vágyok. mert ha igen, ahhoz kell egy műhely. Mióta a világ világ, az emberek többségének volt ilyenje. az alkotások ott születnek. volt egy két béna kísérlet, a Rimbaud az árokban, a Villon az akasztófán, a van Gogh egy lepuszult vidéki motelban, de ezek a kivételek. ahhoz egy Leonardónak, egy henry Millernek kell lenni, hogy mindegy, hol, mikor. még a Kerouack is leült, az Út után, hogy megírja az Úton-t. (a Henry Miller big-suri kunyhójába...)na, ilyenek. remélem tudtam valamit segíteni. mert jl tudom képzelni a frusztrációt, ami ott most van. én egy lépéssel előrébb tartok, azt hiszem. Bassza meg.

love

Jack

Végül is van itt egy cérna…, a valakinek lenni, a valakivé válni félelme lj

na igen. ügyes tetszik lenni kérem. hát persze.

s igen, kell menni sétálni. Az jutott - most meg - eszembe, hogy ez az egész üzletmenet, amit itt idestova több évtizede követünk, hogyan áll össze ebből a két, elég szembetűnő metódusból, amit úgy hívnak, hogy húzd meg -ereszd meg.

a progresszív, meg agresszív kapitalista az egyik oldalon, meg az ultraliberális bohém a másikon. (ráadásul - mily megfoghatatlan, hogy ez az egész soha nincs jégbe merevedve még pillanatokra sem, hanem a ködös köztes űrökben suhan. elég nehéz akár követni, akár megfogalmazni) s persze, az én fejemben is, a tiédben is igaz, de miután tényleg új, tényleg ködös, szabályokat szinte lehetetlen alkalmazni rá. marad tehát az improvizálás. a színház, a színé-

szet jut eszembe. ahol, mondjuk valaki azt mondja, csináljunk egy filmet a házasságról. de nincs forgatókönyv. rendező se. csak színészek. s hogyan lesz ebből jó film? Hát, ha a színészek "tudják". de honnan tudják? végül is, más, jobb forrás híján, filmekből, könyvekből.na meg az élet is hoz föl dolgokat, természetesen silányabbul, mint az artisztik formák. na ezt kell összeraknia kérdés, ugye, az az, hogy miként lehet mindent egyszerre csinálni? S mindjárt lehet mondani, hogy sehogy. ilyent sehogy nem lehet. Ilyen nincs. igen ám, de valaki (én?) azt mondja, de lehet, akkor is lehet, s ez lesz. A legegyszerűbb, ha az álmokra gondolunk. innen valahogy mégiscsak ki lehet indulni. Mondjuk azt, hogy mindjárt ott Bugacon, találunk s bérelünk egy tanyát. beugrunk a helyi libatenyésztők közé, robotolunk éjjel nappal, veszünk Zsigulit, kifizetjük a terciát, építkezünk, vonszoljuk magunkat a sárba-hóba, s mostanra van egy cserépsipkás népi rütyőnk. közben, a rötyin, egy fa tövén, a borospince lépcsőjén, meg a kemencepadkán verseket írok. s mára egy huszadrangú költő vagyok, mint az a siófoki könyvtáros. nos, ennek mintájára még föl lehetne állítani más modelleket is: Zamárdira, Amerikára, meg minden. s biztos, az is egy élet lett volna. Biztos, hogy konkrétabb lenne, nyilvánvalóbb, kézzelfoghatóbb. mert mi van a másik oldalon? Ugye, az ember fél - valamilyennek lenni. libatömőnek, kolbászsütőnek, nyúltenyésztőnek, tanyasi költőnek, meg ilyenek. S aszondja? ja, végül is aszondja: "annyi minden van még odakint, nem vagyok benne biztos, hogy ez a helyes út, inkább próbáljunk valami mást “igen. Ha jól belegondolunk, Zamárdihoz nem volt nekünk semmi közünk. well, ez nem igaz. közben fölfedeztük. mármint, nyílt ott egy utca, könyvtárosság volt a neve. ezt előre nem nagyon lehetett látni, de mikor ott volt, azért nem voltunk annyira vakok, hogy eltévesszük. pénz is volt, arra is rábuktunk. de azt biztos, hogy előre nem lehetett látni. S elképzelem, hogy ültünk volna abban a nagy, szabad félegyházi tájban, az ágy szélén a Nyomás 10-ben, s elképzeljük előre az egészet: "oké, tehát zamárdi, Balaton, könyvtár, népművelés, kommuniti élet, gyerekek, kis biciklik, kis hajók, kis fizetés, s a végén egy fal”. S mit lehetett volna erre mondani? Hogy oké, akkor majd otthagyjuk az egész csapot-papot, s elmegyünk Amerikába? mit lehetett volna mondani, mi tud lenni ennek az egésznek a haszna?

mert hát igen. én mindig valami nagy koncepciónak igen megfelelő, előrelátóan gondosan jl s megtervezett, előkészített, s főleg az én kontrolom alatt lévő életet gondoltam ki. gondoltam volna ki, ha lehetett volna. de senki nem mondta meg, hogy mit kell ehhez tenni, mi a legrövidebb út. s nem gondolom, hogy ezt meg is lehetett volna tenni, mert ahhoz nagyon ismernie kellett volna engem, az meg nem könnyű. Mondjuk eszembe jutott a fipéter, aki valamit sejtett. s talán - így képzelem - jó marha sok meglepetést okoztunk időközben neki. Mert ő valahogy jl tudta képzelni a csipukát egy tanyán, tehenek, szamarak, disznók között, sáros-szaros gumicsizmában, egyik kezében pennával, a másikban vasvillával.

egy villa gané, egy firkantás költészet. nos, azért hogy totál ne hülyézzük magunkat, főleg én ne magamat, valami, ebben a megnem-jósolt sodrásban mégiscsak fabrikálva lett.

Amit azért mindennek ellenére csak összehoztunk, egy lista lj

volt egyszer ugye egy anyagi dolog.

volt egyszer, hogy világot kell látni.

volt egyszer, hogy normális munkavállónak kell lenni.

volt egyszer, hogy házasnak, gyerekesnek kell lenni.

s volt egy nagyvilág, amit meg kéne nézni.

mert, s ez ma is érvényes, ezek kellenek ahhoz, hogy egy budafoki -izsáki kis suttyó, külvárosi gyerek, egy szocreál tájban valamit összeguberáljon, amiből valami majd ki is jöhet. s ahogy az ember ment ezeknek a nagy hegyeknek a kaptatóin, a büfögő mocsarak mentén, többé-kevésbé sűrű erdők mélyén, lépten nyomon találkozott önmagával. s különös kérdések merültek föl. Gondolok itt a félegyházi alföldre, gondolok itt a zamárdi mögötti erdőkre, gondolok itt a kultúrház dohos aurájára, a vitorlázás okozta meglepetésekre, zamárdi, New York, Monterey, Charleston játszótereire, meg a kötcsei dombra. ahogy álltunk, néztünk a lábunk elé, vagy a messzi láthatárt fürkésztük valami válaszért.

S furcsa dolog ez a szabadság. Van, akinek megmondják mit, van, aki maga találja ki

mert lehetett volna egy néhány apa, anya, barát, aki belénk lát! s aszondja, figyelj szivi, én látom ki vagy, megmondom mit kell tenned! Ami egy szép dolog. törődés, meg minden. De valóban meg lehet mondani? Az igazság, hogy a mi életünk azért is rendhagyó, mert a többségnek megmondják. a gölöncsér Andrásnak megmondják. a szévának is. a ftpéternek is. az i Zsuzsának is. ha körülnézel, mindenkinek. annak nem, aki nem hagyja, aki elrohan, meglép, elszökik. annak meg ott marad, hogy találd ki magad, dezső. S hogy melyik a jobb?a herceg Laci boldog? Mi kéne ahhoz, hogy ez kiderüljön. ülnénk, pofáznánk fejenkét száz évet, s összevetnénk? Az ő fájdalma vagy az enyém nagyobb? Kinek van, volt igaza. kinek lesz?

s persze, ez már egy elég jó ki-zummolás, de még mindig lehet messzebbre is. s persze, lehet tudni. A legszörnyűbb, amire én legalább is jutottam, hogy itt nem lehetnek végletek. ez egy mix. minden kell. pontosabban mindenből kell valamennyi.

egy kis örökség, egy kis család, egy kis edukésön, egy kis házasság, egy pár rokon, utazások, gyerekek, munka, szociális élet, szociális munka, olvasás, tanulás, meg minden. s mindenkit lehet valahogy körvonalazni, igen, valahogy lehet. a legegyszerűbb, ha összehasonlítjuk másokkal. s ha nagyjából tudjuk ezeket, akkor nagyjából meg is lehet mondani, mit a fene kell nekiA Balzac, ugye, elment, s belekezdett egy bizniszbe. s jól rábaszott. abba is hagyta. de neki ez elég is volt,

ebből már tudta, mi a bráner is az. esténként elment partízni, abból meg kiszívta a szociális life-ot. volt két rokona, aki meg gondoskodott róla, két nő. s fogta magát, s neki állt megírni az Emberi Szinjátékot. száz valahány könyvet tervezett, nyolcvan körül meg is írta, s biztos be is fejezte volna, ha nem hal meg közben. fasza gyerek. nekem nagyon szimpi. de hát, ő okosabb volt mint én. Ezt be kell ismerni. mert ő, valahogy közben, meg mindig tudta. mert volt rálátása a dolgokra, dolgaira. azt hiszem, ez elég fontos. hát, ez csak egy bevezetőre sikeredett, már megint nincs időm, kell menni dolgozni, a kutyafáját.

Belső élmények, avagy ami bennünk történik az úton

mert a történet arról akart szólni, hogy ahogy az ember az úton poroszkált, mit mindenről derült ki, hogy itt is egy luk, ott is egy üreg, amott is egy hézag, szakadék, úr, vákuum, stb. amit nem tudok; ami taszít, ami vonz; amit meg kell próbálnom; amit jl kell döntenem; aminek ki kell tennem magam; amiről fingom sincs; amin tűnődők mióta élek s még most sem tudom; amire hiába valóan vágyok; amire vágytam mindig, most meg jól megkaptam; ami szökik előlem, mert a világ változik; a fájdalmak és szomorúságok azon ami elveszett; meglepő és ismeretlen örömök, élmények; jók, amire nem számítottam, s nem is vágytam, most meg itt van; s így tovább. s honnan lehet ezt tudni? Egy biztos. élményekben nem maradtunk adósai önmagunknak. talán túl sok is. nem azért, mert sok, hanem mert nincs földolgozva. nem azért, mert azt akartuk, hanem mert úgy esett. s lehet, hogy az a nagy materiális történet is azért volt, amiért ezt a sok élményt cserébe kaptuk, mert időközben sem lehetett megállni, leülni, kérődzeni? na, ez is egy kérdés. De, akár hogy is, van itt egy cérna, szoktam is használni. az meg az otthon. ahonnan az ember, végül is elindul. Az meg van. majdnem. tehát...

Jack

Elment a Borisz, megvagyok, lzs

Elnézést, csak kicsit megrogyott alattam a jég. Kellett egyet fölolvadnom, szárítkoznom, meg pihentetni az agyamat.

Megviselt ez a vendég. Az én nagy fijam. Hát igen, egyik oldalon baromi elkényeztetett életem van, amit aztán azzal próbálok kiegyensúlyozni, hogy hülyére dolgozom magam. Meg mindenféle szerzetesi dolgok, no nő, meg haver, meg senki. Amúgy elég jó csöndbe lenni, sok beszédnek meg sok az alja, nem? Mert hogy van két hétig nem szólok egy szó nem jön ki a számon. S közben…, sikerült totál padlót fognom, mit mondjak. Mire az ember ilyen vén lesz, hajlamos azt hinni, hogy az övé az egyetlen út. S mikor rájön nem, mások, még a saját fia is másfelé megy, az egy elég nagy meglepetés. Azt hiszem, hogy elég jó dolgokat ajánlok itt, de minden hiába. Ebben a világban nem én vagyok okvetlenül a legfájintosabb dolog. Valahogy úgy képzeltem jl, hogy majd a fiam az én vállamról kezdi. Ami meg is történt, csak nem arra akar menni, amit én jónak látok. Én például - már jó ideje azt gondolom, hogy baromira igyekezni kell. Mert a

szegény embere így kell tegyen. Másképp alulnézet, kimaradás, kirekesztettség, savanyú a szőlő, s hasonlók vannak. Nos, ő meg köszöni szépen, jó gyerek, nagyon komplex, nagyon összetett, s nagyon zilált, - s aszondja: mindaz, amit adtál nekem fater, az jó, de amúgy meg semminek semmi értelme, főleg időtlen indiai zenéket hallgat, nem akarja megváltani a világot, csak köhög, meg prüszköl. Amúgy meg kurvára ráér. Angliába megy a lelkem. Mert először is ott van egy nő. Nem építkezésen kell dolgozni, hanem egy úri gyereket tanítani, főzni neki, meg ilyenek. A pénz az majdnem ugyan annyi. Közelebb van kis hazánkhoz. Nem kell egy zsarnoknak megfelelni a munkahelyen, szabályokat betartani, s a jóságokat is a fater ízlésének megfelelően elszenvedni. Bonyolult dolog ez, menjen. Az biztos, hogy baromira meglepett, hogy ennyire nem a magamfajta kemény legény De hát ezek illúziók. Állítólag egyszer egy falubeli szegény komája megkérte a Kádár elvtársat, hogy segítsen már neki, mert lakásproblémája van. S kérdezte a főnök, miért nincs hol laknia? S mondta a koma, hogy de, van, az anyósáéknál laknak. Hát, az nem olyan nagy tragédia - ez volt a válasz. Nem mindenkinek ugyan az a bazdmeg. Ez van. Anyagilag, nyugalmilag, meg még ezer módon is apró darabokra estünk. Például majd csak február végén tudok hazamenni. Jól tartottam a kölköt, mert azt hittem majd visszajön, mert marad. Amúgy meg néha szégyellem magam, hogy nincs itt valami nagyobb bizniszem, ebben az Ámerikában. Lehetne jobb is.Elbasztunk itt valami két milcsit, villámgyorsan. De már lábadozom, baromi mázlim van, mert iszonyú hideg van. Viszont van egy nagy átalakításom, egy mérnöknőnek dolgozom, aki lerobbant házakat vesz, én feljavítom, ő meg eladja. Remélem bejön. Adtam ennek a kölöknek egy valag pénzt, hogy talpra álljon. Végül is az ember mindent megtesz a gyerekéért, nem? Én ezt elég különböző osztályokban is hallottam, elég egyöntetűen. Mit lehet itt tenni? Én meg lj vagyok szarva. Az édesanyja elég keményen védte, - könnyű a kibicnek, aztán mikor hazament, ugyan azt történt, mint itt. Jól összebalhéztak. Sőt, A Jill még majdnem keményebb, mint én. Mondjuk meg van az oka rá. Nem csak az idegenbe szakadt asztalosok, s a kurvák élete nehéz, a fiataloké is. Értem én. Szóval minden nap dolgozom, itt meg havazik, de ma este pacalt főzök, csak azért is. Hoztam ki egy jó kis filmet, beülök a kádba, meg ilyen aljas kompromisszumok. Na, majd küldök egy értelmesebb levelet is. Remélem ti jól vagytok, nem szabad feladni. Az élet, ha nem is szép, de nagyon izgalmas. Egy ilyen nézőpont kérdése. puszik

Jack

A márvány lépcső Tél van, A Jill meg rosszul, jl

azért velem is mindig van valami mámeg. A tökömbe be/meg-állt a hasam, jó kurvára fáj.

Úgyhogy érdemi dolog nuku. Pedig tök jó, nyugis nap volt, kicsit vasárnapos is tán, csináltunk még marha finom rántott gombát rizzsel meg majommézzel.

Megnéztük a Semmelweis-t, a Forsyte Saga-t meg még egy Hölderlin életrajzi filmet az előbb (és nem is volt benne asztalos, de amúgy érdekes volt, majd elmesélem). Sétáltunk, lementünk a vízmosáshoz, simára be volt fagyva, mentünk fölfelé, keresve a forrást, kicsit eltévedtünk az erdőben, láttunk óriás fát, hatalmas taplókat, két centi vastag mohával benőtt halott kutat meg mellette gyönyörű faragott vályú lábakat…, őzeket, rengeteg lábnyomott, ropogott a hó, sütött a nap, jó volt. Mosogattunk, állatoztunk, virágoztunk, komputert szereltem/pucultam, nem is tudom, ja fűtés (elég jól fogy most a fa, tényleg hideg van). Jó, hogy küldtél pénzt, a csibe megy pestre holnap, jegyet beíratni meg beiratkozni (0 ezer tandíj szükségeltetik hozzá…) este jön haza valószínű Borisszal együtt. Borisz valami másik fiúnál aludt, ma valami elég buziskodásba keveredett azt hiszem, a kis andiéknál ebéd meg komputer vagy videó vagy nem tudom mi szerelés a faszival, rühellem azt a családot, Borisz úgy érzi tartozik nekik…mindegy. Hát ennyi, elég jól szarul vagyok, de minden megvan, elmentve, mindenre fogok reagálni meglátod, vigyázz magadra szívem, love,

Jill.

Az ifjúság édes madara, lzsj

Zizim,

Emlékszel az Alexandriai Négyesre?

Nekem, annak az egyik tanulsága az volt, hogy van többféle nézet. S lehet egyik sem igaz - vagy - mindegyik. Nem tudom ez mi, csak töprengek rajta.

Miért nem szeretek kérdezni, Ez egy a M. Zs-nek írott levél, na meg a Borisz nem könnyű útja Nem is tudom hol kezdjem. Először is örülök, hogy beszélsz erről. Mert valaki egyszer a képembe vágta, hogy "téged nem érdekel mi van velünk". Ami nem igaz. Csak, én nem szeretek kérdezni. (A Jill kevésbé).

Annak idején volt bőven mit takargatni, szégyelni, s nekem volt, aki kibaszott kellemetlen kérdéseket tett föl. Elviselhetetleneket. Legalább is én azt gondoltam akkor, de most is elismerem a jogosságát. Ha valaki akar, akkor beszél. S én szívesen meghallgatom. Az első reakcióm, ilyen barom vagyok, hogy segítsek. A magam durung módján. Ami lényegében az, hogy magamról, a magam élményeiről, tapasztalatairól, meg a tanulságokról kezdek jl papolni. S persze már régóta azt gondolom, hogy nem vagyok tökéletes, de a magam helyzetére vonatkozóan nem ismerek jobb megoldást. Tehát kirakom az asztalra, ami csak a kamrában van, aztán mindenki vesz, amit szeret, amit akar. Az egyik előző levelemben arra próbáltam célozni, hogy ezt mind lehet tudni, mindennek van egy megfogalmazása, egy kulcsa. Csak hát az ember egymagában, egyedül, szubjektívan, kis buta fejével kurva nehezen tudja feldolgozni, fölfogni, helyes következtetéseket gyorsan lehozni, dönteni, következetesnek, vagy jól következetlennek maradni. Több szem többet lát. Ha fölül tudunk emelkedni azon az elbaszott alanyiságon, ami a magyar mentalitást, mint a doh a gombát átitatja, akkor ez nagyon is hasznos

lehet. Az ember többet lát, tanul, szituk gondolkodásra késztetik, fájdalmasan fölkeveredik a dutyma, de a végén az ember jobban áll. Egy picit előre lép. Ami különös, s meglepő volt, amikor hagytam ezt a mi csemeténket beszélni. Mint egy okos bíró. Hadd mondja ő a sztorit. S félelmetes faszságok jöttek elő. Annak idején nekünk, budafoki suttyóknak a Vilt Pál (Schaár Erzsi-Vilt Tibor, mint szülők) című osztálytársam, barátom hatalmas inspiráció volt számunkra. A gazdagságuk. Pénzben, kultúrában, mindenben. Jó volt...A képernyővédőm újabban a ház hátsó, be nem fejezett része. S nézem, nézem, s eszembe jut a milliónyi részlet, hogy mit kéne vele csinálni. Rohadt gerendák, törött cserepek, lukakkal teli agyag padlások, patkányjáratok, deszkafalak, beszögelt ajtók, hulló vakolatok, ki tudja milyen bukékat rejtegető istálló vájúk, alap nélküli oszlopok, stb. Lényegében ugyan az, mit a már beépített részekkel volt.

Mit is csinálhatna a Borisz Kötcsén? Avagy még néhány alternatíva

S többször próbáltam a fiunknak eleven, s finom színekkel fölfesteni, hogy mi lenne, ha ezt neki, mint főhadiszállást megcsinálnánk. Hatalmas ablakok, kis galéria, konyha, zuhany, terasz előtte, ami a Balcsira, meg a somogyi lankákra néz. Az a legjobb része a háznak. Fordíthatna, publikálhatna, aktivista életet élhetne, mindazt, amit szeret. Nos a Borisz tudja, sejti, mibe kerül ez. S az hagyján, hogy én adnám a pénzt, na de a munka?! Azért elég sokat segített nekem otthon az építkezéssel. S kétségtelenül egy nagy menetet igényel. Meg összevetve a falusi elszigeteltséggel, s persze a nagyobb elkötelezettséggel, amit cserébe kérek tőle, ez csak rémisztő. Mindig mondtam, hogy fenébe is, csak kell egy jogsi, meg egy autó, s két óra alatt Pesten lehet. Meg vissza. De mikor kategorikusan azt mondta nem, még nem volt jogsija. Az egész egy álom volt. Most, egy lépéssel közelebb kerültünk hozzá, érzem, hogy megingott. A lábam bent van az ajtóban. S még jl kell mennie kicsit világgá, de majd lukas zsebbel, tele sebbel megint hazajön. Mert nincs ennél jobb. Vagy nem. De akkor meg jobb lesz, talál valami jobbat, amit szívből kívánok neki. Ez a képlet. Be kell ismernünk, hogy valahogy elég balfaszra sikerült ez a dolog. Hiába adtunk sokat, legalább is amit mi annak véltünk, más többet tudott. Hiába volt az nekünk "mindenünk", az odakint, a kölkök világába másképp néz ki.

Akikkel a Borisz összekerült itthon

Biztos meg van ennek a megfelelője, de a Borisz a lehető legrosszabb emberekkel került össze. Rámenős, törtető, milliomos orosz-zsidó kémnő és a lánya (akit úgy hívnak mint a saját anyját…). Egy megtört magyar filozófus világjárásból hazaszakadt izgága lánya. Ő volt az Amnesty International helyi mandínere. Egy kis művészlélek lány, az apja egy újgazdag milliomos babája, falból rendes ember, szóval szegény lány nem tudja a lé honnan jön. S egy darabig úgy éltek, mint a bárók. Egy fiú, aki egy maffiózó gyereke, tele lével. Egy másik fiú, az dip-

lomata gyerek. De van ott egy kis siófoki csávó, meg egy alföldi lány is, aki rendes. Akik, fölfogták mi az ábra, s a szülői segítséggel tanulnak, hajtanak, nem nagyképűek, nem játszák meg a hülyét. S talán most a mi magzatunk is elindult ebbe az irányba. S akkor még nem említettem sok mindent. Voltak ott gazdagabb kölkök is. Akiket már a fiunk is utált. S próbált kompromisszumokat. De kell egy kis idő, mire rá fog jönni, hogy ő valójában mit is csinál, ki is. (hogy ő ugyan az, csak legfeljebb másképp…)Évekig havi kétszázezer forintot kapott, s mint utólag kiderült, hol tanult, hol nem. Hol járt iskolába, hol nem. Mostanra végül is kijárta az öt évet, de a diplomája még mindig nincs meg. S mostanra eljutottunk - eljutott - oda, hogy huszonnégy éves, s ez már faszság. Kezd lehullni a lepel. Nyomassza, utálja is magát. De közben meg büszke, mint az állat. S persze, keresi az utat. Először nyilván a könnyű, s átütő megoldásokat. Nos, amit én kínáltam, az lehet átütő, de kuva nehéz. Ez derült ki róla. S most, itt, a nyomás hatására, eszébe jutott, hátha van egy olyan, ami könnyű meg átütő is egyszerre. Ez, ami itt történt egy katalizátor volt. Baszogattam is persze. Azt is próbáltam mondani, hogy a kurválkodáson kívül nincs olyan. Kitartó, kemény munka van. Az kell legyen az élet. Bele kellene ebbe törődni. S ha bejön, beugrik valami, az plusz, az fasza. De ne kockáztassuk a két szék közül a pad alá esést. A semmit semmivel. Nos, ennek megtapasztalása még hátra van. Mindenesetre az már egy jó jel, hogy felébredt. Elégedetlen önmagával. Akar valamit. S totális kakofónia állapota áll fönn. Például idegbajos. Hát persze - ennyi feszültségtől? Itt van az anyja, ugye. Meg itt vagyok én is. S gondolhatjátok, hogy nem hagyunk ki egyetlen lehetőséget sem, hogy nyomjuk. Feszegessük, minden eszközzel. Haraggal, sértődéssel, szigorral - na meg az ellentétéivel is: szeretettel, gondoskodással, figyelemmel, törődéssel. De, még egyszer, nekem nem jut más eszembe. Az én sziszifuszi megoldásaim, meg az azonnali megoldás rettenetes kényszere, amit a sok külvilági flanc követel, között hatalmas a szakadék. Az évekig tartó elringatottságból felébredt, de még jl kell jutni a megoldásig.

Nyilvánvalóan ez minden esetre vonatkoztatva más. Azt kell megtalálnia, ami neki jó. Amibe az is benne van, hogy egyedül, mert neki ez is fontos. A fasza tele van a domináns szüleivel. A lehengerlő, mindentudó, balfasz szüleivel. Akiket azért, s persze szeret…Jó lenne, kéne, legalább is. Én sajnálom. Féltem. Szeretnék segíteni. Csak nem tudom, hogy miből mennyi kell. Mikor és mennyire kell, hogy hagyjam, mikor kell kirohannom a vödörrel, amit a párnám alatt tartok, hogy eloltsam, ha netán lángra lobban. Mint az a bizonyos zsiráf…Faszom helyzet. De, azt hiszem a világ változott. Elég nagy mértékben azt lehet hibáztatni...

Bányász és fia, egy egyszerű eset

Mikor Nagykovácsiba dolgoztam, volt ott egy apa és fia. A faszi bányás volt, tüdőbajt kapott, jó szegények voltak. S azt a "Kis Lacikát" sikerült úgy teletölteni bányaléggel, hogy mint egy kis bányász jött a faterral minden nap dolgozni, s a szívem megszakadt érte. Finoman mondtam is neki: "Lacika, talán neked nem ezt

kéne csinálnod". Mert mindig az volt az érzésem, hogy ez a gyerek, mint a monda béli fehér veréb a londoni füstöt, még csak fel sem fogja, mi a büdös nagy s új helyzet. Fogja a kis pizzáját, s megy a bányába. Az apjával. Szörnyű. De nyilvánvalóan, a másik is egy véglet. S majd kiderül, hogy hova megyünk középre…(mindenképpen szar ügy ez, ugye. mert azzal, hogy az ember "így megérti", s már nem a gyereket hibáztatja, elveszíti a javítás, változtatás lehetőségét is. a gyereket lehet baszogatni, a világot nem…, s akkor mi a bránert lehet itt .....tenni?) Itt, ezen Willogby Spit – igen, köpésről elnevezett norfolki félszigeten totál behavazott, s most ónos eső esik. Valahogy el kéne menni munkázni. Bassssssza meg. A pacal elég jó lett, tettem bele füstölt oldalast is. Még a szempillám is összeragadt tőle. Aztán megnéztem a New York bandái c. realista agyrémet. Színes, hangos, felkavaró, mint egy Zola regény, megfilmesítve. Levágott herezacskók röpködnek át a színen. hm. De azért sikerült aludnom, s a hóval hangtompított magnólia levelek az ablakom előtt álomba ringattak. Ahogy néztem őket. Amúgy csörögnek, mint a csörgődob.

Jack

Kiborul a bili, a Mercz levele

már nem lehet a benne lévő tartalmat suttyomban kiönteni a klotyóba. Van úgy, hogy az ember takargat, szégyenlősen hallgat, nem tartja ízlésesnek, nem akar másokat fárasztani meg ezeregy más indok. Aztán nem bírja tartani, hiába vár felmentő kérdésekre, mert ,mert és kigurguláznak a torkán a panasz szavai, hogy könnyítsen, hogy ne feszítse tovább a gombóc a torkát. Lehet, hogy az öregedés teszi, a túl sok feldolgozhatatlan izé a megkopó erő, a nincs kivel megbeszélni helyzetek.

Lehet, hogy nem is vár választ, csak némi együttérzést, buksi simogatást, szemkontaktust, kis pozitív sugarakat egy baráti szempárból. Mindenkinek dagad a családi szennyestartója, de van ki szemérmes és van, aki belekiabálja a világba. Azt hiszem mi egy olyan megoldást keresgélünk, hogy figyelni és együtt érezni szeretnénk .igen igazad van "több szem többet lát" baráti alapon. Hiszen te is mi is tudjuk, hogy nem a másik fogja megoldani az ilyen-olyan helyzeteket, a munka dandárját mindig saját maga rabotattyolja meg az ember. Szóval én is így kezdek megnyílni a saját szarvirágaim között, jl nézést, ha a te padlóhelyzetedre rá licitálok a saját baromságaimmal. Nem volt ez jellemző a fiatalságom delén, de kissé megzakkantam és nekem is kell egy fül, aki megért némileg és nem vágja a fejemhez később, fasz vagy Jolán és gyenge, döntésképtelen ballaszt, egy beszari klimakszos se nem művész se nem családanyu. Na már most a megoldatlan helyzetek azok ott torlódnak a nyakamon én meg itten techalott állapotban gubbasztok , félig hibernálva befagyott seggel, várva nem tudom milyen alkalomra, hogy jl tudjak indulni a saját utamon, esetleg közös úton" ami már rég nem Kerouac-i, de ebben is még dönteni kéne, hogy van e még közös út.Tétován

várom a lelki szabadságom, ami egyszerű materiális dolgoktól függ...ne kelljen gondoskodni senkiről, ne mások mondják meg mikor hova és mit. Belefáradtam a szolgálatba a most a gyerekekért…aztán az öregekért hozzad az áldozatokat sorban, mert a család a lelkiismeret megköveteli. És basszus nem tudom magára hagyni a szeretteimet. Inkább menjen ki alólam az idő, ezt a csapdát nem tudom kikerülni. Forr itt valami az üstbe, nagyon távol rajzolódik valami megoldás…remélem kibírjuk addig egymás mellett Na most leállítom a témát Szia

Zsuzsa

Csücsörítő kalaplengetés…, lj

Hát igen. A helyzet az, hogy én a Borisztól tanultam, hogy ilyen van. Komolyan, egész életemben nem láttam ebbe bele. Nem azért, mert nem találkoztam ilyen emberrel. Csak nem láttam bele. Mikor észrevettem, az első pillanatban - akkor arrébb léptem. Mármint, hogy nekem ehhez semmi közöm. Valahogy én mindig aksön-jacksön voltam. Már pici koromban se szerettem a süketelést, a nagy megbeszéléseket, toporgást, körülményeskedést. Amiből aztán az lett, hogy elég felszínes, meg felületes voltam kezdetekben. Emlékszem, hogy gyártottam valamit fából, de arra már nem volt - mit mondjak? - semmim, hogy meg is smirglizzem. Nekem a dolog már azelőtt csak kész volt! Aztán később azért engedtem, már (úgy-ahogy) megsmirglizem, de mindig ez a kérdés merül föl: csinál az valami különbséget? Ha nem, hát nem. Utána hallgattam, évtizedekig a te kimért, megfontolt, nyugodt, stb. krapekodról, s mindig fölált a hátamon a szőr, meg elzsibbadt a tarkóm, mert olyan nagyon gyanús volt. Nekem ezek a dolgok ljbsradást, kimaradást, limitálást jelentenek. Azok az emberek, akik félóráig piszmognak egy terítővel, igazgatják a nyakkendőjüket, mindig gondosan és kétszer ellenőrzik, hogy minden jól van e begombolva, megvan e minden, s így tovább, mindig azok voltak nekem, akik a buli végére, a csattanó után fél órával, mire a java elfogyott, a kapu bezárt, a jég elolvadt, a víz kiszáradt, az ég beborult, a szél elállt, a tömeg megérkezett, a szivárvány eloszlott, - szóval, mikor a lehetőség elszállt, ők azok voltak, akik mindenről mindig elkésnek. S persze jl tudok képzelni valami agytrösztöt, kimért, bajuszos Márquezt, aki jól csinálja. Oké.Bár, meg kell mondjam, ezzel élőben soha nem találkoztam. S mikor jön valami vékonydongájú vagy dagi nyikhaj, s azt mondja, hogy figyelj, de igen, adjuk meg a módját, az nekem mióta élek, kurva gyanús. Mert, hát persze, azért mondja, hogy igazolja magát. Valahogy bebizonyítsa, hogy van ott valami. S szoktam nézni, majd meg szakadok, s látok is ott egy kis pöttyöt, egy kis foltot, egy kis nyögést, egy kis nyálat, egy kis bóbitát, egy kis apró fintorát a kellemek kellemének, egy kis párducka apró ülepének lenyomatát, egy aszalt virágszirom töredéket, egy letörött cipősarkat, a flamenco táncosok távozta után, s hogy akkor most tényleg, s előzőleg meg utólag gondoljunk ebbe jobban bele. Okéééééé! Gondoljunk. What a fuck. Gondolkodjunk azon a két kis lehelet foszlányon? Tényleg? A jókis

otthoni viszonyok rémképei Engem, utoljára a Csehi Zamárdiban, leültetett. Ott, a három négyzetméteres vetítő szobában, telezsúfolva ekvipmenttel. Havi fél óra Zamárdi tévéközvetítés. Templomi gordonka verseny, fogatverseny Endréden, ahol kiesett egy kocsi kereke. Családi felvételek: ez az asszony, az meg az unoka, ez meg én. S végig azon gondolkodtam: hogy igen, öcsém, te azóta ezt, meg itt, komolyan, meg tényleg? Hááááááát, ezzz, érrrdekess. Nice. Szép. Jó. Meg minden. Csak, hm. Ez, ez, ez, ez, ez, ez, nem nem nem nem én vagyok. Hol van a.…, hol van a.…, hol. "Kis hazugság, kis konvenció…"

"Csücsörítő kalap lengeteg, nem tudja halálom toll ágyát vetni meg…"sorry.

Jack

Mitől más egy hangya? lzsj

Hát igen, ha már az élet szar, a megélhetés nehézkes, így is úgy is, akkor a művész legyen Modigliani, osonjon lj éjjel, lopjon utczaköveket, s abból faragjon …valamit. Fipipi egy kis aszott és cinikus műves szilva lett. Pontosabban művészeti Főadminisztrátor. Mindig is egy kis pletykafészek volt, beszélni nem lehet vele semmiről. A világ egy poén, ő is. Cinizmus az élet értelme. A Szilamérre a nevén kívül nem emlékszem. De mindig örülök, ha valaki legalább azt csinálja, aki. Ez fasza. Sok sikert kívánok neki.

Férfiúi életlehetőségek és utak én és a f. Gyula

(Viszont ide kívánkozik egy megjegyzés: F. Gyugyu ugye, szintén művész. Legalább is azt mondja. Angolosan meglépett Angliából, totál katasztrófába hagyval a családot. Elvileg mindig megértettem ezt, gyakorlatban soha. Nem tudom, mi lenne a különbség, ha írásból akarnám eltartani a családom, de valahogy ehhez soha nem volt se merszem, se pofám. Ami persze nem jelent semmit, azért vannak, akik sikeresek minden szinten.) Amikor 16 évesen belebőgtem bánatom az érdi kutunkba, hogy jajj az én szegény hitem, "művészetem", valahogy nem kéne lemenjen a lefolyón, mert hogy olyan jó, olyan szép, olyan nemes, az jutott eszembe, netán van más út is. Nem én vagyok a lényeg, hanem az eszme. Ilyen topánkákkal nem lehet a dakari átszelésen még nevezni sem. Szóval, oda jutottam, hogy én leszek az, aki surranót vesz, megsúgja a jelszót, a kódot, a titkot, s valaki majd nekivág. Valami ilyesmi. Amúgy elég jól vagyok. Hála a Jóistennek manapság már elég sok tehetséges ember van, s a kor is kitermelt pár lehetőséget. Kicsit kommersz, de volt ez már így más korokban is. Végül is minden önkifejezés mögött az adás van (kellene legyen), amikor valaki valahol fölsóhajt, mert "meg lett mentvel az élete". Az én általam. S minél több, annál jobb. Csávók írnak kis songokat, s valaki ettől mégiscsak leéli az életét. Ez szép. Én valahogy a rossz, szociológiai beidegzéseim következtében nem tudok elszakadni a kérdéstől, ki honnan, milyen batyuval jön. Áll az ember a Keleti pu-nál, s nézi az érkező utasokat. Vannak, akikről mindjárt lehet tudni mindent, vannak, akik nyitottak. Az

embernek fingja sincs. Lehet hadvezér, lehet kalapos inas lesz. Vannak, akik sikereket érnek el, vannak, akik csak a boldogságot. Vannak, akik egyiket sem, vannak, akik mindkettőt. S az ember nézi ezt a hangyabolyt, egyik hangya ide, a másik oda, s azon tűnődik: de hiszen van elég, nem mindegy? De, mi az a kis specifikum, amitől az a kis izé jobb lesz, mint a másik? Valaminek azért kell ott lenni, nem? A külvilágtól függetlenül…Na, ilyenek. Üdv

Jack

Febr. 29. Újra otthon

Tél van. Elég kemény. Mínusz tizenkét fok van. Hó. Aznap este kezdett rá, amikor hazaértünk Pestről. A Jill, A Sandra, a Gyula és én. Ez még február 29-én volt, azon a bizonyos szökőnapon. A Jillt akkor engedték ki a kórházból, én meg akkor érkeztem meg kalandos utazásomból, több mint nyolc hónap után Norfolkból. Tél van itt is, kint is. Éppen, hogy csak elkerültem mindenféle hóvihart, Már megint levezettem Wilmingtonba, mert a költözés előtt még odaszólt a jegyem. Egész úton zuhogott, mindenki lépésben, de én középen hasítottam az itt ott lefagyó latyakban. Muszáj volt igyekeznem, a kis japán bérautó ment minta a golyó. Remélem, most már tényleg utoljára. Nem szeretem azt a helyét. Repülés közben is végig fenyegetett a tél, járatokat töröltek, mindenfelé körülöttem. A szokásos iszonyúan fárasztó, és kimerítő út, szenvedek ettől. A reptéren Jill elég kísértetiesen nézett ki szegénykém, jól lefogyott, karikás szemek, csapzott haj, zöldes bőr, de végül is nagyon hősiesen végigküzdötte az immáron hatodik operációját. Nehezen tud ülni, de azért bejött az Auchanba, egy darabig bírta is, de aztán kiment az autóba. Az Sandrával viszonylag hamar összekapkodtuk a cumót, 36 ezer forint értékű kaját. Hatezer dollárt kerestem, de szétszórtam minden felé, amerre csak jártam. Száz húsz a kocsibélésért, száz a repülőjegyért. Hazaküldtem egy csomó pénzt, ott kifizettem egy csomó számlát, meg ilyenek. Végeérhetetlen.

2004 március, levél egy magyar újságnak...

Olvasói vélemény

"Ha innen, külföldről, meg akarjuk tudni, mi újság otthon, Magyarországon, olvassunk Para-Kovácsot."

Körülbelül így képzelem el. (Nem csak a jelenségeket, de a mögöttük lévő lényeget is...)

Valóságtartalom, intelligens figyelem és mérlegelés, "magyarra fordítás" tekintetében, a tudásanyag grandiozitásában, az örök magyar provincializmus elleni küzdelemben kevés ilyen, vagy ehhez hasonló magyar közéleti személy született.

Nem tudok mást mondani, mint megismételni, amit valaha Allan Ginsberg mondott a kétkedő közönségnek, Bob Dylan hallgatása közben: "Tsííít, - csak hallgassátok". Innen Amerikából büszke vagyok rá, hogy ilyen magyar a honfitársam, gratulálok Magyarország!

Emelkedés a felszínre

Drámai helyzet, drámai búcsúzás, szörnyű visszatérés Amerikába

Aztán az otthoni rettenetesen lehangoló cirkusz, szokásos, után jött az iszonyú utazás. Már a Ferihegyen A Jill sírva ment el. Puszit se adott. Pedig az mondtam neki, hogy ne aggódjon, szeretem, nem felejtem el, ami kettőnk között volt. De persze mindketten tudjuk, hogy valaminek örökre vége közöttünk. Valami elszakadt. Hülyén viselkedtem én is, ma már ezt el kell ismernem. A szokásos férfiúi önteltség, amikor nem figyel eléggé az asszonyra. S mindez ugye kombinálva azzal, ahogy az reagál erre. Évekre nyúlik az vissza, ahogy szép lassan kezdett elidegenedni tőlem. Azok a balhék! S ő se volt kutya. Az ivások, a hisztériák, s végül a betegsége. S én meg nagy naivan azt gondoltam, hogy minden oké. Még mindig minden oké! Ó, pedig dehogy. Aztán engem is utolért a hordalék. S itt vagyok nyakig benne. Mindazok a fentiek rideg, durva, embertelen miliőt kreálnak nap mint nap. A régi jó kis mítoszunkon hatalmas lukak tátonganak. Még úszik, de már alig. Hatalmas árat fizetünk azért, amink van, amit összeszedtünk. S persze újra és újra fölmerül: megéri? De – legalább is én, oda lukadok ki, hogy igen. Nem jut jobb eszembe. A Jill úgy is megbetegedett volna, ha lazábban megyünk. S akkor most még az se lenne. Elhagyott, s most én is arra készülök. Lelkiismeret furdalásom van, de a másik oldalon nem tudom megoldani, hogy ne legyek iszonyúén megsértődve, kiábrándulva, s már-már kétségbeesve. Valahogy mindaz, ami a hajtóereje volt az erőfeszítéseimnek, illanóban van. Már csak itt-ott vannak nyomai. S próbálok újakat, valami disztingvált egyszerűt még találni, de sötét árnyak fenyegető képei vannak mindenütt. Italé, nőké, megfutamodásé, magányé. Értelmetlen cselekedeté. Amit mindig úgy utáltam, s amit még mindig, egy finom kis választóvonallal, de makacsul visszautasítok. Persze ez nem csak érzés, szerencsére még mindig meggyőződés is, nálam a hülyeségnek kis alternatívája van. De ha iszom, hogy pihenjek, őrült erotikus álmaim vannak. Ami azért nagyon zavaró. Csak egy a sok közül. S akkor, amikor pont nem az kéne. Valahogy rendet kell ebben az egészben raknom, s nem tudom, hogy. De te még onnan is lejjebb küldtél" A Jill – ahogy mindig – rettenetesen féltékeny. Fél, persze. Fél, hogy ha megcsalom, találok egy másik nőt, akkor neki vége. S ez mára már nem csak egy fizikai dolog. Bár most, hogy otthon voltam, próbálkozott, szegény. Fölvetette, hogy mi lenne, ha megpróbálnánk. De nekem ez már teljesen képtelenség. Mióta Wilmingtonban átment a másik szobába, mikor még jól volt! Legalább is én úgy tudtam. Mindenesetre még az operáció előtt. Ahol hatalmas megdöbbenésemre, nem csak a kivezetést csinálták meg, hanem kivették a hüvelyének egy nagy részét. S megegyeztünk, hogy megpróbáljuk. Én is

igyekeztem. De egy napon, visszautasított. S én komolyan azt gondoltam, ezennel vége. Valami baj van, amit nem is illik még firtatni sem. Rettentő időkön mentem keresztül. Rettentőkön. S úgy ahogy túlélem ezt, valami szörnyű megbékélésben. Egyedül. "a márvány lépcsőket söpörtem, S nagyon sok, milliónyi lépcsőn jutottam el ide. S egyszerűen ez nem az az út, ami visszafelé is vezet. Nincs ilyen. Na jó, most erről ennyit. Majd folytatom. Most írok A Jillnek néhány sort.

0320 A Jill levele: Nem tudom papa, de elég jó szarul érzem magam.

Talán csak azért is mondom, hogy valami tanulságot lekéne vonni, nekem is persze, de talán másnak is. Merthogy azt mondják, hogy nem elégé mondom én, hogy nem vagyok százszázalékos, vagy nem akarom elismerni vagy mit tudom én. De olyan mintha totálisan ki akadtam volna. Ami gondolom nem túl fasza. Rosszul alszom, nem jó a közérzetem, remeg mindenem, nem kapok levegőt, szerintem elég hősiesen próbálok még mindig nem rossz formát mutatni, főleg A Sandrának, de nem jó. És nem is tudom, hogy szedjem össze magam, túl sok a feladat, csinálni, elintézni való, kevés a sikerélmény, főleg emberi kapcsolatok terén, félek, hogy bennem van a hiba, mindenkinek inkább nyomasztó vagyok, mint valami jó, minden erőfeszítésem ellenére. Össze-vissza keveredtem veled kapcsolatban is ez alatt a két hét alatt, azonkívül, hogy tényleg nagyon kifáradtam. Útálom magam is, hogy sose fogom megtanulni, hogy mennyi az, amit megengedhetek magamnak, nagyon magányosnak érzem magam és elég bizonytalannak 'szeretet' dolgában is. Adásban és kapásban is. Nekem nem voltak most túl nagy 'elvárásaim', de valahogy mintha megint nem jól sikerült volna semmi sem…Persze ez az egész egyoldalú, végül is csak itt voltál egy kicsit, szépült a konyha, közeledtél az Sandrával, mit tudom én. Csak ne lennék ilyen szarul, biztos máshogy látnám az egészet. Tényleg ne haragudj, nem a gondjaidat akarom növelni, csak mi a francot csináljak, kinek mondjam a dolgaimat, az Sandrát tényleg ki akarom hagyni ezekből. Megnézem a pénzeket én is, de azt gondolom a te számolásod nem stimmel. A hónapokat én elsejétől elsejéig számolom, február végén tettél be pénzt, ami még a februárra volt, mert előtte csak febr. elején volt valami, de majd leírom az egészet. Bocs, még egyszer, remélem te jobban vagy, mint én egy kicsit és bírod a sirámaimat. Elmentek korán a Zsuzsáék, nem is maradtunk föl túl sokáig, csak tényleg nem jól aludtam (a konyhában), mikor így vagyok, minden találkozás föl is kavar, de tényleg megpróbálok valahogy sokat pihenni a hétvégén, hátha valahogy összeszedem magam. Csak olyan szar arra ébredni, hogy nem jó, nem jó, itt fáj, ott fáj, remeg stb. Puszik, próbáljunk meg bízni bennem, love you, Jill.

0321 „akármennyire is fáj", az én válaszom,

szeretnék segíteni, de nem tudom, hogy. tényleg nagyon sajnálom, hogy így vagy. fogalmam sincs mi történik. mindig volt valami különbség abban, hogy hogyan értékeltük a dolgokat. mi miből következik; mit, kit okoljunk; s mennyire;

honnan nézzük; mekkora perspektívából; stb. sokáig hallgattál rám, illetve "tudtam neked valamit mondani". mostanában egyre inkább önmagad leszel, ami érthető. pszichológiában az ember ragaszkodik ahhoz, ami a legbenső övé, mert azt ismeri legjobban. ettől függetlenül elmondom újra, hogy én mit gondolok. Van, amiért az ember méltán hibáztathatja önmagát, de vannak külső okok is. nekem nem jut jobb eszembe, valahogy mindig figyeltem erre, s kialakult bennem egy ilyen. azt próbálom nem cipelni, amit nem kell. Valahogy jobban szeretni kellene egymást, figyelni, törődni, megérteni, meg ilyenek. ez persze nem lehet tökéletes, főleg mert külön élünk. más az életmódunk, más az érdeklődésünk, más az idő beosztásunk, más a tevékenységünk, meg minden. tehát más a létünk. s mint tudjuk, - főleg nehéz idők alatt - a lét könnyen meghatározza a tudatot. ez az egész küzdelem azért folyik, hogy ez megforduljon, s a tudat határozhassa meg a létet, „havelosan" .de elég nagy területeket veszítettünk ebben a csatában, úgyhogy nem könnyű. egy csomó minden determinál bennünket. az anyagi helyzetünk, a dolgaink állapota, a pénz tartalékunk, a család, hol élünk, mit eszünk, hol vásárolunk, mekkora a kertünk, mink van, s mink nincs, mit szeretnénk, s mi az amit el kell felejteni. Én a magam részéről egy nagyobb, jobb, szebb, tökéletesebb dolgot szeretnék, szerettem volna. mindenkinek, de főleg nektek. s engem az is borzasztóan nyomaszt, hogy ezt csak mások, nem túlságosan sikeres emberek, főleg régi barátok rossz példájával lehet fölértékelni. ezt se így gondoltam. Szóval, fölmerül a kérdés, hogy mit lehet itt tenni. s ha mondjuk eleget zoomolunk kifele, van itt azért egy kép. azt mutatja, hogy megannyi tekintetben jól jöttünk Villám. nincs minden, de az átlagosnál több van. én ehhez még hozzá szoktam a magam részéről tenni, hogy ami igazán nagy dolog nekem, a függetlenségem, a kultúrám, azok a szellemi javak, amikhez ily módon jutottam. nekem ez nagy érték, s semmilyen savanyú szőlő nincs benne. viszonylag rend is van itt, szinte naponta karbantartom. szóval, ez a két dolog, az anyagi meg szellemi javak együtt, nekem végül is elég. végül is elégedett vagyok. ide jön ez le, viszont amikor másokat látok, s itt rólad, meg a gyerekeinkről van szó, problémát találok. nektek, külön-külön, nem ugyan az a fontos, mint nekem. a sors valami nagyobb egység létrehozását nem engedte meg. nehéz menet ez, de minden, amit történik, nap mint nap, valahogy számomra beilleszthető a nagy képbe. de nálad, ezt nem így látom. próbáltam mindenféle tanácsot adni, de végső soron neked kell eldönteni, kiválasztani stb., hogy miből mennyit, meg mit, meg hogy. tudom, hogy az nem egy nagy Varázshegy. szerintem kicsinek viszont jó. jó lehetne. tudom, hogy sokat tettél ezért, s tudom, hogy lehetne jobb is, s nagyon sajnálom, hogy én nem tudtam, tudok ehhez jobban hozzájárulni. nagyon igyekszem megfelelni a te igényeidnek, elvárásaidnak. én úgy látom, hogy szinte mindenben vagy engedményeket tettem, vagy csak egyszerűen beláttam, hogy úgy is lehet, úgy is jó. mindenben. S számtalan dologban neked volt igazad, nem feltétlenül az én utam az egyetlen. gondolok itt gyerekre, házra, otthonra, építkezésre, életmódra stb. célokra, rövid és hosszú távon. De van amit én csinálok, nekem kell csinálnom,

döntenem, végrehajtanom, stb. s itt muszáj ragaszkodnom bizonyos dolgokhoz. például, hogy én mit értékelek annak, hogy meg tudjam tartani a formámat, hogy nem bukjak föl. utálom, hogy ezért adott esetben harcolnom kell, nemegyszer alávaló eszközökkel, módon. Hibáztathatnálak ezért titeket is, szoktam is ilyeneket mondani, mert bánt. miért is kerül erre sor. de a cselekedeteim azt hiszem igazolnak, abban következetes vagyok. s valójában nem titeket hibáztatlak, hanem a körülményeket, a jószerencsét, a balsorsot, a be nem jött, félreértett, föl nem fogott dolgok sokaságát, amik oly mértékben befolyásolják az életünk alakulását. ezt végül is én a rendszer hibájának, fejletlenségének, kialakulatlanságának tartom. amikor ugyan sok minden van, de az nem elég bármire. van, amit meg lehet vele csinálni, van amit nem. Az én példámat próbálom itt fölhozni, mit mást tudok tenni. senki ezen a világon nem él nagyobb elszigeteltségben, mint én, ez biztos.

ugyanakkor nagyon szerencsés lenne, hogy külső dolgokat tudnál hibáztatni - azért, ami van. ez rettenetes nagy terhet venne le a válladról. ehhez azt hiszem kevésbé kellene földhözragadtnak lenned, s sokkal többet merítened "elvont", magasztos, magasröptű, nívós stb. dolgokból. tudsz te arról, hogy ilyenek bőven vannak. vannak emberek, akiknek életét látszólag kis és jelentéktelennek tűnő dolgok tökéletesen kitöltenek. végül is tudom, hogy számtalan kísérleted, s kidolgozott és kifinomult dolgok van, ami ezt a célt szolgálja. hogy mennyire igyekszel összerakni, összehordani egy ilyen világot. a gyerekek, a csirkék, a macskák, a kutyák, a pár ember, akit szeretsz, a virágaid, a kert, a tévénézésed, amit enni és inni szoktál, a ház, a berendezés, az elrendezés stb. elég nagy rendszer ez, de hogy ez mennyire képes téged kielégíteni, kitölteni, az én nem tudom. amennyire tőlem telik igyekszem minden eszközzel biztosítani számodra, hogy jó legyen. Magyarországon, a hazádban laksz. de én nem tehetek róla, hogy az milyen. A rokonaid közelében, de nincs befolyásom rájuk, nem tehetek róla milyenek. Nem kell elmenned dolgozni, ezen belül az időd, mozgástered az amit te magad választhatsz. Van házad, kerted, otthonod, fiad, lányod, konyhád, hálószobád, nappalijaid, virágaid, állataid, pénzed, enni és innivalód, zenéid, könyveid, tévéid, video és fotó kamerák, férjed, aki gondol rád, tanácsokat ad, pénzt küld, szeret, még ha távol van is. de megyek haza. s már most mennék, ha tudnék. de azt hiszem, a puszta és nyomorult jelenlétem nem érne föl mindazzal, amit ezzel a különéléssel tudok számodra biztosítani. de tervbe van véve, veled akarok lenni, többet akarok segíteni, támogatni, simogatni, babusgatni, meg minden. csak egy kicsit ki kéne még tartani. Van, amit nem tudok. akárhogy is akarom, próbálom. nem rajtam múlik. az pedig az, hogy mi mennyire fáj, mit érzel, mit gondolj. teljesen nem. neked megvan a magad benső háztartása, amit nem, hogy én, de te magad se látsz teljes tisztaságban. nem is lehet. tudom, hogy a fájdalom egy iszonyúan befolyásoló tényező. erre azt tudnám ajánlani, hogy hiába is erősödik, nő, fokozódik, neked tovább kéne igazítanod azt, hogy ennek megfelelően továbbra sem törődsz vele. nem tudom ez mennyire lehetséges, mennyire szándékos vagy

akaratlan ez, valaki esetében, mint te. azt tudom, hogy erős vagy, de nem mindenben, s nem mindig. azt hiszem a legjobb alternatíva, a jóság, az optimizmus, a hit, a kitartás, a fájdalmat meg egye meg a fene…tudom, könnyű ezt mondani, de nem jut jobb eszembe. minden más, csak nehezíti a dolgokat. kell néha kiengedni a gőzt. a sírás, a sóhaj, meg társai sokszor segítenek. de aztán annyi. miután az ember megtette ezt, váltani kell. amúgy is azt hiszem, hogy ez a differenciálás, váltás a kucsma sok mindennek. tovább élesnek, túlélésnek, jobb létnek, meg ilyenek. Tudom, hogy a legkönnyebb lenne engem hibáztatni. ez a pszichológiai ovodásság egy hisztori nálunk. csak rám kell rakni, s majd én megoldom. ha nem tudom, én vagyok a hunyó. nos, ez egy tévedés. erre ezt tudom mondani. ég akkor is, ha szégyellem, hogy nem tudok, tudtam, s fogok tudni pikkpakkpukk dolgokat megoldani. párhuzamosan veled, hidd el én is szinte napról napra nagyobb megszorításokat teszek - érted. amit csak lehet próbálok átcsoportosítani te feléd. hordom haza a cuccokat, itt már szinte nincs is semmi. küldöm a pénzt. spórolok, mint egy monk. dolgokat nem veszek, nem eszek, nem iszok, semmi szórakozás, semmi élvezet, csak a munka. rohanok hozzád, amikor csak lehet. rajtad gondolkozom éjjel nappal. nekem nincs se kutyám, se macskám, se szüleim, se gyerekeim, se hazám, se házam, se könyvem, se tévém, se normális kajám, kertem, nőm, társam. hetekig, hónapokig nem szól hozzám senki. se rosszat, se jót. senki nem ért egyet, senki nem simogat meg, meg se érint. egyedül fekszem s egyedül kelek. egyedül döntök, egyedül dolgozom. s hidd el nagyon próbálom lenyomni magam. kiiktatni magam. személyteleníteni magam. de van ennek egy limitje. mert megszüntetni nem tudom. kell valamit ennem, kell aludnom, s totálisan nem akarok elhülyülni. bár már elég jó úton vagyok ebben. olvasás az ugye nuku. éppen, hogy csak tudom mit van a világban. ezzé az interneten is többnyire leveleket írok, nektek. Nagy nehezen, de el tudom viselni a panaszaid. mert most a helyzetem nekem se valami rózsás. tegnap nyolc órán keresztül árajánlatot írtam ennek a picsának. gyűlölöm, egy szemét. egy idióta. de most még nincs ennél jobb. fél négykor keltem, hogy tudjak neked írni, mert utána rohannom kell. írhatnék még több levelet is, de azt hiszem inkább több pénz kéne. ilyen egyszerű, nem? Próbáld meg feltalálni magad, szerintem, még mindig nincs semmi baj. s főleg aludnod, pihenned kell, rendszeres életet élni, kevesebb kilengés, kevesebb izgalom. a tévé hazugságai se biztos segítenek neked. a valótlanban "nagy" álmoknál, álmodozásnál, szerintem jobb a kis egyszerű valóság. az ott van, az nem hazudik. Ez, valami olyan világ, ami a te privát dolgod. évtizedek óta építed, gondozod, nem sok beleszólást engedsz senkinek. tudom, hogy létezik. sejtem mi van benne. s többnyire azt szoktam róla gondolni: ha segít neked, ám oké. de nem vagyok benne biztos. s lehetetlen tennem ebben bármit is. nem hiszem, hogy engednéd. Aranyos vagy, de nem könnyű rajtad segíteni. szeretni se. valahogy nem segítesz ebben, nem működsz közre. pedig még mindig van benned az a szeretetteljes lény, akit 29 évvel ezelőtt feleségül vettem. csak egyre kevesebb szerepet kap. s ami a legfájóbb ebben, hogy valahol, még mindig mindannyiunk

meggyőződése, hogy ez pedig nagy mértékben rajtad múlik, múlna. csak ezt maradéktalanul el kéne már hinned, minden más rossz, árt neked, ne hiddj a látszatoknak, koncentrálj a jóra, s szeresd magad, meg másokat. akár mennyire is fáj…love you

Jack

2004. MÁRC. 21ÚJRA NORFOLKBAN

Hát, jó nagy kupi lett itt. Az utolsó pillanatban kiderült – még otthon – hogy tele vagyunk adósággal... Levettük ugye a sok pénzt, bevásárlásokra, jegyre, meg minden, s a végén 370 dollárnyi büntetés keletkezett, kikapcsolták a Pannont, egy csomó csekk visszajött stb. Tehát a bankom nem működik. Be se tudok valamit fizetni, amíg ki nem egyenlítem a dolgot.

hogyan kerüljük el a bajt? Ljsb

valahogy úgy képzelem el, mintha az ember egy társaságba csöppenne, ahol egy játékot játszanak. amit ő nem is ismer. s itt, mindjárt két út van: az egyik, hogy senki sem mond semmit, (majd rájössz öcsém, de addig kizsebellek), s neki, menet közben kell kitalálnia, mi a cél, mik a szabályok. azaz mire megy ki az egész. A másik, amikor, mielőtt még elkezdené, elmondják neki. Egyszerű dolognál ez lehet könnyű. de ha elképzelünk egy "végtelen" bonyolultat, felmerül a kérdés, hogy nem e legjobb, ha minél többet tud róla, s úgy kezd hozzá. sőt, még menet közben is újabb és újabb adalékokat mondanak neki. amit majd aztán ő, folyamatosan bekombinál a saját dógába. ilyen játék például a sakk, amiről tudjuk, elég kemény...

az, amit az ember gondol, tehát az egész mindenség, az egy "mesterséges" világ. az kint nincs. kimegy az ember az ajtón, nincs ott senki, de nem ezt látja. hanem hogy miért nincs ott senki, például...

illetve vannak jó elsajátítások, nagy számban. az ember megtanul járni, hogy hol a szája, mekkora a kiterjedése, súlya, színe, illata, stb., dolgoknak, magának. elég sok minden. de ahogy haladunk az elvont, és összetett dolgok felé, a probléma nő. a feszültség is. s ilyenkor az ember kezd elfáradni, s próbál, minden áron, s lehetőleg mindenben s mindenkor egyszerűsíteni. s mikor elérkezik ahhoz a kérdéshez, hogy: "hogyan kerüljük el a problémát a társadalomban?", felvetődik az egyformaság, uniformizáltság, egyenlőség komfortos kérdése. valakit le kéne baszni, valakinek be kéne baszni, vagy kéne már egy jó kis forradalom! (mindnyájan egyformák lennénk, ergo, minden fasza lenne. volt ilyen, a sok kis bőrkabátos kínai…) s vannak, akik megoldásokat eszelnek ki, s megszületnek az elméletek. az ember az óvodában odamegy a másik taknyos orrú bömbölményhez, mint ő, s mutat neki egy kavicsot. hogy milyen szép. a másik

meg undorodva elrohan, vagy hasonló. a szocializmus, talán legnagyobb hibája az volt, hogy beleverte az emberekbe, hogy létezik ilyen internacionálé. ahol minden egyenlő és egyforma, van néhány szabály, s onnantól kezdve minden jó. S hosszasan mesélt a mindenkinek tetsző kavicsról, például…s az ember ezzel megfertőzve, onnantól kezdve ezen morfondíroz. mikor megszűnik a nagy társadalmi kísérlet, ő akkor is kitart mellette. Erre felé, persze, másképp van…pedig, odakünn, a világ a sokféleség felé tart. a káosz felé tart. a társadalom, megannyi területen idegen a természettel. farmokat minden vasárnapi misélyükkel, szentükkel, hitükkel, rendszerükkel együtt képes elnyelni a természet semmi időn belül. csak gondoljunk Trójára, vagy a kambodzsai gaudizmusra. kis se látszik a fojondárból…s újra és újra erőlködni kell, hogy valami mégiscsak legyen. mert az ember se nem kő, se nem fa, s valahogy a másikkal akar valamit. dörgölődni, smúzolni, hetyegni. De ahhoz meg szabály kell. S ebben az egészben rengeteg a probléma. az emberi változatosság is végtelen, a megoldások száma is. s persze van millió és millió mindenkire igaz megoldás. ezt például a fogyasztás jól mutatja. különböző emberek totál meglepetésre szeretik ugyan azt. Colát, például. s később, már egy fejlettebb fázisban, az ember felismeri, hogy minél inkább haladóbb dolgot akar, annál több kapacitása kell legyen. agyi, anyagi, meg minden. olvastam a rothcildokról, hogy otthon náluk volt egy fazék leves, évszázadokig őrizték, amibe mindig belefőzték mi a menő. s jött egy ilyen kisrotchild, belekukkantott ama edénybe, s máris tudta. kiment, csinált pár zlotyis invesztment, s azonnal lett 9-ezerszeres nyeresége. kuvaiti dollárban. Aztán vett egy kastélyt, s ha megizlett neki egy francia bor, akkor megvette az egész szőlővidéket, templomostól, gazdástól, hordóstól, gumicsizmástól. máskor néhányat a szuezi csatorna részvényeiből, - Angliának! vagy csinált egy kis háborút, Krímben. S persze, az örök kérdés, mekkora is legyen az ember bulija. kivel legyen, kit hívjon meg. mert teletömheti kis pocikáját egyedül is, mint egy éhes kis s magányos orszarvúbébi, (netán fehér), vagy éhezhet milliókkal együtt, mondjuk a Gangesz partján, ahol nem a zabálás, hanem a közös pancsizás a lényeg. nem a gyűjtés, hanem a spirituális pucova. a víz tele van felkavart (nem csak természetes) üledékkel, de nem ez a lényeg…s persze, úgy lenne a jó, ha a víz tiszta is lenne, de ez majd talán az elkövetkező ötezer év Indiájában lesz csak…most ott tartunk, hogy valahogy jó lenne boldognak lenni. holnap, de inkább ma. Mikor az ember fiatalon kirohan, gondolja fölmászik a Big Ben-re, s kész, a világ megvan váltva. (valakinek ezt is kell csinálni, fontos, nagyon fontos dolgok ezek!) mikor kiderül az, azért az nem úgy van, a problem még annál is grandiózusabb, alkotó és termékeny éveiben beáll a sorba, s nem egy akcióval, hanem folyamatos, napi produkciók végtelen sorozatával már nem megváltani, de legalább megváltoztatni akarja, - hm - minél többet. Aztán a minél többől, "legalább" lesz. legalább ezt, legalább azt. S itt már kezdenek elválni a dolgok. van, mint a Soros Gyuribácsi, aki elég sok mindenbe belepofázik. itt is ott is. érdekes, szimpi, veszélyes. biztos nagyon izgi is. de van aki, már idejekorán észreveszi, hogy minden

hatalom fenntartásához erőszak kell, valahol el kell kezdeni…s inkább a nonviolance utat választja, beülvén egy fa alá. kimegy a társadalomból, mint valami hánytató izéből, kár a fáradságér. de a többség, az megmarad az izgalomban, hogy oké, oké, redukáljunk, de azért egy kis izét hagyjunk. néha még a tanyáról is bemegy a kocsmába. na, nem a borért, az ocsmány s neki otthon jobb van, hanem hm, megnézni az emberek visszataszító happeningjét. az ember, például, kíváncsi. ez is egy baj. Sunyi persze, mert tudja semmit sem fog kapni, élvezni, semmi ilyen, de szamarán poroszkálva hazafelé, mégiscsak valami van a zsebében, - tanulás, élmény, tapasztalat, s azt tapogatja…s ez jó, nagyon jó. s hát persze, miután az ember egy nagyon kreatív lény, a kérdés egész életében ott marad, miszerint: "hogyan kerüljük el a problémákat?" címszó alatt. S ki így, ki úgy. S lehet ezt tudni? hát persze, elég nagy a választék. Csak valahogy, a kurva életbe, meg kell találni, mi a miénk.

egyszerű, mondja valaki: a tied az, ami illik hozzád. ja, persze!

de honnan tudjam? Hát onnan, hogy "tanuld meg tenmagad, te balfasz."

na, ilyenek. Má' megint…apa

én honnan jöttem, részletek Sandrának, 1

Kedves Lányom, én az apa vagyok. írok, ha te nem is. Már látom az arcod, ahogy megfeszül, mert már "ahogy kezdem az nem jó". ugrásra készen, sértődésre késszen. Iszonyú sok mindent szeretnék, tudnék, akarnék mondani, de elég nehéz helyzetben vagyok, mert hallgatsz. Szóval nem is tudom hol kezdjem. magammal? oké. de hogy tudjad, mi a fenéről is akarok beszélni, előtte hadd mondjak egy két tárgyat, amiről. tudjad miről is akarok beszélni. Erről a pszichózisról, amiben vagy. sok sok részlet másodkézből jön, sok indirekt. s én kapcsolom hozzá azokhoz, amiket én személyesen láttam. próbálom a hétköznapi nyelvet kombinálni ebben a levélben, a kicsit emelkedettebbel, jó lenne abban írni, mert ott több jó szó van.

szóval. én is nagyon sértődékeny s magányos is vagyok, voltam mindig. én ezt a szegénységre meg az egykeségre írtam mindig. "hát persze" - gondoltam - "ha valaki, mint én onnan lentről jön, nincs sok esélye". de ez közel sem jelentette, hogy egész életemben nem próbálkoztam volna, kitörni ebből.

csak mindig valami baj volt. például nem volt ruhám. csámpás cipőben, szakadt, kitérdelt nadrágan, büdös zokniban, s majd minden tekintetben ápolatlanul, nehéz volt. Aztán meg éhes is voltam, nagyon, szó szerint. Első-második gimiben munkásvonattal jártam be Érdről a budafoki iskolába. ötkor keltem, hatkor ment a vonat. sokszor lógnom kellett, mert nem volt rá pénzem. de mondjuk ez mindegy.

odaértem, nem tudtam semmit, mert nem tanultam. s gondolkodtam mindig, mi lenne a jobb, barátokat szerezni, vagy figyelni az órán, hogy legalább onnan tudjam, mi a lecke. mert hogy ott volt a Palika nevű ember, akivel már általánosban együtt jártam, de akkor nem tartottam valami sokra. hülyén nézett ki, meg

idétlen volt. de, ugye kiderült, hogy ő van a legjobb házból. tehát tőle kaphatom a legjobbat. s miután úgy néztem ki mint egy kis proli gyerek, igyekeztem minél extravagánsabb lenni, hogy valamivel felhívjam a figyelmét. (ez mindjárt egy példa a próbálkozásra. s azon is érdemes lenne elgondolkodni, hogy miért épp ővele...!) mert ugye nem azt gondoltam, hogy énnekem aztán senki semmit mondani nem tud, hanem pont az ellenkezőjét. jobb, okosabb, műveltebb, tájékozottabb stb. akartam lenni. hogy kitörjek, valahogy mégis, onnan, ahol voltam. valahogy kitörjek…s már az is sokszor eszembe jutott, hogy az a sok szegény gyerek, akinek a szülei mégiscsak biztosítottak valami minimumot: reggeli teát, fürdőszobát, esetleg saját szobát, ruhát, iskolatáskát, ennivalót stb., azok voltak a hátrányos helyzetűek (mint te is), akiknek meg volt a lehetőségük, hogy kitörjenek, valami jobba, de minek? annyira mégsem volt nehéz, nyomasztó, meg minden. Iskolás korom alatt kétszer állítottak ki az udvarra, pellengérre. hogy mindenki jól láthasson.

egyszer általánosban, mikor kivertem a villanyt, hogy hazamehessünk. akkor ki is rúgtak, úgyhogy hetedikben félévkor át kellett az Jack Tér-i iskolából, az Árpád utcaiba mennem. (innen van a Gyula, az Ivák, meg a kégli, ahol most vagy. meg persze még sok minden)másodszor meg másodikban valamikor év elején, mert nem volt iskola köpenyem. s a tanárok mondták, hogy ilyen nincs. S persze, volt ott más tényező is, s azokkal együtt "úgy döntöttem", hogy fuck this shit. s otthagytam. Elmentem dolgozni. hogy legyen pénzem. Nos, a köpenyem mellé még ott volt a hosszú hajam, ami akkor nagyon meredek volt. reggel egy tanár állt a kapuban, s minden fiúnak megnézte mekkora a haja. s ha nagyon meredek volt, addig küldte haza, míg elég igazolatlan hiányzása nem volt ahhoz, hogy kirúgják. ez nem vicc.

én próbáltam a határon maradni, valahogy. sikerült is, nem ez volt a baj, hanem a köpeny. Szóval, gondoltam, a legfontosabb dolog, hogy fölszedjem a Palikát. Vilt Pálnak hívták, az apja is meg az anyja is szobrászok voltak. egy baromi nagy házban laktak, ami tele volt antik bútorokkal meg műtermekkel. mindenkinek külön szobája, neki magnója, meg ilyenje volt, ami abban az időben abszurdum volt. s próbáltam nagyon értelmes lenni, pedig a műveltségem akkor még eléggé a kínai bazárra emlékeztetett. sok minden volt benne, érték kevés. szóval szünetekben nem bunyóztunk, hanem körbe körbe mentünk a suli körül, s pofáztunk. ő egy olyan szoba gyerek volt, iszonyú művelt, de az élet dolgaiban nagyon tájékozatlan, nem úgy mint én. s valami titkos paktumot kötöttünk, hogy kicseréljük, amink van. s bevitt hozzájuk! nem akartam elhinni! többször kérdeztem, hogy ez nem ciki? mondta, de igen, de ne törődjek vele. próbáltam, de nem volt könnyű. mindenesetre, a szava már elég volt, hogy kitartsak, hogy tudjam, legitim vagyok. az egész olyan volt, mint mikor a parasztgyerek bekerül a kastélyba.

pl. spagettit ettek, amit villával föl kellett tekerni! ilyen akkor még Magyarországon nem volt. kelkáposzta főzelék, meg krumplistészta igen, de ott tekerni

semmit nem kellett. gyönyörűen megterített ebédlőjük volt, abrosz, amit nem lehetett leenni…de ami a legszörnyűbb volt, hogy beszélgettek. nem kiscicákról és kiskutyákról, nem pletykáltak, hanem művészetről pofáztak. hogy a Kazantzakis(!) filmje milyen volt. hogy a Gide nevű francia író, legutóbbi könyvében miként próbálja lerombolni a buggyant családi tradíciókat. Kantról, Sophia Lorenről, Giacomettiről, meg hasonlókról is esett szó. s mondanom se kellett, hogy mindenről nekem fingom se volt. minden erőmmel azon igyekeztem, hogy zsebkendő híján (soha nem volt zsebkendőm) ne csöpögjön az orrom a tányérba, meg hogyan csavarjam a tésztát, mert hogy iszonyú éhes voltam. tízenhat éven keresztül mindig éhes voltam. néha, ha nem volt ott senki, próbáltam lopni valamit. egyszer rajta is kaptak, mikor a kamrából, mást nem találván, egy nagy üvegből kihalásztam egy savanyú uborkát, s igyekeztem ott, egészben le is nyelni. ekkor jött be az anyja. majdnem megfulladtam, de mondta, hogy oké, nincs semmi baj. az orromon meg a fülemen jött ki az uborka, úgy köhögtem.

de nagyon jó barátok lettünk, szerettek. s egész tizennyolc éves koromig, náluk lehettem. nem mindig, de sokat. s mondanom se kell, jól jártam. megismerhettem egy teljesen más világot, tele szellemmel. s iszonyúan tetszett, inspirált. Ezzel párhuzamosan a Lacikáékhoz is jártam, de oda főleg a kajáért. fél kettőkor volt vége a sulinak, ő meg csak három óra felé ért haza, mert hogy Újpestre járt, faipari gimibe. de én csak fölmentem hozzájuk, a hatalmas, újgazdag házukba. az anyja egy óriási, dagadt nő volt, kedves, türelmes.

s amikor hazajött, kaphattam egy tányérral én is a bablevesből, mákostésztából, vagy palacsintából, mert hogy mindig az volt a rendelése Lacikának. Haza, ha lehetett azt a menedékhelyet annak hívni csak késő este, nemegyszer éjjel mentem. képzelj el egy viszonylag nagy telken egy házat, ami kb. pont akkora volt, mint a tyúkól. villany, víz nuku. két földes szoba, egyik, mint a te szobád, a másik, mint a mi fürdőszobánk. az volt a konyha. sparhelttel. no rádió, no tévé, petróleumlámpa, kigödrölt sezlon, dunyha. ennyi. ja, s egy kinti slozi, tudod, olyan toppantós, no hűtő, s no kaja. semmi. S az anyám, hm. elég sokszor taj részeg volt, totál antiszociális, nem depis, de telis teli szociális, s más problémákkal. szóval, nem mindig volt érdemes hazamenni. négy évig laktam ott, tizenhárom évestől, tizenhétig. soha, senki nem látta a barátaim közül. s persze volt jó is benne. a kert, a levegő, volt, hogy csináltunk valamit, hatalmas eperágyást, rengeteg őszibarackját ültettünk, meg ilyenek. s anyámat lehetett szeretni, ha nem ivott, tök jó fej tudott lenni. akkoriban persze totál szégyelltem, úgyhogy az utcára nem szívesen mentem ki vele.na most erről ennyit, kell mennem. Amit itt akartam mondani, hogy az ember nem lehet olyan nagy szarban, hogy ne akarjon valamit. Ha nem ezt csinálja, akkor ő maga teremt egyfajta pszichózist magának, hogy lehetetlen legyen. Gondolod, hogy nehéz helyzetben vagy? Mihez, kihez képest? Gondolod, hogy a baj veled van? hát persze. ha nehéz helyzetbe hozod saját magad. mert nem hiszel, mert nem bízol, mert nem jól hasonlítod össze. s főleg, mert állandóan előítéleteket gyártasz. Na, ezek cheep shut-ok voltak.

ilyen röviden, csípőből. ezért majd ezekre még visszatérek. Valahogy nagyobbra kell törni, ne keseríts el. az én lányomnak jobbnak, okosabbnak, s keményebbnek kell ennél lenni. S soha ne felejtsd el, énrám mindig számíthatsz, csak rajtad múlik. S nem olyan soká, megint megyek, aztán meg otthon maradok.

apa

„azt hittem", lzs Aranyos levél.

"Aranyos" is. Mondom miért. A tartalomból azért lehetett következtetni, hogy az nem gyerekeknek szóló tisztaságra nevelési útmutató. Ja, persze, az én hibám, ki kellett volna cserélni az "apa"-t, Istvánra. S persze nem válaszoltam a te leveledre, ebből is lehet félreértést levonni. Meg minden. Amúgy meg sokat gondolkodom rajta, termesztésen, hogy mi is rossz ott mivelünk, szegény magyarokkal. S újra és újra oda lukadok ki, hogy ha tetszik, ha nem, egy iszonyúan elmaradott ország vagyunk, nem csak gazdaságilag, anyagi jólét tekintetében, hanem "humanilag" is. Emberi viszonyok tekintetében. "Én ide állok, te meg oda állsz", mondja a Cseh Tomi. Toporgós. Kimondom mi a három hatalmas probléma: alanyiság, alanyiság, alanyiság. Sértegetés és sértődöttség, hatalmas elvárások és iszonyú hanyagság, hosszasan nem szólni, aztán meg ordítani, anyázni, meg minden. Végletek. Volt idő, biztos, amikor a Magyar tudta. Tudta, mi a teendő. S biztos a szétkefélt történelmünk hozta ezeket a degeneráló vívmányokat össze. Nem tovább fejlődtünk, hanem zavarodott körbe járás lett. Nem tovább fejlesztettük az emberi egymás mellett élés kódexét, hanem kitéptük a régi összes lapját, jól összekevertük, s mint egy hülye gyerek, suttyomban mind visszacsúsztattuk a borítóba. Ez van most. Igen: senkibe se lehet bízni, senkire se lehet számítani, az emberek sokat beszélnek, de a szavaik mögött nincs semmi. Minden mindig másképp van. Nos, felhívnám mindenki szíves figyelmét, hogy ez nem minden országban van így. Még jobban közeledve: ha azt mondom, úgy van, hát úgy van. Megint rövidítve: ezer dolgot mondtam már, ezerféleképp. S nálam ez nem változik. Még akkor sem, ha a dolgok változnak Körülöttem, én csak hagyom úgy, mert van más dolgom. Nem zavartatok. Ha igen, akkor mondtam volna, én ilyen vagyok. Nem durva, szerintem, hanem egyszerű. Én mondtam örülök, hogy jöttetek. "Beszéltem", ahogy az öreg törzsfőnök mondaná. Nem hozzátéve semmit. Mindenki gabalyodjon a saját gubancában, ahogy tud.…S azért beszéltem, hogy elmondjam, mik azok a vezérelvek, amik mozgatnak. Ugyan ezt teszem a családdommal, remélve, megérti. Aztán onnantól kezdve nem képzelődik, hanem próbál visszaemlékezni, mit is mondtam. S persze nem így van. Nos, ez a "azt hittem", ez a makacs kelet-európaiság hiedelemrendszer, azt mutatja, hogy nincsenek jól kialakult szabályok. S persze értékrendszer se.(Próbálom váltogatni itt a tézist, meg a magyarázatot, nehogy elszálljak.)S persze jó kis színes forgatag az ott, itt a boltban egyféle ízetlen paprika van, de az mindig. Ott meg annyiféle,

ahányan termelik. Fantasztikus! Csak néha kurva idegesítő. Mert ebből jön a bizonytalanság, ami ebben a magyar ős-mondatban szólal meg: "azt hittem". Hívő" nép vagyunk mi. Nos, ez a Jill Évada. Minden: barátság, testvériég, egyéni izék, érdekek, vágyak és álmok ennek van alárendelve. Nálunk például ilyent kimondani: "neki speciális ideje van", nem lehet. S ami azt jelenti, hogy rövid. Akárhogy is. Rövidebb, mint másoké. Akiknek nincs halálos betegségük. Állítólag én vagyok az egyetlen ember, aki ezt kimondja. Volt alkalom, amikor erre A Jill azt mondta, hogy szeretném, ha meghalna! Na hát ez az. Ez megint egy példája a káosznak. Nos, én egy egyszerű, következetes, s egyenes ember vagyok, lettem. Vannak vezérlő elveim, eszméim, amik szerint élek. A barátság az fontos, az jó. A szórakozás is. Kell hülyeség is az élethez. De az ember igyekszik egy sorrendet, egy fontosságit betartani. Még akkor is, ha egy jó marha nagy batyut cipel is a hátán. Az első először, a második másodszor, s így tovább. Én nem kértem bocsánatot, hogy nem mentem, s látogattalak meg benneteket. Mert azt feltételezem, hogy tudjátok. Amikor azt mondtam, hogy "ti mások vagytok", arra céloztam, hogy ti nem a kájáért vagy piáért jöttök, hanem mert érdekel mi van velünk. S engem is érdekel mi van veletek. De már régóta a szeretet nekem abban fogalmazódik meg, hogy szeretem, amit a másik szeret. S ez aztán tiszteletbe torkollik, valósul meg. Ha neked úgy, akkor úgy. Biztos meg van rá az okod…Az embernek sok a dolga. Ez fényesen kitűnik, amit magatokról írtál. Ki szerencsés, ki kevésbé ebben. Többnyire mindenkinek megvan a maga keresztje, ez egy nagyon szép magyar kifejezés. Ez a nagy különbség az ifjú, meg az öreg között. Valahogy az magyar ember felelőtlen. Nem mindenki, de a többség még mindig igen. Mert nem gondolkodik előre. Nem eléggé. Szegénység is van, persze, de ez nem elég magyarázat. Nem gondol előre, hogy mi lesz magával, meg a mamákkal és papákkal. Hol, ki, miből, hogyan stb. fog élni. Olyan bohém az egész. Szóval örültem, hogy jöttetek, örülök, hogy írsz, hogy érdekel, hogy gondoltok ránk. stb. S válaszolok is, amennyire tudok. Dolgoznom kell persze, minden órában tudok keresni 5-10 rongyot. Szóval nem mindegy, mivel töltöm.

De, nem csak a pénz van, talán így a legegyszerűbb. Majd még folytatom, most kell mennem.

Üdv.

Jack

A bolondokháza fényes oldalai, ljil⚜

hát, azt hiszem megint alakítottam egyet. francba is, azért valami nem normális ebben az egészben. s az igazság, hogy már olyan nem is megyek le hídban magam se tőle.

szóval felébredtem, hogy van villanyom. veled beszéltem, aztán felhívtam Gonzaleséket, úgy hívják a mérnökéket, Newport Newsba, ahol van ez a tető

munka. már totál lemondtam róla, annyi félreértés, vissza nem hívás, meg toporgás volt részemről. mert hogy elképzelhetetlennek tartottam egyedül.

de hogy lett ez a Patric gyerek, valahogy felbátorodtam. egyszerű, proli, dolgos gyerek, szinte semmit nem kell neki mondani. hihetetlen. s nyakig van a szarban. De hát ugye megbízhatatlan, mert ugye a helyzete. szóval fél nyolckor hívtam ezeket, s mondták oké. hívtam a gyereket. sehol senki. írtam öt perc alatt egy estimate-t. odarohantam a trailert parkba. mindenki alszik. kijön egy hosszúhajú srác, mint a Máté tíz évvel ezelőtt. a bátya. mondja mindjárt szól neki. kijön, nem találja. elmagyarázom, nagyon fontos, jó pénz, ha most nem, akkor soha, meg ilyenek. telefonál. végre megvan, s már jön is, átugorva néhány kerítésen. s már megyünk is. veszek neki reggelit, kicsit másnapos, meg van fázva, aludt vagy három órát. odaérünk, aláírjak, a gyereket nekiállítom lebontani a tetőt, mi meg elrohanunk anyagért. közben mondom nekik, hogy kell pénz, öt kiló, menjenek a bankjukba, ma nyitva van. ezeket a csávókat minden nap fizetni kell. bonyodalmak az anyagokkal, rengeteg idő elmegy, fél egy mire visszaérünk. a gyerek dolgozik, mint a barom. elviszem a Taco Bellbe. aztán nekiállok takarítani, ő meg csinálja. elég jól haladunk. aztán az építésnél már beszállok, s kb. nyolcvan százalékát sikerül is megcsinálni, délután ötig. a tulaj happy, még azt is mondja, hogy dolgozzak neki, épít vagy két új házat. alig várom, hogy visszaérjünk. jó marha messze van. hazaviszem a gyereket. s kész. közben megszólal a telefon, s a Sharon. hogy menjek el Portsmouth-ba, valami tetőt betakarni. egy jó nagy meló, amit annak a pasinak adott, akit én szereztem neki. mert hogy én nem voltam itt. egy másikat is neki adott. A nő egy idióta. Olyan útbaigazítást adott, hogy totál eltévedtem. órákon keresztül mindenféle feka negyedekben bolyongtam. pont arra értem oda, hogy még két téglát fölkötöttem a ponyvára. aztán visszafelé is eltévedtem. nyolcra értem haza, s majd szét robbant a fejem. zuhany, esz, alsz. viszont a bich azt hittem az ő házán dolgoztam egész nap. Mondta, hogy majd valamit fizet ezért, mondtam nem kell. de azt azért valahogy az értésére adtam, hogy a fasz ki van, hogy ennek a kis tetűnek adja a jó melókat. csak hogy tudja. Mindegy, ez egy valós helyzet, elég jól áll. értem, meg minden. Szóval, mindjárt lesz lé. Ezektől is, meg a picsától is jár pénz, lakbér, de biztos, hogy tudok küldeni nektek is.na, fölhívlak, meg kell menni. jó marha nagy szél van. Love

Jack

a „legitim" lélekasztalosságról, dr Csernus kapcsán, ljil⚜

hát igen. Érdekes ez a "jól megmondom". S ha valaki egy nagy gyogyó főnöke, még creditje is van rá. megdolgozott érte. s ki tud ezzel szembe szállni? amúgy ismerős téma. s ha jól belegondolunk, semmi rendkívülit nem mond. nincsenek sokat sejtető ismeretlen szavak. techno mögé bujtatott sejtelmesség, meg ilyenek. Minden felületesség mögé úgy lehet bújni, hogy nem konkrét dolgokat mondunk, hanem csak jelzőrakétákat lövünk föl. aztán a páciens maga helyettesíti be

a szavakat. s nagyon, nagyon hálás, hogy valaki ebben segített neki. mert imígyen rájött dolgokra! Eléggé kockázatmentes is, mert ha ott, azon a tájon semmi rendkívülit nem látunk, az se baj. azért nem haragszik az ember. a Gyugyu szokta ezt csinálni. s az ember néz, nem lát semmit, de aszondja, oké, nincs semmi baj. Majd legközelebb. de még az is előfordul, hogy azon gondolkodik el az ember, hogy nem e ő a bolond…persze van, aki csak egyszerűen azt gondolja hogy hülye. agyament. a parasztok, például. nem a lóról, tehénről, hanem valami szellentésről beszél...

emlékszem én ilyenekre. ha valaki megkérdezné, mindenkiről el tudom mondani…, ugyan azt. Ha! - a f pipi odajönne, s azt mondaná: kedves csicsó doktor, mondja már el nekem, mi a bibi…Az Iván, A Lacika, a Györgyike, akárki. De hát ez egy elég nagy különbség, ugye. megmondani annak, aki "nem kíváncsi rá", meg annak aki önként...egy "pszichológus" asztalos, hm. S nyilván még az imígyen Professional rendszerbe, s legitimitásba terelt izének is megvan a maga veszélye, mert egy rendszer, s nem mindenkire igaz. S azon gondolkodtam, hogy a publikumhoz imígyen kikerült általános rész: tévé, újság, végül is mit jelent, s okoz?

Valamit biztos. két százalékkal emelkedik Magyarország szellemi higiéniája. oké.

valaki rendesen teszi le a cipőjét, nadrágját. icipicit jobban "belegondol" a dolgokba stb. én végül is a rendszerváltozásokat hibáztatom. meggyőződésem, hogy amikor nem volt semmi, akkor semmit nem lehetett csinálni. ill. hülyének lenni. Volt ugye ötven család, meg egy vitorlás. ötven család, meg két szett ruha, egy fiú, egy lány. még az is keveredett. nos, mit csinált ilyenkor valaki? Elment a fenékpusztai kocsmába, felelőtlenkedni. gyerekestől. De mit csinálnak ezek az emberek, most, a saját kertjükben, saját hajójukkal, gyerekeikkel? Hagynánk mi, hogy bárki hajózzon az Ebadtával? hm? még hosszú idő el fog telni, mire fölfogjuk, micsoda egy hatalmas kibaszás a világhoz képest-i aránytalanság. mert ha mindenkinek szar, az jó. de ha csak nekem, az nem jó. Kell ilyen ember, gratulálok neki, hogy ily módon szerzett egy szószéket. nekünk is szükségünk van rá. én ismerem a bulit, de még én is örülök a figyelmeztetésnek, emlékeztetőnek stb. hát persze. Kicsit nekem olyan közhelyes az egész. s persze talán én nem tudnám ilyen jól megfogalmazni, de tudni legalább olyan jól tudom. ami a lényeg, persze. S nekem ettől kevésbé rendkívüli, inkább valamiféle havernak, azonos ívásúnak tartom. Nekem beszélsz? ne vesztegesd az időd, mond inkább nekik, ők nem tudják!". valahogy így. De jó.

Jack

Levél 2, ls

Életrajz az ember gyermekének

egy pici folytatás az előző levelemhez:

nos, ott érden, rengeteg minden történt még, olyan is, amit ismersz, nálunk is volt hasonló, meg olyan, amit nem. Először is igyekeztem kihasználni, ami azért ott volt. fedél a fejem fölött. menedék, csönd és nyugalom. miután minden mindegy volt, anyám hagyta, hogy olvassak. beültem az ágyba, a dunyha alá, ahol meleg volt, s olvastam. két nagy pirítóssal, meg egy pohár teával. s volt, hogy tizennyolc órán keresztül csak pipilni keltem föl. s például, - erre emlékszem, mert olyan nehéz volt, elolvastam a Romain Rolland: Egy lélek története c. könyvét. nyolcszáz oldal. egy nap alatt! De még ezer könyvet. kb. ezret. a nagyokat persze. s rettenetes dolgok történtek Körülöttem, az élet, anyám kreálta őket felváltva. de a fokozódó tudásom egyre nagyobb immunitást adott, s nagyon nem érdekelt. mások előtt titkoltam, de mikor ott voltam, úgy csináltam, mintha hülye lennék. erről majd még külön.

lényeg, hogy tizenhét éves koromra a helyzet annyira leromlott, hogy úgy tűnt onnan mennünk kell. szerencsére anyámnak volt még annyi ereje, esze, hogy ezt végig tudta csinálni. s eladtuk az az izét, részletre, mert az egész olyan volt, mint egy használt cipő, az meg kinek kell? S anyám igért egy csomó lóvét, pontosan nyolcvanezret, amiből akkor lehetett volna venni egy tanyát. én meg el is hittem. ebből lett a Réka. de csak tizenötöt kaptam, amiből először életemben fölöltöztem, s kivettem Budán egy kéglit. elmentem dolgozni, kigolyóztam a katonaságot, elkezdtem verseket írni, aztán megnősültem, s gyerekem született.

de valahogy én mindig egy kicsit bohém akartam lenni. dolgozni persze, tudtam, az nincs másképp. de az önállóság, a függetlenség, az volt a legfontosabb. a komfort a második. sajnos a felségem, a Ráérző, egy agresszív nagyon proli taxisofőr apával a háttérben, kevésbé volt biztos ebben. s egy rossz pillanatban viszszament a proli létbe, magával szippantva engem is. Pécsről Fehérvárra. S bedugtak sofőrnek. de nagyon hamar kidőlt a liszt. s én átköltöztem albérletbe, néhány utcával arrébb. A Ráérző fölszedte a gazdag kiskertészét, én meg alkalmi nőkkel boldogítottam olykor magam. hűvös haverság maradt közöttünk, de a közös fedél sehogy sem működött. Nehéz évek jöttek. magányosak. dolgoztam, meg olvastam. semmi mást. egy tündéri öregasszonynál laktam, loptam mindent, amit tudtam, s viszonylag jól éltem. De a mélyben vihar kavargott, a magányé. s valami rossz konstellációban, ittam, s úgy vezettem, s elvették a jogsim. Viszont ez arra jó volt, hogy otthagyjam fehérvárt. ma se bánom. Így lettem hajós. S az volt életem talán legszebb időszaka, pont. De erről majd legközelebb. Love

apa

levél 3, la, a magány gén, na meg életrajz az ember gyermekének, folyt.

sokat gondolkoztam már azon, hogy van e ilyen "magány gén". meg azon is, hogy végül is azok a belső változások, amiken az ember az élete során keresztül megy, befolyásolják e, hogy mit ad örökül a gyerekének. egyszerűbben: függ e valami attól, hogy melyik életkorban nemz gyermeket. A genetikusok totál lebagatelizálják az ilyen mutációkat, ha egyáltalán vannak. Én meg pont az ellenkezőjét gondolom. vannak ugye iker kísérletek, ahol az egyik a jóska, az megmarad bányásznak. a másik, a János, meg balettáncos lesz. s a gyerekeik, ugyan mind mutatják a hasonló vonásokat, de mégis különböznek. valami megváltozik. S még ezer és ezer példát lehet fölhozni. Az biztos, hogy én rengeteg változáson mentem keresztül, szinte én magam se hiszem el, hányon. s nyilván ez bekövetkezett volna, ha nem csinálok semmit. de hát akartam is. Két fontos dolgot látok, amit csináltam. s ami a családom ismert, s régi tagjaival szemben előtérbe került. nyilván ebben az apám is szerepet játszott. a "tudálékossága", ahogy azt anyám mondta. először is mindig igyekeztem mindent tudatosítani. megfogalmazni, értékelni, s beépíteni. ez sokszor nagyon fájdalmas, szégyenteljes, megalázó volt, de valami azt súgta, hogy a mentális jólétem érdekében muszáj megtenni. A másik a pragmatizmus, ami anyámtól jön. a "do something" szerintem, - legalább is az én esetemben - biztos, hogy a legjobb antidepresszant, ami csak lehetséges. Nos ennyi bevezető után néhány szó a hajózásról. A jogsielvevés egy sokk volt. azt valahogy anyám belémverte, hogy a törvénytelenség az rossz, azt el kel kerülni, bármi áron. én meg beleestem.

még valami megfigyelt státusz is volt ott, pontosan nem tudom, de valami rendőrtiszt hosszasan a lelkemre beszélt, hogy jobb, ha észnél leszek. egy évre vették el, s furcsa egy év lett ebből. Először is fölmentem a Mosonyihoz a ménesi úti albérletébe, pár napra. onnan aztán az óbudai hajógyári szigetre kerültem, egy munkásszállásra, ahol egy matróz tanfolyam is volt. pár hét múlva meg már egy uszályon voltam. ez, egy hatalmas vasteknő, kong, mint a harang, ha üres. két kégli van rajta, a matrózé elől, a kormányosé hátul. az első az lent van a teknő gyomrában, néhány lépcsőn kell lemenni. egy nagy szoba, nagyjából háromszög alakú, bútorral, sparhelttel, kicsi ablakokkal valamivel a víz felett. petróleumlámpa.

a kormányosé valamivel jobb ennél, ott szobák, meg konyha, meg fürdőszoba is van, s nagy része fölül, a decken. de nekem nagyon jó volt ott lent. az első uszályom egy nagyon emlékezetes s romantikus utazásra vitt. le a Gemenci erdőbe, Szekszárd környékére, be a Sió csatornába, rönkfáért. a kormányosom egy odavalósi bunkó volt, echte parasztgyerek. favágóból lett kormányos. úgyhogy ismert mindent, de mindent az erdővel kapcsolatban. hetekig vártunk ott az erdőben, amíg bepakolták az uszályt. nem volt mit tenni. pecáztunk, bolyongtam az erdőben, egy másik sráccal, olyan mint én. gyönyörű volt. Volt a Mahartnak egy

könyvtára, ahonnan hosszú időre lehetett kölcsönözni. annyi könyvet, amennyit akarsz. nos, én meg kivettem vagy ötvenet. s mondanom se kell, hogy olvastam. valahonnan faszoltam egy függőágyat, azt kifeszítettem fönt a kéglim fölé, s ott rángatództam, egy sörrel, a kis vörös, a helyi kocsmában korsó sörön vett Csuncsi macskámmal, meg egy könnyvel a kezemben. Viszont az egész múltam, mindaz, ami előtte volt, ott keményen rászakadt. lassan, pontról pontra igyekeztem átrágni magam, s megérteni, hogy mi a fene is van. De ehhez vissza kell kanyarodnom oda, hogy mit is jelentett az én fejemben a tanya. De ez már egy következő levél témája lesz majd.

Love apa

egy kis drazsé", egy cikk az agyról, lm

azt hiszem, mindenképpen érdemes legalább kétszer elolvasni. s lehet nem "igaz", de akkor is nagyon informatív, s elgondolkodtató.

apa

A MAVERICK'S THEORY OF HUMAN CONCIOUSNESS

Thursday, April 1, 2004

LA JOLLA, California Spend enough time talking with the neuroscientist Gerald Edelman, and eventually his theory about how consciousness develops will seem confirmed by experience.

Somehow, out of anecdotes about Andy Warhol, Friedrich von Hayek, Jascha Heifetz and Linus Pauling, out of free-floating riffs, vaudevillian jokes, recollections, citations, arguments and patient explanations, out of the excited explosions of example and counterexample, associations develop, mental terrain is reordered, and ever grander patterns emerge.

The immensity of Edelman's project - explaining the development of the human mind - overwhelms. Yet his ideas about how consciousness arises from the firings of neurons begin to seem eminently plausible, because something similar seems to be happening in the human and current of your own brain, in the excited state brought on by Edelman's voluble mixture of calculation, charisma, enterprise and brilliance.

This is metaphor, of course, but as Edelman says, "The brain confabulates." It associates diverse sensations and creates coherence. It even seeks explanations for its own unfathomable behavior.

At 7, Edelman is one of the most renowned brain scientists as well as one of the more controversial. Some have hailed his views about neurobiology and consciousness as revolutionary and revelatory; others have dismissed them as unoriginal and unclear. With his maverick stance, immense ambitions and proven accomplishments, the man himself has inspired similarly polarized reactions.

Speaking in his office at the Neurosciences Institute, Edelman is reluctant to talk about himself, but his effort to understand the brain had to have been inspired by the wide-ranging passions of his own. He grew up in Ozone Park, Queens, and Long Beach, New York, and trained to be a concert violinist.

After getting a medical degree from the University of Pennsylvania in 195, he worked as a doctor for the U.S. Army in France. In 1960 he received his Ph.D. from the Rockefeller Institute (now Rockefeller University), where his work on immunology won him the Nobel Prize in 1972 (he was just 3). Edelman showed how the body produces precisely the right antibodies to fend off cellular assaults. "But I don't get very excited by working out second-order details," he explained, so he soon left immunology, and in 1981 founded the Neurosciences Institute (www.nsi.edu).

It began as an independently supported part of Rockefeller University, moved here in 1993 and now has its own campus and 36 research fellows. The word monastic has been used to describe the Neurosciences Institute's insulation of young scientists from grant-writing and lab hierarchies, a factor Edelman believes is important for the development of new science.

The institute's annual budget is low by scientific standards - about $6.5 million - but Edelman must still be a fund-raiser and a proselytizer. Indeed, in thinking about the future, he imagines the benefits of bigger science, if not big science: $200 million and 20 engineers, he fantasizes, would enable him to continue his design of intelligent, creaturely machines, who learn, according to his theory, as humans do.

Edelman's new book, "Wider Than the Sky: The Phenomenal Gift of Consciousness," revisits the themes around which that theory developed, a theory first examined in a weighty trilogy from the 1980s, including "The Remembered Present." In his new book, in just 18 pages of exposition, he tries to distill his ideas for a lay reader. This is a quixotic task, given the nature of what he has called "the most complicated material object in the known universe." But Edelman gives a sense of the problem's scope and some flavor of his proposals.

The theory's first principles and assumptions are relatively simple: There is no overseer in the brain setting rules and making connections. There are also no "spooky" forces, as Edelman puts it. Neither is the brain a machine or a computer. For Edelman, there are only the "unlabeled world" and the "embodied brain," a confrontation of unstructured immensities..

This makes the brain all the more mysterious. Its cortex contains at least 30 billion neurons with one million billion connections between them; counting one

a second, it would take 32 million years to count them all. There are also multiple brain regions, 200 types of neurons, even large-scale neuronal deaths. How does such an object function, let alone give rise to consciousness?

Edelman calls his theory "neural Darwinism." He believes that what organizes the brain is precisely what led to the organization of the eye - or the evolution of species.

It is also the process he found at work in immunology: He showed that the body produces the precise antibody required not by manufacturing it according to a specific set of rules, but by making available an incredible diversity of material from which the appropriate antibody is selected.

The brain develops in a similar way, he suggests: Connections among groups of neurons that are most effective in their reactions to certain stimulations become strengthened and succeed in affecting perception and behavior. These connections are modified by what Edelman calls a "value system," the impinging realities that affect the brain's evolution. The brain cannot be conceived of apart from the body, which provides its first and continuing "values.".

But here is where controversies begin. Some critics say that Edelman is misinterpreting other models of the mind. The philosopher Daniel Dennett has suggested, for example, that Edelman is ignorantly "reinventing the wheel" and has called his theory "neither revolutionary nor original.".

Others have found the next steps in his theory excessively obscure. In 1988, the biologist Gunther Stent said: "I consider myself not too dumb. I am a professor of molecular biology and chairman of the neurobiology section of the National Academy of Sciences, so I should understand it. But I don't.".

But Edelman sees the Darwinian idea and its biological working out as essential aspects of his theory and necessarily difficult. The brain will always have more going on than seems necessary, more randomness and variation than any humanly designed system. There is enormous redundancy in the brain's functioning, giving it remarkable resilience and evolutionary possibilities. No brain event happens the same way twice. Even memory is always a variant, he says - a re-creation, never a repetition.

Edelman hopes his theories will become "sciences of recognition," studying how biological processes recognize other biological processes. It is an enterprise, he argues, that spurs amazement, because if it succeeds, it will show that out of accident and diversity, something as miraculous as human consciousness can be born. But this vision can also spur discomfort, because it implies that there is no supervising soul or self - nobody is standing behind the curtain.

This, for Edelman, is Darwin's final burden.

The New York Times

Versenyt futok, ljil

nos, sokat nem tudok mondani. Versenyt futok az idővel. bonyolult, s fárasztó.

itt az alkalom, van munka, kell pénz, tehát most kell dolgozni. Jó marha fáradt vagyok, majd fogok pihenni is egy kicsit, de később. lényegében tízenhat órát dolgozom, s - próbálok - nyolcat aludni. Néha olvasok egy egy cikket, amit el is küldök. Nahát ilyenek. Love

Jack

2004 április 3, jutunk valamire, a Jill levele

Hát igen, az idővel való versenyfutás az elég jellemző, bár mindenki egy picit más módon. Főleg így reggel, minden nyugtatgatás ellenére, azért , csak bennem van a görcs, merthogy azért az is más, hogy tavaszi izomláz meg mifene, meg az hogy nekem ott fáj, ahol, de hát, majd a Ct megint vagy a franc tudja. És aztán végül is én is beindulok, néha egész elfelejtem az egészet....Tegnap elég jó volt végül, reggel ugye nyomás Szárszóra, otthagytam a kocsit, kajáltam valamit a játszótéren, álltam vagy két órát a könyvtárba (ülhettem is volna a francba) visszszabattyogtam, kész volt a kocsi, vettem a csibének sovány túrót, stb., haza, kitört mámeg a tavasz, de kis tökölés után sikerült bevennem magam a fóliába és kellemes órákat tölteni magvetésekkel, aztán a fritztől hoztunk egy műanyag hordót, majdani borfejtéshez..., főztem rizses húst, mit tudom, aztán föllelkesülve a kódolatlan HBO hétvégén megnéztünk egy jó marha hosszú filmet a Johnson elnök és Vietnám viszonyáról és pukk ágyba zuhanás. De a fóliázás az tényleg jó volt. Sanyi bácsi majdnem teljesen megcsinálta a szőlőt, ki kéne szedni a venyigét belőle, meg ezer tervem van mára is, csak tényleg egy kicsit lenne kevésbé összetört reggelenként az ember. Azt az angol cikket én még nem olvastam el, de elfogom. Hoztam egy-két könyvet a könyvtárból is, a csibét is kéne kicsit basztatni itt a nagy szünet közepette, Hemingway változatlanul, meg épp eszembe jutott, hogy szakdolgozat ügyben sem történt semmi és kell majd Sopronba is mennie. Kellene majd jó sok pénz, ki kellene fizetni a kikötői díjat, meg minden fene, szóval csak hajtson legyen szíves.

Szívem, sokat gondolok ám rád, hátha egyszer csak sikerül valamire jutnunk ezzel a versenyfutással is, még azért valamennyi szufla csak van bennünk, nem?

Love, Jill.

2004. Ápr. 5. A Sandra első válasza a „levelekre"

Szia Apa!

Elolvastam a leveleidet még egyszer. Tegnap pont egy olyan filmet néztünk (A szibériai borbély), ahol egy nő elmesélte (levében) fiának (ez volt a film törté-

nete) hogy hogyan ismerkedett meg az apával, meg milyen dolgok történtek akkor. Szeretem az ilyen történeteket. Tök jó, amikor anya is mesél, meg a mama, hogy hogy s mint volt régen. Sőt most a fodrász csaj is mesélte, hogy régen voltak a kelet németek, meg a nyugat németek, meg hogy milyenek voltak itt Magyarországon. Meg hogy csak két féle jégkrém volt, meg ha valakinek Fa szappanja volt, az már menőnek számított. Én is fogok majd mesélni a gyerekeimnek. Jó az, ha tudunk ilyen dolgokról. Ilyenkor amikor itthon vagyok, minden kivirul, tök jó kedvem van, meg jól érzem magam a bőrömben, ennek így is kell lennie, ha az ember "otthon" van. Tavaszi szünet van, az ember ilyenkor sok mindent tervez. Először is pihenni akar, mert a suli az tud fárasztó lenni, aztán csinálni akar olyan dolgokat, amire 'szorgalmi időszakban' nem mer fordítani időt, mert akkor lelkiismeret furdalása van, hogy tanulnia kellene helyette. És persze a tanárok azt gondolják, hogy a tavaszi szünet pont jó arra, hogy ilyenkor jó sokat tanuljanak a kedves hallgatók, tanuljanak előre, pótolják be amit eddig nem, és úgy egyébként olvassanak el 5000 könyvet meg minden. Tehát az ember próbál mindent megcsinálni. Én esetemben tanulni, olvasni, segíteni anyának a ház körül, kint lenni-veteményezni, sétálni, bringázni, stb.-, pihenni, húsvétot ünnepelni. Hát, ha jobban belegondolunk erre nem elég 10 nap. De sebaj. Mert arra gondolunk, hogy örülünk annak ami van.

És örülök is:) Tudom, hogy sokkal jobb dolgom van mint neked vagy anyának volt. És köszönöm. Ezt kihasználva szeretnék majd más fiatalokon segíteni, a tudásomat, tapasztalataimat, világnézetemet megosztani másokkal, remélve, hogy hasznukat veszik. Ez egy szerintem eléggé szép tulajdonsága az embernek, hogy a következő generációnak valakiknek át kell nyújtani valamit, és persze nem mindegy, hogy itt jönnek be a képbe a magamfajta érdekes emberkék. Én hiszek abban, amiben Comenius meg társai, hogy az emberiség alakítható némi 'neveléssel'.

Büszke vagyok rád, hogy kimásztál onnan, ahonnan voltál. Ez érdekes, hogy mitől van az, hogy egyeseknek sikerül, másoknak meg eszébe se jut. Ha pszichológus lennék, biztos ezt is kutatnám. Szerintem tök jó, örülök, hogy ilyen életrevaló, talpraesett, ügyes apukám van. Tényleg. Mert ugye a földes olajlámpás dologtól idáig jutni az nem semmi. Ezt minden épelméjű embernek be kell látnia. Tök jó.

És teljesen normális, ha az ember többet akar, pláne, ha saját családot alapít, többet akar adni, mint ami neki jutott, legyen az anyagi vagy lelki tényező. Szóval, ha megint elfog az önsajnálat, vagy ilyesmi (hál ‘istennek nem vagyok depis típus) akkor majd eszem bejuttatom a szüleim sztorijait. Na most így elsőre ennyi, majd még persze írok, mert tudnék még miről. Csak mindent a maga idejében. Vigyázz magadra!

Puszi, Sandra

Levél 3, ls

Húú! Ez igen.

Hát teljesen lent vagyok a padlón.

Ilyen levelet kaptam, a lányomtól! Azért ez nem semmi. S öreg, bolhás kutya vagyok, kevéssel is beérem, de bevallom, hogy nagyon jól estek a dicsérő soraid. De tényleg, s köszönöm.

Persze, "nem azért írtam". De persze azért is. Ez egy nagyon fontos dolog, hogy a dolgok összefüggenek. Az embernek kell tudni, hogy honnan jön, hova tartozik, mert akkor sokkal jobban megérti önmagát. S ha jobban érti önmagát, akkor a világot is. S ha ez így van, akkor jobban érzi magát a bőrében. Az egész dolog, meg erre megy ki. Annak külön örülök, hogy érdekel ez a story. Nehéz megfogni, megragadni, hogy az ember ki. S az egész történet persze ennél több, de az biztos, hogy az mi történt, az akkor is fontos, ha azt más esetleg másképp látja.

Ezek a történetek persze nincsenek kibontva, még millió esemény van, s ott van például, hogy közben még miket gondoltam, mások hogyan látták, milyen kisebb és nagyobb környezetbe volt az egész belecsomagolva, meg ilyenek.

De nyilvánvalóan, az ami veled egész életedben történt, megannyi ponton elválaszthatatlan az enyémtől, az anyáétól. Az, hogy Zamárdiban laktunk, hogy Amerikába mentünk, hogy most ott lakunk. Ez mind bele van ágyazva azokba a motivációkba, amik meghatározták a döntéseket, amiket hoztunk. S nyilván te már másképp, máshogy, másért csinálod, de akkor is. Olyan az egész, mint az épület, vagy a fa. Ahol van alap, van gyökér, meg ilyenek. Egymásra épülnek. Talán ebből már kiderül, hogy ezt az egészet nem azért írom, hogy magamat dicsérjem. Persze tisztában vagyok az értékével a dolognak. Mert egyik oldalon van egy nagy perspektíva, ahol föl lehet vetni: mi ebben a nagy durranás? Ja, mindenki él, mindenki szenved, mindenki valahonnan jön stb. De mégis. Ha közelebbről nézzük a dolgokat, az mégis más. S például az is kiderül, mint szabály, hogy érdemes közelebbről - is - megnézni őket.

Ha valaki megkérdezné, hogy mi lenne az egy, legfontosabb tényező, ami kivezetett engem onnan, azt tudnám mondani, hogy a fantázia. Már egész pici koromtól, öt-hat éves koromtól fogva egy jobb, szebb, nagyobb világról álmodoztam, a mai napig.

Az olvasás, a művészetek szeretete, mind arra volt jó, hogy eszközöket, hordozókat, médiumot gyűjtsek ahhoz, ami bennem van. Amikben magamra ismerek. A költözések se mások, mint újabb és újabb próbálkozások jobb lehetőségekre. S mindennek van valami benső logikája. S ha valaki megismeri azt, akkor talán jobban megérti, miről van szó, meg ki vagyok én. Miért nézi magát az ember a tükörben? Hát azért, hogy megtudja, ki! Mert hogy a fejünkben van egy képünk

magunkról, ami oly drága, oly fontos, de oly pontatlan is egyben. Egész életünkben dolgoznunk kell rajta. De ez a tükröződés, ez nem csak az a külső reflekció, azok a körvonalak, kontúrok, amit a külsőnk mutat. A mellé az egy mellé, még más, ezer és ezer információ társul. Visszajelzések cselekedetekből, másoktól, s más még áttételesebb tanulságok. De ezek is benső, és külső tükröződések.

"Csak úgy", semmi sincs. A Jó az nem egy abszolútum, garantált valami. Van, de bele van keverve mindenféle zűrzavarba, rendetlenségbe, s ki kell válogatni. Meg kell teremteni stb. “Venni, hogy adj, ez minden" - mondja a Dylan Thomas. Ez régóta a kedvenc megfogalmazásom. Igen, az ember azért tanul, épül, fejlődik, hogy majd másokon tudjon segíteni. De ahhoz, hogy adni tudjak, erősnek kell lennem. Másképp nekem kell, hogy adjanak, s örülök, hogy éppen csak élek. A másik: hogy adni tudjak, kell legyen feleslegem. Valamiből nekem is élnem kell. S ha csak éppen annyi van, hogy én tengődők, nem tudok adni. Az emberek többsége, szegények így vannak. Ennyire futja nekik. S itt aztán csavarodnak a dolgok. Nem azért, mert okvetlenül rosszak, hanem mert "szegények". Minden, ami él, meg lehet figyelni, tele van energiával. A fú, a fa, a kiscsirke, a kisbaba, mind nőni akar. Ez a program. Ami azt jelenti, hogy van ott valami energia. (erre is van egy gyönyörű Dylan Thomas vers: "Az erő, amely zöld száron hajt virágot". Ott van, olvashatnád is…) Csak, nem mindegy, hogy mire, s hogy használjuk ezt az energiát. Egyik Vonnegut könyvben a főhős, azt csinálja, hogy úgy fárasztja le magát, hogy egyik izmát a másikra uszítja…Kicsit komikus, nem? Nos erre vigyázni kell. A tárgy nélküli szellemi, lelki, fizikai munka pszichopatává teszi az embert. Ezt nem szabad csinálni. Mindig kell cél, mindig kell tárgy. S nem árt, ha van eszköz, lehetőség, anyag, meg ilyenek.

Az embernek nagyon fontos, hogy "érvényesüljön". Valamit kapjon, valamit csináljon, valamit megvalósítson, valami "bejöjjön", mert ezek által igaza lesz, jó lesz, boldogabb lesz stb. Szóval, az, ami velem történt, az egy példa csak. Személyes is, családi is, de egyetemes, s általános is. Nos, most kell mennem, sok mindent kihagytam, de majd folytatom. Kérdezhetnél is. S "akkor mi volt, hogy volt, miért volt?", stb. De tényleg marhára örülök, nagyon jól esett a leveled.

Puszik

apa

a két gyökér, lzs a Passióról Örülök, hogy tetszett az a film.

Én nem láttam, majd megnézem, de most nem érek rá. Csak munkára érek rá.

Sok minden olvastam róla, aztán valahol abbahagytam, mikor már mindenféle szélsőséges meg al-értelmezések kezdtek előjönni. “Ez van", mondta a Pápa, miután megnézte. Kb. ugyan ezt gondolom. Minden világoknak megvannak a szentjei. A Jézus a miénk. Nyugatiaké. A Bibliától kevésbé, de az irodalmi ábrázolásoktól sokszor meghatódtam, azóta is tart. Bulgakov, meg Graves, meg ilyenek. Zsidó, nem zsidó, a jóság fontos. Mindig az jut eszembe: mi lenne a világgal,

a jóság nélkül? Ha még így is ilyen felemás? Minden harcol mindennel, ha úgy vesszük. Már maga a születés meg szülés se egy abszolút finomság. A halálról nem is beszélve.

Az állat egy barom, az ember is. S valahol - nekem ez a lényeg, jó ez a Bach-i ellentétpár, a jó meg a rossz. Meg hogy mi van a sok szenteskedés, képmutatás, ájtatatosság mögött, meg mi a két fő gyökér, az édes meg a keserű.

S persze butaság is. Az ember azt hinné, hogy azért ez a dolog alakul, fejlődik. De hát csak körül kell nézni. Ami Ruandában történt, meg ami most Irakban, hááát…, elég hajmeresztő. Világháborúk után. Néha én is úgy érzem, hogy valami radikális kell, felrázni kicsit a dolgokat. Csak vigyázni kell ezzel a forradalmisággal is. Mert voltak népek, korok, ahol generációk ezrei éltek békésen is boldogan is - nem történt semmi. Na ennyire fussa, ugrál itt ez a kapa a lelki szemim előtt, kell mennem. Végül is az se rossz, ha az embernek van dóga.

üdv.

Jack

Egy film kapcsán, lbjil

egy kép jött át, a 00 és. a többi nem. a Borisz levele sem jött át.

well, rájöttem mi a baj a felvétellel. van amelyik cégé le van védve. de a before the rain-t sikerült jól felvennem. még egyszer végig is néztem. szédületes. szerintem - minden idők legjobb filmje. Nem azért, nem csak azért, mert egyébként az, hanem mert nekem az. Egyszerű, szép, míves, mély is meg tág is. s persze minden benne van arról, ami engem érdekel. az én világom, értékim, problémáim, meg ilyenek.

hosszú, hosszú tanulmányt lehetne írni róla, lehet fogok is. És hát fantasztikusan modern. modern, abban az értelemben, ahogy a regény azzá nőte ki magát, ahogy a festészet. újabb és újabb eszközökkel gazdagodva, mert bemutatni a világ abszurditását, a legabszurdabb helyet ezen a földön, Macedoniát, meg a legabszurdabb "emberi" dolgot, a háborút. ami most is zajlik…s itt van egy elemzés. majd persze érdemes még újra és újra elolvasni, ha megint és megint megnézzük a filmet. egy biztos: emberi tartalommal ennyire telített filmet ilyen modernben még sohasem láttam...

2004 mindenféle gyakorlati, ljil⚜

hát, azt néztem, hogy ugyan olyan rossz idő van ott meg itt. itt egy kicsit melegebb lesz, de annyi. eső. s persze emlékszem, néztem én ezt Wilmingtonban, csak most meg nem akarja az ember elhinni. viszont arra is emlékszem, hogy már ilyenkor az ember izzadt, amit azért utálok. ezzel, hogy van benti munkám, végül is nem olyan tragikus. hét közepétől már itt lesz valami napsütés, ott csak egy két

napot mondanak, kedd-szerdára, s utána megint esni fog. viszont kell az eső, tudunk majd hajózni...

végül is pihentem. olyan nagyon nem szeretem ezt. kizökkent. elkezdek létbizonytalan lenni. a megszokás, meg minden. Nem azért, mert nem lenne jó, mert nem érezném én ebben jól magam, ha ez lenne a helyzet. tudnék én olvasni meg írni, meg ilyenek. mától az egész hátralevő életemben. Ez a férfisors azért kicsit fuck top. pár kérdés azért felmerül itten. de nem nagyon tudok mit csinálni.

átjöttek a képek, jó sokáig tartott. sokkal jobb, amikor beilleszted őket. mert akkor tudom mi, s el tudom nevezni őket. amúgy csak egy száma marad. értem az indokod, igazat is adok, de ez nem egy általános dolog. általánosan igaz, semmi baj azzal. az általánosból úgy lesz specifikus, hogy figyelembe vesszük a körülményeket. nem a Csepel vas és fémművekben dolgozom, s ez így marad, amíg majd hatvanöt éves koromban nyugdíjba nem megyek. fix jövedelem, fix beosztás, szépen ledekázval. s természetesen lehet ez még jobban, de ami kinéz, s nagyjából így is lesz, az hogy nemsokára véget ér ez így. s kezdődik valami más, amit még nem tudunk. Ez azt jelenti, hogy a kérdés nem az, hogy mit érdemlünk meg, hanem hogy az a minimum, ami elég. s én itt nem beszélek éhezésről, s más nélkülözésekről. inkább valami értelmes józanságról, ahol az ember a lábánál kicsit messzebbre néz, lehetőleg minden percben. s hisz abban, elhiszi azt. s jó lenne, ha mind a ketten ugyan azt tennénk, hogy ne legyen disszonancia közöttünk. Én sem akartam ezzel a témával se, meg a filmmel se foglalkozni. de így esett, s annyi az adósságom, hogy végül is mindegy mivel foglalkozom. egy nap alatt ezt sem lehet megoldani. csak eszembe jutott, hogy néhány fontos dolgot nem árt ha a magam részéről erről is kimondok, ha ez elhangzik. Látom én azt milyen tündéri lenne egy olyan környezet, ami tündéri mindenkinek. de csak röviden: ez így nem megy. ezért egy nagyobb, s rajtunk kívül álló rendszert kell alkalmazni, ahol jól ismert, és tudható tényezők adnak keretet, lehetőséget, életteret, s mindenkinek az egyéni dolga, hogy találja meg, fedezi fel benne a maga dolgát, lehetőségét. a Borisz kertje tud olyan lenni, hogy a férfinak is legyen helye, meg a nőnek is. mert van pénzük. már csak a helyes tervezésen, meg a jó kivitelezésen múlik, hogy úgy legyen. feltéve, hogy megtalálják a nekik való princípiumokat. nálunk nem így van, sajnos nem értünk ide. nincs mindennek, s mindenkinek saját, külön, s tökéletesen kidolgozott helye. közös helyek vannak, s lesznek. onnantól meg alkalmazkodni kell. nem egyformán, de valamennyire mindenkinek. Ha. sokat gondolkodtam, hogy mit meg hogy de még mindig nem tudok mindent, gondolkodom rajta. nem nagyon könnyű, így egyedül. Jó lenne még több pénz, de ha jól számolom, itt kb. egy hónapra előre bőven van munka, meg mindenféle ígéretek is. meg egy hónapnyi idő is, ezek szerint, hogy gondolkodjam, vajon még mit. marad ez, vagy legyen más. Iszonyú pénzeket keresek, ez biztos. a kérdés, mennyi a profit. majd ez dönti el, hogy ez sok vagy kevés. ilyen egyszerű. de nagyon sokkal többet nem tudok csinálni, megannyi okból. változtatni - mindenestől - már nem nagyon tudok, ahhoz nincs idő. főleg idő.

Kockáztatni se nagyon akarok. tehát a benső lehetőségeken lehet még finomítani: spórolás, jobb kihasználás, észszerűség stb. na, kell készülődnöm. “végre" munkanap. Love Jack

Balhék mindenütt, lm

Csak úgy általában.
Nehéz Kis Nagy Embernek lenni.

Furcsa érzésem támadt. Március 15-én lb

A Sandra, Anya meg én lementünk a Duna partra, s az emberekkel teli korzón elsétáltunk a hajóig, ami a Lánchíd lábánál, az SZDSZ gyűlésnek adott otthont. Ott volt a Kuncze, a Demszky s a Para-Kovács volt a szóvivő. Néhány percig hallgattuk, mindenütt kihangosítások, monitorok, meg minden. Jó és igaz beszédek. Szabadságról, függetlenségről, haladásról, meg minden. S sehol egy őr, semmi security, semmi. Furcsa kis bugyra az ártatlan időnek. Vajon meddig?

Ingyen belépés, jönnek mennek a népek. Bent a gazdagabbak iszogatnak a bárnál, emberek ücsörögnek a székeken. S az a furcsa érzésem támadt, hogy ez a hajó egy élő célpont. Alig kell hozzá valami kis pukkanó izé, s kész, itt a balhé. Persze a jobboldali magyarok a Hősök Terén, a város másik végén hőbörögtek, mint később A Sandra kéglijébe menet kiderült. Anya meg akarta nézni őket, én nem. Valójában senkire se vagyok olyan nagyon kíváncsi. Aztán jött ez a madridi balhé. Most meg Angliáról beszélnek, hogy az lesz a következő. Koszovóban is áll a bál. S azon gondolkodtam, hogy mi a fenét is csinálnék én, ha mondjuk Kötcsén kitörne a forradalom. S a Gyugyu rakétát küldene a putrikra, véletlenül az Imrét is eltalálva. Az meg fölgyújtaná az ő házát, s az erős szélben a tűz mi felénk terjedne. Erre a Sanyi bácsi mozsárágyúval az Imre felé célozna, de a Janóékat találná el, aki épp nincs otthon, csak a füstölgő romokra megy haza. S előkotorja az apja öreg karabélyát…Nem tudom, de valahogy nem szeretem a balhét. S talán még az is felmerülne, hogy inkább otthagyunk csapot-papot. Valahogy elképzelhetetlen számomra, hogy valakinek megöljem a kutyáját, a gyerekét, felgyújtsam a házát, meg ilyenek. Rohantában elkapjam a disznaját, leszúrjam, s a Wartburggal hazavonszoljam. Jajj. Pedig ilyenek bőven mennek. S valahogy az jut eszembe, hogy minden nap imádkozni kéne, hogy nálunk ilyen (még) nincs. S azon is el kéne gondolkodni, hogy az ember mit is lépjen. Most, mindjárt, kihez menjen, kivel beszéljen, mit tisztázzon, milyen nézeteltérést, milyen adósságot, milyen sérelmet.

Az ember egy barom. Ez az alul vagy túl pallérozott képzeletvilága iszonyú pusztításra képes. Mert ugye az állat nem áll bosszút. Ez a rendkívüli képesség az emberé. S ami agybontó az egészben, hogy ez az "erő, mely zöld ágon hajt virágot". Ez ugyan az, ami megtölti a képtárakat, katedrálisokat, s hidakat épít. Nehéz Kis Nagy Embernek lenni. Egyszerre szabadnak, büszkének, s óvatosnak. Élni és túlélni. Bátornak és elővigyázatosnak lenni egyszerre. S nemegyszer olyan

fárasztó ez a "güriző hús kerék" is. Fenébe is, ez a sok véletlen, hogy az a béke évada, vagy a háború szigete, ahova a sors sodort…, ahol élek, s épp vagyok. Meg ahol holnap leszek? Vigyázz ott magadra! Apa

Goldmanok Emmácskája, ljilb

hát, érdekes. Tegnap megnéztem a pbs.-én egy Emma Goldman c. nőről egy dokumentumfilmet. Komplett őrült? egy amerikai forradalmár? Az anarchizmus ősnagymamája. Tízen hatévesen meglépett a cári Oroszországból, s ide jött. aztán negyvenöt éven keresztül itt élt, 1921-ig, s totál fölforgatta az országot. emberi jogokat, szocializmust akart. aztán kétszáz ötvened magával deportálták, s kikötött Oroszországban, a legnagyobb balhé kellős közepén. S "természetesen" Lenin elvtárssal is beszélt. s föltette neki a Nagy Kédéseket, hogy freedom, meg free speach, meg ilyenek. S a bácsi nagyon durván elküldte a p.…ba. Erre megsértődve nyugat Európában kötött ki, aztán a francia Riviérán, ahol a Peggy Guggenheim vett neki egy házat... ide, Amerikába, soha nem engedték vissza, Kanadában ütötte meg a guta. De a szabad választást, a véleménynyilvánítás szabadságát, a női egyenjogúságot, a munkásjogot, szexuális szabadságot, stb., stb., - ő "találta" ki, ill. vezette be az amerikai köztudatba. Tízezer nagygyűlésen, tűntetésen, százmillió publikációban, meg minden. A századfordulón.

a pbs. org. -on meg lehet nézni. soha nem hallottam róla, ugye. S elgondolkodtató ez az egész, ez az egész álmodozásos sztratoszféra, ami idehozott bennünket, ami megmérgezi az életünket, s ami nélkül nem lehetne élni. S fölmerül, hogy mi lett volna, ha dolgokról az ember tudunk, nagyobb a tájékozottságunk, műveltségünk, s kihámozható lett volna, hogy mi lesz, abból, hogy minden egyes pontján a világnak, minden szar. hogy "nem úgy van az". ismertük volna az angol gyarmatosítás történetét, az amerikai "demokrácia" születését, hogy a Walt Whitman buzi volt, a Jeffersonnak feka zabigyerekei voltak, s hasonlók.

a Faulkner "alkoholista". Bassza meg. Azért nekem olyan nehezen elképzelhető, hogy lehet baromként élni…mikor még így is nehéz.

Apa

Az illúziók és környéke, ljil⚜

mindig mikor megijeszted a Networkot, minden átjön. nem tudom ez hogy van.

az idealizmussal semmi baj nincs. kell. csak ne az legyen alapja, hogy szinte semmit sem tudunk. csak a nagy vágy, éhség, kiábrándultság, s más könnyelmű dolgok.

legyen amögött értékrendszer, ami valami komplexebb ismeretre épül. Egy ifjú lelkében összehordani ezt, egy sziszifuszi munka. az iskola, a környezet, s azt

otthon ezerrel kell menjen. pop-music-ból, bulvárlapokból, s kereskedelmi televízióból nehéz begyűjteni. az hogy egy öregasszony miután behabzsolta a fél világirodalmat naphosszat Slágerrádiót hallgat, "pihenés" képen, az más, mint hogy a lányával is azt hallgattatja…s én arról beszéltem, hogy volt ott egy cenzúra, egy förtelmes iskola, nagyon Public, egy pici ablak a világra, ahol az ember tudott a Trockij papáról, de a Frida-ról már nem. s a Ginsberg célzott valami mozgalmi izére, de nem lehetett utána nézni. s még millió dolog. S el tudom képzelni, hogy francia országban, ez nem így van. egy középrohadt házból való gyermek elmegy egy középrohadt iskolába, ahol csupa középrohadt s hasonló gyerek van, de a szinvonal, amiről folyik a szó, amire megy a lötyögés, az száz klasszissal magasabban van, mint a legjobb magyar egyetemen. arról beszéltem, hogy kitörölhetetlen nyomokat hagyott bennem az a néhány élmény a Palikáéknál, mikor a Vilt Tibor a daliról, az anyja a Gaudíról, vagy a Palika a Fédra című görög filmről beszélt. s felmerül: mi van, ha valakinek megadatik, hogy mindig ebben van. s nem csak otthon, az iskolában is.

aztán az is fölmerül, hogy ha az iskola olyan szar, akkor nem e kevesebbet kéne járni? hogy ne menjen el az a sok drága idő semmire! Arról beszéltem, hogy milyen naivok voltunk. mennyire hiányosak voltak az ismereteink. hogy az egyik legfontosabb motivációnk az Amerikai Útikönyv volt…jóska bácsitól.

hogy egy életet alapoztunk néhány versre. Néha rühellem, hogy ide jöttünk...

erről beszélek. Persze, ma már jobb világ van. itt az internet. például. De az, aki nem megy dolgoknak utána, az búnős. ez biztos. s felhívom mindenkinek a figyelmét, hogy súlyos árat fizet majd a mesterségesen fenntartott butaságáért. nekünk még volt valami kifogásunk, úgy-ahogy. manapság ilyen már nincs. mindenki maga felelős, ha hülyegyerek marad, netán egész életére. puszik Jack

ápr. 16, munka, meg mindenféle gyakorlati dolgok, ljil

hááát, nem tudom mi lenne, ha kint kéne dolgoznom...

esik, nagyon hideg nincs, bár baromi szél fúj. s szemlátomást ez még így lesz egy jó darabig.

viszont így, hogy bent vagyunk, végül is jó. a hőségtől nem kell szenvedni.

s emlékszem, hogy lent délen, mindkét helyen kemény izzadások voltak már ilyenkor is. persze voltak szép napok. Megnéztem egy házat, jó marha nagy, régi, jó helyen, azt monda a spinné, ha szeretném csinálni, megveszi. úgy tűnik, lassan felfogja, hogy ki is vagyok…elképesztő húzásokat csinálok, néha magam sem hiszem. Itt van ez a másik ürge a sok kis Hispániájával. s miután annyian vannak, lehet rájuk jó nagy melót vállalni. Ahol az egész tetőt ki kell cserélni, nagy bővítést, meg ilyenek. de szemlátomást ez a szar idős zóna nekem dolgozik. hetek óta áll minden, mert nem lehet dolgozni. ha nem készül, pénz se jön rajta. tehát ez is nekem dolgozik. tehát érdemes olyant venni, amit a steve tud csinálni, valami megy, ő az egyetlen, aki dolgozik. Végül is bejött ez a listázás, mert iszonyú könnyen tudok hozzáadni valamit, amit a néni kitalál. lámpa? oké, ennyi. outlet, oké,

ennyi. az ablakok cseréjénél egy ablak volt, ahol kellett egy kis lécecskét adni, mert nagy volt a hézag. de mondtam mindhez kell. szerencsére nagyon rossz szeme van. kérdezte, mennyi? mondtam húsz pénz ablakonként. sokkalta. mondtam oké, tíz.

s egyet megcsinálni, kb. tíz perc. tíz percenként tíz dolcsi, nem olyan rossz. a gyerek is elég jó, bár most éppen összetört egy ablakot. viszont már száz dolgot tanult az ezerből. s dolgozik, mint a barom. s a millió apró dolog: szerszámok, takarítás, kihord, behord, föl tudja tenni a lámpákat, ventilátort, be tud primerozni dolgokat, s most tanítom vágni. s mindezt hat dolláros órabérben. hét, benzinnel, kajával együtt...ha van munka, tényleg megéri. Ilyenkor azért azt gondolom, hogy csak megéri keresztül botorkálni ezeken a sötét erdőkön. lassan mégiscsak kezdenek a dolgok rendbe jönni. szerencse is, munka is, pénz is van. így azért már nem olyan rossz. s ez a munka tényleg marhára megy nekem. ha sikerül kialakítani valamit ezzel a nővel, ez az, amire vágytam. ennél már csak az lenne jobb, ha én vennék egy házat, s javítanám föl…, gondolkodom ezen. Mert hogy kérdezte a Sharon, hogy mit gondolok mennyibe kerül a felújítás? mondtam, kb. húsz, mindenestől. azt mondta, az nagyon kevés, szerinte lesz vagy ötven. szóval, akkor a haszon mennyi? harminc?

hát ez az.na ennyit erről. Nem tudom meg lesz e a ház. de itt vannak a kis mexikóiak, az is egy pár hetes meló. konyha csere. Ha igaz. Ma, meg jövő hét elején is rakok be lét. Nem tudom, hogy kellene csinálni, de kellene venni valami faanyagot. hogy száradjon. padlókat, deszkákat. a legjobb lenne valahogy a vajdával beszélni, amit nekem kéne. legalább tanácsot kérni tőle, hogy mit, meg hol. Aztán kéne sóder.

látom, hogy esik, de amint eláll. méghozzá valahova minél közelebb kéne a majdani teraszhoz. a fűzfa alá…komolyan. Szóval, ha kicsit fölszárad, ezt meg kell csinálni.

a terasz, a pajta, az istálló, meg a kis műhely felforgatására készülök, na meg a kemence. ezt mind el kéne kezdeni. ami ugye mindjárt azt is jelenti, hogy kint a ház mögött, amit beszéltünk, kellene egy fás is. de nincs ezzel nagy baj, ezt mind meg lehet csinálni. amit a házon eddig csináltunk, sokkal bonyolultabb volt, főleg mert bent laktunk. meg még sok más okból is. például te nem voltál ott, elég zöldek voltunk sok mindenhez, meg ilyenek. ez elég tiszta ügy. ha sikerül kiüríteni a pajtát, már jók vagyunk. Valahogy úgy képzelem el, hogy először a terasz meg a pajta. akkor oda lehet mindent pakolni, s jöhet az istálló, meg a kis műhely. szerintem ez olyan három hetes meló. s közben mehetne a kemence is. az nem biztos, hogy kész lesz, mármint üzemelés ügyileg. de a nagyja ramatyot a nyáron meg lehetne csinálni. falazások, meg ilyenek. kéne nekem vagy öt Joti. de komolyan. itt főleg hordás, meg pakolás, meg cipekedés meg ásás meg talicskázás, meg betonkeverés lenne. azt gondoltam, hogy bizonyos részekhez, pl. betonsimítás, szerzek egy kőművest. egyik héten három napra, másikon is. hétvégére. lehet a

Richi is jó. ezt még nem tudom. kellene nézned járdalapot. nem emlékszem, csináljuk azt, amit a gyula? két betoncsík? Nekem az is jó. valahogy úgy képzelem el, hogy délig dolgozunk, elmegyünk hajózni, aztán megint dolgozunk. s egy egy vasárnap is elmegyünk túrázni, s most ezt komolyan. az biztos, hogy a pajta, meg az istálló beépítése megéri. mert az a ház. s lehet, azt fogjuk kiadni, később. fene tudja. vagy így, vagy úgy. még valami változás a fiunkkal is lehet. na ilyenek most, már alig várom reggel legyen, s mehessek dolgozni. elég jól érzem magam, igyekszem egészséges életet élni itt. a kaja undorító már, de mindegy. ez a gyerek hatalmas segítség, mert amellett, hogy tényleg pénzt csinál, nem fáradok annyira el. ideges se vagyok annyira. tündéri egy kölök, mert nem ellenkezik, s nem is beszél. csak megy, mint egy golyó. s már egy csomó mindent nem is kell neki mondanom. odanézek, s kész.

na, befejezem. fél öt. áztatgatom itt a lábam, aztán takarítok egy kicsit, megsütöm a kenyeret, aztán megyek a home depo-ba. Holnapra nagyjából szeretném befejezni ezt a házat. Love

Jack

ápr. 20. most Jackbácsi a szerelemről, lb

körlevél a szerelem kapcsán…, ljilb

Láttam egy kisfiút a bankban, öt éves lehetett. Amíg az anyja a piszkos pénzügyeket intézte, ő a pult árnyékában a sorban álló népeknek mintegy mutatva egy sárga húsvéti tojásba (minden műanyag) próbálta bedugni a tíz centis hozzátartozó kis botocskáját, de most úgy, hogy a mama kulcsomója is valahogy a dolog része legyen. a kis botban kis színes led-ecskék villogtak, jelezve a Jézus, a Nyuszik, a Tyúkok, meg mindenféle szolipszizmusok jelenlétét a dolgok mögött. a neutrínókat? Néha leejtette egyiket, felvette, lenyalta, rondán köhögött, ránk nézett, nem választolt a hülye kérdésekre, csak még mélyebben elmerült. Ha egészében nézzük, én végül is maradok materialista. a szerelem a születéssel kezdődik, lehet már előbb. amikor a sejtek összeállnak emberré. kb. vagy még előbb, erre céloznak az abortusz ellenesek? S ahogy ezt Blake, Dylan Thomas, meg Cummings szerű költők remekül érzékeltetni tudják, az ember mindig szerelmes a fénybe, a hangba, meg más felfedezett inputokba. mert mindjárt van neki egy ízije, amit a madaraknál mámorszerkezetnek hívnak, s ami röpteti őket. (ezen keresztül könnyű megérteni). nos az embernek egy sokkal jobb ilyen ízije van, csak még - lényegében - üres. De röpülni má' mindjárt akar (holott még járni se tud, bassza meg) s a látás, mozgás, evés, beszéd, s más funkciók megtanulásával lényegében két dolgot csinál: birtokba veszi a világot, meg átadja magát annak. Beönti a kakaót, s hagyja, hogy az élvezettől megborzongjon. (ez a másodikra volt egy példa). Szerelem rendes esetben végigkísér az embert egész életén keresztül. az ember szerelmes abba például, hogy él. Mert milyen jó balhé. "Az élet szerelme", költőibben. S Mindebből már talán eddigre is kiderült, hogy mi minden

van ott, ami létrehozza, formálja, lehetővé teszi stb. ezt az egész izit. aztán felmerül, hogy egy önmagát porzó lény szerelmes valamennyire biztos, mert nem döfi le magát valamelyik tüskéjével, nem? De ezek a felezett lények, mint mi, a nagy többség, bele van gabalyodva ebbe az egymásra utaltságba. egymás nélkül nem megy. s legyen az fiú, vagy lány, valahogy értékeli a nőt, az anyát, (ez csak egy másik materialista példa…), aki elég munkás s alapos dolgot végez ezügyben. (én például a leszbiket sokkal jobban megértem. a lány gyerek is úgy keletkezik mint a fiú, s ő is szopik anyamellet, nem? a fiúk egymás iránti vonzalma mögött valami kurstichli van, azt hiszem.)s hosszú évek fejlődése után, az ember végül is összegyűjt elég tudást, bátorságot, hogy elérkezzen a másik nemhez, elég sok kényszerből. ilyenek a szaporodási ösztön, a léttől való félelem, az önkifejezési vágy, a bizalmas mélyrétegek kibontásának lehetősége, (mint szerelmes sustorgások), meg minden. Csak meg kell nézni egy párzó kutyacsapatot. szerintem mindegyik jószág halálosan szerelmes. Ami ugye érdekes, több okból. hiszen olyan ritkán teszik, annyira biológiai, meg minden. de valahogy a természet jó érzést rendelt a dolog mellé, nehéz lenne, ha mondjuk baromian s csak fájna. Nos az ember a nagy agytömegével kitalálta, hogy meghosszabbítja ezt az izét. Jó a jóérzés. s vannak, akik megpróbálkoznak, hogy legyen mindig "az". Csak hát ez nem olyan egyszerű. mert hogy közben ott van a társadalom, s mindenbe belepofáz. S ez idáig lényegében materializmus. de persze, "persze"! van ott egy rejtett, titkos rész, egy elvont rész, a bonyolult, bent a fátyolos barlangban, a rejtelmek folyosóin, vagy a képzelet színes felhőinek szélein vigyorogva csücsülve. ahogy az ember érzelmileg, főleg, átéli ezt a micsodát. S ez az idealizmus tartománya. ez "nem anyagi". s itt születnek a versek, komponálódnak zenedarabok, meg mindenféle pukkedlizó, hajbókoló, csűr csavaros akció, mint a csiribiri madarak tánca. pont úgy. S jó nagy marhaságokat összehordanak, azok, akik kiragadnak kis részleteket, s aszondják, az "Az. Hogy az ember csak birtokolni akar - mikor szerelmes. hát persze, azt is. de mutatni is akarja, hogy ha én adok, akkor te is adsz majd honey, nem? Hogy Még Jobb Legyen...s elmúlik a szerelem? well. az baj. A szerelem az élet felé van. Annak csak egyik eszköze s tárgya egy másik ember. A szex egy elég jó jármű, amin kisebb nagyobb utazásokat lehet tenni benne, de az se minden. S persze itt van a sok kudarc, sok kiábrándulás, meg más negatív tapasztalatok. hogy az azért "nem teljesen úgy van". hogy gyere buci bekaplak. az inga mozgását, a hangvilla rezgését fent kell tartani. s ha a sok negatív tapasztalat ki akarja oltani, valamit kell találni helyette.

s, milyen jó költői példa ez, hogy kifejezi a dolog bonyoltságát, valahogy "fogaink közt a szerelemmel, az utolsó leheletig kell úszni a túlsó partra". Ez az élet értelme. (másképp mire jó ez az egész?)

s persze, (ráadásnak) jó lenne ehhez egy "valószínűtlen személy", de nem feltétlenül azon múlik…, csak úgy jobb.

Jack

maga jól ír, de én nem tudok, Jill

Én nagyon szégyellem magam, mert maga tök jó leveleket irkál, én meg nem tudok valahogy. Annyira tele vagyok itten a gyakorlati tennivalókkal vagy a fene tudja, totál elkábulok estére, reggel meg ahogy fölkel az ember futni kell. Nem jól van ez igy. Vagy tíz perce tökölök itten, hogy nem is írok semmit, mert szégyen ilyeneket, de csak arra gondoltam, hogy ne aggódjon, nincs semmi baj, csak buta vagyok. Pedig közben nagyon hiányzol, de úgy, hogy itt vagy, mi, hogy együtt csinálni meg lenni, de lehet ez meg álmodozás. Na mindegy. Bocsánat.

Puszik, Jill

jó legyen és egyen, a válaszom, ljil

well, elfogadom a kifogását, mert nem tudok mást csinálni.

az, hogy sok a dolog, meg gyakorlati, meg ilyenek, olyan van. s lehet igaza is van: füveket húzgálni, csirkéket etetni, meg ilyenek, fontosabb, mint süketelni.

bár, megmondom őszintén, most, hogy kapott egy takarítónőt, kicsit reménykedtem. Én már elég sokat beszéltem, s mai napig, - most is teszem - magácskának, s ha mindez nem segít, akkor annyi. mert ugye a nap ott ugyan annyi ideig tart, mint itt, ha jól tudom. dolgom meg éppenséggel nekem is van. Mondjuk, én nem nézek tévét. mostanában még a Newst se, mert undorral tölt el a sok süket duma, ami nem old meg semmit. ahol beültetnek nagyokosokat, akik megmagyarázzák mért ölnek ártatlan emberek szerte a világban. a nagy hírek így is itt vannak. minden újságban ugyan az van, tehát elég egyet is megnézni. néha egy hazait, hogy mi van az autópályával. de kb. ennyi. (néha reménykedem, hogy mint a közlekedésben, ha megölnek ennyi embert, akkor valamit csinálnak. de most már látom, hogy ez nem így van. a háborús gyilkolásnak más a rugója. a politikai meg gazdasági érdekszférákban egy emberéletet még nanogramokban sem mérnek…) s főleg, talán ez a különbség közöttünk, én írok, mert azt gondolom, hogy van annak értelme. az segít, a szórakozás meg csak bonyolít dolgokat. itt van ez a Coelho is, mire volt az jó? semmire. S persze az is igaz lehet, hogy én azt gondolom, hogy tudok magácskának segíteni, azzal, hogy írok. ön, pedig lehet erről nincs meggyőződvel. tud segíteni nekem. Meg még sok minden. hát persze. makacs, tele van öreg kutyás beidegzésekkel, mindenféle szokásokkal, "s itt csak senki ne változtasson," mint ahogy azt az öreg iskolaigazgató mondta az ifjú gyütment gimnasztárnak. az írás okozta szellemi erőfeszítéshez sincs hozzászokva. már az is valószínűleg pont elég teher, hogy egyáltalán, s ennyit is…szeretné, meg jó lenne, meg sóhaj meg óhaj. tudja is - olykor - csak soha nem jár a végére, hogy akkor mi miért, meg hogyan, meg mi. de igaza van, mint már mondtam, én elvagyok. valóban, megoldom. elég penge a dolog, de ha idáig kibírtam, talán ezután is. na jó, ennyit a makarenkózásból, ez engem is fáraszt.

esett itt egy kis eső, leesett a hő, kicsit ganézok, aztán megyek bányázni.

jó legyen, s egyen. Az ura.

az alkotás pár eleme, lbjil

Itt van egy példa, csak hogy a bajt tetézzük, ill. illusztráljuk milyen összetevők jelenlétéről vagy hiányáról beszélhetünk.

Annyiszor szó volt már az egyéni boldogulásról, meg annak fontosságáról. S nem tudom, hogy ez a két kis kínai hogyan jutott galériához, hogy egyeztetik össze a dolgaikat, eltérő technikájukat, meg hány ecsetük van, s azt miből vették.

De az, hogy két kis kínai összeáll, s szemlátomást elég jól tudják mi az ő közös tradíciójuk, az azt mutatja, hogy igen, van ilyen. "Könnyű" kínainak, indiainak, meg még jó pár másnak is lenni sokezer éves kultúrákkal.

De mit csináljon egy magyar parasztgyerek ezzel a sok baromsággal, ami nekünk van? (melyik is a hagyományos magyar technik? nem emlékszem…)

This exhibition combines the works of Feng Feng and Li Jin, two artists who share a studio, but whose works otherwise appear to differ widely, using completely different techniques and content. However, these two artists are linked in that they use traditional Chinese concepts S nyilván lehet pótolni, behelyettesíteni, de valahogy mégiscsak el lehet képzelni, hogy mi a különbség, ha valaki ezzel a génkollekcióval, ebben a neveltetésben, ebben a kultúrában, stb. nő föl, s persze hozzáadja a saját ízijét, vagy

Enélkül, s próbál, azért próbál, valamit…, mégis...

”

apa

a szokásos történet, a munka, ljil⚜

hát az tudom, hogy baromi fáradt vagyok, s még nem is jó.

ez olyan bahés időszak, eléggé utálom ezt. emberek hajlamosak álmodozni velem kapcsolatban, kicsit hülyének is néznek, s azt gondolják, hogy majd bagóért én megváltom az életüket. s tele varázsolom a világ legszebb mestermunkáival, olcsón. s persze mindjárt az elején mondhatnám, hogy "á, nem, ne gondold, hogy jó vagyok, szar vagyok". s nem csekély lelkiismeret furdalással, de belemegyek a játékba, s aztán riadtan keresek valami vészkijáratot. baromi fárasztó. Persze pontosan nem lehet tudni mi van. megcsináltuk ezt az akusztikus mennyezetet, iszonyú hajtásban, s nem lett valami szép. s persze a nagy munka ígéretében, még hozzácsaptak ezer dolgot, én meg fillérekért mondatam jó. s végül is ez a

mindenki hülyének néz mindenkit - állapota, de mit lehet tenni. utálom a bajkeverést, nem is én találtam ki, ez itt mindent átitat. szóval nem szóltak semmit, de mintha nem lettek volna happyk. s adtak egy csekket…a nagy munkáról már reggel nyekeregni kezdtek, hogy kell idő gondolkodni, mert nem csak a konyha, hanem még mindenféle leválasztások. de a "job a tiéd", mondta a kóbász. este már nem mondta. Úgy jöttünk el. Az alapszabály persze mindig az, hogy amikor valaki elkezdi húzni az orrát, jobb tovább állni. mert abból mindig baj lett. mert van olyan, persze még ritkább, aki valahogy jobb egyensúlyt tud tartani, s tudja, hogy ennyi pénzért, ez mégiscsak baromi jó üzlet volt. de aki megragad annál, hogy én valami keleteurópai ősbarom vagyok, aki olcsón művel csodát, ott baj van. ez nem mindig derül ki az első pillanatban, de aztán igen. a s-nél még van valami munka, meg intézi az új házat, nem tudom mi lesz belőle. eddig elég jól jöttem villám, túl szép is lett volna. meg amúgy is kéne egy icipicit lazítanom, s mondjuk olyanokat elintézni, mint a helyi jogsi, és környéke. ma nem dolgozom, az biztos.

na, ilyenek. Puszik

Jack

kiegészítések a „beszédhez”, lbjil

Ezt írtam a Borisznak...

Végül is Angliába se drágább a telefon, mint haza, szóval ez idáig ok.

Amúgy a beszélgetésnek ugye akkor van értelme, ha valaki előre kigondolja, mit fog mondani, van valami közös alapnyelv, meg ilyenek. De mint tudjuk, ez is könnyedén s már a nyitásnál meg tud törni, mert valaki nem azt mondja, amit vártunk, nem azt válaszolja, stb. Arról nem is beszélve, hogy valamiféle ultimátum féle rögtönzést kell előadni, anélkül, hogy az embernek lehetősége lenne jól átgondolni, megrágni, megemészteni dolgokat. Technikailag ugye ez úgy néz ki, hogy mindenkinek megvan a maga fája, tele aldossziék-aldossziék-aldossziéaival, meg azok fájl-jaival. S mikor valaki azt mondja "alma", akkor ugye legalább a fontos dolgokat ki kell nyitni, s megnézni, hogy néz ki az alma a biciklin, a Szigeten, a metrón, mindenféle személyek útvesztőiben, mennyire dudorodik ki a hátizsákból, s hogy fér el a pénztárca mellett hajózásba menet a fürdőgatyában. Millió, teljesen egyéni dolog. HOGY LEHET EZT KAPÁSBÓL MEGBESZÉLNI?

Biztos vannak ilyen előre megfontolt ürgék, akiknek más dolga sincs, mint hogy ezen előre gondolkodjon. Nos ez nem én vagyok. Én kurvára levagyok mindig maradva a pillanatnyi értékelésekben, amiket ez a pénzkeresés érdekében fenntartott elmebaj okoz, mármint, hogy legalább óriási szarvashibákat ne kövessek el. Szóval én nem tudok előre mindenre fölkészülni: "ha te ide teszed, akkor én odaállok, ha meg én ideteszem, akkor te oda állsz", s más friewaldos sunyiskodások.

Jó beszélni, kell is, de a dolgokat szépen nyugodtan végig kell gondolni, s leírni. Aztán legjobb másnap újra olvasni, mielőtt elküldjük. Meg utána is néhányszor (a huzatban kinyílt dossziékból véget nem érően szárnyra kélő jegyzetek, fogalmazványok, kódok, leírások, értékelések, faszomok viharában)

Az ember elég okos, vannak okosabbak is, de én, meg te, biztos azok közé tartozik, aki nem képes mindig mindent s egyszerre észbe tartani, s nanoszekond alatt helyre tenni. Nekem kicsivel advancabb princípium izém van, mert már öreg vagyok, szögletes, s fafejű. S talán ezért velem kicsit könnyebb. Talán. Végül is valaki kisilabizálhatja, ha akarja, velem mi van. Tehát, előzetesként a beszélgetéshez, (bár nem tudom melyik lesz előbb) néhány szó ezekről a - mostani - principiumokról.

Azaz, mi a terv. Többéves, hiábavaló faggatódzás eredménytelensége következményeként, oda lukadtam ki, hogy nem számíthatok - lényegében - csak magamra. Ha valaki éppen arra jár, s beugrik, netán hoz egy üveg piát is, s netán a konyhai cigifüstben aszondja: "mi lenne, ha kimennénk, s fölcsvaroznánk a leszakadt whatever-t? Ez jó. De ugye neki dolga van, megy a vonata, már túl későn van, vagy túl korán, s még elég sok szakadt dolog van, ami majd rám vár, ugye.

Itt lényegében egy fontos tényező jött be, ami különösen a te amerikázásod rásegítésével pikkpakkpukk a helyére is került. Jó vagy rossz, ki tudja?

S persze a dolog már tavaly nyáron elkezdődött, mikor felvetettem egy kinti műhely ötletét, s amit mindenféle esztétikai, meg zen érvekre hivatkozva a Szenátus leszavazott. Ott, azon nyomban.

Gondoltam, nos, akkor fasza. Nem kell a gyereknek a hely. Világgá megy, csövezni akar még egy kicsit. Teátokkor. Végül is könnyebb, olcsóbb, egyszerűbb, kézenfekvőbb, s még értelmesebb is, meg hogy el ne felejtsem, sokkkkkkkkkkkkal körültekintőbbbbbbb, ha azt építjük be, aminek amúgy teteje, alja, fala is van már...

S akkor ez kétfaszú. Duplafasz, hogy csökkentsük a vulgáris mellékzönge esélyét.

Mert hogy valamiből élni kell. Majd. S ha valaki felajánlaná, (mint egyszer a Gerencsér András, hogy majd, mint az asztalos a Hölderlinnek, ő majd dob nekem egy-egy lángost, csak sajnos soha nem tette) szóval, ha ilyen lenne, akkor átadok csapot-papot, az új generáció álmai prédájának. Remélem ez érthető.

De ilyen személyt nem ismerek. Se családon kívül nincs ilyen macéna, se belül olyan, aki erre: képes, hajlandó, szándékoz, meg mind a többi.

Ennek az ellenkezője van. Nekem kell - még ki tudja meddig, lehet forever, lángost sütnöm. Ehhez meg minimum a következők kellenek: működő épület, engedély, liszt, élesztő, teknő, serpenyő meg olaj. Némi ruha, hogy ne a pucér bőrömre fröcsögjön az olaj. S persze a még a többi. Szóval, A Sandra kirándulását félig én, félig a Nagyik kell finanszírozzák. Erről kb. ennyit tudok mondani. Az eddigi tapasztalataim arra tanítottak, hogy vannak ott sziszifuszi disznóól, istálló, pajta beépítési hadműveletek, amikre csak én vagyok elég barom, hogy úgy

legyen. Megint: sok szempont. Egy rész ugye már a csicsázás fázisában került, ami jó. De vannak részek, amik már nem biztos, hogy akár az én életemben is ide jutnak. Egy álommal kevesebb, de ez oké. Viszont van ezelőtt egy olyan fázis, amit magyarul "tető alá hozásnak", angolul meg rough-in nak hívnak. Ahol van: alap, fal, tető, nyíllászárók, víz, villany, meg valami fűtésféle. Szóval csak röviden: legalább eddig el szeretnék jutni. Ilyen módon Borisz Királyfinak még néhánnyal bővül a lehetősége, hogy hol very fel a tanyáját. S miután saját bevallása szerint egy puritán, ehhez kell egy ágy, egy asztal, egy zenegép, egy vizesblokk, meg netán egy komputer. Tehát a kispince, meg az ebédlő mellé, még bejön majd egy szerszámokkal és fakupacokkal teli zajos, poros, ipari komplexum, ahol a jóságos asztalos megengedi, hogy úrfiak csövezzenek, ha ahhoz van szottyuk. S kész. Más már nem is jut erről eszembe.

De igen. Majdnem elfelejtettem: az új tényezőt kibontani kicsit. Nos, így, hogy se kocsié székhelyű asztalos, műfordító, tolmács, campingfőnök, farmer, Nemzetközi Intellektuel És Segélyközpont Manager, csárda főnök, festő, szobrász, költő, író sem akarsz lenni, hanem mint a Rózsa, "akarsz lenni valami más", az én világom is megzuhant kissé. Mondom ezt régóta, féltem is tőle, de hát ez lett. S igencsak nagy mértékben elvesztettem az érdeklődésem. Valami közös megoldás iránt. Szerény és őszülő maga-magam meg be tudja majd érni kevesebbel is. A nagy remények s a hozzáfűzőt koncepciók, mindegy milyen okból, legyen az megnemértés, rossz konstellációk, világpolitika, gazdasági problémák, ideológiai problémák, - csak hogy néhányat említsek - úgy a nagy s világmegváltó koncepciók és megoldási leragozásaik, mint az érzelmi telítettség, azaz lelkesedés tekintetében is elkorcsosultak. Nem megy, hát nem kell. Eddig minden égetően sürgős, fontos volt. Ami sok esetben megfeszített munkát, törődést, éberséget, s izgágaságot jelentet. De az én életem is véges, belátom. Szóval, a legjobb tudásom szerint fogok még csinálni dolgokat. Betonozni, pl. Betonoztatni, talán így még helyesebb. De, Csak Lazán. Ha az ember már nem ötszáz dolgot kell csináljon, csak ötöt, az nyilván könnyebb. Kb. ennyi. Elmentél. Csinálod a magad dolgát. Intézed a problémáidat, s ez jó. S segítség nekem. Ugyanakkor nekem még mindig ott van Anya, meg A Sandra, meg az egész udvartartás. Iszonyú pénzeket küldtem - csak erre - haza. S a sóder is sokba kerül. Mindig mondtam, hogy az a te helyed is. Bele is szólhatsz, arányosan. S ha már majd nem forgok majd ott fönt többé, nyilván átveszed a pecabotot. Azért ez szerintem nem olyan nehéz elképzelni? - nem. Majd biztos te is akarsz valamit. S biztos te is megengeded a gyerekednek a beleszólást. De hogy mennyire, az biztos attól függ. Amire emlékszem, hogy legutóbb csak annyiért fohászkodtam hozzád, hogy legalább egy elvi commitmentet tegyél. Visszautasítottál. Mondtad, hogy neked más dolgod van. Megértettem, s most is megértem, Okééé. S ez az egész, oda megy le, hogy az nem baj, ha valaki nem segít, de legalább ne akadályozzon. Ilyen egyszerű. Ezen belül aztán mindenki Welcome! Munkában, evésben, főzésben, sörözésben, pofázásban, vitorlázásban, mifene. De már megint elsikkad a lényeg. Nem akarok

nagy hajtást, s lehet minden nap el akarok menni hajózni. Igen, igen. Túrázni is, feltétlenül. Lényegében egy vázlatot szeretnék létrehozni, körvonalazni dolgokat, elkezdeni, mert sokszor az a legnehezebb. Hogy ne csak ködszurkálás legyen. A disznóóltól a konyháig hosszú volt az út. De másképp nem megy. Na, ez jutott most eszembe. Biztos kihagytam egy csomó részletet. De semmi sincs elveszve, lehet fojthatni. Remélem tudtam valamit mondani, s megtalálod benne, amit te szeretnél.

Apa

A lelkeddel, a mind-oddal, ljil

Cicusom,

nem tudom, hogy segítsek neked.

olyan nagy és rettenetes, s hatalmas, s megrázó változások nincsenek nap mint nap az életedben, ami indokolná, hogy nem haladsz. mármint a rendrakásban.

ugyanakkor valami konfliktus mégiscsak érződik, valamit meg kéne oldani, valamin túl kéne jutni, megoldani, megnyugodni benne, s onnantól bizakodni, meg ilyenek.

s persze ott van a betegség, az állapot, tudom. s könnyen beszélek én, persze. de nincs jobb ötletem. a te részedről mindent lehet előre látni, tudni, még tervezni is.

azért mondom ezt, mert bizonyos szempontból az én helyzetem nehezebb, pusztán attól, hogy a tervem mindig attól függ. a piactól. s még mindig nyitott. s nemegyszer totál ellenkező oldalra kell lódítanom a kormánylapátot, mint mikor változik a szél. s azt nem nagyon kell hangsúlyozni, hogy az ember majd mást fog csinálni, ha szemesre, ha földvárra, ha Tihanyba, vagy Vonyarcvashegyre sodorja a szél. valami ilyesmi. visszatérve a betegségre: ez csak egy jó tanács, persze. s könnyű annak - tudom. de mégiscsak, előbb-utóbb adaptálódni kéne, méghozzá teljesen. hogy ez van, ez az alaphelyzet, s aztán arra építeni. s van erre példa bőven.

élsz, nincsenek rákos sejtek, túlélő vagy. s ez egy nagy dolog. s hős vagy, meg ügyes meg erős. Győzedelmeskedtél ezen a nyavaján.s. s persze, visszamaradtak dolgok, amik megváltoztattak dolgokat. nehéz, kellemetlen, de nem annyira tragikus.

Nekem mindig a saját extrém példám segített, ha bajra gondoltam. amelynek szó szerint, semmi köze sincs a tiedhez, csak egy pici, de lényeges része kapcsolódik. tehát, ha mondjuk engem mondjuk politikai nézeteimért börtönbe zárnának, akkor azt gondolnám, hogy na végre! soha többé mással nem kell foglalkoznom, mint irodalommal. olvasnék és írnék. S nyilván a régi élet nem múlik csak úgy el, egyik percről a másikra, s dolgok kínoznának - még egy darabig. De a

helyzet nem az, hogy akkor mostantól semmit semmivel. nem vagy mozgóképtelen, nem veszítetted el az érzékszerveid stb. stb. s rád is igaz, ami rám. hogy mindenféle alávaló dolgokkal kellett sokszor foglalkoznod, ami alól azért elég nagy mértékben felszabadultál, ha nem is száz százalékban, tudom. Tehát volna ott mivel foglalkozni, valami magasztosabb dolgokkal. s látom, hogy vannak ilyen próbálkozásaid, de azt is, hogy milyen kevés, s milyen elszórtan. az, hogy te mindent úgy fogsz majd lényegében csinálni, mint régen, azt el kellene felejteni. az csak a frusztráció forrása.

az, hogy a mamával kell foglalkozni, ennyit, azt meg szenthelenás dolognak is föl lehet fogni, meg nőiesnek is, meg kislányosnak is. olyan nagyon nagy drámát nem látok ebben. kell vinni egy Faulknert az orvosi rendelőbe, s olvasni várakozás közben. egyáltalán, valahogy kicsit ki kell szakadnod a sárból, s fél méterrel lebegni fölötte. s figyeld meg, senki sem fog egy rossz szót se szólni. Ellentétben azzal, ha valahol beleragadsz, s maszatosan nyekeregsz, hogy valaki húzzon már ki. s addig, amíg van választásod, hogy melyiket csinálod a kettő közül, feltétlenül az előzőt ajánlanám. másképp. Ha van, s van, menekülés a valóság ilyen mértékű negatív eluralkodása elől, akkor azt mindenképpen valami finomabb, s előkelőbb szellemi világba javasolnám, ami hozzáférhető, ami elérhető, ami "ingyen" van, s ott van.

amikor az ember olvas, akkor emlékezik. amikor az ember olvas, akkor rendet rak. mert összevet, mert a sorok fölhoznak dolgokat, s pont azokat, amikkel nem volt se idő, se hely, se alkalom foglalkozni. a jó irodalom ezt csinálja. tudod te ezt.

s ezáltal olyan ez mint egy gyógyszeres kezelés. s miután a bodyddal már sok mindent nem tudsz még csinálni, annak fenntartása nem köti le minden erőd, energiád, a lelkeddel kellene törődni. a mind-oddal. love

Jack

Kiegészítések, (a Borisznak írt levélhez), lbjil

nehéz a valóságot egy kézbe összefogni, fenébe is. Megírtam azt a levelet, aztán meg eszembe jutottak dolgok, amiket kihagytam. s amik olyannyira fontosak, hogy talán "semmi értelme" sem volt sok dolognak, sok szempontnak benne. ezek a fél nézőpontra, fél igazságokra alapozott bármennyire is kifinomított elméletek, nagyon veszélyesek. Mert nyilvánvaló, hogy van ott egy két tényező, amikor egyértelműen téged hibáztattalak, pedig nem is biztos, hogy ez olyan nagyon igazságos. S máskor már eszembe jutott ez, de úgy tűnik, hogy valami tudatalatti motívum igyekszik ezt háttérbe nyomni. ráadásul még azt is tudom, hogy az mi: a saját felelősségem, szerencsétlenségem, s korlátjaim okozta menekülési kényszer. A saját bűntudatom enyhítése. hogy vágjak bele? igen, ez elég jónak tűnik, azt hiszem, a családban én vagyok a nagy álmodozó. mindenki más, egyfajta materialista. "akkor hiszem, ha látom". vagy: csak "hiszem, ha látom",

meg "oké, majd, ha látom…"s persze, az se árt, ha valaki a családban álmodozó, tudom én ezt is, de azért ez nem olyan egyszerű. Mert attól függ. Attól függ, hogy mit tud belőle megcsinálni. attól függ, hogy mennyire rugaszkodik el: úgy az ötlettel, mint a megvalósítással. attól függ, hogy a környezete mennyire képes alkatilag fölfogni, azzal úgy az elképzelésben, mint a megvalósításban azonosulni. mondok egy-két példát.

ha egy nőnek az az elképzelése, hogy kurválkodással lehet pénzt keresni, nem biztos, hogy ezt olyan könnyen el tudja adni a lányának és/vagy mondjuk egy apa, azt mondja a fiának, hogy lopni kell, nem biztos, a gyerek automatikusan beveszi azt...Az meg aztán biztos, hogy ebben az esetben nem automatikus, hogy majd a cél szentesíti az eszközt. a rabolt nagy lóvé képe alkalmassá teszi az embert.

volt ott egy felsorolás, abban az előző levélben. s annak a fele sem igaz.

mert se ez, se az nem lett belőle. az aranyos, hogy én hol erre, hol arra a láthatatlan versenylóra neveztem be, fölsorolhatatlan gesztus variánsokkal mutogatva valamire, amit csak én látok. az elég jól lejegyzett, s megörökített történetírás tanúsága szerint, ez valahogy nálunk meg úgy néz ki, hogy azt senki rajtam kívül nem értette, hogy mi lesz, de azt igen, hogy mi lett. azt hiszem, ez a lényeg. Földhözragadtak, valóságba ragadtak stb. vagytok. s főleg a nők, ugye. nekik az könnyebb. a nő a jelenben él. A többség legalább is. viszont te, jó fiú létedre, apád mintájára a te alkatoddal, azért mégiscsak követni igyekezted a példát. ami természetes, hiszen hogyan másképp. honnan, ha onnan nem? S itt nem arról van szó, hogy itt aztán senki sem néz a jövőbe, senki soha semmit sem akar! de van egy különbség, hogy mit tartunk fontos meglétnek, kelléknek, tényezőnek ahhoz, hogy valamit csináljunk is, akár gyakorlatit, akár elvit. S megszámlálhatatlan példa van arra, hogy amikor konkrét dologról volt szó, volt pénz, anyag, idő, anyám tyúkja, akkor mi mindent csináltál. akkor sidrákoztál, akkor csatornáztál, akkor elmentél törökbe, akkor csináltál jogsit, meg mind a többi. igen, anyának ez a materiális génje elég erős. tétovává, megfontolttá, körültekintővé, lassúvá stb. teszi a helyzeteket. viszont biztonságos, bölcs, baj elkerülendő. Szóval ennek is megvan a szerepe. A védelmemre azt tudom felhozni, hogy én se tudtam. bátor és vakmerő (könnyelmű is) lévén, feszegettem a helyzeteket. nekem kell az, hogy beleéljem magam. mert akkor többre vagyok képes. ha azonosulni tudok azzal, hogy nagymenő vagyok, akkor nagymenő tudok lenni. de persze, a dolgok nem mindig, sőt, sokszor egyáltalán nem azon múlnak. vannak más, külső, s erősebb tényezők is. s én sem vagyok tökéletes. Tehát, azok a felsorolt hatalmas lehetőségek, amiknek te " nem feleltél meg", azok bullshitek.s. s persze, azért nem árt itt gyorsan megjegyezni, hogy azért a kurva életbe, valójában az egész világ ellenem volt. anya betegsége, a két világ közötti negatívra fordult mérleg, a szerencse alakulása a bizniszemben, meg ilyenek…mert igen, ha tíz millió helyett százmilliót kerestem volna, ha fölvettünk volna kölcsönt, ha partnert keresünk stb. stb., akkor netán. de mindben van annyi kockázat, amennyit, a másik oldalon, meg már

én sem vállalok. na hát így meg nehéz. Talán az utazásaid a legjobb példák. hányszor mentél sehova? Bassza meg nyilván, mindezek a dolgok, mindezek a bizonytalanságok felőröltek, megviseltek, s visszavetettek dolgaidban. S ezt, még akkor is el kell ismerni, ha a te felelősséged ezzel nem szűnik teljesen meg. itt főleg az iskolára gondolok. De, ugye, én tízenhat évesen ott is hagytam azt, mert "volt rá jó okom".

szóval lehet az akár "annyira" is. Te végül - úgy ahogy kitartottál. Szóval, ha megerőltetem magam, akkor magam előtt látlak téged, A Jillel, meg később is, ahogy figyelsz és várasz: hogy vajon majd mire is jut a Daddy, meg a Mami. sokszor beszélve, sokszor meg nyomorultul hallgatva róla, titkolva a világ elől. de nagyon kiszolgáltatottan, nagyon függő helyzetben. S bűnösnek is érzem magam. mert ez olyan, mint a Nagy Hülyítés.s nagyon tud ártani. mert ugye közben az ember elmereng a nagy lehőségeken, amije az apának nyilván több van, s ha sikerül, az persze, hogy jó, jó lesz, jó lenne stb. mindeközben az ember vajmi keveset csinál, mert a kis limited lehetőségeivel, ez olyan kis pöcs dolog lenne. így tehát még az önállóságának a fejlesztését is elveszi az embernek…s aztán egyszer csak az ember kiábrándul, becipel, s végül is nekivág maga-maga, de onnantól már minden mindig késő lesz. bassza meg. S van itt még sok részlet, csak időm nincs tovább bontani, elemezni. de gondolom, hogy már ebből is látható. Nos, főleg ez van amögött, hogy én nem hibáztatok senkit, a megértésem mögött. tények, nem csak vakhit.

a hibák arra jók, hogy tanuljon belőle az ember. ez biztos így van. én mindenkitől elnézést kérek, az biztos. magasra igyekeztem tartani az íjam, hogy a vessző ne a lábamba menjen. valami mégiscsak lett ebből. biztos mások ezt jobban is tudják, nekem erre futotta. Nem teljesen komplett út, megoldás, ja meg ye. A lényeg persze az, hogy mostanra már látszik, mi lesz ebből, mennyi az álom, menynyi a valóság. mekkora a pofánk, mekkora a zsemle. meg mekkora a takaró. meg mind a többi.

napról napra csökken azoknak a lehetőségeknek a száma, amikor rám lehet hivatkozni, (amit azért valahol sajnálok) előttetek meg ott van a jövő.

igencsak fiatalok vagytok még mindig, ajjaj, de még mennyire. én harmincnyolc évesen kezdtem el Montereyben a carpenter szakmát megtanulni, nyelvtudás, meg minden nélkül, mint egy helper. Ez egy példa, nem? Ja, s igen.

én, végül is értékelem s köszönöm, hogy mind e közben jó fiú maradtál, köztünk maradtál, kitartottál, s azok között a magasabb értékek között maradtál, amiért azért mi annyit, de annyit dolgoztunk, ami kurvára megkülönböztet bennünket másoktól, s amit olyan jól, nagy boldogságomra megértettél. Remélem tudtam valamit mondani.

love

apa

fél-levél

A gyakorlati oldal

A szegénység, vagy nevezzük korlátozott forrásoknak, legnagyobb problémája, hogy a megvalósításnak az anyagi források korlátokat szabnak. Ezért aztán nem igazán lehet elvonatkoztatni tőlük. S nem mondhatja az ember, hogy: "just do it"

A pénz nem számít. S ne felejtsük el, hogy voltak ott horror állapotok is, legalább is én úgy értékelem őket, amikor két óra kemény munkájával se tudtam egy használható deszkát csinálni a második világháborús orosz tank és a Bem Apó ágyújának a maradékából összetákolt, életveszélyes fűrészgépünkkel. Amit egy könnyelmű gesztussal a Ricsinek ajándékoztam, ha baj lesz, hát legyen másnál...

Ott topogtam a gyönyörűbbnél gyönyörűbb téli alkonyatokban, s az egyetlen hasznos tevékenység, amit el tudtam követni, hogy vágom tovább a tűzifáknak való kuglikat, egyiket a másik után. S évek teltek el úgy, hogy lényegében semmi komoly változás nem történt a házunkon. Iszonyú volt. S főleg - nagyon - embertelen.

Nos, ehhez képest, kicsit jobb a helyzet. Mert van - legalább - anyag. Van anyagra, anyagokra, némi pénz. S ez jó. De nézzük csak meg közelebbről, hogy mit is jelent ez. Röviden: azt, hogy a mellékesen megtanult szakmai tudással, meg a mellékesen egy évtized alatt idióta hangyaként hazahordott duplikált szerszámokkal, azt az anyagot meg lehet munkálni. A munkaerő, a szakképzett ma Magyarországon, majd egyenértékű az ittenivel. Tehát nem igazán lehet vele jól járni. Az egyetlen út, ahol ez létrejön, ha csináld magad. Igen ám, de azért ez fölvet néhány kérdést, ugye.

Válasz a Borisz nem nagyon tiszta levelére…, lbjil

válasz a Borisz tegnapi levelére, ami ez volt:

a Borisz levele

Nos nagyon meg hatódtam a leveleden.

Valójában nem is tudom mit írjak. Mar par órája, hogy elolvastam, azóta ettem, meg beültem a kádba, és gondolkodtam. Nagyon örülök neki. …Ma Van Morrison Astral Weeks.et hallgattam a kertbe, és gondolkodtam az előzőn. Beszarás egy album. most fürdés elött meg meghallgattam a Dylantől egy két számot.

általában Keith Jarettet vagy Ravi Shankart, vagy marley.t hallgatok, ha gondolkodni akarok, mégis a mai választék abszolút nem volt tudatos, max. tudatalatti.

szóval én itt vagyok, a nyárról meg a házról, meg a jövő(nk).(d).(je(ik)).(tok).(om).ról

meg apa leveleiről gondolkodom. Az első azt hiszem, meg a két sor is, holnapra tolódik, love, Borisz'

hát, a tegnapi "leveled", az nem totál tiszta, de mindegy. Elkezdtem egy gyakorlati levelet, de az nem olyan könnyű, szóval még írom. Én se látok mindent előre, de a lényeg, hogy millió és millió részlet. s nyilván gyakorlati dolgok óriás halmaza, ahol, hogy mit, hogyan, mikor, kivel, miből stb. fog lenni a vezérlő elv, meg a kivitelezés mikéntje és hogyanja. nekem az első napjaim rendcsinálóssal szoktak telni, amikor is elpakolom a szisztematikusan összekevert dolgokat. közben gondolkodom, hogy s mit. ahhoz, hogy a három helységben valamit is lehessen csinálni, részlegesen vagy egészben azt ki kell pakolni. s itt elég komoly mennyiségű dologról van szó, meg elég nehezekről is. aztán hatalmas betontörések jönnek (istálló padló, vájú), totál talajcsere a pajtában, alapásások körben, állmennyezet az istállóban, villany és vízszerelés, alap és padló betonozások, tetőjavítás, tégla és fa-fal építés, ablak és ajtó készítés és készíttetés, fűtés? meg ilyenek. s akkor nem beszéltem a kemencéről, meg a teraszról, meg némi járdáról, meg az ezer apró cuccról, ami hibásan ott mindig vár rám. személyekről, tárgyakról stb. talán már ebből is látszik, hogy ez nem játék. sok sok részlet van, s sok munka, szervezés stb. de nekem abszolút semmi bajom nincs ezzel, szívesen nézek előre, mert látom a célt. Szóval erre még visszatérek, ha érdekel. nagyon sok variációt én ebben nem látok, elég nagy tapasztalatom van abban, hogy mit meg hogy meg mikor, meg stb. s idestova tíz éve folyamatosan gondolkodom ezen…előre nagyon nem lehet ebben sokat csinálni, az biztos.

Apa

Körülkerített városok, ljilb

Mindegy kinek, minek a nevében, azért ez undorító, mikor tankokkal s repülőkkel városokra lőnek. S egy biztos, ez egy ember, egy csoport, egy ország szégyeneként kerül majd be a történelemkönyv lapjai közé." Ilyen nincs."

Apa

elmélet meg gyakorlat, azaz mi lesz nyáron, meg egyáltalán, lb

Nos, ez jó. Idáig is eljutottunk. Hogy "érdekel" ez a dolog. Kicsit sokkos állapotban vagyok, mert nem is tudom, hogyan pörgessem vissza az archívum tízezer papirusztekercsét. Némelyikről azt se tudom, hol van. Viszont van itt egy napi frissítés, ahol persze nem minden látszik, mi van mögötte. Elképesztő mennyiségű dokumentum is van a Naplóban, meg még más dossziékban is. Rajzok, vázlatok, tervek stb. Színes ceruzával, filctollal, ollózott képekkel, amik még külön cd-én is vannak. S persze, már a kezdetektől fogva az szerettem volna, ha együtt nővünk ezzel, tíz év óta, mióta a ház megvan. Valószínű hónapokra tehető

annak az időnek a száma, amit beszéltem is erről. De még egyszer: itt vannak a dokumentumok, csak elő kellene keresni, rendszerezni stb. őket, s dokumentálni. De ez mind idő, s még akkor is ott van, hogy oké, de akkor meg is kéne érteni, s az is idő.

Az meg végképp nincs. Úgyhogy a végeérhetetlen társalgás erről a témáról, az elkésett. Féltem, nagyon féltem ettől, rendszeresen figyelmeztettem is mindenkit. Ez, végül is oda forrt le, hogy a döntések, tervek, végső elképzelések mögött én meg anya állunk. S ez is aránytalan, mert amíg én írtam-mondtam erről a témáról háromszáz oldalt, addig ő tizenkettőt. A dialógus nem jött össze. Ezért aztán próbáltam sűrítésekben, s kivonatokban összegezni dolgokat. Nem akarom szaporítani a szót, ezért aztán egyre mélyülő, szűkülő koncentrikus körökben, megpróbálom gyorsan összefoglalni. Csak azért, hogy valami anyagot adjak a megértéshez, hogy mi van a dolgok mögött, s mire számíts, amikor ötleteid vannak, meg tervezel. Az eredeti történet arról szólt, hogy veszünk egy házat, ami így vagy úgy a megélhetésünk forrása lesz, - mondjuk tíz éven belül. Ipar, mezőgazdaság, kereskedelem, túrizmus, vendéglátóipar, stb. formájában. Na meg! s ez lett volna a lényeg! ez lesz a hely, ahol nekem van időm, s írok. S az egyébként utált tevékenységek egyre inkább erre az utóbbira korlátozódnak. Ami jövedelmet nem hoz. Ami nekem meg anyának szimpatikus lett volna, szerettünk volna, testhezálló lett volna, az ez: kiadható házak, egy vendéglővel. Ilyen van, többet a saját szememmel láttam. Nos, belátható időn belül, nekünk ilyen nem lesz, mert ez sok pénz, tőkét igényelne, beruházást. Kb. tíz és harminc milcsi között.

Ha anya nem betegszik meg, két dolog lenne: kb. tíz milcsivel több pénzünk, illetve a lakórész még félig sincs kész, mert azt a pénzt máshova rakjuk. S mára valószínű máig úgy ahogy kész van pár idevonatkozó épület. Aztán hazamegyek, s gyorsan kiadható állapotba hozzuk, s máris jön a pénz. A lellei F. Péterék egy kis szobával kezdték. Mostanra meg már milliomosok, azt hiszem. Tehát ami anyával történt, más irányt szabott a dolgoknak. S itt senki sem akar senkit hibáztatni. Viszont tudomásul van véve, s annak megfélően csináljuk. Az egész építkezés öt éve kezdődött. Úgy anyagilag, mint munkailag így osztható fel: az első két évben, amíg anya itt volt, csináltuk a dolog nyolcvan százalékát. Csináltuk, s csináltattuk.

Azóta meg kb. húszat. S persze hozzá kell még tenni, hogy a fókuszba is más került, a jövőbeni megélhetés helyett, beruházás helyett, az azonnali komfort vette át a szerepet. De ezt meg kell érteni: ha anya pénze meg lenne, akkor a komfort is ment volna, meg más is. Tehát a nagy pénz is csökkent, meg az ami maradt is másra lett költve. Azáltal, hogy anya ott van, nem csak, hogy nem keres pénzt, de ott több is fogy. Ez mindenképpen negatív. Az egész nagy koncepció az lett volna, hogy amíg ti fel nem nőttök, addig én dolgozom keményen, aztán anya is bekapcsolódik, már ketten nyomjuk. S igyekszünk a kemény munkánkkal fokozatosan, de előbb "nyugdíjba" menni. Először csak azáltal, hogy egyre inkább azt csináljuk, ami legközelebb áll hozzánk (ha már mindenáron dolgozni kell, s ez a

vendéglátás), aztán ezt is "automatizálni", s már csak lötyögünk, illetve regényt és biográfiát írunk…A tervek kiterjedtek minden nyavajára. Egy rövid lista: A ház teljes felújítása, nagyjából úgy hogy most. Plusz: egy üveges szoba a volt konyha mögött, s egy hasonló nálatok, a szőlő felé. Az istállóból vendégszoba, a pajtából family room. Ha emlékszel még rá, a kispince tetejére meg neked építettünk volna egy Tornyot.

Lent a ti részeteken, minimum három kis ház építése, külön úttal, kis kertekkel, teljes privacy stb. Kiadásra. Műhelyek, ólak, teniszpálya, úszómedence, kemping, angol kertek, gyümölcsösök, szőlő felújítás, stb. A vendéglő, kiadható házak és szobák mellé még egy butik is járult volna, mindenféle - akár amerikai - suvenyír, anyám tyúkja árulással. A folyosó elülső részén lett volna az "Office", ahol az ügyintézés folyik. Ebben benne volt az udvar jelentős megnagyobbítása, a nagyfa befoglalása a kertbe, s természetesen a garázs kitelepítése. Nos, innen jövünk, rohamlétekkel visszafelé. Minden év meghozta a maga kemény nyírását. Ez se, az se, amaz se. “Minden anyának, anyáért”. Viszont egy idő után felmerült, hogy az is érte lenne, ha én ott lennék, meg ha lenne miből élnünk. E kettő összefüggése határozza aztán meg, ami lesz. A felsorolhatatlan kizárások s egyszerűsítések egy elv meg egy gyakorlat kikristályosodásához vezettek. Mégpedig, hogy amíg itt vagyok, olyant csináljunk, amit már nem tudok, ha hazamegyek. Az ittlét egyik legnagyobb előnye, hogy ide mindig visszajövök. Biztonságot ad. Az utolsó pillanatig s az utolsó fillérig tudunk ott dolgozni, s mégsem lesz belőle baj.

Mostanában két dolgot igyekeztem csinálni, mikor otthon voltam: valami kemény és heavy duty dolgot meg apró finomításokat a családnak, főleg anyának. Ezzel az utóbbival, azt hiszem ő nagyjából elégedett is, ami nem jelenti, hogy vége, már nincs mit tenni. De ez már könnyű, s főleg, ha otthon leszek, naponta tudok ezért tenni valamit. S sok nap sokra megy.

Csinosítás, festés, meg még ezer dolog. Viszont ALAPOZNI már csak innen tudok. Alapozni, amire már majd később lehet kevesebb pénzzel, meg ottani léttel is.

Tehát mégegy menet van, még egy dobás, mégegy lehetőség, s aztán kész, vége. A kérdés tehát az, hogy ez mi, hogy meg mennyi legyen? Nos, beszéltünk már erről ezerszer is, de nézzük újra: Belekezdhetnénk új dolgokba, de ez már nem megy. Az utolsó a melegház lett volna anyának, de üveg helyett már csak fóliára futotta. A kinti garázs sincs befejezve…S mindjárt itt kitérek a lakórészre is, kicsit.

Igen, ott is ezer dolog van, bizony. Trimmek, az ebédlő mennyezete, a kispince ajtaja, mindkettő padlója, a villanyszerelés bennük stb. A konyhaszekrények. S igen, a fűtés. Erről annyi, hogy lesz egy kemence. Ez, mit központi kazán szerepelne, ami ötven-hatvan százalékot adna a jelenlegi fűtéskapacitáshoz, s olcsóbban, mert hogy fával…De ott van a kút például, amit anya nagyon szeretne, mint

olcsó vízforrást. Szóval, ott hagytam abba, hogy belekezdhetnénk új dolgokba, de arra már se pénz, se idő nincs. Akkor, amikor ott van a háznak majdhogynem a fele, tető alatt, falakkal, "csak" be kell építeni, s használni. Innentől minden jó érzés már egyre megy le, hogy miből fogunk élni. Nos, ez kilencven százalékban, a kezdetekben asztalosság kell legyen, mert ehhez van a legtöbb. Tudás, tapasztalat, szerszám stb. Aztán hónapról hónapra, évről évre ezt szeretnénk ötven, negyven, harminc, tíz s nulla százalékra redukálni, ami azt jelentené, hogy már csak azt asztaloskodjuk benne, ami nekünk, s nem a megélhetéshez kell. Előbb utóbb nyugdíjat is fogok kapni…De van itt elképzelés más is. Fordítás, meg egyéb írás. Útikönyv, beszámoló, újság, esszé stb. S még egy nagyon fontos. Minden eshetőségre számítva, van egy nagy tartalékunk. Az meg az egyszerűsítés. Bicikli, zsíroskenyér, zöldség a kertből, néhány háziállat, séta, s könyv. S mindezek összefüggése. S persze félre is tehetnénk a még jövő pénzt. De akkor a Nagy Álomból még a ház rendberakására se futná, az meg kizárt. Azt senki se kívánja…Szóval, nagyjából ennyi. A terasszal foglalkozni, egy faszság. S az legalább akkora dolog lesz, mint a kemence, meg a nappali, ezt csak higgyétek el, nem tudok mást mondani. S végül, s persze, ha ott leszek, mindent megfogok csinálni, befejezni, csinosítani, csak legyen hozzá erőm meg anyagom. Ja igen: most, a nyáron, ezekből semmi se lesz kész. Se a terasz, se a kemence, se az istálló, se a pajta, se az ebédlő, semmi. Talán a terasz, a pajta alapjai, szóval a betonozások. Mert hogy azt télen nem lehet csinálni. Főleg, hogy körvonalat kapjon, hogy elkezdődjön, hogy beinduljon, meg ilyenek. S annyit csinálunk, amennyit tudunk...

kb. ennyi.

apa

2004 MÁJUS 1AZ „ABNORMÁLIS LEVÉL" HELLER ÁGNES MEGJEGYZÉS A LEVÉLHEZ

Különös dolog ez. Itt van ez a zsidó filozófusnő, ez a Heller Ágnes, aki bármikor megszólalt, tíz, húsz, harminc évvel ezelőtt, az ember odafigyelt. Mondott valamit, ami széleskörű visszhangot keltett az ember agyában. S persze felmerül, hogy a fenébe? Hiszen annyira más sors, élet, kor, meg minden. Ezzel kapcsolatban két dolgot szeretnék kiemelni. Küldöm ezt a cikket, a Magyar Hírlapét, ahol meg lehet nézni, s amibe még sok minden más is van. De nekem ez a két dolog a lényeg.

Az ember meg megáll a kereszteződésekben, s elkezd dumálni valakinek. Tucatjával, század és ezredszámra. S értik is meg, nem is. Más a hullámhossz, meg mind a többi. S fordítva is: emberek beszélnek valamiről, ami nekem csak bullshit. Nem "arról" beszélnek. Félrebeszélnek. Aztán itt van ez a nő, akihez tényleg semmi közöm. Egy valóság szinten, ha ezer darabra szeleteljük, egyik

részhez sem. Mi köze van ennek a filozófusnőnek egy magyar botcsinálta asztaloshoz? Semmi. Azon a szinten semmi. De lejjebb, mélyebben, a fenébe is, szinte minden egyes ponttal egyetértek. Ami - ugye, mutat valamit. Hogy ott alant, mekkora is a rettentő jéghegy kiterjedése. Még a jelentősége. S persze, egy nagy mítosz ez, de van ilyen, s még élni is lehet - eszerint. Különös, nem? Na, itt a cikk:

ápr. 16, munka, meg mindenféle gyakorlati dolgok, ljil✟

háát, nem tudom mi lenne, ha kint kéne dolgoznom...

esik, nagyon hideg nincs, bár baromi szél fúj. s szemlátomást ez még így lesz egy jó darabig. viszont így, hogy bent vagyunk, végül is jó. a hőségtől nem kell szenvedni.

s emlékszem, hogy lent délen, mindkét helyen kemény izzadások voltak már ilyenkor is. persze voltak szép napok. Megnéztem egy házat, jó marha nagy, régi, jó helyen, azt monda a spine, ha szeretném csinálni, megveszi. úgy tűnik, lassan felfogja, hogy ki is vagyok…elképesztő húzásokat csinálok, néha magam sem hiszem. Itt van ez a másik ürge a sok kis Hispániájával. s miután annyian vannak, lehet rájuk jó nagy melót vállalni. ahol az egész tetőt ki kell cserélni, nagy bővítést, meg ilyenek. de szemlátomást ez a szar idős zóna nekem dolgozik. hetek óta áll minden, mert nem lehet dolgozni. ha nem készül, pénz se jön rajta. tehát ez is nekem dolgozik. tehát érdemes olyant venni, amit a Jack tud csinálni, valami megy, ő az egyetlen, aki dolgozik. Végül is bejött ez a listázás, mert iszonyú könnyen tudok hozzáadni valamit, amit a néni kitalál. lámpa? Oké, ennyi. outlet, oké, ennyi. az ablakok cseréjénél egy ablak volt, ahol kellett egy kis lécecskét adni, mert nagy volt a hézag. de mondtam mindhez kell. szerencsére nagyon rossz szeme van. kérdezte, mennyi? mondtam húsz pénz ablakonként. sokkalta. mondtam oké, tíz.

s egyet megcsinálni, kb. tíz perc. tíz percenként tíz dolcsi, nem olyan rossz. a gyerek is elég jó, bár most éppen összetört egy ablakot. viszont már száz dolgot tanult az ezerből. s dolgozik, mint a barom. s a millió apró dolog: szerszámok, takarítás, kihord, behord, föl tudja tenni a lámpákat, ventilátort, be tud primerozni dolgokat, s most tanítom vágni. s mindezt hat dolláros órabérben. hét, benzinnel, kajával együtt...ha van munka, tényleg megéri. Ilyenkor azért azt gondolom, hogy csak megéri keresztül botorkálni ezeken a sötét erdőkön. lassan mégiscsak kezdenek a dolgok rendbe jönni. szerencse is, munka is, pénz is van. így azért már nem olyan rossz. s ez a munka tényleg marhára megy nekem. ha sikerül kialakítani valamit ezzel a nővel, ez az amire vágytam. ennél már csak az lenne jobb, ha én vennék egy házat, s javítanám föl., gondolkodom ezen. Mert hogy kérdezte a Sharon, hogy mit gondolok mennyibe kerül a felújítás? mondtam, kb. húsz, mindenestől. azt mondta, az nagyon kevés, szerinte lesz vagy ötven. szóval, akkor a haszon mennyi? harminc?

hát ez az.na ennyit erről. Nem tudom meg lesz e a ház. de itt vannak a kis mexikóiak, az is egy pár hetes meló. konyha csere. Ha igaz. Ma, meg jövő hét

elején is rakok be let. Nem tudom, hogy kellene csinálni, de kellene venni valami faanyagot. hogy száradjon. padlókat, deszkákat. a legjobb lenne valahogy a vajdával beszélni, amit nekem kéne. legalább tanácsot kérni tőle, hogy mit, meg hol. Aztán kéne sóder. Látom, hogy esik, de amint eláll. méghozzá valahova minél közelebb kéne a majdani teraszhoz. a fűzfa alá…komolyan. Szóval, ha kicsit fölszárad, ezt meg kell csinálni. a terasz, a pajta, az istálló, meg a kis műhely felforgatására készülök, na meg a kemence. ezt mind el kéne kezdeni. ami ugye mindjárt azt is jelenti, hogy kint a ház mögött, amit beszéltünk, kellene egy fás is. de nincs ezzel nagy baj, ezt mind meg lehet csinálni. Amit a házon eddig csináltunk, sokkal bonyolultabb volt, főleg mert bent laktunk. meg még sok más okból is. például te nem voltál ott, elég zöldek voltunk sok mindenhez, meg ilyenek. ez elég tiszta ügy. ha sikerül kiüríteni a pajtát, már jók vagyunk. valahogy úgy képzelem el, hogy először a terasz meg a pajta. akkor oda lehet mindent pakolni, s jöhet az istálló, meg a kisműhely. szerintem ez olyan három hetes meló. s közben mehetne a kemence is. az nem biztos, hogy kész lesz, mármint üzemelés ügyileg. de a nagyja ramatyot a nyáron meg lehetne csinálni. falazások, meg ilyenek. kéne nekem vagy öt Joti. de komolyan. itt főleg hordás, meg pakolás meg cipekedés meg ásás meg talicskázás, meg betonkeverés lenne. azt gondoltam, hogy bizonyos részekhez, pl. betonsimítás, szerzek egy kőművest. egyik héten három napra, másikon is. hétvégére. lehet a Richi is jó. ezt még nem tudom. kellene néznem járdalapot. nem emlékszem, csináljuk azt, amit a gyula? két betoncsík? Nekem az is jó. valahogy úgy képzelem el, hogy délig dolgozunk, elmegyünk hajózni, aztán megint dolgozunk. s egy egy vasárnap is elmegyünk túrázni, s most ezt komolyan. az biztos, hogy a pajta, meg az istálló beépítése megéri. mert az a ház. s lehet, azt fogjuk kiadni, később. fene tudja. vagy így, vagy úgy. még valami változás a fiunkkal is lehet. na ilyenek most, már alig várom reggel legyen, s mehessek dolgozni. elég jól érzem magam, igyekszem egészséges életet élni itt. a kaja undorító már, de mindegy. ez a gyerek hatalmas segítség, mert amellett, hogy tényleg pénzt csinál, nem fáradok annyira el. ideges se vagyok annyira. tündéri egy kölök, mert nem ellenkezik, s nem is beszél. csak megy, mint egy golyó. s már egy csomó mindent nem is kell neki mondanom. odanézek, s kész.

na, befejezem. fél öt. áztatgatom itt a lábam, aztán takarítok egy kicsit, megsütöm a kenyeret, aztán megyek a home depo-ba. Holnapra nagyjából szeretném befejezni ezt a házat. Love

Jack

most Jackbácsi a szerelemről, lb

Láttam egy kisfiút a bankban, öt éves lehetett. Amíg az anyja a piszkos pénzügyeket intézte, ő a pult árnyékában a sorban álló népeknek mintegy mutatva egy sárga húsvéti tojásba (minden műanyag) próbálta bedugni a tíz centis hozzátartozó kis botocskáját, de most úgy, hogy a mama kulcsomója is valahogy a

dolog része legyen. a kis botban kis színes led-ecskék villogtak, jelezve a Jézus, a Nyuszik, a Tyúkok, meg mindenféle szolipszizmusok jelenlétét a dolgok mögött. a neutrínókat? néha leejtette egyiket, felvette, lenyalta, rondán köhögött, ránk nézett, nem választolt a hülye kérdésekre, csak még mélyebben elmerült. ha egészében nézzük, én végül is maradok materialista. a szerelem a születéssel kezdődik, lehet már előbb. amikor a sejtek összeállnak emberré. kb. vagy még előbb, erre céloznak az abortusz ellenesek? s ahogy ezt Blake, Dylan Thomas, meg Cummings szerű költők remekül érzékeltetni tudják, az ember mindig szerelmes a fénybe, a hangba, meg más felfedezett inputokba. mert mindjárt van neki egy ízije, amit a madaraknál mámorszerkezetnek hívnak, s ami röpteti őket. (ezen keresztül könnyű megérteni). nos az embernek egy sokkal jobb ilyen ízije van, csak még - lényegében - üres. de röpülni má' mindjárt akar (holott még járni se tud, bassza meg) s a látás, mozgás, evés, beszéd, s más funkciók megtanulásával lényegében két dolgot csinál: birtokba veszi a világot, meg átadja magát annak. beönti a kakaót, s hagyja, hogy az élvezettől megborzongjon. (ez a másodikra volt egy példa)...A szerelem rendes esetben végig kíséri az embert egész életén keresztül. az ember szerelmes abba például, hogy él. mert milyen jó balhé. "az élet szerelme", költőibben. S mindebből már talán eddigre is kiderült, hogy mi minden van ott, ami létrehozza, formálja, lehetővé teszi, stb. ezt az egész izit...Aztán felmerül, hogy egy önmagát porzó lény szerelmes valamennyire biztos, mert nem döfi ljbsgát valamelyik tüskéjével, nem? De ezek a felezett lények, mint mi, a nagy többség, bele van gabalyodva ebbe az egymásra utaltságba. Egymás nélkül nem megy. S legyen az fiú, vagy lány, valahogy értékeli a nőt, az anyát, (ez csak egy másik materialista példa...), aki elég munkás s alapos dolgot végez ezügyben. (én például a leszbiket sokkal jobban megértem. a lány gyerek is úgy keletkezik mint a fiú, s ő is szopik anyamellet, nem? a fiúk egymás iránti vonzalma mögött valami kurstichli van, azt hiszem.)s hosszú évek fejlődése után, az ember végül is összegyújt elég tudást, bátorságot, hogy elérkezzen a másik nemhez, elég sok kényszerből. ilyenek a szaporodási ösztön, a léttől való félelem, az önkifejezési vágy, a bizalmas mélyrétegek kibontásának lehetősége, (mint szerelmes sustorgások), meg minden. Csak meg kell nézni egy párzó kutyacsapatot. szerintem mindegyik jószág halálosan szerelmes. ami ugye érdekes, több okból. hiszen olyan ritkán teszik, annyira biológiai, meg minden. de valahogy a természet jó érzést rendelt a dolog mellé, nehéz lenne, ha mondjuk baromian s csak fájna. Nos az ember a nagy agytömegével kitalálta, hogy meghosszabbítja ezt az izét. jó a jóérzés. s vannak, akik megpróbálkoznak, hogy legyen mindig "az". Csak hát ez nem olyan egyszerű. mert hogy közben ott van a társadalom, s mindenbe belepofáz. S ez idáig lényegében materializmus. de persze, "persze"! van ott egy rejtett, titkos rész, egy elvont rész, a bonyolult, bent a fátyolos barlangban, a rejtelmek folyosóin, vagy a képzelet színes felhőinek szélein vigyorogva csücsülve. ahogy az ember érzelmileg, főleg, átéli ezt a micsodát. S ez az idealizmus

tartománya. ez "nem anyagi". s itt születnek a versek, komponálódnak zenedarabok, meg mindenféle pukkedlizó, hajbókoló, csűr csavaros akció, mint a csiribiri madarak tánca. pont úgy. s jó nagy marhaságokat összehordanak, azok, akik kiragadnak kis részleteket, s aszondják, az Az. Hogy az ember csak birtokolni akar - mikor szerelmes. hát persze, azt is. de mutatni is akarja, hogy ha én adok, akkor te is adsz majd honey, nem? Hogy Még Jobb Legyen...s elmúlik a szerelem? Well. az baj. a szerelem az élet felé van. annak csak egyik eszköze s tárgya egy másik ember. A szex egy elég jó jármú, amin kisebb nagyobb utazásokat lehet tenni benne, de az se minden. S persze itt van a sok kudarc, sok kiábrándulás, meg más negatív tapasztalatok. hogy az azért "nem teljesen úgy van". hogy gyere buci bekaplak. az inga mozgását, a hangvilla rezgését fent kell tartani. s ha a sok negatív tapasztalat ki akarja oltani, valamit kell találni helyette. s, milyen jó költői példa ez, hogy kifejezi a dolog bonyoltságát, valahogy "fogaink közt a szerelemmel, az utolsó leheletig kell úszni a túlsó partra". Ez az élet értelme.(másképp mire jó ez az egész?)s persze, (ráadásnak) jó lenne ehhez egy "valószínűtlen személy", de nem feltétlenül azon múlik...,csak úgy jobb.

Jack körlevél a szerelem kapcsán…, ljilb

Én nagyon szégyellem magam, mert maga tök jó leveleket irkál, én meg nem tudok valahogy. Jill

Annyira tele vagyok itten a gyakorlati tennivalókkal vagy a fene tudja, totál elkábulok estére, reggel meg ahogy fölkel az ember futni kell. Nem jól van ez igy. Vagy tíz perce tökölök itten, hogy nem is írok semmit, mert szégyen ilyeneket, de csak arra gondoltam, hogy ne aggódjon, nincs semmi baj, csak buta vagyok. Pedig közben nagyon hiányzol, de úgy itt vagy mi, hogy együtt csinálni meg lenni, de lehet ez meg álmodozás. na mindegy. Bocsánat. Puszik, Jill.

Heller Ágnes: Magyarországon vagyok otthon
Ahogy tetszik - interjú a filozófussal

Az alábbi beszélgetés egy pár éve készült hosszabb beszélgetés része. Akkor – terjedelmi okok miatt – kimaradt lapunkból. Érvényességén és érdekességén viszont nem fogott az idő. Maga az interjúalany is úgy érezte, hogy ma sem mondana mást a hazáról és hazaszeretetről. A hetvenötödik születésnapját ünneplő Heller Ágnes filozófust ezzel az írással köszöntjük. „1956-ban lettem magyarrá és 1967-ben zsidóvá. Azóta vagyok magyar zsidó. Magyarországot érzem a hazámnak. Ez a kultúrám, ez a nyelvem. Itt vagyok otthon. Mindenütt máshol vendég" - fotó: Pélyi Nóra

Említette egyszer cseppnyi önirónіával, hogy szeretett volna egy önéletrajzi regényt írni, de amikor belekezdett, rájött, hogy nem elég emlékezni, írni is kell tudni. Nagyítsunk most ki ebből a képzeletbeli regényből egy motívumot, a hazához való viszonyt! Komplikált történet. Kezdjük azzal, hogy irredenta gyerek

voltam, akit a "Vesszen Trianon!" hangulata teljesen magával ragadott. Apámmal sokat veszekedtem is emiatt. Ô öntudatos magyar hazafinak tartotta magát, viszont utálta a Horthy-rendszert. Miközben én lelkesen azonosultam a csonka Magyarországot siratókkal, azért feszültséget éreztem, mert tudtam, hogy mint zsidó veszélyeztetve vagyok. Pontosan tudtam, hogy ki Gömbös Gyula, s hogy mit jelentenek a zsidótörvények. Gyerekként is tisztában voltam vele, hogy zsidóként nem vagyok teljes jogú állampolgár. Olyannyira nem, hogy apámnak – akiért rajongtam, s aki a gondolkodásomra, személyiségemre nagyon nagy hatással volt – például nem is volt szavazati joga. Csak anyámnak, aki be tudta bizonyítani – nem is nehezen –, hogy az ősei már 188 előtt itt éltek Magyarországon. Meddig tartott a lelkesedés?

Tudtam, hogy zsidó vagyok, s mint ilyen másodrendű állampolgár, mégis szinte nacionalista túllelkesedéssel rajongtam a magyar kultúráért, egészen a háborúig, a holokausztig. Amikor apámat deportálták Auschwitzba, ahol meghalt, s amikor a gettóban sárga csillagot kellett viselnem, s szembesültem azzal, hogy azok ítélnek halálra, akikkel azonosultam, mindez lényegesen nagyobb megrázkódtatást okozott annál, mint hogy másodrendű állampolgárnak számítok. Halálraítéltek cellájában ülni majdnem egy esztendőn keresztül rendkívüli sokk volt. Jött a felszabadulás, mert nekem természetesen az volt, hiszen háromszor szöktem meg olyan sorból, amelyik Auschwitzba ment. Kétszer álltam a Dunaparton, egyszer majdnem agyonlőttek ott. Csak néztem a vizet, hogyan tudnék beleugrani – mert jó úszó voltam, de éppen zajlott a jég –, mielőtt rám kerül a sor. Ilyen élmények után a háború végeztével egy rendezvény a Himnusz éneklésével kezdődött, s döbbenten vettem észre, hogy nem tudom elénekelni a Himnuszt. Nem nyílt ki a szám, fizikailag képtelen voltam rá az irredenta múltam után.

Csatlakoztam a cionista mozgalomhoz. Két évig cionista voltam, Palesztinába akartam menni, teljesen zsidónak éreztem és tudtam magam. El akartam felejteni a magyarságomat. le akartam vonni a konzekvenciát abból, hogy nem tudom elénekelni a magyar Himnuszt. Sokféle neurózisom volt. Nem tudtam belépni az Új Lipótvárosba, ahol a gettó volt. Úgy éreztem, ott elfognak majd, és elvisznek. Újra és újra be akartam ugrani a Dunába: visszatért az az érzés, amikor vonzott a Duna, mint menekülési lehetőség. Nehezen tudtam leküzdeni ezeket a neurózisokat, pedig tudtam, milyen eredetűek. Hogyan vált kommunistává? Szakítottam a cionizmussal, beiratkoztam a pesti egyetemre, és kommunista lettem. Kommunista akartam lenni, vagyis nemzetek feletti, olyan, aki csak a nemzetközi világnak elkötelezettje. Nem akartam se magyar lenni, se zsidó. Nálam a kommunizmus sokkal inkább egy általános identitásfelejtésnek a megnyilvánulása volt, mint másoknál. Annak ellenére, hogy a párttal is folyton konfliktusba került? Igen. Valójában engem a kommunista párt sose tartott kommunistának. Két év múlva már vissza is minősítettek. Mindig marginalizálódtam, és nagyon hamar ki is zártak. Az érzéseimben nem voltam marginális. Akartam a marxizmust,

az univerzalizmust. Tudat alá akartam nyomni a magyarságomat és a zsidóságomat. Hogyan sikerült ebből az identitásválságból kikeveredni? 1956-ban egy csapásra minden megváltozott. Egyik barátunk, Varga Iván a parlament előtt volt, ahol lövöldöztek. Nagyon féltettük az akkori férjemmel, hogy valami baja eshet, és fölrohantunk hozzá, hogy nem sebesült-e meg. Iván az Újlipótvárosban lakott, és hirtelen rádöbbentem, hogy be tudok oda lépni, ahová 195 óta egyszer sem. Ez egy reprezentatív sokk volt. 1956-ban találtam vissza Magyarországhoz. Attól kezdve tudtam újra elénekelni a Himnuszt. Úgy érzem, 1956 az egész magyar nép sokkja volt. Nem tudom elképzelni, hogy ez a józan nép hogyan tudta végig csinálni a kommünt, a fehérterrort, a horthyzmust. S majd később a nyilasokat és a sztálinista kommunizmust. Szerintem ez a nép elveszítette a józanságát, és csak 1956-ban nyerte újra vissza. Akkor hirtelen én is úgy éreztem: ez az én történelmem, ide tartozom, itt élek, ez a hazám. Valamivel később, már inkább az 1967-és háború alatt a zsidóságomhoz is visszataláltam. Újra kezdtem emlékezni a holokausztra, de már nem szégyelltem magam amiatt, hogy minket a vágóhídra vittek. 1956-ban lettem magyarrá és 1967-ben zsidóvá. Azóta vagyok magyar zsidó. Magyarországot érzem a hazámnak. Ez a kultúrám, ez a nyelvem. Itt vagyok otthon. Mindenütt máshol vendég. Hiába éltem tíz évet Ausztráliában, amit nagyon szerettem, és ma is nagyon szeretek. Hiába élek most már tizenöt éve New Yorkban, ahol nagyon szeretnek, és jó szívvel vannak irántam, soha nem szűntem meg Magyarországot a hazámnak tekinteni. Hogyan élte meg, amikor 1973-ban a filozófusok boszorkányüldözése kapcsán állás nélkül maradt, és végül 197-ben elhagyta Magyarországot? Én nem Magyarországtól mentem el, hanem a kommunizmustól. Már nem bírtam, fizikailag nem bírtam. Azok közé tartozom, akik a marxizmusról kialakított különvéleményük miatt marginalizálták magukat. 1973-ban elvesztettük az állásunkat, itt maradtunk gyerekekkel egy fillér nélkül. Kaptam egy Herder-ösztöndíjat, azt elosztottuk három család között. De facto nem volt pénz ebédre, szó szerint, ahogy mondom. Állandóan a nyakunkra küldték a besúgókat. Eleinte csak telefonáltak, randevút kértek tőlem, s mindig hoztak egy kéziratot, a filozófiáról akartak beszélgetni. Amikor mondtam, hogy nem és nem, nem találkozom senkivel, akkor bekopogtak az ajtómon, betolakodtak a lakásomba. Lázas lettem ezektől a besúgóktól, de nem azért, mert féltem. Mindenkinek megmondtam a véleményemet, leszartam az ügynököket. Ugyanakkor gyűlöltem, undort éreztem. Filozófiával akartam foglalkozni, és azt itt nem engedték. Nem akartam fordításokból élni. Ezt meg is írtam egyszer Király Pistának, aki híres magyar kommunista és nacionalista volt. Könyörgött, hogy jöjjek haza, mert a hazának szüksége van rám. Nagyon gorombán válaszoltam neki, pedig szerettem, jó barátom volt, ezt nem tagadom el tőle. Azt válaszoltam: "Te tetted ezt a hazát kommunistává, te támogatod ezt a rezsimet, te vagy az utolsó, aki nekem azt mondhatod, hogy menjek haza." Megírtam, hogy azok ne prédikáljanak nekem a magyar haza nevében, akik a kommunizmus seggét

nyalják. Volt-e honvágya? Bár önként mentem el, mégis volt. Rettenetes honvágyam volt, és ugyanakkor erős félelem attól, hogy ha egyszer hazamegyek, nem engednek többé ki. A személyes szabadságot Ausztráliában megszoktam. Megszoktam, hogy borítékba teszem a kéziratait, elmegyek a postára, és feladom. Megszoktam, hogy nem kell soha senkitől semmihez engedélyt kérni. Ez végtelen nagy megkönnyebbülést jelentett. Ugyanakkor elveszítettem az anyanyelvemet, hiszen angolul kezdtem el írni, tanítani. A magyar költészetet azonban sohasem hagytam el. Verseskötéteket mindig mindenhová vittem magammal. Álmomból felkeltve is tudtam, hogy "Hervad már ligetünk, s díszei hullanak", vagy "Oh természet, oh dicső természet, mely nyelv merne versenyezni véled". A gyerekeimmel azonban – a fiam kijött velünk Amerikába, a lányom itthon maradt – mindig magyarul beszéltem. A fiam tökéletesen beszél is magyarul. Sosem vártam, nem is reméltem, hogy a kommunista rendszer a mi életünkben meg fog változni. Életem legnagyobb szerencséje, legnagyobb boldogsága, hogy ez a változás bekövetkezett, és hazajöhettem. Számomra ez a második nagy felszabadulás. Olyan konokul felszabadulásnak tekintem ezt – minden nosztalgiával szemben –, mint a németektől való megszabadulást. Ennek köszönhető, hogy hazatáltam, itthon vagyok, és remélem, az életemben más fordulatok már nem fognak bekövetkezni.

Pár évvel ezelőtt beszéltünk arról, hogy a három nagy erkölcsi hatalom: a haza, a család és a civil társadalom szervezetei elvesztették az erejüket. Egy mai fiatal számára nem biztos, hogy az "itt élned, halnod kell" ugyanazt jelenti, mint két-három évtizedé. Magyarország akkor lépett be a polgári világba, amikor ott a polgári értékek már erodálódnak. Ha ez ’56-ban sikerül, akkor beülünk egy szép szociáldemokráciába, és elsajátítjuk azokat a klasszikus polgári értékeket, amelyek ma már mindenütt veszendőben vannak. Ha tetszik, ha nem, mi már egy posztmodern világba léptünk be. Ami pedig az "itt élned, halnod kell"-t illeti, azt gondolom, hogy a magyar hazafiságnak van egy fanatikus vonatkozása. A haza a ház szóból származik, annyit jelent, hogy otthon, és nem azt jelenti, hogy "itt élned, halnod kell". Annyit jelent, hogy ha kalandozol, utazol, ide térsz vissza. Mint a játékban, amikor fogócskázol, és azt kiáltod: "ház!", nehogy megfogjanak. A házban otthon vagy, de nem kell örökké ott maradnod. Szerintem, ezek a sorok: "áldjon vagy verjen sors keze: / Itt élned, halnod kell" szerencsétlenül hatottak a magyar kultúrára. A magyar haza iránti elkötelezettségnek adtak egy olyan értelmezést, amelyik hazátlan bitangnak tekinti azt, aki kimegy a házból. Nálunk, aki elmegy, az áruló, aki máshol él, az áruló. Hasonlítsuk össze, mondjuk, a lengyelekkel! Ha valaki Lengyelországból elment világgá, ha soha vissza sem tért, akkor is lengyelnek tekintették. Érdekes módon, ahol soha nem volt ilyen szűkkeblű a haza értelmezése, mondjuk Franciaországban vagy az Újvilágban, ott ma is van valódi értelme, tartalma ennek a fogalomnak. De ott nem tekintik természetellenesnek, hogy az emberek időnként elmennek, és viszik magukkal a hazát a hátukon. Szerencsére az utóbbi évtízedben változott kicsit a közgondolkodás,

és kezdjük megbecsülni azokat is, akik esetleg külföldön maradtak, vagy törve beszélik a magyart, de valamilyen úton-módon mégis elkötelezettnek érzik magukat Magyarország, az otthon iránt. A gyalu, a Borisz, meg az egész „cirkusz", néhány gondolatom errenaplórészlet

Nem tudom. Azt mondta a gyula is tegnap, hogy minden második mondatomban benne van a nem tudom. Néha elégmeghatóan normális tud lenni, de tegnap már kezdettkicsit rosszízű lenni az egész, egyrészt elkezdte játszani a hülyét, hogy ezt már én is meg tudom csinálni meg minden (ami maradt) miközben többször megbeszéltük, hogy nemcsak a cipekedés, hanem hogy ne legyek egyedül', másrészt nem akarok senki mást, hogy lássa, mi hol van stb. Mindegy. Tartozik még pénzel is, meg azzal ment el szóljak, ha valami értelmest tud csinálni és ő sincs valami nagy formában, elégé zavarodott ő is meg az élete is. Ráadásul elég funky élményem volt a végén, mert bekeveredtünk a kis műhelybe és onnan is elhordattam vele a fűrész lapokat meg festékeket meg motorokat, amikor is számomra legalábbis úgy néz ki jelen pillanatban kiderült, hogy valaki lehetséges, hogy ellopta azt a bizonyos motornak kinéző szivattyút mindenestől. Ami nem túl jó, ha így van, mertnagyjából egyértelmű, hogy a Bezsi nevű cigánygyerek lehetett és főleg ugye ez akkor elég 'félelmetesé' teheti itt a 'biztonsági' helyzetet, mit látott még?

mire képes még stb. stb. Nem tudom. A Sandra küldött neked egy telefonos emailt 18-án megmásnap egy rendes képeslapot valamelyik egyetemről, nem érti miért nem kaptad meg. A Borisz lehet tényleg elfelejtette, mondtam az anyák napját is anno, de nemis tudom, mi lehet vele, mivel ment vissza, a Sandra írt neki pár sort, amire nem válaszolt, én fölhívtam pár percre, azt mondta jól van, de ő nem jelentkezett, én nem túl jó érzéssel hívnám, mert rengeteg a telefonszámla egyrészt, másrészt lehet, hogy minden udvarias erőlködés ellenére nem túl jó benyomást keltettem benne, amúgy is zavarodott meg link meg önsajnál is, meg minden, szóval nem tudom, mit kezdjek vele. Értem én a te igényedet is, hogy szeretnél egy rendes, jókedvű, bizakodó, elégedett stb. feleséget, de elég sokszor az az érzésem, hogy én már nem nagyon vagyok egy rendes ember…Tudom, hogy azt gondolod, hogy sok minden rajtam múlik, és jó is talán, hogy ezt mondogatod, de valamennyire működik, valamennyire megnem. Próbálkozom itten szarom gyógyszerekkel is ugye, amit sosem szerettem, próbálkozom ugye a 'helyesgondolkodással' is, lengek itten mindenfelé a, hogy lenné jobb, lecsökkent, visszavesz, nem csinál, nem gondolkod, stb. vagy azért mégis van valami értelme alétemnek, tudok valamit csinálni, segíteni, meg úgyse tudok 'semmit sem csinálni'? De valahogy, mintha sehogy sem lenne jó, én nem vagyok jól magammal, valószínű mindenki érzi, hogy nem vagyok 'jól', a'régi' stb. És piszkosul benne van a fülemben, hogy nyomasztok, elrontok, tönkreteszek, gond vagyok…Nagyon, nagyon szeretnék másmilyen lenni, laza, pozitív, örülős, nem aggódós, nem sötét, tényleg, nem szeretem, amilyen vagyok, és ez nagyon rossz érzés. Az elmúlt héten tényleg marha sokat dolgoztam, bevettem egy irányt, hogy 'rend',

meg elpakol, meg kitalál, de még takarítottam is meg minden, de valahogy mégse lett jó, először jött a pénz mizéria, aztán meg a tegnapi rosszízű telefon, gyula, Sandra együttes itten egy időben és jól levitte a kisösszeszedett 'eredményeim' értékét.

Közben a csibe elhívott reggelizni, amiből egy órás dödörgéd, ill. gőz leengedés lett, elkezdett bőgni megmérgelődni a vizsgáin, kicsit 'lebegtetve' alehetőséget, hogy 'nem fog menni'?, de hát reménykedjünk (szerdán derül ki az alapvizsga), ami valahova oda keveredett, hogy disznóság amúgy is, amivel van, te is meg én is ígértünk neki pénzeket, amit sosem kapott meg, ruhára, és nincs egy rendes halóingje, és nézett egyet és 8ezer, és soha nem vett magának hálóinget és nincs rá pénz és egyáltalán. És mondtam, hogy talán nem rajtam keresztül kéne kommunikálni (mert én mondom ugye, hogy nincs pénz), de egyáltalán kicsit összefüggésben van az éngondolatommal is, hogy az ember próbál jókat gondolni, jókat mondani, jó képet mutatni, jókban reménykedni és, hogy egy kicsit néha olyan körbe-körbe 'hülyitès ‘az egész, a Borisz ül Londonban szenvedve és keresi valami faszsságos fantomcég adósságra a pénzt megmegél, és nem 'jut' sehova?, te szenvedsz Amerikában, hogy eltartsd a családot és kétségbeesetten csinálj még valamit, amiből majd lesz valami? de nem pontosan tudni mi, A Sandra csinálja, amit csinál, tudjuk, hogy mi minden 'nem stimmel' ezzel, pótcselekvések sora megálmodozások meg lemondások meg minden és itt vagyok még én is a mindenféle magánőrületemmel, betegség, anyám, magány, egyre nehezebbnek tűnő feladatok és gondolkodások, 'pénztelenség', mit tudom én, szóval nemtudom. Kicsit össze-vissza ez az egész, és jobban szeretem én is néha inkább elfelejteni, vagy elhalasztani, csak tényleg nem kéne egymást 'hülyíteni'. Piszok 'társtalan' vagyok én is, mostanában megint pánikrohamaim vannak időnként az egyedülléttől itt a házban, de ez a távkapcsolat veled olyan döcögős mostanában, olyan mintha minden el lenne csúszva. Te reggel fölébredve bizonyos hangulatban hívsz engem, aminek én attól függve, hogy miben vagyok, nem mindig tudok 'megfelelni', ráhangolódni, este fáradtan, vagy csak semmilyen hangulatban (örülve, hogy vége van a napnak) megnézem a leveledet, ami jó meg magasszintű meg értelmes meg lelkes meg milyen, de én esetleg éppen valami egész másban vagyok, és nem tudok rá mit mondani és 'nem érdekel' és lusta vagyok és minden esettől még szarabbúl érzem magam. Tényleg gondolom, hogy velem (is) van a baj, másmilyennek, jobbnak kéne lennem, de valahogy olyan rendezetlen meg kétséges meg befejezetlen meg túl nagy is nekem minden. Bocsánat. Tényleg. Mindig próbáltam, próbálom én is azt gondolni, hogy jóvolt, ahogy volt, meg örüljünk annak ami meg hátha meg mi, de néha azért az is van bennem is, hogy egy kicsit azért 'szerencsésebb' vagy átgondoltabb vagy, nyugodtabb' vagy kevésbé kilengő vagy mi is lehetne már ez az egész. Azt még kifelejtettem, hogy azzal is próbálom biztatni magam, hogy majd jobb lesz, nem csak én leszek egyszer itt, majd te, ti megoldjátok, stb., meg majd, ha nem leszek egyedül, lesz kihez szólni, esetleg beszélgetni, de néha ez is kétséges, hogy nem rábasztunk' erre a

sok külön levésre, hogy minden kialakul, változik, öregszik, de mi ugye külön és hogy fogunk mi megint együtt lenni, jó lesz e az, el tudjuk-e megint fogadni egymást, nem e nyűg leszek csak neked, nézni a depis pofámat, meg 'ápolni', meg 'eltartani' meg minden. Na jó, mindig úgy állok neki, hogy nem nyekergős, hanem 'magyarázó' levelet fogok írni, aztán valami nem túl jó jön ki belőle. Mindegy legalább írtam.

Love, Jill.

Felhívtam A Jillt, s válaszoltam, próbáltam erre az egészre.

Azt próbáltam mondani, hogy lehet így is, de én nem szeretném, hogy így legyen, én nem szeretnék ezen az utcán menni, ebben lenni, ne folytatódjon ez így tovább, mert elérhetünk oda, ahol már elviselhetetlenné válik. S könnyen lehet, hogy súlyos következményei lesznek. Én látok lehetőséget, hogy ne így legyen. Nem egyértelmű, hogy ez van, A Jill ilyen, s kész, nincs mit csinálni. Azt gondolom, hogy pont az ellenkezője az igaz, ez valami kilengés, félreértés, s nem kéne csinálni.

S persze, nem adott rendes választ. Őt meg kell érteni, én meg értsem meg magam. Nekem nem kell semmi. Lényegében ez. S évek, évtizedek óta hangsúlyozom, hogy ez így nem jó, ezen változtatni kell. Egyik gyerekem sem írt semmit a születésnapomra.Ill. Állítólag A Sandra küldött smst, csak nem kaptam meg. Nem tudom miért.

Ami aztán érdekes volt, hogy A Sandra elkapott pár szót ebből a beszélgetésből, talán azt gondolta, hogy én kínoznom az anyját, s a háttérbe elkezdett sikítani. Próbáltam vele beszélgetni, de nem volt hajlandó. Ütött vert, sikított, ordított, káromkodott. Így mennek a dolgaink. Amit én próbáltam kihangsúlyozni, az az volt, hogy én megpróbálok, minden erőmmel a pozitív oldalon maradni, s senki ettől nem fog eltéríteni. S ezt komolyan gondolom. Komolyan gondolom, hogy az ami van, amink van, ahogy van, az JÓ. Hülyeség. Hülyeség mindenütt. Ennyi most.

Munka, készülődés a hazamenésre, meg társai, ljs

hát igen, s végül is. gondolkodtam én is itten, hogy olvasni kéne, de valahogy ahhoz sehogy sincs kedvem. bonyolult. aztán itt van ez a video store, a sok jó filmjével. tényleg észbontó, mennyi minden van. a nagy filmek, meg érdekességek. az összes festőről, meg zenészről, meg tudományos, meg ismeretterjesztő stb.

szóval kihoztam egy Fassbindert, egy Bertoluccit, meg azt a filmet, amit az Antonioni, meg a Wim Wenderes csinált közösen.

délelőtt dolgoztam, ma azt terveztem nem fogok, erre felhívott a Pat, s hülye fejjel azt mondtam oké. amivel csak egy baj, hogy abban az előkelő

downtonwnban rühellek vasárnap. valószínű lemondom. csak hogy nincs telefonja, oda kell mennem. mindegy, még bizonytalankodom egy kicsit.

baromi meleg van, 93-at mondanak mára.

úgy tűnik, meg van a ház, csak még mindig nem tudom mikor lehet elkezdeni. viszont a Sharon házán van még vagy egy hetes munka. ha nem több.

nagyon úgy tűnik, hogy nem fogok tudni hazamenni június végén. jó marha nagy ház, sok munka, s biztos be kéne fejeznem. de ez csak afféle megérzés. felszínesen már beszéltünk róla, mit kéne csinálni, de erre a hétre tervezzük, hogy pontosítunk. aztán nyilván kell írnom egy estimate-ot.én tévét már abszolút nem nézek, onnan van időm. na, ilyenek. Love

Jack

Nem túl happy levél, lj

well,

ügyes vagy, s örülök, hogy ilyen frappánsan "megoldottad" a dolgokat arrafelé.

telnek múlnak a napok, vannak, amikkel lehet mit kezdeni, vannak mikkel nem.

errefelé még feszesebb minden. valami olyasmi van, hogy én már megtettem mindent, sok lehetőségem már nincs. legfeljebb még több pénzt lehetne adni, de az meg nincs. azt hiszem a szent Ferenc már elmehetne a bránerba, amikor a jóságról van szó. ez a nyomott, alulnézet, sértett-gén komplexum erősen tartja magát. s majd kiugrik a szemem, úgy figyelek, vajon akkor most mi, mikor az én hibám, de van ennek egy limitje - azt hiszem. S olykor, néhány hihetetlen pillanatra kibukkan a nap, előjön a régi, gyermeki jóság arca, hogy azután valami eszméletlen sötét, s titokzatos felhő takarja be újra. Nem lehet áttörni a másik oldalra. S veled is, aki a feleségem vagy, mindazon át kellett menni, idestova egy évtízeden keresztül, hogy az elismerésnek azok a feltételes darabjai eljussanak kerülővel hozzám - mert - mit mondjak? - ott egy súlyosan sérült személy az útjába áll a ki és szétáradásnak, bénaság, félelmek, bizonytalanságok, célnélküliség, rendszertelenségek, s a megoldatlan s hiábavaló gondolkodás örökös zárt áramkörei, amit a pszichológiában pszichopatológiának hívnak. töprengés, töprengés, ami nem talál tettet, cselekvést, kiútat magának. s ráadásul - igen is jól emlékszem, nekem is volt ilyenem. csak valahol, sikerült áttörnöm ezen a burkon, hívhatjuk tojáshéjnak is, s onnantól már nem embrióról, hanem csirkéről van szó, ami csipog, szalad, s fejlődik. csak ebben az esetben valami súlyos értéktöbbletről van szó, valami méregről, ami, mint tudjuk többnyire keserű. s ez a keserű por belep mindent. szörnyű és kétségbeejtő látni ezt, s segítség lehetősége nélkül. Amennyire csak lehet kímélem, támogatom a munkában. amikor csak lehet, kéri,

hagyom vezessen. a létező legfinomabb kajákat vesszük. az ő zenéjét hallgatjuk, mióta itt van. este eltűnök, az első adandó alkalommal, van, hogy már hét órakor, hadd csináljon, amit akar. tegnap kapott kilenc kilót. már az is kétséges, hogy fogom tudni a számlákat kifizetni. s egyetlen szót nem szól, egyetlen köszönő, "hálás", szeretetteljes arckifejezést, szemvillanást, mosolyt, semmit nem látok - szóval, felmerül, mindez csupán érdek. Az ő jólfelfogott érdeke. most már kitudja hányszor megsírogattam a fejét, megdicsértem, elismertem. ez az egész New yorki kirándulás miatta volt. miközben dögrovás on vagyok. aznap reggel erősen gondolkodtam, hogy nem fogok tudni elmenni. de aztán fájó porcikákkal az ő kedvéért elmentem. mondtam neki, hogy itt elviszem valahova, s aztán hazahozom, de ez nem működött. s mikor ezt láttam, álltam elő az ötlettel, menjünk valahová. hogy neki jó legyen. Szóval, ez nem csak valami kötelesség teljesítése. én nem gondolom, hogy továbbiakban is tartozom neki ilyesmivel. tényleg nem. s jó szívvel adom. de engem ez nagyon is emlékeztet arra a lényre, akin mikor nagy bajban volt az ember tényleg jószívvel, s megértően segített, aztán egy másik alkalommal meg azt kapja vissza, hogy: "ki mondta magának, hogy segítsen? “néha történt velem ilyesmi. s megmondom őszintén, hogy bármennyire is igyekeztem is fölmenteni az illetőt, például nemtudás indokával, ezt már nem tudtam. ez már valami olyan tudatos, szándékos, az akaratlagos cselekedet, ami valami nagyon sötét dolgokra mutat. amivel nekem - a legegyszerűbben szólva, nincs mit kezdenem. a balhék különös módon, mint valami katalizátorok működnek. a szorultságban előbukkan az a régi, tündéri kölök, ami a Borisz volt, s aminek lényegében, - én legalább is, még mindig látni szeretném. De az valami iszonyat, hogy erre mi rakódott. mennyi rettenetes üledék. szájki, összeesküvés elméletek tömkelege. A Borisz lélekkuplerája Bedugult olajjáratok okozta beragadások; helyi beégések; elrongyolódott s rejtett ékszíjjak; ajtók, amik mögött hatalmas kuplerájok rejtőznek megoldatlanul; önmagukba kanyarodó nyilak; szúk horizontok, egyikben csak hold van, a másikban meg csak nap; hőn imádott zsákutcák; következetlenségek régiói, ahol valaki imádja a földiepret s utálja a málnát; s ezt tudományosan is meg tudja indokolni; tele szenvedéllyel, hittel, s meggyőződéssel. Csalások és öncsalások, ahol egyenrangú személy a gyűlölettől fröcsögő punk, Tolkinenes manók, frontline-os újságírók, shoap-operás sorozatok vicces dickheadjei, s mindezek lecsapódási, tettekkel határos szándékok és manifesztációk, ahol kis egereket mentünk meg könnyezve, de a másképp gondolkodókat gyűlölettől fröcsögő arccal széttaposnánk, ha lehetne. Hihetetlen szitoközön egy ártatlan emberre, aki csak bekanyarodott egy benzinkúthoz, hogy vegyen magának egy kávét. fölsorolhatatlan. s megmondom őszintén, elismerve bűnösségem, mulasztásaim, hanyagságom, figyelmetlenségem, nemtörődömségem, s miden más szörnyű defektem, de tényleg, - most ott tartok, hogy oké, rohadt, szemét, geci, aljas apa, férfi, ember vagyok, de sajnálom, ez már nekem csak túl sok.

s egyike vagyok azoknak a piti, mini, shithead embereknek, akik azt mondják: well, valami kis élethez nekem is jogom van, fenébe is. s nyilván, s ezek után, olyan nagy abszolútumok nincsenek, mint tökéletesség, tökéletes ember, hát persze.

de különbségek vannak. Kor meg nézetkülönbségek is, meg még sok más. például megközelítés, megoldás, metódus, módszer, stb. s itt, ugye, legalább is közvetlen szinten, valami ilyesmi áll fönn. S ki tudja még mi lesz. reménykedni mindig lehet. Dolgok történnek, furcsaságok, különlegességek is, amikor nyilvánvalóan új, más, eltérő szituációk, megoldások, fölvetések keletkeznek. s vannak pillanatok, amikor a szívem megtelik reménnyel. hogy aztán a következő pillanatban valami rút emlékeztetőt kajak, hogy az mégsem úgy van. egy köpés, egy rúgás, egy nemvárt veszélyes, fenyegető, vagy gyűlölettől fröcsögő aktus jön elő. S mindezek után, ugye ott van a hallgatás. a súlyos hallgatás. Amikor ennek a föntiekben fölsorolt, zagyva világnak nincs lehetősége megnyilvánulni, mert esetleg a birodalom visszavágna.

tízszer, százszor, ezerszer mondtam, javasoltam, beszéljünk. beszéljük meg a dolgokat. apró jeleket adok, bibipelek, zizegek, csiripelek egyet-egyet. de nem.

valaki itt rettenetesen fél, hogy az egész bullshitje, akár nagyban, akár részletekben is eladhatatlan. s gyanítom, hogy nem csak azért, mert a nagy authority azt gondolja, hogy rossz, hanem mert ő maga is. Nem volt jó ezzel a lázadó ifjúval, elegem van szóval itt tartunk. s nekem ez már tényleg nem kell, nem hiányzik.

alig várom, hogy vége legyen. Jó marha nagy kiábrándulás volt ez az egész. örülök, hogy segíthettem, örülök, hogy megesett, de átütő megoldás itt nem fog születni, ha csak nagyon hülye nem vagyok, s valami végletes félreértésben élek. Újra, s megint kiderült, hogy a saját illúzióim áldozata vagyok, egy idétlen és lelkes lepkevadász. s nagyon szerettem volna, ha a saját családomban találok magamnak társat, bajtársat, kollégát stb. de félek, ez így nem van. S kurvára félek az egyedülléttől, mert, s főleg, nem tartom normálisnak. s az is érdekes, hogy eszembe jutnak teljesen bárgyú, balfasz, vagy csak szimplán egyszerű emberek, akik valahogy örültek nekem, szerettek, lelkesedtek, anélkül, hogy a tököm leszakítottam volna. csak úgy.

mai napig vannak emberek, akik engem szeretnek. már itt is van pár.

én meg, valami abnormális módon ragaszkodom azokhoz, akik csak so-so, vagy sehogy sem. akik igyekeznek úgy csinálni, vagy még azt sem. akiknek úgy adok, hogy gyűlölettel van tele a képük, de elfogadják, mert én egy idióta vagyok, s mindenáron adni akarok. s kurvára elegem van, de komolyan, a stíluskérdés baszogatásával.

kurvára elegem van.

na ennyi.

Jack

Ne vakerásszunk, beszélgessünk, a magasságról? ljil⚜

hát igen.

érdekes dolog ez. én itt megszakadok, hogy elvégezzem a munkát mindenki helyett. azaz - dolgozzam, s megfejtsem ezt a rejtélyt.

végül is rákényszerítettem a fiunkat - száz meaculpa, bocsánatkérés, piruett, bók, dicséret és elismerés-özön stb. után, hogy beszélgessünk.

tizenegykor. s elsősorban őmiatta. Először is, aztán többször is próbálkoztam azzal, hogy a legjobb lenne, ha maradna. meg tudjuk oldani. az igazság az, hogy eltekintve a magasságtól, elég jól dolgozik. az igyekvésével főleg nincs komolyabb baj, a szakmai dolgokat meg gyorsan tanulja. munkán nem nagyon veszekszünk. (végül az összes veszekedés azon volt, hogy a totál elszállt álmai, nem pont úgy valósultak meg, ahogy ő képzelte. legalább is én így gondolom) amúgy se nagyon veszekszünk.

amikor utoljára veszekedtünk, ezt ő később így mesélte el: először is háromszor reggel lebasztam, ami így szólt.

1. miért zuhanyozik este is reggel is
2. kicsivel többet kellene itthon segíteni
3. a tököm tele van, hogy nem tud reggel fölkelni magától

mindezt halkan, szépen, udvariasan, de határozottan mondtam.

aztán erre jött rá, hogy bíztattam - igen, kicsit cikizve, - hogy próbáljon fölmenni a létrára.

amire elküldött a k.…A anyámba.

stb.

szóval, megy Angliába, bébiszitternek. vagy mosogatónak.

pedig, ha jól értem az Andy nem mond neki olyan nagyon jókat. de persze ott van.

s gondolhatod, próbáltam mindent bedobni, érveket, lehetőségeket stb.

de futni könnyebb. ez van.

megtehettem volna, hogy nem mentegetődzőm. hogy nem is teszek említést arról, mi történik itt. de az jutott eszembe, hogy valakinek krónikásnak is kell lenni, s talán ezek a dolgok még fontosak lehetnek. Nagy kedvem nincs ehhez az egészhez. fáradt vagyok már küzdeni ennek a családnak a pszicho-jával. ez a rettenetes ellenállás, ami itt évek, néha évtizedek kemény munkájával, bizonyítékai ellenére is oly nehezen változik, már kezdi felőrölni az erőm. mert nekem ez így jön le:

idejött ez a gyerek a legnagyobb kupi közepén, s most itt fog hagyni a jó nagy szarban. Mielőtt hazamegyek, egy rettenetes lakbérrel, vagy nyolcszáz dollárnyi

villanyszámlával, stb. még jár kb. ezerkettő, ebből öt neki, szóval semmi sem marad. Két rongyot keresett itt, meg néhány apróság. jogosítvány, finom lét, New York, némi szakmai előrelépés, némi lehetőség a valóság pontosabb megértésére. lesz mit emésztenie...Az ifjúság édes madara még mindig vidáman röpköd. ő nem a felelős proli gyerek nézőpontjából nézi a dolgokat, hanem az elkényeztetésből. s hiába mondtuk, mutattuk, hogy azért ennek nem kell bedőlni, azért az nem úgy van, ő úgy gondolja, de igen. Hiába mondom neki, hogy a rém meg a rémlátomás itt van, leselkedik a sarok mögül, vékony a jég, nem hiszi el.

s én féltem.

A Borisz egy régi balesete Columbiában

mesélt egy történetet, amiről nem is tudtam. de pontosan így gondoltam. s azóta is rettegek ettől. Columbiában valaki mondta neki, hogy menjenek valahova go-cart-ozni. nagyon happy volt. aztán egy kanyarban nekimentek egy fának. ő vezetett. a gyerek kirepült, ő meg jól beverte a fejét. s itt, sok olyan szituáció volt, amikor égnek állt a hajam. más belső szervekről nem is beszélve. de, ebben talán előre léptünk, valami történt benne. csak nem tudom mi. pontosan hol, merre. mert a "logikus" reakciója a beszarás, hogy akkor ő nem is vezet. Aztán valahogy mégis túl jut rajta, s kezdett kialakulni a helyes balansz, óvatosan, de görcs nélkül. ez a vezetésre már elmondható. az egy másik kérdés, mikor fog ez letevődni más dolgokra is. esténként feka shoap operákat néz, s jókat rötyög rajta. a könyvtárból cd-ket kölcsönöz. a Faulkner kazetta meghallgatására, még belehallgatásra sem, még nem tudtam rávenni. Naponta ír húsz sms-t, s így tovább. Én tényleg nem szerettem volna, hogy nagyon realista kőműves segédmunkás legyen. de valahogy ezt a másik végletet sem. amikor a kritikára, mert kiderült az volt bőven, valakinek az a válasza, hogy then fuck everybody, ez nem normális. én ilyet soha így nem csináltam. mindig próbáltam megérteni, alkalmazkodni, meg ilyenek. mára már ő is elismeri, hogy nagyon kemény volt, azt hogy hülye, az nem. mert valaki csak úgy tud lenni, hogy a saját gyengeségeiért is másokat hibáztat, az nehezen halad. én ezt látom a lassúság hátterében. mert nem tud átbújni ezen a tű fokán. Mindegy. agyilag még mindig nem rossz, s lehet ez jobb, mint ha más baja lenne. mert ez ad némi reményt. Csak nehezen emészthető, hogy itt van az én egyszem fiam, akiben megvan minden, csak nem áll össze. Nemsokára elmúlik ez a periódus is. nem hiszem túl sokat fogok ezzel azután foglalkozni. De ezek az alacsonyan szálló ütések, nem hiszem, hogy sokat használnak a mi kapcsolatunknak. Ezek a dicséretek közé csomagolt "de"-k, a normálisságam, becsületességem, szándékom megkérdőjelezései. én azt gondolom, hogy van hibám, igen, de még mindig én csinálom legjobban. tehát ne Vakerásszon itt már senki, hogy a hiba az én készülékemben van, csak ne a törődés, az valami kontrolálható dolog, a szeretet, azt hiszem már kevésbé.

Jack

Eléggé fosok, meg a pénzek, ljil⚜

nos, főleg azért írok, mert hangosan mondani telefonba nehéz.

tegnap - "pont ugyan azt a beszélgetést" - folytattam a fiunkkal, mint te. legalább is ő azt mondta. hogyan szerezte az Andy a jobot, mennyit keres, mik a bemenési lehetőségek, nem e innen kéne utána nézni, mire kívánja a pénzt fordítani (mert hogy ezt adóság kifizetésre szántam…), nem-e kéne mégiscsak inkább maradni stb. aztán az annyira utált szövegem: miért nem marad inkább Kötcsén? S a töke tele volt velem. nagy nehezen válaszolt, s kinyögte, hogy fogalma sincs semmiről - amúgy meg kibaszottul utálja, hogy "én többet foglalkozok ezzel, mint ő". Azaz hagyjam békén. Aztán nagyon babás, vékony hangon, remegő térdekkel mondtam neki, hogy mert segíteni szeretnék, meg ott vagy te is, aki szintén zenész, s különben is, kurva pipa vagy rá, hogy nem kommunikál veled. Azt hiszem ezért hívott aztán föl. Szörnyű lassan haladunk, persze idézőjelbe. A pénzről: nézd, én úgy tudom, hogy a vééknél senki sem nyomorog, éhezik, nélkülöz. annak ellenére, hogy még mindig, lényegében csak én dolgozom, nem? Illetve, most két hónap óta, a Borisz is.

imígyen, s talán innen érthető, havonta itt kerestünk tizenegy rongyot. ami, azt hiszem, egy költözés után, új helyen, még amerikai standard szerint se rossz.

te feléd a kérdés - nekem - így néz ki: az ok amiért Wilmingtonból Norfolkba költöztem s ami lett belőle

1. Wilmingtonban jó szar volt. nem volt munka. ezért jöttem el. tehát egy ljbsradás keletkezett az ellátmányban, meg az adósság kifizetése se ment.

2. s hogy ez ne legyen elég szar, még pluszban el is költöztem. ami, nyilvánvaló kiadásokkal járt. először is még pluszban kellett fizetnem a régi helyért, itt meg letenni pusz hét kilót. plusz egy jó nagy lakást kivenni, mert hogy csak olyant találtam. egyébként ugyan akkora, mint a régi, csak itt drágább. s kisebb is elég lenne.

maga a költözés, a kiesett munka, motel, ezeket már nem is említem. a motelból való egyszeri! telefonálás hetven dollár volt…3. minden ebből eredő probléma ellenére a wilmingtoni szintet hamar elértem ("mintha el sem jöttem volna"), amikor is újabb plusz költségek jöttek elő. új mobil telefon, bekötési díjak stb. Milyen következményekkel járt a fiunk kijövése. s ekkor jött ugye a nagy Vladimir. kidobtam az ágyat, tehát ágy. meg kellett itt ugye néhány dolog. ruha, cipő, alsónadrág, zokni, trikó, szemvíz, rúzs, fülpiszkáló, extra adag vécépapír, méz, csirióz, lekvárok, pisztáciák, fagylaltok, fogkefe, dezodor, szemvíz, finom dohányok, meg fotel, meg polcok. meg székek.

nekem ez mind nem kellett volna. de hogy a dolog fokozódjon, két vcr, hogy lehessen fölvenni. meg discmant, meg mindenféle zsinórok hozzá. meg aranyhal. meg filmek, meg film előhivatások(tizenhárom), meg videokazetták, meg cd-k.

meg kivettünk olyan harminc darab filmet, amit én összesen tizennyolc év alatt nem követtem el. Meg kicsit lakodalmast főztünk, amit szintén nem szoktam.

aztán a jogosítvány környékén is volt egy két menet. aztán a rengeteg benzin, amit a vezetni tanulásra használtunk. aztán elbaszott pár dolgot. kuktát, kompresszort, amit meg kellett javítani. vettünk egy fényképezőgépet is, lehet ezt én magam megint csak nem vettem volna még. lehet igen.

elmentünk New Yorkba, amit én egyedül szintén nem követtem volna el.

naponta volt hogy tizenkétszer evett. jól el is hízott, most meg az a baja. "kövér az arca", s dzsimen gondolkodik. hát ezért én már nem szeretnék fizetni.

Kinek mennyi pénz

mindemellett, (karácsony, Szilveszter ugye) te kaptál 2300 dollárt, ő meg 1500-öt. s még "jár neki" 600.

tegnap este bementünk a boltba tejért. (három nap alatt elfogy egy gallon. mert víz helyett is azt issza, ugye.)

s meglátott olyan kis banánokat, amit én soha nem vettem. s vett. aztán megkívánta a broccolit, ami 2.8 volt egy fej, hogy valami kis lájtosot…enne. kuktába nem tud főzni…, tehát föltette tizenöt liter vízben, nagy lángon, s főzte húsz percig. aztán kevert jó sok majonézt, s megette. miközben én főztem pörköltet krumplival.

a tejből huszonhat dolláros számla lett. én ebből egy olcsó tojást vettem, kilencvenhat centért. S undorító szarevő vagyok, bunkó, aki beleüti az orrát mások dolgába, meg ilyenek. Ott tartunk, hogy este evés után elvonulok a szobámba. elbújok. aztán éjjel lejövök, mikor már elment. Aztán megint lefekszem, aztán ötkor megint felkelek. s megmondom őszintén, nem nagyon vágyom rá, hogy lássam.

s ahogy már mondtam: ha minden oké, ha tündérmesézünk, ha mindent ráhagyok, akkor pillanatokra előjön a régi jó fiú. egyébként meg ez a twisted vadbarom, akivel egész nap együtt kell lennem. Alaposan elcsavarodott ez a gyerek, én így látom. már eddig is elég bizonyíték gyúlt erre össze. s persze ez még csak jobban megnehezíti a helyzetet. Egy kibúvót találok: hátha mégsem jól látom, hátha tényleg az a legjobb, ahogy mondja, ha megy a maga útján, s hátha tudja mit csinál, hátha úgy jó, van olyan, van olyan is, s remélhetőleg tök hülye vagyok.na ilyenek. Mindenesetre én eléggé fosok, hogy mi lesz itten, hogy mászok már megint ki ebből a kakából.

Jack

A komplexusokról meg a hátterükről, családi használatra, ljil⚜

A kisebbrendűségi komplexusról és hátteréről, családi használtra.

igen, végül, ha egy magányos, de a legerősebb motívumot akarom kiemelni a személyiség formáló tényezők közül, akkor azt kell mondanom, hogy ez a könyörtelen kisebbrendűség érzés, amiről beszélni kell, amit érteni kell, amit figyelembe venni kell, ha valamit akarunk érteni. Minden egyes alkalommal, mikor a leghalványabb célzás, utalás lehetősége felmerül - mármint, hogy itt Őrá Vonatkoztatva valami megjelenik - kész, vége, annyi. S direkt próbáltam.

egy pár mondaton belül váltogattam a személyest az általánossal, s amikor róla volt szó megfeszült, amikor nem, akkor elernyedt. az előzőről nem lehetett beszélni, utána igen. S persze ha tovább lépünk, s azt kérdezzük, hogy oké, de a fenébe is valakinek miért fontos olyan nagyon az elismerés? sok más okot nem lehet találni, mint hogy nagyon is bizonytalan. aztán ha megint tovább lépünk, akkor ugye az merül föl: oké, de miért nem bizonyosodik meg? Mert akkor kiderül, hogy igaz, vagy nem. nem? Ha igaz, s itt valójában csak ez érdekes, mármint valami baj van, akkor ugye minimum két dolog történik: az egyik, hogy szembe kell vele nézni, a másik, hogy ott is kell tartani - külső hatásra a figyelem központjában! ami ugye nehéz.

de még ennél is többmért ugye ez valami súlyos pszichológiával töltött agymunkát igényel, ahol dolgokon át kellene rágni magunkat: leltározás és kimutatások, a következetlenségek, ellentmondások, logikai bukfencek megragadása, hanyagság és lustaság okozta rendetlenségek eltakarítása, stb. nos, mikor az ego, imígyen látja a rettentő munkát maga előtt, a saját farkába harap. mert először is már előre retteg a pszicho-fiziológiai kíntól, amit ez a folyamat sejtet. másodszor: egyáltalán nem biztos, hogy ennek önerőből a végére lehet jutni, s pláne nem, hogy megoldódik. még részleteiben sem. akkor meg minek. Akkor, a faszba!!!!!!!!, miért nem csak fogadunk el mindenkit!!!!! - úgy ahogy van. beleértve magunkat is!!!!

s - hogy tovább lépjünk, ajánljuk ezt mindjárt fel a kérdőre vonónak is, s akkor jó esélyünk van a fenti rettenet elkerülésére…s persze, ezt tovább lehetne részletezni, valójában nem is olyan nagy ügy, csak koncentrálni kell arra, amit tudunk. s szépen lejegyezni. De legyen ez most elég, s egy teljesen már irányba, lépjünk tovább.

a Borisz ugye nem te vagy. én is. nos, bennem meg ugye van egy antidepresszant, ami úgy szól, hogy do something. ezt találtam ki magamnak. mert rám meg az igaz, hogy az elviselhetetlenségig képes vagyok magamat vádolni. ilyenkor aztán az ember nekiáll, s bizonyít! s bizonyítások közben az ember fejlődik, javul, azaz már nem lehet annyira kemény vádakkal illetni, s lassan a külvilág "jogos" vádözöne, jelentéktelen apró szeplősséggé változik. nem győzöm hangsúlyozni, hogy ez munka. talán a legnehezebb, legfárasztóbb munka a világon. itt kíméletről szó sincs. testileg-lelkileg kiborító. viszont, évek kemény gyakorlásával fölfejlődhet az ember, az egész rutinmunkává válhat, amit viszont többé kevébé, de folyamatosan végezni kell. az ember életének a részévé válik. s ilyen munkát nem mindenki vállal önkét magára, az biztos. Még akkor sem, ha

ez az az út, ami Delphi-be vezet, ahova a nagy kapu fölé ez van fölírva: "Ismerd meg önmagad “mert, hogyan tudom én megoldani magam, ha nem tudom mit? Akkor azt mondom: nem kell megoldani, "jól van az úgy “s nem kell túlságosan hangsúlyozni, hogy ez a létező legnagyobb, s legszemfényvesztőbb család, amit ember el tud követni…de valójában nem erről akartam beszélni. Ha a történetet onnan folytatjuk tovább, hogy valakiben ez egy erős tényező, akkor a további kérdés, hogy milyen más erős tényező van még, ami majd ezt befolyásolja? Nos, a tőlem nyilvánvalóan örökölt indulatosság - azaz a vissza-nem-folytás rettentő kényszere, hogy ne feszítsük tovább a húrt, mert fáj! mert árt! mert értelmetlen! ---azaz másképp mondva az elfolytás, elrejtés képességének az alkati hiánya, azt mondja, hogy tiltakozz! Mond meg hogy Hagyjanak Békén! fuck off…s ezt köbe a világon úgy hívják, hogy veszekedés.

balhé. a híres lassúság mögött persze, semmi más nincs, mint az örökös halogatás.

de, évek hosszú során keresztül, az élet mégiscsak dögivel hoz föl következetlenségeket, amiket azért mégiscsak jó megoldogatni, ha az ember legalább belül s sutyiban békét akar, s nem átbaszni önmagát, lépten nyomon. s ezek a dolgok - ugye - gyűlnek. laza partikolok repkednek a felfoghatatlan térben. de, aztán a nyél kezd a seprűvel összeakadni, a söprés a renddel, a rend az életmóddal, az életmód a házassággal, a házasság az örökléttel, az öröklét az elmúlással, vallással, polgárjoggal, társadalmi igazságokkal és így tovább. rendszer keletkezik.

s az ember egyszer csak kilét egy fényes délelőttön a kunyhójából, s ahogy hunyorogva körbe kémlel, egy másfajta világra kezd ráismerni, ahol már többé nincs is miért őt annyira bántani, nem ez a legfontosabb felé irányuló tevékenysége másoknak, nem is olyan “szar", sőt. de, ne felejtsük el, hogy itt valaki dolgozott. titokban, s keményen, ha kicsit hosszan is, de a háttérben valamire jutott. ez a történet. valamire jutott önmagával. S persze fölmerül: miért nem oldotta meg már ezt az első ponton? Miért tartott ez ilyen soká? miért kellett éveket, évtizedeket szenvedni? mert szenvedni jó? na de ennyire? s persze alkat. hát persze!

s mi van az ésszel? Nos, ennyi erről dióhéjban. S ha vesszük mondjuk a Mamát-Jillt-Boriszt, akkor elég könnyű fölfedezni a fejlődési vonalat. ismerjük a mama egész világot hibáztató régi őrjöngéseit. meg hatalmas letargiáit, ahol nincs mit, s nincs miért tenni. meg a közben lévő ájult csendeket…aztán elérkezünk a mai Bölcs Mamához, aki megoldotta, aki végül is eljutott az egyensúlyhoz, a szimpla normálisséghoz, ahol a világ, az emberek, a helyzetek nem szörnyük, hanem olyanok amilyenek. S - hát persze - ismerjük A Jillt is...Akit a kegyetlen férje, a sors, meg egy betegség kicsit a gyorsító sávba helyezett, s ime, milyen érdekes! már szinte a mama szintjére jutott - átugorva jó néhány évtízedet...s itt van a Borisz.

s a kérdés: mik lennének azok az ideális és idealizáló tényezők, amik fölgyorsíthatnák ezt a szerencsés folyamatot?

Jack

Norfolk, Ma vizsgázik vezetésből Borisz

De aztán reggelre mégiscsak kiderült, hogy semmi hó, majd legfeljebb délután lesz, szerencsés ez a gyerek. Megbeszéltük, hogy nyolckor kel föl, s hallom meg is tette. Nem dolgozunk ma.

Mi lesz velünk, többiekkel? lj

eszembe jut megannyi kis story, amit a Borisz, mint rólam való emléket sorol föl.

"amikor ezt mondtad, vagy azt csináltad, Apa"

amikor erre volt alkalom, régen, valahol, valamikor. S voltak alkalmak, amikor ez össze is volt kötve többé kevésbé fontos dolgokkal, alkalmakkal. itt-ott, ahogy használja őket. s ahogy - hogyan másképp, nyilván visszahat rá. Aztán eszembe jutnak dolgok, amiket nem én mondtam, de lehetőséget kapott rá, hogy kipróbálja, csinálja, elmerüljön benne. s ami valahogy, ha indirekt módon is, de a mi világunkhoz volt kötve, abból fakadt, eredt. s persze ott vannak mindazok, amik tőled jönnek. s elment s élt egyedül, s nyilván ő maga feltalált, kreált, alkotott dolgokat. amikben akarva akaratlanul részt vett: az iskolában meg másutt. na meg persze - a tanult dolgok. s mindez ráépülve az alkatára, amit kicsit jobban sikerült most közelebbről is megismerni. S próbálom ezt mind együtt elképzelni, ezt a kerengő ringlispílt, vidámparkot, hintalovakkal, körhintákkal, hullámvasutakkal. nem tudom, mit tudnék még adni neki, pénzen kívül. ami meg nincs. Beszéltünk itt sok mindenről: pénzről, munkáról, szakmai dolgokról, hozzáállásról, helytállásról, politikáról, irodalomról, zenéről, irodalomról, nőkről, szexről, zenéről, elnyomottakról és kiváltságosokról, háborúról, politikáról, emberi példákról, sorsokról, példaképekről. s próbáltuk kontextusba helyezni dolgokat: másokat, magunkat, a családot. Az elég egyértelműen kiderült, hogy a gyermeki alapvető jog alapjai elég mélyre nyúlnak nála. s meglehetősen sok, s eklektikus épület épült is rá: faramuszi dolgok többnyire. Mert ugye azt mondtuk, hogy először valakinek szabadnak kell lenni, hogy szabadon láthasson. nem kell éreznie, hogy adnia is kell, hogy kötődnie kell valami részlethez, valami kis egyedihez, valami apró specialitáshoz - mert van annál egy nagyobb, átfogóbb, komplexebb dolog odakünn. azt csak mostanában kezdtük ismételgetni, hogy egyszer majd innen el kell indulni - visszafelé, az általánostól, az egyedi felé. rengeteg dolog. s egyidő múltán, az embernek eszébe jut a lábakéit jószága, s utána néz, vajon mi lehet vele. meg is találja, s azt látja, hogy igen, mezőkön, réteken, vagy városi utcákon botorkál, keresgél. keresgéli önmagát. S az infantilizmusában megragadt emberrel szemben

az ember elkezdi neki mondani, hogy édes gyermekem, valahol egyszer meg kell állni, el kell kezdeni meghatározni, megfogalmazni, hogy melyik szegmentje

a világnak, ami rád vonatkozik. hogy a híd, legyen az Erzsébet, a Hampton-i szoros hidja, a Deleware folyó hidja, a Verrezano az East River fölött, vagy a magasvasút a Jamaica-nál, mind hidak, utcák vagy folyók vagy tengerszorosok fölött. további rejtélyek itt már nincsenek, ez a puzzle meg van oldva. s be kell valahova illeszteni.

s persze itt van a legnagyobb döbbenet, a legnagyobb fölfordulást okozó tapasztalat: saját különlegességünk fölfedezése, s hogy oké, akkor ezzel mit is lehet kezdeni. megértése, hogy igen is lehet. Ha az embernek egy súlyemelő izompacsirtája születik, az könnyű. ránéz, s már a pólyában fekve tudható, hogy mi lesz belőle. egy ember, aki vagy embereket dobál, mint zsákokat vagy zsákokat, mint embereket.

aztán vannak ovis komponisták meg akrobaták, meg búvészek, balerinák, meg más performerek. de mi lesz a kis csetlő-botlókból, ballábasok-balkezesekből, rossz szereplőkből, gyengécske-kényeskékből, óvatos-víz-mélység-magasság-nyitottság-zártság félősökből, akik nem sikoltanak föl egy óda, egy vers, egy hang, egy szín láttán, csak halkan gurgulázNak a párnázott sarkokban? a többségünkből? egyáltalán sztárnak kell lenni? Az ugye nem kérdéses, hogy amikor a munkavállalási bizottság elé kerül emberek hosszú sora, eleinte a választás könnyű. mert hogy kérdezik: ki akar rendőr, hentes, vadász, kőműves, postás, boltos, paraszt, könyvtáros, tanár lenni? De, mint tudjuk, vannak más állások is. például egy múzeum kurátora, kíváncsi lennék, hogy kezdte. vagy egy részecske kutató. vagy egy népzene tudós. S azt hiszem, hogy mindenki, akinek vannak tulajdonságai, képességekre tehet szert, s annak találhat tárgyat, azt munkára foghatja. tudjuk, hogy vannak emberek, a Tolsztoj például, akik életük feléig csak föl-lementek, saját bénaságuktól. aztán az úton, nekik is beszólt valaki, valamelyik útkereszteződésnél, s a hívás ismerősnek tetszett, ezért már érdemes volt letérni, s megállapodni. valahogy így képzelem el.

Jack

ez nem azt jelenti..., ljil⚜

persze, örülni kell annak, ami van.

mi a fene mást kell, s lehet csinálni?

szóval ezzel egyetértve, hívjuk cipó 1-nek, s tegyük félre.

vannak dolgok, amikkel ez van. kezdhetjük a nappal az égen, a szemünk színével, meg hogy hogyan tudunk vicceket mesélni. Kár lenne ezen gyötrődni. azaz vannak ilyen dolgok, mindig is voltak. Viszont vannak dolgok, amiken változtattunk s megérte. a legegyszerűbb, ha az épület példáját hozzuk föl. többnyire az emberek nem változtatnak az alapokon. a falakon sem. a tetőn sem. de, ahogy a régi konyhába, bele lehet tenni egy ablakot, s micsoda különbség! hozzá is lehet toldani. berendezést is lehet bele tenni stb. s most mi itt a kérdés? Hogy az ember

elégedetlen a régi épülettel? Csak hogy rövidre fogjam: nyilvánvalóan az emberek különbözőek a változtatásra. van aki attól érzi jól magát, ha minden marad a régi. mert fáj neki a változtatás. például a munka. vagy ahogy az ötlet tetté alakul. Soha nem felejtem el a Topi arcát, mikor meglátta az ablakot. először is csodálkozott. aztán azt mondta: jó. aztán azt mondta: fenébe is hogy nem jutott nekik is eszükbe…, s így tovább. régi dolog ez. s én, most ott tartok, hogy ha meg akarom fogalmazni, miről is van itt szó, akkor elengedhetetlenül fontosnak tartom, hogy milyen szempontból tesszük föl a kérdést...A két véglet, ami között az összes többi megoldás feszül, vagy van: az egyik a vélt vagy valóságos elvárás, elképzelés, lelki feltétel, miszerint a semmitevés finom és édes, s a legfontosabb az életbe. a kérdés az tehát, hogy az élet milyen érzés...A másik, megpróbál valami nagyobb képből kiindulni. s valami szisztéma, valami rendszer nevében, annak kicsiben vagy nagyobban megfelelni. (mindig az utazás jut eszembe, kirándulás idegen helyekre. elmehet az ember Szunionba anélkül, hogy valaha is hallott volna a Byron-ról, vagy Krétára, a Mükénéi birodalom ismerete nélkül. tehát arra kell koncentrálni, hogy melyik élmény mi.) én nekem elég nagy élvezetet okoz, elképzelni s annak megfelelően megvalósítani dolgokat. én elképzeltem, széplakon, hogy lesz egy lakásunk. s lett. elképzeltem, hogy könyvtáros leszek, s az lettem. elképzeltem, (többször), hogy lesz hajónk, s lett. elképzeltem, hogy elmegyünk Amerikába. s eljöttünk. aztán hogy lesz egy házunk, s lett. aztán Charlestonban, mikor felfedeztem az abszurditását a tulajdonjogunknak, meg az egyéb tárgyi faszságnak, hogy majd lesz egyszer egy igazi házunk. aztán az igaziból egy jobb házunk. aztán hogy ott majd valaki él, aztán meg mindenki ott él - s így tovább. S mindez, persze! - nem véletlenül van így. mert további, apró, de nem jelentéktelen képek miriádja tölti ki ezeket az úgymond tárgyakat. az élet. hogy majd ott milyen élet lesz. hogy ezek a tárgyak, környezetek, mikre adnak lehetőséget. utálom ezt bizonygatni, szóval csak úgy simán mondom: nekem elég nagy szerepe van az életemben a képzeletnek. én mindig egy jobb életre vágytam. s ennek kapcsán egyre erősödött bennem az a meggyőződés, hogy lehet, kell, s van min változtatni. S persze nem muszáj. lehet úgy is jó, ahogy van. s nem minden áron kell változtatni. nyilván úgy, hogy megérje. hogy valami ne menjen tönkre közben. a lényeg megmaradjon.

szóval, ez kialakult bennem, s hiszek benne. millió és millió bizonyítékot látok mindenütt. a folyosó nekem egy bizonyíték. a folyosó megváltoztatta az életünket.

vannak tárgyak, vannak tettek, amikben mélységesen, vagy kevésbé, de csalódtam. vannak dolgok, amikről azt hittem (képzeltem) hogy majd lényeges változást hoznak. hogy fontosak. aztán kiderült róluk, hogy a szerepük kisebb, vagy semmi. ilyen például nekem a tévé, fényképezőgép, a grillsütő. fontos, jó, kellemes, hasznos, de nem alapvető. alapvető a kemence lenne. az megváltoztat nagy dolgokat.

alapvető az Opel volt. Trabantról Wartburgra váltani nem okozott nagyon nagy különbséget, az Opel igen. Nos, bármennyire is elvont, az emberben, az embereknél is vannak ilyen dolgok. s komolyan gondolom, hogy nem mindegy a Borisznak van diplomája, vagy majdnem van diplomája. hogy eltudja magát tartani, vagy majdnem eltudja. hogy kap pénzt, vagy ad pénzt. hogy mindig elmegy a mamához, vagy csak néha. hogy fölkel magától, vagy valakinek föl kell keltenie. tegnap főzött magának, s meg is ette. aztán elmosogatott. aztán elment vásárolni. én meg dolgozni. aztán hazajöttem, főztem, finom levest. s előtte elmentünk, s kihoztunk egy filmet. s kiderült, hogy ugyan meghosszabbította a filmeket, de mégis tízenhat dollárba került. nem ő, hanem én fizettem ki a büntetést! s mindez azután, hogy huszonötször megkérdeztem tőle - nem késünk a videókkal? s huszonötször azt mondta: nem. s én huszonötször elhittem neki, azaz nem vittem magam vissza őket. de én fizettem ki. s mondhatnánk, ezek egyszeri s lényegtelen tévedések, apró hibák. én nem így látom. van benne ilyen is, de a hangsúly a hozzáálláson van. azon, hogy nem a függönyt húzza el, hanem a villanyt kapcsolja föl, még mindig. hogy Képetelen megoldani, hogy ne pucolja naponta a fülét nyolc pálcikával. hagyjuk? Igen - te szerinted hagyjuk. Csak hát, én nem voltam, nem vagyok, s nem is leszek ilyen. Csak valami makacs hülyeség nevében nem szokásom ragaszkodni, minden kérés, könyörgés, fenyegetés, stb. ellenére, valamihez, amivel én sem értek egyet…itt valami metódusról, valami alapvető felfogásáról van szó. Sajnálom.

s ha valaki rendszeresen arról akar meggyőzni, hogy ezt nekem el kell fogadni, meg kell érteni, akkor fölmerül bennem: mi lenne, ha én is ilyen következetlen lennék? mi lenne, ha ez a megengedés rám is vonatkozhatna. s mondjuk néha eltűnnek. mondjuk néha keresnék egy nőt magamnak. mondjuk néha, mert én is ember vagyok, kocsmákba járnék. Szóval, mit itt az elv? a következetességé, vagy a következetlenségéé. miért igaz valami valakire, a másikra meg nem? S itt van a kutya elásva. ez az alapvető különbség közöttünk. S megőrjít már ez a mondat: "örülni kell annak ami van". okéééééééééééé! DE EZ NEM AZT JELENTI, HOGY NE LEGYEN TÖBB! Én nem hiszem, hogy valaki jobban örül itt dolgoknak, mint én. a háznak, annak ami benne van, stb. a gyerekeknek. annak, hogy vannak, amilyenek, stb. DE EZ NEM AZT JELENTI, HOGY MOST MÁR SEMMIT NEM KELL VÁLTOZTATNI, NEM LEHET, S NEM IS ÉRDEMES!

ezek egymás melletti, akár párhuzamos dolgok. senki sem akarja Megszüntetni, Kiiktatni, Kiírtani, Kidobni, Lecserélni stb. a dolgokat.

fejleszteni igen! Jobbítani igen! Finomítani igen! Szépíteni igen! Növelni, gazdagítani, gyarapítani igen!

ami, ugye, minden valamire való logikával rendelkező embernek azt jelenti, hogy az ami van, az lényegében megmarad, s arra építünk. de építünk. S nem rombolunk, ahogy ez a vádaskodásokban fölmerül, újra meg újra.

Jack

Norfolk, Befejezés Elment a fiam. elment Amerikából

Elég szörnyű. Ez az általános érzésem, s ezen a tarka gondolatok se tudnak változtatni, jelenleg. A reptéren megöleltük egymást, ahogy szoktuk, puszi nem volt, de az arcunkat összetettük, aztán a sok aktualitás közepette, security meg minden, nem maradt idő sok lelkizésre. De valahogy nem is nagyon hiányzott senkinek.

Gondoltam valahogy meg kéne nézni, ahogy fölszáll. De az összes lehetőséget hagytam elmenni. Először a nagy parkolóházat, ahova visszakanyarodhattam volna, aztán az Azáleást útkereszteződést, s így tovább. De azért siettem haza, s a derült eget kémleltem, hátha látom a gépét. Jött is egy jó magasan, délről északnak, a fene tudja ez volt e. Csináltam is egy képet róla, sok értelme nem volt. Aztán fölmentem az Internetre, s megnézetem, elment. Aztán fölhívtam A Jillt, földúlt lélekkel próbáltam valamit mondani neki. De hamar a gyermek szapulásába torkolltam. Először elkezdett súlyosan hallgatni, aztán elküldött a francba. „hogyha erről akarsz beszélni, akkor beszélj a Mercz-el. Ráraktam a telefont. Szóval senkim sincs, akivel beszélni tudnék. Úgy éreztem, hogy nem élem túl. Szükségem lett volna valakire, aki mond vagy csinál velem valamit. Ittam is, mindent, amit találtam, s mindenféle őrült gondolatok viharzottak bennem. De szerencsére öreg vagyok már, már minden olyan bonyolult, körülményes, nem úgy, mint régen, amikor a tett és a gondolat között szinte semmi eltérés időben nem volt. Mindjárt cselekvésre is váltottam. Kínlódva, szenvedve nagy nehezen ágyba kerültem. De nagy sötét folt van azóta is a lelkemen. Nem bírom se a felségem, se a fiam sötétségét. Nem találok jobb szót. Valahogy annyira mások. S egyáltalán nem akarom misztifikálni, s nem is tartom annak. Lehet itt mindent tudni. Valahogy a képességek hiánya milliónyi különbséget szó közénk, amit nekem morálisan meg kellene értenem. S nagyjából értem is, de a végső következtetés mégiscsak az, hogy oké-oké, de ez akkor se az én világom. Idegen, nyomasztó, fárasztó, drága, értelmetlen, érthetetlen. S annyiszor, s annyira próbáltam. S most is itt vagyok, gondoskodom róluk. Végül is a Borisz egy hétig nem dolgozott. Aztán most hazamegy, s két hétig megint nem fog. S az anyja, - felháborodottan! – azt kérdezte, hogy miből fogja eltartani ezt a kölköt? Tőlem? Szóval nem az a baj, hogy ő nem dolgozik, hanem hogy én miért nem küldök több pénzt?

Ugyan egy csomót adtam neki, ami volt.

Még az utolsó pillanatban is egy százast. Nem tudva, hogy nekem egyáltalán marad e egy fillérem is. Kajára, benzinre, meg ilyenek.600

900

350-et kapott összesen. Azaz 1850-et, azaz még 250 jár neki! - annak megfelelően, amit én ígértem neki. Én meg ugye itt vagyok, nincs egy fillérem sincs. Két hét múlva meg haza kéne menni – ugye. Hát, nem tudom. S én vagyok a szár.

Nos, ez már sok. Az jutott eszembe, állandóan a mások megértésén gondolkodom, hogy A Jill szedi ezt az Antidepresszant-ot, s ettől olyan pimasz, rámenős, követelődző.

Csak ilyen alapon, felmerülhet a kérdés, hogy az elmúlt évtizedekben mindig, vagy majdnem mindig volt valami indok, aminek alapján súlyos kérdések merülnek, merülhetnek föl. A Borisszal kapcsolatban súlyos veszteség érzésem van. Szinte elviselhetetlen. Nyomja a lelkem, mint egy nagy kő. Nevezetesen az, hogy kész, vége, itt volt a lehetőség, semmi se lett belőle. Egy gyerek. Ezzel mentegetem magam. Rettenetes csalódás ez. S totál tanácstalan vagyok. Mert például nem tudom, hogy a megértés, az felmentés is e. Nyilván valamennyire igen, nyilván teljesen nem. De akkor milyen végső következtetést lehet itt levonni?

Az biztos, hogy ennél nyomasztóbb két hónapom életemben nem volt. Egy-két órácskára emlékszem, amikor örültem, tényleg jó volt, hogy látom. Amikor olyan volt, amit vártam tőle. Jó, én így hívom. Valahogy örökölte, a fiú vehemenciájával az anyja eszetlen lázadásait. Egyik oldalon a lustaság, nemtörődömség, a másik oldalon meg az alakoskodás, sumákolás, meg ahogy ki kéri magának! Félelmetes. Söröket, bejgliket dugott el a szekrényébe. Szerintem egy csomó mindent ellopott tőlem. S ami a legjobban kiakaszt, hogy lusta. Kényes. Ahogy kíméli magát, de pimaszul követeli a jussát. Csak azt nem tudom, mire föl.

S nyilvánvalóan kihasználva a jó szívemet.

Tanítani kéne inkább, avagy gondolatok Popper Péter cikke kapcsán...

azért felüdítő ez a Popper Péter.

egyszerű és értelmes.

mégha nem is megy le - ebben a cikkben - a dolgok gyökeréig. amit én mindig is hiányolok, s amiről rendszerint írni szoktam. de persze, mindeközben igaza van, többé-kevésbé jogos, helyes, helytálló, amit ír. csak, valahogy hiányzik az igazi mozgató rugó keresése, megragadása, értékelése...Ami két fogalom: szenvedés meg jobb életre vágyás. (az ember, az emberiség iszonyúan sokat szenvedett, nélkülözött, kínlódott. s most végre itt a nagy alkalom. szeretne vécépapírt lapulevél helyett, autót, ne keljen buszozni, telefont, tudja mi van, kaját, amiért nem kell kimenni a földre, a házában filmet nézni, ruhát, ami szép, meleg, tartós, s így tovább. valóban lehet ezért hibáztatni? szerintem nem.)

az ok és az okozat, ami a jelenségek mögött van…a világ valóban szétesőben, legalább is a régi. alkalmazkodni kell. a technika, média, a pénzért vásárolható dolgok egyre táguló köre stb. lehetővé teszi a jobb életet, meg a züllést. (elszakadunk a gyökerektől, "hogy mi, mibe kerül")a megoldás? Tanítani, elfogadni az értékeket, amiket, mint a zárban a kulcslukat már régen feltaláltuk. van itt lehetőség. van itt mi szerint, hogy mennyit, stb. alapelve. Emlékszünk? mit mondott a kommunista etika? “mindenki a képességei meg az igénye szerint”. S nagy tanítóknak, mint a p. Peti bácsi is, az lenne a dolguk, hogy ezt hirdessék, tanítsák. nem elég búvész módjára bábukat kirángatni a vásár peremén, s eszeveszetten

hadonászni. Össze kell terelni a népet, s tanítani. hogy csináljon rendet, törvényt, maradandó kultúrát, amiben, még ebben az új világban is lehet élni. Vagy van itt valami más alternatíva? Normális?

Jack

itt a cikk:
http://www.nepszabadsag.hu/Default...Asp?DocCollID=175897&DocID=1928#1928

2004 MÁJUS

Május 2 „Egyszerű dolgokra vágyom", A Jill levele

Hát nyolc órakor (este) mentek el végül a Balázsék, A Sandra meg hazajött nagy hirtelen a hatos busszal, beszéltem az anyámmal, hogy holnap megyek, a Boriszt nem tudom elérni, kicsit hosszú nap volt. A Sandra nem tudja (a vizsgát), a Borisz miatt aggódom, az anyám elég kellemetlen, a Balázsé aranyosak, de bőven elég volt, na, jó, nem útálatoskodom...A. A M. Zsuzsa írt, eladták a telket, azt mondja, jó néha nyekeregni, furcsa idő volt ma, hol marha hideg, egész kellemes, friss napsütés. Végül még sétáltunk is egyet az ifjakkal meg a csibe borozott velük, szóval zajlott az élet. A seregélyek eszik a cseresznyét, virágzik az akác. a Judy, az angol mostoha nem válaszolt. Közben kicsit komáztunk itten, meg végre megfürödtem, meg megnéztük más híján a Forsyte Saga utolsó részétvideóról, ami piszok jól esett a lelkemnek. Én nagyon bírtam, hiába, úgy látszik ez az én színvonalam? Rászúrás lehet. Tényleg sajnálom, de én csak valami egyszerűségre meg nyugalomra meg mifenére vágynék, aztán lehet, föltámadna bennem valami igény, ha egyszer már sikerülne unatkozni talán, de valahogy mindig újra előjön, hogy túl sok minden van mindenfelé mindenféle formában és én valami 'kevesebbet' szeretnék? Nem tudom. Üdvözölnek a Balázsék, mondtam jöjjenek bármikor meg minden, azért tényleg jó lenne, ha sikerülne itt lenni neked is, minden másmilyen lenne, azt hiszem. Talán még én is. Ennyi már megint, hosszú nap volt, de persze mind az meg neked is az tudom, de más itt meg más ott, meg más vagyok én, meg más vagy te, reggel jön a Jankó kaszálni, ki kell vinni a szemetet, fodrászhoz meg Kaposvárra-fölülvizsgálatra kell menni, megyek aluszni. Én love you, reménykedem, hogy azért valahogy még te is.

Puszik, Jill.

A Borisz megkésett születésnapi levele

ded,

ne haragudj. nagyon beindultam itt a meloval, és le redukálódott kb. 3 órára az itthon töltött ébrenlét. amiből egy reggel, amikor meg ébredezek (ma felkeltem egy fel órával korábban (5:30)) meg délután 1 1/2 - 2 óra, amit evessel, és elalvással

töltök. Tíz órát nyomunk naponta, a pénz miatt persze. Írtam neked egy sms.t szülinapodra, de tegnap beszeltem par szót anyával, és azt mondta nem kaptad meg. Sorry, really. Akkor igy utólag is bokáig érő füleket hosszú éveket kivanok neked, és küldöm minden szeretetem. Na rohanom kell. A hétvégén haha lesz egy kis idom elolvasni néhány leveled. Ne haragudj. rohan az élet. love,

Borisz'

Bányászélet, ljb

köszönöm, azért csak jó volt. Gondoltam, el vagyok én anélkül is, de hiába.

hát, hasonló helyzet van, ráadásul baromi meleg, pára. tegnap például nyolckor ágyba mentem, reggel ötig. az a baj, hogy öregszem, fáj minden porcikám. egy olyan állásos meló van, mint amit egyet csináltunk. s baromira leszív.

de mindjárt vége, s lesz egy nagy komoly meló a Sherontól. van egy helperem, aki jó, de néha eltűnik, mert hogy egy trailer park gyerek - abszolút lehetetlen kimásznia a kuplerájból. valami mindig van. hol a pénzét lopják el, hol megverik, az anyja börtönben van, a bátyja, akivel együtt van drogos, nincs jogsija, semmilyen papírja, még egy cigit sem tud magának venni. Pedig tényleg egy totál értelmes gyerek, jobbat érdemelne. de még segíteni se lehet rajta.

én is többnyire a hétvégeken érek rá, egy egy fél délutánt, akkor szoktam kicsit olvasgatni. Nehéz a bányászok élete. Ölel

apa

Lélekemelési kísérletek, ljil

írt a Borisz, jó volt.

Hát, az jutott eszembe, (épp egy ilyen korosztályos cikket olvastam, idevág), hogy ugye itt van ez a daddy, a nehéz gyerekkorával, meg a mommy, aki azért kisasszonyonként nőtt föl, s hogy-hát-hogy-hát, azért ne kelljen már lemenni proletárba, meg ilyenek. s szabjuk meg valahol a mommy szintje körül a dolgokat, főleg-hogy-pláne-sőt, a daddy is azt mondja, még ha hátulról is.

s jó volt...A gyerekek, különösen a fiunk, elég arisztokratikus lett, nem hiszem, hogy valaha bárki, bármi le tudná nyomni alsó-néposztály életérzésbe. tartósan. a lányt se.

meglepett, ahogy elég "lenézően" beszélt az asztalosságról. s ami igaz, jogos.

de ha belegondolunk, hogy mi is a "jólét", a jobb lét, a "jó dolgunk van" értelme, biztos van ott valami, hogy hát persze, hogy van! S komolyan semmit sem vonok vissza, ez valahogy sehogy se menne. végül is mi mindig valami úri népek

voltunk, azt hiszem. végestelen végig, különösen, mióta a gyerekek meg vannak. Zamárdi, meg Irály, meg az egész Amerika, meg Kötcse. Szóval, hogy mi az értelme? Az öntudat. Az önértékelés, a fölüliről nézni tudás, a tágabb, a nagyobb perspektíva, ami se Izsákon, se Budafokon, se újpesten, se Bonnyán nem volt. Nos, ezt hoztam én a családba. Egy autentikus, de kissé durvára faragott kacsalábat, sok kis kacsalábat, nagy álmok közepette, amiből végül is ez lett. Merthogy, ugye az volt, hogy ne keljen ott lent, szégyenben, nyomorban, s főleg! - megalázatásban kezdeni. mert akkor évtizedek csak azzal telnek el, mire az ember kikecmereg az alkutya létből. anyagilag is, agyilag is. s végig fennforgott, hogy nem egy, hanem két ugrás is lehet: osztály váltás, nem csak ideológiailag, hanem minden részletében kidolgozva, megfellebbezhetetlenül, s visszavonhatatlanul. Volt nekünk sok könyvünk Charlestonban. sok mese. s néztem a Sharonéknál, nekik is ua. van. viszont ott van az összes és plusz jó könyv ami a világon van. ami nekünk is lenne, ha. s felmerült, hogy amikor majd a gyerekek kiolvassák a meséseket, akkor nekiállhatnak a nagyobbaknak valóknak. csakhogy ahhoz, valami nagy, s összetartó, s inspiráló erőnek kell lenni…nos, valahol itt akadt el a dolog. ennek kellett volna tovább folytatódnia. de beütött a bazdmeg, jöttek a változások, szűkösek voltak a források, vissza egy elnyomott országba, Jill a Skodával, gyerekek új iskolába, a család szétszakadva, anyagi, ideológiai, meg mindenféle gondok. s ez lett belőle. S persze, lehetett volna, hogy a mommy, ott, az egeres, málló falú konyhában, a csupasz villanykörte alatt, egyedül, magas kultúráról beszél, miközben a gyerekek se olvasni, se írni nem tudnak magyarul, a kályha füstöl, az ember meg messzi idegenben. s nem hogy nincs itt, a magas sztenderdjével, de már az se beszél róla, lent, a bányában van…s volt ennek lehetősége, senki se volt igazán - elvben- ez ellen, csak olyan irreális volt. olyan elszállt. Mert, egy rendes magyar lány, az rendes családot akar. ha a férje jó, mert szerencsés, mert ügyes és okos, akkor van neki ilyenje, s mennek mint a golyó. s mindenki happy. Mert egy rendes magyar lány, az csinálja, az rendes marad, ha az élete rendes marad. De - mindegy miért - ha az ura elmegy, az élet elkurvul.

s ha az élet elkurvul, akkor jön a minden mindegy. akkor jönnek az egyéni újítások, a semmire se jutás, a toporgás, a magány, kiúttalanság, a bánat, meg a drug.egy középkelet-európai, rendes magyar lány, a családjában erős, ügyes, s hatékony, azaz rendes. De még mindig ott tartunk, hogy tagadni nem lehet, annyira nyilvánvaló, senki se venné a bátorságot, hogy ezt tegye: volt egy lehetőség, s mi megpróbáltuk!

s bátrak, hősök, erősek, szívósak, lelkiismeretesek, s nagyon intelligensek voltunk, próbáltuk ezt is, azt is, így is, úgy is, s ez lett belőle. mert nem minden rajtunk múlott. S jó nagyot szenvedtünk is tőle, hm. Az itteni munkák se, még lent délen, az otthoni asztalosság se, Nagykovácsi se, a te kijövésed kimenetele se, a hazamenésedé, meg nekem megint itt. az ember "nem azt csinál", amit akar. S persze, mi is volt a cél? minek is a nevében, képében, hangulatában, tükrében történtek a dolgok?

hát megmondom: a ház, először is már kész. swimmingpoollal, teniszpályával, lakrésszel mindenkinek, plusz kiadható kéglik tömkelege, amiből meg lehet élni.

kocsik a gyerekeknek, csak úgy. ruhák, utazások mindenkinek. kéglik pesten.

s mindenki, azt csinálja, amit szeret. S persze, ha ilyen "jól ment volna", már mindenkinek lenne hat diplomája, mert nem törik össze a lelke, mert a Borisznak nem kell lemenni kis pitikébe, Erikáéknál, andiéknál, ügyvédéknél, kertészéknél stb.

mert A Sandra a kis piros Mercédeszével annyi csávót foghatott volna, olyan cuccai lettek volna, hogy nem kell skizofrénnak lenni, kis szerénykének, amikor valójában nem is az. A Jill, meg mondjuk már rég Kötcse polgármestere lenne. Valami ilyesmi.

én meg írnék, netán már meg is jelentem volna. Nos, eddig elég tiszta, nem? S felmerül a jogos kérdés: így alakulván, valamire azért jó ez az egész? Vagy - szimpla rábaszás? Amióta kiderül, hogy nem lesznek - mert nincsenek is, a jó könyvek, most már a felnővő gyerekek által is elolvasva (ami ugye tőlem kellett volna jönni, nem megtörni a Zamárdi szintet…, de hát hova lettem én?), s hézagos, esetleges, csiribiri világ keletkezett, akkor mi van?

elérkezik majd egy pillanat, amikor valakinek fel kell állni a nagy karosszékből, s azt kell mondania, hogy hát, ebből már több, se jobb se lesz, innen kell mennünk tovább, vagy kiöntjük a tejeskávét a zsemlével együtt, hogy "akkor téged meg egyen meg a kutya? ”valami ilyesmi. A story, egyébként még tartalmasabb, még színesebb, s ki is lesz bontva, ígérem. rendbe is lesz rakva. ez egy nagy, nagy konténer, telis-tele kincsekkel. (s netán - még más is tud tanulni belőle…)

love

Jack

pár megjegyzés a föntiekhez, ljil

azt hiszem, muszáj, szinte létkérdés, hogy megértsük, fölfogjuk ezt.

ez a mi életünk. S attól, hogy én egyszer itt elmondom, gyorsan, sebtében, még nem biztos, mindenki meg tudja. nem biztos, hogy a kellő kis hang meg lett ütve, vagy elég jó lett e kibontva, tartalmazva mindenki sajátosságait stb.

de ha valami sejtelem van, miről is van itt szó, meg lehet érteni ennek a jelentőségét.

s akkor addig kell ezen golyózni, amíg, mint a Forsyte-éknál, egyértelművé válik, hogy kik vagyunk mink. Milyen jók vagyunk. Ezért fontos. Az élet jobb lesz tőle, pontosabban a rendes helyére kerül.

Jack

A Sandra levizsgázott! ls

Kislányom,
nagyon ügyes vagy, én tudjad, okos is, meg minden.
s komolyan azt gondolom, hogy minden jó, még jobb is lesz.
én bízok benned, te is bízzál magadban. Love you
apa

owner manuál, azaz használati útmutatás a helyzetünk értékeléséhez, az előző levelemben, lj

természetesen a levelemben a dolgok nem szó szerint értendők.

a piros Mercédesz, pl. s ez baj, mert mindjárt a visszájára tudja fordítani a lényeget, s valaki elveszíti az érdeklődését. Attól, aki ismeri a történtet, kicsivel több beleélést-megértést várnék, hogy tudjak rövidíteni. Amúgy meg kiadható lakásokról is írtam, mint biztonsági tényezőről. s egyáltalán, több mindenünk lenne. De még ez se a lényeg. Valójában én azt a benső folyamatot próbálom felidézni-megragadni, - hogy ne tűnjön el, ne legyen lejegyzés nélkül - amelyik emlékezetem nélkül itt végigvonul a dolgokon. s ami nem csak az én, hanem mindannyiunk legközelebbi megítélése, állapota, hozzáállása volt az utóbbi éveknek. Ami, s pont ez a lényeg, nem csak pénz, hanem élettapasztalat, megértés, értékrendszer, az élet helyes éléséhez szükséges eszköztár…s félek, hogy nem csupán az eredeti levél nincs rendesen elolvasva, s így megértve sem, hanem még a magyarázatokkal se lesz. még egyszer, én arról írtam, hogy mi volt a cél, s ezzel szemben mi lett. S ez mit okozott az agyakban, a lelkekben. ez lett volna a lényeg. nyilvánvalóan ezt valamivel meg kell indokolnom, tehát próbálok példákat mondani. s ahogy írtam, a példák helyett ezt ki is lehet mégjobban fejteni, de erre most nincs idő. Később. S főleg ugye rólad, meg a két gyermekről van szó. s persze a család dolgairól, úgy a mi, mint a világ megítélésében. Aztán a telefonban még azt is hozzá tettem, a "Forsyte Saga-s" részhez, hogy az egy nagy segítség lenne, ha egy helyes, s főleg erős ön-képünk, önértékelésünk, ergo önbecsülésünk, és önbizalmunk alakulna ki, ahol nincsenek piti kétségek, meg de-k, meg igen ámok. rengeteg részlet volt. aztán voltak nagyobb elemek, meg volt ugye egy trend is. s többnyire az ember egy mikrokozmoszban él, a mindennapokban él, az aktualitások között él. de valakinek észre kell venni, hogy valójában mi is van. viszont ez nem könnyű. mert várni kell, emészteni kell, összerakni kell. emberek véleménye kell, dolgokról később derülnek ki az igazságok, a használhatóságuk, az értelmük stb. tehát, előre nem is lehet összerakni. Akár mennyire hihetetlen, kell várni, hogy másokkal mi történik, mások majd odajönnek, megnézik, s mit mondanak. az is számít. Összehasonlítás nélkül nincs semmi. S ugye vannak az örök, a nagy dolgok, a nagy tudományos igazságok, érvek, tételek, s van az, hogy abból mi van meg a környezetünkben, a mi időnkben, s másoknak. s valahol ott, középen van a mi dolgunk. Én azt gondolom, hogy valójában mi tudjuk, "valahol

tudjuk", hogy mi van, valahol hátul, valahol a homályban. de én azt szeretném, ha jobban tudnánk. ha ez inkább előtérbe kerülne. még akkor is, ha akkor ezt deklarálni kell, mondogatni kell, hogy erősödjön, s főleg, hogy ennek van valami hatalmas morális alapja is. mert ez egy elég tisztességes dolog volt, jószándékú dolog volt stb. Mondjak itt, hogy "United we stand", meg ilyenek. ami ugye egy bullshit. s fogalmam sincs, hogy milyen nyomorult kis bűntudatok tömkelege hozza össze ezeket itt. de nálunk ez másképp van, kellene legyen. Van olyan, hogy az ember nem tudja, hogy jó, s ezért örülni se tud neki. ne keljen már azt bizonygatni, hogy mindennek vannak fokozatai, az örömnek, a büszkeségnek, mindenfajta értékelésnek, meg minden. Egyszerű-bonyolult-egyszerű ez a dolgok természete. a dolgok megértése. ezen megy át a legtöbb ember. erre mondják, hogy "mikor a dolgok letisztulnak, kiderül, hogy"...

nos, én egy kicsit siettetni próbálom itt a dolgokat, hogy előbb kiderüljön. hogy ne csak évek, évtizedek, generációk múlva derüljön ki valami, hanem már most.

mikor már az ember - kívülről - elég inputot, bizonyítékot gyújtott össze, annak segítségével nekiállhat felfázni azokat a - benső - gyöngyöket, történéseket, amit eddig elhanyagolt. s ez egy magasabb tudáshoz vezet el.ne keljen már magyarázni, hogy milyen tudásszintek vannak. hogy micsoda különbségek vannak. ő is tudja, csak én jobban tudom. valahogy így...Az inga abnormális kilengései után valahova beáll. ezt kell megfogni. s ugye itt van ez a levél, ami nem arról, hanem mindenféle használati útmutatóról, hozzáállásról, s egyéb sallangról szól. mert ha az teszi lehetlenné a megértést-megragadást, akkor arról is beszélni kell...szóval, én visszatérnék még egyszer ahhoz a levélhez. s kicsit jobban beleélném magam, figyelmesebben, emlékezve. S én abban reménykedem itt, hogy valaki, te A Sandra, meg a Borisz, megerősödve, s már eszerint, s erre reagálna. s egyre inkább. szeretném, ha még büszkébbek lennénk arra, amik vagyunk. én még mindig rengeteg bizonytalanságot érzek a részetekről. ami, ne keljen már ezt magyarázni, nem jó. kell tudni, hogy mi van. azt meg, mindig abból lehet legjobban megérteni, hogy mi volt. mert abból áll össze a ma. az ami ma, most, itt vagyok. ugyanakkor ez meg a jövő kiindulópontja. ha nem tudom, nem tudom, hogy mihez kezdjek. nem tudok célokat, terveket készíteni, stb. jajj.

próbáljunk már kicsit emelkedni, oda, ahol vagyunk, legalább.

Jack

palackposta: levél 1 – a zsidó áriák kapcsán, lb

Mendelssohn.
zsidó, ugye.
"opra" közvetítés, második rész. nagyzenekar, jó nagy, rengeteg ember.

aztán ki áll egy nő, szép, fekete bársonyruhában, s énekel egy áriát, valami "commandments"-ről, meg hogy "we not afraid", mint refrén. aztán jön egy manus, nagyon mély hangon, aztán egy Horn nevű nő, mezzoszoprán hangon, meséli az izraeliták történetét.
A háttérben egy jó nagy kórus szorgalmasan, s lelkesen ismétel mindent. minden szárnyal, a vizek fölött jár, tele képzelettel, pát(h)osszal, jelenéssel, súlyos bánattal, s harcias lelkesedéssel. Ja, hát persze, a szépen faragott drágakő, amit a fajtától megszoktunk. igény. S azon tűnődtem, hogy hány órát gondolkodtam én életemben operákról, zsidó zeneszerzésről, áriákról. Mit tudok én erről?

semmit. S nézem a nagyérdemű közönséget, szép ruhákban, elméllyülten, révült tekintettel, hozzáértőn. Én meg ülök itt a lukas gatyámban, tele cinizmussal, az építőipari munkától elzsibbadva, önként vállalt gulág-patkánylukamban. S én itt most nem társadalmi kiváltságokról beszélek. A mindent átszövő hülyeségről beszélek...

a hatoldalú, testnélküli kockáról beszélek, ahol a felüllévő s látható szám mögött, fekete úr tátong.

Jack

Egy elég jó érv a szegénynek maradáshoz, lm

Hát, örülök, hogy írtál. A munka nemesít, mit mondjak. Szeretnék tanácsot adni, de nem tudom, mit. Mit szeretnél hallani. Sok mindent gondolok, de hát a fene tudja. Attól függ. Ha keresel pénzet, az jó, az kell. Hát, talán erről annyit, hogy az élethez sok pénz kell. Én egy csomószor kerestem marha sokat. Már olyan huszonkét éves korom körül kb. hatszorosát az átlagfizetésnek. Ez fehérváron volt. Aztán ugyan az kikkunfélegyházán. Aztán meg Zamárdiba. Meg utána is. De aztán mindig nagy szünetek jöttek, ahol beálltunk az átlaghoz. Mit lehet tenni? Úgy csinálni, mintha hülyék lennénk. Mert az ember, mindig nem mosogathat. Ez meg egy elég jó érv a szegénynek maradáshoz. Végül is, talán az a lényeg, hogy az ember azzal furcsa, észrevétlenül változó benső önmagával, valahogy összhangba legyen. Kívülálló nem igen tud ebbe belepofázni. Vigyázz magadra.

Apa

2004 május 30 „ez a mondén élet”, el

jún. 24a Balázsék Kötcsén, meg a mi generációnk, ljil⚜

hát igen. Csodák nincsenek.

a nagy fene történet - jól belekeveredtünk mindnyájan - hogy volt egyszer egy szegény Magyarország. kis különbségekkel, megalkuvásokkal, s a köré rendezett

kultúrával. Meg árakkal. a dolgok többé kevésbé összhangban voltak. szegénységet mindenki tudott venni, mindenkinél ugyan az volt, babakocsi, használt ruha, használt autó, használt ház, lakás, pia, kaja. ehhez igazított élettervek, életutak, foglalkozások, pályák, hitek, remények, szerelmek. de valahol, ha mélyebben belegondolunk, azért az egy nagy melegház, egy sziget, egy arborétum, egy mesterséges laboratórium volt.

s elmúlt. s persze, nyilvánvaló, egy hatalmas sokk keletkezett. s volt aki makacsul kitartott, hogy ő má pedig aztán nem! Ugrott, vakon a sötétbe…, reménykedve, azért valami mégiscsak marad neki is. azt gondolta, hogy olyan is van. s persze van, még kis szövetséget is el tudok képzelni, elvileg. hogy azért még mindig maradunk annyian, mifélék, tifélék, őfélék, akik képesek leszünk valami közösségre. de, ez derül ki, ez meglehetősen esetleges, s többnyire nem jön be. abban a pillanatban, amikor tízezer forintnál nagyobb jövedelem különbség jön létre, minden megváltozik, az utak, a célok, az értékrendszer, az életmód, stb.…Az ember baromian szeretne ragaszkodni, mindennek ellenére a régihez, csak nem tud. nagyobb erők sodorják.

s persze lehetne azt mondani, még a kezdetekben, megállva a csodák kapujában: a rohadt életbe, azért ez meredek, ez csak túl sok, nekem már nincs annyi hátra, se idő, se erő, se elme, se erkölcs, se rugalmasság, se pofa, se valag, se derék, se nyál, - szóval, próbáljuk itt megszabni valami középrohadtat.Na. igen ám, csak ez nem így volt, előre semmit sem lehetett látni. ez a szerencsétlen, mégis szerencsés generáció már azt is rühellte, hogy együtt vészelje át a változást. se hibáztatni, se csúfolni, se sajnálni, se lenézni, se utálni - végül is - nem akarta korosztályát, barátait, polgártársait. de azért a többség kirohant, valami kard szerű izével, s valamit hadakozott. de ne felejtsük el, hogy negyven évesen! azt mondják egy halnak, hogy fasz, elég volt, menj ki a partra, s legyél krokodil, halászmadár, meg hasonlók, azért elég meredek. Tehát a siker már eleve kudarcra volt ítélve. kivételek persze a "szerencsések", akik beletenyereltek valamibe, meg a jellemtelenek. S akkor, a többségnek, mi maradt? Hogy valami nagyon észkombájn dolgot kell, kellene csinálni. ahol, "ha minden nem is", de legalább a "lényeg", valami nagyon fontos, alapvető, nyilvánvaló, mindig is szeretett volna alap, minimum, keret, bázis összejöjjön. S itt elég nagy a szóródás. mert, ahogy ez egyre inkább kiderül, még arra se! futotta. bassza meg. illetve, csak keveseknek. mert nem úgy van az. Az összes ismerős, haver, lényegében nem messzire futottak. s én, akár menyire is nincs igazam, csak maradok a magam igazánál. a mindenkinek veszek házat, kocsit, diplomát, életet, sokba kerül. Jó lett volna, hát persze. De ha az nincs, ha mindenkinek külön nincs, legalább egy, többé-kevésbé, de nyilvánvaló legyen. Másképp vesztesek leszünk, maradtunk, kimaradtunk, a világ megszürkült, mi meg maradtunk haszontalan, sérülékeny, képtelen fehérek, (verebek), a nagy londoni ködben.

"jó volt ott lenni", jó volt, jó kis balhé volt, más részein a világban élőknek még ez sem adatott meg. de vége. itt a vége, fuss el véle. S innentől kezdve már így lesz.

mert innen kitörni, már egy Új Ember kell, az meg csak úgy nem születik, azzá csak úgy valaki könnyedén nem válik, generációk kellenek hozzá.

egy lóverseny volt ez, ahol mindenki nevezett, meg ő maga volt a ló is, zsoké is.

a futamok mennek, új szereposztásokban, csak már nekünk ért véget.

s szegény gyerekeink. azzal a batyuval, amit adtunk nekik a szalonnasütések közepette, nem könnyű.

Jack

A két ló, meg amit húz, ljbs

itt egy levél, anyától, meg a válaszom. meg a "gyogyóba", "ideggondozóba" a Mamához. mert nincs pénze. ellopták, vagy elvesztette, (a kórterembe? a folyosón?) a pénztárcáját.

(A Sandra nyáron majd Angliába megy, hogy "még mielőtt", lássa még a másik, "utolsó mohikánt" …)

whataf...k.…?

anya levele:

"Na, hogy most elrohanunk Kaposvárra, mert azt sütöttem ki, hogy akkor még délután lehetne valamit kapálni vagy mi és nem az egész nap ekörül forog. meg túl is akarok lenni rajta, elég nyomi ez az egész nekem, valahogy 'önvédelemből' kicsit ilyen 'szívtelenül' tudom csak venni a dolgokat, miközben azért ugye az ember nyúltagyában ott motoszkál a 'lelkifurdalás. Na mindegy.

Kicsit ballábbal ébredtem, az éjszaka valami volt a levegőben vagy mi, nem nagyon aludtunk, úgyhogy megint kurva későn keltünk, 'ez a mondén élet' című sor refréning az agyamban egyfolytában, mindenkinek állandóan megvan az indoka az 'engedmények' tevésére, én ennél valami egyszerűbb, rendszeresebb, konkrétabb 'életre' vágynék. Mindegy, megyünk, jövünk, sietünk, de gondolom kettő után érünk valamikor legjobb esetben is, majd dumálunk, talán, remélem veled minden jó, puszik, Jill."

a válaszom:

hát igen.

nézd, ha jól belegondolunk, ez egy nehéz úgy, a függetlenség. Az egyensúly, az egyszerűség. az csak nem "úgy" van…végül is valahogy, évtizedeken keresztül, mi ezt megcsináltuk magunknak. nem volt "senki". napok, hetek, évek teltek kötelező másokkal törődés nélkül. S persze felvet egy kérdést: vajon ez jó? Tudod, én mindig is hajlottam rá, hogy jó lenne egy nagy, olaszos család. mindenestül.

látom én annak a jelentőségét. valahol szeretném is. csak, ami elszörnyeszt, az az, hogy mi minden kellene hozzá. mert ha nincs, akkor baromian nehéz. Az eszme elvész a nyomorult gyakorlatban. Ráadásul marha nehéz is meghatározni, mi kellene.

pontosabban: ha minden nem lehet, mi a minimum. Meg lehet, csinálni, szorgalmas hangya munkával, biztos vagy kilencven százalékban meglehet. hogy mennyi év, élet kell hozzá, az attól függ. De először is az ember nem azzal akarja tölteni az idejét, az életét, hogy éjjel-nappal ezen tököl. hagyományunk sincs. sok tapasztalatunk sincs. s egyáltalán: ez az egész koncepció, ahol az ember részletekre kiterjedően mindig tudja, "megmondja", hogy mi kell a jó élethez, s amit én régóta ismételgetek? egyáltalán, honnan a fenéből szedem én ezeket, másoknál nem nagyon látom...

emberek milliói csak össze-vissza hadovásznak! baromság, baromi szétszórtság, s baromi következmények, én ezt látom. Hogy az egyén is boldog legyen, legyen saját freedomja, meg közösség is legyen, elsősorban a család, de persze annál több. barátok, szomszédok, ismerősök. nagy, máshonnan szedett jó példák is bejöjjenek: mások életéből, legyen az egy hír, egy könyv, egy film, vagy egyéb. Azt is alkalmazzuk.

s tényleg, egyáltalán, miért is kell ez? Mert, az embernek annyi mindennel kell deal-olnia. a lelkiismeretével például. születéssel, felnövéssel, párválasztással, na meg, figyelj! a halállal...s mondhatja, hogy a szülők menjenek a sóhivatalba, roszszak voltak, tehát törődést nem érdemelnek. (ami, többnyire abszurdum, persze). igen ám, de mi van velünk? a megoldás, hogy ezt elkerüljük, hogy ne legyen gyerekünk? - ergo ne legyünk szülők? Hát, rá lehet arra nagyon is b.…ni. Finoman szólva.

elég sok bizonyíték van arra, hogy ezek a renegát, vagy avantgárd gondolatok, hogy "nekem aztán nem kell senki", ez elég vékony jégen áll, (ha minden másra is azt gondolja, hogy hülyeség, nem úgy van, majd én, mindenki le van szarva), erre jön rá az ember. hogy van ilyen, de nyomorult, szerencsétlen, - azaz nem igaz.

s az ember, valahol, ha normális, szeretne egy igaz életet élni. "szeresd rokonod, felebarátod, ahogy tenmagad”. S itt vannak a modellek: falusiak, magyarok, külföldiek. ahol ugyanabban a házban, ugyanazon a telken, ugyanabban a faluban, ugyanabban a megyében, vagy ugyanabban az országban élnek - vagy nem, még az sem. itt vannak az urbánus, nyugati példák, ahol ugyanabban a lakásban, vagy külön-külön lakásokban, elszórva élnek. aztán van a régi, híres, ahol a gyerekek a városban, a szülők falun. netán, fordított, legújabb példák. aztán van, hogy a szülőknek is, a gyerekeknek is van falusi, városi is. hogy ebben tudjanak valahogy azonosulni. De hát, ez a szétbaszott történelem, társadalmi nihil, ez még az ötleteket is elhervasztotta, nem, hogy a valóságot. hol volt ilyenekre pénz? egy országban, ahol tövényileg egy embernek egy hold földje lehetett. micsoda egy Kambodzsa ez?

a szocializmus kizsákmányolta az életet. mindenki beadta a "közösbe", onnan meg valami szemét ellopta. Még azt a keveset is. Az endrédi ház... (1983-ban…)

s lehet jó, hogy nem sikerült. akár öt szoba se elég mindenkinek. miből lett volna ott minden? mindenkinek minden? Több ellopott discopénzből? jajj, ne. Így aztán mikor még a régi, megszokott, jó kis nihil is szétesett, (a rendszer, az ország, az értékrendszer, kitört a szabadság), neki lehetett állni, valamit élőről kezdeni. (1989)

először is kitalálni, míg nem késő…, hogy mi a bránert, aztán nekivágni, aztán szenvedni, szenvedni a hatszoros túlerőltetéstől, aztán meg gyorsan, félig se befejezve a munkát leállni, hogy még maradjon idő egy kis pecázásra. S olyan ez, mint a gubancos drót, amiből az ember évekig valahonnan levág egy darabot. s aztán mikor meg kéne egy jó hosszú, nekiáll kibogozni, valahol, valamelyik végén. s elég meredek. minden tekintetben. Végül is mi elkezdtük. de azt nem tudnám mondani, hogy most már aztán olyan jól állunk, hogy minden szezonra, meg minden alkalomra, bárkinek jó, mert olyan jól állunk. még sehol se vagyunk. De, ha mondjuk a koncepciót - legalább - előtérbe lehet hozni, talán van remény, hogy nem hordják szét se a tücskök, se a hangyák, s tovább épül. Lehet kóválygogni egyedül, vagy akár párosával is a világban. de mindenkit óva intenék. senki olyan előkelő, s szabad helyzetben, s kiváltságban nem volt, mint én, s ha én ide jutottam, talán érdemes odafigyelni...

egyéni szabadság, meg a közösség. Ez a két ló húzza az ember szekerét.

minden más megoldás, csak kitérő, beszúkülés, baromság. Sub-everything.

Apa

Kezdetekben, ljbs

kezdetekben,

még a pattintott kő előtt, ős-Józsikám megállt, olyan negyvenezer (lehet egymillió éve) a barlang bejáratában, s a szőrme almon váró nőjére lenézve, pillantásuk találkozott. s ezt kérdezte: akkor most mi, drágám? s szabad elmével kutattak a lehetőségek között. amiből az első, emberi invention született, minden nélkül, de minden nélkül: Love. lehet egymillió éves, a legősibb?

Apa

Motivációk demokráciákhoz, ljbs

well,

a fővezér beszél a tévében, Memorial Day. gyorsan megnyomtam a mute-gombot...

egyébként a hírek s percig tartott az NBC-N. főleg a 170 tornádóról, meg a helyi időjárásról volt szó. persze, Irakban áll a balhé, mire gondoltak? de amúgy az embernek - ebből - fogalma sincs, mi történik a világban. Amúgy mindenki piknikezik, big time. S senkit sem érdekel, semmi. S tényleg, azért néha fölmerül,

hogy addig, amíg az emberiség föl nem nő, addig jó e ez a fene nagy demokrácia, vagy szüksége lenne mégis, valami szülői felügyeletre, dadára? megoldhatatlan. S komolyan, én is mindig álmodoztam arról, olvasva a jövőből, hogy majd, ha mindenkinek lesz búgócsigája, meg sok kolbásza, akkor majd milyen vidáman játszik a homokban. s ami igaz, s nem hiszem, hogy olyan nagy baj is lenne ezzel. végül is India volt az, ahol valamiféle demokrácia ernyője alatt, viszonylagos békesség volt, meg még van is. jó erősre kitalálták... de hát - gondoljunk csak ebbe bele - ez is attól, hogy az ott élők - valahogy - "elfogadták" - a kasztrendszert meg a helyi törvényt. meg az összes következményt - egyesek kiváltságait, mások nyomorát. a két nagy vallás, a harmadik meg össze-vissza lebeg, hol alul, hol fölül, hol meg oldalt. de nem "az volt a baj". pontosabban "nincs baj". Aztán itt van az amerikai "demokrácia". amelyiknek jobbnak kéne lenni, mert hogy a legjobb Bill of Right, meg minden.

de hát ez se úgy van. az egyikben is, a másikban is rettentő különbség van, egyén és egyén között. s az egyikben a nép éhezik, nélkülöz mindenféle civilizált javakat, a másikban meg zabál, "plasztikát". Az egyikben Rámájanát néznek évszázadok óta, a másikban meg Popkornt. A tálban a tévé előtt…s nem csak ebből, hanem még minden másból, amit tudunk, az a következtés marad, hogy ja! ha! - elfogadjuk, amit mondanak, ha! -behódolunk, ha!-betartjuk a törvényt akkor demokrácia.

(az amerikaiba mindenki szerencsétlen, s elégedetlen, ugye. erre azt mondták, oké, mehetsz egyik kasztól a másikba, sőt. elvileg. a másikban, meg létrehoztak egy nagy közös lelki Mannát, többé kevésbé mindenki ugyan azt szopogatja. a falusi deszka színpadokon, mindenki számára elérhető a hinduizmus, az indiai Shakespeare, - az ismert előadásokban. sehol másutt nincs ilyen…) s még tegyük hozzá, hogy az egyikben, a száz nyilvánvaló, s közismert - a filozófusok által megmondott- betartandó kritériumból egy jó nagy részt deklarálunk, aztán valamivel kevesebbet, úgy-ahogy betartunk, akkor az csakúgy hiányos, nem teljes, mint a másikban...s volt itt egy harmadik nagy ötlet is, pontosabban még meg is van belőle egy: a szocialista demokrácia, egy harmadik részleges demokrácia kísérlet, Kínában.

s végül is ez a három szolgál mintául, szerte a világban, minden más apró próbálkozóhoz. szerintem. nekem, még mindig itt tartok, valahogy szaglik ez az egész, első kettő, sajnálom. Mert, mint ezidáig, minden erőszakszervezet: katolicizmus, királyság, monarchia, republic, - ez egy dolgot kívül hagyott: az igazság, az igazságosság kérdését. Szemmel láthatóan ezzel csak a komcsik foglalkoztak. s persze, nincs kész, nincs megoldva, közel sem. s felmerül, már az elején, hogy maga a kérdésfelvetés jó-e? S igen, igen, ha társadalmi berendezkedés jelenlegi állapotait nézzük, meg kézbe vesszük, amit tudunk, akkor a legjobb mégiscsak a nyugat európai modellemért mi emberek valóban különbözünk. aki jobb, az többet érdemel. ezt valahogy, elfogadom. Csak nem lehet a másik oldalra átesni. aki rosszabb, azoknak meg mi tartozunk, valamivel. ha igyekszik, ha jó, ha rendes,

(meg persze mi is hasonlóan), akkor kell neki adni annyit, hogy ő, az ő szintjén, éppúgy jó legyen, mint mi a miénken. kb. így látom. S persze, nehéz párhuzamot vonni, a szellemi igénytelensége meg a materiális igényessége között, s valószínű a legjobb megoldás, ha ezt nem is nagyon firtatjuk. inkább csak minden nap igyekszünk válaszolni a kérdésekre, kihívásokra. a Joti emberi joga körvonalazható. a Joti szociális helyzete körvonalazható. A Joti anyagi igénye körvonalazható. S van is erre pénz. nem az van, hogy ha neki adunk, akkor mi megyünk tönkre. természetes közösen kell tenni, egy ember, egy család nem tudja az megoldani, ez nyilvánvaló. De a magyar társadalom igen. a magyar nép igen. S ez nem a cigánykérdés. itt nem a Jotiról van szó. itt, mindenkiről szó van, minden állampolgárról, akivel, hülyeség következtében nem törődünk. Micsoda egy sokkoló, s abszurd gondolat volt, csak gondoljunk bele, amikor az Eu először azt mondta: oké, vegyük be a szegény rokont!?

what? s erre kimutatták, hogy attól mindenkinek jobb lesz…hihetetlen, nem? De hát ha így van, ez igaz az emberekre is, nem? egyes országon belül, nem? Több iskola - jobb megértés, kevesebb bajkeverésjobb egészség - kevesebb kór, költség, köpés, fogatlan, stb. többen dolgoznak, több a lóvé...,csökken az alamizsna, az uzsora, a jótékonyság, meg ezeknek a hiányában a bún és bűntudat okozta, fölösleges "ipari" szennyezettség. társadalmi szennyezettség, talán ez jobban kifejezi. Kint lehet hagyni a bójákat a vitorlásból, de attól lassabban megy a hajó, ez biztos. úgy is megy, de slampos, és fékez.na ennyi fér egy levélbe. apa

a tudás forrásai, lsbj

az nyilvánvaló, hogy több a gondolat, mint a szó. másképp: a gondolat birodalma, nagyobb, mint a nyelv birodalma. (példa erre, hogy egy másik nyelv szava adott esetben milyen jól jön, másképp még azt se tudnánk kifejezni…, "csak tudjuk"...

s vannak, lehet? - amit semelyik nyelv nem tud, csak mi, itt belül?) minden megszületik, meg fejlődik, ezt azért tudjuk. különösen, ami organik. S így van ez a gondolattal, pontosabban a tudattal is. ha azt mondjuk, hogy a nyelv egy eszköz, az egyik eszköz, mert van még másik is. például audio, meg vizuális, meg a tapintás, meg ízlelés eszközei, amivel a tudat fejlődik, tanul…s itt eljutottunk végül is oda, hogy miként, s mivel is segíthetnénk neki? Ha beszélünk, akkor tanítjuk a tudatunkat? Ha írunk, mi van azzal? ha olvasunk? ha megfigyelünk dolgokat, ha "tudatosítjuk" más érzékelésekből fakadó benyomásainkat? mi a jó, ha sok ilyen input van, s csak hagyjuk, menjen a maga útján, vagy ha kidolgozzuk? Elég évszakonként, különleges alkalmakor, vagy jobb naprakészen? Mindenkinek vannak tapasztalatai. Hogy mit tud okozni a megértés…a nem tudás, az áldott tudatlanság után, rögtön s azonnal a tudás jön. visszaút nincs. Akkor - meg nem

jobb ezen az úton tovább menni? S használni "minden" eszközt, mert attól nekünk jobb lesz? Ha valaki azt hiszi, hogy van itt valami "más", valami köztes út, úgy vélem, nagyon nagyot téved. Netán az egész életét eltrafálja.

Apa

Pénz meg gyerek, lj

hát igen.

valahogy úgy éreztem magam az utóbbi időben, mint az atomtengeralatjáró kapitánya, akinek valamilyen fatális félreértésből kifogy a rádióaktív üzemanyaga. már alig haladnak, de örökre még úgysem lesz elég. Egy elég nyomorult állapot, mondanom sem kell. S ez az egyik véglet. A másik meg, hogy valami hír aztán még is jön, hogy kapunk megint. s, annyi gyötrelmes nappal és éjszaka után, az ember valahogy szeretne visszajutni a normális elmeállapotba, valami lökést adni fonnyadó leveleinek, hogy a vérkeringés újra beinduljon. de, hát ezek után, fél persze. totál, s teljes, s maradéktalan hit, bizakodás, könnyedség már nemigen lesz, - hacsak…nahát valahogy így. S ebből kiindulva, óvatosan, de elkezdtem számolni. Még nem teszem közzé az adatokat, kicsit várunk, tehát csak a nagy kép: amit én itt látok, az a következő. Ha minden a tervek szerint megy, akkor, lesz egy új kompúterünk. ezen kívül: a pajta, az istálló, a kisműhely (mint fürdőszoba konyha?), a terasz, a kemence, az ebédlő, a kispince, a konyhaszekrények, a járda, A Sandra fűtése készülne el, s valamennyi faanyag, s valamennyi tüzelőfa. A nagyok, olyan nyolcvan százalékban. ez most itt főleg a pénzre vonatkozik, tehát hogy az majd mire elég. a munka nem biztos mind elkészül, de az is nagyjából, ill. már be lehet fejezni, pikkpakkpukk, A te pénzed megadva…ami, ugye azt jelenti, hogy nagyjából minden. ami azért funny. tehát, a következő menetben tartalékok. Azaz még faanyagok, még tűzifa, s főleg pénz. pénz élni, A Sandrának. s hazaköltözni. Hát, erről ennyi. Majd folytatom. kb. három és fél milcsi. a másik téma, a Borisz.három része van. Pont készültem, hogy mondom neki, azért észnél legyen ezzel a kertészkedéssel. biztos, hogy az akart lenni? Örökölte ezt, úgy látszik, tőled, s most bukkan elő. véletlen ugye ebbe keveredett, vagy a Jóisten? Nahát ez egy kérdés. (de hát, ott vagyok ugye én is, benne, természetesen…)s persze hezitáltam, hogy mennyire kéne végül is kiábrándítani. hogy mégis inkább ENSZ nagykövet, diplomata, vagy emberjogi főember kéne legyen. Valami ilyesmi. De aztán meg itt van, hogy erősödik. anyagilag, az önbizalma, ismerkedik önmagával, hogy mit bír, mit tud, mire képes, mik vannak, mik lehetnek - amibe ő jó, netán még menő is lehet. S én látok kapcsolatot a kertészkedés, az art, meg egyéb elvont, netán nekem jobban tetsző dolgok között. nyílhat arra onnan majd egy ajtó. a labirintust nézve, én látok arra is egy kacskaringót. S azt gondoltam, hogy kéne hagyni. mondtam neki dolgokat. hogy akár híres landscape-er is lehet belőle. beszélt a japán, meg az angol kert összeházasításáról. pénz is van benne. könyveket olvas. természettel művészkedni - végül is nem

rossz. s öt év múlva, tíz év múlva, húsz év múlva, meg közben még megannyi elágazás lehetséges. S hátha nála van valami jó összhang, amire valaki, netán ez a mostani munkáltatója ráharapna. Ki tudja. Végül is a pipogyaságnak, meg a lelkesedésnek lehet egy olyan egyvelege, ami előre mutat, előre vezet. a Mirkónál pont ennek van, s volt mindig lehetősége. s miután fejlődik, ez nyilvánvaló, meg van az esélye, hogy a mennyiségi változás, majd minőségieket hoz. Mondta, hogy befejezi a sulit, meg minden. leteszi a vitorlás vizsgát is. jogsija már van...na ilyenek. én nagyon izgulok, meg óvatosan lelkesedem, te meg, te gyaur, imádkozz. meg finoman örülködj is, persze. love you

Jack
mi van a szárító, a lé, meg a pofázás mögött, lj

nos, tegnap, ahogy hazajöttem kaptam meg az" öt leveles" levelet.

s köszönöm az elismerést, végül is. néhány megjegyzés: ami többnyire itt a szemem előtt lebeg, hogy valami élőt adjak elő, legalább is az én részemről. amit úgy lehetne lefordítani, hogy valaki, a messzi idegenben tudja, mi is van velem. valamit tudjon. mert "mit kezdünk azzal, ami hallgat?"

én, a magam részéről nem vagyok olyan nagyon oda az egésztől. lapos, felületes, minden sűrítési kísérletem ellenére. valamiféle slamposság érzetem van mindig.

egész nap, nem ezen gondolkodom. nem foglalkozom ezzel, mert ez a munka körüli lehetetlenség jár a fejemben. hogy jól csináljam. s nem könnyű, de van fontossági sorrend. Tehát ez csak valami melléktevékenység, mikor van egy kis időm. s megint, másodikként az lebeg a szemem előtt, hogy mi lenne, ha otthon lennék. reggel ott kelnék föl, este oda mennék haza, s a hétvégeken. s akár, hogy is igyekszik az ember elkerülni, de dolgok mégiscsak történnek vele, hall, lát, tapasztal valamit, amire reagál. lehet nektek olyan természetes, hogy észre sem veszitek, ahogy megjegyzéseket, észrevételeket tesztek dolgokra, élőben. nos nekem ilyenem nincs, még mindig nem igazán beszélek magamba…az, hogy mivel foglalkozom, meg mennyivel? Nem gondolom, hogy ebben lényeges változás lenne, legalább is nekem úgy tűnik, mintha mindig is ilyen lettem volna. inkább valami aktivitást látok, vagy dolgozom, vagy gondolkodom valamin. a munka sokszor legalább annyi "érdekességet" kíván, sokoldalúságot kíván. ráadásul koszos, fárasztó, veszélyes, s unalmas is tud lenni. csak hát muszáj. Ehhez képes valamin gondolkodni, valamivel foglalkozni, egy babapiskóta. Hogy más nem így csinálja? Hát ezt nem tudom. S sokszor felmerül bennem, hogy akkor mit csinál? mondod, hogy hangulatok, meg képek. ja, az jó, meg érthető is. s nem vagyunk egyformák sem, ez is igaz. tudok ezekről a különbségekről, ez mindig is volt. ugyanakkor elég komoly szubjektivitás is van ezekben, jó is rossz is. erre akkor jön rá az ember, mikor másokkal összevetésre kerül. s kiderül, hogy van

amit sokkal jobban, van amit meg hitványul alacsonyabb szinten csinál. s nem árt erre sem figyelni.na, kell mennyem a bányába.

ja, tegnap két nagy dolog történt: a Sharon is elkezdett számolgatni, s ami ritkán esett meg, hagytam ki is mondja. s a számai más összetevőkkel, de ugyan oda lukadtak ki, mint az enyém. sőt, még bizonyos lefaragásokat is kibuliztam, sutyiban.

amiben természetesen az a lényeg, hogy ez meglenni látszik, mert hogy nagyon fostam. túl nagy a tét, túl sok az összetevő, túl ingatag a nő, de most a dolgok nekem dolgoznak. pontosabban kezdenek teremni és termelni a befektetések, amiket szintén én tettem. ez egy hatalmas jelentőségű dolog, majd még visszatérek rá.

a másik: régóta egy háztartási gép szerelő előtt járok el, de soha nincs ott. nahát, a múltkor sikerült elkapnom, de csak hadovált. hogy majd így, meg úgy. hív. s semmi sem történt. nos, sikerült hazajövet elkapnom. majd szomjan, éhen haltam, koszosan, meg minden, de mondom most, vagy soha. nem engedem ki a markomból a Dezsőt. s addig-addig, amíg egy tízesért vettem egy tök jó állapotban lévő szárítót, s mondtam neki, hogy mi lenne, ha ott szétszedném. kiszedném, ami nekem kell, s kasznit otthagynám. nagy nehezen kihámoztam belőle, hogy kár azzal foglalkozni, hogy melyik part jó melyik évjárathoz, ki kell venni az egész organikus részt, s átraknám a mi bádogdobozunkba. Vezérlőpult, tyúkbelek, sok bizgentyű, fútőszál, motor, minden. kb. harmincféle kulcs, csavarhúzó stb. kellett hozzá, de megoldottam. megy haza, szerintem újabb tíz évre van egy drymedvénk megint.

na.

Apa

Tükör által homályosan, (a cigányokról), lb

well,

Az önarcképek, mint a "szerelmes levelek, nem tökéletesek"...

Néha, egy faramuci manusz néz ki a homályból, s az ember nem teljesen érti.

Persze, érti, ha akarja: a művész is ember, valami ilyesmi. mert, hogy ki másnak is jutna a mersz, ilyen szerénytelent festeni? Nos, itt vagyok, vén hülyeként, ami persze, tudom én, nem - a tól z ig. - rossz. de mégis. előttem is megmagyarázhatatlan, még akkor is, ha próbáltam megannyiszor. megmagyarázni? - ez egy jó szó? Miért szeretem a cigányokat, mit szimbolizálnak, képviselnek, alacsony, meg magas szinten, amilyen magasra csak képes voltam mászni. s röstellem, ez valami alapvető primitív bennem? hogy szeretem ezeket az embereket? - tényleg nem tudom. hogy lehet a világ ítélete ellenére szeretni valakit, aki egy társadalmon kívüli? outcast. az volt Indiában is. hogy lehet ennek pont az ellenkezőjét bebizonyítani? Kell hozzá egy két szuperagy kapacitás, nem? Én félek tőle. szeretném közzé tenni, megvédeni, de hogy?

De édes Jóistenem, nem segíthetek rajta, még mindig, ha hazajövök, egy szívrohasztó, agybontó, derékroggyantó nap után, s arra gondolok, hogy szeretnék valami tiszta vizet inni, valami eredetit, valami ősit, valami igazat, - még mindig az Andro Dromot teszem föl. Mert az egy tiszta forrás.

S szörnyű, de a teljes mentál-phisical realitim mindjárt lemegy békába. semmi tüske, semmi mellék gondolat, modern hinta-palinta: megapilis raszta, pizza-hűt punk, night club forradalmár fülbevalókkal, tűz és beavatás nélküli szalontetoválások, mind csak ócska blöffök maradnak. Amin átsüt egy másik kép, egy mindent átható jó.

S innen, tényleg azt gondoltam (volna), hogy olyan okos, (netán intelligens egy csávó) vagyok, meg "beautifull mind", meg minden. s megtalálom a világ nagy ütőerét, semmi deviancia, csak kielégítő normalitás, közösség a tömeggel, a néppel.

De nem így van. itt vagyok, "egyedül" ezzel a dologgal. Pedig, ráadásul, a másik képtelen dolog is itt van: én mindig azt gondoltam, hogy a másik megkérdőjelezhetetlen dolog, a Cohen, is cigány. Hát nem ő kornyikálja kétségbeesetten, hogy „where is my gypsy wife tonight?" A Dylan is. A Waits is, fucken mindenki őket keresi, hiányolja, legalább is az én fajtám. Akik azért nem akárkik, hm. Már tudom persze, hogy zsidó, ami meg csak bonyolítja a dolgokat, mert ő magát annak gondolta. S persze, tudom, hogy alsó-Society ad nekem, na, nem szavakat, csak öntudatlanul egyetértő lötyögést, de valahol, arra gondoltam, hogy egy Sartre fog kiállni, s azt mondani: oké, öcsém, jól látod. De nem így van. lehet, persze, a dolog nagyon is egyszerű: cigány vagyok? Valami elfajzott és úri, mi?

ki tudja, fehér cigány. junky. mint a fehér hipster. rettegve a rámért, fehér, megasokktól, a mások átfogóbb, grandiózusabb megértésétől - nnnnnna-na, nem a pénzen vettől…mert hát az igazság, ha jól tudom, jól értem, nem tartozik senkihez sem, az osztály nélküli.

de tényleg, könnyen el tudtam volna képzelni, fiatal, s szárnyaló éveimben, hogy akárhol is kiköthettek: a Vatikánban bíboros Ferencként, bálna vagy világmegváltó nemzetközi koprodukcióban, a Montmartre-on púposan, vagy a San Francisconak is kiöregedő ezeregy-éjszakájában, a Eric Burtonnal. a Sandokannal egy maláj vitorláson, egy imperializmustól eleve meg és elveszett, nevetségesen igaz forradalomban, vagy építve a Transzibériai Vasutat, ami egy hóhegy fehér mélyébe vész, fizetés nélkül, a munkásszállásos szerelemért, a népek jövőjéért, meg egy pohár másnapos orosz teáért. soványan, legalább... de hát, itt maradtam, ebben az alhízott amerikai és magyar kéthazában, azt hittem okosabb vagyok. azt hittem magasabb a standardom. azt hittem felérek a nagyok mércéjéhez, de a mai napig azon töprengek, mit is alkarhatott a Malchiadessel a Márquez? fene egye meg. jó lenne azért, ha valaki tudna néhány választ. s tudna nekem mondani valamit, amíg még élek. (hogy ne haljak meg hülyén, ahogy drága honfitársam, oly gyönyörűen mondja...)

apa

várok, s a hülyeség környékez..., lizs

"Na, azért", hogy írjak valami normálisat is. Valahogy tényleg rühellem, hogy elküldtem azt a levelet. Az igazság, hogy jól besöröztem, s ahelyett, hogy legalább másnap átnézném, csak úgy alkohol gőzösen elküldöm. Ami nem szép ugye.

De hát nem tudom visszacsinálni. Szóval, ezek a legnehezebb időszakok. Soksok héttel ezelőtt befejeztem egy házat, s most meg várok. Eredetileg május közepe körül az volt, hogy két hét múlva lesz egy másik. Akkor még reménykedtem, hogy a hazautazásomig levő négy hétben meg is tudom csinálni, pikkpakkpukk.

Nos, azóta ez csak csúszik, plusz kiderült, hogy a munka sokkal nagyobb, mint gondoltam. A néni, Sharon, az a neve, nem tudja megállni, hogy ne tervezze át az összes belső falat, meg minden. S most már nyolc-tíz hétről beszélünk, s még mindig nem tudtam elkezdeni, mert hogy az átírások, meg a bank meg a pénz, meg ilyenek. Remélhetőleg a jövő héten. A közben lévő időben meg az ő házát csinálom, minimál bérért…Képtelenebbnél képtelenebb dolgokat, miközben a néni tudja mi a helyzet, s a kihasználás egy nagyon enyhe káromkodás. Az új házon ugyan is szemmel láthatóan tényleg elég vastagon lesz lóvé, szóval így. De hát ennyi idős korára az ember már "nem hisz semmiben", sokszor még abban sem, amit lát. Igy aztán négy hét óta a legynagyobb megaláztatásokban is iszonyúan igyekszem példálózni, hogy biztos legyen. Ami ugye egy sokszoros teher, nem beszélve az fénysebességgel apadó léről is, merthogy a kiadások nem, hogy csökkennének, de plánesőt. Ezekben az időszakokban aztán mindenféle kis trükkök alkalmazása, és váltogatása van, s valójában mindet utálom, beleértve magam is. Piálások, zabálások, szakadatlan művészfilm nézések, meg hülyeségek szerte kürtölésé. Szóval elnézést, nagyon próbálok itt kitartani, s már azt se tudom néha, hogy normális vagyok e még. Azt azért tudom, hogy az égvilágon senki nem tud nekem segíteni ebben, magam kevertem ezt a bulit, nekem kell megoldanom. Régen legalább még jól bele tudtam magam élni, hogy "majd így, meg úgy, s úgy esszük a hurkát, mint a szájharmonikát..."De éppen elég bazdmeg volt már ahhoz, hogy az ember csak olyan óvatos duhaj maradjon, vagy még az sem. Nincs egy éve, hogy itt vagyok ezen az új helyen, s rengeteg erőfeszítésemben került, hogy valamit kihozzak belőle. Szóval változtatni már nem igen akarok. S akár mi is lesz belőle, ki kell tartanom.

Persze, van ennek egy racionális megközelítése, mindkét részről: az enyémről is, a nőéről is. Én ugye elmehetnék, s közben csinálhatnék valami mást. Lett is volna ilyen, de akkor meg annak a kockázata merül föl, hogy mind a kettő egyszerre bejön, s nem tudom megcsinálni rendesen egyiket se.

A nő meg közben azt tudja gondolni, hogy milyen rendes, mert nem akarta, nem annyira fontos, de mégis ad valami munkát, amíg várunk. Ami aztán persze oda fajul, hogy sutyiban az ötvenezret érő háza rendberakását megcsinálom ötért...

"Mindenki jóljár, nem? "A fő baj, persze, hogy ennyire kifele megyek ebből az egészből. Fél év, s kész. Szóval, semmi másba, ha csak nem muszáj, már nem akarok belefogni. "Jó lenne", ha ez így kiszolgálna…Szóval, akármennyire is rohanni fogok, a hazautazásom igencsak késni fog, jó, ha július végére…aztán otthon leszek egy hónapot, s még egy menet, karácsonyig. Aztán annyi. Visszamegyek magyarnak. Persze, kb. háromezer kérdés van itt függőben, amit addig meg meg kell, kellene oldani. Szóval van mit csinálni. (utólag meg majd úgyis kiderül, hogy mennyire "jöttem jól, Villám")üdv.

Jack

Jackbácsi biznisze..., lb

Köszönöm a bíztatást, jól esett. Remélem már csak pár napot kell várni, hogy elkezdhessem a melót. Volt egy jó nagy vitánk tegnap. Ettől mindig kiakadtam valaki duplájáért eladja a házát, s elviszi a villanyégőket is (kiássa a fákat, meg ilyenek).

Nagyban is szarevő, kicsiben is. Komolyan azt hiszem, hogy a kicsinyességgel lehet valamire jutni. Persze, vannak emberek, akik kicsinyességre rendelkezzetek már eleve be, az más, ott pont az az értelme a dolognak. Nos "finoman" emlékeztettem anyukát, hogy amikor az ezerkettes munkát kettőért csináltam meg, akkor nem kéne egy húszason annyit baszkódnia velem. Hazudozni, bujkálni, meg ilyenek. Ilyen barmot még egyet úgysem talál, akinek semmi más dolga nincs, mint hogy éjjel nappal s olcsón, az ő nyomorával törődjön. Híres mérnök ugye, de nekem csak egy fél óra alatt összevágott skiccet kell, hogy adjon, minden méret, meg ilyenek nélkül, s én abból is tudom, hogy egy nagy épület, szinte az összes belső falát megváltoztató átépítést, hogyan csináljak meg. Mindegy, nem akarok a részletekbe belemenni.

A lényeg, hogy van ilyen ember, aki semminek sem tud örülni. Pedig nem hülye, tényleg, de hát nő, anya, két kis tízéves ikerlánnyal, meg egy agyrákos, filozófia szakos építész férjél, aki egy nagy cégnél felhőkarcolókat tervez...De mindezt én baromira igyekszem figyelembe venni. Viszonzásul, pedig ő is tudja az én kakám, szinte semmi sem tesz. Mikor már kezdeten nagyon begerjedni, hogy most már tényleg ki kéne hogy fizessen, ezt mondta: mi a fenét hőbörgök, nem úgy nézek ki, mint aki mindjárt éhen akar halni…Aztán mondtam neki, hogy most már aztán tényleg elmehetne a bús p.…ba. Finomabban, persze, de nagyon félreérthetetlenül.

Érdek, persze. Nekem is, mindenkinek van. Csak hát ez egy együttműködésként indult, ahol dolgokban megegyeztünk. S persze, mindenkinek annyi baja van, csak próbáljuk már betartani a játékszabályokat. Valami ilyesmi. Na, csakhogy ilyen valós s realista dolgokkal is foglalkozzunk. Nyilván ilyen, s hasonló problémák mindenütt vannak, az emberi természet csak ilyen körbe a földön. S

még elég szerencsésnek tartom magam, hogy egyáltalán…, valakivel mégiscsak sikerül valami bizniszt izélni...

Mert volt ennél százszor rosszabb is, nagyobb szemétségek, nagyobb átvágások, stb. Csakhát baromira utálom ezt az egészet. Valójában nem vagyok egy jó biznisz ember, inkább egy nagy idealista. Tudom csinálni, mint a tehén, akinek szintén van négy lába, csak nehéz neki lépést tartani az ügetőn. Valami ilyesmi. S persze, itt van az idő probléma is. A nő hosszú távon gondolkodik. Ráérünk. Nekem meg itt egy fél év alatt kell, kellene a világot megváltani. Szóval a tét nem ugyan az. S persze ezt ráadásul nem is tudja... Na jó, ez kurvára unalmas kezd lenni, úgyhogy be is fejezem. Kitartok. Remélem ti jól vagytok. üdv

Jack

LEVÉL A RENDEZŐNEK, TUVALU

Sir,

I am 5, born in Hungary, live in the USA. I can say I saw almost all of the great films were produced, (German, Italian, French, Russian, etc.) and I can tell, Tuvalu is naturally one of the greatest. Our European history so multilayered of course not everybody understands it. But for this very reason, the knowledge of bucket forever can bring up gold, never enough details of our human existence. Looking around the world, we have to say, we need that. Refreshing reincarnation of the Good...

Very intelligent and superb artwork, congratulation.

Horrorábrázolások, Lynch-i módra…, lb

(előszó helyett: újra átnéztem, kicsit elvont, de nincs időm frappánsabban megírni. amit persze az olvasóra, tudom rak nagyobb terhet - mert oda kell figyelni. de jó lenne, mert azt hiszem, ez valami fontos téma. kis jóindulattal mindenki megteheti a maga korrekcióját, hogy értse, s elnézést) nahát öhülök, ügyi vagy. akkor most még egy feladattal több van. ki kell húzni. kellene venni > iván <egy ilyen magyar sürgés protektort, villámhárítós elosztót, de csak ha jó. nem tudom mennyibe kerül, de biztos van. amúgy a gépeknek is megvan a maguk élete, meg problémái. végül is én már nem látok olyan nagy különbséget élő meg élettelen között: egyik is egy szisztem, a másik is. s a kis kallantyúknak össze kell kapcsolódni, hogy működjön.

amúgy, meg az élet egy kupleráj. nem tudom, hogy más ezt, hogy látja, de az biztos, hogy a Lynch az így. nagy bölcsen sikerült megnéznem a Mulholland Drive-ot, mondtam, hát, annyira gyönge nem lehetek…s persze itt van ez a kérdés, hogy mennyire sötét, meg rémísztő, meg bűnös, meg korrupt, meg ..., felsorolhatatlanul zagyva ez a világ, s különösen ez itt. hatalom meg pénz, meg a kockázatok mértéke, ahogy a közelébe lehet jutni. lehet belőle kapni. s itt vannak a

sztárok, a jó példák, akik ugye azt sugallják, hogy meg lehet csinálni, létezik, van ilyen. De azt is tudjuk, hogy azért még a nagyokból is potyognak bőven. a kicsik ismeretlen katona tömegsírjairól meg senki sem beszél. s ami itt nyilvánvaló, hogy az egész szisztem így föl van fokozva. amikor már a pénz sem elég, akkor jön s hírnév, hogy lehetőleg végtelen legyen. s az ember másik világokra gondol, ahol azért ez jobban megy, de hát kevés ilyen van, ha egyáltalán. a korrupció elkerülhetetlen, azt hiszem.

s ha az ember nem Swarcenegger, Julia Roberts, Mel Gibson, akkor szembe találja magát a sötétségbe vezető futószalaggal, s valahol, végül is beszari módon, de a többség nem ugrik föl rá. Akkor meg csak egy proli marad. Ilyen csodás lehetőségek vannak. közhely, de mégis pár szó erről az "őrültről". Ilyen nincs", lehetne mondani. sötét, sötét, sötét. Pedig van. s az, hogy kinek a sötétsége, mert ez olyan, hogy ki hogyan fogalmazza meg, végül is mindegy. ezt lehet érteni. Mindenki, ha lehetőséget kapna, hogy filmet rendezzen, meg tudná csinálni a maga sötét vízióját arról, amit ő rossznak tart. de a csavarás nem attól van, hanem hogy ez mennyire egyéni. az kisebb furcsaság, amit valaki saját maga lát, mint mikor valakivel közöljük. a baj ott kezdődik. Mint mikor álmot mesélünk, nem véletlen van is ilyen a filmben…amiből, persze kiderül, hogy mennyire - minden hasonlóságunk - ellenére, különbözünk. s itt megint eszembe jut pár ember. Meg persze, hogy mit csináljunk a kuplerájjal. ami ott van, s mik legyenek az érvek ellene. két dolog persze: az egyik, hogy annak mekkora mértéke legyen. mert van olyan is. van jobb kupleráj, meg rosszabb a másik, meg hogy te meg én, mit csináljunk ezzel, azzal, valamelyikkel, netán bármelyikkel, hogy ne legyen olyan rossz mégsem. S persze, valahogy, kell valakinek a jobb víziója, amit alkalmazni lehet, amire hivatkozni lehet, s így tovább. de, ahhoz hogy tudjuk, hogy mi is a helyzet, mi ellen lépünk is föl, "mi is van akkor, ott lent?", c. kérdésre lehessen figyelni, kell valaki, aki csak tud csinálni valami jó töményet, jó sötétet, s mindenki számára érthetőt. S - egy megválaszolhatatlan kérdés, hogy az ürge önmagában is zavaros, vagy a helyzet ilyen? Valószínű mindkettő. valaki nem érheti a kuplerájt, ha benne nincs. a megfelelőség meg úgy is mindegy, "akkora", meg "olyan", úgy sincs. se zavaros, se sötét nem lehet egyszerre az ember. s igen, ez az egész Hitchcock - i képlet, ahol látszólag normális emberek - a jamesbondos mesékkel ellentétben - csupa hülyeséget csinálnak. S az életbe, biztos van kivétel. vannak emberek, akik hetven éven keresztül házasok, s ötven éven keresztül mindig ugyan azzal a vonattal mentek dolgozni. semmi sem történt. De, végül is a történet nem ezekről szól. ezek névtelenek, s érdektelenek. De mi van azokkal, akik valahogy unják a robot létet, s mindig kitalálnak egy okot, amiért lekésik a vonatot? a "bajkeresőkkel"? S akikből van bőven, magamat is beleértve. Mi van velünk? Nos, ott máris kezdődnek a bajok. Én értem, hogy ez az ember miről beszél, s nem árt néha egy figyelmeztetés. de biztos nem vagyok egyedül, aki erre azt mondja, hogy ja, tudom, értem, s hiába fenyegetsz, - nekem - mégsem "any-

nyira van" - hogy mostantól fogva aztán eltűnjek az ismeretlen rendezettek tömegében. pszichológia, a víz mellett, ez az ember másik nagy alkotórésze. s persze, olyan klisés, giccses, külsős, sznobos is az egész, nemegyszer a Godard, meg a Fellini jut az eszembe. "Kifulladásig", meg "Édes élet". La dolce vita. néhány a menekülési kísérletek közül: meneküljünk, vagy dögöljön meg mindenki…s persze, hogy lehet itt nem klisésnek lenni? A Tarkovszkij, a Bergman, a Fassbinder, a Herzog, - ezek a nagy gyökérkutatók. senki sem nézi meg őket, senki sem érti ezt a mélységet már.

a Lynch igen. s csinál belőle egy boltba kapható, öt perc alatt elkészíthető, fast foodot...A kérdés, ami még marad: segít ez, vagy ront? Biztos legalább van két tábor: az egyik, aki hány ettől, legalább is valamilyen formában. képtelen elviselni, pontosabban elfogadni s élni a sötétség eme súlyos tudatával. nem akarja tudatosítani ezt így. De, legalább én ezt így látom, vannak alkatilag sötét emberek. akiknek ezt természetes. akik ügyesen "realizálják" a kisnyuszi, kisbárány, őzike nyúzását. a rém, nekik is persze ott van, csak valahol messzebb az úton... nos, őnekik aztán keményen odakell vágni. nehezet, súlyosat, sötétet. s még akkor is... én, a magam részéről azt tudom nyilatkozni, hogy én a Rejtőt szeretem. Vannak a fák tetején csiripelő, meg a sötét iszamokban élő lények. az biztos, hogy én nem az utóbbi vagyok. Emlékszem, mikor még az ember komolyan, első ártatlanságában ilyen nagy kérdésekre figyelt, s elmentünk a F. gyulával a kis-Dunára. ami egy poshadt és rothadásig telt roncs, szemét, s ipari hulladék temető. de mint az indiaiak, a fiatalságunktól hajtva ezzel mit sem törődve, mi fürödtünk benne. innentől már csak az volt a különbség, hogy maradunk a felszínén, vagy megnézzük - ráadásnak - hogy lent is mi van? Én mondtam, finnyásan fölhúzgálva még a lábaim is, hogy nekem itt fönt bőven elég. A gyula meg szinte nem is úszott, lubickolt, hanem újra és újra lemerült, s fölhozott valami maszatos roncsot. S persze - ez is egy kérdés. Jobb tudni, mi van a mélyben? Vagy jobb hagyni? Azt hiszem, mind a kettőnek van veszélye. Van akinek a sok is elégtelen, akkor sem érti. én biztos nem ilyen vagyok. nekem kis, látszólag lényegtelen események is súlyos traumát okoztak. nekem egy icipici is elég a dráma megértéséhez. így aztán nem kell a Lynchet sokat néznem. Arról nem is beszélve, hogy megoldhatatlan kérdés marad számomra, hogy ez az undorító maszlag, amiben itt ez a társadalom nagy része él, egyre mélyebben elmerülve, ez nem e innen is táplálkozik…s ha jól tudom, csupán egy párizsi big time festő, a Suotine (jól írom?) festett hentest a nyúzott állatával. S persze, az örök dilemma: ettől a világ jobb lett? akkor a sok moné-mané után, hogy lett ilyen szár? Valakinek valami komolyabb merülést kell itt végezni? Igen, nem hiszem, hogy tudatlanság, legyen az a hülyeség megjátszása, vagy a még mindig kielemezhetetlen ismeretlen, azaz az ismeretek hiánya, nem gondolom, hogy egy megoldás az embernek. Végül is már mindent tudunk, tudhatnánk. a nagyok megmondták. ne keljen sorolni: Dante, Goethe, Shakespeare...de mégsem tudjuk. S láttam a Kofi Annan arcát, mikor a

Józsik lefikázták az ENSZ-et. Itt valami magasabb standard kell, amihez még további kutatásokra van szükség. minden területen, ahol a lánc valamelyik pontján felbukkan az ember...

apa

a jó öreg Nitzhe, lbjs

azért ez a Nitzhe nem volt egy hülyegyerek. különös egy egyed, lázadó, aki "nem bírja ki", hogy ne menjen el a legvégsőkig. kérdésig. s azt gondolom, hogy nem vagyok egyedül, aki elmondhatom, hogy mekkora intellektuális hatás volt ez, már korai ifjúságomban. valahogy segített létrehozni egy princípiumot, amit nem mindig és mindenhol tudok alkalmazni, de mindig próbálom. soha nem évül el.
s ime, itt van egy mondata, mondása, mert hogy az egész ember csupa ilyenekből állt. (s ott van a szerbantal, hát persze, kell olvasni) a fordítás valahogy így néz ki magyarul: akinek van miért élni, annak majdnem tökmindegy - hogy.

Nietzsche, "He who has a way to live can bear with almost any how."

A „két fajról", Frankl, ljil⚜

In one of his later speeches, Dr. Frankl declared: "There are only two human races -- the race of the decent and the race of the indecent people . . . Every nation is capable [of the] Holocaust." (rengeteg minden van itt. s azt hiszem, hogy nem elég pusztán végig futni rajta, foglalkozni is kéne vele, mert ez egy életbevágó, s akár már azonnal is hasznos dolog tud lenni. én szívesen beszélek róla, s fejtem ki a nézeteim.) hát igen. ez is egy új gondolat (még ha elemei - össze-vissza - ott is voltak az ember gondolataiban. a vadászokra gondolok, meg persze a többiekre…)

s - komolyan - felmerül, hogy nem e mindjárt az elején, ezzel az előítélettel kellene e kezdeni, mikor egyáltalán az ember foglalkozik vagy "szoba áll" valakivel.

Barom ember, én így szoktam mondani, de az angol megint jobb ebben, mert tudomásom szerint a "jónevelt", valahogy nem fejezi ki rendesen ezt a dolgot.

a Biblia megpróbálta megragadni ezt a dolgot, s eljutott odáig, hogy az Abel és Káin példájával jött elő. Józsibácsiék látták a gondot, de valahogy összekeveredett ez az egész. nem elég csupán azt meghatározni, hogy két pólus van. valahogy pontosabban definiálni is kell. ott a két embernél, típusnál, fajnál, fajtánál, annyira összezagyválódtak a tulajdonságok, hogy nehéz volt eldönteni, kinek a pártjára is álljon az ember. itt, most, ebben, már sokkal könnyebb.

ezt a levelet küldtem a Borisznak

Borisz, mindig öröm, ha írsz. Ugyanakkor elég nagy bajba vagyok, még mindig, hogy mit is mondjak. Egyik oldalon értékelem és méltányolnom a fáradságot, erőfeszítést, meg a sikert, ahogy feltalálod magad, meg haladsz ott abban az idegenben. Annál is inkább, mert tudom miről van szó. Aztán meg ott van, hogy nem írsz. Ha jól hallom, senkinek sem. Erre nincs mentség, legfeljebb kifogás. Veszélyes dolog, mert később az ember komolyan visszakaphatja, megbánhatja. Ez a másmilyen state of mind, ami fiatalkorában van az embernek, valami, amire én speciel emlékszem: a te korodban Félegyházán, minket se érdekelt senki és semmi anyával. A mi dolgunkat akartuk csinálni.

De itt mindjárt hozzá kell tenni, hogy mi komolyan pipák is voltunk, mert utálkozáson, megnemértésen, hülyeségen kívül nem kaptunk otthonról semmit, ott nekünk semmink se volt, ígéret se. S az volt bennünk, hogy ha miránk ennyire nem gondoltok, akkor basszátok meg. Örülök, hogy te magad akarod feltalálni a kulcslukat is, a kereket is, fasza. Pontosabban tudom, mindnyájan tudjuk, hogy köztünk azért olyan hatalmas ideológiai különbség nincsen, tudtunk valamit mondani, de az más. A dolgokat mi magunknak is, "tiszta forrásból", - ugye ezt magyarul így mondják - meg kell ismerni. Ez is oké. Igy aztán rémlátomás lenne, ha mindig csak szépen azt csinálnád, meg úgy ahogy mondjuk. Tényleg fölmerülne, hogy neked aztán önálló dolgod aztán nincs. Bár... Volt már olyan, - kedvenc régi rémképem - hogy valaki onnan indul, ahol a mester abbahagyta. Magasabbról. Mellékutak itt igazából nincsenek, külön igazságok, de hát erre is rá kell jönni. Hasonló gondolkodásúak hasonló célokat követnek, hasonló módon. Lapátolni legjobban lapáttal lehet...

Minden fasza, nagy gondot nem igazán látok, legfeljebb abban a mismásolásban, ahogy próbálsz, még mindig elbújni, kitérni, mismásolni ez elől az Apek dolog elől. Ennek a végére kell jutni, s ha lehet azonnal. Ez magától nem fog eltűnni, kevesebb se lesz, de inkább több. Tudomásul kell venni, hogy a szociális szférának van egy ilyen tulajdonsága, amit végső megfogalmazásban uzsorának hívnak. Kredit kártya, kölcsön, haladék, szívesség kérés, s társai. Egyik sincs ingyen. Ebben nincs morál. Itt haszon van, s valamiből mindenkinek élni kell. Van, aki nem megy el Angliába gödröt ásni, hanem megnézi otthon a reggeliző asztalnál a paragrafust, hogyan lehet a csávót levenni. S szépen lepötyög egy levelet. Vitába szállni?

Azt is lehet. De legjobb a motherfuckert kidobni a lavórral együtt.

Nekem ez a tapasztalatom, megszámlálhatatlan. Fölvettünk ötezer dollár second mortage-ot Charlestonban a házunkra. Az mindjárt ötezer öt lett, a kamatokkal. s kaptunk négyezret, mert hogy a "kezelési költségek". Beváltani egy csekket a Westre Unionnál harmincöt százalék levonással jár. Ha valakinek nincs bankja, vagy az éppen zárva van. Miért? Hát az uzsora. Azóta, se kredit kártyánk

nincs, se hitel a házunkra, semmi. Egy fucken fillér adóságunk sincs, semerre. S nem is lesz.

Én, meg az Uzsora, az kettő. Van itt egy gyerek. S ez így van, ahogy mondom.

Elütötte egy autó. A bordái, a kulcscsontja, a medencéje, s a koponyája tört be, tízenhat éves volt. A pasi továbbhajtott, nem állt meg. Majdnem meghalt. De a gázoló egy katona volt, jó hadi ügyvéddel, a gyerek meg egy kis proli kölök, az anyja börtönben, az apja drogos, úgyhogy még a kórházi költségeit sem fizették ki…Aztán itt van ez az elveszés a részletekben. Ez engem is rettentően fenyeget állandóan, s baromira nehéz, nem összekeverni a dolgokat. Nem alternálni a célt. S ugye tudjuk, hogy miért mentél oda. Te mondtad. Szemlátomást helyesen döntöttél, hogy ott vagy. Jól keresel, meg minden. Hosszabbítod a féléves terved is. De ne gondold, hogy akár egy féléves, akár egy egyéves mélymerüléssel is akár most majd minden meg lehet oldani. S oké, az ember smart, de azért vannak limitjei. Nem kér, s fogad el segítséget. Nem szed föl egy gazdag picsát. Nem lop, nem hazudik, nem csal. Kényes is, finnyás is, kényelmes is. Lehetőleg mindent egyszerre. Hát ez nem megy. Mégha nem lenne az Apek, akkor se. Végül is nem hókuszpókusz, lehet tudni, mi van, mi kell. Mit kell csinálni. Négy-öt dolog, ami a lényeg. Én így látom:

kifizetni ezt a szemét céget, annyi pénzt összerakni, hogy élvezet is legyen, kérni se kelljen, megcsinálni a diplomát, vitorlás vizsgát stb., meg "nyaralni". Ez csak harminckettő összefüggés, át lehet látni. Hogy mit, mikor, hogy stb.

S hidd el, ez nem a mi alkatunk, hogy egy ilyen alattomos hernyóval fogócskázzunk, mindig ő győz. Kivéve, ha kibasszuk, mint a macskát szarni. Akkor kész, vége.

Egyik oldalon, lehet "nem járunk jól", többet fizetünk, mint a rendesek, szervezettek, okosak. Az előrelátók. De mi lezserek vagyunk, azok is akarunk maradni, s már megint: "kint is bent is egyszerre, a macska nem foghat egeret". Szóval ki kell fizetni, s menjenek az anyjukba. Nézd, mindegy miért, meg hogy s ne is keveredjünk újra ebbe, - ezt te csináltad. S neked kell megszabadulnod tőle. Semmilyen csoda nem fog történni. Vannak esetek, amikor vagy a káposzta, vagy a kecske. Egy biztos, én soha nem feküdtem leaz adóhivatallal, pedig volt itt egykét kanyar. Itt is, ott is. S nem, hogy én fizettem nekik, de ők nekem…Én ebben látom a poént. A legjobb, - s ez minden nyilvántartásra Kafkailag vonatkozik, - ha abban nem szerepel az ember. Én még mikor egy totál ártatlan dolgot visszaviszek a boltba, s kérik a számom, akkor is rosszat írok be. Basszák meg, én utánam csak ne jöhessen senki.

Azt sajnálom, hogy nem dumálunk többet, de biztosan van ott sok más dolog, ami fontosabb...Amúgy meg jól csinálod, csak ne téveszd el se a célod, se a lépést.

love

apa

Jackbácsi hétvégéje, lb

Hát itt van egy hétvége története. Nem jellemző, de előfordul. Balhé minden nap van, de azért ennél kiegyensúlyozottabb szokott lenni.

Az egész nem kívülről van, hanem ahogy én megélem, mert talán az a lényeg. A külső történet meg amúgy benne van ebben. Szóval várok erre a melóra, tingilitanglizok itt idestova egy hónapja. Annyira azért nem szörnyű, anyagilag, egy jó átlag, de ugye nem azért vagyok itt. Basszam itt a nénikém. S a Főnénim legutolsó benyögése az volt, múlt csütörtökön, hogy jövő héten szerdán. Ha minden jó megy, el lehet kezdeni…Ami ugye öt nap. Hát ez egy őrület, gondoltam, s totál pánik kerekedett úrrá rajtam. Mi a bránert fogok én öt napig csinálni? Gondoltam, pakolok, meg ganézok, meg utána nézek a hazaköltözés-honosítás rejtelmeinek, meg hogy van e már valami más szállítás, mint a repülőgépen való cipekedés. Az új vámügyek...?S szorgalmasan neki is álltam, órákig ezzel, meg órákig azzal foglalkoztam, hogy szörföztem, s telefonok Vám és Pénzügyőrségekre, a világ kikötőibe, meg ilyenek. De egyszer csak ez is elfogyott. Szorongva s önutálattal néztem ki a hőségtől rogyadozó utcára. S ekkor megszólalt a mobilom. Nagyon nem szokott, amit kimondottan élvezni szoktam, ha van munkám. S egy mérnök hívott, akinek egy harmadik mérnök ajánlott be, s ahol a második és negyedik mérnök is dolgozik, akikkel volt, meg még mindig van szerencsém. A negyedik egy mexikói vagy filippin (ez soha nem derült ki) nő, Sylvia c. szép névre hallgat, idősbödő, görbe lábú, bársonyos hangú, kacarászó, beszari. Van neki egy gyermekalkatú, kopaszodó kis férje, aki Wrightnak, vagy Corbuizénak képzeli magát, netán az is, ezt se tudom. Nagyon rámkaptak, mindent beígértek, nagy nagy dolgokat, csak közben csináljam meg gyorsan és olcsón még ezt meg azt a szart. Mondták, hogy de remélik nagyon szép lesz…Mert hogy ők oly régen várnak erre, de nagyon igényesek. S majd lesz munka, szétszedjük az egész házukat. Hát, azért a pénzért, megcsináltam én rendesen, de hát makulátlan az biztos nem lett. Kifizettek, de mély szomorúság árnyai voltak a szemeikben. S ezzel véget is ért a kaland. Olyan nyolcvan kilométerre volt, életveszélye autópályákon, a tüdőrákos öreg vanemmel, úgyhogy valahogy nem is bántam. A házuk is valahogy olyan büdös volt…Dávid, úgy hívják a nagydarab olasz származású ajánló embert, aki jovális-jólelkű néhai hentes nagybátyámra emlékeztett. S na, ugyan ez ajánlott ennek a Franknek, aki meg egy német-származék. Ezek szerint olyan nagyon azért valamit mégsem baltáztam el?

De, itt, ebben az irodában dolgozik Breed (ez a neve, magyarul ugye kenyeret jelent…) ember, aki a Főnéni férje, s mint ahogy már írtam, agyrákos, kopasz, s filozófiát végzett. Kibaszott cinikus, ezt találta ki magának? megoldásul?

S mondtam is a Főnéninek, aki még mindig a Sharon névre hallgat, sajnos, -hogy nehogy azt higgye aztán hogy nekem a p.…ba nincs munkám, volna, lenne, van is, s már nagyon tele van az összes hócipőm, rá várni. -Igen? - aszondja. -Igen

- förmedek vissza, - méghozzá az egyik abból az irodából, ah az urad is dolgozik…Hadd egye a kefét. Nahát mondja ez a Frank, hogy mi. A tavalyi hurrikán okozta kátrány zsindely töredezettség, a tető szélén, meg valahol egy kis eresz gond. Jó, mondom, megtekintem. Aznap negyven fok volt. Az összes trópus itt dekkolt. Észre sem vettem, itt pötyögtem bent a hűtött cigifüstömben. S kirohantam, mint a Zrínyi. Pont a délutáni csúcs kezdődött, a mikrobuszban hatvanöt fok. Egy órás állj-meg-ereszd-meg után odaértem. Jó kurva magas, képtelenség. Éreztem, ez nem fog menni, s mikor már az első félóra múlva csöpögött a lé az orromon, komolyan vádolni kezdtem magam. Hogy nem teljesen vagyok normális. Nagy nehezen hazavánszorogtam, s szentül megfogadtam, hogy ezt aztán nem fogom megcsinálni. Lesz ami lesz. Ez volt pénteken. Erre megszólal a mobilom, megint. Egy régi, kedves, fóka kinézetű hölgy kuncsaftom valami rokona, sokáig nem értettem kije hívott, hogy valami ajtó-izélések. Ezt se értettem. Na mondom, ez belső munka, ezt megcsináljuk. Megy az idő, meg kiszakadok a barlangomból, meg társai. Mondom neki, valami hölgyemény, nagyon dzsesszes stílus, hogy vagy most vagy soha tudom megcsinálni, mert hogy. Meg milyen kifogása van. S tovább dzsezzel, s mondja, hogy semmi, csodálatos. Hát, mondom, akkor én megveszem az ajtót, amolyan gardrób, mint közben pontosítottuk. Mondom neki, nyolcvan ruppó. Gyönyörű, válaszolja. Rádumálom egy egyszerűre. S ekkor felötlik bennem kis utcagyerek munkásom képe, aki már valahol éhezik addigra. Ezeknek soha nincs pénzük, napról napra, ismerjük. Azt se tudja kivárni, hogy a hétvégén. Minden nap kell fizetni. Sőt, reggelre már megint nincs egy kanyija se, hogy vegyünk neki egy szokásos reggeli hamburgert. Délbe is, este is azt eszi. A ritkásan betöltött zöldségeket az ablakon kidobálja. Ha netán mustár van benne, azt egy papírszalvétával törli ki, s azt is kidobja. Mondom, szegény gyereknek kéne egy kis lét csinálni. De hát mondom, ebből a nyolcvanból? Amúgy is, fingja sincs mit meg hogy kell ezzel, tehát segíteni nem tud.

Kinézek az ablakon, sötét felhők jönnek, s mondják lehűl az idő. S másnapra kitisztul. Ideális idő aszfalttető javításra… (Próbálom itt felsorolni a motivációkat…)Namármost. Kicsit bonyolult. Csütörtökön, mert hogy úgy is lötyögtünk, először megszereltük az évek óta esedékes dudámat, aztán imígyen kifogyva a dologból, elmentünk kicsit vásárolni, nézelődni. S kis bizniszem fellendítése okából, vettem ennek a kölöknek egy mobiltelefont. Százhúszba került, de felét visszaküldik, rebate, ezt nem tudom, hogy van magyarul. Szóval, hogy tudjam elérni, ha kell.

Ő ilyet magától nem tud venni, mert az összes hitele húsz évre előre el van kefélve. Pedig még csak tizenvalahány. Kártyás, tehát nem tud átvágni…. S persze örült a kis csóri kölke, mindjárt az összes havert föl is hívta. Mondom neki: - Pat, (Patric), én nem bánom, élvezőkéd, de annyit hagyjál, hogy én tudjalak hívni, oké? Hát persze. Nahát fölhítam. S ekkor még minden oké volt. Mondom neki: - Pat, van itt egy meló, tető, akarod, hogy csináljuk?

-Ja, hát persze, mikor? - Mindjárt hívom a fószert, még kell találni zsindelyt is, de ha azt mondja oké, akkor vasárnap. - Az jó, - válaszolja, - akkor vasárnap. Gondoltam szombaton megcsinálom az ajtót, vasárnap meg odamegyünk, s ha nagy bazdmeg van is, hétfőn-kedden be tudjuk fejezni. Hogy tudjunk a nagy melón kezdeni szerdán. Fölhívom a faszit, s aszondja kell beszélni az asszonnyal, az a főnök. Mondom hát persze. Majd visszahív. Olyan gyorsan azért ez nem szokott menni, kicsit titokban reménykedtem, hogy nem fog. Elképzeltem magamba, hogy ez a lökött és sovány gyerek lepottyan, az akkor baszhatom. A nagy létráimat is ellopták, s ami maradt, fogalmam sincs meddig ér föl. Venni - létrát - meg biztos! - nem fogok. Szóval bonyolult, veszélyes, meg amúgy is. Ja igen. Ugyan fingom se volt, hogy ott mi is van fönt a tetőn, mert ugye föl nem másztam, még csak az kéne, de minden eshetőségre azt mondtam a Franknek, hogy ezeregy. Ebben már nagyon profi vagyok. Megsaccolni a középrohadtat.Na, szóval éppen az áruházban vagyok, tolom kis kocsimon az ajtócskákat, mikor hív a csávás azt mondja: beszélt az asszonnyal, s azt gondolják, hogy az ár, az nagyon Fear, (?), s rajta. Már előzőleg kérdezte, vajon hol lehet ilyen zsindelyt találni. Gőzöm se volt. De azért, hogy ne nézzek ki nagyon amatőrnek, mondom hát a Home Depo-ba. Ahova én is járok. Nos hát odament, megtalálta! s vett egy köteget. Van ilyen? S ahogy beszéltünk én is megtaláltam, valóban ott volt. Gondoltam kéne mégegy, minden eshetőségre, de nem vettem. Valami zavar volt a tudatalattimból.

Na, mondom fölhívom az én kis boy-omat, s mondom a jó hírt. Hát, nem működött a telefonja. Semmilyen üzenet, csak valami punk zene, meg egy beep.

Nahát eltérültem feléjük. Trailer park, ugye, beindult a hétvégi sörparti. Ezek a proli népek azért még tudják, hogy kell élni…Viszont az én fiam, az nincs. Eltűnt, senki sem látta. Innentől kezdve súlyos és életveszélyes fenyegetéseket hagytam üzenetként, kemény káromkodásokba és átkozódásokba csomagolva. Jól elment a nap, hála az égnek, s két óra lett, mire befejeztem a Lynch hosszú thrillerjének nézését, a Mulholland Drive-ot. Az ember néha nem normális. A Lynch se, de én se. Szombat reggel aztán örömmel fedeztem föl, hogy jó kis borús, s hűvös idő van. Ráérősen pöcsölődtem, tízre kellett mennem ajtót cserélni. Fiatal kis boltos lány, a lánya az feljebb említett idősb hölgynek. A boyfriendje nyitott ajtót, bebugyolált lábbal, mert hogy kificamította tollaslabdázás közben. De kitotyogott, s elment reggelizni valahova. A leányzó közölte, hogy ő meg megy a zuhanyba, mert rohannia kell jógázni. Én csak csináljam a dolgom. Fél órás meló. Régi ajtót leakaszt, síneket lecsavaroz, s újakat meg föl. Enyhe kínlódások, de az mindig van. Hetven volt az ajtó. Az én pénzemen. Az ifjú hölgy végez a zuhannyal, én meg az ajtóval. S kérdi: - akkor írhatok egy csekket nyolcvanról? Mondom meg hetvenről. Azaz százötven, csak már nehogy félre értse. Eszkhumálások, ja-je-persze, meg bocsánat. Nagyon happy, meg boldog, meg gyönyörű, meg csodálatos, fennkölt is. Hogy ilyen gyorsan, meg azonnal, meg minden. Na jó, erről ennyit. Hát, tekintettel a szép időre, - esőt jósolnak - meg

hogy még csak tizenegy sincs, mi lenne, ha megnézném az én fiamat a trailert parkjában. Ráérek, nem? Hát nincs. A bátyja van, ő az aki el szokott tűnni, de most ő van ott. Hosszúhajó, halkszavú, egyszálbél. Wes, az a neve. Tetőfedő. Pontosabban tetőfedő segédmunkás. Szögel, cipel, meg takarít. De nem fél, - mondja - s meg tudja csinálni. Na mondom, biztos, ami fix, nézzük meg. S azt mondja, no problem. Mint egy kis majom fölugrál a tetőre, egyikről a másikra, mint az akciós filmekben. Mondom neki, azért ésszel öcsém, de mondja, no problem. S visszafelé mondom neki, hogy azért, ha a tesója előkerül, azt nem hagyjuk ki a buliból, s holnap, azaz vasárnap nekivágunk. Nem akarok semmit kockáztatni, hogy netán rossz idő lenne. hát persze, - mondja. Még próbálom hívni a kis gazembert, de aztán belefáradok a punkzenébe, s föladom. Itt van az öcs, aztán kész. Aznap éjjel fél háromkor, hallom csörög a mobilom. Lent a nappaliban. Tudtam ki hív, hát a Wes. Reggel nem is szívesen vágok neki meghallgatni. Most mi lesz? Jön vagy nem? De azt mondja, "hogy rájött, neki reggel van egy kis elintézni valója, amit elfelejtett, úgyhogy egy kicsit később menjek, nyolc helyett kilenc-féltíz felé. "Ja. Fél háromkor még bulizott, reggel meg alszik. De azért reménykedtem, hogy addigra összekapja magát, mire megyek. Fél tíz. Az ajtó zárva. Derült ég, csak a madárcsicsergés töri meg a vasárnap délelőttöt. Egyáltalán itthon van? Fölhívom. S fölveszi! Alig értem mit mond. Próbálok arra apellálni, amit mondott. Mondom - fél tíz Wes, te mondtad...! Adjak neki tíz percet. Mondom - Sure. Ez már jó, ez már megvan. Odaérünk, még mindenhol mindenki alszik, vagy pizsamázik. Bemutatkozom a tulajoknak, öreg fószerek, mint én. Mondják, csak nyugodtan, baszkódjon. Eligazítás, szerszámok, létrák, s a gyerek nekiáll. Mondom neki, hogy kap két kilót, de aztán rendesen…Ötvenet szokott kapni egy napra. Vigyorog.

Az ereszt addig nem tudom csinálni, míg egy helyen kell neki a létra. Jó marha magasan van, magáról a létráról nem is lehet elérni, csak ha fölakasztok rá egy erre készült kengyelt, s fölteszek rá egy padlót. Akkor talán.

Olyan félnaposra saccolom a dolgot, tehát van időnk. Jó sok pénz, nem kell elkapkodni…Kész, próbálom az állást, de nem megy. Egy fönt kiugró sarok, egy fa szétb...ta az egész mindenséget, s nyilván tökéletesnek kell lenni. Még ha a földön lenne se lenne könnyű. Szóval kell egy jó állás. Van egy barom hosszú kötelünk, meg egy rövidebb. Mondom a gyereknek, hogy kösse ki magát, ahhoz kell a hosszú kötél. Keresem a rövidet, hát nincs. Eltűnt, nem is értem. Föltúrom az egész kuplerájt, sehol. Egy órát ezzel töltöttem. Azt találtam ki, hogy ha a környező tölgyfákhoz innen-onnan kikötöm a létrákat, akkor valahogy a sikamlós ereszen odafönt meg fog állni. De nincs kötél.

Közben dél közeleg. Mondom, én elmegyek veszek egy kötelet valahol. Meg hozok kaját. Mit szeretnél, kérdem. Hamburgert. Közel vagyunk a beachhez, millió hajósbolt, de kötél nincs. Egy boltban veszek sültcsirke darabokat, káposztasalátát, meg egy bucit. Mi a fasz legyen a kötéllel? Egy darab széles, s rövid padló is kéne...

Föl le furikázok, építkezést kerek. S hoppá, van egy. Nagy lezseren besétálok, sehol senki. Körbe csak nagy üdülők. S találok egy másfél méteres padlót, tökéletes. S nini, amott meg egy jó hosszú vékony drótkötél. Nahát, ezzel megvolnánk, minden van.

Megyek vissza, eszünk. Aztán nekiállok valami zorbás műalkotásnak, elég jól néz ki, még kicsit jobb is mint a filmben, amivel a hegyet próbálta világhírűen „kibelezni". De nyugtalanságom nem oszlik, mert tudom, hogy túl közel leszek a falhoz, egy picsányi imbolygó kis trambulinon, ami hagyján, de ki kell nyúlnom, az meg nem fog menni. De kibaszott makacs tudok lenni. Fölmászni erre a baszásra csak úgy nem lehet. Dagadt is vagyok, merev is. Mindegy, élére állítom a padlómat, felkúszok, ráállok egy lábújjal a látra tetejére, lebillentem a padlómat, s totty, rajta vagyok. Műanyag burkolat az ereszen, s kinyílt mint a tubarózsa. Bevágások, skiccelések, hajtogatások, s minden eldeformálódva. Szerszámokkal teli öv a derekamon. Nos, ez olyan két emelet magasan. Egyik ujjammal benyúlok a burkolat mögé, s az első ujjpercemmel belecsimpaszkodok a falba. Végül is azért még erős vagyok, nem? - bíztatom magam. Valami lesz. Nos, mintha színielőadás kezdődne, eddigre az összes szomszéd kitódult az üde délelőttbe. Én meg ott csimpaszkodom egy ház sarkán, kötelekkel kipányvázott trambulinomon, s a másik kezemmel próbálom a fejem mögött az összepöndörödött részeket kisímogatni, meg össze nyomkodni. Görcsöt kap a csimpaszkodó ujjam. Egy feszítővas elszáguld a fejem mellett, kicsúszott a Wes kezéből.

-Sorry, mondja. – It 's oké, mondom.

S ekkor, - nem azért, mert annyira szégyelltem volna nevetséges pózom, ha megy. Hanem azért szégyelltem, hirtelen el nevetséges pózom, mert nem megy. Ha megy, faszomba. S különben is, az egyik létra vészesen kezdte benyomni a ház még jó burkolatát, s felmerült, hogy mindjárt a nappaliba fogok kikötni, ahol ezek a Reagan temetését nézik. Hát itt adtam föl. Megdönthetetlen érvek, end of freedom. Súlyos determináltság. Fölbillentettem vissza kis trambulinom, s remegő térdekkel lekúsztam. Kicsit mindjárt le is feküdtem a kerti padra. Elég szép bárányfelhők úsztak az égen. S mint már annyiszor, felmerült, hogy mi a bánatot csinálok én itt? De hamarosan ismét felülkerekedett társadalmi és szociális felelősségem. Mint már mondtam, létrát venni, ötszázért? - , az nem...Közben - már biztos véget ért a temetés - a tulaj kijött. Hozott nekem egy jégkockákkal teletöltött poharat, inni.

- Hogy megy? - kérdezte. - Minden oké, mondom. - Hogy fogod tudni kijavítani ott azt az izét, - kérdi. - Mondom: - ebben nagyon jó vagyok. Soha életemben nem csináltam még ilyent. Körülnéz. Nézi a tákolmányom. A létrák lába alá a nőtől elhozott régi ajtódarab szabdalmányaim vannak téve. Még semmit sem csináltam vele. S látom, valami szorongás féle önti el. Még egyszer rákérdez, mert hogy egy mérnök. Szófiába terveznek egy hotelt. Muszáj belemennem a részletekbe. Aszondja, hogy ő azt hitte, hogy az egész baszást ki fogom cserélni…Á, -

mondom - fölösleges. De figyelj ide, összerakom, megnézed, ha ne szereted, akkor onnan folytatjuk. Csóválja a fejét. Ez egy olyan különleges géppel, a helyszíni követelménynek megfelelően hajtogatott idom. Ilyen gépem soha nem volt, s nem is lesz, for tuti. Hallgatunk, nagyon ciki, ebben nem vagyok nagyon bajnok, de most ki kell bírnom. Telnek-múlnak a perecek. Közben lemászik a gyerek, s közli, hogy a magasabb részt föntről nem tudja megcsinálni, már minden forró, csúszik lefele, az ötödikről nem szeretne fejest ugrani, kell létra. Eredetileg én is azt gondoltam, hogy ez képtelenség. Egy magas, öt emeletnyi, meredek tetőről ki kell hajolni, fejjel lefelé, kibányászni a törött zsindejeket, s újakat rakni, szögelni. De hát ő mondta, hogy lószar, semmi az egész.

Súlyosan nézek rá, hogy mi lenne, ha most egy kicsit befogná a pofáját, el is hallgat.

Allright, - adja fel partnerem, próbáld meg. S itt már nincs mese. Kicsit kifejezem rosszallásom az én segédemnek, amennyiben alábecsülte a dolgokat. De, magamban belátom, hogy ez egy jó kis bazdmeg. Egy óra.

S eszembe jut, mi lenne, ha bérelnék egyet. Telefonálás a Home Depóba, egy sincs bent, ki vannak adva. S ekkor jön a rohadjon el a cápa foga, s mondom, oké, megyek és veszek egy kibaszott új létrát. Mondom a gyereknek, hogy közben összeganézhat, meg bontsa le a remekművem, mire visszajövök.

Két óra. Jó nagy a hőség. S elkezdek száguldani, mintha Óbudáról, Kispestre mennék. Csak parádés autók mindenütt. Mindenki kókadt a sok, ebédre zabált fastfoodtól. Az össze lámpa piros. Mindenemen folyik a víz, egy tócsában ülök. A létrabolttal szemben van a Sam'a discont áruház, berohanok karton cigit venni. Meg két rövidgatyát, mert ott olcsó, s az összes régit fölette a "nemi váladék". (ez egy régi, kiskunfélegyházi anekdota, egy panaszkodó emberről, akinek a felesége állandóan bugyogóért reklamál, mert " az összeset megette a nemi váladék") Jajj. S mondják, lejárt a tagságim. Szóval, cigiért ugrottam be, vettem két rövidgatyát, egy tagságit, száztíz dolcsi. Ez fasza volt. Aztán létra bolt, ahol hív a Wes, hogy mi a fasz van már? Megveszem ezt a jószágot, ez valójában egy tűzoltó létra, kb. tizenöt méterre lehet kihúzni. , ami ugye már az ötödik emelet. Aluminimum, de ekkora már kurva nehéz. Visszafelé már jobb, csak a lámpák fele piros. A kölyök a kerti padon alszik. A létráim ugyan úgy, ahogy hagytam. De összetakarított. Na, mondom, mi lenne, ha csinálnák valamit. Ezt az egész romammunkát be kell ma fejeznünk. A Pat nincs meg, egyedül meg nem tudom ezt a dögöt fölállítani. S megint kijön a tulaj. Csóválja a fejét. S mondja, hogy ő marha jól ismeri a feleségét, s az azt mondja, hogy az amit csinálok, az nem lesz jó, ki kell mindent cserélni... Mert hogy el akarják adni a házat, s így nem fogja senki megvenni - ósszetaknyolva. Koncentrálok. Tartjuk a nagy létrát. Kell, hogy lássa, milyen nehéz. Mondom, ne aggódjon. Szótlanul elmegy. Kutatok az emlékeim közül. Végül volt már ilyen, nem is egy. kell bízzak magamban, fenébe is. Kiderül, hogy néhány ágat le kell vágni, ahhoz, hogy fel tudjuk állítani ezt a monstrumot. Nekiesek. A gyerek néz. Akartam neki mondani. Elfelejtettem. Mondom neki, hogy

van öt perce, hogy ott fönt kicserélje azt az öt darabot. Mondja oké. Aztán kiköt-jük ezt a lajtorját, de így is inog, hintázik. Ott fönt csak egy kis műanyag peremen van, ami csúszik, mint az állat. S a tető, öt emelet, ezt ne felejtsük. De mondom az én gyermekemnek, hogy most aztán nehogy kitalálja, hogy fosik a létrán, tetőfedő létére, mert fölmegyek s szétrugom a tökeit. S közben meg azon tűnődőm, hogy hogy lehetek egy ilyen szemét kapitalista disznó? , egy hajcsár, egy, egy…de hát látom, hogy ez nem fog menni, nekem kell fölmennem.

Ezt a dögöt be kell fűznünk egy közepes tölgyfába, másképp nem érem el a terepet. Ketten kellünk hozzá, még most is sajog a vállam. S a gyerek fosik, s mindent pont ellenkezőleg csinál. Üvöltök. Többször majd fölborulunk. Körbe a most már ebédtől szunnyadó szomszédok ülnek a teraszokon. Rájuk se nézek, minek? Mit segít itt egy szemkapcsolat? Mélylélegzés, intuíció fölpörgetés, ahogy a sportolók, csak itt munka is van. Két övet is fölteszek, az összes létező fogómmal, kalapáccsal, apámfaszával., van vagy harminc kiló biztos. A nagy döggel elég komfortosan elérem, s belátom az egész sarkot. Na Dezsőkém, mondom magamnak, lássuk mit tudsz. Összenyalábolom a leffegő műanyag burkolatokat, végül is megvan minden porcikájuk. Egy pillanatra szétnézek, szép a kilátás innen, mindenféle folyókanyarulatra látni. De itt nekem ez eresz csak enyhén rohad, ez az én territorim. S búvészmozdulatokkal ide nyomom, odacsavarom, ide egy szög, hopp, ez semmit nem ért el, na, akkor próbáljuk-meg-itt, oda egy kis sziloplaszt, a zsindejeket szépen ráhajtjuk, tapicskoljuk, alakul.

A gyerek lent beült az autóba. Vörös a feje, ájuldozni látszik a hőségben. Kis nyálhuszár, bezzeg vén hülye, én itt a trambulin tetején, nekem kell bírnom, mi? Mondom neki, kicsit kell várni, hogy száradjon a takony idefönt. Már nagyon menne. Mondom elnézést, de ha meg tudod csinálni, ahogy mondtad, nem kell elmenni létráért, akkor kész vagyunk. Nem igaz, nekem is kellett, de valamit mondanom kell. Nem egy nagy ész, s kicsit tényleg megnyugszik. Pihen lehunyja a szemét.

Visszamászok, a baszom létra jobbra balra himbálózik, ez sose volt a kedvencem. további réteg sziloplasztok. Szivacsolás. Ebben világbajnok vagyok, a taknyolásban. Olyan réseket képes vagyok sarokká alakítani ezzel a trutyival, hogy még magamat is meglepem néha. S amúgy is, így jól le lesz szigetelvel. Száradási szünet. Most jó, hogy ilyen hőség van. Közben keresek festéket. Jó lenne, ha lenne valami sárgás, azt össze tudnám keverni fehérrel, hogy imitálni lehessen a régi ótvart. De nincs. Csak fehér van. Na mondom, akkor ezzel csináljuk. Megöregítjük. Óvatosan, hogy a még mindig sziloplaszt sarok maradjon, szépen bepingálom. S a környező felületekről bekeverek egy kis porocskát, így-a, elhalványítjuk az éleket, faszomba. Egész jó. Lemászok. Hát, lentről meg még remekebb. Bemegyek. A hűvös nappaliban baseball meccset néznek tulajaim. A nagyfőnököt már hűsre tehették. Mondom kész, akarod látni? Jönnek, mind a ketten. Fosok, mint az állat. Nézik, hunyorognak, s happyk! Bazdmeg.

Hozza a faszi a csekkbookját. Még anekdotázik is a magyarságommal…Apró rihegések. Mondom neki, ha mégis valami gondja lenne vele, csak hívjon.

- Nem, nem, látja, hogy fasza, minden jó. Megragadja karom, s megszorítja.

Édesapám, ennyire nem lehetünk gecik….

S mindennek a tetejébe, visszavisszük a létrát a boltba. !

Előtte kicsit leporoltuk, megköpdöstük, suvickoltuk.

Mondom, á, nem is használtuk, túl rövid.

Egész közelről vizsgálgatják.

Visszaadják a lét! 500 dolcsi. Ez a kiadás valahogy nem hiányzott, s nem úgy néz ki mostanában föl szeretnék mászni cirkuszi artistaként az ötödikre. Odaadom kis csávómnak a lét. Vigyorog, mint a vadkörte. Közben telefonál a bátyja, az én emberem, hogy akkor most ő megvolna, s reggel akkor megyek érte, nem? Mondom, nem, nincs munka, majd csak szerdán lesz. Délután hat óra. Egy óra szombaton, meg ma nyolc…, egy rongy. Annyit kerestünk egy fél délután. Végül is nem rossz.

Hát ennyi.

Jack

Jún. 15. A Zsuzsa kedves bíztatása

Hát Jack ez nem volt egy mindennapi hétvége. A finggal pirostojás festését Te már a topra vitted. Tudod az a szerencsés helyzeted, hogy meg tudsz szinte mindent csinálni. Az ott eltöltött évek igen jó iskolának bizonyultak számodra. Igaz a jó öreg, mindig vissza az európai gyökerekhez sem elvetendő tényező. Az amerikai "jajj kiesett egy szög, hívom az emergency-t" -tel nem nehéz versenyre kelni a meg kell buherálni valami adott anyagból, mert nincs más, szociiskolán felnőtt ezermesternek. Azt hiszem ezen tábor lakóira kevesen tudnak nem felnézni, irigyelve a kreativitásukat. Jő ötvözet a tied, apám a hegyeket el lehet így mozdítani, ha meg is fizetik. Látod a jóval fiatalabb bennszülött gyerek sem képes az "öregrókát" kenterbe verni. Csak azt sajnálom, hogy belefáradsz és sokszor az egészségedet is kockára teszed. Az idegi munkáról már nem is beszélek. Jó lesz, ha már vége lesz és haza cuccolsz. Igaz itt is vannak meglepik, meg szarságok, de van viszont sok más, amit nem lehet mérni csak lelkiaranyban. Itt nincs az a bót, ami visszaveszi a pár órával előbb vett lajtorját. Legény még akad, aki fölmászik. Remélem tényleg bejön a nagy és mindent eldöntő meló.Tényleg kivártad a lelked is, de meg fogja érni biztos. Ennek a gondolatnak kell kitartani és erőt adni, aztán majd meglátjuk.

Nem ártana egy kis láblóga, rád férne, megérdemelnéd. Üdv

Zsuzsa

Köszi a gratulációt, átadtam a felhőkben járónak.

Reagálás a Zsuzsa hétvégés válaszára, lzs

Köszönöm a törődést, meg bíztatást, elismerést, meg minden.

Tudom én, hogy olyan nyomorult, meg szerencsétlen dolog ez az egész, tatknyolás is, kóklerkedés is, s minden kunsztjával együtt elég alacsony szinvonal. S nem mentegetődzés akar lenni, hogy mondom, azért ez nem mindig így van. Nem emlékszem rá, hogy erről túl sokat beszéltem volna, ezért csak pár sorban, szólok erről is.

Nos, ez egy elég széles skála. Vannak gyönyörű munkák, igényesek, amit jól meg is fizetnek. Valahol északon, meg Kaliforniában, meg minden. Itt ritkább. Ittott belekeveredtem én is, aztán meg ki. Talán a legfontosabb, hogy az igazi haszon, az nem akkora, mint a ráfordítás. Aztán meg van két terület, amit itt produkción work-nak, azaz nagyüzemi futószalagnak neveznek, ahol a mennyiség a fontos, a minőség meg jó ha megüti a minimumot. Főleg katonáknak meg új házasoknak építenek ilyen házakat, pikkpakkpukk, olcsó, új, szarból. Mindenből a legolcsóbb, a legkevesebb, semmi régimódi mestermunka. A másik meg amit az egyik előző házügynökömnek csináltam, aki romokat vett, s két staflival, meg egy vödör festékkel kellett mindent megcsinálni. Egy példa: az egyik házban lekellett szedni a belső falburkolatot, mert el volt rohadva. S kiderült, hogy abszolút nincs semmi szigetelés a falban. De nem volt hajlandó száz dollárt erre költeni. Vissza betakartuk a falat, itt a délen, ahol rettentő hőség van hat-hét hónapig. Hogy minél nagyobb profitja legyen, amikor eladja...Aztán meg dolgoztam karbantartó cégnek is, ahol kiadó lakásokat kellett feljavítani. Odamentünk, s tényleg katasztrófa helyzet volt. Minden szétesve, elrohadva, undorító kosz és bűz. Írtam egy szerény listát, mi kell. Mutatom a főnöknek. S kurvára fölháborodott. Mondta, hogy vegyek a boltban egy marék rágógumit, s azzal foltozzak be mindent. Két dollárért. (azaz egy-kétszáz dollár értékű anyagot). Nos el lehet képzelni, hogy ott mennyi munkabért fizettek.

Ez a mostani nő, egy kicsivel jobb. De ő meg az ellenkező véglet. Nem tud leszakadni a tervezési kényszerétől, mert hogy a férje is meg ő is mérnök. Gyönyörűre akarja, tágasra, praktikusra, mindenre gondolva, ezer változtatással. De ős is rajtam akar spórolni. Ami rám nézve életveszélyes, mert hatszor annyit kell dolgoznom, mint egy normális embernek. De hát pont ez a hókuszpókuszolás lényege. Viszont attól még iszonyúan nehéz, ez alól nincs kibúvó. Elmondhatatlanul szemét világ ez, s millió részletében kidolgozva. Minden, ami otthon van, egy katolikus dalárda ehhez képest. Ezt azért nem árt tudni. Ezekből talán látszik, hogy nem könnyű. S tényleg fölmerül a lelkifurdalás kérdése, hogy az ember végül is kényszerből szart csinál. Erkölcstelen, szemét, aljas dolog ez. De nincs kibúvó, kivéve, ha biztonságban vagy, van tőkéd, s nem vállalsz el, csak jót. Mert azért van olyan is, csak sokkal körültekintőbb társadalmi beavatottságot, befutottságot, reprezentációt, pofamosást, smúzolás, partízást, kurválkodás stb., jelent. A templomba járás is egy módi.

Nos, sokat gondolkodtam ezen. Bele-bele is nyaltam, de mindig hánytam utána...

Az lett volna egy út. De tekintettel a tanglizásaimra, a hazaköltözéseimre, a későn jőtömre, s egyebekre, ez valahogy soha nem jött össze. Például fölmerült, hogy akkor itt kellene egy iroda, titkárnők, ügyvédek, más mandínerek, orvosok, egy új kocsi, szép ruhák, készpénz, ami kb., helyből olyan ötven-százezer dolcsi. Plusz egy csomó hitel…, mert hogy ez Amerika! Nos, még a legelején valaki kérdezte tőlem, hogy milyen összegre gondolok, ami nekünk kéne, s mondtam, hogy száz rongy. Ez volt 1990-ben. S hihetetlen módon, ez azóta sem változott.

Szóval, mindig az volt, hogy ha nekem annyi lém van, akkor azt nem arra költöm, hanem viszem haza, s berakom az én kunyhómba. Ehhez viszont mindenféle artista és búvész mutatványok keserves megtanulására volt szükség. Idő közben persze volt alkalmam a szakma finomságainak az elsajátítására is, szóval azért tudom. Meg hát eredeti magyar utcagyerek vagyok. Ez se semmi. Én már az óvodában megtanultam. Itt elég jól eladható, ez az egész, mert ezek idióták. Otthon már nem akkora show az egész, a tüzépestől a vállalat igazgatóig, minden magyar olyan dörzsölt, hogy jajjjjaj. Itt úgy tartják, hogy a magyar, az, ha mögötted is megy be a forgóajtóba, az biztos, hogy előtted jön ki. S én erre nagyon büszke vagyok. Nos a hülyeségükre egy példa, s amit kihagytam abból a levélből, véletlen: nos, ez a pali ugye egy mérnök. Az első köteg zsindelyt, aminek alapján én a másodikat, azt ő vette. Kicsit a boltban lehúzta a nylon csomagolás sarkát, a szín egyezett, tehát oké. Eddig semmi baj, érthető. Igen ám, de mi mindjárt fölfedeztük, hogy mégsem egyforma. Merthogy a beslicclt részek fölé, mint egy folt, egy további réteg volt rakva, amit itt „mérnöki zsindelynek" hívnak. Röhej, nem? De hát nagyon mondta, hogy ő pontosan ugyan olyat, meg minden. S direkt odatartottam az orra alá. Nézi, én meg mondom, hogy milyen kurva ügyes, mert a szín tényleg az…Most hogy nem vette észre, vagy csak nem akart égni, ezt nem tudom. De valamelyik okból, ezek ilyen idióták, szinte kivétel nélkül. Szóval, azt raktuk föl, toldásnak. Lentről nem látszik…, meg valójában erősebb is...Számtalanszor próbáltam, hú mennyi történet, hogy magasabb szinvonal. De mindig rábasztam, komolyan. S amúgy is, ahogy te is mondod, legjobb ebből a hajóból minél előbb kiszállni. Ez a cél, meg a terv. Üdv

Jack

Jún. 16. „mindig helyén lévő Jack", A Jill levele

Na, most sikerült elolvasnom néhány levelet, a tetőfedés története egészen földobó volt, mindjárt neki is állok a mai napnak, igaz mámeg esik, a csibe valahol Siófokon valami hajnali busszal, a Borisztól valami elkésett sms, hogy majd tegnap fölhív, de most randizik?, kicsit sok macska van itt reggel korán éhgyomorra, vajon hogy aludt a mama(ezt nem fogom kideríteni), mi lenne, ha nekiállnék porszívózni, ja meg Sopronba telefonálni, A Sandrának nem sikerült, saját

pénzeimet is kiszámolni (nem szeretem), de egyáltalán csinálni valamit, jókedvűen lazán...Tegnap este 11 körül a Sandrávalvalami faszságon elég rendesen összevesztünk, de aztán kezet fogtunk, a micónak lukas a lába, a pafi szívatásból beszarik, a morzsi nem lát, a régi gyönyörű piros rózsabokor megunta az életét, valakinek előbb utóbb csak be kéne dugni, kötni, permetezni a szőlőt, stb., stb. Tegnap váratlanul kaptam mégegy csomag zacskót, igaz ez sem az ami, de most viszont van rengeteg kis átalakításra szoruló, kicsit pókhálós és macskaszőrös meg milyen a benti világ... húha azért elkéne itt egy normális mindig helyén lévő év Pista néha. Csak hülyéskedek, megyek hívni Sopront, imádom magát, Jill.

Június 16. Ami a levélírásból kimaradt...Naplórészlet, Vaio, munka, stb.

Tetőfedés, itt maradt abba. Pedig – „én mindig dolgozom" – azóta se álltak meg a dolgok, nem bizony. Nincs munkát, de – most így utólag kiderült, hogy ez pont jó idő arra, hogy egy csomó más mindennel törődjek. Utána néztem a hazaköltözésnek, a csomagszállításnak, meg a komputer ügynek. Nos ez valahogy úgy volt, hogy hétfőn elmentem a Sam's-be cigiért. Visszafele jövet meg betévedtem a BestBuy-ba. „véletlen". S persze még mindig nem néztem utána, mi is a nagy helyzet, mi is az a komputer, ami nekünk kéne. A Cilié-ről kiderült, hogy egy gyufásdoboz, végül is láttam egyet, az ötvenest, s jó nagy csalódás volt. Azért én valamivel nagyobbra gondoltam. S az a pénz egy kicsit sok érte.Buziság.Lényeg, hogy jó sok időt eltöltöttem vele, ahelyett, hogy a naggyal törődtem volna. De hát azt gondoltam, hogy az még ráér. Nem is pontosan tudom, hogy miért fogtam hozzá. Valami olyasmi van azért e mögött, hogy majd lássák, hogy nem most vettem, hanem valóban használom is. De lehet ez csak egy jó kis érv. Végül is kilukadt az oldalam a kíváncsiságtól. Amúgy meg sok mindent nem veszek magamnak...Nos, hát találtam egy nyitott dobozt, egy HP-t, ami multimédia lévén, úgy tűnt csak az, amit akartam, ami kell. Nyolcszáz ötven volt. Két év extra garanciával ezerötven. Koszos, kicsit zilált volt.

Már igencsak menni akartam, hogy azért még mindig várok, meg féltem is egy kicsit, amikor a Sharon hívott. Hogy negyven perc múlva tudnánk e találkozni?

Mondtam, hogy ja. Kérdezem a faszit, meg tudjuk e addigra csinálni?

Mondta – ja. Beleugrottam. Éppen hogy csak annyi időm maradt, hogy odaérjek...

Aztán találkoztunk a Sharonnal, úgy ahogy megegyeztünk, s elkezdtem egy kicsit félni a dologtól. Nagyon nem lesz vicces. Pont beszélt valakivel, s azt mondták, hogy szerdán lesz a zárás, kedd helyett. Ami még egy nap késés, mert hogy csak másnap, azaz csütörtökön tudok kezdeni, ha minden igaz. De hát egy napon

már tényleg ne múljon...Aztán egész este ebbe a komputer ismertek felújításába merültem el.

Nem igazán tudva, mit is csinálok. Közben kiderült, hogy a remote kontrolhoz hiányzik a vevő. Meg még valami madzag is. Néhány program se igazán működött. Az egyik drive meg csak cd-s volt, az se tetszett. De még mindig ingadoztam. Gondoltam, ha odaadják a szenzort meg a madzagot, akkor oké. Reggelre már változott a kép, valahogy reálisabb tudtam lenni. Elrohantam a bankba, beváltani a kis lóvét, négynegyvenet, amit múlt hétre fizetésnek kaptam. Ebből már a Pat-et kifizettem, ugye...Aztán visszavittem egy csomag zsindelyt. Aztán, bementem a UsaComp-ba, ahol találtam egyet, amit az Interneten is láttam. Az ár se volt olyan rossz – monitor nélkül ezerkettő. Mondom a csávónak, hogy jövök vissza, csak visszaviszem a régit...A BestBuy-ba kiderült, hogy a lét nem adják vissza, lehet két hét is beletelik, mert hogy készpénzzel fitettem. Rohadt életbe. Nagyon pipa voltam. S eszembe jutott, hogy hátha van valami, ami tetszik. Hosszasan nézelődtem, az eladók nagyon balfaszok. Fogalmuk sincs milyük van. S sokáig úgy tűnt, minden marha drága. Az őrület környékezett. Valahogy az volt bennem, hogy én nem akarok várni, most vagy soha. Most van rá időm, s feltételezhetően később semmi se lesz. Meg egyáltalán. S addig erőlködtem, míg találtam egy cédulát, display nem volt hozzá, pont az a modell, mint az előző helyen. Rebate után még olcsóbb, mint a másik helyen. Majd ki bújtam a bőrömből örömömben. Végül is két év extra jótálást lemondva, három kilót kellett fizenem...Alig vártam, hogy hazaérjek. Itthon aztán kiderült, hogy miden van hozzá, amiről senki sem tudott. Billentyűzet, egér, két kis hangfal, s távirányító is!Basszák meg. S minden új, fényes, takaros, meg minden.

Ami még rettenetesen nyomasztott, az a software volt a másiknál. Multimédia, de valahogy bullshit. Itt, a Sony-nál főleg az editelésre koncentrálnak, s az a lényeg.

Apró csalódások azért itt is értek, pl, nincs rendes cd író. Érthetetlen. De hát tök mindegy, még mindig van rajta 137 gigabyt hely….Ami azért meredek. Állítólag egy dvd-s film nyolc...Olyan nagyon azért nem is értem.....Amúgy totálisan tele vagyok bizonytalansággal. Először is megmondjam e már A Jillnek, meg másoknak.

Mi lesz a munkával? Kicsit babonás is vagyok, amíg nem kezdtem el, azaz nem nyilvánvaló és biztos, hogy miután jól elköltöttem az összes lém, jön is majd valahonnan. Nagy baj nincs. Raktam be a számlákra, lakbér kifizetve, van egy kis cash is, meg még valami azért maradt is a másikon, nem tudom mennyi...A gép jó nehéz, de valahogy majd csak hazaiszem. Az nyilvánvaló, hogy kell hozzá, most már egy flat screen. Olyan három kiló körül már elég jók vannak. A Pat eltűnt, nem hív, nem működik a telefonja. Pipa vagyok rá, de csak nem kéne hagyni, szükségem van rá.

A van-em tele van, már nagyon jó lenne kiüríteni...Itthon iszonyú kupi van, semmi mást nem csinálok, mint ismerkedek az új technikákkal. Igazán nagyon

semmiben sem mélyedtem el, rohadt bonyolult. Csak úgy nagyjából szeretném átlátni.

Itt van az Internet kérdése is, hogy a nagyra rátegyem e az aolt. Valahogy húzódozom tőle. Valójában nem kell, kivéve, ha letudnék tölteni dolgokat. De hát arra meg – jobb lenne – ha nem lenne időm...Filmek felvevésén döngöl kódom, ki lehetne próbálni a tévét is, ha lenne kábelem. Amúgy nem tudom mi lehet a védettséggel.

Ma takarítani fogok, lehet megnézem ezt a kölköt, meg még néhány részletet a komputeren. Van rajta egy MOffice, de még nem tudtam beindítani, mert nem találom a product key-t.Most mintha meg lenne...Amúgy semmilyen cd nincs. Azt gondoltam, hogy talán azért, mert hogy mindent back-upolni lehet? Azt is meg kéne csinálnom...lehet. Na, ilyenek most erről. Talán holnap tudok kezdeni, szóval nem sok időm van. Remélhetőleg, jövő hónap végére, van hat hetem, meg tudom csinálni. Rettentő hajtás lesz, az biztos.

Téglahordás s vájúcipelés, lb

vissza a jó öreg régihez. szóval, itt van ez az úrhajó, minden nagyon spéci benne, csillog villog, s mióta megvan be-beugrok naponta többször, s óvatosan, de teszek pár kört a föld körül. egyszerre felkavaró, izgalmas, meg lehangoló is. mert közben az ember valami egyszerűségre vágyna, mondjuk három gombra, amit mindent tud. erre kiderül, hogy olyan nincs. bizonyos programokat be se lehet indítani, anélkül, hogy az ember föl ne menne az Internetre, ahol agyonmosott, rojtosodó madzagját szépen befonják a Big Brother orwelli gombolyagjába, s aztán neki annyi...de, ugye, "tévedésből", szinte minden nap megnyomom a jó öreg, tíz éve valamelyik koleszből leselejtezett verkli gombját is. először. megszokásból. be is indul a lelkem, de miután a monitor a másikba van bedugva, se kép se hang. ezen még az sem segít, hogy toszogatom ezt az új karcsú egeret…Aztán leesik a tantusz, s miután márt nem tudok csinálni, újra megnyomom a gombját, kikapcsolom csak úgy, s közben a szívem szakad meg. - sorry baby, kicsit meg van menve a vén hülye búrája. bohócot csinál belőlem ez a világ - mondom szomorú hangon. s komolyan így is érzem. Próbálom a kis filigrán vaio-s billentyűzetet is, de így a fotelban az egész olyan, mintha az ember nagybevásárlásra menne zuhogó esőben az Auchanba, biciklivel. mert hogy már nem tudok máson írni, mint a jó öreg Natúrral billentyűzeten, ami akkora mint egy péklapát a Nagyalföldön. különösen ácsok dagadtra deformált tenyerére, ujjaira alkalmas. az is ferdén áll, egyik fele a karfán, másik az ölemben, de már megszoktam, mint mikor még az ember nem érte föl az ülést, és váz alatt ezerrel nyomta a pedált a felnőt bringán. akkor az volt a természetes. Szóval, mint egy öntudatos, és szerény komcsi munkás, aki azért érti a misék igéit, főneveit, ilyen kísérletek eredményeként megérti, milyen kevéssel is beéri. persze, át lehetne dugni a klaviatúrát, de miután viszem haza azt az új izét, még jó időre ezzel az öreg szamárfogattal fogok járni, szóval minek?

a fő körmönfont gondolat az lett volna, hogy a vámosoknak bizonyítsam, nekem már a kint létem alatt bizniszileg megvolt a masina. valami ilyesmi. valószínű minden másképp lesz, de készüljünk föl, tegyük meg amit tudunk. kreáljuk pár dokumentet... olyan nevetséges, és bizarr az egész, nem? amúgy, mindenki megnyugtatására mondom, hogy a softwarek, teljes biztonságban vannak. ez is egy ilyen agybontó dolog, totál új, kis idő beletelt, míg leesett a tantusz...Az xp, azaz a Windows-nak a számai föl vannak a gép hátsójára forrasztval. a Sony programokhoz semmi nincs, azokra azt mondják, hogy szabadon terjeszthetők. a 2003 mas Office-hoz, meg e-mailen jött a kód, de ahhoz - 19 pénzért - ködének egy cd-t is, ez valami régi maradvány…Amúgy meg, mondja a fáma, egy recovey izét kell csinálni, az egész béléséről, beleértve minden testfunkciót, elosztást, leosztást, felosztást.

nyolc cd, vagy egy dvd disc meg egy cd az anyag. nohát ezt mán meg csináltam, igaz még az Office honosítása előtt, szóval majd még egyszer. amúgy is má töltöttem ilyen-olyan javító foltozásokat, vírusra, meg szívbillentyű zavarokra, na meg a Quick Timé-ot, ami Apple, de bizonyos izék csak azon mennek, mint például egy virtuális séta a Louvre-ba, vagy ahogy Clinton bácsi a nehéz gyerekkorára emlékszik. ez van, szétkapkodták a nagymogulok ezeket a technológiákat. szóval, majd mindig újabb és újabb dvd-cd kombókat kell gyártani, hogy az adalékok is benne legyenek. egy dvd mára egy dolcsi, a cd meg olykor ingyen van, szóval nem számít...

mesélni az új göpzajról túl összetett és bonyolult, sokat nem is érdemes vele izélni. de csak hogy pár dolgot mégis: néztem rajta tévét, távirányítója van, filmet lehet fölvenni, húsz perc kb. 600 megabájt. kicsit több mint fél giga. de hát van 137 szabados hát egy dolcsiért, ott van a dvd, s ahogy számoltam, egy normál film föl is fér a .8 gigaagyára. szóval ki lehet írni. Egyszer nekiálltam azt is kiszámolni, hogy egy egyórás film az hány fénykép, de olyan tízmillió körül abbahagytam…A 160 gigás izéből - már kiderült ugye, 23 foglalt belgyógyászatilag. szív, gyomor, tüdő, nyálelválasztás, szaporodási és reprodukciós funkciók, mirigyek, meg társai...Agy, meg agykontrol.na, erről ennyi elég...Amúgy, a tegnapi napom, rohadt falak tépkedése közepette, lényegében azzal telt, hogy lefogjam magam, s ne rohanjak el. az a költői kérdés csavargatta az orrom, hogy van e a megaláztatásnak, genyóságnak valami limitje, vagy mindent el kell tudni viselni. S kurvára nem találtam választ. próbáltam a kis tízenkilenc éves proligyekemmel, de miután halálra vált, abbahagytam.

ez azután volt, hogy a Főnénim a harminckettő nagyméretű tégla után, még egy tele kukát, egy eldugult wc-t, meg öt, tíz éve a nagytétényi sertéshizlaldából leselejtezett beton etetővályút is a két összekulcsolt kezemre helyezett...hogy "az is belefér".

s a végén még ős is a löttyedt pics...jával fölhuppant rá, s mondta oké, most mehetünk, akarja látni mit csinálok. Hát, először is őt szépen a földre ba...tam. ekkor kirohant s az előkelő szomszédság füle hallatára leszemétládázott.

naszóval, ebben telt a nap, de később mégiscsak lementem kivert és hálás kutyába, mint a Borrough (?) Meztelen ebédjének csőlakója, aki fölajánlja, hogy nyálával és taknyával pucolja ki az úrhölgy cipőjét, csak maradhasson. S ez némileg használt, mondtam hogy egy tündér-úrhölgy, egy Ninja, egy Vénusz.

adott csekket, még semmit sem írt alá, semmiről nincs terv, de hagyja, hogy a régi orosz laktanyát elkezdjem bontani, a helyére kerülő új operaház terveit majd hétfőn hozza. itt tartunk. de ebbe a képbe még az is benne van, hogy az olcsó repülőtársaságom, Continental, közölte, hogy olcsó országom olcsó utazási irodája olyan olcsó jegyet adott, amivel a szép nyári hónapokban abszolút tilos repülni, nem lehet június 29-30-ról a dátumot átrakni, vagy megyek most, vagy szeptember végén, vagy veszek egy egyirányú jegyet, vagy baszunk egy jót az Isram nevű bizonyos céggel, aki a jegyemet adtádé majd azért hívjam őket, ha tudok valait.fenyegetőileg megkértem a hölgy nevét, de nem hiszem ez számít. ma még kimegyek a helyi reptérre, hátha van valami hézag valahol, a szisztemben. amúgy itt ülök, gatyámban, tornyosul a szombat reggel, hív a haza, s először amcsi kéglimben megjelent egy ötcentis svábbogár, s lazán átdzsesszelt a képernyőmön. annyira zavarba jöttem, sokkos állapotba, hogy ugyan majdnem levertem az izit, de a jószág meglépett. szóval, az egész konyhaszekrényemet ellepő milliónyi kisfajta svábbogár mellé, most jönnek a nagyok is. egy ilyen jószág, tízmillió petét képes lerakni másodpercenként. ő meg a patkány, kiirthatatlanok. itt vannak évmillió évek óta, ugye.fasz-ki-van.

nem könnyű embernek (se) lenni.

Jack

egy no-nonszensz forradalmárról, lmeaCsapajev.

Fingom sincs, pontosan ki is volt az ürge, valami forradalmi kozák, ha nem tévedek, Che ruszkihonban, lumumba, meg Allende, meg nagy Imre.

S eszembe jutnak az igaz forradalmárok, akik nem attól voltak nagyok, hogy valakibe szó szerint beleharaptak, kinyomták a szemét, megölték a bébijét, hanem, hogy látták, mi-újság.

hittek is benne, bíztak is benne, kitartottak is mellette, s ha kellett átb...ták a fél világot, s csináltak is valamit. nem csak pofáztak. S, sajnálom, de én már maradok ilyen kis pirosnyakkendős úttörő, aki hisz. Hisz, az Amuri Partizánokban, a Volgai-Hajóvontatók Dalában, meg a Dunnyuskában.Tágranyílt szemmel, s barikádon kirántott kis piros szívemmel, mint egy Utolsó Breaveheart kiáltom: Freeeeeeeeeeeeeedomm!!!!Fuck this shit. Hát, talán ez egy kicsit elvontra sikerült, meglehet, kinek-kinek. De, ez adta az ötletet, - de tényleg, gondolok itt faggyá

rogyó lovakra ott az orosz hómezőkön, maláriás Lumumbákra az őserdők mélyén, ahol vérbe fulladnak a bennszülött őshüllők is. Pedig azok szokták bírni. Gondolok minden emberi próbálkozásra, hogy megmentsük az emberiséget, s különösen azokra, akik bíróságok előtt kiherélték saját magukat, mert nem volt más kiút. S ez eddig mind szép, meg jó. S az ember elgondolkodik azokon az embereken, meg korokon, látja őket vízmosásokban, végtelen porban poroszkálva, keresztek rozsdás szögein lógva, tajgákon lerobbant Vörös Mozdonyokban, hírekre várva, mikor a hírhozó elveszett, felfalták a hangyák, a hírével együtt. Látok ellenség nélküli kardokat, gondolatra reagálás képtelen tömeget, s önmagát kefélő erőközpontokat. S akkor, micsoda egy csavarás, jön ez a Disznó.Már tudjuk: a disznó, az ember legközelebbi rokona...Szimbólum ez, sokszoros. Jön ez az antisztár, ez a Senki, ez a Nobody, vagy Here comes Everybody - Joyce-osan. Minden idők legnagyobb művészeti alkotása, a Finnegans Wake kezdőik így. S a jóskát úgy hívják: Michael Moore.

Sorry. Sorry - a történetíróknak. Nem lesz könnyű. Ezek az elpusztíthatatlan Jó Katonák, ahogy a lángeszű tudósok megértették velünk, a nagy mítosz megfejtők, a Claude Lévy-Strausstól a Derrydáig. Minden világok Che-i, Esze Tamások, Dózsa Györgyök, Federico García Lorca-k, Petőfik, Adyk, József Attilák, és az örök Big Darling, a kommunista költő, hát persze, a Majakovszkíj, aki csak szimplán, örökre érthetően, csak azt mondta (mint egy Einstein): "beleköpök a képetekbe". Yes.

Arsen Lupen (valaki emlékszik még?), a Lennon az Imagine-el, azért van egy pár, aki egyesíti a búvészt a látnokkal, a forradalmárt a sikamlós modern üzletemberrel, s aki ha üt, ott basszameg van. (a Bigmogulok ellenében? - de tényleg, komolyan? - nem fél? hogy mint a tetvet kinyírják? de komolyan, ki itt a dörzsölt, ki itt a bátor, ki itt az észkombájn? na meg a hős?)Szóval összes RobinHoodok, itt a recept:

Viewer finds Moore 'on firm ground' Michael Moore is not coy about his hopes for "Fahrenheit 9/11," his blistering documentary attak on President George W. Bush and the war in Irak. He wants it to be remembered as the first big-audience, election-year film that helped unseat a president.

"And it's not just a hope," the Oscar-winning filmmaker said in a phone interview last week, describing focus groups in Michigan in April at which, after seeing the movie, previously undecided voters expressed eagerness to defeat Bush.."We found that if you entered the theater on the fence, you fell off it somewhere during those two hours," he said. "It ignites a fire in people who had given up." The movie's indictment of Bush is nothing if not sprawling. Moore suggests that Bush and his administration jeopardized national security in an effort to placate Bush family cronies in Saudi Arabia, that the White House helped members of Osama bin Laden's family to flee the United States after the attacks of Sept. 11, 2001, and that the administration manipulated terrorism alert levels to scare

Americans into supporting the invasion of Iraq. Moore's previous films generated a cottage industry of conservative commentators eager to prove sloppiness and exaggeration in his films; a handful of mainstream critics have also found flaws. But if "Fahrenheit 9/11" attracts the audience Moore and his distributors are predicting, Moore may face an onslaught of fact-checking unlike anything he - or any other documentary filmmaker - has ever experienced. After all, White House officials and the Bush family began impugning the film even before any of them had seen it.

So how will Moore's movie stand up under close examination? Is the film's depiction of Bush as a lazy and duplicitous leader, blinded by his family's financial ties to Arab moneymen and the Saudi Arabian royal family, true to fact? Moore and his distributors refused to circulate copies of the film and its script before the film's release on Friday; his production team said recently there was no final script because the film was still undergoing minor editing - for clarity, they said, not accuracy...After a year spent covering the U.S. commission investigating the Sept. 11 attacks, I was recently allowed to attend a Hollywood screening. Based on that single viewing, and after separating out what is clearly presented as Moore's opinion from what is stated as fact, it seems safe to say that central assertions of fact in "Fahrenheit 9/11" are supported by the public record. Moore is on firm ground in arguing that the Bushes, like many prominent Texas families with oil interests, have profited handsomely from their relationships with prominent Saudis, including members of the royal family and of the large and fabulously wealthy bin Laden clan, which has insisted it long ago disowned Osama. Moore spends several minutes in the film documenting ties between the president and James Bath, a financial adviser to a prominent member of the bin Laden family who was an original investor in Bush's Arbus to energy company and who served with the future president in the Air National Guard in the early 1970s. The Bath friendship, which indirectly links Bush to the family of the world's most notorious terrorist, has been well documented. Moore charges that Bush and his aides paid too little attention to warnings in the summer of 2001 that Al Qaeda was about to attack, including a detailed Aug. 6, 2001, CIA briefing that warned of terrorism within the United States. In its final report next month, the Sept. 11 commission can be expected to offer support to this assertion. Moore says that instead of focusing on Al Qaeda, the president spent 2 percent of his first eight months in office on vacation; the figure came not from a conspiracy-hungry Web site but from a calculation by The Washington Post. The most valid criticisms of the film are likely to involve the artful way that Moore connects the facts, and whether he has left out others that might undermine his scalding attack. A great many statistics fly by in the movie - like assertions that 6 percent to 7 percent of America is owned by Saudi Arabians, and that Saudi companies have paid more than $1. billion to Bush family interests. Moore and his team say they have news reports and other evidence to back up the numbers, and that it will be

posted on his site, ww.michaelmoore.com, after the release of the documentary. Moore may also be criticized for the way he portrays the evacuation of the extended bin Laden family from the United States after Sept. 11. As the Sept. 11 commission has found, the Saudi government was able to pull strings at senior levels of the Bush administration to help the bin Ladens leave the United States. But while the film clearly suggests that the flights occurred at a time when all air traffic was grounded immediately after the attacks ("Even Ricky Martin couldn't fly," Moore says over video of the singer wandering in an airport lobby), the Sept. 11 commission said in a report this April that there was "no credible evidence that any chartered flights of Saudi Arabian nationals departed the United States before the reopening of national airspace," and that the FBI had concluded that no one aboard the flights was involved in Sept. 11..

Moore defended the scene, saying his goal was to show how the White House was eager to bend and break the rules for Saudi friends, in this case the extended family of the terrorist who had just brought down the twin towers of the World Trade Center and attacked the Pentagon. And as reporters have found, the White House still refuses to document fully how the flights were arranged. "I don't want to get lost in the forest because of a single tree," Moore said. "The main point I want people to go away with is that these people got special treatment because they were bin Ladens or Saudi royals, and you and I would never have been given that treatment.".Moore is readying for a conservative counterattack, saying he has created a "war room" to offer an instant response to any assault on the film's credibility. He has retained Chris Lehane, a Democratic Party strategist known as a master of the black art of "oppo," or opposition research, used to discredit detractors. He also hired outside fact-checkers, led by a former general counsel of The New Yorker and a veteran member of that magazine's legendary fact-checking team, to vet the film. And he is threatening to go one step further, saying he has consulted with lawyers who can bring defamation suits against anyone who maligns the film or damages his reputation. "Any attempts to libel me will be met by force," Moore said. "The most important thing we have is truth on our side. If they persist in telling lies, knowingly telling a lie with malice, then I'll take them to court.".

Joanne Doroshow, a public interest lawyer and filmmaker who shared in a 1993 Oscar for documentaries and who joined the fact-checking effort last month, said, "We have gone through every single word of this film - literally every word - and verified its accuracy." That said, Moore's fact-checkers said they did not view the film as straight reporting. "This is an Op-Ed piece, it's not a news report," said Dev Chatillon, the former general counsel for The New Yorker, adding, "The facts have to be right, yes, but this is an individual's view of current events. And I'm a very firm believer that it is within everybody's right to examine the actions of their government.". Besides, it may turn out that the most talked-about mo-

ments in the film are the least impeachable. For the White House, the most devastating segment of "Fahrenheit 9/11" may be the video of a befuddled-looking Bush staying put for nearly seven minutes at a Florida elementary school on the morning of Sept. 11, continuing to read a copy of "My Pet Goat" to schoolchildren even after an aide has told him that a second plane has struck the twin towers. Bush's slow, hesitant reaction to the disastrous news has never been a secret. But seeing the actual footage, with the minutes ticking by, may prove more damaging to the White House than all the statistics in the world. The New York Times

0622 Csillagos konstelláció, ljil⚜

valahogy én is nagyon nyufi vagyok, olyan kis labilis. nem tudom mért. persze tudom, mert még nem állt be a kerékvágás. dolgoztam, nem túl sokat, deazért.

aztán meg itthon technóztam, látszólag értelmetlen izékkel, mármint a komputerrel. elkezdtem fölvenni egy házi videokazettát, hogy majd megeditelem, ami azért egy igencsak komoly meló - huhh. de ha nem foglalkozik vele az ember, honnan tudja?

jó bonyolult. most vettem be mindenféle vitaminokat. utálok inni is, enni is, annyira megviseli az embert. jó nagy csapda ez - is.de szerintem valami csillagos konstelláció van. Remélem ez a hét valamivel jobb lesz. Puszik

Jack

0623 A Jill újabb nyomott levele, miszerint agybaja van...

Mindig olyan bizonytalan vagyok, mikor így rámjön, hogy mondanék valakinek valamit és természetesen te maradsz a sor végén. Merthogy ki a franc másnak? De hát neked sem egyértelmű, mert nem hiányzik neked, meg persze olyan hézagos ez az egész, próbálom nem eltúlozni, meg inkább a jóról meg nem nyekeregni. de hát nyekeregni is kéne és mondjuk, ha együtt lennénk nem lenne ez olyan éles, mert ugye kicsit nyekeregne az ember, aztán jó kedve kerekedne, akkor bizakodó lenne, aztán megint ez is az is, de nem ilyen egyértelmű szar ráöntés a másikra hirtelen...

Mindegy. Nem vagyok mámeg túl jól agyilag (persze azt sem tudom a sok bizonytalanság közepette, hogy nem e a fizikai kellemetlenségek vagy képtelenségek befolyásolják igazándiból abnormális mértékben az én agybajaimat), tegnap szerintem tíz után aludtam már megint, ami ugye rám nem jellemző, reggel hét körül hallottam, hogy csöng a telefon kétszer is, ami csak mégjobban elvette a kedvem a fölkeléstől, de végül A Sandra csak fölkeltett, hogy pénz kéne neki , ment vezetni. Meghallgattam az üzenetrögzítőt, a mama sikított rajta, hogy hívjál föl, tettem itt pár totál bizonytalan kört, hogy hogyan tudnám kigondolni DOL-

GOKRÓL, hogy hogy ne 'nyomasszanak' már... Persze ilyenkor aztán tök bizonytalan vagyok mindenben, van e értelme a gondolataimnak egyáltalán, jó e amit kitalálok stb.

Nagyon jó lenne, ha nem egyedül lenne az ember. Gondolom ezt te aztán meg tudod érteni. Az egész reggel, váratlan eső az éjszaka, minden kint maradt, elázott, igazándiból elég nagy a káosz mindenfelé, vagy csak én látom úgy? kupleráj, kosz.... kint ugyanez, a múltkor volt egy jó hét, amikor 'mindent' lenyírtam, semmit nem kellett megmenteni meg mi és egy pár napig ilyen virágpalántás szöszmöszőlős hangulatban leledzettem, a csibe levizsgázott stb. és az olyan jó volt. De most ugye már megint úgy érzem, hogy nem tudom (fizikailag) megcsinálni a sok nővő gaz fú szőlő stb. témát, elakadt az egész istálló stb. projekt is, A Sandra valami 'átragadt' vagy nem tudom milyen állapotban igyekszik, de nem sok szart ér amit egyáltalán csinál, ...Tegnap elmentünk vezetni egy kicsit, meglehetős töketlen, beszari, stb., nagyon nem lehet neki mondani, mert ideges lesz, de meg el is bizonytalanodtam (túl jó gyakorló helyet sem találtunk igazándiból) merthogy ez ugye egy nagy autó, máshogy kanyarodik, máshol emel ki a kuplung, stb., nem e csak még jobban összekavarodik, közben egy óra vezetés 2500 ft, plusz 3000 egy vizsga, jövő héten meg akarja csinálni a rutint, ami ha sikerül, akkor is 30 rongy, ha nem sikerül, plusz pénz meg ki tudja milyen lelki 'sérülés', na mindegy, erről ennyit tudok most.

Kurvára lebegek itt ide oda, a nem foglalkozom tovább a 'zöld' dolgokkal, bassza kutya, vagy elkapom a gyulát, hogy segítsen és dolgozza leaz adósságát vagy mi a szart csináljak...

De a legnagyobb baj, hogy magamra vagyok a legmérgesebb megint, mert az a hülye agyam csak nem engedelmeskedik nekem olyan egyértelműen és hiába határozom el, hogy nem érdekel, csak zavar. Ezt kéne valahogy megoldani.

A mama is, már ötvenszer megbeszéltük, eldöntöttem, csak annyit amennyit, ami igazándiból szinte semmi, mindegy tudod az egészet, de ma reggel csak oda jutottam, mi lenne ha átugranék, először telefonra gondoltam, de azon még képtelenebb vele, és valahogy mondanám, érzékeltetném, hogy bocs, de én nem (tudok). Végül is talán ez nem volt annyira rossz gondolat (bár kicsit értelmetlennek is tűnhet meg kicsit luxusnak is) mert kurvára nyomtam, hogy nagyon nem jól vagyok, nem is szöveggel csak inkább meta vagy mi, ill. hát egy jó pár 'nem' benyögéssel, úgyhogy biztos, remélem valamit hatott. Csak mesélem, csak tényleg az ember néha megőrül a saját gondolataitól. Lelkifurdalásától. Feszültségétől. Önmagával való elégedetlenségétől. Stb. Mindenkinek annyi baja van, amúgy, tegnap a mersz ide írt nekem valami titkos levelet, hogy ő teljesen kész és el akar válni vagy mi, napok óta nem beszélnek egymással stb., de ne válaszoljak, mert meglátja az iván, legfeljebb virágnyelven??, nem is tudom. Vén marha, elkényeztetett, lökött nők, magam is beleszámolva persze. Mindegy, megyek, asziszem a lakást basztatom, mert nem normális, ami van itt, meg valahogy valami rendszeresebb észszerűbb kajálás meg mi kéne itt is meg ilyenek.

Máris jobban érzem magam, hogy egyáltalán leírtam pár dolgot.... Ne haragudj tényleg, de csak te vagy nekem.Szegény csibe csak azt tudja mondani, ne csinálj semmit, ne idegeskedj, nyugi, aranyos, meg jól is esik, de valahogy olyan nem megoldás, mert csak valahogy valahova el kéne jutnom, AMIT meg tudok csinálni, és AZT megcsinálni, mert ez a minden össze vissza nem nekem való...Na, ne izgulj nagyon miattam, te is jól bevásároltál velem szívem, de azért talán voltak, vannak? pár nem túl rossz tulajdonságom is. Puszik, love,

Jill.

A kilengésekről, lzse

Valami motoszkál itt bennem. (de kérem, olvasás közben is emlékezni, ezek csak amolyan semmiből jött, háttér gondolatok)
S lehet nem fontos, de ha igen, akkor megér egy misét. Okos Attilánk rakás fája jut eszembe, tudjátok, az a "hasított". Meg az embernek ez a hülye képessége, kényszere, netán perverzitása, angyali és ördögi természete, stb. Hintázása szabadság meg szükségszerűség között. Nem fogok nagyon elvont lenni, ígérem. De valami bevezető azért kell. Nem tudom más hogy van ezzel, de gondolom mindenki ugyan úgy van ezzel. Ezért aztán a saját példám mondom - megint. Kilengések. Igen, talán ez a szó fejezi ki legjobban. Sokféle életút van, van aki megy a Csepel Vas és émmûvekbe egy egész életen keresztül, pontosan tudja mennyit keres, mire képes, milye lesz. Én ezt az embert beszarinak hívom. Ami nem okvetlenül úgy van, de én úgy látom, hogy Józsikám előre megszabja magának, mi van, mi lesz. S oké-e, magam részéről nem értek vele egyet (én ennél többre tartom képesre magam...), de ha neki ez jó, hát ez jó. Ezután aztán jönnek az átmenetek, egész a Mosonyiig, aki már olyan szabad, hogy - azért - nem lesz semmi belőle. Nos, én sem akartam soha gazdag lenni, de a szele egyszer megcsapott. A nagy szegénység után, ami egész addigi életemre megszokott s természetes volt, jött egy pillanat (Charlestonban) mikor nagyokat kezdtem szakítani. Hétről hétre. S kristály tisztán emlékszem, ültem a kis teherautómban, kinéztem a borús égre, s azt gondoltam: "hú-a-kurva-életbe! Lehet még a végén gazdag leszek?" S hideg borzongás futott végig a hátamon. Beleláttam a nagy fazékba...Aztán a méz és manna források gyorsan elapadtak, minden visszaállt a régibe, azaz egyszer hopp, egyszer kopp, s azt gondoltam, hogy "jó van ez így, így van ez jól". Nem nekem való az, mit is kezdenék vele? Mint az egyszeri ember, aki nyer a lottón. Ez az egész gondolta onnan jön, hogy írtad, eladtátok a telket, s van kis lé. Szár lehet. Mert, hogy ez olyan lehet, mint egy négyes a lottón. Arra sok, hogy minden menjen a régi, "normális" kerékvágásban, a jó kis megszokottban, de arra meg kevés, hogy pikkpakkpukk, minden megoldódjon. Mert hogy az embernek van egy ilyen pszichológiája. Hogy mondjam?Eddgi nem tudtunk semmit csinálni, de most valamit mégiscsak kéne kezdeni, nem? Fenébe is. Eddig az ember azt hitte magáról, hogy olyan kis jólnevelt és szerény, kevéssel, "semmivel" is beéri,

de aztán előjönnek az álmok, egyéni ki és rá...szások, sérelmek és sértődések, lemondások, az önkéntesek, meg az önkéntelenek - azaz kiborul a kuka. Váratlan is ez az egész. S netán, nem is készültünk föl rá. Ami - egy súlllllyos hiba. De az ám. Mégpedig azért az, mert igenis lehet ám tudni, hogy hányas a kabót. Igen is lehet tudni, hogy ki, mi, stb. vagyok én, meg ugyan ez másokra. S például az ember nem lépheti át a saját árnyékát. Mert, a nagy kérdés, az az, hogy ez a lé, mire is elég? Elég mindannyiunk sokszorosan összetett álmára, ahol az enyém, a tiéd, az övék együttes végeredménye ráadásul még csak nem is a szimpla összeadás eredménye, hanem keletkezik egy plusz, a faszom semmiből. A helyzet kurva bonyolult lesz. Ilyen gengszter filmek is eszembe jutnak, ahol a nagy bankrablás után, ott van a két haver, nézi a zsákba a szajrét, s elképzeli, hogy hát majd ez a barom biztos hastáncosnőkre akarja költeni, kitömött tevéket vesz, vagy katasztrofális vállalkozásokba fog. S mindaz amit csinál, az totál értelmetlen, mert az egyedüli és helyes megoldás, a káposztatermesztés. S rövid tusakodás után, lepuffantja a kollegát, a másik meg hasonló indíttatásból őt. Faszomba. Ha már álom, legyen nagy. Ne fuseráljuk el, csak úgy, egyéni kis faszságokra. Az ember egy ilyen pszichológiai seggfej, legalább is nagy hajlama van rá...Aztán eszembe jut a nehezebb, de eredményesebb kiút. Ehhez az ötletet a Pink Floyd egyik száma adta, amelyben arról folyik a szó, hogy "keep talking"...Ami azt jelenti, (gyönyörűen megy a dolog férfi és nő között), hogy beszélnünk kell...Muszáj. Rohadt nehéz. Mert vissza kell menni Ádámhoz és Évához, s a homokozóba kezdeni. Hogy te milyen ceruzát, labdát, szemű és hajú nőt vagy férfit, soványat, nyugodtat vagy agilist szerettél volna, stb. Az ember egyszer csak elfelejti, hogy a dezső is ott van, akivel - véletlenül - hát persze! - de az életét leélte. Mert van egy nagyobb álom. S csak maradjuk következetesek. Csak a tisztesség ne határozza meg a dolgokat. Beszélgetés közben se térüljünk el. Csak nézzük meg, hogy mi újság. A-tól Z-ig. Kicsiket lehet ugrani, de lényegében minden végig kell menni. Mindenki álma fontos. De még mielőtt döntenénk, jobbra vagy balra, nézzük mi is az ábra.

S persze, beszéltünk mi, de nem erről, nem ebből a szempontból! Vigyázat, ne keverjük a dolgokat. Most - kezdve mindent élőről, megint végig kell rágni mindent. Ez van. S lehet, a vége az lesz, hogy aridevercsi. Lehet, lehet nem. Először is az kell, hogy megnézzük, ki vagyok én. Ha ezt tudjuk, akkor jön, hogy mire van szükségem. Kire van szükségem. Egy jó hosszú lista, sajnos. Közben - jön a másiké is. Aztán a kettőt össze kell rakni.Jajj.S közben, mikor a másik mondja, hogy ő nagyon, de nagyon, s mindig vágyott egy Muskátlira, (gyönyörű egy példa, nem?), s fölmerül, mint az én esetemben, hogy az milyen büdös, kispolgári, s hogy az én feleségemről most kiderült, hogy milyen iszonyúan primitív gyökei vannak, s én abszolút nem szeretnék egy muskátlit az ágyunk mellé, akkor valamit tenni kell. S mondom, hogy oké, cserébe az én Árvácskámért, amit meg te utálsz, (főleg a neve miatt, olyan depresszív, meg szomorú, s ami jó volt a régi nyomott időkben, de most, mikor már kicsit lehetne örülni?), s te meg

végképp nem szeretnél egy árvácska képével elaludni és felébredni, - minthogy én sem a te buzi virágoddal, nem? S ekkor jön az, hogy na jó de.…S fel lehet cserélni a kedvest egy virággal, vagy egy másik jóska-Marcsa után nézni. Ja meg je. Akiről majd netán kiderül, hogy a tubarózsákat szereti, ami a temetőkre emlékeztet, de az - lehet - mégiscsak közelebb áll hozzám, nemigen, ez így van, s lehet. Léhet, van ilyen. Elég valószínűtlene, de van. Ha, az ember tényleg nem szereti a másikat, ha nem tudja megtalálni az egyensúlyt a nagyképűségében, s ha eddig nem jött még rá, hogy sötétben minden tehén feketés láttam én ilyen muskátlis nőket, s árvácskás férfiakat, koszos gatyákban és bugyikban. Karikás szemekkel öntözgették, becézgették a virágukat. Meg láttam kiegyensúlyozott öregeket is, akik megtalálták a helyes arányát a jogos önzésnek, s szeretetnek. A pénztől, a lehetőségtől nem biztos, hogy mások leszünk, tudunk lenni. Túl öregek, túl meghatározottak, túl merevek is lehetünk - akár - s csak azért mert most aztán megtehetjük, nem biztos meg is kell tennünk. Persze, a szabadság egy nagy dolog. Az almát is leszakítottuk, nem? S értékelni kell ezt. Ezért aztán, élve ezzel a csudás lehetőséggel, kell egy kis kirándulást tenni, oké-e. "Mi lett volna, mi lenne ha, jajj, meg jujj. "Aztán, haza kell menni, kimosni az úti szutykot, jót röhögni egymás malacságán, s folytatni tovább, de most már egy magasabb szinten! Lehet, együtt.

Jack

Beillesztés a Vaio-ról

907.OLD. NAPLÓ ÉS LEVELEK 2004 JÚNIUS 2-TŐL VAIO-N

(közben a másikon is írtam, olykor..., majd össze kéne őket rakni egyszer...)

Jun. 26. Betontörés és családi élet otthon

Hát persze, hogy minden mindig másképp van. Visszajött a Ricsi, ütött-vert, feszegetett, enyhén berúgott és odajutott, hogy mégsem olyan egyszerű a dolog. Kéne egy gép? Fasz tudja, olyan mintha vastagodna lefelé? valami murvás beton, ami nehezen törik? mindegy kicsit meguntam a dolgot, e rucis se volt túl szimpi piásan, valami majd lesz. Mindenesetre csak teljesen üres az istálló, én is elpakoltam még egy adag szart, letakartuk a csibével a lényeges iziket is, mit tudómén. Megint elfáradtam én is. Még először vártam, hogy mindenki elmegy és kertészkedek egy kicsit. De aztán leültem egy kicsit és rájöttem, hogy elégé fáj a lábam meg minden. Elkerültem szomszédolni, erre sanyi bá rásózott egy zsák borsót, pucolgattam itt egy darabig az előbb valami nagyon döntetlen meccs alatt, de asziszem lefekszem a változatosság kedvéért...Beszéltünk a Borisszal, nagyon aggódott A Sandra Párizsa miatt, nagyon berúgtak az éjjel, valami lejmoló volt osztálytársakat lazán lerázott, esett az eső ott is, nincs internetijük több mint egy hete, valami angol csajjal smárolt az éjszaka, stb., stb.

A csibe elég önfejű és magabiztos, még mindig nincs befoglalva szállás, viszont kedden vizsgázik rutinból...Holnap jó lenne egy kicsit kapálgatni vagy ilyesmi, viszont ki tudja mindig mi van, lesz. A mamát is lehet csak illene megnézni, lehet a Ricsi is mégis visszajön...Viszont van vagy öt kiló cukkinim és ma megettem az első két uborkát. meg szép virágok is. Tegnap este elfelejtettem bezárni a tyúkólat, de hálistennek nem történt semmi...Hát ilyenek, remélem magának jó napja volt, kitartás, love, Jill.

0627 ennek a cirkusznak is vége

Hát, volt egy kemény menetem ezzel az őrült nővel. S végül is még az is kiderült, hogy nem is nekem volt mindig igazam. Minden fölmerült: kirúg, megyek most haza (pénz nélkül), kell keresnem valami mást, minden. Az őrület környékezett. S nem tudom ennek, vagy a konyak hatására, de még mindig hülye vagyok, ill. Totál szédelgek, kicsit ilyesztő az egész. De remélem hamarosan minden helyre áll. Tulajdonképen itthon kéne maradnom, s pihenni egyet, de nem tehetem meg, kell menni. Jó nagy kupleráj van mindenütt, a fene enné meg már. A lényeg, hogy folytatom tovább a munkát, aztán lesz annyi pénz, amennyi lesz. Rosszul nem járhatok. Ez a lényeg.

Elmúlt az életveszély, lj

Örülök, hogy ilyen ügyi vagy. Tök mindegy, ha nagyon akarjuk, később is újra lehet a fényképeket csinálni, a cd-ről. A lényeg, hogy megvannak. Nem szaladnak el. A Montmartre-on egyébként jó kis kupirészek vannak, szó szerint. Pontosan nem tudom, de az biztos, hogy van egy nagy főút, ahol végig szexmozik, szexboltok, meg ilyenek vannak, s az ajtajukban rohadtul agresszív kerítők ordibálnak az emberre, hogy menjen be. Nem gondolom, hogy a legjobb környék, különösen nem éjszaka. Amúgy semmi baj nincs a franciákkal, szerintem olyanok mint a pestiek. Föl lementem az utcákon, subwaykon minden izi nélkül.

Sokan tudnak angolul, a rendőrök is. Én már jó előre igyekeztem érzékeltetni, hogy - sajnos - de csak ezen a nyelven tudok. Ha volt alkalom rá, akkor hozzátettem, hogy magyar vagyok, annak jobb lenni, mint amerikainak. Kicsit agyament lettem itten. Azt hiszem elég rendesen megviselt ez a legutóbbi asszó. Fél napot dolgoztam, s az elég is volt. Viszont találtam egy középkorú, pocakos, ruszki kinézetű Májkot, aki trailer lakó, van trakja, s úgy dolgozott mint egy Sztahanov. Még rá is kellett szólnom. Hat dolláros órabérbe. Ráadásul még ért is valamit hozzá. Valószínű ez is oka, hogy totálisan elernyedtem, hogy akkor most már nincs és lesz semmi baj. De tényleg, ez valami óriási dolog, s reményt ad, hogy be tudom fejezni, netán rendesen...Hazajőve főztem egy csirkepörköltet tésztával, aztán meg megnéztem a Mona Lisa mosolya c. filmet, ezzel a nagyszályú nővel, akit nagyon szeretek. Aztán még csicsikáltam is egyet, most meg itt a fo-

telban kómázok. Enyhe lelkiismeret furdalásom van, mert pakolni kéne, de ahhoz meg doboz kéne, a U-haul-tól. De majd holnap szerzek valahonnan. Eszméletlen mennyiségű szar van itt még mindig, egyszerűen fölfoghatatlan. S akkor a szerszámokról nincs is szó. Jajj. Mindegy. Azért olyan nagyon nem rossz, hogy emelt az életveszély. Csak még nem vagyok képes fölfogni, elhinni, meg ilyenek. Pedig tényleg így van. Na ennyi most, love

meg minden. Jack

Jún. 29. A Jill levele

korai volt az örömöm. ez az ember tényleg úgy dolgozót mint egy őrült, jól is, most meg vége. tegnap este fölhívott, s ezt mondta: Itten kicsit minden mindig másképp van. Tegnap délután hatalmas eső mámeg, jól fájt fejem stb., tökölés, pöcsölés, Sandra Siófokról stb., aztán este kijött az hugi, nem volt itt vagy egy fél éve, a végén megegyeztünk, hogy elmegyek velük ma én is Kaposvárra, megy a mama vissza, dehogy hátha lehetne beszélni andokival is, stb., stb. Szegény mama állítólag piál is már kicsit, mindegy…Majdnem 11-kor ment el az hugi, épp kezdődött valamifrancia film, hej mondom mi lenne, ha néznék egy filmet, de egy óra múlva elment a türelmem, mentem aludni. Most meg ugye megy a csibe vizsgázni, de elaludt szegény feje, úgyhogy kitaláltuk, hogy előbb elindulóké elviszem valami vonathoz, kicsit ideg, kell is mennem, nem tudom mikor érek haza, nálam lesz a kistelefon, na majd lesz valahogy, puszik,

Jill

Story of Micke

" - Steve, when I got home, I find a legal notice on my door, I have to go to the sherif's Office in the monrning, and they mybe put me into jail. I have a legal battle with my wife about my daughter (tízenhárom éves,), so call me back, I can explaing to you a little better.' Aztán a másik telefonon fölhívott, s elmagyarázta részletesen. Mondtam oké. Sajnálom, mert másfél nap alatt szétszedte nekem a fél házat, meg minden. Hatvan dollárért, mert hogy tíz órára, hat dollárjával...Fene egye meg, azért ez totál abszurd. Mindegy, még lehet visszajön. Amúgy meg még kis sem fizettem...Az élet néha azért egy őrület, néha fáradt vagyok bele. De tényleg. Amúgy minden oké. Tegnap komolyan azt gondoltam, hogy má' meg túl gyorsan haladunk, lekell lassulni. Mert ilyenkor nem azt gondolják, hogy milyen ügyes is vagyok, hanem hogy a munka ilyen könnyű. Ezért aztán meg sem érdemlem a lét.

A Borisz írt, pár sort, hogy dolgozik, meg halad, meg minden. Meg a cigányos cikkre írt egy szót, hogy "kemény". Mindegy, örülök, hogy megvan...A Mamára nem tudok újat mondani: öregek otthona. Itt jó kis hűvös van, minden oké. Mégiscsak más itt fönt...A Pat megvan, végül is azzal is boldogulok innentől. A sheetrock lett volna egy dolog, de lehet keresek rá valaki mást. Naszóval, ilyenek.

Remélem te jól vagy, csak ne hisztizz be valamin, haladunk, napról napra jobb lesz. Love you.

Jack

no nonszensz, avagy ha nem tetszik, el kell menni..., a gyerekekről, ljil

well, tudom, nem könnyű, je meg je. Bár, megint csak az jut eszembe, hogy mit nem lehet itt tudni? Minden hozzávaló megvan, én inkább csak a szándékot nem veszem észere, hogy valaki összerakja. meg van a nevünk, a házunk, a helyzetünk, a környezetünk, az anyagijaink, a szociális, társadalmi, lelki csomagjaink...Az valakinek a hatalmas tévedése, hogy akármi is lehet. nem, ezzel nem tudok egyetérteni. s valóban van választási lehetőség, de legfeljebb négy-öt dolog között. ez, aztán valakiknek azt súgja, rendkívül károsan, hogy semmit semmivel. örök negatívizmus. s hatalmas zavar...Az jutott eszembe, hogy így élnek emberek milliói, vízió nélkül, így sodródnak. S ebben a helyzetben kell valaki, aki majd kisebb vagy nagyobb sérüléseket is okozva, de rendet rak. s abszolút nem muszáj azt csinálni, amit én akarok, de kell menni, s csinálni saját életet. ha az nem felel meg, ami ott van. nap mint nap, újra és újra az jut eszembe, hogy ez azért egy elég elkeserítő dolog. hogy "felnőtt emberek", még mindig nem tudják, mit akarnak. Ezidáig többnyire azt gondoltam, tudtam gondolni, hogy a baj a tojáshéjjal van. majd kinővik. Mára, inkább ezt valami alkati dolognak látom. Inkább abban látom, hogy igen, sajnos vannak olyan amberek, akik semmi nem csinálnak, ők maguk, viszont egész életükben csak cikizik a mások életét, munkáját, ill. szabadon ártanak és csemegéznek. S ott áll a másik ember, s még majd szégyelnie kell, hogy ő választott, hogy ő egy ilyen választó. mert amit csinál, az egy ciki. s én értem, hogy miről van szó, milyen lehetőségek léteznek még. igen, lehet csinálni két, meg három éltű járműveket is, amikről tudjuk, hogy milyen bénák.beszélt nekem a Borisz a walkmanról. még mindig nem tudja. S amit újra és újra fel kell fedeznem, nem kis meglepetésre, hogy nem jó helyről nézi, nem jó irányból közelíti meg a dolgokat. mert nem tudja, hogy mikor, mire, mikor, hol, s miért használja, akarja használni…s hogy a zavart tovább fokozzuk, ez nem azt jelenti, hogy "semmit sem tud". de igen is sok mindent tud. van amit jól, van amit iszonyúan rosszul. s az, hogy van amit jól tud, az nem teszi jogosulttá, hogy most aztán mindent elfogadjunk, amit mond. s az, hogy netán még valamit jobban is tud mint én, még nem jelentheti azt, hogy nem mondhatom meg, ha valamit mégsem jól tud. de, sajnos nálunk ez a helyzetes nem tudok jobbat gondolni, mint hogy valaki nem tud rendet rakni saját magában. tehát, mikor két ember találkozik, akkor nincs két rendbe rakott világ összehasonlítására lehetőség. az egyezkedésnek még a lehetősége sem jön létre. Mert mikor én följövök valamivel, akkor ő elkezd tünékenyt játszani, forgatni, stb. nos, ebben a helyzetben, valaki ítéletet mond maga magáról, mégpedig azt, hogy csináld magad polgártárs.se elvenni, se tönkre tenni, se letenni nem lehetséges, vagy beszállsz, vagy nem...Az

alanyi job, az meg az előbbi mondatban foglaltatik, az nem lebeg csak úgy, valahol, kívül, függetlenül mindentől. Hát, nagyjából ezek a dolgok. S mindegy valaki - éppen mit csinál (bár ezzel is vigyázni kell !), valahogy egy alapelv kell legyen, enélkül nem megy: hogy a dolgok összefüggenek. Ezt el kell tudni fogadni. Én, lassan az egész életemet arra költöm, hogy kimenjünk ebből a nonszensz létből, mindenből, amiről tehetünk, meg amiről nem. Ebből ki kell menni, ez biztosén kimentem, s ha valaki velem akar lenni, hasonlóan kell cselekednie.

Jack

hát, ez tényleg egy dili.

két napom van még. s mindenféle hülye bonyodalmak hatására, valahogy egy kis felszabadultság keletkezett bennem, hogy oké, talán minden jó lesz, sikerül, az terv, álom, megvalósul. ebből aztán egyel több sör, egy tányérral több pörkölt főtt krumplival lett, s aztán egy mélymerülés a fotelban. (amit nem nagyon szeretek, mert elzsibbad az ember).nos, valahol egy pbs. documentary-ra ébredtem, ahol egy "zsidó" kinézetű öregasszony, régész, nekivágott, hogy mindenféle leletek alapján megtalálja az Amazonokat, ami valahol a görög mitológiában részletesen dokumentálva van. s nem csak a mitológiában, (mint pl. az Iliász), hanem a történetírásban, a nagy Hérodotosznál, aki minden történetírás atyjaként ismert.

nos, a történet valahogy így szól:

volt egy csapat, ahol a nők, tényleg "amazonok" voltak. erősek, kegyetlenek, túlélők, s ők voltak a főnökök. a leírások főleg szőkékről szólnak, meg arról is, milyen szépek is voltak...nos, mikor a görögök megtámadták Tróját, az Amazonok a trójaiak segítségére siettek. s a királynőjük párbajra kelt az Achillessel, s persze vesztett. senki sem tudta őt legyőzni. s mikor az megölte a nőt, s levette a maszkját, őrült szerelembe esett a szépsége láttán...nos, nem ez a lényeg, hanem, hogy elkapták őket. s egy tutajon, valami trikós helyre akarták őket szállítani. erre a nők megöltek minden őrt, s a Fekete Tengerre sodródtak. Onnan pedig eltűntek .....Oroszországban....ott, lent, délen, a népek bölcsőjében, ahonnan mi is jövünk. S a nő föl lement, s nem találta őket. aztán, valami homály keletkezett, hogy Mongoliában..., valami hasonló lehetséges. nomádok. nos, az Amazonokról még kell tudni, hogy a Kaukázusi fajhoz tartoznak, biztosan, aminek megvannak a maga karakterei. nem mongoloidok. időközben egy őrült német is beszállt a buliba, aki DNS szakértő, a legjobb a világon. S a vénasszony, Uazokon, meg Zileken bojongva a kínai-mongol határ közelében, a legvilágvégibb mongol nomádok között, talált egy szőke kislányt. senki ezen a földön nem értette, hogy lehetett az a kislány szőke..., mikor minden mongoloid barna, totál barna. S mikor megjött a vizsgálati eredmény, kiderült, hogy ez a gyermeklány, egy az egybe a kétezer ötszáz évvel ezelőtt élt Amazonok leszármazottja! Mutatták ahogy lovagol...Az embernek tényleg elakadt a lélegzete...nos, ami még érdekes, hogy itten,

Kazahokról van valójában szó. a kazahok, meg valahol kereszteződtek a magyarokkal. hm. ezt már én mondom. de igaz. S A Jillnek, a miénknek az a kis szőke tincse? ha? nahát, vigyázat, kérem...gyönyörű történet, az egyik legszebb, amit valaha életemben halottam.(csak kérdezze meg valaki, mióta mondom én ezt a "amazon" történetet!!!)pedig régész se vagyok.

apa

készülődés, megy el A Sandra..., A Jill levele

well, vannak jo, meg nagyon nem jó napok. esik az eső, lukas gumit talál az ember. s ha azt gondoljuk, egy hétre egy ilyen is sok, akkor ha egy nap kettő, netán több ilyen van, egy világ dől össze. persze önmagában is rossz ez, kinek hiányzik? de ha még mitizáljuk is, s a másik véglet felől közelítjük meg, - "az élet szar" - akkor baj van. Pont azon gondolkodtam, hogy mit csináljak ezzel a nővel. meddig húzzam nála. na, nem most, ezt mindenképp igyekszem végig csinálni, hanem utána. s azt jutott eszembe, hogy lehet mégiscsak ki kéne nála valahogy húznom, ha tudom. Mert minden nyűgével együtt mégiscsak ez a legjobb. tényleg egy csomó embert fizettem, iszonyúan nyomok mindent: kémény levontattam, tapétát leszedettem, stb., s mondtam neki, hogy kéne több pénz, mint a heti. s közölte: szó se lehet róla. abszolút nem lehet neki beszélni. olyan, mint egy diktátor. ugyanakkor meg megint csak, szerintem érdemes volt balhézni, tényleg ordibáltam, mert hogy nem ad többet, viszont megerősítettem ami van. azt hiszem. de visszatérve: faszsa dolog ez a rövidtávú nézés, mindig elfogadás, beletörődés, kompromisszum, behajolás, bedőlés, nyalás, f.…szopás, stb. de ha az ember túl hosszan csinálja, előbb-utóbb azzá válik. s ez a baj. s ugyan ez igaz más, hasonló alvégi helyzetekre. Szóval azért észnél kell lenni. ugyanakkor ott, benne, mikor épp történik, nincs mit csinálni. mikor az ember főz, a kajának jónak kell lenni. ha mos, a ruhának tisztának. ha vasal, a ruhának ránctalannak, stb. tehát azzal nincs mit tenni. Viszont az "egésszel" lehetőbe lehet menni a félegyházi volánközpontba, az azt mondani, hogy "kész, ennyi volt". S, ez ugye, megesett párszor, hála a Jóistennek. Nagyon utálom ezt a nőt. az biztos. egerem, és utálom. Mostanra már azt hiszem, maradéktalanul. Szóval, megint visszatérve: bizonyos helyzetektől sokat nem lehet várni. egyszerűen csak nyomorultak. ki kell várni, nyomorultul a végét. végül is ezt se mindig tudtam megcsinálni, szóval haladtam. ez nekem valahogy soha nem szívósságnak tűnt, csak szuvasodásnak...de mindegy, belátom, hogy nincstelen nem lehet mindig úr, azért az mégiscsak túlzás. van amikor magával ragad a tömeg, meg más hasonló plebejus állapotok. ilyenkor az ember, - én - átmegy Micro managementbe. örül a foteljának, a kávéjának, a hidegnek, a melegnek, meg ha nem történik semmi. mondjuk szakíthat egy kis időt, hogy valami baromsággal foglalkozhasson, - netán - következmények nélkül. kategóriák. szintek, emeletek, rendszerek, struktúrák. s az ember,

mint egy kis szám, mint egy kis kocka-tény, föl lezötyög a lépcsőkön. a legnehezebb - azt hiszem - középen maradni. mert az többe kerül, mint ami van, nem lehet átesni a másik oldalra, se lefele, se fölfele semmi deviancia. kiderült, hogy a Pat anyja child molesztálásért van börtönben, valami tízentötéves fiú miatt...A két fia tizenhét, meg tizenkilence. meg vannak lányok is. az egyik terhes, tízenhat, a többi meg ici, meg pici. Hát, van ilyen nightmare? de, tényleg... na, majd még biztos írok

Jack

megyek megnézem mi a helyzet.

Na este már egyedül leszek, lesz időm egy kicsit összerakni a fejemet remélem, ne aggódj, minden rendben lesz remélem, puszik,

Jill.

Középen maradni, le, Sátoros ünnep

Végül is nem néztem semmilyen 20062006ot. Van valami program a Blockbasterban, húsz dollárért unlimited movies egy hónapban, úgyhogy hozom ki az új filmeket. eredetileg felvevésekre gondoltam, de nem megy. levan izélve. Szóval, sütöttem egy olcsó staeket, amit előzőleg bepácoltam, (nagyon jó sikerült), meg megnézetem az idióta rendező idióta filmjét: a Tarantino Kill Bill-jét. majdnem csak az Uma Thurman miatt, mert olyan jó volt egy másik filmben a Deparidiou-val. azt fölvettem kazettára. Nos, ez így együtt, na meg persze a ránk szakadt trópusok, elég kemény éjszakát hoztak. De hát elmúlt ez a sátoros ünnep is, hála az égnek. Fölvettem, takarítottam, pakoltam (a dobozokba), meg rengeteget morfondíroztam, hogy mit meg hogy. kicsit olyan lehangoló ez az egész, olyan langyos, olyan semmilyen, olyan kiábrándító. olyan másdé nincs mit tenni, realizmus, utálom. Egész héten baromi hőség lesz, meg minden. na jó, ennyi elég, erről.

puszik, love

Jack

Júl 2. Dolgozni, vagy nem? El

Na, elvittem tegnap a csibét Bélatelepre, elég jó forgalom volt, végül is vagy két órát tartott, kilencre értem haza, sehova se mentem be, mindenhol ilyen nyári izék vannak, de nem volt kedvem. Kicsit itten kómáztam aztán aludtam. Marha meleg is van meg a franc tudja. A Ricsi ásogatott meg teljesen beindult, hogy ő is letudná rakni a vizet, a végén már kínos volt, mondtam én már most nem akarok 'dolgozni', de az is olyan izé, hogy ez itten ás én meg úrinősködöm...na mindegy.

Mostan meg kell menni Szárszóra, a csibe jön valamivel, nincs hangja, gondolom nem sokat aludt, azt se tudom minek nem alszik délig, majd kiderül.

Amúgy megvagyok, állítólag estére jön valami vihar vagy mi, a sanyi bácsiék fiának is rákja van, tegnap az öreg zokogott nekem egyet a szőlőben, sose láttam még sírni. A szőlőnk is elég szarúl néz ki. Na jó, később biztos világosodik a látásom. Megyek. Puszik, love,

Jill.

A Jill egyedül...,

Nem kapok tőled levelet (please),nekem végül elment a napom, tán egyszer jött rám kis hiszti, de aztán nekiálltam miniatűr virágpalántákat izélgetni, ez mindig lecsillapít...Aztán mondjuk kicsit fölhúztam még magam, mert jött a Jankó kicsit permetezni, kicsit be volt rúgva és kicsit megengedhetetlen hangot sikerült neki megütni, hőzöngött össze-vissza a szőlőben és elmondott engem mindennek, én meg hallottam. Kicsit rosszul esett, értem persze, de akkor is. Mindegy... Meg a mi gyulánk a kis pöcs is, idejött megnézte a helyzetet a kövekkel és mondta, hogy kell szerezni egy kistraktorost vagy ilyesmi, mert mindegy, szóval, hogy kb. 5 köbméter szerinte, elég jó nagy darabok, meg is kéne gondolni megint, hogy hova is legyen rakva, mert most valószínű nem lesz fölhasználva az egész, esetleg mégis ki a pince mellé a téglarakáshoz? az az igazság, hogy van az udvarban is már most is bőven, nem tudom. Talán mégis érdemes lenne megcsinálni, mert azért az istálló padlója amivel a legtöbbet lehetne kezdeni, téglát fölszedni, földet basztatni. Azt is kérdeztem a gyugyutól, hogy, ha a pajtába behordanák a Gézák és amikor te itt vagy és ki lesz szedve a fal akkor kidobálni onnan, de a gyula aszonta ez hülyeség. Szerinted.? A csibe írt egy sms-t a vonatról, viszont a Borisz telefonozott és elégé ki van a töke és lehet, hogy haza akar jönni, de aszonta még átgondolja... Hát ilyenek, hívott szegény anyám, de lejárt a forintja, én meg nem hívtam vissza, majd holnap. Meg holnap elmegyünk a Matilddal a Balatonra én fagyíz, ő fürdik, stb. Holnapután meg fodrászhoz kell mennem. Zajlik az élet. Csináltam elég fasza lecsót vacsorára, mondjuk egész nap nem sok szart ettem, nem jó.

Puszik szívem meg love, Jill.

Válasz ez Jill újabb elégedetlen levelére:

ja, a Yahoo az múkszik.

kb. ezerszer mondtam. nem tudom milyen misztérium van mögötte, hogy nem ezt használjuk, használod, de nagyon súlyos lehet... nos, én attól féltem, hogy majd inkább izgágáskodsz, s éjjel kóválygosz, amikor pihenhetnél. s mint ahogy már mondtam is..., nagyon jó hogy alszol, pihensz. amíg élek nem tudom fölfogni, hogy miért nem vagy képes leszokni a hátrafelé lovaglásról...mert nem azt írod, hogy "képzeld, olyan fincsiket alszom, olyan jólesik, most végre, nincs

itt senki, csönd van,", stb. , hanem a feszengés. kevés kivétellel mindig ezeket a kétértelmű jeleket küldöd, az ember nem tudja, hogy most akarsz fagyit, vagy nem. (aztán nem vesz, de közben meg rájön, hogy te meg mégiscsak vettél...)ez a "mit nem lehet itt tudni?", c. kérdés, jó lenne ha a nap kérdése lenne ezután. mindig van egy csomó baromság, de az egyszerűt és észszerűt kell választani. lehetőleg úgy, hogy el is fogadjuk. minden helyezettnek megvannak a maga igazságai, nem az van, hogy ebből csak egy van, ami aztán végigvonul mindenen. a helyzet szabja meg. ha változtatni akarunk, úgy azt a helyzettel kell!!! amikor van rá lehetőség, eljött az ideje, kellően fölépítettük, előkészítettük, stb-stb.s persze, mindig van egy "nagy újság". Csinálhatnál többet is, a fenébe is...ott vagy, semmi más dolgod nincs...de, ha, bárki megkérdezné, mi a "nagy újság?", akkor mindig!, azt mondanám: "A Jill jól van, nagyon ügyes, egyedül is kitűnően elvan, sőt még rengeteg más dologgal is képes törődni, mint például az enyhén gyermekded lányunkkal, a még mindig zavarodott fiunkkal, a becsavarodott anyjával, a primitív húgával, a szomszédokkal, a házzal, a háztartással, segít az építkezésben, s alapvető szinten fenntartja azt a szociális minimumot, ami az ottani élethez kell. én nagyon elégedett vagyok vele "valahogy el lehetne már jutni oda, hogy - mégiscsak - középre kerülünk ebben? Én is ingadozom, szerintem minden normális emberedé nem mindegy mennyit, s mi az ami aztán a felszínre kerül. erről beszélek. love you

Jack

2004 július 5 Naplórészlet
Hát, kicsit össze vagyok zavarodva.

Végül is nagyon egyszerű az egész: a magamfajta félnótásnak sokra nem lehet számítani. Nagyon jóra sem. Reménykedtem ebben a nőben, de sok értelme nem volt. Vannak persze előnyei: biztos munka, benti, meg ilyenek. Azt hittem, hogy sikerül valamiféle tisztességes partnerre találni benne, ahol valamiféle egyenlőség van. De hamar kiderült, s különösen ennél a munkánál, hogy ilyesmiről szó sem lehet. Ő diktál, én meg örülök annak, ami van. Jó baromi nagy munka, de azt gondolja, hogy nekem még így is megéri. Kiszámította, hogy húsz rongy, ha jó jó, ha nem, nem. Akkor odaadja valaki másnak, burkoltan ezzel fenyegetett. S miután totál kiszolgáltatott helyzetben vagyok, abba kerültem, ezzel a sok várokozás által, nem volt választási lehetőségem. Végül is oda jutottunk, hogy ha minden igaz, akkor nyolc hét alatt meg tudom csinálni. Szerencsére – legalább – ő is ezt gondolta. Mégpedig azért, mert akkor ennek megfelelően osztotta el a pénzt, azaz heti kétezerötszáz. Igen ám, de ebből kell fizetnem a munkásokat is. Mert menet közben az is kiderült, hogy ez a munka annyi, hogy egyedül meg sem tudnám csinálni. Sőt, időközben annyi mindent adott hozzá, annyit változtatott, hogy mára már attól is rettegek, hogy még így sem lesz kész. S persze felmerült, hogy be kéne fejezni, minden fasza legyen. Hogy továbbra is legyen nála

munka. Az év még hátralevő részére, azaz szeptembertől decemberig. Amikor visszajövök. Egy darabig még reménykedtem hogy ez így is lesz, de mára ez már nagyon is elhalványult. S tulajdonképen ez a bizonytalanság őröl nap mint nap, ez rontja el a kedvem. Fölmerült, hogy mindegy, mert a lovét azért – legalább is a nagyját – azért így is ki tudom szedni, de ebben is prücök támadt. Legutóbb kértem hármat, merthogy túl sok munkást kellett fizetnem, de nem adott annyit. Nagyon kemény. S képtelen vagyok megérteni, hogy mire megy ki a játék. Képtelen vagyok megérteni, hogy miként kockáztathatja, hogy otthagyom. De szemlátomást nem érdekli. Úgyhogy a melótól egyre jobban elidegenedek, miközben a pénz, amire számítani lehet is egyre csökken. S valójában fogalmam sincs. Valószínűleg egyre kevesebbet fog adni. Nem lehet tudni, hogy miként fogja majd értékelni, amit hétről hétre csinálok. S én magam se tudom, mire leszek képes. Iszonyú mennyiségű meló ez, s az is rettentő zavaró, hogy mintha nem is értené. Szóval kicsit bolondokháza ez az egész. De, még így is. Ha csak néhány hétig ki tudom húzni, az is jó. A másik az, hogy még mindig van több mint öt hetem. S addig iszonyú sok mindent meg lehet csinálni. Eddig csak alig több mint két hét telt el, s egy csoda amit csináltunk. Meg kell jegyezni, hogy a Mick is egy csoda. Keveset kér, de kb. Kétszer annyit ér mint a Pet. Szóval még rengeteg idő van. A jegyemet nem nagyon lenne érdemes megváltoztatni, tehát ha meg maradok, akkor meg dolgozni kéne. S „mindegy" mennyiért. De tényleg mindegy. Ezt persze hideg fejjel át tudom gondolni, de a kérdés, hogy majd menet közben hogy bírom. Valószínű harcolnom kell...A végén, meg meg kell lépnem. S nem tudom, hogy valami kifogást keressek e, vagy csak egyszerűen hadjam ott. Az is felmerült, hogy ne e küldjem el a p....ba. De valószínű valami jó befejezés kéne. Lehet az erikára kell hivatkozzak...Eddig – az azbesztosz izével együtt, kerestem 7500 –t. Lehet ez is bassza a csőrét. Lehet. A baj csak az, hogy szinte „semmi" sincs belőle. Persze ebből vettem a számítógépet, ami eddig kb. 1600-ba van, a képernyővel együtt...A helyzet hangulata egyébként kezd hasonlítani a debráéra, csak azért itt mégiscsak több pénz van. Esztimét szerű megítélés, árak szóvá se jöhetenek. Egy magamfajta csávó örüljön ennyinek miss. mindaz, amiről eddig beszéltem neki, a család, meg az, hogy az ő oldalán állok, az érdekét nézem, stb., stb. Föl sem merül. Ő soha nem beszél ilyenekről...Abszolút semmi személyes. Ugyanakkor nyilvánvalóan kihasználja, amiket én mondtam. S ahogy az ivánéknak meséltem, ez egyfajta gerinctelen bohócságnak tűnik. Még akkor is, ha az iván azt mondta, hogy sajna, neki még erre sincs lehetőséges valóban, ha jól belegondolunk: az elég komoly kiadásaink mellett, A Sandra külföldre menése mellett, adom vissza A Jill pénzét, már valamit (a gyalut) vettünk is (300 rongy), van otthon kettő, meg itt kb. Egy, azaz három – eddig. S van még öt hét. A komputert is vettem, de ezt már mondtam. Szóval, a hátralevő időben, még tudok csinálni tisztán, nyolc és tíz ezer között. Ami – summa summárum – összesen valamivel több, mint két milcsi. Durván. Egy el fog menni az építkezésre. Egy fog maradni. S még minimum kéne kettő, de inkább három. Egy A

Sandrának, iskolára. Egy anyagra. Egy tartalékra. Tehát ez azt jelentené, hogy a további megélhetés mellett, ami ebben az évben még vár ránk, további egy milcsit, azaz tisztán! több mint négyezer dollárt kéne tudnom összeszedni. S tekintettel a nővel való rossz kilátásokra, arra, hogy majd mindent elhanyagoltam, ez elég kétséges, bizonytalan. Persze lehet több is. Sokkal több is. S ez az amit nem lehet tudni. Ugyanakkor az is eszembe jut, hogy alapvető dolgokat: a beépítéseket, a teraszt, a kemencét, meg tudom csinálni. S haza tudok végre menni...A dolgot az keverte meg, hogy egy rövid ideig úgy nézett ki, hogy ötmillió marad. Végül is valahol a kettő között van, mert közben veszünk dolgokat, A Sandra utazása is közbe jött, megvan a számítógép is, nem is akár milyen, a gyalu is meg lett véve..., de öt milcsi sehogy sem lesz. Mert hogy olyan szépen elgondoltam, hogy „hogy esszük a hurkát, mint a szájharmonikát". Mit tudunk megcsinálni rajta. Még abban is reménykedtem, hogy esetleg A Sandrának vennénk egy autót. De hát még mindig nincs vége. Középrohadt, lehetne rosszabb is. S mindentől függetlenül, végül is nem olyan nagyon rossz.

A SHARONNAL VALÓ KAPCSOLATRÓL, MUNKÁKRÓL

Jack
júl. 9. Borsópucolás és alvás (nap meg mi legyen az istálló betonnal?)
el

Hát az alvókúrám folytatódik, elég jó, szerintem valami agyi fejlődési lépcső is vagy mi, rájöttem valamire, amire ötven évig nem, hogy nincs már ott semmi, amire még várni kell, nem történik semmi annál jobb, mint ha alszik az ember. Emlékszel beszéltünk erről néha és mindig különbözött a véleményünk. Tegnap délután átcsaltam az étel nénit és ültünk az udvarban vagy két órát, borsót pucoltunk és beszélgettünk. Elég idilli volt. Aztán beállított a Ricsi, hogy mi a helyzet az istállóval, mondtam semmi, végül valami olyasmire jutottunk, hogy esténként ő kitalicskázná a betont, arra gondoltam, hogy közvetlen a kertkapu mellett van egy hely, a farakás külső oldalán, ott ellehetne a maradék, benőné a bokor, nincs olyan nagyon messze semmitől, ha egyetértesz. Ötezer forint lenne, öt köbméternek saccolta ugye a gyugyu, nem tudom mit gondolsz. Mondjuk ki kéne pucolni a helyet gyorsan, mert este már jön is lehet, egy ilyen rossz kétkerekű kocsi vagy mi van ott csalánnal és kapubokorral benőve. De most el kéne mennem Szárszóra, gyógyszertár, könyvtár, stb., elég gutaütéses idő van, fülledt meleg eső előtt vagy valami ilyen. A csibe írt egy sms-t, hogy tegnap egész nap Spanyolországban voltak, minden jó, ma ír majd. Rakok el egy kis uborkát, meg mély hűtőbe tököket is, kéne piszkosul takarítani is, szóval van mit csinálni. Minden jó, love you,

Jill.

Júl. 9.Mindent eltöltő kupleráj, le

hát, kicsit össze-vissza vagyok, persze mindamellett. jó nagy hajtások vannak. végül is sikerült nagy beleéléssel lehengerelnem a Saront, mondtam semmi számla, örüljön, hogy, s jó lenne ha amúgy meg igyekezne. legjobb védekezés a támadás. ez a kiskölök tényleg kiborít, kezd szemtelen lenni, nem is értem. Minden nap kifizetem, néha még előre is adok egy keveset, aztán valahogy kiderítette, hogy minden napra tartozom további fél-fél órákkal..., mert nem jól számoltam. tehát nem tartozik semmivel…nem figyeltem eddig, de most fogok. húgy dollár, de csavarja az orrom. amúgy is kb. fele annyit csinál, mint a Mike, s többet kap...mindegy, haladunk. Tegnap kicsit előbb eljöttem, iszonyú a hőség, s leültem filmet nézni. jó nagy kiszúrás ez a bérlet, mert annyi új filmet hozol ki, amennyit akarsz. erre hozom ki ezeket az új tarantinokat, meg mátrixokat, hogy akkor már ha liba, legyen kövér. S komolyan a hányás környékez már ettől az amerikai infantilizmustól. s persze eszembe jut a passzolni, aki szintén "malac", de az valóságos. mert nem arról van szó, hogy nincs malacság - hát persze, van. s bizonyos meglétéről nem árt tudni, stb. de ezek az idióta mesékbe öltöztetett gusztustalanságok, ez már tényleg abnormális. persze, a néppel - szegénnyel - van a baj, mert hogy "ünnepi játékok" kellenek, az aréna meg a filmnézés lett. s még mindig olyan buta, és gyerekes mint az állat, szóval nem lehet mit kezdeni vele. a tarantinóban (killbill) direkt! gondolom, minden levágott végtagból órákig szökőkútként spriccel a vér, egy emberből két olajoshordónyi, kb. jó poén...A matrixolásban meg - volt egy külön bemutató a trükkökről - már tényleg nem tudják mire költsék a pénzt. valahol egy külön autópályát építettek a filmhez, s tízezer rakétatervező puffogtat, madzagokon rángatják - mint a cirkuszban az embereket, amit aztán letörölnek a filmről. s ettől mindenki tízmétereseket ugrik. meg van benne szupermen is, aki rakétaként repül, kinyújtott tenyerével megállítja a golyókat, aztán meg vascsővel vív. s tényleg nem tudom mire jó ez az egész virtuális faszság. a végén ott marad az ember totál zavarodottan, kicsin, hogy hát semminek sincs értelme, mert hogy akkora a kupleráj. s gondolom, hogy azért ez nem tiszta politika, néphülyítéses karbantartás, de sokkal inkább egy elszállt pornográfia. s oké, vannak benne érdekességek, meg "nagy gondolatok", amik a némó kapitány dolgait ismétlik. meg a Bagdadi tolvajt a varázsszőnyegével. miközben…, jajj, miket csinálnak. az egész éghajlat egy kupleráj lett, már semmi mást nem csinálnak, mint tévedésből elkövetett kínzást, gyilkosságot, s az emberi értékek abszolút devalválását mindenütt. Szóval, nekem semmi élvezet nincs ebben, s abba is hagyom. gondoltam, hátha valamire mégiscsak jutottak, de hát nem. semmi új nincs benne, mint náci fölforgatás. az meg nem kell az ember agyába. s olykor azon csodálkozom, hogy miért nem inkább bűnöző már mindenki, a francba is. uccu, harakiri, öljük le egymást. mert ugye az könnyebb. könnyebb, mint gondokat megoldani. megölni a Morzsit könnyebb. mindenkit meg kell ölni, akivel baj van, Spárta, ugye. ó well, well. Csak hát, hol itt a limit?

ha onnan nézzük, hogy én például kit látok problémásnak, elég nagy vérengzést tudnék előadni. szinte senki sem maradna…lehet - még magamat is lepuffantanám, a nagy sürgés-forgásban... na jó. többnyire technózom, annyi gadzset van itt. néha nem árt ezeket a hézagokat is töltögetni, ez egy ilyen kor. mindenesetre fáradt vagyok ebbe a nyugati bizakodásba, valami nagyon falusi békére vágyom. S már sokáig nem akarom ezeket a kényszerű, s idióta túlélő technikákat magamra alkalmazni. nézegetem az órám, s hamarosan "elmegyek szárítkozni". Love

Jack

Július 11. Ritkás erdőben, egy tenyér ha csattan..., ljil⚜

hát igen. Én már elég öreg motoros vagyok, de hasonló élményem nekem is van. kínlódtam itt a Pet-tel. aztán jött a Mike, s egy nap alatt többet csinált, mint a kölök egy hét alatt. S eszembe jutott, hogy bassza meg én is ilyen voltam...ez van. Kicsit kezdek begolyózni a számítógépezésbe. ezer féle letöltés villog itt, Norton, meg real player update-ok. kibaszott agresszív. s a Norton, ráadásul majd lefog járni, de hát addig hadd menjen. a röhej, hogy igazándiból - szerintem - nem is kéne, nem szoktam kinyitni ismeretlen leveleket. de mindegy, ez most tényleg egy nagyvonalú izi, van hely, hadd menjen. Végül is elég jól aludtam, nincs hőség, nyitva az ajtó. Hát igen, értem a Nyestéékét, de hát olyan felemás a dolog, "mert hogy nem mindegy, ki mondja". de nyilván, még én is, itt is, örülök neki. s csak az van, hogy sok mindent megéltünk együtt, ők tényleg beavatottak, s nyilván minden faszságuk-bénaságuk ellenére "látják és értik". S természetesen - az embernek kicsit jobb képe van magáról is. ami néha nem árt. Én emlékszem a kicsit nyomott, lenéző, sajnálkozó korszakokra, "hogy na mi van? Ti se juttok semmire?" - dologra, ami ráadásul igaz is volt. szóval értsük. szegény ördögök, ők viszont...hát igen, végül is ők kaptak valamit, papit-mamit-Adát, vízművet, büfésséget, ami meg még nem is múkszik. lehet, végül is lucky-k vagyunk? kit tudja milyen és mekkora baromság lett volna abból, ha valami csipricsupri örökségek miatt valahol megrekedtünk volna...ez az általános szabadság érzés, néha nem árt ha valami kontrasztot kap, az ember jobban értékeli. de hát, ez is attól függ. s ez se érne semmit, ha nincs mögötte súlyos pénz, munka, eredmények. én nem vagyok "annyira" oda, mert a másik végen a milliomos genyák vannak, akik többre jutottak, bár minél közelebb kerülünk hozzájuk, a dolog annál zavarosabb lesz. Ha belegondolok, hogy hány szajrét, szöget, baszást, gyűjtöttem, hordtam haza a Boogie street-ről, meg milyen bugizásokban volt részem, azért mindig két dolog merül föl: milyen nincstelen is volt az ember, s mennyi miriádnyi baszás kell az élethez, s hogy soha nem elég. itt, - pont pakolás ügyileg - ez megint fölmerül. már a hatodik nagy doboznál tartok, s még közelébe se kerültem ahhoz, ami a van-ben van. s már mit hazacígöltem? ez a hat autó, hat kamera, ha komputer, száz cipő, gatya, csavarhúzó meg minden. s még mindig csak

használt autóink, bútoraink stb. vannak, semmi ékszer, semmi festmény, semmi befektetés, semmi tőke, s így tovább. de tényleg: mi lenne ha, még ez se lenne? Régi csont ez. Ez a Mike, pont följött a nagy ötlettel, hogy ő tud olcsó telkeket, meg adóhúzásokat, meg mind a többi, s hogy csináljunk mi is valami nagy húzást, renováljunk, építsünk, meg ilyenek, s hogy mekkorát lehetne szakítani. ez jó, de azt hiszem, ez az idő elmúlt. ha tíz évvel ezelőtt merül ez föl, az jó. végül is közel húszat szántam erre az életemből, s elég volt. de még az sem tiszta, hogy jó lett volna e úgy. de tényleg. mert ha minden jó lett volna, az ember embersége még biztos mindig alsó-tagozatos lenne, mint a mahagónis-teakfás balfaszoknak, akikre jól rászakadt a jólét. s fölmerül, ebben a semmi-semmiben, minden-mindennel létben, mennyit ér ez? olyan nagyon nem smút, olyan nagyon nem colorfull, annyira nem szvít, s elvágólag semmi. s ez lenne az igazi? valami rémlik, valami sejlik, valami homálylik és dereng, hogy igen. csak hát ez az ötven évnyi gyöpösödés, vegyes gazdálkodás, bumli, cirkusz és vurstli, csak ott hagyja a sebhelyeit, Pákozd és Sukoró, cifra mogyoró. ilyen lenne az igaz élet? Mert az embernek a szíve - ugye - hiányokkal, kis elégedetlenségekkel, szomorúságokkal, veszteség érzésekkel van teli, az elmulasztottoktól, hogy pl. megjártuk a messzi tájakat, de még mindig nem bicikliztünk ki kis kosárkával, meg társai. így aztán marad ez az okosságos dolog, intellektuális dolog, hogy "értjük, meg tudjuk", s ez ad valami elégtételt, ha éppen eszébe jut az embernek, hogy mit is kéne gondolni, hogyan is kéne nézni. persze, a világ is tehet erről, eléggé elszállt. nem könnyű vele lépést tartani. s biztos az van, hogy van aki ebben, van aki abban lépet egy nagyot, lódult előre, de olyan egy sincs, aki minden szinten - nem szinte - de mindent összehozott. s mi is láttuk "nemzedékünk legjobb elméit az őrület romjaiban", ami ugye magyarra úgy fordítható, hogy mindenki bőve kapott a pofájára, se embernek, se asszonynak itt nem volt könnyű dolga, a kölkökről meg nem is beszélve. mert valahol itt nincs másról szó, a rohadt életbe, mint azt a feladatot adni a macskának, hogy most aztán menjen, s "egyszerre kint is meg bent is, fogjon egeret", ami meg már - megint - valami zen dolog, mint mikor egy tenyér, ha csattan. s ha innen nézzük, s embereknél ezeket a csattanásokat számoljuk a kis Geiger számlálónkkal, itt érdekes dolgok jönnek elő, s eléggé ritkássá válik az erdő...

Jack

(közben a másikon is írtam, olykor…, majd össze kéne őket rakni egyszer...)

Van mit csinálni, lj

techno, megint. Már majdnem elmentem aludni, tíz óra volt, amikor észrevettem, hogy van itt egy cd. semmi keverés nincs. csak szépen levolt helyezve, s még nem jutottam el odáig…s egy hang-felvevő izi, ill. a legújabb Image Mixer, ami össze-vissza tud keverni zenét, képet, filmet, stb., s közben föl is lehet venni vele bármit. hangot mikrofonról, kazettát, lemezt stb. na meg még egy cd író program

is maga. Messzire nem jutottam benne, de föl van véve. csodálkoztam, hogy miért pont ez hiányzik.

amúgy semmi semmivel. még mindig totál zavar van a pakolással, ill. lassan alakul. ez a hiú reményem, hogy a csavarjaimat egyszer mind haza tudom vinni, egy hiú remény. mert mindig közbe jön valami. iszonyú mennyiségű szar van itt, valami mindig bejön a képbe, mint például most a szárító alkatrészek. meg hasznos dolgok a kemence grilljéhez…jajj. van azért ebben valami nem normális, i know. Csak el nem tudom képzelni, hogyan másképp. szerintem a magyar paraszt is - még mindig - lehajol ha lát egy "jó vasat", ami valamire jó lehet otthon. ez a harmadik világ béli örök buher. de tényleg: lehet venni is, tízezerért, meg százból összerakni. különben itt is volt ilyen. fel lehet fedezni húsz-harminc évvel ezelőtti bütyköléseket, s az ember látja maga előtt a faszikat, ahogy szép lassan megmegy a búrájuk, ahogy ruhamángorlókat, paradicsompréselőket, vízkiemelő-készülékeket, s szélturbina által hajtott madáretetőket gyártottak. yardsaleken lehet ilyent találni. mert jött a bóti plasztika megoldás, húsz fillérért, s múkszik. már ott is beindult ilyesmi, csak még hézagos. Meg különben is, a szegény ember még mindig vízzel főz. na jó, ennyi elég. Megyek, még van tízenhatezerháromszáznyolcvankettő dolog, amit meg kell csinálni. sheetrockozás, szigetelés, ajtók, ablakok, trimer, zuhanyozók, konyhaszekrények, elszívók, sütők és tűzhelyek, klozetok az ajtajaikkal és polcaikkal, na meg most úgy néz ki, itt van a festés isk.Ul mennem a Home depóba, anyagért.

Jack

A munka, meg válasz A Sandra levelére, lj

hát, azért néha jó, hogy a valóság jobb mint a képzelet. megnyugtató.

az Sandrára gondolok. szerintem jó lesz, egy kicsi ez is, meg az is. lődörög a lelkem, jó sok mindent lát, biztos majd jól ossza is zavarodik, de majd rendet rak. mindenesetre ha igaz az, hogy az ember "az, amit eszik", akkor ez olyan nagyon nem lehet rossz. Én, ennyi idős krómban Budafokot, Érdet, meg ilyeneket láttam. s majd csak tíz évvel később jutottam el arra délebre. a lényeg, hogy előbb-utóbb választania kell ennek a lánynak, hogy "akkor most már jó, ilyen felnőtt leszek". itten elég sűrű a lét, mit mondjak. Fél ötkor keltem, amikor már fél órája a munkamoziban a feladatok filmet néztem: újabb és újabb kockákat, s azt mondtam, na jó, ez bőven sok. fogalmam sincs mire jutok, mert a sziszifusz elmehet a bránerba. egyszerűen felsorolhatatlan. s biztos nem lesz kész. ez a nő tényleg nem normális. de úgy kell neki...A vicc az, hogy elképesztő gyorsan haladunk, úgyhogy a szakadás már létrejött. mert nem tud mást csinálni, mint csodálkozni maga is. s ez így fog menni, a végéig. két lehetőség lenne: vagy tovább maradok, (még legalább három hétig), vagy több pénzt kapok, s fölfogadok ilyen meg olyan melósokat. például csempést, mert csak a konyhát, a folyosót, az ebédlőt, s három fürdőszobát kéne lerakni. húsz ablakot kicserélni, tíz ajtót összehozni, trim, ötven

tábla sheetrock, kandalló burkolás, konyhaszekrények és tűzhelyek berakása, festés, stb. hülye a nő, rá fog fázni, de megérdemli. végül is semmilyen papír nincs. semmilyen estimate, semmilyen bill, semmi. s ez jó. s happy, mert haladunk, s fizet is. s nem tudja mikor megyek...kb. nyolcvan százaléka lesz kész, szóval még marad pénze abból is, ami nekem jár. az utolsó hét nem lesz kifizetve, erre számítok. viszont lehet bejön a festés is, ami kompenzálja majd a melósokat. még mindig nem döntöttem el, hogy elküldöm e k.…Anyjába, vagy csak sunyizok, s azt mondom, hogy mennem kell, sorry. de nagyon hajlok az utóbbira. ez van. Negyedik hete vagyok ott, s még semmit sem csinált, abból, ami az ő dolga lenne. egyetlen ember nem dolgozott ott, semmit nem választott ki, se szekrényt, se csempét, se ablakot, semmit. csapokról, lámpákról, s egyebekről nem is beszélve. mindig van valami baja. hol a gyerekek, hol a férje, hol a másik munkák, hol a vendégei. hétvégén soha nem csinál semmit. nahát, nekem is van problémám, oké? Ami, ugyan majd megváltoztatja a rólam alkotott heroikus, robotos kép meg fog változni, de hát van ilyen, s lehet nem is árt. közben valaki állandóan hív, el is vállaltam egy melót, crown holdingokat fogunk felrakni a Mike-al, szombaton. hatötven... az igazság az, hogy a nő jó sok ürgével összeveszett, érthető okokból, s aztán mégiscsak hívta őket. senki sem hívta vissza. nos hát, most rá fog jönni, hogy én mennyit érek. szóval az esélyek nem totálisan fognak megszűnni, s majd meglátom. nekem az a lényeg, hogy megdolgozom a pénzért, csinálom a fényképeket, van tanúm, s semmilyen papír nincs. addig szarakodott, míg én is bele mentem a játékba, s most az ő hülyesége a meghatározó. hogy mondjam? Biztos érted. így is úgy is elég komoly lóvék ezek, s ez a lényeg. figyelj oda... na, megyek is. love

Jack

júl 16 .hazajött A Sandra a nagyszüleitől..., jl

Na, megjött a csipisz, elég ripsz-ropsz, úgyhogy jó nagyot kapkodtam itt, hogy legyen kaja meg süti meg 'rend', még az Alexet is levittem fogadni, de csak elkéstünk a francba, mindegy. Elég jó hangulata van, hozott mindenféle mütyüröket, vett magának elég jó rucikat, jól érezte magát, ügyes volt, stb. Éjfélig néztük a képeket, amiket csinált, meg mesélt meg minden. Szerintem megérte, már minthogy elment, a vénekről van egy két véleményem, de majd szóban inkább, ha egyáltalán van értelme. Amúgy semmi különös, Ricsi eltűnt, gyűri, joti Mariska csapatok dolgozgatnak itten egy egy órát, és még haladás is van... Esős, borult napok, de még mindig fenyegetődznek a kánikulával, takarítás meg intézkedés meg ilyenek vannak betervezve, aztán talán jövő héten nekiáll a csirke a jogsi utolsó futamának. Én megvagyok, hálistennek jókat alszok, aránylag nyugis is vagyok, tényleg forognak, alakulnak, csillapulnak a fejemben a dolgok. Várok,

rád meg mindenféle eljövendőkre. Hát ennyi, majd remélem ír a csibe is meg küldünk képet este oké. Puszik meg love, vigyázz magadra, derekadra, stb.

Jill.

semmitmondó és unalmas, lj

well, finoman és óvatosan fogalmazva - baromi fáradt vagyok. Hülyeségből kifolyólag, illetve ennél kissé bonyolultabb. mutattam, hogy hogy kell dolgozni, mit várok el, stb., s ez lett belőle. szóval kicsit le kell lassulnom. pont abban a fázisban vagyok, amikor képtelenség pontosan látni, s megítélni, mi lesz. rengeteg minden készül el naponta, de még mindig sűrű az erdő, vagy sötét az alagút. tegnap ott volt a sáron, látja mi minden történik, de még mindig aggódik. azt kérdezte, hogy vajon a felével kész vagyunk elmondtam, 60-70 százalék. az igaziság, hogy kicsit előre akarok tartani, hogy a fizetéssel ne legyen gond. tegnap reggel le...tam mindenkit, nem szeretem, de néha nem árt. Szombaton nem dolgozom, de vasárnap igen. iszonyú a hőség minden nap, de mindegy, múlik a nyár. sok mindenre nincs erőm, az biztos. még szerencse, hogy ez a komfort itt segít, úgyhogy tényleg pihenek ahogy tudok. tudom, semmit mondó, s unalmas ez, de hát ez van. Kell mennem. love

Jack

Júl 17. üres tökhéj, lj

hurrá! azért örülök, hogy ez a gyermekünk megkerült. jó ha elmegy, de még jobb, ha hazajön. szülőnek se könnyű lenni... a vének nem nagyon érdekelnek, sőt. érdekes ez, végül is ez az ő magán ügye, mint annyi más is volt. amikor az "ellenségem" az ő barátja, c. szitu. mint a Marton lány is volt. de hát, én elég komolyan gondolom, ha valaki igazán szeret valakit, akkor ilyeneket "megenged". aztán később - reméli - a dolog visszajön, valaki rájön, hogy mi, meg hogy. a lelkem mélyén még mindig meg vagyok győződve a régi, ifjúkori igazságokról, értem, hogy az nem mindig úgy van, "nem mindig a tanár a hiába", pl., de mégis-csak van abban valami, hogy a tanár legyen tanár, az apa - apa, az anya anya, s így a többi. valójában "nincs kifogás". Csukhat az ember - közben - rájön, hogy ő se tökéletes. pontosabban, hogy tudna lenni, csak hogy az mibe kerül, hogy túl sokba kerül. s annyi se nekem, se senkinek sincs. (ha valakinek mégis van ilyenje, akkor meg az a baj, mert, - well - az már az Olimposzon ül, s még az se, még az "istenek" is tévednek. a görögök ezt tudták...)valahol persze van egy limit, mint mindenben. s ez nem más, mint hogy valaki oda nem zsugorodhat, hogy a szeretete csupán önmagára vonatkozzon, vagy még az se. kell maradjon valami nemesség, valami kisugárzás, még ha az nem is találja meg a tárgyát, mint az én, meg az apám esetében. az, hogy egy felnőtt férfi, egy életen keresztül képtelen azt mondani a fiának, hogy "love you", ez egy crime. aki teszi, az meg egy kriminal. s mint tudjuk, vannak "jólnevelt" kriminálok is. kb. ennyi. Üres tökhéj.

valami hiányzik. a körülötte lévő összes hókuszpókusz, meg nincs mibe gyökerezzen. Itt megy a hullámvasút, kicsit hűvösebb lett, minden oké. love

Jack

hát, elég nagy öröm az nékem, hogy így elvannak kérem. lj

mit mondjak? Én csak dolgozom itten. most éppen egy kis rút albán néninek raktunk crown moldingot, öt óra munka, pikpakpuk, hat és fél kiló...A férje egy Irak melletti hadihajóról e-maileket irkál neki: "hogy na mi van, mentek a csávók?" de persze fáradt vagyok. mindenhogy, főleg mentálisan. fasz ki van a constructionnal. dehát...Amúgy, meg azért van kis örömem is. először is a lé, ami azért régen volt így. Istenem, mennyit reménykedtem ezen...tököltem, terveztem, morfondíroztam, spekuláltam, álmodtam...rohadt életbe. Mikor ott Wilmingtonban, meg az úton, meg itt - volt hogy egy kanyim se volt...csak a felölelem, az aggodalom, végeérhetetlen éjszakákon s nappalokon keresztül, egyedül. S senki sem mondta meg, hogy normális vagyok, hogy nyugi öcsém, igazad van, jól csinálod, tarts ki, mi a fasz van ebben? lehet ezt látni, lehet ezt tudni, minden jó lesz, így kell ezt csinálni, s így tovább. s hányszor volt már ez? hányszor? aztán meg itt van ez a manus, a Micke. ilyen nincs. hogy került ez ide? Úgy dolgozik, mint a barom. lesi, mi kell, ugrik, rohan, üti-tépi-veri..., akkor is ha nem nézek oda, ha nem vagyok ott, meg minden. hatról nyolcra, most meg kilencre felemeltem e léjét, tegnap kapott hetvenötöt, ma százat, extra. majd hat kilót keresett a múlt héten. happy is vele. egy barom, persze, hazudozik, dagadt és büdös, teljesen beteges bizonyítási kényszere van, mintha egy magyar lenne. de hát, ismerem a fajtáját, átlátok rajta, s olyan jó. kimondottan jó, "baromian jó", vele lenni. olyan jó proli. meséljük egymásnak a csatáinkat a kapitalistákkal. kis pattanásokat nyomunk ki egymáson, tüskéket húzunk ki, mint két begolyózott kofaasszony. letagadhatatlanul lakik bennem egy proli, lóg a szája sarkában a cigi, a másikon meg kisercent. évtizedek elkerülhetetlen hozadéka. s olyan jó, hogy ezeket most mind kibüfizhetem, mert már majdnem berekedtem itten, nagy úri beképzeltségemben. az utóbbi években úgy sétálgatok itt (2x okkal, persze), mint ha én lennék a kékseggú, lilatollas Báró Hakapecy. persze jókat röhögök magamban, teljes vízió az egész, ahogy a Jóskám szlenggel. már egész szósöl lájfot élek itt...nem tudok, lehet nem is akarok elszakadni én ettől a népiességtől, én is a nép fia vagyok, elvégre is. s olyan jó csibésznek meg hülyének is lenni. csalni, urasan. átbaszni a gazdagokat. levenni róluk a lét. valamit valamiért...Az igazság, hogy már olyan régóta nem is gondoltam erre, szinte elfeledtem, s most meg ez a dezső előhozta. tegnap, csinált nekem ebédre egy nagy szendvicset. de aztán nem ettünk, erre odaadta, hogy majd otthon egyem meg. látta kivagyok, s ezt mondta: "hazamész, leteszed a segged, iszol pár sört, s bevágod a szendvicset, ha? “hát persze", gondoltam, még mit nem. de aztán itthon megnéztem: nagy buci, tele ízetlen sonkával, lapsajttal, egy szelet saláta levél. aztán azt gondoltam, miért is

ne? s pontosan azt csináltam, amit mondott. kicsit följavítottam, ettem hozzá miniparadicsomokat, raktam bele a marinál piros paprikámból, kicsi majonézes torma, fasza volt. s aztán csak ültem, s néztem ki a lukon... ma aztán mondtam neki: - "öcsém, benyomtam a szendvicset, baromi jó volt." vigyorgott mint-a-állat.na, ilyenek...Asszem, megyek pakolni. Love

Jack

HANGIN 'ON, (RUTH STONE), LAME

good escape,
valahogy így mondanám.
itt van ez az elévülhetetlen kérdés..., hol van a jobb világ, merre van? - *a big beef of life,* nem is tudom van e jobb név. s miközben szürcsölők itt bulvárlapok maszatolása, öngyilkos országok hírei, technobazárok jeges fémdarabkái között, kizuhantan a lehangoló realitásban, végül is itt van, csak az ember már nem tudja, mit is csináljon. a nagy hússzelet, hm, az is itt van a valóság ócska kacatjai közé rejtve, kis plusszal jelölt galaxis, s létezik, nem kint, hanem itt bent, az emberi lélekben. s persze - ahogy egy hajdani pecás ezt mondta, létezik a körítés, fontos és kell, s nélkülözhetetlen a körítés, a könyörtelen testünk, a könyörtelen tárgyi önmanifesztációnk, ami kis madarakat a fákon, s a bálnákat a tengerek mélyén éneklésre készteti, s végre egyszer már, mint a jó pecás, a pecázás köré, nekünk meg a költészet köré kellene rendezni az életet...létezik egy jobb világ, s a legjobbat, amit tehetünk, ha szorosan megkapaszkodunk benne,

A terasz drámája, ljil✾

to hangin' on. Ez egy Ruth Stone nevű néni, 89 éves, néhány verse: érdemes, kicsit elmélyülni benne... Hát igen kérem, a munkás lét...jl

Valahogy nagyon tele lett a hócipőnk itt a nap végére, a francba. Pedig egész jó napnak nézett ki, sikerült piszok finom ebédet varázsolni, szieszẗázni, takarítani, szúnyoghálót fölrakni... Aztán elmentünk a Feledyhez az Alex törött körmével, aki fél órás várakozás után, öt perc jód-kenegetésért 1500 forintot kért, amin elkezdtem kiakadni, aztán hazajöttünk arra, hogy itt egy üzenet, hogy nem jönnek a rokonok mégsem, mert máshogy oldják meg internetes problémáikat, aztán nem is tudom mi, ja nem jött a Ricsi sem ma sem, nem tudom eldönteni, hogy melyik Csaba az a vizes gázos gyerek két szám közül, meg franc tudja, meleg, legyek, szárazság, ablakokra aggatott rongyok, két magányos, lökött, képtelen nőszemély itten, valahogy olyan izé lett hirtelen kicsit minden mámeg. De aztán nekiültem Borisz pénzeket utalni, a csibike meg elkezdett valami Egyiptom tv-t nézni, meg megyek lezuhanyozok meg kajálok valamit, meg összeszedem a jobbik felemet mindjárt vagy alszom csak gyorsan vagy a franc tugggya. Tököm,

már legyen augusztus közepe vagy valami. Na jó, semmi baj, csak temporeri idegbaj, love magát persze meg minden, puszik, Jill.

Júl. 25. Falunap és környéke, meg a Gyula képe, el

képek itt!!!

igen, látom. jó magas. de ez van, dombon lakunk, lejt az udvar, lejt a ház, legalább is ami a földjét illeti. tudunk egy ferde épületről is Pisa-ban, de nem amiért úgy építették, hanem mert elferdült. elég sok tankolást láttam már életemben, s amennyire tudom, igyekszem elkerülni, hogy én magamnak alkalmazzam.

az ilyen fajta dolgok korrigálása a legkönnyebb, mert semmi mást nem igényel, mint földet, amiből ha jól tudom van közel húszezer négyzetméter felületünk, lefelé meg végtelen, a Föld közepéig. se tégla. illetve kell némi alap, de az aljzat beton, tükör, az ua. teljesen monkye biznisznek tartom a lépcsőt, sajnálom. (s igen, ezáltal, többe fog kerülni, lehet százezerrel, de ez van.) egyszerűen fölfoghatatlan számomra, hogy akarhat valaki ilyent. a különbség nagy részét, ha valaki nagyon akarja, föl lehet tölteni. biztos vannak emberek, akik szeretnek gödörben lakni. aztán vannak, akik a lapossal érik be. s nyilván olyanok is vannak, akik kis buckákon élnek. nos, ezen a nyilvánvaló skálán, én nem azok közé tartozom, akik a Macsu Picsku oxigénhiányos meredélyeire kötéllel húzzák maguk után a szamaraikat. de egy fokkal a bucka szerető után, a teraszt csak kimondottan emberinek, indokoltnak, esztétikusnak, morálisnak stb. érzem. a Somogy se az alföld. Kötcse se szólád. a mi kertünk se a jenéi lejtős csíkja. a nappalink, a folyosónk se az Imre fészere, konyhája. szóval, én nem rettegek, vagyok elidegenedve, érzem szerénytelennek, nagyképűnek, elszállnak, ha a teraszom fél méterre az agyag fölött van, egy sarkán. s a különbségek listáját még hosszan lehetne sorolni. s tényleg rettenetes részvétet érzek, amiért ilyen módon elszúrtad az életed, hogy hozzám jöttél feleségül. de én semmilyen terasz, ól, s hepehupa kedvéért, semelyik szomszéd, haver, cigány

stb. véleményéért nem fogok, mint a báb lepkévé, én meg a Huffnáger Pistává változni. Ilyen keserű az élet, elnézést. S igazán sajnálom, hogy ami nekem apró különlegesség, az másnak kibírhatatlan extravagancia. s még azt is bőven el tudom képzelni, hogy egy Zorba vagy a Lorca mekkorát röhögne a "félméteres erődítményünkön". sajnálom, egész életemben megszámlálhatatlan lombsátorban, al-, ál, - és ól-bérletben laktam, húsz éve melósruhában járok, használt Trabantok mutánsait vezetem, újságpapírból eszem, kakarucsokat alszom, azbesztporokat lélegzem, kishitűséggel, belső Somoggyal, s Balkánnal küzdök, s lassan már azt is elfelejtem, elfelejthetem, ha hagyom, hogy kinek hívnak. s nagyon, nagyon elégedetlen vagyok, nagyon rosszul esik, nagyon kiábrándít, nagyon elkeserít, elszomorít, elkedvetlenít, lehangol, keserűséget és csalódást okoz, ami megnemértést kapok, - nem mindig - de sok esetben. s nem igazán érdekel, hogy mit mondanak, gondolnak az emberek. de érdekelne, hogy a családom mit mond ezügyben. S ez nem jó. Pont ugyanúgy nem jó, mint ami harminchárom esetben, szinte minden lényeges változtatás kapcsán ott velem történt. kezdve a disznóóllal, s mindennel. S baromian elegem van ezzel. nekem, a szeretet az lenne, ha valaki szeretne engem, azért, ami, aki vagyok, amit csinálok, a hitemért, a terveimért, az álmaimért, meg amit abból meg tudok valósítani. s tudom, hogy ez nem kötelező, nehéz valakit kényszeríteni, hogy olyant szeressen, aki ennyire különbözik. értem, meg minden. De csak ne mondja nekem senki többé, hogy menynyire szeret, becsül, fölnéz rám, meg a többi bullshit, amikor ennek valóságos manifesztációja meg lépten nyomon kudarcot vall. egy lépést nem lehet tenni ellenkezés, sértődés, ellenállás nélkül. valahol a szeretet az lenne, szerintem, ha valaki szintén, ő is, elragadtatva, lelkesen, szeretettel, ugyanazt, netán még többet, meg sőt…az szeretet lenne. s imígyen, a sok "jószándék", a sok igyekezet, a finom étel, a szép szavak, mind önmagát teszi tönkre, bármennyire is igyekezett. nem elég finom levest főzni, arra is vigyázni kell, hogy légy ne essen bele…valami ilyesmi. Én úgy érzem, hogy maximális tiszteletet adok mindenkinek. figyelek, tolerálok, meg minden. kibaszott nagyvonalú, elnéző, megértő, lezser, meg mind a többi vagyok. de úgy érzem, hogy valami nekem is jár. s igen, vannak ilyen dolgaim. szégyen és gyalázat. de valakinek eszébe kéne már jutnia, föl kéne fognia, meg kéne értenie, jegyeznie, tanulnia, valamiféle intelligensebb hozzáállással, hogy nekem is van helyzetem, nekem is van állapotom, vágyam, álmom, kényszerem, bajom, létem. még akkor is, ha ez nem csak egy kiragadott, egyszeri dolog, hanem kicsit összefüggőbb, kicsit komplexebb, mint másé. S hogy egy példát mondjak: valaki emlékszik még, milyen cirkusz előzte meg, - mondjuk a hajó vásárlást? micsoda gusztustalanság volt akörül is? - mire aztán valaki, valakik "beláttak"? De kérdem én, miért kell ennek így lenni? Micsoda egy bunkó, paraszt, olcsó, pitiáner golyózások ezek? Van ennek bármi értelme is? Én nem hiszem, én nem látom, én nem értem. S lehet, elképzelhető, hogy hülye vagyok. de, szerintem, pont úgy, mint minden más hülyének, beleértve a fentebb említetteket is, némi hülyeségre nekem is jogom van. S mégegy. Én, ezt, senkitől sem kérem.se

az apámtól, se a feleségemtől, se a gyerekeimtől. ezt, én keresem meg magamnak, pontosabban, nekünk, mert oly nyilvánvaló, hogy se a teraszt, se a pajtát, se a kemencét, nem magamnak csinálom egyedül. én a garázsban is el tudnék lakni. kitolnám a jeepet a hóra, s az aknában aludnék, a többi meg lenne a nappalim. hosszú-hosszú évek ilyenfajta tapasztalatai után, az ember már nem sok mindent remélhet. szép lassan eloszlanak az illúziói, hogy valakire nem csak részlegesen, ilyen meg olyan feltételekkel számíthat. ez a viselkedés, ez a mentalitás, minden egyéb igyekezet ellenére, így, csak ellenségességgé változik. s ez a régi lemez, egyre mélyülő barázdáival, már maradandó nyomokat hagy az emberben. tudom, érzékelem, látom, hogy nem vagyok egy egyszerű eset. nehéz velem. s rettentően sajnálok mindenkit, akinek emiatt szenvednie kell. s most egyáltalán nem humorizálok, ironizálok, cinikus sem vagyok. komolyan gondolom. S el tudom képzelni, mi jutna osztályrészemül, ha még az a kis örömem se maradna, hogy a kemény munkáért, valami kis savanyú cukorkát tudok faszolni magamnak. el tudom képzelni, hogy én lennék a Szalmabábú V Pista Kettő. s áldom a Jóistent, hogy nem lettem erre a sarokra ítélve, s adott erőt, eszet, s egészséget, hogy ennél kicsit jobb legyen. úgyhogy valaki álljon meg itt, s ne is próbálkozzon. Én azt hiszem, hogy adtam - éppen elég - lehetőséget, mindenkinek, hogy valami másban, meg máshol kutakodjon, matasson, erőszakoskodjon. ja, nem tetszik? Hát akkor törődjön a maga dolgával. nézze a tévét, bulizzon, tanuljon, kertészkedjen, baromfizzon, whatever. sajnos, a terasz, egy ilyen elbaszott dolog lesz, életek lesznek megkeserítve általa, lehet valaki netán még le se diplomázik emiatt. rábaszás. Csak - ne lenne örökké az, hogy - utólag - mégiscsak úgy van jó. csak ez ne lenne. akkor talán - még el is kéne gondolkodni. de így, ez csak valami tömény stupiditás, semmi más. azt meg nem. Meg elidegenedés, amerre csak az ember néz. Próbáljunk meg észnél lenni, oké?

Jack

Már csak két hét, meg a csatákról, lj

hát igen. még akkor is, ha igaz az, hogy az ember azt eszi, amit főz, ez a sok véletlen, meg lelketlen körülmény, azért vássa az embert. vagy ki tudja. állítólag az úrhajósokat tolószéken szokták lehozni, ha túl sokat vannak súlytalanságban. az ízületeik elmászkosodnak, vagy mi. pedig, az ember azt gondolná, hogy milyen fasza, végre nyomás nélkül, nehézkedés nélkül, az ember csak úgy lebeg. Szóval - valójában nem tudjuk, hogy milyen is lehet gravitáció, légkör, elektromosság, súrlódás, feszültség, meg más balhék nélkül élni. Ami - persze nem azt jelenti, hogy nincsenek kiváltságosok, meg kiváltságosabbak, ugye.

én látom itt őket, van bőven belőlük: mindenük megvan, s nem dolgoznak. a termékek sokaságát fogyasszák - reggeltől estig. olvastam erről a szegény Marthárol (Stewart), aki ugye egy lengyel…hogy mennyit szenved, mert hogy kell menni a shiftre. A partyn kétségbeesésébe csak osztrigát zabált, meg diétás

zöldségeket, meg jóga-stúdiókban vonaglott, de így is hízott tíz kilót. pedig látták görkorizni meg bringázni is. a kis magnólia ültetvényét is, mint egy őrült kapálja. mikor megtudta, hogy öt hónap jail, bebújt a 38 éves lánya ágyába, s együtt aludt vele…a szegény. De ha tényleg - "mindenkinek annyi baja van", - akkor a különbség majdnem nem is az, hogy mindenkinek mennyi baja van, hanem hogy bírja a gyűrődést. igen ám, de mitől bírja valaki a gyűrődést. Hat ez egy nagy kérdés. A hét közepén, mondom a Sharonnak, hogy oké, elkerülhetetlen kupleráj, jönnek a déli bunkó szakik, a nagy süket dumájukkal, a nagy süket attitűdjükkel, szóval én elkezdek festeni, s kell lé. erre, külön. másképp a festőhadakat odaküldöm a házához, pénteken a lóvéért. S adott, nagy nehezen öt kilót. egy - Andy nevű - bam fest, s mást is csinál, s összesen keresett két kilót. viszont, öt kilót levett az én pénzemből, mert hogy a meló elhúzódik. de így nagyjából kvittek vagyunk, nem? S amúgy is, hozta az ikrei közül a mázolóst, (a másik, szerintem tiszteletből kint maradt a kocsiban, az csíp engem), s elkezdett pattogni. arról volt szó, hogy én ottan helyére teszem a kész konyhaszekrényeket. amit, eddig mindig vettünk. erre hozza a delivery truck, a zuhogó esőben, a száz dobozt, benne az összerakós konyhaszekrényeket... két napos munka. s mikor mondom neki, hogy oké, how much? - elkezdett visítani. Hogy én állandóan nyekergek…, pedig ő ad nekem munkát, most is vesz egy új házat, "nekem", meg minden. de mindjárt kirúg a p.…ba, abszolút nincs szüksége rám, meg tudja ezt nélkülem is oldani. s mindezt a melósaim füle hallatára. Én csak azt a mondatot ismételgettem, hallkan de határozottan, hogy "Sharon, don't'…miközben, mondanom se kell, hogy hajszál választott el, hogy teljesen erőből p.…n rúgjam. aztán adott egy csekket. aztán mondta, hogy a most hozott két showert a teraszról be kéne vinni. Mondom "senki sem fog innen showereket lopni, de oké, hát persze “kibontottunk egy falat, s az Andy, a Micke meg én becibáltuk. aztán kaptam némi részvényt, hogy ezzel az őrült nővel kell élnem. aztán elmentem a pénzintézetbe, s bekessoltam. s ezt mondtam: "fuckjúsheron…"nem vagyok tökéletes, nem vagyok még jó sem, egyáltalán miért kerül erre sor? miért nem tudom én jobban csinálni? de a lé megvan, veszteni már nem lehet. kérdezte, hogy még hány hét. mondom négy. mert hogy az extrák, amiket nem ismer el. hát, csak kettő lesz, ha minden igaz. s aztán megeheti amit főz. Ez van, lutrizik a drága, de ráfog baszni. volt már ilyen, nincs ebben semmi. Tévedni emberi dolog. Gyönyörű a nyelvünk, love it. Olyan ez, mint a csata. A Wellington is, a Bonaparte is szép kis tervekkel, s egyenlő esélyekkel megfújja a fütyülőt, s a lovasság rohamra lendül. Aztán a gyalogság. Fogynak a seregek. a tervet föl lehet használni a tábori konyhában a tüzet begyújtani. Csapatok átkelnek folyókon, fölbukkannak dombok mögül, hátba támadnak, lesből füvekből felpattannak, tőrbe csalások, kémek és árulók aktivizálódnak, miközben az alakul, hogy minden marad a régiben, vagy mostantól Európát Franciaországnak hívják e vajon…, beleértve majd Moszkvát is…s közeledik az utolsó felvonás, mindenki bedobja fasza ötleteit, sebesültek és halottak mindenütt, de nem ez a lényeg. a lényeg, hogy ki nyeri a csatát. Én annyi embert láttam, büszkét is,

méltóságost is, akit hátulról p….n rúgtak, meg róka Rudit is, komoly szajréval a bokrok felé elosonni. Nobel-díjjjjjas Cartert, a "pulóveres elnököt", aki szégyent hozott Amerikára. faszba ezzel az egésszel. igaza a túlélőnek van. talán azért csak egy kifogással: nagyon, s hosszan, azért genyó ne legyen. (főleg - mert netán még úgy marad…) szóval, life is a beach, or life is a bitch"az kettő együtt, azt hiszem. Nekem, csak egy nem mindegy: a győztesek, vagy a vesztesek oldalán lenni. a Micke dolgozik, én meg nem. majd elmegyek, megnézem a csávót. de annyi. Asszem, végére járok ennek a pakolásnak. meg felmosom a maszatokat.(meg kicsit áttekintem a nagy helyzetet, is, nehogy valami bibi legyen...)már csak két hét.

Jack

KÉT „FESTMÉNY" LJIL

hát, ha minden igaz, akkor itt van egy "festményem. mármint, ha be tudom rakni ide... milyen, jó vagyok, nem? Na ilyenek most. S ami érdekes, hogy itt van ennek a negatív formája, más címmel.

Gyógyulás és a múlt vonatfüstje, két festményem ha?

bullshit…, az egész?

Jack

Augusztus vége, Hazamenés előtt a Sharonnál

Mégegy kalandos út Néha azért úgy érzem, mintha nem is a földön élnék, hanem valami álomvilágban. furcsa tapasztalat, hogy végül is, „ahhoz képest", a kettő elég jól találkozik. Hézagokkal, persze. Köztük, meg ott maradok én, s néha nagyon unom. Nos, nagy nehezen eljött az utolsó hétvége a Sharonnál. Szörnyű volt. mindenféle kétségek, hogy majd, hogy fog kifizetni, hogy sikerül mindent elintézni, Bepakolni, mit fogok vinni, ne hagyjak semmit ott, meg egyáltalán, a repülés. Minden alkalommal azt képzelem, hogy lepotyogok, minden alkalommal látok valami speciális alkalmat, hogy miért pont most ne? S persze nagyjából kiszámítottam én mindent, kikalkuláltam, talán ez a legjobb szó, s többé-kevésbé láttam, annak úgy is kell lenni. Tehát vége volt, a nő kifizetett, (késett, péntek délután), aztán pakoltam, elment a hétvége, már kicsit mehetnékes őrületbe. A csomagok is kész voltak. Aztán túljutottam a nagy stresszen is, hogyan s mit mondjak búcsúzóul. S azt utolsó pillanatban eszembe jutott a megfelelő szöveg, bejött, s boldog voltam tőle. Még együttérzést is kaptam.

905. OLD. NAPLÓ 2004 MÁSODIK FÉLÉV AUGUSZTUS KÖTCSÉN

2004-augusztus 13- (szerda) tól, Kötcsén Benső változások
Furcsa itt lenni újra.
De jó.

A külső világ egyre kevésbé érdekel. „Megsértődtem rá", talán úgy is lehetne mondani, bár ez nem nagyon fedi le, amire gondolok, az érzést, ami, eltölt. De az biztos, hogy nagyon nem érdekel, mi van kint. Amerikát meg főleg nagyon utálom. Biztos van benne valami jó is, de amit én látok, amiben én vagyok, az undorral tölt el. Beleértve mindent. Minden porcikámmal itthon szeretnék lenni, sokkal inkább, mint azelőtt. Burkoltan, s nagyon hézagosan írom a Naplót, főleg levelek, de az események azért biztos benne vannak. Így aztán főleg azt kívánom kiemelni, ami mostanra világos lett. Többé kevésbé. Sokáig úgy nézett ki, hogy a Norfolkba költözéssel, a Sharonnál felvállalt munkával, sikerül megtenni az utolsó nagy lépést az itthonléthez, a „korai hazaköltözéshez stb. Hát nem így lett. Pontosabban az látszik, hogy megérte, jó sok pénzt csináltam, haladunk is, de mindent nem sikerült megoldani, amit ettől az Amerikától reméltem, főleg én. Az utóbbi két hónap alatt négymillió körül kerestem, nagy változások történtek a ház hátsó részében, de a késztől még nagyon messze van. Rengeteg pénz fogy. S nemcsak építkezésre. Az életmódra is. A Jill rengeteget segített, jól haladtunk, s csodálatra méltóan jól van. S ez jó dolog. A Sandra még mindig félig van kész az iskolával, magányos, s ugyan sokat fejlődött, de még mindig tele van gyerekes dolgokkal. Ez a Boriszra is igaz. Hazajött Angliából, csinált valami kis pénzt, rengeteget fejlődött, de a nagy kép még mindig nem áll össze a fejében. Az egész olyan összefüggéstelen. Álmodozik, nem találja a helyét. Még mindig azt hiszi, hogy van valami rejtett lehetőség odakint, s nem itt, velünk, otthon. Nem tud dűlőre jutni. A régi, benső villongások enyhültek, főleg velem kapcsolatban, de a kisebbrendűségi tényező még mindig naponta többször rányomja a bélyegét – főleg az ők, egymásközötti együttlétére. De majd alakul. Nagyon reménykedem, hogy majd az én várható, s mihamarabb jelenlétem nagyot fog ezen változtatni. Azt hiszem, erre mindenki valamilyen formában rájött, s várja is. A kisműhely, az istálló meg a pajta lelett betonozva, s hamarosan kész lesz a terasz is. A falazások még hátra vannak. Nyílászárók. Lefogom írni az utóbbi idők történetét is, főleg a mostani, megint csak cirkuszos hazatérésem. De most ennyi elég, neki kell állnom – főleg tervezni dolgokat. Aztán meg csinálni, természetesen.

Augusztus 13, péntek

Borongós, esős idő volt, egész nap. A Sandra elment vezetni, ami ugye úgy néz ki, hogy reggel fölkel, aztán elmegy, aztán háromkor, totál éhesen és fáradtan jön haza. Két órát vezet naponta, s még mindig van vagy hat. Aztán vizsga, ha megéljük. Jó, marha sok pénz, nem is kell mondani. A Borisz az apekes ügyeit

intézi, reménytelenül. Aztán nekiálltunk valamit csinálni. S az orgonabokor visszavágása kapcsán jól össze is vesztünk. Hogy én ne mondjam meg, hogy s mint. Aztán kijelöltük a terasz fojtatását, amihez úgy kellett könyörögni a Borisznak. Mondtam, ha nem segít, annak következményei lesznek…Aztán én végül is elmentem Zamárdiba fáért meg mészért, s elköltöttem száz rongyot. Addig a Borisz ásta az alapot, behordtuk a fákat, majd mindketten ástuk. Végül a Bosch géppel vértük, mert hogy jó kemény agyag. Haladtunk, de még mindig nincs kész.

Aug. 26 ig. a történet, ami körül forgunk…

Out of control, avagy kupleráj…(aug. 17-22)

Nem is tudom hol kezdjem. A szokásos…Először is a Borisz belevetette magát a komputerezésbe, s szinte semmi mást nem csinált. Közölte, hogy nagyon limited, amit tud nekem segíteni, mert annyi a dolga. Aztán elkezdett nagyon türelmetlenül betonozni, még kész se volt a lépcső, de ő már abba akarta hagyni. Ebből óriási botrány lett, még lökdösött is. Aztán mindenki elrohant, aztán visszajött, hogy négyen csináljuk meg. De nem hagytam. Én fejeztem be, tizenegy óra lett. Majdnem összeestem, olyan fáradt voltam. Az elkövetkező napokban én a Joti, meg a Bandi nevű géza betonoztunk. A Borisz bent sumákolt. Egyik nap elvitte az autót. Én meg hajnalban hazahoztam az Sandrát. A Jill közben – ahogy szokott, nem foglalt állást, de inkább ellenem volt.

Újra kint, Az én Amerikám, leai

Abnormális. Megint itt vagyok, az út amolyan semmilyen volt, szinte nem is emlékszem rá. Keverve ismerős, s működő praktikumokkal. Körülbelül így lehetne összefoglalni a dolgokat. S valahogy úgy érzem, mintha valami mocsár fölött surföznék, hol ezerrel süvítve, hol borulásra késszen, imbolyogva. Másnap, péntek hajnalban ugye némi rendcsinálás, telefon, majd hívom a Mike-ot. Fölveszi! Mondja, minden oké, ott dolgoznak, még semmi sincs kész. El kéne hozni a *van*-emhez, - mondom. Most? - kérdi. S jön. Ő, az Andy, meg a Pet. A kölök hátra ül a platóra. Faggatom, minden oké, van remény. A raktárház még nincs nyitva, de mondják megvárnak, hogy indul e az autó. Aztán a nő már mégis ott van, adja a kulcsokat, kis hetyegés, mondja kis golfkocsijával nem tud most hátra vinni, mert egyedül van...

Szept. 16? Dagadtan és elégedetten, s nyakig az otthoni kuplerájban

Hát igen. Valóban így volt, dagadtan és elégedetten tértem haza, öt hatalmas csomaggal, egy új számítógéppel, s remélve sok pénzzel a bankokban, hogy majd mennyi mindent is fogok én otthon csinálni…Aztán – minden másképp lett. A szokásos nyomor, veszekedés, széthúzás, s gatyarohasztó kemény munka...Alig írtam otthon valamit. Nem volt kedvem hozzá, olyan nyomasztó volt az egész.

Nem is tudom, hogy érdemes e, de hát a krónikás dolga, hogy lejegyezzen. Próbálok visszaemlékezni, s újra itt, ezen a csodaföldön, leírni dolgokat, mielőtt elvesznek. Valami keveset írtam otthon, titkosítva, elég béna. Azt a legkevésbé sem lehet mondani, hogy semmi sem történt, de az értékeléssel komoly bajok vannak. A megfogalmazással is bénán állok, holott tudom, csak oly nehéz szavakba önteni. A családom másik három tagjánál ez még inkább így van, szóval a helyzet nem rózsás. Valami konspiráció van, ami úgy szól, legalább is az én értelmezésem szerint, hogy valami fatális félreértés van abban, hogy mennyi az a sok, meg kevés pénz, s az mire kell, s mire elég. Dolgozom a Sharonnak, (Bolling St.) meg a rózsaszín remények .Valóban azzal kezdődött, hogy elkezdtem ennek az őrült nőnek dolgozni, megvolt a Bolling c. munka, s azt gondoltam, hogy ez nagyon sok pénz. Majd mindenre elég lesz. Kettő ötvenért vette, száztízet költött rám, anyagra, s négyszáznyolcvanért ment el. Tehát csont nélkül kerestem neki 120 ezer dollárt. Két hónap alatt. Én a munkásaimmal kaptam kb. 25-öt. A Norwell is valamit, tízet? S ez egy alapvető félreértés lett, mert hogy harmadolásról volt szó! Emlékszem, azokkal a telefonokkal kezdődött, amiben közöltem A Jillel, hogy minden jó lesz, s még olyanokról is beszéltem, hogy esetleg lehetne venni még egy kocsit A Sandrának...Netán a Borisznak is.

Vége a Sharonnak.

Nem tudom mi lesz a nővel, a Sharonnal. ez is egy kérdés.

Még nem mondtam meg neki, de hamarosan meg fogom.

Szerintem nagyon ki fog akadni…S persze fölmerül, hogy valahogy, valamit vissza kéne neki adni abból, amit kaptam, elszenvedtem tőle. Jó hosszú listám van. De hát ez ugye bosszú lenne. Azt meg eredetileg nem szeretem. Mert felmerül, hogy mire is jó az? De tényleg? Anélkül meg persze, mi az, ami marad? A faképnél hagyás. Végül is mindegy miért csinálja a szörnyűségeit. Szándékosan, vagy akaratlanul. S vajon mit kívánnánk elérni? Miben reménykedünk? Netán, valamit megért? Nem tudom, nem hiszem. Először is ugye, egy idegen vagyok. Másodszor egy munkás. Harmadszor okosabb vagyok nála. Negyedszer jobb a helyzetem: mert ugyan van egy rákos felségem, de nem kell vele lennem. A gyerekeimmel se kell törődnöm. Élvezhetem a szabadidőm, a magányt, a csöndet, az egyedüllétet. Szabadon dönthetek. Feltételezhetően anyagilag sem állok olyan rosszul. S még van ebből bőven, de ezek a lényegesek. S ez már önmagában is elég, hogy igyekezzen valaki ahogy csak akar, hogy becsületes és fair legyen, az nem fog menni. Végül, igen, az egész dolog az irigységbe fullad, minden más mindig kisiklik. Tehát ez egy felállás, egy előítélet, ami semmitől sem fog megszűnni. Sőt, valaki, mint ő is, felfedezi benne a lehetőséget, beletanul, átlátja, megtanulja kezelni, s él vele. Amíg tud….S ami most, minden bizonnyal történni fog, kiderül, hogy hát, az nem úgy van. Nem tud csak úgy pórázon vezetni. Bizonyos érdekem, - ezt jól látja – ugyan azt mondja, igen, kell csinálnom. De van szabad

kapacitásom. Ez a gumi nem a végtelenségig nyújtható. Van limit. S miután ezt számtalanul átlépte, de erről mit sem tudott, legfeljebb sejtett, most mégiscsak ráfázik. Mert félreértett, rosszul becsült meg. Hányszor és hányszor kértem, figyelmeztettem, félreérthetetlenül. Persze csak addig a pontig, hogy kiharcoljam, legalább az alapokat. Aztán abbahagytam. Erre ő hitte azt, hogy győzött. Azt gondolta, hogy én föladtam, beláttam, behajoltam, jó kis alany vagyok, „anyag" vagyok. (igen, a father Domán jut eszembe, ja-jeee, ők gondolkodtak így. S ők is tévedtek, hehe.) Az legalább mondta, hogy „Mr. V, azt hiszem maga okosabb nálam". Hát igen. Néha nem árt. A legnagyobb probléma, hogy felborított valami megegyezést. Mindjárt az elején megegyeztünk, hogy oké, elkezdjük ezt együtt, s ott szó volt egyéni érdekekről is. De ő ezt az egészet a saját maga oldalára fordította. S igen, elismerem, hogy ebben szerepet játszik valami büszkeség is. Ami néha hülyeség. De valakinek azért kell legyen értékrendszere, önérzete, másképp egy nyál. Nyilván hiányos élettapasztalata, rettenetes önzése, problémái, bizonyítási vágya, - na meg a férje – mint rossz tanácsadói testület, behúzta ebbe a csőbe. Pedig tud ezekről a dolgokról…Ez kiderül, mikor magáról beszél. De valahogy másnak ezt nem tudja adni. Ráadásul nekem itt van ez az adu, hogy mindez A Jill miatt van…Amivel, szerintem nem lehet mit kezdeni…S aztán el lehet kezdeni gondolkodni – dolgokon. Felmerül, hogy netán jó lenne még dolgozni neki, de ez elég valószínűtlen. Kemény ütés lesz. De hát, nyitva hagyjuk a dolgot. Na jó, utálok erről beszélni, elég volt, ne fokozzuk. Csak túl sok ideig, túl mélyen voltam ebben, hogy szó nélkül hagyjam. Meg megcsinálni a kéglit annak a fiúnak. A Borisz ezidőtájt már vagy két hete otthon kempingezett, s a sebeit nyalogatja a cigány nőjével. (akiről később tudta meg, hogy az, mikor ellátogatott a „putrijukba")Jó sokat dolgozott, s azt gondolta, hogy most aztán mindenre van ideje, pénze, s netán már nem is kell dolgozni, vagy ilyesmi. Az egész oda ment lehogy a nagy tervekből semmi sem valósult meg. Se a hajós vizsgát, nem tette lesse a diploma munkáján nem dolgozott, se nem hajóztunk, se nem dolgoztunk, viszont jól s többször összevesztünk...A Jill – felbuzdulva – a beigért lén, totál aktívba ment át, kipakolta a százmillió tonnányi szart, s jó sok pénzért lebetonoztatta a kisműhelyt, az istállót, meg a pajtát, amihez hozzá kell tenni, hogy ezer más dolgot is magába foglalt: pakolást, gépek hurcolását, rengeteg földmunkát, szakikkal való foglalkozást, meg ilyenek. Tizenháromezer dollár pár hónap alatt Mindeközben iszonyú mennyiségű pénzt is elköltött, aminek a vége az lett, hogy semmi sem maradt. Majdnem semmi. Pár százezer forint, a sok millióból, én így látom. Amin aztán elég kevés mindent tudtunk csinálni. Befejeztük a terasz betonozását, s én nekiálltam a pajta beépítésének. A Jill itt ott segített, főleg a végén az ablakok készítésénél, berakásánál. Valójában soha nem számoltunk el, én a mai napig nem tudom mire ment el az a tizenhármezer dollár, amit két hónap alatt kivett. Ő felháborodottan mindig közli, hogy „semmire", azaz életre, ő nem vett semmi extrát, semmi különlegest, stb. A Sandra Franciaországban volt, a jogosítványa, ami még mindig nincs kész, meg kitudja. Az építkezés is benne van,

beleértve a sok járulékos munkát is. De valahol nyilvánvalóan van egy hézag, ami a szétszórtságból fakad, a család zilált állapotából: abból, hogy A Sandra két iskolába jár, a Borisz jövés-menéséből, az ő kis luxusaiból, ami a korlátlan autózások, pipereszerek és drága kaják vásárlásából, tágabb családi ügyintézésekből, stb. áll. Nagy lábon élünk, merthogy „van pénz, lesz pénz". Csak valahol, egyikünk sem veszi figyelembe, hogy az mégsem úgy van: sok olyan költség merül föl, amit nem akarunk számolni, pedig ott van. Kibújunk a realitások alól. Na, épp most beszéltem erről A Jillel. Mert hogy olyan nagy ötletnek látszott, amit most rögtön meg is kell beszélni. Mielőtt elszáll. S elég jól sikerült is. Állítólag fölhívta a Boriszt, aki többször azt mondta neki, hogy „jól van". Annak ellenére, hogy „nem nyert hatost a lottón. Ilyenek.

egy autószerelés vöröshangyás gazban, Norfolk, Va

szóval nézzük mi van a munkásautómmal. Mondom a nőnek nem is kell vinni, majd én megtalálom. Rövidzárlat. Néz, mint a birka. Na, erre nincs idő. Kiszaladok a drótosba, minden egybe. Indul, de köhög. Szegény, pedig úgy szeretem. Csak hát az ember pont azzal nem törődik, hm. S alig hogy a Mike elmegy, az autó leáll. Nem indul. Ilyenkor az első érzés, mintha az ember a végtelen urbén maradna magára. Ennyit a híres neves ÉRZÉSEKRŐL ! aztán már el kezd gondolkodni, s azt mondja: - ez amúgy is esedékes, szerelünk. Tudom mitől van a köhögés, a megszakító hézaggá elkopott. Nyilvánvaló. A kis plasztikája addig súrlódik a tengelyen, hogy a szikránák már nem kell ugrani, csak úgy ide-oda nyal, hol ebbe, hol abba a hengerbe, ami még nincs is soron. Meg az alvázba is küld néha egy pár elektron fröccsöt... Esők idején már sokszor akrobatáskodnom kellett, ezzel a háromtonnás jószággal. Kipakol a nagy, vöröshangyás gazba, ideális hely szerelésre. Igen ám, de az összes szerszám még otthon van. De találok egy lestrapált, „mindenes" csavarhúzót. Hézagolót is. Nagynehezen megtalálom a motorházban a kis táblát a méretekkel. Állít, próbál, se kép se hang. Állít, próbál, semmi. Pánik gerjed. Aku merül. Szerelői attitűd felvétele. Kicsi, ismert, látható hézag kell. Hát persze, csak semmi hókusz vagy pókusz. S beindul, szépen ketyeg, mint egy Doxa. Büszke vagyok magunkra. Én, az autóim, meg az akárhol. De hát, "megfizettem én ezért", vagy nem? Hívom a szépségű Főbanyámat. Kicsikarom, hogy most találkozunk a háznál. Sebtében ráhangolódni egy másik világra, jujj. Megyek, várom, hogy mindenki belezavarodjon, kéreg az agyam, hogy visszaforgassa a bemohásodott napok tábláit: ilyen molding, olyan hiányzó bizgentyú, ide ez, oda az, ez így, az úgy. Kóvályog a fejem, de sikerül megtalálni a kis ösvényt. Lassan értelmessé formálom a helyzetet, minden irányban kiutakat mutatok, látom a megkönnyebbülést. Fog ez menni. A pénzen megy a dünnyögés, de már az is megvan. Majd hív, átnézi a bégetőt... Elrohan Wall-Mart. De előtte gyorsan befizet mobilfón, már hagytak egy sms-t, bármikor kikapcsolhatják. Reklamálás a Blockbusterban Ja igen, becsörtet Blockbusterba. Nagyon durva hanghordozás, délelőtt tíz óra, ezt senki se szeretné. I want my Money back, right

now! S enyhén rábaszok a pultra. Pillantásommal, mint egy jégcsappal ledöfőm a dagadt picsát. "Le kellett volna mondania", próbálkozik. “Really? Na ne bassz ki velem”. Fájón, de már csinálja is..., nehogy más fizessek, mikor itt se voltam! Semmi kaja nincs otthon, na meg a gyógyszerek. Benyújtom az vényt, negyvenöt perc. Addig food. Zöldségek, pár banán, egy adag hús, tej, lejárt zsömle féláron, Krím csíz. Mióta visszajöttem iszonyú vágyakozás él bennem a Whaperre. Ez az egy dolog, (mint Jackbácsi kocsmájában a fasírt), amit még szeretek Amerikában. Amerre jártam, nem volt eddig. Bemegyek Burger King, a dupla pont sale-n, de valahogy most nem esik olyan jól. Még az üdítően színes prolikavalkád se dob föl. Húzok hazafelé, mikor eszembe jut a Posta. A levelek. Vissza. Jó sok, de nem vészes. Kómázok, hív a Sharon. Hogy így meg úgy. Mondom én már holnap akarok dolgozni. Aszondja oké, találkozzunk...Reggel odamegyek. Nekiállok, pöcsölés, semmit sem találok. A nő sehol. Próbálom hívni, hiába. Nem valami fényesen érzem magam. Erőltetetten csinálom, aztán keményen veszítem az érdeklődésem. Lehet csak feleslegesen dolgozom? Hazajön, főzök krumplit a félegyházi, Sportkocsmás sülthúsomhoz, (fokhagyma, kömény és jó vizes, jajj az áldott szép, szegény, hölderlines idők! a végtelen magyar Alföld, görög Ég remény-lepkéivel telehintve...), a két maradék sörömmel. Kómáz. S akkor hív a nő. Kérdi mi történt hol vagyok? What? Nem mentem...Nem holnap kellett volna? Nem tegnap. Elnézést és bocsánat. Hol vagyok? Hát a melón, buzizom az ablakokat...

Végül is jó, remélem a dolog menni fog, - mondja, ma már nem érek rá, akkor holnap. .Hát persze. Nincs víz, valahol erőgépek dübörögnek. Egy Iván nevű béna hurrikán jön és baszkódik. Ideér, a szele, rázza a házat. Este hétkor az összes érdeklődésem elveszítem, otthon, egy óra lenne lefekszem.... Arra ébredek, hogy dülöngél a ház. A sloziban imbolyog a víz, komolyan. Háromkor fölkelek, szarrá aludtam magam. Elmosogatok. Megölök néhány tucat minisvábogarat. Pislog a villany. Kinézek, ágak röpülnek, sehol egy lélek. A banya azt mondja, akkor ma dumálunk. Nem tudom lehet e vezetni ebben a szélben. Itt későn virrad, amúgy is, de most aztán, ezzel a felvert tojás szürkülettel..., de korán kéne mennem, előadni valami - hm, húzóst..., smúzóst, betyárost.(pedig én már tényleg nem szeretnék itten szívatni senkit..., olyan piti, nem?) Ez egy átokföldje. Vagy hőség, vagy hurrikánok csatakjai. Tíz kilót fogytam. Nem kéne visszahízni. A komputerem úgy megy mint egy Bírva-moped. A tévében elfújja a képet a szél. A kenyerem nem kel meg, ez az élesztő van már vagy három hónapos. A létráim a kocsi oldalán lógnak, verődnek, mint az alumínium szárnyak. Remélem bírják a kötelek. Még nincs reggel, undorodok vasárnap hajnalban, kifakult neonfényben, esős szélrohamokban mások ablaka alatt alumínium létrákkal harcolni. A mosógépem tele van szomorú zoknikkal és gatyákkal, mosni kéne, ahhoz meg víz de amúgy is túl korán van. Úgy megy ez a masina, mint egy sztálinista cséplőgép. A szemetes kukám is eltűnt, a szomszédok leláncolták előlem az öveiket. Dumpster meg nincs, s többször nekifogtam, hogy legalább elméletileg megold-

jam, hova vigyem a büdös szatyraimat. De a szél elég jól rázza az ablakokat. Legalább szellőzünk. Óvodás kakarucsok hancúroznak a printer papírjain, ki-be szaladgálva a masina mélyére gurult labda morzsáikkal. Szüleik plasztik magaslatokon bajuszukat lengetve vigyázzák őket. Fogy a sprayem, s soha meg nem tudom, mit okoz az elektronikának az ideggáz, meg az általa átitatott féreg... Asszem főzök egy kis székelykáposztát. Hadd teljen ez a véget nem érő éjszaka. Még mindig tanulok..., asszem. Pedig már háromszáz diplomám van. Képtelenség, vajon mi akar ebből lenni? Írok haza egy levelet, kicsit csetlem a helyzetet, miszerint az élet szép és ígéretes. Na, majd ha már nem pislákol az áram, elküldöm, otthon ne izguljanak.

Jack

A Jill válasza

Hát igen...Az élet... nem tudom, hogy állandóan e vagy csak úgy tűnik, de mintha ki lenne lépve a normális medréből. Persze ez lehet túlzás, lehet csak 20. vagy 21. század vagy mit tudom, de valami nem stimmel. Az ember egyfolytában lohol, idegeskedik, levan maradva, állandósult hiányérzete, elégedetlensége van, nem ezt szeretné, ezer dolog kimarad meg elmarad, úgy tűnik semmire (szinte semmi jóra, normálisra) nem marad ideje... és jó szarúl érzi mindettől magát. Ha a gondolkodásra való némi hajlam átkával van felszőrévé, akkor néha mégis föllriad egy percre és próbálja kitalálni, hogy mi a baj, meg mit kéne csinálni, hogy ne ez legyen, de nem biztos, hogy sikerül. Lehet arra sincs 'idő', erő, stb., hogy rendesen átgondolja, lehet, hogy nincs kibúvó a dolgok sodrásából, nem tudom. .Pedig nem jól van ez így, és néha felrémlik a komoly reménytelenség lehetősége, mert a 'dolgokat' nem lehet egyszer és mindenkorra 'megcsinálni', a takarításnak nincs vége, a pókhálóknak nincs vége, a kerti munkáknak, fűnyírósnak nincs vége... (kész, vége, többet nem kell foglalkozni vele és akkor majd... nincs ilyen) Az 'építkezésnek' nincs vége, a ház sosem kész, az igényeknek sincs vége, a szükségleteknek sem, a pénz sosem elég, stb. stb..... Nemes mi van, ha közben elmúld az élet, elmúlik százezer soha vissza nem térő alkalom, lehetőség...?Na mindegy. A Sandra hazajött két napra és arra nem volt idő, hogy elmesélje, hogy mi volt az egyetemen.....A mai nap már megint, és néha úgy tűnik, alig különböznek a napok, olyan volt, mint valami sztahanovista kommunista szombat a hőskorból, sikerült pár 'tragédiát' elkerülni, a héja nem vitte el a kotlóst, a mama nem esett orra a tyúkudvarban, a húgommal még mindig nem köptük pofán egymást, a Ricsi nem törte össze a Wartburgot, A Sandra nem túl elégedetlen velem, a macska nem szart a sarokba, a Boriszt nem tartoztatták le Miskolcon, nem mentem neki egy fának se az autóval rohangálásaim során... és még mindig nem estem össze a fáradtságtól, pedig néha olyan mintha közel lennék hozzá. Merthogy ezek nem véletlenek, meg szerencsék, ezekért mindért dolgozz az ember. Persze jogar tragédia folyamatosan történik, (főleg energia hiányból kifolyólag), néhány

virág szomjan halt, paradicsomok, szőlők, hordók és ki tudja mik rohadnak, bogarak, molyok és egyebek leveleket zabálnak , füvek pusztulnak sóderek, ponyvák, fa és betonrakások alatt, pókok szaporodnak, stb., stb. Nézőpont kérdése az egész, nem? Hát ennyi, holnap Kaposvárra megyek komorra. Csókok, kitartás,

Jill.

A pénz okozta tettrekészség és pozitivizmus A Jillnél

Nos kérem, ez egy elég jó levél volt. Főleg megnyugtató, hogy igen kérem, a nem totális megbolondulás, és szarkazmus felé tetszik haladni, hanem igen is van egy - nem könnyű - de rendes értékelési folyamat, ahol nem a férj, mint nagy Omega rendezi azzá és olyanná a történetet, hanem vannak más tényezők is. Logika, oksági összefüggések, a választás és determináció közötti finom megkülönböztetések, stb. Majdnem tökéletes felsorolása a minket körülvevő részleteknek, szinte már felszabadult ítéletek, s az a bizonyos nagyon fontos különbség tétel, hogy az ember az aki ebben van, a dolgok elvégzése ami ott künt vár rá, alapvető, s lényeges különbség tétel. De a végkövetkeztetés mégis valamit kihagy, mert azt mondja, hogy a látszat szabadságból nincs szabadulás, kiút. Ugyanakkor nem győzöm eleget hangsúlyozni a fókusz pozitív változását, ami többé nem az a régi s kényszeres hadova, s kakofonikus mellébeszéd. Még az is felrémlik előttem, hogy netán lesz ebből valami...Remélem eddigre már eleget és illően méltattam, s tovább léphetünk. Nyilván lehet még erről sokat s részletekben menően beszélni, csak idő, türelem, hely, s más kapacitások hiánya miatt, - ne keljen. Ez az amit oly régóta próbálok neked magyarázni. Hogy van ott künt, - hívhatjuk "életnek" is, valami, ami diktál. Hogy nem én vagyok ilyen, vagy olyan, valami perverzitás miatt, hanem, én vagyok - Nobody - ugye, aki csak, mint egy jóbolond, teszi, amit tenni kell. S azon persze el lehet vitatkozni, hogy mennyire jó is az illető. S könnyen lehet, nem a legjobb. A fenébe is...De ha nap mint nap, percről percre igyekszik, akkor lehet mégsem ő tehet mindenről.... Ugyanakkor, van itt még valami, még egy kis lehetőség, hogy tovább tágítsuk-bővítsük itt a dolgokat. Rengeteget gondolkodtam ezen. Ami persze nem elég, nem biztos elég lenne, önmagában. Ha nem lennének példák - igen, igen, - szinte mindenre.(a Sophia Lőrének fia a Szent Jack Bazilikában Pesten elvett egy magyar vonós lányt, aztán a bárdot meg letartóztatták, mert valami személykocsi tetején ugrált, valami félreértésből, nyilván. A férje is ott volt, a Ponti - ugye, aki az összes nagy olasz film keresztapja. milliomosok, meg minden, de Magyarország, még nekik sem csak úgy "megvehető". szar ügy) De ez nyilván ez szélsőség, közelebb is találhatunk példákat. Ami jobban utal, a mi, dolgainkra. Nyilván lejjebb állunk a skálán, bár bizonyos törvényszerűségek mindenhol, s mindenkire ugyan azok. Van ahol nincs közöttünk különbség. A szabadság hiányzó, apró mozzanata

Nos kedvesem, az ön leveléből én a szabadság ama apró mozzanatát hiányolom, ami további jóérzést, felszabadító gondolatot, s ily módon némi reményt, támaszt, s megnyugvót okoz.

Először is az a sírás, sikoly, sóhaly, meg aztán könny keserűség, s káromlás, vagy dac, düh, s más dévalyságok formulában jól leteszi az embert, egy összefüggéstelen gondolat eredője, ahol az embert, az embernek természetes állapotját, a dolgokat, s a dolgoknak természetes állapotját valahogy abszolutizálás aztán mindent onnan néz.(Itt egyébként röpke bepillantást kaphatunk a keleti gondolkodás csodás lényegébe, ami azt mondja, hogy ilyen abszolút nem is létezik...)Mert minden választás. Minden választás eredménye. Mert az ember szabad. Behehe.

Már aki. Persze. S valahol, a fejében, föl is szabadíthatja magát. Nem a nihil által, hanem a szerzés által, ahol a szerzés, az tapasztalatot, tárgyakat, tanulást, megértést, stb. jelent. A Buddha a vágyról beszél, ja igen. Ez a forrása minden bajnak. De a Baudelaire is, csak kicsit másképp. (Érdemes elolvasni, az Utazásban.) A vágyakozás fájdalom, de az ember kiteljesedhet tőle. Nos innentől fogva röviden. Az ember onnan, ahol mondjuk a Gyuri cigány van, tehet egy két kitérőt. Ahogy ott együtt dolgoztunk, felrémlett bennem, hogy ő engem valami marslakónak is nézhet. Szerintem másodpercenként olyanokat csináltam, amiről előtte nem is tudott. Néha megkérdeztem, na, mit gondol, mi lesz ebből, s fogalma se volt. Én választottam egy utat. Igen, igen. Ami persze, még mindig azt jelenti, hogy neki is van egy világa, meg nekem is. Neki is vannak pókjai, meg sivár napszakai, meg örömmel telik is. Neki is, nekem is, meg a Pontiaknak is. A totál szabadság buggyant listácskája Olyan nincs, hogy minden jó. Illetve - van. “Van". Aminek az a lényege, hogy az ember nagyon gazdag, s nagyon szerény - egyszerre. Sokkal gazdagabb, mint amit használ. S ő közte, mint alany, meg a totál létbizonytalanság között, ezer csatorna, vizesárok, lőrés, várfal, katapult, szögesdrót, láposmézzel teli mező, pukkanás, vitamin gombával teli erdő, szirénekkel teli tenger, felívelő meredély, fenekes szakadék, elérhető orrom, halott vulkán, wellnesgejzír, s kezes atom van pótalkatrésznek meg; bankbetétek, szolgák, élelem és ruha tartalékok, vagy mondja meg valaki más, hogy minek a formájában. Ámította jó a kávéfőző, én totál szabad vagyok ettől. Amióta sok a csavarhúzóm, totál szabad vagyok ettől. Ámította van deszkám, én totál szabad vagyok az ilyentén való tehetetlenségtől. S tudom, most jön a bazdmeg. Mert valaki azt mondja, hogy ja, meg je, csakhogy ennek soha nincs vége! Adott esetben ez igaz, de nem mindig. Főleg itt - Amerikában - tanulságos, jöttem rá, hogy de igen is van olyan. Te is láttál ilyent, a sidrákoknál, főleg. Van, de beosszák. Gazdagok, de gecik. Megtehetnék, de nem teszik. stb. Tehát - a továbbiakban az a kérdés, hogy valaki mit talál ki magának, (ez az amit meg kell tenni, ez teszi a nagy különbséget! ez az a lépés, ami elválaszt a tömegtől, ami megkülönböztet, kiemel, emberséget ad, értelmet ad, könnyedséget ad, szabadulást hoz, stb.), s ahhoz képest miben alkud meg. Hány példát lehetne mondani arra, hogy dolgok sokasága,

megszámlálhatatlan! végleg! kis Lina, meg kis Edi életében megoldódott, lezárult, végleges, s kielégítő formát kapott?! Hosszasan sorolhatnám szörnyű gyerekkorom nagy tabuit. A zoknitlanságot. A cipőtlenséget. A töpörtyútlenséget. Az ágytalanságot. A kötődés ambivalenciái, ugye. S a szerzésnek legalább két értelme van: az egyik ideológiai. Az ember rájön, hogy az a dolog, az nem abszolút, hanem egy fóbia. S akkor már sokkal jobb. A másik, hogy ha már van, akkor nem is olyan fontos. Akkor meg egyáltalán nem fontos...Bassza meg. S az ember imígyen, újra egyszerűsítheti az életét, szép lassan szűnik a rohangálás, már nem ugrik föl minden szirre szarra, nem érzi, hogy mindenki őt nézi, őrá vár, s társai. Valahogy kellene emlékezni, hogy mi is volt az originál cél. Miről is volt szó. Második lépésnél, menet közben, meg kellene tudni fogalmazni, aztán egy listán fölsorolni, hogy mi volt az, amit menet közben gyújtottunk be. Harmadszor: most, mikor többé kevésbé látjuk, hogy ez meddig mehet még így tovább, ezek között rendet kéne rakni. Ez egyfajta Science - kellene, hogy legyen, másképp soha nem lesz rend belőle. S már így első ránézésre is kitűnik, hogy maga a tudományos rendcsinálás is mennyire nehéz, az ember meg is ijedhet tőle, mint lehetetlentől. Mert ha külön is tudná választani a szubjektumától, még akkor se biztos, hogy van annyi szellemi kapacitása, amivel ezt a nagy és fáradságos puzzlét össze lehet rakni. Viszont így, jajjaj, könnyel, sóhajjal, meg mind a más verítékkel, ez már biztos lehetetlen. Igy aztán a pszichológiának egyre nagyobb szerepe jut. Azt nem tudja az ember, hogy ebből mi lesz. Lehet semmi. A semmi meg rosszabb a valaminél. Még annál a valaminél is, amiről nem tudja, nem feltétlenül tudja, de van neki, s amit mentális mindennapiságnak lehet hívni, ami nem más, mint egy benső monológ, megtarkítva idegen hangokkal, amik néha betörnek. Értelmes, ismerős? Nem ez a kérdés, az ember még azt sem szereti, ha ezt felteszik neki. Ismerős, és kész. De meg lehet tanulni így lenni. Ilyennek lenni. Igy gondolkodni. Kihez mérjük magunkat? Á legjobb példa, ha magunkat azokhoz mérjük, akik még most is olyanok, amilyenek mi régen voltunk. Ebből máris lehet látni, hogy létezik egy fejlődés. Meg azt is lehet látni, hogy a fejlődés nem okozza, - okvetlenül - az érzelmi, vagy "lényegi" elszegényülést. Sőt. Lehet, hogy pláne nem, lehet pont az ellenkezője. S ebből mindjárt lesi lehet azt a következtetést vonni, hogy egy még tovább is mehet, van még ennél is jobb, mint amiben most vagyok. Pont úgy, ahogy most jobb vagyok, mint voltam. Végül is az ember a veleszületett egyszerűségből, ami egy sóvárgás volt, ugye, szépen elindult. Hogy felfedezze a világot. Pontosabban önmagát. Mert minden bulin, minden hídnál, minden panorámánál, minden meglepetésnél és csalódásnál, ő volt, az akivel valami történt. A folyók, a hegyek, a rétek, a városok, s benne az emberek mind ott maradtak. Én két részre osztanám a tárgyakat. Használati, meg szimbolikus tárgyakra. Ez így utólag elég világos. Pedig ez sem volt mindig így. Lassan vált ez ketté, amikor az ember már érti, s megannyi összehasonlításon keresztül dűlőre jut, hogy mennyire fontos valaminek a funkciója, a kinézete, az élettartalma, a súlya, a ter-

jedelme, a használhatósága, stb., s ez hogy függ össze, az arra fordítandó munkával, meg az árral. S ez az egész hogyan illeszkedik be, más változók pillanatnyi, s projektált voltára. Jól áll e a kalapom, az életem? Az ember alkatától függően, de soha nem tud elszakadni a szimbolizálástól. Igenis! Megannyiszor felteszi azt a kérdést, hogy jól áll e neki az autója, a cipője, a kabátja, naná, meg az élete. Még a fakanálnak is van ilyen kisugárzása. A helyzet bonyolult tehát. De azért, - ez az élet egyik nagy kiábrándító folyamata, tárgyak veszítenek értékükből, s sima kalapáccsá, fényképezőgéppé, metszőollóvá válnak. S szimbólum felszívódik a személyiségbe, az mint egy kocka, egy ellipszis, vagy egy gömb abba beépül, s a tárgy ott marad csupaszon, használati tárgyként. Hova lett a country music? Megannyi együttest már nem is hallgatunk! Mert "tudjuk". Az már itt van bennünk. Lehet annyira, hogy még utáljuk is, ha valaki azonosítani próbálna vele...Pedig, valaha, egy hosszabb rövidebb pillanatra "azok" voltunk, ott tartottunk, s így tovább. Nos visszatérve a kérdésre, ha mégiscsak valahogy rendet tudnánk rakni, mert hogy útközben kiderítettük, hogy kik vagyunk, s valójában mire van szükségünk, na meg mire van (még) lehetőségünk, na meg hogy mi éri meg, mi nem, na meg látva mink van, akkor nagyjából létrejön az az idilli állapot, amiben már elgondolkodhatunk végre azon is, hogy hol állunk meg. Persze, menet közben ott van az a feszültségekkel terhes összehasonlítási lehetőség, hogy te meg én, na meg ők, azok akkor hogy is vagyunk egymással. Miközben, még mindig változunk, olyan nincs, hogy nem. De nyilván, egymás figyelembevétele, tiszteletben tartása nélkül, megérteni tudása nélkül, jószándék nélkül, itt eredményre nem lehet számítani. Mert, még egyszer, ez ennek a nagy feldolgozási folyamatnak csupán egyik eleme. S valahol mindegyik feltételnek meg kell felelni, hogy az élet létrejöhessen, nem? Amit itt akartam mondani, az az volt, hogy ez nem reménytelen, ez nem végtelen, ez nem fatális, ez nem eleve elrendeltetett - csak akkor, ha az illető, vagy illetők nem tudják megoldani. S vannak, természetesen nehéz, és könnyű esetek, s emberek is. De nem azon múlik. Azokra is van megoldás. Azokra nehezebb, nehéz korban is nehezebb, de arra is van példa, vannak akik megoldották. De itt őszintének, s szerénynek, jószívűnek, s önfeláldozónak, türelmesnek és kitartónak kell lenni, s még mind a többi pozitív emberi tulajdonságok. Ha valaki például nem fogadja el ezt a szabályt, akkor nem segít, hanem árt. Lehet a megnem tevés is tévedés, s egy akadály, egy torlasz, rontó elem. Vannak egyszerű, egyenletesen lanyha életek. S vannak hektikusak. Ezek is vezethetnek választásokon keresztül. Keverni is lehet őket. De, mindig, mindenben kell hogy legyen egy valami féle fonat, fonal, amire dolgok föl vannak fűzve. Mert, másképp, az csak egy random káosz. S hogy mi történik pszichológiailag? Sok-sok veszteség. S sok-sok nyereség. Néztem a budafoki Duna parton végigvonul autóutat, s nem akartam elhinni. Akkor ott még gaz volt, Dunára néző proli „Bagolyvilla, a nagy fedett teraszával, ahol a „Nonoletánt énekeltük, s boldogan szopogattuk a Gamzát és Trakiát. Elmúlt, vagy csak én tartom itt egye-

dül, ritkuló fogaim közt? De közben kaptam valami mást, egy csomó dolog történt, egy csomó helyen voltam, meg ilyenek. S azt a kérdést kellene föltenni - egymásnak - "hogy oké, akkor most, itt te ezt hogy gondolod? Mi az amit szeretnél megtartani, mire van szükséged (ha én meg ide teszem, te meg odaállsz?)stb.

Jack

EZ VALAMINEK A VÉGÉRE IS JÓ LENNE ÖSSZEFOGLALÓNAK ! JÓ ITT LENNI, AVAGY ÉRTELEM KERESÉS A MEGÉLÉSBEN, LB

Nem tudom, vagyis inkább igen.

Kettészakadt Kettészakadt a valóság a realitástól, oly régóta csinálom ezt.

De. De hát ilyen valójában nincs is. mert ugye realitásnak hívjuk, azt a régi időt, amikor "nem csináltunk semmit, nem volt semmink, lötyögtünk, álmodoztunk, bénáztunk. lelkiztünk, naná. utoljára akkor jött be az a realitás, amikor valami magyar képzős site-ot nézegettem, s találtam valami régi ismerőst. s kiderült, hogy a Dezső amíg én mindenféle állatbőröket próbálok, ugyan azt csinálja, még mindig ugyan ott lakik, meg minden. az egyetlen közös bennünk, hogy együtt öregedtünk. tény és való, hogy közvetlen élvezet ahhoz a benső nirvánához képest legfeljebb csak vagy harminc százalékban van. az élvezetet, sokkal inkább valami elvont behelyettesítésével lehet, lehetne elérni, ahol az egyéni közössé, a kis közös nagy közössé, a múlt jelenné, a jelen meg jövővé deformálódott. ahol a kínai mondás is valósággá vált, "ne vágyj valamire nagyon, mert a végén még megkapod..."ahol kiderül, hogy Az "úgy van", az nem olyan... Olyan, csak más. semmi az álmok közelébe nem jöhet. a magunkfajta az platóni, az biztos. egyszerűbben: ha az ember tehénkeként kezdi, hosszasan kérődzve, s "mérgezővé" nagy távlatú réteken, később riadtan nézelődik majd a derbin loholtában. körös-körül mesterséges jóság, telehintve előkelősködéssel, meg előkelőkkel. az ember ősállata, a nagy hüllője kérdően emeli föl nyálkás zöld szemét. Az ember ősembere tanácstalanul turkál szőrzetébe. se a homokba nem feküdtünk, se a pocsolyába nem kocsiztunk, se málnát, se madárfüttyöt, se szivárványt nem gyújtottunk az utóbbi évszázadban. az élet nem teljes. Hol ezt hagyjuk ki, hol azt. Hol ezt hanyagoljuk, hol azt. Új dolgok végtelen sora, mikor még az ingyombingyomot se, az, tente-babát se, a hinta palántát se, a búbúja-babáját se bogoztuk soha szét. milliószámra maradtak el végső értelmek, hatalmas megvilágosodások, üdítő felismerések, meg testet öltött sejtelmek. S bár fölépítettük ezt a hatalmast, madárházat, ezt a gyufaszál Babilont, "tied ez a madárház", valóban, s a "harangba visszabújt hangok se vándorolnak el, hogyha tél lesz, mint tékozlók, néma széllel “s tényleg, valami van, s nemcsak "moslék kotrás kutya tányérja alján", de a teljesség már soha nem lesz, ez mára kiderült. Minek örüljünk tehát? Hogy itt vagyunk. hogy élünk. az úton levésnek. Hogy túléljük, hogy megéljük,

hogy működünk, hogy funkcionálunk, hogy manipulálunk, építünk, változtatunk, elszúrunk, alakítunk dolgokat. ja, francba is, vagyunk! s itt már nem csak a szájunkba, orrunkba, s egyéb bimbóinkra került érzékletekről van szó, itt agyi műalkotások vannak, múzeumok, tele szoborral, festménnyel, meg kiállíthatatlan lelki objektumokkal megtömött földalatti és égi barlagrendszerek. nem csak egzisztenciát, hanem benső esszenciát is építünk, tanúi vagyunk önmagunknak, meg másoknak. vagy mondja meg nekem valami, hogy miért van az, hogy ami él, az élni akaródé még ez alatt is: az elektron kering, a foton elsüvít, a tűz soha nem akar víz lenni, a víz se tűz. Az egyetlen kiút, az egyetlen megoldás, ha kiteljesedni képes bennünk a nagy kép, jó itt lenni, jó élni.

Jack

Meg lehet állni, lj

Ahogy én a beszámolót elképzelem, avagy felmérése a család életének, lj

Nos, az osztálytalálkozó jut eszembe. Végül is, ha a régiek közül valaki eljönne hozzánk, ugye, azt mondaná, hú, meg ha, nem ismerek rá, ez nem az az Jack meg Jill, akit én ismertem...Ez az egyik oldal. S ilyenkor szokott az lenni, hogy "na, igen ám, de nem tudod, mi van emögött"...Ami aztán megváltoztathatja a véleményt.("ja, tényleg, az nem is tudtam...", akkor nem is olyan jó...")Sok szenvedés, meg mindenha, a történet erről szól. S persze. Az ember totál makimajmot csinálhat önnön magából, ha így forgatja. De, mindjárt az elején, nekem az jut eszembe, hogy szenvedés az van akkor is, ha az ember nem csinál semmit. Gondolj, akire akarsz, nem kell messzire menni. Ők még azt sem mondhatják el, hogy "valamire jutottak".

Sok minden azért nincs itt tisztázva, leszögezve, elfogadva. Először is én nem csupán építkezésről beszélnék. Valóban az is volt, de emellett, volt más is.

Berendezés - például. Életvitel - például. Rendcsinálás - például. Szortírozás - például. Én azt gondolom, hogy - szinte egyenrangú mértékben az építkezéssel - szinte minden tekintetben a gyarapodás periódusa ez a pár utolsó év. Szinte felsorolhatatlan az eredmények száma. Csak végig kell kérem kalauzolni az idegent a házunkon, az elejétől a végéig.S mire tud ilyenkor gondolni az ember? Mindamellett, hogy látja a tárgyakat, elrendezést, miliőt, fölmerül benne, hogy vajon milyen tevékenység, élet folyik benne.

Amink van, - egy idegen szemével

Észreveszi, ugye, hogy "jé, megint van könyvespolcuk...Könyvük is...Nem csak kazetták, cd-k is. Lemezek, filmek, videok, a régi diák is itt vannak, ruhás lett a régi zsíros spejzből, komputerek és kamerák tömkelege, virágok, cseresznye burkolat, fotelek, padló, fehér falak, virágok, virágok mindenütt, mint régen, mondjuk Zamárdiban.....Aztán a folyosó, szóval, ezek az emberek itt gatyában tudnak rohangálni, kiülni beszélgetni, látom, itt ruhát is lehet szárítani, szép

is...Ennyi ablakot!, még hátul a szobákon is, meg padlók, meg új fürdőszoba, meg cd zuhatagok mindenütt, meg a konyha, édesapám!, még bárpult is van, ugyan még nincs kész, de ez tényleg Amerikai Konyha, meg mosoda!?, mi az hogy mosoda?, kinek van mosodája Mo. -n? Na meg bárszekrény, meg mennyi fűszer! s komolyan, hány bojlerük van ezeknek, hány vécéjük? Nappali, magas mennyezettel, ebédlő, ami még nincs kész, a kispince se, de egyszer marha jó lesz.....A Sandra iskolába jár, kettőbe, a Borisz is majdnem befejezte, A Jill "jól van", van kocsija, nem dolgozik, intézi a család ügyeit, az anyjával is sok gond van, s az a sok furcsa csirke...?, meg a kert, s most meg ott van az a terasz, meg a többi hatalmas helység, hatalmas lépések ezek kérem...túzrakóhely, meg grilssütők tömkelege, meg a jeep a garázsban, meg az a hatalmas fólia, meg az a rengeteg föld, meg fák, s még az az amerikai hinta is megvan...s képzeld, hajót is vettek, jobb mint a régi, emlékszel, a Boxi, az a tizenötös...s igen, a kertben gaz van, a szőlő is egy gond. a pince se a legjobb, a bor se. bár azon csodálkoztam, minek is csinálják ezek eredetileg azt, mert nincs jobb dolguk? S öregem, az a hely, mint egy szanatóriumban, az a csönd, nincsenek szomszédok, félreesik, de mégis bent van, tehát a földnek az az értelme is van, hogy más ne zavarjon, szóval, ezek itt, végül is nem a világ végén, de megcsinálták... a kilátás...?!meg a környezet, a Sárközy kert, a kilátó, az erdők, a mezők, a falu, a Balaton..., az egész olyan mint egy álom, mint egy regény színhelye, nem? Na meg az a rengeteg szerszám, s lehet látni, hogy az a pasi máris mennyi mindent csinált, s el lehet képzelni, hogy még mennyi mindent fog..., s persze, így könnyű!!!, ha az embernek mindene van..., persze ügyes is a koma, valami ragadt rá ott kint...s a Borisz volt Olaszban, Angliában, meg kint az apjánál Amerikában, a lány meg Párizsban, meg előtte ő is kint volt amcsiban. S a Jill is - nem is lehet tudni, az most jön vagy megy, ő is volt kint, kint operálták, meg kapott kezeléseket, s nagyokat kirándultak a férjével ott - hogy is hívják?, Epelecsben, s ez a vadbarom, ez küldi a dollárokat, tele vannak kutya és macska kajával, konzerv is meg száraz is, meg öregem, ezek olyanokat főznek, én ennyi üres piás üveget régen láttam, pedig A Jill már nem is iszik, A Sandra se.., meg a legfinomabb samponok, meg krémek, meg az a rengeteg ruha, meg cipő...meg - ez tényleg egy barom - hazajön, és épít, épít, mint egy ruszki, de láttam őket hajózni is, sétálni is, meg ott voltak augusztus huszadikán is, meg most kemencét építenek...s - képzeld - ott a régi pajta helyén, most műhely lesz, s A Jill meg az Jack mindenhova ablakokat készített, s öregem, onnan olyan kilátás van..., nem is tudtam...s a Borisz, az pont olyan mint az apja, idealista, iszonyúan művelt, tájékozott, s olyan véleménye van mindenről, s a fene tudja még mi lesz belőle, nagy nőcsábász, az biztos, s A Sandra, hát az meg egy nő lett, baromi kiegyensúlyozott, és szép, és tanul, két főiskolán. Szóval, megvan minden remény, hogy...

s végül is A Jill is jól bírja, szegény, ahhoz képest, s itthon tud lenni, azt csinálja, amit szeret, miközben rengeteget segít mindenkinek, az egész tarkabarka, lökött családnak. Még építkezik is! S tudod, az a rengeteg virág, ami mindig is

volt náluk, na most aztán minden tele van vele! Meg az a rengeteg ágy, meg párna, meg mindenféle kincsek, amiket összeszedtek, gondolom Amerikából is, szinte hihetetlen...s mindezt föntartani? s az a sok állat, kutyák, meg macskák, szóval mondom neked, nagyon otthonos az egész...jó lehet ott lakni..."hát ennyis az történet, ne tévesszük el, az otthonról szól. Az Otthonról...Amilyenje, senkinek sincs..."Mindeközben, hogy ezek nem hülyék ám, mindenről tudnak, tájékozottak, van véleményük, egyáltalán nem idegenedtek el, szakadtak el, amerikaiasodnak el, sőt, olyan nyitottak, nagyvonalúak, jólelkűek, még a cigányokkal is olyan szépen beszélnek. S öregem, ezeknek egy fillér adóságuk sincs, ott van az a hatalmas ház, tele minden jóval, az a hatalmas föld, tele fákkal, meg a millió részletével, s nemsokára hazajön a pasi, s egyesül a család, s én azt mondom neked, hogy ezek csak rendes, szorgalmas, jóravaló emberek maradtak, szóval, nem csak duma volt az egész…Hála a Jóistennek."

Jack

Meg kéne már a gyerekeknek is mondani, lj

S persze ugye mondhatna valaki, mint ahogy mondta is: "na jó, na jó, de most már aztán elég". Innentől kezdve kérem tessék leülni, s élvezni". S mi lett volna akkor? Meg egyáltalán, mikor kellett volna ezt csinálnia folyosó előtt, vagy után? Netán még a nappali, konyha előtt, vagy után?

A kisnappali, a padlók, a kamrák előtt, vagy utána kerítés volt fölösleges? Most meg itt van ez a betontéma: "van még valami, amit nem betonoztál ljil◎?" - kérdezte ugye valaki. Ja, well. Én nem emlékszem, hogy 1993 óta, valamit is költöttem volna a műhelyemre, ahhoz képest. Arra viszont nagyon jól emlékszem, hogy mennyi időt eltöltöttem ott abban a szutyokban. Mennyi bosszúság, méreg, idegesség volt, a kupleráj miatt. S szeretném, ha mindenki tudná, hogy most se személyes okokból csinálom. Hanem, hogy legyen működőképes és hatékony. Valamikor, nem számolva a Minden Mindegy Génnel, arra gondoltam, hogy majd ha bebizonyítom, hogy jobb a nappali meg a konyha, meg a mosoda, meg a kamra a disznóólnál, akkor mindenki megérti, nem kell többet küzdenem az igazamért. Mára már látom, hogy majd akkor lesz ez csak megértve, teljesen! ha abbahagyom, s leülök "élvezni". De, mindenkit nagyon óvatosságra intek, mert még komoly meglepetések várnak rájuk - főleg - mert majd leesik - mégiscsak - a tantusz...S mégegy: arra sem emlékszem, hogy a Mirkón kívül (aki pedig egy jó fiú, ugye, jót akar ugye, szóval, nem volt egy kicsit félrevezetve, gondolkodjunk már el ezen, ha?) más olyan nagyon tiltakozott volna. Mintha A Sandra például mindig valahogy jobban megértett volna. Meg A Jill sem - az utolsó öt évről beszélek! - rohant át meztelenül a Janóhoz, vagy végig a faluban sikoltozva, hogy neki ebből elég. Sőt, számtalanszor, s végestelen végig, aktívan, majdnem csak főnökként ő maga szorgalmazott, akart, s kivitelezett dolgokat. Beszélthetünk itt padlókról, kamrákról, csempékről, polcokról, kerítésről, s most betonokról, meg

egyebekről. Mintha halálosan meg lett volna fenyegetve. S igen, a terv szép. De azt valakinek meg is kell csinálni. S az az álom is szép, hogy kész is legyen, meg ne is keljen dolgozni. Aztán itt van ez a hibatényező, hogy ugye kiderült, a mi nagyfiunk, az olyan úri gyerek, akit meg kell érteni. S persze, mi márt lehet tenni? Csak hát ettől megint nem lesz kész valami. S milyen érdekes, ez a barom, azt is megcsinálta. Szóval, az is rossz, meg az is, hogy nem volt velem. Szóval, minden, amit csinál, vagy majdnem minden, az rossz. Van ilyen. De most, meg minden percében az évnek, jusson már valakinek eszébe, hogy miben is van ott. S rakja már össze, ha olyan okos, a Szimbóláját, hm? Elég volt ebből a képmutatásból. Nemcsak az Jack, A Jill is szeretett volna, Egy Ilyen Házat! S meg kéne ezt mondani végre a gyerekeknek is, s akkor talán, nem lenne az a sok széthúzás, meg balhé...

az Apa

szept. 21 A Jill levele, „fölvetek valamit, ami magának tetszik, de aztán mégsem jön össze...

A menetrend szokásos, fölvetek valamit, ami magának tetszik, ettől aztán lenne valami lehetőség valami párbeszédre, aztán a dolog mégsem jön össze. Persze ez egy kicsit pesszimista gondolat és igazándiból nem is vagyok ennyire az, de... Először is te írsz három (öt, x) jó marha hosszú levelet miközben én kurva sztahanovista napokba keveredek, sőt talán a vírusos hasmenést is sikerült elkapnom a mamától, nemcsak a depresszióra való hajlamot? És amúgy is, rám inkább a pillanatnyi gondolati fölvillanások jellemzők, nem az állandó 'lázban égés', stb., szóval a két vonal jól elkanyarodik egymástól, jönnek a további sodró hétköznapok is meg mi és elsikkad a dolog. Pedig nem jól van ez így.Egyetértek.gy csomó mindennel a leveleiben is, és kielégítetlen vágyakozás van bennem a beszélgetés, tisztázás, megértés, egyeztetés, stb. irányában, viszont nekem idő kell, alkalom kell, hangulat kell, fizikai és szellemi állapot kell, sajnálom, és az meg most, tegnap este.... nincs meg. De mi lenne, ha nem adnám föl, türelmet gyakorolnánk, a dolog, probléma nem szalad el valószínű, és azt mondanánk, hogy oké, visszatérünk erre. Kell (?!?) mennem...

Love you,

Jill.

átmegy az Axelero? mindennap írtim onnan is...

szept. 21. A Jill „tevékenységi körének leírása", lj

Nincs semmi baj, megértem a helyzetét kérem. S türelmes is vagyok, azt hiszem.

Persze, a baj, hogy az aratás teendőit előtte kéne megbeszélni. De hát valahogy így is mennek a dolgok. Annál azért profibbak vagyunk. Az a sok minden, nem volt hiába...Ha kíváncsi vagy a véleményemre, akkor azt tudom mondani, hogy

nem az a kérdés, mennyit "magázol", mennyit betonozol, mennyi időt töltesz a háztartással, az Sandrával, a Borisszal, velem, vagy másokkal, kertészkedéssel, csirkékkel, stb., hanem, hogy mit mit okoz, mennyi örömet, mennyit bosszúságot, s végül is a kavalkádból a nap végére, a hét végére mi marad. Tudom, nehéz előrelátónak lenni, de az óvatosság itt nem árt...Azt is tudom, hogy nem csak azért mert én azt elvárom, hanem mert te is egyet értesz vele, mert a Mama elvárja, hanem mert te is úgy gondolod, stb., stb., a tévénézés, sétálás, olvasás, kertészkedés, csirkecsontrágás mellé valami "hasznosat", vagy hasznosat is akarsz rakni, azért is mert ezt "elvárják", meg azért is mert te is "elvárod" magadtól. Nehogy azt hidd, hogy ez másnál nem így van. A híres képlet, hogy a rendcsinálás, valami megpucolása, füvek s gazok lenyírása az pszichikai elégtétel, a bűntudat csökkentése, ami a pihenés, szórakozás, stb., "nagyon megérdemelt" kutyulásában keletkezik. Tudod, hogy "nem várnak tőled semmit", hogy "megtehetnéd", de te magad se akarsz a handicappek lenézett sorsára jutni, stb., stb. Minden idézőjelben, s remélem nem veszed sértésnek ezt...Azt is tudom, hogy ez valami ultra ítélőképességet, bölcsességet, arányérzetet, feltétlen és könyörtelen megfigyelést, rideg rendszerességet, pontos menetrendeket, órarendet, napirendet, házirendet igényelne, az meg már megint nem jós kellene valaki, aki ebben tanácsot ad, segít.(De ilyen mindenes ember nincs. Ez a feladat túl sok egy embernek. Ezért részletek vannak, ahol ki ezt teszi, ki azt, s ebből áll össze - ami van. S lehet még több ember is kéne, aki képes a hiányzó elem pótlására, nem tudom)Ezt is értem. S hiába is mondja az ember, hogy ebben aztán nem könnyű segíteni, mert a te dolgod is, mint a Mamánál, bonyolult. Más szempontból, de bonyolult. Mert baromi könnyen oda jutunk, "hogy nem nézz engem hülyének".Ha olyat mondunk, amit tudsz, akkor azért, ha olyat, amit nem, akkor azért. S honnan tudjuk, egyáltalán? Szóval, "elég reménytelen" a segítő helyzete. Kicsit emlékeztet arra a nőre, abban a filmben, aki mindenbe belekötött. Van aki pipa, szörnyű pipa azért, amibe kerül, van aki hányat dobja magát. Azaz nem hagyja el magát, vagy elhagyja magát. S nem nehéz kitalálni, hogy mi melyik párton vagyunk...S persze, az ember szeret, jót akar, nem akar bántani, stb., stáb, de nem könnyű. Még akkor sem, ha pontosan megérti, majdnem pontosan megérti, igyekszik megérteni, sejti, vagy éppen nem, hogy éppen mi van...S lehetne mondani, hogy neked kéne tudni, az lenne a legjobb, de ez se igaz. Szóval a helyzet tele van ellentmondásokkal. Ha azt követjük, hogy mit mondasz, ha azt amit gondolunk. Erős vagy meg gyenge. Okos vagy meg buta. Attól függ. Bizonyos dolgokról kell beszélni, tisztázni, bizonyos dolgok tabuk. S ott van egy nagy adag hisztéria, ami szintén "természetes". Nem tudom észrevetted e, hogy mennyire igyekeztem megnyugtató lenni, csillapítani a rezgéseket, amik csak túlzásnak tűntek nekem. Na, ekkor meg érzéketlenséggel, tompasággal, s hasonlókkal lettem vádolva. S mi van ebből? Hogy az ember nem győz félreugrálni, mert jön A Jill...Aztán meg igyekszik közeledni, de ez se mindig jókor, helyesen, stb. sikerül. Mosolyog, puszit ad, átölel, helyesel, s kap egy nagy maflást. S persze ez mind a felszín, még ezer és ezer

dolog van. S a hétköznapi élet, ami rendes helyeken sima magabiztosságban s felületes lelki élettel tud zajlani (mert mindenki megoldja a magáét is, a közösségit is, s jól...), az itt mélyebb részvételt, beleélést, azonosulást, meg minden igényel, s mindezek pszichológiai színtereit, színeit, és hangjait, ami már mélylélektan, az meg a pszichológus szakterülete. S ugyan nem vagyunk tök hülyék, van fogalmunk erről, de azt is látjuk, tudjuk, hogy ha csupán ezt tennénk, akkor reggeltől estig csak ilyen lelkiző szeánszokon csücsülnénk, s a kupleráj átcsapna a fejünk fölött. Disszonancia van, de nehéz elképzelni, hogyan lehetne másképp...A világ nem Szent Ferencekből és Szent Terézekből áll, ha ez olyan természetes, s mindennapi volna, ezek nem lennének olyan híresek. S az is normális, persze, hogy beismered, meg nem ismered be, hogy baj van. Kilóg a lóláb, te is tudod, de az alapvető attitűd, hogy te jól vagy. A vitalitás - szerintem is - alapvető feltétele a túlélésnek. A hit, az akarás, a tevékenység, az értelem megtalálása, meg minden. Ezt manapság már elég köztudott, mi meg mégjobban tudjuk. Tehát nem az elvvel van baj, hanem, hogy mit, mikor, mennyit, meg minden. Olyan ez mint a mozgó célra lövés. Ezek után aztán az marad, hogy egy jó nagy kupleráj, de működik. Három éve, nagyon zseniálisan működik. S mint a felvilágosított hályogkovács, valójában mindannyian eljutottunk oda, hogy akkor aztán most nem fogunk nekiesni bugylibicskával...Amiből az lesz, hogy "ez van”. Nincs jól, de jól van. S hidd el, mindenki megért, s szeret téged, te vagy a mi Jelünk.

Jack

09 25 A Jill válasza

Ja, ja. De... Mint mindig. A dolog nem fekete fehér. Mondjuk ezt te is mondod. Én tiltakoznék nagyon az én 'dühös' beállításom miatt, de nyilvánvaló, hogy az ami kifelé látszik az esetleg nem az amit én gondolok. Én 'önvédelemről', önérdekről szoktam beszélni, ha egyáltalán, túlélési ösztönről, túlélés akarásról, ami valószínű nem rossz alapgondolat. Csak ügyé ez egy új dolog, hozzám képest is, nem is könnyű magamnak sem kezelni, mert túl sokáig ez nem így volt, legalábbis a kimondott ideológia hiányzott hozzá, és az ösztön meg a beidegzés meg mi bekever és egyáltalán nem egy letisztult, egyértelmű dolog ez. És a 'helyzet' is kurva bonyolult, az adottságok, a 400 négyzetméter meg a 20ezer négyzetméter meg a valóságos és szimbolikus tárgyak meg a fontos és kevésbé fontos, de fennforgó állatok és emberek és növények kavalkádja, meg a francos elég kemény kép/vágy az ember fejében, hogy miben szeretne lenni, mikor gondolhatná azt, hogy 'aránylag' oké.... szóval azért nekem is van mit fölhozni a védelmemre. És némi pipa csakugyan van bennem, igaz, mert azért a helyzet csak az, hogy mindenki , nagyon kedvesen meg segítőkészen meg mi próbál nekem 'tanácsot' adni és a hiány nem is az eredeti értelemben vett 'kalácsból' van, hanem a 'valakik' sorából, mert a feladatokat vagy legalábbis jó részüket csak meg kéne oldani, és a megoldás ugye azért csak 'tevékenységet' igényelne, mert nem attól oldódnak

meg, hogy én mit gondolok, érzek, stáb, hanem attól, hogy 'valaki' megfogja, odébb viszi, megszereli, összerakja, levágja, beszerzi, idehozza, odaviszi, stáb, stb. És én bekenésről, összehajtásról, leszedésről, kipucolásról, karmolásról, gyújtós vágásról (és kb. itt egy oldalas felsorolás következhetne, remélem ezt azért legalább maga elhiszi nekem) beszélek és egy kicsit azért mégis néha azt gondolom, hogy azért küzd mindenki annyira, hogy én gondolkodjak másképp, mert nem akarja, tudja, mit tudómén megfogni a kurva lapátot, fűrészt, ecsetet, stáb, stb. Ha? Tegnap este megérkezett itten egy újabb határozott ideológus, de ma reggel elég kevés a reményem, hogy ő mennyire lesz 'valaki', úgyhogy a megoldás problémakor valószínű csak rám marad és az egyetlen, valóságos segítség az igazándiból csak magától jöhet kérem, már minthogy imádkozhatom keményen, hogy sokat tudjon dolgozni sok pénzért és tudja küldeni bőszen a 'kalácsot', amin akkor ugye fizetett 'valakit' próbálhatok keríteni. Én így látom. És mivel a kalács nem végtelen és valakinek, valahogy, sőt én talán kicsit főszereplő is vagyok ebben, rangsorolni kell, rám mintha újabb keménykedés, 'pipásig' látszat várna, mert a kalácsot el kell osztani és bizony az én szempontjaimat is érvényesíteni (vagy talán az finomabban hangzana, hogy valami közös -te meg én?- érdekeket) szeretném, remélhetőleg nem önző okokból, hanem merthogy megállapítást nyert tán, hogy én is mégis oszlopos tagja vagyok ennek a felállásnak itt, mármint tartó oszloposa... Na ez aztán kicsit hosszú körmondat, de maga elég okos, főleg, ha van türelme...És ezzel még egyáltalán nincs elmondva tán a felszín sem, de csönget a gyűri, sorban állnak a macskák és kukorékolnak a kakasok, hajnal óta, szóval kell mennem.

Csók, Jill.

Az értelmezés, az, lj

hát, először is bíztatni szeretném, hogy írjon…Alapvető és nyilvánvaló különbség van a között amit mond, meg amit ír...Amit már régóta mondok: ilyenkor az embernek van ideje végig gondolni a dolgokat, s nem csak úgy a vakvilágba beszél (miközben a másik állandóan belepofázik...)én egy teljén új és erősödő dolgot látok, s azt gondolom, hogy magácskának is komoly szüksége van, hogy megfogalmazza, végre - ezeket a vonatkozó dolgokat. mint mindig is mondtam, az ösztönök, az érzelmek, az intuíció (megérzés) is fontos dolgok, de azok olyanok, mint valami féle fajta előgondolatok, s csak az értelem képes ezeket valamire felfázni... csak hidja elkérem, hogy erre nagy szükség van, mindenkinek szüksége van...Azok az ősemberes előgondolatok, amik népeknél vannak, jók növényi létekhez, de ilyen komplexitást ami nekünk van, már csak egy jobb szisztemmel lehet megoldani. s igen, az életnek van gyakorlati oldala. valaki még azt is mondja, hogy minden elmélet annyit ér, amennyi megvalósítható benne. vagy az elméletnek, a gyakorlat a próbája, stb.…A mi helyezettünk, csak nagyon drasztikus, s felelőtlen módon választható el a mi helyzetünktől. aki ezt próbálja tenni,

az felelőtlen, tudatlan, s baromi erőszakos. először talán meg kellene próbálni megérteni. Tisztelni kéne bennünket s feltételezni, hogy baromi sokat dolgoztunk ezért, van ennek gyökere, ezerszer bebizonyítottuk már, hogy van érteleme, gondoljunk csak házra, építkezésre, autóra, hajóra, meg mindenes igen, mint ahogy írtam is, azt gondolom, hogy nagyon jó csinálod, a dolgok értelmezésén, megfogalmazásán, összegzésen kellene változtatni, mert ott vannak komoly gondok. főleg, amikor az ember a saját ellenségévé válik, s mindent összekutyul...kell mennem.

Jack

A háromlovas fogat meg a hét dimenzió, lejts

(valójában ezt a levelet egy képzeletbeli embernek írtam, hogy kicsit objektívabb lehessen)Hülye dolog ez. Főleg, mert annyira benne van az ember a dologban, hogy nem látja az fáktól az erdőt. Végestelen végig, mezítlábas, glottgatyás koromtól, keresztül a karcsú ifjúságon a mához vezető dagadt napokig, mindig elkápráztatott a lónak nevezett, embertelen méretű fenevadak csopotos koordinálása. Hiába is mondták nekem, hogy szelídek, meg kezesek, én ma is ámulok, meg bámulok...S különösen, ha több van belőle, kettő, három. Hatosfogatra más gondolni sem tudok. S nézem a bácsit, a hajtót, s csak csodálni tudom. Nos, utólag, véletlenül? én is ilyen bácsi lettem. Milyen érdekes…A dolog ugye egy szimbóla, Rejtősen, amit majd itt igyekszem összerakni. A lovak (mint princípiumok, vezérlő elvek ugye) a következők: alkotás (jelen esetben írás), milliő (otthon), szociális élet (asszony, gyerekek, család, barátok, stb.), s ezek húzzák a mi fogatunkat. Olykor egyfele, máskor a tér lehetséges mind a három dimenziójába, amit vulgárisan kuplerájnak hívnak. S ha valaki veszi azt az intellektuális kínszenvedést, hogy meg akarja ezt érteni, innen lehetőséget kap rá. Amúgy meg csak üres anekdotázás az egész, mások nem ránk illő példáival való aljas erőszakoskodás...S ilyentén, vagy ily módon, a kis dianézőn arra kell figyelni, hogy a három paci, az éppen egy vízmosásban, erdei kátyúban toporog, szügy ígérő alnövényzetben vonszolja magát, körbejárás közben üt, rúg, borít, vagy hámot szaggat, vagy préri szerű idillikus síkságokon, egyirányba trappol. (Száguldás csak a képzeletben van, szivecskéim.)

Első princípium

Az első pacit, mint magányügyet, itt az egyszerűség kedvéért ki is fogom hagyni, mert már nagyon bonyolult lenne. Nekem van erre is gondosan vezetett elméletem, s valaki kíváncsi, szívesen. Idő és hely hiányában viszont most kettő is elég lesz. Naszóval. Valamikor, ugye, mint két kisdobos, én meg A Jill nekivágtunk, hogy csinálunk valamiféle úttörő örsöt, kis bakterházzal, mert még egy kis komcsi se élhet lombsátorba örökké.

Második princípium meg némi keresgélés

S az ugye nem volt totálisan tiszta, hogy milyen lesz majd a "nesze itt van", de hát én soha nem kastélyról, hanem tanyáról beszéltem. Azóta sok minden történt, tanya is van, s mégse jó. Namármost ha megnézzük, hogy mi is történt, mi és hol lett elváltozva, föl kell fedeznünk a rút tévedéseket, mindenkire vonatkozóan. Ez így igazságos, ha nem akarunk csalni. Két történet volt.(Persze, hozzá kell tenni, hogy egyik sem valami magasan kidolgozott kém és atomprogram, katonai akció, ruszki ötéves terv sem volt, ott valamelyik félegyházi, Balaton-alsói szénakazal, vagy talponálló jeles színhelyen. Semmi mindenre kidolgozott s ravasz elmélet, csak a "lényeg". Tanya, azaz otthon, ahol mindennek van helye, s bármire van lehetőség: élni, tanulni, dolgozni, meg minden. S azt is hozzá kell tenni, hogy azért tanya, mert mint egy alsószociális realistának, erre látszott józan kivitelezési lehetőség. Nekem váltig mondták, hogy nagyon elszállt egy Pista vagyok, most talán már látszik, hogy egy egy aljas vád volt, nem? Amúgy, hát persze, van a tanyánál emelkedettebb intézmény is, ezt balgaság lenne tagadni, nem erről van szó...)Nos, barangolásaink közepette, aminek állomásai Félegyháza-Bugac-Jakabszállás-Som-Ádánd-Zamárdi-Görög-Jugó-Italy-New York-Monterey-Charleston-Kötcse, csak hogy a jelentősebbeket említsem - igencsak sok ilyen létesítményt megvizsgáltunk. S igyekeztünk körültekintően eljárni, nem ugrottunk bele semmilyen vályogházba, deszkabódéba, stb. Nagyjából meg volt a standard, ami folyamatosan fejlődött, természetesen, s például egy Neutra c. építész bácsi elképzelései is beépültek, akinél az emberi meg a természeti jól összemosódik, meg ilyenek. Libatömők meg soha nem akartunk lenni. Szóval ez rendbe is volt. De volt ott egy másik kérdés.

a főkérdés

Amiről nem beszéltünk, de kimondatlanul is mindig jelen volt: mikor én megkérdeztem A Jillt, hogy jön e velem a világ végére is, azt mondta, ja, meg je, "csak soha ne haggggyj magamra engem". Nekem ez nem volt egy nagy kérdés, természetes vagabundúam részének tekintettem, hogy "hát persze, miért is tennék ilyent, szívem? "Aztán, ott ültünk az egyik ilyen látszattanyán, Charlestonban, s más más okból, de én is meg az asszony is kibukott állapotba. Neki főleg az volt a baja, hogy elvesztette az emberi környezetét, beleértve engem is, (mert engem ekkor már "csak a majom érdekelt"), de végül is azt mondta, hogy kéne hagyni, jó ez már tanyának. Persze nekem jól jött, hogy kilakoltatással fenyegettek, mert felerősíthettem az én szenvedésem okát, hogy ez turistaszállásnak jó, de minden csak nem tanya. "Se az asszony, se a gyerekek nem tudják, milyen is az igazi, de majd én megmutatom..."S ekkor jött, nekem is igencsak váratlanul, a beismerés, a kényszeres bűnelkövetős, mondván, csak ideiglenes. Itt mindjárt alaposan lekell szögezni néhány dolgot...Az, hogy valaki neked azt mondja, hogy megy ve-

led a világ végére, egy csoda. Mindenképpen megér valamit cserébe: gondoskodást, hősiességet, s mindennemű más megbízhatóságokat. Végül is én is így gondolom, gondoltam. Igen ám, de hol a tanya? Nos, ilyen körülmények között az embernek mindenféle gondolatai támadnak. S mondja őket az asszonynak. Dünyöge. S mindenki jót akar, mindenki jó, ekkor még. A feltétel nélküli szeretet, s együvé tartozás egy abszolútum, egy tabu, egy kristály szoba. Félelem lebeg a levegőben, de nincs mit tenni. S még egyszer mondom, ideiglenesen, először a történelmünkben, otthagyom a nőt, egyedül. Imígyen megszegővel ki nem mondott egyezségünket. (Valaki itt azt gondolná, hogy nekem ez milyen könnyen ment, az téved. Ne felejtsük el, hogy egykének születve, mindig is nagyon kiszolgáltatott voltam a valakivel levésnek. S súlyos horrorsztorikon mentem keresztül, amit viszont egy férfinak nehezebb bevallani, ugye.)

Nos, hogy a becsületemet mentsem, továbbra is az ideiglenességet kell hangsúlyoznom, aminek elérésére bizonyíthatóan jó sok próbálkozást tettem.

Alig várva, hogy zilált helyzetünk rendeződjen, gyermekeink fölcseperedjenek, (közben ugye haza is települtem, "csak úgy"), de aztán úgy kemény munkával, életem kockáztatásával, s repeső reménnyel készültem, hogy majd az én szívem szöttyével újra egyesülünk - a szó minden értelmében.

Ez meg is esett, de már nem olyan volt, mint régen. Az "élet", meg ki tudja még milyen tényezők, ugye. De, elkezdtünk keményen hidakat ácsolni, s elég jól haladtunk…Amikor is, bejött a harmadik tényező. Amiről se nem beszéltünk, se nem semmi.

Újabb dimenzió

Felelőtlenség? Lehet. Bár mindig is elég babonásak voltunk. Ha beszélünk valamiről, akkor úgy is lesz...Nos, anélkül is úgy lett, de, - mégis, még most se...Szóval, arról sem volt szó, hogy A Jillnek rákja lesz. Végre kijön, aztán gyorsan visszszamegy...Ami ugye azt eredményezi, hogy kijelentjük, mostantól nem négy, (három tér, és egy idő) tényező koordinátái között élünk, hanem mondjuk hét. s ez ilyen képzett parasztgyerekeknek is, mint mi vagyunk, már csak sok, nem? S én valóban, elkövettem(?), azt a hibát, hogy ideiglenesen, de mégiscsak otthagytam őt. Itt megint meg szeretnék állni, csak hogy a lényeg nehogy elvesszen.

Muszáj említeni történelmet. Én akkor nem akartam nőt. Senkit. Iszonyúan pipa voltam az előzőre, mert megígérte, el is jött velem, aztán a bunkó apja, engem is túszul ejtve, visszacipelte. Évekbe telt, mire kikecmeregtem ebből, amikor is "jött egy másik nő"

Újabb fogat, ló, s dimenzió

S igen, ha ott az van, az a beszélgetés zajlik, hogy figyelj, ha én idő közben valamiért meggondolom magam, vagy, másképp nem megy, te akkor is tanya után mész? Akkor ott, a még totál el-nem-kötelezettségben, lehet azt mondom, ja,

meg je, meg hogy természetesen. Könnyen elképzelhető. De ilyen mélységek abban az éretlenségben fel sem merültek...S akkor ez a történet ugye nem keletkezik, ami van. Nyilván egy másik.

S megint egy dimenzió

De ily módon, ugye a nagy álomból, egy másfajta álom lett, ezért, meg azért. Egy csomó minden van belőle, nem könnyű megérteni, de meglehet. Ha, valaki nagyon akarja.(a két gyerekünknek, valószínű még hosszú évekre, évtizedekre van szükségük, ha egyáltalán, valaha is felfogják majd, mi is az, amiről itt, - nekünk - szó van...)Azért, "volt egy két este". Meg a tanya is megvan, hm.

Jack

Szept. 23. A Jill válasza

Ja, és jöhet a dicséret is, ez egy elég jó, aránylag összefogott, kissé nyugodtabb, stb. levél. Inkább valami felé mutat, mint a mókus kerekes kántálás(aink)…A női lelkem/részem, a maradék, kis keserűségre hajlik néhány ponton, de mint a konklúzió mutatja, ezt a lehető leginkább ki kéne hagyni a dolgokból.

Amúgy, röviden, mivel nyomnak a mindennapok nyomatékai (Sandra, vasárnap, ebéd, tárgyalás, sürgős megvarrnivalók, vonathoz szállítás, stb.…és ez már egy igen leszakított lista, mert...) szóval röviden, YES, a tanya. Jelen állapotban, kiindulópontnak, kínunkban, stb. vagy ez az egyetlen megoldás, vagy mert mindig ez volt a leglényegesebb és még sorolhatnánk ezer indokot, mindenki kiválaszthatja belőle a magának megfelelőt, legyen a Tanya. Sok minden benne foglaltatik abban, tudjuk. De ló az kettő van. Kettő állt össze, kettő választotta, távolodott el, tért vissza, újra bedugta a fejét a járomba, nem tudott jobbat kitalálni, mindig is ezt tartotta a legjobbnak, tök mindegy... A másik kettő nem választotta, nem is kényszeríthető, nincs is rá semmi 'erkölcsi' vagy milyen alap, a másik kettő belecsöppent, beleszületett és minden joga megvan a saját döntésre...(mint ahogy azt gondoltuk anno, lehet tökfejűen, mi is, hogy 'választhatunk'... A pontok általában azt jelentik, hogy még lehetne egy-két órát/oldalt, de....

Szóval kettő ló, meg kettő elég jól fölcseperedett 'csikó', aki élete fontos pontja előtt áll, de hálistennek már kint a szoptatós korból, de még mindig ugyanabban az istállóban és majd eldől, hogy mennyi az abrak, mennyi a 'minden', és egyáltalán mindenki igás vagy verseny akar lenni, vagy egyik ez a másik az és akkor ugye vagy ebben vagy az arra megfelelőben, stáb, stb. Érti, ugye? Hát ennyi, kell menni, folyt köv remélem. Passz, Jill.

ui. mint már néhányszor próbálódott a gondolat, tanya, hajó, akármi, 'nem jó', ha csak 1 db 'hős' marad és a 'tökéletlenek' mind kipotyognak, merthogy egyedül.... dadada, de hát tuggya ezt maga

szept. 26. ezt mondja meg valaki, lj

nos,
csak folytatva a még mindig nem megbeszélt és kielemezett történetet - sohasem lett ez tiszta, nem? - itt nem a te sértegetésedről van szó, hanem egy valamiféle fajta távolságtartásról, ahol lehetőség van kimondani dolgokat. mint mikor valamit más metódussal vizsgálunk, mert a régi nagy jó érzés, kellemes a kávészünetek szüneteiben és között, de még sem hoz semmi eredményt...We falin love. Ott, akkor, ja meg je. ez egy történet, ez fontos, ez lényeges. Ugyanakkor, ha nem vetted volna már ott észre, én egy olyan manusz vagyok, akinek van célja. s föl lehet dobni újra és újra ezt a témát, de ez megint csak ugyan oda fog visszaesni, hogy igen, én téged választottalak, te vagy a feleségem, a párom, gyerekeink vannak, s hogy miért nem vagyunk jobban, annak van egy két oka. Másnál is van ilyen. (s itt azért megállnék, egy pillanatra. Lehet te azt hiszed, hogy csak neked van okod panaszra. nos nekem is van ilyenem. még, s már miami előtt is volt ilyenem, azóta is. s amiről nem tehetsz, arról nem tehetsz. én soha nem igyekztem ezt beépíteni sehova, sőt. de volt olyan, amikor szándékosan, vagy tévedésből, keményen vagy finoman, de betettél nekem. s miután ezeket soha nem sikerült tisztázni, ma sem tudom pontosan miért. te mondod a magádét, hallgatom is, de valahogy az nekem kevés. s azt gondolom, hogy nem vagy velem őszinte. valami visszatart ettől, valami önvédelem, vagy nem tudom. lehet, valami olyasvalamit kellene beismerni, amit te se szeretnél, te sem értesz vele egyet. te is valami mást szeretnél, hogy nem az legyen. de a múltban, ez történt. itt is, ott is. Arroyo Seca-nak hívják azt a helyet. de csak végig kell nézni a fényképeket, csak el kell olvasni, a nem olyan régen kezdett naplómat, a neked írott levelekről nem is beszélve - amik nem tudom hol vannak...szóval, nem volt az olyan egyoldalú adás és kapás, ahol te mindent, én meg itt-ott-amott. s lehet, nem akarsz erről beszélni, de ettől nem lesz megoldva. emlékszem egy nem olyan nagyon régi beszélgetésre, ami mély nyomot hagyott bennem: valahol egy furcsa halakkal teli tó partján sétáltunk, Wilmingtonból mentünk oda, ahol a beszélgetésben valahol elismerted, hogy az én értékelésemben volt valami, amit te szerettél, de mégsem vett engem figyelembe, úgy ahogy voltam. hogy téged főleg az izgatott, hogy te neked mi jut ebből. hogy neked valahol követni kellett volna, és azonosulni az én vívódásaimmal, s ami - elismerem - nem könnyű, egy úrilánynak, mint te. ha még egyszer kezdeném, feltétlenül egy törtető prolilányt vennék el, már elnézést ezért. csak próbálok őszinte lenni. mert ezt én egy komoly dolognak tartom, lehet nem értesz velem egyet. s ez végül is válasz a Hüfnáger Pistire..., nemen is mondhatok - egyszer ilyent. különben nekem érdekes ez az egész. Mert a Judittal is hasonló történt. "megjátszottam magam", aztán mikor visszaestem, mert túl nagy volt a szerep, akkor megcsalatva, elárulva érezte magát. szerintem ide mennek le a dolgok. valahol, szerintem, neked mindig volt egy ilyen, - ki tudja honnan jövő képed - hogy "te az a nő, lány, személy vagy, aki jobbat érdemel". S nincs is ezzel semmi

baj, bááááár, az a kérdés felmerül, hogy mennyire jogos. annyira arisztokrata családból azért még sem jössz. igaz, nálatok "az ért mégiscsak volt valami", de ez lehet többet árt, mint használ. de hozzám képest, más proli kölykökhöz képest, - s ezt a szüleid helyesen látták, te mégiscsak voltál valaki! a szüleid keményen igyekeztek ezt beléd verni, s sikerült is. nemcsak legyén őszinte...A Judit persze, csak egy urizáló proli lány volt, tele durva ösztönökkel, kevésbé érzékeny, s főleg kevésbé intelligens, mint te. úgyhogy a folyamat föl lett gyorsítva, s ott volt neki az apja, egy szuperdurung, aki segített. Hála az égnek. Ugyanakkor mi közöttünk is egy idő után előjött a huzavona - nagyon is jól emlékszem habzó szájú kirohanásaidra a jenieknél, nyestééknél, gerencséreknél (ahol ezért azt az emlékezetes pofont kaptad), hogy "na mi van bazdmeg? “hát, semmi sincs, bazdmeg. Te, mert nem vagy hülye gyerek, meg mert az élet úgy hozta, végül is fölfogtad, amit a Judit is sejtett, csak keményen, s hebehurgyán elbaszott, a hülye proliságával, hogy én - szemét, meg geci, meg mind a többi, de még mindig a legjobb. én se tudtam erről, arról, hogy ki vagyok én. bááááár, már ott az ifjúkori homokozókban azért kiderült egy két dolog. s azóta se kellett csalódnom a létjogosultságomban, a kvalitásaimban. még akkor sem, ha az emberek kilencven százalékának, kell néhány évtized, hogy megértse: "bassza meg, ilyen is van". soroljam? De persze, az atrocitásokat az élet hozza, s szerencsére, azért minden faszságunk ellenére, mi egyben közösek vagyunk, mégpedig abban, hogy széplélekké levünk. csak hát a célok, a kényszeredettség, a személyes megvalósulások üvegfolyosókon keresztül vezetnek, ahol nem pontosan tudni, honnan süt a nap, meg tükörfolyosókon, ahol nem pontosan tudni, mi honnan verődik, s mire, kire. Szívesen foglalkozom, foglalkoznék ezzel, mert azt hiszem, hogy egy nagy kérdése minden valamire való irodalomnak, legyen az Bergman, Faulkner, vagy Durrel. de el kell akadnom, mert az utolsó leveled olyan short cut-okat mutat, ami óvatosságra int. óvatosságra, hogy "mennyire érthetően mondom" amit kellene, s "mennyire értik fatálisan félre" azt. a három ló története, - ami aztán lelett regulává kettőre, ugye - az nem rólunk - kettőnkről szó. van egy ilyen parallel is, de most nem arról volt szó. s ajánlom, ajánlanám, hogy el kéne mégegszer olvasni, figyelmesebben. természetesen beszélhetünk arról is, az is egy téma, de ne keverjük őket össze. sőt, lehet van némi korreláció is közöttük, de az meg egy harmadik téma témája lehet... tehát csak a record kedvéért, megismétlem, ami ott volt: én az a fajta ember voltam, és vagyok, akinek vannak pincipoljai. eszméi, elképzelései, stb. még akkor is, ha valaki, azt ott, pont akkor, épp, nem nagyon érti. (kurvára igyekeztem, azt hiszem, feltálalni mindazokat az alkatrészeket, összetevőket, téglákat, sarat és pelyvát, lószart is akár, amiből az én épületem, idealizmusom, törekvésem, meggyőződésem, hitem, stb. épült, s nem egyszer közöltem, finoman és durván is, hogy azt nem hagyom elvenni, mert akkor - fuck. soroljam? a D.H. Lawrence-től a Ginsbergig? de tényleg, mennyire veszed ezt te komolyan? mondjuk a Faulknert? Erről sem beszéltünk - túl sokat. igen, ott kint az életben, - pedig nagyon igyekszem - lehet mégsem vagyok olyan jó. lehet, semmiben. ismerem a

hibáimat. de, - milyen példát mondjak? - itt belül, el tudok képzelni egy rajongó olvasót, akinek valahol, s végső soron - az a felépítmény a fontos, amiről ez a dickhead beszél. s hidd el, van ilyen...)azt gondolom, hogy száz százalékig, én téged soha nem tudtalak levenni a lábadról, a süket dumáddal. erre a bizonyíték, hogy még egyszer sem ébresztettél fel egy verssel álmomból...szóval, nagyon vulgárisan, csak az egyszerűség kedvéért, téged jobbára az érdekelt, hogy az én nagy és kurvára elszállt háztartásomból, neked is jut e elég a konyhádra. ha igen, akkor jó, ha nem, hááát..., annak következményei vannak. S persze, ne felelejtsük, s próbáljunk balanszot tartani, azért én még mindig csak egy senki vagyok. s örülök s örültem mindig neked. türelmes, elnéző, kedves, szerető nőm, feleség, társam voltál. mára ez már elég limited, de még mindig elég sok van. s én hálás vagyok, s - főleg ismerve, hogy ki vagy, értékelem is ezt, s ez szeretetet ébreszt bennem. én szeretem azt, aki vagy. a "nagy", s nemegyszer rejtett kvalitásaimat, lehet senki sem értené, rajtad kívül, ebben valószínű igazad van. azt gondolom, hogy te igazán egy nagy teljesítményt hoztál, amikor egy ilyen ürgét ennyire meg tudtál szeretni, érteni, elfogadni. az egy kérdés marad, hogy miért nem mentél végig az úton. én ennek biológiai, főleg biológiai magyarázatát adom, s nagy megkönnyebbülés lenne számomra, ha te is azt mondanád... elkezdtem - némileg felkészítendő magam a hazaköltözésre - kicsit a magyar, mai kultúráról olvasgatni, mert hogy olyan bunkó vagyok, lettem ezügyben. s, számítottam erre, de mégis kemény sokkot kaptam, hogy én mennyire kiestem, eltérültem, kívül maradtam sok mindenen, ami régen oly fontos volt számomra, a még ma sehogy mennyit mindent veszítettem, ezzel az egyoldalúsággal, amivel az az otthon épült. hogy mennyire nem egyértelmű, amit csinálok: szép eszme, lehet igaz is, de nem biztos, hogy pont most és itt. Ugyanakkor, hááát, ez az utóbbi harminc év, amit azzal töltöttem hogy képességeket szerezzek otthonszerzésre: sofőrség, könyvtárosság, dikciózás, na meg ugye ez a professzionális repairman-ség, mennyi időt, energiát, ideget, évet, kellemet, vett el az életemből, hogy milyen iszonyú küzdelmek, s megpróbáltatások árán is, csak ennyire jutottam, mert hát hogy nem vagyok egy erre született alkat. ugyanakkor, hogy azt, amihez olyan huzatom van, hogy a kályhát is kiviszi a kémény, azt meg nem csinálom. Néztem ezeket a site-okat, s senkit sem ismertem. De, egyszer csak megakadt a szemem, - nem tudom te ismered e? egy Csomor Lajos nevű Gézán, akik az én korosztályom, azóta is ott bassza az anyját, s festő. én arra emlékszem, hogy egy faszfej volt, olyan székelygyula szerű, fontoskodó hatod osztály. semmi átütő, csak a minden lébe avickálás.s elképzeltem a hegynyi zsíroskenyereket, amiket kukákból lopott maradékokból szervírozott, valami képzeletbeli szúnéni villanegrájában. de esztablisolta magát, s most valami képzőművészti, magyar gittyegyletben nacsalnyik. s rajzolt hetvenkét csapnivaló, gusztustalan, giccses, képet, amik ott vannak az Interneten, amíg én mit csináltam?ha, mit? S fasz ki van. Valami, valahol nem igazságosadé, jól van ez így. csak az merül föl bennem, hogy oké, ennyi évet, évtízedet eltöltöttem ezzel, s most aztán ott van, százszor annyi, mint amit

valaha is reméltem, de vajon lesz még erőm, időm, kedvem, lelkem és spiritem ahhoz a másik szakmához, amire - fenébe is - de születtem? Ezt mondja meg valaki.

Jack

09 26 free fallin 'lj

s lehet, meglepetté ez is, hogy "na de, miért, már meg, ide mennek leezek a dolgok? Well, ye. Vajon hova menjenek? Menjenek levalahova, mert én útközben, meghaltam? No way. Vagy, valaki azt hitte, hm, - hogy "rendes ember lettem? "hát, nem így vanni am free fallin'."

Jack

Egy kis affér a Sharonnal, ljil⚜

utálok erről írni. főleg mert ennek tényleg nem kéne olyan fontosnak lenni, előtérben, nap mint nap, olyan triviális, meg minden. csak valahol, ez egy különleges eset, olyan extrém, hogy a tokinen elmehet a búsba. namármost nekem erre kell reagálnom, s elkerülhetetlen módon az egész család kiszolgáltatva van mi jön ki belőle. baromi szemét, rohadt unalmas, pitiáner, hernyó. Tudom, s lamentálok itt már jó ideje, egyáltalán foglalkozzam ezzel, vagy ne. Ráadásul akkora ellenszenvem van, hogy félek nem is tudom rendesen leírni. valahogy az agyam "nem akar róla gondolkodni", pedig tudom, hogy ilyen nincs...A történet valahol a "ha harc, akkor legyen harc" történet diszkrét, és részletes leírása, a híres bevezető színtől...már az egész múlt hét (hm, ámította itt vagyok), hogy itt nem csak az a baj, hogy ez a munka sehol sincs, de a másik se, mert a fő nacsalnyik szépen meglépett. a lou, akit én hoztam ugye a céghez. Utólag kiderült, hogy már a számláját is lemondták a Home Depóba, de a nagyasszony még mindig reménykedett, hátha visszajön a géza, s folytatja... s nyilván volt egy jó nagy balhé, de ő még is napokig reménykedett...nekem ugye fölemlegette, de mikor rákérdeztem, mindig azt mondta, hogy "még várunk egy kicsit". aztán egyszer csak vége lett. ekkor mentünk "csak úgy át", s raktunk be baromi nagy ablakokat, ajtókat, amit először újra kellett framelni, mert mindegyik el volt baltázva. De még mindig várni kellett, mert a nő próbálkozott, hátha talál valami csíp megoldást. pénteken azzal ment el, csak úgy félvállról visszaszólva, pökhendin, hogy "akkor majd adjál nekem egy árajánlatot, oké?". mondom persze, de kéne tudnom mit akarsz..."hát, most a hétvégén nem biztos lesz erre időm" - jött a válasz. Főleg ezért szombaton is meg vasárnap is elmentem dolgozni, hogy esetleg át tudjunk menni, s megnézni. baromi nagy munka, mintha a műhely mostani állapotát luxusszállodává kéne alakítani: szaunával, bálteremmel, solariummal.s eljött a hétfő...A jelenlegi munkákon is kőkemény gondok vannak, annak ellenére, hogy a százból már hetvenet megcsináltam a kurta múlt hét alatt. viszont épp ezt próbáltam ritkítani, néhány dologban kicsit tanácstalanul, mert hogy kéne beszélni a bitch-el. de még korán van...s egyszer csak ott volt. fél kilenckor. ilyen még

soha nem fordult elő...mondom, jó hogy jősz, mert...s kérdeztem, nagyon kedvesen, finoman, hozzáértőn, de progresszíven - úgyhogy hamar végeztünk. kurva jók vagyunk, nemde azt egész kicsit mégis olyan nyomott voltos a végén, beledöftem a kérdést, hogy most akkor - mi a f..sz is van? nem így, de így. S mintha már várta volna, rohant leess föl az udvaron, be és ki a házba, az összes munkás, subcontractor megmerevedett, s üvöltötte, hogy ő nem fog nekem heti ezerötszázat fizetni, egy szar amit csinálok, ezret talál olyant mint én, meg minden. próbáltam csitítani, de annál jobban üvöltött. S akkor én is elkezdtem, s mondtam neki, hogy baromira elegem van az ingerenciájából, s nem is akarom tovább csinálni. az ilyen felsőbb középosztályoknál az ignorant - az nemtörődömöt de tanulatlant, értetlent is jelent, ugye...namost eddig én még ilyent nem csináltam. ez volt az első eset, hogy visszatámadtam. így. többnyire a kirohanására én behúztam a farkam, s lenyalogattam a port a csámpás sportcipőjéről. így aztán - lehet a filozófus férje tanácsára, a gyakorlat az volt, hogy csak odakell csapni, s netán s különösen most, bajban lévén, még messzebbre lehet velem menni. kétezer ötről kettőre, s most meg mikor visszajöttem heti ezerre ment le a gázsim! hátha még kevesebbért is szopok...dúlt-fúlt, a Mike-nak magyarázta, mit kell csinálni, én meg többször ki-be raktam a szerszámokat a van-ből, hogy kész, ennyi...Aztán odamentem, mikor már ment az autójához, s mondom: hé, léjdy, azért egy két dolgot itt tisztázni kéne..."nincs itt mit tisztázni, be kell fejezni ezt a munkát, aztán majd meglátjuk..., nincs mit beszélnie velem..."s ekkor mondtam, hogy énnekem semmit nem kell befejeznem. főleg, hogy így, hogy bizonytalan, ki leszek egyáltalán fizetve. ezt azért - még mindig - hozzátettem..., meg hogy a hozzátartozóival üvöltözzön, ne velem... s persze én is ingadoztam, belül, legalább még egy hetet lekéne húzni...s tudván, hogy olyan ember nincs ezen a földön, aki még a hatszorosáért is befejezné ezt, gyorsan ő is hozzátette: "ebben megegyeztünk, nem? “s ekkor azért még hozzátettem, hogy nekem abszolút semmi poén nincs neki dolgozni, s baromian elegem van hogy bizonygassam, mennyit érek, ilyen szűk agyúnak, mint ő. ennél sokkal jobb vagyok, baromian bánom, hogy egyáltalán szóba álltam vele, s öt perc alatt találok száz munkát. abszolút semmi kedvem nincs ehhez a disscusting és cheep shit-hez. Egye meg a szarát. De, feltűnően, visszamentem digózni. bejött és megnézte...Aztán - gondterhelten elmenten meg gondterhelten dolgoztam. Visszavittük a Micke-val egy csomó, őáltala fölöslegesen vásárolt cuccot, meg a Sharon által vásárolt rossz fürdőszoba szekrényt a boltba. s a boltosok fölhívták, hogy ott vagyok, meg milyen rendes vagyok, meg milyen jól csinálom. meg kérdezték, tőlem, mi lett a Lou-val? S, egyszer csak, felhívott a szemét kurvája. Hogy hol vagyok most? Tudta, mert hogy mondták neki...s kéne találkoznunk a másik háznál, s most akkor ő ad egy tervet, a belső munkákról, de meg kell ígérnem, hogy semmi eltérés…A rohadt agya tovább gerjedt, hát persze. S nevetve, kedélyesen-kedvesen, mondom, naná, de drágám, akkor ugye te se csapsz hozzá naponta öt dolgot ahhoz? “na, nem", jött a válasz, "most minden másképp lesz. Mentem körbe körbe s csapdostam a polcokat. s az

volt bennem, hogy helyes, "most aztán elkenem a szájad, édesanyám". .nahát, ez van. Megint bent van a lábam, fasz tudja miben, de valami..., azért biztos lesz belőle. Éné a hülye, keltészta pofájú, löttyedt stégű, csámpás, fölfuvalkodott, faj gyűlölő, rohadtagyú, perverz-kapitalista kurva anyjába. (hhu, ez jól esett...)s nájszok leszünk, hát persze, nagyon nájszok! Én-tudjad...(s persze, a dolog lényege ez: ez a hülye értelmiségi picsa, kitalálta, hogy majd ő kirohan mint a Zrínyi, s kirántja a kardját. de miután csak hüvelye van..., ó be szép is ez, így nehéz. értem én ezt, s szörnyű. igazságtalan, s kegyetlenül nőellenes, ja. s ilyen kegyetlen módon, egy ilyen barom albánnal kell megtanulnia, hogy milyen is valóban parázson táncolni..., amelyik táncba, végül is én vittem beléje, hm.)

1. először is sikeresen hazamentem, s azt utolsó pillanatig ki lettem fizetve...

2. visszajöttem welcommal, ugye, s féláron bár, de másnap tudtam dolgozni...

3. közben fölfogadott egy csomó mandínert: ablakost, decképítőt, siding-ost, na meg ugye az egész trailerpark ott sürög forog, - akiket most ó fizet! - a tető is ki lett cserélvel - olyan tíz rongy extra, amit, ha maradok, valahogy - nekem kellett volna mind lenyelnem. ebben biztos vagyok, az említett összeg nélkül...

4. valahogy, azért, még ilyen groteszk módon is, de mégiscsak kiderül, ki vagyok én, a lou megbuktatásában is van némi részem, s jó lehetőségem támadt átvenni az egész sziget kormányzását, hm. itt van már megint ez a csapkolódó lötymedák, ez a hurrikán maradvány, kint nem lehet semmit csinálni. aztán mikorra elmegy, akkor jönnek az őszi esők, meg a téli havak. s egy félmegoldásos, déli vándormadár kirándulás már valahogy sehogy sem hiányzik. szóval, szóval rohadjon el a cápa foga.

Jack

2004 szept. 28 Papa ez tök jó, mármint te egy nagyon hős és sikeres keresztesvitéz vagy ebben a szélmalomharcban meg minden.✉.jl

Sajnálom, hogy mámeg ilyen rosszízű beszély keveredett a nagyfiúnk kapcsán, de azért magával sem könnyű, mert szeret dolgokat kicsit vadul egyoldalúan érteni, vádnak venni, stb,stb.Én nem mondtam szerintem semmi rosszat, főleg nem kérdőjeleztem a jó szándékot meg ilyenek, egyszerűen csak próbáltam fölvetni esetleges 'más' szempontot, véleményt, a lehetséges és kívánatos jobb megértés érdekében. Tényleg. És van véleményem, mert van agyam, van közöm, érdekel, stáb, stb. Na...Amúgy mindenféle helyi, hétköznapi ügyek, tevékenységek, jövés-menés, sehol egy valaki, meg a szokásos izzik. De, jól vagyok, egész jól érzem magam a bőrömben, tevékenykedem, tele vagyok tervekkel, aránylag szeretem az embereket... szóval nem túl rossz.

Magát meg kimondottan szeretem szívem, talán megpróbálhatna kicsit 'bízni' bennem.

Pusssz, Jill.

Hosszú a lista, ljil⚜

Igen, értem én, amit kiskegyed mond, s van is bennem egy ilyen balanced izé, - melankolikus, meg harmonikus tájelrendezés. Végül is nap mint nap jövök benne, s a hálószobámban a költözködés dobozai több mint egy éve legfeljebb csak néha arrébb rúgva léteznek. Nem bántanak, nem zavarnak, totálisan semmi sem változna, ha másképp, mondjuk rendbe lennének...Az ember - ahogy én ezt tudom, tapasztalom, még álmában is valahogy mindig azon spekulál, hogy ki, milye van, meg mit kéne vele kezdeni. Hol erre indul el, hol arra, belefog dolgokba, amit soha nem fejez be, valamit épít, újrakezd, vagy leselejtez. Ez a lista közel sem teljes, még van vagy más, több tucat tevékenység. S van, aki fantáziaiakban él, hasonlóan a lottó főnyereményen töprengőhez, akinek az ami van, egy kiábrándító kacathalmaz, de ha majd nyer, akkor vesz magának egy trimaránt, s körbehajózza vele a földet..., például. Én is keresztül mentem ezen, hogy is lett volna másképp. Ezer és ezer kis kép él bennem, ahogy jártam ifjúkorom szocreál utcáit, s próbáltam valamit kezdeni velük. S a nagy kavalkádból itt ott kivillan, amikor valami vízhez értem. A víz, az valami más volt. Bizonyos értelemben a víz a szabadság, a tágasság, a nyitottság, a szabadon lélegző tér illúzióját keltette, akár milyen kis patak, lötymedákos tavacska volt is. S többnyire arra figyelmezettet, hogy az elnyűtt házakon, vonatokon, utakon, emberi viszonyokon kívül van azért ott valami más is. A szépen maintenance-olt viszonyokkal szemben is, ahol nyilvánvalóan valaki valamibe jól beragadt..., semmi innovatív, valaki boldogan fölfedezte a Nagytétényi Áruházat, ahol minden van, kész, soha többé nem kell sehova máshova menni. Kiskerítés, kiskapu, kisvágány - amúgy meg a világ egy kupleráj, félelmetes, veszélyes, érthetetlen, s túl sokba kerül. Van abban valami, hogy az ember minden reggel ugyanabba a kocsmába, büfébe tér be, hogy a felesét, kávéját, buktáját benyomja. Én is ingadoztam olykor, de mindig volt valami, valami triviális, meg kalandvágy, meg újra való éhség, s szomjúság, ami tovább vitt. S ha belegondolok - nem tudom más ezt hogy csinálja, de az a gyanúm, ugyanígy, akkor ugye a történet mindig ugyan oda ment ljil. Minden helyzetet meg kell tudni emészteni, érteni. Minden helyzetből valahogy győztesen kell kikerülni. Minden helyzetet át kell tudni látni, s megérteni benne a jót is rosszat is, de főleg azt, hogy ez csak egy kis rész, része valami nagyobbnak...Aki nem lép tovább, az valamibe beleragadt, így vagy úgy. Persze a maradásban is van jó, a Tapló kocsmájának, a Nyestéék villanegrájának is megvannak a rejtett dimenziói, s netán azzal is meglehet szerelni egy régi olajkályhát, s főleg, ha az a paradoxon történne, hogy mint futó eszközt kötelezően újra bevezetnék. De nekem elég volt háromévenként tíz percet a gerencsérek könyöklőjén eltölteni, a hugyozó és hányó tömeg állandójának megértéséhez. S amikor a Feketéknél is erre ketyegtek le a kistányérok és kiskanalak, eszembe jutott, hogy fasza, de hol vannak a "kések, kések"? Meg mert olyan okos vagyok, ja, szörnyű, mindjárt azt is tudtam, hogy még ha azok is előkerültek volna, akkor is mi

lenne?Semmi.Ugyanakkor azt is kell látni, a helyi kicsi, nagyon erős cecei, meg a mindenhol de sehol között mi a különbség. S el tudom képzelni a parasztot, amint az utcájában megforduló világjáró campert nézi, amire ez van írva: ÉN VOLTAM MINDENÜTT!

S fordítva...A Campers tudja, hogy ez ő mindig ideiglenes s felületes momentumaival szemben, az az udvara mélyéről kipillantó ember milyen paradicsomban él, milyen jól zsírozott, s olajozott rendszerben, ahol ólak disznókkal, libák kacsákkal, befőttek élettel kapcsolódnak össze, semmi sem eldobható, s még a kutya is tudja, hogy a kétkerekű tragacs a zsákoknak rokona, a vasvilla a nyár végére levágott, nagy füveké, s ez a mi helyünk, mégha mások is jönnek olykor. Ez a két világ, a meglévő kiaknázása, meg az új hajhászása, mind mind érvényes, s ad valamit az embernek. Hogy kiteljesedjen. De, valahol, a szálak ott futnak, futnának össze, mikor a Sanyi bácsi elmegy San Franciscóba, s elgondolkodik, hogyha neki olyan ekéje lenne, mint a Golden Gate Bridge, akkor lehet mégiscsak megkellett volna venni a fél határt, gondolt ő már erre, hogy valami mesterember biztos valahol csinált is ilyent, - s akkor ő azzal mint a hétszentség, egy pár nap alatt mindent fölszántana. Amúgy meg, az a sok rohangáló ember, mint valami elkóborolt jószág, meg nem tudni mit csinál. Látott ő már almásba elcsatangolt tehenet, már akkor sem értette, hogy vajon mi a francot is akart ott a jószág. De, persze, nem bántotta, hiszen olykor néha ő is elbóklászott a bazárok bóvlizási között. S a kémperes is eltűnődik olykor, valamelyik campingbe, hogy mi lenne, ha neki ennél rendesebb zöld füve, kerítése, fája, bokra lenne, netán kertje, ahol nagyobb rend, s gondatlanabb kuplerájt lehetne tartani.

Iszonyú felületes leírás ez, de talán arra jó, hogy érzékeltesse, ahogy a két idegen világ jön össze, s valahol a Nagy Utazás bejön a házamba, a kertembe, az agyamba, a lelkembe, ahol van idő, van hely, rend, összefüggés, ami sajátos, az enyém, ismerősen, s félreismerhetetlenül, mindig épül, s mindig ott van. Én a kertben, a kert meg bennem. Én a világban, a világ meg bennem. De, ilyen formán, el lehet gondolkodni, hogy itt mennyiségről sincs szó, minőségről sincs szó. Semmi sem abszolút. A mindenki és bárki ilyenje tőle függ. Attól függ, hogy mire alkalmas, s mire képes. Ha sok helyen járt, sokat markolt, s azt mind Haza Tudta Vinni, akkor sok mindene van. S mind, ami közötte van. Ha az első sarkon megijedt, megcsömörlött, lemondott, stb. akkor kevesebb. Ha egész életében lótott-futott, mint a Mosonyi meg a Wes, akkor sokat markolt, s keveset fogott. Ha kíváncsi se volt, az még rosszabb. A beszariság se használ. A butaság se, amikor már a kezdettől fogva mindent félreértünk, s az netán egy életre úgy marad - mint a szegények esetében. Az összefüggés nélküli gazdagság, fogyasztás elveszíti az alanyát. Hosszú a listás sok a tévedés.

Jack

Valery

háát,

elgondolkodtam, hogy mikor először rádöbbentem tizenhat éves koromban, hogy ki lehet ez az ember, meg most, amikor már "tudom", mi is történt velem, azt kell gondoljam: semmi. Lényegében semmi. Mit sem tudva erről, ugyanúgy, mint egyszer, megtaláltam ugyan azt a site-ot, végigolvastam ugyan azt a szöveget róla, - valami sejtelmem keletkezett én ezt már olvastam valahol, - de azért megpróbáltam újra elmenteni, amikor is a komputer közölte, ez már megvan, - de, fel akarom cserélni? Természetesen nem, minek? Felvettem, hogy majd később tanulmányozom, ha lesz időm. Most is azt akartam..., de még mindig nincs időm. Nos, itt van az ember, aki mintha én lennék. Nem teljesen, persze, de mégis. Talán az a leghelyesebb, ha azt mondjuk, hogy a legközelebb áll hozzám. Eddig. Ez főleg alkat, azt hiszem, de még sok minden egyéb is, persze. Szédületes, majd küldök ezt-azt tőle. Ja, Paul Valery-ről van szó.

Jack

2004okt. 2. A Jill bizi élete,

Látom, hogy tercet tenni lét, viszont a másik ízije mínusz 35-ön van, tud róla? Tegnap befutottak az ivánék kicsit, mamástól meg valami farönköt is hoztak elfűrészelni, hordót is görgettünk, dísztököt is szedtek, darázsfészkeket meg pajtát csodáltak, elég nagy rohanás volt, kb. semmit nem beszélgettünk, mi természetesen nem is ettünk még mire ideértek... mindegy azért jó volt...Kisebb 'rohamaim', kétségbeeséseim vannak, tegnap kiesett a kezemből egy tojás aztán meg egy macskakajás tál bele a vizestálba persze, miközben éppen kétségbeesetten wc-t pucoltam és nappalit söpörtem össze meg még az íróasztalt is próbáltam letörölgetni, merthogy az iván meg akarta mutatni, hogy tudom összenyomni a pictureokat kisebbre. Értek én mindent nagyjából, túl nagy a ház, kert, szőlő, egész francos udvartartás egy embernek és azt is vágom, hogy a dolog persze, hogy az ember fejében dől el, mármint az örvendezés, büszkélkedés, elégedettség meg az állandó hullámok összecsapnak a fejed fölött fíling között és persze ki-be megy ez nálam is, de mindkét oldal van. Mar minthogy fölébred az ember és kinéz meg ránéz meg kienged meg beenged, stáb és egyből elkezd kattogni az agya, hogy be kéne fejezni a két napja be nem fejezett lekvárt, üvegeket keresni, elmosni, stáb, boltba menni, ebédet kitalálni, A Sandrának szobát átalakítani, baszogatni... és ugyan próbálok piszok óvatos lenni, de... a tyúkóllal kéne valamit csinálni, mert nem frankó, hogy a selyem izéknek és egyáltalán nincs helyük, vajon szüreteljek e és mikor és hogyan és egyáltalán, a kis fákat eszegetik a vadak, be kéne őket keríteni, kőmüveskedni, beszerezni, Wartburg villamosság, zöld kártya aug-ban lejárt, s a Sandrának megígértem, hogy a héten megvarrom a kabátja bélését és persze nem, egyáltalán A Sandra egy feladat, csomó mindent talán még mindig helyre kéne tenni, mert 'tök hülye', naiv mit tudómén, de közben

jóba kéne vele lenni, ami nem könnyű, mert abban a pillanatban, hogy ferdén néz az ember egy dög macskára megszűnik a kommunikáció és ugye rövid ez a hétvége, főleg hogy mindenfélék mindig... a másikról ne is beszéljünk, mert egyből görcsbe rándul az ember gyomra és közben elszalad az 'élet', még emlékszem, hogy akartam valamit magammal is kezdeni, 'csinálni' valamit, pénzt keresni, olvasni, gondolkodni, utána nézni....Na jó, és nem is érdemes magának se ,mert állandóan helyre rak, megold, ez nálunk a családi vonás... persze azért csak maga jut eszembe, ha valami bajom van, de hát az is igaz, hogy az ember legvégül csak egyedül van... jó elég. Csak kis hangulatkép, nem kell bedőlni meg mi, csak elolvasni.....Azért többek között te tán leginkább egy dolog bánt engemet, valami mamik, papik beszéltek a rádióban hajnalban, éjszaka vagy tán álmodtam, akik aztat mondták, hogy újra a másikat vennék el, senki mást... persze vannak másmilyenek is, akik utaljak egymást a végén, az öreg asztalos aszonta egy baja van az élettel, hogy beteg és szar a felesége, sőt a fiainak is az volt a baja, hogy nem jól nősültek, de persze nekem az első tetszik jobban. Na mindegy, ennyi bőven elég a hülyeségből ezen a nem túl vidám borús, csöpögős, hűvös októberi reggelen és különben is, már rég 'mennem' kellett volna...

Love, Jill.

A mi utunk értelme, az én válaszom, ljil⚜

az, hogy rossz idő az ember fejében van, az ugye már nem kérdés. a kérdés, hogy aztán mire alkalmazzuk, terjesszük ezt ki...A normális, felnőtt élete, illetve a felnövés lényege, hogy az ember rájön, illetve tudomásul veszi, hogy dóga van. hogy a hétköznapi, rendes élet, egy feladat gyűjtemény. Általános és nagyon rossz beidegzés, hogy a nő, aki a családi életet, háztartást, udvartartást, stb. viszi, az unproductív, tehát értéktelen.

de ez nálunk nem így van, én soha igazán nem mondtam ezt, csak úgy. fontos rész az is, mondjuk például azzal szemben, amikor a nőnek is el kell menni a bányába, minden nap, s kettőnek kell megcsinálni azt, amit itt nálunk én. ugyan úgy nem marad idő, erő, stb. másra. nálunk meg az a "luxus" van, hogy de igen is van. persze egy mix az egész, van benne ez is az is. aminek az a lényege, hogy bizonyos spórolás is van. de főleg, s lényegében minőségi többlet. más a ház, más a haladás, más a kaja, más a környezet, az élet minősége. kb. életemben háromszor mondtam ki azt a mondatot, hogy mennyi pénzt vesztettünk azáltal, hogy te nem dolgoztál. de amúgy nem sokat habzott a szám ezügyben. könnyű ezt elképzelni, felsorolni, stb. mindig volt egy érv, hogy miért nem. ebben nemegyszer nagy szerepet játszik a te érdeked, de miért is ne lenne így. Igazából elég tiszta ez a kép. amíg a gyerekek kicsik voltak, velük voltál. aztán nekiálltál keményen dolgozni, de megbetegedtél. ekkor visszafordultál az előző területre, mert kiderült, hogy van azért ott még mindig bőven mit tenni. s itt különösen figyelembe kell venni a mi sajátosságainkat. mi árat fizetünk: a helyért, ahol lakunkba

gyermekeink edukációjáért, a durreles környezetünkért, á különleges és nagy hazánkért, meg hogy A Jillnek jó legyen. Lényegében ennyis minden egyes ponton azonnal hozzá lehet tenni, mennyivel rosszabb is lehetne. Ha abból indulunk ki, s nem számolunk ezzel levégérvényesen, hogy semmit nem kéne csinálni, csak a korai nyugdíjasság örömeiben sütkérezni, akkor savanyú a helyzetedé sajnos, ez nem adatott teljesen meg. bizonyos elemeit azonban észre kell venni, azért az is van...A fennmaradó rész viszont pont olyan, mint amit én csinálok. nekem minden nap kell menni, s ezer problémát megoldani. s ennek még vége sincs, mert mikor egy ház elkészül, ott a másik. itt még az elidegenedés marxi tényezője is ott van. persze ellensúlyozza a cserébe kapott lóvé...Ami azért egy elvont dolog...Az ami nálad van, az is elvont, csak a másik oldalon. mert ugye ott nincs lóvé, viszont más értékek vannak. házba, gyerekekbe, életbe. másképp honnan jönne ez? Milyen szolgát, bejárónőt, bébiszittert, tanítót, kertészt, építésvezetőt, stb., kellene fizetni, ha egyáltalán ilyen van, s miből? De igen, dolgod van, ami szerintem jó, s örülni kéne ennek. Hogy sosincs végesje, miért kellene, hogy legyen? Valahogy el kéne fogadni ezt, s - még ráadásul örülni is neki.

Jack

10 03 Mit basztunk el? A Jill levele

Közben befutott a Gyuri az órájával, amibe kellene elemet venni a csibének pesten, aztán a Matilda akivel lekvárt cseréltünk paradicsomlére meg összehasonlítottuk barna kenyereinket…Ugorva egyet, miért van az 2, hogy a mi kisfiunk (az én megítélésem szerint) teljesen hazátlan, házatlan, otthontalan szédelgő jelen pillanatban és valószínű a család című dolgot problémahalmazként és nem menedék-ként, biztos pontként, ahonnan elindul, stáb-ként éli meg??? Ki hibája ez, mit basztam el, basztunk el, basztál el, baszott el...????A többi kérdésemet, amik hálistennek kicsit hétköznapibbak föl sem teszem. Kell menni, isten áldja, ha lehet próbáljunk a tömörítés felé igyekezni (emlékszel a rab Laci tantörténetére, ami arról szólt, hogy a legnehezebb, legtanulságosabb föladat az az volt, amikor hetente egyszer egy 28 soros, se nem 27 se nem 29 és pláne nem 1328 soros gloszszát kellett leadnia), szóval kevés az idő, kurva sok a tennivaló, ehhez igazítsunk kérem.

Love, Jill.

ui. A Sandra nem tud róla, hogy kikutattam és pláne neked is elküldtem az órák anyagát, úgyhogy az 'önérzetébe' taposni biztos nagyon fájó lenne, szóval csak megfontolni a 'lépéseket', please.

„mit basztunk el”, jellemzés a Borisról, válasz A Jill levelére

well well well.

"Jó kérdések”. Drámai (stílusban) feltett kérdések...Ami ugye azt mutatja, hogy elég sok minden összegyűlt, hogy legalább kérdezzünk...(de, itt mindjárt az

elején, mondanék valamit: a Borisz arra jó, hogy kuplerájt csináljon, arra nem, hogy rendet...,)De, persze, a háttérben minden bizonytalan. Az ember látja a tendenciákat. Felmerülnek, felvetődnek dolgok. Látott már ilyent, ami - ettől, másoknál, máshol, mindig- rossz irányt vett. S "ez a gyerek" produkált már olyant, ami ellentétben az összes beidegzéssel, még se úgy lett. Ami azt mutatja, hogy a gyerekben van valami az őszseniből, aki újra feltalálja a zárban a lukat, meg a kereket. Csak másképp. Szóval, - ismétlem, minden eddigi beidegzéssel szemben, ami totál mást mond, mert ilyent még nem látott, mostantól fogva - az ember reménykedik…Az ő gyereke - egy "más"...Azok az állapotmeghatározó jelzők, amiket használtál, angolul: "so called", magyarul: "úgymond" kategóriába esnek, szerintem. "Ugorva egyet, miért van az 2, hogy a mi kisfiunk (az én megítélésem szerint) teljesen hazátlan, házatlan, otthontalan szédelgő jelen pillanatban és valószínű a család című dolgot problémahalmazként és nem menedék-ként, biztos pontként, ahonnan elindul, stb.-ként éli meg??? Ki hibája ez, mit basztam el, basztunk el, basztál el, baszott el...????"Minden embernek joga, lehetősége, hogy amilye van, azt megtagadja. De hogy mi mit tettünk ezügyben, ennek érdekében, arra azt tudom mondani, sokat. Hogy mit tettünk azért, hogy ne így legyen? Szintén sokat...A két véglet között, amikor egy gyereknek semmi sem tetszik (ami van), meg minden tetszik (akár milyen is), elég sok átmenet van...Az a világ, lényegében két dolgot tartalmaz: tárgyakat meg viszonyokat. Tárgyakat, amiket lehet szeretni, szelektívé szeretni, feltételesen szeretni, ideiglenesen szeretni, elvonatkoztatva szeretni, meg ugyan úgy utálni. Ha ezeket még viszonyítjuk is, hú, hát akkor nehéz, nagyon nehéz...!Itt megállnék egy pillanatra...A Borisznak meg volt a maga rossz véleménye, majd mindenről, de legalább is sok mindenről, ami ott van. Emlékszel az Opelra? Ő nem akarta. Jobbat akart. A hajónál is volt valami konfliktus. A számítógépnél is…Aztán ott vannak, működnek, "jók", ő is azzal van furikázva a vonathoz, ül benne, sokáig jogsi nélkül, meg minden. Aztán ott van a hajó, ami jó, bejött, de nincs engedélye, legutóbb egy viharban vitorlát kellett menteni, a békülés hajózás se jött össze, zavaros okokból. De ezek is, mint a komputer, jók, működnek, csak a rohadt életbe, olyan dolgok veszik körül őket, hogy nehéz a hozzáférhetőség. Ilyenkor aztán ellentmondások keletkeznek: méreg, düh, irigység, nihil, hiábavalóság érzés, kimaradottság érzés, előhozza a hibákat. mulasztásokat, a másképp való taoista hozzáállás, buddhista hozzáállás előre nem látott következményei. Az szép, hogy az a Gotama milyen jókat mondott. S senki sem látta ő-fenköltségét vitorlázni, - mert az az egész, az undorító vágyteljesítés kategóriájába esik. Kétszínű Buddháról meg még nem hallottam. Lao-ce ról sem. Li-taj-Pó ról sem...A Buddha egyébként egy nagyherceg volt, aki elment a fa alá, miután sokat próbálkozott. S ha jól tudom, baromi sok híve van, de azok nem mind falakók, hanem házakban laknak. Vannak tárgyaik, netán még hajójuk is. De képzeld el, ha az egész emberiség buddha lenne, ülne a tamariska fa alatt? akkor kinek dumálnánk? S főleg, ki dolgozna? Termelné meg a…., ah,

vagy mi, legelnénk? mint a tehenek? Szóval, kell, hogy legyen ott valami kompromisszum. Mert, hogy nem lehet egyszerre tagadni, meg birtokolni. S ehhez, valami agyi művelet szükséges, azt hiszem. Ez bonyolultabb, mint a fekete-fehér. Jobb nem jut eszembe, mint ez: a mi fiunknak van háza, hazája, otthona, el is indult onnan. Most valahol van, valami Úton, mert azt gondolja, hogy van olyan. Egy másik, egy mindenek-között, stb. Nekem egy kicsit olyan, mint az alkimisták története, ami ugye jogos előfutára volt a tudományoknak. Ahol megpróbálták fölfedezni a tyúkszarban az ütőeret. Volt aki egy kondérban beolvasztotta a családi aranyat...Vulgárisan: vágyik valami tökéletesre, idillire, abszolútra, de mindennel van valami baj. Próbálta, de nem ment. Végtelen sorozata van a futamoknak. Az eredmények vegyesek. Futásban még úgy-ahogy. Úszásban is. Bár, ott a pillangózásnál, a négyszázméteres váltóban egyszer csak keresztben átúszott mindenki hasa alatt, s kiugrott, kurva felháborodott arccal a medencéből, súlyos átkozódásokat szórt a jelenlévőkre, ami miatt diszkvalifikálták. A lova is belerúgott, mert nagyon ficánkolt. A puskát elvi okokból nem akarja. A fociban bokán rúgtak, felvágták, túl durva. S különben is, elrúgni a labdát, aztán utána futni, - micsoda egy hülyeség... A savanyú a szőlő, c. emberek univerzuma. Én azt gondolom, próbáltuk. Lehetett volna jobban is. De mihez-kihez képest? Ja, elbasztuk, egyetértek.

Jack

10 03 Nem a munka az elmélet, a levél folytatása, lj

folyt.
s ráadásul van valami zavaró, ebben az "eltörött lapátnyélben", autó jogosítvány (Amerikában igen), hajójogosítvány sehol sem, befejezetlen diploma-kerti munkás, baromi jó ház-pesti Lejm Jóska, meg a "majd én megmondom, hogyan kell", de azt ne nézd én miben vagyok... Tanácsot adni? Ja. (én oda jutottam, hogy nem a munka, az elmélet az ami "büdös")

Jack

Egy ilyen öreg ember mint mi, a levél folytatása, ljil⚜

ráadásul itt van ez a kor probléma. mármint az életkoré. hogy ekkora különbség van közöttünk. ami abban foglalható össze, hogy ennyi idős korára az ember, egyre inkább konzervatív kezd lenni. s ez még akkor is igaz, ha bizonyos dolgokat - amik nem fontosak...- továbbra is lebegtet. olykor persze, ezekből is kikap egyet-egyet, lenyírbálja, s kis kockákat farag belőle. ami, - ugye, egy újabb ellentmondást szül. de ugye ezt is meg kellene érteni. nem azt kéne gondolni, hogy valaki "valójában kurva jó fej", csak épp most egy hatalmas tévedést követ el, hanem a kettőt együtt...! ezt az ugrálást, ezt kéne abbahagyni. Ennyi idős korára az ember már valóban megérti a múlandóságát, ellentétben fiatalabb kollegájával.

(van ennek még fokozása is, amikor már nem is aktív. csak ül a templom csöndjében, s imádkozik..., fejkendőjével, satyakjával az ölében...)de ugye, van én bennem valami hiányérzet, mert ha igaz az, hogy a mi gyermekünk "olyan okos", netán föl is foghatná, meg is érthetné ezt, bizony-bizony. Ha nem, hát nem. Szóval, egy ilyen öreg ember, mint amilyenek mi is valánk, az más. ha tíz évvel fiatalabbak lennénk, pl. - lehet még mindig partikban gondolkodnánk. ide-oda lötyögnénk. s az közelebb lenne az ifjak állapotához. ez a fiunknak biztos egy Nagy Ugrás, "az én szüleim olyan fiatalosok, kurva jó fejek" - től, az én szüleim faszfejek-ig. s a "miért", az valami Black Hole...,

(s volt itt valami hirtelen váltás. mégjobban felhívnám a figyelmet. mert nem olyan régen, még olyan jó fejek voltunk. az azelőtti tendenciák egyáltalán nem mutatták, hogy most akkor máról holnapra hirtelen ez lesz. indokolatlan. "indokolatlan". de csak azért, mert van oka, de azzal meg valaki nem tud, vagy nem akar szembenézni. s ez lehet "érthető". ez a nagy bazdmegos megkomolyodás, ez valamitől lett, nem? nem azért, mert idióták vagyunk. de a helyzet adekvát, szerintem. s azzal Nem Lehet Megszüntetni, hogy tagadjuk. a szándékos infantilizmus, az itt, s most, s ebben nem jó. se a dolgok, se az idő, se a lét kerekét nem lehet visszaforgatni. s nekünk is "nagyon fájt", s fáj még ma is. de, rájöttünk, hogy a legjobb fájdalomcsillapító, ha figyelembe vesszük. még akkor is, ha ez mi, meg a gyermekünk között súlyos konfliktushoz vezet. mert azt gondoljuk, hogy ha olyan fájdalmas neki azonosulni ezzel, akkor ne csinálja. nem akarunk neki ezzel se rosszat. de magunkat se tudjuk, csak úgy kinyírni. nem vagyunk se fogyatékosak, se perverzek. az élet ránk rakta ezt a zsákot, hát cipeljük. még akkor is, ha gyermekünk nem tud, vagy nem akar segíteni, nem?)de, ez is csak egy a sok-sok tényező közül.

Jack

determináció és offenzíva, avagy béküljünk ki a Borisszal, lj

Determinizmus. Igen, ez egy elég elgondolkodtató dolog. így, első hallásra, persze az ember azonnal és ösztönösen tiltakozik. hogy "na, azért, annyira mégsem". Mert, hogy mindennek, ennek is vannak, méghozzá elég nagy számban hívei. akik, már pedig váltig állítják, hahh, nem is kell olyan messzire menni: "mint egy halom hasított fa, úgy hever egymáson a világ, nyomja, szorítja, összefogja egyik dolog a másikat, s ezáltal mindegyik determinált". a mi Attilánk. Hogy a világ úgy keletkezett, meg mi is, meg azt csináljuk, amit kell, s muszáj. hogy még a legszabadabb, látszólag legszabadabb dolgok mögött is valami kényszerítő erő működik. kicsitől a nagyig. S persze, ott van az ellentábor, aki azt mondja, hogy "na, azért az nem úgy van, az ember szabad". S persze, az "ember", nem tudja kinek lévén igaza, elgondolkodik. hogy akkor, fenébe is mi van? "az ottan izé volt, meg az is, meg még az is. deeeee....., az az izé, aaaazz...,

nemannyira. S itt vagyok én. jó, nem? Egyik oldalon, mindenféle helyi, meg szokványos, meg általános, meg népi, meg megannyi elvárás, jóslás, stb. ellenére - mást csináltam. Éné tudja..., hogyan. aztán, én magam, különös módon, a determináció híve vagyok, voltam. s azt gondoltam, sunyi módon, hogy oké, okéééé, okhéééé, akkor ez baromi egyszerű...Az ember ugyanis hiába feszül neki a falnak, az nem fog menni. ez világos. itt-ott van ilyen, de nagyon ritka és nagyon pilinszka. akkor tehát, ott vannak azok a mindent eldöntő okok, s nézzük csak őket...s az oknak is van oka, okéé.sőt, még annak is van oka. meg annak is. tehát, fordítsuk meg a dedukciót, ami ide, ehhez a rettenethez vezetett, keressük meg az első dominót, s még méltót beindítaná a láncreakcióját, kapjuk eltegyük máshova, csírázzuk letámasszuk ki, s de, s főleg, másfele állítsuk, ne keletnek, hanem nyugatnak, ne északnak, hanem délnek. valami ilyesmi. Sőt. azt gondoltam, hogy itt választutak is vannak, számtalan, ahol dominó sorok állnak borulásra készen, s mint valami hatalmas búvész és akrobata mutatványt, ezt meg lehet játszani. hát persze. S, kiderült, van ilyen. részben. Mert, van kis determináció, meg nagyobb. meg még nagyobb. a végtelenségig. Csak azért mert ott a bolt, nem muszáj ott tejet venni. ez egy enyhe determináció. hidegben nem muszáj felöltözni, meg is lehet fázni. de ugye, mondja a determinista Pista, hát persze hogy el lehet költözni, egyik kontinensről a másikra, de a vépista, az csak vépista marad. s lehet - pont attól csinálja ezt, hm. Itt, az én családom körében, én komolyan gondoltam, hogy olyan sok a nyomor, szegénység, kilátástalanság, hogy feltétlenül óriási kihatása lesz, ha kiritkítjuk a gyomokat. Kiskunfélegyházán ott voltunk, összezárva és ivaréretten. de nekem elég döbbenetesnek és rémisztőnek látszott egy elhamarkodott fogamzás. s nehezen tudtam elképzelni a gyerekeinket a Nyomás 10 hátsó toppantóján. szupergyors aggyal, csupán néhány év, kellett, fölfogjam, mekkora az az akkora. 1985-ben aztán a lehetőségek földjére röppentünk. kis kitérőkkel, persze. aztán, jött, hogy az azért nem úgy van, még itt sem, hogy gyere buci s bekaplak. sovány, de valódi lehetőség azért még is van. S ugye, a nehezen, húsz év alatt megértett (1973-1993) szimpla megoldás kézenfekvőnek tűnt. mindennek az anyag az oka. Ez volt a gondolat. ha az anyag működik, minden okés lesz.

kell ház, sok szobával, sok ággyal, főddel, szabad földekkel körülvéve, állatok, növények, enni és innivaló, meg egy miliő, ahol - rajtam kívül - mindenki "szabad". azt csinál, "amit akar". S persze, sok minden változott. így, utólag, totál kimutatatlan, mit okozott ez. milyen lenne a fiunk meg a lányunk Zamárdiban. milyenek lennénk mi? hm. S persze, könnyű a szegényeknek, a nyestéknek. gelencséréknek. egy két három paraméter mentén, könnyebben lehet körvonalazni. (fenébe is, ott sem lehet...)de, most csak gondoljunk bele: miben különbözik a Ny. Gabi a Borisztól? ott van ugye egy nyilvánvaló, a mindegyik más szülő gyermeke.ez egy dolog. de van ott még más is, nem? hány? s csak hogy ne veszítsük el az érdeklődésünket, már most mondom: sokféle determináció van.

több, mint gondolnánk. S én, a fenébe is, jó sokat megváltoztattam, de nem mindent...s lehet erre sok-sok analógiát találni. egy kis patakot elterelni sincs következmény nélkül. de a lapulevelek földjén, lehet csak igen kis különbség keletkezik, hogy az A4-estől most majd a B5-ös felé fog folyni. de Kínában amikor elterelték a nagy folyót, ötezeréves monostorokkal és temetőkkel teleszórt tájon, s milliók veszítették el a földjeiket, az más...Aztán az is lehet, hogy ami igaz rám, s amit olyan jól és pontosan látok, az nem jó másnak. nem alkalmazható másra. sőt, még ez sincs tisztázva. a lehetőség, még nem egyenlő a válaszúttal. az még várat magára, hogy mikor majd "mindenem meglesz" az íráshoz, akkor majd valóban írni fogok e. vagy valami kifogást megint kitalálok. hogy például túl késő. Ugyanakkor azt gondolni, hogy a determinációk ritkítása elfele vezet, az még sem lehet jó. az írás tudás, a nyelv ismerete, az olvasottság, műveltség, a higiénia, a rendezett élet, a biztonság, azért mégsem ördögi tényezők. mégis csak azt kell mondani, hogy az ember egy lépéssel közelebb került a probléma megoldásához. még akkor is, még egyszer, ha ettől még nem egyértelmű, hogy jó és hasznos ember válik belőle, s mondjuk, nem léhűtő, s más egyéb. Valahol, egyszer azt mondtam a Borisznak, hogy létezik a dolgoknak olyan elrendezése, ahol ha valaki elég pete se egérrel, peter-paul-mary vel, durrellel, marquezzel, stb. stb., rendelkezik, akkor előbb utóbb ugyan arra megy. mindegy honnan jön, mindegy milyen gyerekkora volt, stb. de, az persze, egy nagy kérdés, mennyi az az annyi. kinek mennyi kell. mert arra is van bőven példa, hogy van neki olyanja, s még is fasiszta, vagy valami más barom. Most fejeztük be a beszélgetést, s eszembe jut, hogy elvileg biztos lenne, van egy olyan képlet, hogy mi kellene a mi fiunknak, hogy jó legyen. csak kéne tudni. de rohadtul meg van keveredve ez a dolog, mert nem lehet tudni. a legegyszerűbb az lenne, ha ő megmondaná. s az ember tudná. lehet tudna segíteni, lehet nem. de legalább tudná. de ugye a baj az, hogy ő sem tudja. s így aztán senki sem tudja. Szóval, egy dolgot tudunk csinálni: nem bántani. nem gondolom, hogy az működik. Mikor veszekedtünk, rettenetesen igyekeztem nem bántani. nem mondani és csinálni sértő dolgokat. nem könnyű, mert olyan tenyérbemászó, s pökhendi. ezért aztán nem is sikerült. pedig, emlékszel, előző este beszéltem erről, nem akartam semmi ilyent. de fölborította a hosszan termőre fordított kicsi veteményeskertem, s olyant csináltam, amit nem akartam. de visszamentem és elnézést kértem. s megnyugtattam, nem gondolok rosszakat róla, nem akarom bántani, spongyát rá, kérdjük elölről, béküljünk ki, menjünk el hajózni, stb. felajánltam neki, hogy segítsen, a legkedvezőbb körülmények között, ami csak lehet építkezés ügyileg. de az sem működött. s még akkor sem mondtam semmi durvát, csak annyit, hogy az nekem túl sok, és totál elviselhetetlen, hogy ott van, s nem segít, hanem csocsózik. De, megint keresem a megoldást. s az jut eszembe, hogy sikerült kuplerájosítani a dolgokat. s lehet, lehet..., valamivel nagyon megsértettem. lehet, valami kis bizonyosság kikattant nála, s azóta sem talál helyette semmit. mikor rászóltam, hogy hagyja a szerszámokat, azok az én szerszámaim, s nem kell elrakni őket...s lehet, hogy én is a látszatok áldozata vagyok,

mert nem kéne készpénznek venni az önállósági kísérleteit. végül is a család szerves része volt a hazaérkezésének. lehet annak megvonása borította föl. úgy képzelem el, mintha engem arra ítélnének, hogy keressek magamnak másik életet. lehet valamire jutnék, lehet nem…A dolgot az bonyolítja meg kurvára, hogy annak a mi helyünknek, életünknek megvannak a maga szabályai, nyomatéka, törvényei. a determinációja, ami nekünk valahol mégsem olyan szörnyű, olyan kétségbeejtő, mert az ami az lehetne, az már régóta és következetesen be van sorolva a felismert szükségszerűség hámjába. s akkor jön a Borisz, valami totál elszállt és elvont ötlettel. idealistával, aminek érvényt akar szerezni. vagy rettenetesen megsértődik. vagy valami más. S felmerül a kérdés, hogy vajon mit, s hol értett ez a gyerek így, s ennyire félre. miért nem hat rá a már jócskán megtapasztalt valóság jobban, s kritikus s kétértelmű helyzetekben miért választja - paradox módon - amit szintén tőlünk tanult, azt az ideológiai motivációt, ami nem közvetlenül az, ami, hanem annak valamilyen gyakorlati áttétele, s lehetséges alkalmazása. erről nem is akar hallani. s nyilván érzi, hogy képtelenség, de a nagy idea többet ér (még most) a fejében, mint a satnya valóság.

kit érdekel a roof? egy roof? Ugyanakkor elkezdett gondolkodni, keményen, hogy mi is volt, s nyilván úgy lehet eljutni a máig. akkor lehet megérteni, hogy a roof, az nem egy roof. az A roof. az a mi roofunk, s az ezerféleképp be van ágyazva a mi világunkba. az nem általános, az speciális. s akkor még hol van az, hogy az a puzzle is össze legyen rakva, hogy én az ő nagy képén keresztül jutottam el az én roofomíg…Aztán - most beszéltünk újra - hogy mi mennyit beszélünk egymással. hogy mi nekünk mindig volt alkalmunk beszélni egymással. aminek nem csak az a lényege, hogy egymásnak tudtunk segíteni, hanem az is, hogy gondolkodva erről, ezáltal előbbre jutottunk. volt kivel beszélni, volt kivel gondolkodni. s eszembe jut, hogy a mi fiunk mennyit volt egyedül. valakivel, de egyedül. hogy mi milyen szerencsések voltunk, mert ott voltunk egymásnak. te tizennyolc én huszonegy. a kritikus kortól. s lehet, béna egy elmélet ez, lehet senki más nem értette volna rajtunk kívül. de mi értettük. s segített rajtunk, tudtunk benne, általa élni, nőni, fejlődni. mindig vízben voltunk, a saját vizünkben. s mindegy hova sodort az áramlat, nem kellett a levegőn tátongani, ki tudja milyen károsodást szenvedve a kopoltyúnk miatt. a Borisz nem ilyen szerencsés. jöttek mentek a női, haverjai, rengeteget dumált, próbálta tisztázni, de én látom magam előtt, a tátogásait is. demage-ot is látok...de, igen, úgy tudjuk a fiunkat megtartani, ha esélyt adunk neki, hogy ő maga találja ki, hogy …hogy...Adjunk neki, egy kicsivel több helyet. ez van. egy rákos asszony, egy vérnyomásnélküli kiskacsa, meg egy aranyhal, ez az én családom. s ez van nekem, humanizmusba bonyolódott mcdrájvernek. Jó ez.

Jack

Lépjünk tovább, lj

Most, hogy egy kis idő eltelt, végül is össze lehet(ne) foglalni, mi van. Nekem se könnyű, mert bele kell élnem magam mindenki helyébe, s a szétszóródott dolgokat összerendezni valami működőképes dologgá. Minden nap beszélünk, írunk is egymásnak, mégis mire hazamegyek, jó nagy feszültség van, s mindig egy balhé. S ez nem jól van így. Mindenki részéről elhangzott az igény, hogy ezen kéne változtatni, s én ezzel egyetértek. Ugyanakkor nem lehet egyszerre kellemesen elhallgatni ezeket a dolgokat, meg kellemetlenül megbeszélni. Szerintem a kis lépések jobbak, apránként az ember el tud viselni adagokat az élet bajaiból. Elismerem, velem is baj van, én is makacs s közben álmodozó vagyok, s nálam is van különbség a szándék, meg a valóság között. Apró, de talán nem lényegtelen mentségem ennek a nőnek a szemétkedése, aminél többre számítok, számítottam, s ez is enyhén bekevert. Valójában azért vagyok pipa rá, mert nyilvánvaló, hogy az majd ki fog hatni - mindenre. S ez még akkor is igaz, ha jó pénzt keresek közben. Tulajdonképen néhány dologban összefoglalható, ill. körvonalazható, hogy miről is volt szó, mikor hazamentem. Más írtam az én hülyeségemről, s ehhez hozzá kell most már vennem, hogy ez hogy folytatódott, veled kapcsolatban. Igen, valójában szembe kellett volna nézni a számokkal. Gyerekes dolog, hogy az ember ezt igyekszik elkerülni, hogy megmaradhasson annál a hiténél, hogy "nem tudom mennyi, de elég sok". "Nem tudom mire elég, de sok mindenre". Túl sok a bizonytalan. Itt viszont mindjárt lekell szögezni, s azt hiszem ebben egyetértettünk, hogy nagyon nem kell szégyenkeznünk, mert így vagy úgy mégis rengeteg mindent vettünk, csináltunk. Olyan hatalmas hibákat meg nem is látunk. Ugyanakkor a balhé mégis kitört, tehát további okokat kell keresni. Valójában egyik se - önmagában - olyan rettenetes, hogy indokolná a cirkuszt, de ha összeadjuk, akkor már fennál a lehetőség. Tehát most csak egy elsorolás. Először is ott volt az a tényező, hogy a Borisz se, - főleg ő - nem tudta, hogy én haza akarok menni. Végül is ő is belátta, hogy ez így nem megy. Innen érthető az aggodalma, hogy hú bazdmeg, akkor majd nekem kell eltartanom őket...Továbbá innen érthető az a kérdés, hogy hajszál komolyan kéne venni, akkor mit is veszünk, mire is költjük azt, ami van. S újra visszakanyarodva az első kérdéshez, megint elismerem, hogy félreértésben voltam a lóvéval kapcsolatban. Ma sem értem, de nincs mit csinálnom. Szerintem nehéz is megérteni, még nekem is, másnak is. Kb. tíz ronggyal több, amiről beszélek, s ez azért mégiscsak hajmeresztő. Mert volt egy csomó mellékállás, a mexikóiak, crown molding, meg a hülye nőnél is dolgoztam az ő házán. S tudom a számokat. Mennyit kerestem, mit vettem. Pénzt ne hagytam el, tehát otthon ment el. S mindez oda megy lehogy baromi nehéz elismerni, hogy milyen faszságokra költünk mi annyi pénzt. Hogy az enviromentunk az olyan, ahol majdnem annyi pénz megy el fenntartásra, karbantartásra, anyag és kacatmozgatásra, takarításra, mint érdemleges dolgokra, mint építkezés. Nehéz ezt belátni, elfogadni, s főleg másoknak elmondani, eladni,

mert azért ilyen is van. Ilyen szempont, úgyhogy az ember még önmaga előtt is titkolja. Hogy úgymond...Az se árt, hogy elevenítsük, miről is volt szó tavasszal, hogy mi a cél. Valahol van egy ilyen levél, de én emlékszem rá. Kell venni egy gyalut...A teraszt, és a kemence. A Sandrának pénz. Anyagra pénz. Megélhetésre - egy fél évig pénz.(A műhely padlóját megcsinálni, az nem volt benne, az attól jött, hogy több pénz lett. S jó ez így, mert nem is tudtuk, hogy az mekkora munka, mennyi pénz, mennyi baj.)Nos tudjuk mi készült el. Én bizonyos pillanatokban azt hittem, a kemence is belefér. Ugyanakkor a műhelyen több készült, beleértve a padlóját is. S mint már mondtam, a Borisz eljutott oda, hogy fölfogta a számokat. Ami azért nem kis dolog, nem mindig volt ez így. Viszont ekkor jöttem én, mert komolyan így gondoltam, hogy én viszont hazamegyek. Nem kis meglepetést okozva...Itt mindjárt szeretném megjegyezni, hogy nem mondtam, hogy öngyilkos leszek. Pontosan azt mondtam, hogy "azért akarok innen elmenni, mert valami olyan nihilt sugall, ami az embernek azt mondja, hogy ezért nem érdemes élni.". S valaki ne felejtse el, hogy én már idestova két évtizedé ezt csinálom. Szóval a lényege az, hogy nem akarok tovább a zöld nyál és takony földjén élni. Mert bár ugye olyan okos és ügyes vagyok, de azt csak a Jóisten tudja, hogy ez nekem mibe kerül. Ti se tudjátok, s a "sejtem", az semmire se elég...Számon, meg főleg nem kérheti tőlem senki. Bőven van jogom ezt nekem eldönteni. Ugyanakkor nem kellett hozzá több mint egy nap, hogy eldöntsem, maradok, maradnom kell. Sajnálatos módon, miután a conversation megszakadt, ez nem igazán derült ki, legalább is nem lett kellően beépítve, behejettesítve sehova.

S itt, eljutottunk - megint - a Boriszhoz. (nem tudom, hogy eddigre kiderült e már, hogy mennyire igyekszem mindenki véleményét, az övet is figyelembe venni?)Szóval, az ő álláspontja, az egész rohadt feszültség, az onnan eredt, hogy akkor ez így nem jó. S többé-kevésbé hamisan, föl lett emlegetve, a múlt is, mint rossz attitűd gyakorlása. S igen, valóban, ha nem sikerül föltenni az i-re a pontot, a tehénre a kalapot, vagy az autóhoz minden megvan, csak a kerekei hiányoznak, akkor az egész, több éves alkatrész gyűjtögetés, s keserv az nem jó. Ezzel egyetértek. De, bármennyire is fárasztó, tovább kellett volna mennünk. Feldolgozásba, megértésben. Csak hát, megvan a limitünk, s ehelyett szépen kiborultunk. A Sandra elhallgatott, s feltételezhetően sötét misztikába merült. A Borisz fejében kokafónia keletkezett, egy darabig ide-oda rohangált, aztán elment. Te berezegtél, az idegösszeroppanás határáig. de jobb híján maradtál. Én, mind az előzőkön keresztül mentem, viszont tovább, s még keményebben dolgoztam. (ami azért mégiscsak jó valamire...)Nos, az a fenti mondat, hogy fölkeveredett a múlt, meg a jelen is, azt takarja, hogy itt valami évekre visszamenő komoly disszonancia van, különösen kettőnk között. S a mi nagyfiunk, erről próbált nekem beszélni - többször. Én változatlanul azt gondolom, hogy ilyen - lényegében nincs. Apróságokban van, nagy dolgokban, a lényegben nincs. S próbáltam ezt neki mondani. De nem értette. Valahol azt várta tőlem, hogy beismerjem, nem jól viszonyulok hozzád, nem veszlek eléggé figyelembe, s ez főleg az én oly sokat hangoztatott

elveim, ítéleteim, állásfoglalásaim miatt van. Azt próbálta bebizonyítani, hogy ellentmondásban vagyok önmagammal. Igyekeztem nagyon figyelni, kutattam a tények és dolgok között, de megmondom őszintén, ezt nem tudtam összerakni. Találtam dolgokat, de egyik sem volt jelentős. Te is kilengés, én is, de végül is mind a ketten ugyan oda lengünk vissza. A Borisz - mint egy missionary, azt gondolta, neki meg kell, meg kellene oldani, puszta prédikáció által, a mi kapcsolatunkat. Ez sok szempontból fontos, ugye. Nekünk is jobb, a húgának is, meg neki is. Sok legyet egy csapásra.

De, ugye, most is, mint már annyiszor, az derült ki, hogy itt valami félreértés van. Hol hozzám fordult, hol hozzád, s végül is és lényegében mind a ketten ugyan azt mondtuk, nincs ilyen. S akkor nagyon megsértődött. (olyan ez, mint mikor a cigányok veszekednek, valaki megpróbál kívülről segíteni, de még ő kap a pofájára. nos mit tesz ilyenkor? megsértődik. jogosan? igen, ha "semmi köze hozzá.)Lerövidítve az egészet: a túlzások a jellemzők. Eltúlzott aggodalmak, eltúlzott álmok, eltúlzott indulatok, eltúlzott elvárások, eltúlzott érdekek, s a valóság meg megrökönyödve kidugta - nem a lábát - de a fejét a jutazsákból. S egy nagy rakás zavarodott, s lelkes barmot látott maga körül. Várt, s ahogy az lenni szokott, az emberek isszaüllepedtek a földre. Viszont egy csomó, ideológiai szemét, hulladék, sit, az meg ott maradt. Ami az emberi tevékenység elkerülhetetlen melléktermeke, van aki tudomásul veszi, van aki az ellenkezőjét. Tehát, még egyszer összefoglalva: Te is, a Borisz is - többé kevésbé helyesen végig gondoltátok a helyzetünket. Én is. Nagyon nagy különbséget én nem látok. Vissza kéne térni oda, ahol abbahagytuk, kibékülni, tovább lépni. Itt vagyok, a kemence is kész lesz. Vissszajövök, s a többi is meglesz: pénz megélhetésre meg A Sandrának iskolára (amíg el kezdek dolgozni, otthon, s újra keresek), meg anyagra. Meg természetesen hazaköltözésre. Ezt még ki kell bírnom, bírnunk. Jövő tavaszig. Egy biztos: azt a hatalmas kérdést, miszerint köztünk hatalmas problémák vannak, helyére kell tenni, mert többet árt, mint használ. Senkinek, s semmire se jó. Főleg a gyerekeknek nem. Főleg a Borisznak nem. Nekünk se.

Jack

Orosz spagetti, Zrínyi módra, ljil⚜

hát igen. Valójában a "nagy ráérősségem" mögött, komoly bajaim vannak.

valójában, hogy nagy baj nincs, sok kis baj van. valójában, hogy minden ki van fizetve, küldtem pénzt, van lakásom, munkám, elég gagyi az egész. s rá kéne kapcsolnom, pedig így is jó fáradt vagyok, hiszen emberemlékezet óta nem volt egy szabad napom. a dologoknak meg van az a természetük, hogy el akarnak a kupleráj felé menni. s nem kis munka kiókumlálni, mi is lenne az optimális minimum. mert nyilvánvaló, hogy itt csak ritkításról lehet szó, másról nem. de miután itt egy nagy hálóról van szó, dolgok összefüggenek, ha valamit elvágunk, valahol

egy luk keletkezik, s nehezen megszerzett halát meg az ember nem szereti elveszteni. kihoztam egy jó francia filmet, mióta itt vagyok először. s kiderült, hogy egy gusztustalan amerikai horrorfilm, - tévedésből rossz helyre rakták. na - akkor ezt visszacseréltem. aztán bementem egy likőrstroreba, s mondták van doboz, menjek hátra. de vettem, tisztességből is, egy kétdecis konyakot. aztán, adtak harminc piás dobozt, ennyi tán nem is kéne... s ez egy kicsit megütött, hogy "má 'megint?", s ott, mindjárt meghúztam a flaskát. mire hazaértem, már csak annyi erőm maradt, hogy a korláton át bedobáljam őket a szobámba, ott arrébrugdosva becsörtessek, s nekiálljak a vacsorának. közben, a kellemes agyamentséget fokozandó, még meghúztam a kis flaskámat, s még két feka sörrel is megtetéztem. a feka sörökben egyébként gyilkos élesztők vannak, ezt már észrevettem, nem is veszek ilyent többet. nos volt egy kis főtt spagetti maradékom a hűtőben, de kevés. a hétvégén vészón csináltam egy fazék fenséges spagetti szószt, amiből kilenc, kis zipplokos zacskó katonás rendje keletkezett a mely hűtőben. ebből kettőt elkezdtem defrossztálni, s közben nekiálltam krumplit pucolni. s mivel a spagetti, nekem még mindig olasz kaja, én meg még mindig s minden ellenére magyarnak vallom magam, valamelyik nagymamám kis gombóckája jutott eszembe, amire sült hagymát szoktak tenni. van ilyen leves is, ilyent a csépel vas és féművé üzemi étkezdéjében lehet faszolni. s nagyon kreatívan elképzeltem, hogy ha a kis gombóc jó sülthagymával, akkor az én kétféle húsból, lassan főzött spagetti szószommal miért is ne lenne jó. viszont, képzeletem - végül is érthető okból megvadulván - más világok felé is szárnyalt, ahol latinosan a kukorica a divat. sőt, eszembe jutott a "Rejcsúr", a Zugló és Kőbánya közötti valamikori senkiföldje, ahol gyermekként, éhesen, belekóstolhattam a nagy orosz anya főztjébe, abba, amit más népek lövöldözésére ítélt kiskatonák, kempingezés közben főztek, s kedvesen félájultak. mindamellett, hogy azóta sem tudok semmit az orosz konyháról, de ez a húst is tartalmazó kukoricakása, ez valami kitörölhetetlen emléket teremtett a képzeletemben, aminek nyúlványi az emberi összetartozás, egyszerűség, Szibériától a Yucatánig. meg, hogy a kukorica is egy étel. elszállt s agyament amerikai életemben ilyen archaikus egyszerűség lebegett szemem előtt, aminek következtében főztem két krumplit, abba tettem egy pohár rendes lisztet, egy pohár kukoricalisztet (amit nem én vettem, hanem költöző amerikai katonák kukájába találtam, s megmentettem, s azóta is várok az alkalomra, hogy valami oroszos kását főzhessek belőle, ami visszahoz valamit gondtalan gyermekkoromból...) egy tojást, kis sóval összekevertem, s apró gombócokká formázva, megfőztem. eddigre a mikróba fölmelegedett a szósz is, a spagetti is, s egy nagy jénai tálban összekevertem a lötymedákot, megszűrtem "amerikai" parmezán és Romano csízzel, na meg, ja! találtam kis, kavics szerű sajtdarabokat a mely hűtőben, ki tudja mifélék, de gondolván a sajt fagyottan is sajt, szóval ezeket is belemikróztam az izébe. a gombócok, a spagetti, meg mind a többi baromi jól mutatott együtt. anyag, sűrűség, színek, illatok, mind együtt. s íz! naná. beledőltem fotelomba, ölembe a tállal,

s még benyomtam utolsó kis hideg, malátás, feka sörömet is, s aztán valami politikai cikk olvasása s egy erre való, ki tudja milyen értelmetlen e-mail írása közben, egy nagymamás népi táj ölében, elvesztettem a kapcsolatom a külvilággal. még annyi erőm maradt, hogy néhány dobozt félrerúgva, fölbotorkáljak a lépcsőn, s úgy koszosan, büdösen, megadjam magam az őserőknek. párnámra zuhantam, még nyolc óra sem volt. arra emlékszem, hogy jó volt lenni ebben az igen mély barlangban, ősemberem örült mint az állat, ott lihegtünk és emésztettünk együtt, torzan, mint a vámos russzó komikus állatai, mély színekben. végül is mindenkivel törődni kell, nem? Aztán - három óra felé, hajnalban már kezdtem visszatérni ebbe a güzü világba, s eszembe jutott a munkám, a családom, a szociális bizonytalanságom, beleértve az elkerülhetetlen költözés damokleszi kardját, meg kellékeit, az üres piás dobozokat. letotyogtam hát, megöltem egy adagot a korai órától meglepett apró bogár gyűjteményemből, főztem egy jó kávét, s a kardomon, a kirohanásomon, meg a sunyi török hadon gondolkodom. S közben, itt van ez a levél.

maradok tisztelettel, Zrínyi Jack

10 05 az én bizi családom, nincs rám idejük..., jl

Drága szívem, azért maga egy jó nagy őrült egy alak na... (mondjuk, hogy azt ígérte, hogy kíméletes életmódot folytat, ejnye-bejnye)Itten kicsit mindig minden másképp módra, jól elment a nap mámeg, a Borisz a hajót kicsit furcsán találta, már minthogy a bója lánca elszakadt és elég sok víz is volt benne... Volt némi beszélyem a kikötőmesterekkel, átkötöttünk egy másik helyre, mertünk, mertünk, meg még a jövőről is informálódtunk. Evvel aztán nagyjából el is telt a délután, ja még nagy urasan meghívtam a kisfiamat egy rántottszeletre abba jó kis autós bisztróba, elrohantam a kutyákkal egy rövid körre, merthogy szent ígéretet tettem, kicsit politizáltunk meg megnéztünk két részt a Borisz tengeres dvd-éjből és most jöhet az ágyba zuhanás. Gyermekre sok minden nem mondható, kis óvatos kerülgetés, szelídítés, megnyugszik a beteg szerű menet, mert mintha elég 'magánkívül' lenne csakugyan. Meglátjuk. Lekéne jel szavaznom a fiókomat, mert azért nem szeretném, ha.... Csókok, holnap, jó legyen!!!,

Jill.

10 05A Zsuzsa levele

A törököket némi segédlettel el..., jaj de kaptuk cserébe az osztrákokat…nem beszélve a nagyorosz anyókát, amit nekünk is volt szerencsénk babrálgatni. No de vissza Zrínyi Pistihez. Ilyen európai kondér mixhez csoda, hogy csak gondolati kirohanásod volt a várból, amely édesdeden adta alád a mély álmot és nem szedett vámot a gyomrodon keresztül...kirohanás céljából megcélozva a klotyót. Ez egy egészen gurmanokat is megszégyenítő kaja lehetett. Tiszta kreativitás, me-

lós költészet, asszonynépek nélküli nagymerő kanál...A félsz nélküli szabadság...jajj nehogy elrontsam, mert nem fog ízleni a családnak gondolatoktól mentes szabad "alkotás" öröme jött lenálam a történésből. Bizony mondom néked irigykedem. Nemcsak a fent említett improvizációs főzésre, hanem a maradékok oly takarékos felhasználása végett. Nagynénik, hajdan volt keresztanyák zamatos főztjének ízét csempészted a számba. A nyáltermelődésemmel együtt indult útnak a gondolat kígyó...szagok, képek, arcok, történetek suta formáit kergetve elgyötört fejemben. Most próbálok vissza keveredni a jelenbe...nem sok örömmel, de tudomásul kell venni ez a mostani dimenzió az enyém. Ki franc, aki az igahúzás serény tevékenysége mellett tör lándzsát.

Na.... Zsuzsa

van aki megteszi, van aki nem..., lzs

Kedves Publikumom!

Köszönöm méltató sorait. Igazán jólesik, hogy valaki, azon túl, hogy elolvassa, még ír is. Azon túl, hogy elgondolkodik rajta, még beleéléssel, reagál is. Sajnos ez kedves családom esetében nem mondható el. Sikerült kialakítani egy olyan elfoglalt életmódot (pénzkereséssel senki sem bajlódik, ugye), hogy rám nem marad, hm, semmi. Se idejük, se figyelmük. Persze nekem nem ez a lényeg, a lényeg, - ha nincs ennél jobb - hogy elvannak. Én csak teszem itt a dolgom, mindenki nagy megnyugvására. Ilyeneket olykor odavet valaki, hogy "azért vigyázz magadra". Ami még egy szellemi fogyatékos fejében is lehet többértelmű. Ez a didaktikus szerelem: "hát nem érted, hogy szeretlek, bazdmeg...", na, ennél azért többet tudunk erről.

Persze, nincs abban semmi különleges, hogy valaki csak úgy teszi a dolgát. Csak attól, hogy megtudjuk mibe van. Lehet arról is ő tehet, miért nem csinálja jobban. S, különben is. Mindenkinek annyi baja van...S nyilván önnek is van. De, ugye, van akinek - minden gyama ellenére is - van annyi emberi feleslege, ami képessé teszi kulturált reakcióra...Azt gondolom, ez egy elég lényeges dolog. Van, akinek mindig van magyarázata, amiért nem tesz meg dolgokat. Van, aki meg magyarázkodás helyett, megteszi. Ilyen különbségek vannak emberek között. Meg egyszer köszönöm,

Jack

10 07 Jill meg a Borisz, A Jill szép levele

Jól van, na, tudom én, hogy nem igazán válaszoltam, reagáltam mostanság má megint a leveleidre, de ez főleg azért idő meg energiahiány, meg a körülmények szívem, lehet én még jobbat is tudnék írni, bárkinél, ha ecet lenne kis időm valamire süvegül csak nem feküdtem leéjfélkor, hanem fél 3-kor és nem volt egy leányálom, kibaszott fáradt vagyok, nagy betűvel kéne írni, a francba és már megint teljesen ködbe vész a nyugalom, rend, rendezettség, véglegesség ésatöbbi

iránti vágyam teljesülése, ha egyáltalán valós volt az a vágy is....Nem túl vidám a helyzet, nincs is túl sok ötletem, a reménykedésem az még mindig az, hogy hátha valahogy sikerül segítenem abban, hogy 'megnyugodjon' a 'beteg'..., az értelmes beszéd nagyon nehéz és hézagos, az érvelést többek közt piszkosul akadályozza az érzelmi kavarcok és viharok tömege meg azt hiszem még a nő-férfi logika vagy gondolkodás különbsége is, a fiatalságon, más generáción meg min kívül mintha ez a férfi 'rendszer' is bejött volna... én meg állok itten fáradtan, öregen, lestrapálva, stb...Szóval most nagyjából azt gondolom, hogy az egyetlen amit biztosan tudok tenni az valahogy a szeretet sugárzás vagy mi (és nem meggyőzés, nem vitatkozás meg nem számonkérés...) Ami ugye egy meglehetős un produktív dolog mámeg, mert nem történik nagyjából semmi, mármint a materiális szinten és akkor amikor egy kicsit (nagyön) kibaszott rémületet van az embernek, hogy ég a rét széle... akkor nem lehet kapát kaszát ragadni és rohanni oltani, hanem csak imádkozni, hogy forduljon a szél. Ami nagyon freaky érzés. Ha nem sikerül jól az imádkozás, akkor elmegy és én nagyon nem szeretném ha elmenne. Mert ha elmegy akkor még ennél is jobban aggódni fogok... Ráadásnak má megint totál 'magány' a fenébe (de hát lehet ez a valóság, a dolgok rendje), nincs soha nem is volt senki akivel komoly dolgokról beszélni tudtam volna, rajtad, meg a Borison, kicsit újabban a Sandrán kívül. De most ugye a Borisszal a föntiek, neked meg nem gondolom, hogy elmesélem, hogy mit köpköd a gyermek, mert van asziszem egy köpködési határ, amit az ember elbír.....Azt hiszem tényleg marad a szeretet meg a türelem és kis apró jelek vagy franc tudja, és te még kevesebbet tudsz tenni, azon gondolkodtam, nem e kéne írnod neki egy pici, rövid levelet, hogy szereted, helye van stb., de totál bizonytalan vagyok, mert nagyjából biztos, hogy most ha megtennéd ezt egyből gyanús lenne neki, konspirációs meg minden, talán kicsit később. Na mindegy, kell menni, én annyit tudok tenni, amennyit, a megoldás, amúgy sem a te vagy az én kezemben van, hit remény szeretet vagy mi a jelszó asziszem, meg bizalom talán, mondjuk felém is, ne izguljon túlságosan, mindenki teszi amit tud meg amit kell, stb, stb.

Love, Jill.

Egy megoldási ötlet, lj

Összeszorult szívvel olvastam szép levelét, kedvesem. Igazán nem ezt érdemelné, rettentően sajnálom. Nagyon szeretnék segíteni, s próbálom is, ahogy tudok. Jó nagy a gyama, minden magácskára hull, hárul, nehezedik. Ezt is látom. S ez valami tény, elkerülhetetlen helyzet, nem lehet letagadni. S "mindegy, miért van, ez van “Van itt valami undercurent, valami alámosó áramlat, ami persze nem más, mint nézetkülönbség. Ami persze meg nem más, mint alkatkülönbség, életvitel különbség, gondolkodás különbség, - egyik a másikból keletkezik, mindenki tehet, s senki sem tehet róla, vannak nálunknál nagyobb okok is, de az biztos, hogy itt van...Az ember persze mára már tud annyit, hogy "mindent meg

lehet oldani", át lehet hidalni, stb. Egy kis pigmeus meg egy nagy szőke svéd is lehetnek haverok, állítólag elég sok a közös bennük. Csak valahogy dűlőre kell jutniuk a különbségekkel. Aminek viszont az egyeztetés a módja. Itt viszont van két-három probléma. Lehet több. Mert kell hogy legyen egy cél. Egy szándék. Egy nyelv. Aztán meg alkalom, idő, türelem, stb. Valami olyasmi van bennem, hogy itt évtizedek felhalmozott s elfojtott halmaza van, ami most előjön. Hogy egyik oldalon, valaki nagyon "nincs" akart lenni, de aztán nem tud, itt-ott kitör belőle, aztán meg mégjobban, aztán meg - már nem is nice. Ezt hívják sumákolásnak.

Amikor nem szólnak, nem eléggé szólnak, a másikat meghagyva valami tévhitben, aztán később meg azt mondják neki, hogy bazdmeg, nem ez amire gondoltam, sőt, kurvára nem értek egyet. S itt nem mindig rossz szándékról van szó, mint rossz beidegzésekről, rossz belső motivációs sorról, ahol valaki "nem is hibás", hiszen nem is tudja, mi történik. "Keep Talking", meg kell hallgatni azt a számot, régóta mondogatom... Kudarc, sikertelenség élmény, kiszolgáltatottság, nincstelenség, eltaszítottság, megértetlenség, - csak néhány, ami aztán később az őrület, az antiszociális viselkedés, a kibírhatatlanság, az összeférhetetlenség, vagy felület nélkül, célpont nélkül, eszköz nélkül, alany nélkül - a depresszió forrása tud lenni. De, valahol vissza kell menni az eredendő okokhoz, s azokkal kezdeni valamit, nem? Az ellenségét a legtöbb ember ellenségként kezeli, ezen nehezen lehet változtatni, s egy Jézus kell hozzá. Ez a lét és fajfenntartási ösztön módosult változata, s asszem normális. Mára már érdeknek is hívják. De van ebben valami normális. De, ha én azt mondom, változatlanul az ellenségnek, hogy hajlandó vagyok beszélni, békülni, egyeztetni, közeledni, kompromisszumokat tenni, akkor a megoldás lehetséges. Ha ő is eljut ide.

Jack

Alakulnak a dolgok, jill

Nem tudom kérem. Kicsit most azért én is úgy érzem, hogy a bőrömre megy a dolog, nem tudom meddig tart a maradék energiám, jó kurvára kivagyok az biztos…Az éjszaka megint valami pánik ízim is volt, fölijedtem, hogy miket nem meg elfelejt meg faszom... Ráadásul valami fölfázásom vagy mim is van, jajaja... Na mindegy nem is ez meg különben is, ha az van megírva, hogy ez így, mindig, akkor talán nem is kéne már vágyakozni valami másra. Kicsit talán csillapodik a hiszti vagy mi, tegnap éjjel már ott tartottunk, hogy miket fog ő csinálni itten meg a kemence meg ő lesz a segéd sőt ő ki tudná ám bontani a falat is meg akkor ha kapna valami fordító melót és lenne kis pénze (ami sajnos kell az élethez), akkor ő sokat lenne itt meg minden és csinálna dolgokat, segítene nekem... de nem is ez a lényeg, hanem akkor 'nyerne kis értelmet' az életet, megoldodna, hogy ő most mi a szart is csinál... Ami talán egy kis segítség a pillanatnyi állapotában, de hát ugye nem egy végső vagy távlatos vagy milyen dolog... Ami azért zavaró is lehet,

de remélem jól gondolom, hogy most talán az a helyes, hogy akkor ez, nyerni időt és nem szembesíteni jobban a 'valósággal' és talán megpróbálni 'elölről' kicsit megint és másképp és figyelembe véve és mit tudómén...A valóság úgyis útóléri az embert előbb-utóbb magától is? Remélem. Valahogy tényleg van egy ilyen hülye érzés az emberben, hogy ezek a kölkök, és nem csak a mieink, 'nem fogják föl' a dolgokat, de talán mégsem valami nevelési hibáról vagy az ifjak általános 'elmebetegségéről' van szó, hanem valami, a faszom ezerrel változó világ által fölfokozott, generációs gondolkodási különbségekről... És egy 'sajnos' gondolkodásra meg érzékenységre meg bonyolultságra stb. fölnövekedett ifjú embernek nem az a szülői segítség, hogy mégjobban kihúzza a lába alól az amúgy is futó homokot...Ráadásul ugye ez a népség talán még határozottabb, pökhendibb, minden tudóbb, mint az előzőek (ebben azért nem vagyok biztos -beleköpök a képetekbe..) miközben lehet még elveszettebb még magányosabb, stb. (anno azért pl mi meg az iványék meg mi voltunk egymásnak, 'összekényszerülve'...), de mondjuk talán a lehetőségek ritkaságába némi alázatot is bekényszerített az emberbe, ami ma megint mintha másképp lenne...Na jól belebonyolódtam. Mindenesetre valami olyat akartam kinyögni, hogy ettől ugye mintha bonyolultabbnak tűnné a helyzet, meg kicsit nehezebben viselhetőnek is, mármint az öregjének, mert a tenyérviszketéstől az együttsírásig terjenghet a dolog. Nem tudom. Valójában ugye ha máshonnan nézi az ember, akkor meg soha semmi nem változik, én anno olyan életet, párt stb. választottam, ami a szüleimnek nem tetszett, gondolom nekik sem volt semmilyen formában sem elképzelhető sem megemészthető sem semmi, amit mi csináltunk, viszont jól kirúgtak és ottan veszélyeztettük az életünket a fűtetlen albérletben vesebajjal és spontán vetéléssel meg mifranc, ami bennem, benned csak valami kattanást okozott, hogy az ember az utolsó leheletéig szeretné elkerülni az ilyesmit. Merthogy akkor beleköphet a saját képébe? Persze ha közben játszik a gondolattal, hogy basszus ez az én bőrömre megy, akkor máris benne van a szarba, arról meg nem is beszélve, hogy az is egy ősi indíttatás, hogy mennyen a hüle kölke, basszon rá, tanulja meg, stb., a kis újkori moralizálásokról, pszichologizálásokról nem is beszélve, hogy 'nekem' a kötelességem fölkészíteni a pofonokra? ajaj ajaj....

Mindegy, ez van, ez a kereszt, aranyhalacska meg rákos meg kiskacsa meg humanizmusba bonyolódva, az volt a jó mondat és végül is még elégtétel is akad ebben, ez jutott, ez van, de annyira jól csináljuk, az összes tévedéssel együtt, amennyire csak bírjuk. Nem hiszem, hogy nagy probléma lehet az 'elszámolással'. Na megyek, pusz, love, nyugi, türelem itagdalse, Jill.

Ezek a jó példák, ljill

Azért örülök, hogy nehézkesen is bár, de kiskegyedben is összeáll a kép. Lassan de bizonytalanul, bekattannak a dolgok. Eltekintve a stílustól, a fontos elemek ott vannak. Kis kép, meg nagy kép. Hétköznapi meg elvont. Elvont. S ez mindig egy kérdés volt nálunk, nálad. Hogy valakinek a bonyolult, az összetett,

a komplex, az mennyire valóságos. Hányszor lehet arra naponta, hetente gondolni. Hogyan lehet azt az élet részeként elfogadni. Ha valaki arra gondol, mennyire veszíti el a realitás érzékét. Nekem sem ismeretlen ez. Felismerve a veszélyt, évekig, évtizedekig nem olvastam, nem foglalkoztam ilyen elvont dolgokkal. (mert azt gondoltam, hogy először, ott, azt, amit tudok, kell kipróbálnom, alkalmaznom, s azon keresztül még jobban megértenem, s majd utána lépünk tovább...). Pontosabban, sikerült kifejlesztenem egy kapcsolót, egy relét: vagy dolgozom, vagy gondolkodom (értsd: álmodozom, szövőm a szőttest, fokozom, fejlesztem, bővítem, színezem, bonyolítom, stb.) Mert mintha a kettőre együtt nem lenne egységes elmélet. S hosszú évtizedek kellettek hozzá, hogy az ellentmondást ledolgozzam, összehozzam. Másképp fogalmazva: mindenki más méretű valóságot bír el. Meg mindenki más méretű elméletet bír el. Pedig, a tervezés, a számonkérés, az elszámolás, meg a sok munka, ezek az igazi lovak, ami az ember szekerét húzzák. A többi az körbejárás. A sumákolás, csúnya szó, de még mindig a leghasznosabb, végül is nem más, mint menekülés a valóságtól. a valóság idealizálása, redukció. S érhető, bizonyos esetekben. De valami attól, hogy érhető, még nem jó...Csak hát egy rettentő önámítás is lehet, csalás, hogy valaki akkor is azt csinálja, amikor valamit tehetne, amikor azért nem annyira, meg ilyenek. Rossz szokássá vállhat. S lustaság, bugyutaság, s társai keletkeznek, ahol keresztrelytvényt fejtenek, pincsik haját ondolálják, pletykálnak, miközben rájuk omlik a házuk. S ez a szövevény, mint a tarack minden irányba tud terjedni, ideológiát is termelhet, hogy mi a jó, mi a helyes, mi a hasznos, minek van értelme és minek nem, mire vágyunk és mire vágyjunk, s a végén egy pincsivel az ölünkben egy bilin mercédeszezünk.S lenézzük, cikizzük, s megvetjük akinek valódi van...Itt aztán, mindjárt ki is mondhatunk, mondhatnánk valamit.

Itt van ez a mi "szörnyű" életünk. Ez a sok zaklatás, zaklatottság. Mintha mindig az lenne... Pedig, egy másik síkon, sok más is történik. (amivel, a faszba, szinte nem is törődünk, foglalkozunk, mert az valami "elszállt dolog", a jó régi falusi rötyi égiszében. édesapám, az ajtónak az a meghitt nyikorgása! a hajnalkával fölfuttatott folyosó falán a millió békés légy, a disznó "elégedett" röfögése az ólban, amikor a buddhai belenyugvásban végre megértettük a rezgőnyárfák leveleinek játékát, a hazatérő tehenek mázasat, a lovak melankóliáját, ahogy az eke után most a szekeret húzza kacsázva haza, a mi otthonos, lószarszagú alkonyatunkban...) Nem az van ugye, hogy szétvertük az a kis cuki nyári konyhát, s most aztán az eső mossa a folyosón a vályogot...Nem az van, hogy az istálló előtti idillt jól szétbasztuk, s most lövészárkokban patkányok rohangálnak...Nem az van, - nem folytatom, - hogy fölrúgtuk a bilit, s most aztán az sincs.(nekem volt, sok ilyenem. sokáig épült ott egy folyosó, Érden, amit aztán téglánkként, szatyorból a piacon az én édesanyámmal eladtunk..., ma is van ilyen, gondoljunk a Mosonyira...)

Az aztán egy kérdés, hogy a kétféle, kétarcú valóság mekkora teret tölt be valaki agyába, lelkébe, érzéseibe, összegzésébe, vagy a mikró menedzsmentjében.

Hogyan tud váltani, hogyan tud alkalmazkodni, előre lépni, fejlődni, növekedni. S nyilván ez szoros összefüggésben van valakinek a belső potenciáljával, alkatával, stb. Egy biztos, lehet nőni, fejlődni, változni. Én is, de azt gondolom te is élő bizonyíték vagy rá. Eljutottunk ide, ezt is megéltük. Amit te keménységnek hívsz, az a valósággal való megbirkózás képessége. S persze, az ember misszozza a langy anyaölet, de hát bassza meg. Csak aztán jót gondoljon arról, s ne nyekeregjen (túl sokat)...A princípiumok, a célok, az eszmék, azok nem képezik közvetlenül a valóságot. Azok mint elvek léteznek. Vezérelvek. Ezért aztán nem kell összekeverni őket, s így félni sem kell tőlük. Csak gondoljon valaki bele. Kell legyen valami megfogalmazható keret, elmélet, ott künt, másképp hogy. S nem elég "csak csinálni" Mert abból nagyon sötét dartwaderes ügyek, egy egész élet kialakulhat. Itt van ez a nagy do-er, ez az alelnök, aki kurva sok mindent csinál, de semmi se jó...Kemény, határozott, magabiztos, de rettenetes tévedés. Szóval, én azt hiszem, hogy a keservesen és fáradságosan elkövetett életben, meg kell látni a jót, a helyes cél követésében meg kell látni az eredményt, meg kell nyugtatni magunkat, meg kell dicsérni magunkat, elégedettnek kell lenni, sikerélményt kell érezni, rendet kell érezni, fejlődést kell érezni, ergo boldognak kell lenni. Itt van az én példám. Lehet látni, honnan jövök, s mi lettem. Nem titok. Nem egy, nem kettő, nem tíz, nem száz, hanem megszámlálhatatlan vonatkozásban átbaszom a világot, kijátszom a determinációt, beleköpök képekbe, lerúgom a sarakat, szarokat, liánokat, hínárokat, butaságot, nyavalygást, szomszédok és haverok izmusait; a mosonyizmust, a mercizmust, a samuizmust, a jeneizmust, a mibóizmust, a székelyizmust, a friewaldizmust. Pedig, van abban jó. Idill. Kellem. Bölcsesség. S ha pillanatnyilag, összefüggéséből kiragadva nézzük a gyugyu futkározását, sörfőzőseit, miközben én, mint egy idióta ütök verek valamit, állandóan, "már megint", "még mindig", akkor persze, lehet szörnyű. Attól függ, én, ÉN, mit gondolok, hogyan értékelem ezt. Emlékszünk még a Semprun-os példára, nem? "nagyon sajnállak, amiért rab vagy"- mondja a börtönőr. “csak ne sajnálj engem, én szabadnak érzem magam, mert ezt én választottam, dezső, s szerintem te vagy a rab, bazdmeg", - mondja a rab. én tudom mit csinálok. S másnak is ezt ajánlom. Vagy *"örökké fuldokolni fognak kik önmaguknak foglyai, a mindhiába élők, a mindenség rejtekeit kétségbeesve szemlélők”*.

Nos, azt gondolom, hogy hatalmas dolgok történnek ott, a második vonalban. S, summa summárum, a kérdés az, hogy mit tartunk első, s második vonalnak, - ezek után... Szerintem, jó irányba mennek a dolgok. Bejön amit gondolok, amit mondok. S jól csinálod. JOBBAN kéne ennek örülni, többre értékelni. Nem úgy van, ahogy eredetileg gondoltam. Tovább tart, többe kerül, nehezebb, viszontagságosabb, megrázóbb, felkavaróbb, meg minden, de működik. De jó irányba megy. De lesz belőle valami. Az ember azt gondolta, elég ha megmondja. Azt gondolta, elég ha jó példát mutat. Azt gondolta, hogy majd kimegy az a kölök, kap egy két csinit meg puhít, s minden jóra fordul. Hát nem. Nagyobb gyamák kellenek. Több mélymerülés, több sokk, több megalázás, több egérfogó és tovább

az ember farkán, pók a nyakában, több hőség, több fagy, több nihil, több éhezés, több figyelmeztető mulasztás, el kell hagyni dolgokat, lekell késni dolgokat, veszélyhelyzet kell, dráma kell, cirkusz kell, utálat és gyűlölet kell, "ha harc, akkor legyen harc" hamis esztétikát, hamis etikát, álmoralitást, finomságnak ítélt finynyásságot, határozottságnak ítélt pökhendiséget, elszántságnak látszó röpke nekilódulásokat tisztázó és megszüntető szituáció kell, ahol a dolgok kilengései, vad amplitúdói egymás után termelik a helyes megértést, az igazságok aratását, begyűjtését, rendszerbe foglalását, s munkára fogását. Ez egy szabad kor. Hallelujáznunk kellene, amikor sorra ledőlnek a bugyutaság fellegvárai. Legyen az egy kommunizmus, egy kapitalizmus, hamis népiesség, freudizmus, s valójában minden izmus, ami kényszerzubbonyt akart ránk húzni. Minden diktatórikus eszme...Amikor valaki "megmondta", hogy ez az. Hogy ez van. Hát, bassza meg. A világ - sokkal faszább ennél, mi sokkal szabadabbak vagyunk! De ne dobjunk semmit ki a szemétbe, amit használható. S azt se gondoljuk, hogy most akkor semmi sincs. De van. Csak nem egy helyen, nem egy országban, nem egy faluban, nem egy kultúrában, nem egy korban, nem egy jelenben. Itt is ott is, a fejünkben, a kertünkben. Nekem nagyon tetszik, amit a fiunkról mondtál. That's it. Még akkor is, "ha már megint", ez valami más, nem fontos, oldalági, elvont, stb. formában jelenik is meg. Ha nincs is azonnal és most. Meg egyszer: a jó, a hasznos, a kellemes, az nem mindig az, aminek látszik. Azt nekünk kell létrehoznunk, agyilag is. Mint ez a gondolat: "a föld, az nem a miénk, azt csak kölcsön kapjuk. “Ezt egy indián mondta. S olyan nagyon nem könnyű megérteni, de meglehet. őt, lehet, ebben a hitben, ebben a meggyőződésben élni. S jól, elégedetten is.Vagy a nonviolance-tézések a jó példák.

Jack

Jelinek Juliska

Well,

Trakl, Fraud, Wittgenstein, Frankl, Musil, stb. után ki mondja vajon meg a sötét igazságot, ha nem egy osztrák? a magyar zsidó után, ez csak egy jó balansz, amikor valaki kulturális elismerést kap, mint ez a Jelinek. háborúk, népírtások, képmutatás, hazugság mindenütt. "Wanderful Wanderful World. “vissza a jó öreg Európába. dede. s most ír egy könyvet, "Bambiland", erről, itt...végre. jól van anyukám.(egy új Majakovszkíj?)

végül is - szörnyű lehet, amit ír. nem kétségéges, egy "szörnyű nő”. De, hát ez egy örök kérdés. ez a sok, andalító, elszállt, s émelyítő jó könyv, (amit annyira szeretünk!) jó, csak szemlátomást semmire sem ad választ. emlékszem a Piano teher-re. s valahogy olyan furcsán fölkavaró volt. mert már annyit olvastunk arról, hogy milyennek kéne lenni..., milyen a jó. de mostanra már olyan hatalmas ez a felépítmény, hogy el is fejeltettük, milyenek is vagyunk valójában, mi is a

reality. Újságcikkek, tévéhírek, s más összecsapott és olcsó dolgok maradtak. skizofrének lettünk, mert az agyunkban nem tud a valóság művészileg összeállni. s ekkor jön ez az őrült nő. s ahhoz nyilvánvaló, hogy művészetet kell teremteni, hogy beletudjuk sétálni, a kor pszichológiai valóságába, hogy elhiggyük, s elfogadjuk, mint a magunkét, s ne legyintsünk, hogy ahh! - ez már megint csak egy hír, de máshonnan, mint ahol mi vagyunk. ez ránk nem vonatkozik. S ahhoz - akár hogy is, már egy művész kell, amikor azt kell mondjuk, hm, fenébe is, de igen, ezek mi vagyunk…Ahaa.....A...

Jack

mi a baj? – a Borisz újra elment..., lj

van azért ebben valami abszurd. s a történet azzal kezdődik, hogy én, te, Kötcse, az "tök szar"

én nem gondolom ezt. semelyik részéről nem gondolom ezt. sőt. Egy ici-pici engedményt hagyok...Az, hogy ez miként valósult meg, abban van némi "erőltetettség". de még abban is az ellenkezőjét látom, mint amit a Borisz mond. Mert - menet közben ugye, felmerült, hogy hátha nem is jó. hátha nem úgy kellene, nem azt kellene, stb. de utólag - mindenről, egytől egyig, kiderült, hogy nem igaz. az, hogy mért úgy volt, az meg a detailben van. abban a sorsban, ami ránk nehezedett. az eredeti terv, hát persze nem így szólt. senki sem akarta ezt, senki sem akarta így. arról volt szó, hogy te itt leszel velem, együtt dolgozunk, együtt élünk, együtt érünk, együtt öregszünk, stb. nem lényegtelen szempont az sem, hogy a pénz mennyivel több lenne, mennyivel több jutott volna rá is, stb. s hogy ez mennyire más képet mutatna. nem így történt. s te, meg én, felnőttként igyekeztünk venni az egyre magasabbra helyezett léceket. s szépen sorra mind át is ugrottuk. a fiunk, eddigre elmúlt húsz éves, s joggal gondoltuk, hogy nem lesz vele semmi baj. mindenféle nőkkel hetyegett, élte az életét, fizettük az iskoláját, stb. mi a baj? Hogy van egy házunk? Hogy ott van, hogy olyan, hogy mi van benne? nem tudom mi a baj. de akármerre nézek, én nem szégyellem magam. még soha senki sem mondta, hogy azt kéne csinálnom. Ugyanakkor, azt elég sok forrásból halottam, tudom, hogy ennek a gyereknek komoly gondjai vannak. szóval - én nem látok semmit, ami azt mondaná, hogy velem, veled, velünk van a bajos most itt van ez a drog dolog is. sejtettem, s nagyon sajnálom. S már látom azt is, értem azt is, hova ment el az idő, a pénz, a fáradság. sajnálom. a szónak minden értelmében. s valahol, túl nagy a különbség, hogy én inkább büszke vagyok magunkra, arra amink van, arra amik vagyunk, arra amit csináltunk, ara amit képviselünk, - s baromi képtelenség, hogy valaki, legyen bár a fiunk is, kijelenti, hogy az tök szár. Ez nem megy.se így, se úgy nem megy. s még egy. én - valójában nem tudtam, hogy dragozik. ha tudtam volna, lehet, valamit másképp csinálok. könnyen lehet. de nem tudtam. viszont így, utólag, nincs mit csinálnom. s ez csak egy újabb bizonyíték, hogy igazam van. a sok sumákolás helyett, ha valami más

van, hát lehet valami más van. többszörösen hülye lett belőlem csinálva, sajnálom. én nem látok szégyenkezni valót, semmiben amit csináltam. tettem a dolgom, a családért. s soha, senki sem tudja elvenni tőlem a meggyőződést, hogy Kötcse az jó. s azt gondolom, hogy azzal van a baj, aki annak látja. végtelen s fölsorolhatatlan a lista, hogy mi jó van ott, s mi jön abból. csak menjen s tapasztalja meg, hogy mi van ott künt. azt a legmélyebb meggyőződésem, hogy ezzel nem lehet mit kezdeni. a jó oldalon állunk...Az, hogy ő szegény gyereket meg mi érte? Well, miért nem derült ki ez előbb, hogy ennyire, szegény!? S tényleg, miről van itt szó? mit csináltunk vele? Mi a baja, hogy ő vele nem törődtünk? Vagy mi em úgy csináljuk, ahogy neki "jó lenne"? Sajnos, ebből az egészből lépten nyomon kilóg a lóláb. s nekem egy elég meredek történet ez, hogy ő mindenért, úgy értem minden kudarcáért, sikertelenségéért, balfaszságáért, üresjáratáért, megfutamodásáért, stb., stb. mindkét próbál hibáztatni. ez csak egyszerűen nonszensz. Hol volt ő ilyen hatalmas szenvedésben? a Danával? vagy azoknál a kis bicséknél? vagy már A Jillel? Vagy Törökországban. kábítózgatva valami elvarázsolt völgyben? ügyvédéeknél? vagy Angliában? Vagy azóta ?S most már kicsit jobban értem az életmódját, az alvásait, a hektikusságát, a doki-rohanásait, a bűntudatait, amit nem lehet föloldani, a mások vádolását, a léhaságot, az időveszteségeket. amikor az ember hónapokig azt se tudta, él e még. s most itt van, s támad. kíváncsi lennék, mennyi pénzt költött arra. kurva életbe. Én nem tudok ezzel mit csinálni. De, eszembe jut, hogy talán most először s ilyen fájdalmasan leszakadt rólad, s netán elindul a felnőtté válás útján. az önállóság útján...Aminek a jogosságát nem hiszem lehet tagadni, s fontosságát sem...s ahogy mindig mondtam: az én ajtóm nyitva van. Ha most fölhív, én most is beszélek vele.

Jack

Miért nonszensz (amit a Borisz csinál), ljil⚜

néhány apróság eszembe jut. nem lett ez egy rövid levél, túl sok a téma. aktualitások, meg a nagy kép. s olykor olyan, mintha mindenki mindent tudna, de ha arra gondolok, hogy még magamnak se árt feleleveníteni olykor, miről is van szó, akkor ezzel más is így lehet. tudja az ember, de mégsem tudja. tudja, de nem eléggé. tudja, de már elfejeltette, hogy mit miért. s tökéletes és mindent mindig átfogó állapot soha sincs, ennél az ember korlátoltabb. de, mint ez a levél is, vannak eszközei, amikor ezen javítani, korrigálni tud. erre jó hát ez az egész. s aki nem teszi ezt, az az én véleményem szerint, összefüggéstelenül, pillanatként, korlátoltan éli, azt, aki, egyébként. a mi hozzáállásunkról, viszonyulásunkról, viselkedésünkről van szó, vele kapcsolatban. a Borisról van szó. ezzel kezdeném, mert ez aktuális, de majd kitérnék egy indoklásra is, ahol igyekszem megmagyarázni, hogy miért is gondolom ezt. először is azt gondolom, hogy miden területen, ami csak emberek között létezhet, igyekeztünk pozitívan hozzállni a dolgaihoz. (itt mindjárt meg is szeretném jegyezni, hogy a nagy általánosítások, ködösítések,

semmit mondások azért töltik kis a mondókáját, mert semmi konkrétat nem tud mondani. ha arról beszélnénk, nagyon hamar kifogyna az érvekből, ha egyáltalán van, s lehet ilyen...)lényegében semmibe nem szóltunk bele, amit csinál. se abba hogy mit dolgozik, még abba se igazán, hogy dolgozik, vagy sem. Minden nőjét elfogadtuk, legyen az bármilyen is. itt, ott, amott, pénzt, ennivalót, munkát, szállást, ruhát, miegymást adtunk neki. soha semmilyen számlát nem fizetett ki, költségbe nem szállt be, satöbbi. legutoljára az merült föl, hogy nem baj ha nem segít, ha a saját dolgát csinálja. ezer dolog, ezer féleképen föl lett ajánlva neki. lakjon ott, dolgozzon ott, segítsen, kap érte fizetést, stb. kijött ide, s a pénzt elosztottuk, nem üres kézzel ment haza. sokkal többet kapott, mint ha egy segédmunkást fogadok föl. ettünk-ittunk. fölajánltam neki, hogy vigyük neki haza az autódat. jogosítványt csináltattunk...elég komoly telefonszámlák keletkeztek itt is ott is vele kapcsolatban. de ez mind mellékes. "mellékes"...A legfontosabb részt abban látom, hogy mit csinált. S nekem főleg, de legutóbb neked is, azzal volt baj, hogy majd mindenben, minden tevékenységében, volt valami abnormális. ahogy és amit eszik. ahogy és amikor kel és fekszik. amikor ritkán csinált valamit, az se volt kellemes. s az általános reakciója dolgokhoz, a pazarlása, a szarevése, a nemtörődömségei, stb. meg hogy odajön, s nem segít. s mostanra már ebben a kurva nagy védekezésben, ami a folyamatos offenzíváját kiséri, mára már elvesztettük a fonalat. s itt jön a lényeg. Pedig volt idő, amikor jó volt. s száz százalékosan meg vagyok győződve, hogy ha most is jól csinált volna valamit, akkor meg lett volna dicsérve. jobban meg lett volna dicsérve, mint ha csak egy munkás csinálja. büszkék lennénk rá. fölnéznénk rá. örömmel könyvelnénk el, s még csak nem is szó nélkül, hogy aktív, törődő, segítőkész, figyelmes, magáénak érzi, stb. tiszteletben tartja, mi kié, mennyi van, miért van, valahogy összefüggésében. még hosszú ez a lista, de az máris elmondható, hogy ennek pont az ellenkezője valósult meg. én rettenetes durvának találom ezeket a dolgokat. s majdnem csak angyalinak azt a türelmet, amit mindenki tanúsított feléje. ahogy újra és újra próbáltuk, vártunk, félrenéztünk, hallgattunk, nyeltünk, topogtunk, stb. a levélírás, a telefonálás, a bujkálások, a telefonlerakások, a fuckyouzások, újabban a verekedések, nem tudom, nekem ez csak egy kicsit túl sok. Valahol, néha az az érzésem, hogy azért megy el ilyen extrémekbe, hogy sajnáltassa magát, hogy ezzel zsaroljon bennünket. hogy akkor majd belátjuk, engedünk, megértjük, elnézzük, békén hagyjuk, stb. mindenkinek van ilyenje, mindenkinek van ilyen alkalma, amikor ezt igyekszik mint befolyást alkalmazni. de a legtöbb ember belátja, hogy ez nem egy becsületes út. s abbahagyja. helyette inkább fölkel, s dolgozik. betartja a szavát. kérdez, válaszol. alkalmazkodik. ide, hogy akkor az ember inkább megsértődik, elküldi a szüleit a bránerba, s elmegy, hogy fenyegetődzik, ide csak a rossz ember megy el. s ráadásul ez nem egyszer, felindulásból volt. ez már sorozatosan így megy. a balhék mindig, minden mögött ott lappanganak. az ember retteg ha ott van. s néztem azokat a cigánylányos képeket. egymillió. s szörnyűek. totál s tel-

jesen narcisztikusak. azok a tökfej arcok, ellentéteként annak a lánynak a tompaságával...de, oké. nem lenne ezzel nagy baj. egymagában semmivel sem lenne nagy baj. de így, együtt, ez már valami rossznak a mutatója. én szívesen vállalnék valamit magamra ebből. nekem kurva jól jönne ha azt tudnám mondani, hogy oké, elb...tam, az én hibám. mert akkor lehetőség lenne valamit javítani, változtatni. de még azt sem derül ki, mit, hogy. Hosszú-hosszú idő óta, nekem a Borisz semmi normális dolgot nem mondott. ami velünk kapcsolatos. az a lépcső betonozás, nekem az egy jó példa. az nekem példa, szinte mindenre. hogy abbahagyta, ahogy abbahagyta, ahogy meg lett győzve. ahogy felajánlta, hogy folytatja, ahogy dolgozott, ahogy végig elégedetlenkedett, ahogy azt gondolta, hogy én nem csinálok semmit, ő viszont igen, ahogy azon gondolkodott, hogy én hogy beszélek veled, hogy kivételezek a Jotival, meg mind a többi. énnekem rettenetesen rosszul esik, hogy mennyire sötét és abszurd az egész, hogy mit gondol, megoldásként, arra, hogy miből fogunk élni, mi lesz velünk, mit kell ahhoz csinálni, mi hárul majd rá, ha nem lesz jó, ez az egész nyüszítés, beszariság, kapálódzás, rugdalózás, köpködés. százszor elmagyaráztam, nem érti, pedig egyszer is meg lehetne. százszor megpróbáltam újra, s kibaszott durván visszautasított, hogy nem érdekli. minden amit mondok, nem érdekli, s minden amit csinálok, nem érdekli. nekem, viszont, meg kellene értenem őt. s ami a vicc, én értem. van is véleményem, van is javaslatom, az általánostól, a konkrétig. mindig, minden alkalommal felajánlom a segítségem, bármiben. mondtam, hogy viszek egy jó komputert, hogy tudjon rajta dolgozni, most az is szar lett. lopott egy kamerát? Jajj. Ha visszanézünk, van itt egy hisztori. egyszer már lefakjúzott. aztán kijött ide. itt is többször lefakjúzott, egyszer keményen pofán is vert, meg is rugdosott. jó marha fáradt voltam, meg egy kicsit hagytam is magam. gondoltam legyen, ha ez kell neki, hátha ettől megnyugszik. s eddig, mindig valahogy belátta, megjött az esze, visszatért a normális viselkedéshez. remélhetnénk most is, bár itt mintha valami más lenne. itt valami fontosabb dolog történik, felmerül a végső hazug és ármány ok leszámolása. a mindig is ellenségességet szító rossz kiindulópont. ami mindig elrontotta a helyzetet. amitől nem jó az apa fiú viszonyunk. s lehet hülye vagyok, de mai napig nem tudom, mit csinálok rosszul. ez nem derül ki. egyszerre jó vagyok, meg rossz. semmiben sincs igazam, de mindenben igazam van. nem jó az Opelt megvenni, de jó az Opel. nem jó a hajót megvenni, de jó a hajó. nem jó a komputer, de jó a komputer. a kamerákról már ne is beszéljünk. s az építkezésen nem is tudomás én még így soha senkivel nem voltam. ilyen ellentmondásos fickóval soha nem találkoztam. s sokszor eszembe jut amikor a mosonyi Zsuzsi fölajánlta neki a tanítást. s visszautasította. s az ember azt gondolta, hogy valami jobb jár a fejében. s azóta ez a történet megy. s sehol semmi. s én nem látok sehol egyetlen hiába sem, amire azt lehetne mondani, hogy miattunk nem ment..., semmit. a te betegséged? Ezt se látom. a történet előtte is utána is pont ugyan azt a mintát mutatja. s minden egyes ponton van egy ellenérv, hogy ja, lehet pont azért kellene jobban. nekem, az lenne a normális. Mostanra, meg

olyan, hogy még nem hogy segítene, hanem jól bosszút is áll rajtad, rajtunk. beteg lettél anyám, szarba kerültél apám, jól kibasztatok velem. hát akkor én is kibaszok veletek. Hát ilyent? Hol van ilyen? Nekem, egy jut eszembe: vagy ő a hülye, vagy én. de arra vonatkozóan, hogy én lennék, olyan nagyon hülye, ellentétben vele, semmilyen visszajelzést nem kapok, senkitől. sőt, az ellenkezőjét. ami azt jelenti, hogy az én világom elég jól működik. s nem fogom megváltoztatni az ő kedvéért, mert azzal se nem értek egyet, s nála sem működik. ha valami nagy húzásokat adna elő, még lehet, arra váltanék. de nem így van. azok a helyzetek, amiben van, azok az emberek akikkel van, az az állapot amiben van, az a dolog, amit csinál, az nem az én világom. elméletileg, vannak dolgok, amikkel egyet értek, de csak elvileg. nagy része, ezeknek is tőlem jön, de ez már el lett felejtve. s oké. De azok az elméletek, túlságosan elvontak. igazak, bizonyos emberekre, bizonyos helyzetekre, de nem én rám. s őrá se... s én is rühellek sok mindent, rühellem, hogy egy koszos munkás vagyok, rühellem, hogy világgá kell mennem, hogy pénzt tudjak kérésein, rühellem, hogy nem keresek többet, hogy nem foglalkozom fennköltebb dolgokkal. hogy nem tudom magasabb szempontból nézni a tevékenységi dolgok körét, hogy nem hallgatok több zenét, olvasok több verset, nézek több filmet bálnákról, foglalkozom az ókori szufikkal, nem vagyok zöldebb, nem dolgozom csak nyolc órát, hat órát, kétnaponta, öt napot egy héten, veszek ki több szabadságot, sőt, hogy egyáltalán dolgozom. a picsába, nem kéne dolgoznom. s kurvára utálom magam ezért. utálom a kis piti gyűjtögetésem, a cipekedéseket. a nyüzsizést, a sunyizásokat vámosokkal és repülőjegyekkel, a spórolást, a számonkérést, a számolgatást, a latolgatást, a fontolgatást, a dekázás minden formáját. utálom a fűrészport, a malter szagát, hányni tudnék tőle. utálom a csavar, szög, alkatrész, madzag, dugó, kötél és lánc, bedugó és aljazat, és elromlik és megjavít, gyalul, felaprít, összeilleszt, összeszögel, összebasz minden formáját, s hányat szeretnék én is dőlni, s egy fűszálat szopogatni a felhőket nézve. Hát persze. De valahol valamit megértettem s azóta azt csinálom. s némileg csalódtam, de némileg vigasztalódtam is, s végül is oké.megértettem, hogy az embernek dóga van. egy darabig azt hittem, hogy csak a magasztos dolgoknak van értelme, csak fennkölt dolgokkal érdemes s szabad foglalkozni. aztán - ezeknek a fennkölt dolgoknak a jelentősége valahogy lecsökkent, mert kiderült, hogy egyik sem hoz átütő sikert. aztán - azt is megértettem, hogy még a legelvontabb parnasszista költő kis verse mögött is komoly munka van. persze ha nem blöff, ha jó. hogy az író, az kurva sokat dolgozik. hogy a Faulkner, a Roth, az többet dolgozott, dolgozik, mint egy munkás. hogy ő is egy munkás. ideákat, szereplőket, eseményeket, kulturális, társadalmi, tudományos, metafizikus, stb. dolgokat fűrészel, gyalul, darabol, szögel, ragaszt, fest, csiszol, tervez, rendszerez, ellenőriz, egyszóval dolgozik mint a barom. Talán a legnagyobb különbség, hogy ő, mintegy fölfedi magát a világnak. ami baromi nehéz lehet. s ezért, talán, kap is valami nagyobbat cserébe. de ott, a napi tevékenységben, nagyon nagy különbség nincs. az ember szorgoskodik. s én ezt, mára, teljesen normálisnak tartom.

nem gondolom már régóta, hogy a semmitevés az jó. átestem ezen, s valahol, ha nem is tökéletesen, de örömmel fedeztem föl a világot, ahol dolgom van, ahol számítok, ahol tudok tenni valamit, ahol hasznom van, ahol valakinek valamit csinálok, ahol fizetnek érte, amin tudok valamit venni, amit kell, s amit akarok, hogy változást tudok létrehozni, ahol az én világom is épülés elégedett vagyok, s boldog vagyok. az elégedettlenségem s boldogtalanságom az idő haladtával csökken, mert rájöttem, hogy ez egy jó, s járható út. volt amikor még bizonytalankodtam. de mára már túl sok sikert könyvelhetek el, hogy kényelmetlen helyzetbe tudnám magam hozni. s persze, nincs amnéziám, s emlékszem, hogy milyen hatalmas lehetőségek vannak - egyébként. hogy honnan indult, s hogyan kezdődött ez az egész. s néha föl is szakad bennem egy kis sóhaj.

de - mikor Somogymeggyesen a kocsma előtt bepillantást nyerek életek poklaiba, azokba, amiket én is ismerek, én is átmentem, én is lehetnék ott, s rettenetes megnyugvással egy pillanat tört része alatt tudom, hogy milyen messze jutottam én onnan a munkám, a tanulásom, a tudósom, a hitem, a leleményem, a kitartásom, a szívósságom, a becsületességem, a logikám, a jó szívem, a megértésem, a belátásom, az alkalmazkodási képességem s mind a többi emberi tulajdonságom által, akkor azt kell gondoljam, hogy nem élek hiába. szinte mindenben gazdagnak érzem magam. még mindig elég jól tájékozott vagyok ebben a világban. sok emberhez képest művelt, képzett, tapasztalt, stb. vagyok. bonyolult korunk ellenére, én azt gondolom, hogy elég jól lépést tudtam tartani, s még sok szempontból polihisztornak is érzem magam. én nem érzem, hogy valami nagyon fontos dolog kimarad az életemből. vannak hiányosságok, de akkor ott van valami helyette. nem hiszem, hogy sok olyan ember van, aki tökéletes. akinek mindene van, minden tud, mindent tapasztalt, mindenhez ért. mindenkinek van egy limitje, senki sincs mindene. abban viszont biztos elég jó helyezésre számíthatok, hogy az én gyűjteményem, még ha nem is teljes, de azokat a dolgokat tartalmazza, amiket én választottam, így vagy úgy. s többé-kevésbé azokat, amiket szeretek. Mint a lemez gyűjtemény. valójában nincs benne egy szar se. lehetne több is, de ha jól belegondolok, s szerény vagyok, akkor ez is bőven elég. De, s igen, még mindig egy barom vagyok, főleg mert nincs időm. volt amikor volt. ott lötyögtem a hajómmal a Balatonon. s meg is csinálhatja az ember ezt, ha egyedül van. szerintem még boldog bam-ok is vannak. oké. De ha közösségben, családban akarsz élni, ha akarsz valamit élvezni a társadalom javaiból, s nem akarsz perifériázni, legyen az csalás, lopás, potyázás, pitizés, koldulás, ha nem akarsz az utcán feküdni, s így tovább, ha meg akarod érteni a világot, akkor azonosulni kell vele. kiről tud írni egy bum? Ha mindig az volt? magáról? vagy a másik bum-ról? a bamságról? oké, volt ilyen is. a baj ezzel, hogy ez az életnek egy végzetes redukciója, amit én nem szeretnék. S igaz az is, hogy mind az amit a föntiekben elmondtam, az aztán jó sokba kerül. még akkor is, ha az ember nem adja el magát az ördögnek. ha nem akar gazdag lenni, ha egyszerűsít ahol csak tud, s főleg, ha

elölről kezdi. De, mindenkinek azt tudom mondani, hogy megéri. ha okosan csinálod, megéri. kívül belül gazdagabb, teljesebb, épebb, tökéletesebb, jobb leszel. s itt nem csak pénzről van szó, arról is. a kultúra, az egészség, a kényelem, a biztonság, a függetlenség, a megbecsülés, a tisztelet, a barátság, s legtöbbször még a szeretet is pénzbe kerül. a virág is pénzbe kerül, a pia is Penbe kerül, az autó, a hajó, a bicikli is pénzbe kerül. a születésnapi torta is pénzbe kerül. a gyertya is a karácsonyfára. a hagymás rostélyosról, meleg puha kabátról, duruzsoló kályha mellett hallgatott jó zenéről nem is beszélve. s persze, mindez azért van, hogy az ember ne csak ezért dolgozzon, hanem ezt élvezni is tudja. legyen alkalma, ideje is rá...A cigányok tudják, hogy lehet egyszerűen is élni. én is tudom. s valaki, egy képzeletbeli személy megmondhatja, megmondhatna, hogy ez most már elég! oké.

s valóban, nem árt óvatosnak lenni. de énnekem nem elég csak hogy szalonnám legyen. nekem nem elég, hogy borom legyen. nekem nem elég, hogy fedél legyen a fejem fölött. nekem nem elég hogy fekhelyem legyen. nekem jó kell. nekem nem elég, hogy a parton állva szemlélem a vizen siklókat. én is ott szeretnék lenni. tudok élni tévé nélkül, de nem akarok. tudnék élni zene nélkül, jó zene nélkül, de nem szeretnék. tudnék élni egy szobába összezárva, de nem szeretnék. tudok gyalogolni, buszozni, vonatozni, olykor élvezem is, de rettentő sok örömet lelek az autó előnyeibe. tudok gondolni egy Projectra, mint megvalósíthatatlan álomra, mert se anyagom, se szerszámom, se hozzáértésem nincs hozzá, de rettentő elégedettséget okoz, ha mindezt meg is tudom csinálni. s így tovább. s nincs ellentétesem, hogy ezen az arányon, ami jelen pillanatban az életem, változtatni kell. hogy meg kell állni, hogy már nem kell több, hogy nem kell jobb, hogy nem kell tovább fokozni, hogy minden lényeges dolog megvan, hogy nem élek örökké, élvezni, használni, alkalmazni is kell, kellene már, jobban, szebben, figyelmesebben, következetesebben, finomabban, nincs kifogásom ez ellen. figyelek, gondolkodom, mérlegelek, számolok, készülök erre. közel az idő, s el is fog jönni. tudom, épp úgy, mint amikor tudtam, hogy a Hurrikán kárt okoz majd Miamiban. tudomás meg fogom változtatni a dolgokat. ezért csinálom. nem a tárgyakárt csinálom, magamért, magunkért. de, azt is megtanultam, hogy ez mivel jár. tudom, hány pohárnak kell lenni, hogy soha ne fogyjon el. tudom, milyen ház kell, hogy tovább tartson míg élek. tudom, hogy föld kell, mert a föld mindig föld marad. hogy azon mindig kinő a fú. például. Tudom, hogy mindaz, ami könyvem, komputerem, zeném, ruhám, autóm, hajóm, szerszámom, füvem, fám, egem, szelem, s napom ott a házam körül, ott a falum körül, ott az országom körül van, az nekem jó, az nekem elég. S valaki, ha kíváncsi, megkérdezheti, hogy miként, meg hogy a faszba. s nagyon szívesen, s büszkén el is mondom. De, ha maga a Jóisten jönne oda, s lecikizné, legecizné, lehugyozná, anélkül hogy tudná, értené, érdekelné mi van, annak is azt tudnám mondani, hogy fuckoff. mert, akkor azt akarná elvenni ami én vagyok. az életem. az meg nincs ingyen. s különben is

ő adta, ő akarta, ő csinálta, s nem is tesz ilyent. más, meg végképp szóba sem jöhet.

Jack

a Borisz és a dragozás, Avagy az „Igazság pillanata", ljil⚜

mi a bajom a drugozással: valójában semmi. s ugyan úgy elmondhatom bármire. minden szélsőséges emberi viselkedéssel kapcsolatban ez a véleményem...Attól függ, kire vonatkozik. van akinek árt, van akinek használ, s mind a köztes... én személy szerint, azért nem csinálom, mert azt gondolom, hogy nekem nem lenne jó. nem hiányzik, nem segít, s így tovább. azt is tudom, nem vagyok hülye, hogy a marihuána, az nem egy olyan nagyon izé dolog. gyógyításra is használják, ezt is tudom, meg azt is, hogy bizonyos erőket föl is tud szabadítani az emberben. De hatalmas meggyőződésem, hogy a fiunknak rettenetesen kockázatos, s katasztrofális lehet. s most, hogy kiderült, másodpercenként újabb és újabb kép ugrik be, hogy aha, hát azért, akkor értem! Egy dolgot emelnék ki: azt a fene tudja micsoda történetet, amikor lázasan rémképei voltak, az "agyáról". nekem is voltak rémálmaim, ma is emlékszem, gyerekkoromban. ez egy fajta biologizálása az ember egojának, azt hiszem ez a legjobb megközelítése ennek. amikor az ember egy sebe láttán önmagát is egy vérző izének: léleknek, pacának, maszatnak, roncsnak, tönkrementnek, zúzottnak, sérültnek, stb. látja. érzékeny fiúknál - menstruáció hiányában - ez elég meredek lehet. nos, mint tudjuk, a Borisznak, vannak handicapjei. ilyen az alacsony fájdalom küszöbe, ilyen bizonyos fizikai megpróbáltatások elméletesítése, stb. ugyanakkor, miután jól fejlett agya van, nyilvánvaló, hogy minden valóságtalanító eszköz, csak kapóra jön, jöhet neki...Ami, önmagában még nem lenne baj. de ilyenkor, nekem a matekóráról kimaradó tanuló jut eszembe. ki lehet maradni. de valaki nagy árat fog érte fizetni...A drog, nekem, azt jelenti, hogy valaki kimarad az életből. s amikor kimarad az életből, akkor kimarad a valóságos probléma-megoldásokból, amik, valahol, matematikai problémákként is fölfoghatók. s komoly rekordja van annak, hogy hány napot, hány hetet, hány hónapot, hány évet töltött a fiunk "gondolkodással". igazából, soha nem értettem...persze, igazságtalanság lenne azt mondani, hogy az mind selejt. nem, rengeteg jó eredmény van. sok jó alkatrész. csak lehet épp ez a baj. mert, a dragozás, mint tudjuk, egy magányos tevékenység. valójában antiszociális. tehát, pont azok az interakciók hiányoznak, amik szocializálják az embert. namármost. Egy amúgy is érzékeny, bizonyos szempontból gyönge, labilis, komoly viszontagságoknak kitett ifjú (identitás zavar országcsereélések, költözések kapcsán, anyámnak halálos betegsége van) megspékelve az amúgy is idióta kor terheivel, vajon hova vezet? Hát Ausztráliába, ott is legeldugodtabb, legvalószínűtlenebb törzshöz. aztán hova? hát, a szufikhoz, "akik már nem is él-

nek "aztán hova? Hát egy hippiparadicsomba a mediterraniumba. Ki a társadalomból. a gyűlölethez, ahol utáljuk a hazánkat, amerikát, Angliát, meg mind a többit. s szép lassan megutálunk mindent, a nőket, az otthonunkat, az apánkat, az anyánkat. S nagy, benső logikával totálisan feltöltött, ugyanakkor kifelé totálisan érthetetlen elméletekkel halálra fárasszuk saját magunkat az éjszakákban, s a nappalokban nem győzzük magunkat kipihenni. se munkára, se tanulásra, se normális viselkedésre, mint megfelelés nem vagyunk képesek. egy dologra vagyunk képesek: a tagadásra. minden tagadására, s ez a dolog már olyan öntörvényű és önigazoló magaslatokra röpít bennünket, hogy már az sem számít, hogy teljesen elveszítjük a moralitásunkat. egy mesterséges világba, egy buborékba, ahol az én kétségbeesetten kapálódzik, fulladozik, jajgat, sajnálja önmagát. s nem érti, hogy az egész világ miért képtelen meglátni, …, miben is van ő. ez a dürgés ez egy szörnyű történet. Nem mondom, hogy ezt te csináltad. De nem tudom, mennyire fogtad föl a jelentőségét, meg hogy mit tettél ellene, mellette. de azt mondom, hogy én nem tudtam róla. S lehet nem ezen múlik, múlott, fog múlni valami. lehet. De egy biztos, ez a Borisznak nem segíts lehet, van akinek ez semmi. föl sem veszi, ki megy, bemegy. de én ha megszakadok is, akkor se tudom ezt elképzelni a fiunkról. s tekintettel a totál elszállt állapotára, fölhívnám a figyelmet azon régi hibádra, amikor a dolgok okozatait, helytelen okokra vezeted vissza. amikor nem jól nevezed meg a bajok forrását. valamiért fontos neked, hogy valami mást kitalálj. mert, attól, hátha jobb..., valami ilyesmi. s elismerem a jószándékod, de, mint már megtanultuk, az van, amikor kevés, s olyan is van, amikor ha nem jó, akkor árt. ez, persze, lehet, se nem oszt, se nem szoroz a Borisz felelőségében. lehetne az a helyzet is, hogy azt sem tudjuk, hol van. éli az életét, s kész. olykor hatalmas titokzatosság veszi körül, de azért hírt is ad magáról. s van akit ez nem érdekel, Györgyikét például. Nahát ez velem nem így van. S a múlttal már nincs mit kezdeni, kész, elmúlt. de ez se nem fair, se nem becsületes, se nem jó. ez nem a baj elkerülése, ez hályogkovácsság. s ehhez nincs jogod. nincs jogod, egyedül eldönteni, mi jó, s mi rossz a fiunknak. nekem is közöm van hozzá. S azt javaslom, hogy először is mindent mondjál el ezzel kapcsolatban, másodszor meg gondolkozzunk, közösen, hogy - mindennek ellenére! - what next…Abszolút nem gondolom, hogy most és azonnal kell valamit tenni. báááár...de itt nem egy kilazult szempilláról van szó, amit gyorsan lekapunk valaki gallárjáról. az is lehet, közel sincs olyan hatalmas összefüggés, mint amit én vélni látok. lehet. de lehet igen. S én szeretnék, amennyire a helyzetünk megengedi, ennek utána járni. S még egyszer: ne azon spekuláljunk, hogy mi volt. azon, hogy mi legyen. ha te nem akarsz, nem tudsz, akkor legalább hagyd ezt nekem.

Jack

Kint van az orrunk a vízből, lzse

egy levél, amit a mercznek írtam: Elnézést, csak itten kicsit tényleg besűrűsödött a lét. A további megfeszülést már nem nagyon szeretem, de erre vagyok kényszerítvel. Itt van A Jill, akinek majd minden nap írok, s minden nap fölhívom. S igyekszem pénzzel és tanáccsal ellátni, a gyerekek, meg a nagyobb család ügyében. A Mama ugye begolyózott, az Hugi átment agresszívbe soha véget nem érő gyerekkora közben, a lányunknak ott van a magányossága, bénasága, fiútlansága, meg a középkori angol irodalom, amivel kapcsolatban komoly kutatásokat végzek az Interneten. S hát a Borisz, aki megpróbált hirtelen felnőtt lenni, s először velem közölte, hogy majd ő megmondja. Először ezt hosszasan kellett hallgatnom, egyre durvábban közölnöm, nem értek egyet, majd gyorsan lekapnom a fejem, nehogy puhán vágjon. Aztán mikor eljöttem, az anyjára támadt, mert az meg mellém állt...Igy aztán összekapta a motyóját, kitagadott bennünket, s eltűnt a szemerkélő esőben. Mondanom se kell, hogy ez mennyibe került nekünk. Több százezer forintra rúg, a másoknak kifizetett munkadíjak, a zavaros ügyeiből fakadó mosodai számlák, a végeérhetetlen telefonos konferenciák költésége. Az idegösszeroppanások lehetősége is többször fölmerült. Aztán itt van az őrült munkaadóm esete, aki folyamatosan csökkenti a járulékaim, s egyre többet követel. Benmaradtam, de a tőkeim besatuzval...Aztán jött a kilakoltatás izéje, ami jó ötlet, de pont most nem. Persze, mindig az van: ha belefér, duplafasz. Hétszázhuszonöt helyett négyszázötven, süvítő tengerpart helyett, langyos városköze, messzi külváros helyett, munkával határos belváros, meg ilyenek. S ugyan nincs semmim, de mégis kell bérelnem egy teherautót a költözéshez. Sőt, egy raktárat is kell bérelnem, hogy a lakáskülönbség miatt el tudjam helyezni a kincseket. Nos, mostanra, tőzeg és lápminták vétele után, ismét kint van az orrunk, ki tudja meddig. A Mama kényszeresen megnyugszik, az Éviéknek lejárt a kolbászsütő szezon, A Sandra ötöst kapott Alexander Pope verselemzésre, a Borisz elköltözött valamelyik ápolónőjéhez, föloldva az anyját és így engem is, a napi nyolcórás "filozófia" kurzusok, kényszer-kényszeredett-kényevesztett munka hasznavehetetlenségétől, úgyhogy végre el tudtuk kezdeni a kemenceépítés előkészületeit. A Jillnek is lehetősége van némi alvásra, találtam lakást, jó kalandos volt, kezd helyre állni az anyagi kupleráj, dűlőre jutok a következő munkával, sőt jelentkezett egy másik cég is, aki lement hídba, attól amit csinálok. S zaklatja az embert a híg és összecsapott létleves, amibe úszkál, de amibe azért mégiscsak sikerült futtába bedobni néhány répát, zellert, meg ilyeneket. Nálunk ugye, bármenyire is részesei vagyunk, azért látjuk, hogy az van, hogy csak azért, mert olykor a lustákkal és bénákkal ellentétben, mi néha egy kis strapacskát is sütünk, - ugye az van, hogy ez egy jó nagy kupit eredményez. Az a kicsi felesleg, az nem csak "úgy van". S mindig fömerül, hogy megéri e, nem e keskenyvágányú vasútra kéne gyorsan mégiscsak átváltani? De ondolált luxuskutyáknak már nagyon nehezére

esik csak ugatni, meg harapni. Szeretnek kanapékon hemperegni, a kapucsínójukba még kis tejszínecskét is, sőt, bármennyire hihetetlen, a rock-and-roll-t is szívesen hallgatják teraszok felkínálkozó szögletein...A totális, s végleges rend létrehozása tehát kicsit eltolódott, megint. Dolgoknak el kell készülni, viszonyoknak rendeződni, embereknek föl kell nőni, országnak demokratizálódni kell, de most már rendes törvényekkel, intézményekkel, s tudomásul venni, hogy a korai nyugdíjba menés, egy nagy nonszensz. De hát, másoknak se jobb, s ez vigasztaló. Na, kell mennem a bányába. üdv.

Jack

én és A Jill, a kapcsolat, ljil⚜

hát igen. vagy ötször, az utóbbi időben tett ígéretet. de valójában már régóta nem várom, hogy írjon. "megszoktam". Belenyugodtam, hogy mindig van valami: egy jó ok. olykor persze, ha magának jó, ír egy-egy levelet, ezt el kell ismerni. de, az én leveleimre nem válaszol, s régóta nem is tudom, hogy elolvassa e őket. mert végül is - nekem - mindegy, hogy olvassa vagy sem, ha úgysem válaszolás persze nem érdekes. a formula erre ugye az, ami még annyi másra: az a lényeg, hogy magának jó legyen. nekem az jó, ami magának jó. s tényleg: komolyan remélem, hogy az ezirányú erőfeszítéseim segítenek. ez ugye ebben a telefonálásod-írásos dialektusban benne van, s nyomon is követhető. bizonytalankodik, kileng, aztán pillanatnyilag megnyugszik...A történet évekre nyúlik vissza, netán évtizedekre. van ilyen különbség emberek között. az ami nekem gondolkodás, az önnek filozofálás. az ami nekem fontos, az önnek nem annyira. s fordítva. Ön belenyugodott hogy én ilyen vagyok, én meg hogy ön olyanodé hát, ez a tevékenység nem az egyetlen, ami közöttünk maradt. van ugye egy no-nonszensz része is, ahol én itt élek, ön ott. ahol én itt dolgozom, ön meg ott. viszonylag önállóan, s egyedül. S vannak ennek eredményei, nem kis számban. aztán meg itt van ez az örökös családi bonyodalom, amiből ráadásul egy fillér nem születik, inkább az ellenkezője. s amit fenn kell tartani, el kell intézni, minden más mellett. s ami, elég rendesen le is szívja az embert. Mint mikor az ember a leveleket szaggatja az akácfa ágról, - szeret-nemszeretem - úgy változik itt naponta hogy mi lesz. ezzel a barom nővel. jelen pillanatban azt sem tudom, fog e valamit fizetni erre a hétre. miközben pontosan tudom, otthon kellene pénz. költözködés, autóproblémák, miegymás. de, ugye, mindemellett én írok, törődök, mert ugye ebben ez a lényeg. van erre kapacitásom. S persze okosak vagyunk, s megértjük, mindent megértünk, de ettől még ez a különbség még itt marad. s halál komolyan mondom, hogy ezt nem azért mondom, hogy megszüntessem azokat a komoly, nagyon valós, haladós, gyakorlati, s mindennapi tevékenységet, amit kis hangyaként folytat, s ami minden jel szerint jót tesz önnek. de még ennél is több: nyilvánvalóan nekem is "hasznom" van ebből, meg a család is profitál belőle. gyakorlati, erkölcsi haszna is van. minden nehézség ellenére összetartja a családot, csak

ön által megoldható feladatokat elvégez, nem is tudom, mi lenne velünk nélküle. ezek tények. Néha totálisan elérzékenyülök, büszkeség és elégedettség önt el, hogy milyen jó team vagyunk mi ketten. Ily módon tehát, az a kis elégedetlenség, ami keletkezik bennem, elhanyagolható. Most is csupa jó hírt mondott, örülök neki, minden oké.valami kis lóvé most is lesz, pontosan nem tudom mennyi. ez a költözés kicsit bezavart, de majd ez is elmúlik, s akkor jó lesz. ha jobban sikerül belemennem az új melóba, minden jóra fordul. valójában ma fogom elkezdeni. mértéktartó bizakodás szerint, ez azt jelenti, hogy jövő hétvégére már jobb lesz.na, ennyit erről, ez még nekem is fárasztó.

Jack

Gyémánt, lm A jó ember dicsérete:

1964 év tavasza.

Két dolog határozta meg - minden más mellett - a szilaj ifjúságom: az egyik, hogy "villanykicsapás" miatt kirúgtak az Istvántéri Általános Iskolából, meg az új sportöltöltöny (barnás zakó, sötét krémszínű nadrággal) s egy vadiúj hegyesorrú, bőr cipő, kopogó sarkkal. Ez volt életem első új ruhája, amit szegény, proletár anyám nagy zsenin időzítve, bedobott az életembe. Mert hogy igencsak finom sejtelem keletkezett bennem a kinti világ kegyetlen álnokságával kapcsolatban, ami jövő majd vár ránk, próbálkozó gyerekhadra, amelynek bűnbakjává tettek, engem, aki bátor, belül szép, ártatlan volt, s jót akart. Láttam én a sötét felhők közeledtét, de új öltönyömmel sikerült megálljt parancsolni nekik, valahol még mindig ragyogó egem napos kékségében. S persze ott volt a tárgyát kereső pubertás serkenés, jóanyám alkoholba áztatott keresztes harca az értelmesebb létért, meg a jobb sorsú barátaim életének lehetséges példája, utak, amik majd Budafokról valahova vezetnek. S ez a növényi egyensúly működött, ahogy egyenes háttal, kezemben iskolai aktatáskámmal nekivágtam az iskolához vezető kaptatónak. Egy utcányira Budafok szívétől, a főtértől, amit akkor "Jata"-nak hívtak, volt persze rendes neve is, hogy egy régi parasztvezéré, hogy valami régi komcsi főemberé, - bukkantam ki, igencsak proli házunk utcára néző szoba konyhájából, ami azért jelentett valamit. Otthonosan átvágtam a téren, ami még mindig tele volt az esti vagányok szolipszizmusával, s nekivágtam a mindig jobban táguló panorámát nyújtó lépcsőknek, ami az erődként magasodó Árpádutcai Általános Iskolához vezetett. Az idős, művelt, diktatúrákat túlélő polgárasszony igazgató megértően és kedvesen fogadott. Látott ő már nagyobb letaszítottokat is, gondolom. Igy aztán jó volt oda menni. S itt meg is állt volna a dolog, vagy ki tudja milyen más irányt vesz fel, ha külföldre lógás vagy illegálisan meghosszabbított maradás jogos kommunista konzervatívizmusával nem ítélnek tanításra egy fiatal festőművészt, akit Gyémánt Lászlónak hívnak...Aztán, évtizedek múltán, immáron ősz szakállal, a modern fővárosi repterünkön, megint útban Amerikába,

kezembe akadt egy cikk, ahol ez az ember, mintegy az öröklétben, magasan karcsúan, egy fényképről nézett vissza rám. S ez állt a cikkben:"... - Az ősz mester(aki egyébként tényleg ősz és tényleg mester, csak éppen ezt a szóösszetételt nem lehet rá alkalmazni, jól karbantartott gyermeki énje okán) "... S ez a cikk ott van kis polcomon, a rötyivel szemben, s most már ki tudja hányadszor újra és újra végig olvasom, nézem a képet, elhanyagolom sürgős teendőim, s életem Louvre-jóban bolyongva emlékezem, felmérni igyekezvén, a hatás jelentőségét. Rajz óra volt. Ültünk a padban, s a sok, megszokott, utca-ember tanár helyett, egy kétméteres, hosszú lobogó hajú, nagyszakállú ifjú csörtetett be, félretolta az asztalt, az osztálynaplót, s elkezdett mesélni, valamiről, amiről soha senki sem hallott. Van Gogh-ról, Gougein-ről, meg a Cézanne-ról. “Volt egyszer egy nagy forradalom, s három nagy forradalmár, akik gyökerestől megváltoztatták az addigi világ képét, úgy hívtak őket, hogy posztimpresszionista festők"...S ha ez nem lett volna elég, kivitt bennünket, mint egy Csokonai Budafok akropoliszi távlatába, ragyogó arccal körbemutatott, s ezt mondta: "tessék kérem, itt van, lehet rajzolni". S én - mondanom se kell, nagyon béna voltam. Soha nem gondoltam, hogy odakünn van valami érdemleges ábrázolni való, egyéb, mint saját benső, kavargó pszichózisom. De nem volt mit tenni. S rajzoltam én csámpás tetőket, görbegurba utcákat, a távolban a Duna odavetett fátylát, s rettentően szégyenkezve, a fölem hajoló őrülttől megkérdeztem: "Ugye nagyon rossz, tanárbácsi? “Mintha egy hirtelen felhő vonult volna át arca egén, aztán soha addig nem látott őszinte csodálkozással, teljes és egész életre szólóan ezt mondta: - Miért lenne rossz, szerintem nagyon is jó, s te így látod, nem? csak bátran folytasd tovább! “Olcsó poén, de igaz...Az én egyik drága emberem...A Jóisten éltesse soká.

Jack

A birtoklás érteleme, lb

"kognitív disszonancia".

ez a kifejezés azóta is foglalkoztat, mert olyan jó, kis tömör...Arról szól ugyanis, hogy az érzékelt valóság, meg az arról alkotott, benső kép között mekkora a hézag. ellentmondás, stb., végül is erről van szó. Valaki, mindjárt az elején, baromi bölcsen, naná, netán már az óvodában - kiállhat az utcasarokra, s fennhangon hirdetheti, hogy hülyének lenni a legjobb, mert akkor ahhoz semmi sem kell.kis buddhista. S az ember eltűnődik, hogy honnan tudja? Tényleg tudja? Én millió és millió dolgot onnan tudok, hogy "empirikusan" összevissza baszogattam. legyen az egy nő, egy karburátor, egy ember gyereke…Apriori, ahogy Kant bácsi mondaná. szóval, mielőtt megtapasztalná. énbennem komolykétségek vannak efelől.(én, minden egyes dologról, tárgyról, eseményről el tudom mondani, hogy nekem az mért volt, van és lett...)s azokra gondolok, akiknek mindig volt házuk, meg autójuk, meg rendes ruhájuk, meg finom kis kajákat ettek, meg csak

úgy kijárták a szomszédban lévő isit, meg azokra, akiknek korán elkezdett hullani a foguk, akik elvetéltek, akiknek egy vers, egy festmény, egy zenemű csak hókuszpókusz volt, s így tovább. szerencsére ezek a végletek ritkásabbak. a többség az valami köztes állapotban leledzik. az eredendő badarságot fenntartani, hááát, nekem komoly problémám van ezzel. hogy tud valaki "már előre" s folyamatosan nem vágyni semmire. a nyilvánvaló s egyre agresszívabb hézagjával mit tud kezdeni? vagy: hogy tudja magát mesterségesen hülyének tartani - azaz bedumálni magának, hogy na, csak semmi vágyakozás, az a "boldogtalanság forrása", s minden jó. minden, mindig jó, így ahogy van...A hézag, vagy gap, ez egy komplexebb szó, még ha angol is, - jelentősége sokkal mélyebb, mintsem hogy az ember felszínesen gondolná...Azt az ember egyaránt akarja külső, meg benső okokból megszüntetni. a külső okok elég egyszerűek: vagy a megélhető lehetőségek skáláját növelik, vagy egyszerűen csak praktikumok, vagy szociális bizonyítékai a másokhoz viszonyított normálisságnak. El lehet ezeken is gondolkodni, elég sok érv szól mellettük. Viszont a mások oldalon ott van az a benső világ, amit az ember - szerintem mindenki, azokon a szimbólumokon keresztül képes megélni, amiket tárgyak, helyzetek, viszonyok, szituációk elérésével képes csak. gondoljuk itt a ruhára, például. mindenki ismeri, hogy mi történik. az ember vesz egy ruhát, fölveszi, belenéz a tükörbe, s azt gondolja: "na, ez az, most már az vagyok, akinek kellene lennem". pontosítja a képet magáról. persze, ez csalódás is lehet. sokféle megoldás van. van aki nem is néz a tükörbe, sőt nem is baszkódik más ruhákkal, mert eldöntötte, hogy ő ez, dartvader, vagy Hófehérke. vagy valami a kettő közt. hamupipőke. vagy traktoros...de a többség, az újabb és újabb lehetőségeket ad magának, amikor néhány hónap múlva döbbenten érzékeli, hogy az addig herceginek számító gönc, az milyen nevetséges. riadtan dobja libaságról, eladja, elégeti, eldugja, s fölvesz egy másikat, s megkönnyebbül. ez az ember, keresi önmagát. lehetőséget akar teremteni, hogy megtalálja önmagát. az embernek egy ilyen gyógyíthatatlan szomja van arra, hogy önmagát önmagában, vagy másokkal valamilyen szituban lássa, láthassa. s ehhez ruhát, autót, bárt, büfékocsit, campinget, múzeumot, futott irodát, órásműhelyt, pódiumot, vagy a természet valami ölebét keresi, s találja. s még egyszer: van aki semmi ilyent nem tesz, van aki ügyesen vagy ügyetlenül válogat, s van aki mindent akar. s minden hiedelemmel ellentétben, van itt egy lista, ami az általános emberitől, a rám vonatkozó specialitásig terjed. Először is két szféra van: az egyik a magán szféra, a másik a közösségi szféra...A magánszférába az ember vágyik úgy elvont, mint konkrét dolgokra. magán időre, magán tapasztalatra, magán élvezetre, magán búbánatra, magáncsöndre, magán regenerálódásra, s így tovább. meg magántárgyakra, amikről mindről majd kiderül, hogy mire jók, s mire nem, s ő most már tudja. netán, már nem is érdekli többé, de lehet fetisizálnia kell élete végéig, mert valami még mindig bizonytalan önmagában, s ezt erősítenie kell. kell hogy legyen egy puskája, egy jó csukája, egy kirívó, egy domináns, egy attraktív, vagy netán egy dohos láda mélyén lévő erekjéje, legyen az akár egy régi zokni, amibe

ki tudja miért, olykor nagyot beleszippant. de megint, s újra. mire jó ez az egész? mire jó, ha nem arra, hogy ott belül, az én mentális jólétem ápoljam, ébren, életben, bizonyosságban tartsam? S miután az ember egy olyan fajta lény, aki ennél is nagyobb absztrakciókra képes, hajlama van ennek kitágítására, netán még önnön jogos érdeke visszaszorítása árán is, s elkezd mások dolgaiban is utazni. lehetnek azok az erdő mező kis állatai, folyók és tavak, azok halai, óvodások étrendje, vonatok menetrendje, utak állapota, gyermekei, szülei, rokonai, hamarjai, vallási közössége, rajongói vagy ellenségei viszonya, valami, - mert az embernek szüksége van épelméje fenntartására. szüksége van visszajelzésekre, hogy ő egyáltalán van, hogy ő tud, és képes valamire, hogy hasznos, sok esetben hogy igenis jó, meg egyáltalán. S mindezek után, ezzel a közel sem teljes felsorolással is már lehet látni, hogy itt valami elkerülhetetlen kihívás van bedobóval, mindjárt, mikor az ember az első pillantását veti a fényre, aztán ahol minden feje tetején áll (lehetne úgy is hagyni, hát persze, de azért mégiscsak megfordítjuk, mindannyian, nem?), enni is kéne, szóval hol az emlő,(vagy valami hasonló), ha nincs bundácskám, elég fincsi, hogy betakarnak, meg ram mosolyognak, meg megdicsérnek, meg szerzek, meg kapok, meg adok, meg mind a többi, végeérhetetlen faszság.s a legtöbb ember arra törekszik, hogy ne legyen hézag. hogy a megélt, szerzett, tapasztalt világgal kitöltse azt az igényt, amire ítélve s elrendelve vagyunk, már a mama pocijában is. kihuppanva, jajj, meg még mennyire! meg naná! Nem pénzről, nem tárgyakról, nem vagyonról, nem elnöki tisztről, nem díjakról, még csak nem is szerelemről van itt szó. antológiáról van szó. arról van szó, hogy egy távcsővel, egy tévével, egy kamerával, egy szemüveggel, egy napszemüveggel is - mindent megtegyek, hogy lássam a világot...Arról van szó, hogy minden ízt, az epertől az unikumig betöltsek a pofámba. arról van szó, hogy hangokat halljak: madárcsiripelést, ami nyugalom és béke, kutyaugatást, ami egy széles skála: a madácsicsergéshez hasonló, mondjuk éjszaka, mikor ezek a dögök a régi szép időkre emlékeznek, vagy veszélyhelyzetre, amit nekem föl kell fognom. hangokat, amik megfogalmazzák azt a mindig csavarodó elme és lélekállapotot, ami bennem egy templomi ének, egy szonáta, egy blues, egy Statisfaction vagy No-Statisfaction. (I can get no..., GETNO!) (s milyen érdekes ugye: itt volt ez a szám. s emlékszem, pontosan emlékszem, mikor a budafoki kitörőnél vártam hogy a Rózsavölgyből a 42-és, vagy amarról a 4-és vagy hatos tuja felbukkanjon, süvítő szél, ragyogó napsütés, s valahol megszólalt, ki-be mentvel az éter hullámain a szám. s egy mukkot nem értettem belőle. de pontosan tudtam, hogy a Jáger miről énekel, s doboltam a lábammal, és a hideg futkározott a hátamon, s libabőrös lett mindenem, s én is, kis külvárosi suttyó, én is azt gondoltam, hogy ja! meg je! meg a kurva életbe én is! nekem is! nekem sincs! - no statisfaction. getno. szóval, van amikor, amiben, nincs hézag, nincs gap..., a zene, az előadás mód, s mint később megtudtuk, a szöveg is ugyanaz, ugyan az...)tapintanom kell, hogy fölfogjam a saját anyagom, a másét, a másokét. tapintanom kell az arcom-

mal, a kisujjam hátával, az orrommal, a nyelvemmel, meg minden más részemmel. elég sokféle kis bimbóm van, nem? folytathatnám. De, nem lehet eléggé hangsúlyozni, hogy ezek az érzetek, érzékelések nem önmagukért vannak. olyan is van, de az egy más kérdés. Nem azokról beszélek, akik megakadnak kis pincsik vagy nagy lovak simogatásánál. nem azokról, akiknek egyszer és mindenkorra elég, ha a fejüket simogatják...Akik öreg cipősdobozokat, fiókokat, szelencéket, templom zugokat szagolgatnak. arról beszélek, hogy az ember, ezekkel a Kapcsolatokkal, létre hoz egy nagy benső szimfóniát, önmaga benső létét, ahol - hogy is mondjam? Az, ami kint van, meg az ami bent van, az valahogy, de fedi egymást. Vagy van az életnek valami más értelme soha már egyszer ez a baleset ért bennünket, s ide, erre a világra kerültünk?(s elkerülhetetlenek a költő szavai. tudom, én már ismételgetem ezeket évtizedek óta. soha meg-nem-tudván, értik e. de nincs mit tenni. kicsit, lehet, még mindig túlságosan absztrakt, népiesen értelmetlen, de én keménykedem: “amit szeretsz, az megmaradás a többi sáramit szeretsz azt el nem szedhetik az örökséged s igaz avagy kié ez a világ

enyém, tied, vagy az ördögé?"

(Ezra Pound .)

de, tényleg!?

Jack

A húsevésről, lb

hát, itt van, ez a világ jelenlegi állapota. s kérdezhetnénk, mi lesz ebből? mikor űzzük majd világgá ezt a felmérhetetlen baromságot, ami minden történetírás szerint itt van velünk, mióta csak az eszünket tudjuk? fehérje, ez kell nekünk, nehezen s hosszan emészthető, mert a répák, fikai rostok, borsók s babok, saláta levelek, káposzták s kukoricák emészthetetlen tömkelege, csak jön meg megy. fél óra emésztés, s az ember éhes, beleértve a tésztát is, dede. szemben, mikor, az ember fogja egy állat lábát, fölvágja kis kockákra, szeletekre, süti-főzi, s az aztán - bassza meg - eltart egy darabig. s hogy finom e? hát hogy a p.…ba ne lenne az, ha jó? minden finom, ami "jó".(az ember mást is akar, mint ...kapálni, végeérhetetlen, olyan igazságtalan, nem?) én már azon is csodálkozom, hogy már nem esszük egymást. az ember végül is egy elég nagydarab hús, nemes itt vannak az állatok, disznó, tehén, birka, jó a ló, más okból már szerencsére ritkul...s ezek a madarak, kis fejükben kis agyukkal, tétova életszemléletükkel, kis helyigényükkel, semmi vissza nem pofázás, jó immunrendszer, hát persze, régebben itt vannak, mint mi. na meg a halak, hát, azok nagyon buták, egyáltalán, van azoknak lelkük? fáj nekik valami is, vagy csak lubickoló növények a vízben? Szóval ez a protein kérdés, ami mozgat, lelkesít bennünket útszéli csárdáktól hotelok éttermeig, szegények eledelétől a nagy lakodalmakig. állítólag az emberi agynak - mint valami sakálnak, - jó sok energia kell, táplálék - úgymond. S láttam organik

rizst evő zsidókat, akik naponta hússzor ettek, egyik egy zeneszerző nő, csak képzeljük el, mi kell egy szimphonia komponálásához. van tőle zeném, s el lehet gondolkodni, hány mázsa rizs van emögött...s most olvastam a Bob Dylan életrajzából részleteket, ahol, a nagy New yorki bohémiában, egy empatikus szakács rendszeresen hamburgereket nyomott le a torkán, ami, gondolom akkortájt, még elég sok marhát tartalmazott. s melyik song? a …s itt van ez az Italy. az egyik legcivilizáltabb ország, on earth. S egy cikk-részlet, s csak - egy pillanatra gondjuk bele, nem így van ez nálunk is, szerte-széjjel a világ nagy részén? Mi a bránert is akarunk mi, édes Jézusom, megváltani a világot, de hogyan? “To not eat meat in sehol lencsés, vegetáriánus children have to bring a medical certificate "as though they were handicapped," Somaschi said. “szégyen, but, I still, love it.(nem akarok élni egy Brave New World-ben...) ja..., el kéne olvasni, Huxley, ja…je.

az ember ...csak egy cső, foton, atom, kvark, fehér veréb a londoni szmogban, abszolút nem buddhista, mint a bálnák, álnok riherongya, jóságos segnyalója önnön kultúrájának, amit magára ránt, aztán, meg túl, s meg kell élnie..., de, egy túlélő, ahogy a Faulkner Stockholmban mondta, "human, prevail..."se nem jó, se nem rossz, képtelenség ezt rendesen megragadni, hááát, túlélő. ez a jó szó.

Jack

10 07 „Kimaradok mindenből, csak a pénzem kell..., jól

Remélem, ja igen, ment a csibe. (vasárnap)

Tudom, hogy nem könnyű senkinek sem, mindenkinek megvan a maga baja, stb., de valami nagyon kemény 'elcsúsz' van itten, remélem ideiglenesen, kettőnk között. Én valami egész nap, amíg az erőm tart, mit tudom, sáros, mustos, csavaros, téglás, kulcsos, fűtéses, főzéses, macskaszaros, stb. valóságban rohangálok, teljes erőmmel azon gondolkodom, hogy a holnapi, holnaputáni, azutáni, hasonlóan földhöz-ragadt leckéket megoldjam (holnap préselés gyula és gyűri közreműködésével, mennyi, mibe, meddig, stb., aztán emlős, stb., kell 20 kiló cukor, cigi, kutya és macskakaja, szóval Léllé penny, fűtés, sáros cipőket, csizmákat, lábtörlőket, szőnyegeket és padlókat takarít?, végre mondjuk hajnalban? pénzügyi kimutatást elkészít, este pálinkással megküzd, még mindig kellene 700 tégla, másfél köbm agyag, stb...nem tudom. Telefonvonal, komputer, könyvelőcsaj, anyám?, lószar, kályhás segéderő?, konyha pakolás falbontás előtt?, ...Most 3/4 tíz, koszos vagyok, éhes is, kéne azért kicsit kómázni is, tv?, pisilni kell, fasz kivan(az Sandrát vittem a fél kilences vonathoz, átéltem az iványék ki-be rohanását, kicsit office-oztunk is, próbáltam segíteni A Sandrának a pincemenet közben gumicsizmában az elvont angol cikk megfejtésében.....)És tök rossz érzéssel gondolok rád, mert elhanyagollak, mert nem vagy itt, kimaradsz mindenből, ott ülsz egyedül, csak a pénzt próbálja kiszedni belőled a család/ház/helyzet, elbeszélünk egymás mellett, még a végén kihozod, hogy egyáltalán nem vagyok az akinek lennem kéne... az istenit...Nem tudom mivel kéne bíztatódni, én asziszem elég

kemény menet vár itt még rám egy darabig, de nem lenne ezzel baj, csak ne csinálnánk belőle azt, tudnánk örülni neki, hogy megy minden ezerrel meg minden. Nem? Nekem nincs erőm, időm, lehet kedvem sem 'filózni', totálisan el vagyok merülve a hétköznapi vagy kicsit 'emberfeletti' valóságban. Bocsánat, tényleg, Jill.

Gyakorlatiasságok, ljil⚜

hááát, kicsit el vagyok havazval itten...de minden jó, sőt. S örülök, hogy te is jól vagy, valahogy összejönnek a dolgok. Igen, amíg tudunk update-olunk, de ez úgy se fog menni örökké. ezt a gépet szinte sohasem izélgetem, még is megy...valami olyasmi van, hogy kiderül, mégiscsak én vagyok a legjobb. amikor a nagy izékbe is kitartottam, az jó volt. maradok továbbra is szorgalmas, megbízható, udvarias, figyelmes, törődő, meg profi, persze. s főnéninek kezd leesni a tantusz, mindenki egy "idiot", úgyhogy mondtam is neki, hogy ha netán tudna találni olyant, aki nem az, akkor nem kéne nekem menni, s mindenki után javítani. a magam munkája mellett. katasztrofális dolgok vannak. Heti ezerkettő, végül is ebben állapodtunk meg, s először kis is fizette. s ez jó. több is lehetne, de így a Nőről a realestatos munkájával együtt, csak tökéletes. Természetesen nem fogok nyolcvan órákat dolgozni a nőcinek, s ha szól, akkor én is fogok...plusz, tegnap fölhívott egy cuki kis nő, akinek a Borisszal is dolgoztunk, állandóan foltozgatják, merthogy valami nagy balesete volt, már azt hittem nem is él talán. hogy az egész fürdőszobáját föl kéne újítani. Namármost ez mind belső munka, ugye. s jönnek ám itt is a nagy bazdmegek, ja meg je. Érdekes ez, mikor "semmit sem csinálok", akkor mennek jól a dolgok..., mindig így van.

viszont itt van még mindig ez a költözés, azt se tudom hol áll a fejem. rengeteg pakolni való, még mindig, plusz a takarítás, plusz az átszállítás. plusz el kell vontattatnom az autódat a Mikehoz, plus nagyon sürgősen "átírni" a van a te nevedről az enyémre, s műszakiztatni, merthogy lejárt mindene. Csak ennyi. Jó lenne, ha valaki, A Sandra küldene képeket a fejleményekről, hátha valamit szeretnék korrigálni, hozzátenni valamit a kemencééhez. az alkatrészekről, meg hogy mekkora, meg mi hol lesz, hova kerül, hogy néz ki, stb. ez azt jelenti, hogy majd minden nap kellene egy vagy több kép! Tényleg nem szeretnék hatalmasat csalódni, s főleg valami kis fikai izét kapni - drága pénzzen. na ennyi most.

Jack

A kemence dicsérete (meg az építőké), ljil⚜

hááát, szeretnék gratulálni a Zolinak! szerintem ez egy remekmű, s nagyon örülök, hogy találkoztam valakivel, aki érti amit mondok. (má' megint: hogy is volt az? miért mentünk mi Palkonyára? megnézni a Lacikát? "pont akkor, pont-pont-pont". Rettentően féltem attól, hogy valaki, még úgy is, hogy én ott vagyok,

csak egyszerűen nem érti, s még jól össze is keverjük egymást, csak kuplerájt csinálva, létrehozva valami agyrémet. jó sok munkával, jó sok pénzből, jó nagy koszszal, az ellenséges véleményeknek kedvezve, meg mind a többi...minden jel szerint ennek működni kell, mert amúgy az elrendezés, a design, az csak szuper! a fűtő rész, a sütöde, az szédületes, a pad is, az ágy is. a fűtés részt nem tudom, a sütőt sem, de nehéz elképzelni, hogy ne múködjön. az összes hő arra fölfele megy, elképzelhetetlen hogy nem legyen jó. persze majd kiderül. S külön gratulálok mindenkinek, aki ezt lehetővé tette, tudom mennyi minden van emögött. azt hiszem eljutottunk oda, hogy teljes egyetértés van, ami ilyen komoly dolgokat tud produkálni. Nekünk lesz a világon a legjobb házunk! S természetesen gratulálok a fotósunknak, aki híven dokumentálja az erőmű építését, s oly kedvesen naprakészen infómmal is engem, itt a messzeségben. azért ez egy nagy kor, akárhogy is, koncentráljunk csak erre, jó ebbe élni...love you guys.

Jack

1024 Azt hiszem, egy kicsit megdicsértek..., jl

Hát elég fantasztikus dolog történik itten asziszem. Piszkosul haladunk, de nem is hanem nagyon seper tényleg szerintem elég jól meg fogja változtatni az életünket is, tényleg nagyon jó házunk van meg maga csúcs, na. Rohanok, mert meg kell néznem a zefirelli Hamlet-et, puszik,

Jill.

Kész a kemence, egy kis leltár..., ljil◎

hát, azzal az utolsó sorral - végül is minden ki lett mondva: "rohanok megnézni a Zefirelli Hamletjét". Fuck. Well-well-well. nem is tudom, de tényleg: mintha, "mindenünk lenne". először ez a Zoli egy csúcs. ha nem csúcs is . én az ilyen embereket szeretem. az, hogy amúgy "milyen", az nem érdekes. zen, s az jó. s igen, végül is - mi óv meg a rettenettől? "amit szeretsz"..., ja. Köszönöm az elismerést, jó esik, még ha olyan egyszerű is - ez az egész. Valahol nagyon szerencsés, kiválasztott vagyok. adott nekem a Jóisten lehetőséget.

először lehetőséget, hogy megszületsek,

aztán lehetőséget, hogy jól ráérezzek,

aztán lehetőséget, hogy kiválasszam a nekem valót,

aztán lehetőséget, hogy megtaláljam az utat,

aztán lehetőséget, hogy mint egy Odüsszeusz, kitarthassak benne,

aztán lehetőséget, hogy a tészta lassan összeálljon.

anélkül, hogy most leírnám, mi mit is jelent, csak próbálom felsorolni:

ugye van minekünk:

erdőnk, mezőnk, lankánk, rétünk, távlatunk, kilátásunk, nagy égünk, évszakaink, nagyon privát ezer dombunk, hajlatunk, zugunk, fáink, bokraink, madaraink, szőlőtőkék, és virágok, na meg az a sokféle füvünk..., aztán van egy nagy hálószobánk, utcára néző, nagy ággyal.....Aztán van nekünk egy kis nappalink,

telis-tele sztereóval, fotelokkal, számítógéppel, parabolás tévével, gázfűtéssel, aztán van egy fürdőszoba, amiben van egy nagy és kényelmes kád, aztán van egy kamránk, amiben több a ruha, mint ami kell, aztán van egy folyosónk, ami tele van virággal, fénnyel, távlattal, aztán vannak meleg lukak a gyerekeknek, tele kacattal, kinccsel, egy modern fürdőszoba, aztán van egy igazi füstölőnk, egy hatalmas padlásunk, egy minden szakács álma főző-sütő helyünk, egy kristályszoba amerikai konyhánk, bárpulttal, egy földből készült ősi kemencénk, ággyal egy amerikai mosodánk, amerikai szárítóval, egy magas mennyezetű nappalink, egy hatalmas ebédlőnk, egy ivó-pincénk, az ebédlőből nyílik, egy hatalmas teraszunk, szerszámos kamránk, egy hatalmas műhelyünk, amiből kilátás van egy tóra...- szóval, egy hétszobás ház, gáz, cserépkályha, kemence, füstölő, amerikai konyhával, kamrák, hatalmas üveges folyosó, mindenhol csempe, járólap, padló és parketta, három fürdőszoba, garázs, műhelyek, pincék, ólak, terasz, nagy földek...

mindenféle kocsijaink, gyépéink, szerszámaink, kameráink, hajónk, kutyáink, macskáink, csirkéink, de rengeteg edényünk, poharunk, kosaraink és dobozaink, könyveink és lemezeink, kazettáink és cédéink, és millió képünk, sok sok párnánk, és takarónk, és cipőnk, és kabátok tömkelege, s elszívónk, és két pincénk, s magas melegházunk, s agyagbányánk. S két szép gyerekünk. Iszonyú mennyiségű tapasztalatunk, tudásunk, megértésünk, toleranciánk, nyitottságunk, határozottságunk, önvédelmi képességünk, túlélési képességünk, jópár diplománk, nyelvtudásunk, végzettségünk, képességünk, meg mindenes még vége sincs. még mindig van pénzkeresési lehetőségünk, még mindig amerikai állampolgárok - is - vagyunk, cégünk is van, s haladunk.???????

Jack

a növények meg mi, ljil⚜

hát igen, hogy kéne erről írni? Olvasom ezeket a régi költőket, s úgy sajnálom őket. mit össze-vissza szenvedtek, hogy megragadják az elmondhatatlant, meg még ráadásul, amit nem is tudtak. s micsoda lendületek, micsoda erőfeszítések, hevületek, és zuhanások. amíg, aztán jött ez az Eliot, s elkezdődött a modern költészet. a modern költészet, ami már Science, a nyelv Science. amikor a sok tudás és tévedés, üres heurékákból, de mégiscsak felépült pókháló-fundamentuma a létezésnek. ahol a tudás, a nyelv végre szerszámokat tudott adni az elménk, hogy kis és nagy körökben, koncentrikus és nem koncentrikus szeletekben de végre megragadjuk az emberen kívüli világot, hogy aztán újra lebénuljunk önnön lehetetlenségünkön:

"Till human voices wake us, and we drown."

(de hát itt vagyunk mi ezzel, a lehetetlen kisérlettel, hogy fölfogjuk, megértsük, s megmagyarázzuk, nem csak a világot, hanem azt aki ezt csinálja, önnönmagunkat is. s ez nehéz, nagyon nehéz. s csak gondoljunk bele: itt vannak ezek a

"nem dolgozó" lények, a növények, aki szerteszéjjel álnak lábaikon, csimpaszkodnak, lógnak, lengenek, s az élettelenből élőt csinálnak. aztán itt vagyunk mi - igyekvő állatok, a végén az emberrel, aki az érthetetlenből értelmet próbál kovácsolni. amikor egy tárgyból, legyen az akármilyen szövet, izom, szerv rendszere, először szubjektumot, majd "objektumot" csinálunk, a világ reflekcióját, magunkat is beleértve... s mondhatnánk, ez nem is létezik, ilyen nincs...)de van.

(csak nehéz, nagyon nehéz...)

Jack

10 27 a Jill keserű levele, közvetlen a kályhaépítés után...

Próbáltalak fölhívni, csak egy-két percre, de nem vagy még otthon. Elég furcsa napjaim vannak, kicsit össze vannak csapval a hullámok a fejem fölött, kicsit ember iszonyom van, kicsit az agyamra megy még A Sandra is, kicsit keserű a szám a másik gyerek miatt, kicsit hulla vagyok és útálom ezt a kuplerájt, kicsit idegbajos vagyok a pénzügyi helyzet miatt és persze az a fő baj, hogy talán fáradtságból kifolyólag, de elég rövidtávú épp a gondolkodásom, ami sosem jó. Koszos a körmöm, füstszagú a hajam, a szobám pl olyan mintha fölrobbant volna, holnap jön az Imre? fűrészelni, de a gyulát is ide kéne csábítani egy kis széldeszkát vágni, az autókkal kellene valamit kezdeni, mérgező a pirospaprika, nincs cigim, kávé, kutyakaja, A Sandra holnap vizsgázik vezetésből és kurva sok pénzt elhord, a hajó lehet tele van vízzel? soha nem lesz rend most úgy érzem…stb., stb. Szereted ezt a litániát mi. Nem akarlak izélgetni, tényleg, meg gondolom nem hiányzik neked, de tényleg nincs senki akinek mondhatnám... Jól van, megyek aludni, hátha reggel jobb kedvem támad, hátha sikerül a csibe vizsgája, hátha....

Love, Jill.

Október 28-29 Naplórészlet (a költözés)

Már megint... Ez a negyvenhatodik? Majd megszámolom. Költözni nem jó, de ez nyilván egy közhely...A legelképesztőbb, hogy egy magányos palinak, mint ami én itt vagyok, miért kell ennyi cucc? Persze, több mint a fele az, ami meg haza. Ezeket el is vittem egy raktárba. Harminc egy dollár havonta. Viszont még így is hatalmas mennyiség maradt...A dolog persze azzal kezdődik, hogy az ember nekiáll pakolni. Nos ezt már kb. Egy hónapja folyamatosan csinálom: először is kiválogatni ami kell, meg ami kidobandó. Aztán osztályozni mi megy, mi marad. Mi kell minden nap, mi csak olykor, stb.…Aztán dobozokat szerezni, aztán ide oda hordani, aztán elvinni egy adagot a raktárba. Közben elkezdeni takarítani, mert ami jó volt úgy is, az most nem. Fürdőszobát, konyhát, hűtőt, szőnyegeket, meg minden...Aztán szerezni egy tarackot, s félig munkaidőben áthordani a másik helyre. De persze ezt megelőzte a tulajjal való találkozás, csütörtök dél-

előtt.(azért undorító ország ez...most köptem ki a kávémból egy döglött kis svábbogarat.)Szerencsére a Pat segített, nélküle megszakadtam volna. Még így is néha azt hittem föladom. Na mindegy, majd folytatom, most kell mennem dolgozni...

Egy Depardiou film után, lb Fiam,

Apa-fiú, lj

Olyan mintha legalább három ember lennék. Egyik legfontosabb tevékenységnek ősidők óta azt tartom, hogy kihámozzam, kiválogassam a lazaságot, ami a dolgokat körülveszi. Sokan azt gondolják, ez az élet sója, de régóta meg vagyok győződve, hogy ezt jobb híján hiszik, teszik. Minél bonyolultabb a helyzet, annál jobban az elemembe jövök, s kimondottan élvezem. "Élvezem", - persze, mert azért elég kimerítő tud lenni. Ugyanakkor óriási haszna is van, mert az ember elvégez egycsapásra hét léggyel. Ha még egyszer nekivág: tizennéggyel, s ha még meg tudja ismételni, - nos el lehet képzelni, mi történik...Emlékezve ezekre a dolgokra, nem csoda hát, ha teendő híján nyomorultnak érzem magam. Bizonyos dolgokra persze nincs idő: összegzésre, megfogalmazásra, - de ez főleg másoknak van, én tudjad. Kezd elég jó lenni a kégli, a munkával is jutok valamire, van egy két ötletem. Végül is ez az én "magánügyem", kár is róla túl sokat beszélni. Hadd említsek meg tehát két francia filmet. Amit itt - közben - megnéztem...Az egyik a mai napig a legjobb film, amit valaha láttam. "Mások izé", talán így lehetne fordítani. Totál anti Hollywood: egy gyáros, a szép és lökött felesége, két bodyguard, egy színésznő, s egy pincérnő totál real története. Felvetve a mai élet összes nagy problémáját, s franciásan, meg is válaszolva. De erről majd később, bővebben...A másik, a Depardieu-val, meg a valódi fiával, egy rémtörténet. Nagyon meredek...A lényege az, hogy a pasi egy nagy író. Éppen megkapja a Nobel díjat. Körülötte meg a "családja", mindenki egy jó szolga, kivéve a fiát - aki, valahol fellázadt az ellen az önzés ellen, amit valakinek a saját célja követése jelent. Magyarul, hogy vele mennyire nem törődött, ill. rosszul bánt. S a fiú elhatározza, hogy "elszámol" az apjával. Mindenért. S végig az zakatolt bennem, hogy a fenébe is, milyen ismerős story. A fonákjáról persze. Hogy én mennyire ezért nem írtam. Mert tudtam, hogy az majd mit is jelent a Körülöttem élőknek. Még akkor is, ha tudom, hogy miként a filmben ki is van domborítva, az utókort nem érdekli, ki volt a Dante, a Joyce, a Faulkner gyereke. Szóval én nem csináltam. Maradtam a családdal. "Maradtam". Maradnom kellett volna. De ehelyett, mégiscsak - valami másért - elhagytam azt. Nem művészetért, életért. Nem művészetet csináltam - sokaknak - hanem életet akartam nekünk... S a filmben ki is mondják: mindenki szeretne tökéletes lenni, de ez lehetetlen. Vagy erre, vagy arra, de a dolog kisiklik. A fiú-apa ellentét, meg amúgy is egy ősi erő, ami a világot forgatja. Szóval nem kell neki sok.... Az is ki van a filmben hangsúlyozva, hogy ez a fiú egy érzékeny, túlérzékeny fajta. Pilinszka is. S komolyan fölmerül a kérdés, hogy ezek a fiúk, ezek nem találják meg a maguk útját, mert vagy az apán, vagy az

anyán, vagy valaki máson mindig nagyon függenek. S örökre megválaszolatlan kérdés, hogy van e erre megoldás. Mert ugye az lenne a jó, ha megértené, mi van. De nem tudja, mert olyan. De hogy valakinek mennyire kell, kellene föláldozni a saját életét ezért, azért egy komoly kérdés. S főleg, mert nem csak ő-érte vagyok felelős, magamért, másokért is. De, szokásom szerint, mindig látok valami megoldást, valami köztes utat. S most is ezen gondolkodom.

Jack

Minden jó, lzs

Elnézést, tényleg, de a tököm elhagyom...De minden jó. Totál bolondokháza, de az igazság az, hogy ebben vagyok igazán elememben. Imádom, ha sok a dolog...Elköltöztem, igen, "munkaidőben". Éjjel nappal pakoltam, hordtuk, jó nagy a kupi itt, de rettenetesen élvezem a kéglit. Kb. negyede a réginek, de nekem csak pont jó. Valójában egy padlásszoba, titkos lányálmomban mindig is vágytam erre, hogy legalább carpenter Hölderlin legyek. Egy nagy szoba, egy kis konyha, meg egy kis fürdőszoba. Új szőnyeg, új festés, négy kis ablak, egy északnak, egy délnek, s kettő nyugatnak. Itt lent az előszobában van a házi mosoda, szuper. Tíz kilométerrel közelebb vagyok a melóhoz, a fő munka három saroknyira... Ami itt azért egy hatalmas dolog. S rohamoznak a kuncsaftok, a rinya mellett. A házügynöke is elcsábított, nagyon odavan értem... Veszi ő is a házakat, azokat is én fogom felújítani. S egy kis öregasszony is fölkért újítsam föl a fürdőszobáját. Költözés közben levizsgáztattam az autóm, elvontattam a Jillért, új jogsit csináltattam, polcokat és szekrényeket gyártok, hogy el tudjak pakolni, mindent átirattam: telefont, villanyt, Internetet, stb. Elméletileg dőlni kell a lének, el is kezdte, de hát ez reménytelen. Illetve hát nem az, úgy néz ki, sikerülni fog a terv, olyan középrohadtan. Eddig minden valahogy beigazolódik, mégsem vagyok olyan hülyegyerek, hm. Még mindig jó hosszú út áll előttünk. A kemence elkészült, szuper. De kellenének ajtók, ablakok, burkolások, még befejezni néhány száz dolgot, anyag, pénz A Sandra iskolájára, meg tartalék. Haza is kéne költöznöm. Jön a karácsony. De haladunk... Remélem ti jól vagytok. Mi van nem vesztek házat? Igyekezni kéne, amíg még van...Valahol Somogyban, persze.

Jack

És most (a választás másnapján), lb

A választás másnapján, amikor Amerika nekem, - örökre elveszett:

Volt egyszer egy idő, waltmeni, amikor mint egy Atlantisz, egy nagy és erős, egy vidám és virágzó világ létezett, Volt egyszer egy idő, egy távoli országban emberek finomak, megértők, s készségesek voltak - hát persze, mert megtehették, mert jólét vette körül őket, s olyan dolgokkal voltak képesek foglalkozni, mint amilyen nekünk csak félő reményünk lehetett: a Jack Londoné, a Thorton Wil-

deré, a Stainbecké, a Faulkneré, a Hamingwayé, a Bellowé, Capoteé, a Ginsbergé, a Kerouaké, s a lista közel sem teljes, amikor Amerikára fölnéztünk, Amerikába vágytunk, Amerikára büszkék voltunk, Amerika volt Amerika. S volt egyszer egy idő, mikor igaz hittel telítve, képes voltam elhagyni unott hazámat, kis pitiségeit, mert vágytam egy nagyobb, igazabb, emberi tapasztalatra. S ide jöttem, s sohasem találtam. Mintha sohasem létezett volna, vagy mintha kinyújtott kezem elől szökött volna, messzebb, messzebb. S most ott tartok, - komolyan összevetve itteni és hazai tapasztalataimat, - hogy lenézem, sajnálom, s viszolygok ettől a helytől. Volt idő, mikor úgy gondoltunk erre a népre, erre az országra, mint aki megkapta, megteremtette, a magasabb emberi lét formáját. Mint valakire, aki megkapta, s jól bánik vele, helyettem, helyettünk is, s mindannyiunkért. S ez, ha valaha is igaz volt, mára eltűnt. Ami maradt, hogy ugyan ez a nép mindent megkap, megkapott, de elbaltázta. S nem ezért, nem csupán, s csak ezért, még nagyon sok, fölsorolhatatlan okból, de ezért a jól időzített tényért, amikor a Nagy Amerikai Álom végkép szertefoszlott, mert egy katonai huntát választott meg újra az elhülyült, s elhülyített nép, de az én, valaha úgy lenézett, úgy lesajnált, úgy megcsömörlött kis országom, bejelentette, ez volt a Nagy Bukás másnapjának utolsó szenzációs híre: hogy Magyarosság kivonja katonáit Irakból. S még egyszer: nem csak ezért, hanem mindazért az emberségért, őszinteségért, gyarlóságért, amiben mi, minden nyomorunk ezer éve ellenére, de mégis kitartunk - s megmaradunk, rendes, normális embereknek. S immáron többé már nem "amerikaiságimra", hanem magyarságomra vagyok büszke...A legkisebb kétely nélkül, tiszta szívvel, s őszinte szeretettel, s megértéssel.(mert - "oly korban éltem én...")

Jack

nincs eldöntve, ljil⚜

Cicusom,

Mindig, mikor meséled a kalácssütést, babfejtés, s társait, azt gondolom, hogy na végre, pihen az én tyúkocskám. S gondolom is mondom is, hogy ilyeneket csináljál, semmi vészhelyzet, meg ilyenek. A régi képlet, hogy "mindenki csinálja a maga dolgát" végül is működik: A Sandra is, a Borisz is, én is teszem. Persze totál gond nélkül, olyan nincs, de mint már annyiszor megegyeztünk, lehet erről azt is gondolni, hogy "még jó van kivel törődni". Bármennyire hihetetlen, s közelről másképp néz ki, én mindig azt gondolom, haladunk. Dolgok nem olyanok, mint egy éve, egy hónapja, stb. Szóval valahogy úgy néz ki, hogy a száz komoly és nehéz dologból egyszer-csak ötven, aztán harminc, aztán húsz, stb. marad. S itt van ez a cég ügy. Egyszerre gondolom, mi mást tudok csinálni? hogy pihenned, lazítanod kéne, "mással törődni", magaddal törődni, "semmivel sem törődni", de te is tudod, én is tudom, hogy az nem úgy van. Ennek a dolognak még utána kéne menni, mert addig úgy sem lesz nyugtunk. Függetlenül attól, hogy

ez fontos, vagy nem. Mert még igazából azt sem tudjuk. Egyik oldalon ott van a feltételezhető helyesen és időben felfogott érdek, a másik oldalon, meg szerintem, ez egy nagy segítség lenne annak a lökött fiunknak. Lehet föl sem fogja, - most, de mégis. Befektetés, s lehet pont az a jó benne, hogy ebbe nem is tud belekötni. Ez valami olyasmi, amiben alkalom van a segítségre...Azt meg ugye kár lenne tagadni, hogy ennek a kilógott seggnek szüksége van erre. nem? S minél előbb elintézzük, elintézed! annál jobb. S ennek semmi köze ahhoz, hogy te mit csinálsz, egyébként. A régi, gyerekes kérdésfelvetés, hogy "akkor én semmit nem csinálok jól, akkor én szar vagyok, akkor én idióta vagyok", stb. ez csak szimplán nem jó, s igaztalan a helyes kérdésfelvetés az lenne: "mi van, nem csinálok eleget? vagy: mi van, nem azokat kéne csinálnom? S igen, itt lehet vitatkozni. Tudom, hogy ez kegyetlen és kényes kérdés. Mert ugye azt kéne mondani, hogy babfejtés helyett céget intézz. Ez meg elég meredek. Nem tudom. Ez megint valami, amit neked kell eldöntened. Ha tényleg úgy érzed, hogy ettől felborulsz, kiakadsz, ez neked sok, akkor ne csináld. De vagy az egyik, vagy a másik. Egyszerre ne akarjuk jól érezni magunkat attól hogy ezzel nem foglalkozunk, de szenvedünk a gondolatától. Vagy megoldjuk, de rámegy a jódógunk. Csináljuk meg, s örüljünk neki agy felejtsük el, úgy ahogy van...A bajt abban látom, hogy ez magától nem szűnik meg. Mind két esetben kell rá gondolni, kell vele foglalkozni, s valójába a megoldás, az attól függ, hogy ennek mi a mértéke. Ha sokat foglalkozik valaki vele, akkor jó megoldás, ha keveset, akkor köztes megoldás. Ha semmit, akkor fuck top megoldás. Ez van. Nekem harminc ilyen "céges ügyem" van, jelen pillanatban folyamatban. Ami persze neked nem jelent semmit, amihez szerencsére semmi közöd. Csak mondom, van ilyen. S azért ez nincs eldöntve, még mindig! hogy akkor te csak ennyit, vagy annyit tudsz csinálni, mert te ilyen, vagy olyan vagy!

Nem? Think. Love

Jack

11 06„Keleti munkanélküliek kuplerája”, jill

Hát kicsit , nekem, 'bolondokházás' helyzetek, tegnap a mama haza a korházból, A Sandra a nyolcas vonattal Sopronból... Gondoltam elmegyek megnézni a mamát meg az évivel beszélni a bejárónőt, nagy rohanásos fölmosások meg mik után arra érek a hegyre, hogy a mama hulla sápadtan és soványan az hugi pelenkák döntögetése kapcsán meglehetős vörös fejjel, az Adélka gömbölyűen és okoskodva keresi a mam pénzét, amit megkapott? a kórházban de nincs meg. Kb. egy óra baszkodat, telefonálgatás után kiderült, hogy mégsem adták neki oda, az évinek kellett volna fölvenni, mindegy. Közben nyolc óra, leaz állomásra, gerencsér család jéger nevű italba fúlva, az évivel séta a hideg mólón, mit mondjon ma a nőnek, ki, mennyi, stb... Végül még A Sandra is benyomott két felest, az András

kissé beszédképtelen állapotban kolbászt eve és rtl tv-t nézve, a gerencsér gyermekek helyi diszkóba készülve, mi hulla éhesen és lefáradva fél tíz körül haza húztunk Kötcsére. Most aztán éppen kiderült, hogy a nő visszamondta a témát, az hugi kemény fejfájással küzd, A Sandra idegbajosan eldugott pénzt keres és penészeket meg bogarakat talál a szobájában, a könyvelő csaj, aki elsőre azt mondta, hogy ha A Sandra odamegy őhozzá és rászán egy órát, hogy átvegye a cuccot akkor odaadja, de most épp írt egy újabb e-mailt, hogy akkor, ha aláírok egy lemondó, felmentő nyilatkozatot, hogy semmi követelésem őfelé... Közben az éviéknek van valami nagy fasz könyvelőjük, kaposvári, aki kihozza nekik, hogy izi és aszonta az hugi, hogy meg lehetne vele beszélni, hogy nézze át a cuccot (pénzért) persze és mondja meg, hogy mi a szar van... Picit most lehet hülye vagyok, de gyanús a könyvelő csaj is, hogy vagy béna vagy fasz tudja (közben ugye a mihalics barátnője), mert az utóbbi hetek eseménye az volt, hogy pl. aláírta a nevemet valami változás bejelentőn az apeh felé a megkérdezésem nélkül, azonkívül kurva sok pénzt fizetünk már jó ideje, ami laikusnak kicsit faszságnak tűnik, azonkívül jött egy kimutatás az apehtól, hogy egy halom túlfizetés van, amire azt mondta a csaj, hogy ez nem valóságos pénz, de kurvára nem értem az egészet, szóval jó nagy káosz. Mindegy nem igazán tudom most épp mit csináljak, de majd kitalálok valamit, megyek megnézem a nyanya bogarait...Ráadásul még mindig az agyamra megy ez a francos komputer is, mert állandó önálló töltögetésbe van és egyáltalán nem találok időt arra, hogy vele töltsem az életemet. Na mindegy, süt a nap igaz hogy j hideg moszkvai szél fúj, A Sandrának amúgy mindenféle dolgozatokat kéne írni azonnal és mindjárt megy el és nem is jön haza egy darabig, kicsit bonyolult az élet, de zajlik...Pusz,

Jill.

Ki kell ezt söpörni, honey, az én válaszom, ljil⚜

valami hasonló címet lehetne ennek adni. egy csomó nő, ahol az öreg pénzét keresik...

mindenki nagyon bizi - s nehezen megfogalmazható, hogy mit csinálnak...fantomcégek, rengeteg kiadással, fejfájással. gyerekek, akiknek annyi baja van. Egy beteg asszony, több beteg asszony...falusi környezet, elveszett egzisztenciák, alkoholista rokonok, a moszkvai fagyos szelekben. Bulgakovos szín, üzletmenetből kiábrándult ifjú, csaló könyvelő, vérszívó állami apparátus, kafkás kibogozhatatlan rafinériák... hát 'bazmeg. valahogy ki kell ezt a kuplerájt söpörnünk, honey.

Jack

Szimfonikus zenekar, lb

hát igen, fenébe is. vasárnap, hulla fáradtan az őrlő és elidegenítő robottól, kicsit korábban hazajöttem, s bekapcsoltam a tévét. semmire se számítva, persze.

S egy szimfonikus zenekart láttam. vagy kétszáz ember. nők, férfiak, fiatalok, öregek. zenéltek. S ami oly nyilvánvaló volt, hogy ezek az emberek jönnek a világ minden zegéből-zugából, a lehetséges legjobban összekutyult genetikával, ősökkel, meg minden. kicsi-nagy, kövér-sovány, hosszúkás-kerek-kocka fejű, ahány annyiféle.mindegyik egy test, mindegyik egy lélek, mindegyik egy individuum, s mindegyik tartozik valahova - a zenekaron kívül is. s ezt mind, ugye, nem tudjuk. Csak egy embert látunk, aki ott valami ismert, vagy totálisan elvarázsolt hangszeren játszik. De, ami látszik, az az, hogy ez az ember, így, vagy úgy, a lehető legszebbet csinálja magából. Bassza meg. Miért van az, hogy nem mindannyiunknak van elég esze?

Jack

A Borisz viselt dolgai: végrehajtó, szülőmegtagadás, na meg a pénzek, jill

Nagy számolgatás után a következő végeredmény, kellene még 1400 dollár nekem és kb. 900 dollár a hónapra még, azaz november végéig. Ha elhiszi akkor ennyi, ha kétségei vannak akkor esetleg próbálom magyarázni. Nem csalok, nem lopok, nem költekezek, A Sandra sem…Nem tudom mit mondjak...Amúgy eső, megvolt a mai kis kelet európai történetem is, egy végrehajtó állt a kapuban, mikor telefonáltál, aki közölte, hogy 91 ezer forintos ara bt tartozás ügyben szeretne eljárni. Elég hosszasan álltam vele a kapuban a jó hideg szélben és enyhe idegrohamot kaptam. le se tudom írni mi ment végbe bennem. Aztán fölhívtam a könyvelő sajt, aztán lementem a tanácsra, aztán kiderült, hogy hülyeség az egész. Abnormális történet...Abnormális ország. Még loholtam pár kört, végül még a kisfiam is elküldött a búsba, hogy ne hívogassam, te meg ne irkálj neki. Jól esett. Próbáltam megnézni a más hangok, más szobák című filmet, de nem tudtam rendesen figyelni. Hát ennyi, egy jó kis hétfő, mindegy, biztos lesz ez még máshogy is.Viszont jó meleg van, nagyjából behordtam a virágokat és használtam a lábmasszírfürdő izit, elég jó volt. Puszik, love, kitartás. Vigyázz magadra.

Jill.

Reagálásom a Borisz viselkedésére, ljil⚜

ez volt a két levél a Borisznak: most tudtam meg, hogy ez az új címedé is a két levelet, amit legutóbb neked írtam...Az elsőt, azt néhány héttel ezelőtt, a másodikat most, nov. 7-én. 1.

Fiam,

ha azt gondolod, hogy bármilyen konspiráció folyik részünkről ellened, az nem igaz. Szeretünk téged.

Apa

2.

hát igen, fenébe is...Az irigylésre méltó kamarazenészek. Vasárnap, hulla fáradtan az őrlő és elidegenítő robottól, kicsit korábban hazajöttem, s bekapcsoltam a tévét. semmire se számítva, persze. S egy szimfonikus zenekart láttam. vagy kétszáz ember. nők, férfiak, fiatalok, öregek. zenéltek. S ami oly nyilvánvaló volt, hogy ezek az emberek jönnek a világ minden zegéből-zugából, a lehetséges legjobban összekutyult genetikával, ősökkel, meg minden. kicsi-nagy, kövér-sovány, hosszúkás-kerek-kocka fejű, ahány annyiféle.mindegyik egy test, mindegyik egy lélek, mindegyik egy individuum, s mindegyik tartozik valahova - a zenekaron kívül is. s ezt mind, ugye, nem tudjuk. Csak egy embert látunk, aki ott valami ismert, vagy totálisan elvarázsolt hangszeren játszik. De, ami látszik, az az, hogy ez az ember, így, vagy úgy, a lehető legszebbet csinálja magából. Bassza meg. Miért van az, hogy nem mindannyiunknak van elég esze? Nos, mérlegelve a körülményeket, megint csak ott tartunk, hogy ez a gyerek nem komplett. Szeretetnyilatkozat, adóságfizetés, kapcsolatfelvevési kísérlet, s megint ez a reakció...Kevés hija volt, hogy nem írjak valami nagyon durvát neki, de nem tettem. Valahogy úgy képzelem, hogy mindennek van valami "oka". Nem véletlen, hogy ezt gondolja, így érez. El tudok képzelni egy skálát, amin az értelmestől a mélylélektani legsötétebb burka felé sok minden lehet. Az, hogy valaki valami nagyon elvont, elszállt, mikroszkopikus okból, okokból levezetett filozófiával, vagy alkímiával antiszociális, szado-mazohista, ez csak nem jó. Őszintén megmondva, én nemhogy az életben nem találkoztam ilyen emberrel, ilyen sötéttel, de hirtelen még irodalmi példát sem tudok felhozni, pedig olyan biztos van. De azokról meg mindig azt hittük, hogy azok nem mink vagyunk, mink olyanok soha nem leszünk. Nos, életem talán legnagyobb meglepetése, döbbenete, hogy pont az én fiam lett egy ilyen kis monster. S persze, nagyon sajnálom, de azt a luxust nem engedhetem meg magamnak, hogy bármilyen formában áldozata legyek ennek. Lényegében annyit szeretnék elérni, hogy megtegyük a megfelelő óvintézkedéseket, hogy bajt ne tudjon okozni. Amíg ez a viselkedése nem változik meg, én sajnos képtelen vagyok normális reakcióra, ezért azt gondolom, hogy a legjobb hallgatni, várni, s reménykedni. Nyilvánvalóan vannak normális dolgai, másképp már börtönben lenne. De úgy látom, hogy a jó meg a rossz versenyfutásában, jelen pillanatban az első, az hátrányban van.

Jack

11 10 04 „Negyven fölött a bajok”, jill

Hát igen, elég meredek a gyermek, de ahogy mondja, nem sok szart tudunk csinálni, mint várni, vagy úgyis az ember előbb-utóbb újra próbálkozik, mármint a mi fajtánk. Azt mondta a Janó egyszer, valami derékfájásra vagy mire, hogy negyven után egy csomó olyan történik, ami eddig nem volt. Valahogy talán ez, ha az ember nem akarja saját magát 'leszarni'. Persze kicsit homokba fej dolog ez,

de hát valahogy önvédeni muszáj, nem. Mindenesetre az ember azt gondolta, hogy ő nem fog beteg lenni, hogy nem lesznek örökösödési vitái, nem fogja az anyját 'bedugni', nem 'múlik el' a szerelem, nem fogja a gyereke 'utalni' , nem lesz hulla magányos, nem veszti el a lendületét, lelkesedését, nem felejt el örülni, nem felejt el 'leülni', nem kezd el hasonlítani az őseire, nem fog megöregedni, fizikai tüneteket produkálni... Na jó, lehet bennem is van valami papos, jól tudok litániázni...Ma nincs hó, de jó hideg szél, délután el akarok menni Siófokra könyvtárba, meg benzin a Ricsinek, meg virágföld, meg franc tudja. Tegnap átjött a fritz, hozott pizzát, cuki volt, kicsit eldadogtunk itten. Elég korán lefeküdtem, mintha kerülgetne valami nátha, de az is lehet agyilag búg a fülem, kong a fejem? Jó nagy füstöt sikerült csinálnom reggel a kemencével, pedig volt parázs is, lehet még gyakorolni...Az jutott eszembe, hogy a Lénárt házában vannak fasza régimódi radiátorok, a Gyulusnak meg valami szivattyú...?Hát ilyenek, nem túl magasröptű, hátha a könyvtár segít rajtam? Na pusz meg minden, te elég seper vagy, nélküled azért már lehet rég 'nem lennék', ennyire se. Love,

Jill.

„Dolgozni akartam", lilás

ezt a levelet küldtem a Borisznak.

tegnap fölhívtam, s megpróbáltam beszélni vele, amikor is azt kérdezte, rettentő fölháborodottan, hogy emlékszem e, hogy váltunk mi el utoljára Kötcsén. aztán rámtette a telefont.

Jack

Borisz, igen, emlékszem, hogy váltunk el. Dolgozni akartam, azon, amit helyesnek tartok. S miután elég határozottan közöltek, hogy nem értesz egyet, azt gondoltam, legjobb ha arra az időre nem vagy ott. De ennyisé gyűlölet, se más negatív és személyes érzés, gondolat nincs bennem irántad. Segíteni szeretnék, mint ahogy az anyád és a húgod is. S nem kiemelten valaki érdekében, mindanyiunkéban.Ha hagyod. S nem gyűlölködsz ellenünk.

Apa

11 12 Elvannak a lányok, jl

Tök érdekes kulturális vita műsort láttam az előbb, a para kovács és hasonló őrült manusok, teljes formabontás meg minden, jó volt...Előtte nagy tökölés után nekiálltunk megnézni egy videót amiről végül kiderült, hogy nincs meg a vége. Előtte meg rendezgettük a kazettákat, előtte meg kajáltunk meg telefonált a Zsuzsa. Előtte meg Siófokon kevertünk, elég érdekes volt, a gyulát is vittük, tiszta agyament az ürge, nagy kínlódások után vettünk a csibének egy nyakláncot meg fülbevalót (bizsu) ajándékba, meg egy cipőt, mert kell, meg könyvtár meg kis

bolt... Végülis egész vidám volt az egész...Az andi hazament a szüleihez, nem találkozott a Borisszal és elég bizin hangzott, majd beszélünk mondta... Mindegy, te mondtad nem lehet rángatni embereket, meg egyáltalán, valami 'terv' körvonalazódik megint a fejemben, majd elmesélem...Valahogy majd lesz valami, franc tudja. Holnap jön valami hideg megen, meg a Gyuszi a borozást befejezni, meg még virágokat is kéne, meg a fene tudja mit. Pihenni is. Gondolom A Sandrának is vannak ügyei. Na majd reggel, ha lesz egy kis időm mielőtt nekiállok a darálómnak... Puszik, nyugi, love you,

Jill.

EGY PÉNTEK AMERIKÁBAN, MICKE, MARGARET, TIFFANY, PET

7.00 VÁSÁRLÁS

7.30

megérkezem a házhoz, amire sürgősségi elsőbbséget hirdetett Főnénim, - azonnal be kell rakni az bármely nyílásnál jóval nagyobb plasztik zuhanyfülkét. kulcsom nincs, odaadtam az egyik munkásnak, aki késik. azt ajtóban egy tubus szilikon, egy sárga filctollal aláhúzott használati utasítással letakarva, ami arról beszél, hogyan kell darabokra szedni egy nagy, duplaszárnyú csúszó ajtót. s amit jól tudok... megkerülöm az épületet, a hátsó ajtó szélesre tárva. szerszámok, kezdem szétszedni. nehéz is, bonyolult is, meg minden.

8.10

megérkezik a brigádom, mindannyian trailer park lakók: egy barnamedvére emlékeztető, negyvenéves, a felcsapó napalgáztól, üvegessé hűlt szemektől, fa-ágakra szétszóródott hullák látványától örökre kiakadt tekintetű háborús veterán, egy huszonkétéves Tiffany nevű szétzilált, tüdőbajosra soványodott leányzó, meg egy hidrogénezett hajú, prostitútanyás, egyszálbél kamaszgyerek, olyan tizenkilenc körül.

Mike, a leszázalékolt barnamedve tudja mi a hézag, berohan, utasításokat ad, én csak tegyem a dolgom, s nekiáll nagykalapáccsal szétverni egy hatalmas üvegablakot. hogy majd azon keresztül hozzuk be a zuhanyfülkét. megvannak az új ablakok is, de ez most nem terveztem, másik munkákat kéne csinálni. de belátom, ez a jobbik megoldás, az is ránk vár, két legyet egy csapásra. visszacsinálom a csúszó ajtót, s segítek a szétszedésben. nem a szétverésben...

9. 00

megszólal a telefonom, Margitka. balesetbe lesántult 62 éves kis öregasszony, aki a biztosításból kapott tetemes lóvén vett legújabb kis sport Mercijét vezeti. totál elhatározta, hogy most aztán végre aranyoska lesz. hogy mikor tudnánk találkozni az áruházba, hogy kiválasszunk néhány ezer dolgot, a munkához, amit én maszekba neki csinálok.

mondom fél tíz. mert hogy ő már útrakész...

9.10

végül is megengedjük dragokon felnőtté aszalódott leányzónknak, hogy egy hosszú staflival kitörje a nagyablakot, rá egy ponyvára, hogy majd a vaskeret könnyebben kicibálható a téglafalból. ugrál, tapsikol, egérhangon cincog s a végén, mint egy malac visít egyet. nagyon boldog. videot is csináltam róla.

9.12

versenyezünk a Micke-al, ki a faszább gyerek, s így a keret hamar kint van. feszegetés, ütések-rángatások, vágások és káromkodások közepette.

9.14.

kell csinálni egy ablakkeretet. hamari mérések, Pat, a lángokkal teletetovált fiúgyermek a szükséges szerszámokat hordja. mérések, hasszámolások, ide ez, oda az, ezt így, azt úgy. mindenre ráírom mit hova. kell mennem.

9.16

a szűnő városi forgatagból hamar fölkeveredek az autópályára. pont időben ott vagyok, de öreganyám sehol. elkezdem összeszedni, ami nekem kell. félszemmel a bejáratokat kémlelem. sehol. fölhívom, már úton van. visszaslattyogok az autómhoz, ahol a régóta kicserélendő kislámpa égőm felejtettem, mert hogy nagyon spéci. megvan az új, öreganyám sehol. aztán megszólal a telefon, már valahol ott van. az autóhoz illő citromsárga melegítőben, retiküllel, hidrogénezett rövid hajjal, kifestve, manikűrözve, ráncosan is üdén sántikál mellettem, belém karol, arcát is odahajtja, rámnéz. – tudom, vén tyúk vagyok, de most happy, mondja kacarászva, s a sok púder alatt apró ráncok ugrálnak huncutul. Jó fej ez az öreglány, ó, bár mindenki ilyen lenne... egy fürdőszoba szekrény, egy hatalmas zuhanyajtó, egy új vécé tartállyal, ilyen legyen a csempe, ezek meg a szegélyek, lámpa is megvan, vécéülőke is. tele is lett vele a van-em. rohanás vissza. az én cuccomat otthagyom, se hely, se idő nincs rá... közben megszólal a mobilom, albán katonafeleségem, a férje az ismert keleti fronton, ő meg halálfélelmében a

házukat festi, hogy ha majd jön az ember. szódásüveg szemüveges, lókacajos nevetgélés, remegő kezek. pár apró dolgot kéne befejezni, amit ő nem tud, s csak mondja, már hazajött a felülvizsgálatról, bármikor mehetek...

még berohanok egy bankba, bekessolni a nőre három rongyát, amit tegnap nem tudtam, mert kiderült Veterán Day volt... ha egyszer ebben a rohadt életben egyszer tudnám ezeket az ünnepnapokat. Csak hát ne utálnám annyira őket....

11. 00

mindent, amit mondtam, fordítva csináltak. de úgy is jó lesz, itt-ott korrekció, végül is...

siessünk vissza, megyünk a kínaiba zabálni, a Micke fizet...okéééé.

Pat-tel rohanunk le a régi belvárosba, behordjuk Margitkához a cuccot, aki egy laptopon internetezik.

10.50

van vagy tizenöt percünk az egészre. ha nem érünk időben vissza, ezek elmennek kajálni, s totál fölborul minden... gyorsan kötő gipsz, szerszámok. nem találunk csavarozó hegyet, az összes a másik munkán. van vagy harminc... három búvészmozdulattal elsimítom a falból kiszakított korlát lukait, aztán egy kis kocka gipszkarton fabrikálok, hogy betömjek egy felesleges, de élő dugaljt. Pat (patric) a korláttartó beszakadt csavarjait bányássza, én új csavarokat keresek, elered az eső. hat percünk van ebédig. oké, találok hat csavart. egyik leesik, nem találjuk. oké, van egy másik. mérések, két perc múlva fönt van a korlát. még egy apró díszléc, s kész. kérdem a nőmtől: boldog e? ó, nagyon, s apró remegés fut át megkínzott balkáni arcán. rohanás vissza.

12.30

még ott vannak. az én összes szerszámom is a Mike furgonjába bedobálva. menjünk.

svédasztalos kínai, százötvenféle kaja. lötymedákos kavarcok, rántott shrimpek, nyolcféle hal, tizenkét féle kagyló, polip, disznó és marhasültek, csirkék szószokban és mázokkal, töltött kagyló, töltött rák, töltött gombócok, spenótos táskák, zöldség és gyümölcsrizsek, saláták, gyümölcsök, pudingok, sütemények, fagylaltok, hatféle leves. abnormális. 5.90 per fő.

mondom a két árvagyerekünknek, húst és zöldséget, de nem tudnak leszakadni a sok makaróni és spagetti zabálásról. bezzeg a Mike: három púpostányér hús. negyvenféle. én csak mértékkel.

13.20

épp a szomszéd városba vezető három kilométeres tengeri alagútba robogunk, mikor hív a másik főnököm, a Norw (Norwell)

hogy mikor leszek ott. mindjárt.

mert hogy akar mutatni (ez lesz a harmadik) új házat, érdemes e megvennie, én döntsem el.

oké...

14.00

kidobáljuk a szerszámokat, utasítások mindenkinek, enyhe lebaszások, hogy most már dolgozni is kéne.

aztán jön Norw, s máris egy másik highway-n rohanunk. valami festőművésznő, öreg, elvont, régi kutyult ház, jó helyen. a hölgy egy hatalmas raktárat vesz, műterem lakásnak...

15.20

sehol senki. zuhog. bent a házban egy egyiptomi emberábrázolásokkal kipingált szobát látni. kérdem, hogy az illető egy néger? nem, fehér.

már épp el akarunk menni, mikor jön. egy idős, kékszemű, török kinézetű nő, jól bebugyolálva hurkás testét.

a házon jó sok probléma, de javítható. elkéri a kártyám, neki is kellenék...

kérdezi görög vagyok e?

mondom nem, magyar, az is jó, válaszolja, bár ott még nem voltam.

visszafelé fejszámolás, hat perc alatt összerakom a negyven rongyot, amibe a felújítás kerül. Norw is boldog...

15.50

az ifjak tapétát szaggatnak, falakat vakarnak, a Mike meg elég jó halad az új vécé lefolyójával...

rohanunk az áruházba, mert hogy veterán napi leárusítás van, tíz százalék kedvezmény, s kb. két kilót tudunk spórolni, mert hogy a Mike egy veterán...

előkapom a konyha futtában, szalvétára készített rajzát, s nyomom a rendelést. két sarokkebinet alulra, kettő fölé a falra, egy csapszekrény, kettő kicsi ide, kettő nagy oda, 36-os, 24-és, tizennyolcas, meg minden. nem tudjuk, hogy az cím az road, street, avenue, drive, vagy mi a lófasz. kérdezem az eladókat. találunk egy térképet, nincs rajta. nagy nehezen elérem a Norwelt, ő sem tudja. de visszahív. kell ez, hogy hova is hozzák.

közben fölhívom a Főnénim. mámeg, hogy fizetésnap. péntek. elküld a picsába. én is őt. mondom nem vállalok felelőséget a profijaimért. megenyhül. tisztázzuk a balhéinkat. mikor érzi, hogy nagyon szeretnék leszakadni végre róla, kezdi a benyalást. oké, ne siessük el, meglátjuk, nincs semmi baj, csinálom azt is...

otthon lesz, mehetünk a csekkekért…fizetek, mint a katonatiszt, rohanás vissza, ideje hazamenni. a brigádom megy a picsához, nekem nem jár sok, az ráér, szóval én meg nekivágok hazafelé, a nagy amerikai traficjam-nek.

zuhog az eső, füstöl az autóm, de minden oké.

Jack

Nov. 14 A Jill egy napja,

minden reggel bekapcsolom a komputert, hogy majd mindjárt írok, aztán valami közbejön, beindul az élet és semmi se lesz belőle... ugye üvöltenek a macskák, a tyúkok is várnak, a kutyaházakra zsákokat szögelek, a tyúkólba fűrészport hordok, befelé fákat, forgácsot, csak gyorsan befűtök, aztán mindjárt

közben a kisműhelyben kurva nagy lyukat találok a kukoricás edény mögött, de míg közelebb férkőzők rámdőlnek a kertiszerszámok, a nyakas a polcon szeretne tojni, onnan is leverte a maradék tavaly gyűjtött platánkérget miegyebet, kezembe akad egy rongy, kurva pisa szagú, kezembe fogom a napernyőt egy pillanatra, vajon hová kéne ezt tenni és a többi faszságot innen, aztán lazán föladom, majd holnap....közben Morzsi eltűnik, Sandra megtalálja, pajta ajtót nem tudja becsukni, majd én jól bevágom, az elsőt már bevágni se lehet, becipelünk egy láda fát, aztán majd a többi inkább egyedül, jobban járok...egyek valamit, üljünk le, kis feszengés, értelmetlen próbálkozás egyáltalán gondolni valamit Borisz ügyben, hagyjuk...sikerül a nagyszobába tüzet indítani, lekéne szedni a folyosón csöpögő túrót, francba elfelejtettem kivenni valami húst a mélyhűtőből, gyorsan írok azért előtte, nem megy a Mouse kereke, ez idegesít, kicsit próbálkozok a fixingel, aztán feladom, Kerék nélkül átolvasom utolsó két leveled....Főzni, kemencét gyorsan , ezer virágot megöntözni ..., A Sandra ugyan még nem találta el, hogy mikor óhajt távozni, de előtte az Éviék látni szeretnek ma Sandra nap van !!!!de előtte feltétlen meg kellene fürdetni a Pafit meg a fülét pucolni.....Az anyám? faszomba, azt nem hiszem, úgyis holnap vagy valami el kéne vinni Siófokra jó megyek, nem kell halálosan komolyan venni, szelavi vagy mi, lehet belőlünk ez lett öregségünkre, ha nem lenne probléma csinálnánk magunknak... Csak hülyéskedem, puszik,

Jill.

Jack

11 15Mániákus vagy depressziós, el

Sikerült két és fél órát aludnom az éjjel, de némi habozás után, amihez a sűrű reggeli hóesés látvány is hozzájárult, úgy döntöttem ma mégis inkább mániás, mint depressziós leszek. Telefonáltam még egyszer, hogy akkor a mamát lehetne e , kis vita után igent mondtak. Kértem időpontot téli gumi fölrakásra meg akkumulátor cserére, az egyik 11 a másik 3 óra. Közben elmegyünk Siófokra a mamával, meg tán ha lesz némi luft az időben elrohanok a kikötőbe is és megoldom a hajót. Ezek mind extra pénzek, majd elszámolok, csak számítson rá. Telefonom nem nagyon van, mert A Sandra régi babatelefonja úgy néz ki meghalt. Megyek gumikat keresni, pakolni, nem nagyon van időm másra. Puszik,

Jill.

Bocsánat, lb

Fiam, először is bocsánatot kérek, ha megbántottalak. Egyáltalán nem állt szándékomban. Amiért nem magyaráztam meg jobban, annak az az oka, hogy nem volt időm, alkalmam, meg minden. Baromira zavar ez a megsértődés, ez a gyűlölködés meg ez a bizonyítási vágy. Mi is végig mentünk ezen, s már régóta tudjuk, hogy mekkora marhaság. Anyáddal tíz évig bolyongtunk mindenféle kietlenben meg rengetegben emiatt. S még akkor is, ha az egyéni érdek más utakra is terel bennünket, kell, hogy maradjon megegyezés, hiszen minden különbözőség ellenére elég sok közös is van. Csak gondolj a másokkal való különbségre, hogy a sok balfasz emberrel meg végképp reménytelen…Én semmilyen hasznot nem várok tőled. Többször végig gondoltam, s az sem igaz, hogy csak a lelkiismeretem megnyugtatásáról van szó: azzal faszább gyerek vagyok, ha elismersz stb. Nem erről van szó. Csak egy pillanatra se tudom elfelejteni, hogy honnan jövök, ki vagyok, min mentem keresztül, mibe került, mivel járt, miből maradtam ki, mit okoz a szegénység, a kiszolgáltatottság, a nyomor, az alulnézet, s mind a többi. S én kurvára szerettem volna, ha ti nem ebben vagytok, éltek, leledzetek. Mindnyájan nehéz időket élünk, s nem okoz túl nagy erőfeszítést se elképzelni, se megérteni micsoda egy sokk, teher, nyomás ez rajtad. De én soha nem gondoltam magamra, mint aki leszarja, ami körülötte van, ami az övé, a szerettire. Semmilyen Split mind-om nincs. Ismersz, nem? Én minden nap rajtad, rajtatok gondolkodom…, mit tehetnék. Mondtad, tudom, elhiszem, hogy nem értesz egyet sok mindennel, - ahogy, meg amit csinálok. De hidd el, gyötrődőm ezen, s nem tudok jobbat. S hallom, amit mondasz, szinte naponta gondolkodom rajta, s örülök is neki. Ezzel a hajtással, különéléssel, rángatással, kapkodással, kurvaannyázással. S kurva gyorsan be is szeretném fejezni. Be is fogom, ígérem. Nem szeretnék ebben élni, nem szeretném, ha ti is ebben élnétek. Sajnos, nagyon messziről jöttünk, későn értünk, későn kezdtük, nehézkesek vagyunk, túl komplexek, túl sok mindent akarunk, s lassú a haladás. Az nem egy vicc, hogy utálom ezt csinálni. Nem csalok, képmutatóskodom, csak elfogadtam, amit milliószor megértettem, hogy a jóság is, a kényelem is, a jólét is, a biztonság is, meg a kultúra is pénzbe kerül. Semmilyen felhalmozást nem akarok: se ékszereket, se sportkocsikat. se festményeket. Csak mindenből, fazékból, lábasból, fényképezőgépből egyet, egy jót. Rettenetesen várom, hogy végre hazaköltözhessek, s feltett szándékom, hogy visszamegyek normálisba. Látom, hogy ez az egész abnormális, de ha pénzt akarok, azt nem lehet másképp. Nekem nincs más törvényes utam. Ezt másképp csinálni nem lehet, legfeljebb abbahagyni. Iszonyú pénzek kezdenek jönni. A Sharon real-estate-se, Norwelnek hívják, belém szeretett, kis seggfej, precízke, de már a harmadik ház vételén gondolkodik, hogy ő megveszi, én meg felújítom. S ellentétben a picsával, itt lé van, komoly lé. Amit mondtál, hogy még maradni kéne, így összejött a lehetőséggel, legalább is így néz ki. Egyik házat már csinálom. Persze, semmi sem biztos, de ki kell próbálnom. Ha minden igaz, olyan

havi tíz-tizenkét rongy tisztán. Van három emberem, s ez már elég jó. Meg egyszer: abszolút semmilyen hátsó szándékom nincs. Csak szeretném, ha nem gyűlölnél bennünket, ha használnál bennünket, ha szeretnél bennünket, meg mindent, amink van. Amit te akarsz. Semmi erőszak, semmi sumákolás. Senki sem akar bántani, ennél jobbak, s intelligensebbek vagyunk. Nagyon szívesen adnék pénzt is, nem kölcsönt, csak úgy, s nem kérek érte semmit. Csinálj vele, amit akarsz. Csak attól félek, hogy ezt is félreérted, s rossz szándékot, hátsó szándékot feltételezel mögötte. Nincs. Hidd el, ha valaki, akkor én értem, miben vagy, min mész keresztül, mit okoznak ezek az események a lelkedben, s milyen nehéz. S nem kellene ezt csinálnod, egyszerűen felesleges. Időveszteség, agyament nihil, szenvedés semmiért, akkor amikor fejlődni, haladni, nőni, érni, nevetni, szeretni, örülni kéne, s lehetne. S lehet. Kérlek, ne csináld ezt, velem, velünk. Love

Apa

11 15 04 az írásról, A Zsuzsa válasza,

Nemcsak az őszi fákról, amit a természet festő színezett ki lelkünk-szemünk gyönyörködtetésére. Tőled is. Jól megfogtad a dolgok lényegét a második írásban. Ez már egész írói véna. Csak a valóság ne lenne olyan amilyen, bár az faragja az embert emberré vagy állattá. Vannak idők, amikor nem lehet kicsikarni az agyból gondolatokat, és leírni, hogy más is élvezze, de a pillanat olyan, mint a tiszavirág násza. Könnyű, célratörő, bohéman szerelmes és kiélvezendő. Most nem biztos, hogy ebben a percben járok. Ha nem történik motiváció, elapad a kútfő és a még meglévő vízcseppek is szétgurulnak az ujjak között. Hiába a görcsös toll markolászás, nincs erő, amely a kezet vezetné az üres papíron. Amúgy látom élvezed a kinti forgást, sűrű az élet körülötted. Ennyi meló még húsz évesen is dicsőség lenne…Lehet, hogy abszurd, de látok annyi kreativitást a kétkezi munkában, hogy eltörpülni látszik a fizikai fáradság. Te lehet, hogy mester fokra járattad az egész hóbelevancot. Csak nehogy annyira megszeresd, hogy elvonási tüneteid legyenek, mikor kimondod a szót…vége…irány haza…Persze akkor is ez a jó, mert szenvedve pénzt csinálni pokol lenne. Na, én nem tudok írni ilyen csodadolgokról. Jól vagyunk. Kevésbé frusztráltan, mint ennek előtte. Amatőr módon, de bekebelezzük az indiai ember filozófiáját, nem lázadunk, vagy már azt sem, de így könnyebb. Kicsit megalkuvás ízű, viszont talán nem bolondulunk meg. Azért minden napra jut ezt meg azt tenni. Egyszer eljön a mi zenénk is, amire kedvünkre tangózhatunk a bekötött szemű zenészek füstös csehójában. Jöttök ti is? Azt hiszem lesz hölgyválasz is.

Zsuzsa

Magasztok ellenére, lezs

kicsit azért fosok. hetek, hónapok, évek óta várok erre, készülök erre, hogy áttörjek - itt-ott - a másik oldalra, morrisonosan. kitáruljon a horizont, elöntsön

az érzés, elkápráztasson a felismerés, mindannyiunk örök álma, amit ez a fucken és rohadék, mégis zseniális csereeszköz okoz, ha van.

zsozsó, hát persze. S most meg itt vagyok - megint, s van három hetem, hogy megcsináljam. s mondanom se kell, hogy minden, mindenki, minden formában, csak betart. s nem azért, mert én, hanem mert ez így van, mindig is így volt. amúgy velem nagy baj nincs, táplálom, gondozom magam, de hát az nem olyan egyszerű. tegnap például hosszan krokodilkönnyeket ontottam ennek az őrült zenei poétának, Schubertnek a Magyar Melodiái hallatán. vagy hatszor hallgattam újra. Micsoda egy magaszt, micsoda magasztok vannak?!...! én meg, itt, lenn a porban. de hát, nincs más hátra, mint előre. (ha már az ember így, átment intelligensből, nagyokosba…)

Jack

1118 A Jill levele, unatkozni szeretne

Nem tudom mi van, de igazándiból piszkosul szeretnék már inkább unatkozni... Tegnap délután úgy elment, mint a sicc, volt egy virágátültetéses menetem, ami leszakadt, kiborult mit tudom, aztán elkezdtem az ablakkal meg a legyekkel küzdeni az én szobámban, aztán beállított az Imre és fölvágták a méterfát és ma délután visszajön akácokat kivágni…Mire elmentek sötét lett, még kicsit küzdöttem a kupival aztán föladtam. A Lajost próbáltam hívni, de rossz volt a szám. Az andi írt, hogy mégsem jön ezen a hétvégén.

A Sandrának megint nem sikerült elintézni a bankot. Szombaton pápára kéne menni, de közben itt búcsú lesz és hóval is fenyegetődznek. Ma reggel jött a Gyuri hasogatni, de nem nagyon vagyok biztos a dolgomban, hogy hova kéne rakni a fát. Némi habozás után iderendeltem a gyulát, hogy segítsen ablakokat betapasztani, csapot elzárni…A szárítóról eddig csak beszéltünk…Elégé gondolkodom rajta, hogy ha már úgyis, mi lenne, ha a kisnappaliba betennénk a vaskályhát...??A csatornák úgy vannak, ahogy hagytad őket, csak meg kéne csinálni? Jön A Sandra az egyes vonattal, kell érte menni, kéne főzni valamit, meg sütni, tele vagyok túróval meg fog buggyanni…A Gizi mamától elhozni a kisfákat délutánHétvégén Erzsébet van...pénteken valamit megkéne nézni a hídon a kér bájtos izével kapcsolatban A Lajossal való mai sikeres társalgás után abban egyeztünk, hogy jövő hét elején csináljuk a hajót, de közben valamelyik néni azt mondta, hogy vasárnap éjjel mínusz 10 fok is lehet.... Számlákat kéne már megint... Na jó rohanok is, mindjárt itt a gyula, el kéne döntenem milyen kókint használjon meg ilyenek... Az élet szép meg zajlik... love,

Jill.

Ez is – az se, lj

well,

vannak helyzetek, amikor az ember nem azt kérdezi, szereti vagy sem, hanem hogy egyáltalán - hogy lehet megcsinálni. onnantól kezdve meg már mindegy. örüljünk, hogy valaki, aki szintén nem tökéletes, de legalább látott már hajót. a Lajosra gondolok. s persze kell egy segéd is, aki a Gyugyu, aki szemlátomást your part time personal secretary lett. ez van. a villany néha elmegy. Mindennek eljön az ideje. a hajó költségeit, tárolását stb., nem november végén, hanem augusztusban kell elkezdeni intézni, s ez ezután majd így is lesz. akkor van alkalom s lehetőség, hogy jó dealt csináljon az ember, - ha egyáltalán ilyen van. ennek én alaposan utána fogok nézni, ezen gondolkodom, mióta megvan. csak otthon kell lennem. addig is pénzt kell csinálni, meg van ott még pár fontos, tisztázatlan dolog: az ebédlő, Storage-k, ólak, a kert kerítése, néhány ajtó és ablak kérdés, radiátorok áttétele, újak vétele és fölrakása stb. stb. jó marha sok munka, pénz, *headache* ez az egész. még jó, hogy így lassan, fokozatosan derül ki, mi is egy építkezés. másképp az ember bele se kezdene, nem? Megmondom őszintén, olykor én is ledöbbenek. de hát mindegy, haladunk. Különösen ugye, itt nem akármilyen házról van szó, s elég maximalisták vagyunk, most már mind a ketten, ugye…valaki majd jól jár, hm. Kicsit én is itt elhagyom a tökömet, de komolyan. mindenki retteg: az öreglány, a férje, a Norw, én. a Mike viszont sunyizik, kihasználja a zűrzavart, s lóg. viszont megcsinálta az egész plumbingot, ami nem semmi. fölemeltem a fizetését, lóg, de még mindig megéri. ha nem lenne, ki csinálná meg? semmi sem tökéletes, csak nem mindegy, hogy közben van e pénz, vagy finggal kell tojást festeni. a Sharon féle buliba meg ez volt. előtte meg nagy nyugalmak, megszámlálhatatlan év, és semmi semmivel. ilyen választások vannak, kérem. Eddigre is az volt, hogy már bőven sok, ami van, minden tökéletlensége ellenére. nos, most az lesz, hogy mégtöbb lesz. még nem tudjuk mi, de jó sok. majd nem győzzük élvezni, meg használni... még több négyzetméter, slozi, kályha, csap, szekrény, polc, apámfasza. gép, szerszám, kütyü. de hát bőven volt időnk kiismerni a nincstelenség hókuszpókuszait: az albérleteket, a társbérleteket, az ideiglenességeket, a lábujjhegyen járást, a jajj mit szólnak-ot, a kölcsönkérést, a magyarázkodásokat, a kényszerű önigazolásokat, meg mind a többi bullshitet. most tulajdonosok lettünk, dől a staff, s ugyan kurvára igyekszünk helyre is rakni, élvezni is, de a rendcsinálás, az még igazándiban hátra van. de ha jól belegondolunk, végül is elég jól lavírozunk itt. Egy kicsi ez is, az is, ez se, az se, meg minden. Még mindig megvan, s érvényes, hogy innen, meg onnan nézve. itt is vannak szegények, akik, ha tudnák a Steve-nek milye van, megütné a guta. ott is vannak szegények, akik nagyjából tudják, látják, sejtik, s üti is őket a guta. de itt is vannak gazdagok, meg ott is. s azokhoz képest, mi még mindig szegények vagyunk, dede. láttam egy magazint a dokim várójában, ahol vakációkat ajánlták nyugdíjasoknak, meg hétvégi házakat egzotikus helyeken. hááát, az azért soha nem

lesz…s én imígyen csak kimerevítem a hátam, megvetem a lábam, összeszorítom a fogam, átnézek fejek fölött, elfordulok, átmegyek a túloldalra, ha kell. s nem biztos, hogy meg tudom, meg akarom magyarázni, a lényeg, hogy tudom. nem egy-két szempontból, hanem ezerből. akkor, amikor már ötszáz is bőven elég lett volna, sok-sok évvel ezelőtt. Hol van a mi kis sétányunk, kis távunk a Sárközy kertből? - ha? Bassza meg. mi van Trstno-val? Csakhogy mást is mondjak. Egyiptomba se járunk rendszeresen. Operába se. színházba se. pesti lakásunk sincs. stb.

Jack

önzés és fogyasztás, lezs

Hááát, igen. Elég rendesen változik ez a világ. A világ híreit nézegetve, ez biztos így van. Háborúk, cirkusz, kupleráj mindenütt, ugyanakkor a statisztika szerint, a század negyvenes éveiben a százötven országból ötben volt demokrácia, most meg százban van. A világ nagy jó része mobiltelefonnal rohangál, s előbb utóbb mindenki erre a sorsra jut. A régi szép, kukoricamorzsolós idők, toppantós idők, meg falusi vasútállomásokra battyogó mezei időknek vége. Mindenki ajándékoz, mint az állat. S persze semmi értelme. Mindenki piszkosul odavan, hogy magát szeresse, az új papucsát, vagy valaki mást. Kicsit megzavarodtunk. Páran persze próbálnak emlékezni: végül is, a faszba, vizet is lehet inni, a sétálásnak is soha nem szűnő értelme van, meg minden. De az ember az egy kis perverz. Most, hogy itt vannak ezek a sok javak, nem győz élvezkedni. Techno, persze. Tényleg, a discóval kezdődött? Falusi konyhában csülkös bableves főzni, majd a szünetben várva várni az illatos kalácsra, az is egy dolog, meg egy koncertről hazafelé beugrani egy divatos görög étterembe, ahol cicivillogtató divatbemutató van, az is egy másik. Kisvárosi borbély, meg pedikűr-manikűr-szolárium is mind egy másik illat, miliő, sugallat. Szerintem mindannyian meghülyültünk, ezért nehéz. Kínyílt ez a Pandora Doboz, s kész. Elvesztettük a kontrolt magunk, meg egymás fölött is. A dolgokról nem is beszélve. Mert annyi jó dolog van. Olyan jó élvezni ezt a sok házgyári, keltetői, melegházi, nagyüzemi, "bio", import, tartós, csillogó-villogó, fényes, dizájnos, kattintós, távirányítós izit. Meleg zoknik, alsók, cipők, kabátok, puha autók, álhírek minden mennyiségben, közhelyekké vált és rendszeres szenzációk, s sürgős aktualitások. De hát, csak gondoljunk bele. Harmincezer évig, vagy mi, mióta kirajzottunk Afrikából, mindenféle sztyeppéken, vadonban, hómezőkön, meg hideg barlangok mélyén vártuk a sötét, rideg, hideg, füstös, büdös végeérhetetlen éjszaka végét, hogy majd a nappal hoz valami langyost, fincsit, izgit, s lélekcirógatót. S hát, hosszasan semmi sem történt. Lassan ugye megtanultuk a minimális étkezés, tisztálkodás, biztonság, meg társai frappáns módozatait, de egyszer csak a jólét kurvára ránk szakadt. Minden. A futószalagról dől a képző és iparművészet, finom kelmék min-

den alkalomra, autók és zenegépek, telefonok és tévék, bármi gyártására és alakítására és javítására, s manipulálására alkalmas eszközök és szerszámok stb. Tele vagyunk varázsgömbökkel, varázspálcákkal. Percek alatt bárki király, császár, törzsfőnök, de legalább is tizedes lehet. Vesz egy jó csukát, felteszi fejhallgatóját, s kész. Máris van valamilye, ami az övé, amit kontrolálhat, ami az élvezetek nyálát csurrantja. S nem ezt akartuk? Nem erre vágytunk? Vagy valaki tényleg komolyan gondolja, hogy hosszú évezredek fogvacogása közben megkeményedett vágy, álom, remény, meg mind a többi gének, csak úgy simán félretolhatók? "Én is", - mondta Kispipi. S jó ez. Hogyan maradhatnánk közömbösek ennyi finomság láttán? Csak legyünk őszinték. Én tizenéves voltam, mikor először ittam tejszínes kakaót. Ugyanannyi, mikor egy konyhaasztalon egy nagy darab parizert láttam. Harminc valahány, mikor először lett igazi bundabugyim, rendes és meleg kabátom, nem büdös és hangos autóm. S nehogy valaki most aztán el akarja venni tőlem! Ha? Csak félre a testtel, oké? Csak ne felejtsük, hogy a jó dolgokat már a tömegtermelés előtt felfedezték, a nagyját legalább is. A szeretet az egy közösségi dolog, legyen az kettő vagy több ember között. Attól, hogy valami most már ciripel a fejemen, még semmi sincs megoldva, majdnem semmi. Annyi ugyanis a bajunk. Szóval - itten a nagy élvezkedés közben, hagyjunk egy kis teret, időt, alkalmat lábösszedugásra, mosolyra, ölelésre. Örüljünk a sok vásárfiának, csak együtt. Vagy mit ér a világ legnagyobb gyémántja egy Péntektelen Robinsonnak? Na, rohanok.

Jack

Oké, kicsit pszicho analizáljunk…, ljszs

Útmutatás az élet értelmének megtalálásához:

(Frankl, persze, egy Joseph Fábry nevű tanítvány összeállításában)

(én totálisan egyetértek vele. még akkor is, ha: se a Freud, se a Jung, se a Frankl nem képes adni a totális megoldást. az első a szexről beszélt, s ezt tényleg nem lehet kihagyni. a második az individuum fontosságáról, önmagára ismerésről, legyen az bármi is - a fantázia világba menekülés helyett. (minél több az elvárás, a Projection, annál hamisabb világban élünk, annál inkább ruhákat és címkéket aggatunk mindenre, ami elfedi azok valódi arcát, azok valódi megértését, kezelését, s így tovább), aztán jött ez a Frankl, egy koncentrációs táboros túlélésből, s tovább finomította a képet. konkrét megoldásokat keresve…nehéz, de enélkül - még nehezebb…) valójában - minden nap kell ezen, valamennyit gondolkodni, azt hiszem)

"1. Self-discovery. The more you find out about your real self behind all the masks you put on for self-protection, the more meaning you will discover.

2. Choice. The more choices you see in your situation, the more meaning will become available.

3. Uniqueness. You will be most likely to find meaning in situations where you are not easily replaced by someone else.

4. Ressponsibillity. Your life will be meaningful if you learn to take ressponsibillity where you have freedom of Choice, and if you learn not to feel responsible where you face an unalterable fate,

5. Self-transcendence. Meaning comes to you When you reach beyond your egocentricity towards others"

hogy egyáltalán, valaki, mégis,

well,

jó ötlet volt, hogy küldted ezeket a leveleket. megnyugtatóan jól elvagytok, s ez mindig jó. hogy mit csináltál az életedben? másoknak? hááát…ez egy hülye, s valahol "értelmetlen" dolog, mármint így kérdezni. olyan, mintha ezen múlna ki vagy, meg ilyenek. persze ezen is. de hát ugye, a legtöbbet életünkben kis önző célokat követtünk, a saját bungink építését, utazgatások, meg ilyenek. kivéve, mikor közalkalmazottak voltunk zamárdiban, ugye. Ottan - asszem - elég nagy balhét csináltunk, szerintem generációkar ki fog hatni. de hát innen mérni? mert akkor ugye annak kéne lenni, azóta is, most is. na jó, de mi van velünk, meg a többi emberrel? S csak gondolj bele, még ha író is vagy, vagy politikus. én mindig ledöbbenek, hogy mennyire nem ismerik itt a Faulknert...olyan ember baromira ritka, aki mindenkinek jó. a Kofi Annant itt kimondottan utálják. a Powellről elég lesajnáló dolgokat mondtak. ott van a Demszky, hát bazdmeg. vagy az a magyar nagyasszony, - azt hányan utálják? de, mindeközben a szerencsétlenség közben, hogy kis harácsolásunk közepette erre a szűk körre korlátoztuk a ráhatásunkat, eközben is hatottunk, szerintem. furcsa egy hatás lehetett, s a szereplőknek gondolom, nehéz dolguk is volt, hogy ennyire nem voltak képesek visszajelezni, s azt mondani, hogy nélkülünk más lett volna az életük. pedig... szerintem, mindenkire, akivel hazajövetelünk óta találkoztunk, legyen az bárki is - Rabék, Mihályfiék, Gyuláék, Fitzek, Jeneiék, Gerencsérek, Mosonyiék, Falvaiék, Hercegék, na meg a Kötcseiek, meg minden, valahogy hatottunk... s jusson eszedbe mind a többi ember is, akivel találkoztál. vagy például én Nagykovácsiban... biztos már nem is emlékszem mindenkire, de volt ott egy pár ember. de te is: a dokik, a Klári, te tudjad... gagyit mindenki tud adni. de olyan nehezen érlelt és vajúdott mélytengeri gyöngyöt, mint a Milénk, nem mindenki. s embereknek arra is szükségük van. én láttam emberek arcát tüzépeken, autószerelő műhelyekben, boltokban. Kevés az igaz ember, s valakinek azt is kell csinálni. Bratyi ember mindenütt van, abból áll az egész metró szerelvény, vasúti kocsi, falusi vásár.

s az ember mutatja magát, dörzsölődik, átugrálnak róla a bolhái. s aztán majd emberek - mikor már nem is látjuk, vakargatják magukat. "mi is volt az az izé? hát ilyent én még nem láttam, mit is akart az a nő azzal? , érdekes, elgondolkodtató, aranyos és dühítő..."de azt hiszem, hogy minden embernek elsősorban önmagával kapcsolatban van halaszthatatlan s elkerülhetetlen dolga. először ott kell

rendet rakni. s valahol ez kötelessége is, -másképp micsoda egy rihonya képet ad majd másoknak? Megint csak gondoljunk itt - bárkire. Az a kevés, jól developed ember, akivel mi találkoztunk, micsoda egy hatással volt ránk, nem? A Géza bácsi félegyházán, az Etel néni, a Sanyi bácsi, a Fritz, a Márton Laci, a Jenei - a felhőivel, gombáival, meg az egész hozzáállásával…dolgokhoz. Az ember valami totalitásra vágyik. s próbálja összeszedegetni ezt, de csak kis szilánkembereket talál. egy kis szilánk van a nagygyugyuba, egy kis szilánk a kisgyugyuba. egy incipinci a fekete pétibe, egy másik a Fitz pipibe. az ifj. gerencsér Bandiba is van egy csipet só, a Piroskába is egy szem áfonya. mindenki egy kis apró vízsön, íz, kép. de valahol az ember azt kutatja, arra vágyik, hogy valami komplexebb, használhatóbb rendszerrel találkozzon, ami közelebb van az övéhez... könnyű hülyének lenni. S persze ebből talán látható, hogy ha mindenki úgy csinálná, az mire lenne jó. szóval, ezt az alulról, belülről, magunkból való építkezést nem lehet kihagyni - ez az első lépés. aztán jöhet mind a többi, kifelé, mások felé. de hát, annyi adósággal, onnan jőve, ez nem könnyű. de hogy egyáltalán, valaki, mégis, szerintem, ez kurva nagy dolog...

Jack

mint giant-ok, lj

s persze, hülye dolog ez, mert hajlamosak vagyunk különválasztani, s azt mondani, hogy hát basszameg, Magyarországon mi nem csináltunk semmit... igen ám, de nem az volt, hogy elutaztunk a dzsungel mélyére bogarakat gyűjteni, vagy az északi sarkra zuzmókat vizsgálni…a Kampótól kezdve, ugye, hány ember is? végestelen végig, a New yorki, Monterey-i, columbiai, charlestoni, stb. emberek, - szomszédok, munkatársak, meg egyebek. s szerintem - pár emberre tettünk némi "impessönt", vagy annál is többet. a Charlotte Raleigh-ra, Domán atyára, a bolond barátnőidre, buddhista bodijaidra, sidrákok hadára. szerintem az a zeneszerző néni másfajta szonátákat komponál, mióta én…a lánya "miattam" ment el New Yorkba tanulni... a te jóságod, "sweetséged" hány ember egét sugározta? a laney, a papik és mamik, bolond angol, brazil, magyar nők... valahogy, nekem van ez a vízióm, - amerre csak jártunk, mint valami giant-ok, emberek ámultak s bámultak... egy elég jó, s elég igaz élet, én happy vagyok vele. S azt gondolom, hogy bámennyire is fáj, így utólag azt mondom, megéri jónak lenni... s abszolút nincs miért, szégyenkeznünk...

Jack

11 23 a Jill meg a hajókivétel, s különben is, jl

Hát elég furcsa ügyletekbe keveredtem ma, de végül is minden jó, ha jó a vége...?! Reggel nyolc körül kezdtem, ami ugye egy kissé 'nyugtalan' éjszaka után kis magányos kávé, tv (pfuj), aztán hú, gyerünk gyorsan, tyúkok, macskák stb.

Jaj, csak el ne felejtsek valamit, kötelek, ponyva, állítható kulcs, jézusom, a kocsiban még mindig van hajószivacs, gyorsan a Wartburg tetején már az összes, vajon ki fogja megoldani, benzineskanna a csomagtartóba, gyorsan a garázs elé, hú közben meglepetés, találtam nyolc tojást a kosár mögött, mivelhogy a tikokat lépcsőzetesen engedem ki, hogy mindenki tudjon enni..., mi van még a kocsiban, újság begyújtáshoz az évitől, meg két csavaros 5 literes üveg, tejnek, hülyeség, mert úgysem lehet megoldani a cserélgetést, elég bizonytalan az egész tej úgy, most a hétvégén nem is kaptam, igaz a Ricsi elköltözött, meg nem is fizettem még egyszer sem, mert valahogy sosem tudom rászánni magam, hogy lemenjek este, de nem is tudom, mikor van ott a nyanya..., amúgy kupleráj, mármint az autóban, szemét, teli hamutartó, stb., hopp egy nadrág amit a mamának kéne átalakítani...?, jut is eszembe, tegnap nem vette föl este a telefont, vasárnap meg leszúrtam és az hugi beszélt a fóti dokinővel, aki aszonta ne basszogassuk, a depresszió az nem úgy múkszik, emlékszem nem, mondja a húgom. Szóval gyorsan fölhívom, és hirtelen elhatározással beígérem neki, hogy holnap kihozom egy kicsit ebéd után, merthogy annnnyira unatkozik...

Oké, tovább, mindjárt fél tíz, hajókulcs, kis idegbajos kikötőbudi kártya keresés, ja még telefon a zacskós néninek, már megint nem akar ideérni a motyó, másodszorra sikerül, onkológiai intézet, kékgolyó utca, nyomasztó emlékek, mindegy felejtsük el, juj, nem e kéne fölhívni a kikötőt is?, nem veszik föl, mindegy menjünk, telefon a gyulának, 10 perc múlva ott vagyok, ő hoz kulcskészletet, oké, jaj, A Sandra Avon rendelését lekéne adni a boltnál, ja meg a Gyurinak venni egy edzőcipőt, ma vannak az árusok, számlák, nincs idő (ronda disznó, este kéne ilyet csinálni, de sose veszem rá magam), jézus a kuka, ma szemétnap. Gyula fölszed, eltűntek a kutyái, kicsit ideges, fáj a háta, elfeküdte, kicsit büdös is, boltba beront, cipővásárlás, 10 perc veszteség, Szárszó, Lajos tanyájának keresése, jól le van pusztulva, mindenféle ingó tákolmányokon lengő kék színű hajó megtekintése, némi társalgás, ház bezárás, induljunk, ennek sincs jószaga... bekanyarod Tüzép, aránylag gyors döntés fólia szín és hány méter ügyben, közben Lajos elkezd keverni valamit, ami úgy néz ki, mintha szemesen lenne valami kapcsolat, ember, esetleg hely majd, mit tudom én, úgyhogy le a szemesi kikötőbe, ottan valami helyettes kikötőmester, az nem tud semmit, menjünk az ismerőséhez, bagódombi út,(közben próbálkozás a tücsöknél pénzkivételre, automata nem múkszik, végül a tempónál...) a koma hosszasan kikötőmester volt, de már nem az, hajókat tárol a kertjében, stb., stb.. Újabb lepusztult ház, szófosó ember, elkezdik nekem beadagolni, hogy ilyen szélben (?) ki se lehet venni, majd az ember kiveszi, elvonszolja, becsomagolja, nagyon rendes, ez biztos ránéz, Lajos erősen ajánlgatja, én próbálok tiltakozni, ha nincs, nem lesz hely, akkor minek idehozni, meg egyáltalán én kivenni indultam stb. Végül odajutunk, menjünk mindannyian boglárra, nézzük meg a kocsiját meg minden, kicsit kezdek én is beidegesedni, elhatároztam, hogy lazára veszem a dolgokat, de nem igazán szeretem, ha erőszakoskodnak velem. Mégegy büdös ember a kocsiban, kitalálja, hogy menjünk az alsó

úton, mert útépítés van (kiderül nincs), egyre gagyibb a dolog, odaérünk, melóznak a komák, persze, hogy kivesszük mondja a régi faszim, jöjjünk a daru felé, sorban szedik a hajókat... Erre enyhe férfifeszültség, Gyula beszól (életében először talán az én érdekeimet képviselve) nem kell ennyi ember, majd ő ideevez, szerinte vigyem a francba őket, lajosék bedurcáznak és tűntetőleg álldogálnak, végül én beugrok lazán a gyula mellé és ketten átevickélünk, gyorsan neki is esik mindenki, szétszednek rajta mindent, most már végképp elegem van, menjünk, mondom a fasziknak, gyulát megbízom, hogy szedje le a motort meg mi, amíg én elviszem ezeket, koma erősködik még, piszok alacsony árat mond, de sürgősen derüljön ki, mi van, mert... Mondom jó, majd hívom. Még a Lajost is haza, attól azért megkérdezem, tartozok e valamivel, nem mer kérni semmit, vissza boglárra, akkor telefonáltál, hajó lemosva és félreállítva, gyula közli, hogy lecsúszott vagy mi. Jó megyek a kikötőmesterékhez, mondom a faszinak, tele van a hócipőm, marad itt a hajó, nem is kellett volna embert hoznom, behúzott a csőbe meg mi ez a lecsúszott. Végül kiderül, hogy a lecsúszás a gyula 'hibája', nem támasztotta le a kocsit és fölmászott a hátuljára, meg akkor szerződés meg havi 13 ezer meg a daruzás meg faszom, végül is én is befolyásolható vagyok, meg nem is kéne cirkuszolni velük meg végül is az a csapat mégis inkább 'profi', adjak 42 ezret, 30 a tárolás, 12 a daruzás, árbocozás, mosás, kocsi nyári tárolása, ad telefonszámot meg címet meg mit, hogy hol lesz, szóval ez. Még a gyulával becsomagoljuk, bepakoljuk a motyót a kocsiba és tűzés a McDonald'sba. Még egy megállás a taxisnál, Gyuszi vesz az ezresemből kenyeret meg zsírt, háromra már haza is érünk, közben belelkesedik, hogy akár most ő hajlandó cserepet visszarakni én meg a beidegzéstől, hogy akkor fogd meg a komát, mikor itt van belemegyek. Ettől sötétedésig létrákat cipelünk, cserepet keresünk, nem találunk, végül szürkét is rakunk, a Gyuri is beállít stb. Kiosztom a cipőt, elemet, gyulának szóda mégegy ötszázas és kétségbeesetten elkezdek rohangálni fás kosarakkal, amíg még látok valamit. Kocsival be a garázsba, tyúkok bezár, kutyák etet, mikó kidob... Elbaszom a kemence begyújtást, jól befüstölöm magam, eszek egy körözöttes kenyeret, de előbb elpakolom az asztalról a reggel szétdobált papírkupacokat, viszont nem mosogatok és leülök megnézni egy híradót, még csak hat óra. Sok jót nem mondanak, valami vihar megint átvonul éjszaka, mindegy, meg hideg, az út kurva sáros és még homokkupacok sincsenek mellette... mindegy, a hajó kint van és egyébként is, igazándiból nem látok ám semmilyen megoldhatatlan helyzetet magam előtt.

Holnapra még befúztem a Gyugyot kis cserépigazgatásra, esetleg tényleg elhozom a mamit? meg lehet eljutok a virágaimhoz is…Tervekről, kérdésekről majd holnap, megyek vissza a fotelomba, pusz meg love, Jill.

ui. a válaszával elégé egyetértek, semmi szégyenkezés

levél Jillnek,

...well, oké, ma itthon leszek, kell takarítanom, meg pakolnom, de közben próbálok majd az utolsó leveled témájával is foglalkozni. Igazándiból nem gondolkodtam ezen, ill. egyfolytában ezen gondolkodom. nem gondolkodtam, hogyan tálaljam, adjam elő, magyarázzam el, azon igen, mi lenne a jó. de, látom, ami nekem jó, az nem automatikusan jó másnak is, vagy nem mindjárt, rögtön. Vannak nyilvánvaló listák, és sorrendek, amiket nagy részben ideiglenesen csinálok, mert tudom, hogy könnyen változhatnak. ezért aztán van vagy harminc változó listám, amiben természetesen bizonyos dolgok ismétlődnek, csak más sorrendben, s van benne új dolog mindig. s vannak persze szempontok. De - valakinek jót tenne, ha "ONNAN" próbálná megérteni, ahonnan én. azt hiszem, ez fontos. itt van tehát egy ilyen levezetési kísérlet, lehet folytatni, ha valaki ebből már, vagy még nem érti...először is ugye, van egy "wish List". Ki mit szeretne, - vajon. Azt ugye tudom, hogy én mit. nos erről néhány szót: azt komolyan gondolom, vélem, hogy "valamit azért én is megérdemlek". bár, abban a pillanatban mikor ez eszembe jut, mindig bejöttök ti is, "hogy igen ám, de mi van az Sandrával, veled, a Borisszal". a másik, hogy ezt mindig azért megpróbálom összekötni valami hasznossal, közössel, egésszel, naná. s ugyan ez, mikor megpróbálom elképzelni a ti dolgaitokat: mi lenne nektek jó, mire van, lenne szükségetek, miről beszéltetek, mi az, ami régóta esedékes, elmaradt stb. de minden egyes ilyen kósza gondolat, "képzelődés" közben figyelmeztetések vannak beiktatva, olyan tíz percenként. pénzről, időről, erőről, meg ilyenek. kijózanító, lebaszós, szerénységre intő, racionális, mérlegelő, s más kiábrándító érvelések stb. próbálom ezt balanszírozni, hogy az ember él, dolgozik, építkezik, okos, meg halad, de, - kurva anyját, néha fagyit is kell nyalni. néha hülyének is kell lenni, étterembe is kell menni, meg ilyenek. aztán eszembe jut, hogy mi is a nagy Overall. ez is egy folyamatos és ismétlődő kontrol. aminek az a lényege, hogy oké-oké, csak haladjunk. mindegy mennyi a pénz, mindegy mennyit költünk, mindegy milyen hülyék vagyunk, persze beleértve magam is, csak jussunk előre. a mérleg mégis pozitív legyen. Hhu-bazdmeg, ennyit beszélni - semmiről... de, kell ez is. oké. Mindenki tudja, hogy milyen kurva "ügyes vagyok", mikor kombálynozni kell a kellemeset a hasznossal, a szükségest a haboskakaóval. a Milosevic elmehet a p..ba, mikor érvelni kell, védeni kell, ez sajnos balkán. kicsit azért inkább horvát, mint szerb. azért ezt ne felejtsük. still balkán, tudom. (szédületes, most láttam egy Kusturica filmet, "Ki látta Dolly Bellt?", ahol az apa egy keményfejű, álmodozó, kibaszott autokratikus, de arany lelkű kommunista, s igencsak tudja, kinek-minek mi a jó. az egész család rohadt kemény edzésben van, senki sem tud elszaladni, kiugrani, s mindenki, mint egy homokzsák. a legváratlanabb pillanatban, az éjszaka kellős közepén el kell énekelni az Internacionálét, például. s gondolkodtam ezen, hogy a bránerba is van ez. miféle egy abnormitás ez? ha az. mert nem egészen biztos, hogy a svájfolt, bugyuta sunyisággal elsziruposított életek a normálisok. ezt már

tudjuk, ugye.) s van itt egy kontrol csoport, ez is biztos. figyelek a hibákra, tanulok belőlük, legalább is igyekszem. s hiába utál valaki ezért, hiába van gyógyíthatatlan ellenszenve, ha visszagondolok az ott elkészült dolgokra, igencsak kevés dolgot kell megbánnom, belátnom, hogy azt nem kellett volna. a stílus meg a tempó? hát - az megint csak. Mert igen. mondhatja valaki, hogy ottan, a második héten anyának nem az lett volna a jó. meg a tizenkettőtől-huszonnegyedikéig tartó periódusban, ez mind lehet jó, igaz, meg minden. Viszont, ha jó látom, "elég régóta, elég jól van", hm... végeérhetetlen vitákba kezdhetnénk ezügyben. s totál el is veszhetünk a részletekben. csak ne felejtsük, hogy a részletek, mindig egy nagyobb, meg még nagyobb, meg még nagyobb dolog részei. ráadásul, az is igaz, hogy "anya, a Jill, a Nagybubu sem mindig tudja, mi neki a jó". van erre már elég, jó néhány száz és ezer példa. meg arra is van, hogy ebből nincs végső következtetés levonva, s kimondva, hogy oké, hagyjuk inkább apára. igen is, meg nem is…, s ez elég dinamikus, hm , ami, azért szögezzük lesoha nincs úgy, hogy a te érdeked totál ki van hagyva. egyetlen egy kis dobozról, fadarabról, szögletről nem tudok ott, amit én magamnak csináltam volna. önző szándékkal. inkább az ellenkezője - megszámlálhatatlan dologról tudok, ami viszont kimondottan, s persze más-más arányban, de valaki más, a másik három családtag kimondott óhajának-sóhajának lett csinálva...

soroljam? nos, a listám, csak hogy vegyük rövidebbre, s valamiről végre beszéljünk is, valahogy így néz ki: föntről lefelé -

megélhetés - műhely, szerszámok
általános élettér, kapcsolatban az előzővel
általános élettér - nem kapcsolatban az előzővel
egyéni életterek

én piszok szívesen beszélek, beszélnék bármiről, de valahogy elvárom az illetőtől, hogy a részletek megbeszélése közben is, valahogy kiérződjön, kivillanjon, hogy oké, most aztán lemegyünk abszolút miszlikekbe, de

valaki valahol, a háttérben figyel, hogy a lufi, amiben az égen repülünk, továbbra is üzemeljen. fönnmaradjon.

ha ezt látom, látnám, oké. amikor nem, azonnal elfogy a türelmem, kezdek tiltakozni, s ha nem működik, elkezdem védelmezni, a finomtól a durváig. de mindvégig azzal a szörnyűséggel telítve, hogy miért kell ennek így lenni? miért nem lehet ezt kihagyni?

EGY IDEALISTA LISTÁJA NO1.

nos, nem könnyű a lista, mert annyi minden van, annyi minden nincs kész, annyi minden el se lett kezdve…például az udvar megnagyobbítása. az ugye még

mindig nyilvánvaló, hogy minden soha nem lesz kész. legalább is nem a mi életünkben. mert - mondjuk csak ki - ahhoz olyan harmincmillió kellene. az meg már kicsit késő. S a lista, egy rendes, valamire való ember Listája, egy Idealista Listája, az ugye, logikus, az absztaktól, az Ideáktól a porbafinggás felé halad. s nem fordítva. Idő és hely hiányában, most csak kezdjük el...botanikus park, tóval, athéni sétányokkal, agorával ahol gyülekezni lehet, s mindig érdemes, kínai és japán kert, O alakú kapuk, s U alakú hidacskák, megvilágosodás, de legalább is megértés felé elrendezett járólapok, teaházak - alacsony szemöldökfával, amibe végre bebaszhatod a fejed, esze tamás goldingi kilátója és harangtornya, ahonnan a szabadságharcok tüzeit, a jicsini erdőben a Rumcájszot, egy másikban a Derszu Uzalát, meg a vuk-ot látni, lőrések, amibe pipacsok nőnek, vízimalom középkori élettel, bruegheli korcsolyázó tó, kandalló az Üvöltő Szelekhez, lovagterem ceremóniákra, ópiumszívásra alkalmas barlangfürdő, fára épült rejtekhelyek, kovácsolt vas erkély Rómeónak és Juliánnak, növény és madárház, bégető-bőgő istállók sora, kovácsműhely tűzzel és csengő vasakkal, orosz dácsa zongorával, kavicsokkal teli csörgőpatak, ahol Anna Prullable a szennyest mossa, s így tovább. Hiányzik a póni meg a paripa is, a szekér meg a hintó is, a Rákóczi nagy kutyája, indai szent tehene, az Andok próféta kecskéje, a Lorca szamara, a Henderson disznója, meg a Herzog gőzhajója egy hegyormon fönnakadva…, egy Vim Wendersi hinta, hiányoznak a Trakl arany kertjei, a Hölderlin hellászi felhői, meg a Lorca zöldjei. a Thomas üvegháza, szőlővel és csigával, ahol az idő hullva hull. jó lenne valami megfejthetlen keleti szőttes is, néhány teknős, amint (az Izsákról hozott) vízililiomok közül kidugja a fejét, amire egy szitakötő telepszik éppen. hiányoznak madáretetők, bizony, meg jajj.

meg hiányoznak a kenyérsütés teknői, meg a disznóvágás teknői, meg a szüretek kádjai, meg savanyítás dézsái, meg az aszalás rácsai, meg a köpülés kannái, meg a fejéséi.

agyag már vóna, de hol van a korong, vagy rokka, vagy a szövőszék?

pohárszék már úgy-ahogy, de hol van arthúr király nagy tölgyfa asztala az ebédlőből?

hol a pödrött bajszú szolga, a juhász, a bojtár, meg az intéző?

hol van a tejszagú, bögyös szolgálólány, hófehér keményített alsószoknyában, libaszarral a lábujjai között, bölcsővel a hóna alatt?

hol van az pilvaxi, imagista, futurista, zapatista, globalista…, intelligentsia a nappaliból, kandallópárkányokra támaszkodva, fotelokba terpeszkedve, kántálva és licitelve, hadonászva és vitatkozva - megváltandó a világot?

nos, mint látszik, én nem beszéltem itt tárgyakról, én valamiféle életről, élettérről beszéltem, amihez látomás, tárgyak, s a többi apámfasza kell, - valami, ami beakadt, megakadt, fölakadt, leragadt, beszáradt, begyógyult bennem…, az idő szentélyeiben, megvakítva félig,

dolgok, amik ott maradtak, amikor eloszlik a por, a köd, enyhül a ragyogás, kivirrad a hajnal, vagy teljesül az alkony.

valami - ami megmarad,
valami, ami örökséged s igaz,
valami, amit szeretsz,
s mindegy milyen sorrendben,
avagy?

kié ez a világ?

csak mond, - ugye, nem az ördögé?

Jack

2004 Oroszország előszobájában, egy kis politika, lezs

na igen, ez a baj kérem. Mármint az ember maga sem tud dűlőre jutni, "mi is legyen". Megkezdődött a harc "nagy orosz anyácskáért".

korunk napóleoni hadigépezete megérkezett az előszobába, Moszkva figyel, s még nem ég... én már várok erre - régóta. Egyik oldalon, ugye, ott van ez a putyinka, keményfejű, mint egy rendes orosz, s védi ahogy tudja. miközben? - a másik kis mély növésű jómadárral haverozik - taktikai okból? olyan okos? húha, nem úgy néz ki…s itt van ez a Csernobil földje, tele ukránnal, de még mennyien. s eljött az idő, mindenki odarohant, s elkezdte rángatni a kocsirudat. a nép, ajjaj - nyugatnak, persze, mert hogy elég volt kétezer év keleten, - pedig…, (de hát ne felejtsük - hol is húzódik az Ural hegység…) aztán jóska 1 húzza balra, jóska 2 meg jobbra. az, ami külügy géza, jó öreg Solana bácsi, mind próbál civilizált lenni, de az is a nyugat.

s mi van az orosz álommal?
a nagy orosz lélekkel?
a nagy orosz igazsággal?

ami annyi meg annyi hulla, évtizednyi avar, nyomor, hókuszpókusz, vodkába és könnybe fulladt látomás, "végeérhetetlen duma, ami nem old meg semmit…", után, de valahol, hm, itt van bennem is, mint valami jóságos télapó ígérete, ez ellen a western fenevad ellen, ami szép lassan megöl bennünket, mindnyájyunkat. egyáltalán létezik ilyen alternatíva? azt mondják a kínaiak luxust és ékszereket vásárolnak, délamerikai ültetvényeket, bányákat, meg társai - miközben a depresszió ezerszeresére nőtt, s nem győzik az öngyilkosokat összeszedni…s még egyszer, hogyan legyen a világban rend, "ha még én sem tudok, itt, a fejemben rendet rakni, de tényleg?"

ilyen kérdések. (még mindig ősemberek lennénk...?)

Jack

Nov. 30. Kemény levek, dől a péz, de semmi sem elég…, naplórészlet

Három hete beindult a verkli, amit mindig is szerettem volna. A Norwell fölfogadott, veszi a házakat, én meg csinálom. Közben Margitkám is bejött, úgyhogy mind a kettőt kell csinálni. S mindkét helyről jön a lé, hát persze. Novemberben olyan kilenc rongy körül raktam be, s persze itt is vettem cuccokat, jócskán... S még van is. Ha öreganyámat nem csinálnám, akkor a pasit tudnám nyomni intenzívebben, szóval mindegy. Ami ugye azt jelenti, hogy lesz otthon kalácsra való. Tudok valamit csinálni. Már nem álmodozok úgy, mint régen, valahogy nem hiszem el az egészet.

A Sharon megszűnt...

Hogy mi lesz otthon, azt még nem tudom. Van mire költeni, idő se sok van. Inkább arra gondoltam, hogy kéne egy csomó anyagot begyűjteni, faanyagot, hogy száradjon, naná. Na jó, kell mennem.

12 01 A Jill egy napja, jl

Van itten egy megasztár című műsor, azt elkezdtem rendszeresen nézni, van, aki kiröhög érte, ilyen tehetségkutató vagy mi, énekverseny, de teljesen elbűvöl, meghat, jó érzéssel tölt el, hogy egy csomó kölök csinál valamit, küzd, lelkesedik, dolgozik érte, kiáll, megmutatja, izgul, látszik rajta, hogy szereti, stb., stb.…Elég jól sikerült az első kemencés kenyerem, már majdnem megettem a felét, ropog a héja, tömör a belseje és lesz ez még jobb is...

Amúgy nem sokat érő napot sikerült előadnom, de lehet csak én érzem igy. Nagyon más nincs, kicsit bohóckodtam itten videókkal meg james Brown-ra buziskodtam néhány virággal, meg fene tudja….

Kitartás, love,

Jill.

12 01 Giiiii, azért ezek nők, azért nem semmi, főleg az Andy..., jl

hihetetlen éleslátásodra csak tátott szájjal reagálok. tényleg ilyen. mondjuk nem csoda, hogy ennyire jól ismered, elvégre a fiad, vagy ki.

hétvégén elmennék, elmehetnék, de disznóvágás lesz otthon, amin muszáj részt vennem, különben anyukám kiakad, és szarrá fárasztja magát.

szabit próbálok valahová besuvasztani, de nem tudom menni fog-e, pedig annyira jó lenne, és olyan jól esne. talán a 13-ai hétfőt kivehetem, és akkor lenne szombat-vasárnap, és hétfőn csak vissza, ha az a péntek nem az.

a filmet meg megnéztük tegnap a fiacskáddal, de nekem nem nagyon tetszett. borzasztó didaktikus volt, nem tudom, igazán ki is a tökéletes célközönség. én nem. de van valami új Jarmusch film is, valami kávé cigivel. azt szívesen megnézném, meg azt a Tamarát is nagyon dicsérték. Ha jössz föl, szólj, vagy hagyjuk az egészet, és lemegyek jövő szombaton, ha törik, ha szakad.hm? na, megyek, mert nagyon jól esne egy cigi, utána bableves, utána meló, este meg biznisz vacsi húúúúú szia nem mindig jó, ha más szarul van. ahhoz kárörvendés kellene, nem?

2004 1201

végére <vegeri@axelero.hu> wrote: Nem vagyok elájulva a jó hírtől, mármint a kisfiamról,

én elég rosszul vagyok, amikor csak rágondolok, bár nekem is vannak hullámzásaim, de most pl. éppen azt gondolom, hogy egy link, kényelmes, körülményes, stb. faszomfütty alak meg, pl. hogy egy kis jellemtelen pöcccs, és nagyjából az agyamra megy körbe-körbe sumákolás, meg a Boriszka önsajnálata, meg másokból kikényszerített megkímélése, meg, hogy még a sarki cigányt is érdekli, hogy hogy vagyok, ő meg találkozgat pl a Sandrával és nem hangzik el, hogy mi van velem/velünk, és ez nem az én személyemről szól, hanem valami másról, valami nagyon ocsmány dolog, és valahogy nekem olyan jellemtelen meg gyáva inkább, mint hősies vagy szerencsétlen vagy valami, és eléggé kiábrándító és elkeserítő és őrjítő és megalázó és és és... Jól van na, hagyjuk, csak nem tudtam megállni, de majd valahogy 'megoldom', csak néha tényleg, az embernek megmegy a búrája…Mindegy. Ne hagyd magad azért túlságosan kizsákmányolni, és ne felejtsd el kényeztetni saját magad, ha nem kényeztet senki, meg vigyázz magadra meg minden. Jövő héten valahogy mindenképpen, de addig még úgyis…Kötcse teljesen kizárva? Na remélem földobtalak egy kicsit, én néha szoktam szeretni, ha kiderül, hogy másoknak is annyi baja van. Csók, Jill.

Giiiii! azért ti ketten elég jó team vagytok…ljil⚜

tényleg azt gondolom, hogy a nők, a jók, a balanszosok, nélkülözhetetlenek. ahogy a Loránd Gáspár mondja. S ezt a mi gyermekünk, - hm, mind tudja, ismeri, hallotta. Szóval, nem is tudom, az nem egy kérdés, azaz eldöntvel volt, hogy te a feleségem vagy, de ez az Andy, az egy nagy talány nekem, miért, why, how, meg hogy is van ez? Egy elég nagy talány. mi a fene van is emögött? Én nem értem. Olyan tehenészlányos az egész. mások nincsenek, csak tehenészlányok? normálisok? hát, ha nincsenek, akkor jajj, meg jujj, de én, ahogy mindig is szoktam, azt gondolom, hogy vivá, halleluja, legalább azok... s pont velünk? Nem viccelek.

ekkora empátiát, azaz megértést a mi - elég speciális dolgainkkal szemben, még soha, úgy értem soha, soha senki nem tanúsított. Van ezen kívül még valami más, fontos? Én nem tudom. Különös, különös. fene egye meg....

Jack

az én válaszom, Lea

Új szakasz a Borisszal, ljil

nos, van azért ennek egy története, tények, események, egymás után. érdemes lenne (?) elolvasni…a fiunkról beszélek. S most, hogy te is eljutottál - nagyjából - oda, ahova én évekkel ezelőtt, talán már nyíltabban és értelemsebben - is - lehet beszélni róla. Azt a levelet - róla - ugyan nem nekem írtad, de végül is én is megkaptam. s persze itt van ez a majd mindennapi beszélgetés is a témáról…, telefonon. amiről ugye nincs rekord. (s most az sem érdekes, hogy ki, mikor, mit lát, látott meg itt "élesen") nem akarok túl sokat beszélni, írni most erről, majd beszélünk, ha hazamentem. de addig is csak néhány szót. amit én most gondolok róla, az a következő. Balláb, az a levél végül is azt hiszem jó volt, pontos volt. Azzal a kiigazítással, hogy ez a kifejezés nagyon szimbolikus, s kettős jelentése lehet, a mi, privát beszélgetésünkben, értékelésünkben. Egyik oldalon ugye, ott van, hogy ha kívülről, a cselekedetei, eredményei felől közelítjük meg akkor ez nagyon is igaz, meg pontos. a másik oldalon, meg totálisan nem igaz. Mindazok a jólismert negatívumok, gyengeségek, amikkel rendelkezik az utóbbi időben igencsak rossz irányba mennek, s hétköznapi bölcsességgel abszolút nem lehet megközelíteni: azzal az ember pillanatok alatt csődöt mond. a kérdés az, hogy ha valaki olyan kényes, érzékeny, igényes-igénytelen, finnyás, forrófejű, érzelmes, jól megtermett, öncsaló stb. stb. - akkor ez egy reménytelen eset-e? elvileg nem. számtalan sikeres nyámnyila ember él a földön. aki a nem túl előnyös tulajdonságai ellenére mégiscsak jó. a Hawkins ugye a legkirívóbb példa... egy kis nyomorék, aki, hm. itt volt egy kis AIDS-és gyerek, fekete Afrikából, nemrég halt meg, akitől mindenki kiakadt. tizenkét éves volt, amikor meghalt. annak született. s így szólt a történet: ez a kis gyerek mindent megtett azért, hogy a világ jobb legyen, abban a korban, amiben élt, abban, amiben volt, s azzal, aki volt. ez egy hivatalosan elfogadott formula. s most egy nagy konferencia lesz összehívva, az ő neve alatt. az biztos, hogy totál jó tulajdonságokkal rendelkező ember is mehet a rossz irányba. sok rossz és sok jó tulajdonságokkal rendelkező ember is mehet rossz irányba. meg túlnyomórészt rossz tulajdonságokkal rendelkező ember - mehet jó irányba. ha ez igaz, akkor van - mindig van - remény. a Borisz - elég régóta - rossz irányba megy. ennek mindenféle okai vannak, s egy részéről mi is tehetünk. egy másik részről nem, de ott is van lehetőség a változtatásra. én azt látom, hogy ebből nagy baj is lehet. bizonyos munkahelyi ártalmak szilikózist, tüdőbajt, fehérvérűséget, rákot, fizikai és lelki rokkantságot okozhat. a Mike-nak un. golf szindrómája van, ami olykor előjön rajta, elég rémes. a háborúban kapta, s leszázalékolt... jelen pillanatban én már látok károsodásokat. olyanokat is, amik már kizárják, hogy a kezdeti jeles, s ígéretes potenciálját járhassa. Van olyan hajó, ami már elment. Ugyanakkor a másik oldalon, mindig van lehetőség, hogy a romlás virágaival kezdjünk valamit. hogy pont az a mélymerülés legyen valami jó

forrása, hogy azt változtathassuk arannyá, legyen az költészet vagy egyszerű normálisság, megértés, vagy hasonló. szerintem soha nem volt egy egyszerű eset. s könnyen lehet, hogy mi is totál félreértettük, vagy nem fogtuk föl, hogy mi is lenne a helyes út, hozzáállás stb. Meg ő, magamagát is. valószínű az amerikai út lett volna a jó, ahol nincs elvonás, nincs büntetés, nincs fenyegetés, nincs számonkérés, s így tovább. ahol mindig kap, s az nyomja előre. szeretetet, bíztatást, pénzt, gyakorlati útmutatást, segítséget, eligazítást, kiigazítást, sokkal közvetlenebbül. ahol nem ki van lökve, hogy oké, menj és csináld, hanem ahol valaki mindig vele van. minden másnap, mondjuk. Ha több filmet nézünk együtt közösen, ha többet főzünk együtt, ha kérdezünk, ha hallgatjuk, ha előbb van jogsija, ha nem hagyjuk a hajóspapírját elveszni, ha kéglit veszünk neki, ha nem hagyjuk magára, ha finoman de felkeltjük, ha jobban beavatjuk a mindennapi dolgainkba, pénzügyekbe, ha több feladatot adunk neki, ha több mindenre megtanítjuk, még többre, amit majd tud használni, ha soha nem küldjük el, ha többet gondolkodunk és több mindent találunk, hogy miért lehet megdicsérni, ha másoknak többet dicsérjük, amit majd esetleg visszahall, ha naplót, feljegyzéseket készítünk a teendőiről, kezdeményeiről, s mindig mindenben megpróbálunk reszt venni, s segíteni. ha már van szobája otthon, autója stb.

a Borisz a Bubu. a Borisz az Alex.

jó helyen, jó időben, jó körülmények között, egy értékes lény lehet. s ugyan úgy, " ha volna az embernek ideje, ereje, figyelme, lehetősége, élettere, hozzáállása stb., akkor akármi is lehetne belőle." még egy jó vadászkutya, házőrző, juhászkutya isis persze nehezebb eset, mint azok a direkt erre a célra kiképzett vérvonalak, de pont a különlegessége jelenthetne valami plusszot. vadászkutya, aki a gazda ágya tövén alszik, bent a szobába, s aki soha nem öli meg a zsákmányt, csak odahozza. házőrző, aki nem mindenki ugat meg, harap meg, hanem tudja ki a barát és ki az ellenség. juhászkutya, aki elmegy az orvosért, ha felfúvódik a tehén…én nem tudok mást csinálni, mint reménykedni, s mindazokra a jókra koncentrálni, ami ebben a mi fiunkban van. mert van. S én nem szeretném többet bántani. valójában nagyon megbántam, hogy azt tettem. az ember ugye azt gondolta - ha felkeményedik, majd lesz valami. de ismerjük a Bubu dógát: meg lehet vele a vizet szerettetni, de nem úgy, hogy a fülénél fogva belehúzzuk a mélyvízbe. vagy csak úgy beledobjuk…de, én bőven el tudom képzelni, ha finoman kiültetnénk a hajó orrára, jó zenével, időben adagolt kolbászdarabokkal, sok jó emberrel egy langyos siklásban - az bejöhetne, s még azt is el tudom képzelni, hogy ő lenne a nagy Salty Dog, akivel világkörüli hajótúrára lehetne menni, s túlélni minden hajótörést a maláj tengereken. mert hogy a lélek. “ami, - csak úgy - nem pusztulhat el, egy istentelenül felfegyverzett tébolydában, mert halhatatlan…"szóval, valahonnan innen megközelítve. S nem ósdi materializmussal. Az itt nem megy. A mi szerelem gyerekünkkel… (én borzasztóan sajnálom, nélkülözöm, hiányolom, bánkódom nap mint nap miatta. s kéne valamit - csinálni?)s persze, csinálja a maga dolgát, de ne nélkülünk...!he needs us. and we Need him.

Ebben a fölfordult világban az ember nem engedheti meg magának, hogy értéket elveszítsen…, se mi, se ő. Az se nem helyes, se nem jó, se nem hasznos.

Jack

Egy Ottlik-kritika, lezs

Hááááát, ez jól meg van keverve, az biztos. Oké, a probléma valós, a dolog ott van, a kérdés jogos, a válaszban is van valami igazság. nem ismerem a többi részt, de ez nem irodalom, ez nem művészet, ez száraz disznószar, idegesítő magyar okoskodás, félművelt nyelvkezelés, álpátosz, szögletes kerék, meg "bazdmeg, nem érted, hogy szeretlek?!" A Mallarmé, de főleg a Valéry beszélt erről sokat, volt idő, mikor ez nagyon is divatos volt, felemlegetni az emberi lélek összetettségét, amit csak úgy a felszínen nem lehet megragadni, ezért iszonyúan komolytalanná válik minden cselekedetem, s annak bárminemű megítélése. S oké, valaki költészet után prózát akar létrehozni, a pszichoanalízis akkori hullámán lélekelemzést, dicséretre méltó kísérlet. s jézusom! ezek a szakszavak! Műszaki terminológiák tömkelege! Furcsa dolog ez: mert ugye két csatorna van itt, azon lehet megközelíteni az ember törekvését, ahogy a valóságot igyekszik megemészteni. az egyik ez a "mindentudás egyeteme", ahol hamvas professzorok, majd elmondják, mi van. tesznek egy kis nyugati körutat, s itthon kiborítják dohos aktatáskájukból a morzsáikat: na, itt a legújabb világ, fogyasszák, kérem- szépen. Semmi főzés. s tényleg van ilyen…, tisztán emlékszem, a lexikonok, az értelmező szótárak olvasatán rajtam végig futó döbbenetekre, felismerésekre, hogy hú, meg haa, de jó, most már minden fasza. Értem és tudom. aztán becsuktam a nagy s nehéz fedelet, kibattyogtam az utcára, s megint rám zuhant a nagy makogás, nyüszítéseket hallottam repedésekből, árnyak osontak, a fák lombjaiban érthetetlen suhogás, az égen irkafirkák, az arcokon kimondhatatlan időjárási viszonyok.

S évek, évtizedek erjedése, gombásodása, rejtélyes fermentációja kellett hozzá, mire a két nagy csatorna oly nyilvánvaló, de oly kimondhatatlan tényei, valósága között valami járható, tapintható, s kifejezhető valóság, keletkezett. Az okosság, tudományos-technikai determinációk meg a megfoghatatlan lélekrezdülések, érzelmek stb., között. S persze nagy agyak, mint az Arisztotelész például, elkapták a sellő farkát, kirántották a vízből, úgy csapzottan-csatakosan, s elénk rakták mindenestől. de hát mi nem lévén olyan nagy agyak, semmit sem tudtunk vele kezdeni. kapizsgáltuk, de az kevés. S kellett, hogy jöjjön a munkások milliónyi hada, mindenki egy kis forgáccsal, kis csimbókkal, csonton maradt foszlánykával, elgurult cukordarabkával, miszlikekkel, amiből majd összeáll a nagyszótár, s végre tényleg megkezdhetjük megfogalmazni a "lét dadogását". A Chagall tehénkéje, a dali égő zsiráfja, a Miro elemi részecskéi, a VAN GOGHI lüktetést, a Lawrence aranya bíborban úszó szigetek délutánjai. A Mondrian csontvázai, amire a Kandinszkij Izidora lepleket dobott. A Gaudí organikus katedrálisai, a költők és írók

napjai és holdjai mindannyiunk fogyasztására, meg a filmrendezők, koreográfusok, dalszerzők, táncosok, s mind a többi nagy kutató szorgalmának eredményei, amiből ez a hatalmas szőttes, ez a nagy puzzle lassan összeáll. értem én, látom én, jóravaló, de sovány kis emberke ez. Igaz szándék vezérli, de valahol nem más, mint mikor az ember a Freud, a Jung, a Piaget, vagy az Einstein kapcsán abba az illúzióba esik, hogy elkapta a valóság lábát, s most már minden oké. valamit persze elkapott, valamit görcsösen markol ebből a suhanó lényből, ami mostantól, mint egy organikus űrhajó majd vonszolja maga után a sötét űrön át. de nem tudjuk, hogy az mi.

Így aztán nehéz. Hogy a megértés, meg az ennél jóval nagyobb megérzés között valami egyértelmű létrejöjjön. A kívülről magyarázás meg a pantomimos arcán látott kis szikra, valamiről szóló, valami billentyűt lenyomó, valaminek megfelelő hang, valamivel korreláló illat stb., összefonódjon. Hogy értsük, amit tudunk, sejtünk, vélünk. Hogy úgy tudjuk "leírni", hogy érthetővé váljon, amit érzünk, érezhetővé, amit értünk. hogy kiépüljön egy oda-visszaváltható kódrendszer, elfogadott, legitimizált, intézményesített, mint a mértékegységeink, a nyelvtani szabályok, fizikai és kémiai törvények, meg mind a többi. Én visszafelé ballagok Ázsiából meg más földrészekről, talán valahol Timbuktu határán a porban. S nem emlékszem túl sok artifact-re se Kínából, se Indiából. a tornyok és várkapuk képe belső maszlaggá olvadt bennem. mikor kirohantam, mint egy kis Zrínyi, kis fakardommal, lexikális tudáskám fityegőjével, gondoltam zsipsz és zsupsz, lekaszálok majd mindjárt mindent. S kész. De kis fegyverem elenyészett, s helyette van egy nagy zsákom, telis tele kacattal, gyönggyel, meg egymásba gabalyodott iszalaggal. nagy folyókat látok tele emberekkel, mint én. s egy egy pillanatra kiugorhatunk a partra, hogy bassza meg, most aztán elég, majd én megmondom. s lehet is, valamit mindig lehet. megfogalmazni valamit. De mára kell tudnunk, hogy az nem csak gyere, buci bekaplak. s van, aki azzal foglalkozik, hogy megragadjon valami megfoghatatlant, valami ki nem mondottat, hogy ez is gyúljön. s van, aki az áramlatról beszél, s sok kimondottból szőve szőttesét. S van aki csak valamire szimatol, ami még előttünk van. a nagyok, a Tolsztoj, a Faulkner, a Thomas Mann, nem magyaráznak. nem okoskodnak., azok a piros folyón sodortakról beszélnek, az ember nevű piros hal élményéről, mert ők tudják, indirekt módon tudják. s erősödik ez, gazdagodik s közeledik egymáshoz. Amit Spinoza bácsi, Marx apó, meg lenin elvtárs mondott, meg a Loránd Gáspár. s majd aztán ki is lehet mondani, nem kell ettől félni. majd eljön az idő, amikor a kimondás nem didaktikus többé, nem rokokó és barokk, nem bizánci vagy gótikus, hanem organik. ahol az izmusokról kiderül, hogy egyik sem fontos, de mind az. (nekem a Márquez volt az, aki ezt megragadta. Meg a Kusturica. meg még egynéhányan) s csak ne ködösítsünk.

Tudjuk, hogy ott a DNS részecskéi között, a négy betű variánsai között még más is van, lehet még felfoghatatlan mennyiségben. De mára azt is tudjuk, hogy

ez számszerű. komoly utalásunk van, hogy van valami rend, s nem illúzió minden - ahogy sokan szeretnék. Ott volt ez a frenológia. egyik balfasz tudomány. röhejes felfedezés. halál pontosan nem tudjuk mi történt. Azok a központok nincsenek az agyban, "úgy" biztos nem. De valahol mégiscsak vannak, valami mégiscsak hordozza azokat a tulajdonságokat, ami ennyire hasonlóvá, s ennyire különbözővé tesz bennünket. a kérdésfelvetés tehát jogos volt. meg fogjuk érteni, előbb-utóbb. nos, ez az Ottlik, nekem egy frenológus. fontosságát, értelmét, küldetését megértettem, nem tőle, mástól. Régi emlékeket idéz föl bennem. s valójába örülök, hogy ha valaki végül is rászánja magát, hogy belépjen ebben a világok múzeumába, képtárába, archívumába, s kutatni kezd. ha kényszer keletkezik benne, hogy belép ezen a B6-os ajtón. Ez jó.

Jack

Dolgozni kéne, kérem, lzsj

Ezt a levelet küldtem az Ivánéknak...

Jack

hááát, szomorúan hallom, hogy enyhe balhék vannak. más esetében nem könnyű tanácsot adni. azért mégiscsak reagálok, hátha... baromi sokat, naponta órákat töprengek mindig azon, hogy a bajokra, (amik mindig vannak, ugye) a helyes választ, ill. okot találjam. Mindig meglep, ha valakinek fáj a lába, erre elmegy ugye a szemorvoshoz, ahol kiveszik a szemgolyóját, megmossák egy lavór hipós vízben, s most már nem elég, hogy sánta, de vak is.

S ez nem egy vicc. főnyeremény, ínszakadás, vagy gumiagy? Valahogy így lehetne kategorizálni a lehetőségeket. Ha azt a kérdést kezdjük feszegetni, hogy mi kell az embernek. főnyeremény, az a készpénz a meleg málé, ami egyeseknek valahogy mindig az asztalára kerül - ha akarják, ha nem. Érdekes, de én soha - igazándiból - nem szerettem volna. mert, totál meghülyül s elhülyül az ember ettől. még a legelemibb értékrendszert se építi ki önmagában, se kicsiben, se nagyban. Él, mint gané dombon a napraforgó. az in szaggató, mint jómagam is, az kitalál valami jó kurva nehezet, s bonyolultat magának, s onnantól már minden oké. Annyi a dolga, hogy nem ér rá lelkizni. S ugyan tudja ő is mi az a depresszió, de évtizedek óta nem is találkozott vele. Olyan, mint egy hülyegyerek, akivel együtt járt óvodába. A harmadik, az persze egy mágus, vagy öncsaló, aki mindegy miben van, abban mindig feltalálja magát. Nehéz időkben én is próbáltam ezt. Laktam lakókocsiba, kukáztam, lottóztam, loptam, csaltam, hazudtam. Gumiagynál ez természetes. Valamiből csak kell élni, nem? Nos, ez az arisztokrácia diszkrét bája, ez röhejes kérem. el kell menni a szövőgyárba, meg a kubikosokhoz, s dolgozni. s garantáltan minden probléma már estére megszűnik. (mert pénz amúgy van, nem? Akkor meg nem azért. hanem... na, nem is részletezem, ezt már régóta tudjuk…) Nos, tudom, ez egy kicsit durva, de ez van. dolgozni

kell, kérem. netán, valami célért, hm. (aura, élettér, miliő, magánszféra, kényelem, lehetőségek, tevékenység, dolog kell. S ha ez nincs, ajjjajjjjajjjjj, az baj. ez a baj kérem...!!!) S hogy minek van értelme? Húakurva életbe! hát mindennek. pecázni, hajózni, fát faragni, festeni (képet), zenét komponálni, szobrot faragni, főzni, enni, olvasni, internetezni, vasakat darabolni, kertet ásni, agyagozni, szőttest szőni, virágokat ültetni, meg minden. nem jó, amiket mondtam? Mást szeretnél? Hát találj ki mást! S ha az megvan, akkor máris rengeteg a dolog, s az embernek nem marad ideje lelkizni. de komolyan. az emberi élet értelme, a tevékenység. s persze "nem csak úgy". lehet azt értelmesen is. hol van a kelme szövő műhely, kérem? Mi van a kelmefestő műhellyel, ha? elkényeztetett egy bagázs, jódolgában már nem tudja mit rinyáljon itt össze... (s meg se próbáljon valaki jönni a dumával, hogy "hát persze, neki könnyű", ez egy baromság. senkinek sem könnyű, oké?!)

Jack

12 06 csörteváltás, a Zsuzsa válasza

értem.

A durva levél, nekünk vagy Ottliknak szól. Bajok mindenkinél és mindenhol vannak. Viszont van aki takargatja, eldugja a lelke legtávolabbi kis ládafiókjába, gondolván, hogy akkor talán magától elpárolog. Pedig fizikából tudhatjuk, minden párolgás után marad valami nyom, amit nincs oly anyag, ami az árulkodó folt színét közömbösíteni tudná utólag. Vannak olyan népek, akik viszont rendszeres "farkas kiálltással" ordítják teli a világnak, baráti és nem baráti fülnek szemérmetlenül a "baj vant". Mindenki a vérmérséklete szerint. A munka terápia megoldja ill. elaltatja a megoldandó a problémákat látszólag, de ez csak felületi kezelés. Neked nem kell mondanom, aki a "beszéljük" meg és ássunk a szemétdomb mélyére, a lelki analizálást mester fokra járattad, hogy miről is van szó. Az, hogy bizonyos dolgokat meglenget az ember a barátai előtt gondolom természetes, annak tudatában, hogy nem terhelni, és nem az igazság osztásra akarja rábírni. Persze a meglengetés mértéke függ nagyban a szemérmességtől és a látszólagos toleranciától, mondván kíméljük a barátot, van annak is elég cipelni valója a szekercén kívül is, mit basztassam még a saját megoldatlan izéimmel. “Szóval a jó lét az agyára ment"... nem diagnózis…főleg, ha a beteget meg sem vizsgálták nem állítható fel a betegség természete. Így a gyógykezelés sem hozhat megoldást. A másik gondolatom. A munkától kérgessé vált elfáradt kéztől nem szabad, hogy a lelken is barázdát szántson és térképszerű lenyomatot hagyjon a fizikai teljesítmény, közben az ész meg faszán steril marad, józanul tiszta, magára véve a racionalitás nagykabátját. A lelket igen is kényeztetni illik, ápolni, gondozni, mint a kényes virágot. Megtisztítani a dudvától, kártevőktől. Mindeszt valami rendszerességgel…és ha megsimogatod a munkában edzett kérges kezeddel az is több, mint a semmi. Na a nézeteltérések és végső megoldások sorba jönnek egy

idő után. Tart ez addig, amíg a különbségek annyira kezdenek közelíteni egymáshoz, mint a párhuzamosok a végtelenben.

Zsuzsa

csörteváltás, az én első válaszom, lzse

nos, a Zsuzsa válaszolt, amit várni lehetett.

aztán én meg ezt írtam:

nos, “természetesen" hülyéskedtem. valójában fogalmam sincs miben vagytok. Nem azért, mert semmit sem tudok róla, hanem azért, mert én nem vagyok, sohasem voltam ebben. Így aztán kívülről, mások tapasztalatából, másodkézből próbálok megítélni valamit - egy szociális és létállapotot.

egy biztos, semmilyen "szemétkedés" nem akart lenni. s nyilvánvaló van második, harmadik stb. jelentése, annak, amit írtam. kis baszogatás, fölrázás, amit tapasztalatból tudunk, hogy néha kell. mert az ember annyira elvan veszvel önmagában, meg a saját dolgaiban, hogy már nem is tudja, mit csinál. én is vagyok így. s olykor, a résztevékenységek szüneteiben, meg-megállok, s eltűnődőm: "ha volna valaki, aki rendesen megmondaná a frankót, mi is történik valójában, mit is csinálok én, meg ilyenek, az néha nem ártana”. Utoljára a fiam mondta ezt, nagyon finoman, nagyon homályosan, s kibaszott rosszul esett. pedig végig tudtam, hogy hát persze hogy igaza van, csak épp most nincs. azt használta föl ellenem, amit én tanítottam neki, s nem azt csinálom. mert azt még nem volt időm megértetni (mert még én sem pontosan fogalmaztam meg fogyasztásra), hogy ilyen is van. hogy minden józan ész ellenére van abban azért valami abnormális, amit csinálok, csinálunk. hm. De hát pont ez a lényeg, az élet abnormális lehetőségeket kínál föl, hogy nesze baszki, itt van, ezzel! old meg. Aztán az ember beleugrik, s kész a balhé. de egy kicsit kibontom, hogy mire gondolok. annak idején nekem is volt választási lehetőségem, hogy valami kósza gondolattól vezérelve a nagyobb családban gondolkodjam. fiatalabb voltam, s az aktualitások nem takarták, fedték még be a nagy igazságokat, amire az ember, legtöbbször helyesen ifjan rájön. a Szöllősi család utolsó megmaradt morzsájának a szétesését látva (az enyém már addigra elbitangolt, ugye), gondoltam meg kéne venni Balatonendréden egy jó kis házat, ami elég nagy lenne az ősöknek is. mert, helyesen gondolván, előbb utóbb majd ez a téma előjön. De öt perccel előttünk valaki megvette, egy benzinkutas, ma is ott él. állítólag szépen megcsinálta…arra aztán később homályos adatokat találtam, nem is akarom pontosan kideríteni mi, hogy nem is biztos ment volna. mert a siófoki lakásért kapott lóvé elherdálásába az ősök már nyakig benne voltak, váltak, gyűlölködtek, megőrültek, s ki tudja mit vettem volna a nyakamba. ezért aztán elhúztunk, mint a vadlibák, s egy másik, vad megoldás lett az életünk.

ugyanakkor azt is tudom, hogy mi - én - vagyok itt a kakkuktojás, aki nem kap semmit, mert senkije sincs, akitől. ami szörnyen jó, meg szörnyen rossz is. jó,

mert az a kellemesség jutott, hogy nem is kell senkivel sem törődni. az anyagi oldala mellett viszont szörnyű, mert valójában én szeretnék, mindig is szerettem volna törődni. szerintem az a normális. a híres olasz, nagycsaládos modell alapján…nos, emberek jó része, azt a sorsot kapja, hogy még öregkorában is törődni kell a még mindig élő szüleivel, akik hááát, nem éppen.

azért ismerek én is (hallomásból) elég példát, hogy az ember valahogy két legyet üt egycsapásra. csúnyán hangzik, de ez van.

"eltartási szerződést" köt a szüleivel, s aztán kap egy adag lét. Házat, valamit. S ezt a fogatot, évezredek óta a "jogos szeretet" meg a "jogos önzés" kettősfogata hajtja, az ismert félrehúzásokkal. s a ti elmesélésetek kapcsán is, lehet látni a kínokat, a szenvedést, ahogy az ember próbál egyensúlyozni az igazságokkal. szóval, kívülről, ez valahogy, nekem legalább is így néz ki:

"oké, jó kurva nehéz persze, de azért majd kaptok egy csomó lóvét. csak ki kell várni…"s persze ott van a végeérhetetlen gyötrelem, ahogy az ember kitart, meg túr, meg elvisel, s mind a többi. De egyedül lenni se habostorta. mikor - huhú - kéne egy kis langy, egy kis megszokás, egy kis komfort, zsozsó, hát, baszki, az nincs! Menj a faszba, s csináld magad… (s tudom, perszehogy, mennyit ültetek a hokedliken, izzadva és vérezve, hallgatva és tűrve. én megértem, amennyire csak tudom. de ti is megértitek, hogy én meg mennyit kóválygogtam vasuszályok gyomrában, egyedül és éhesen, a "város peremén"? ha?" jó nekem így egyedül, hát persze, senkivel sem kell törődnöm, úgy könnyű! de hol is van az én szépanyám, jóanyám? Szegény...segíteni szerettem volna. ebben a ti nagy várakozástokban, ahol majd a szülők, ahol majd a gyerekek - faszba is, de majd megoldják, a helyzetünket…még akkor is, ha - persze - ti is, amit tudtok, meg minden! azt szerettem volna, tudom vékonyan felvillantani, hogy oké, oké, oké, ez egy kelepce, jó sokoldalú, tiszteletreméltó is, becsülendő is, indokolt is, - de, azért a szenvedés, a káosz, a zűrzavar, - legalább is innen, jó messziről, az ott van. vagy nem? S én, mint barát, finom és durva, kekec és nagypofájú, bedobjak valamit, netán valami újat, vagy csak valamit, amit - hát persze - mindannyian tudunk, ti is, csak kell valaki, aki odabassza... még azt is tudom, hogy ez mennyire kockázatos. mert nyilvánvalóan nem akarlak benneteket bántani. miért is tenném? jobb lesz ettől nekem? lehet kurvára félreértitek, s elküldtök a búsba. de remélve, hogy vagytok annyira intelligensek, tapasztaltak, felnőttek, nem erre gondoltok, lukadtok ki…a világ telis-tele van hazugsággal, képmutatással. azért nem kell messzire menni, nem? de olyan borzasztó kevés van, hogy valaki képes valamit mondani is, nem? S itt megint, miről is van szó. Arról próbáltam beszélni, azt próbáltam fölvillantani, hogy oké, oké, patthelyzet, kátyú, siralomház, de azért ne annyira. nektek is van jogotok az élethez. bizonyos önzés kell. ami normális kultúrákban az ember természetes joga, ott nálunk meg küzdeni kell érte. s végig fútvá a lehetőségeken, hogy az azért mégis csak morális, meg gyanútlan legyen, arra céloztam, hogy a kurva életbe, nem kell otthon ülni, sírni, sírni, sírni, hanem ki kell menni, s pénzért, vagy nem, de elfoglaltások után nézni, munka, hivatás,

tevékenység, miegymás, hogy az ember az energiáit ne önmaga ellen használja. nőklub, ificsapat, zöldegylet, vagy végvárak környékének gaztalanítása, mindegy. kiszakadni. S bőven lehet az matyóhímzés, vagy talicskázás is. darab, vagy órabérben…s mégegy. van, aki ebben az állapotban, csak viccel. de van, aki nem. tényleg aláugrik…nos, én nem az a fajta vagyok, aki ezt viccnek veszi, bocsánat. Így aztán a saját komolyságomat alapul véve, próbálok, valami komolyat is mondani. ha nem jó, hát bocsánat, felejtsétek el. azénkurvaanyámat... maradok szeretettel egy jóbarát,

Jack

csörteváltás, még egy apró kiegészítés, lzse

Zsuzsa,

amúgy marha jó levelet írtál, nagyon intelligens. (látszik, hogy ezt mélyen átgondoltad, érted, meg minden) csak még egy picit, egy icipicit…tovább.

s hidd el, ennek soha sincs vége…ne is fáradj el bele, meglátod, ez így van jól.

Jack

Hazamenés előtti bolondokháza, ljil⚜

na ez a vers jó volt. mióta is mondom én ezt? Nem ismertem, kellett volna. egy magyar, hm. ez van, nehéz lenne bármivel is nem egyetérteni. s igen, van, aki a tudatával alatta, van aki fölötte él, de senkinek sem könnyű a függönyt elhúzva tartani. S ott volt az az iraki nő, akit megöltek, az a segélyes. s persze nem azért, mert megölték, de mi nem vagyunk kimondottan segélyesek - az is segítség, ha magamon segítek, s nem vonom el másoktól. a segítség persze belülről jön, amikor az ember még kis tökösként észreveszi, hogy a kutya, a macska, a madár, az mind "én vagyok", én is lehetnék. s a konfliktust nem úgy oldja meg, nagy gyengén, hogy eltapossa őket. írtja és titkolja őket. hanem amikor csak tud, ad, meg segít. embernek, állatnak, növénynek, még a köveknek is. Ez sokszor persze csak egy gesztus, csöpp a tengerben, de már az is hatalmas segítség, ha nem ártunk. amúgy, a legalapvetőbb fennmaradás, az enyém is, az jóság, némi tisztelet mások iránt, amit aztán visszakapok. nem nyírok ki mindenkit, s ezért én is megmaradok. hiszen, valaki, velem is ezt teszi. Így aztán a jóság, az nem is "az", ill. annál is több, közös érdek. Amúgy köszönöm a mikulásos lapot, érdekes volt. nyomogattam itt egy darabig. bibipelt a csillag, süvített a szél, s vonatozott a kémény. elég jól animált. jól haladtunk tegnap, beleértve, hogy a két ifjunk megszökött. nem bírták a gyűrődést, s bedobták a törülközőt. s kicsi megkönnyebbülés, mert már untam a banánt, hogy munkát keresni nekik, s jó sok lóvét, heti hat kiló körül fizetni nekik…ezért elég jó szakit lehet alkalmazni, jobbat, mint a Mike. de nem kell. én tudjad. beraktuk az ablakokat, meg jó marha sok trimmet is megcsináltunk. meg még az öreglányhoz is elrohantunk a downtownba. soha nem lesz vége, mert most meg nem tetszett neki a szín, próbáltuk gyorsan átfesteni, de az

új festék valami genya, s futott mindenütt. úgy néz ki mint a hányás. szóval, még mindig vissza kell mennem.

de haladok.

Jack

12 09 Írt a Borisz! jl

It' all Right ma c. számot küldte a Dylantől.

Szombaton lesz a Borisz szülinapja, volt a Sandránál meccset nézni, állítólag azon kesereg, hogy milyen öreg és, hogy jól be fog rúgni, meg, hogy aszonta, hogy karácsonykor majd hazajön, de el sem tudom nagyon képzelni, hogy hogyan, ha addig nem?

s remélem, ez jó ok reményre. remélem...

hát, elég nagy pánikkal kezdtem el olvasni. először nem tudtam, mi akar ez lenni, így zene nélkül nem mindjárt ismertem fel. Elég sötét, ifjonti gondolatok, akár normálisok is lehetnek. én ugye a Baudelaire-t olvastam, mert az olyan jó spleen-és. Szomorúság, önsajnálat, és társai, végül is kell az, hogy az ember imígyen leltárt csináljon, s valahogy dűlőre jusson a világ ambivalenciáival. kár lenne tagadni őket. vannak bőven. mindig, persze a nagy kérdés az, hogy valaki mennyire megy ki elorozni őket. mennyit vesz magára, s mennyit képes megoldani. s még egyszer, a Dylannak igaza van. ő volt az egyik legokosabb, aki végül is listázni tudta, próféta szavakkal, nagyszerű zenével, szédületes előadásmóddal, - zseniálisan - hányas a kabót. De az ő példája is azt mondja, hogy van kiút. neked is van helyed, jogod, ösvényed, kiút a Society gubancából. már eleve, ezen jól gondolkodni, ezen végig rágni magad, hasonlóan nagyszámú megoldásokat szül, csak úgy mint a felsorolás ténye maga. én változatlanul azon vagyok, hogy nincs más út, mint hazaterelni az elveszett bárányunkat, s vagy így, vagy úgy, de nekünk engedni, amiben csak lehet. meg amiben nem lehet, abban is…eszembe jut - ugyanakkor a Mary, a Roth regényéből, meg hogy mikor az apja elment hozzá a drog, nyomor, és koszfészkébe. s oké, mindig ez a szeretetlenség vád, ez a megnemértés vád, ez a nemtörődés vád, s igen, vagyunk annyira intelligensek, műveltek, tapasztaltak, hogy tudjuk van ilyen, s még azt is meg lehet érteni, ha valaki erre logikus válaszként tényleg elvész. De én mindig azt gondoltam, nagy köszönet és hála a teacher-eknek ezért, hogy mi versenyben vagyunk, a pályán vagyunk, elég jó a helyezésünk is, mert hiába szállt el a világ, vesztek el a nagy illúziók, ébredtünk egy új reality-re, mi tudjad. mi másképp csináljuk, mi jobban csináljuk, mert van Gaudínk, Dylanünk, Cohenunk, Hendersonunk, Lorcánk, meg Miro-nk. a Giacometti nem hiába csinálta azokat a mini szobrait. a mi válaszunk, olvastuk a Sartre-t is, nem az elidegenedés lesz, hanem valami más, valami pozitív. elveszett nemzedék, sorstalanság, kiúttalanság, ez mind oké. De, valahogy nem kellene elfelejteni, hogy a világ azért mégsem a tól z-ig. szar, - vigyázat. S az, hogy ezt nem könnyű elkapni, megragadni, elfaszolni, megtartani

stb. nem jelenti automatikusan, hogy akkor egye meg a kutya. Ennél jobbak vagyunk, többek vagyunk, s érdemlünk. Mi is megérdemeljük, a Borisz is. segítenünk kell. mindegy, hogy hogy de jöjjön haza.

Jack

12 09Közeledik a hazamenetelem, zavarodik az asszony…, jl

Hát elég nyufi vagyok, csak nyekeregni tudok, fene egye meg.

Kicsit ilyen pánik hangulatom van, valahogy olyan abnormális a rohangálásom, földobottságom, kapkodásom, és persze egy csomó minden nincs jól, nincs rend, nincs ajándék, nincs terv, olyan mintha össze-vissza csinálnék mindent, és kicsit most ilyen rettenet van bennem, hogy valami rábasz lesz, valami jó nagy baj, a ct, vagy majd nem lesz jó a karácsony, vagy valami rossz történik vagy csuda tudja. De valószínű csak bedepiztem vagy mi, fáj a fejem, ég a szemem, nincs kedvem semmihez, nem vagyok túl emberbarát hangulatban... asziszem megyek is az ágyba, hátha reggelre

Na megjártam szerencsésen a Kaposvárt, persze eredmény majd pénteken... Holnap nem is tudom mi a fene lesz, össze-vissza vannak keveredve itten mindenféle szépítkező programok, majd kigondolom, de most kicsit kába vagyok…Ezt e-mailozta a kisfiunk nekem, te mit veszel ki ebből?

Képek? meglettek? Puszik, majd reggel talán,

Jill.

TÖMÖR LEVELEK, LJIL

1. a tömörítés jó - ha mindenki ugyanúgy jutott el a dolog istenéig.
Jack
2. én-istenem, te-istende, ugyanazon fa más és más ágán ülve...

3. lassan mindnyájan rájövünk, hogy istenek nincsenek, az az szél, ami az ágak között átsüvít...
Jack

3. nyalom itt a sót, rágom itt a gyökeret, ez az nem? - istenek?
Jack

4. mindig mikor végre jól érezném magam, zavarodott barlangi medvémbe ütközőm a sötétben, s ijedtünkben jól belebújunk kicsit egymásba
Jack

5. a képek hivatal nyittán mind szépen átjöttek, s semmilyen meltdown nincs.
Jack

6. "jön az uram", a közös tükörbenézés rettenete
Jack
7.
nyomjunk izom-szavakat,
abba bárki bármit belegondolhat…,
s kész.
ezzel minden megvan "oldva"
Jack

8.
bíbor-Omegától-
a teve képlete a távolság és homok viszonyáról,
a Volkswagenhez szükséges csavar és kallantyú mennyiség,
a tűztánc és a törzsi népírtás eredet-folklórja,
a Forbidden City meg a Tádzs Mahal manója,
a korrupció tereket beszövő liánjai,
stb.
ez mind opál-Omegáig,
oda-lebele-a,
ez-a izéjének-a-micsodájának az izéje.
világos, nem?

Jack

12 10 nincs rák, meg különben is, mi kell egy nőnek? jl

Hát nem is tudom, nagyjából mindent el is mondtunk, jó hosszú, sűrű nap volt még a végére megnéztük a Kubrick utolsó filmjét azt a Szemeket, az is jó hosszú volt, nagyjából totálisan le is vagyok fáradva, de hát igazándiból meg minden jó, sőt, holnap sütök, főzök, takarítok…, te jössz, meg a Borisz is, meg i love you, meg most azért jobban mindenkit, szívem csak vigyázz magadra meg pihenj kicsit, meg nyugi meg ilyenek, puszik, Jill.

Mese az igaz útról, ljill

Hááát,
úgy néz ki, kicsit beakadt itt a harangozó kötelem.
Egy mondat visszahangzik a fejemben, amit legutoljára mondtál. A Boriszt idézve: "(jé), milyen érdekes ez a Ct eredmény, pedig amiben vagy nem azt kellene eredményezze", vagy valami hasonló.

Ez a gyerek, mint az egyszeri ember, - hogy is mondjam, totál félreértésben van. Totál félreértésben van hagyva. Totál félreértésbe ragadt: - azt táplálja, öntözgeti, kapálgatja; emberekkel egyezteti; színezi-vizezi, metszi, cserépben hordozza, kirántja mint a kardot, viszi mint a zászlót, bilincsként a csuklóira, bokáira kattintja, gúzsba köti magát vele; fölköti magát, mielőtt valaki belép; beveszi mint a krétát kávéval, hogy felmenjen a láza; mint áramot, belevezeti a kerítésbe; nyomorultakon segít, hogy cserébe elhiggyék a gyermekded hantameséit; perverzekkel kokettál, hogy szájki reakcióikkal tolókocsit, mankót, fül és lábszárvédőt, s más munkahelyi védőfelszerelést vehessen magára, mikor nem is dolgozik. Kávéházi punk csákánnyal; munkakerülő kocsmatöltelék lopott szerszámokkal; betegápoló képesítés és licence nélküli, jólöltözött kifutófiú, hormonokkal teli háztartási alkalmazott, jóképű s illatos mindenes, majdnem diplomás, kültelki intellektuel, akihez mindig lehet lelki, de gyakorlati megoldást nem hozó tanácsért fordulni; felnőtt, szőrös, izmos, falánk, válogatós, nyafogós, kiszámíthatatlan; de aki mindig le tud menni palotapincsibe, ha kell; s akkor előjöhet a nagy pandamacis érzés, meg a simogatás; perverzek utolsó vágyakozásának remegő mozdulata. Egy ember, aki rossz útra tévedt. Egy ember, aki a nehézségekre hülyeségekkel válaszol. Egy ember, aki a valóság professzionális kihívására szubkulturális tevékenységgel válaszol. S tudjuk, hogy ez a szubkultúra ott van. Ott van a lefüggönyözött bérlakásokban, raktárakban, az alagsorok lépcsőinek a végén, hátsókijáratok fordulóiban, kukák mögé behelyezve, mert még abba se illik. Tudjuk, hogy ez a slum fizetőeszköze, állami adója és adósága, a félrecsúszottak, a leszakadtak, a kisiklottak, a nincstelenségig züllöttek; a kocsmapultba kapaszkodó litániázók, káromlók; a kukázók; a hortisták, hitleristák, szálasisták, maoisták, trockisták, a gombautálók, s szerencsejátékosok, a kurvák és stricik, a vegetáriánusok, az enviromentalisták, a macska-madár-kutya és patkányvédők, főzelék-büfék vendégei; üvegvisszaváltók ismerős arcai, emberek, akik nem isznak csak esznek; emberek, akik nem esznek, csak isznak; szextanyák kerítői, gyerekrablók és embercsempészek, akik hirtelen pénzeikkel lefizetik a kocsmát, hogy majd legközelebb ők is hurrázhassanak, ha a potyában ők kerülnek sorra. Üzenetközvetítők viharkabátokban, biciklis küldöncök, akiknél nem találnak azonosító papírt, mikor elütötte őket az autó, börtönlakosság nyuszika írnokai, kövér és falánk nők majmocskái, sovány és rekedt nők támogatói, tébolyult szőrös nők fodrászai és kozmetikusai. Univerzális ember, szükség van az ilyenre, kereslet van az ilyenre. Külvárosokban, meg az elmebaj középosztályában egyaránt. Virágzik és lüktet ez a mocsár, el és letagadhatatlan a léte, a jelenléte, súlyos lélegzetével, súlyos szagával, fölkavaró látványával, anyagi zűrzavarával, alvilági, félvilági legalitásával, kiskapuival, fából faragott vaskarikáival. Micsoda egy eszme? Ki hitette el ezzel az emberrel ezt az eszmét? Ki hagyta maga mögött ezt a gyomot, ami most ellepi a veteményeskertet? Ki volt, aki a kutyát elengedte, a kertkaput nyitva hagyta, s a puskát elsütötte? Aki aztán nem rakta visz az ételt a hűtőbe, takarta be a lábast, mosta ki az ecsetet, betonkeverőt, tejeskannát? Ki az,

aki nem fizette be a villanyt, a büntetést, majd lekéste a vonatot? Mi volt abban a batyuban, amivel ez a gyerek meglépett? Ki sóhalytozott munka, felkelés, lefekvés, pénzköltés és spórolás idején? Ki az, aki menni akart, amikor maradni kellett volna? Ki az, aki elment, amikor szükség lett volna rá? Ki az, aki hallgatott, amikor szólni kell? Ki az, aki segítés helyett kritizált, a tökét vakarta, s nyögött és köpködött? Ki az, aki kómákból, ájulásokból, feledékenységekből, tervezetlenségekből, terméketlenségből, s gondolattalanságból, na meg azokból a híres érzelmi zavarokból felocsúdva, még mindig nem szól, hogy ne tegyük bele a teaszűrőt a káposztás fazékba? Mert - s ez a lényeg - amikor mi beletettük, az egy malac tévedés volt…, de mára beláttuk? Ki az, aki rosszkor rosszat szól, s aki finoman és bájosan és semmit se sugallva hallgat? Ki az, aki csődbe jutott a kecsketartásával, asszonyának elárulásával, s mindenre rájött, mindent megértett, de hibáinak tanulságát, tévedéseinek listáját, motivációjának eredendő kudarcát, a miriádnyi kis csalás, hazugság, sunyizás, végre megértett abszurditását, nem mondja, nem adja tovább szomszédjának, valakinek, akárki hasonlónak? A lanyha kapavágásokat, a lecsurrantott tej, a félreöntött bili, a melléhugyozás, a tisztátalan kéz, láb, körmök, száj következményeit; amikor pletykáltunk, problémák szembenézése helyett, amikor mi lötyögtünk mikor mindenki dolgozott. Kint a kihagyott permetezések, az elmulasztott kocsivizsgák, a szivárgások, a csőtörések, a füstölgő és szikrázó villanyvezetékek, az égig érő gazok, a szomszédok, a falu, a munkahely, a rokonok és barátok elvárásai láttán érveket, okokat, indokokat kerestünk és találtunk, hogy elfordíthassuk a fejünk, lefordulhassunk és átmehessünk a másik oldalra, becsapjuk magunk után az ajtót, beosonjunk, hogy ne vegyenek észre, s mind a többi csalást és öncsalást. S igen, ott bent meg a vágyakozó asszonyi szemek, a könyörgő gyermeki hangok, az Egész birodalmak vannak ebből, ez nem kérdés. Udvar és háztartások, hülyeséget termelőüzemek és melléküzemágak, kis és nagytermelők, organikusok és orvvadászok. Hajdani kitűntetett haza hősei irtják vadjainkat, s az élettől duzzadó fákat. Ingyenélő Tudósok lopnak, csalnak és hazudnak. S ez nem vád. Ez nem vádaskodás. Ha valakire illik, ha nem, az illető dolga értékelni. S ha valaki nem tudná, akkor elárulom titkom, mert nem szégyellem: ezt mind, mind onnan tudom, hogy én is átmentem ezeken, de undorodva magam mögött hagytam. Onnan tudom, hogy valamelyik régi önmagam szembesült, része volt, szenvedője volt mindennek. De, a lényeg, hogy ottvoltam!

S azért beszélek erről, hogy segítsek szembenézni. Megoldani. Hogy az én példámmal is mutassam, van ebből kiút. Nem muszáj ebben lenni, ebben maradni, ebben meghalni. Nem muszáj a hamisság útját járni.

Van igaz út, a dantei, amit sokáig ő sem talált, de aztán végül - rátévedt. Van, akinek könnyű, van, akinek nehéz. Megszámlálhatatlan okra lehet hivatkozni. De az mind, együtt sem elég, hülyeként élni, s halni. S lépni kell, minden lehetséges kiút irányába, tenni kell. S amikor csak lehet, ha kell most. Ez az igaz út.

Jack

1134 old. dec. 11. Giccses mese a kivert farkasról, egy melankolikus összefoglaló hazamenés előtt Lea,

Néhány ok, hogy miért nem való nekem a biznisz, avagy -kevésbé szépen fogalmazva - miért nem vagyok alkalmas én erre? Sokszor elgondolkodom, hogy mi a bránert is csinálok én egész nap? Amellett persze, hogy dolgozom. Mármint fizikailag. Hát, egész nap azon spekulálok, hogy na akkor, hogy is lenne jó. S kész.

(annyira, hogy olykor el is felejtem, mit is csinálok, selejtet gyártval…) S itt van ez a "small operation", fikai az egész: egy-két munkahely, 1-3 munkás, 1-2 munkáltató. Mi is a poén ebben? Volt itt ugye egy nyomorúságos, s de végső soron győzelmes leszakadás egy barom mérnököcske-nőről, aki a végén mindenféle trükkel pár száz dolcsival adósom maradt. Mondtam neki, hogy well, vegyen rajta a nevemben ajándékot a családjának…Én most már megyek rendesebb bizniszt csinálni. Aztán volt egy Margitka, aki elhatározta, ahogy ezt már írtam is, "hogy most már aztán végre igazán édeske lesz". S azonnal csináljak neki egy komplett fürdőszoba felújítást. Minden ki: a falak, a padló, a csövek, a vezetékek, s minden új, nagyon dizájnos, vissza a helyére. S persze, nem győztem a lét kérni, ő meg adni… (ebben a konzerv Kánaánban sok az ilyen kis buzgár, még jó hogy csak a kisebbek szele csap meg, s ritkán. mert nagyon veszélyes, nagyon, nagyon) S jött egy Norwika, aki meg azt mondta, hogy nagyon szeretne velem bizniszbe menni, minden áron, bármilyen formában, mert nagyon csípi a búrámat. Kicsi, homokozóból mindig kitúrt fiú, menopauzás feleséggel, számára is meglepően szép két kamaszával. (olykor kiszakítja zaklatott arcú nőjét, aki feldúlva túrja a ház körül a földet, amire valamit építünk. (Fel-felsikkantva, egy autentikus, s kövér giliszta láttán…) Hát jó, sóhajtottam, mert már a régi, hebehurgya lelkesedésem gyertyái mind csonkjukra égtek. Na meg persze a langyos életem okán, ami semmi más, mint félbehagyott dolgok tömkelege. Félbehagyott asszony, félbehagyott kölkök, félbehagyott otthon. S ahogy mondani szoktam, szemlátomást "az egész világ ellenem esküdött". (itt van ez a fogyó dollár ügy…)S ez még akkor sem vígasztal, ha tudva-túdom, hogy mindenki húz maga mögött vagy egy zsák békát, vagy egy batyu kígyót, vízmosások, liánok, futóhomok, vagy nagy bugyogó sarak közé szorulván. S, persze, én is hátra dőlhetnék valami tamariszkusz fa alatt, s alkalmakként illatos narancsokat öklendezhetnék, elhomályosult aggyal, hogy ettől most már minden oké. (Ahogy "nemzedékem legjobb elmélyi, romjaikban" …) De, szerencsétlenségemre, nem ez a fajta vagyok. Bálteremre, bálteremre, smúzbankettre, szalonokra alkalmatlan hajdani kis ótvaros farkas vagyok, akiben a szavannák és sztyeppék nomád virtusa szorult. Van, aki érti, van, aki szereti, van, aki nem. Nos hát, erről senkinek sem kell tudni, ordas farkamat

zsakettem szárnyában rejtettem, édesen mosolygok kutyáénál hatalmasabb fogaimmal, orrommal, mint az a bizonyos jószág, a Piroskás meg Vukkos mesében. S akad falat, nem olyan nagy, de nagyobb, mint az illatos szelek söpörte, szabad kültelki mezőkön. Mindenki ismeri ennek a jószágnak az semmivel sem mérhető kitartását, leleményét, szívósságát, de nem kell hozzá a legdörzsöltebb kibic, szuper empatikus tenyérjós cigányasszony sem, hogy várjuk a dráma kipattanását. Vagy, csak egy lépéssel idébb, a jelenetet, amikor hősünk elveszti a fejét, s rosszul, vagy félrekombinálja a balhét. Mancsával ragad meg egy cupákot, az odaillő eszcájg helyett. Rálep a bálkirálynő lábacskájára. Félreérti a homályos célzást, rosszkor, vagy nem válaszol, valamit mond, amit most pont nem kéne, odatartja a markát, vagy nem, a rossz pillanatban. S máris ott van a megengedhetetlen, a végzetes hiba, amit mindenáron el kell kerülni... S mondták nekem, hogy ez egy veszélyes, nagyon veszélyes hely. Gondoljam meg kétszer, hogy becapflassak a városba, be a kivilágított, kiillatosított, elbrokátosított, kikrákottytól visszhangzó nyüzsibe. De ültem én elszürkült tábortüzeknél, ahol egymásba martunk undorodva. Voltam énnekem készített rezervátumokban, ahol puskák csövei, csapdák acéljai, mérgek foszforeszkáló halmocskái vettek körül. Loholtam én városok falai alatt, éhesen és csapzottan, s csavarta az orrom a finom főttek és sültek illata. S töprengtem sokat, hogy Csingacsguknak kéne lenni, vagy Tsingatskuknak. A kutyára gondoltam, az ápolt és kövérre. Aztán vissza a bölényekre, meg a mamutokra, meg a kardfogú tigrisekre. S látván, az időm elenyészik, azt mondtam: én már pedig se kutya, se masztodon nem leszek, valami a kettő között. S eljött az én időm. Kis arisztokratákkal s bankárokkal lötyögök, titkon csodálják rejtélyes erőm. Feleségekkel bájolgok, megvalósíthatatlan vad vágyakat gerjesztve. Aztán vissza-visszaosononok a ritkuló, kitaposott, nagy füvekbe, egy-egy elfaszolt velős csonttal. Amit népem, borzadállyal, de elfogad, mert éhes. Aztán néha, sötét esők söpörte, holdtalan éjszakákon, meg négydimenziós teleholdak idején, mint abban a régi songban, nekidőlök én is egy lámpavasnak, csapzott a szőröm, kocog a fogam, s a régi, rettenhetetlen s híresen hátborzongató üvöltés helyett, kis nyuszi nyuszikét böfögők sötét hajlatokba. Renegát lény lettem, akit legfeljebb egy másik, mint én érthetne meg, de azok meg nagy ívben leszarják egymást. Kurva jó, nem? Megyek, megszólalt a szolgáló csengője.

Jack

12 12 „Nagyon sokat köszönhetek neked," Jill

Szép meg jó meg megható meg zavarba ejtő meg minden, erre kellene valamit, aztán én meg nem tudok, pedig tudom, hogy meg van is bennem valahol valami rája, de most éppen nem ... Jaj-jaj. Néha csodálkozom, hogy egyáltalán még mindig megvan maga nekem, néha, ha föltuningolom magam, akkor próbálom azt gondolni, hogy azért én is valamit, de hát ugye az nyilvánvaló, hogy én lassú meg sokkal kevésbé hajlamos az állandó agyjárásra meg nem is akarom annyira meg

eltököl, elfutogat, elfőzöget meg ilyenek, sőt még azt se rendesen, mert közben persze maga oldalán az igazság, semmire se jó a köztes állapot se, ezt se meg azt se... Jó marha hideg kezd lenni, igazándiból kicsit kihült itten minden ebben a nagy rohangálásban, most aztán próbálom újra melegíteni a dolgokat, még a külvilág is hasonló a belhez, semmilyen, várakozó, zavarodott. Nagyon örülök, hogy te vagy az én uram, nagyon sokat köszönhetek neked, nagyon büszke vagyok rád, hogy ilyen hősiesen boldogulsz a városban, nagyon remélem, hogy azért van még köztünk valami 'intimitás', nagyon remélem, hogy tényleg olyan 'okosak', letisztultak meg értők vagyunk, leszünk, amilyennek próbáljuk mutatni magunkat és 'minden jó' lesz…Love you,

Jill.

2004 tél, dec. 13tól otthon Kötcsén, Egy aránylag sima periódus, tele jéggel

Hát, megint újra itthon. A szokásos nagy várakozás, kupleráj, munka, rohanás, pakolás, jó sok pénz, amiről aztán kiderül, hogy nem is volt olyan sok. Elég sima út haza, de persze iszonyúan fárasztó. Három extra doboz, rengeteg cucc, ruha, ajándék, szerszámok, meg egyebek. Itthon rengeteg minden vár rám, amit senki sem tud megcsinálni rajtam kívül. Megtudna, de nem tud. Kellene, persze egy nagypapa. Nagy vásárlás, kaja, költjük a pénz, mint az állat. A kemence, ami ugye kész, de funkcionálisan is, meg egzisztenciálisan is, még nem üzemel. A sütő-főző rész, meg a füstölő, s a szigetelése. Jó marha meleg van, ami nagyrészt megy ki a padlásra. Végül is minden irányban tettem, néhány nap alatt lépéseket, de hát ennek soha nincs vége.

Közben minden összekeveredett, mert ónos eső esett, s mindent bevont a jég. Á közlekedés gyakorlatilag megszűnt. A reptérre kijött elém a Borisz is, főleg A Jill ügyeskedése következtében. Ennek annyira örültem, hogy oda is adtam neki az ajándékát, az IPod-ját, - mondtam – a születésnapjára.

Örült neki…Aztán elment, azóta sem hallottunk róla. Állítólag karácsonyra hazajön, pár napra. Amúgy a dolgai a szokásos, „sok hűhó semmiért". Közben A Jill bekapcsolta a tévét, nézi a nagy magyar pletykákat, s ezzel be is fejezem. Na majd folytatjuk.

Dec. 19 Gyönyörű reggel.

Végre kisütött a nap, s a még mindig jégruhás növényzetet rózsaszín-vöröses fátyollal vonja be a hajnal. Először süt a nap hetek óta. Végre kitisztult egy kicsit a Kárpát medence. Tegnap majd egész nap a szárítót szereltük A Jillel, s mégsem lett jó. Működik, de valami letilt benne, s rövid idő múlva kikapcsol. Tegnap kicsit könnyelműsködtem, s most valami lappangó takonykórt kezdek érezni, ami nem nagyon jó. Tegnap szintén először küldtünk egy e-mailt a Norwellnak, hogy itt

tél van, meg reméljük ott jól vannak, meg írjanak, ha kell. Olyan kicsit nyomasztó az egész. Valahogy a dolgok pátosza helyére apró hétköznapiság szivárog: műszaki problémák, rendetlenség, végeérhetetlen gyama ez. Elképesztő mennyiségű tárgy, s persze még mindig tart az építkezés, valószínű soha nem lesz ez kész. A fűtésre már iszonyú mennyiségű pénzt költöttünk, s még mindig nincs kész. Már van gáz, konvektorok, amit most lefogunk szerelni. Közel háromszázezer forint lett elköltve a központi fűtésre, s még száz munkadíj hátra van a Ferinek, aki majd hétfőn, azaz holnap jön. Nekem segíteni kellene, de nem sok kedvem van hozzá. Valahol én is eszméletlen igényt érzek, hogy nem csináljak semmit, pihenjek, üljek, kicsit élvezzem az életet, meg a sok kincset, amink van. Persze szeretnék csinálni is dolgokat, de valójában fáradt vagyok.

Mindjárt itt a karácsony is, még nincs is fánk, halunk, meg ilyenek.

A házban kamrák, és polcok, na meg szekrények kellenének, tényleg soha nem lesz ennek vége. A Jill tesz vesz, sokat dolgozik, de se rend, se tisztaság nincs. Csak úgy ahogy. Jó nagy ház ez, érthető, hogy egy ember képtelen ezt rendbe tartani. Én is mikor hazajövök, nem rendet csinálok, hanem még nagyobb kupit. A Sandra tanul, a szünetekben meg focimeccset néz. Teljesen begőzölt a dolgon. Fiúja nincs. Sok mindent nem tesz ezügyben, legalább is ahogy én ezt látom, tudom.

Persze mindennek ellenére minden jó, gazdagok vagyunk. Az alapvető dolgok sora több mint, ami kell, szükséges egy családnak. A felépítmények környéke persze meg jó befejezetlen.

Dec. 20 hétfő Langyosság.

Talán ez a jó szó, amivel jellemezhetném a miliőt, ami körülvesz.

S persze itt elsősorban emberekről beszélek. Egy példa: kérdezem az Sandrát, hogy miért nem veszi föl a cd-jét az új Mp3 lejátszójának?

S az a válasza, hogy minek, tele van a ház zeneizékkel, szóval minek. Hát ez nekem magas. S az jutott eszembe, hogy mennyit dolgozom ezért a családért, s hogy mennyire nem úgy látják, értékelik, ahogy én. Dolgokat nem is használnak, dolgoknak nem is örülnek, sőt, netán az ellenkezője. Ez a tévénézés, ez a szar zene hallgatás egész nap, ez a nem olvasás, ez az Anti intellektualizmus, ezek az elkenések, hallgatások, érdektelenség, hallgatás, sunyizás, laposság, közöny- és közömbösség, ami körül veszi őket, ez nem az én világom. Ugyanakkor, én szinte semmit nem foglalkozom magammal, semmit nem csinálok magamnak, nincs egy helyem, nincs egy székem, szobám, ágyam, szekrényem, semmim. Szorítanak nekem helyeket, itt-ott, de nagyjából annyi. Néha, felmerül, hogy nem vagyok teljesen normális. S természetesen, még én vagyok a rossz. Csináljuk a fűtést ezzel a Ferivel, unalmas, és fárasztó, de haladunk. A kispince, az ebédlő már kész,

haladunk a kazánház felé, érdekes lesz, ha kész lesz. Félelmetes dolog ez a kemence, úgy fút, mint az állat. A Sandra először mióta itthon vagyok elment egy kicsit Siófokra, pár órára. Persze semmi semmivel. Na jó, ebből elég ennyi.

Dec 24-ig Azért egy kicsit őrület volt ez a fűtésszerelés.

Minden nap rohantunk, mint egy barom. Pénteken szenteste, ugye, s az volt a terv, hogy előző nap kész lesz. Szerdán eszembe jutott, hogy még mindig nincs semmi fám, úgyhogy rövid dilemmázás után elrohantam, s hoztam pár köbmétert. Addig a Feri a kemence közvetlen bekötését csinálta. A Ricsi fát vágott. Este jó nagy botrány tört ki, - csináljuk vagy ne a dolgot, még az ünnep előtt. Tudtam kemény menet lesz, s majdnem csak arra húztam, hogy ne. De A Jill erősködött, de igen. Csütörtökön kemény menet volt, minden porcikám leszakadt. De végül is valamivel tíz előtt kész lett, működött.

Másnap jött a Feri, összepakolni, na meg a lóvéjáért. 105 helyett 125-öt kapott…, amiben némi anyag is volt. Mindegy. Aztán elmentem Siófokra, halért, sörért, meg ilyenek. Gyönyörű napsütés, nagyon élveztem az utat.

Viszont arra jöttem haza, hogy balhé van. Forr a víz. Próbáltuk fölhívni a Ferit, de természetesen nem válaszolt. Végül is rájöttünk mi a baj: nem megy a szivattyú, nincs benne víz. S megcsináltuk. Ebben nagy szerepe volt a Borisznak, aki keményen ráfeszült a problémára. Aztán iszogatásos halászléfőzés jött, alvás, majd a Szentesete. A szokásos, csak most jó sok ajándékkal. Mindenki nagyon örült

A Norwell egyfolytában irkálja a leveleket, s azt mondja, nagy szüksége van rám….

Mikor megyek…

Ilyen sem volt még. Sok mindent nem fogok ma csinálni, legfeljebb kicsit leszigetelem a fönti tartályt, fölrakom a kislámpám, amit most kaptam, meg ilyenek. Még mindig hulla fáradt vagyok. Testileg, lelkileg. De minden jó.

Karácsony másnapja, meg a többi Reggel semmi, aztán később a szokásos búsójárás. Először két kis cigánygyerek, később a Gyuri, délután a Joti. Közben a Mamát is elhozta a Borisz. Igen, ő vezetett, gondolom, nagy büszkén. Állítólag egyetlen egyszer engedte meg egy valaki, hogy Pesten vezessen. Hát igen, veszélyes játék is. Pedig azt hiszem elég óvatos, csak sajnos ez nem abszolút garancia. S persze a munka. Ugyan szentül megfogadtam, hogy nem nagyon csinálok semmit, ami az építkezéssel kapcsolatos, de nem lehet azt megállni. Mert, ment a fűtés, de állandó bugyogás mellett, ami ugye levegő jelenlétére utal. Először is nekiálltam leszigetelni a túlfolyó tartályt, a csövét, na meg a padlásajtóra is raktam még egy réteg hungarocellt. Aztán nekiálltam, hogy több órás munkával légtelenítsek. Nagyon pipa voltam a Ferire, mert hogy ez valójában neki lett volna a dolga. Végül is kiderült, hogy van ennek lehetősége, csak hát az ember nem feltétlenül akar elmerülni a víz és gázszerelésbe- most meg. De hát úgy néz ki enélkül nem megy.

A Mama nagyon le van fogyva, merev a tekintete, közömbös, a semmibe néz. Engem kicsit a halál szele csapott meg. (Érdekességként megjegyzem, hogy később A Jill ezt a Joti szemében látta, az anyjáéban nem…)

Nem főzött semmit, „nem volt rá ideje", így hát az előző napi halászlét, meg töltött káposztát ettük. Hiába tettem mindenféle javaslatokat… „jól van az úgy", minden jól van úgy, ami természetesen az ő igazát, kényelmét stb. szolgálja. Abszolút nem értettem vele egyet, amit meg is mondtam. De hát ez nem gondolom, számít még. Frappánsan be van rendezkedve, s „azt csinál, amit akar". Tényleg olyan ritkán látjuk a Mamát, nem is emlékszünk rá mikor volt itt. Karácsony van. Meg egyáltalán. Ettünk, aztán jöttek a nem túl bőkezű ajándékok.

Két ünnep között Összevisszaság, ez egy jó szó lehetne.

Mi legyen a Hugiékkal?

Valakinek szembe kellett nézni az évek óta tartó huzavonával, hogy akkor mi is legyen az együtt töltött karácsonyokkal? S ugye – én meg az András. Kölcsönösen utáljuk egymást. De a Jill meg a Hugi, azt szeretné, ha békülés lenne. Minden ellenére. A nagy örökösödési balhé ellenére.

Nők is…, elmosók is, sumákok is. Mert közel sem mindenben olyan zseniális ez a dolog, van benne bőven negatív részlet is. Először én még hajlottam volna rá, aztán mikor jobban belementünk, s újra kiderült, hogy a szemétség ellenére még az „Andrásnak áll feljebb", bepöccentem, s mondtam, nem. Jöjjenek ide. S úgy lett. Kapkodás, rohangálás, szerelés, takarítás, díszítés stb. Aztán megérkezett kövér Évike, kövér Adélka meg kampós orrú Andriska. Aranyosak, butusok, meg minden. Mindenkire gondoltak, mindenki kapott bőven ajándékot, végül is „jó volt". „Nemzeti megbékélés".

Most mi van a fűtéssel? Reggel jött a Feri, hozta a buggyant alföldi rokonát, aki csak egy egyszerű parasztember, de a családom azt gondolta róla, hogy idióta. Pedig csak sokat beszélt, naiv, gyermekded módon, hogy miként is élnek ők. Fűtésről, meg ilyenekről. Csupán a stílus volt más. Ártatlan meg ilyenek. Felkészültünk a legrosszabbra, hogy jó sokat fogunk szerelni, átalakítani, remélve azért, hogy nem fog sokáig tartani, s a vége jó lesz. Lelevegősödik a fűtés rendszer, aminek következményei vannak, ugye. De rövid egyeztetés után, kiderült, hogy nem is kell csinálni, a meglévő csapokkal, szivattyúleállítással, meg lehet oldani. S valóban – működik. El is mentek, s ezzel kész volt. végre neki álhattam a kemence füstölői oldalának a beburkolásába.

2004 Iszonyú cirkusz Karácsonykor

Halkan lefeküdtem én is, s pár óra alvás után jött a balhé. Ahogy gondoltam. Egyszerűen felgyúlt benne a féltékenység, hogy én milyen aktív, népszerű, vagyok, Minden. Hogy milyen szemét, geci vagyok, nem tud, nem akar velem élni, s menjek a p…ba. Mikor mondtam, hogy na azért az nem úgy van, lehet én is

szeretném majd egy kicsit élvezni, akkor meg közölte, oké, akkor adjuk el a házat, vagy adjak neki pénzt, s ő megy el...

Újra és újra próbáltunk valahogy megszabadulni egymástól, alvással, ébrenléttel, majd a régi jó cirkusszal, a kis nappaliban. Visszataszító, közönséges, ordináré. Kiderült, hogy totál részeg, nem tudja mit beszél. De, amit beszél, az iszonytató. Mondta volna, de egyszer csak eszembe jutott, hogy a karácsonyi filmezésről ottmaradt videokamerát bekapcsolom, s felhívtam a figyelmét, hogy felveszem, amit csinál. S nagy meglepetésemre működött…Pillanatokra elengedte magát, de végül is elment aludni. Nagy nehezen én is. Reggel aztán bocsánatot kért…S persze, sokféle olvasata van ennek, sokféle vonatkozása, mint mindennek. Ez az egész, töredékes élet, tele kompromisszumokkal, lemondásokkal, s a fenyegető hazugságokkal, öncsalásokkal, ami aztán ez együtt jár. Ami különlegessé teszi ezt az egészet, hogy én eszméletlen módon igyekszem elkerülni ezeket, mondván – létezik egy csalás nélküli világ, egy rendszer, ahol valamiféle egyensúly van. Felsorolhatatlan a panasz, ami nekem van, s ezzel nyilván így van mindenki. Hiába valónak tűnik a küzdelem, amivel az ember közelíteni igyekszik ezt a két világot: a tárgyak, az anyagi jóllét felől, meg a megszámlálhatatlan tudati igazítást, amivel ezt az ember végül is igyekszik elfogadni. Mindig marad valami hézag, a kémény mindig füstöl, az autó mindig elromlik, a hajó mindig ereszt, az úrhajó is felrobban. Miért is lenne ez másképp egy háztartásban? Valaminek a megvevése, elkészítése, meg az azzal való azonosulás, annak a rendes átélése között megszámlálhatatlan a disszonancia lehetősége. Még teljesen azonos ikreknél is lenne széthúzás, mint tudjuk. Hátmég véletlenszerűen Összeházasodott emberek között. S hiába minden jó ideológia, hiába minden jó szándék, ha eltérő érdekek keletkeznek. A nagy egyeztetések mögött különböző alkatok, különböző mikró menedzsmentet hoznak létre. Hiába a szeretet rendszeres kinyilvánítása, a jószándéké, ha máskor kelünk, máskor fekszünk, mást gondolunk arról, hogy mi nekünk a jó, a pihentető, más tevékenységben nyerünk kielégülést, s így tovább. Bizonyosan nem lenne ez ilyen éleslövészet, ha nem betegszik meg A Jill. Mindig is volt különbség köztünk. Már emberemlékezet óta ott volt az éjjeli kislámpa esete, amikor az egy ágyban alvás közben ő olvasni akart, én meg aludni. S ez azóta drámai feszültséggé alakult, mert az eltérő időérzet következtében eltérő értéktartományok keletkeztek. Versenyt futhatunk az ehhez szükséges élettér kialakításával, de ennyire nem megy jól, ennyire nem vagyunk gazdagok. Ekkora házra, ennyi szobára, autóra, tárgyra, na meg ennyi időre, semmi esély sincs. S ha még lenne is, ez is az elkülönülés végtelen variációit eredményezné, ez nyilvánvaló. Valahogy a minél kisebb hibalehetőség megengedése ötlik fel bennem. Amikor nagyon igyekszünk, hogy ezt lent tartsuk. Ha mindezt aztán párosítani tudjuk bizonyos mennyiségű hülyeséggel, amivel kis hidak tömkelege vezet át a hepehupás tájon, s létezik valamiféle fajta eleve elhatározott szeretet igény, itt, ebben jó esélyt kap. De minden kis hiba végzetes rossz irányt szabhat. Nem jól

működő tárgy, a széthúzás bámely apró oka, egy aprócska, s nem egyeztetett önzés, ami aztán olyan meghibásodásokhoz, termelésleálláshoz stb. vezethet, amitől megint csak nem áll össze a nagy idill. Miközben keményen dolgoztunk ezen, ebben a házban mindig volt valami rossz. Nincs elég élettér, szoba, ágy, asztal, ajtó és ablak szeparált individualizmushoz, privacy-hoz, s közösségi élethez sem. Egyfolytában versenyt futunk, de volt olyan, aminek a feloldása fel sem merült. Még mikor A Jill „jól volt", akkor sem volt lehetőség felnőtt szexuális életre, mert az elrendezésnél fogva bármikor bárki beállíthatott bárhova. Ahogy ez meg is esett. S ebben is ott voltak mindenféle más problémák is, mindig. Jöttem mentem, a rövid ittlétek, a változó világ se volt mellettünk. Az egy ágyban alvó mexikói család, meg a külön házban élő amerikai között hosszú az út. S mi valahol a semmi közepén vagyunk, hm. Nekem is kéne egy szoba, meg mindenki másnak. A Jillnek ez a rettenetes tévénézési kényszere, ez szörnyű nekem. S más lehetőség híján iszonyú erőszakkal igyekszik évtizedek óta rávenni mindannyiunkat, hogy csináljuk, amit ő. S persze a filmekben sincs megegyezés. Egyszerűen nincs hova mennem esténként.

Iványék nálunk

Itt aludtak, kicsit szerettük, kicsit feszegettük egymást, vegyes eredménnyel. Több benne a nosztalgia, mint a valóságos jó. Túl nagy a különbség közöttünk. De hát nem lehet mindig egyedül az ember. Az mindenesetre érdekes, mennyire mást képviselek én, mint amit ők el tudnak képzelni. Az Iván idegenkedik tőlem, de a Zsuzsa nagyon oda van értem, csak hát…Egyszerre maradi, de ugyanakkor valami nosztalgiája van a régi vagabund dologok iránt, míg a férje kezd nagyon megállapodni. Én meg ugye, néha felvillantok valamit a régi vagányságból. Mindenesetre sokat nem tudok velük kezdeni. Hívtak, menjünk föl, de nem hiszem erre lesz időnk. Előkészületek Szilveszterre Jó nagy cirkusz, nem tudjuk mit akarunk. Én Izsákra akarunk menni, A Jill Pápára…Mondom neki, hogy a régi parkbéli hetyegései nekem nem nagyon jó színhelyek. Izsák meg messze van. Menjünk vagy maradjunk?

2004 GEMENC

NYOMASZTÓ SZILVESZTER JILLEL

Jack teljes mellbedobással a kemence központi fűtését szerelte, kocsonyát, halászlét főzött, vendégeket, rokonokat szolgált ki, s mindezt Jill egyszerűen nem bírta. Óriási cirkuszt csinált karácsonykor. Féltékeny volt a tüsténkedő férjére. Ezért aztán Jack jobbnak látta, ha szilveszterre kiszakadnak az otthoni felfordulásból, s elmennek valahova. Mindketten valami régi jó emlékű helyre vágynak, Jill Pápára, Jack meg Izsákra. Az előbbi az asszony kamaszkori hetyegéseire, a szüleivel való cirkuszra emlékeztett, Jacket az utóbbi mesés gyerekkorára, de az meg mindkét értelemben messze volt

2004 DECEMBER 31 KIRÁNDULÁS A GEMENCI ERDŐBE

Így aztán a választás a közelebbi Szekszárdra esett, a körülötte lévő gemenci erdőre. Talán mert ifjúsága eredeti álmait idézte fel, mikor még tönkrement első házasságával kapcsolatban érzett gyászt sikerült azon a Dunáról ide, a közeli erdőbe, fáért föltaszigált vasuszályon, húszon valahány évesen kiheverni. Akkor alig egy évbe telt, míg a locsogó vizek, a kátrányszagú dunai szél, az erdei idillek, s a Sió csatornán végig hömpölygő nyári illatfelhők kipucolták fejéből a drámát, amit elhagyott gyerekként pedig úgy megfogadott, az ő életének soha nem lesz része. El is sétáltak Jillel, de az azóta eltelt harmincöt év szennyese alól a régi ártatlan, hívő és gyógyító világból semmi sem maradt. De mégis, talán valami olcsó gyakorlati szempontból egy furcsa horgonypont lesz, közelebbi, mint Izsák, de mindig kiábrándító, egy nyomott, tartalom, s lélek nélküli vadon, tele kellemetlenséggel) Pedig szép napos idő volt. Az úton odafelé, a somogyi, tolnai lankák közt hosszasan ecseteltem Jillnek saját viselkedése fejlődését felém, meg a kapcsolatunkban, ami egyre inkább a befelé fordulást, önközpontúságot jelenti. Nyomott volt az egész, nem nagyon válaszolt, ahogy ilyenkor szokott. Veszi a lapot, azt lehet érezni, de szinte elviselhetetlen teher számára ez a szembesülés, ez a sokadik próbálkozás is csak legfeljebb részleges megértést hozhat. Nem tudom, valaha meg tudja ezt érteni. Az a képe magáról, hogy ő jó, minden okés vele. Ennyire telik tőle? Már csak engem kellene bevenni az előadásba, kiterjeszteni a figyelmét rám is…Próbálom megakadályozni, hogy becsukódjon. Környezetváltozás, fejedelmi vacsora gyertyafénynél a Húsvasaló nevű, menő étteremben, majd a régi jó ismerős, szocreál Gemenc Hotel, a város szívében. Tévénézés, Peter Gabriel magnóról, pezsgő, az erkélyről nézni a durrogtató utcai felbojdulást, ami a világon bárhol lehetne. Aztán alvás. Fáradt vagyok, állandóan fáradt vagyok. Iszonyú nyomasztó az élet ezzel a nővel.

EZ LETT A KONKLÚZIÓJA AZ ÁLMODÁSNAK?

FÖLÉBRED, HOGY, MIÉRT?

-/-

LÁTSZÓLAG ITT VÉGET IS ÉRHETNE A JJ. BALLADÁJA C. ELSŐ KÖNYV. VAGY MÉGSE?

Próbálta elképzelni, hogy mindez a tényfeltárás kinek meggyőző. Lehet még több kellene?

Na jó, akkor meséljük még azt a rövid kis átmenetet, ami végképp eldöntötte.

AZ ÁLOM UTÁNI ELSŐ ÉBREDÉS

ELSŐ BESZÉLGETÉS AZ ELENÁVAL

A lakásban még mindenki aludt. Gomolyogtak benne a képek, s eszébe jutott élete, s Jillel való házassága, s lassan elenyészik az a végzetes mondat, amivel minden baj kezdődött Kilépett a Budai Várra néző körfolyósóra, s örömmel nyugtázta, hogy sehol senki. A hajnal vöröses nyilai vibráltak a szemközti falon, s ablakokon. Épp a folyosóra nyíló bejárati ajtót nyitotta, mikor megjelent Elena, bizalmas nő barátja, vendéglátója, lelki életének beavatott tudója.

Mi van Sityuka, nem tudsz aludni? Kérdezte azzal a csintalan de megértő mosolyával, amivel Jack életének fergeteges fordulatait mindig elfogadta. Könnyű egy barátnak, hányszor gondolta Jack, miközben azt is pontosan tudta, hogy ez a nő esetében nem olyan egyszerű, hiszen csak a kevesekre jellemző, rendkívüli nagyvonalúságának köszönhette, hogy „hogy megengedje" Jacknek, mást szeressen. Persze nem mindig volt ez így, gondolta Jack.

Ó, igen, kell veled beszélnem.

- Sejtettem adj pár. Percet, amíg kimosom a csipámat, jövök, főzök egy kávét, s cigizünk. Miközben Jack Elenára várt, végigviharzott rajta az a mába torkoló másfél év, (2005 január-2006 március) - amelyik kettőjüket, katarzisaival ilyen rövid idő alatt, egymás bizalmasaivá tette, S a gyorsan tovatűnő pár hónap előtt, még fogalmuk se volt a másik létezéséről. A találkozást egy furcsa véletlensorozatnak, na meg a szintén ismeretlenségből fölbukkanó Samunak köszönhették. Samu Elena pasijának tűnt, de nemsokára mindketten fontos katalizátorként szereplői lettek Jack életének.

az Elenára való várakozás közben, s annak bemutatása ürügyén
Nézzük a legutolsó időszakot, ami talán majd kivezet ebből a labirintusból.

(AZ ÁLOM FOLYTATÓDIK)

A 2004 BEN ABBAMARADT ÁLOM FOLYTATÁSAKÉNT, ELMESÉLJÜK A 2004 UTÁN TÖRTÉNTEKET 2005 JAN. 1-TŐL 2006. MÁRCIUS 23-IG) , S EZZEL VÉGZŐDIK MAJD JACK ÉS JILL BALLADÁJA.

JACK QUANTUM EGERE

A SÖTÉTSÉG HONI BUGYRAI, EGYÉB - MEGALKUVÁSI 2005-2006 A LEHETŐSÉGEK

HAJSZÁL, AMI ELTÖRTE A TEVE GERINCÉT

2005 ÚJABB ÉVE AZ ŐRÜLETNEK. NA MEG MIÉRT IS KÖLTÖZTEM ÉN HAZA?

2005 JANUÁR 16. ALVÁS AZ SANDRÁNÁL, AZ IVÁK LAKÁSÁBAN ÉS INDULÁS AMERIKÁBA

A fiammal való, előző esti, sörözéssel körített, világegyeztető megbeszélés végén, ledőlök arra a másfélméterszer félméteres, epedátlan szocreál heverőre, ami egy hajdani börtön-elmegyógyász lakásában most a fekhelyem. Kint zakatol az Attila villamosa, s a hideg neonfényekkel teli éjben kamionok csörtetnek és röffentenek. Óránként ellenőrzöm filléres búvárórámon, hányas a kakukk. S még mielőtt beindulnának a lekapcsolhatatlan ébresztő vekkerek, felpattanok. Az idegenségben zavarodottan próbálom összeszedni magam. Minden megvan? Mindjárt itt a repülőtéri járat. Három zár. Idegesen a lépcsőházi villany helyett megnyomom a saját csengőm. Lehet már is elment? Lent a Nagy Lajos Király úton járdára fagyott kutyák mindenütt. Végül is egy másik járat tévedésből felvesz, s kivisz a most még kihalt kilövőpályához, ami majd egy másik kontinensre való utam újabb kezdete lesz. Rohanok a slozira, elmaradt ügyeimet lerendezni. Alig van cigim. Piám semmi. Bent az étteremben egy ifjú hazámfiával zavaros üzletelésbe kezdek. Vennék pár szál cigit tőle. Mondja, húsz dolcsiért ad egy karton amerikait. Végül megegyezünk, hozok neki egy orange juice-t, s ad egy dobozzal. Vissza akar valami aprót adni, nem kell. Aztán jön Brüsszel, motozások, kikérdezések tömkelege, s egy fél cigire van időm. Majd a szenvedés nyolc órán keresztül Izland, Grönland, Alaszka, Kanada, s az USA jeges mezői fölött, egy gyerekülésben, űrhajós kaján, szaros macska módra, bezárva egy viharokon rázkódó fémdobozba. Ezután ráfordulunk New York „vak panorámájára," krétafényben tornyosul a téli távlatokban. Próbálom a fenti csomagtartóból lekapni kis digitálom, de csak az ajtót sikerült nagy zörejjel föllöknöm, rájővén, hogy leszállás közben fölállni nem lehet. Az egész gép népessége döbbenetére. Az elszalasztott esküvő menyasszonyi mosolyával próbálom nyugtatni őket, ne gondolják, hogy kamikaze vagyok, én csak a Pityuka vagyok, észak-Balkánról. Otthon bezzeg nagyfiú, de ehhez a visszafogott, puritán jómodorhoz bezzeg soha fel nem nőtem, csak ámulok, s bámulok, a kalickába zárt kanárijuk langyosságán, mint egy hülyegyerek, örökre. Aztán elvész a bőröndöm, amiben a kabátom, sapkám, gyógyszerem van, s állok a némákra hóviharban, fejemre fagyott hajjal, s megtántorodok a hatalmas nikotin slukkoktól. Megérkeztem az Újvilág földjére, s tágabb világom ketrec ajtói nyílnak fejemben, s mint Noé bárkájából surrogó madarak légiói rajzanak ki. Süt a nap, de rohadt hideg van. Itt toporgok a fagyos betonon, egyik cigiről a másikra gyújtva. Még két átszállás, Atlanta, Wilmington, az már semmi. Nosza, faszoljunk még valamit ebből az Amerikából. Bár ó! mik jutnak eszembe.

2005 Jill a toponári rákintézetből írt levele:

2005 febr. 18. Az öregedésről

Csak kivételesen szerencsés embereknek jut osztályrészül, hogy egyszer halnak meg,

De akkor aztán komplettül, megy organizmus, test, lélek, minden, ami belefér. A legtöbben apródonként múlnak el, részletekben, ha pechjük van, még érzékelik is a folyamatot. Szerintem a világ tele van ilyen, a végleges halálukat váró, átmeneti lényekkel, akik végzik a munkájukat, megebédelnek, televíziót néznek, vegetálnak, s úgy élnek, kívül a koporsóbázisukon, mint valami, voltaképen csupán a saját személyükre veszedelmes vámpír. Csak nem képzeled, hogy aki egyszer valamikor akkora veszedelemben volt, hogy hajszál híján menekült meg, az ép bőrrel szabadult a kalandból? Csak nem képzeled, hogy az ártatlanok elviselte börtönbüntetés emléke elkanyarog, mint a szelíd tömjén, hogy a tudat, a központi idegrendszer, a lélek felejt? Ne viccelj. Csak nem képzeled, van olyan ember, akit tökéletesen lehet rehabilitálni?' Magányos, buta, tanácstalan, fáradt én is. Munkám sincs, munkásom se, ügyfelem se, pénzem se, a helyi boltba is max gyalog lehet lebattyogni…Viszont agresszívan nekiállhatok az örökölt kupleráj fölszámolására tett kísérletem folytatásának. Nagyon igyekszem.

Jill.

Február 21, 2005 beszéljük meg – mi van a szexxel Jl

Kicsit túl döcögőssé vált ez a dolog, nem is tudom miért, kicsit inkább valami 'lustaság' van itt a dologban, meg mindenféle kifogások, pl. most épp a csirke meccset nézett hosszasan én meg a konyhában 007-és ügynököt, (tök jókat röhögtem rajta, annyira abnormális... volt benne valami jelenet mikor Pétervár belvárosában egy tankkal üldözött egy mercit és átment mindenen, a végén egy lovasszobron is, amitől a lovasszobor átkerült a tank tetejére meg motorral üldözött egy vezetőjét már elvesztett repülőt és a repülő is meg a motor is bezuhant egy nagy szakadékba, ahol is némi repülés után a Bond beugrott a repülőbe... mint egy rajzfilm, na mindegy), dehát tényleg kifogás minden, istenbizony holnaptól új életet kezdek, elegem van a saját lustaságomból. Elkezdtem olvasni a leveled, igen az igény, nem tudom engem hova soroljunk, de hát van bennem is mégiscsak, és tán az a lényeg. Viszont valahol az ember azt is tudja, hogy aztán a megbeszélés ténye ugye, ha létre is jön, de ez nem közelebb hozza majd a feleket, hanem elválassza. Ezt nem teljesen értem, talán elírás, gondolom van úgy, hogy nem megoldás, dehát a kívánatos vagy cél vagy mi, csak az, nem? A szexről lehet talán könnyebb így írásban (bár én, főleg mikor nem vagy itt és nem vagyunk bekeveredve valami magánpszchózisba, komoly emlékképeim vannak arról, hogy volt idő, amikor mindenről, őszintén, minden gátlás nélkül, teljes bizalommal tudtunk beszélni, és, sőt, azt tartom, hogy az volt talán a legszebb, legjobb,

legnagyobb erőssége a kapcsolatunknak. És valahogy nincs is igazán a fejemben úgy, hogy ez elmúlt, mint ahogy az ember nem igazán fogja föl az ősz szakállát vagy ilyesmi, ha jól belegondolok én is elhessegettem a negatív élményeket, átmenetinek gondoltam a helyzeteket, merthogy annyira bennem volt, hogy hát mi úgy vagyunk/voltunk egymással. Mondtam, de ismétlem, mert végül is nem is tudom reagáltál e rá vagy csak nem hallottam meg. Azt gondolom, hogy nem volt a szex sosem nálunk valami túlsúlyos státusban, mindenképpen nem több a kívánatos egyharmadnál és a kétharmad az biztosan valami 'szellemi', gondolati, elvi, céli, mit tudómén mi jó egyezés, kiegészítés, illeszkedés, szeretni együtt lenni stb. Hogy a külön menés, különélés, a kezdetektől, legnagyobb gyötrelme nem nem a szex hiánya, hanem az együttléte (hiány) volt. (Bár emlékszem az elején néhányszor megsimogattattam a fejem a Jeneivel, merthogy nyilván volt valami nyöszörgés az emberben a simogatás, ölelés, fizikai érintés stb. iránt és talán el is ordasodott az ember ebben a sok sok magányos nappalban és éjszakában és végül le is szokott róla kényszerűségből…) Hogy miért kezdtem én másik szobában aludni, a fene tudja. Már minthogy jó bonyolult, vagy sok kis ok, az biztos, hogy ha vissza lehetne csinálni vagy a mai eszemmel nem tenném meg újra. Kényelmesség, önállóság, megszokás/elszokás, mit tudómén, nyilván valamennyi feszültség, 'elhidegülés' is, nem kellett volna hagyni, ott valamit elszúrtunk asziszem. Aztán ugye a betegség, pánik, mit tudómén végül az a bizonyos operáció. Azóta ugye kissé tabu téma lett ez és talán itt a vége felé azt kezdtük érezni, hogy már próbálkozni se kívánatos mert, hogy annyi sok a baj, viharfelhő…hogy ez totál reménytelen. Az én emlékeim, értelmezésem, sejtésem szerint valami olyasmi volt ez, hogy először is közvetlen az operáció után többször határozottan arról beszéltél, hogy te teljes mértékben meg tudod oldani, hogy no more. Talán csak az én megnyugtatásomra. Aztán míg ott voltam azért csak próbálkoztunk egykétszer, én úgy emlékszem az én kezdeményezésemre, és kicsit óvatos meg szégyenlős, de végül is csak szeretkezés lett belőle. Dehát valami 'megbeszélés', tisztázás megint elmaradt tán és maradt valami nem túl jó bizonytalanság azügyben, hogy ki mit szeretne. Nagy szaki nem vagyok ugyan (lehet kellene) de gondolom a szex problémák fő pontja ez, az abban való bizonytalanság, hogy a másik akarja e, vágyik-e rá(m)... Még tavaly nyáron, szintén én kezdeményezésre volt valami, aztán nagy hulla csend. Hogy miért nem beszéltünk róla, mindenki maga tudja. Én, egyrészt mostanáig nem kaptam ellenkező szöveget, mint az eredeti, azaz, hogy te neked úgyis jó, ha nem, azaz csak most télen derült ki, hogy ez neked problémát okoz és az is valahogy úgy első körben, hogy én főleg azt hallottam ki belőle, hogy szeretnél egy 'másik nőt' esetleg. Másrészt a 'rokkant' vagy mi én lettem ugye, a 'baj' velem van és nem veled és valahogy nem mertem, nem volt alkalmas a helyzet mit tudom, hogy megkérdezzem, hogy el tudod e képzelni velem, meg tudod e emészteni, azt, ami velem van, vagy nem, undorodsz-e, stb., stb. Fizikailag én 'alkalmas' vagyok szeretkezésre, dehát ez ugye

nem csak fizika. Tavaly nyáron emlékszem még ott tartottam, hogy lehetne beszélni arról, hogy ha úgy/rendesen nem megy.....Akkor vannak ugye 'alternatív' módok is az örömszerzésre, hogy föl kéne ezt vetni, de igazándiból talán tényleg azért kéne mégis itt kezdeni a boncolgatást, mert, hogy ezek a beszédek nem jöttek létre annak ugye valami más (bizalmi?, érzelmi? te mond meg milyen) okai lehetnek...Oké, erről ennyi, lehet válaszolni, reagálni, hozzászólni, kijavítani...Tényleg nagyon jól esett a leveled, a hozzáállásod, a hangja meg minden. Nem tudom komoly e, hogy szereted, aki lettem, annyiszor hallottam az ellenkezőjét, de talán az valami kisebb részekre vonatkozott és az egészre meg ez igaz? Én nagyon szeretnék jól lenni veled, jobb lenni veled, jobb lenni neked, komolyan egyetértek azzal, hogy jobban kell figyelnem rád, minden szándékom megvan erre. De azt hiszem fontos, hogy tisztázzunk néhány mérgedő közös dolgunkat, hogy valahogy sikerüljön kiszedni a 'personal'-ból azt, ami a gond, a homály, a zavar, a negatív, a pszichózis…Nem? Na, egész 'hősies' lettem itt a nap végére, ill. már hétfő, hátha ez egy jó jel. Szorítson, hogy ne essen sok hó, jó legyen, szeressen engem egy kicsit, én is azt teszem, pusz,

Jill.

Beszéljük meg, lj, jobb helyeken ennél nehezebb dolgokat is képesek megérteni, megbeszélni is, nem?

Hát igen, itt van az a téma: házasság, öregedés, gravitáció, ami mindannyiunkra hat, egyikünk sem lebeg csak úgy a levegőben. S a dolog ugye minjárt ott kezdődik, hogy itt kétféle ember lehet, egyik, aki egyáltalán, vállamért beszél erről, akármilyen okból, a másik, aki "bölcsen" hallgat. De ugye a következő lépés az az, hogy a beszélők" is két részre oszthatók: az egyik, aki benső kényszerből beszél, a másik, aki valójában hallgatni szeretne, csak valami külső erő rákényszeríti, hogy nyilatkozzon. S nyilván mindkettőben az elégedetlenség egy tényező. A belülről táplálkozó ember valahol fölfogta, hogy itt valami nem stimmel, kész, ez nem tökéletes. S ennek hangot is ad. (nem biztos, hogy valamit valóban "csinálni" is akar, de.…) A másik, az azt gondolja, hogy ez így nem jó, biztos van itt még valami lehetőség, amivel meg lehet mindent oldani: valami, amire nem gondoltunk, amit még nem próbáltunk, valami benső, s rejtett dolog. Tehát még működhet. Látszólag ez egy icipici kis eltérülés a kezdetekben, nem lényeges különbség, de aztán óriásira növekedhet. Aztán itt van az is, hogy tekintettel a több mint három évtized együtt eltöltött életre, az emberi tisztességre, szeretetre, figyelemre s a többiekre, az ember nem akarja a másikat megbántani. Így aztán mindenki másért, de hallgat. Pedig, nyilvánvalóan meglehet ezt is, mind beszélni. Viszont valahol az ember azt is tudja, hogy aztán a megbeszélés ténye ugye, ha létre is jön, de ez nem közelebb hozza majd a feleket, hanem elválassza. Itt én most még mindig semmiről beszélek, illetve még mielőtt a valódi "témába" belemennék, csak szeretném az egészet körvonalazni. Aztán jön ugye a

téma. S itt is felmerül, hogy tekintettel, hogy ez nem könnyű, milyen nyelvezet is használjunk? A mindennapi, a hétköznapi beszéd, írás, elég gazdag e, kifejezni ezt a sok mindent. Lelki, pszichológiai, mélylélektani folyamatokat, rejtélyeket, és rejtvényeket. S nyilván nem. Nyilván be kell dobni mindent: költészetet, tudományt, képeket, amelyek mindegyike ezer szót tartalmaz, s így a többi. S ilyen van sok, van itt egy közös dictionary, sokat dolgoztunk ezen, megvan a közös nyelv. De ez sem tökéletes - ugye - nem mindenki ugyan azt érti az "idő üvegágyán", a "Paint It Black"-én stb. persze, csak ne nagyképűsködjünk, annyira azért nem vagyunk különlegesek, hogy ránk ne illene az az össznépi megfogalmazás, ami - úgy ahogy, de mégis megoldja a szituációt, amiben mi is vagyunk. Jó ezt végig gondolni, de az jutott mindjárt eszembe, hogy na, azért nem, mégsem, mi bonyolultabbak vagyunk, illetve vasvillával mégsem lehet szilvát aszalni. A szegények nyomora nem csak a helyeztükből jön, hanem a hiányos eszköztárukból, szerszámkészletükből, nyilvántartásukból, igénytelenségből, műveletlenségükből stb. Tehát nem csupán arról van szó, hogy ezek az emberek primitívebbek, mint mi, csak nincs mivel s hogyan megoldani a bajukat. Kérdés, nekünk van e? Kérdés, ami nekünk van, az elég e? Kérdés, hogy mindannak ellenére, ami letagadhatatlanul van, mi képesek vagyunk e rá? Vagy majd a sokféle lehetőség valójában ellenünk fordul, mint az embernek, aki a lottón gazdagodott meg. Számomra nyilvánvalóan van köztünk különbség. Van olyan különbség, ami szerencsés esetben megoldódhatott volna, de nem minden helyzetben. Itt most arra gondolok, hogy vannak emberek, akik egy szóból is értik egymást, nem kell évekig magyarázni valamit, ráadásul még mindig hiába. Valahogy, "ugyanarra jár az agyuk", ahogy ezt mondani szokták. Nos hát, ez nálunk végül is nagy részben, háromnegyednél is több részben, hatvan-nyolcvan százalékban létrejött, ezt még hasból is ki lehet jelenteni. A gondok ott kezdődnek, amikor átmegyünk personálba, s arról próbáluk beszélni, ahova a kapcsolatunk - minden szándékunk ellenére - jutott. Ez nyilvánvalóan egy bevezető akarna lenni. Már fáj a jobb kezem, úgyhogy most csak egy apró, első, s hétköznapi lépést fogok tenni, s az egyszerűség felől megközelítve, pár gondolatot lejegyezni: itt nem közönséges, mindennapi, általános, hétköznapi stb. együtt öregedésről van szó. Baromi sokat dolgoztunk azon, hogy közeledjünk egymáshoz, de emlékszel? - még mielőtt kiderült volna, hogy beteg vagy, már akkor is átköltöztél a másik szobába. Én nem hibáztatlak ezért. Én azt gondolom, hogy valami, belül, nyilvánvalóan történt benned, ami azt súgta, sugalta, ezt kell tenned. Ezután már az ember könnyen talál érveket, példákat, metódusokat, ami aztán ezt igazolja is. Mindenre van példa. S aztán ami azután jött, az csak mindent fölfokozott, eldöntött, más mederbe terelt. S itt van ez a szándékosság, nem-szándékosság dolog. Hogy talán, "nem kellett volna", akkor! még, azt csinálni. Igen, de nem ez a lényeg. Nem az időzítés a lényeg. Később amúgy is úgy lett volna. A hazaköltözésed az Sandrához, egy szép dolog, jó dolog, ez nem vita tárgya. Önmagában is igazolható. De ha összefüggésébe nézzük, akkor megannyi kérdés fölmerülhet. Föl is

merül. Legegyszerűbb megfogalmazása ennek, hogy a mi nagy együttlétünk, együtt alvásunk, együtt- akármink, kiment a képből. S itt mindjárt érdemes engem is behozni ebbe. Általánosan is, specifikusan is. Én is azt hittem, tévesen, hogy itt korlátlan forrásokkal rendelkezünk, készletekkel, nincs miért aggódni. Lustaság, férfiúi baromságok, kényelem, megszokás, nemtörődömség, s más silány dolgok. Ez az általános, s ha ebből még nem érthető, én hajlandó vagyok belemenni az én sajátos, egyéni hülyeségeimbe is. (Mindaz, ami azután történt, valami időtlenséget teremtett, újraértékelési lehetőséget, visszatérést az alapvető értékekhez, a gyökerekhez stb. Csak ugye már megváltozott alkotóelemekkel…) Mert ugye, sok mindent sejtünk, de valójában elég sok mindenben nem is ismerjük egymást. Van, amiről soha nem beszéltünk: én emlékszem kis kezdeményekre, amik az első szavak után hallgatásba fulladtak…Itt van például a szex, de másról is lehetne beszélni. S - nyilván - azt gondoltuk, hogy enélkül is működik, működhet. Felesleges a dolgokat feszegetni. S itt baromira nem szeretnék csak a szexbe beleragadni, vannak itt egyenrangúan fontos dolgok is. De itt mindjárt sietve szeretném hozzátenni, hogy minden más különbséget az általunk birtokolt intellektussal s más egyéb adottságokkal - végül is - át lehet ugrani, s ez oké. Ezen évtizedek óta gondolkodom, szinte minden részletre vonatkozóan, mármint, hogy ebben, vagy abban te miért és miért nem, szóval ez oké. Amin soha nem gondolkodtam, s ami talán életem legnagyobb sokkja, amikor kiderült, hogy valahol, félidőben, az lesz eldöntve, hogy "no more sex". S itt, ezzel baj van. Nekem igen, sajnálom. (s vigyázat! itt nem csak valami állati, fizikai aktusról van szó, ne tartson senki ennyire primitívnek, ez egy kicsivel nagyobb tartomány annál. hogy pontosan mi, az persze egy nyitott dolog…, magam se tudom) S jöttek is nehéz idők, ahol - óhatatlanul - mindenféle fölmerült. Például az is, hogy "akkor nem”. De ez csak egy pillanat volt, jött és ment. Azt jól tudod, hogy én sokkal komplexebben fogom föl, ingadozás nélkül, hogy mi az összetartó kapocs. Nem kell tökéletesnek legyen, de valami kell legyen. Rossz példa, de talán segít: autó nélkül nem megy. Lehet, de nem lehet, "mert azt az ember már nem akarja". Valami ilyesmi. S lehet, azt gondolod, hogy az nem úgy van, én nem jól látom, te még mindig…Nos, szív szorulva, de azt kell mondanom, hogy ez nem így van. Ez nem csak egy fizikai dolog. Így aztán nagyon gyorsan, visszakanyarodtam oda, hogy azért Mégha így is van, mindent - ezzel - azért ne tegyünk tönkre. Túl sok minden van itt, hogy ezen múljon. S ez van most. Nem tegnap született, évekkel ezelőtt. S azóta is finomítom, alakítom stb. a dolgot. Persze, valami kutyulmány ez az egész, de vagyunk annyira műveltek, bátrak, innovatívok stb., hogy erre is ki tudjunk találni valamit, - ha minden igaz. Én - nem csak azért, mert így szeretném, - hanem mert igaz, ez a valóság, szeretnélek téged "megtartani" mindannak, aki voltál, aki vagy nekem. S viszont, szeretném, ha neked is én megmaradnék, megmaradhatnék mindannak, aki voltam. Ez egy hatalmas, összetett, összefont, s komplex dolog, elengedhetetlen része az emberi létnek, nincs is mit

kezdeni vele. Másképp szólva, nem hiszem, hogy én valaha is találnék valaki hozzád hasonlót, akivel ilyen nagy összetartozás, azonosság, közös megértés, látásmód stb. van. Balgaság lenne. Úgyhogy itt csak egy icipici dolog marad megválaszolatlan, de erről majd később. Szerintem van megoldás, mindenre van megoldás. S mégegy: mondtam eleget, szerintem tudod is, elég sok sérelmem van. Ami lényegében egy kategóriába sorolható mind: a sokat emlegetett önzésed, az valóságos. Érthető is, bizonyos mértékig elfogadható is. De ahogy egyik jó leveledben írtad, azt nem engedheted meg magadnak, azt a luxust, hogy katapultálj engem, - …úgyhogy, kicsit…, jobban…, figyelned kell rám, is. S nagyon örülök ennek, hogy ezt felfedezted, erre ráébredtél, s egyre inkább bevonul az életedbe, gyakorlatodba is. Tudom milyen nehéz neked. Hogy egyáltalán, majd meddig, meg hogy meg ilyenek. Hogy lehet, attól függ. Én - remélem emlékszel - nem szabtam rövid határidőt, de az én helyezetem más, oké. Most, hogy kicsit kitisztult a kép, végre lehetőséged támadt, hogy ezen komolyabban is elgondolkozz. Ne csak magadon, másokon is. Rajtam. Én szeretlek téged, bizonyos értelemben még jobban is mint régen. Szeretem, aki vagy, aki lettél, amilyen vagy, amivé fejlődtél, amit képviselsz, a lányságod, az asszonyságod, az anyaságod, a háziasságod, a szociális érzékenységed, a személyes értékrendszered többségét is, s bőven el tudom képzelni, nincs ezzel bajom, hogy együtt élünk, ott. Én igyekszem, ezt megígérem, megadni mindent neked, amit akarsz, amit szeretnél, amire vágysz. Ha ez, normális emberi kanállal mérve, nekem is kijut, részedről. Nagyjából ennyi. És love you, still.

Jack

Febr. 21 jl Vannak napok, amik…Jill új életre készül, jl

A Sandra ébresztett tíz órakor, ami nem indokolt, aránylag korán, meg némi megszakításokkal elég jól, és mégis. Aztán gyorsan idegbajt kaptam, hogy jézus, milyen link, dekadens, stb., mit is csináljak azonnal, a mamának ígértem látogatást meg palacsintát, gyorsan fölhívtam, végül megegyeztünk 3 órában, kis haladék, elkezdtem tökölni a palacsinta, rakott?, húsos, lazannyás, stb. kérdésen, hiábavaló körök a kertben, ahol a múltkor (még decemberben) brokkolik voltak, de persze már megették az éhes vadak, pincében répáért, mégse kell, mert hortobágyi lesz, kiderült menet közben, hogy tegnap nem zártam be a csirkeólat (ilyen se volt mostanában) valamikor este-délután óta nyitva volt a padlásajtó, a kuktán gumicsere kell, a pirosarany leköpött, a fejem bevertem a pultba, nincsenek tüzek még, mindennek cigi, hagyma, füst és egyéb szaga van, a pókhálók és egyéb koszok szemüveges látványáról ne is beszéljünk most...Ilyenkor persze elkezd az ember csillagok meg frontok meg franc kifogásokkal próbálkozni, de igazándiból tényleg elegem van magamból, új életet akarok kezdeni....Még mindig nem ad-

tam föl a válaszolást, párbeszédet, stb., kitartás...Olvastam itt valami 'lányregényt', aminek minden fejezete idézetekkel kezdődött, néha engem elkapnak, itt egy-kettő:

Óriás fekete ökrök róják az utat - múló évek - versek

Isten nógatja, ösztökéli őket
S én összeroppanok patájuk alatt.
W.B. Yeats
Gyarlóságaink leküzdhetetlenek, erényeinknek
nem vesszük hasznát, a lemenő nap fényében egyre
ádázabb harc folyik ellenünk.
Robert Louis Stevenson

Amúgy meg tegnap volt Zsuzsanna, írjon egy köszöntő sort a barátnőnknek.

Oké, pusz, később még remélem….
Jill

Hát, éljen márc. 15., éljen a harmincadik házassági évfordulónk, éljen a tavasz meg minden. Minden ellenére egy szerencsés nő vagyok veled jl

Azért ez a harminc év ez olyan fantasztikus nem? Kicsit olyan fölfoghatatlan is, hogy elrepült, mennyi minden történt, mennyi igyekvés, törődés és törődés van benne. Dehát végül is csak egy nap, igazándiból elég véletlen, hogy pont 15.-e lett, valójában én nem is emlékszem, mi vezetett oda, hogy házasodtunk, azt hiszem olyan természetes volt…Én neked csak köszönettel tartozom, hogy elvettél vagy, hogy veled élhettem, tényleg azt gondolom, minden esetleges 'gond' meg mi ellenére, hogy elég szerencsés nőszemély vagyok, veled. Majd májusban 'ünnepelünk' egyet…Elég 'buzi' nap, a csirke megy el, de előtte be kell menni a Hugiékhoz, mert az Adélnak szülinapja van, és ugye máris későn kezdtem és kicsit 'szakadozott' a kép, vagy a teendők sora...mindegy. Délután már egyedül leszek mámeg, majd akkor megpróbálok érdemben válaszolni a leveledre, amit szintén köszönök. Love you tégedet,

puszik, Jill.

ui. kellene kis pénz mámeg, a csirkének lakbért meg tandíjat meg mi a francot kéne fizetni

30 ÉVES HÁZASSÁG MEG A 2005 MÁRCIUS 15, ÉLJEN! JACK MEGEMLÉKEZÉSE

Éljünk!

Most már megvan végre, mindig mondogattuk, előre, de aztán ez is eljött. Ami ugye azt jelenti, hogy valójában már több is mint harminc év...

a mi harminc évünk. Bubucicám, nézegettem itt pár fényképet, az a virágos az különösen jó, s felrémlik mennyiszer néztelek elégedetten, szeretettel, hogy milyen jó kis tyúkom is van nekem. Néha, hogy meg se érdemlem…s jó volt, én is hálás vagyok érte, neked, a Jóistennek, sorsnak. Mindig arra emlékszem, hogy mennyire siettem haza hozzád…, voltam, levék akárhol is. S miközben feszengtünk persze, itt-ott kicsit, de azért, mikor tehettük, mégiscsak éjjel nappal együtt voltunk, ha? Főztünk, sétáltunk, beszélgettünk, dolgoztunk, világot láttunk, gyerekeket neveltünk, házat építettünk, disszidáltunk, bolyongtunk, hazamentünk, öregedtünk együtt. Az összes "de" ellenére, meg azzal együtt. Emlékszel, mikor valahol ott Zamárdi meg Szántód között az erdészet erdejiben gombáztunk? Biciklivel? Olaszország, meg az amerikai parkok? Meg a motorozás és stoppolások otthon? Valahogy olyan természetes volt…Valahogy olyan "elkényeztetett hülyegyerekek" is voltunk, nem is tudva, milyen jó is nekünk. Milyen jól is vagyunk mi, tudunk együtt lenni mi, bukkanjunk is föl akárhol…Emberek mást se láthattak, mint egy párt kéz a kézben. Még utoljára ott Wilmingtonban is, van itt egy kép, ahol a Downtonwnban, a folyó partján állunk…S azért volt ebben mindenféle: izgi meg nyugi is. Azért én mindig kitaláltam valami marhaságot, nehogy unatkozzunk, nem? S kis dolgokban olykor, de tényleg olykor csak, néha feszengtél kicsit, de azért valójában hagytad. Hagytad, hogy a fiú megkomolyodjon, hogy a fiúnak dolga legyen, férfivá váljon, baszkódjon, mehessen a dolga után. A legendás szerénységed, a türelmed, utat és teret hagyott, s adott nekem. Végül is minden "nagy", meg "zseni" ötletem megcsináltam, nem emlékszem, hogy nagyon akadályoztál volna. S köszönet neked ezért. Mondtam, menjünk vidékre, azt mondta jó. Mondtam sofőr leszek, azt mondtad jó. Lehet tanyán fogunk élni, mondtad jó. Öreg Wolksvagent szereltünk egy egész nyáron keresztül…, amiből aztán semmi se lett. De nagy probléma ebből se lett, ugye. Aztán meg kéglink lett, mert ügyesek voltunk. Aztán meg két kölykünk, mert szintén ügyesek voltunk. Aztán meg kultúrosok lettünk, meg vállalkozók meg nagy utazók. S Görögország, Olaszországon keresztül Amerikába vezetett bennünket, keresztbe kasba, virágokkal teli Volvoval, dülöngélő camperrel, lila meg szivárvány festékkel leöntött virágokkal teli városokban. Aztán meg eljött Kötcse Monostorija, a mi Varázshegyünk, külső és belső tereivel: gyerekek, állatok, emberek, erdők, mezők meg vizek. Ha kis gyerekként, valaki megkérdezett volna: akarnál egy ilyen életet? Akarnál e egy ilyen jó kis nőt, aki majd mindig veled, melletted,

egy közös, kalandos életet, majd egy fasza kis házat a somogyi dombok déli lankájában, mit is mondhattam volna? El se hittem volna. S baromira meg vagyok győződve, nem először mondom, hogy annak a kis embernek, az álma, az bizony igaz. S ime, itt van. Love you

Jack

2005 márc. 15. Jill köszönő levele, jill

Hát ez elég szép egy levél kérem, ki is nyomtattam, lehet eldicsekszem valakinek vele...? Köszönöm szépen, nagyon kedves, én is azt gondolom, hogy jó kis élet, páros volt ez...

Lement a szemesi jelenés, szegény mama jó sokat beszélt meg aggódott, lehet holnap elmegyek megint egy kis zár szerelésre, mert nem működik az ajtaja... a csajok együtt mentek pestre, mi meg végül kibattyogtunk a Hugival a mólóra, ami elég funky, merthogy kikötő-átépítés kapcsán kivágták az összes hatalmas fát meg szednek szét ott mindent... végül így elég későn értem haza, amikor is itt várt az üzenet, hogy Lénártka Kötcse felé tart, hogy holnap intézkedhessen, nagyon nem vagyok oda, dehát mit tegyen az ember az ura gyerekkori szerencsétlen haverjaival, aki még szomszéd vagy mi fene is lett itten…Ki is kéne mennem kiláncolni a kaput, merthogy azt meg bezártam.

Elég jó kis fütyölések voltak itten az ünnepi beszédek kapcsán, van itt energia mindenfélékre a népekben…A csirke megbízott valami film felvevéssel is, pedig igazándiból most tudnék menni aludni. Örülök, hogy te vagy nekem, nagyon,

puszik, Jill.

Talán azért kezdtem erőlködni pont, jl

hogy valahogy ne abba keveredjen a dolog, hogy többé már…, se szív, se lélek, se csatangol, se nem az, amit akartam, meg ilyenek, hanem hogy az lenne a kívánatos, hogy ha úgy dönt vagy úgy hozza a sors vagy mi, hogy „ennyi”; akkor ezt komolyan venni (főleg, ha azért mégis azt szereti gondolni az ember, hogy ez egy jó döntés), és valami békére törekedni... nem „keseregni” …Persze ezt egyrészt könnyű mondani és biztos sokkal nehezebb vagy problémásabb valósággá tenni…, másrészt meg persze elfelejtettem, mert valaki telefonált meg, mi. Amúgy sem túl jó fejjel ébredtem, kicsit azért be tud az agyamba sűrűsödni, néha ez az egyedüllét, ugyanaz, tél, faszom... bár az az igazság, hogy mindig lehet nyekeregni is meg nem is, tényleg az ember fejében van a rossz idő... Bár én még mindig arra hajlok, időnként, elméletben, hogy azért kicsit csak 'embertelen' ez a különélés, hogy persze vannak más helyzetek is, de a szerencsés az az, akinek valahogy párosan/kettesben sikerül békében megöregedni, venni ezt az új élethelyzetet vagy mit (amit az élet utolsó harmada, negyede, ötöde mije hoz). Azt mondja minden ilyen haldokló okos ember (aki még mond valamit), hogy egy csomó minden 'nem fontos',(ami annak tűnt előtte...) meg, hogy minden percét

az életnek meg kellene próbálni megélni, élvezni, mit tudom én... Nem lesz ebből mámeg semmi komoly, most meg itt a Gyuri, na majd úgyis, puszik, Jill.

NORWELL - SZÍNVÁLTOZÁSA

egy kis középosztálybeli rádióbemondóból lett ingatlanos, aki vállalkozni kezd velem

A Norwell a Sharon ingatlanosa volt, fakóvörös, szemüveges, nyiszlett alak, amolyan fontoska. Semmihez nem értett, s én nagyon utáltam ahogy ott sündörgött körülöttem.

Igen ám, de egyszer csak egy ajánlattal jött elő, dolgozzak neki is. Vesz házakat, s közösen felújítjuk.

Addigra már a Sharonnal is eléggé kimerítettünk minden lehetőséget, nagyon szakitás szaga volt mindennek, de mégis felvetettem ezt a pasinak: én nem akarom a Sharont cserbenhagyni. Mindkettőjüknek dolgoznék, ha ez megoldható. Ezt megérti, ill. kihasználja a helyzetet, ahol van két rászorult, tettre kész ember, aki pénzt akar s tud csinálni. Mármint én, a szaki, meg a pénzes építésznő.

A vége mégiscsak az lett. Egy szép napon összevesztünk, s szakítottunk a Sharonnal, kis hilyán a fejéhez vágtam a fűrészem. Követelőzött, lekezelt, zsarolt, rossz taktikát követve. Azt követelte tőlem, hogy olcsón! - javítsam ki a rettenetes hibákat, amit valaki az ő megbízásából rendesen elszúrt. Annyira komoly problémák voltak, hogy az ellenőrök a végén, hála nekem, hm, - semmit nem vettek át. Szerencsére semlegesre sikerült kifuttatni a dolgot, de mindkettőnknek egy sokkal személytelenebb munkakapcsolatra volt szükségünk, s sikerült békében elválni. Közben Norwell és neje figyelnek engem a Sharonnál, rohadtul idegesítő, míg aztán kiderül, hogy azért, mert majd föl akarnak fogadni ők is. vesznek házakat, hiszen Norwell az, aki valójában felkutatja a jó bulikat, persze mindenki jót akar, meg rendes akar lenni, de a dolgok mindig kisiklanak. Én haza akarok menni, mert azért, mint kiderül mégsem akkora buli. meg mert nekem is van problémám.

mint például a honvágyam

meg a rettenet a feleségemmel, amit ráadásul én látva az ő látszatra rendezettebb életüket-felfogásukat, néha azt gondolom, hogy az nálunk is úgy van. de Magyarországon a dolgok nem ugyan azt jelentik, mint Amerikában. Mint ahogy az később ki is derül

S HÁT MINDENKI ELÉGEDETLEN A PÉNZZEL,

ami a triumvirátusból jön. a Sharon többet akar. először csavar engem, másokat fogad föl olcsóbban, amit majd nekem kell kijavítani. A Norwellnak nem fizet,

hanem új házat vesz, amit ő talál, s nem a Norweltól, aki igy nem tud rajta pénzt csinálni.

„biznisz az Biznisz", alapon. Megjegyzések a jóindulatú tévedésekre, s persze mindenki jó, mindenki jót akar. (ugyan úgy, mint mindenütt a világon. Magyarországon is. mindenki rettentő gyerekes, naiv, - beleértve magamat is, s pl. alábecsüli, félreértelmezi a kivételes alkalom az igazságosságra. Egyedül a hurrikánok alatt volt néhány olyan szituációt, amikor valaki nem igazán a lóvét nézte, hanem azt, hogy ezért mi jár. A floridai öreglány pl. azt, hogy mire jó hogy idegen, foreigner, volt ilyen, hogy pont az volt a jó, hogy idegen voltam. Valaki nem akart

olyannal dolgoztatni, akit valaki is ismerhetett. S milyen különös, ugyan ez később előfordult a párkeresésnél is. nagyon kapóra jött, hogy én Amerikából jöttem, híres mesterségem nem ismer senki. S persze volt annak negatív oldala is, naná! 005 május, Utolsó menet az Újvilágban felszámolni, amiben hat éve itt Amerikában élek. hát azért biztos van ennek rendes megfogalmazása. Ebben a pillanatban viszont még arra sincs időm, hogy rendesen átgondoljam, mit is történik velem. Csak csinálom. Valami olyasmi, hogy fel kell itt számolnom valamit, egy bizniszt, de főleg egy életmódot, amiben, mint a hal úszkálok. Ha jól emlékszem. Miller Co. Jim Rolquin, a Jay meg az Alen, az Ediék, Debra, Laney, a real-

estate nők, a vén szemétláda, A Jill kijövései, a betegség, a kórház, a hazamenése, a cég, ami átbaszott, downtown Wilmington, a tengerpart,

KÁLVÁRIA A CSOMAGKÜLDÉSSEL, AMERIKAI ÉLETEM MOTYÓJÁNAK FELPAKOLÁSA RAKLAPOKRA, MAJD HAZAKÜLDÉSE - EGY ISTENTELEN BONYOLULT LOGISZTIKA.

Southport, vizek, ahol pecáztunk, erdők, ahol sétáltunk, kéglik, stormok, gatyarohasztó hőségek, a Samék, ahh, felsorolhatatlan. Aztán hogy a liba legyen kövér, az elköltözés, az Óceán View lidércnyomása, a Borisz, a Sharon, meg a Norwell. Kóválygások, elveszések, az új kégli, a tréleres emberek, meg mind az a részlet, amiről a krónika nem szól. S mindez hat év alatt. Hihetetlen. De hát megérte, azt hiszem, ezt el lehet mondani. Viszont jól megöregedtem itt közben. Ki is égtem, enyhén szólva. Nos, mindezt most fel kell számolnom. Mindazt, ami a rettenetes magányban, ünnep és hétköznapokon menedéket, vígaszt, oltalmat, s komfortot adott, azt dobom ki, pakolom össze, küldöm haza, kész, vége ennek is. Baromira nehezen megy már ez az egész. S újra és újra felmerül, miért is ragaszkodom a hazavivéséhez ennek a cuccnak. De hát ez külön is megér egy misét, írtam is már erről, nyilván fogok is. Az biztos, hogy szörnyen érzem magam. Nemrég még baromi erőfeszítéssel azon igyekeztem, hogy ezt az új, s egyébként cuki kéglit végre berendezzem, végre kicsit jól érezzem benne magam, aztán itt van – s ennek is vége. Újjászületések ezek, amit az ember az 55. születésnapja előestéjén már nehezen tesz. Aztán itt van ez az egész bizniszmenet. Tegnap épp „az derült ki", hogy ez a biznisz igen is nagyon jól megy, „mindenki házfelújjítással kíván foglalkozni, s ezért lehet találni jó házat, amit érdemes. Szóval ez egy jó buli. S végül is én is elég jól jöttem, de azért komoly problémák is vannak vele. Nem folyamatos, nem zökkenőmentes. A metódus, meg a taktika, hogy én egy embernek dolgozom, maradok a munkán, bizonyos előnyökkel ugyan járt, de meg nem volt képes oldani mindent. S itt jön be a régóta fennforgó esetem, helyzetem, hogy most rögtön, amit csak lehet, gyere buci bekaplak. Valahol mégiscsak kiderül, hogy bizony komoly lét keresek. S ha jól belegondolok, emberek, főleg egy ember nem képes engem ellátni. Az a luxus soha nem adatott meg, hogy egyszerre lett volna két melóm. Persze én magam se vagyok, mint régen, annyi mindenre képes. Szóval van ezzel baj bőven.

Mindezek a körülmények aztán oda vezetnek, hogy ideje már hazamennem.

Még biztos tudnék komoly lét szakítani, de lehet rá is mennék. Az meg valami totál abszurditás. Lassan otthon is megérti mindenki ezt. Jó lett volna – persze – egy jó nagy hegynyi zsozsót összelapátolni, minden szalmazsákot teletömni,

hogy többé ne kéne dolgozni, s tisztességesen nyugdíjba menni. De hát ennyi nem lett. Ami ugye azt jelenti, hogy még további munkára van otthon szükség. De nincs ezzel olyan nagy bajom, „ha". lekell szorítani bizonyos dolgokat, szép komótosan átgombolni a kabótot, ahogy arrafelé mondani szokás. Ez alól egy kivétel van, A Sandra. Őt még keményen úsztatni kell. De, nagyon bízom benne, valahogy megoldjuk. Egy nagy gambling – is - volt ez az egész, kemény gyatyarohasztó munka is, meg sok kockázat. Elég volt. Csak még ezen az utolsó rémképen jussak épp elmével túl.

Csomagküldés

CUSTOMS POWEROFATTORNEY INDIVIDUAL.doc (52736 bytes)
DL Time (50666 bps): < 1 minute

2005 EGY VÉGZETES HAZAKÖLTÖZÉS ÉS KÖRNYÉKE A NORWELL MAJDNEM JÓ VOLT, LEHETT IS VOLNA, DE AKKOR 2005-BEN HAZAJÖTTEM

Később, 2006 -ban visszemenvén próbáltam újrakezdeni vele, de megsértődött, s hiába is próbálkoztam. De ő is ludas volt abban, hogy hazajöttem. Volt ott egy ház, amit, ha megkapunk, s amivel elég keményen és hosszasan hülyített, lehet másképp alakulnak a dolgok. Emlékszem, egy napon beültünk valami kínaihoz, láttam rajta nagy bejentésre készül, én már rohantam volna vissza dolgozni, nem szerettem, ha az emberek valamit elszúrnak nélkülem, de átnyúlt az asztalon, megfogta a karom, s ezt mondta. „én és a nejem nagyom meg vagyunk elégedve veled, a munkáddal. Ez egy jó biznisz, nagy egymásra találás, s ha továbbra is így tudjuk csinálni, akkor az mindkettőnk családjának és nekünk is személyesen jó lesz. Ők ezt mesze menően figyelembe veszik, különös tekintettel ismerve a problémáim, hogy a felségem rákos, a gyerekeim egyetemre járatom, van néhány befejezetlen ügyem az otthoni ingatlanommal, s hát bizony őneki, nekik is megvannak a maguk gondjai, a gyerekek iskoláztatása, a jövő megalapozása, s ő úgy gondolja, hogy ez a mi egymásra találásunk a Jóisten akaratából volt. „

Fantasztikus! - gondoltam, s mondtam. Mintha ezt már más is mondta volna. De ettől most reményektől kezdett repesni a lelkem, ki tudja hányadszor.

Hello Mr. Jack

Please find attached power of attorney, for which you will need to sign in the presence of a witness as well as a notary public. Be sure to include your social security number. Please fax Poast for now and mail original when making payment. The warehouse you will need to take you boxes to is call Asco. It's located at 1424 Baker Road in Va. Beach. Their phone number is 620-2726. It may be

easier to work with them directly if you wish to have you boxes palletized. As soon as you have everything packed and know your final dimensions and approximate weight, we can then make sure charges are accurate and make the booking. We will know exact sail schedule at that time. I can send you our invoice via email and per our conversation, we will require payment either by cashier's check or money order. Please let me know if you have any questions.

Carol A. Lewis
Eastport Customs Brokers, INc.
732 Thimble Shoals Blvd., Suite 302A
Newport News, Virginia 23606
PH: 757-873-2215
FX: 757-873-2130
EM: carol@eastportcb.com

A NEGYVEN -VALAHÁNYADIK KÖLTÖZÉSEM

S EGY NYILVÁNOS LEVÉL, BÚCSÚ AMERIKÁTÓL:LJZSB

hát azért kemény dolgokkal teli itt minden nap. Ahogy már említettem, nekiálltam itt fölszámolni az utóbbi hat (sok tekintetben húsz) évet. mindent, amit építettem, mindent, amit felhalmoztam, mindent, ami értelmet adott, ami oltalmat adott, amit az otthont jelentette. a túlélés tárgyait, a rutinokat, a beidegzéseket. egy életet. S hiába okoskodik az ember, hiába érvel, ez valahol totál irracionális, s érzelmileg szörnyű. valahol van egy rekordom, hogy ez a negyven hatodik hely, ahol laktam. voltak kicsik, voltak nagyok. volt sok kis váltás, meg néhány súlllllyos. hát ez egyike az utóbbinak. pár hét alatt kinyírni ezt az amerikát, ami nekem múltat, jelent, s jövőt jelentett. minden erőmmel csápolok, de persze tudom sodor is ez a "piros folyó", remélem nem akadok fenn valami ágon, szurdokon, folyondáron. s persze egyedül, mint mindig, a rosebb tudja mibe is kapaszkodval.nem tudom miért, de ki kellett ezt a stuplit köpnöm, okádnom egyet, de tudván, a rosszullét nem ettől enyhül majd. a "do something" -tól? De legalább kitavaszodott ezen az északi féltekén, s a madarak totál be vannak gerjedve, kedvesek, szegények. úgyhogy, megyek a dolgomra én is.

Jack

2005 MÁJUS11. ENNEK ITT VÉGE, UTOLSÓ ELŐTTI NAP AMERIKÁBAN,

Félve mondom ki. Lassan múlik ez a délután, öt óra múlt. Most jöttem haza egy sétából a 7Elevenben vettem egy nyalókát, a filléres boltba meg egy szárító kötelet, a csomagoláshoz. Előtte szétszedtem a mindenes asztalom, s lehordtam.

Előtte rosszul voltam. Előtte beittam egy csomó whiskyt, pár sört, ettem egy nagy adag sült disznót, párolt krumplival. Előtte hazasétáltam a sarokról, előtte meg eladtam a van-em. Mindezek előtt reggel nagy pánikban ezer embernek telefonáltam, egy-kettő megígérte megnézi, de aztán senki sem jött. Így van megírva. Mint mind a többi. Ja igen. A rosszul lét közepette hívott a genya, a Norwell, hogy mi a fasz van a munkával. Közöljem mert akkor mást kell hívnia. Fenyeget, burkoltan fenyeget, a kis kese, nyekenyóka-nyalóka, jajj. Aztán visszahívtam, szerencsére nem vette föl, s mondtam készül az autó, szerdán-csütörtökön kész lesz. Remélem, nagyon remélem, ezzel vége. Holnap még pakolok, takarítok, szóval még van két éjszakám. Holnap majd a földön fekszem, mert szétszedem az ágyam. Szivacson, van itt egy pár darab. Jut is eszembe, még kéne mosni egyet. Váltottam pár negyeddollárost. Volt millió, de ijedtemben gyorsan mind elköltöttem. Szép napsütés van, még hűvös. A rekkenő nyarat már többé nem kell itt töltenem. Nem tudom mi a legjobb szó, de mélységes undor, valami ilyesmi van bennem ezzel a hellyel kapcsolatban. Én sok mindent nem találtam ebben. Persze vannak jó dolgok is, de., ami majd az „Ígéret Földje" után vár ránk. néha reggelente a tükörbe nézve sokkot kapok, hogy jajj, mi a faszt is csinálok én..., dehát, ez már így veszett, ez lett belőle, még pár hónap, aztán eressze el mindenki a hajamat. rosebb tudja mi lesz. valami fél-tücsök, fél-hangya, jobb nem jut eszembe: hajóvásárlás soha többé, bérleti díj igen. többé nem csatangolok már áruházak holdas ösvényein, se szív, se lélek nem liheg már. rázogatom majd kis cipőpasztás dobozom, benne a zsilettpengémmel. mint Izsákon hajdanán, mikor két cseresznyefa közt egymásnak telefonáltunk. Valaha megfogadtam magamnak, hogy "forever young", örökre ifjú maradok, hát ezt jól megcsináltam. most meg itt vagyok,

köröttem mindenki öreg, sehova sem tartozom,

az öregek ezért, a fiatalok meg azért röhögnek rajtam. skizofrénia - persze, mert az öreg ordasom már csöppet sem vicces, s akár még egy gyerekkézre is könnyen odakap, úgyhogy alig bírok néha vele. Ez a sokéves gulág hordaléka, hozadéka. De ilyenkor odadobok neki egy zsíros mócsingot, s amikor elalél végre a dög, kis diavetítőmön beindul a vetítés, s tavaszi-zsenge flaffos felhők szállnak illatozva. iIyen hülyének lenni veszélyes, s csak abban reménykedem, hogy sikerült elég fül és lábszárvédőt összeguberálnom: se további szociális súrlódásra, se vártára, se kekec legénykedésre nem vágyom majd. S végre fölépítek néhány panteont a homokozómban, amit idestova ötven éve ott Zuglóban, a lakótelepen abbahagytam. mikor a Gyenes jóska szétrúgta, s még jó pofán is vágott. pisi-takony-nyál, s homoktól roszogó fogak…végül is érdekes, ahogy kúszok visszafelé ezen a gombolyagon, a maszatok egyre halványulnak, s pontról pontra felderül az árnyék, s itt-ott már felfedezhető a valaha hófehér cérna, amivel minden kezdődött. rohadt dolog ez, egyszerre vágtatni papírcsákóval, kis fakarddal ringlispíles hintalovadon, meg odakünn egy paripának becézett, tohonya muraközin, s

megérkezni alsóbugacpusztára. A jármú zöttyenve megáll, kinyílik az ajtó, az ember üvegnek támasztott arca felocsúd, gyorsan fölkapja a batyuját, s lehuppan. ugyanaz a falusi gyalogút, csak most már neonokkal tarkítva. s minden, ami van, az a batyuban. elrohantunk, kirohantunk, mint egy Zrínyi, hogy majd "na én megmutatom", hogy majd "meglátjátok bazdmeg", hogy figyelj "én tudjad", s hát valóban, valami van abban a hajóskofferban, ben. (nem úgy, mint az egyszeri rokonom, aki állítólag, mielőtt belefagyott volna az árokba, zsebkendőbe csavart farkincával osont haza a lóversenypályáról.) azért ez annál több. De hát a szörnyű, s soha nem szűnő kebelszorítás örökre megmarad, az ambíciótól szétrepedő, kültelki európaié, akinek az anyja mosónő, s kis láboskájában hazahozta. így vagy úgy, sokunknak erről énekel a kakukkos óra, amit az öreg zsidó régiségkereskedésében szoktunk meglesni, lopva. S tudom nem vagyok egyedül, s szépen beülök újra a munkásvonatba, a hatos busz ülésébe, ahol még mindig olcsó kajákat, olcsó italokat fogyasztanak olcsóruhás emberek. jó ez így, fasza ez így. nahát, ilyen gondolataim támadnak ma reggel, lassan pirkad, itt már múlnak a dermeszek, kis hangyám toporzékol, kell mennem. Hogy mennyi lé lesz még, majd mire fussa, ez egy rejtély. Néhány dolog majd biztos még bekattan, helyére zöttyen, összeáll, mások már soha. de én elég jól vagyok, mindig a körülményekhez képest, a kívül meg a belül, kéz a kézben. Csak ti vigyázzatok magatokra, kedves alomtársaim.

Jack

KÉT FELJEGYZÉS, EGY KINTRŐL EGY ITTHON

Előző év tavaszán, ötvenötödik születésnapja előestéjén azzal a szilárd meggyőződéssel költözött haza Magyarországra, hogy legalább egy pár hetet nem dolgozik. Felkavaró s keserű búcsúja második hazájától pár nap alatt ünneplessé változott, s naplójában ezekre az alábbi bejegyzéseket találta. Az egyiket még a virginiai Norfolkban, a másikat már otthon:

Valahogy a „megsértődésen” is túl vagyok, valami eltörött, elkattant, kiakadt bennem.

Sok-sok minden, hosszasan lehetne mesélni. Eljutottam odáig, hogy „én is megsértődtem Amerikára”

Az utolsó keserű lecke, □lj cinizmus, fasizmus? - a tanulás ára, mi is ami a miénk?

Well, az idealizmusnak megvannak a finomnál finomabb gyümölcsei, meg a másnapi s még későbbi keserűségei. De nem tudom mi lenne jobb helyette. Cinizmus? Fasizmus? Úgy látszik, ez már megint egy lecke lesz, az utolsó, mielőtt

elhagynánk a nagy akadémiát, iskolát, munkatábort. Hogy mindaz, ami gyanússá meg kétségessé vált, az olyannyira felerősödhessen, hogy az egész építmény megkérdeződjön. Ledőljön? Azt azért nem hiszem. Az már régóta nem kérdés, hogy tudomásunk van a sokféleségről, a másságról, a különbözőségről. A legutóbbi tanulság egy pontra mutat, mármint, hogy hiába a szilárd meggyőződésünk, a benne levő jóságot illetően, az akkor is nagyon esetleges. Mindenféle más tényezők is vannák. S persze csak át kéne állni a hülyeség oldalára, s minden "megszépülne". Onnan nézve minden jó lenne, ahhoz képest minden jó lenne. Volt idő, s ez többször előfordult a hosszú évek alatt, hogy nem is gondoltam a van-em eladására. Hogy abból pénz is jöhet. Megkereste az árát, öregedett is, akár el is mehet. De az én öreg világomban ez nem így van. Ott jó és használható dolgokat nem dobunk ki…, csak úgy. Ez az autó nem új, nem szép, de jó. Szolgált, hordott, vitte a seggem, ahova akartam. Ahogy a fennkölt nevekkel illetett háziállatok, ő is személyes lett. A benső világegyetemben nincsenek tárgyak, lények, csak dolgok ideái, érzések, szimbólumok, amiből a lélek szőttese összeáll. S minden számít, öntudatlanul millió és millió bigyuszon függünk, s mint a pók a hálóján, minden egyes szál mozdulatát, rezdülését érezzük, ez a mi világyetemünk. A benső tanulás célja ez, megtanulni, hogy mi a lényeg, mi a fontos. Hozzátartozik a képhez, hogy a hétköznapokon szinte mást se látni, mint ilyen öreg csotrogányokat, mind dolgozni megy. A csúcsforgalom után, meg a hétvégéken meg csupa új teherautót, ezer formában, amin egy hűtő láda, egy grillsütő, vagy más hobbytartozék van. 30-40 ezer dolláros truck-ok, szépek, erősek, fényesek, luxusok. S a munkásosztálynak, - ha egyáltalán ilyenről itt beszélni lehet - is meg van menve a búrája. Mert "nem azt nézi", mi a jó, a hasznos, hanem mi a csicsa. S persze a történet még sokáig devalválható, degenerálható, keresztül mind az idióta részleteken. Ami nekem lecsapódik, az meg nem más, hogy az utolsó kis illúzióimat is kezdem elveszíteni ezzel a hellyel kapcsolatban. Játszik, dobálózik velem, s mindenemmel. Határok nélküli szabadság és súlytalanság. Olyan, mint mikor az ember egy rossz emberrel akar jó lenni. De minden hiába: a dolgokat nem lehet jó irányba terelni, az utolsó alkalommal még meglop, s meglép. S ilyenkor az ember azt gondolja: hát basszsza meg, minek volt akkor ez az egész? Á Mandeláról mondják, hogy valami nagyon különleges dolgot volt képes csinálni: közel harminc év börtön után leültette fogva tartóit az asztalához…Jó, igen, értem. Elvileg, majd, talán, én is. De most nem. Az élmény - soha nem látott mélységekbe s sötétségekbe süllyed, s őszintén megmondom, ezt már nem szerettem volna "megtanulni". Egyszer majd persze ez is elmúlik, a seb is begyógyul, de a heg ottmarad. Mint kezeim és lábaim ízületeiben a tökéletlen gyógyulások. Amiket tandíjként ezért az egészért fizettem. Egy remény éltet még: ebből az egészből, így-vagy-úgy, de ki lehet menni…, s máshol, valahol, de mégis s utoljára is, valahogy összerakni az én világom; nem lehet “élni az árnyék ellenpontja nélkül, testben való tartózkodásaink, kék kaptatóin”.

Jack

Utolsó bejegyzés.

Asszem ez az utolsó levelem, bár még ma estére meghagyom ezt, nem szedem szét, legalább internetezhetek. Utolsó este meg majd tévézek, vagy ilyesmi. Olvasok. Ha tudok. Na, most megyek mosni.

2005. MÁJUS 12. HAZAKÖLTÖZNI, DE MINEK: MAGYARÁZAT 1.

A munka, a kapcsolatunk szép lassan leketyegett

– először a Sharonnal, aztán a Norwellal. Soha ennyi pénzt nem kerestem, olyan öt körül havonta. Nem voltam nagyon elégedett, s próbáltam mindent kicsikarni belőle. Ami aztán rá is nyomta a bélyegét mindenre.

A Norwellal az utolsó pillanatig, szűkölve, de reménykedtem, hátha még bejön valami, de aztán kiderült, hogy nagyon is kellett ez az idő. Így is rohannom kellett, mint egy örültnek. Illetve észnél lenni, hogy hatalmas baromságot ne kövessek el. Hogy tisztán jöhessek el. Ez azért nem árt.

A nő a szállítással – látszólag ártatlanul – de jól átvágott. De végül is, szemben legszebb reményeimmel, a papírforma jött be. Az utolsó pillanatban eladtam a van-em, jónéhány szerszámot, a létrákat, a maradékot meg hozom haza.

2005 MÁJUS 13 UTÁN ITTHON

HALLLELUJAH, PÉNTEK13, ÚJRA ITTHON, EGY ÚJ ÉLET KEZDETE,

Hát itten vagyok.

S olyan boldog vagyok, mint még soha.

Majd szétreped a seggem.

Mást nem is tudok hirtelen mondani.

Illetve ..., hogy -

Hajnali három. Aludtam vagy három négy órát.

Rengeteget pakoltam, valahogy el lehessen itt a nappaliban férni. Aztán elkezdtem ezt az új Sony számítógépet összerakni. Először mindenféle problémák voltak, nem találtam a vezetékeit, nem működött a nyomógomb, fordítva dugtam be a billentyűzetet meg az egeret, de minden elsimult.

„Halálos" csönd van.

Nem mennek a szirénák, a madarak alszanak, s nem „ordítoznak" egész éjjel, s a levegő olyan, hogy hegeszteni lehet vele...

S a tér, a ház, a határtalan szabadság. A mozgásé, a gondolaté, az érzésé.

Nincs többé a féreg érzés: a menekültté, a veszélyezetté, az üldözötté, a nyomorulté, a fenyegetetté. Nincs többé hallgatódzás, kémlelés lukakon, ablakokon, a rohadt kurva édesanyja ótvaros seggelyukán...

„Micsoda egy útjaim, micsoda egy útjaim voltak nekem".

Miken, milyen tetű dolgokon mentem keresztül.

De a Jóisten, köszönet, Köszönet Érte, fogta a kezem. Ahogy kértem.

S happy is voltam néha-néha, itt-ott.

De a boldogság ilyen komplex intenzitását soha életemben nem éreztem, - mint most, az én kis Bubum ötvenkettedik születésnapján (alszik most a drágám), meg az én – valójában szép – 55. Évem előestélyén.

Ó, ez a gyönyörű, kurva élet.

S nem ez a sok minden. Nem ez a sok tárgy, ez a sok cucc, nem ez a sok holmi. Az is. Ez a tökszakasztó, ez a folytonos agycsavaró, derékszaggató, lábdagasztó, s elmét gyűrő éjjel nappali igyekezet, hangya, hangya, hangya élet, amit idestova húsz éve élek, most valamit kezd visszahozni.

Ez a három műszak Csernobilben...

Megyek, fölveszem a szemügém.

Nem akarok senkit meghülyíteni, magamat sem. De valahogy ennek a szőttesnek össze kellett állni. Kilógott ez a sok cérnaszál – mindenütt. Mennyi cérna...

Színesek, vékonyak, vastagok. Az elképzelhető összes cérna, s annál is több.

Nem akarok én sokat.

Itt vagyok, még csak nem is pirkad, semmi nincs kész, semmi nincs igazán a helyén, fényképek, filmek, zenék, tárgyak, ruhák és cipők, szerszámok és a lelki, szellemi kozmosz kuplerája kereng, körbe-körbe.

De egy biztos: ezen a friss, ropogós, újjászületett, s ugyan még sötét hajnalon újra , megleltem Hazámat".

Ott búvik meg minden Részeg Hajó ígérete: mert majd jön a nagy feltámadás, az Utazás végén jönnek a jó partok, „a soha véget nem érő, délutánok…"

Itt ülök, ez előtt az üres képernyő előtt, s mint egy szabad ember, azt gondolok, azt írok, addig, s ahogy, ahogy én akarom.

„Freedom!!!", ez az emberi elme, lélek, megtörhetetlen, s végső kiáltása.

Nem az én dolgom megítélni, mit is vittem véghez.

S „kell hála érte, ha nem, hogy jól szerettél, hát nem az". De valami bizonyosság.

„Másképp minden, amit adhatok, moslék kotrás kutya tányérja alján, morzsák, pajta, kötél."

S „óh költészet, óh, dicső költészet, mely nyelv merne versenyezni véled?"

Kicsit alkalmazval, itten a dolgokat.

S igen, végig ezen a kambodzsai úton, hányan, hányszor, örökké próbálták mozsárban tőkeim összetörni. De nem sikerült.

Megléptem, elfaszoltam hazahoztam. S Megúsztam.

Csönd van. Béke.

Remény, televény, s ígéret.
Még, mi a francot akarhat az ember?

0801-07 AZ INGA ALAPÁLLÁSA, AVAGY BETRAFÁLÁS A HAZAJÖVÉSBE

Zajlik az élet.

A munka elég lassan megy.

Ez a mindent átható „igényes igénytelenség" elég meghatározója kezd lenni az életünknek. Nagy mellény, nagy pofa, kis tehetség, kis teljesítmények. S olyan szedett-vedett az egész. Szedett-vedett család, ház, autók, Hi-Fik, életmód, s mind e mögött a kavargó, megfoghatatlan értékrendszer. Á tárgyak, a javak, a dolgok „nem fontosak" szoktam volt mondani. S ha valami, akkor ez tényleg bejött. Elég rendesen mindenki nálunk kihasználja ezt. Én kapálództam, „hogy na az azért nem úgy van", de az én viselkedésemre, véleményeimre, reakcióimra is nagymértékben rányomja a bélyegét ez az úgynevezett „nyitottság", amit én sokszor bohémságnak is hívok. S persze van is ebben valami, de marha óvatosnak kell ebben lenni. Bonyolult a helyzet, de olyan bonyolult helyzet nincs, amit nem lehet megfogalmazni, valami köré rendezni, föl fűzni valamire. Félek. Félek, hogy egyszer csak véget ér ez az álom, s valami súlyos valóság fog ránk zuhanni. Legjobban valami racionalitás hiányát látom a bajnak. Pazarló életmód, sok hegedülés-sel. Még mindig én vagyok az egyetlen pénzkereső, mindenki más csak költi a pénzt. S ugyan haladunk, haladtunk, vannak jó dolgaink is, de jó nagy hiányosságokkal párosulva. Kétségbeesetten, s kényszeredetten dolgozgatok, lassan halad minden. A gyerekek a Szigeten voltak, A Jill is felugrott egy napra, a Matildáékkal. S ugyan én nem mentem el, de nekünk is volt bőven szórakozás. Raktunk tábortüzet, hajóztunk a Gyuláékkal (Révfülöpre), aztán én egyedül. Aztán tábortüzes kecskeevés is volt (szörnyű). Sok-sok ivászat, rossz közérzetek, kevés alvás. Drávapalkonyán is voltunk, nagy kiábrándulással. De persze mindez jó. S arra hajlok, hogy mindez a külsőség, ez mind nem számít. S majd haza jövök, most már a mi házunkba, s megint verseket olvasok, s szarok mindenre. Végül is soha nem akartam én bizniszmen lenni. Fölfedeztem az anyagi világ fontosságát, de mindig ellent is mondtam ennek. Hajtottam, de ezt másra nem tettem kötelezővé. Így az útjaink különváltak, én hajtottam, ők nem. S lehet ez majd a jövőben egyesülni fog, ez az egyetlen reményem. Most mindenki, szokás szerint alszik, fél kilenc. Mindjárt jön a Joti, kell mennem. Már csupán pár nap maradt, s itt kell hagynom mindent, ami kedves, szép, jó ezen a világon nekem.

(KÉSŐBB AZTÁN MIKOR MÉGISCSAK MEGINT VISSZATÉRTEM, A NORWELL VISSZAMENT RÁDIÓRIPORTERNEK, FELADVA – NÉLKÜLEM - AZ ÉPÍTŐIPART.)

MAGYARÁZAT A VÁLTÁSHOZ

Ami részben igaz is volt, s amit kint mindenkinek mondtam

2005 május 12-i hazaköltözésem, főleg A Jill miatt, másoknak úgy fogalmazva meg, „hogy megyek, nehogy késő legyen, s a halott feleségem találjam otthon. Vele szeretnék lenni a nehézségekben. A mai napig nem lehet tudni mi lett volna, ha kint maradok. Amúgy, én is haza szerettem volna jönni. Majd igyekszem erről is pár szót ejteni. A munka, a cuccolás, egyengetés és más elsimítások.

Az utolsó kétségbeesett beszerzések, vásárlások, hogy „jajj, semmi ki ne maradjon", ami ugye egy hiú illúzió. Soha nem lesz ez tökéletes. Ami ugye nem jelenti, nem jelentheti, hogy semmi értelme. Sokkal inkább arra világít rá, honnan jövünk, mire jutottunk, s mily korban élünk. Mi minden van, mi minden kell az élethez. Kicsit bolondokháza volt, de mire is lehetett számítani? Hányszor és hányszor gondoltam, ezt nem is lehet megoldani. Sokszor el sem tudtam képzelni. Valahogy menni fog, valami lesz, hát lett. Kívülről nézve megint itt van ugye a dolgok sajátos alakulása. A négykezes, amit ugye mindig az ember a Jóistennel együtt megpróbál játszani.

Hazatelepülve aztán a rosebb akart mindjárt dolgozni. mikor hazaértem, teljes zsibbadás vett erőt rajtam. A repülést megelőzően többnyire, mint egy őrült rohantam, hogy az éppen esedékes munkát befejezzem, s mindent elrendezzek. Az ezt megelőző nyári időszakokban egy-két hónap is lehetett, amíg itthon akartam maradni. A repülés maga is fárasztó volt, nem beszélve arról az eszement vágyról, örömről, ami sokszor teljesen kiakasztott.

A hazai föld illata.

Belépve a kapun, legtöbbször csak ledobtam a cuccom, s a földre terülve a fűbe temettem az arcom. S szívtam be a magyar föld illatát, a valóst, a képzeletbelit, az álombelit, mind, amit sok ezer kilométer távolságra annyiszor elképzeltem, amit annyira vágytam, valós különlegessége, meg szándékos elfogultság okán. Úgy fizikailag, mint lelkileg sokszor a végletekig nyomorultnak éreztem e miatt magam, Amerikából csak úgy nem lehet hazaugrani. Aztán itt volt a család, a felségem, a gyerekeim, a kertünk, a házunk, az állataink, a növények, izgatottan szemlélődtem, s a boldog érzelem hullámok szinte megfojtottak. Ráadásul itt volt ez a fránya hat óra időkülönbség, amit soha nem tudtam megszokni; valójában én Amerikában éltem, s élek, az utóbbi húszon valahány évben. Sokkal többet voltam kint, mint itthon.

Május 17 kedd. 55. születésnapom előestéje. egy összegezés

Hát igen. Itthon lenni újra, de most már végképp. Ez az elhatározás, s nem is lehet másképp. Jó nagy zavarok, az átállás. A vérnyomásom kicsit furcsa. Jó magas. Mindenki nagyon aggódik. Én is kezdek. Szedem a kinti gyógyszert, de mintha semmit sem csinálna. Mindenféle kalandok, aztán itthon a szokásos magyar kupleráj. Sok mindent csináltam, van sok eredmény, de ugye végleges megoldás soha nem lesz. A sok-sok millió forintból, amire számítottunk, kevesebb, mint kettő lett. Ami több mint semmi, de átütőnek nem lehet nevezni. Pihengetek, de azért ez nem úgy van. Már másnap elmentünk személyit intézni, hogy mire ideér a cucc, kész legyen. Tudjam igazolni magam, én vagyok én. Magyar papírral! A Wartburgon majd minden rossz. Az Opel is döglődik, most fogjuk vinni a szerelőhöz. Nem sikerült másik autót venni, pedig jó lett volna.

Május 19, másnap…

Nem tudom illik-e vagy sem, az embernek magát ünnepelni…

Erről beszélni, ennyit. De hát mindegy, nem hiszem, ez nagyon jellemző lenne rám.

Máj 21 hajólerakás Bogláron

Először is hajózni. Sikerült is fölszerelni az új radarját a vitorlásra, s pár nap múlva már a boglári kikötő vizén ringatódzott. Szóval ötvenöt éves lettem én – s még sehol sincs egy költemény. Jajj.

Elég hülyén néz ki. Intézkedek. Egy nap több dolgot. Reggel gyógyszerért voltam, a Zsuzsánál. Az a doktornő. Ugyan az lesz, mint kint, meg egy új is. Még nincs tb kártyám, de majd az is lesz. Közben jött a Feri, bojler ügyben. Úgyhogy rohantam haza, s kicseréltük. Kínlódás, ahogy ez szokott lenni. S persze eszünkbe jut, hogy egyszer majdnem ezért visszamentünk Amerikába… Merthogy nem lett volna annyi pénzünk, amibe került volna. Ilyenek. Most is elég ijesztő a helyzet. Olyan egymillió hétszázezer körül van, de fogy rendesen. A Wartburgra már elköltöttünk negyvenet: gumik meg pár apróság. De legalább megy. Az Opelnél a motor felújítás meg olyan kétszáznegyven körül lesz. Hazajőve föltettem a hajó aksiját tölteni. A Jill meg kertészkedik, nagy boldogan. Ki is mondja: jó nagy megkönnyebbülés számára, hogy ezeket a férfias dolgokat nem kell csinálnia. Szerintem sikerült megsértenem, ahogy burkoltan értésére adtam, vagy inkább tudtára hoztam, hogy lehetne pár dolgot itt jobban is csinálni. Mindent, a kertészkedést is. S persze azonnal előjött ez a rivalizálás köztünk. A régi lemez. Ez az alkati, s minden egyéb különbség. Az eszével felfogja, értékeli, de az ösztönei mást súgnak, s nagyon pipa. Irigy? Féltékeny? Ez, meg még sok minden együtt.

A Sandra ötösre diplomázott, én gratuláltam neki, ő meg nekem.

Mondtam vegyen egy üveg vörös bort, s legalább rúgjon kicsit be…A Borisz is hívott, gratulált a hazatéréshez. Olyan nyolc és fél köbméter cucc jön haza.

Iszonyú. Kb. 1500 dollár lesz csak maga. Ott van ugye a szerszámaim nagy része. Meg még egymillió cucc.

A házasélet drámája

A Jillel sehogy se vagyunk. Erre lehetett számítani. Örül, hogy itt vagyok, én is neki, de hát itt van ez a házasélet dolog. Ez nem működik, s megkeseríti mindkettőnk létét. Kár lenne a dolgot szépíteni.

szegényen, szerényen itthon berendezkedni

Persze, van sok gyümölcse is. Kellettem ide haza, más nem tudja ezt vinni. Valahogy ez az időszak a minél feszültebb, minél kétségbeesettebb felhalmozás időszaka volt. iszonyú mennyiségű cucc, pedig közel sem minden. Most eljött az ideje, hogy ezt rendezzük: helyére rakjuk, befejezzük, beindítsuk, s üzemeltessük. Ideje lelassulnom, magammal s másokkal jobban törődőm. Meg mindazzal az igencsak elhanyagolt szellemi, s más dologgal, amivel az utóbbi évtizedekben nem tettem. Hát nagyjából így néz ki a helyzet. Majd még visszatérek bizonyos, - tanulságos – részletek lejegyzéséhez, s természetesen a történetet folytatjuk. Mondom a fiamnak, hogy elég jól érzem itt magam ebben a „monosteryben". Azt mondta – érti.

A férfiaknak több huzata van az ilyesmire. Viharok jönnek mennek, nem teljesen normális idő van. Délután tök jól éreztem magam, aztán elkezdtem iszogatni. A Feri vörösborát. Általánosságban az jellemző, hogy celebrálom itt az újabb és újabb dolgokat, amiket sorba újra felfedezek, de aztán mindig kiderül, hogy a valóság, az én belsőm is, ennél jóval nagyobbra nőte ki magát, s utólag minden lelkesedésem olyan ostobának tűnik. Valami nagyon kikeményedett bennem, s valami a még tisztább dolgok felé tart. Ez a nőkérdés ez rettenetesen elkeserít. S semmi megfelelőt, semmi pótlékot nem találok semmiben. S tudom, nem is fogok. Hiába, az van, hogy a vonzalom, a vágy, mindig ugyan oda megy ljil. S miután az lehetetlen, el sincs kezdve, tehát tárgyát sem tudja megtalálni. Marad a sóvárgás. S ugye nem kell részletezni, hogy ez aztán mennyi feszültség forrása tud lenni. Mindenki, - valahol – nagyon pipa ezért. Én is, A Jill is. Úgy tűnik, ő úgy képzeli, „valamit azért lehetne, mégiscsak, csinálni. Én képtelenségnek tartom. S itt állunk, a folyó ellenkező partján, s a balsorsért egymást hibáztatjuk, vagy csak egyszerűen dühöngünk. Túlságosan is bennünk van ez, beépült az életünkbe, a gyakorlatunkba, a beidegzéseinkbe. Ami, ugye, az utóbbi években hiába keresi tárgyát. Igazságtalan! - talán ez egy jó szó a kifejezésére.

Júl 10. Az anyagi előmenetelről idáig

Amerika elszállt. Sok pénzt csináltam, ottani mértékkel legalább is. De az átváltási viszonyok annyira elromlottak – sajnos, vagy hála Istennek? – hogy már nem éri meg. A dollár nem ér semmit. Kevesebb mint 190 forint. Az árak itt tizenöt-hússzorosára emelkedtek, a fizetés kint meg nem. Az ottani átlaghoz képest az én szakmámban sikerült feltornásznom magam a négy-ötszörösére. S

ugye a dollár eredetileg is többet ért, de az extra költségek, a rossz átváltási viszonyok közepette, ez a jégcsap szépen mára, szinte semmivé olvadt. Persze – még mindig többet ér, olyan, mintha itt jól keresnék. Csak ugye a távollét, a különélés, az idegenbe levés, na meg hogy itt van ez a millió cucc, rendezetlenség, hivalkodó és nyomasztó feladat, amit senki más nem tud megoldani, mint én, én se könnyen. Valószínű évekbe fog kerülni.

Kis seggfej az ember, hogy gyengeként ily módon érintésre vágyik:

visszajelzésekre, megerősítésekre stb. De ez egy filozófiai kérdés is, valahogy az ember nem akar s tud belenyugodni, hogy ezt elég csak tudni… Tapasztalatra, s valóságos testközelségre vágyik. Ahol eloszlik minden kétely, s valami végső bizonyításra. S igazából nem is vágy ez, az is, de inkább *longing*, sóvárgás… Ami ugye más lesúlyedvén a jóságos miszticizmusba, lágyan megengedhető…Mindegy: estére csak sikerült valamit kitalálni, amin összevesztünk. Kerestem egy ablaktisztítót, amivel megpucolhatnám a tévét, mikor rájöttem, milyen mocskos…S amikor kérdeztem tőle, hol találom, nagyon durván visszaszólt, hogy „neki már lejárt a munkaideje". Olyan volt, mint egy fejberúgás. Iszonyú állapotban nem jutott jobb eszembe, minthogy közöljem: ha még egyszer így viselkedik velem ma este, akkor megölöm. „Megölöm", persze, nem szó szerint. Nem igazán vagyok egy gyilkos fajta, ami persze nem jelenti, hogy valahogy mégis nem szeretném „végérvényesen kiiktatni ezt közülünk, ezt belőle, ezt számomra, s így tovább". Csak nem tudom, hogy. A megölés egy ismert módszer, gondolkodni sem kell rajta, annyira egyértelmű. S persze, azt akarja mondani, hogy mennyire komolyan gondolja az ember, s a másik vegye már észre. Mindenesetre jól elbaszódott az este. Korán el is mentem aludni. Ő meg átköltözött az Sandráék szobájába. Szóval ilyenek. Kicsit fáradt vagyok. Fizikailag pihentem, aludtam, de még jócskán van itt belül, aminek helyre kell kerülnie, lekell ülepednie stb. Nem tudom mi lesz, remélhetőleg találunk civilizált megoldást. Na jó ennyi, már nagyon fáraszt ez a téma.

Kaszáltam, s most itt tüsszögök

Jó hűvös van, de végre kisütött a nap. Minden tiszta víz, terebélyes gazok mindenütt. S nekem mi lehet jobb, hajnalban, mint kaszálni? Egy jó kis excercise. Mondjuk majd kiköpöm a tüdőm. Dagadt vagyok, renyhe, meg minden. Épp az utolsó pillanat ez, remélem nem késő. Nagyon idióta tud az ember lenni. Ahogy belelovalja magát a lelkizésbe, s zabál, meg minden. De mit is lehet csinálni egy repülőgépen?

Ki a szabadba, kimenés fontossága

Aztán meg itt van egy másik említésre méltó dolog. A szabadba kimenés. Éveken keresztül az őrület környékezett, mert ezt nem tudtam megtenni. S ennél nyomorultabb dolgot el nem tudok képzelni. Annyira de annyira vágytam erre: hogy hajnalban, délben, este, vagy akár éjjel! igen, éjjel kimehessen ez ember. Ki a négy fal közül!!!

Napról napra az derül ki, hogy neki van itt egy világa, amibe nem akar, vagy tud engem is befogadni, s így meg nem tudunk együtt élni Én még mindig a körülményeket okolom, s ha majd haza jövök, majd minden megoldódik. Menekülési kényszerében aztán először válni akart- én nem, aztán Hirtelen elhatározással tegnap beszéltem az Sandrával, s látni kellett volna az anyja arcát. Mintha elvenném tőle a lányunkat. Féltékeny. S mit szóljak én? Akit kihagytak, aki kimaradt mindenből? Végül is dolgok készülnek, van haladás, van értelme. Én és A Jill között sok mindennek vége. Majd egyszer, ha végképp hazajövök biztos sikerül valami jobb egyensúlyt kialakítani, a mindennapi életet alapul véve. Egy biztos, nekem is szükségem van egy helyre, ahova vissza tudok húzódni. A mostani periódusban ez kiderült, mert ezt is sok tévhit fedte. Van is lehetőség, hogy ebben lépjünk, az is pénzbe fog kerülni, de megoldható. De hát ahogy már annyiszor írtam, nem lehet, nem szabad haragudni rá. Valójában a saját benső biológiája, betegsége, s az annak kapcsán kialakult pszichológiai folyamatok áldozata. S persze nehézségek is voltak bőven, amik nem kedveztek neki. S ez még akkor is igaz, ha el kell ismerni, igen is igyekezett. De a gazdaságból, a gyereknevelésből hiányzott a vízió, a nagyobb látomás, az olykor fájdalmas, áttételes megoldások alkalmazási képessége, s főleg az előrelátás. Bátorság is. Pedig nem buta. Valószínű, ebből vannak, voltak a konfliktusai is. Nekem olykor jó volt, nem zavarta álmos vizeimet. S biztos megkönnyítette a külföldi turnémat.

Az idegenség ambivalenciái a kinti munkában innen valami hiányzik, irigykedtek?

Néha, pont az volt a jó, hogy idegen voltam. Valaki nem akart olyannal dolgoztatni, akit valaki is ismerhetett. S milyen különös, ugyan ez később előfordult a párkeresésnél is.

VÁZLAT, 2005 A TÖRTÉNET FONALA: JACK HAZATÉRÉSÉTŐL A KÜLÖNVÁLÁSIG

egy kis áttekintő vázlat:

NAGYON KAPÓRA JÖTT, HOGY ÉN AMERIKÁBÓL JÖTTEM, - „HÍRES MESTERSÉGEM: NEM ISMER SENKI.”

Jack és a hazai valóság összeütközése

2005 Jack próbálja a helyét itthon megtalálni Találkozás emberekkel, a rendszerváltozás útjavesztett képviselőivel

2005 nyár, munkacsapda itthon Jack bekerül a hazai vérkeringésbe

A Jill szemét leveleket ír másoknak

Minden kint lét után, itthon Jacket megszámlálhatatlan kisebb-nagyobb feladat várta, amit csak ő tudott megcsinálni. Munkák a ház körül, a házon. Emberek már nem is csodálkoztak, hogy már a megérkezése másnapján a tetőn látták Jacket. De most tényleg másképp akarta.

Samu, - Samu és az osztrák szállodaépítő - jellemzés

De még mielőtt dagadó vitorlákkal kifuthatott volna, Samu megtalálta, aki egy vállalkozónak dolgozott. A pacák, mint Jack is, most tért haza, csak ő magyar-osztrák hazatántorgó volt, s őt Johnnak hívták, Egyike volt az első, hazai wellness hotel építőknek S talán érezhette, hogy nem sok van neki hátra, ezért nem csak a vadiúj Mercijét tolta erőből, hanem a szintén velük egykorú, sajátosan itt ragadt, s a rendszerváltozásba gellert kapott, de valaha sikeres építészt Samut is. Akit aztán minden hazai ág húzott, de különösen a sorozatos kudarcait nem eléggé méltányló ex neje. A materialistává alacsonyodott nő mindenéből kiforgatta, úgyhogy vietnami strandpapucsában igencsak szaporán kellett csoszognia. Jackben óriási lehetőséget vélt fölfedezni, s az első pillanattól fogva s számtalan, a szállodai szenzonnyitáshoz szükséges projektre sikerült rábeszélnie. Jack nyolcszögű sörpavilont épített, helyrehozta a Svédországból importált több tucat, elméretezett szobaajtót, s mielőtt kész lett, mondta Jacknek, hogy egy ügyvédnő barátjának is kéne egy műterem. Mert hogy faszobrászkodik. Így ismerkedett meg Jack Elenával. Az építkezésről hamar kiderült, hogy szinte semmi sem igaz, pár apró igazítást kellett csak csinálni a hétvéginek használt parasztházikón. Viszont az első pillanattól fogva valami haveri vonzalom alakult ki Jack és a nő közt, ami szép fokozatosan növekedett, annak arányában, ahogy fény derült, hogy a Samunak sutyiban bizony egy dugi nője van, meg amúgy is teljesen megbízhatatlan. Akkor nyomta magát előtérbe, ha valamire szüksége van, vagy finom falatot szimatol, egy igazi szimatoló szituációvadász.

Antik amerikai telepes bútor készítésit terv, de Kötcséről nem lehet

Állítólag ki kéne menni Erdélybe, s megtanulni, hogyan készül a rönkház...

A szomszédnak eresz készítés, haveri alapon, hm

PIPIKÉMNEK EGY NŐJE VAN – KAPOSVÁRON…

Leszokott a dohányzásról, egyedül él egy százharminc négyzetméteres lakásban, ahova nem lehet egy pár napra sem aludni, mert nincs ágy...? Bútorokat – nahát az szó sem lehet kiállítani.

160-al vezetett Pestre, vitte az Sandrát, öt centire ráment autókra, s dudált rájuk, vagy villogott. Aztán kirakta a Bartókon.

Estig voltunk, jó fárasztó, aztán lementünk a kocsmába, egy sörre. Mondtam A Jillnek, hogy ha megkapjuk november közepén a pénzt a Sáritól, menjünk el pár napra valahova. Meg csináljunk valamit házzal. Egyetértett. .

S ez volt az utolsó csepp. reggel A Jill alig tudott fölkelni. Érthető. Elfáradt, s tényleg hősiesen dolgozott, segédkezett. Add ide, add oda. S a végén kibökte, sőt,

„JACK, ÉN NEM TUDLAK TÉGED ELTARTANI". EZT MONDTA

JACK ÉS JILL ELTÁVOLODÁSA EGYMÁSTÓL, MÁJUS-FEBR. KILENC HÓNAP KRÓNIKÁJA, AMINEK A VÉGÉN MAJD JILL ELKÖLTÖZIK

Otthon Jacknél is egyre erősödő kiábrándulási folyamat indult. Jill betegsége tényleg csak az egyik, bár nem elhanyagolható tényező volt ebben. Szinte napi rendszerességgel történt valami, amiből kisebb nagyobb veszekedés lett. Kiderült, hogy mindketten mást és mást gondoltak otthonukról, s az itteni életről. Mikor Jack óvatosan megpróbálta szóvá tenni a nyilvánvaló hiányosságokat, Jill ahelyett, hogy bármit is beismert volna, Jackre nézett, s elgondolkodott, hogy ki is ez a furcsa idegen. Az biztos nem az, aki azokat a megértő emaileket küldte, akit éjjel is föl lehetett hívni, meg aki ha minden igaz, azokat a kemény dollárokat a bankba rakta. S ugye emlékszünk erre? Nem baj, csak álljon itt újra, hogy mikor kiderült, hogy halálos beteg, s csupán egy éve van hátra, megkérdezte Jacket:

Te mit csinálnál a helyemben?

Semmi mást, mint amit szeretek. S én támogatlak téged ebben! – válaszolta Jack akkor. Igen ám, de ahogy teltek múltak az évek, ennek azért valamit változott az értelme. Jack idegennek érezte magát otthonában. Mintha vendég lenne. Sokat nem várt el senkitől, de volt néhány dolog, ami rettentő rosszul esett. A húsz év alatt megtanult ő egyedül élni, de mindazt ideiglenesen. Például, hogy hónapokkal a megérkezése után se volt néhány fiókja, akasztója, polca, helye. Valahogy arra számított, hogy húsz éves bolyongás után, családja, de főleg felesége megkérdezi: „idefigyelj honey, eddig te kényeztettél bennünket, azt csináltuk itt, amit akartunk, most *Te* mit szeretnél?" De egy dolog különösen jól szimbolizálta a helyzetet. Jack kimondott, s kérése volt, hogy ültessenek fákat. Gyümölcsfát, diszfát, nemesfákat. S volt egy személyes kérése is, ő maga szeretne egy nyírfát. S hát a hóról-hóra hazaküldött sokszázezres-milliós küldeményből erre nem futotta. Nehezen megfogalmazható dolgok ezek, de Jack naplója telis tele van az ehhez hasonló bejegyzésekkel:

Kiderül a minden irányú különbség Jillel és a családdal is.

Semmi, vagy szinte semmi közös dolog. Nekem se a kertje, se a ház, se a pince, se a bor, se a virágai, semmi sem olyan, mint amit én szeretnék, mint ahogy én szeretném. S ez nagyjából igaz fordítva is, csak nekem itt semmim sincs. „Még

egy tubarózsám", ez a minden faszom-virág szimbóluma se! S különösen mióta hazajöttem. Végig kéne nézni a naplómat, de végül is így is emlékszem. Hogy is kezdődött? Na igen, a hajóletétel, már ott balhé volt. A Jill mutatta meg, ő tudja, nem? - hogy kell letenni a hajót. Én meg csak ott álltam, a tejesen béna, semmihez sem értő fajankóként. Aztán jöttek a vámosok. S az én feleségem is oda állt melléjük, rihegett röhögött, s mindenki csodázott mi a francnak ez a sok kacat. Amerika-lom. De persze sokkal régebbről szól a történet… Zamárditól?

Hol kezdődött? Ez a sok, mérhetetlen csalódás, kiábrándulás? Van itt egy követhető fonal is, amin, ha visszamegyünk, furcsa idegenséget látni, mégpedig, hogy azon a síkon mindenkiben, s mindenben csalódnom kellett. Talán még magamban is? Én is csak egy hülye férfi vagyok, aki konokul reméli, egyszer csak maga oldalára tudja billenteni a dolgokat! Miért, milyen út van még? Ez egy regény, nem? Zamárdi: megkapjuk a lakást, gyerekeink születnek, én is könyvtáros, népmúvelő, discó, pénz, a haverok visszaszerzése, s bár ott is voltak balhék, de még is csak siker, haladás is. Aztán jó sok pénzzel nekivágunk a nagyvilágnak, s ott, mindjárt, még ősszel jókat kirándulunk, Italiba, az örök élet glóriájával a fejünk fölött föl lemegyünk, mint az úttörők. Persze, csak úgy mellékesen, mert még csak nem is oda mentünk, s mindjárt tovább állunk egy még különbbe! Aztán mégiscsak elakadunk, mert jön a lucskos tengerparti ősz, a tél nihilje, aztán a „doppó dománija" már az örök városban. De elfogadnak, politikai menekültként, mehetünk. „aztán az ünnepek miatt minden feltorlódik, a várakozás végtelen napjai jönnek. Nincs is Amerika…, - az csak egy fantazmgória, sose érünk oda, jajj". S aztán eljött a nap: életünk első repülőútja az új világunkba vezet. Teljesen szürreális. Aztán megint: a megérkezés eufóriája pár óra alatt a semmibe foszlik. Öröktől álmodott Amerikája helyett Jack és Jill egy másikat talált, ami mindennél lehangolóbb: lepra hotel, lepra szponzor, lepra munkák, lepra lakások: nem várt pótmegoldások, citrompótlók tömkelege; a liftesfiú minimálbérét, Neszesemmi-Fogdmegjól Követség, vissza a „jólfizető" építőiparba, ígérgető észeresek, brooklyni vérszopó zsidók, mind akik lekezeltek, levettek. Azért én még mindvégig hittem, reménykedtem, de viszont Jill már az elejétől a kukákat s a nagy fekete szemeteszsákokat látta. A gyerekek meg legtöbbet vele vannak, s igencsak osszák vele ezt. Szóval: kinek is csinálom én? Magamnak, mint valami képzelt személynek? Ugyanakkor ügyesen – cselezve, kiszolgáltatottan – de mindent élveznek, mindent használnak, félvállal, ímmel-ámmal, s még mindenféle más fondorlattal. Csak ne lenne valami képem arról a valószínűtlen személyről…, aki venné ezt a lapot! S mindez annak a beismerésnek a fényében, azzal együtt van, hogy ők is „sokat dolgoztak". Azért majd ha lesz időm, csinálok egy felsorolást, hogy mit is találtam én többnyire otthon. Ne csak süket duma legyen. A lényege: a hülyeség. Az M. Zsuzsi dolga jutott eszembe: amikor belerakta a tea fű tartó kis tojást, a zsíros székelykáposztás fazékba. Totál „ártatlanul", persze. S nem értette, mi is vele a baj.

Nem vagyok láthatatlan ember, a műhelyem meg nem a madaraké

Szóval, a tegnapi nap nagy része azzal ment el, hogy az összevágott fát hordtam a műhelyekből – vissza a farakásra. Különböző madarak fészkelnek a műhelyemben, még az ablakokat is kiszedték, hogy segítsenek nekik. S hát kéne használnom, s ezt tudják. Valahogy nem áll össze, hogy bassza meg én tényleg megjöttem, vagy mi van, én vagyok a láthatatlan ember? hú, ez meredek. Még előadás is lett tartva a fecskékről. Amiből aztán egy elmebeteg párbeszéd lett, ahol elénekeltem nekik a Devendra kicsi Sparrow c. Számát, ahol a kisfecske buta, s télre itthon ragadt. Szóval, van fogalmam a kismadárlétről. Na de nem akarják megérteni az iróniát, Fordítva, nekem kell a hülyeséget.

Na jó, ebből ennyi elég is.

Jack meghasonlása itthon mindenben.

Jack lassan kezdi átérezni, mi is zajlik körülötte,

S most valahogy értelmetlennek lája az egész életét, nyomorúságnak, amiért élni sem érdemes mintha nem is az övé lenne. Ha csak eszébe jut, hogy hányszor és hányszor volt ez a lappangó érzése. De, kétsége A Jillel, csak mindig elfojtotta, eltitkolta. Jobbnak igyekezett feltűntetni. S most beszélhetnénk bármiről: szeretkezésről, kirándulásról, olvasás élményről, versekről, emberekről stb. Sokáig persze jött vele, követte, de egyre inkább valami kényszeredettség kezdett eluralkodni. Később halvány ellenkezések, aztán a mostani, burkolt, vagy nyílt ellenállás. Passzív ellenállás is. Jack fáradt volt, úgy érezte, nem elég a családja elhagyta, de már ellene is fordul. S erről további bejegyzéseket lehet találni naplójában:

Nem akarok igazságtalan lenni. De ne feledkezzünk meg arról, amit nélkülem, önállóan csinált, vagy nem csinált. Igyekezett ő, de a megpróbáltatásoktól egyre jobban elidegenedett tőlem is, meg az egésztől. A legnagyobb baj viszont az volt, hogy rá jellemző módon a kegyetlen valóság elől mindenféle zavaros álomvilágba, hazugságokba, pótcselekvésekbe, alkoholizmusba, s az ellenem irányuló ellenszenvbe menekült, amit nem vallott be magának sem, majd lesz valahogy jelszóval, de rettegett a naptól mikor hazajövök, s nem hiába. Kidőlt a liszt, s kilenc hónap kellett hozzá, mikor ez, amit itt mondok a helyére került, - úgy ahogy. S elment, elmenekült önmaga, elől, én előlem, minden elől, amit itt csinált, meg amit nem. De legfőképp az előtt a hatalmasra duzzadt évtizednyi képmutatás elől, ahogy ezt kezelte. Becsapva önmagát, engem, s a családot. Nem ebben egyeztünk meg, s nem erről beszéltünk – szinte napi rendszerességgel harminchárom éven keresztül. Bizonytalankodott ő számtalanszor velem ellentétben, aki mindig megoldást kerestem, találtam, s akárhogy is alkalmazkodva hozzá, végig hittem benne. Még a betegsége sem mondotta velem, hogy na jó, akkor vége. Voltak alkalmak, amikor legszívesebben elrohant volna, mikor a dolgok lementek a tűrőképessége alá. De nem volt hova, mibe menni. Én meg ragaszkodtam ehhez,

itt voltak a gyerekek, a ház, pénz az nem volt, maradt minden a régiben. A különélésünk pedig lehetővé tette a helyzet kényszerű fenntartását. Mikor hazajöttem napvilágra került minden. Már az elején látszott, hogy itt bizony se meggazdagodás, se jólét, se biztonság nem jött össze, s elég ijesztőnek nézett ki minden. Ő úgy képzelte, hogy messze többet tett Kötcséért, mint amihez kedve lett volna, emberfelettit. Én nem így láttam, szerintem sokkal jobban is lehetett volna csinálni. Előre gondolkozva. Egy példa. Máig sem tudom megérteni, miért nem ültetett gyümölcsfákat. Meg nekem egy nyírfát, amit kértem. Mindenféle olcsó kifogások vannak erre, de engem ez nem elégít ki. A sok sok százezer, millió forintból, amit évek, két évtized alatt küldtem, biztos tellett volna erre. Amíg távolvoltam csak itt-ott, de hazajővén még sokkal konkrétabban rámutattam ezekre a hiányosságokra. Én a munkámmal, az életemmel százszázalékos törődésben éltem a mindennapjaim, s valami hasonlót vártam volna el. Így aztán többé nem lehetett ellezserkedni a dolog fölött, s hát szembesült is vele. Valójában nem kárhoztatni akartam, de azt igen, hogy belássa a mulasztások és tévedések sokaságát, hogy előre tudjunk lépni. De valószínű ő maga is érezhet ezt, s az amúgy is nyilvánvaló lelkiismeret furdalása mindennapos lelki terrorrá válhatott.

Általánosságban az jellemző, hogy én még *ünnepelném* itt az újabb és újabb dolgokat, amiket hosszú távollétem óta sorba felfedezek, de aztán mindig kiderül, hogy a valóság, az én belsőm, ennél jóval nagyobbra nőte ki magát, s utólag minden lelkesedésem másnak olyan ostobának tűnik. Valami nagyon kikeményedett s letisztult bennem, s a benső törekvésem még jobban arrafelé hajt, miközben ez a nőkérdés egyre jobban elkeserít. S semmi ennek megfelelőt, semmi pótlékot nem találok semmiben., s tudom, nem is fogok. Hiába, az van, hogy a vonzalom, a vágy, mindig ugyan oda megy le. Ez az, amikor a szeretet a tárgyát nem tudja megtalálni. S ugye nem kell részletezni, hogy ez aztán mennyi feszültség forrása tud lenni. Mindenki, - valahol – nagyon pipa ezért. Én is, a Jill is. Úgy tűnik, ő úgy képzeli, ez ilyen lett, semmit sem lehet csinálni. Én ezt képtelenségnek tartom. Magasabb eszmeiség, valami romantika, s az apró figyelmességek, a szeretetteljes gesztusok nélküli pillanatok nem állnak össze vonzalommá. S itt állunk, a folyó ellenkező partján, s a balsorsért egymást hibáztatjuk, vagy csak egyszerűen dühöngünk. Túlságosan is bennünk volt ez, beépült az életünkbe, befészkelte magát a gyakorlatunkba, a beidegzéseinkbe. Ami, ugye, az utóbbi években szertefoszlott, s itt most hiába keresi tárgyát. Igazságtalan! - talán ez egy jó szó a kifejezésére. „Kis szegfej" az ember, hogy gyengeként ily módon érintésre vágyik: visszajelzésekre, megerősítésekre? De nekem ez egy filozófiai kérdés is, valahogy az ember nem akar s tud belenyugodni, hogy ezt elég csak tudni… Tapasztalatra, s valóságos testközelségre vágyik. Ahol eloszlik minden kétely, s valami végső bizonyítást lel?! S igazából nem is vágy ez, az is, de inkább *longing*, sóvárgás… Ami ugye már lesúlyedvén az ellangyult miszticizmusba, lágyan megengedhető…s nem csak kiábrándító távolságtartás.

Vadász Gy. Bácsi és Makovecz

De ez az egész szétszakadás dolog mára mindent megevett. S dolgoznom kéne. Az elmúlt télen volt itt egy érdekes munkám, itt helyben, valami faramuszi cégnek. Olaszba kellett kijárni, tolmácsolni-tárgyalni, afféle műszaki seftelések. Meg, mondták rengeteg fordítani való van, egy cég alapításához szükséges szövegek, kézikönyvek, prospektusok stb. Na mondom, azzal kihúzom a telet, aztán majd. S nagy meglepetésemre, baromi jól ment, s kerestem is vele. Aztán egy hónapja ez befuccsolt. Mikor a legfontosabb dokumentumokat megcsináltam, azt mondták kössz, ennyi. De még ezt megelőzően, már az ősszel elkezdtem minden féle kapcsolatokat fölvenni, Vadász György, Makovecz, híres magyar építészek, na meg ennél egyszerűbb emberek a szakmából. De mikor jött ez az állás, abbahagytam, mondom, majd tavasszal. Kicsit útálom már az építőipart, az az igazság. Jó néhány szakmám mellett ács is vagyok, asztalos is, kőműves, víz, villanyszerelő, meg ilyenek. Ezeket mind szeretem, de nem a megélhetésért.

Október - Jill: „Én nem akarok már ebben részt venni"

2005. December Olaszországi ringlispíl

Milano, óriás betonpumpákat gyártó cég, a Sermacnál vagyunk. Épp elkapjuk a távozni készülő raktáros gyereket. Fél órára el kell mennie.

A furcsa rókakutya s a nagy fehér ember

Addig meglátogatjuk a kis, zavaros szemű, róka szerű kutyát a hátsó udvaron. Na meg persze a vadonatúj, nyolcvanmilliós betonpumpáló teherautót, méreg sárga, s mély tengerkék színeivel. Ezt majd jövő héten visszük haza. A bohókás zsebkutyus megint kiszúrja F-t, mindenáron meg akarja dugni, ahogy mellső lábaival a nadrágjába kapaszkodik. Egy ilyen parányi jószág biztos nehezen talál szexpartnert, tehát nála a Mester keresésében sűrűsödik ki minden. A két futballpályányi udvaron mindenütt gépek, s gépalkatrészek. Tisztítják, mossák a dinoszaurusz s brontoszaurusz nyakakként körbe meredő gémeket. Dízelfüst, s gázolajtócsák a csöppet sem mediterráni, csípős hidegben. Mulatságos, ahogy ez a nagydarab ember bénázik a kis jószággal. Nem tudja, mit kezdjen vele. Különösen az otthoni orosz és kaukázusi medvekutyái után, amelyek minden lomhaságuk, mackóságuk ellenére is túltenyésztett, s kiszámíthatatlan érzelmekkel viaskodó fenevadak. Akadozó hangon taszigálja, dorgálja, szinte már gyermekded hangon kérleli az aprócska, macska nagyságú kutyust, hagyja már békén. De az érzi a hangján a bizonytalanságot, s olajos tócsákba mártott apró tappancsaival újra és újra rákapaszkodik. Amikor elbambulva új, hatalmas játékszere fényké-

pezésekor majdnem csak orra bukik tőle, már én elégelem meg a jelentet, s rászólok. Cipőmmel még finoman nyomatékot is adok a dolognak. Ezt már érti, s csodálkozó szemmel arrébb húzódik. De látszik rajta, csak az alkalomra vár, s amikor elfordulok, megint próbálkozik. Szelíd kis képében valóban egy róka vad, s tanácstalan szemei ülnek, felhők futnak át tekintetén, a kötődés, a függetlenség, a parányiságából származó bizonytalanság, e céhes hangyaudvar okozta sóvárgás, hogy találjon egy gazdát, egy főnököt, egy mestert. F hatalmas termetével, idegen szagaival talán maga a megmentő. Mindkettőnkben különös ösztönöket vált ki, azon veszem észre magam, hogy föl szeretném kapni, hónom alá vágni, s hazavinni. Komolyan el is gondolkodom, mire is lenne jó. Házőrzőnek biztos nem, talán utazó cimborának. Lazán elférne a műszer falon, szólna, hogy ne aludj el, pisiltetni, kakiltatni kéne, imígyen téve változatosabbá a végtelen itáliai autózásokat, a rohanást Bologna, Verona, Milánó, Firenze, Velence autósztrádáin, meg azok ipartelepein. Talán még az üzleti tárgyalásokra is el lehetne vinni, az ember lazán a tárgyaló asztalra helyezné, mint egy maffia főnök, titokzatos nyomatékot adva amúgy sem hiányos keleti egzotikánknak. Vagy mint a minilelkek megnyerésére egyedül képes maffia főnök, Dart Vader, Kékszakáll, hegyek s legyek ura. Titkos fegyver, az elszántság, a körmönfontság, a fitogtatott s testnélküli szerencsejátékos-szenvedélyre utaló jelzés. Az apró, hegyes fülű kis jószág nem a Boa Constrictor sikamlós izmaival, nem az aligátor kusza s akadós fogaival, nem puma, jaguár, tigris nyugtalan tangójával, hanem ezzel az őrült, üvöltőszeles, piraja tekintetével adna nyomatékot a tárgyalásnak: aki egy ilyen kis lényben alakot öltött szellemet képes fölvállalni, az mindenre elszánt, mindenre képes, emberfeletti tűrőképességével. De ugye nem ismerni a korát, s feltételezett s kizárólagos olasz nyelvtudása sem a legjobb ajánlólevél. Mibe kerülne kis bundájából kimosni ezt a sok hidraulika, futómű, s kenőzsír lerakódást, helyrehozni a mediterrán gesztikulálás, librettós hanghordozás, a magyarétól annyira eltérő húzd- meg ereszd- meg ember-kutya, kutya-ember metanyelv okozta károkat, rendbe hozni, s nagy szerelmek, egymásra találások, s a kimunkált félreértések helyére újakat rakni…A lényeg, hogy rám is ez a sors vár, egy új nőt, egy új életet kéne találni, kifarolni erről a maszatos gyártelepről.

Ide a szilveszter!!!!

Vége

2006.

KÉT IDEIGLENES NŐ, AZ ÁTMENET

ELENA ÉS A JÉGNÉZŐ

2005. VÉGE. ŐRÜLT ÉJSZAKA SZILVESZTER ÉJSZAKA, MEDITÁCIÓS NAPPAL

Alig aludtam valamit, s ez délután sem sikerült. Este aztán lefeküdtem, s állandóan az járt az eszembe, hogy ime itt van egy nő, olyan, mint én, s még ha bajom is van az alkatával, mégiscsak ez kell nekem. Valahogy majd csak lesz. S valami megoldás féle kezdett kibontakozni bennem. Fél háromkor már nem is bírtam tovább. Fölkeltem, ittam egy kávét, kisurrantam a házból, hogy megnézzem, itt vannak e még. Lent a dermedt faluban sehol egy lélek, de szokás szerint az embernek az volt az érzése, hogy minden ablakból valaki azt firtatja, hogy vajon mit keresek én itt. S persze ott állt a kocsi az udvarban. Itt voltak. Fölhívtam, de csak az üzenetrögzítője volt rajta. Hagyok egy üzenetet: - beszélnünk kellene, hívjon vissza. Négy körül lehetett. Fél öt felé megint felhívtam, felvette, nagyon álmos volt, s kitért minden elől. Lehet hülye vagyok, de ő tudja a megoldást? S hát annyira ismertem már, hogy most itt várni t kell. Föl lekóvályogtam a kihalt hajnalban, minden viharzott bennem, két szál cigivel róttam a környék utcáit, s közben az az ötletem támadt, hogy találjunk valami megoldást A Jillnek meg A Sandrának, s éljünk együtt. Mindenkinek jó lenne…Aztán egész nap hiába vártam, s persze a végére azt gondoltam, jól van ez így, hülye vagyok, nem normális, s jobb híján, kínomban azt gondoltam, hátha a nő okosabb, mint én. Bár egyfolytában a szilveszter éjszaka eseményei jártak a fejemben; képtelenség volt, hogy csak úgy elfelejtse mi történt, s nem csak futó kaland volt az egész. Mert mindazt minek mondta, s dörgölte, nyomta hozzám mindenét, az egész női bájfelszerelést? Abban nem lehet hazudni. Miért sziszegte a fülembe, hogy mostantól kezdve nincs mások megértése, most ő jön, ő van soron. Én meg hogy nehogy félreértés legyen, mondtam neki, hogy köztünk A Jillel mindennek vége… Szóval, most az egész olyan abszurd. Persze A Jill megérezhetett valamit, látta lehetett köztünk valami. Elkapott, s megjegyezte: - na mi van, meggyömöszölted a nőt? Igyekeztem elbagatellizálni a dolgot, de nyilván hiába. Mikor egy féltékeny nő elkezdi, végig is csinálja. Értem én a melankóliába szorult női lélek lassú tangóját, tényleg nőkkel nőtem fel, de hiába minden megértés, minden empátia változások bukkannak fel a szívemben. Valami gyanú, valami fenyegetettség érzés. Ilyenkor tényleg alkalmazást kap ez a furcsa női beleérzés, ez a barlanglét óta fejlődő hatodik, mikor kevés valódi információ birtokában, nem értelemmel, hanem érzelmekkel felhabosított intuícióval kapkodják a valóságnak ítélt események pillangóit. Pedig itt átfogóan kellene látni a történetet, és sokszor életbevágóan fontos dolgokat eldönteni. Mert igen, itt vannak életünk pillérei. A család, a házasság, ezek a vagyoni ügyek, pénzek. Egy őrület. A Jill elment a fiunkhoz Pestre, azt hiszem nála is valami eltörhetett. S én ugye ragaszkodnék a házhoz, ő

az, aki nem szeret itt lenni. A minimalizmusához túl sok ez itt. Jobb lenne neki valami kis lakás, kicsi ház, mályvás kicsi kert, roggyant pad a keskenyvasút mentén, valahol, s persze vissza oda, ahonnan jött. Nos az Elenával megtettük az első lépést, A Jillel a másodikat, s most jön a harmadik? Kezd fellazulni ez a gordiuszi csomó. Lehet, nekem nagy csalódás lesz, az Elena másképp gondolja, de akkor is ki kell tartanom, s erre felé venni az irányt.

2006 JANUÁRTÓL ELENA, AZ ELSŐ IDEIGLENES NŐ KEZDETE ÉS A VÉGE

Jan. 1-2 Ez az új nő kell nekem, első fellángolás

Rumi Elenának

Válj az éggé
Halj most bele ebbe az új szerelembe
Utad a másik oldalról kezdted
De most válj ez éggé
Tégy egy fejszét a börtön falához
S szökj –
Úgy sétálj ki mint aki a
Színek világába született újra
S most tedd –
Sűrű felleged fogságából
Csusszanj oldalra ki
Halj már s hallgass
Halálod pecsétje némaságod legyen
Régi életed veszett rohanás
Volt a csönd elől -
De most e nagy szótlan telihold
Bújik elő…

Az Elenával való találkozás friss élménye, a két nő összevetése

Azért még várok, ez még a remény ideje. Jó ez, ez a legszebb. Netán még álmodozni is lehet, mert utána lehet jön a zuhanó repülés, s a betonfogás. Az Elenával való rövid eddigi együttlét azt sugalta, hogy van magamfajta. Ahol nem kell mindent bizonygatni, nem kell erőszakoskodni, valaki anélkül is érti. S mindenkinek azt tudnám tanácsolni, hogy az fajtájabelivel álljon össze. Ha legalább a végére jót akar magának.

Magányos nők ketrece

Persze mindez csak akkor igaz, ha a dolog kölcsönös, és komoly. Ha nem, úgy is jó. Valahogy eddig is boldogultam Nélküle is. A várakozás igazán nem az én műfajom, de most muszáj. Nos, egész délelőtt nem hívott. Jó lett volna személyesen beszélni, de ugye ott volt nála az olasz barátnője, az E, akit alig ismerek. Szimpatizált a Jillel, az elhagyott szegény nők leszbikus porcukorral meghintett szurkoló táborából, szóval lehet ő volt a hajszál, ami eltöri a teve gerincét, s nem hagyja, hogy válaszoljon? Most éppen józanodik a két szegény, öreg tyúk, ülnek az ágy szélén, sírnak, kávéznak, cigiznek, s férfiak által összebarmolt csillagképeiken tépelődnek. Egész délután hiába vártam, s persze a végére azt gondoltam, jól van ez így, hülye vagyok, nem normális, a nő okosabb, mint én.

A férfinak az anyja lehetne a bizalmasa

Viszont attól, hogy magányos, mint én, legalább van pár barátja, ami nekem régen nincs. Akim csak volt vénségére mind megbuggyant, „nemzedékem legjobb elméi romjaiban". Monogám létemre nekem mindig a Jill volt a minden, de az most kiesett. Különben is, egy férfi, szerintem, nem borulhat a másik férfi vállára, nyálazhatja össze annak borostás arcát, s folyhat össze taknyuk nyáluk az önsajnálattól. Talán, a melegeket kivéve ugye. Az én fajtám megy föl le, belerúg kukába, kutyába, s akinek van egy, idős anyja, nem úgy, mint nekem - ahhoz bekopoghat, s a bölcs mátriarka megkérdezi „mi van már megint kisfiam? Annak kiömlesztheti bánatát, mérget. Valószínű ez egy fontos alkalom, amikor egy nő, a saját fiú gyermekén keresztül igazán azonosulni képes a férfival?

Alfa nők

Mert amúgy meg, hol vannak azok a legendás, három, négy? akárhány kromoszómás alfanők, akik úgy tudják föntartani női létük kellemtől a vadságig, hogy képesek belelátni s azonosulni a férfiasság, a férfilét misztériumával? Mert mint tudjuk, olyan is van! Akik értik, tisztelik, s használják, mert él bennük a hellén komplexitás igénye. Nos, én élővel ezek közül, soha nem találkoztam. Ez is a megvonások között volt, amiben felnőttem, csoda, nem volt több, törvénybe ütköző megnyilvánulásom, ami a nyomorúság gőzét kiereszti, görcsét oldja, a ráncot elsimítja. Látszatra a kis pótmegoldásos szelídkék közé tartozom én is, - összeszorítom, amit csak lehet, s amióta élek, erre várok. Erre a hellén nőre. S közben, ahogy mondtam, a férfi racionalitás és logika őserdőket, óriás fenevadakat, s egész állatfajokat írt ki, le egész a zsenge növényekig. Szörnyű napok jöttek. Az ég világon semmihez se volt kedvem.

Egyik este megnéztem a Zöld Papaját, az jó volt. Egy film a fejlettebb keleti civilizációról…A Jill a Borisznál van, „jól érzi magát". Holnap jön, fáradt. Még elmegy az Sandrához is, aki megharagudhatott rá. Nagyon óvatosan beszélt hozzám. Nem tudom mit kezdjek ezzel az egésszel. Olyan megszomorítottnak és

megnyomorítottnak érzem magam. Hogy lehet ebből kimenni? Nekem csak egy nő kéne, azt Jill bevenné? Már azon is gondolkodtam, hogy óvatosan felvetem neki. Egyébként minden maradhatna a régiben. De hát, ugye, ez képtelenség, s most olyan nagyon nem szeretek élni.

Albérletre van, lakásra nincs pénz

Nos itt vannak ezek a lakhatási bonyodalmak. A Jillnek van pénze, de annyi nincs, amin lakást lehetne venni. Albérletet akar, de azt ugye nem tudjuk, meddig fog még élni. Még kimondani is szörnyű ilyeneket, de kell. Mindenre nem is tudunk gondolni, mi mibe fog kerülni, meg hogyan is lesz. S azt hiszem, bizonyos jelekből azért valamit lehet tudni, erre ő még többet gondol. De teljesen képtelenség ezt most átlátni, meg hogyan is lesz. Egy őrület. S én ugye ragaszkodnék a házhoz, ő az, aki nem szeret itt lenni. Az utóbbi években elhatalmasodott minimalizmusához túl sok ez itt.

Jobb lenne neki valami kis lakás, nélkülem…

Az új helyen, az én „zavaró jelenlétem nélkül találkozhatna a két, leginkább rá hasonlító gyerekünkkel, bár félek, lelkileg az se lenne olyan stabil, olyan egyszerű. Segíteni kéne, de képtelen vagyok kilépni magamból, ennyi változó esetében egyszerre látni minden oldalt, s helyes megoldást találni. A kocsit is itt hagyja. De lebeszéltem, mondtam, hogy persze hogy jó lenne, de így nem lehet befejezni. Valami épelméjű megoldás kéne, amit nem fogunk megbánni. Ilyen beszélgetés régen elképzelhetetlen volt, de a dolgok erre felé sodródnak, s persze hogy én is hozzájárultam ehhez, s az, hogy semmi hasznot nem találnak ebben még nem azt jelenti, hogy én lazán megjátszhatom a hülyét. Aztán megjött a Jill, sötét szomorúság volt a szemében, nem beszélt hozzám. Még jó, hogy eldugtam a telefont, s szerencsére nem vette észre az smst, amit az Elena küldött. Szombaton jön. Vajon lesz jó ötlete a fantomjaink ellen? Számításom tehát bevált, a dolog mégiscsak jogos, a dolog még él, s most itt vagyok a kalamajkában. Kellene válaszolnom, de az új esztendő kiábrándítóan józan fényében, már fogalmam sincs, mit fogunk csinálni. Még gondolkodni se nagyon tudok rajta. Nem vagyok egy szédelgő típus, semmi tapasztalatom nincs. Abban kapaszkodom, hogy majd Elenának támad valami jó ötlete. Nekem valami mennyei boldogság lehetne ez az egész, ha meg tudok majd küzdeni a múlt fantomjaival, meg tudok újulni. Igazándiból segít A Jill viselkedése: iszonyú sok szenvedést okozott már nekem, s már régóta. Ezt azt hiszem elég jól dokumentálva van a Naplóban. Sokáig hittem ebben; a hazatérésem óta ezen kínlódtam. Még pár hónappal ezelőtt is erőltettem, valahogy „nyugodjunk meg békében együtt." De az utóbbi évek különélése kihozta azt az erősen eltorzult, végletekig minimalizálódott dolgot, amire ő vágyik, s amit én baromira nem szeretnék. Még barátok vagyunk, itt-ott szeretjük egymást, de az útjaink elváltak. Állítólag még a gyerekek is céloztak rá, hogy ez mindenkinek, nekik is jobb lenne. Csak, itt van ez a hogyan? Hogyan s miként, lehet kimászni ebből, három évtizedes kapcsolatból, házasságból? De azt hiszem,

jó amerikai mintára, azt kell csinálni, hogy hinni benne. A jó megoldásban. Én látok rá reményt, van még bennem annyi látnoki képesség, annyi összpontosítás, vágy, akarat, lelki erő. Szenvedély. Új életre vágyom, új életet akarok kezdeni. Olyan emberrel, olyan emberekkel, mint én. Akinek nem kell bizonygatni az igazamat. Aki szeret azért, amilyen vagyok, amim van, s lehet vele együtt lenni. Ágyban, az asztalnál, dolgozni, szórakozni, meg ilyenek. Ha visszagondolok, számszerűleg túl sok hasonló alkatúval nem találkoztam az utóbbi évek folyamán. Errefelé ritka az ilyen madár. De a legtöbb nőre igencsak nagy hatással voltam. Öreg nőkre, többnyire. Volt, aki jött is volna velem. S ez jó jel. Tetszem a nőknek, bár nem vagyok jó formában. Igen, vannak tartalékjaim: lefogyhatnék, leszokhatnék a cigiről, rendszeresen élhetnék, ami nyilván jót tesz az embernek. S persze megszabadulhatnék ettől az iszonyú nyomástól, ami az agyamat nyomja, a családom részéről.

Valójában az lenne a legjobb, ha elválnánk. Ha A Jill meg a Sandra elmenne világgá.

Ha volna hova. Nem szeretnek itt lenni, mondták is, de az csak pillanatnyi felindulás volt. Ott van bennük, de nem olyan erősen. Bár, tényleg, ha lenne hova, már biztos elmentek volna, s továbbra is megtennék. Nos, nem tudom van e ilyen lehetőség. Először ezt kellene megvizsgálni. Például leköthetnének az Elana házába. Az kisebb, a Jill ilyesmit akar. Barátok maradnánk. Volt már ilyen is. Hallottam olyanokról, akik ezt megcsinálták. A Jill sokat változott, valami kis szikra van is benne, de ez még közel sincs úgy kimunkálva, kialakulva, s hát nagyon átcsúszott a hazai pályára. Így aztán ez egy hatalmas bonyodalom. Olyan lenne, mintha kitúrtam volna őket. Mit szólna a falu, a rokonság, a barátok, ennek hatása felmérhetetlen.

Minden hiába, sajnos, én nem tudom elfogadni A Jill triviális világát, ő meg elszálltnak tartja az enyémet. Mindenesetre bennem valami elkezdődött. A temérdek nyomás hatására, mint valami nagy csakra kerék, valami fordul bennem. Pont most hallgatom a Chris Rea számát, „When a good Lord talk to Jézus-t, - s valóban, minden mosolyom vissza lett dobva rám. A Jóisten nem erre gondolhatott, mikor hozzá beszélt." Ez nem az az élet, amire vágytam. Megfizettem az árát ennek a tapasztalatnak. Kétszer már nem tudok fizetni. Persze tudom, erőszakos, didaktikus voltam, volumenét tekintve nem tudom, hogy lehetett volna másképp. Túl kevés közvetlen kapcsolat, túl sok „megmondás". De kicsit nagyvonalúbban, lehetett volna ezt érteni. Mindketten mélyről jöttünk, hatosával szedtük a lépcsőket, arról nem is beszélve, hogy a végén mindenki nagy önfeledten belesüppedt ebbe a nagy Epedába. Viszont mindig mindent a legapróbb részletekig megbeszéltünk, önkényeskedéssel senki sem vádolhat. Szóval, ez nem az az élet lett, amit elterveztem. Miközben én magam hatalmas árat fizettem a magértésért, hogy idáig jutottam, ártatlan hitet, és mély meggyőződést szórva szét, a mennyei

ajándékként kapott vitalitásom pocsékoltam, a java részem ki lett véve belőlem ezzel a nem teljesen önként vállalt amerikai „gulággal". Még egyszer már nem tudok fizetni. Az az életem megszűnése lenne. S ez csöppet sem vicces. Egyik oldalon értelmetlennek látom az életem, nyomorúságnak. Amiért élni nem érdemes. Mintha nem is az enyém lenne. S megint csak eszembe jut, hogy hányszor és hányszor volt ez az élményem a Jillel, csak mindig elfojtottam, eltitkoltam. Jobbnak igyekeztem feltűntetni. S most beszélhetnénk bármiről: szeretkezésről, kirándulásról, olvasás élményről, versekről, emberekről stb. Sokáig persze jött velem, követett, de egyre inkább valami kényszeredettség kezdett eluralkodni. Később halvány ellenkezések, aztán a mostani, burkolt, vagy nyílt ellenállás. Passzív ellenállás is. S igen, ne feledkezzünk meg arról, mindebben benne van, amit nélkülem, önállóan csinált, vagy nem csinált. Hirtelen elhatározással tegnap beszéltem a Sandrával, csak hogy halljam. S látni kellett volna az anyja arcát. Mintha elvenném tőle a lányunkat. Féltékeny. S mit szóljak én? Akit kihagytak, aki kimaradt a család életéből? De hát ahogy már annyiszor írtam, nem lehet, nem szabad haragudni rá. Valójában a saját benső biológiája, betegsége, s az annak kapcsán kialakult pszichológiai folyamatok áldozata. S mert nehézségek is voltak bőven, amik nem kedveztek neki. S ez még akkor is igaz, ha el kell ismerni, igen is igyekezett, csak valami hiányzott a gazdaságból, az otthonból, a gyereknevelésből hiányzott a vízió, a nagyobb látomás, az olykor fájdalmas, áttételes megoldások alkalmazási képessége, s főleg az előrelátás. Bátorság is. Pedig nem buta. Valószínű, ebből vannak, voltak a konfliktusai is. Nekem olykor jó volt, nem zavarta se álmos, se tajtékos vizeimet, de az a szimpla tény, hogy egyáltalán ott van a háttérben, biztos megkönnyítette a külföldi turnéimat. Én meg vakon mindig, mindig bíztam benne. De kérdem, nem ez lenne a nő dolga? S ő, ezt a szerepet, - látszólag – mindig elfogadta! Ezzel párhuzamosan, ó! mik jutnak eszembe. A piás szörnyűségei. A hajnali telefonhívások Amerikában! Csoda, hogy tudtam dolgozni…Hányszor volt, hogy egy gatyarohasztó munkatábor végén, húsz órás utazás után, két kiakadt tinédzser várt itthon. Mondom Anya hol van? S mondták, én meg ott az ajtóban ledobtam a cuccom, elrohantam, s kiszabadítottam a kaposvári diliházból! Az biztos, eljutottunk odáig, hogy hideg szelek kezdtek fújni szívembe. Ilyent még soha nem éreztem. Észre is vette, kérdezte, mi van velem. S hát bármily szörnyű, azon kaptam magam, hogy valami olyasmin gondolkodom, mi közöm is van nekem hozzájuk. Kínlódok, semmiért. A nagy csomagomból itt-ott csipegetnek. Romantikus vagyok, szentimentális, tele vitalitással. Na hát ez náluk nem úgy van. S sok esetben még azt is kifordítják, elcsavarják, adott esetben még ellenem is használják. Jellegzetes kispolgári attitűd. Ami jön A Jill múltjából, szerencsétlen szüleiből, az öröklött **bad karma** tovább él. S a gyerekekben persze jutott belőlem is, s a kettő jól össze is zavarja őket. Nem tudnak vele mit kezdeni. Szegény Borisz, az a gyanúm, hogy azért is nincs itt, szaladt világgá, mert nem tud mit kezdeni ezzel az örökséggel. Azért remélem, az idő is nekem dolgozik. Eljön majd az rehabilitálom ideje, amikor helyére tudja tenni a

dolgokat. Ugyanakkor – úgy érzem, gondolom – nekem már erre nincs időm várni. S felcsillant előttem, hogy jogom van élni. Felrémlett egy jobb, vidám, laza, kellemes, kedves élet „rémképe". Meg ezt a teltkarcsú, öreg nőt is, szeretettel öleltem magamhoz, aki azt mondta szereti amilyen vagyok, hogy olyan bolond vagyok. Igen, lehet ez igaz, s nekem is jogom van hozzá. Ráadásul én még csak nem így érzem. Azt gondolom, én *smart* vagyok, jobban látom, jobban csinálom a híres normálisoknál. Mert magamban tudom integrálni a dolgokat. Mert belül rugalmas vagyok. Mások meg olyan merevek, tétovák, gyávák, lassúak, s mind a többi. Közeledik a szombat, várom, hogy találkozzunk Elenával, mert persze azóta is rajta gondolkodom. A megoldási lehetőségen. Nem tudom van e ilyen. Kell, hogy legyen. Olyan, mint egy nagy puzzle. Csak össze kell rakni. Ha megjön, talán valamivel többet tudok, s talán az majd segít. Nem tudom kivel jön, hol tudunk dumálni, meg ilyenek. Azt se tudom, hogy egyáltalán mit akar. Azt igen, hogy én mit. Vele, vagy nélküle. Van ellene kifogásom, de én mindenképpen meg akarom változtatni az életem. Itt vagyok végre ezen a csodás helyen, s úgy élek mint egy patkány. Most, hogy a napokban végre felrémlett előttem a lehetőség, elkezdtem újra hinni benne. S ezt az Elenának köszönhetem, s hálás is vagyok érte. Majd kiderül, hogy ő lesz e az, vagy csak egy katalizátor, egy ötletadó volt e. Azért az jó érzéssel tölt el, hogy van, akinek tetszem. Valahol azt olvastam, hogy van olyan okos nő, aki vár a tízedik alkalomig, mielőtt végleges következtetéseket vonna le a partnerijéről… lehet, ő is elkapkodja? Én meg, ha azt akarom, hogy működjön, át kell tudni magamat rágni ezen a kásahegyen. Miről fogunk beszélni, mit fogok neki mondani, ő nekem, mi lesz a vége. Vállalni tudjuk a megpróbáltatásokat? Hiszen ő is három férj, tönkrement házasság után van, neki sem könnyű. Egyszer, mikor megtudta, hogy mi több mint harminc évig éltünk együtt ezt mondta: „idefigyelj, te sityuka, te csak ne panaszkodj, neked legalább ennyi megadatott. Én többnyire mindig egyedül éltem" a kérdés tehát, hogy élte túl. Eddig azt tapasztaltam, hogy nyitott és vidám. Meg hogy nagyon összeillünk. Két ilyen nagy lélek. Lehet, hogy az egészet előre eltervezte? Gyanús, de ez már mindegy, mert a kérdés az, hogy mennyire tudunk erre koncentrálni, …mennyire szabad, menynyire független, anélkül, vagy azzal, amilyen van. Szóval, sok fog múlni azon, milyen kapocs jön majd össze közöttünk. Ez olyan lesz, mikor két százlábú találkozik. Hány lábunk tudjuk majd összaksztani? Természetesen erre kellene koncentrálnunk. Az élet egy nagy dagonya. Ha nem hajtunk rá, akkor sem lesz jobb. Bennem egyébként nagyon erős kép van arról, milyen jó is lenne, ha azt csinálhatnám, amit akarok. Azzal, amim van. Ó de gyönyörű. Nem lehetne, lenne!!!Semmi kétségem e felől. Mert, ha még nem is lenne olyan felhőtlen, olyan tökéletes, de én tudok a saját mítoszomban élni. Nekem az is valóság. Ez a képesség nagyon erős bennem. S szerintem az Elenában is. Ebben biztos hasonlítunk. Nos, még egyszer, valahogy erre kéne menni. Abban reménykedem, végül is ügyvéd, ilyen ágas-bogas családi ügyekkel foglalkozik, profi módon (remélem ez nem olyan nagy hiba), okos is, tapasztalt öreg róka is, szóval bízom benne. Néha

a gyakorlati dolgok sokat segítenek. Én meg, alapjában ugye idealista vagyok, de még mennyire. Ebben drága anyámra ütöttem, hála az égnek. A vicc az, hogy a Jillbe is van ilyen! Lehet ezen keresztül lehetne kicselezni? - s mindenkinek jó megoldást találni? Én soha nem lennék gonosz vele, de hátha ő, tud lenni „az magával". Addig kevereg, amíg saját leleményemnél s alkalmazkodási képességemnél fogva valamit én is kimagozok belőle. De elszomorít ez az egész. Nagy üresség keletkezik bennem, mindennel, ami a családommal kapcsolatos, de a sajnálaton túl, hosszú-hosszú évek óta először tág, színes, messzi egeket látok, Mintha visszakaptam volna a látásom. S emlékszem én a színekre, bizony, bizony. Az újra látás ígérete, pedig minden megpróbáltatást megér. Iszonyú sok csalódás, sérelem ért. Tovább nem tudok menni ezen az úton. S egyre erősödő láng ég bennem, hogy nem is akarok. Nemrég még kilátástalannak láttam mindent. Fel sem merült, hogy valamit is lehetne csinálni. Tavaly ősz óta ismerem az Elenát, de akkor eszembe se jutott valamit lehetne csinálni. Nyilván a konstelláció alakulása sodort idebennünket. Szükség volt a Samu sorozatos átveréseire, meg hogy bepillanthasson a mi házasságunk rejtekeibe. Nagy boszorkány. Nem tudom direkt csinálta e? Már előre tervezte? Gyanítom, igen. S ha így van akkor jó. Mert akkor erős az igénye, a motivációja. Lehet erősebb, mint az enyém. A lélek, az ugye nem elég. A csak lelki kapcsolat. Bár én azzal is kiegyeztem volna A Jillel, de mára még az sem maradt. Már nem szeretem. Volt idő, mikor ez nem így volt, de azok a dolgok kihaltak, kihunytak belőle. Időtlen időkig abban a hiszemben éltem, de sohasem volt ez egy mindent elsöprő szerelem, no, nem, s nyilván ez elfogultság. Atya-gatya, csak nem vagyok az Elenába szerelmes? Hajahaj. Na jó, egyelőre elég a lelkizésből. Eddig olvadt, de most megint esik a hó, hm. Most meg minden piszkosszürke. A fák csupasz karjai mintha segítségért fohászkodnának. A Sandra otthagyta a munkahelyét, vizsgákra készül, tanul. Egész hónapban – állítólag itthon lesz. Azzal is beszéltem tegnap, remélem jó volt. Mondtam neki, hogy kell neki egy fiú. S ha kell, ideiglenesen még az iskolát is fel kell áldozni érte. Orvoshoz kéne mennem – gyógyszerért, meg asztaloskodnom…Mindenesetre az Elena egy jó átmenet lehetne, s még meg is maradhatna jó barátnak. Ha nincs, akkor jön a családdal a pitiáner kiegyezés

, csak külön helyen. Szolid rock-and-roll. Végül is annak is van jelentősége, értelme. Szép véget csinálni. Bár nem tudom kinek, minek. Unokák nincsenek. Nekem van, de se a Rékát, se az unokám nem látom. Nekem kéne elmenni hozzájuk, de miután a féltestvéreinek sincs semmilyen kapcsolata velük, ez így nehéz. Valami olyasmi lenne jó, hogy én itt élnék, ők meg valahol másutt, s olykor eljönnének. Halálom után meg mindenük az övék, aki kapja marja. Aztán én is leköltözhetnék a faluba. Ott szoronganánk az Elenával, köszöngetnék a szomszédoknak, jujj. A baj, hogy rossz helyen van, s nem is tetszik. Baromira nem szeretnék ott lakni. S most eszembe jut ez a muzulmán feleség dolog: mikor mondtam, - én nem is arra gondoltam, amire ők az Pankával, - de azonnal ráharaptak. Hm. Rihegtek-röhögtek, birizgálta őket a dolog, s tényleg, van abban valami, az biztos,

van, akinek izgi, s persze elgondolkoztató meddig is terjed a női lélek misztériuma, mi az? Magasabb valóság tudat, vagy csak simán perverzitás színes ruhákban? Szóval egy pillanatig ez is a levegőben volt. Az Elena is mondta is, hogy gondolkodott ő ezen, hogy neki jó, de, neki kell az első feleségnek lenni. Azóta szegény, mit össze pöcsölhetett ezen…Az is eszembe jutott, hogy hol van az én életem, szerelmem? Vagy egy férfi, nem gondolhat ilyet? Legalább azt tudnám az Elena mit akar! De valószínű ő is belekeveredett a kalamajkába, s neki is lekellene szakadni a női szarkeverés gyantájáról, s bizony felkeményedni, felegyenesedni a hokedlin, szekrény mélyén, kert végében, vagy kimászni a kádból, s megvárni a testhőmérséklet kiegyenlítődését. Aztán mondjuk válaszolni egy smsben, hogyan is tovább. Végül is nem mai csirke, annyi élettapasztalattal kell legyen benne valami felőségérzet, nem? S azon vettem észre magam, hogy bizony elbizonytalanodtam. Akarom én ezt? Vagy jobb lenne a személyes, lelki életemet renberakni? Végül is dolgoztam eleget, sokat nem törődtem ezzel, s csak azért fejre állni, mert most meg ilyen idők járják? Magamra koncentrálni, megnyugodni, gyógyulni, amíg nem késő. Ez egy jó érv? Biztos. Aztán egy újabb sms szerint valamikor későn lejön, de csak holnap kéne találkoznunk, s hát, nem tudom. Már valahogy nem akarom. Valahogy a világítás megváltozott. Miért ez az ingadozás? Már zavar a termete, meg az ügyvédsége meg a látszólagos nagyvonalúsága. Miközben nagyon pitiáner. Meg is fogom neki mondani, hogy ez a három dolog nekem csak túl sok.

Csalódott vagyok, mert annyira hittem ebben

Szörnyen elkeserít ez az egész, mert tényleg százszázalékos azonosság volt bennem ezzel az egésszel kapcsolatban, belenyugvás, beilleszkedés, meg minden. Hittem benne, reménykedtem benne. Bíztam is. Bíztam, minden baljós jel ellenében. Azt hittem, ha hazajövök, majd mindent el tudok simítani. De nem így van. Az ellenkezője van. Minden rosszabb lett. Ahogy teltek múltak a hónapok, ez derült ki. De talán most jobb lesz. Derűs, jó életet látok magam előtt, először életemben. Mindenem van, ami van, bőven elég. A pénz nem számít, annyit tudok keresni, amiből megélek. Ezen nem is sokat gondolkodom. Na, meglátjuk, mit hoz ez a nap.

Jön az Elena, de később

Szombaton jön, ez volt a szöveg. Felhívtam, de csak az rohadt üzenetrögzítő. Mondom mondja meg mikor. S nem hív. Lementem, alkalmi bejárónője mondja majd csak este jön, egyedül…Megint hívom a nőt, nem veszi fel. Alig, hogy leteszem, hív. Most ébredt föl. Majd jön. Sűrű napja volt. „nem tudom ez az egész neked mit okoz", Megijedt. Mindenre hivatkozik. Pesten van. Magyarázkodások. Ő is örülne, de, sok-sok de. Én is próbálok valamit mondani, *de* mit? Állítólag az Panka azt mondta neki, hogy mi majd kibékülünk a Jillel. Mert látta milyen nagy egyetértés közöttünk. S ő nem akar bezavarni. Mondom neki a Jill elköltözik, éppen. Na, ez tetszett neki. S jött a pasijaival, akik közül az egyik Bika volt, s őneki

bajai vannak ezzel. Na persze, a kis hülye Kosnak. Majd nem lesz esélye egy bikát lökölődni? Meglátjuk. De ő szeretné, elsősorban boldogságra vágyik, egyszer már a rohadt életbe. - mondja, s ennyi. Ez meg mi? Ennyire nem érdekliszóval majd elindul, de későn ér ide, s nem is tudja. Lehet, ma már nem kéne. Önzés? Szörnyű nyomor van a lelkemben. Pedig milyen bájosan süt még mindig a nap, bassza meg.

Amíg várok bemegyek a Ferihez

Aztán bementem a Ferihez. Víz és gázszerelő, vele csináltuk a központi fűtést. Pálinka, fanyar házibor, semmi értelme. Utálom ezt a férfi nyekergést. A kis konyhában szirupos ökörnyálként kereng a cigifüst. Panaszóra. Semmi értelme. Nagyon nem tud hova tenni. De azért csak mondtam a magamét. Részleges egyetértés. Még ő áll legközelebb hozzám. Félcigány, de helyén a szíve is, lelke is, több mint semmi. Panaszáradat egy világgá szaladt keletnémet nőről, aki ellene nevelte a hülyegyereküket. Hú, ebből most elég.

A Jill hív, hát persze, kell neki az autó.

Hozzam haza őket. Az anyjánál volt, fát kellett volna a sógorékkal hordani. De már megoldották. Minden nap elmegy órákra. Hazafuvarozom őket. Itthon semmi kaja. Úgy beszél hozzám, mint aki fölösleges itt. Majd valahova én is elmegyek - mondom neki. Persze, fogalmam sincs hova. Nekem ez lett volna itt minden. A lényeg az, hogy ez a dolog átbillent bennem. Ki ez a nő, hirtelen én se tudom mit kezdjek vele.

Kiábrándító kép otthon, bizonytalanság, mi lesz az Elenával

Nekiállok főzni. Csirkéből rizseshús. Jó dögösre sikerül. Tévénézés. Zabálások. Mindenki zabál. Kész vagyok. Még meghúzom a borosflaskát, aztán a falfelé fordulok, ahogy kiskoromban. Hőgutával ébredek, még mindig tele szesszel. Elegem van belőle. De kell a látszat, beszélgetés közhelyekről. Ebből már nem lesz semmi, az ember ösztöne azt súgja. De, szokás szerint azt gondolom, hogy addig az ember honnan tudja, amíg nem tudja. Én hülye, én valami felhőtlen dolgot akartam. Valami vidámat. Valami romantikust, valami emelkedettet. Hát ez már nem lesz. Lelkes sem. S akkor nem tudom megéri e ezzel az erőszakszervezettel. Valami faszomfütty, felemás dologban erőlködni. Egy materialista nőnél nincs nyomasztóbb élőlény. Ilyenkor, a gyerekek után még a hormonális nyomás sincs, - lehet ez a baj, nincs már belül semmi, ami hajtaná. Nohát majd kiderül, kár is spekulálni rajta, s természetesen lefogom írni. Csak azt nem tudom, hogyan viselkedjek majd ezzel az új nővel, mit mondjak, a kanyarokban merre dőljek? Megyek keresek valami jó ruhát…, készülődőm.

A Jill különös viselkedése

Még sok minden lesz ma, de már is történt valami. A Jill különös módon nyolc előtt pár perccel kijött. viccesen, kicsit ironikusan kérdeztem, - az órára nézve – „mi történt". Csodálkozva visszaérkezett: „miért"?

Még nincs nyolc óra. Na és? Nem szoktál ilyenkor fölkelni…Dehogynem. Nyolc és kilenc között szoktam. Te az utóbbi hónapokban nem keltél fel kilenc előtt…Dehogynem. Ez nem igaz, emeltem föl most már a hangom. Ne idegeskedj, jó van már. Mi van jó? Egyszerűen félelmetes, hogy neked milyen hazug képed van magadról, az már embertelen! Sértődötten rám nézett, s a kávéjával elvonult. Előtte oda akart bújni hozzám, mint régen. Hogy majd átölelem, meg puszit adok. S nekem is volt ilyen indíttatásom. A legtöbbször van ilyenem. De minden szertefoszlott egy pillanat alatt. Düh, harag, s felháborodás van bennem. Itt pakolgattam, összeraktam a karácsonyi díszeket, leszedtem az aszalt, elmosogattam, kávét, teát főztem, raktam a tűzre, szellőztettem, hogy mire mindenki fölkel minden jó és szép legyen. S kész, szétment az agyam. Nem nagyon bírom már ezt a nőt. Tényleg, nem nagyon akarok vele lenni. Elég volt. S jobb lenne minél előbb elválni, amíg nem késő. Most éppen megint kijött, eteti a hülye macskát, amelyik oly szörnyen nyávog, mintha én már nem etettem volna. Na befejezem. Elég volt. Az itt alvó vendég házaspár még mindig nem jött elő. A Sandránál alszanak. Az az igazság, hogy nagyon elegem van mindenkiből. Mindenki, akivel találkozom, mintha marslakó lenne. Semmi más nem jön ki belőlük, mint közhelyek. Nem az én fajtám. Idegenül érzem magam közöttük, megőrjít ez az állandó, s kényszeredett alkalmazkodás, lehet látják is rajtam. De ennél többre nem vagyok képes. Hónapok óta nem beszéltem velük. Mikor előjönnek, kérdezik mi újság. Mikor mondanék valamit, akkor meg azt mondták, hogy nem akarják, hogy rájuk rakjam a problémáimat, van őnekik elég bajuk. Oké. Most meg idejönnek, s vágjak jó pofát. Mindegy, csinálok nekik reggelit. A problémák nem szűntek meg, sőt. Persze, kilencven százalékos hígításban az embernek beszélgetni, lötyögni is kell néha. De valójában nem hiányzik nekem ez, mással kellene foglalkoznom. Az emberek szörnyű életének, sorsának hiábavalósága. Szerintem az a bajuk, hogy ott van ez a szétszórtság. Képtelenek integrálni a tudásukat, az erejüket, a tevékenységüket, s főleg, hogy nincsenek céljaik. Se egyéni, se közös. Én nem szeretnék így élni.

Bizonytalan panaszkodás telefonba az Elenának

Fölhívtam az Elenát. Útálom. Útálom beszélni a dolgaimat – egy idegennek? Úgy sem lesz abból semmi. Képtelenség. Szép idő van kint, ki kéne menni. De ehelyett megint eszem. Vihar dúl bennem, újból lefekszem. Aztán eszembe jut, hogy mégiscsak ki kéne mennem. Esélyt kéne adnom magamnak, s találnom egy hozzám valót. De hol? A természet nekem már semmit sem ad. Ott nem találok senkit. Jillt végül is ez, ez a rohadt sumákolás, ez tette tönkre. Hiába készültem annyit az itthonlétre. Amíg Amerikában voltam, erre készültem. S persze nem ölbetett kézzel, hanem kemény, kemény munkával. S persze iszonyú, fanatikus egyoldalúsággal. Hogy majd, ha hazajövök, minden másképp lesz. El is kezdtem, meg is próbáltam, de már a kezdetén, (ahogy talán a Naplóm tanúsítja is) ez elkezdett elmenni a süllyesztőbe. Mára már csak az romjaim vannak. De még van

annyi kis láng, valami még pislákol, hogy be tudjon gyújtani valami nagyobb tüzet. S nem tudom megvárni amíg ez is elmúlik, kihuny, kialszik. Amíg nem késő. Elhidegülés? Jó szó. Igen, egyre nagyobb hideg van a szívemben. Hó, jég és hideg köd van benne. Hányszor, de hányszor kértem, könyörögtem, s a legkülönbözőbb formában balhéztam, hogy kerüljük ezt el. Figyelmeztettem ne játsszon a lelkemmel, mert letörik róla. Hiába. Ez a nő csak egyike, a logikátlan, érzelmeibe zárt soknak, akiknek nincs magukhoz való esze. Ez a belülről való irányultság. S most kiderült, nekem is egy ilyen jutott.

A Jill és a Hugi először fölveti az elköltözést

S Jill végül is csinált rántotthalat, ettünk, én a szokásos szieszta. Közben megjött a Hugi is. A lányok először beszéltek az elköltözésről. Újra kezdtük az érvelést, mi miért lenne jó? Persze mindenki aggódik. Aztán elment a Hugi, s kérdi a Jill, hogy elvinném e őket reggel a vonathoz (?), mert

A Dunaföldvári kirándulás, Jack és Jill megbeszélik az elköltözést

Másnap, mondom menjünk kirándulni, s beszéljük meg mit akar. Győzzőn meg a helyességéről. Dunaföldvár jutott az eszembe, legalább láthatom az imádott folyómat. S beszélünk, beszélünk. Mindent elölről, de főleg az elmenéséről. Reménytelen. Mikor akár csak egy milliméterre is sikerült kihúznom, mikor elengedem, azonnal visszaugrik a besszükült reménytelenség tokjába. Szomorúan kénytelen vagyok tudomásul vennem, a nőm elveszett. Hazafelé úgy tűnik az ismerős út lentről Tolnából fel Somogynak sohasem ér véget. Este érünk haza. Fáradt. Elkezd inni. Az egyre növekvő feszültségben, ő provokálta ki a beszélgetés folytatását. Ilyenkor, mint a lekozmált étel illata tölti be ez a női érzelem a tájat, ez a hol hajszál pontos, intuíció, zseniális telitalálat, hol halál barom és végzetesen katasztrofális hascsikarás, amit a legpengébb férfi intelligencia is megszakad, mire helyrehoz. Órákig tartó, éjszakba torkolló, népi toporgós. A lényeg, hogy újra tárgyaltuk a múltat, s oda jutottunk, hogy ő márpedig el akar menni, egy „kisebb helyre", amit megpróbált kicsit részletesen is kifejteni. Ahol ő, meg a két gyerek nyugodtan elvannak, ellesznek. Azaz meglátogathatják őt. Belementem, hozzátéve, hogy az én véleményem szerint a szupernormális az lenne, ha maradna, számoljon a következményekkel, mert ezek azok a helyzetek, ahol bizony nem nő vissza a gyíkocska farkincája. De ha tényleg úgy akarja, akkor a józan ész ellenére, szeretetből, megbecsülésből, engedek. Most meg azt vettem észre, mintha megingott volna. Erre gyorsan közöl-tem, hogy márpedig muszáj lesz a világ tudtára adnia, hogy ez az ő döntése volt. Másképp elállom az ajtót. Oké, oké, vágta rá nem túl határozottan. Este újra rákérdeztem, de nyilvánvalóan zúgott a feje, kell egy kis idő. De megköszönte, még az ölembe is ült, s puszikat adott, még talán csókolózni is akart. Hideg volt a szája, s a szememet nézte. Szemlátomást már csak gyakorlati kérdések maradtak. Ez jó, Valójában visszataszító, ahogy, mint púpos gyerekként a prés alatt úgy torzul, formálódik ez egész, az egész életünk! Én meg? Hát" felelős vagyok a rókámért…". Ez az Exupéry, ez a

francia, jól megkeverte a dolgokat. A sok bajával nem hagyhatom csak úgy világgá menni. Az anyja is megmondta, vigyázzak, mert a Dunába ugrik. Én nem hinném, de tőle függetlenül, jobb óvatosnak lenni. Amit csak lehet, beszéljünk meg. Ő már nem lát magának valót ebben. Idáig tudott eljönni, most meg hova menjen. Nagyon konkrét dologig nem jutottunk el, de már az is valami, hogy egyáltalán ezt ilyen konkrétan felvetettük. Meg az jó, hogy tudja mit akar. Kis szünet után próbáltam folytatni, de nyilvánvalóan zúgott a feje, kell egy kis idő. De megköszönte, még az ölembe is ült, s puszikat adott, még talán csókolózni is akart. Hideg volt a szája, s a szememet nézte, s fogalmam se volt, milyen jövőt olvasott ki belőle. Csak hát ez nem teljesen úgy van. S képtelen vagyok kiszakadni önmagamból, s mindenki számára helyes megoldást találni. Hirtelen nagyon sajnálni kezdem magunkat, de már mindegy mit mondok, tántorogva feláll, s elindul a hálószoba felé. Feszülten, de én is lefekszem. Nem szeretnék ugyan azon az úton járni, mint anyáink meg az az apáink. Négy szerencsétlen ember, mást se hagyva maguk után, mint rossz emlékeket? Meg minket persze. Se pénz, se posztó. Annak idején a Jillel egy félig üres neylonszatyorral vágtunk neki a nagyvilágnak. Se rendes edukáció, se kultúra, se hagyomány, azon kívül, hogy kell bablevest, meg dödöllét főzni. Nem létezik, hogy csak ez a primitív megoldás létezik, s valakinek kötelező ebben megrokkanni. S az is eszembe jut, hogy végül is sikerült megtartanom, megőriznem magamban azt a kis ártatlan manót, szegényt, ki is ő ma éppen? - a fiatalságom? Hm. S nem kéne hagynom. Mára sem veszett ki belőlem a lelkesedés, az öröm, a szeretet, a hit. De nagyon-nagyon nehéz időket élünk: én meg a manóm, mi ketten, s kell találni valami megoldást. Nekem is van problémám, iszonyúan magas a vérnyomásom, de én magam próbálok rá megoldást találni. Kedden fölraktak rám egy ilyen vérnyomásmérőt, ami tizenöt percenként mér. Elég szörnyű, de kibírom. Másnap elmentünk a siófoki kórházba, nekem levették az izit, A Jill meg zacskókért. S most, hogy józan, megint csak elemezzük a múltat. Ki is akadunk mind a ketten tőle, le is fekszünk többször, napközben is. Kiderül a folyosón megzuhantakor lehet eltörte a bordáját is, legalább is megrepedt… Enni sem nagyon tud, lélegezni is alig. Itthon maradni sem. Már kora délután elment egyik szomszédasszonyhoz, akit kipakoltak…De jól van. S én persze egyfolytában lelkesíteni. Most már azon vagyok, hogy menjen. Ez egy komoly dolog. Ha csak egy kicsit is belegondolok, mit csináltak velem, szétmegy az agyam. S régóta megy ez. Nagyon rég óta. Nagyon sok keserűséget okoz ez a nő nekem. Szörnyű ezt kimondani, de így van. Amiért, még „mindig szeretem", az saját magam, az image, a gyerekek miatt, a saját illúzióm miatt. Ha nem szeretném, az annak a bevallása lenne, hogy – én – nem tudtam megcsinálni, én tévedtem, én velem van a baj. De hát lassan ez is lejár, már nem érdekel ki mit mond. S valóban a Boldogság Édes Madara lebeg a szemem előtt, hogy én is megérdemlem. S neki már megvolt, kijutott. Furcsán, nem így akartam, de eljött az én időm?

„Ezt nézd meg"

Aztán éjfél körül arra ébredek, hogy a folyosón nagy robaj van. A Bingo ugat. Kimegyek. A Jill áll meztelenül a folyosón. Nem találja a konyhát. Részeg, s tetőtől talpig „maszatos". Hív, menjek vele. Lassan leesik mit akar mutatni. Hogy milyen állapotban van. Megyek, egyre kelletlenebbül. S a végén megállok, s mondom: ezt nem akarom látni. Tudom. Nem, ill. Úgy nézek rá, hogy ne is lássam. Csak a körvonalakat. Hihetetlen, de tök jó alakja van, lenne, ha a többi ne lenne jó. Iszonyú szag mindenütt. Próbálom megnyugtatni, „nincs semmi baj", elkezd takarítani, aztán lefekszik. Bemegyek, még mindig iszonyú bűz. Mondom neki, muszáj. Mondom ehhez nem lehet hozzászokni. Én nem tudok segíteni, ebbe én nem tudok belemenni, s ha kell hívjunk egy nörszöt. Nem ez a baj, hanem hogy ittál, - mondom. Javaslom, hogy feküdjön. Még látom, ahogy behanyatlik az ágyba, Úgy ahogy volt, nyakig…Másnap alig várom A Sandra fölkeljen, de a szokásos. Elmesélem mit történt tegnap. Nagy nehezen elmagyarázom neki mi a helyzet. Nem akarja, de sikerül. Visít, hogy őneki vizsgára kell készülnie. De mondom, hogy itt vannak más dolgok is. S neki kell eldönteni. Felnőtt nő, az anyáról van szó. Sajnálom, szeretnék segíteni, de nem tudok. Kell tudnia mi van. Elmegyek az Hugihoz. Ott a Mama is, elmondom a fejleményeket. Ne engedjem el, mert a „Dunába fog kikötni", mondja az idős asszony. De eszembe jut, micsoda egy bullshit ez az egész, mennyire bűnös egy család ez. Mennyire béna, tehetetlen, ignorante. S hol vagyok én? Miért mindig én? Hazajövök, alszom egy kicsit, aztán süteményeket sütök. Egyszer csak megjelenik Jill, s azt mondja: „a fene egye meg, azért úgy sajnállak, ennél jobb sorsot érdemelnél meg". Hát igen. Felmerül bennem, hogy mi lesz ebből?

Miféle hagyaték, Legacy? Szóval jó példát kellene mutatni.

Nos, elment a két nő. Látja A Jill, hogy azért az nem úgy van. Csak nem tud rendet rakni a fejében. Önző, félős, s olyan jól elrendezte a világukat, hogy áthidalhatatlan különbség van köztünk. Hogy ők tudják, mindent tudnak, hogy kell kivenni egy albérletet, csak bízzam rájuk. Az utolsó pillanatban „erőszakkal", próbálok mondani, néhány szempontot a Sandrának. A földszinten ne, milyen legyen a környék, környezet stb. Tudják hány helyen laktam, de nem érdekli őket. Elmentek, kettő felé felhívtam őket, az elsőből semmi sem lett. Miért, a Borisz nem tudta? Aztán megnéztek egy másikat, az se jó. S ma reggel az jutott eszembe, hogy nekem az egész amerikai turné az pénzkeresésről, munkáról szólt. Hogy az elhatározásom, legyen családom, az nem szép, aranyos, kedves, s főleg nem kellemes történetről szól. Ugyan én azt mondtam, nekem tapasztalat, élmény kell, de vajon miért nem lehetett mind a kettő? Hiszen én voltam az, aki törődtem, s cserébe nem kértem s kaptam semmit. De mára azt hiszem megtettem, amit lehetett. Nem hiszem tovább kell mennem ezen az úton. A küldetésem véget ért, a gyerekek diploma közelben vannak. Én meg, ugye, elég jól elhasználtam magam. A Jill is romokban. Számára én megszűntem, olyan, mintha nem is lennék. S emiatt, új életet kell kezdenem. Szóval itt az idő. Sandra lányom megjósolta; „apa,

egyszer eljön a te időd is". Sajnálom, mert a végére minden lehetett volna jobb is. De hát jó ez így, a ház itt marad nekik. Remélem hasznukra lesz. Én meg, hm, „otthon az, ahonnan az ember elindul". Ideje az új élethez. S most, hogy a lányok elmentek lakást nézni, úgy néz ki a kocka el van vetve. Nincs min elmélkedni, jobb, ha valami gyakorlati dolog után nézek. Mennek a lányok lakást nézni – próbálok a műhelyben dolgozni, a házon mindig van mit csinálni. Gondoltam befűtök a műhelyben, de az erős szélben minden füst visszajött. Órákig tököltem, egyre hosszabbra csinálva a csöveket, köbe is tapasztottam őket, de mire a tűz beindult, el is fáradtam, úgyhogy nekiálltam rendet rakni. S közben eszembe jutott, amit valamelyik nap a Jill foghegyről lazán odavetett, miszerint „nem kellek én már senkinek, de ez nem igaz. Megint feljött a régi félreértett történet, ahol ha jobb nincs, akár hat kurvával is elbírnék. Erre, hogy nekem micsoda kiéletlen dolgaim vannak. S ez igaz is. Holott az csak egy példa volt, arra célozva, hogy szép számmal volt olyan nő, aki fel akart szedni, csak keményen visszafogtam magam. A béke, s a család érdekében. Soha nem beszéltem erről, de büszkeségből, vagy akár hiúságból muszáj volt erre, valamit mondanom, s hogy nehogy már valami félreértés legyen, én valami tehetetlen puszi-nyuszi vagyok. Még nem. S hát persze jó lett volna engem valami kellemes-semleges dobozkába zárni. De a valóságban, hú, valahogy ki kell ezt böjtölnöm. Most már talán csak pár hét pár hónap? Túl kell ezt élnem, a régi lemez. Várnom kell. Türelmesnek kell lennem. S – természetesen – nem kéne egy malacságot csinálni az egészből. A másik oldalon meg sajnos elég alacsonyan szálló értékrendszerrel kell szembenéznem, úgyhogy nem lesz könnyű valakit találni. De ha a Jóisten is úgy akarja, pár hónap múlva, már a magam életét élhetem. Kicsit félek is ettől, de nem kéne. Múltkor – mikor a szabadság füstje megcsapott- az valami fantasztikus, gyerekkorom óta nem érzett érzés volt. Most már csak magam iránt kéne felelősséget éreznem.

Csütörtök, ha már mennek, mindenki menjen, Jill és egy szír

Kisüt a nap, de hideg szél fúj. Hátra van még ugye A Sandra. Mert azzal nem megyek semmire, hogy csak A Jill megy el. De főleg arról van szó, hogy menjen már el, s szedjen fel valakit. Ha neked, akkor nekem is? Jellemző történet: A Jill találkozott valakivel, egy nagyon jóképű szíriaival, - útbaigazítást kért, - aki arról panaszkodott, hogy mennyire nincs senkije, főleg, aki beszél angolul. S arról álmodozott, a mindenféle női bajaival, hogy milyen jó lenne fölszedni. Valahogy megoldanák…De valahogy nem volt alkalom megadni a telefonszámát… „Szagom van, Ezt mondta nekem. Meg hogy útálom". Ez akár igaz is lehetne. De nem így van. Továbbra is valami emberi megoldást kellene találni. A Sandra pesten van, nem válaszolt az anyjának. Majd kiderült mit gondolt. Az a baj, hogy olyan lágy szívem van, s engem is megvisel ez a kegyetlenség, úgyhogy nem szívesen mondanám neki. Az Elena meghátrál, nem jön Földvárra, aztán mégis jön. Minden másképp van. Alig, hogy ezt leírtam, ülök a slozin, amikor hív az Elena.lese jött. Megijedt. Mindenre hivatkozott. Pesten van. S hogy mennyi a dolga. Ő is

örülne, de, sok-sok de. S különben is az Panka azt mondta neki, hogy mi majd kibékülünk A Jillel. Mert annyi év után úgy szokott lenni. S ő nem akar bezavarni. Mondom neki A Jill elköltözik, éppen. Na, ez már tetszett neki. Ekkor meg jött a régi pasijaival, akik közül az egyik bika volt, s őneki bajai vannak ezzel, a bikák elnyomják a kosokat, de attól függ, meglátjuk. Ő szeretné, ő is boldogságra vágyik. Majd jön, majd beszélünk. Negyed hatkor lesz Földváron.

Földvár, első találkozás Elenával

Időben ott is voltam. Lent a Balcsi parton süvített a szél, a hosszú platánsoron, sötét, sehol egy lélek. De még így kihaltan is jó ez a hely, a régi polgári maradványaival valahogy még mindig nagyvonalú, és ami a legkáprázatosabb benne, hogy személytelen. Ez a gyöngykavicsos sétány egy külön világ, nem fertőzte meg a sok bóvli, amit szinte minden balatoni településnél érezni. S akaratlanul is valami nemesebb megoldás felé sodorta gondolataim, a nyomorúságos hazai kutyulmány fölé, ahova furcsa módon gyerekkorom óta vágyom. Ki tudja mi ez, valami előkelő ősök? Hol, ki? Itt van ez a nagyravágyó nő, jobb lenne óvatosnak lenni. Jobb lenne az újgazdag anyagiassága helyett valami elvontság, valami tartalom. Nagy melegem nem volt, Columbiában, meg az amerikai kalapomban. Késett, hét felé ért oda. Föl le mászkáltunk a kihalt sétányon. Ledaráltam a múlt dolgait, meg hogy valójában mi is van a Jillel. Beteg, mi a baja. Mekkora a balhé közöttünk. Megdöbbent. Mindkettőnkön. Mármint hogy mennyi hit, meggyőződés, életfilozófia húzódik meg a dolgaink mögött, Előbukkant egy világ, amiről itt ott hallott, de élőben soha nem tapasztalt. Na meg egy másik, a tengeren túli. Jobb hilyán kíváncsi lett, de sok mindennel nem tudott elkápráztatni, az biztos. Mindkettőnkben felrémlett, hogy a véletlenek sorozata sodort itt ebbe a balatonmelléki kis faluba bennünket össze, s mindjárt az elején összekattant néhány kapocs közöttünk, de akkor még nem tudtuk, hogy az mire jó, mire elég. Aztán mind a ketten hazamentünk, de előtte

Az Elena feljön hozzám, de minek

Megbeszéltük, hogy feljön. Megígértettem vele, hogy korán hív. S vártam, vártam, tizenegy lett. Majdnem lefeküdtem. Nagyon mérges voltam. Egyszerűen képtelen vagyok felfogni, hogy addig mit csinált. S hát mindentől elment a kedvem, mintha nem is én lennék. Mutattam neki a Chris Rea fordításaim. Az India videokazettát, a Michael Wood Legacy-ját nem találtam. Üres társalgás, s közben hozzá se értem. Az az igazság, hogy iszonyúan taszít. Ez volt az a nő a múltkor éjjel? Mert aki most itt van, az abszolút nem vonz, nem az én esetem. Hülyeség az egész. Mutattam neki az irományaim, néha hümmögött egyet, nem tudom, tetszett e neki. Meg beszéltem a füstbe ment terveimről. Abban úgy-ahogy bíztatott. S hát olyan tárgyilagossá sikeredett az egész, egész egyszerűen csak nem tud hova tenni. Mint két vadidegen váltunk el. Fél ötkor, még sötétben vittem le. Az autó eleje majdnem leszakadt a kemény hóban, megfordulás közben. Pár órát

aludtam, megjavítottam az autót, eltűntettem a nyomokat. A Jillék hazaérnek, nincs lakás, Ez a dolog már nem tartozik rám. Úgy érzem, én már nem akarok ezekkel semmit. Kész, vége. Lassan kezdem bezárni a spalettáimat. Megérzi, jön utánam, magyarázkodik. Hogy ő nem akart bunkó lenni. A Sandra bejön a konyhába, körül néz, mit lehetne enni. Nem főztem semmit. Rettentően zavar, szörnyű sértésnek érzem, ahogy lekezelnek, mikor együtt vannak. Hogy ők milyen jól elvannak, semmi szükségük rám. Csak én tegyem a dolgom…, amit akarok, őket már nem érdekli. Nahát, ezt már nem. Oké, úgy lesz, csak nem ahogy ők gondolják. A pénzen, amit Jill örökölt, bérelni lehet, venni nem. S meddig lesz elég? Kifizetett itt pár hónapnyi rezsit, de már attól is rosszul lett. Amúgy én még egy Sportszeletet se kaptam abból a másfél millióból, viszont már követeli, hogy azt a pénzt, amit a háztartásra költött, adjam meg neki. S én még csak gondolni se gondoltam az ő pénzére, költse amire kedve tartja. Tegye félre, akármire, tartaléknak. De az utóbbi évek együttélése kihozta azt az erősen eltorzult, végletekig minimalizálódott dolgot, amire ő vágyik, s amit én baromira nem szeretnék. Barátok vagyunk, szeretjük egymást, de az útjaink elváltak? Gyakorlatilag harminc évig eltartottam, de most ez a pénz az övé. Csak itt van ez a hogyan? Hogyan s miként, lehet kimászni ebből, három évtizedes kapcsolatból, házasságból. De azt hiszem, jó amerikai mintára, azt kell csinálni, hogy hinni benne. Én látok rá reményt, van még bennem annyi látnoki képesség, annyi összpontosítás, vágy, akarat, lelki erő. Szenvedély, legalább is ami engem illet. Szóval – nem tudom mi lesz ma. Valahogy, „lehetne egy kicsivel jobb életem, többet érdemelnék", ahogy A Jill mondta valamelyik nap,

A gyerekek hozzáállása, új élet ígérete

Este A Jillel próbálunk valamit megbeszélni. Miközben a fiunk állítólag nem akarja, hogy tudjam, hogy majd hol laknak. Ami egy kicsit *funky*. De furcsa, hogy ebben a hangulatban A lányom mellém áll. Ezt mondta: „végül is apa nem szokott minket egy késsel az asztal körül zavargászni, s én lehet szeretnék vele jóba lenni". S hogy a Borisz egy hülye. Aztán felmerült a cuccok elosztása. Elég sok mindent el akarnak vinni, de ez most nagyon nem érdekel. Este megint felrémlett előttem az új élet ígérete. Az merült fel bennem, hogy magam köré kéne gyűjteni néhány embert, új barátokra szert tenni. Alig tudtam elaludni. Megint eszembe jut, milyen jó lenne, ha a Sandra elköltözne

Az lenne ennek a lánynak is a jó, ha elköltözik Pestre. De nem tudom ebből mi lesz. Csak nem szeretném, ha belerokkanna ebbe. Pár nap múlva a Borisz talált egyet, nem akarja hogy tudjam

Valahol az Oktogon, meg a Nyugati között. Mondtam nekem is megkéne nézni. Mert elég delicate dolog ez, s lehet apróságon múlik. Egy rossz döntés, s kész. Füstbe ment terv. Nem szólnak semmit, mintha meg sem hallanák. Kisüt a nap, de hideg szél fúj. A szőlőtőkék úgy állnak az ablak előtt, mint valami csapat fázós otthontalan ember. Egy varjú telepedik egy karóra, apró hópermet lebben.

Kurta szakítás az Elenával, itt kezdődik, a kapuban!

Következő nap már nem bírom tovább. Felhívom az Elenát: hol van? Itt. Mondja menjek le Kiderül, a két lánya is ott van. Virslit főz. Aztán szép lassan nekem támad. Hogy ő egyáltalán nem biztos abban, mi a helyes, de abban igen, hogy nem vagyok normális. Az én helyzetemben. Kimegyünk a jéghideg, holdas éjszakába. Cigizünk, üvöltözünk. Csókoljam meg. A szája kicsi és hideg. Megint nekem esik. Még azt is benyögi, hogy nem tudja, én ki vagyok, viszont én tudom-e, hogy az Samu az ő barátja, az legalább ilyen meg olyan egyenes ember, kiismerhető, fasza gyerek, én meg …, ott vagyok a Jill koloncával…

Mi? Huhú. A Samut az ő manuszát, pont a volt feleség fosztja ki mindenéből, s ott van az elnyűtt kurvája vele a hotelban. Mondtam az Elenának, de meg se hallja, szemlátomást nem akar róla tudomást venni. Ezen a ponton elég, kész, eltörött, fényt kapott, akármi. Mondom, én megyek. Hirtelen jöhetett neki, de erre már fölkapja a fejét. Gyorsan cselekszem. Még udvariasan odaszólok - „üdvözlöm a lányokat", s húzok kifele. Beindítom a kocsit, feljebb húzok, megfordulni. Jövök vissza, ott áll az autója mögött, néz. Fél szemmel látom, de valójában nem nézek rá. Havas, jeges úton cikázok a meredek úton hozzánk. Alig érek föl, már hív. Felveszem. Azt mondja: miért nem álltam meg, vettem föl, följött volna… Mondom „ez az egészből nem derült ki… „Meg ezt:" nem Elena drága, hagyjuk abba, ez most nagyon nem volt jó…," s kész, leteszem. Totál tele van vele a tököm. Jövök be lefeküdni. Igen, túl messzire ment, mindenre szükségem van, csak arra nem, hogy valaki cikizzen, támadjon, akadékoskodjon, problémái legyenek A Jill miatt, erkölcsi, jogi, morális stb. aggályok. Bennem valahogy a szabadságnak kéne felszabadulni. S igen, itt van ez a Szabadság-Szerelem, dolog, s valami olyasmi van bennem, hogy már bizony, ez a kettő nem megy. S ha nem megy, akkor legalább az első maradjon meg, a rohadt életbe. Ja igen! Eszembe jut, előtte mit mondott még. Hogy ő szervez egy kirándulást valami víkendházba a hegyekbe. Két hét múlva. Na még csak az hiányzott volna! Szörnyű éjszaka jön. Alig alszom, merthogy a nő hétszer hív! Nyilván megbánta ahogy viselkedett. Nem veszem föl a telefont. Bassza meg, elég volt. Végül is örülök, ezzel ezt is letudtuk. Megadtam neki a lehetőséget, hogy kiélje az agresszivitását, meg hogy „neki legyen igaza". Most szépen elkérődzhet ezen. Gondolom jól megsértődött. Nos én is. S pont ez a lényeg, nincs rá szükség, hogy két össze nem illő ember így inzultálja egymást. S azt fogom csinálni, amit csinálnom kell, főleg dolgozom. I'll do, what I have to do. Végül is, - szokás szerint, először - én látok itt valami jó irányt. Változik a felállás, de azért olyan rossz se vagyok, meg elesett sem. Francba is. Viszont úgy tűnik, hogy a sok nő, meg gyenge ember helyett, ezt a borulást változatlanul nekem kell megoldanom, s főleg dolgoznom. Megyünk magúnk felé? Nahát, így zajlik itt a nagy, hideg, magányos élet Kötcsén. Mítosztalan, s pátosztalan, ezen a szinten, ahol élünk. Mi lesz ebből, Édes Jóistenem. Neked köszönök

mindent, mert legalább kifelé megyünk, ebből a régi őrületből, haza, magunk felé, te ismersz engem, remélem.

EGY BIZTOS, VALAMIT FÖL KELL ADNI,

azt a sok kis baszást föl kell adni, azokat a kis szapukat, nyalikat, falikat, nyeliket, szopikat, nyomikat, röfiket, böfiket, pufikat, nyufikat, kikiket és kukikat, lufikat, bubikat, s a többi önkápráztató maszturbálást. Cél kell. Dolgozni kell. Idő kell. Egyedüllét kell. Társaslét kell. Munka, hivatás, elfoglaltság kell. Jó ágy kell. Jó takaró kell. Jó párna kell. Rendszeresség kell: alvásban, evésben, s minden másban. Ugyanakkor kelni, feküdni, szieszẗazni, tojni stb. Kis és nagy feladatok kellenek, s mindennek örülni. El kell mosni egy poharat, s újra örülni neki, hogy tiszta. Építeni egy tetőnyílást. S néhány újat lekell tépni az embernek magáról, a fuldokló, ha engem is lehúz, mindketten megfulladunk. Még segítségért se tudok úszni…S ma reggel az jutott eszembe, hogy nekem az egész amerikai turné az pénzkeresésről, munkáról meg tapasztalat szerzésről szólt. Az első részt megcsináltam, ideje a másodikhoz. Hogy az elhatározásom, legyen családom, az nem szép, aranyos, kedves, s nemes történetről szól. Mert ugye, „csak úgy mellékesen", persze csak magamnak, azt is mondtam, nekem tapasztalat, élmény kell. S mit lehet majd az írásban felhasználni belőle. Így aztán ez is lett, meg az is. Fenékig tejföl se, de keserűség sem lett! s még a biztonságos oldalon is sikerült megmaradni. Erre mindig kínosan vigyáztam. De mára azt hiszem megtettem, amit lehetett. Nem hiszem tovább kell mennem ezen az úton. A küldetésem véget ért. Felneveltem őket, diploma közelben vannak, van egy otthonunk. Fizikailag ugyan elég jól elhasználtam magam, de az agyam most a legjobb. A Jill van romokban. Jó lett volna vele megöregedni, de lehet nekem így is van valami megoldás. Lehetőséget kapok egy új élethez? A házat öröklik, de addig is lehet benne élni, ha nem találnak jobbat.

Bizonytalan a munka, kár. Jill közli „ő nem tud engem eltartani"

Mondom a Jillnek a Tíkfásoknál kicsit bizonytalannak néz ki a szövegfordítói munka. Meg hogy biztos nem jól kommunikálok velük, ez a baj. Jobban kéne alkalmazkodnom. Azt mondja, kár, mert ő nem tud engem eltartani. Úgy érzem mintha fejbe rúgott volna, s kirobban belőlem a felháborodás.

Szembesítés a huginál

Érezhette, hogy messzire ment. Hogy most itt baj van. Mindenesetre én elvittem az Hugihoz, hogy tanú is legyen, s annak még egyszer igyekeztem elmagyarázni, hogy ezzel akkor itt, most az egésznek vége. Vissza se lehet csinálni. Elég volt. Pár apróságot hozzátettem, hogy ecseteljem. Pedig mi mindenről tudnék itt beszélni. És mondtam, hogy márpedig én nem fogok itt egyedül maradni! s a Jillnek ezt kellene rólam tudnia! Jill oda sem figyel, s egyszer megszólal, s azt

mondta, hogy ő legalább egy hónapig nem akar ide jönni. Ebből a kijelentésből aztán később jó nagy bonyodalom kerekedett. Az Alexet nem szeretném. A csirkéket elviszik. Az agyamra meg már ez a folytonos rikácsolás, ez a csirkeszarral teli baromfiudvar. Elég rendesen fogy a tűzifa. Fogalmam sincs, hogy kéne berendezkedni. Még soha nem éltem itt. Sorra vesszük a dolgokat. Akkor oda megy le, hogy ha elfogy a pénze, miből fog élni. Mondom neki, hogy „ha akarod, életed végéig eltartalak, - ennyit tudok még tenni." A nő még mindig ingadozik, ahogy szokott. S Arról volt szó, hogy dolgozni akarsz…Igen, de Pesten drága az élet. Nem értem, mit akarhat még tőlem? Mondom, ne aggódjon, én, akár ügyvéd előtt is én vállalom, hogy segítek. Meginog, de az is látszik rajta, hogy egyedül szeretné megoldani. S persze minden mögött ott lehet a csekély kis, apai öröksége is.

Jan. 25 A Borisznak nincs pénze, összeköltözik az anyjával

JAN. 27. A JILL CIRKUSZA AZ HUGIÉKNÁL, MEG A WARTBURG…TARTOZOM 300 EZERREL, ENNYIT KÖLTÖTT REZSIRE AZ Ő PÉNZÉBŐL…, PLUSZ FIZESSEK HAVI ÖTVENET

Reggeli beszélgetés, az osztozkodásról. Úgy kezel mint egy hülyét. Mondta menjünk el az Hugihoz, s ott ismételjem meg, hogy tartozom 300 ezerrel, meg havi ötven…Mondtam nem ezen múlik. A szereteten. De nem hallja, amit mondok, csak az ellenkezésemet. A Huginál aztán kiakadt, s mondta, neki nem kell semmi, most elmegy egy szatyorral…, és a számlákat se fizeti ki.

A Jill többször el akart menni, népi toporgós

Mostanában többször el akart menni, hogy minden ez az enyém, nem akarja elvenni, a kocsit is itt hagyja. De mindig lebeszéltem, mondtam, hogy persze hogy jó lenne, de így nem lehet befejezni. S persze ez csak amolyan bemelegítés, vetítése a ránk váró feladatnak, csipegetése és kóstolgatása a lehetőségeknek, önmagunk és egymás tesztelése s ezt mindenki tudja, ez egy további életünket eldöntő előjáték. Ilyen beszélgetés régen elképzelhetetlen volt, de a dolgok erre felé sodródnak, s persze én is segítettem őket. De itt most muszáj volt beleszólnom, s valami egyensúlyra törekedve visszabillenteni a dolgot. Némileg megnyugodott, elnézést kért, stb. Megvisel bennünket ez a dolog, őt is. Sokat bőgött, zokogott, én meg bepálinkáztam. A Huginál felveti a ház felgyújtását, az én agyonverésem, öngyilkosság, meg társai is. Hogy mennyire komolyan? Jó kérdés. Aztán még beszélgettünk az osztozkodásról, megint. Este meg összeszedtük a tizenegy csirkét, a Nyakas nevű eltűnt. Holnap odaadjuk őket embereknek. Sajnálom én is, de valahol, meg nagy megkönnyebbülés, hogy nincs több rikácsolás, s tyúkszar. A Borisz hívta, 37.8 a láza, retteg a rémlátomásaitól, hm, ami a nagy láztól

szokott neki lenni...? Vizsgálatot akartak végezni rajta, de nem engedte. Merthogy vakbél gyulladása lehet…Aztán megindultak A Sandra kéglijébe, ahol jég hideg van. S a lány ott ápolja majd. Csak vasárnap lesz valahol vizsgálat. Valami baj van ezzel a gyerekkel, mind a kettővel. Azért ez félelmetes. Olyan, mintha mindenki a kinyírásomra törekedne, nem tudom mi lesz. Az öreg számítógéppel kínlódom, nem tudom defregmentálni…

Jan. 29. Még egy merénylet ellenem ki kéne költöznöm a házból?

Másnap aztán a Jill kezdi valami mással. S a vége az lett, hogy – hipotetikusan – csak hogy kiugrasszam a nyuszikát a bokorból, felvetem, hogy ha kell zárjuk le a házat, ha valaki irigykedne rám, hogy itt marad nekem az egész, akkor építek egy kunyhót magamnak, s abban fogok lakni. Mert hogy a Borisz, állítólag ezt már fel is vetette. Erre kapásból rávágta - „igen, lehet ezt kellene csinálni". S kész. Ezzel minden véget is ért. Az utolsó csepp, az utolsó pohár, az utolsó cérna, meg mind a többi. S mondtam, oké, meg fogom csinálni, végig fogom csinálni, de akkor, s azzal minden barátságnak vége. S gyanítom, hogy így is lesz. De ettől függetlenül ide érdemtelenül nem fog más se beköltözni, attól senkinek nem kell tartania, - tettem hozzá nagy nyomatékkal.

Febr. 1-től megvan a lakás, tehát A Jill mehet.

„Nem kellek én már senkinek" -Nyögi be nekem Jill, de ez nem igaz. Tegnap beszéltünk, s valahogy feljött egy régi történet az esélyeimről. A régi félreértett történet, ahol minden ujjamra találnék magamnak nőt. Hogy én nekem kiéletlen dolgaim vannak. Pedig az csak egy példa volt, hogy fel tudnék én szedni valakit, ha akarnám… Mert, egyszer az is elhangzott, hogy én már öreg vagyok, mit ugrálok…Ez természetesen az sem igaz. Volt, aki már fel akart szedni, csak nekem nem tetszett. Valahogy ki kell ezt böjtölnem, pár hét pár hónap. Túl kell ezt élnem, a régi lemez. Várnom kell. Türelmesnek kell lennem. S – természetesen – nem kéne egy malacságot csinálni az egészből. Sajnos elég alacsonyan szálló értékrendszerekkel kell itt szembenéznem, úgyhogy nem lesz könnyű valakit találni. De remélem, pár hónap múlva, már a magam életét élhetem. Kicsit félek is ettől, de nem kéne. Múltkor – mikor a szabadság füstje megcsapott- az valami fantasztikus, gyerekkorom óta nem érzett érzés volt. Most már csak magam iránt kéne felelősséget éreznem.

Én nem is éltem, szeretném kipróbálni magam

Mondtam is neki, az a helyzet, hogy én sem tudom. Nem tudom ki vagyok. Mert nélküle én „nem éltem". Szeretném kipróbálni magam. Mi a helyzet ezzel, meg azzal. Na meg írni. Látszik rajta, hogy mennyire sokkolja ez az egész, le is fárad, elég alaposan. Valójában nincs másról szó, mint a hamis alóság

felfogásának a változásáról. Kegyetlen dolog ez, de elkerülhetetlen.

Magány, avagy a Magyar Valóság barát, s mítosz nélkül… - a családom otthagyni készül.

De rájövök, hogy így megszabadulok attól, amit évek óta elképzelni sem tudtam. Ez a nagy magyar valóság, kemény. Nem sikerült eleget összegüriznem, nem állt össze, ami megvédene minket a rettenettől. Úgy jártam, mint a bibliai pár, cserébe visszanyerem a szabadságom. Csak most meg az zuhant rám, hogy mit kezdek vele. Mennyit gondolkodtam, gyötrődtem ezen! Hogy milyen kiút lenne ebből? Már kint szerettem volna valami megoldást találni! Igen. De el sem lehetett képzelni. Most meg itt van, alig több mint fél év alatt minden jó irányba fordul?

Ami ez alatt van az 2005 re jó lehet

2006. JANUÁR? SIÓFOKRA MEGYEK. SZÖRNYŰ EGY HELY.

Elmegyek a könyvtárba. Fullasztó hőség. Olvasgatok, de képtelen vagyok odafigyelni. A könyv mindig pihentető, s felüdítő szentélye egyszer csak kezd nyomasztó lenni. Fülledt a levegő, a szabadba vágyom. A nap lassan a szemközti épületek mögé bújik. Útban haza felé azt gondolom, hogy meg kéne nézni milyen a tó. Átmegyek Szemesre, a móló végén még elkaphatom a naplementét. Gyönyörű a befagyott tó, hízik, torlódik a parton a jég, a korai, vörös alkonyatban csillog-villog minden. Sehol senki. A lelkem megtelik szépséggel és szabadsággal. De valahol a mélyben ott leng valami szörnyű szomorúság, a soha nem múló magány, a száz év solitude. Ötvenöt éves vagyok, s örökkön egyedül. Senkivel sincs lehetőségem megosztani az életem. Ami még el is menne, ha nem lenne itt, a saját családom! bánatnak és keserűségnek. Kemény dolgok történnek bennem. Egyre távolodik minden. Tudom azt várják el tőlem, hogy értsek meg mindent, toleráljam a dolgaikat. Miközben semmit sem kapok tőlük. Semmit. Se tettet, se szót, se simogatást. Süvít a szél, de gondoltam kisétálok a mólóra, majd ott kiszellőzik a fejem.

2006 FEBR. 1. SENKI LETTEM, AVAGY „ÜRÍTENI" AZ ÉJBE A JILL ELMENT. ELKÖLTÖZÖTT PESTRE. A KÖLTÖZÉS.

S valóban, reggel itt a kocsi, olyan, mint egy rossz álom. Próbálok beszélni a Tikfással, hogy segítsen költözni, de a neje azonnal megvétózza, nekik más dolguk van…De szemlátomást a kocka el van vetve. Egy fuvarost, fogadunk, segédkezem a fölpakolásnál, s az elvisz mindent. Még a szobanövények nagy részét is. A Sandra is elmegy az anyjával. Kiderül a Borisz is odaköltözik, mert „éppen", egy fillérje sincs. Alig, hogy a teherautó kifordult a kertkapun, rám szakadt éle-

tem egyik legszörnyűbb napja, nyilvánvalóvá vált, engem most itt hagynak! Reggel még visszafutottam a boltból s vittem nekik egy túrós rétest. Szendvicseket is csináltam az útra. Ilyenkor természetesen fűtök, főzök, takarítok, vásárlok, mosogatok, etetem az állatokat, ők meg elhagyni készülnek. Minden kavarog, elveszítettem a családom, ami jó is rossz is. Ez a nagy magyar valóság, kemény. Nem sikerült eleget összegüriznem, nem állt össze, ami megvédene minket a rettenettől. Mennyit gondolkodtam ezen! Hogy milyen kiút van. Szerettem volna – még kint ezt kitalálni. Igen. De el sem lehetett képzelni. Most meg, akár milyen furcsa, itt van, alig több mint fél év alatt, minden, mintha a jó irányba menne. Úgy jártam, mint a bibliai pár, cserébe visszanyerem a szabadságom. Csak most meg az zuhant rám, hogy mit kezdek vele. Sajnálom A Jillt, de ezt ő csinálta. Ez történt vele. Korlátolt, kicsi ember lett. Az a plussza, ami alkalmassá tette az együttlétünket, elfogyott belőle. Az is felmerült, hogy már rég elválltunk volna, ha itthon vagyok. S akkor a ház se így nézne ki. Én megtettem, amit kell, ő meg a gyerekek nem. Ők lehet, mert én mindig mindent föntről nézek, ők meg lentről? Édes hazám, kismagyarország? Ami itt történt, lényegében nem volt más, mint egy korlátozott háztartás, némi design, alkalmi csináltatás, szervezés, meg játék. Alig több, mint kedvtelések tömkelege. Mintha jómódúak lennénk, pedig hú, nem! felmerülhet a tyúk vagy a tojás esete, azért nem volt pénz, mert mindent összekevert a balhé, vagy azért volt a balhé, mert nem volt elég a pénz. hogy melyik a kettőből, az már soha nem derül ki, s tök mindegy. Mondtam is: most, hogy megjött a Mester, megmondaná, mit is kellene csinálni, mindenki meglép. Lusták, álmodozók, sumákul önzők. De netán már a kertkapuban azzal kellett volna fogadniuk, hogy: „de jó hogy megjöttél végre, mond, most Te mit szeretnél?" Cserébe itt, húszon valahány év kényeztetésért. Nincs én nekem semmi dolgom a családommal. De szépen kéne befejezni. Legalább is nagyon minimális, főleg addig amíg A Jill képviselte pszichózis itt van közöttünk. Néha úgy érzem, hogy mindenki vágyik rá, ez véget érjen, ő maga is ráérzett már erre, célzott is rá, hogy „mi milyen jól elvagyunk a gyerekekkel, ő csak útban van, el kéne tűnnie". De hát ez nem így van. Őszinte vagy nem, lehet ezzel játszani, s végül is mindegy mi van a háttérben, honnan fakad, mert ez is benne van. Ennél valahogy szebben kéne befejezni az egészet, mindenkinek méltányosabban, hogy majd később se tegye tönkre az életünket. Lehet ezt tudni, de igen, a normális emberhez méltóbban. S hát tapasztalt, világottjárt, még művelt is, de ahogy ez lenni szokott, egyáltalán nem ugyan azokat a következtetéseket vonja lehasonló ismeretekből, mint mondjuk én. A szárszói nőklubban A régi népmúvelő kollega meghívására tegnap lementem a szárszói nőklubba filmet nézni, a „mindenki szereti Lizát" c. filmre. Aztán falusi banyáknak tartottam előadást. Nem akartam közbe szólni, de annyi kétpetelenséget kotyogtak össze, hogy gondoltam nem árt egy kis másik nézőpontot ajándékozni. Szerintem életükben nem hallottak ilyen ürgét. Háry János Amerikából…, megmondja. Nem tudom mire jó ez. Volt közöttük egy két jobbfajta, de hát ezek tény-

leg falusiak. Mit csinálnék velük, főznénk? Kapálnánk? A hülyeség. Mindegy, valahova nekem is kell mennem. Valakikkel nekem is kell találkoznom. Úgy van ez mint a lottóval. Aki nem játszik, nem is nyerhet.

JÉGNÉZŐ, A MÁSODIK IDEIGLENES NŐ. FEBR. 6.TALÁLKOZÁS A JÉGNÉZŐVEL, AKI SZINTÉN NEM AZ IGAZI

S ekkor megláttam valami furcsát a jégen, mikor közelebb értem derült ki, hogy egy nő hasal a jégen, s a jégtáblákat fényképezi. Nem hittem a szememnek. S udvariasan kérdezem, hogy vajon ezt miért csinálja. Fényképész?

Ó, nem csak úgy magamnak. Ilyet még nem láttam.

Óvatosan tovább érdeklődtem. Gondoltam némi kis viccelődés netán elveszi a felmerülő kényelmetlenséget.

Mit nem látott, jeget?

Iiigeeen, nyújtotta el a középkorú nő a szavakat, s lassan elkezdett feltápászkodni.

Segíthetek?

Nem, köszönöm, válaszolta, s majdnem elesett.

S hol volt eddig? A trópusokon?

Na nem, csak nem jártam erre.

Mert, mit csinált?

Hát, dolgoztam. S igen, a trópusokon is…

Aha, úgy már kicsit érhetőbb. Kicsit hétköznapi, de jópofának néz ki. Meghívom a lellei cukrászdába, mesélek neki magamról, a helyzetemről, a terveimről. S figyel, nagyon figyel. Megbeszéljük következő héten találkozunk. Meglátjuk. …Van ilyen?

Jövő héten kedden jönne le csak egy kicsit jobban adna magára, csak egy kicsit jobban tetszene. Nézek más nőket, s fölizgatnak az alakjukkal. Ahogy a cukrászdában lesegítettem a kabátját láttam, neki sincs rossz, de a ruhája? Túl igénytelen…legyünk természetesek, ezt sugallja. Persze, mennyire, mibe? Szoktatom magam hozzá, de a bizonytalanságtól a friss élmény szertefoszlik. Lehet, van még ebben valami vissza nem térő lehetőség, de attól tartok, ez valami csapda, önnön vákuumom vermébe estem?

Jack tökéletesen tisztában van, hogy minden, amit érez, a megismerkedés utáni bizonytalanság okozta reménytelenség terméke. Tudja, hogy ez egyfajta kompenzálás s valami azt súgja, hogy nem kellene ezt a dolgot elkapkodni. Tisztában van, hogy kutyaharapást szőrivel a legjobb gyógyítani, de most először inkább mégis ki kellene pihenni, ami mostanában vele történt. Jó bevett szokása szerint nekiül naplót írni, s az alábbiakat jegyezte ljil©:

Hajnali három. Arra ébredek, hogy kavarog, torlódik bennem minden. Muszáj fölkelnem, s valamit kiokádnom magamból, s íme, ez lett belőle:

Febr. 7. Éj és hajnal senkiföldjén.

Ó, ez a szabadság!

Ez a mozgás szabadság. Felkelési szabadság. Szomszédtalan szabadság. Senki sem lát szabadság (a kutyák igen, idegesít is, mert mindig néznek…) Ó, ezek a falak, milyen jó hogy vannak. Ó, ez a meleg, ami jön a gázkonvektorból, kemencéből, ebben a nagy büdös hodályban, ami az otthonom lett. Ó, ez a sok ágy, amiben szabadon gyűrhetem a lepedőt. Ó, ezek a gondolatok, amik éjjel háromkor, mint pattogatott kukorica kezdenek fejemből záporozni. Ó, ez az elnehezült test, amely aludni akar, én meg szabadon kávét főzni a konyhába vezénylem. Ó, ez a falusi csönd, amelyben tisztán ki lehet venni a jeges februári szél tusáját a fákon, ablakokon. Ó, ezek a cigaretták, a vágtató öntudat abrakos zsákjai. Ó, ez a hideg esőktől lucskos fú, amelyben szabadon hugyozhatok egy jót. Ó, ezek a szobanövények, amelyeket valaki rám hagyott. Ó, ez a sok szerteszét heverő gönc, amit Amerikából hazacipeltem, hátha megóvnak majd a bűntudattól s a szeretetlenség vacogásától. Ó, ez az éj, amelyben elaludt a Kataton zongora, s amely mellett lábujjhegyen járok. Ó, ez a képernyő, amellyel vak kutakba látni. Ó, ez a billentyűzet, melyet ujjaim vezérelnek. Ó, ez a forró kávé, a dzsungel melegével. Ó, ez a drót, ami összeköt a külvilággal, ahol mindenki alszik. Ó, ez a hajnal ami késik, s most valahol Kisázsiából erre vágtat. Ó, ez a nap, ami majd rám dobálja az órák kacattal telt kartondobozait. Ó, ez a szabadság, hogy elkezdhetem mondani amit jól tudok, de nem tudom hogy. Ó, ez a sok nagy fekete szemeteszsák, melyben az életem lett gyömöszölve. Ó, ezek a csöndek, melyben egyedül a szív kalimpál. Ó, ez az ajtó, mely borzongató új életre nyílik, ahol netán meglelhetem valaki által önmagam. Ó, ágaskodó lét melyet milliónyi kis hangyám cipel bennem rajtam velem imbolyogva. Ó, én vén marha, hát még mindig itt vagyok. Ó, mily érdekes, milyen érdekes.

Aztán az is eszembe jutott, hogy mi lenne ha az Jégnézővel mennék vissza. De hát ez nem olyan egyszerű. Semmim sincs kint. Hm. Kimehetnék egyedül, megint, elölről mindent, aztán ő jönne utánam, na, de. Meg itthon kéne maradni. Már annyit dolgoztam ezen. Még egy éve sincs hogy hazatelepültem. Ez a tél egy rohadt dolog. Jobban fel kell készülni rá. Elég jó ki lett baszva velem. Szét lettem zilálva, ez a legjobb kifejezés. Jó lenne manónak lenni, ja-ja-ja. Elosonni a világ valagába.

https://www.youtube.com/watch?v=s0m_bWEPMgA

Én és A Sandra az új helyzetről, kinek mit jelent?

Este aztán elmentem a Sandráért, aki negyed tízkor ért Szárszóra. Gondoltam mondom, ilyen késői vonattal nem kéne, de hallgattam. Az út tiszta jég volt. Sikerült hazaérnünk, de zabszem volt a seggemben. Aztán spagettit főztem neki. S másnap reggel persze hogy neki, az először a süllyedő hajót éppen utoljára elhagyni készülő lányomnak, a már felnőtt kisebbiknek mondom, aki még itt lakik, s most valamiért hazajön Pestről, az anyjától, akivel elment. Pontosabban: engedve a meggyőzésnek elköltözött. Mi a bánatos szar történt, hol van az én családom, hova lett minden? – kérdem tőle. Olyan, mintha meg sem hallaná, de az arcán észreveszem, hogy furcsán méreget, s valamire gondol, valamit az anyja mesélhetett neki.

FEBR. 7.SANDRA, A BELSŐ MONOLÓG

„Itt van a fater is, jé, azt hittem te jól vagy, azt hittem megbeszéltétek az anyámmal, tisztáztátok, felnőttesen megértettétek, s belenyugodtatok, s most mit jössz nekem itt ezzel, nem vagytok normálisok, s persze látom, itt villogsz előttem, de hát te vagy a nagyokos, most meg nyávogsz? S mi van velem, ki gondol itt most rám, ki fogja megoldani ez én problémám, hogy iskolába járok, két főiskolára, bassza meg, nincs fiúm, s nekem talán nem kéne még nagyobb szarba keveredni, miattatok, miért, én nem érdemlem meg, na nem. Kedves fater, látom öreg, most te is jól belekeveredtél, kezd megmenni a burád, a híres világot járt, s tudom én, hogy te is egy szenvedő személy vagy, neked aztán tényleg volt szörnyű gyerekkorod, segítenék, ha tudnék, de hogy. Itt kell hagyjalak, ne ziláld az agyam, „ne fűtsd", most én is használom, most értem, amit mindig cummingosan nekünk mondogatni szoktál, de azt is látom, hogy hú, ez egy Pandora doboz, itt szellőztetik, rohadtul sokkoló a híres, világot járt szüleim baromsága, victimizáljátok a gyerekeiteket, a bátyám is be van gerjedve, nyomul azzal a punk nőjével, mi lesz ebből? Együtt zuhanyoznak órákig, anyánk meg máris őrjöng, föl lerohangál a lakásban, ki a lépcsőházba, a kongó, kutyaszaros, telehugyozott utcára vezető lépcsőházba, igen, oda lehet menekülni, ott lehet lenyugodni, nem a kertünkben, a bejáratott és megszokott dombjainkon, ahol a kis általunk kitaposott, ilyen alkalmakra használt ösvények, pihenőhelyek, mind segítettek, s itt meg, most meg? Mi? - az iszonyú büdös és hangos kukásautó, ez az őrült nyüzsgés, lökdösődés, millió zavarodott ember, a város nagyüzemcsarnokának visszhangjai, vasak csikorgása, kartondoboz puffanások, kipufogó rotyogás, kapuk döngő csapódása, mobiltelefonok óvodai csilingelése, a szomszédok buggyant élménybeszámolói, véget nem érő drámái és handabandái, a város kifőzdéjének kukapacsacsulija, ez a zilált zsibvásár, mit kezdjek én ezzel? Bazdmeg. S majd biztos be is csajozol, s majd szerelmes is leszel az első nőbe, mert te is csak egy hülye férfi vagy mint a többi, s majd itt hetyegtek boldogan? - na jó, mit akarsz te

tőlem, megértést? Mi van az anyánkkal, aki beteg, érted, beteg, nem te, ő! Vagy te is, oké értem, te meg lelked, ja, vagy a hülye agyad, már megint a hülye bajkeverő agyad. Értem én, itt vagyunk, lefokozódva, sorba itt roggyanunk, én is beteg, legyek én is beteg, itt mindenki beteg, na de hát ez egy röhej. Mit akarsz, én oldjam meg? Ti tényleg nem vagytok normálisok, fogalmam sincs miért jöttem, hát tudd meg, szétdúlva mindenem, s hagyjál engem békén! Én még gyerek vagyok, nem érted? S persze, majd én is felnőtt leszek, azt csinálom, tanulok, tanulni kell! diploma kell!- te mondtad, akkor most mi van? Önző seggfejek vagytok, ja, mindentudók, nektek már megvan az életetek, ó, az a sok happy kép, apa és anya a réten, a hegycsúcsokon, a világ strandjain, és mulatóhelyein, na persze. Kiérdemeltétek, s majd mi is, ha megéljük. Mi van, te tudod garantálni, hogy megéljük? S oké értem, „mindenkinek annyi baja van", hát nekem is. Mi van, meséljek? Meghallgatnál, értenéd? Talán majd egyszer, talán majd megáll valahol ez a fogaskerekű, egy lankán, egy dombon, valami csöndes megállóban, ahol egy régi kedves és ismerős ösvény vezet valami kis parkba, ahol együtt hintáztunk, s figyeltél rám, vigyáztál rám, s olyan jó volt, mikor felvettél mikor elestem, s addig ökörködtél, míg nevetni nem kezdtem, veled, megállt az idő ott veled, s kivettem egy falevelet a hajadból, s volt hova hazamennünk, már alig vártam, s ott volt az asztalon az ebéd ami engem annyira nem érdekelt , de jó volt együtt lenni. Együtt! - a rohadt életbe, hallasz engem? Ember, figyelj! - most rohannom kell, most olyan idegen vagy, s most hagyjál"

Másnap reggel A Sandra NAGY hősiesen – lekéste a buszt. Elindult az autó, elvittem Szárszói állomásra, Pestre megy, állítólag az iskolába. Nem tudom. Jobban szeretném, ha lakásügyben menne. Talán majd kiderül. Rá kell néhány dologra kérdeznem A Jillre, hogy akkor most mi van? Ma el kéne mennem a Tikfásékhoz. Nos, kiderült, A Sandra pótvizsgázni ment. Mikor egyedül maradok eszembe jut, hogy netán valami másik utat is meg kellene próbálnom, hátha régi barátom tudna ajánlani valamit nőt, valaki igényesebbet. Vesztenivalóm nincs.

S mondom a Vencelnek, , hogy kéne nekem egy nő.

Röhög. „úgy látszik az egész világ a pina körül forog" - mondja. Igaza lehet.

Nem ismersz egy jó nőt?

A Barka egy majdnem elfeledett, régi nő felbukkan

S tud egyet! Jó fej, szingli, azaz szabad. De…, igen. Régóta ismeri, Barka a neve.

Kicsit hetyegtünk is együtt, de annak vége, jó haverok maradtunk. Talpraesett, vagány csaj, azt hiszem, kijönnétek egymással.

Hú, ez jól hangzik.

Na öregem, megadom a címét, a beceneve Barka, amúgy meg Katának hívják.

Mi? Mond még egyszer, mi a bece neve?

„Barka"

Oooó! a híres-neves akadémikus lánya?

Persze.

Hát öregem nekem ez egy nem túl kellemes emlék, amikor is a kiváltságos leányzó elég durván kikosarazott, valójában meghatározva a sorsom. Amit aztán már te is elég jól ismersz.

Húha, tényleg, most hogy mondod, ciki. De figyelj, ez régen volt. Mindenesetre megadom a címed, aztán ha gondoljátok, dumáljatok egymással.

Jó.

Aztán jön egy levél, küld egy szörnyedvény képet. Hát bizony a hamvai csúnya hurkákká és ráncokká torzultak, amire természetesen rátett az a Duna parti emlék, ahogy az ő felsőbb, intellektuális köreiről mesélt, s a végén közölte, hogy jó fejnek lenni kevés, s se holnap, se holnapután, se – szóval egyáltalán nincs rám ideje…

Írok, finoman említem a dolgot, valami dereng neki, de próbálja elbagatellizálni. Sajna, ez a dolog kurvára nem megy, mondom neki, de közbeszól, hogy na azért az nem úgy van. mi ez már megint, most megint megmondja, hogy van? elköszönök, leteszem a kagylót. Mesélem szegény Venczelnek, nem győz szabadkozni. A magam részéről el is felejtettem az ügyet, amikor is ír a nő. Hogy na ne izéljek már, azért találkozhatnánk, kicsit dumálunk, őt érdekelné mi történt velem. Meg hogy neki is megvan a maga sztorija, ne higgyem, fenékig tejföl. Most is éjjel nappal dolgoznia kell, valami olasz magazinnak fordít, de ha lesz ideje…

Jó, oké, ha lesz időd, gyere ide hozzám, látogass meg, s itt kényelmesen anekdotázhatunk.

Rendben, válaszolta lelkesen. De nem örülök a dolognak. A régi emlék kellemetlen régi sebhelyet tép föl bennem, nincs énnekem szükségem ilyen megalázó helyzetekre, se arra, hogy mindenáron valami olcsó kompromisszumot kössek az első nővel. Eszembe jut a Jégnéző, aki mára ígérkezett. Jézusmária, reménykedek nem kerekedett fel hajnalban. Mert akkor szokott. S máris jön az sms tőle: „kergetem a lelassult időt, hogy minél előbb reggel legyen már, sajnálom tőled a távoltöltött időt! Most megcirógatom az arcod, s szép álmot kívánok, cupp. Már nem bírja a munkahelyén nélkülem,

Nem kell az Jégnéző, de már elindult, az első együttlétünk

Hívom, hátha sikerül lerázni, erre kiderül, már a vonaton ül…Lemegyek elé az állomásra, s egyszer csak ott van. Lesétálunk a Balcsira. Iszonyú hideg van. Sebtében rábeszélem, jöjjünk föl. Zavarában belemegy. Volt már Szárszón, s nem vette észre a József Attila szobrot. Jajj. Most meg fényképezzük! Nincs tökéletes ember…Följövünk, nem is olyan rossz. Csinálunk forralt bort, táncolunk, főzünk. Teljes összhang, fantasztikus. Aztán be az ágyba. Hihetetlen, imádom a nőt. Kis mellein a fáradság első jelei, de a teste feszes, szép fehér a bőre, s a táncban is, az

ágyban is besimul. Oh egek, a nő, akire mindig vágytam. Arra is rájövök, - micsoda sokk, - hogy a Jill egy nagy rászúrás volt. Kész vagyok, de nem megy be. Itt a jó kis feszes, szúk punci, s nem tudom a dolgot bepréselni. – nyugi, ez csak lámpaláz, suttogja. De hát nekem ilyenem soha nincs, mondom értetlenül. Elkezdi a fülemet szopogatni. Lenyúlok, szépen cirógatom a csiklóját, s mindjárt el is kezd nedvesedni. Forró lehelete a nyakamon, s a fegyver teljes pompájában megindul a Nirvánába. Ő is segít, finoman tolja rá az orchideát, csoda egy nő. S a végén bent van. Egy örökkévaló pillanatig csak fekszünk mozdulatlanul. Róma fölött zúgnak a harangok. Itt vagyunk a menyországban. Aztán mint egy angyali gésa elkapja a Dezsőt odabent, s elkezdi szopogatni huhh, ahh! Szédülök. Túl sok ez nekem. Biztos neki is, de szép lassan beindul a vágta. Imádjuk magunkat, imádjuk egymást, a rohadt életbe minden erről szól, minden ezért van, ezért az egymásba tünésért, olvadásért, egyesülésért. S aztán jön a tűzijáték, az ünnepi ágyúlövés, sortűz, s a simogató önmagunkra ébredés. Ó, itt vagyok, virágom, pillangóm repdes a dárdám hegyén! S egek, nem ez a férfi első, kielégíttetendő kérése? S bizony élettől duzzad a lelkem, nem lankad, s ha lehetne, így maradna egy örökkévalóságig, itt bent, ebben a bársony rejtekhelyen. S persze kérem, könyörgők maradjon, de nem akar, „emészteni" akar. Eszünk, finom lett a kaja. Iszonyúan jól érezzük magunkat. Beszéltünk, virágokat öntöztünk, takarítottunk, tervezgettünk, mint egy házaspár. Mondtam cseréljék el a lakást. Két kicsire. Majdnem sírt. Jó vele lenni. Csak a külvilág. De, -mondtam is neki – én örülök. Valójában erre vártam. S kedves, aranyos, nagyon jó velem. Szeret, szerintem. Még mit akarok. S vannak jó dolgai: mindenben. Kaja, szex, tánc. Nem iszik, nem bagózik. Nekem is lekéne szoknom. Megbeszéljük, hogy a rövid hét után, hétvégén megint találkozunk.

Jó itt lenni nálad, mondja.

Hát, benned is, válaszolom, amire megriszálja a seggét, s elpirul! Na még ilyet, a nő fél évszázados, mint én…Aztán leviszem az állomásra. Sokáig lóg ki az ablakon, néz vissza, mosolyog, integet a jéghideg szélben. Csípnek a nők. Hihetetlen. Itt vagyok, élek. Van nőm. Remélem állandósul a vérkeringés ott lejjebb is. Egyszerűen „érthetetlen" volt, régóta nem tudtam aludni a farkamtól. Az agyammal, a központi nemi szervvel volt a baj. A farok nem tudja csóválni a kutyát, végül is érhető, ez már nem az az életkor, s amit „természetesen" nem akarok elhinni. S persze, úgy mindig könnyű, mikor fantáziával lehet pótolni a hús-vér személyt, az auráját, a részleteit. De most már kell ennek működni. Biztos van kémia is, a szag, a nyál, az érintés, mindenféle ionok meg eonok ide-oda áramlása, génstimulációk, az alkat, meg az immunrendszer, meg mind a többi. De ott van a ki milyen alsónemút visel, hogy bújik ki belőle, vagy úgy kell lehámozni, vagy letépni róla. Persze az se mindegy, ki hogy tud alkalmazkodni, s azt gondolni most ez mindegy, csak jussunk már valamire, lehetőleg egymásba.

Febr. 10. a boglári buli előtt, Töprengés a jégnézőn, s további keresgélés

Közben ezerrel fordítok. Zúg a fejem. Naponta beszélünk, ez már olyan kötődés féle. Valami bejöhetett az elején, kérdés meg marad e folytatásban. Hétvégén jön, befizet valami buliba Bogláron, ott is alhatok. Valami barátnő is van a dologban. Akivel már régen megbeszélte, még előttem. Akivel szokás szerint sóvároghatnának, de most ő büszkén cipel s prezentál majd engem. Magányos nők klubja, ez olyan nagyon nem érdekel, magánügy. Én biztos nem szeretnék a képzeletben a farkát markolászó haverral hármasban együtt lenni. Ó, a nők, rejtélyes élőlények. Jobban szeretném, ha itt lennénk. Bár, ki tudja, nekem se ártana egy kis környezetváltozás. Kicsit hagyom magam sodródni. Hülye leveleket írok a Vencelnek meg a Barkának. Ja igen, múltkor, mikor a Jégnéző itt volt, hívtak az Ivánék, hogy beugranának. Mondtam ez nem jó, kell mennem a Tikfásékhoz…, dolgozni. Akkor majd máskor. Kérdik, hogy vagyok. Mondom: a körülményekhez képest, jól. Ettől megnyugsznak. Úgy éreztem semmi szükségem a lapos képmutatásukra, inkább így oldottam már megint, én a dolgot. De tényleg, ki is tudna segít nekem?

2006. Boglár? Febr. 12. Valentin nap? A következő, havas hétvége, már vegyes kimenettel

S tudom, hogy jó nő, a normális hétköznapiságban, valóban az. Pont úgy riszálja a seggét, ahogy mindig is szerettem volna, ha a közönséges nőm teszi. Nagyon egyetértünk… szóval, velem van a baj. Bűntudat? Hát igen, lehet. Otrombán nyújtja a kezét, s ahogy lesegítem nem lehet nem észrevenni a hosszú, kontyba csavart haját, a szürke balon kabátját, jajj, csak ne lenne ilyen rettenetes ízlése. Sokat várok ettől a hétvégétől, de máris valami nem stimmel. Józanul végképp nem, aztán ittam, s olyan valami volt, amiért utálom magam. Főleg mert nem tudom mit akarok. De mi is akar lenni itt a lényeg? Az eszemmel tudom, hogy itt valami nem stimmel. Az hagyján, hogy nem attraktív. De már nem is izgat annyira. Már a hibákat is kezdem látni, elég hamar. Nagy segg, kis mellek, büdös lehelet, jellegtelen arc, Affektálós beszéd, műveletlenség, proli attitűd stb. Örülök a közönséges, apró megfeleléseknek, üdítő a Jill kispolgári nyüglődései után, most jöttem rá, hogy mi mindent hiányoltam benne. Ő valahogy mindig elvárta, hogy lehámozza az ember a ruháját. Ez meg? Egy pillanat alatt ledobálja magáról, fhú! ez is jó, a francba is. De hát ez nem minden. Vannak ott mindenki számára felfoghatatlan területek, az" orosz nagyhercegségem, az andalúz kutyaságom", amit a negyedévszázados közös felépítmény ellenére, az öreg harcostárs sem értett. De hát ez a nő se fogja, az biztos. Aztán persze az jut eszembe, hogy nem lelkizni kéne, hanem dolgozni. De még mielőtt ebbe belefognánk, kéne tudni, hogy mit. Nyilvánvaló, hogy nem ugyan azt, nem ugyan úgy, mint eddig.

Pénzt is kéne csinálni. Szóval csak gondolkodni kéne, még mielőtt valamibe beleugrunk, jó sok energiát eltöltünk, aztán kiderül, még sem az kéne. Tojás meg a tyúk. Persze tudva tudjuk, hogy ilyen egzakt dolgok nincsenek, valami veszteség fog lenni. Valami vákuum. Pedig a dákó beindult, akár sorozatlövésre is kész, éjjel nappal. Tegnap, mikor elment az Jégnéző, felhívtam az Elenát. S persze nagyon örült neki. Megint lovat adtam alá: hogy én milyen szarba vagyok, neki van igaza, „ő megmondta, én egy veszélyeztetett fajta vagyok, de ne pusztuljak ki, mint a masztodonok",- ezen persze jót rötyögtünk, de azt már nem látta, milyen pofákat vágtam szégyenemben. Jó lenne elmenni valahova, csak ne lenne ez a rohadt hideg.

Pestre is kéne mennem, Jillhez, utána vinni dolgokat.

Minden nap a farok félelemben telik

Rendszeresen kizökkent, ágaskodna, firtatja mi van velem. Ugye nincs vége? Ugye fog működni, s persze az egész rohadt őrület, rohanás, minden ezért volt. Egy férfi először nem a haláltól fél, hanem a löttyedt farkától. Az az első halál, amikor elveszti a kulcsot a világ másik feléhez! Vitaminokat szedek, banánt eszem, pedig nem hiszek ebben az egészben. A tejsavón élő hegyipásztorok is meg-megdugják a lámáikat. No, ez nem valami perverz elmélkedés a fajtalankodáson, no nem, inkább csak kutatás az ismeretekben, benső emlékekben bolyongás, érvek előpöckölése, miszerint a potencia nem vitaminfüggő. Nem, nem, a benső képem magamról, hogy történjen bármi, hirtelen végzet, éhhalál, én meredő dákóval végzem. Ott száll vissza az égbe a lelkem, azon az antennán. Nem feküdhetek be élve ebbe a lapos koporsóba, ahol a princípiumokat összekavarva nem hagytak helyet a férfi leg elemibb felemelkedésének. Előbb-utóbb persze elszáll a mámorszerkezetből az élet, de az a lélek végső röptével legyen összekötve. Sok más fiziológiai ernyedés érhető, s bevehető, a ráncosodás, pigment hiány, de nem ez.

Ezen töprengek s közben beállítanak a Fehérék, a szintén amerikás ismerősök, ez jó. Hoznak pálinkát, jó hülye is leszek tőle. Szörnyűek. A manus hoz valami öreg bútordarabot, csináljam meg neki, ingyen. Nincs munkája, itt pitizik nekem. Kis fasz. S eszembe jut, milyen nagyképűen pofázott nekem egyszer. Hogy a háromagysejtú gyorsbüfés sógorom milyen jó fej. Milyen talpraesett üzletember, jól viszi a kolbászsütödét. Furcsa, hogy nem lettek haverok. A vendéglátó a vendéglátóval. Biztos valami recept tartja távol egymástól őket, vagy a kocsi kulcs viselet. Vagy a nőik stílusa, nem lehet tudni. Szegény nőt sajnálom, az jó fej lehetne, de ez a beszédkényszeres techno-fasz az őrsvezető dumájával megöli. De hát – az meg esélytelenül ronda, a beletörődő nő, itt ott félve kipislog belőle az érzékeny lélek. Csórikám. S most már iszik is. Jajj. Ja igen, két hete itt volt A Sandra, jó hétvége volt, szeret engem a lányom. Zajlanak a dolgok. S megint lejönne…Mondtam neki, Sorry, de adjon nekem egy kis időt, most ne jöjjön. Nőről is volt szó, de csak valami enyhe célzás. S milyen kedvesen, s tapintatosan reagált.

Úgy látszik szeret engem a kisebbik lányom. A nővérét, a Rékát próbáltam elérni, de nem sikerült. A Borisszal semmi. Elszúrja ez a gyerek a dolgot, hogy így leszarja az apját. Mi van, nem tudja miben vagyok?

Febr. 13. Pipi habostorta ….

Jacknek s rokona, a Vencelen kívül bizalmas barátja nem lévén, azokat a régi barátait volt kénytelen felhívni, akik azt gondolták, hogy muszáj valamelyik oldalra állni. Ilyen volt a magát büszkén cinikusnak valló Pipi, aki mindjárt neki is esett, - hallom kirúgtad a beteg asszonyt! Miután Jack elmesélte az ő verzióját, benyögte, hogy

na jó, „Habostorta", és röhög.

Na menj a francba. Ne szórakozz.

De mondom, oda menj föl. Ott lehet nőt találni. Ha tudsz", hallatszott még ez a kis mellékzönge. Ja igen, s ez a barom, elküld a francba, mert hogy „kirúgtam a Jillt. Szemét vagyok, „eddig ő tartotta bennem a lelket", hát kész, ez már sok. Ő mondja ezt, aki a legocsmányabb módon megalázta, kifosztotta, s kirúgta a nőjét, akivel több évtizede együtt élt. Nagy nehezen elmagyarázom neki mi is volt nálunk, a Jill alaposan beolthatta, ahogy mindenki mást, s az én érvelésem meg sosem hallotta.

Oké, barátom, sok sikert. Nekem sikerült.

Jack nem hitt a fülének, s első pillanatban el nem tudta képzelni, hogy fölmenjen egy ilyen ismerkedős oldalra. De legalább azt az elvi kérdést próbálta megtudni, egyáltalán, de tényleg, van ott kint valaki? Vagy, hogy ebben a helyzetben, neki egyáltalán joga van valakit keresni? S különben is mi ez, emberpiac? Fölmegyek, szörnyű, de lehet érteni, ez egy lehetőség a változó világban. Tele van elhagyott, szédült nőkkel. Mint én, hm. Ugyanakkor viszolyogva az önmutogatás minden formájától tele vagyok ellenérzéssel. Minden más esetben biztos nem tennék ilyent. De hajt a kíváncsiság, hátha mégis van ebben valami. Elvileg kell létezzen egy valóban hozzám illő, komplett nő, nem? Jó nagyokat kínlódok itt magamban, s feltámadt étvágyamban, ezzel a Habostrorta c. Táskereső baromsággal is foglalkozom, csak azt nem tudom, minek. Főleg a kíváncsiság, meg valami. Mi is? Hiúság, képzelgés? De hát az egész olyan gyogyó…Pedig ahogy nyílik ez az ablak, kiderül, fhú, nők mindenütt, s némelyik még válaszol is. Semmitmondó közhelyeket. Ezt a hülye dilemmát! Sürgősen abba kéne hagyni. Pedig érdekes, micsoda nyüzsgés van…Nők legalább is. De hát egy képtelenség. De mi lenne, ha egy gazdag nőt szednék föl? De hú, az meg nagyon kockázatos dolog. S soha ilyent nem szerettem volna. Egy prérifarkas kis, aranyozott pórázon? Miért pont most? Iszonyú pocsék idő van, szélvihar, borús ég, mínuszok kúsznak a dombok között. Megyek fürödni, koszos vagyok, mint egy disznó. Huhú. Kezdem unni. Csak ez a szex dolog boruljon virágba ezzel a Jégnézővel. Fedje egymást a külső s a benső lénye. Jobb idő lenne, valahogy ki kéne csinosítani a kéglit,

meg ilyenek. Édes Istenem, csak nem tudom, mi lesz ebből. Ugye nem kell megerőszakolni magamat érte?

Febr. 15. Az Jégnézővel visszamenni?

Aztán az is eszembe jutott, hogy mi lenne, ha a Jégnézővel mennék vissza. De hát ez nem olyan egyszerű. Semmim sincs kint. Hm. Kimehetnék egyedül, megint, elölről mindent, aztán ő jönne utánam, na, de. Különben is, itthon kéne maradni. Már annyit dolgoztam ezen. Ez a tél egy rohadt dolog. Jobban fel kell készülni rá. Elég jó ki lett cseszve velem. Szét lettem zilálva, ez a legjobb kifejezés. Jó lenne manónak lenni, s eltűnni valami varázslatban, ja-ja-ja. S itt van az Jégnéző. Egy nő, aki szeret. Sok bullshit, mert hogy valójában írnom kéne. Erre kéne menni. Bármi áron. Csak hát olyan hirtelen ez az egész, még gondolkodni sem tudok rajta. Mindegy, valahogy majd csak megtalálom ezt a kis ösvényt.

Febr. 16.Közben a Barka nagyon kever.

Hogy jön kedden. Aztán szerdán. Aztán csütörtökön. Trampli, zavarodott nő

Persze az élet nem áll meg, belenyugvás a Jégnézőbe

Még mindig kínoz a magány. Hirtelen, alkalmi, új kapcsolatok persze, hogy nem oldanak meg semmit. Tudom én ezt. S nem lehet tudni, mi mást lehetne csinálni. Semmit, várni. Várni, várni, keresgélni. Hogy kisikeredjen, kizöldüljön egy élet. De valahogy olyan ez, mintha háborúba küldenék a fiunk, ingadozva a fényes előmenetele, meg az elvesztése végleteiben. Találni egy jó nőt? Hogyan, hol? S jönnek mennek itt a nők, egyik ilyen, másik olyan, kapós is vagyok, túl sokat nem is próbáltam, s máris. De ez az általános tapasztalat, ez elég illesztő, hogy mindenki olyan részleges. Sehol sem látok komplex embert, aki legalább az államig érne. Az Jégnéző egy tündér, de bajom is van vele. Legalább is ebben a rálátásban. Viszont szeret engem, s már ez is valami. S keményen dolgozik is értünk, úgy tűnik.

Itt vannak az üzenetei: „délután nem mertem rád csörögni, hátha édesdeden szunyókálsz, aztán piac, abc, apa pátyolgatás, végre lezöttyenhetek, vasárnap gyerekek jönnek, így stornó, cupp".

„De örülök, hogy még csacsoghatunk, olvasol, vagy dolgozol? – Mit szólnál keddhez, vagy jövő szombat-vasárnap? Cupp-cupp."

„Jó-jó-jó, megegyeztünk, szép álmokat, vágyom utánad…

"Érezted a puszit, amit most kaptál? Kész lettek a korcsolyázós képek, van köztük rólad egy egész alakos, - sajnos teljes ruházatban – bitang jól nézel ki rajta, cupp"

Egy másik:

„Egész nap körbe leng, pont egy hónapja találkoztunk, neked eszedbe jutott? Egy hete pedig ölelő karjaidban táncikáltam is. Köszönöm ezt a varázst, amit adsz nekem."

Aztán, mindennek a tetejébe, az Elena hívott:

„szia Jack! ma van a maszkabál, nincs kedved lejönni? „Egy pillanatig gondolkodtam, de aztán mégse. Hülyeség. Kéne írnom ennek a nőnek. Valahogy megszabadulni tőle. Erőszakos, hülye némber. Amúgy, a Barka is fölhívott. Mentegetődzött, hogy most elég nagy bajban van, nincs pénze, a számlák, dolgozni kell, de mondta, hogy édi, meg oké, meg minden vagyok. Azért ez jó. Aztán meséltem erről a Jégnézőnek, hogy ne aggódjon, ezek csak barátok, s vette a lapot! Ezt írta vissza: „Örülj, hogy nők vesznek körül. Egy szavad se lehet, egy hárem vesz körül, a téged szerető nőkből, s egész du. Sütött a nap! Én most a távolból átölellek, magamhoz húzlak, megsírogatlak, cupp, cupp. Hát van ilyen? Ilyen nincs. Túl szép. Van nőm, de valami nem stimmel. Aztán egyszer csak hív az Elena. Menjek lehozzá itt lesz hétvégén. Kételkedik, nem e volt ott valami félreértés? Nincs mit vesztenünk, csak menjek. Szörnyű élmény. Iszonyúan erőltetjük a dolgot, de valami van a levegőben. Főz, sétálunk, lelkizünk. A nagyobbik lánya szörnyű. A fia is. A kisebbik lány is. Az előző élete is, különösen az ő előadásában. Baromira nem tetszik. Főleg az interpretálása az egésznek, olyan pénzcentrikus, olyan ügyvédes. Erőszakos nő, mindent ő akar elrendezni. S nem is jól. Olyan sznob az egész. Másnap reggel arra ébredek, hogy írok neki egy elbocsájtó levelet. Sokkot kap, megy a huzavona, akkor maradjunk barátok, mindkettőnknek szüksége van valakire, itt a világ végén, s ez igaz. Meg az is, hogy soha nem hittem az ilyenekben, meglátjuk.

2006. február 17még a tíkfásoknál, olasz után, Rohanok, fordítok, most meg jön a Barka.

Rohantam, mint egy őrült, hogy szerdán befejezzem a fordítást, De nem, csak holnap, jön. Lementem a Tikfásékhoz. A nő nyitotta ki a kaput, állítólag terhes, de nem látszik rajta. Valami gond van az állapotával. Próbálom a morcos arcát felvidítani, s a lehető legkedvesebb arccal, mosollyal, hanghordozással megkezdésem, „hogy van". Erre halálra vált arccal hátra ugrik, kis hilyán hanyatt esik az egyik óriási, román vérebükön, nem válaszol, hanem rekedt hangon visszakérdez: - „miért kérded!?" Ráfagy az arcomra a mosoly, s szabadkozva mondom: „semmi különös, csak úgy". Bent aztán kicsit próbálta cikizni a munkám, de valahogy nem talált megfelelő szavakat. „Lehetne jó, de azért jó, igen, legközelebb, de most az egyszer jó". Betonpumpa, – műszaki fordítás angolból magyarra. Kaptam egy kis aprópénzt, ötvenezret. A trilió-bilió betonpumpáló óriásteherautó alkatrész, üzemeltetés, balesetvédelem, apámfasza kézikönyvvért!

Febr. 17. S közben megjött a Barka.

Sokkal jobban néz ki, mint a képen. Marha jó színe van a hajának, s egyáltalán nem olyan dagi. S hát tényleg művelt, de ahogy ez lenni szokott, egyáltalán nem

ugyan azokat a következtetéseket vonja le ugyanazokból az ismeretekből, mint mondjuk én. Nagy nehezen ideért. Hezitált, jöjjön e, mert hogy itt-ott leesett pár hópihe. Meg Aztán pálinkáztunk, s egyszer csak megkérdezi, hol a slozi. Aztán a következő megjegyzést tette: „figyelj, ki kell próbálnom, mert ha nem tudok szarni akkor nem maradhatok. Sajnos, ez van." Hát, mondom, próbáld ki…Elég hamar kijött, vigyorog, s közli, hogy minden jó, sikerült! Hú, gondoltam, még jó hogy tényleg nem akarok ezzel a nővel semmit, máskülönben – nem tudom. Aranyos, hogy „ennyire természetes, csak hát nekem ez kicsit messzebbre mutat. Egy nő, akinek pszicho-szomatikus zavarai vannak? S mi más lehet ott még? De aztán nekiálltunk pálinkázni, főztünk, sokat anekdotáztunk, s csak ámult az életúton, amit utána bejártam. , majd mindenki ment külön-külön aludni. Másnap megint duma, aztán délután – elég korán elment.

Febr. 19? Felhívom a jégnézőt, meg kéne szeretni ezt a nőt

El kéne fogadni ezt a nőt, mert, jajj, úgysem lesz jobb. Mert jó, mert szeret engem, mert sötétbe minden tehén fekete. A S akkor kaptam egy emailt, aminek alapján azt gondoltam, hogy jó lesz ez a nő. „A lányokkal jól kipletyiztük magunkat, sajnos rossz hír is elhangzott, szájtátva és irigykedve hallgatták a történetünket, egyhangúlag drukkolnak értünk, csók.

Mit lehet itt tenni? A kocka nem el van vetve? De hát szét vagyok esve. Nem tudom mi lesz. Valahogy jó lenne a személyes, lelki éltemet renberakni, ez biztos. Végül is dolgoztam eleget, sokat nem törődtem ezzel, most meg ilyen idők járják. Amíg nem késő. Ez egy jó érv? Remélem. Írok egy smst a jégnézőnek, jöjjön ki. Visszahív, oda van. Közben a Barka nagyon kever. Hogy jön kedden. Aztán szerdán. Aztán csütörtökön. Trampli, zavarodott nő. De fordít, félművelt, tud dolgokat, értelmiségi stb. S fél tőlem. Megnyugtatom úgy néz ki lesz egy szürke veréb nőm! Ez tetszik neki. Valahogy kifújhattak nála a kanok. Pedig rohadt dolog ez a férfilét is, az ember kicsit panaszkodik egy nőnek, s az rögtön, mint egy Boa Constrictor el akarja nyelni. Ha nem hagyja, akkor is jön, valahogy, hátulról, s olykor úgy kell letépni, másképp nem nyugszik. Nahát, így zajlik itt a nagy, hideg, magányos élet Kötcsén. Mi lesz ebből, Édes Jóistenem. Akinek köszönök mindent, mert legalább kifelé megyünk, ebből a régi őrületből, haza, magunk felé? Remélem.

Febr. 18-22 Egy társulós hétvége, aztán a magány tovább folytatódik…, az Jégnézővel egy boglári lepratelepen

Gyönyörű idő van. S megyek, micsoda boldogság. De inkább zavart érzek. Olyan furcsa minden. Minden másképp van, nem ismerek magamra. Jégnéző kér szódát, alig találok egy boltot. Aztán fél kettőkor ott vagyok, sehol senki. Pedig, hogy rohantam. Várok a recepción, kérdik kit keresek. „Valakit, itt kell találkoznunk. Fél órát várok. Bent étterem, esznek. Végre kijön a nő. Eszem én is. Oldalas,

resztelt máj. Aztán I elmegy szaunázni. Én is mehetnék, de nem akarok. Ezért helyettem is ő megy. Majd két órát várok. Hervasztó. Körbe-körbe mászkálok ezen a lepratelepen. Aztán pincenéző, majd borkostoló, majd vacsora: hurka-kolbász. Aztán jön a bál. I csinos, a nagy fenekével is. Olyan furcsa az egész: velem is lenne, meg nélkülem is. Ez derül ki, minden cselekedetéből. Zavarba is vagyok félek az ágytól. Még mindig nem sikerül megdugni. Ó pedig először milyen jó volt, de tényleg. De most, hogy kezdem megismerni Valami szörnyű dolog történik velem. A legnagyobb baj, hogy olyan nagyon nem tetszik. Jó, sok jó van benne, s ezt tudom is. De, külsőleg, hát nem. Pedig nő, voltunk már az ágyban: szép kerek mindene, kicsit kövér, de hurka sehol. Feszes, punci is jó, cici kicsi, de jó. Elmegy. Az arca? Hideg kék szemek, majdnem semmi szempilla, okés száj, semmi. Szép, hosszú, piszkosan őszülő, seszínű haj. Konty. Affektálós, fontoskodó beszéd. Lehetne boltosnő is. Mosónő. S van valami kurvás is benne, olyan közvetlen. Zavar is. Felmerül, nem az véletlen? Buta is, bár az nem. Műveletlen, az biztos. Sznob. Élvhajhász. Felületes. Millió helyen járt a világban, de minek? Olyan, mintha sehol sem lett volna. Mindenre éhes, mindenre vágyik, mindenhova, mindig. Fél is tőlem. Tart, ez helyesebb. Ez később kiderült. Más vagyok, hát persze, ezt mondta: eddig neki volt egy kis szigete, most odasodródott egy nagyobb. S most ő nem is tudja, mi lesz vele. Amúgy is Messze lakunk egymástól. Ilyeneket mond. De hát most mi van? Lehetne úgy is nézni, hogy jó nő. De ez csak valami ész érv? Mert azért van defektje is bőven. Pedig, ha a defektek oldaláról közelítjük meg a dolgokat, akkor az Jégnéző messze a többiek fölé magasodik. Mert

Olyan önfeledt, oké.

Olyan kiéhezett, oké.

Olyan kíváncsi, oké.

Annyira fiatalos, az is jó.

Jó – tényleg elég jó a teste, jó vele lenni, ágyban, mindenhol. Szeret is, én szeretném szeretni. Jobban, mint most. De néhány dolog mégiscsak beárnyékolja az egészet. Mert olyan műveletlen. Tanulatlan is. Egy titkárnő. Nos, lassan véget ér a bál. Táncolni iszonyú jó vele. Bolond, mint én. Hülyülünk, jól esik. Besimul, mint az állat. Kurva? Hülye a férfi, nem? Másnak is így szokott? Nem tudom, nem tudom, nem tudom. Aztán megindulunk az ágy felé. Kényelmetlen, koszos, hideg, fáradt és álmos vagyok, s nem is megy. Tánc közben pedig hányszor fölállt…Minden nőben van valami érzéketlenség. Valami, amire érzéketlen. Lehet még hamvasan az volt, csak biztos belelustult a férjjel való évtizedekbe. Vagy annyira igényesek, kényesek, különlegesek vagyunk mi férfiak, nevezetesen én magam? Mondom aludjunk. Szörnyű éjszaka. Reggeli. Menjünk innen, mondom. Majd minden módon sürgetem a dolgot. Érzi. Jó, menjünk. Lemegyünk a Balcsira. Nála az egy muszáj. Szép napsütés, mintha most is húzná az időt. Aztán lassan hazaérünk.

LASSÚ, DE VALÓDI ÚJJÁSZÜLETÉS

Pálinka. Főzés, ágy, s megint nem sikerül. Főzünk, eszem-iszom. . Aztán megint ágy. Végre elmegyek, de csak úgy kívül. Rohadjon meg. Félek attól a kis luktól? Olyan szűk lenne neki? Összeszorítja? Jajaja jaj. De jól érezzük magunkat. Valami kerekedik, de az utolsó pillanatban lelanyhul. Verseket olvasok neki, mire jó ez az egész? Állandóan smacizunk, rendes nő, még magához is nyúl, menet közben, ez kicsit izgat. Ja igen: ott a víkendházban fölállt. Rendesen. Erre kiderült, hogy menstruál. Aztán mikor már épp be akarom a lompost vágni, kiugrik alólam, hogy hoz egy törülközőt. Állandóan ilyeneket csinál. Itt is hozott egy lepedőt. A lehető legrosszabbkor. S beszél, mindenféle értelmetlen marhaságokat mond. Végül megesik a nagy eset. Elhallgat. De ez már elalvás előtt. Oldalról, valahogy mégiscsak besunyizom, s megy! Veszi a lapot, robbanásig dagasztja odabent! Fantasztikus. Jól keverünk. Így, ilyen hosszan, meg egyáltalán, öt éve nem volt a farkam egy punciban. Pina. Szerintem normális férfinek tényleg e körül forog a világ. S most bent van semmi tévedés, itt nyomulok benne. Finom, jajjjajjjajjjde finom. S nem úgy mint először, most a sziporkázó kígyó feje egyre emelkedik, már kint az űrben száguldunk, s kész, jön az ikerszupernóva robbanás, ondó be, s a tejút tel szórva izzó csillagokkal. Igen, belőttünk az igéző végtelenbe. Nem félre, nem marokba, nem lepedőre, nem csapba, nem vécébe, nem bokorba, nem konzervdobozba, nem újságpapírba, nem gatyába, be a punciba, ahova való! Gyönyörű. Muszáj ilyen obszcénnak lennem. Még napok múlva is ezt ordítoztam az autóba vezetés közben. Minden szempontból magamon kívül vagyok…újjászülettem, az ágyban legalább is.

Febr. 22. A jégnéző lakást keres pesten furcsán gyanús, de meg kéne adni neki a mozgásteret

Netán végre külön költözne a férjétől, akivel egy évek óta kölcsönös utálatban közösködnek a hetediken? Meg furcsa módon lett Internete, E-maillel, eddig az se volt. Sok minden gyanús ebben az egészben, de lehet csak képzelődőm. A munkahelye, a férje, a lakása, a gyerekei, olyan szaggatott az egész környezete, ehhez képest velem egy tündér, s meg kell adni neki a mozgásteret.

Egy meddő beszélgetés a Rékával

Napokig azon töprengtem, hogy mi lehet a Réka lányommal, amikor jó későn, péntek este hív. Alig esett le, hogy ki. Azt hittem, hogy az Elana valamelyik lánya. Aztán jó sokat dumáltunk. A szokásos nyekergés. Kiderült, hogy az anyja változatlanul zsarolja, hogy ha szóba áll velem, akkor ők nem segítik tovább. De hát az ő lakásukba lakik, támogatják anyagilag stb. Nekem meg ugye, nincs semmim. Ide jöhetne, de nem jön. Éjjel fél kettőig cikizett, kötözködött, akadékoskodott,

aztán mondtam, hogy na jó, menjünk aludni. Elképzelni sem tudom, hogy tudnék közelebb kerülni az unokámhoz. Szép is, okos is, meg minden. Nem tudom. Pedig mindketten szeretnénk. Bár abban a nevelésben, amiben felnőtt, őt is csak a pénz érdekli. Talán, ha nagyobb lesz? Nem lehet leállni

Aztán csütörtökön lementem a körzeti orvoshoz a Jillnek gyógyszerért, s feladtam neki Pestre.

S jön A Sandra. S ugye, mindezek fényében egyre erősödik bennem, hogy itt nem nagyon lehet leállni, kurvára dolgoznom kell. Sok az éhes száj, s egyáltalán nem jött el az én órám.

Az is eszembe jut, hogy a nők valójában nem is olyan jók.

Lehet ez is egyfajta férfiak generálta mítosz? Olykor önzők, buták, kegyetlenek, s nagyon materialisták tudnak lenni. De jégnéző az más. Talán az a legszembeszökőibb dolog vele, hogy olyan idealista. Szédületes miket ír nekem. Hogyan reagál más nőkre. Mikor azt mondta a Barka képére, hogy „akkor ő az én egyik riválisom?" Van ilyen? Minden nap fölhív, pusz, pusz. Hétvégén mennek hozzá az unokái, hozzám meg a Sandra lányom.

Febr. 27. A Pipi és a Jill szövetsége

Egyik este felhívtam A Jillt, s mondtam neki a Pipit, de az nem mondta neki, hogy beszéltünk. A Kisgenyó Testvériségben pancsikálók pont erről nem beszélnek, mi? Hogy „te, a pasi meg csajozáshoz kért eligazodást, na nem, csak úgy mondom…, készülj föl". Dehogy is nem… Pont ez az, mindig ez a kétkulacsosság… miközben olyan aljasul az utcára lökte a nőjét, még a környékről is kitiltotta. Beperelte, ó ó ó.

Febr. 28 dögrováson és őrületben,

Közben itt lázasan döglődöm. Iszonyú hideg van. Az Jégnéző ma jött volna, főzött nekem levest, meg sütött csirkét, de mondtam ne. Azzal ébredtem, hogy vissza kéne menni Amerikába. Mínusz tizenkét fok van odakint, hóval. Egész éjjel a pirkadatot vártam, hétkor mégis visszafekszem. Nyomorult alvások. Fáj mindenem, fáradt vagyok. Rohadt egy dolog ez. Valakit fel kéne hívnom, de nincs kit. Tegnap beszéltem a M.Zsuzsával, de elég nyomi volt. Nekik is elég sok bajuk van. S ez a legnagyobb bajom, nincs kivel beszélni. Azon kívül olyan sajátos a helyzetem, hogy nem is tudom senkinek elmagyarázni. Jó kérdéseket kéne feltenni, de azt sem tudok. Mit csináljak? Miből fogok élni? Jó lett volna ez a Tíkfás féle buli, olykor olykor. Aztán az is eszembe jutott, hogy mi lenne, ha a Jégnézővel mennék vissza. De hát ez nem olyan egyszerű. Semmim sincs kint. Hm. Kimehetnék egyedül, megint, elölről mindent, aztán ő jönne utánam, na, de. Vagy mégis itthon kéne maradni. Már annyit dolgoztam ezen. Ez a tél egy rohadt dolog. Jobban fel kell készülni rá. Elég jó ki lett cseszve velem. Szét lettem zilálva, ez a legjobb kifejezés. Jó lenne manónak lenni, ja-ja-ja. S itt van a Jégnéző. Egy nő, aki szeret. Sok bullshit, mert hogy valójában írnom kéne. Erre kéne menni. Bármi

áron. Csak hát olyan hirtelen ez az egész, még gondolkodni sem tudok rajta. Mindegy, valahogy majd csak megtalálom ezt a kis ösvényt. Most abbahagyom. Lefekszem.

S különben is, március 1. Van, gyönyörű nem?

S mondjuk azt, hogy innentől „új barázdát szánt az eke". Új életet kezdünk. Ha más nem, alanyi alapon. Az előbb elszíttam az utolsó cigim, és fuck. Tegnap este visszafaszoltam az élethez való jogom, (azt a „tizenkét pontost"), úgyhogy az is jó. Felvettem önkéntes segélykémet, ezt a „hadifogoly napi, tíz dekáját", sokáig elég lesz. Merthogy újra szabad vagyok. Nem tudom milyen iszapok vannak még, de elég volt. Annyi a lerakodásom, hogy alig kapok levegőt. Éppen csak sípolgattam itten.

„szabadság, szerelem", - nohát ezek a költők…

Elbaszott egy kupleráj van itt. E Honban. Valami félreértés. Ez itt valami súlyos félreértés. A mindent mindennel, s semmit semmivel, valahogy így látom. Valahogy nincs tisztázva mire is megy ki a játék. Emberek azt gondolják, most már mindenre van minden. Közben meg minimalizmus, mikró gazdálkodás, - s aztán mindenki néz, hogy semmi jó nem jön ki belőle. Szóval hol tartunk? Ja, igen! Nő és munka kell. Itt van ez a két nő, de valami azt súgja, hogy egyik sem az igazi.

A feleségem, a családom hirtelen elvesztésével keletkezett űrt semmiképp nem tudta betölteni. A valódi lelki társ hiányát sem.

Marc. 7. -10 a Réka keresése Fehérváron, (meg Pestre kell mennem dolgozni)

Reggel próbáltam embereket hívni, hátha valaki a horogra akad, akihez el lehetne menni…

Pipit. Szokásos szemétkedés. Visszahívott, aztán közölte, hogy most ő be fog szállni egy liftbe, s „persze, hogy nincs Dörgicsén". Kis tetű, továbbra is. Aztán beszéltem a M. Zsuzsával, bizik, meg minden. S aztán fölrémlett Fehérvár, kellemeset a hasznossal. Nincs is olyan nagyon messze Viszont semmilyen szám, cím nem működik, amim a lányomtól van. A régi úton mentünk, vittem a kutyákat is. Napsütés, de hideg. S megérkeztem ebbe a nyüzsgő városba. Butik, bazár, üzlet mindenütt. S rájöttem, hogy – szokás szerint – nem vagyok normális, mert ez nem fog menni. Új módi szerint a kapu zárva stb. Aztán fölfedeztem, hogy a régi nevek még mindig kint vannak. Majd jött egy magas, idősebb nő, s ez jó nyom lett. Fölhívott magához, kiderült, hogy még él a Ráérző anyja, de nem tud semmit. Nyugdíjas tanárnő, pokoli szegénységben, egyedül. Kérdezte mi van velem. Alig mondtam valamit, de csak nézett, hümmögött. Sajnáltam szegényt. Aztán azt mondta öreganyám, hogy a Ráérző meghalt…Elég meredek. Viszont előkerült a Edit, a Ráérző húga. Otthagytam neki a számom, kedves volt, megértő, s

utálja a nővérét. Annyira felkavart a hely nyomora, hogy már alig vártam, hogy megszabaduljak, s nem kértem el senki telefonszámát, s úgy jöttem haza, hogy tiszta hülye vagyok. Arra sem emlékeztem, hogy mondtam e arról valamit, hogy egyedül vagyok a házban. Ha találkozik a Rékával esetleg mondhatná neki, ha akar eljöhet. Itthon telefonon meséltem az Jégnézőnek, aki örült. Segített keresni az Interneten…Van ilyen? Aztán felhívott az Elena, hogy kéne neki segíteni. Ráharaptam, de nem kellek rögtön, majd jönnek, hoznak valamit, amit tárolnom kéne a padláson. Közben az Jégnéző lakást keres, meg furcsa módon lett Internete, E-maillel, ami eddig nem volt. Sok minden gyanús ebben az egészben, de lehet csak képzelődőm. A munkahelye, a férje, a lakása, a gyerekei stb. Viszont egy tündér, s meg kell adni neki a mozgásteret. Aztán csütörtökön lementem a gonosz háziorvoshoz a Jillnek gyógyszerért, s feladtam a recepteket. S jön A Sandra. S ugye, mindezek fényében egyre erősödik bennem, hogy itt nem nagyon lehet leállni, kurvára dolgoznom kell. Sok az éhes száj, s egyáltalán nem jött el az én órám. Jó nagyokat kínlódok itt magamban, még ezzel a Habostrorta c. Baromságon is gondolkodom, csak azt nem tudom, minek. Főleg a kíváncsiság, meg a hiúságom…Napokig azon töprengtem, hogy mi lehet a lányommal, amikor jó későn, péntek este hív. Alig derül ki, hogy ki. Azt hittem, hogy az Elena valamelyik lánya. Az Edittől kapta a számot, ezek szerint mégis csak megadtam. Aztán jó sokat dumáltunk. A szokásos nyekergés. Kiderült, hogy az anyja zsarolja, hogy ha szóba áll velem, akkor ők nem segítik tovább. Az a nő egy idióta. De hát az ő lakásukba lakik, támogatják anyagilag stb. Nekem meg ugye, nincs semmim. Fél kettőig ment a huzavona, aztán mondtam, hogy menjünk aludni. Kötözködik, cikizik, akadékoskodik, minden összekeverve mindennel, de elmenni nem akar. Kilenc éves az unokám. Szép is, okos is, meg minden. Nem tudom. Még ha az egész világ idióta is, nekem kell tudni, mi az ábra. S azt fogom csinálni, amit csinálnom kell. I'll do, what I have to do. Végül is, - szokás szerint, - én látok itt valami jó irányt. Változik a felállás, de azért olyan rossz se vagyok, meg egyedül sem. Francba is. Viszont úgy tűnik, hogy a sok nő, meg gyenge ember helyett, változatlanul nekem kell dolgoznom.

2006. március 11. Közben, a Jégnéző levele

„egy szavad se lehet, egy hárem vesz körül, a téged szerető nőkből, s egész du. Sütött a nap! Én most a távolból átölellek, magamhoz húzlak, megsimogatlak, cupp, cupp."

Hát van ilyen? Ezek csak szavak? Ilyen nincs. Túl szép – gondolta Jack.

Márc. 12. Előbb mit, nőt vagy munkát?

Jack menni készül, Igen, de valami ide vissza, a hazájába húzza a hirtelen valósággá változott helyzetében, egyszer csak groteszkül szabadnak találta magát, s az a furcsa gondolat motoszkált a fejében, hogy mit keressen előbb, nőt vagy munkát?

-/-

Úgyhogy mégiscsak felkereste azt az ismerekedési oldalt, alapvető viszolygását visszafojtva regisztrált, s csak úgy találomra írt egy pár ott található nőnek. Semmit nem tudva az ilyen helyeken használatos szokásokról, nyíltan és őszintén.

Márc. 15. Egy házassági évforduló, meg egy új nő; első levél Imolának

Egyik nap aztán arra ébredt, hogy március 15.-e van, a Jillel való házasságkötésének 21-ik évfordulója. Muszáj volt fölmennie a netre. Aztán a történet furcsa fordulatot vett.

Mert mindjárt talált valakit, egy helyes kis nőt. Akiről kiderül, három gyereke van. Ez óvatosságra inti, de az első látásra tetszik. Fiatalos, kedvesen s ártatlanul mosolyog. Kelletlenül, de nekiállt levelet írni: a nő Imolának tituláltatta magát, de miután rögtön nem válaszolt, szinte teljesen megfeledkezett róla.

Az Elena visszajötte után

LOVEAKENING

SZERELEMÉBREDÉS

A MÁSODIK, VÉGSŐ ÉBREDÉS –

AZ ÁLOM (1999-2006) UTÁN!

2006, MÁRC. 23. REGGEL,

„The best way to make your dreams come true is to wake up"

„Álmaid megvalósulásához a legjobb felébredni"
Paul Valery

A BUDDHÁTÓL MEGKÉRDEZTÉK, HOGY AKKOR Ő MOST KICSODA, VAGY MICSODA - ÉN EGY FELÉBREDT VAGYOK, EZT VÁLASZOLTA.

Megvilágosodottnak is mondják…

(S

mint azokban a bizonyos megoldhatatlan rémálmokban, amikor kétségbeesetten az ébrenlétbe evickélünk, ez történik most Jackkel. Hosszú, kimerítő (1999-2005) álmából ébred, s

Képtelen volt tovább az ágyban maradni. úgy érzi, hogy az álom által megtisztult, a lelkiismerete szabad, netán neki is joga van egy új élethez. A hely s az alkalom felkavarta emlékek is lassan ülepednek. Nem is akart már a mába felvezető utolsó két éven gondolkodni, úgy érezte, hogy mindez az álmában is újra

végig élt millió részlet, legalább is számára – már bőven elég, hogy tiszta lelkiismerettel tovább lépjen. A kérdésre, hogy „na, jó, akkor most ki a hibás, a következő választ tudja adni: mindenki, azaz senki, az élet. Az meg nem tud lenni. De miután soha nem igazán, keresett más nőt, a gyakorlati megoldást tekintve semmi nem jut eszébe, de

DE, HOSSZÚ, HOSSZÚ IDŐ MÚLTÁN ÚGY ÉREZTE, HOGY ISMÉT SZABAD. MEHET, ÉS CSINÁLHAT, AMIT AKAR.

No de merre?

Nem is akart már a mába felvezető utolsó két éven gondolkodni, úgy érezte, hogy mindez az álmában is újra végig élt millió részlet, legalább is számára – már bőven elég, hogy tiszta lelkiismerettel tovább lépjen.

Éberen az ébredő metropolisban

A hatalmas lakóház Duna felöli oldaláról még csak egy tompa, s szolidabb morajban ébredezett a metropolis.

„Az ébredő nap vöröses nyilai vibráltak a szemközti falon, s ablakokon, még sehol egy lélek. Ez jó, gondolta Jack, mert majd senki és semmi sem zavarja őket. A párkányokra tett szobanövények vízcseppjeiről, mint az emlékezés prizmáiban, apró napok vibráltak, s akár a múltat megvilágító csillagszórók lövöldöztek hunyorgó szemükbe.

- A hajnal olyan, mint a Tavasz,

„mindenható úrnője nap és évszakoknak.” - mondta Jack a felbukkanó Elenának.

- Ez szép volt Sityukám, te javíthatatlan vagy. Itt vagyok, hallgatlak, biccentett fejével a nő, s várakozón a férfira szegezte tekintetét. Ezután Jack elmesélte, hogy előző házasságából is van egy Elena legidősebb gyermekével egykorú lánya, s attól egy tizenéves fiú unokája is, s kiderült, az egész családnak igencsak szüksége van rá, sok-sok pénz kellene, s mit szól ahhoz, hogy visszamenjen dolgozni Amerikába.

Már megint? Természetesen ellenzem.

- S mi az érved?

- Azzal az erőfeszítéssel és áldozattal, itthon is lehet pénzt keresni.

- Hát annyit nem, mint kint Mennyi az az annyi? Minimum a duplája. Mint egy menő ügyvéd, orvos, mint te, ha megy a bicikli.

- A pénz nem minden.

- Ez igaz, de tütülve se szeretnék Merci emblémás, herendi bilit vezetni. Pontosabban, tudod nagyon jól, nekem egy árnyas fa odva is elég lenne, de idáig el

kell jutni. Ha cserébe, hogy soha többé nem léphetem át a kertkapum, nem kéne dolgoznom, azt mondanám deal! „igaz utazóból részeg hajó" lettem, szóval nem rólam van szó. Így tehát Jacket nem győzte meg az érvelés, s gondolta mielőtt eldöntené, megkérdez még pár embert, barátnőjét, lányait, s persze a nagyfiát.

Jack nem tudta hova lyukad ki, de először nekivágott ennek a pesti labirintusnak.

A liftben

Amint az ósdi, koporsószerű lift ereszkedett vele lefele, nem először, megint úgy érezte, mintha önnön múltjának kútjába szállna alá. S minden emelet egy egy fontos esemény volt a múltból. Sok, sok minden történt, volt, amit értett, volt, amit nem, s mindig úgy gondolt rájuk, mint élete felületesen megélt részeire, amit majd újra fel kell valahogy öklendezni, s a végén valahogy rendet hagyni. A térre leérve Jacknek az a felkavaró élménye támadt, hogy valójában mit is keres ő itt, újra Magyarországon? Ez volt az a pont, amikor legmesszebbre keveredett amerikai álmától, amelyről eddig azt gondolta, hogy márpedig ő ezt végig csinálja, ha törik, ha szakad. Ugyanakkor, ami most a látszólag össze nem illő valóságelemekből itt megmaradt, most mégis felkavarta, valami idő és testen kívüliség csavarodott pillanata, „amikor meglátja az ember, mi van a villája hegyén. „a meztelen ebéd"

Batthyányi tér

Amint kiért a már nyüzsgő Batthyányi térre, figyelmét a munkába sietők s az éjszakától gémberedett homeleszek látványa ragadta meg, a mindenhonnan

Ideverődött, árcédulájukat és szavatosságukat vesztett lények, a citizens of Nowhereland. S most itt ebben az ő flipp-flopp világában emberek jöttek, s most sem tudta nem észrevenni a megszámlálhatatlan apró magyar különbséget, a tétovaságot, a kialakulatlan erőviszonyokat, ahogy más és más város, ez is a problémáival igyekszik megküzdeni. „Don't pass me by", hogy is volt annak a kanadai énekesnek a száma? Nem nem, ne félj bátyám, motyogta a véres szemű lénynek, s pár érmét dobott rongy fekhelyére. Az első utcán elsétált a Duna parti támfalhoz, nézte a hajóséletéből oly jól ismert sodrást, s megborzongott. Bassza meg, olyan boldog sose voltam, ahogy ott, abban az uszályon kifeszített függőágyban, könyvemmel ringatóztam, - ömlött szét fejében a mondat, miközben tárcsázni próbálta Sandra lányát. Szeme, mint a panoráma kamera végigsöpört a téren, szemben a vészesen előtörő Fő utca a villamossínpárok, a hév és metró állomás mintha ezek az emberek egyenesen az Országház, a rakpartok, a hömpölygő folyó alól bukkannának a felszínre, s keverednének a téren elszórt otthontalanokkal. Miben is áll a különbség, az emberi jelenlét mely részecskéit nézi semmibe, vagy tulajdonítja ki a társadalom. Jacknek úgy tűnt, mintha itt ez humánusabb, törődősebb lenne. Ugyanakkor a kinti világ még közönyében is levegősebb emlékeket ébresztene. Mit csináljak, menjek?

„menni, maradni jobb? Maradj, ha tudsz te tűrni,

Menj, ha kell"

- megint ez az ősi dilemma. Megszámlálhatatlan érvet tudott felsorolni úgy a menés, mint a maradás mellett, s tudta, az egyedüli helyes, amikor valaki önmagában találja meg a választ.

TANÁCSKÉRÉSI KÍSÉRLETEK

Jack bizonytalanul ismét tárcsázta kisebbik, épp egy állásinterjúra készülő lányát.

Kislányom, csak meg akartam kérdezni mit szólnál ahhoz, hogy visszamennék Amerikába?

Basszus, pont most? jött az oly sok alkalomra használt fordulat.

Beszélj a Borisszal.

Na de,

De igen, ez neki való kérdés.

Borisz először fel volt háborodva.

Ha lehetne, én ebben nem szeretnék részt venni, mondta.

Megértem, de hidd el az egész nem lesz több mint fél óra.

Nem tudom apa, de hidd el nekem is sok dolgom van, s francba is mostanában már biciklizni sincs időm.

Na, kérlek, nekem most szükségem lenne egy férfi nézőpontjára.

Na, jó, mondjad mikor.

Valamikor ebéd után.

Na, jó, akkor, kettőkor, de légy szíves ne késs el.

Oké, ott leszek.

Találkozás Vencellel

Akkor még van időm beszélni a Vencellel, gondolta Jack.

Találtam egy egyszerű, de kedves nőt, akivel úgy néz, ki jól ki tudunk jönni. Ezért érdemes itthon maradni? – kérdem tőle.

Te amerikai állampolgár vagy, nem?

Persze, már réges-rég.

Akkor oda bármikor vissza tudsz menni, nem?

De.

S itthon akartál maradni, csak egy nő kellett.

Így van.

Akkor próbáld meg öregem.

Na, ez jó volt, köszönöm.

Persze felelősséget nem vállalok, nevette el magát barátja.

Na, na na, persze, nem is arra gondoltam.

Jack bizakodva vágott át a régi kommunista pártszékház előtti téren, hogy találkozzon húszas évei közepén járó fiával.

Beszélgetés Borisszal

Eszébe jutott, hogy hányszor adott ő tanácsot nőügyekben, hogy mindig nyíltan és őszintén tudtak beszélni ilyenekről, s hogy ő mindig bátorította, bíztatta, természetesen mindig az fiú oldalán állva. Meg hogy hány nője is volt már ennek a legénynek. Mindenféle nők, fiatalok persze, de idősebb is. Balhék is voltak, alkalmazkodás is. Jack reménykedett, hogy némi kis megértést fog kapni, hiszen „ez a gyerek", már felnőtt ember. A találkozást később Jack naplójában így örökítette meg.

Borisz pontosan érkezett, kerestünk egy padot a Duna parton. S elkezdte a régi elvont, pszichologizáló dumáját. Végül is vette az erőfeszítést, s próbálta beleélni magát a helyembe, ami nem lehet könnyű, én magamnak is problémám van. De gondoltam, ahhoz kéne tudni miről is van szó, hogy össze lehessen rakni. S hirtelen úgy döntöttem, hogy felnőtt már az én kis manócskám, s elmeséltem az Jégnézőt, hogy nekem mi a bajom, meg hogy milyen rendes, miben segítene, de itt átfogó megoldásra lenne szükség, amihez pénz kell. Az meg Amerikában van. Elindultunk a kocsihoz visszafelé. S mindig jobban nekem támadt, fenyegetett. Panaszkodott, hogy ja, szedjem össze magam, mert most őneki – fasz kivan - hirtelen családja lett, akiért majd meg kell szakadni, úgyhogy még biciklizni sem lesz majd ideje! Próbáltam mondani, hogy ne aggódjon én is fogok segíteni. Miközben azt gondoltam, azt nekem is kéne, de nincs is bicikli. S amúgy is hol, egy Boing tetején az Atlanti óceán fölött, mindig félúton? Mondtam mindenkinek szeretnék segíteni, de ismeri a nézeteim, Keresztapa nem akarok lenni. Erre azt válaszolta, hogy ő nem bízik meg bennem. Kérdeztem, mivel szolgáltam én rá erre a nagy bizalmatlanságra? Hiszen már majdnem kész a rólam mintázott Rendes Ember Szobra, nem? De most még jobban támadott. Valamit magyarázva egy kicsit közelebb léptem hozzá, mire visszahőkölt, mintha bántani, megütni akarnám. Természetesen eszembe se jutott ilyesmi. Mondtam is, mire azt válaszolta, hogy nem szereti, ha ilyen nagy lépésekkel közeledek felé. Aztán valami olyasmit kezdett, hogy az utóbbi időben nem nagyon gondoskodok róluk. Erre azt válaszoltam, hogy tulajdonképen három hete csak, hogy nem dolgozom. Előtte már arról is előadást tartott, hogy jobban kéne alkalmazkodnom, itthon ez más, elvárják, meg minden. Aztán arról tartott beszédet, hogy van itt pénz, emberek aggódva ülnek a millióikon, s egy rendes emberre várnak. Úgy hangzott, mintha ismerne is ilyent. Mondom, hozzon engem is összeegyel. Erre azt válaszolta, hogy ő személyesen nem ismer ilyent, majd fog, de nekem végképp nem tud segíteni, mert más dolga van. Egy ponton aztán visszaszóltam, hogy tudomásom szerint ő sem erőltette meg magát, az utóbbi években. Azt már említeni sem bátorkodtam, hányszor kellett tisztába rakni, alá nyúlni, harmincvalahány éves hülyegyerek. – szerintem senki sem tökéletes, nyögtem ki halkan. Erre vicsorogni kezdett, s ez volt az a pont, amikor megelégeltem. Ja, igen, még azt is mondta, hogy látja ő, most meg a nővére a Réka miatt akarok visszamenni A-ba. Ő tudja, most meg átnyergeltem a féltestvéréhez, ez volt a tekintetében. Meg azt is látja, hogy nekem komoly problémáim vannak a nőkkel, ami szerinte az anyámmal való lezáratlan dolgomból ered. Próbáltan tiltakozni, hogy már réges-rég leszakadtam a mamámról, itt semmi gubanc nincsen. Mondtam, hogy jobb, ha itt most befejezzük ezt a beszélgetést.

Hátat fordítottam, s otthagytam.

Találkozó a jégnézővel

Jack szomorúan visszaballagott a Batthiányi térre, ahol a kíváncsi Jégnéző várta, aki gyorsan beszaladt a csarnokba, mert vett két rántott húst a munkahelyéről hozotthoz, ott nem volt hozzá zsömle. Hozott üdítőt, alkoholmentes sört is. Mondta, menjünk föl a várba. Elindultunk, de ehhez nem volt nagy kedvem. Mondtam menjünk el Budafok-Hárosra. Vezetés közben Jack maga elé meredt, s hosszasan nem szólt semmit.

- Mondjál már valamit, szólalt meg óvatosan a Jégnéző.

- Semmi. Maradok, azt hiszem. Még nem tudom. Gondolkodom rajta.

- Szerintem is maradj, te is megérdemelnéd, hogy végre nyugtod legyen, - simogatta meg Jégnéző Jack arcát. Aztán a hárosi Duna ágnál kötöttünk ki. Ettünk, csókolóztunk, aztán az M 0-ás hidjára sétáltunk meg vissza. Mondtam nem megyek sehova, maradok lent Kötcsén, s majd ott keresek munkát. Ha akar vehet lakást, aztán majd, én fölújítom a vén leprát, s ott találkozhatnánk. Mondta, oké, néz ilyeneket. Aztán elmentünk Érdligetre, a régi cukrászdába. Megjegyezte, hogy minek vettem két-két süteményt. Egy is elég lett volna. De egy szempillantás alatt felfalta mind a kettőt. Aztán hazavittem, majd elindultam mifelénk. Viszonylag korán értem haza, hulla fáradtan. Minden tűz kialudt. Már nem akartam fölhívni, de írt smst. Aranyos, tényleg szeretni való. Aztán elkezdtem begyújtani, főzni, s írtam egy smst az Elenának, még is maradok. „présben higgadó megértés és más bölcseletek okán még sem kellene világgá menni, maradok itt lent, majd vidám úttörőként élek és dolgozom". Mindjárt vissza is hívott. Örült, s a népies nagyanyját idézte: „ha füvet adott a Jóisten, akkor majd csak kerítünk egy tehénkét is hozzá". Ez jó volt, - mondtam is neki. Vicces mikor a nagymenő ügyvédnő, meg a világottjárt szaki ilyen gyerekkádakba teszi öreg seggét, s kis sárga, műanyag kacsákkal pancsol. Utoljára még Borisz közénk áll, aztán kiderül, hogy a Jill Elenánál próbálkozik. Sürgősen adjuk el a házat, ezt nyüstöli az én barátomnak, aki ugye egy ügyvéd. A következő néhány percben erre derül fény, amikor Próbálok valami kaját összeütni, s megint hív az Elena. Hogy A Jill kereste, akar vele beszélni a házeladásról. Nemsokára visszahívtam, elmagyarázva kicsit a dolgot, főleg a házat, hogy az az én életem, s nem eladható. Még véletlenül se ugorjon be semmi baromságnak. S különben is, a dolog meghatározatlan időre elnapolva. Aztán ettem paprikás krumplit, majd megint lekapcsoltam agyilag, aludtam egyet. Elegem volt. De arra riadtam, hogy mégiscsak kéne beszélni a Jillel. A vonalas telefont nem vették föl. Hívtam a mobilján. Kérdeztem: miért beszélt a Borisz olyan rondán velem? Ezt vele kéne megbeszélnem. Megint megkérdeztem. Jó hangosan beszélt, s hallottam a háttérben ott van a Borisz, s üvöltözik. S egyfolytában agitálja az anyját. Azt mondja A Jill, hogy lehet az a baj, hogy hülyegyereknek tartom a fiunkat, - amit ő természetesen hallott. Nem emlékszem, hogy bármi ilyesmit is mondtam volna, ellenkezőleg. Próbáltam, mint férfi a férfi tanácsot kérni tőle, éppen, hogy felnőttnek néztem. Aztán azt mondja a Jill, hogy jó sok változás volt mostanában…Mondom semmi olyan, ami ne a család érdekét nézte volna. Arra kértem, adjon egy kis türelmet. Akartam mondani, hogy bajban vagyok, gyötrődök mit csináljak, mindenkinek kedvező megoldást szeretnék, ebben lenne jó, ha valaki segítene, de erre nem kerül sor. Erre a Borisz kikapta az anyja kezéből a telefont, s elkezdett velem ordítani. Hogy miért hívom én az anyját?! Mondtam, mert akartam vele beszélni. Közölte, hogy ne tegyem. Erre mondtam, hogy ezt nem tilthatja meg, a feleségem, ő meg a gyerekünk. Még volt néhány rémes mondat, aztán kikapcsolta a telefont. Az Elenát nem említettem. Hogy miért hívta, miben sántikál. Mind e közben az Elena nem tud az Jégnézőről! Hm. Egy kupleráj ez az egész. Aztán kicsit letaglózva, leültem, s végre leültem, s leírtam ezeket. Délután küldtem az Jégnézőnek képeket, meg azt írtam neki, hogy ő már a hátralevő életemre annak részese lesz. S szeretem. Na, ilyenek. Az ember valami kis komfortkába menekül, mikor már minden elszállni készül! Ciki, nagyon ciki. A Sandráról semmi hír. Szokás szerint az ilyenekből

kimarad. Mindnyájan kíméljük szegényt. Azért legyen már a családban egy kivételezett. A Jill betegsége, ide visz le bennünket, s ez az, amitől féltem. Ez a lassú erjedés előbb utóbb majd minket is átitat s mint a hínár a vadászkutyát, lehúz mindent.

Jack ismeretlen hazai vizeken.

A Jillel való, több évtizedes együttélése folyamán szinte semmilyen ismerete nem volt más emberek viszontagságairól, s különösen nem a társkeresés rejtelmeiről. De most mindenből majd bőséges ízelítőt kap, s hatalmas élményanyaghoz jut. S talál is valakit…Szerencséje is volt, hiszen nem csak látszatra, hanem majd minden lényeges dologban nagyon összeillenek. S mint ahogy a naplója is mutatja, ez mindjárt az elején elkezdődött, ahogy ezt később valaki ügyesen szavakba foglalta:" ez lett az.

Bekapcsoltam a számítógépet, s legnagyobb meglepetésére, már napok óta itt várt az Imola levele, meg M nevű nőé, aki szintén szépeket írt. Elkezdett M-nek, a másodiknak válaszolni, de abbahagyta, mert elég zavaros lett. Valahogy túl nagyra kizoomolt, aztán összeesett, s kis tölcsérként elsodródott egy Karib-tengeren. Ágyba zuhant, s néhány órát pálmafák közé kifeszített függőágyban aludt. Lentről olaj és kátrányszag szivárgott, s halkan a néha megkonduló vasuszálya körül locsogott a Duna. Felébredvén riadtan nézett körül, de nem, dinnyehéj nem volt. Víz se, kiapadt, kikapcsolták, vagy baj volt a rendszerrel…

S hát persze! Valamikor márc. 15.-e körül írt először ennek az Imola nevűnek, s úgy tűnik, 23-a körül mit sem sejtve, csak most olvassa el. Most is csak azért emlékezett ki is lehetett, mert írásakor eszébe jutott, hogy annak az emlékezetes régi évfordulónak a napján, harminc egy évvel azelőtt kötöttek Jillel házasságot. Márc. Tizenötödike! - Hm. Melyik magyar ne tudná, mi volt **Jack** mindig úgy emlékezett erre, hogy márpedig ő elszerelmesedett egy háromgyerekes, asszonykával, s amit különösen elbűvölőnek talált, az az odavezető út volt, s ahogy az egész elkezdődött.:

S igen, most már rémlett neki, Imola volt a nő neve. De még mielőtt nekifogott volna az olvasásnak, megkereste, néhány hete mit is írt neki. Ezt találta:

LEVÉL, AZ AKKOR MÉG ISMERETLEN IMOLÁNAK

„Először is nagyon tetszik a kép: a csukott szem is, meg a többi is. A jellemzésed is. Ugyanakkor ez nem egy könnyű dolog, mert még így sem tudunk túl sokat egymásról, s az ember bajban van, mit is írjon. Szerintem az élet egy kupleráj (azaz abszurd), amire egyetlen reális alternatíva van, a hülyeség. Jó pofát vágni, vidámnak lenni, mindennek örülni, aminek csak lehet. Régi és új dolgoknak is. Mert, hogy mindenki baromian igyekszik, s még sem áll minden tökéletesre összse. Én mindig egy maximalista voltam, mert azt gondoltam, hogy fontos a közvetlen környezet, a millió, hogy mindaz körül vegyen, ami nekem fontos. Keleti is nyugati is. Egyetlen ponton tehetetlen az ember, amit nem igazán tud befolyásolni, hogy megtalálja az igazi társát. A "soul mate"-jét. Kolléga, bajtárs, munkatárs, szomszéd, mindenféle véletlen ember az van bőven. Az egzisztenciával, tárgyakkal is valahogy boldogulunk, de akivel az értékeit, a benső világát is meg

tudja osztani, - hát, ez nehéz. Pedig, nekem mindig mintha valahogy erről szólt volna a történet.

Van három gyerekem, akik már nagyok, nincsenek itt, s jó fejek. Egyedül élek egy nagy házban, ami nem egy kastély, de kényelmes, jól felszerelt, s gyönyörű helyen van. S ugyan még dolgoznom kell a nyugdíjig, mert nem sikerült "annyira" meggazdagodni, de ez kevéssé érdekel, mert ez a könnyebbik rész. Néha vágyom a városba, (pesti születésű vagyok), de miután húsz évig külföldön éltem, kicsit úgy vagyok, mint a "Részeg hajó". Mit mondjak? Persze még sok minden van, de most ennyi elég. Ha érdekel írj magadról: az e-mail címem…"

2006. MÁRCIUS 23 REGGEL

S AZ ÁLOM VÉGE.

„The best way to make your dreams come true is to wake up"
(„az álmok elérésének legjobb módja, a felébredés)"

„A SZÉP EMLÉKEK ELVESZETT ÉKSZEREK."

Paul Valery

-/-

VÉGE A JJ BALLADÁJA I-II. KÖNYVNEK!

.....

KÖVETKEZIK A II. KÖTET, A LOWEKENING

(2006 Az igazi táskereső kalandozások, és „vérzések" kezdete)

IMOLA. ÚJ CSALÁD, EGY SOHA NEM TAPASZTALT SZERELEM

Tartalom

A SZERZŐ ELŐHANGJA. 5

ELŐSZÓ **7**

NÉHÁNY SZÓ A SOROZAT KÖTETEIRŐL ÉS RÓLAM 7

Bemutatkozás *7*

MEA CULPA 7

Magyarázat a stílus kavalkádra, vagy csalamádéra *7*

NÉHÁNY SZÓ A KÖNYV RÉSZEIRŐL 8

MAGYARÁZAT A FŐCÍMHEZ 8

Témák: *9*

Kulcsszavak *9*

KÖTETEK: 9

ÁLTALÁNOS ELŐSZÓ, ... **13**

KOR, HELY, ÉS ÉLETRAJZ 13

SZÉGYEN VAN, KÖLCSÖN NINCS 29

ELALVÁS S AZ ÁLOM – EGY VISSZAEMLÉKEZÉS 1999-2006 MÁRC. 23. 33

AZ ÁLOM **35**

JACK A HURRIKÁN VADÁSZ **37**

PÁR SZÓ A HURRIKÁNOKRÓL 38

JACK ÚJRA AMERIKÁBA KÖLTÖZIK 38

Hurrikán Hugo *38*

Hurrikán Andrew *39*

1999. AZ ÚJRAKEZDÉS, ... **41**

MÁRC. 10. „A MÚLTON ÁT AMERIKÁBA," – EZ AZ ÚT, VALAHOGY ÍGY MARADT MEG JACK KÉPZELETÉBEN 42

Matróz a jeges vízben *49*

Az újrakezdés: Wilmington, Wrightsville Beach, meg az ELŐZMÉNYEK, először bezárva egy" börtönszigeten" *54*

Leo *61*

Miller Co. *69*

Roger *72*

Jack LEVELEI, HÍRADÁSOK a családnak, ... *73*

TŰZIJÁTÉK WILMINGTONBAN..... 89

JILL ÚJRA AMERIKÁBAN 103

99 DEC. 16. ELŐSZÖR EGYÜTT HAZA, AHOL AZTÁN ÓRIÁSI KUPI FOGAD OTTHON,111

Megoldás az otthoni helyzetre, hogy a mama és a Hugi segíthetne..... 111
JILL MÁSODSZOR KINT, A RENDŐRÖK..... 113

A LANEY 116

Jack örült mindennek, mégis, régi szokása SZERINT VALAHOGY elmélázott az utóbbi hónapok eseményein, azon, mi is történik velük..... 121
2000 Caroline és Erik..... 137
A XXI. SZÁZAD! 151

2001 JAN. 6. IRÁNYVÁLTÁS, LIMITED LEHETŐSÉGEKKEL, JÓ KOMFORT A JILLNEK, OTTHON MARAD 152

2001 EGYEDÜL MEGYEK KI, JAN. 17 LÁTTAM MONTREÁL FÖLÖTT AZ EGET, CSAK EGY NAPPAL A METEORIT ELŐTT 153

2001Május 25 Jill újra kint, -augusztus 2 –ig. együtt 183
2001. július..... 203
2001. Aug. 27..... 209
2001. A rák 2004. Szeptember 3. 212
2001.Szept. 11. - s akkor megtámadták Amerikát. 219
/Emily Dickensen/ 269
1022 szomorú levélváltások 273
az én nagy álmom volt, ... 284
JILL REMÉNYKEDŐ LEVELE A FOLYTATÁSRÓL OKTÓBER 29.....302

.HÚ, Úgy érzem magam, mint akin keresztülment egy..... 302
Pénz, amit most költöttünk, dollárban 341
2001. December 18 megyek haza Magyarországra A Jillnek mindenféle baja van, egy gyenge nőt vettem el?..... 341
30-31 VÉGE ENNEK A NYOMORULT 2001-ÉS ÉVNEK 345

2002. Merre tovább? 2002 január 1. Jack érzelmi bizonytalanságban, valahogy kifújt ez az egész..... 346
2002.....349

2002 02. 22. - Művészet- és- Én (top-rengések) F. Gyula levele, mi van a Jillel? - kérdi otthagyja a családot, ... 381
Az operáció után Úgy néz ki, én leszek, Igy..... 383
022 ?társam, nőm, mindenem, ljil közvetlen az operáció után 384
Jack! A gyula válasz levele..... 387
0309 jobb LENNE, ha drámai hős lennék? Titokban meghülyülni, ljil 390

0309 könyvek közt - tao fizika, Leo bátyó, meg a Woody esete, ljb *390*
0310 nos ez az amit senkinek…Még magamnak is alig merek most bevallani. *393*
Pipi és a haverok *393*
0310 a Zsuzsa levele Sajnálom jó lett volna élőben beszélni , de ezt most elszalasztottuk , ... *394*
0310 ön műtét tükörből, lzs *395*
0310 minden jó, lesz munka, meg te is jössz, Ed bemutatás, ljil *397*
Ed, az ügynök *398*
2002.03.21 Munkanapló: *398*
0311 az ÉN *398*
0312 az ivócimboráid tűnjenek EL! lj *400*
0312 EMYLIVEL, KINT vagy bent, lzs *402*
0313jobb vagy bal, lzs *404*
0316 valakik elárulnak itt engem, ljil *405*
0315 ljil zölddel a fánk *406*
Ha két évet tudnék keményen kapálni, az talán elég. *406*
A Borisz kérdés nem fog megszűnni. NEKEM NEM. Vagy kijön, vagy balhé lesz. lj *406*
0308 még egy pár évig ütjük verjük, lgy *408*
GORBI MEG A PING PONG 409
03.01 mi meg a Tereza, ls, B, JILL *410*
0315 szomorú, hogy az embernek van apja, lbjil *414*
0319.2 vigyázz a fészkünkre, a többit én megcsinálom, lji *414*
0322 egy nap, második *415*
MÁSNAP 417
0328 az észre inkább, ljil *417*
04. 12, 2002 John ajánló levele *418*
2002 05 .01tiramisu és társai *418*
0502 valaki kíváncsi itt MÉG? *420*
0515 zsidó kérdés, 1, F. Gyulának *422*
0516 szemétládák mindenütt, ljb *423*
0516 az ön sötét oldala, asszonyom, lzsj *424*
0516 csak még kibírjam épp ésszel, lji *425*
0517 sok kis szereplő, meg a nagy széles lovak, sokadik rémkép, lj *425*
0517 mint egy afgán gyógyszertári kuka, ljil *426*
0519 a joystickről, ls, b, Jill *426*
0519 komputer javítás, lb,jil *429*
0519 Roth dakszlik, és a többiek, ljil *430*
A wholy magamagába, ljil *431*
Vers, teraszok az életben, ljil *432*
0520 ügyintézési tanácsadó, ljil *433*
02 milyen korban élünk má meg, ljil *434*

Nem kell öt kastély. Nem kell egy sem, száz szobával. Nem kell se száz cipő, se száz ruha. *435*
0520 Több mint boldogság, ljil *435*
0521 elég intenzitással, ljil *437*
0523 kicsit sok ez a kis szarság, lj *438*
0524 delicatassen álmodozások, lb *438*
ez jó 0525 negyedik olvasat, well, anya el fog jönni, de csak rövid időre, lb *440*
0525 amúgy meg emígy, lb *443*
0525 mához egy hétre már nem leszek itt, ljil,b *444*
0526a jóság lehetséges motivációja, LJIL, B *444*
0526 a provanszi utakat is biztos belepte, ljil *446*
0526 még nincs vége, ljil *447*
0526 A Sandra levele csak 1 kérés *449*
teljesen tiszta lelkiismerettel, mint tiszta szívű antifasiszta emelem itt fel a szavam, aktivizálódok, bipp-bipp.... 0831 "könnyű a művészeknek" *450*
0527 ahányan annyifele? avagy az agrártárca ezen területe, ls,b,Jill *451*
0527a budafoki F. Gyula SPANYOLBAN? ljil *453*
0528 még három és fél nap hazaindulásig, lj *454*
0529 üvegeszközök, ljil *454*
2002 0530 én hiszek benned, lj *455*
0609 megérkezem Ferihegyre aztán meg az Élet és építkezés otthon *457*
0612 szerda tíz nap már otthon *458*
0613 csütörtök otthoni munkaőrület *458*
2002. június. Kiderül, hogy az itthoni egészségügyi állapotok között Jill gyógyítására és kezelésére nincs mód. *459*
Nos, itt van megint egy év. Sötét erdő? Meglátjuk. Ötvenkettedik évem. *462*
Végül is, az, hogy egyedül voltam, egy nagyon kényelmes dolog. *463*
Próbálkozás a fiammal kell egy ellenbirodalom, levél Borisznak *464*
Felhívott a F Gyula. Hogy írjak neki, meg minden. Érdekes. *465*
0222 bizonytalanság pánikrohamokkal *470*
0619-22 s akkor majdnem eltörtem a kezem… *472*
0623-29 sok kép közül győz a gravitáció, ... *473*
A Jill nincs jól, s már igencsak menne. *473*
0630az utolsó hétvége. Aztán együtt megyünk vissza Amerikába. *473*
A JILLEL MEGYÜNK GYÓGYKEZELÉSRE AMERIKÁBA. **475**

Wilmington, Jill már kint vizsgálják *476*
0717 mitől lesz a nyár jó, ls *476*
Buddha Bolygó *476*
0725- 0801 EGY forró hét munka nélkül, A Jillel nem történik semmi. Mennek a vizsgálatok, lehet a májban is van valami? *477*
07 31. A Krishna nagy kérdése, s a megoldása – test és lélek *478*
0804 Válasz a Borisz levelére *479*

még egy levél: *479*
0805 az Ivánéknak írt levél (a szegény ember lehetőségéről nincs semmi, ha ennél többet tudok, igére billentyűt fogok) *479*
0808 A Sandra hazaért a Szigetről, ls *480*
Lb. Anyáról: azaz mi van A Jillel – kalauzolás egészség ügyekben *481*
Aug. 11 tudósítás magunkról, lsb *483*
KISLÁNYOM, ÉN mindig imádtam a pókokat. *483*
0812 vánszorog ez a hónap is *486*
0814 először jutottak eszembe részletek, mi vár rám *486*
0815 versfordítás és társai, lb *488*
08 18Tíz nap múlva kiveszik a daganatot *489*
0817 Buddha és társai, ls *489*
0818 vettem egy staple gunt, meg ha a Borisz itt lenne… *490*
Aug. 20 KÖRNYÉKE, otthon, ls *491*
0820 Néhány benső magyarázat, lb *491*
0820 – ami itt nem jelent semmit… *492*
0821 a környezetszennyezésről és az ösztönökről, lb *494*
2002. 08. 22 nem tudom, az érzelmek zűrzavara az operáció előtt, A Jill semminek néz, nem tudom mire jó ez az egész *495*
engem már nagyon nem érdekel, mi van kint. *496*
A másik oldal, lb *497*
jónak és helyesnek is lenni, rövid tudósítás Zs-nek *498*
0826 hétfő – minden megy, lefele is, elfele is *498*
Aug. 28 mit hoz ez a nap? Ma megy A Jill a kórházba s harmadszor is megoperálják. *500*
UNGARO A MAGYAROS GYÁSZMADÁR, TOVÁBBI KIVIZSGÁLÁSOK AZ OPERÁCIÓ ELŐTT, MEG AZ ÉLETMENTŐ KRISHNA 500
Munka meg a pénzek *500*
AUG. 28 AZ OPERÁCIÓ (MÁR MEGINT EZ A DÁTUM! TIZENHÉT ÉVVEL EZELŐTT, EZEN A NAPON HAGYTUK HÁTRA HAZÁNKAT.)LZS, FGY 501
2002, augusztus 29. Jill első reakciója az operáció másnapján, mikor az indiai doki bejött hozzá vizitre *502*
0831 labor day előtti szombat, A Jill a kórházban, s veszekszünk, veszekszünk. *502*
0901 a Borisznak írt levél a távolkeleti nagyok "globalizációjáról" *503*
0902 Jill az operáció után, levél Zs-nek *504*
A NŐM ELFOGYÓBAN, EGY PANASZOS LEVÉL GYEREKKORI BARÁTOMNAK, F. GYULÁNAK, A JILL RÁKOS, „ŐSZINTE LEVÉL" 505
Kötelékrepülés, kint az operáció után *508*
0903 már megint megy az idő, mint az állat. Nem tudom, mit csináljak…, de Jill végre itthon *508*
2002. SZEPTEMBER. Egy kis levél, lizs *509*
Szept. 5 Közben pecázás szerű pótcselekvések...Carolina Beach horgászás A Jillel *509*

2002 LB BENNE A KÖZEPIBE A JILL A MAGYAR BULLSHIT UTÁN WILMINGTONBAN, ÉN DOLGOZOM, ELLÁTOM, Ő LÁBADOZIK. 533

„A JILL MA MEGY VALAMI FELÜLVIZSGÁLATRA, S KÉR EGY IGAZOLÁST, HOGY TUD REPÜLNI. 606

PILLANATYNI ÖNARCKÉP 626

2003-2006 629

SLAMPOS MINIATŰRÖK TUTAJÁN A SZARGASSZÓRA 631

AVAGY ÁTMENET A SEMMIBE. SHARON ÉS NORWELL, S A HAZAKÖLTÖZÉS 632

december- január s néhány munka még otthon Kötcsén egy vázlat: 632
2003. Jan. 25. Utazás, a szokásos nyomor, megspékelve… 649

2003. FEBRUÁR. LASSÚ ÉBREDÉS EGY ROSSZ KAPCSOLATBÓL, ROSSZ HÁZASSÁGBÓL, A JILL NEM HOZZÁM VALÓ 662

„bohócos" autószerelés I. rész. 711
dawn- egy nő- egy búcsú 750

2003. OKTÓBER. 9. MEGÉRKEZÉS WILMINGTONBÓL NORFOLKBA, A KÖLTÖZÉS LÉLEKTANI HÁTTERE 754

Október 10? a virginiai Norfolkba költözés és környéke, egy változat Jillnek 755
Sharon, különös egymás rátalálás 761

2003 NOV. 11.TŐL, BACK ON BOOGIE STREET, CSAK MOST MÁR A BORISSZAL…, ... 770

HÜLYEGYEREK NEVELÉS 781

ELMENT A GYEREK. 833

2004. febr. 29 nyolc hónap után először otthon azután, hogy a fia elment 866

2004. MÁRC. 21ÚJRA NORFOLKBAN 906

A MAVERICK'S THEORY OF HUMAN CONCIOUSNESS 917

2004 május 1Az „abnormális levél" Heller Ágnes megjegyzés a levélhez 945
2004 május 971
levél a rendezőnek, Tuvalu 990
907.old. Napló és levelek 2004 június 2-től VAIO-n 1018
a Sharonnal való kapcsolatról, munkákról 1028

HANGIN 'ON, (RUTH STONE), LAME 1036

KÉT „FESTMÉNY" LJIL 1041

905. old. Napló 2004 második félév augusztus Kötcsén 1042
Ez valaminek a végére is jó lenne összefoglalónak ! Jó itt lenni, avagy értelem keresés a megélésben, lb 1053

EGY PÉNTEK AMERIKÁBAN, MICKE, MARGARET, TIFFANY, PET 1123

7.00 vásárlás 1123

EGY IDEALISTA LISTÁJA NO1 1139

Tömör levelek, ljil 1154

2004 Iszonyú cirkusz Karácsonykor 1163

NYOMASZTÓ SZILVESZTER JILLEL 1166

2004 december 31 Kirándulás a gemenci erdőbe 1167

FÖLÉBRED, HOGY, MIÉRT? 1168

Látszólag itt véget is érhetne a jj. Balladája c. első könyv. Vagy mégse? 1168

ELSŐ BESZÉLGETÉS AZ ELENÁVAL 1170

a 2004 ben abbamaradt álom folytatásaként, elmeséljük a 2004 után történteket 2005 jan. 1-től 2006. március 23-ig) , s ezzel végződik majd Jack és Jill balladája. 1171

A SÖTÉTSÉG HONI BUGYRAI, EGYÉB - MEGALKUVÁSI 2005-2006 A LEHETŐSÉGEK 1172

hajszál, ami eltörte a teve gerincét 1172

2005 január 16. Alvás az Sandránál, az Ivák lakásában és indulás Amerikába 1173

30 éves házasság meg a 2005 március 15, éljen! Jack megemlékezése 1181

NORWELL - színváltozása 1183

s hát mindenki elégedetlen a pénzzel, ... 1183

Kálvária a csomagküldéssel, amerikai életem motyójának felpakolása raklapokra, majd hazaküldése - egy istentelen bonyolult logisztika. 1185

2005 EGY VÉGZETES HAZAKÖLTÖZÉS ÉS KÖRNYÉKE A NORWELL MAJDNEM JÓ VOLT, LEHETT IS VOLNA, DE AKKOR 2005-BEN HAZAJÖTTEM 1186

A NEGYVEN -VALAHÁNYADIK KÖLTÖZÉSEM 1187

S egy nyilvános levél, Búcsú Amerikától: ljzsb 1187

2005 május11. Ennek itt vége, Utolsó előtti nap Amerikában, ... 1187

Két feljegyzés, egy kintről egy itthon 1189

2005. Május 12. Hazaköltözni, de minek: magyarázat 1. 1191

2005 MÁJUS 13 UTÁN ITTHON 1191

HALLLELUJAH, PÉNTEK13, újra itthon, EGY ÚJ ÉLET KEZDETE, ... 1191

0801-07 AZ INGA ALAPÁLLÁSA, AVAGY BETRAFÁLÁS A HAZAJÖVÉSBE 1193

(Később aztán mikor mégiscsak megint visszatértem, a Norwell visszament rádióriporternek, feladva – nélkülem - az építőipart.) 1194

Magyarázat a váltáshoz 1194

Vázlat, 2005 A történet fonala: Jack hazatérésétől a különválásig 1198

Nagyon kapóra jött, hogy én Amerikából jöttem, - „HÍRES MESTERSÉGEM: NEM ISMER SENKI.” 1198

PIPIKÉMNEK EGY NŐJE VAN – KAPOSVÁRON… 1199

„Jack, én nem tudlak téged eltartani". Ezt mondta.....1200
JACK ÉS JILL ELTÁVOLODÁSA EGYMÁSTÓL, MÁJUS-FEBR. KILENC HÓNAP KRÓNIKÁJA, AMINEK A VÉGÉN MAJD JILL ELKÖLTÖZIK 1200
2005. December Olaszországi ringlispíl 1204
KÉT IDEIGLENES NŐ, AZ ÁTMENET 1207
ELENA ÉS A JÉGNÉZŐ 1208
2005. vége. Őrült éjszaka szilveszter éjszaka, meditációs nappal 1208
2006 JANUÁRTÓL ELENA, AZ ELSŐ IDEIGLENES NŐ KEZDETE ÉS A VÉGE 1209
Egy biztos, valamit föl kell adni, ...1226
Jan. 27. A Jill cirkusza az Hugiéknál, meg a Wartburg…tartozom 300 ezerrel, ennyit költött rezsire az ő pénzéből…, plusz fizessek havi ötvenet 1227
2006. január? Siófokra megyek. Szörnyű egy hely. 1229
2006 FEBR. 1. SENKI LETTEM, AVAGY „ÜRÍTENI" AZ ÉJBE A JILL ELMENT. ELKÖLTÖZÖTT PESTRE. A KÖLTÖZÉS.....1229
JÉGNÉZŐ, A MÁSODIK IDEIGLENES NŐ. FEBR. 6.TALÁLKOZÁS A JÉGNÉZŐVEL, AKI SZINTÉN NEM AZ IGAZI 1231
Febr. 7.Sandra, a belső monológ 1233
Lassú, DE VALÓDI ÚJJÁSZÜLETÉS 1244
AZ ELENA VISSZAJÖTTE UTÁN.....1248
LOVEAKENING 1249
A MÁSODIK, VÉGSŐ ÉBREDÉS - AZ ÁLOM (1999-2006) UTÁN! 1250
A Buddhától megkérdezték, hogy akkor ő most kicsoda, vagy micsoda - én egy Felébredt vagyok, ezt válaszolta.....1250
DE, HOSSZÚ, HOSSZÚ IDŐ MÚLTÁN ÚGY ÉREZTE, HOGY ISMÉT SZABAD. MEHET, ÉS CSINÁLHAT, AMIT AKAR.....1251
tanácskérési kísérletek 1253
„A SZÉP EMLÉKEK ELVESZETT ÉKSZEREK." 1257
IMOLA. ÚJ CSALÁD, EGY SOHA NEM TAPASZTALT SZERELEM 1258

A Jack Quantum Egere című több kötetes regényciklus a „Kis-Nagy Emberről” szól, az általános névtelen, de többségben lévő valakiről, ki, mint korunk hőse megpróbálja a lehetetlent. Ugyan egyik jelentős költőnk József Attila szavai szerint a ***„macska kint és bent (egzisztenciális-esszenciális) nem foghat egyszerre egeret,”*** Jack, a könyv hőse azt próbálja bemutatni, hogy erre olykor mégis van lehetőség. Megvívhatunk a félelmetes erőkkel önmagunk megtartása mellett is!

A részben önéletrajzi történet valóságos események közben, a főhős tudatából, érzelmeiből, benső olykor tragikomikus, nem egyszer groteszk, és abszurd helyzeteinek átéléséből van kivetítve, s a magyar és az amerikai újkori *(1950 - máig tartó)* változásokba beillesztve, melyeket lehetőleg elfogulatlanul, s árgus szemmel figyelt.